

<https://www.facebook.com/ReviewNgonTinh0105>

Gà gáy phát Hoàng Phi

MAC
NGON
THƯƠNG

L R

Mục lục

- [Chương 1: Kháng Chỉ Cự Hôn \(1\)](#)
- [Chương 2: Kháng Chi Cự Hôn \(2\)](#)
- [Chương 3: Kháng Chỉ Cự Hôn \(3\)](#)
- [Chương 4: Oan Gia Ngõ Hep \(1\)](#)
- [Chương 5: Oan Gia Ngõ Hep \(2\)](#)
- [Chương 6: Kỳ Phùng Địch Thủ \(1\)](#)
- [Chương 7: Kỳ Phùng Địch Thủ \(2\)](#)
- [Chương 8: Không Phải Nàng Thị Không Thể \(1\)](#)
- [Chương 9: Không Phải Nàng Thị Không Thể \(2\)](#)
- [Chương 10: Lao Ngục Tai Ương](#)
- [Chương 11: Đồi Đãi Thắng Thắn, Thành Khẩn Lẫn Nhau \(1\)](#)
- [Chương 12: Đồi Đãi Thắng Thắn, Thành Khẩn Lẫn Nhau \(2\)](#)
- [Chương 13: Phụng Chỉ Vào Cung \(1\)](#)
- [Chương 14: Phụng Chỉ Vào Cung \(2\)](#)
- [Chương 15: Công Chúa Tuyển Phu \(1\)](#)
- [Chương 16: Công Chúa Tuyển Phu \(2\)](#)
- [Chương 17: Hoa Trong Gương, Trăng Trong Nước \(1\)](#)
- [Chương 18: Hoa Trong Gương, Trăng Trong Nước \(2\)](#)
- [Chương 19: Tề Tụ Ở Phủ Tướng Quân \(1\)](#)
- [Chương 20: Tề Tu Ở Phủ Tướng Quân \(2\)](#)
- [Chương 21: Trời Lên Mặt Nước \(1\)](#)
- [Chương 22: Trời Lên Mặt Nước \(2\)](#)
- [Chương 23: Công Chúa Đại Hôn \(1\)](#)
- [Chương 24: Công Chúa Đại Hôn \(2\)](#)
- [Chương 25: Công Chúa Đại Hôn \(3\)](#)
- [Chương 26: Nhất Kỵ Hồng Trần Phi Tử Tiếu](#)
- [Chương 27: Đồng Sàng Cộng Tâm \(1\)](#)
- [Chương 28: Đồng Sàng Cộng Tâm \(2\)](#)
- [Chương 29: Nhất Kiến Khuynh Tâm](#)
- [Chương 30: Mệnh Huyền Nhất Tuyển \(1\)](#)
- [Chương 31: Mệnh Huyền Nhất Tuyển \(2\)](#)
- [Chương 32: Ly Vương Tuyển Phi \(1\)](#)
- [Chương 33: Ly Vương Tuyển Phi \(2\)](#)
- [Chương 34: Cửu Biệt Trùng Phùng, Ai Vẫn Còn Yêu Ai \(1\)](#)
- [Chương 35: Cửu Biệt Trùng Phùng, Ai Vẫn Còn Yêu Ai \(2\)](#)
- [Chương 36: Đảo Ngược Nhân Vật](#)
- [Chương 37: Ta Đau, Người Sẽ Để Ý Sao](#)
- [Chương 38: Ly Vương Nhận Thua](#)
- [Chương 39: Chỉ Là Một Cái Túi Da](#)
- [Chương 40: Thật Lòng... Có Bao Nhiêu Thật?](#)
- [Chương 41: Giãy Giữa Trong Đau Khổ \(1\)](#)
- [Chương 42: Giãy Giữa Trong Đau Khổ \(2\)](#)
- [Chương 43: Tôi Nhân Thiên Cố \(1\)](#)
- [Chương 44: Tôi Nhân Thiên Cố \(2\)](#)
- [Chương 45: Đòi Phải Thật Lòng \(1\)](#)

- Chương 46: Đòi Phái Thật Lòng (2)
Chương 47: Hoàng Huynh, Hoàng Muội (1)
Chương 48: Hoàng Huynh, Hoàng Muội (2)
Chương 49: Cuộc Săn Bắn Hoàng Gia (1)
Chương 50: Cuộc Săn Thú Hoàng Gia (2)
Chương 51: Quyết Đấu Ở Huyền Nhai (1)
Chương 52: Quyết Đấu Ở Huyền Nhai (2)
Chương 53: Thống Biệt Sở Ái
Chương 54: Triển Miên Sai Lầm
Chương 55: Vực Sâu Tuyệt Vong (1)
Chương 56: Vực Sâu Tuyệt Vong (2)
Chương 57: Nhất Thuấn Bạch Đầu (1)
Chương 58: Nhất Thuấn Bạch Đầu (2)
Chương 59: Hối Hận Không Kịp (1)
Chương 60: Hối Hận Không Kịp (2)
Chương 61: Hối Hận Không Kịp (3)
Chương 62: Rời Xa Kinh Thành (1)
Chương 63: Rời Xa Kinh Thành (2)
Chương 64: Nam Triều Hoàng Phi (1)
Chương 65: Nam Triều Hoàng Phi (2)
Chương 66: Một Đêm, Mười Năm (1)
Chương 67: Một Đêm, Mười Năm (2)
Chương 68: Nửa Bên Cái Bớt (1)
Chương 69: Nửa Bên Cái Bớt (2)
Chương 70: Một Cuộc Đánh Cược Lớn (1)
Chương 71: Một Cuộc Đánh Cược Lớn (2)
Chương 72: Gặp Gỡ Cố Nhân
Chương 73: Tỏa Cốt Dương Hồi (1)
Chương 74: Tỏa Cốt Dương Hồi (2)
Chương 75: Vùi Cốt Dưới Tuyết
Chương 76: Hoàng Phi Bị Trục (1)
Chương 77: Hoàng Phi Bi Trục (2)
Chương 78: Tam Hoàng Tê Tưu (1)
Chương 79: Tam Hoàng Tê Tưu (2)
Chương 80: Ngàn Dặm Truy Tìm (1)
Chương 81: Ngàn Dặm Truy Tìm (2)
Chương 82: Tình Đã Sâu Đậm (1)
Chương 83: Tình Đã Sâu Đậm (2)
Chương 84: Hoàng Phi Hoàn Triều (1)
Chương 85: Hoàng Phi Hoàn Triều (2)
Chương 86: Cái Giá Đau Đớn (1)
Chương 87: Cái Giá Đau Đớn (2)
Chương 88: Phá Tử Tường Quan (1)
Chương 89: Phá Tử Tường Quan (2)
Chương 90: Thiên Mệnh Không Thể Giải
Chương 91: Ô Thành Báo Nguy
Chương 92: Trận Chiến Thiên Cỗ (1)
Chương 93: Trận Chiến Thiên Cỗ (2)
Chương 94: Mai Danh Ẩn Tánh
Chương 95: Hoàng Cung Khải Vân Quốc (1)

[Chương 96: Hoàng Cung Khải Vân Quốc \(2\)](#)
[Chương 97: Chuyện Cũ Tái Hiện \(1\)](#)
[Chương 98: Truyện Cũ Tái Hiện \(2\)](#)
[Chương 99: Huyết Sắc Kinh Hồn \(1\)](#)
[Chương 100: Huyết Sắc Kinh Hồn \(2\)](#)
[Chương 101: Phu Thủ Gặp Lại \(1\)](#)
[Chương 102: Phu Thủ Gặp Lại \(2\)](#)
[Chương 103: Sét Đánh Giữa Trời Quang \(1\)](#)
[Chương 104: Ngoại Truyện Dung Tề : Tình Yêu Của Ta, Vĩnh Viễn Không Có Lối Thoát \(1\)](#)
[Chương 105: Ngoại Truyện Dung Tề : Tình Yêu Của Ta, Vĩnh Viễn Không Có Lối Thoát \(2\)](#)
[Chương 106: Sét Đánh Giữa Trời Quang \(2\)](#)
[Chương 107: Tình Như Mây Khói \(1\)](#)
[Chương 108: Tình Như Mây Khói \(2\)](#)
[Chương 109: Triển Miên Trong Tuyệt Vọng \(1\)](#)
[Chương 110: Triển Miên Trong Tuyệt Vọng \(2\)](#)
[Chương 111: Tuyệt Thế Hôn Lễ \(1\)](#)
[Chương 112: Tuyệt Thế Hôn Lễ \(2\)](#)
[Chương 113: Phiên Ngoại: Hồn Về \(1\)](#)
[Chương 114: Phiên Ngoại : Hồn Về \(2\)](#)
[Chương 115: Phiên Ngoại: Hồn Về \(3\)](#)
[Chương 116: Phiên Ngoại: Hồn Về \(4\)](#)
[Chương 117: Phiên Ngoại: Hồn Về \(5\)](#)
[Chương 118: Phiên Ngoại: Hồn Về \(6\)](#)
[Chương 119: Phiên Ngoại: Gừng Càng Già Càng Cay \(1\)](#)
[Chương 120: Phiên Ngoại: Gừng Càng Già Càng Cay \(2\)](#)
[Chương 121: Phiên Ngoại: Thích Hoài \(1\)](#)
[Chương 122: Phiên Ngoại: Thích Hoài \(2\)](#)

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Kháng Chỉ Cự Hôn (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Từ xưa đến nay, đại khái nàng là vị công chúa hòa thân đầu tiên vừa mới đến là bị cự tuyệt ở ngoài cửa!

Ánh nắng tháng ba ấm áp như nước mùa xuân, xuyên thấu qua màn cửa sổ sa hoa mỹ lệ của xe ngựa, chiếu lên người nữ tử đang mặc một thân giá y đỏ thẫm, hợp thành một tầng ánh sáng vàng ấm mong manh, mông lung mơ hồ, một cảm giác tuyệt đẹp nói không nên lời. Nữ tử đó là vì hòa thân mà đến, lại bị cự tuyệt ở ngoài cửa, trưởng công chúa của Khải Vân quốc, Dung Nhạc - Mạn Yêu.

(Giá y: áo cưới)

Trải qua một tháng lặn lội đường xa, Mạn Yêu chỉ cảm thấy xương cốt trên người sắn muỗn tan rã ra, không khỏi lười biếng phủ chăn gấm nằm nghiêng trên giường, nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe bên ngoài xe ngựa truyền tới âm thanh ồn ào, khẽ nhíu mày.

"Cốc, cốc, cốc....."

"Xin hỏi có người không? Làm phiền hướng Vương gia thông báo một tiếng, trưởng công chúa Dung Nhạc đã tới rồi!" Ngoài đại môn trang nghiêm khí phái, một thị vệ đeo trường kiếm bên hông không ngừng gõ cửa.

Phía bên trên đại môn treo một tấm bảng hiệu, viết ba chữ to nạm vàng cực kỳ khí thế: Phủ Ly Vương, đây là phủ đệ của Ly Vương - Tông Chính Vô Ưu. Lâm Thiên quốc trừ Thái Tử ra, chỉ có một vị hoàng tử duy nhất ở bên ngoài được phong hào - Ly Vương Tông Chính Vô Ưu, đây đúng là đối tượng mà trưởng công chúa Dung Nhạc phải hòa thân.

Lúc này, đại môn của phủ Ly Vương đóng chặt, không có một khe hở, sợ là cả những hạt cát bụi trong không khí cũng khó mà lọt vào.

"Dương đại nhân, ngài xem..... Đều đã nửa canh giờ sắc trời cũng sắp tối, vẫn là không có ai ra mở cửa, làm sao bây giờ?" Thị vệ nôn nóng quay đầu lại, hỏi một nam tử trung niên thân mặc quan bào, tướng mạo nho nhã, là Lễ Bộ Thượng Thư - Dương Duy, người của Lâm Thiên quốc, vừa mới nhậm chức không lâu.

(nửa canh giờ: một tiếng đồng hồ)

Lần hòa thân này, công việc đó là do hắn phụ trách, vốn dĩ là an bài Ly Vương tự mình nghênh đón công chúa vào thành, nhưng Ly Vương lại đóng cửa không ra, rơi vào đường cùng hắn đành phải chính mình dẫn người nghênh đón, lại không ngờ, sau lúc nghênh đón công chúa, đại môn của phủ Ly Vương vẫn đóng chặt như cũ, mặc cho bọn hắn kêu cửa như thế nào, bên trong vương phủ căn bản không có người để ý tới.

Một vị đại thần phẩm cấp thấp lo lắng sốt ruột, nói: "Dương đại nhân, trưởng công chúa Dung Nhạc được Khải Vân đế hết mực yêu thương sủng ái. Nghe nói lần hòa thân này, Khải Vân đế thập phần không nỡ, tự mình tiễn đưa mấy trăm dặm đường, nếu Khải Vân đế biết được Vương gia chậm trễ tiếp đón công chúa như thế, sợ là tình hình sẽ không ổn a!"

Dương Duy cau mày, buồn rầu mà thở dài, lời nói của vị đại nhân này, hắn sao lại không biết, nhưng Ly Vương không mở cửa, hắn làm sao mà có biện pháp?

Một nam tử có đôi mắt giống như mắt chuột, thấy Dương Duy đầy mặt u sầu, vội cười nịnh nọt tiến lên đề nghị: "Không bằng chúng ta tìm thêm người, phá cửa ra....."

"Câm mồm!" Không đợi nam tử kia nói xong, Dương Duy đã trợn tròn hai mắt nhìn nam tử kia giống như gãy quỷ, giận dữ ngắt lời: "Hỗn láo, ngươi không

muốn sống nữa thì tìm một nơi tự mình kết liễu đi, đừng liên lụy đến tính mạng cả tộc của bốn quan!"

Đây chính là đại môn của phủ Ly Vương, cho hắn mượn mười ngàn cái lá gan, hắn cũng không dám tông cửa vào.

"Đúng vậy! Người muốn chết cũng đừng kéo theo chúng ta!" Một quan viên khác cũng tức giận không thể áp xuồng.

Cái lời đề nghị này chớ nói là thực hành, chỉ cần một câu nói này, nếu truyền đến tai Ly Vương, bọn họ sợ là chưa ăn hết mà đã ra đi rồi. (ý nói sống chưa hết mà đã chết sớm)

Nam tử có đôi mắt chuột mới tới kinh thành, trừ bỏ vuốt mông ngựa bùa bã, còn cái khác cái gì cũng đều không hiểu, nào đâu biết rằng chủ nhân của phủ Ly Vương là người chỉ cần đậm đậm chân một cái, thì sẽ đất rung núi chuyển. Mắt thấy vài vị đại nhân phản ứng kịch liệt mạnh mẽ như thế, sợ tới mức run cầm cập.

Thời gian chậm rãi trôi đi, trong không khí đầu Xuân lạnh lẽo, mồ hôi lạnh lại lặng lẽ bò lên trên thái dương của mọi người, Dương Duy lấy tay áo lau nhẹ, ngang đầu nhìn thấy sắc trời đã tối, hơi suy tư một lát, xoay người đi đến bên xe ngựa của Mạn Yêu, lẽ phép nói:

"Công chúa, ngồi ngài xe ngựa một đường mệt nhọc, sớm đã mệt mỏi, không bằng trước hãy tới dịch quán nghỉ tạm, để sau khi hạ quan tiến cung bẩm báo với Bệ hạ, lại nghênh đón công chúa nhập phủ."

Cửa xe mở ra, một thị nữ nhô đầu ra, sắc mặt giận dữ, khẩu khí không tốt, nói: "Vẫn luôn nghe nói Lâm Thiên quốc là quốc gia lấy lễ nghi tiếp đãi khách, xem ra hữu danh vô thực! Công chúa của chúng tôi gả tới đây, Ly Vương không ra thành nghênh đón thì thôi đi, thế nhưng còn đóng cửa phủ lại không cho công chúa chúng tôi nhập phủ, đây là lễ nghi gì? Rõ ràng chính là không đem Khải Vân quốc chúng tôi để vào mắt, khiến cho người ta rất hoài nghi về thành ý liên

hôn của Lâm Thiên quốc các ngươi!"

Dương Duy trong lòng hơi kinh ngạc, không nghĩ tới chỉ là một thị nữ, mồm mép đã lanh lợi như thế, hắn vội cúi đầu đối với Mạn Yêu đang ngồi bên trong xe ngựa, cung kính lễ phép nói: "Bẩm Công chúa, ngài chờ nên hiểu lầm, Ly

Vương..... Chỉ là tạm thời có chuyện quan trọng nên ra phủ, mới chậm trễ nghênh đón phượng giá của công chúa, hy vọng công chúa rộng lượng bao dung, hạ quan có thể bảo đảm, quốc gia của ta tuyệt đối rất có thành ý liên hôn cùng quý quốc, vì đại kế hai nước trăm năm hoà bình, cũng mong công chúa ngàn vạn chờ nghĩ nhiều!"

Thị nữ bĩu môi nói: "Có chuyện gì so với nghênh đón công chúa chúng tôi còn quan trọng hơn? Nếu như Vương gia không có ở vương phủ, trong phủ cũng còn có hạ nhân. Vì cái gì mà lâu như vậy, cũng chưa có ai tới mở cửa, rõ ràng chính là phải cho chúng tôi đứng ngoài cửa mà! Về sau, nếu thật vào vương phủ rồi, còn không chừng sẽ khi dễ công chúa chúng tôi đến chừng nào?!"

"Việc này....." Dương Duy nhất thời nghẹn lời, quần áo trên người bị mồ hôi lạnh làm ướt sũng, nói không ra lời, chính lúc này không biết nên làm như thế nào mới đúng, thì bên trong xe ngựa bỗng nhiên truyền đến một âm thanh thanh nhã dễ nghe.

"Linh nhi, không được vô lễ!" Mạn Yêu lúc này mới chậm rãi ngồi dậy, tuy chỉ là trách cứ, ngữ khí lại không giận, nhưng lại giống như uy nghiêm.

Thị nữ được gọi là Linh Nhi vội lùi về, chu chu đeo môi, cúi đầu.

Kỳ thật Mạn Yêu trước khi đến Lâm Thiên quốc, đã hỏi thăm về Ly Vương. Nghe nói hắn, tính tình quái đản, hành sự không đi theo lẽ thường, tâm tư lại kín đáo, mưu lược hơn người, như là ở một tháng trước, hắn lấy một kế giải nguy biên quan của Lâm Thiên quốc, dưới sự phối hợp của thiếu niên danh tướng Phó Trù, lấy ít thắng nhiều, Man Di ở phương Bắc đại bại, giết chết hơn ba mươi vạn quân địch, được kỳ vọng sẽ trở thành Thái tử đương triều.

Càng làm cho mọi người kinh ngạc chính là, Tông Chính Vô Ưu cũng không có chủ động lên triều. Nếu như trong triều có chuyện quan trọng, Lâm Thiên hoàng sẽ kêu người đi triệu kiến hắn, hắn cũng theo tâm tình của mình mới quyết định có đi hay không. Mà tất cả hạ nhân trong vương phủ chỉ nghe lệnh một người, đó là Ly Vương, nếu không có lệnh của chủ tử, cho dù là Hoàng thượng có đến cũng sẽ bị cự tuyệt ngoài cửa, người cuồng vọng như thế, thế gian hiếm thấy.

Lâm Thiên hoàng có một vị sủng phi từng bởi vì nói câu "Ly Vương đại nghịch bất đạo", lập tức bị Hoàng đế biến vào lanh cung, về sau không có người nào dám nói Tông Chính Vô Ưu nửa câu không phải.

Còn có lời đồn đãi nói, Tông Chính Vô Ưu có hai cẩm kỵ lớn, một không uống rượu, hai không chạm vào nữ nhân, không ai biết nguyên nhân vì sao, chỉ biết nếu có người một khi phạm vào hai điều cẩm kỵ này, sẽ không có kết cục tốt.

Mạn Yêu có chút buồn bực, nếu Tông Chính Vô Ưu có điều cẩm kỵ này, vì sao còn muốn nàng nàng tới hòa thân?

Nàng giơ tay nắm một góc màn cửa sổ xe, bức màn màu vàng cam làm nổi bật lên ngón tay trắng tinh mảnh khảnh, trắng óng ánh như ngọc. Hơn mười sợi chuỗi ngọc ở đằng trước mũ phượng sa hoa mỹ lệ, rũ xuống phía trước che khuất khuôn mặt của nàng. Xuyên thấu qua khe hở của chuỗi ngọc, nàng nhìn về phía Dương Duy thần sắc đang quẫn bách, hơi hơi mỉm cười nói: "Linh nhi nghĩ sao nói vậy, có chỗ thất lễ, thỉnh Dương đại nhân đừng để ý. Cứ theo như lời nói mới vừa rồi của Dương đại nhân mà làm đi, làm phiền ngài!"

Dương Duy nghe được ngữ khí nhẹ nhàng mềm mại lễ phép thì cực kỳ sững sốt, thầm nghĩ: thật không thể tin được, đồn đãi về trưởng công chúa Dung Nhạc, có tính tình điêu ngoa, nhưng thế nào lại dễ nói chuyện như vậy?

"Vì công chúa cống hiến sức lực, là bốn phận của hạ quan." Dương Duy một

mặt nghi hoặc, một mặt định phân phó mọi người khởi hành, lại nghe được một âm thanh trong trẻo lảnh lót kêu lên: "Dương đại nhân!".

Mạn Yêu đang muôn buông màn xuống, tay hơi ngừng lại một chút, nhìn thấy một nam tử đi ra từ trong đám người vây xem, mười tám mười chín tuổi, một thân cẩm y hoa phục, mũ ngọc vẫn tóc, khuôn mặt tuấn mỹ, dáng người thon dài, đi đường bước chân nhẹ nhàng, trong cử chỉ toát ra khí chất quý tộc. Trong tay cầm một chiếc quạt xếp bằng ngọc, ở lòng bàn tay đánh nhẹ, thật là một người phong lưu lối lạc, vừa thấy liền biết không phải là công tử gia đình bình thường.

Dương Duy vừa thấy người nọ, cuống quít hành lễ kêu lên: "Cửu hoàng tử điện hạ!"

Thì ra là Cửu hoàng tử, là người cùng Ly Vương Tông Chính Vô Ưu qua lại thân nhất! Mạn Yêu cười cười, thấy Cửu hoàng tử tùy ý vẫy tay, hướng Dương Duy nói "Không cần đa lễ" sau đó bước về phía nàng.

"Nói vậy vị này chính là trưởng công chúa Dung Nhạc à?" Cửu hoàng tử cười đánh giá Mạn Yêu.

"Cửu hoàng tử điện hạ, Dung Nhạc hữu lễ" Mạn Yêu hơi hoi gật đầu.

Trong mắt Cửu hoàng tử hiện lên một tia nghi hoặc, ánh mắt dừng lại nơi bàn tay Mạn Yêu đang đỡ màn cửa sổ, hướng mày cười nói: "Nghe nói dung nhan của công chúa xấu xí, không thể tưởng tượng được, đôi tay này thế nhưng nhìn thật đẹp, như thế xem ra cũng không phải hoàn toàn đúng."

Linh nhi vừa nghe lời này thì không vui, trừng hai mắt, cơn giận từ tâm nổi lên, bất chấp thân phận, liền ló đầu ra cười nhạo nói: "Đường đường là một hoàng tử cũng tin tưởng vào những lời đồn đãi?"

"Linh nhi im miệng! trước mặt Cửu hoàng tử, không được làm càn!" Mạn Yêu vội nhẹ giọng quát bảo ngưng lại, xem ý cười đàng hoàng của Cửu hoàng

tử, rõ ràng là cố ý làm khó dễ nhục mạ, thử nàng. Vì thế, nàng nhàn nhạt nói: "Đa tạ Cửu hoàng tử điện hạ tán thưởng, Dung Nhạc cũng chỉ có đôi tay này là còn có thể xem được."

Cửu hoàng tử từ đầu đến cuối, không để mắt tới Linh nhi, chỉ hướng đến Mạn Yêu, hơi ngây ra, nữ tử nếu bị người khác chế nhạo như thế, thì đều giống nhau sẽ lập tức giận dữ, nhưng vị công chúa này tựa hồ cũng không để ý đến. Cửu hoàng tử liếc mắt tinh tế đánh giá Mạn Yêu trong chốc lát, tuy có chuỗi ngọc che lại, nhưng mơ hồ có thể nhìn ra làn da trắng tuyết, đôi mắt tròn trong trẻo, hắn luôn luôn yêu thích mỹ nhân, nữ tử giống như vậy thế mà là một nữ nhân xấu xí, thật đáng tiếc!

Cửu hoàng tử cười nói: "Đồn đai công chúa có tính tình điêu ngoa, hoàn toàn thiếu đức hạnh, ta xem..... cũng không hắn vậy, ít nhất, công chúa hiểu được lẽ nghi cơ bản nhất, cộng thêm còn có một chút....tự hiểu biết chính mình."

Mạn Yêu nhấp môi cười, khéo miệng mang theo sự chế giễu, lại là cười mà không nói gì.

Cửu hoàng tử cười lanh lảnh, câu nói lại độc ác, trong lời nói không chút khách khí. Dương Duy nghe được mồ hôi lạnh ứa ra, nghĩ thầm Cửu hoàng tử này đi theo Ly Vương lâu rồi, nói chuyện hành sự càng thêm đường hoàng chẳng phân biệt ai là ai, mọi việc đều tùy ý mà làm. Người ta dù sao cũng là công chúa của một nước, may mắn tính tình tu dưỡng đều thật hoàn hảo, không giống với lời đồn đai điêu ngoa như vậy, bằng không sẽ nháo thành gà bay chó sủa.

Nghĩ đến đây, Dương Duy vội tách đề tài ra, ngăn ở giữa nói: "Cửu hoàng tử điện hạ tới vừa đúng lúc, có thể giúp đỡ một chút hay không, hướng Ly Vương điện hạ truyền đạt một tiếng, nói vi thần đã nghênh đón phượng giá của công chúa, mong rằng Ly Vương điện hạ sớm chút mở cửa nghênh đón, vi thần cũng có thể tiến cung hướng Bệ hạ phục mệnh."

Cửu hoàng tử nhướng mày, chuyển mắt nhìn Dương Duy, không mặn không

nhạt nói: "Dương đại nhân chẳng lẽ là hồ đồ rồi? Cuộc hôn sự này Thất ca vốn dĩ không đồng ý, là các đại thần các ngươi, dốc hết sức tác hợp, ở trước mặt phụ hoàng nói bảo đảm có thể thành, như thế nào, hiện tại vào cửa không được, nóng ruột? Chuyện này, bốn hoàng tử giúp đỡ không được! Ta khuyên các ngươi vẫn là nên mau chóng rời đi nơi này, tính tình của Thất ca, chính các ngươi đều biết, nếu là chọc giận huynh ấy, hậu quả.....không phải Dương đại nhân ngươi một người có thể gánh vác! Còn có a....." Cửu hoàng tử đột nhiên từ từ ghé sát vào Dương Duy:"Bốn hoàng tử mới từ trong hoàng cung ra, nghe nói phụ hoàng hôm nay tâm tình không được tốt, đại nhân ngươi lúc này vẫn là đừng đi tìm xúi quẩy, băng không....., đến lúc đó, đừng trách bốn hoàng tử không nhắc nhở ngươi a!"

Nghe được Cửu hoàng tử nói chuyện này, Dương Duy trong lòng giật mình, hai nước liên hôn, bọn họ làm thần tử cũng là vì suy nghĩ cho quốc gia xã tắc, chưa từng dự đoán được sẽ tạo thành cục diện hôm nay, cái loại cưỡi lên lưng cọp khó mà leo xuống được. Ly Vương Tông Chính Vô Ưu, Dương Duy hấn trêu chọc không nổi, trưởng công chúa Dung Nhạc cũng không thể đắc tội, mà qua kinh nghiệm nói cho hấn biết, khi tâm tình Hoàng đế không tốt, càng phải tránh ra càng xa càng tốt, nhưng việc này liên quan đến hoà bình đại kế của hai nước, nếu lúc này, trước hết an bài cho công chúa, đến ngày mai khi lên triều lại bẩm báo thêm, còn có các vị đồng liêu có thể hỗ trợ. Chẳng qua tuy cách một đêm, lại là chuyện có thể lớn cũng có thể nhỏ, phải xem thái độ của trưởng công chúa Dung Nhạc. Dương Duy hơi hơi liếc mắt, nhìn về phía Mạn Yêu, sắc mặt cực kỳ khó xử.

Mạn Yêu vốn chính là người thông tình đạt lý, vừa thấy biểu tình này của Dương Duy, trong lòng hiểu rõ, liền khẽ cười nói: "Đại nhân không cần khó xử, Dung Nhạc hôm nay cũng thật sự mệt mỏi, muốn đi dịch quán nghỉ tạm trước, việc yết kiến Hoàng đế bệ hạ, có thể chậm một chút, Bệ hạ sẽ thông cảm cho Dung Nhạc nỗi khổ mệt nhọc khi đi đường xa."

Dương Duy trong lòng rộng mở thông suốt, không phải không có cảm kích nói: "Đa tạ công chúa! Nếu như có ngày nào đó, công chúa có chỗ dùng đến hạ quan, cứ việc mở miệng, phàm là việc trong khả năng của hạ quan có thể làm,

quyết không chối từ."

Mạn Yêu cũng không cự tuyệt, cong môi cười nói: "Nay Dung Nhạc trước tiên cảm ơn đại nhân! Cửu hoàng tử điện hạ, cáo từ."

Cửa xe đóng lại, Dương Duy hướng Cửu hoàng tử hành lễ, mang theo đội ngũ đón dâu hùng hậu hướng dịch quán Đông thành bước vào, lưu lại một mình Cửu hoàng tử đang sững sờ đứng đó. Không thể tưởng tượng được, hắn tùy ý nói một câu, lại thành toàn cho nữ tử kia, thuận nước đẩy thuyền, cứ như vậy mà lung lạc được một vị quan to của triều đình. Nữ tử này, không đơn giản!

"Công chúa, ngày mai gặp lại trên đại điện." Cửu hoàng tử huơ huơ cây quạt, đối với xe ngựa đã đi xa vãy vãy vài cái, thăm nghĩ: Lúc này, Thất ca muốn không lên triều cũng không được! Không biết đến lúc đó, Thất ca sẽ có phản ứng như thế nào?

Xem ra, kịch hay sắp lên sân khấu rồi! Hắn không nhịn nổi sự sung sướng đến nở nụ cười, ẩn dấu có chút chờ mong.

Sáng sớm hôm sau, thời tiết thật tốt, ánh nắng ấm áp, gió xuân ôn hòa, ít đi mây phần lạnh lẽo đầu xuân, đúng là dịp tốt ra ngoài thưởng xuân, nhưng sáng sớm Mạn Yêu lại bị Lâm Thiên hoàng phái người tới nghênh đón vào cung.

Hoàng cung của Lâm Thiên quốc kim bích huy hoàng, so với cung điện Khải Vân quốc chỉ có hơn chứ không kém, Mạn Yêu mỗi khi đi qua một chỗ, trong lòng đều không khỏi âm thầm tán thưởng.

Dưới sự dẫn dắt của Thống lĩnh cấm vệ quân, nàng vào điện Càn Khôn, xuyên thấu qua rèm châu, rất xa trông thấy một vị nam tử mặc long bào đang ngồi tại vị trí cao cao phía trên, mặt mày lạnh lùng, ngũ quan tựa đao khắc, góc cạnh rõ ràng, đang nhìn nàng, rõ ràng trong cặp mắt kia không có bất luận biểu tình gì, nhưng nàng lại cảm nhận được một cổ áp lực vô hình, khiến nàng không

tự chủ được sinh ra một chút khẩn trương, đây là sau ba năm từ khi nàng đi vào cái dị thời không này, chưa từng cảm thụ qua uy nghi của đế vương. Hoàng huynh của nàng là Khải Vân đế thực ôn nhu, ít nhất ở trước mặt nàng là như vậy.

Hít sâu một hơi, thu suy nghĩ lại, nàng chậm rãi vào điện, trong điện vẫn vắng bá quan chia làm hai bên, sôi nổi quay đầu nhìn về phía nàng.

Chỉ thấy Mạn Yêu đầu đội mũ phượng, rèm châu che mặt, trên người mặc một bộ gấm bào màu đỏ, có thêu phượng hoàng sắc sỡ, eo thon tinh tế, càng có vẻ như dùng một tay là có thể ôm hết, vật áo phía sau lưng thật dài kéo phủ trên thảm, tươi sáng, nhu mĩ, tạo thành hình vòng cung theo bước chân ưu nhã của nàng, mà chậm rãi di chuyển về phía trước, giống như một bức thủy mặc dưới ngòi bút danh gia đang chuyển động, màu sắc rực rỡ như rót vào vô hạn sinh mệnh.

Ánh mắt của Lâm Thiên hoàng khẽ chuyển động, tuy nhìn không thấy khuôn mặt nàng, nhưng thấy cử chỉ của nàng bình tĩnh ưu nhã, cùng với xương cốt lộ ra khí chất tao nhã không tầm thường, đã là không gì sánh kịp. Nữ tử như vậy, thấy thế nào cũng không giống như là trong lời đồn đài "trưởng công chúa Dung Nhạc có khuôn mặt xấu xí, tính tình điêu ngoa"!

Mạn Yêu đi đến giữa đại điện, hơi hơi uốn gối hành lễ "Dung Nhạc bái kiến Hoàng đế bệ hạ!" Âm thanh uyển chuyển linh hoạt kỳ ảo, ngữ điệu không kiêu ngạo không nịnh nót.

Lâm Thiên hoàng giơ tay nói: "Công chúa miễn lễ bình thân!"

Mạn Yêu sau khi đứng dậy, cảm giác có một tia nắng từ bên trái phóng lại đây, nàng nhàn nhạt liếc mắt một cái, chỉ thấy một nam tử thân bận triều phục hoàng tử, khóe môi cong lên không rõ ý cười, đúng là người đã gặp mặt một lần ở ngày hôm qua.

Cửu hoàng tử thấy nàng nhìn qua đây, liền đổi với nàng chớp chớp mắt, một biểu tình chờ xem kịch vui.

Nàng hơi hơi nhíu mày, nhanh chóng mà quét mắt bốn phía, chỉ thấy đứng trước Cửu hoàng tử có một nam tử đang nhìn nàng bằng ánh mắt mang theo trào phúng cùng khinh thường. Một thân sa bào, song long hí châu, bạch ngọc quan, hẳn là Thái Tử Lâm Thiên quốc. Như vậy trào phúng cùng biểu tình khinh thường, nàng tự nhiên hiểu là vì nguyên nhân gì. Nhẹ nhàng cười, nàng không thèm để ý thu hồi ánh mắt, hướng nam tử đi theo phía sau phân phó: "Tiêu Sát, đem lẽ vật mà hoàng huynh đã chuẩn bị trình lên Lâm Thiên hoàng để bệ hạ."

Tiêu Sát gật đầu đáp trả, mang hộp quà tinh tế tiến lên, Mạn Yêu nói: "Bệ hạ, Dung Nhạc hoàng huynh cảm ơn bệ hạ tặng hậu lễ, lấy bảo vật này hồi đáp, thỉnh bệ hạ vui lòng nhận cho!"

Nội giám tiếp nhận hộp quà, đưa đến trước ngự án thật cẩn thận mở ra. Chỉ thấy bên trong hộp, phía trên gốm cam vàng một đôi tinh xảo bạch ngọc ly, ngọc ly nằm trên long bàn, thân ly có khắc hình phượng vũ, chạm trổ tinh tế, chất ngọc trong suốt lưu quang bốn phía, vừa thấy liền biết là thế gian hiếm có hi thể trân bảo.

Lâm Thiên hoàng nhìn ngọc ly hoàn mỹ tinh tế, ánh mắt lay động. "Bạch ngọc lưu li trản!" Một vị đại thần kiến thức rộng rãi sau khi nhìn đến, kinh ngạc cảm thán nói: "Nghe nói bạch ngọc lưu li trản, lưu truyền từ trăm ngàn năm trước, là dùng ngàn năm linh ngọc chạm trác mà thành, thế gian chỉ có một đôi này, giá trị phỏng chừng vô giá. Ly này dùng để pha trà, hương trà thẩm vào ruột gan, nếu ngày hè lấy ly này uống nước, liền có thể giải nhiệt giải khát, làm cho người ta cảm thấy toàn thân thoái mái thanh tân, kỳ diệu vô cùng a!"

Chúng thần ồ lên, Lâm Thiên hoàng cười gật đầu, mày giãn ra nói: "Khải Vân để thế nhưng tặng cho trẫm trân quý bảo vật như thế! Ái Khanh, thay trẫm viết một phong thư, tạ Khải Vân để hậu ý."

Tiêu Sát quỳ một gối xuống đất, cung kính nói: "Lâm Thiên hoàng để bệ hạ, công chúa triều chúng tôi trước khi phượng giá lâm hành, hoàng đế có nói mấy câu, mệnh lệnh ti chức chuyển đạt thay cùng bệ hạ."

Lâm Thiên hoàng nói: "Thỉnh giảng!"(mời nói)

Tiêu Sát nâng mắt nhìn thẳng Lâm Thiên hoàng, trong mắt không hề sợ hãi, gần từng chữ một nói: "Hoàng thượng chúng tôi có lời, bạch ngọc lưu li trán xác thực là hi thế chi bảo, nhưng nếu so với vị trí Dung Nhạc trưởng công chúa ở trong cảm nhận của hoàng thượng chúng tôi, lại còn chưa bằng một phần vạn! Hy vọng quý quốc có thể đổi xử tử tế với công chúa chúng tôi, mới có thể kết hai nước trăm năm hòa ước."

Lâm Thiên hoàng nghe xong ha ha cười "Đây là tự nhiên, công chúa là sứ giả hoà bình của hai nước Lâm Thiên và Khải Vân, cho dù gả cho Ly Vương, cũng vẫn là khách quý của quốc gia ta, tuyệt không có lý chêm trẽ!" Dứt lời hắn ngừng lại một chút, lại nói: "Sự việc hôm qua, đợi Ly Vương thương triều, chắc chắn sẽ cho công chúa một công đạo."

Mạn Yêu nhẹ nhàng cười lễ phép nói: "Bệ hạ nói quá lời!"

Lâm Thiên hoàng nhìn nàng tán thưởng, cử chỉ thong dong, lời nói khéo léo, không hổ là phượng nghi công chúa của một quốc gia. Đúng lúc này, một người cấm vệ hoàng cung vội vàng nhập điện, sắc mặt thấp thỏm, bẩm báo nói: "Khởi bẩm bệ hạ, Ly Vương, Ly Vương điện hạ, ngài ấy....."

Lâm Thiên hoàng mày rậm vừa nhíu, trầm giọng hỏi: "Hắn làm sao vậy? Cho các ngươi đi truyền triệu hắn vào cung, đều hơn một canh giờ, vì sao còn không thấy bóng dáng của hắn?"

Tên cấm vệ kia khẩn cấp cúi đầu, âm thanh run run nói: " Hạ nhân phủ Ly Vương nói..... nói Ly Vương đang nghỉ ngơi, không thể thương triều....." Hắn âm thanh càng ngày càng thấp, thấp đến cơ hồ nghe không thấy, liền như ruồi muỗi giống nhau, lại vẫn là rành mạch rơi vào tai mọi người, làm cho trong lòng họ nhắc lên kinh hải.

Văn võ bá quan, Thái tử, hoàng tử, sắc mặt không giống nhau. Dám như thế trực tiếp kháng chỉ, Ly Vương tuyệt đối là người đầu tiên, khinh thường tìm một

cái cớ. Hơn nữa lại ở trước mặt Khải Vân quốc công chúa, mạo phạm tôn nghiêm hoàng đế chí cao vô thượng, đó là ném đi thể diện Lâm Thiên quốc, đây là tội lỗi nghiêm trọng!

Đại điện trang nghiêm túc khắc lăng ngắt như tờ, mỗi người lo lắng đề phòng, nín thở ngưng thần, sợ một cái vô ý, đưa tới họa sát thân, thành nơi hoàng đế trút giận. Đặc biệt là vài vị đại thần cực lực thúc đẩy liên hôn, khẩn nǎm lòng bàn tay che kín mồ hôi lạnh, trong không khí hình như có bạo nộ ở giữa không trung ngưng tụ, hình thành áp lực, cảm giác sợ hãi, không ngừng xoay quanh ở bọn họ trên đỉnh đầu, xuyên thấu qua làn da lỗ chân lông chậm rãi thẩm vào máu trong cơ thể của bọn họ, sau đó nhanh chóng khuếch trương lan tràn.

Mạn Yêu nghe được có âm thanh mồ hôi lạnh tích tách trên mặt đất, lọt vào tai thế nhưng rõ ràng vô cùng, mà tên cầm vệ kia quỳ xuống đất, đầu vẫn luôn rũ thấp xuống, hận không thể trốn vào trong khe đất.

Áp lực không khí như vậy mà khẩn trương, ngay cả nàng đều không tự giác tim treo lủng lẳng, làm như bên người tồn tại một cái khí cầu thật lớn, có người liều mạng hướng bên trong bơm khí, mắt thấy khí cầu kia càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn, nàng lại không biết cái khí cầu này khi nào sẽ đột nhiên "phanh" một tiếng mà nổ mạnh.

* cự hôn: cự tuyệt, từ chối cuộc hôn nhân này

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Kháng Chỉ Cự Hôn (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Cứ như vậy qua nửa khắc, tại đây giữa áp lực không khí cực độ, tuyệt đối là khảo nghiệm nội tâm kiên nhẫn của mọi người, nhưng mà việc nổ tung trong dự đoán không xảy ra, nàng thấy Lâm Thiên hoàng hai mắt đầy tức giận, ẩn sâu trong đáy mắt lại là sự bất đắc dĩ không dễ nhận ra.

Lâm Thiên hoàng khuôn mặt thâm trầm như biển, bỗng nhiên chuyển hướng qua Cửu hoàng tử. Cửu hoàng tử một thân cứng đờ, vội vàng cúi đầu, trong lòng thầm kêu không ổn, bị phụ hoàng theo dõi! Quả nhiên, không đợi hắn bắt đầu lo lắng, phía trên đã truyền đến âm thanh của Lâm Thiên hoàng, trầm thấp mà uy nghiêm: "Lão Cửu, ngươi cùng Hướng thống lĩnh đi đến phủ Ly Vương truyền triệu, vô luận dùng phương pháp gì, phải để hắn lên điện! Nếu hoàn thành việc này, trẫm ban thưởng hậu hĩnh. Nếu là làm không thành, ngươi sau này cũng không cản lên triều."

Cửu hoàng tử nghe đến câu nói đó chợt đôi mắt sáng ngời, nhưng mà một câu ngay sau đó lại làm khuôn mặt đang cười của hắn cứng đơ. Lâm Thiên hoàng lại nói: "Ngươi liền đi Bắc giao (phía bắc vùng ngoại thành) cho trẫm, trông coi hoàng lăng cả đời!"

Cửu hoàng tử kinh ngạc há to miệng, tuy rằng hắn là người duy nhất có thể tiến vào phủ Ly Vương không cần người thông báo, nhưng nếu là bởi vì vậy mà chọc giận Thất ca, về sau hắn sẽ không có ngày lành có thể qua, mà những ngày đau khổ trông coi hoàng lăng cũng không phải ai cũng biết đến, muốn hắn ở nơi đó cả đời, còn không bằng một đao chém hắn! Không khỏi bật thốt lên nói: "A? Phụ hoàng....." Hắn mới mở miệng nói liền bị một cái ánh mắt của Lâm Thiên hoàng như lưỡi dao sắc bén chém tới, hắn miễn cưỡng mà giật giật khóe miệng, tất cả bất đắc dĩ nói: "Nhi thần tuân chỉ."

Cửu hoàng tử lãnh chỉ, trong lòng kêu khổ không ngừng, mặt ủ mày chau mà xoay người đi ngang qua Mạn Yêu nháy mắt, thấy nàng thản nhiên mà đứng đó, phía sau rèm châu hai tròng mắt trong sáng trầm tĩnh, tựa hồ đại sự này đều không thể làm nàng nhấc lèn một tia gợn sóng, tâm hồn sinh cảm giác phiền muộn, hung hăng mà trừng mắt nhìn nàng, liếc mắt một cái, âm hiểm, nữ tử này hại hồn tiến thoái lưỡng nan, lại còn dường như không có việc gì, thật là đáng giận.

Mạn Yêu tiếp nhận ánh mắt hồn, chỉ tùy ý cười cười. Người đứng ngoài xem diễn cuối cùng là đem chính mình đi vào cùng diễn.

Chúng thần lúc này mới thở ra một hơi, Cửu hoàng tử từ trước đến nay cùng Ly Vương lui tới thân mật, có hồn đi trước, đại thể là không thành vấn đề.

Sắc mặt Lâm Thiên hoàng hòa hoãn rất nhiều, liền cùng Mạn Yêu hàn huyên, dò hỏi một ít về Khải Vân quốc phong thổ, Mạn Yêu nhất nhất đáp lại, vừa không miễn cưỡng có lệ, cũng không bốc phét, ngôn ngữ đúng mực nắm giữ thật tốt, Lâm Thiên hoàng vừa lòng cười gật đầu.

Cứ như vậy, bất tri bất giác qua nửa canh giờ (1 tiếng đồng hồ). Ở ngoài đại điện bỗng nhiên truyền đến một trận một trận tiếng bước chân rối loạn, hồn là cái giá (kiệu để ngồi, nằm, khởi giá, khởi kiệu) của vị kia rất lớn, Ly Vương hồn đã tới!. (dịch bởi yên hoa)

Mạn Yêu không có quay đầu lại, lại phát giác sắc mặt Lâm Thiên hoàng bỗng nhiên biến đổi, vừa mới còn cười, khóc miệng bỗng giật giật, vốn khuôn mặt đang thăng trầm, bây giờ hiện ra sắc mặt giận dữ, toàn bộ đại diện mới vừa rồi hòa thuận vui vẻ, bầu không khí đột nhiên hạ xuống lạnh đến âm độ.

Gió thổi nhẹ qua phảng phất những hạt bụi nhỏ đến từ âm dương địa ngục, cảm giác lạnh lẽo nháy mắt liền tràn ngập đại điện, tản ra hơi thở quý dị, thăng thẩm sâu vào trong tim người, làm cho người ta không rét mà run.

Bên tai truyền đến từng đợt từng đợt âm thanh hít thở, nàng nhìn đến vẫn vỗ

đại thần các hoàng tử biểu tình trên mặt không ngừng mà biến ảo, cực kỳ muôn màu muôn vẻ. Bất luận là mắt to hay mắt nhỏ, mặc kệ tuấn mỹ hoặc là xấu xí, tóm lại là mỗi người đều mở to hai mắt nhìn, tròng mắt đều mau rót trên mặt đất, trong mắt thần sắc, là khiếp sợ? Là phẫn nộ? Là khủng bố? Là không dám tin tưởng? Còn có một bộ phận tự nhiên là không sợ chết, trong mắt có sự khâm phục!

Nàng không khỏi nghi hoặc, đến tột cùng là tình cảnh thế nào, đã làm cho Lâm Thiên quốc đế vương cùng các thần tử, ở trong nháy mắt, sinh ra biểu tình phong phú như thế? Nàng nhịn không được mà quay đầu lại, đầu tiên là nhìn thấy Cửu hoàng tử đi vào trong điện, khuôn mặt hắn tuấn mỹ mang theo nụ cười cứng đờ, gượng gạo, ánh mắt lập loè, làm như đang tránh trốn vị đế vương kia, căng da đầu lấy tốc độ cực kỳ thong thả đi tới, giống như cá nằm trên thớt, rõ ràng nhìn phía trước có ngọn đao chói lọi đê trên đỉnh đầu, lại buộc lòng phải nhảy nhót, bởi vì sau lưng là một chảo dầu nóng đang sôi.

Ánh mắt nàng lướt qua hắn, nhìn phía sau hắn, người nam tử trong truyền thuyết trí kế (trí tuệ + mưu kế) vô song lại quá đản cuồng vọng, tức khắc nàng liền giống như những vị đại thần kia, thập phần kinh ngạc trừng lớn đôi mắt.

Này đó là Ly Vương —— Tông Chính Vô Ưu?!

Hắn tới là tới, chính là, dám can đảm như hắn dùng loại phương thức này thượng triều, tuyệt đối trước đây chưa từng có, từ cổ chí kim hắn là người đầu tiên.

Lâm Thiên hoàng đứng lên, mặt rồng giận dữ nói: "Hỗn láo! Như thế thượng triều, còn thể thống gì? Trong mắt ngươi đến tột cùng còn có trẫm hay không?"

Cửu hoàng tử cuồng quít quỳ xuống, nhỏ giọng trả lời: "Phụ hoàng, là người chính miệng nói, mặc kệ dùng phương thức gì, chỉ cần có thể làm Thất ca thượng điện.....

"Ngươi câm mõm cho trẫm!" Lâm Thiên hoàng thái dương gân xanh giật

giật, dùng ngón tay chỉ vào Cửu hoàng tử, bộ dáng kia làm như hận không thể một chân đem hắn (Cửu hoàng tử) đá ra ngoài hoàng cung mới hả giận.

Cửu hoàng tử cuồng đến một thân run lên, chạy nhanh cúi đầu, lại không dám hé răng. Chúng đại thần cũng là kinh động một trận run run, rụt rụt cổ, cũng không dám thở mạnh.

Lại là một mảng yên tĩnh quý dị, toàn bộ đại điện, ở dưới cơn thịnh nộ của đế vương, mỗi người ai cũng thành chim sợ cành cong, duy nhất chỉ có Mạn Yêu bình thản ung dung, nàng nhìn tám gã cầm vệ nâng một chiếc ghế tháp (loại ghế hẹp và dài, đủ một người nằm) bằng gỗ mun, trên ghế một nam tử đang che đầu ngủ, ở trong những tiếng hét phẫn nộ của Lâm Thiên hoàng, hoàn toàn không có dấu hiệu muộn tỉnh dậy. Nàng không khỏi âm thầm bật cười, bội phục công lực ngủ của người này.

Ly Vương Tông Chính Vô Ưu, quả nhiên hành sự quái đản, cực kỳ cuồng vọng. Thủ nghĩ, nếu không được hắn cho phép, ai dám như thế đường hoàng mà đem hắn nâng ra Ly Vương phủ?

Lâm Thiên hoàng bước đi xuống long tọa (chỗ ngồi của vua) thấy người trên ghế tháp không hề phản ứng, giận không thể áp xuống.

"Vô Ưu, thượng triều, ngươi còn dám làm càn như vậy? Còn không mau đứng lên cho trẫm!" Lâm Thiên hoàng một phen xốc chấn gãm trên người Tông Chính Vô Ưu, vung tay chấn gãm màu đỏ thăng tấp bay ra ngoài điện, giây lát liền không còn tung tích. Nhưng mà, ngay sau đó, Lâm Thiên hoàng nhìn tình cảnh trên giường, lại ngốc đứng ở tại chỗ, ánh mắt phức tạp, thần sắc hoảng hốt, lúc trước quanh quần ở hắn sự tức giận ngập trời, kỳ tích ầm ầm mà tiêu tan, không dấu vết.

Mạn Yêu cảm thấy kỳ lạ, liền theo ánh mắt cả triều văn võ đồng loạt nhìn nam tử trên tháp, chỉ liếc mắt một cái, là đủ để cho thời gian yên lặng, không khí đình trệ.

Nam tử trên ghế tháp gỗ mun, thân mặc chiếc áo gấm tơ lụa trắng ám văn, tư thế ngủ cao nhã, khí chất thuần tịnh. Tóc đen nhẹ rũ, không hề trói buộc rối tung ở bên cạnh tháp, gió nhẹ nhàng thổi lên, phảng phất như muốn đem hắn rời xa nơi ô trọc trần thế này. Hắn mặt quan như ngọc, mày tựa kiếm, mũi cao thẳng, mắt phượng hép dài nhắm chặt, hàng mi đậm dài, gương mặt gần như chân thật hoàn mỹ.

Tông Chính Vô Ưu, hắn là như vậy bị người nâng vào đại điện, ngủ như chết. Thuần tịnh điểm mỹ khuôn mặt giống như là ở trong lòng ngực mẫu thân ngủ say, không hề phòng bị.

Mạn Yêu xem đến sững sốt, chung quanh ánh mắt các vị đại thần cũng rất là kinh dị, giống như lần đầu tiên nhìn thấy Ly Vương như vậy, mà Mạn Yêu sống qua hai đời, cách nhau ngàn năm, gặp qua mỹ nam vô số, cho rằng nam tử trên thế gian, đều như hoàng huynh nàng tôn quý nho nhã như vậy mới tính là cực phẩm, lại cũng chưa từng có cảm giác dời không ra tầm mắt. Mà càng làm cho nàng không thể tưởng được chính là Tông Chính Vô Ưu cuồng vọng quái đản như vậy, thế nhưng lại có một khuôn mặt thuần tịnh(*) hoàn mỹ, không mang theo hơi thở pháo hoa phàm trần, nhưng sẽ không làm người nghĩ làm hắn là nữ tử.

Nàng không khỏi nghĩ đến, không biết đôi mắt sẽ như thế nào mới xứng đôi với tuyệt thế tư dung này? Là tích tụ thiên địa quang hoa chói mắt thuần mỹ? Hay vẫn là giống như tiên nhân trong suốt, mê hoặc thế nhân? Hay là thần minh cơ trí, mệnh lệnh thế gian, hết thảy ở trước mặt hắn đều không chỗ nào che giấu? Nàng không tự chủ được suy đoán, nhưng mà sai rồi đều sai rồi, hơn nữa là thập phần sai!

Lúc Tông Chính Vô Ưu hai tròng mắt nhắm chặt chậm rãi mở ra, mọi người từ đáy lòng rùng mình một cái, cặp mắt kia, cặp mắt kia..... Thế nhưng giống như Diêm La tà vọng (tà ác + cuồng vọng) từ mười tám tầng địa ngục thấp thoáng đi ra. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Mạn Yêu tuyệt đối sẽ không tin tưởng, trên đời này lại có một người như vậy, có thể đem tà ác cùng thuần tịnh

hai loại hoàn mỹ này, hoàn toàn bất đồng khí chất, dung hợp với nhau đến cực hạn.

Hắn đảo mắt qua bốn phía, chậm rãi ngồi dậy, tay để lên đầu gối, tư thái lười biếng, mặt vô biểu tình, lướt qua Lâm Thiên hoàng, không để ý đến các vị hoàng tử đại thần, trực tiếp đem ánh mắt để lên trên người bị rèm châú che mặt, một thân giá y đỏ thẫm - Mạn Yêu. Ánh mắt như trầm tích hàn băng ngàn năm, tản ra khí lạnh sâu kín.

Ở lúc hắn không chút biểu tình nhìn chăm chú, Mạn Yêu chỉ cảm thấy máu của chính mình nhanh chóng ngưng kết, nhưng ánh mắt nàng lại trước sau không có chút nào né tránh, mà là xuyên thấu qua khe hở rèm châú thẳng tắp nhìn qua, vẫn luôn xem đáy mắt Tông Chính Vô Ưu.

"Ngươi chính là Khải Vân quốc Dung Nhạc trưởng công chúa?" Hắn hỏi, âm thanh lạnh băng, ánh mắt tà tú.

Vốn cùng một người, ở giữa mở mắt cùng nhắm mắt, cho người ta sinh cảm giác khác biệt rất lớn, lớn đến hoàn toàn giống như hai người không liên quan!

Đại điện một mảnh yên tĩnh không tiếng động, Tông Chính Vô Ưu bỗng nhiên câu môi cười, trên mặt mang theo vài phần ý mỉa mai. Hắn nhìn đối diện nữ tử sau rèm châú, mơ hồ có thể thấy được ánh mắt trong sáng không có nửa phần sợ hãi.

Mạn Yêu lấy lại bình tĩnh, đang chuẩn bị lễ nghi mà cùng hắn chào hỏi một cái, lại thấy hắn bỗng nhiên câu môi, ánh mắt mang mỉa mai mà chuyển hướng Lâm Thiên hoàng, lười nhác cười nói:

"Hoàng đế bệ hạ phẩm vị thật là càng ngày càng độc đáo, vài lần trước ban cho ta mỹ nữ, ta không hứng thú, lần này không ngờ lại tìm tới đã hai mươi tuổi còn không gả đi được, vô đức vô mạo lão nữ tử (gái già không đức hạnh lại xấu xí) kêu ta cưới về! Người như vậy vội vã đưa một nữ nhân cho ta?" Ngữ điệu khinh thường ý hết sức trào phúng chế nhạo, mọi người nghe được sắc mặt đại

biến, tâm hoảng sợ.

Tiêu Sát ánh mắt sắc bén, hắn trước nay đều không phải là người xúc động, nhưng chủ tử hắn, Khải Vân quốc tôn quý nhất công chúa, há để cho người khác nhục mạ lặp đi lặp lại nhiều lần! Tay nắm thành quyền, đang muốn cất bước tiến lên, nhưng mà, nữ tử trước mặt tựa như cảm thấy được ý đồ của hắn, bỗng nhiên bàn tay mềm giương lên, bàn tay kia trắng tinh như ngọc, tinh tế xinh đẹp, mỗi một ngón tay thon dài tựa hồ đều lộ ra sức lực vô cùng kiên định, làm hắn không tự chủ được mà dừng lại, nhíu chặt mày, cưỡng chế trong lòng lửa giận, ấp úng mà lùi lại.

Hai mươi tuổi không gả đi được, vô đức vô mạo lão nữ tử? Miệng Tông Chính Vô Ưu, quả nhiên đủ độc! Đem so sánh, Cửu hoàng tử còn xem như khách khí. Mạn Yêu trong lòng cười lạnh, trên mặt lại vô cùng bình tĩnh, ở lúc mọi người dùng ánh mắt lo lắng hướng lại đây, cho rằng nàng sẽ có điều biểu hiện, nàng lại buông xuống tay, đứng yên tại chỗ, cái gì cũng chưa nói, động tác gì cũng không làm. Thật giống như một người ngoài cuộc, thờ ơ lạnh nhạt, bình tĩnh tự nhiên. Hết thấy kỳ thật vốn là ở trong dự kiến của nàng, nhưng còn không đến thời điểm nàng mở miệng. Tuy rằng nàng không biết Lâm Thiên hoàng vì sao như thế dung túng Tông Chính Vô Ưu, nhưng là từ đồn đãi cùng với mới vừa rồi nhìn thấy ánh mắt Lâm Thiên hoàng cùng biểu tình, có thể khẳng định, Tông Chính Vô Ưu đối với Lâm Thiên hoàng mà nói là đặc biệt.

Lâm thiên hoàng hai hàng lông mày nhíu lại, trách mắng: "Vô Ưu! Không thể đối với công chúa vô lễ! Công chúa là sứ giả hòa bình của hai nước, đường xa mà đến, người hôm qua không thể ra khỏi thành nghênh đón đã thất lễ, hôm nay có thể nào lại hồ ngôn loạn ngữ, đánh mất thân phận người, mau hướng công chúa nhận lỗi."

Tông Chính Vô Ưu hờ lạnh một tiếng, quay đầu đi, làm như không nghe thấy.

* thuần tịnh (thuần túy + minh tịnh - sáng sửa sạch sẽ)

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Kháng Chỉ Cự Hôn (3)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân "Ngươi!" Lâm Thiên hoàng chán nản, mắt thấy Mạn Yêu, nhịn xuống không phát tác, lúc sau ho khan một tiếng, tới gần Tông Chính Vô Ưu, hạ giọng cảnh cáo nói: "Vô Ưu, sự tình quan hệ đến mặt mũi quốc gia cùng hoà bình hai nước, không giống trò đùa, ngươi không thể như thế thất tính. Trẫm đã sai người chuẩn bị tốt hỉ bào, ngươi mau đi thay, hôm nay ở tại đây trên đại điện bái đường thành thân."

"Ta bao giờ nói qua muốn thành thân? Người đừng lấy hoà bình hai nước ép ta, chuyện này từ đầu đến cuối đều là các ngươi tự chủ trương, cho rằng chỉ cần người tới, liên hôn liền thành kết cục đã định, ta liền không thể không cưới?" Tông Chính Vô Ưu lạnh lùng câu môi, mắt phượng tà vọng tràn đầy lạnh băng, rõ ràng viết: Ta nếu không muốn, ai cũng không làm gì được.

Lâm Thiên hoàng giận dữ nói: "Ngươi! Người đừng tưởng rằng trẫm sủng ngươi, ngươi liền có thể vô pháp vô thiên. Ở trước mặt quốc gia đại sự, trẫm tuyệt không dung túng với ngươi, cuộc hôn sự này thành kết cục đã định, vô luận ngươi có đáp ứng hay không, đều thế phải làm! Người đâu, mang Ly Vương đi xuống thay quần áo."

Một đội cấm vệ quân nghe tiếng nhập điện, cấm vệ quân thống lĩnh khó xử làm cái thỉnh thủ thế (động tác mời) trước mặt Tông Chính Vô Ưu.

Tông Chính Vô Ưu cũng không thèm nhìn tới hắn, chỉ cười lạnh nói: "Hoàng đế bệ hạ là nghĩ đến ngạnh (cường ngạnh, ép bức)? Chỉ bằng bọn họ những người này?" Hắn (TCV Ưu) ánh mắt miệt thị chưa đem bất luận một ai để vào mắt, lại nói tiếp: "Mặc dù ngươi có thể miễn cưỡng ta cùng nữ nhân này bái đường, đến lúc động phòng có hay không cũng muốn cho những người này hỗ trợ, hay là trực tiếp tìm người trong đại lao?"

Lâm Thiên hoàng thấy hắn càng nói càng kỳ cục, tức giận đến nỗi trận lôi đình:"Lời nói hồn láo! Người....."

"Hoàng đế bệ hạ!" Mạn Yêu thật sự nghe không nổi nữa, tuy rằng nàng luôn luôn không thèm để ý người khác nhìn nàng thế nào, nhưng có một số lời nói, giáp mặt nghe thấy cũng thật sự không tốt lắm. Nàng cảm thấy, chính mình tuy không phải chân chính Dung Nhạc trưởng công chúa, nhưng nàng cũng có chính mình kiêu ngạo cùng tôn nghiêm, há dung túng cho người khác tùy ý giãm đạp!

"Bệ hạ chờ tức giận" nàng chậm rãi nói: "Tục ngữ nói đến, dưa hái xanh không ngọt, nếu Ly Vương điện hạ vô tình không muốn cùng Dung Nhạc thành thân, vậy tại sao Dung Nhạc lại có thể cưỡng cầu? Tuy rằng Dung Nhạc hai mươi chưa già, với phẩm mạo, đức hạnh, đều không đủ, nhưng tự hỏi còn chưa tới nồng nỗi dùng thân phận yêu cầu, cường bức, ép buộc người khác cưới ta!"

Giọng nói của nàng bình tĩnh, trong nhu có cương, không kiêu ngạo không siêm nịnh, cũng nghe không ra chút nào oán hận.

Lâm Thiên hoàng hơi hoi kinh ngạc, ánh mắt Tông Chính Vô Ưu nhìn qua có vài phần sắc bén cùng xem xét, làm như muốn nhìn thấu nàng đang muốn chơi trò gì.

Mạn Yêu không nhịn được mà cười chế nhạo, Tông Chính Vô Ưu nghĩ là sẽ không có nữ nhân nào đã gặp qua hắn mà sau đó sẽ không muốn gả đến Ly Vương phủ, nhưng cố tình nàng thì không muốn, càng là đứng ở quyền lợi người trong cuộc.

Nàng càng là không muốn tới gần. Chi bằng, thừa dịp Tông Chính Vô Ưu cự hôn, cơ hội rất tốt, tranh thủ một thời gian tự do, nếu tương lai, cần thiết muốn lấy hình thức này gả chồng, nàng cũng hy vọng tự chính mình lựa chọn.

Tông Chính Vô Ưu nheo lại mắt phượng, ánh mắt sắc bén giống như muốn mổ thân thể nàng ra để tìm tội nội tâm. Mạn Yêu không có trốn tránh, trấn định mà nhìn qua.

Tông Chính Vô Ưu thấy không rõ mặt Mạn Yêu, nhưng xem thân hình nàng thăng túc, ngạo khí nội liễm, ánh mắt bình tĩnh thản nhiên, không hề sợ hãi, thật là hiếm thấy. Ánh mắt hắn vừa động, bỗng nhiên muôn xốc mở rèm châu trên mặt nàng, nhìn xem khuôn mặt phía sau rèm châu có hay không cùng với lời đồn đãi hoàn toàn tương phản, nhưng có hay không tương phản, quan hệ gì đến hắn?

"Như thế tốt nhất!" Tông Chính Vô Ưu cười nói: "Vậy thỉnh Hoàng đế bệ hạ vì Dung Nhạc trưởng công chúa chọn người khác làm tể (nữ tể = con rể), bốn vương không có việc, bốn vương đi trước, cáo lui." Hắn nói xong liền phải rời đi, hoàn toàn làm lơ uy nghi của đế vương.

Lâm Thiên hoàng trầm giọng trách mắng: "Ai cho ngươi đi rồi! Việc này chưa định ra, ngươi phải ở đây đợi." Nói xong xoay người bước lên đan bệ, bị Trần công công đỡ ngồi trở lại long ỷ, hướng Mạn Yêu dò hỏi: "Nếu công chúa đồng ý, trẫm lập tức đem những người sở hữu hoàng thân quý tộc chưa cưới vợ, tuổi trẻ tuấn kiệt viết thành danh sách, cho công chúa chọn lựa, ý công chúa như thế nào?"

Mạn Yêu vẫn chưa lập tức đáp lại, mà là hướng chung quanh nhìn một vòng, đang nhìn đến Cửu hoàng tử, Cửu hoàng tử tuấn dung thất sắc, mắt hiện lên sự hoảng sợ, làm như sợ bị nàng nhìn trúng, Mạn Yêu không khỏi buồn cười, lại nhìn Tông Chính Vô Ưu, biểu tình của hắn là việc không liên quan tới mình, thờ ơ lạnh nhạt, nàng nhường mày, chuyển mắt đối với Lâm Thiên hoàng nói:

"Hoàng đế bệ hạ suy nghĩ cho hòa bình của hai nước, việc này cũng không phải là không thể được, chỉ là..... Thiên hạ đều biết, Dung Nhạc chuyển này hòa thân là gả cùng Ly Vương làm phi, mà Ly Vương điện hạ là do Dung Nhạc hoàng huynh đích thân tuyển người, hiện giờ Dung Nhạc đã đến quý quốc, chưa thành thân liền bị vứt bỏ..... Dung Nhạc chỉ là một nữ tử, bị người ta nói dèm pha cũng không có gì, chỉ lo lắng..... Chuyện này nếu lan truyền đi ra ngoài, mũi Khải Vân quốc ta sẽ ra sao, hoàng huynh ta thân là vua của một nước uy nghi làm sao tồn tại? Chỉ sợ từ nay về sau, Khải Vân một quốc gia bởi vì Dung Nhạc mà trở thành trò cười cho thiên hạ. Vậy Dung Nhạc muôn lần chết cũng

khó chuộc tội này!"

Âm thanh và tình cảm phong phú, câu chữ rõ ràng, về tình về lý, không thể cãi lại. Lâm Thiên hoàng nghe xong sắc mặt ngưng động, mày thâm nhíu lại, vẫn vỗ bá quan hai mặt nhìn nhau, lo lắng sốt ruột.

Tông Chính Vô Ưu vốn dĩ đã nhắm mắt lại đột nhiên mở ra, ánh mắt sắc bén bức người, làm như muốn xuyên thấu qua rèm châu, xem nàng như thế nào. Hắn chậm rãi mở miệng, ngữ mang khinh miệt nói: "Nói như vậy, công chúa..... Là muốn trách móc bốn vương?"

Mạn Yêu ngẩng đầu, đạm đạm cười (cười như không cười) nói: "Việc đó có thể không!"

Tông Chính Vô Ưu mắt phượng chớp một cái, khóc miệng lạnh lẽo cười:
"Vậy ngươi muốn như thế nào?"

Mạn Yêu cong môi, không đáp, lại hướng hắn đi qua.

Tông Chính Vô Ưu nhìn chậm rãi nữ tử tới gần hắn, hai hàng lông mày nhíu chặt, minh xác biểu đạt hắn không vui, khi nàng tới gần ghế là lúc đôi mắt của hắn đột nhiên trở nên âm lãnh (âm u + lạnh lẽo) dị thường, phun ra một tia sát khí.

Mạn Yêu tự giác dừng lại bước chân, xem ra đồn đãi hắn không gần nữ tử là thật, nàng cười cười, nhìn đôi mắt tà vọng của hắn, âm thanh thanh nhã như tiếng trời: "Nghe nói Ly Vương điện hạ, người ở triều đình, một kế lui địch, tài trí hơn người, đương thời ít có, Dung Nhạc trong lòng thập phần kính ngưỡng, hôm nay lại thấy điện hạ thiên nhân chi tư, càng là hâm mộ không thôi! Nhưng Dung Nhạc tự biết tư dung tài mạo, không có thể cùng điện hạ xứng đôi. Chẳng qua, vì hoà bình hai nước, vẫn là hy vọng điện hạ có thể cho Dung Nhạc một cơ hội, hiểu biết lẫn nhau, nếu là nửa năm về sau, điện hạ như cũ đối với ta không hề hứng thú, kia Dung Nhạc liền cam tâm tình nguyện tái giá cùng người khác, không một câu oán hận."

Nàng ngử khí nghe tới thật thành khẩn, tựa hồ là những câu chân tình.

Tông Chính Vô Ưu híp mắt nhìn nàng, ánh mắt nữ nhân khác nhìn hắn, hắn đã thấy nhiều, mà nữ tử trước mắt, trong mắt nàng có kế lượng (kế hoạch + biết nặng nhẹ) có chờ đợi, duy chỉ không có chút nào mê luyến cùng ái mộ hắn. Nếu cũng không thích, như vậy nói những lời này là có mục đích gì? Nàng muốn ước định ra nửa năm vì nguyên do gì? Mặc kệ nàng nguyên nhân gì, cùng hắn có quan hệ gì đâu? Hắn phuỷ vật áo đứng ở trước mặt Mạn Yêu, động tác đứng dậy giống như nước chảy mây trôi tiêu sái mê người. Hắn rũ mắt nhìn nàng, tư thái trên cao nhìn xuống mang cho nàng một loại cảm giác cực kỳ mãnh liệt áp bách, cả người nàng tức thì cứng đờ, mỗi một dây thần kinh đều căng chặt muốn chết, nhưng hai mắt nàng, vẫn cứ không nhúc nhích nhìn hắn, chỉ thấy hắn câu môi trào phúng cười nói: "Ngươi tưởng muốn bốn vương ở trong vòng nửa năm, đáp ứng cưới ngươi làm vợ? Quả thực là người si nói mộng!"

Mạn Yêu nhẹ nhường mày, cười nói: "Nếu Ly Vương điện hạ tự tin như thế, tại đây chúng ta không ngại đánh cuộc thử xem. Không biết điện hạ..... Có dám hay không?"

Tông Chính Vô Ưu hừ cười nói: "Phép khích tướng? Chỉ bằng chút kỹ xảo này của ngươi, cũng dám ở trước mặt bốn vương khoe khoang?"

Ánh dương bên ngoài bỗng nhiên tối sầm xuống, vốn dĩ ở trên người hắn sáng ngời ánh sáng, lúc này trở nên có chút âm ám, lẩn vào trong đôi mắt tát vọng của hắn, phản phất như không thấy ánh mặt trời, lạnh lẽo ẩm ướt hàn đàm, tản ra u hàn hơi thở, ở bất tri bất giác thấm thấu bên trong tâm cốt của mọi người.

Mạn Yêu cực lực ngăn chặn sự nảy lên không khỏe trong lòng, trong lòng biết cùng Tông Chính Vô Ưu lập ước, vô kị (không cấm kị) bảo hộ lột da, nhưng nàng không thể lui bước, nàng yêu cầu đạt thành ước định này. Trận chính trị hôn nhân này, ít nhất tranh thủ được nửa năm tự do, lợi dụng trong khoảng thời gian này hoàn thành kiếp trước tâm nguyện, cũng có thể nhân cơ hội này chọn

lựa một người thích hợp làm trượng phu của nàng, chẳng sợ không yêu, nhưng có thể cho nàng sự tôn trọng, sau khi thành thân không quấy rầy can thiệp chuyện của nhau. Nghĩ đến này, nàng lại lấy hết can đảm, cười nói: "Liền tính như vậy đi. Hay là Ly Vương không dám ứng ước (đáp ứng hiệp ước)? Vốn là..... Danh chấn Cửu Châu Ly Vương điện hạ, lại là hạng người nhút nhát như thế!"

Chưa bao giờ có người dám ở trước mặt Tông Chính Vô Ưu dùng loại khẩu khí này cùng hắn nói chuyện, còn cười nhạo hắn nhút nhát! Nghe được chúng đại thần trong lòng run sợ, âm thầm vì nàng xuất một phen mồ hôi lạnh.

Tông Chính Vô Ưu môi mỏng hơi câu, tà vọng con ngươi xẹt qua một đạo quang, giống như lửa thắp sáng địa ngục. Dương Duy thăm nghĩ không tốt, vội đổi với Lâm Thiên hoàng kêu một tiếng: "Bệ hạ!"

Lâm Thiên hoàng nhíu nhíu mày, lúc này mới mở miệng: "Chuyện này dựa theo công chúa nói mà làm. Vô Ưu, nếu nửa năm sau, ngươi vẫn là không muôn nghênh thú công chúa, trẫm tuyệt không miễn cưỡng với ngươi!"

Tông Chính Vô Ưu đột nhiên quay đầu lại xem hắn (bệ hạ), sắc mặt lạnh lẽo nói: "Chuyện của ta, ngươi là cái gì thay ta làm chủ? Mặc dù là hiện tại, ta không đồng ý, ngươi cũng miễn cưỡng không được ta!"

Nói câu này lá gan thật lớn, chúng thần sắc mặt đều là biến đổi, thăm nghĩ: Có Khải Vân quốc công chúa ở đây, Ly Vương như thế lần nữa ngỗ nghịch bệ hạ, thật sự là có tổn hại quốc thể.

Lâm Thiên hoàng vừa nghe, giật tím mặt, dùng ngón tay chỉ hắn, lạnh giọng quát: "Tông Chính Vô Ưu, ngươi..... Quá làm càn! Trẫm, trừ bỏ là phụ thân ngươi, vẫn là vua một nước, ngươi đừng tưởng rằng trẫm sẽ không trị tội ngươi!"

"Phụ thân?..... Ngươi sao?" Tông Chính Vô Ưu lạnh lùng hỏi lại, trong giọng nói có chứa nồng đậm ý vị châm chọc.

Mạn Yêu hơi giật mình, nàng tựa hồ từ đáy mắt hắn nhìn ra một mảnh hận ý không dễ cảm thấy, ẩn nhẫn lại thâm trầm. Lại thấy sắc mặt Lâm Thiên hoàng đột biến, ánh mắt phức tạp khôn kẽ, nàng không khỏi âm thầm lấy làm lạ, đến tột cùng là nguyên nhân gì, khiến Tông Chính Vô Ưu bất luận ở Lâm Thiên hoàng trước mặt cỡ nào kiêu ngạo cuồng vọng, đều sẽ không bị giáng tội?

Tông Chính Vô Ưu ngông cuồng cười một tiếng nói: "Trị tội ta? Tốt a! Chính là không biết Hoàng đế bệ hạ muốn trị ta vào tội nào? Mục vô quân thượng (trong mắt không vua), kháng chỉ không hôn, coi rẻ hoàng quyền, đại nghịch bất đạo..... Tùy tiện một cái nào, đều là tội lớn tru di cửu tộc! Hoàng đế bệ hạ nếu không nghĩ sẽ chịu liên lụy, liền thỉnh nhanh chóng đem ta trực xuất hoàng tộc, rồi lại định tội."

"Ngươi, ngươi...." Lâm Thiên hoàng thật tức giận, ngực kịch liệt mà pháp phồng, hắn trừng mắt nói không ra lời, nửa ngày mới nói: "Tốt...tốt... tốt... Ngươi lần nữa khiêu chiến nhẫn nại của trẫm, muốn vĩnh viễn đều không cần tiến vào hoàng cung này, trẫm hôm nay sẽ thành toàn ngươi. Người đâu....?"

Chúng thần toàn thất kinh, xem ra lần này, là động thật! Cửu hoàng tử cuồng quí tiến lên nói: "Phụ hoàng bớt giận! Thất ca chỉ là nhất thời xúc động, nói không lựa lời, còn thỉnh phụ hoàng xem ở Thất ca hiến kế lui địch có công, tạm tha thứ Thất ca lần này đi."

Có một đại thần phụ họa nói: "Đúng vậy, bệ hạ, lần này đánh bại man di phương bắc, Ly Vương công không thể không, còn thỉnh bệ hạ khai ân, thứ Ly Vương tội bất kính."

"Thỉnh bệ hạ khai ân!" Chúng thần toàn bái, ngay cả vẫn luôn làm băng quan Thái Tử cũng thuận thế cầu tình.

Mạn Yêu quét mắt nhìn Tông Chính Vô Ưu, thấy thần sắc trên mặt hắn cũng chưa biến qua chút nào, tựa hồ trước nay đều không lo lắng an nguy cho sinh tử mình, hoặc là hắn căn bản là có nắm chắc Lâm Thiên hoàng sẽ không thật sự

giáng tội với hắn? Lâm Thiên hoàng ngơ ngẩn mà nhìn Tông Chính Vô Ưu khuôn mặt hoàn mỹ kia, bên trong hai mắt nhiễm căm giận ngút trời có nói không rõ tình cảm phức tạp bắt đầu khởi động, cuối cùng lửa giận dần dần tiêu tán, chỉ lưu vài phần nhàn nhạt bi ai cùng bất đắc dĩ. Hắn xoay người sang chỗ khác, đối với chính mình thương yêu nhất nhi tử nhẹ nhàng mà phất phất tay, nói: "Ngươi, lui ra đi."

Tông Chính Vô Ưu mặt vô biểu tình nói: "Sau này không có việc gì, tốt nhất đừng triệu ta tiến cung, nếu không, ta không dám bảo đảm tiếp theo có thể hay không càng thêm quá phận!" Dứt lời, ống tay áo vung lên, quay đầu nhìn phía Mạn Yêu, ngữ khí hết sức khinh miệt, nói: "Còn có ngươi..... Một cái vừa già vừa xấu nữ nhân, cũng muốn tiến vào đại môn của Ly Vương phủ? Vẫn là chờ kiếp sau đầu thai đi." (dịch bởi yên hoa)

Dù cho là người có dưỡng giáo tốt thế nào, cũng không thể tại đây cứ lặp đi lặp lại nhiều lần châm chọc cười nhạo, huống chi nàng có hòa thân công chúa thân phận, cùng địa vị hắn bình đẳng như nhau. Nhẫn một lần là bình tĩnh, nhẫn hai lần là tu dưỡng, nhẫn nhiều lần sẽ làm cho người khác tưởng rằng nàng mềm yếu có thể khi dễ.

Mạn Yêu cười lạnh nói: "Ta cho rằng Ly Vương điện hạ trí kế (trí tuệ + mưu kế) thiên hạ vô song, không thể tưởng tượng được thế nhưng cũng là hạng người nông cạn. Nếu Ly Vương điện hạ thích mỹ nhân, không bằng về nhà..... chính mình soi gương, chẳng phải càng diệu (tuyệt diệu)?" Nàng không thể như thế để hắn đi, vì tự do, nàng muốn đánh cuộc một phen.

Hoàng đế nhanh chóng quyết định hạ thánh chỉ, đứng dậy, Trần công công vội không ngừng hô thanh "Bãi triều", chúng đại thần khẩu khí nghẹn ở ngực kia cuối cùng phun ra, bọn họ vội nhấc tay lau mồ hôi, nhưng tay kia còn chưa có giơ lên, liền nghe được một tiếng bén nhọn chóï tai.

Chung quanh yên tĩnh như chết, cả tòa đại điện, không có âm thanh, mọi người sững sốt, ngay cả Lâm Thiên hoàng cũng là thần sắc đại biến, mà Tiêu Sát

còn chưa kịp nhích người, kiếm trong tay Tông Chính Vô Ưu đã vào vỏ.

Hướng thống lĩnh cảm vệ quân khiếp sợ tại chỗ. Kiếm trong tay hắn từ khi ra khỏi vỏ đến vào vỏ, đều bất quá là chớp mắt một cái, hắn thậm chí không thấy rõ Ly Vương đứng gần hắn như thế nào rút kiếm trong tay hắn ra?

Mau quá nhanh quá! Mau đến Mạn Yêu chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, cả người phảng phất như ngã vào địa ngục động băng. Một loại cảm giác sợ hãi thản nhiên từ đáy lòng liên tiếp kéo lên, theo huyết mạch lưu động, kéo dài đến khắp người, thật giống như một con xà linh hoạt ở trong cơ thể nàng cuồng động, kích dậy trong lòng từng trận rùng mình.

Cả tòa đại điện, yên tĩnh như chết. Mọi người mở to hai mắt, cũng không dám thở mạnh ra. Những mảnh vụn trắng hồng, trước mắt nàng từ từ bay xuống, mang theo hơi thở đên cuồng gào thét cọ qua chóp mũi nàng, trên đại điện giữa không trung bay múa, phảng phất bay tán loạn như tuyết mùa đông, bị nhuộm hồng giống máu tươi. Mà trên người nàng, chỉ còn lại một chiếc áo trắng trung y đơn bạc, giống như tượng điêu khắc mà đứng thẳng bất động ở nơi đó, cả người lạnh lẽo, thân mình căng chặt từng đoạn.

Tí tách, tí tách..... Chợt có âm thanh của giọt nước nhỏ xuống trên nền gạch vang lên, một giọt, hai giọt, ba giọt.....

Mọi người kinh hãi nhìn xuống, từ ống tay áo trắng của nàng chảy xuống những giọt máu đỏ thắm, từng giọt từng giọt nhỏ chậm rãi tích trên mặt đất.

Bén nhọn đau đớn từ mười đầu ngón tay truyền đến, sắc mặt nàng trắng bệch, tự trấn định, nàng không la không kêu thậm chí không có phản ứng, xuyên qua vô số những mảnh vải nhỏ đang bay múa, thẳng tắp nhìn vào cặp mắt tà ác kia, làm tâm người sinh ra sợ hãi. Nếu nàng không phải Khải Vân quốc tiến đến hòa thân công chúa, nói vậy sớm đã bị mất mạng.

Rút kiếm, huy kiếm, quăng kiếm..... Tông Chính Vô Ưu động tác mau đến làm cho người ta không kịp phản ứng, hắn đã nghênh ngang mà rời đại điện.

Nàng nhìn ngoài điện thân ảnh màu trắng đã phiêu nhiên đi xa, Tông Chính Vô Ưu, hắn tới cuồng vọng, đi đến đường hoàng, lưu lại nàng bị lột hỉ phục, bị thương mười ngón tay, như điêu khắc đứng thăng bất động tại chỗ.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Oan Gia Ngõ Hẹp (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Đời người như một canh bạc, sinh mệnh là vốn cho mỗi lần đặt cược, mỗi một lần đặt cược xuống, đạt được không phải bồn mẫn bát doanh (chậu tràn bát đầy, ý nói tiền vô đầy chậu đầy bát) thì cũng là tang gia bại sản, mà Mạn Yêu hiển nhiên là đánh cuộc thắng. Ngày ấy trên đại điện một hồi sơ bóng sơ gió, mười ngón toàn thương, Lâm Thiên hoàng không có giáng tội với con hắn, vì trấn an nàng, liền ân chuẩn cho nàng kỳ hạn sáu tháng, cũng phong tỏa tin tức, còn ban cho nàng một tòa phủ đệ cùng với rất nhiều trân bảo.

Phủ Công chúa vị trí hẻo lánh, hoàn cảnh thanh u, Mạn Yêu rất thích. Nắng sớm chiếu vào bên trong đình viện rộng lớn, mầm non vừa nhô ra của thủy liễu vừa nhìn qua càng thêm xanh non tươi mát.

Dưới cây liễu, một nữ tử da như ngưng chi (hình dung da thịt trắng trẻo mịn màng), mắt tựa thu ba (hình dung mắt người con gái trong sáng long lanh như nước mùa thu) bên trong thanh linh trong sáng có chứa một tia cùng khôi thân thể này không hợp tuổi, phảng phất từ chối sâu trong linh hồn lộ ra thành thực cùng tang thương.

Nàng lảng lặng đứng ở bên hồ, ánh dương nghênh diện chiếu tới, phủ lên một tầng mỏng ánh sáng hoàng kim quanh thân nàng.

Tiêu Sát đi vào hậu viện, bước chân ngừng lại một chút, phía trước bóng dáng đầm chìm trong nắng ấm, quang hoa chói mắt, di thế độc lập. Hắn nhìn trong chốc lát, mới rũ xuống ánh mắt, tiến lên.

Mạn Yêu không có quay đầu lại, chỉ là nhìn mặt hồ sóng nước lóng lánh, nhàn nhạt hỏi: "Đều hỏi thăm rõ ràng sao?"

Tiêu Sát gật đầu, trả lời: "Vâng. Lâm Thiên hoàng sai người đưa tới danh sách, bên trong chỉ có Cửu hoàng tử cùng Phó Trù tướng quân, hai người tạm vô thê thiếp. Cửu hoàng tử là điển hình ăn chơi trác táng, tuy vô thê thiếp, nhưng lưu luyến nơi pháo hoa, hồng nhan tri kỷ vô số. Phó tướng quân hàng năm chinh chiến sa trường, nghe nói hắn lãnh khốc thô bạo, đầy người sát khí."

Hơn ba mươi người, lại chỉ có hai người độc thân. Mạn yêu thoảng nhíu mày, than nhở. Nàng vẫn luôn biết đây là một cái hoàng quyền tối thượng, là thế giới nam tôn nữ ti, nhưng nàng lại không nghĩ gả cho người có thê thiếp thành đàn, mặc kệ có tình hay vô tình, đều không muốn bị cuốn vào trong vòng nữ nhân tranh sủng thị phi. Nhưng trước mắt hai người kia, Cửu hoàng tử hiển nhiên không thích nàng, danh tướng Phó Trù nàng chưa thấy qua, nhưng lấy tuổi tác hắn nhẹ nhàng liền chưởng quản binh quyền, cũng cùng Tông Chính Vô Ưu tề danh, tất không đơn giản.

"Chuyện này trước để qua một bên." Mạn Yêu xoay người nói: " Vườn trà trang hoàng đã gần kết thúc, ta kêu ngươi thỉnh kinh thành nổi danh nhất điểm tâm sư phụ đã thỉnh tới rồi?"

Tiêu Sát nói: "Đã chiếu theo ý tứ của chủ tử mà làm thỏa đáng, vườn trà qua hai ngày là có thể mở cửa buôn bán."

Mạn Yêu gật đầu, vừa lòng nói: "Tốt, còn thiếu cái cuối cùng. Kêu Linh Nhi, cùng ta đi một chuyến Hương Hồn Lâu."

Nghe được ba chữ "Hương Hồn Lâu", Tiêu Sát nhíu mày, vừa vặn Linh Nhi từ buồng trong đi ra, kinh ngạc nói: "Chủ tử, ngài đi thanh lâu làm cái gì?"

Mạn Yêu cười cười, lại không đáp, chỉ phân phó hai người đi chuẩn bị.

Hương Hồn Lâu, kinh thành đệ nhất nổi danh thanh lâu, các cô nương trong lâu yến gầy hoàn phì (có mập có ốm, ốm như Triệu Phi Yến, mập phì như Dương Ngọc Hoàn), ai cũng có một thời nổi danh, mà hiện nay nổi danh nhất thuộc về Trâm Ngư cô nương, không chỉ có tư sắc dung mạo diễm quan kinh

thành, cầm nghệ không người so sánh, từng có vô số đại quan quý nhân muốn thay nàng chuộc thân, nạp làm thiếp thất, nhưng mà, nữ tử này rất có ngạo cốt, công bố, nếu không thể cùng người trong lòng làm bạn, tình nguyện ở thanh lâu chết già.

Vì tiện tránh tai mắt của người khác, mấy ngày nay, Tiêu Sát ra cửa đều dịch dung, Mạn Yêu cùng Linh nhi cải trang thành nam tử.

Mạn Yêu bước vào Hương Hồn Lâu là lúc, mọi người trong lâu bất luận là nam tử tới tìm vui hay các cô nương trong lâu, đều cảm thấy trước mắt sáng ngời. Chỉ thấy nàng một thân nguyệt bạch trường bào chấm đất, khí chất cao nhã xuất trần, mặt như quan ngọc, môi đỏ trơn bóng, mày đẹp được nàng thêm vài nét bút, thêm vài phần anh khí (anh tuấn + khí chất), hơn nữa nàng vốn là dáng người cao gầy, giờ phút này trong tay quạt xếp nhẹ lay động, nghiêm nhiên thành bộ dáng phong lưu phóng khoáng tuấn tú công tử.

Ban ngày Hương Hồn lâu, tuy không bằng ban đêm tiếng người ồn ào, lại cũng đủ náo nhiệt. Vừa thấy Mạn Yêu, tú bà mắt sắc vội không ngừng múa may khăn chào đón, vừa đi vừa kêu lên: "Ai nha nha, đây là công tử nhà ai a? Nhìn bộ dáng tuấn mỹ này sẽ hút hết hồn cô nương trong lâu ta đi mất."

Sắc người nồng hương xông vào mũi, Mạn Yêu không tự giác lùi lại một bước. Tiêu Sát lập tức tiến lên gioi kiểm ra, tú bà dừng bước thức thời câm miệng.

Lại nghe một đạo âm thanh trong trẻo từ lầu hai truyền đến: "Thất ca, không thể tưởng được trên đời này lại vẫn có người thứ hai cùng huynh giống nhau, đẹp đẽn như vậy!"

Âm thanh này.... Có chút quen thuộc! Mạn Yêu giương mắt, trên hành lang lầu hai thấy hai nam tử tuấn mỹ phi phàm, người nói chuyện mặc quần áo màu lam nhạt, khuôn mặt tuấn lăng, khóc miệng mỉm cười, ánh mắt thăng lăng nhìn nàng, không chút nào che dấu trong mắt kinh diễm. Mà nam tử bên cạnh

hắn, một thân bạch y, hoàng kim nạm biên, khí chất lôi lạc, ngũ quan hoàn mỹ không người có thể sánh, hắn chỉ là hướng nơi đó vừa đứng, đầy người phong hoa, tôn quý, đem mãn lâu xa hoa toàn bộ hóa thành hư vô.

Thế nhưng là..... Tông Chính Vô Ưu! Vừa rồi nói chuyện, tự nhiên là Cửu hoàng tử. Mạn Yêu ngực nhảy dựng, theo bản năng nắm đầu ngón tay lại, tuy rằng miệng vết thương đã khép lại, nhưng ngày ấy ở đại điện.... tình cảnh như cũ rõ ràng ở ngay trước mắt.

Tông Chính Vô Ưu nghiêng mắt thoảng nhìn Cửu hoàng tử, hiển nhiên không vui vì hình dung chữ "đẹp". Cửu hoàng tử kinh giác (kinh sợ + phát giác) nói lỡ, vội lấy lòng cười nói: "Thất ca, ta, chúng ta vào đi thôi."

Tông Chính Vô Ưu hướng Mạn Yêu nhìn lướt qua, ánh mắt thanh tịch lạnh lẽo, bất đồng với phía trên đại diện khinh miệt cùng cuồng vọng, giống như không gợn sóng xem một vật chết, không mang theo nửa điểm tình cảm.

Mạn Yêu nhíu mày, Tông Chính Vô Ưu không phải kỵ rượu kỵ sắc sao, như thế nào sẽ xuất hiện ở thanh lâu? Nàng chính nghi hoặc.

Đi đến nhã thắt, Tông Chính Vô Ưu đột nhiên quay đầu lại nhìn nàng, ánh mắt cực kỳ sắc bén, nhìn đến Mạn Yêu trong lòng rùng mình, vội thu hồi tầm mắt. Nghe được Cửu hoàng tử hỏi: "Làm sao vậy, Thất ca?"

Tông Chính Vô Ưu không nói chuyện, quay đầu đi vào nhã thắt.

Mạn Yêu lúc này mới thở dài một hơi nhẹ nhõm, vừa rồi ánh mắt Tông Chính Vô Ưu cơ hồ làm nàng cảm thấy có phải hay không đã bị nhận ra? Sau khi nghĩ lại, ngày ấy trên đại điện, nàng đầu đội mũ phượng, rèm châú che mặt, dù cho hắn lợi hại, cũng không có khả năng nhận ra nàng. Chỉ là, người này mang cho nàng cảm giác áp bách thật sự quá mãnh liệt, mãnh liệt đến làm nàng vừa thấy hắn liền không tự chủ được mà khẩn trương.

"Chủ tử, kia không phải Cửu hoàng tử sao? Hắn như thế nào mà ở chỗ này?"

Linh Nhi ghé sát vào Mạn Yêu, tò mò hỏi: "Đi cùng hắn là ai a? Như thế nào mà có nam nhân tuấn mỹ như vậy?"

Mạn Yêu không trả lời, nhưng Tiêu Sát thật ra nhịn không được liếc Linh nhi một cái, thấp giọng nói: "Là Ly Vương."

Tới phiên Linh Nhi trừng lớn đôi mắt, nhất thời quên thân ở nơi nào, đã kêu ra: "Cái gì? Chủ tử, hắn, hắn chính là cái kia kiêu ngạo cuồng vọng, đem ngài nhốt tại ngoài cửa....."

"Linh Nhi!" Mạn Yêu nhíu mày nhẹ mảng, Linh Nhi đột nhiên cảnh giác, cuống quít che miệng lại. Một bên tú bà nghi hoặc mà nhìn bọn họ, ánh mắt ở Mạn Yêu trên người đảo qua đảo lại.

Tiêu Sát móc ra một thỏi vàng, tú bà lập tức hai mắt tỏa ánh sáng, gấp không chờ nổi mà duỗi tay tới lấy. Tú bà là người thông minh, một cái quay người chuyen tới trước mặt Mạn Yêu, đầy mặt tươi cười nói: "Công tử có cái gì yêu cầu cứ việc nói, chỉ cần Tân ma ma ta có thể làm được, nhất định tận lực."

Mạn Yêu nhàn nhạt cười nói: "Ta muốn gặp Trầm Ngư cô nương, phiền Tân ma ma hỗ trợ an bài."

"Này....." Tú bà xoắn khăn, do dự, hình như có sự cố kỵ.

"Có chỗ nào khó xử?" Mạn Yêu một bên hỏi, một bên hướng Tiêu Sát đưa mắt ra hiệu, Tiêu Sát lại móc ra một thỏi vàng.

Tú bà nhìn thỏi vàng trên tay Tiêu Sát, dư quang liếc về phía nhã thắt mà Cửu hoàng tử cùng Tông Chính Vô Ưu tiến vào, khó xử nói: "Không dối gạt công tử, vừa rồi Cửu gia đi vào, hắn mỗi lần tới đều chọn Trầm Ngư, lúc này còn mang theo khách tới..... Ngài xem..... Nếu không....."

Cửu gia? Mạn Yêu nhíu mày, xem ra Cửu hoàng tử quả thật là khách quen nơi pháo hoa. Nàng xoay chuyển mắt, cười nói: "Tân ma ma, ta chỉ muốn thấy

mặt Trầm Ngư cô nương một lần, cùng nàng nói chuyện một hồi, không có bao lâu, sẽ không chậm trễ nàng nghênh đón khách quý."

Tiêu Sát lại lần nữa lấy ra một thỏi vàng, tú bà lúc này mới vui vẻ ra mặt đáp ứng, cũng đưa bọn họ an bài ở cách vách Tông Chính Vô Ưu cùng Cửu hoàng tử.

Đó là một gian nhã thất rộng lớn trang trí xa hoa mà lại không mất lịch sự tao nhã, Mạn Yêu mang theo Linh Nhi đi vào, Tiêu Sát canh giữ ở ngoài cửa.

Vừa vào cửa, Linh Nhi liền hỏi: "Chủ tử, người kia thật là Ly Vương sao?"

Mạn Yêu gật đầu, Linh Nhi lại hỏi: "Chính là, hắn không phải kỵ rượu kỵ sắc sao?"

Điểm này cũng đúng là sự nghi hoặc của Mạn Yêu, bất quá.....

"Người tới nơi này không nhất định đều là vì tìm hoan mua vui, có thể giống như chúng ta." Mạn Yêu đưa lưng về phía cửa sổ ngồi xuống.

Linh Nhi "Nga" một tiếng, tò mò hỏi: "Kia chủ tử tìm Trầm Ngư cô nương là muốn làm cái gì a?"

Mạn Yêu không trả lời, từ trong tay áo lấy ra một tờ bản vẽ, nhẹ nhàng mở ra. Đó là nàng dùng số tiền lớn mua một khu vườn, sau đó tự tay thiết kế.

Linh Nhi thò qua tối, tuy rằng xem không hiểu lắm, nhưng nhận ra chiếc cẩm trên đài cao hình tròn, liền suy đoán nói: "Chủ tử là muốn mời Trầm Ngư cô nương đi vườn trà đánh đàn sao?"

Mạn yêu khẽ gật đầu.

Linh Nhi nghi hoặc nói: "Chính là nô tỳ nghĩ không rõ, Hoàng Thượng vì chủ tử đặt mua nhiều của hồi môn như vậy, Lâm Thiên hoàng lại ban chủ tử nhiều châu báu như vậy, chủ tử lại không thiếu bạc, vì cái gì còn muốn phí nhiều tâm

tư như vậy mở vườn trà? Lấy chủ tử thân phận ngài, nếu là truyền đi ra ngoài, rất không tốt a!"

Mạn Yêu nhàn nhạt nói: "Cho nên, không thể để cho người khác biết thân phận chúng ta. Mở vườn trà, mục đích không nhất định là vì kiếm tiền, ta chỉ nghĩ hoàn thành một cái tâm nguyện."

Nàng rũ mắt nhìn trong tay bản vẽ, ánh mắt làm như xuyên thấu qua trang giấy mỏng, thấy được mộng tưởng mà nàng từng ôm ấp qua vô số năm tháng.

Trước kia khi chưa đi vào thế giới này, nàng từng là người duy nhất thừa kế tập đoàn Mạn thị. Từ lúc còn rất nhỏ, nàng đã biết đời người không thể dựa theo sự lựa chọn của chính mình yêu thích.

Nàng thích uống trà, thích an tĩnh, mộng tưởng có một cái vườn trà của chính nàng, không vì lợi nhuận, chỉ vì tìm một vài người tri kỷ cùng chung chí hướng cùng nhau phẩm trà chơi cờ, ngắm phong cảnh tú lệ, luận nhân sinh buồn vui.

Nhưng mộng tưởng cuối cùng cũng là mộng tưởng, nàng dùng hết tâm tư vẽ ra bản thiết kế, ở lúc cha nàng tức giận trách mắng đã bị xé bỏ toàn bộ. Nàng cho rằng cả đời sẽ như vậy, lại không nghĩ rằng, trên đường nhân sinh, luôn có rất nhiều sự tình ngoài dự đoán. Hai mươi sáu tuổi năm ấy, nàng đã chết ở dưới sự thiết kế "Ngoài ý muốn" của mẹ kế trẻ đẹp, mà sau lưng chủ mưu, lại là vị hôn phu của nàng. Mà nguyên nhân, nàng nghĩ đơn giản chính là quyền kế thừa tài sản cùng với ân oán trên thương trường.

"Chủ tử, chủ tử."

Lâm vào hồi ức Mạn Yêu bị Linh Nhi kêu một tiếng đánh gãy. Linh Nhi cùng Tiêu Sát, là ba năm trước, khi nàng xuyên không đến đây, từ trong đông đảo hộ vệ được Khải Vân để chuẩn bị vì nàng, tự mình chọn lựa.

Hoàn hồn, nàng thu hồi bản vẽ, có người dâng trà tới. Linh Nhi chính cảm thấy khát nước, bưng lên liền uống, sau đó "Phốc" một tiếng toàn phun ra, kêu

lên: "Này cái gì trà a? khó uống quá."

Mạn Yêu nghe vậy nhấm một ngụm, hương vị có chút kỳ lạ, có chỗ giống trà lúa mạch, nhưng hương vị lại không được đầy đủ.

"Chủ tử, Trầm Ngư cô nương tới rồi." Ngoài cửa, Tiêu Sát bẩm báo.

Mạn Yêu nói: "Mời nàng ta tiến vào."

Cửa bị đẩy ra, một nữ tử mặc áo lụa sa đỏ đi vào. Nàng ta da trắng như tuyết, môi hồng tựa hoa anh đào, mày liễu cong cong như họa, một bộ áo đỏ như lửa mặc ở trên người nàng ta, diễm mà không tầm thường, mị mà không yêu, quả thực mỹ diêm khuynh thành. Mạn Yêu mỉm cười nhìn chăm chú quan sát thường thức nàng ta.

Trầm Ngư cầm hơi nâng lên đi vào, trong mắt mang theo sợi ngạo khí, nhưng khi nàng ta nhìn đến Mạn Yêu, rõ ràng là bình tĩnh, biểu tình lại là ngoài ý muốn bên trong có chứa kinh diễm.

Mạn Yêu đứng dậy cười nói: "Nghe qua Trầm Ngư cô nương mỹ diêm vô song, hôm nay vừa thấy, quả nhiên đúng như thế!"

Trầm Ngư lúc này mới hoàn hồn, vội vàng cười đáp lễ: "Trầm Ngư ra mắt công tử. Công tử mới là nhân trong long phượng!"

Mạn Yêu lẽ phép mời nàng ngồi.

Trầm Ngư âm thầm đem Mạn Yêu đánh giá vài lần, mới mở miệng hỏi: "Nghe Tân ma ma nói, công tử chuyến này là vì ta mà đến, không biết..... Công tử tìm Trầm Ngư là....."

Mạn Yêu cũng không cùng nàng ta quanh co lòng vòng, nói thẳng: "Tại hạ là người làm ăn, nghe nói cô nương cầm nghệ lợi hại, muốn cùng cô nương hợp tác." Mạn Yêu cố tình đem tiếng nói biến thô khàn khàn, không giống trước linh hoạt kỳ ảo.

Trầm Ngư ngồi đoán trang mày liễu khẽ nhúc nhích, cười nói: "Công tử sợ là tìm lầm người, Trầm Ngư chỉ là thanh lâu nữ tử, cùng công tử không có chuyện gì để hợp tác làm ăn mà nói?"

Mạn Yêu điều chỉnh dáng ngồi không nhanh không chậm nói: "Nghe nói mấy năm trước có một vị họ Dư Tri phủ đại nhân, nguyên nhân bởi vì liên lụy một sự kiện mưu nghịch, bị sử trảm cả nhà cộng 79 người. Sau lại kiểm tra thi thể..."

Thiếu một cái, qua kiểm chứng, thiếu cái kia, là Dư tri phủ tiểu nữ nhi Dư Thần." Nói tới đây, Mạn Yêu ngừng lại một chút, hai mắt nhìn lại đối diện nữ tử, thấy sắc mặt nữ tử đã biến, nàng lại nói: "Trầm Ngư, Dư Thần, đều là tên hay."

"Ngươi làm sao mà biết được?" Trầm Ngư bỗng nhiên đứng lên, hỏi xong mới giật mình tỉnh, hối hận đã không kịp.

Mạn Yêu cười mà không nói, mở ra quạt xếp trong tay, mặt làm bằng lụa màu lam, bạch ngọc làm cốt (ngọc trắng làm thân quạt), góc trên có khắc "Vô ẩn lâu" ba chữ, thô thiển mà nhỏ, nhưng cực kỳ rõ ràng, không chú ý, cơ hồ là nhìn không ra. Vô ẩn lâu làm việc hiệu suất thật là cao, mới ngắn ngủn một tháng, liền đem bí mật năm xưa chuyện cũ điều tra đến rành mạch, khó trách ở trong chốn giang hồ địa vị cao như thế. Mà cây quạt trong tay nàng, chỉ có khách hàng thanh toán giá cao mới có được. Vô ẩn lâu trừ bỏ tin tức các, còn có một sát thủ các, bảng giá cao dọa người, giá mười vạn lượng bạc trắng. Chưa từng thất thủ.

Trầm Ngư nhìn sắc, trong mắt bắt đầu có sát khí, ở lúc Mạn Yêu rũ mắt, nàng dương tay một bộ hồng sa như kiếm, thẳng tắp hướng cổ Mạn Yêu xoắn tới.

Mạn Yêu cong môi cũng không ngẩng đầu lên, dưới chân vừa mở ra, người mang ghế lùi về phía sau, trượt mở ra đất bằng, tốc độ cực nhanh.

Trầm Ngư trong lòng cả kinh, không nghĩ tới vị công tử này đẹp đến kinh người nhìn như ôn hòa nhu thuận, thế nhưng cũng là cao thủ! Trầm Ngư đang định lại ra tay, lại có một thanh kiếm gác trên cổ nàng, người cầm kiếm là người

hầu của vị công tử kia. Trầm Ngư lấy lại bình tĩnh, hỏi: "Ngươi muốn như thế nào?"

Mạn Yêu không chút để ý mà thu lại quạt xếp, khi nàng xuyên qua, lúc tỉnh lại đã kẽ thưa khói thân thể này hết thảy, bao gồm võ công cầm nghệ, trừ ký ức ra. Mới đâu nàng sẽ không dùng, nhưng trải qua Tiêu Sát chỉ đạo, đối phó người bình thường tuyệt đối không có vấn đề, đương nhiên, ngoại trừ Tông Chính Vô Ưu, bởi vì hắn căn bản là không thể xem như người, hắn kiếm pháp, mau đến cả Tiêu Sát cao thủ đứng đầu như vậy đều không kịp ngăn cản.

Trầm Ngư dừng tay, cảnh giác mà nhìn chằm chằm Mạn Yêu, hỏi: "Ngươi là người nào? Cứ nhiên có thể mời đến Vô ẩn lâu làm việc! Nghe nói Vô ẩn lâu là giang hồ đệ nhất lâu, trong lâu bất luận bộ tuyệt sát hoặc là bộ tinh túc, bọn họ tiếp sinh ý (làm ăn buôn bán), giá trên mười vạn lượng bạc trắng, ngươi..... Vì tìm hiểu ta một thanh lâu nữ tử thân phận, bỏ ra một cái giá rất lớn như vậy, rõ cuộc muỗn làm cái gì?"

Mạn Yêu vẫn chưa lập tức đáp lại, mà làm động tác ưu nhã ra hiệu trở lại chỗ ngồi, ý bảo Linh Nhi đem kiếm lấy ra, lại lần nữa mời Trầm Ngư ngồi xuống. Trầm Ngư đổi nàng tràn ngập đề phòng, Mạn Yêu cũng không để ý, ngược lại tự minh vì đối phương rót ly trà, cười nói: "Cô nương không cần phòng bị như thế, tại hạ nói ra việc này, đều không phải là muốn lấy việc này áp chế, mà là muốn trợ giúp cô nương hoàn toàn thoát khỏi vận mệnh gông cùm xiềng xích, thành lập một cái thân phận hoàn toàn mới."

Trầm Ngư lại nói: "Ta dựa vào cái gì mà tin tưởng ngươi? Ngươi như vậy giúp ta lại là cái gì mục đích?"

Mạn Yêu nhàn nhạt nói: "Ngươi có thể không tin ta. Ta chỉ là cảm thấy loại địa phương này không xứng với cầm nghệ cô nương, nếu là có thể đổi một hoàn cảnh, có lẽ..... không ngừng nghe tiếng đàn, con người sẽ cảm thấy có điều bất đồng, ngay cả người đánh đàn tâm trạng cũng sẽ là cách biệt một trời."

Trầm Ngư nói: "Công tử theo như lời đối một hoàn cảnh khác, là loại hoàn cảnh nào?"

Mạn Yêu nói: "Tại hạ sắp khai trương vườn trà."

Trầm Ngư trong mắt ánh sáng biến thành cười nhạo "Ta tưởng rằng là địa phương nào, thì ra là vườn trà. Ở trong mắt ta, trà lâu vườn trà cùng thanh lâu, không có phân biệt."

Mạn Yêu nghe xong cũng không giận, chỉ dương cầm nói: "Vườn trà của tại hạ không giống người thường. Ta dám nói, nó nhất định sẽ oanh động toàn bộ kinh thành, mà ngươi, sẽ trở thành vườn trà kia nửa chủ nhân." Thời điểm nàng nói những lời này, ánh mắt sáng như sao trời, ngữ khí tràn ngập tự tin.

Nhìn thấy biểu tình của vị công tử trước mắt, Trầm Ngư sững sốt, cảm giác trước mặt người này, vô luận là ánh mắt hay là ngữ khí, tựa hồ đều có một loại ma lực, làm cho người ta không thể không đi tin tưởng lời nói của vị công tử này. Mà có được một cái thân phận hoàn toàn mới, không cần sống trong lo lăng hãi hùng, vẫn luôn là khát vọng của nàng (Trầm Ngư). Nghĩ đến đây, Trầm Ngư cúi đầu, trong mắt thần sắc không ngừng biến ảo, cuối cùng do dự hỏi: "Ngươi..... Thật sự có thể giúp ta thành lập thân phận mới?"

Mạn Yêu bưng trà lên, hơi hơi nhâm một ngụm, mới không nhanh không chậm nói: "Lẽ Bộ Thượng Thư Dương Duy thiếu ta một ân tình, hắn sẽ hỗ trợ làm được."

Trầm Ngư nói: "Chính là, Tần ma ma lòng tham không đáy, sẽ không tha ta đi. Trừ phi thân phận công tử, có thể chấn được người sau lưng Tần ma ma."

Mạn Yêu hỏi: "Xin hỏi cô nương, Tần ma ma sau lưng là người ra sao?"

Trầm Ngư nghĩ một chút, mới nói: "Dưới một người, trên vạn người."

Lúc này đổi lại Mạn Yêu ngoài ý muốn, dưới một người trên vạn người? Hay

là..... "Thái Tử?" Mạn Yêu kinh hỏi.

Trầm Ngư gật đầu: "Ta cũng không phải thực xác định, chỉ là ngẫu nhiên nghe Tân ma ma nhắc tới phủ Thái Tử. Lúc trước cũng từng có đại quan quý nhân tại đây nháo sự, tuyên bố nói muốn đập tòa thanh lâu này, sau lại không biết như thế nào, chẳng những không đập phá, còn tự mình lên lầu cùng Tân ma ma nhận lỗi."

Vốn nghe nhiều thanh lâu có người quyền quý ở sau lưng chống lưng, lại không nghĩ rằng Hương Hồn lâu thế nhưng cùng hoàng gia có quan hệ. Mạn Yêu nhíu mày, nếu là Thái tử, vậy không dễ làm. Nàng rũ mắt suy tư, chợt nghe bên ngoài có người kêu lên: "Trầm Ngư cô nương, Cửu gia muốn gặp người."

Trầm Ngư lên tiếng, nhìn về phía Mạn Yêu, ánh mắt dò hỏi: "Công tử?"

Mạn Yêu vừa nghe người bên ngoài nhắc tới Cửu gia, trong đầu lập tức dần hiện ra gương mặt trên đại điện kia, bừa bãi ngạo mạn không coi ai ra gì, nàng ánh mắt sáng ngời, đối Trầm Ngư nói: "Ngươi có nghĩ rời đi nơi này, sống cuộc sống tự do?"

Trầm Ngư gật đầu, trong mắt có chờ đợi. Mạn Yêu lại hỏi: "Vậy có nguyệt ý hay không vì tự do của ngươi cược một ván? Ta chỉ có nắm chắc bảy phần."

Nhưng phàm là cược, tự nhiên có khả năng thất bại, sau thất bại, có lẽ sẽ vứt bỏ một tính mạng.

Trầm Ngư do dự nửa ngày, cuối cùng kiên định gật đầu.

Mạn Yêu nói: "Vậy ngươi có biết khiêu vũ?"

Trầm Ngư nói: "Biết."

"Tốt, vậy ngươi đi làm theo lời ta nói." Mạn Yêu đối với Trầm Ngư thì thăm một phen, cuối cùng dặn dò: "Nhớ lấy, tay ngươi cùng thân thể, ngàn vạn đừng dung chạm vào hắn, nếu không..... Ta cũng không giúp được ngươi."

Tiễn đi Trầm Ngư, Mạn Yêu đứng dậy mở ra cửa sổ, cách vách cửa sổ tựa hồ cũng không đóng kín mít, nàng đứng ở phía trước cửa sổ ẩn ẩn có thể nghe được cách vách truyền đến tiếng nói chuyện, không khéo chính là, đối phương vừa lúc chính là đang nói nàng.

"Thất ca, kia Khải Vân quốc trưởng công chúa trăm phuơng nghìn kế định ra hiệp ước nửa năm, chính là đều đã qua hơn một tháng, cũng không thấy nàng có bất luận hành động gì. Huynh nói có kỳ lạ hay không? Có thể hay không.....

Ngày đó ở trên đại điện bị kiểm kia của huynh dọa choáng váng?"

Đây là âm thanh Cửu hoàng tử, Cửu hoàng tử nói xong một hồi lâu, nàng cũng không nghe được Tông Chính Vô Ưu nói chuyện, thời điểm ở nàng cho rằng hắn sẽ không trả lời, Tông Chính Vô Ưu bỗng nhiên đã mở miệng: "Kiểm kia, ở trong dự kiến của nàng." Hắn nhớ rõ lúc ấy trên đại điện phản ứng mọi người, kinh sợ, lo lắng, e sợ chịu liên lụy run rẩy..... Mà nàng, thân mình đĩnh đến thẳng tắp, an tĩnh đứng ở tại chỗ, cặp con ngươi trong sáng có tràn ngập trí tuệ trấn định, không có nửa điểm khủng hoảng.

Cửu hoàng tử sững sốt, khó hiểu nói: "Vì cái gì? Nàng là một nữ tử, lại là công chúa một quốc gia, ở trước mặt nhiều người bị lột quần áo, chẳng lẽ còn là nàng tự nguyện? Nàng làm như thế, đến tột cùng là vì mục đích gì?"

Tông Chính Vô Ưu nhìn chén trà trong tay cười như không cười nói: "Nàng muốn, là nửa năm thời gian." Từ trong ánh mắt nàng, hắn không cảm giác được nàng đối với hắn có chút hứng thú.

Mạn Yêu nghe vậy trong lòng kinh ngạc, hắn thế nhưng biết rõ!

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Oan Gia Ngõ Hẹp (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Cửu hoàng tử nói: "Đồn đai quả thực không thể tin, Dung Nhạc trưởng công chúa cử chỉ lời nói, nơi nào thấy được nửa điểm bóng dáng điêu ngoa tùy hứng?"

Tông Chính Vô Ưu nhàn nhạt nói: "Nếu nàng là chân chính Dung Nhạc trưởng công chúa, lời đồn kia, không phải là nàng, chính là người có thù hận với nàng."

Cửu hoàng tử ánh mắt tinh lượng, suy tư nói: "Cái này công chúa..... Có chút ý tứ, Thất ca, chúng ta đi thăm thăm nàng, nhìn xem dung mạo nàng, có phải hay không cũng như vậy ngoài dự đoán của mọi người."

Tông Chính Vô Ưu mạc thanh (giọng điệu lạnh nhạt thờ ơ) nói: "Muốn đi chính ngươi đi, ta không có hứng thú."

Cửu hoàng tử bĩu môi, cười nói: "Huynh thật mất mặt, a! Đúng rồi, Thất ca, vì cái gì huynh mỗi lần thương triều, đều phải cố ý chọc giận phụ hoàng a? Huynh bình thường không phải như vậy, vì sao?" trong mắt hắn, Thất ca trừ bỏ thích nếm thử các loại trà hương vị kỳ lạ bên ngoài, đối với hết thảy sự tình đều là thờ ơ, huynh ấy giống như là một người không có cảm tình, chính là mỗi khi thương triều, lại giống như thay đổi thành một người khác, cùng phụ hoàng đối chơi gay gắt.

Cửu hoàng tử âm thanh tràn ngập tò mò, Mạn Yêu đối với việc này cũng rất là nghi hoặc, nàng chú ý tới, Tông Chính Vô Ưu ngày ấy ở trên đại điện xưng hô Lâm Thiên hoàng thế nhưng là Hoàng đế bệ hạ mà không phải phụ hoàng, mà Lâm Thiên hoàng đối với Tông Chính Vô Ưu cực kỳ dung túng, mặc dù là thị phu

nộ, trong mắt cũng còn mang theo thật sâu sự bất đắc dĩ, không biết nguyên nhân ra sao?

Mạn Yêu đang nghĩ ngợi, cách vách lại truyền đến Tông Chính Vô Ưu âm thanh: "Đây là người chắc chắn trà này ta nhất định sẽ thích?" Âm thanh hắn thật lạnh nhạt, mang theo một chút thất vọng không dễ phát hiện ra.

Cửu hoàng tử nói: "Thất ca không thích sao? Trà này hương vị thật đặc biệt a!"

Tông Chính Vô Ưu chậm rãi buông cái ly, nói: "Đây là trà hương mạch của Bắc Di quốc, hương vị là đủ đặc biệt, nhưng là ta không thích."

Cửu hoàng tử nга một tiếng, không phải không có thất vọng nói: "Thất ca thích nhất uống trà, những năm gần đây vẫn luôn ở khắp nơi vơ vét nhiều chủng loại hương vị kỳ lạ, đệ cho rằng Thất ca sẽ thích cái này."

Mạn Yêu nghe vậy sững sốt, Tông Chính Vô Ưu thích uống trà?

"Ai, Thất ca, huynh bình thường rất ít ra phủ, nếu hôm nay ra tới, đệ kêu Trầm Ngư tiến vào đàm một khúc đi? Nàng đàm rất hay."

Tông Chính Vô Ưu không đáp lại, Cửu hoàng tử nghĩ hắn (TC Vô Ưu) ngầm đồng ý, tâm tình rất tốt đối với bên ngoài kêu lên: "Người đâu!"

Có người theo tiếng mà vào, cung kính kêu: "Cửu gia."

Cửu hoàng tử hỏi: "Trầm Ngư, nàng ta đâu? Còn không tới sao? Nhìn xem cách vách đến tột cùng là người nào? Hỏi một chút hắn ra bao nhiêu bạc, bốn thiếu gia ra gấp hắn mười lần, à không, gấp trăm lần. Mau đi mau đi!"

Người tới nói: "Bẩm Cửu gia, Trầm Ngư cô nương về phòng lấy cầm, thật mau sẽ qua tới."

"Cửu gia." Người nọ lời còn chưa dứt, Trầm Ngư đã tới rồi, cũng xin lỗi nói:

"Trầm Ngư không biết Cửu gia có khách ở đây, chậm trễ tối, thỉnh Cửu gia thứ lỗi! Vì biểu đạt thành ý xin lỗi, Trầm Ngư nguyện hiến một khúc vũ, không biết Cửu gia ý như thế nào?"

Cửu hoàng tử vừa thấy mỹ nhân, tâm tình tốt lên, lập tức nhường mày cười nói: "Tốt a, bốn thiếu gia còn không biết Trầm Ngư cũng biết khiêu vũ, để bốn thiếu gia hảo hảo nhìn một cái, xem dáng nàng múa có hay không cùng tiếng đàn của nàng giống nhau mỹ diệu."

Trầm Ngư vũ mị cười, ánh mắt chuyển hướng đến mục tiêu hôm nay... bạch y nam tử, vừa nhìn nàng không tự chủ được mà ngẩn ngơ. Nàng cho rằng cách vách vị công tử kia tướng mạo đã đủ hoàn mỹ, nhưng nếu là cùng nam tử trước mắt so sánh, vị công tử kia diện mạo lại không khỏi quá nhu mĩ, nam tử trước mắt ngũ quan hình dáng góc cạnh, rõ ràng loại này chuyên thuộc về nam nhân khí thế.

Tông Chính Vô Ưu lảng lặng mà ngồi ở chỗ kia, đối với tiếng đàn tuyệt diệu cùng tuyệt sắc mỹ nhân, nữ tử có một không hai ở kinh thành, hắn cũng không thèm liếc mắt một cái. Đôi lông mi đậm khép lại, nhìn không thấy thần sắc trong mắt hắn.

Tươi đẹp cảnh xuân xuyên thấu qua cửa sổ giấy mỏng, chiếu vào trong phòng có tiếng đàn phát ra, uyển chuyển du dương như âm thanh của tự nhiên, mỹ nhân lòng ôm bạch ngọc đàn cổ, dáng người uyển chuyển nhẹ nhàng như điệp (con bướm) lại là một bên đánh đàn, một bên khiêu vũ.

Cửu hoàng tử vỗ tay cười nói: "Hay lắm! hay lắm! Thất ca, huynh nhìn một cái, tiếng đàn của Trầm Ngư tương xứng với dáng múa của nàng, thật sự là tuyệt diệu."

Tông Chính Vô Ưu chậm rãi ngược mắt, cũng chỉ liếc mắt một cái, trên mặt thần sắc trước sau đều là nhàn nhạt, xem như thiên nữ có hạ phàm cũng không quan hệ gì đến hắn.

Trầm Ngư dịu dàng chậm chậm nhẹ nhàng mà xoay tròn, nàng đưa lưng về phía nam tử, thân mình ngã dǎng sau đảo cong thành một cái hình cung mỹ lệ, tay áo nhẹ tung, lụa mỏng như lửa ở giữa hai gã nam tử theo tay nàng mà run rẩy, phảng phất như sóng biển từng đợt từng đợt đánh vào bờ.

Cửu hoàng tử cẩn thận thưởng thức, tâm tình rất là sung sướng vui vẻ. Tông Chính Vô Ưu như cũ rũ mắt thưởng thức đánh giá chén trà trong tay, làm bằng men sứ xanh lam hoa văn cổ xưa tinh xảo.

Đây là Trầm Ngư lần đầu tiên khiêu vũ tại đây, ánh mắt nàng luôn là lơ đãng mà nhìn về phía bạch y nam tử, thấp thoáng như có một sức lực vô hình điều khiển nàng, làm nàng ở trong bất tri bất giác làm theo không suy nghĩ. Giờ khắc này, nàng tựa hồ như bị khuôn mặt cực kỳ hoàn mỹ mê hoặc, quên mất ước nguyện ban đầu của mình trước khi vào phòng, cũng quên mất lời dặn dò của vị công tử kia. Chân bước đến sau lưng nam tử, lụa sa đỏ từ trước mặt nam tử chậm rãi buông xuống, ngăn cách cặp mắt tà mị đang nhìn chén trà trong tay. Nàng quên tình mà khiêu vũ không thấy được đối diện Cửu hoàng tử ánh mắt thưởng thức đã biến sắc, cũng không thấy được người nam tử ngồi trước nàng trong mắt kinh hiện lãnh lệ (kinh động hiện ra lạnh lùng hung ác).

Gian phòng bên cạnh, Mạn Yêu đang thưởng thức tiếng đàn, cơ hồ có thể tưởng tượng ra Trầm Ngư một bên đánh đàn một bên khiêu vũ, dáng người tuyệt diệu, không biết cách vách nhã thất, xưa nay không gần nữ sắc Tông Chính Vô Ưu sau khi nhìn có hay không như cũ thò ơ? Mạn Yêu nghĩ, trong đầu liền hiện ra khuôn mặt tuấn tú, ánh mắt tà vọng của hắn giống như hiện ra ngay trước mắt.

Mạn Yêu xoay người, chuẩn bị đóng cửa sổ, đột nhiên nghe thấy cách vách truyền đến âm thanh phá cửa sổ, cùng với tiếng hét thảm thiết, Mạn Yêu kinh hãi, thảm nghĩ không tốt, chạy nhanh ra phòng, liền thấy dưới lầu một Trầm Ngư bị Tiêu Sát tiếp được miệng phun máu tươi, thống khổ bất kham (không chịu nổi).

"Ngươi, đụng tới hắn?" Mạn Yêu xuống lầu hỏi.

Trầm Ngư hai mắt lập loè, ánh mắt mờ mịt phảng phất ngũ tạng lục phủ đều giống như bị vỡ nát. Nếu không phải nàng bản thân có nội công hộ thể, hoặc là không ai tiếp được nàng, như vậy, nàng hắn phải chết không thể nghi ngờ.

Tiêu Sát sờ mạch tượng của Trầm Ngư, đối với Mạn Yêu nói: "Không bị thương đến kinh mạch cùng phế phủ."

Mạn Yêu thở dài nhẹ nhõm một hơi, may mắn Tông Chính Vô Ưu không có quy tắc tự tay giết nữ nhân, bằng không lấy nội lực của hắn đem Trầm Ngư ném ra ngoài cửa sổ, Trầm Ngư nhất định chết tại chỗ.

Người chung quanh vừa thấy chiêu bài đầu bảng thanh lâu bị thương đều tụ lại đây, Tân ma ma kinh thanh (âm thanh kinh hãi) kêu lên: "Là ai ở chỗ này nháo sự? Dám can đảm làm bị thương bảo bối nữ nhi của ta! Mau nói cho ma ma biết, ma ma thay ngươi làm chủ."

Trầm Ngư rũ mắt, che lại ngực ho khan, không lên tiếng.

Lúc này, trên lâu có người hỏi: "Ngươi muốn làm chủ như thế nào?" Âm thanh kia quả nhiên là lạnh lẽo thấm cốt, làm tâm người phát lạnh.

Tông Chính Vô Ưu đứng khoanh tay, trên cao nhìn xuống, bên người trừ bỏ Cửu hoàng tử, lại có thêm một thị vệ mặt lạnh.

Tân ma ma không phải sê khôn xem thường người, chỉ luôn luôn ý vào có hậu đài, càn rõ, cho nên biết rõ thân phận bọn họ không bình thường, cũng không bỏ vào mắt. Tân ma ma nhìn nhìn Tông Chính Vô Ưu, lúc lắc ve vẩy tiến lên, nửa cười không cười nói: "Ta tưởng là ai, thì ra là khách của Cửu gia. Ta biết Cửu gia là người có thân phận, cũng không biết cô nương chúng tôi nơi nào hầu hạ không tốt, chọc đến ngài nóng giận như vậy, đem nàng làm bị thương thành như vậy! Ngài nói, chuyện này nên làm thế nào bây giờ?"

"Bây giờ ngươi muốn như thế nào?" Tông Chính Vô Ưu chậm rãi hỏi, ngữ khí nhàn nhạt, không có biểu tình.

Tần ma ma nói: "Các ngươi cũng biết, Trầm Ngư chính là chiêu bài đầu bảng trong lâu của chúng ta, rất nhiều đại quan quý nhân tới chỗ này bỏ ra ngàn vàng, đều là vì nàng. Hiện tại nàng bị thương, không có mười ngày nửa tháng là không thể tốt lên được, những ngày đó, việc làm ăn của chúng ta khẳng định là xuống dốc không phanh, tổn thất này....."

"Muốn cho ta bồi thường?" Tông Chính Vô Ưu mặt vẫn cứ không có biểu tình, nhàn nhạt bỗ xung một câu: "Bao nhiêu lượng?"

Tần ma ma xem hắn như thế dễ nói chuyện, tức khắc tươi cười rạng rỡ, bẻ đầu ngón tay tính toán, mới nói: "Không nhiều lắm, một vạn năm ngàn lượng vàng là đủ rồi."

Một vạn năm ngàn lượng vàng! Đủ cho một gia đình bình thường sinh sống mấy đời. Này Tần ma ma quả nhiên lòng tham không đáy. Mạn Yêu nhìn mắt Tông Chính Vô Ưu, thấy hắn môi mỏng hơi nhấp, khuôn mặt thâm trầm, ánh mắt nửa rã, thấy không rõ thần sắc trong mắt hắn. Hắn chậm rãi bước xuống bậc thang, chậm rãi đi qua bên người Tần ma ma, mắt nhìn thẳng, nhàn nhạt hỏi: "Kẻ hèn một vạn năm ngàn lượng vàng là đủ?"

Tần ma ma tròng mắt xoay chuyển, trong mắt tham lam rõ ràng đang muốn nói: "Ngài nếu là nguyện ý lại thường thêm càng tốt." Những lời này bà ta còn chưa nói ra miệng, liền thấy Tông Chính Vô Ưu dừng lại bước chân, hơi hơi quay đầu lại, trong mắt kia lạnh lẽo tà vọng như Diêm La tái thế, Tần ma ma nhìn thấy không tự chủ được, thân hình run lên, muốn lui về phía sau, Tông Chính Vô Ưu đã khoanh tay lạnh lùng nói: "Nửa tháng thời gian, một vạn năm ngàn lượng vàng, là không nhiều lắm, cũng là bốn vương mười lăm năm bỗng lộc."

Mọi người kinh ngạc. Hắn nói bốn vương?! Toàn bộ Lâm Thiên quốc, xưng bốn vương chỉ có một người. Tần ma ma kinh hãi nửa ngày phản ứng không kịp, chờ sau khi phản ứng lại, há to miệng, sắc mặt trắng bệch, bà ta không quên chủ tử của bà ta ngàn dặn dò vạn dặn dò, kêu bà ta vô luận như thế nào, ngàn vạn

đứng trêu chọc một người, người kia chính là Ly Vương Tông Chính Vô Ưu!

"Ngài, ngài..... Ngài là Ly Vương!?" Tân ma ma lấp bấp một câu chưa nói xong thế nhưng hai mắt vừa lật đã ngất đi.

Mạn Yêu bật cười, Tân ma ma cũng coi như gặp qua việc lớn đời người, lại có Thái tử chống lưng, không thể tưởng được thế nhưng chưa trải qua bị dọa như thế.

"Báu kiến Ly Vương thiên tuế!" Chung quanh đám người hô một tiếng toàn quỳ xuống, phản ứng kia thật ra cực nhanh.

Tông Chính Vô Ưu nhìn lướt qua Trầm Ngư, nhàn nhạt phân phó: "Lãnh Viêm, đem ngón tay nữ nhân này, một ngón một ngón..... Toàn bộ bấm xuống cho bốn vương."

Âm thanh hăn nghe không ra hỉ nộ, nhưng nói ra làm cho người ta phát lạnh. Trầm Ngư nghe vậy thân hình run lên, thiếu chút nữa cũng ngất xỉu. Người chung quanh tất cả đều không dám ngẩng đầu, toàn bộ trong lâu, trừ bỏ Tông Chính Vô Ưu, Cửu hoàng tử, thị vệ Lãnh Viêm, còn đang đứng chỉ có Mạn Yêu.

Trầm Ngư nhìn Lãnh Viêm đang bước tới, mặt xám như tro tàn, lại không rảnh lo ngực đau nhức, tránh ra Linh nhi cùng Tiêu Sát, một phen kéo lẩy góc áo Mạn Yêu, cầu xin nói: "Công tử cứu ta, ngươi nhất định có biện pháp, đúng hay không? Ta chỉ là..... Chỉ là móng tay đụng phải xiêm y vương gia mà thôi..... Công tử....."

Mạn Yêu thở dài, nếu Trầm Ngư không cầu nàng, nàng cũng sẽ không đứng nhìn bàng quan.

"Chậm đã!" Mạn Yêu giơ tay ngăn lại.

Tông Chính Vô Ưu nghiêng mắt, như địa ngục hàn đầm, lạnh băng lại tà vọng con ngươi hướng Mạn Yêu nhìn qua.

Mạn Yêu nhịn không được hít khí, cực lực trấn định nói: "Ly Vương điện hạ, Trầm Ngư cô nương đến tột cùng phạm vào tội lớn ngập trời gì, phải bị băm đi mười ngón tay? Ngài hắn là biết, đối với người đánh đàn mà nói, hủy đôi tay nàng, so với đoạt tính mạng nàng còn muôn tàn nhẫn hơn."

"Lại là một người không sợ chết." đây là Cửu hoàng tử đối Mạn Yêu hạ kết luận.

Tông Chính Vô Ưu nhìn đôi mắt Mạn Yêu, trong sáng trấn định, tựa hồ ở nơi nào gấp qua. Hắn nói: "Xúc phạm cấm ky của bốn vương, tự nhiên sẽ phải trả giá đai khai sát giới."

Mạn Yêu cười hỏi: "Xin hỏi cấm ky của Ly Vương điện hạ là gì?"

Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu lạnh băng sắc bén, Mạn Yêu giống như chưa phát giác, tự đáp tự nói: "Cấm ky của Ly Vương điện hạ, rượu cùng nữ nhân? Như vậy..... Xin hỏi Ly Vương điện hạ, ngài giờ phút này thân ở nơi nào?"

"Đương nhiên là thanh lâu." Trả lời là Cửu hoàng tử, hắn vẫn là nhất nhì biểu tình xem diễn.

Mạn Yêu cười nói: "Cửu điện hạ nói, đây là thanh lâu! Thanh lâu là địa phương nào? Phong lưu sung sướng tiêu hồn mà, loại địa phương này cái khác không có, mà có nhiều chính là nữ nhân, Ly Vương điện hạ đã có kiêng kị này, là phải không nên tới. Nếu không, có muốn tới cũng không sao, nhưng ít ra cũng phải để cho thuộc hạ ngài nâng một cái thẻ bài thật lớn, tốt nhất phải thấy rõ trên đó ghi chú: Ly Vương đại giá, nữ nhân cùng rượu, chớ gần. Như vậy mới có thể thích đáng, nếu không, mỗi ngày khách tới lui lui nhiều như lông trâu, ai sẽ biết, ngài chính là đinh đinh đại danh kỵ sắc Ly Vương điện hạ?"

Chung quanh thực an tĩnh, phi thường an tĩnh. An tĩnh đến nhạt nhẽo tiếng hít thở cũng cùng nhau biến mất. Trong đám người quỳ xuống đất có người há to miệng, ngẩng đầu giống như thay quỷ, trừng mắt, cái tuấn mỹ công tử này lá gan to hơn trời.

Một dòng khí vô hình ở trong không khí hợp tụ lại bành trướng, giống như tùy thời đều phải nổ tung.

Đột nhiên, một tiếng cười to không sợ chết "Ha ha...." truyền đến, mọi người thân mình kinh động run lên, nháy mắt liền ra một thân mồ hôi lạnh.

Mạn Yêu mày đẹp nhường lên, ngạc nhiên nhìn Cửu hoàng tử hỏi: "Cửu điện hạ, hồng nhan tri kỷ của ngài phải bị bấm đi ngón tay, thực đáng giá cười thoải mái sao?"

Cửu hoàng tử vỡ ra khóe miệng hơi hơi cứng đờ, vừa thấy Trầm Ngư khóe môi đọng lại vết máu đỏ thắm, ánh mắt u oán nhìn hắn, làm hắn cảm thấy hắn cười thật là quá không có lương tâm. Cửu hoàng tử vội thu cười, ho nhẹ nói: "Bốn hoàng tử không phải cười Trầm Ngư, mà là suy nghĩ người nói cái thẻ bài."

Hắn suy nghĩ cái người gỗ Lãnh Viêm, đi theo Thất ca nhiều năm, chỉ nghe Lãnh Viêm nói không đến ba câu, mỗi câu nhiều nhất bốn chữ. Nếu làm cho hắn (L Viêm) đứng ở sau lưng Thất ca giơ tấm thẻ bài kia, xứng với vẻ bề ngoài của Thất ca, kia sẽ là loại tình hình gì? Nghĩ nghĩ, hắn (cửu hoàng tử) nhịn không được lại nở nụ cười.

Mạn Yêu ra vẻ hồ đồ nói: "Thẻ bài? Cái thẻ bài nào?"

Cửu hoàng tử không chút suy nghĩ, nói thăng: "Đương nhiên là người nói cái kim sắc thẻ bài kia, trên mặt viết....." Mới nói được tới đây, hắn liền cảm giác không thích hợp, đảo mắt liền thấy Tông Chính Vô Ưu không biết khi nào néo lại mắt phượng, nhìn chằm chằm hắn, ánh mắt lạnh như băng sương, Cửu hoàng tử trong lòng giật mình, vội vàng đình chỉ lời nói, duỗi tay sờ sờ chính mình chớp mũi, cười gượng hai tiếng.

Tông Chính Vô Ưu mặt vô biểu tình hỏi: "Thực buồn cười?"

Cười cũng không được, không cười cũng không phải. Hắn tức giận mà trừng mắt liếc Mạn Yêu một cái, người đã đào một cái hố to cho hắn, lại đối với Tông

Chính Vô Ưu liên tục xua tay nói: "Không, không buồn cười, đệ cũng không phải cười cái này..... Khụ, khụ....."

"Nga..... vậy Cửu hoàng tử vẫn là đang cười Trầm Ngư cô nương à?" Mạn Yêu ở Trầm Ngư bên cạnh ngồi xổm xuống, nâng tinh tế ngón tay thon dài của Trầm Ngư, lắc đầu thở dài: "Đáng tiếc một đôi tay đẹp như vậy, về sau, rốt cuộc không nghe được tiếng đàn mỹ diệu của nàng, cũng nhìn không thấy dáng múa yếu điệu của nàng... Ai, thật là đáng tiếc!"

Trầm Ngư bi (bi ai) từ tâm sinh, nước mắt rào rạt mà rơi, khóc ra tiếng.

Cửu hoàng tử nghĩ đến điệu nhảy vừa rồi, cũng nhịn không được nói: "Là rất đáng tiếc, điệu nhảy kia còn không có nhảy xong đâu! Thất ca, người không biết không tội, huynh có thể xem ở Trầm Ngư là hồng nhan tri kỷ của đệ, cho đệ một chút mặt mũi, tha nàng lần này."

Tông Chính Vô Ưu lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái: "Ta cho ngươi mặt mũi còn thiếu sao?"

Hắn đoạt trong tay Cửu hoàng tử ngọc phiến (quạt ngọc) chậm rãi đi đến trước mặt Mạn Yêu. Mạn Yêu đứng dậy, Tông Chính Vô Ưu trong tay quạt xếp liền đập vào đầu vai nàng. Trên vai trầm xuống, phảng phất nội lực trên quạt xếp nặng ngàn cân, Mạn Yêu cơ hồ đứng không thẳng. Nàng nghiêng đầu, đồng thời dùng chính quạt xếp trong tay mình đi chấn. Một trăng một xanh ngọc, đồng dạng là ngọc cốt mặt lụa, chẳng qua ngọc phiến trong tay nàng ở một góc quạt trừ bỏ ba chữ vô ẩn lâu ra, thì bóng loáng bằng phẳng, mà cây quạt trong tay hắn có nhô lên hoa văn, là như một cái hình vẽ, tựa long phi long, nhưng chỉ có một nửa.

Tông Chính Vô Ưu nhìn quạt xếp trong tay nàng, hơi khụng lại một chút, trên tay lực đạo thế nhưng nhẹ đi không ít, môi mỏng hơi câu, cười như không cười nói: "Đừng vội ở trước mặt bốn vương chơi chút tài mọn này. Nếu ngươi cảm thấy đáng tiếc, kia bốn vương hôm nay liền võng khai một mặt, dùng tay

ngươi..... Đổi tay nàng."

Mạn Yêu trong lòng trầm xuống, trên mặt bất động thanh sắc mà cười nói: "Khó được Ly Vương điện hạ chịu đại phát từ bi, tại hạ vui vẻ tòng mệnh, nhưng mà, đôi tay này đổi với tại hạ cũng là bảo bối, nếu là liền như thế không có, thật đúng là không bỏ được." Nàng nói ra nhẹ nhàng, cười đến tự nhiên.

Tông Chính Vô Ưu nhìn bên trong hai tròng mắt trong sáng của nàng có tràn ngập trí tuệ trấn định, ẩn ẩn cảm thấy quen thuộc. Hắn cũng muốn bội phục dũng khí của nàng. Ngần ấy năm, người dám như vậy nhẹ nhàng tùy ý cùng hắn nói chuyện, thật đúng là không nhiều lắm. Tông Chính Vô Ưu thu quạt xếp, tùy tay hướng phía sau ném đi, Cửu hoàng tử vội vàng tiếp được, Tông Chính Vô Ưu xoay người đi dạo vài bước, lại ngoái đầu nhìn nàng, mắt mang theo sự tìm tòi nghiên cứu nói: "Bốn vương làm việc chưa từng có người dám nói nửa chữ "không". Người là người phuơng nào, đến tột cùng dựa vào cái gì, dám ở trước mặt bốn vương không có sợ hãi như vậy?"

Mạn Yêu đâu vai nhẹ đi, cả người tự tại rất nhiều, nàng nhớ tới Tông Chính Vô Ưu ở phía trên đại điện ngôn hành cử chỉ, khi hắn nhìn hoàng đế có ánh mắt hận ý, ánh mắt nàng vừa chuyển nhàn nhạt nói: "Tại hạ chỉ là một người làm ăn, không có gì dựa vào, chỉ là phuơng thức nói chuyện như vậy chỉ là thói quen, điện hạ ngài thân phận tôn quý, lại là Hoàng đế bệ hạ thánh sủng. Mọi người nhìn thấy ngài, đều bị kinh sợ, xua như xua vịt. Nhưng mà điện hạ, ngài có phân rõ ràng, ai là thiêt tình, ai là giả ý? Kỳ thật sinh ở nhà đế vương, chưa chắc chính là chuyện may mắn. Thân phận cõi nhiên tôn quý, lại không bằng kịp gia đình người bình thường, cơm canh đậm bạc, người một nhà tương thân tương ái, cảnh tượng hoà thuận vui vẻ."

Vốn là nói cho Tông Chính Vô Ưu nghe, nhưng nói xong lời cuối cùng, Mạn Yêu trong lòng lại sinh ra rất nhiều bi thương. Chuyện cũ một việc một việc nổi lên trong lòng, nếu đời trước cha nàng không phải là tổng tài tập đoàn Mạn thị, cả ngày bận việc xã giao, mẹ của nàng sẽ không đi sớm như vậy. Nàng rõ ràng có thân nhân, nhưng lại càng giống một cô nhi, cha nàng trừ bỏ sẽ yêu cầu nàng

Ở ngoài như thế nào như thế nào, chưa từng quan tâm qua nàng nghĩ muốn cái gì hoặc là nàng thích hay không thích cuộc sống như vậy. Thời điểm nàng sinh bệnh, chiếu cố nàng trước nay đều chỉ có bảo mẫu. Mẹ nàng qua đời là lúc, phụ thân ở nước ngoài không có trở về, nàng một người chủ trì tang lễ, năm ấy nàng mươi hai tuổi.

Nếu nàng không phải là con gái duy nhất của tổng tài tập đoàn Mạn thị, sẽ không có người lợi dụng thân phận của nàng, lừa gạt tình cảm của nàng, nếu nàng không phải là người thừa kế duy nhất tập đoàn Mạn thị, thì sẽ không có người vì tranh đoạt gia sản hại chết nàng, đi vào thế giới xa lạ này, cả ngày sống trong lo lắng đề phòng.....

Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu khẽ biến, sâu thẳm như vực. Hắn bình tĩnh nhìn lại Mạn Yêu, nàng ở cùng hắn đối diện, nhìn đến đáy mắt hắn hình như có cảm xúc bắt đầu khởi động, một tia ưu thương, một loại bất đắc dĩ, một mặt bi thương..... Nàng còn không có kịp thấy rõ những cảm xúc đó, đã bị hắn áp chế trừ khử. Một cái chớp mắt kia nàng giống như thấy được chính mình trong gương. Tông Chính Vô Ưu, là người đứng ở đỉnh núi quyền lực, cuồng vọng tự đại, là một nam tử ở hoàng đế trước mặt đều có thể muốn làm gì thì làm, thế nhưng thói quen đã đem hết thảy tất cả cảm xúc áp xuống dưới đáy lòng. Người này nội tâm, chắc chắn có bí ẩn không muốn người khác biết.

Cửu hoàng tử chậm chậm có hứng thú mà nhìn Mạn Yêu, người trong thiên hạ đều hâm mộ bọn họ thân phận tôn quý hoàng tộc, từ nhỏ liền chú định cao nhân nhất đẳng, nhưng ở người trước mắt lại nói bọn họ còn không bằng bá tánh tầm thường? Tuy rằng cuộc sống của bọn họ xác thật không giống mọi người tưởng tượng tốt đẹp như vậy, nhưng loại lời nói này cũng không thể tùy tiện nói, không tốt sẽ bị chém đầu.

Chung quanh lại lần nữa hồi phục an tĩnh, không có người nào dám thở mạnh ra. Tông Chính Vô Ưu lại nhìn nàng trong chốc lát, bỗng nhiên quay qua trái phải một cái, nhíu mày nói: "Như thế nào, cái ghế đều không có?"

Mọi người sững sốt, đối với thái độ đột nhiên chuyển biến của hắn, có điểm chưa kịp thích ứng. Tân ma ma đã tỉnh táo lại có phản ứng trước tiên, cuống quít kêu lên: "Có có có..... Các ngươi còn thất thần làm gì, còn không mau lấy ghế cho vương gia, à không, dọn ghế dựa đem tới!"

Trong lâu hạ nhân hoang mang rối loạn vội vội đi, không đến một lát, trong đại sảnh liền bày mấy chục cái ghế dựa.

Tân ma ma từ trên mặt đất bò dậy, cong eo cười nịnh nói: "Vương gia, mời ngài ngồi. Ngài muốn ăn uống gì gì không?"

Tông Chính Vô Ưu không để ý tới bà ta, vẫy vẫy tay ý bảo lui ra, ngồi xuống lười nhác mà dựa vào lưng ghế, một đôi mắt tà mị lần thứ hai nhìn thăng Mạn Yêu, trong mắt thần sắc đã không còn nữa phía trước lạnh băng, nói: "Ngươi thật to gan! Theo những lời này của ngươi, chết mười lần cũng đủ rồi."

Mạn Yêu không khách khí mà ở đối diện hắn ngồi xuống, tư thế tùy ý mà ưu nhã, cười nhạt nói: "Chỉ cần Ly vương điện hạ thứ tại hạ vô tội, tại hạ một lần cũng không cần chết."

Tông Chính Vô Ưu môi mỏng hơi câu, cười như không cười nói: "Muốn bốn vương thứ ngươi vô tội, lý do đâu?"

Mạn Yêu không đáp hỏi ngược lại: "Nghe nói điện hạ thích uống trà, có việc này không?"

Tông Chính Vô Ưu nói: "Bốn vương thích uống trà là không sai, nhưng không phải trà gì đều thích. Huống hồ, giống nhau đều là trà, bốn vương vương phủ có rất nhiều."

Mạn Yêu cười nói: "Đó là đương nhiên, bất quá phẩm trà (thưởng thức bình phẩm trà) chú ý không chỉ là bản thân trà..... Nếu điện hạ có hứng thú, liền thỉnh ba ngày sau vào buổi tối di giá tới thành Tây, bên cạnh Thiên Hồ Thủy -Long Nguyệt vườn trà, bảo đảm sẽ không làm điện hạ thất vọng. Nhưng mà, thỉnh điện

hạ chuẩn bị tốt một thứ."

Tông Chính Vô Ưu chờ nàng nói tiếp.

Mạn Yêu dừng một chút, lại nói: "Là tâm tình. Một phần tâm tình phẩm trà."

Tông Chính Vô Ưu nhìn nàng, ánh mắt hơi hơi ngẩn ra, bừng tỉnh nhớ lại đã từng có người nói với hắn: "Phẩm trà phẩm trà, ở tiếp theo, quan trọng nhất là tâm tình người! Vô Ưu, ta hy vọng con có thể có một nội tâm của người bình thản, giống như trà xanh này, không cần bị hoàng tộc lệ khí quấn quanh....."

"Phẩm trà còn muốn chuẩn bị cái gì tâm tình? Thật là chưa từng nghe thấy."

Cửu hoàng tử không cho là đúng, cười ha ha.

Mạn Yêu cười mà không nói, từ biểu tình của Tông Chính Vô Ưu, nàng nhìn ra hắn đã hiểu.

Tông Chính Vô Ưu đứng dậy, ánh mắt kỳ lạ mà nhìn nàng liếc mắt một cái, lúc vẫy tay áo trước khi rời đi, hắn nói: "Hy vọng ba ngày sau, ngươi sẽ không làm bỗn vương thất vọng, nếu không chém đến..... không phải là tay ngươi, mà là cái cổ xinh đẹp của ngươi. Người đâu, thông tri phủ doãn kinh thành, từ ngày mai về sau, nếu lại làm bỗn vương nhìn đến cái thanh lâu này còn buôn bán, kêu hắn đem đầu tới gấp. Còn có, nghe nói thanh lâu này mỗi ngày lợi nhuận ít nhất ngàn lượng vàng, tra tra bọn họ kinh doanh mấy năm, đem những năm gần đây lợi nhuận tổng số mục tính xong đưa đi Thái tử phủ."

Thấy hắn làm như vậy, người chung quanh cảm thấy kỳ quái, Mạn Yêu lại khẽ cười lên, Lâm Thiên quốc mấy năm nay biên quan chiến sự không ngừng, nói vậy quốc khố sớm đã hư không, cái này Tông Chính Vô Ưu, có lẽ nội tâm hắn cũng không giống biểu hiện ở mặt ngoài như vậy lạnh nhạt vô tình. Đáng thương Thái tử, muốn thồ huyết!

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Kỳ Phùng Địch Thủ (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Hương Hồn lâu bị phong, Mạn Yêu đem Trầm Ngư đi, mà Ly Vương đem tin tức ba ngày sau đích thân tới Long Nguyệt vườn trà lan truyền nhanh chóng, đã nhiều ngày qua Thiên Hồ Thủy trở nên náo nhiệt lên. Mạn Yêu thật mừng rỡ bớt việc, tuyên truyền đều không cần làm.

Ngày thứ ba chạng vạng, Tây thành Thiên Hồ Thủy biển người tấp nập, đem Long nguyệt vườn trà chưa mở cửa vây quanh, một giọt nước cũng không lọt. Phủ doãn kinh thành biết được việc này, vội vàng an bài hơn trăm nha vệ tới giữ gìn trị an, bảo vệ an toàn của Ly Vương điện hạ.

Đêm nay ánh trăng phá lệ sáng ngời, chiếu vào mặt hồ như gương. Ly Vương Tông Chính Vô Ưu cùng Cửu hoàng tử tới Thiên Hồ Thủy, Long Nguyệt vườn trà vừa mới mở cửa, cũng tuyên bố về sau mỗi ngày chỉ tiếp đón hai mươi vị khách. Đám người bắt đầu ồn ào, có người ý đồ gây chuyện, bị quan phủ áp xuống. Tông Chính Vô Ưu ở mọi người quỳ lạy bước vào cửa Long Nguyệt vườn trà.

Trong thông đạo hẹp dài chỉ có một chiếc đèn nhỏ treo lơ lửng, ánh sáng tối tăm, đinh thông đạo thấp bé, đi ở trong đó có một loại cảm giác cực kỳ áp lực, giống như thấp thoáng nhìn không thấy quang minh.

"Đệ nghe nói kiến tạo (thiết kế xây dựng) vườn trà này, đã sử dụng đội kiến trúc trang trí ở gần kinh thành, đệ còn tưởng rằng có bao nhiêu khó lường, thì ra còn không bằng trà lâu bình thường trên đường cái, ít nhất những cái trà lâu đó sẽ không vừa vào cửa liền tối tăm như vậy...." Cửu hoàng tử khinh thường mà quở trách, rất là chướng mắt vườn trà này, nghĩ sau khi đi vào, nhất định phải hảo hảo đem người nọ chế nhạo một phen. Tông Chính Vô Ưu cũng nhíu nhíu

mày, nhưng không nói gì. Hai người một trước một sau đi qua thông đạo, ở chỗ ngoặc có một cách cửa, Cửu hoàng tử còn không có duỗi tay, đã có người vì bọn họ mở cửa ra.

Sau khi cách cửa kia mở ra, Cửu hoàng tử còn chưa nói xong câu nói phía trước, nháy mắt nghẹn ở cổ họng, lại nói không ra nửa chữ. Hắn đứng ở trước cánh cửa vừa mới mở ra, ngơ ngác mà nhìn cảnh tượng bên trong, trùng lợn đôi mắt, kinh ngạc nói không ra lời. Tông Chính Vô Ưu cũng kinh ngạc một lát, ánh mắt kinh dị bộc lộ ra ngoài.

Đó là một cái khu vườn rộng lớn, những cây liễu Hàm Yên được cắt tỉa thành dạng xòe ô, quay chung quanh một cây anh đào, nở rộ hoa, bên ngoài xanh bích ở giữa một mảng hồng, xa xa nhìn lại, phá lệ đáng chú ý. Một dòng nước xanh biếc chảy dọc trên một con mương nhỏ, xuyên qua vườn quanh dưới cây liễu Hàm Yên, một ngọn một ngọn thủ công tinh xảo nửa trong suốt đèn hoa sen nổi trên mặt nước, thanh phong thổi quét, đèn hoa sen theo gió phiêu lưu, vẽ ra tầng tầng nước gợn, nhộn nhạo.

Phía trên là tháp vòm tròn làm bằng kính, ở giữa không trung những chiếc đèn lưu ly nhỏ chiếu rọi xuống, lăng nước rực rỡ lung linh, chiếu ngược lên kính của tháp vòm tròn phát ra ngân quang. Lấy không cùng góc độ, chiết xạ ánh sáng lên toàn bộ bên trong khu vườn, trong lúc nhất thời, toàn bộ khu vườn ngân quang sóng gợn, phảng phất thiên hà bạc thủy chảy ngược, nói không nên lời xa hoa lộng lẫy, thế nhưng giống như tiên cảnh.

"Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu a!" Cửu hoàng tử nhịn không được lấy quạt xếp chụp phủi lòng bàn tay, kinh ngạc cảm thán nói: "Không thể tưởng được thông đạo tối tăm đi qua, sẽ là một phong cảnh kỳ diệu. Quá đẹp!"

Tông Chính Vô Ưu nói: "Đây đúng là chỗ tâm tư xảo diệu (khéo léo tuyệt diệu) của người thiết kế."

Lợi dụng không gian hẹp hòi đen tối của thông đạo, lăng đọng lại đối với

cảm giác bên ngoài, lại làm nỗi bật vườn bạc thủy này, có thể càng đánh sâu vào thị giác một cách mãnh liệt. Tông Chính Vô Ưu nhắm mắt lại, ngẩng đầu hít một hơi thật sâu, chỉ cảm thấy có một cỗ nhàn nhạt thanh hương theo không khí chảy vào phế phủ, làm cho người thần thanh khí sảng.(thần trí thanh tịnh sảng khoái)

Hai người nâng bước đi lên bậc thang, đạp lên con đường trăng tinh sỏi vụn, không tự chủ được thể xác và tinh thần thoái mái.

Mạn Yêu vừa thấy hai người tới rồi, vội tự mình đi đến thoáng thi lễ: "Hoan nghênh nhị vị điện hạ đại giá quang lâm, bên trong mời!"

Nàng đem hai người dẫn tới một vị trí trung tâm là một cái bàn tròn lưu li dưới tàng cây anh đào. Còn chưa ngồi xuống, Cửu hoàng tử liền gấp không chờ nỗi hỏi: "Vườn này thật là ngươi thiết kế?"

Mạn Yêu cười gật đầu nói: "Đúng là tại hạ, làm nhị vị điện hạ chê cười."

Cửu hoàng tử vội xua tay, nói: "Đâu có, đâu có, thiết kế rất khéo, thật sự là đẹp, không, là quá đẹp! Cùng ngươi giống nhau, đều đẹp." Cửu hoàng tử ánh mắt lóng lánh, không chút nào bùn xỉn ca ngợi, đem lúc trước những cái không thoái mái sớm quên đến không còn một mảnh.

Mạn Yêu thiệt tình nói lời cảm tạ, giương mắt thấy Tông Chính Vô Ưu dừng ở trên người nàng ánh mắt như suy tư gì, nàng hơi hơi mỉm cười, cũng không nghĩ nhiều. Đối với nàng mà nói, có thể có được như vậy một tòa vườn trà, là nàng đã từng mộng tưởng, hiện giờ có thể thực hiện, nàng thật vui vẻ.

Chỉ tiếc nuối chính là, nàng vĩnh viễn đều không có cơ hội ở trong vườn này, gặp được một người cùng trí hướng, hiểu ý lẫn nhau, có thể cùng nàng phẩm trà chơi cờ, tri âm tri kỷ. Nàng từ nhỏ thích cờ tướng, nhưng thế giới này chỉ có cờ vây, lại không có người biết cờ tướng là vật gì.

Mời bọn họ hai người nhập tọa, Mạn Yêu hơi hơi khom lưng, duỗi tay ở dưới bàn lưu li nhấn một cái nút, chỉ nghe trên đỉnh đầu truyền đến tiếng vang rồng

rắc rất nhỏ, một khối ngân quang kính ở đỉnh vòm tròn hướng sang một bên dịch đi, lộ ra một cái hình tròn lớn, đối diện minh nguyệt ở giữa không trung, nguyệt hoa (ánh trăng) như nước tinh thì trút xuống, thế nhưng đem ba người bên cạnh bàn lưu li bao phủ ở trong đó, cho người ta một loại cảm giác thật kỳ diệu.

Phảng phất giống như mặt trăng tối nay, là ánh sáng chủ đạo phát sáng ở nơi này.

Tên Long Nguyệt vươn trà bởi vậy mà ra.

Tông Chính Vô Ưu thần sắc hơi hơi sững sốt, nhìn đối diện bạch y nam tử đang đắm chìm dưới ánh trăng, chỉ thấy hắn (Mạn Yêu) khoe miệng tươi cười thanh thiển, đôi mắt trong sáng quang hoa lập loè chói mắt, làm cho người bừng tỉnh, cảm thấy như là nước, ánh trăng, cùng với cả khu vươn bạc sóng đều ảm đạm thất sắc vì người trước mặt.(cảnh đẹp không bằng người trước mặt)

Cửu hoàng tử vỗ tay cười nói: "Hay lăm! hay lăm! Trách không được phải kêu là Long Nguyệt vươn trà, phải chờ tới buổi tối mới khai trương, thật là không tồi! Người thật đúng là cái diệu nhân (người tuyệt diệu), đúng rồi, người tên là gì?"

Mạn Yêu đang suy nghĩ muôn hay không làm cái tên giả, liền nghe Cửu hoàng tử hưng phấn kêu lên: "Người trước đừng nói, ta ngẫm lại. Này vươn đầy lưu li, thủy, nguyệt... A, kêu người là Li Nguyệt, Li Nguyệt, Li Nguyệt..... Thất ca, huynh nói tên này, thích hay không thích hợp hắn (Mạn Yêu)?"

Tông Chính Vô Ưu khó được cười, ánh mắt nhìn nàng có điểm hoa quang lóng lánh, âm thanh lười biếng mà thanh nhã, nói: "Mắt như lưu li, người như nguyệt hoa, nữ tử phải như thế!"

Mạn Yêu đáy lòng ngẩn ra, mắt như lưu li, người như nguyệt hoa, Tông Chính Vô Ưu nói chính là nàng sao? Nhưng..... Nữ tử phải như thế..... Mạn Yêu theo bản năng giơ tay sờ sờ kết hồn giả của mình, làm giống như thật, hắn là sẽ không bị nhận ra? Có lẽ, là thử? Nàng lấy lại bình tĩnh, cười nhạt nói: "Ly Vương điện hạ nói đùa."

Tông Chính Vô Ưu cong mô, cười như không cười, không hề nhìn nàng.

Trong không khí có đám sương lượn lờ, mờ mịt như khói, ở giữa vườn có một cái đài cao hình trụ tròn, lụa mỏng rủ xuống, ở trong gió nhẹ nhẹ lay động đong đưa, tạo nên từng đạo hình cung nhu mĩ. Trong màn sa đầu ngón tay nữ tử kích thích, một chuỗi chuỗi duyên dáng âm phù đồ xuống, như nước dập dờn bồng bềnh. Ở phía trên khu vườn yên tĩnh tiếng đàn vang lên, giai điệu tuyệt đẹp uyển chuyển tạo ra cảnh tượng mộng mộng ảo ảo.

Cửu hoàng tử kinh ngạc nói: "Trầm Ngư, ngươi đem nàng ta tới?!"

Mạn Yêu cười, mặt Tông Chính Vô Ưu đột nhiên lạnh xuống, ánh mắt lạnh như băng, hướng Mạn Yêu bắn thẳng đến, hắn trầm giọng nói: "Ngươi lợi dụng bốn vương?"

Mạn Yêu âm thầm lắp bắp kinh hãi, thầm nghĩ: Không xong! Tông Chính Vô Ưu phản ứng so với nàng tưởng tượng còn nhanh hơn. Nàng vội cười nói: "Ly Vương điện hạ lời này ý gì?"

Tông Chính Vô Ưu hừ lạnh một tiếng, nói: "Lá gan của ngươi so bốn vương tưởng tượng còn lớn hơn! Cùng bốn vương giả bộ hồ đồ, vườn này, bốn vương xem là ngươi không còn muốn rồi?"

Mạn Yêu lập tức đã bị hắn nắm bắt uy hiếp, đáy lòng chấn động, biết lừa không được hắn, liền ngạnh cổ thừa nhận nói: "Không sai, là ta kêu Trầm Ngư đi hiến vũ, nhưng không nghiêm trọng như điện hạ ngài nói như vậy, ta mời điện hạ ngài giúp việc này, cũng là muốn cho điện hạ có một hoàn cảnh càng thêm hoàn mỹ để phẩm trà, tin tưởng điện hạ không phải là người có lòng dạ hẹp hòi, sẽ không cùng ta tính toán chi li. Huống chi, ta làm như vậy, không phải cũng thành toàn điện hạ sao? May trăm vạn lượng bạc trắng phong phú quốc khố, Thái tử đã nhiều ngày sợ là phải ăn uống không ngon rồi."

Một câu cuối cùng vừa dứt, ánh mắt Tông Chính Vô Ưu càng thêm sắc bén. Mạn Yêu nhìn thấy tâm không ngừng trầm xuống, nhưng nàng cũng không lảng

tránh, mà là thản nhiên nhìn thẳng hắn, thân mình ngay ngắn thẳng tắp.

Tông Chính Vô Ưu trong lòng khẽ nhúc nhích, bình tĩnh nhìn Mạn Yêu, trong mắt thần sắc thay đổi thất thường. Hắn vốn tưởng rằng sau khi chọc thủng ý đồ của nàng, Mạn Yêu sẽ sợ hãi, hoảng loạn, quỳ xuống đất xin tha, lại không dự đoán được, sẽ là loại phản ứng này.

"Ngươi tựa hồ biết được rất nhiều." Tông Chính Vô Ưu nheo lại mắt phượng, hướng Mạn Yêu truyền lại tin tức nguy hiểm, lại nói: "Chiếu theo ngươi nói như vậy, bốn vương có hay không còn hắn là phải cảm tạ ngươi?"

Mạn Yêu vội kinh ngạc nói: "Không dám. Ta cùng với điện hạ đôi bên cùng có lợi, chỉ cần điện hạ không trách ta tự chủ trương, ta cũng đã thực sự cảm kích." Chỉ cần Tông Chính Vô Ưu chịu phong nàng một con ngựa (bỏ qua cho nàng) việc lợi dụng liền sẽ biến thành hợp tác.

Tông Chính Vô Ưu nhìn nàng, không nói lời nào. Mạn Yêu mặt ngoài trấn định tự nhiên, kỳ thật trong lòng bàn tay sớm đã ra một phen mồ hôi lạnh.

Cửu hoàng tử lúc này mới hiểu bọn họ rốt cuộc đang nói cái gì, hắn ngẩn người, lõi thời mà đối Mạn Yêu dựng lên ngón tay cái, đáy lòng bối phục nàng dũng khí.

"Ngươi là người ta đã thấy không sợ chết nhất!" Cửu hoàng tử tự đáy lòng nói, dám tính kế Thất ca hắn, đó là động thổ trên đầu thái tuế.

Mạn Yêu cười khổ, nghĩ ai sẽ thật sự không sợ chết, chẳng qua bị bức tới một bước kia, cùng với sợ hãi, chi bằng nghĩ cách hóa giải. Cũng không biết Tông Chính Vô Ưu rốt cuộc có chịu hay không buông tha nàng, xem ánh mắt kia của hắn, nàng một chút cũng đoán không ra tâm tư của hắn, đành phải an tĩnh đứng ở nơi đó, nghe tiếng đàn mờ ảo giữa không trung, gió nhẹ phất qua cái trán nàng, xuất ra một lớp mỏng mồ hôi.

Có hơn nửa ngày trôi qua (đợi rất lâu) Tông Chính Vô Ưu cũng chưa mở

miệng, không khí trầm mặc làm người hít thở không thông. Thẳng đến Cửu hoàng tử thật sự không nín được, liền ra tối giảng hòa. Một bên quan sát phản ứng Tông Chính Vô Ưu, một bên nói: "Thất ca, chúng ta không phải tới uống trà sao? Huynh xem vườn trà này phong cảnh tốt như vậy, lại có minh nguyệt nhô lên cao, chúng ta như vậy mà ngồi thật không thú vị. Cái kia Li Nguyệt, ngươi mau kêu người mang trà lên a, mang trà tốt nhất, mau đi mau đi."

Mạn Yêu hiểu ý, chạy nhanh kêu người đem trước đó đã chuẩn bị tốt đạo cụ pha trà bưng lên, tự mình vì bọn họ pha một hủ thượng đẳng nhất Tây Hồ Long Tinh. Pha trà Long Tinh quá trình cũng không phức tạp, chỉ cần đem chuyên dụng trà cụ dùng nước sôi lăng qua một lần, để lá trà vào, sau khi đun sôi, lấy lá trà ra để nguội trong một thời gian, ngâm ủ trong nước không rẽ (vô căn thủy) *
đã đun sôi, hương trà tràn đầy, mùi thơm dễ chịu.

Cửu hoàng tử tán thanh (tán thường âm thanh) "Trà tốt", bưng lên liền uống.

Tông Chính Vô Ưu không chút để ý mà nhấp một ngụm nhỏ, không ngôn ngữ, hơi hơi ngẩng đầu, nhắm mắt lại, đem sở hữu tà vọng cùng lạnh nhạt đều để sau lưng cặp mi mắt kia, trên gương mặt đẹp như tiên nhân, phảng phất một lớp sương mỏng hóa thành một bức họa hư ảo hoàn mỹ, nhìn qua có chút không chân thật.

Mạn Yêu ngồi ở đối diện hắn, nhìn chăm chú vào khí sương mù bao phủ trên gương mặt hắn, thần sắc không rõ, thật an tĩnh.

Một lát sau, lại một lát sau, Tông Chính Vô Ưu mới mở to mắt.

"Trà Minh Tiên Long Tinh tháng tư, cùng với tháng ba vô căn thủy" (nước không rẽ) hắn nhìn đôi mắt Mạn Yêu, thần sắc không rõ, chậm rãi nói: "Đôi tay cùng cổ ngươi đều có thể bảo vệ lại rồi."

Mạn Yêu lăng lặng cười, không vì giữ được một tính mệnh, mà là may mắn Tông Chính Vô Ưu là người hiểu trà, không có lãng phí nàng nan bảo tồn vô căn thủy.

Phẩm xong một hủ trà, đã qua gần nửa canh giờ. Mạn Yêu cầm một phần tinh tế trà đơn (menu) đưa qua, Tông Chính Vô Ưu nhàn nhạt nhìn lướt qua, hỏi:
"Cũng chỉ có mấy thứ này?"

Mạn Yêu ngạc nhiên nói: "Các loại trà trong thiên hạ, cơ hồ đều đã có tại đây, chẳng lẽ không có một loại nào hợp ý điện hạ?"

Tông Chính Vô Ưu giương mắt nhìn nàng, nói: "Nếu là đến trà lâu khác cũng là có thể uống được những loại trà này, bốn vương cần gì phải tới Long Nguyệt vườn trà của ngươi?"

Mạn Yêu không bực, ngược lại cười nói: "Kia chưa chắc, phẩm trà phẩm trà, phẩm đến không chỉ là bản thân trà, còn có quá trình pha trà, phẩm trà hoàn cảnh cùng với tâm tình khi uống trà. Tại hạ nói điện hạ phải chuẩn bị tâm tình, không biết điện hạ có mang đến?"

Tâm tình tự nhiên bình thản mới có thể phẩm ra trà trung chi đạo (đạo trong trà), Tông Chính Vô Ưu theo thói quen mà nheo lại mắt phượng nhìn nàng, chậm rãi nói: "Bốn vương muốn chính là thiên hạ không có, độc nhất vô nhị."

Thiên hạ không có..... Mạn Yêu sững sốt, này Tông Chính Vô Ưu đến tột cùng nghĩ muốn cái gì? Mạn Yêu nghĩ, do dự nói: "Có, thật ra là có, nhưng sợ điện hạ lần đầu uống, sẽ không quen."

Tông Chính Vô Ưu ánh mắt sáng ngời, lập tức nói: "Trình lên đi."

Nghĩ nghĩ, nàng xoay người đi lại quầy, mang ra một phần trà đơn. Tông Chính Vô Ưu nhìn lướt qua. Trên trà đơn Mạn Yêu viết lên một phần trà hoa cùng với trà sữa, thế giới này rất nhiều người giàu có, các vị phu nhân và tiểu thư ra bên ngoài uống trà, nghỉ ngơi, cũng là thường có, cho nên nàng muốn thử thi hành xem, trà đơn này là dành cho các vị phu nhân, tiểu thư. Không nghĩ tới ngày đầu tiên mở cửa trà đơn này lại có chỗ dùng.

Tông Chính Vô Ưu lật xem trà đơn, so với trà đơn phía trước cẩn thận, tỉ mỉ

rất nhiều, qua nửa ngày, hắn ngẩng đầu hỏi: "Còn có cái khác không? Nếu không có, cái đó..... mỗi thứ trình lên một phần."

Mạn Yêu sững sốt, trên trà đơn kia cũng có mấy chục loại trà! Xem trên mặt Tông Chính Vô Ưu tuy rằng không có biểu tình gì, nhưng ánh mắt lại rất nghiêm túc, tuyệt không như là nói giỡn. Nhưng làm theo như vậy, tựa hồ không phải là uống trà mà giống như đang tìm kiếm cái gì.

Mấy chục ly không cùng màu sắc trà hoa và trà sữa mang lên mặt bàn, Tông Chính Vô Ưu chuyên chọn màu sắc, mỗi một loại chỉ nhấm một chút liền buông xuống. Mạn Yêu nhìn hắn động tác kỳ quái, trong lòng tràn ngập nghi hoặc.

Cuối cùng, hắn vẫy vẫy tay: "Đều triệt đi."(đem bỏ đi)

Mạn Yêu nhìn đến rũ xuống ánh mắt của hắn, thấy có nhiều phần che dấu không được thấu.

Cửu hoàng tử kêu lên: "Đừng đừng đừng, Thất ca, ta còn chưa có nếm qua đâu! Này đủ mọi màu sắc, thật là đẹp mắt..... Nghe thôi cũng cảm thấy rất thơm." Nói xong bưng lên một ly lộ ra bích sắc hoa quả trà sữa, Tông Chính Vô Ưu không có nhấm qua, lướt qua một ngụm, hương vị chua chua ngọt ngọt, hắn liếm liếm khóe miệng, gật đầu nói: "Cũng không tệ lắm, nếu Chiêu Vân ở chỗ này, khẳng định sẽ thích."

Lời này vừa ra, liền nghe ở cửa truyền đến một tiếng kiều gọi (giọng gọi mềm mại, nũng nịu): "Vô Ưu ca ca, Vô Ưu ca ca..." một thiếu nữ mười sáu bảy tuổi, thập phần tinh xảo xinh xắn, dẫn theo làn váy hướng bọn họ bước nhanh chạy tới.

Cửu hoàng tử ha ha cười nói: "Nói Tào Tháo, Tào Tháo đến. Thất ca, ngươi muốn hay không trốn một cái?"

Mạn Yêu cười nói: "Trên đời này, lại có người có thể làm cho Ly Vương điện hạ muốn né tránh?"

Tông Chính Vô Ưu khóe miệng vừa kéo, nhìn không ra là biểu tình gì.

Cửu hoàng tử hướng trước mặt Mạn Yêu, ra vẻ thầm bí nói: "Trong chốc lát
ngươi sẽ biết."

Chiêu Vân vừa đến, hưng phấn mà hướng bên cạnh Tông Chính Vô Ưu mà đi
qua, bỗng nhiên không có thể tới gần bởi vì trước mặt liền xuất hiện một cánh
tay, nàng ngẩng đầu nhìn thấy, lại là người gỗ Lãnh Viêm! Không khỏi ủy khuất
nói: "Vô Ưu ca ca... ngươi tới địa phương đẹp như thế, sao không mang theo
Vân nhi a?"

Tông Chính Vô Ưu nhìn cũng không nhìn nàng, liếc mắt một cái, mạc thanh
(âm thanh lạnh nhạt) nói: "Ngươi vẫn là con nít ba tuổi sao?"

Chiêu Vân cong miệng nói: " Muội đã trưởng thành, nhưng muội vẫn là muội
a! Vô Ưu ca ca, huynh trước kia không phải bộ dáng này..... Di? Cái ly này
đựng thứ gì? Chưa thấy qua!"

Cửu hoàng tử mày vừa động, không có ý tốt cười nói: "Này, đó là Thất ca gọi
trà, uống rất ngon, Thất ca đều có thử qua."

"Thật vậy chẳng? Ta cũng muốn nếm thử." Chiêu Vân cầm một ly màu tím
trà sữa, vừa vặn là Tông Chính Vô Ưu mới vừa dùng qua, Tông Chính Vô Ưu
mày nhăn lại, không đợi cái ly trong tay Chiêu Vân đưa đến bên môi, hắn đã
phất tay áo đem kia cái ly quét đến trên mặt đất. "Âm" một âm thanh vang lên,
Chiêu Vân sững sốt, cái ly kia đã bể nát.

Mạn Yêu kinh ngạc, nghĩ thăm Cửu hoàng tử thật đúng là e sợ cho thiên hạ
không loạn! Tông Chính Vô Ưu ngươi như vậy, sao có thể làm cho một nữ tử
chạm vào đồ vật hắn dùng, huống chi là ai cũng đều có thể thấy được nữ tử này
đối với hắn có tâm tư.

Mạn Yêu nhăn nhăn mày, vội sai người đem mặt đất thu thập, dọn dẹp, lại
đem những cái ly trên bàn dọn xuống sạch sẽ.

Chiêu Vân một đôi tay khẩn nǎm chặt góc áo, hai mắt đẫm lệ, thập phần ủy khuất mà nhìn mặt vô biểu tình của Tông Chính Vô Ưu, một câu cũng nói không nên lời.

Tông Chính Vô Ưu lạnh lùng nói: "Hiện tại ngươi muốn về Quốc công phủ?"

Chiêu Vân vừa nghe, nước mắt lập tức thu trở về, vội vàng xua tay nói: "Không muốn, không muốn, muội vừa mới đi ra... Vô Ưu ca ca, muội không quấy rầy huynh là được, muội liền ở chỗ này chờ lát nữa, nơi này thật xinh đẹp....." Nàng quay đầu khắp nơi nhìn xem, thấy được Mạn Yêu, đôi mắt sáng ngời, kinh ngạc kêu lên: "A! Người là ai a? Như thế nào cùng Vô Ưu ca ca giống nhau, tướng mạo lại đẹp như vậy?"

Tông Chính Vô Ưu nhíu mày, Cửu hoàng tử cười nói: "Hắn là Li Nguyệt, là vườn trà lão bản, cái vườn trà này chính là hắn tự mình thiết kế nga!"

Chiêu Vân hai mắt sáng ngời, thăng lăng lăng lăng mà nhìn nàng, giòn thanh nói: "Thật vậy chăng? Li Nguyệt công tử, huynh thật là lợi hại! Đúng rồi, vừa rồi Vô Ưu ca ca uống chính là cái trà gì a? Muội cũng muốn uống."

Mạn Yêu mỉm cười mà nhìn nàng, phát hiện nữ tử này tuy rằng ở cùng nàng nói chuyện, ánh mắt lại không ngừng ngắm về hướng Tông Chính Vô Ưu, xem ra nữ tử này cũng rất thông minh, nàng vì muốn lưu lại trong tầm mắt của Tông Chính Vô Ưu, hiểu được dời đi mục tiêu, chỉ tiếc, Tông Chính Vô Ưu từ đầu đến cuối cũng chưa nhìn qua nàng liếc mắt một cái. Mạn Yêu kêu người chuẩn bị vài loại trà sữa hoa quả, Chiêu Vân sau khi nếm, liên tục kêu lên: " Uống rất ngọt, uống rất ngọt. Huynh kêu người chuẩn bị nhiều một tí, muội muốn mang về cho người khác nếm thử." (dịch bởi yên hoa)

*Vô căn thủy.....nước không rẽ...cái này là Yên Hoa lên mạng tìm.

Cũng được gọi là thiên thủy, nước từ trên trời rơi xuống như: mưa, tuyết,

sương lộ (sương đọng thành giọt)

Lấy tuyết đầu mùa làm nước pha trà, lấy sương mai làm nước dẫn thuốc, hay lộ thiên (giữa trời) hứng lấy nước mưa không để rơi xuống đất. Nói cách khác chính là nước không chạm đất.

Vô căn thủy có thể bảo trì một số dược liệu được tính trong trung y không bị phá hư, hay có thể bảo trì hương vị vốn có của trà. Cho nên cổ đại cao nhã nhân sĩ yêu dùng vô căn nước pha trà. Thậm chí, có người chuyên đi vào bên trong rừng mai, lấy tuyết đọng trên cánh mai, biến thành nước lấy hủ đựng, chôn sâu ngầm xuống đất, năm sau dùng để pha trà.

Vì sao phải dùng vô căn thủy pha trà, sắc thuốc? Bởi vì nó là nhất thanh khiết thủy! (nước thanh khiết nhất).

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Kỳ Phùng Địch Thủ (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Cứ như vậy, bởi vì vị quận chúa Chiêu Vân đối với Tông Chính Vô Ưu ái luyến (yêu mến), làm cho vốn dĩ trà sữa hoa quả không dễ lưu hành ở cái niên đại xa lạ này, khởi đầu phát triển lưu hành từ lớp quý tộc, thế nhưng lại phổ biến một thời.

Mà "Li Nguyệt công tử" cái tên này cũng ở ngày thứ hai truyền khắp toàn bộ kinh thành, từ hoàng thân quý tộc, cho tới quan viên tài chủ, phàm là người có tiền có thể có địa vị, ở lúc muốn xây dựng gia viên phủ đệ, đều muốn cầu được "Li Nguyệt công tử" một bản thiết kế, lấy làm vinh dự.

Nửa tháng này, Tông Chính Vô Ưu thành khách quen của Long Nguyệt vườn trà, khi hắn tới Cửu hoàng tử không đi cùng, một người ở dưới tàng cây hoa anh đào, kêu một hủ cực phẩm Tây Hồ Long Tinh, lắng lặng mà ngồi.

Trời đã khuya, tới thời gian vườn trà đóng cửa, nhưng Tông Chính Vô Ưu vẫn cứ không có ý tứ rời đi. Trên bàn trà sớm đã nguội lạnh, cũng không kêu người thêm nước hoặc là pha trà mới.

Mạn Yêu không thể thúc giục hắn đi, kêu mọi người trong vườn đều trở về nghỉ ngơi, chính nàng lưu lại chăm sóc. Dù sao nàng mấy ngày này vì tránh cho ra vào phủ công chúa bị người khác phát hiện ra thân phận, đều là ở tại trong vườn. Trầm Ngư cũng đi rồi, vườn trà lập tức an tĩnh lại.

Mạn Yêu ngồi ở cách hắn không xa, thấy hắn mặc một thân bạch y, phủ thêm một tầng trăng lạnh quang hoa, cảm giác thật cô đơn. Nàng bị mê hoặc mà đứng dậy đi đến bên người hắn. Tông Chính Vô Ưu giương mắt nhìn nàng, nàng mới đột nhiên hoàn hồn, vội vàng hỏi: "Điện hạ trà đã nguội, muốn hay không đổi một hủ?"

Tông Chính Vô Ưu nhìn nàng không nói chuyện, đồng dạng dưới trăng lạnh quang hoa, nàng một thân trăng thuần, nhàn nhạt cười, từ trong xương cốt lộ ra một loại không thể miêu tả cô đơn cùng tịch liêu. Tông Chính Vô Ưu trong lòng vừa động, đem ấm trà đẩy đến trước mặt nàng.

Mạn Yêu thay hắn đổi một ấm trà mới, ngồi xuống ở đối diện hắn, cười nhạt dò hỏi: "Điện hạ không ngại chứ?"

Tông Chính Vô Ưu vẫn luôn nhìn nàng, ánh mắt lưu chuyển, nhàn nhạt nói: "Có để ý hay không..... Người đều đã ngồi xuống. Bốn vương thật ra rất hiếu kỳ, người là một nữ tử, không ở nhà chờ gả chồng sinh con, lại vì sao, muốn chính mình tạo ra một vườn trà như vậy?"

Càng làm cho hắn thấy kỳ lạ chính là, nàng quy định vườn trà mỗi ngày chỉ tiếp đai hai mươi vị khách hàng, hiển nhiên không phải vì mục đích kiếm tiền, nàng vẫn như vậy háo tài háo lực (tốn tiền tốn sức) mở vườn trà này vì mục đích gì? Hơn mươi ngày nay hắn thường xuyên nhìn thấy nàng một người cầm một ly trà, thật an tĩnh mà ngồi ở một chỗ xuất thần, tựa như linh hồn thoát ly khỏi cơ thể. Nàng nhìn qua vẫn luôn là trấn định biểu tình thiên nhiên, cho dù trời có sập đất có lún, cũng không thể làm lay động dung nhan nửa phần. Hắn bỗng nhiên nghĩ, trên đời này có thể hay không có một chuyện hoặc một người, có thể làm cho đôi mắt thiên nhiên mà lại minh tuệ của nàng, hiện ra biểu tình kinh hoảng thất thoát?

Mạn Yêu hơi hơi sững sờ, Tông Chính Vô Ưu quả nhiên biết thân phận nữ tử của nàng. Nàng nhíu mày nói: "Ai nói nữ tử cũng chỉ có thể ở nhà chờ gả chồng sinh con? Nữ tử cũng có thể có chính mình hứng thú cùng ái hiếu (yêu thích say mê) có thể độc lập, không nhất định thế nào cũng phải phụ thuộc vào nam tử mới có thể sinh tồn. Nếu có thể, ta tình nguyện không gả, một người thủ vườn này sống quãng đời còn lại, cũng vẫn có thể xem là một loại quý tộc(*)."

Đáng tiếc, thân phận của nàng không cho phép.

Tông Chính Vô Ưu rõ ràng ngăn ra, nàng nhìn qua ánh mắt hắn trong nháy

mắt hiện lên vô số biểu tình, rất là kỳ lạ, Mạn Yêu đột nhiên ý thức được rằng, loại tư tưởng này của nàng ở nơi niêm đại nam quyền tối thượng, thật không bình thường, nàng vội cười cười, đang nghĩ ngợi như thế nào tách đẽ tài ra, lại thấy Tông Chính Vô Ưu đem thân dựa về sau, đột nhiên hỏi: "Ngươi có biết chơi cờ?"

Mạn Yêu tư duy có chỗ theo không kịp nhịp của hắn, ngẩn người, lắc đầu. Cờ vây nàng không biết chơi, cờ tướng nàng là cao thủ, chỉ tiếc người ở thế giới này, tựa hồ không biết việc có cờ tướng. Vốn cho rằng Tông Chính Vô Ưu sẽ thất vọng, ai ngờ hắn thế nhưng nói câu: "Bốn vương dạy ngươi. Lãnh Viêm, lấy cờ tới."

Mạn Yêu ngạc nhiên ngẩn ngơ, cơ hồ cho rằng chính mình nghe lầm, nàng vạn phần cảm thấy kỳ lạ mà nhìn gương mặt vô biểu tình tuấn mỹ của hắn, nghĩ thầm người này hành sự tác phong thật sự là làm cho người ta không thể theo kịp, chẳng lẽ là hắn tịchịch lâu lăm rồi.

Một khắc (mười lăm phút) sau, Lãnh Viêm thần tốc hiện thân, đem bàn cờ cùng hộp gốm tinh tế đựng quân cờ để trên bàn, Mạn Yêu rũ mắt nhìn thoáng qua, chỉ thấy bàn cờ làm bằng bạch ngọc, tinh oánh dịch thấu (ngọc trắng trong suốt) tất nhiên giá trị thật xa xỉ, ở giữa bàn cờ, còn khắc bốn chữ: Sở hà Hán giới. Là..... Sở hà Hán giới?! (sông nước Sở, ranh giới nước Hán)

Mạn Yêu cả người cứng lại, sững sờ ở nơi đó, kinh ngạc mà mở to hai mắt.
Cờ tướng! Hắn nói thế nhưng là cờ tướng!!!

Mạn Yêu vô cùng khiếp sợ mà ngẩng đầu, ngạc nhiên mà nhìn Tông Chính Vô Ưu, hắn lại không có gương mặt, chỉ là nhàn nhạt hỏi một câu: "Ngươi nhận thức (quen biết) cờ này?"

Nàng không có trả lời. Kia trong nháy mắt, trong đầu nàng hiện lên vô số ý niệm, Tông Chính Vô Ưu là ai? Vì sao có cờ tướng? Cờ tướng này từ đâu mà đến? Hắn vì sao muốn đặt trước mặt nàng...

Nàng còn đang ngẩn ngơ sững sốt, Tông Chính Vô Ưu đã xếp xong quân cờ, đơn giản nói cho nàng một lần phương pháp đi của mỗi quân cờ. Loại tình cảnh này cực kỳ giống khi nàng ở Khải Vân quốc, lúc tịch mịch nhảm chán, tự chế một bộ cờ tướng dạy cho Linh Nhi chơi.

Mạn Yêu hoàn hồn, nhìn tà vọng thâm trầm đôi mắt của hắn, nàng cuối cùng là không có đem vấn đề trong lòng hỏi ra, mà là lảng đọng lại suy nghĩ, ra vẻ người mới học, cầm quân cờ đi lộn xộn một hơi.

Tông Chính Vô Ưu từ lúc nàng đi lộn xộn, cho nàng chu toàn, thậm chí quân đỏ đưa đến bên miệng quân đen, hắn cũng không ăn.

Mạn Yêu cái gì cũng chưa nói, cái gì cũng không hỏi, cứ như vậy cùng hắn đánh xuống. Nàng khuôn mặt vững vàng bình tĩnh, trong lòng lại bách chuyển thiên hồi (xoay chuyển vô số lần). Nàng đi vào thế giới xa lạ, nơi coi mạng người như cỏ rác, chiếm dụng chính là thân thể công chúa, hành sự phải cẩn thận, tuy có vinh hoa phú quý nơi tay, lại sinh hoạt đến thập phần mệt mỏi, tịch mịch vô biên.

Tông Chính Vô Ưu nhìn nàng di động quân cờ trong tay, tinh thần trôi dạt. Hắn có bao nhiêu lâu không cùng người khác chơi cờ? Đã không nhớ rõ ràng. Tay hắn vô ý thức vuốt ve quân cờ đen, không chút để ý mà rơi xuống, động tác thật nhẹ nhàng, làm như lo lắng nếu nặng một chút sẽ làm tổn hại bàn cờ bạch ngọc này. Mạn Yêu ngược mắt nhìn hắn, nàng bỏ một quân cờ xuống, nhẹ nhàng rời tay.

Tông Chính Vô Ưu nhàn nhạt mà quét mắt nhìn ván cờ, mới phát hiện chính mình đã không còn đường có thể đi, tức khắc trong lòng chấn động, ánh mắt khẽ biến. Lúc nãy, mỗi một bước của nàng, nhìn như không hề có kết cấu liên quan đến nhau, loạn đi một hơi. Nhưng giờ nhìn chung ván cờ, con đường của hắn đều bị phong kín, các con cờ sở hữu đều bị vây khốn, xe không thể cưỡi, ngựa vô pháp nhảy, tượng không chỗ phi, sĩ không thể chi.....Hắn còn một quân chưa bị khống chế, nhưng không cứu được gì, thắng thua thế nhưng thành kết cục đã

định.

"Ngươi biết chơi cờ này?" Tông Chính Vô Ưu ánh mắt sắc bén gắt gao đem nàng khóa trụ, mang chút vội vàng hỏi: "Ngươi từ chỗ nào học được?"

Mạn Yêu không có trả lời, nàng ngẩng đầu nhìn đôi mắt hắn, ý đồ xem có thể từ con ngươi tà vọng kia nhìn ra chút gì, nhưng cặp mắt kia u ám cùng nghi ngờ khó lường, cái gì cũng nhìn không ra. Nàng nhàn nhạt cười, không đáp hỏi ngược lại: "Điện hạ lại là như thế nào học được?"

Nàng không thể xác định, hắn có hay không giống nàng xuyên qua mà đến. Người như hắn, vô luận phải hay không phải, lại có thể như thế nào? Linh hồn bám vào thể xác người khác, loại sự tình này quá mức quỷ dị, nếu là truyền đi ra ngoài, lấy bọn họ thân phận mẫn cảm như vậy, quả quyết không phải là chuyện tốt.

Ánh trăng như nước, khuynhさい lên trên hai người họ. (ý nói ánh trăng nghiêng đổ xuống trên người bọn họ) (khuynh: nghiêng, đổ xuống +さい: vẫy nước, rắc nước)

Bọn họ lảng lặng nhìn nhau, suy đoán nghi hoặc lẫn nhau, tâm tư khác nhau. Thoáng qua như một thế kỷ, trên bàn mới pha thêm trà nóng, còn tỏa ra hơi nóng bốc lên lại tản ra quanh quần ở giữa tầm mắt hai người, như sương như khói.

Tông Chính Vô Ưu bỗng nhiên nở nụ cười, bao trùm lên lưu quang cả khu vườn. Hắn nói: "Tốt! Bốn vương cuối cùng cũng gặp được đối thủ, lại chơi thêm lần nữa. Lúc này đây..... Bốn vương sẽ không nhường ngươi."

Mạn Yêu không có phản đối. Quân cờ trở về vị trí cũ, như cũ, nàng quân đỏ hắn quân đen. Mạn Yêu nhợt nhạt cười nói: "Điện hạ trước hết mời."

Tông Chính Vô Ưu cũng không nhún nhường, bắt đầu đi trước, không như lúc đầu không chút để ý, mỗi một bước đều suy nghĩ cẩn kẽ. Mạn Yêu càng đi thêm một bước, càng kinh hãi. Cờ như nhân sinh (đời người), xuyên thấu qua

thuật chơi cờ của một người để xem tâm tư của người đó, tâm tư người này thật sự sâu không thể lường. Cho dù nàng toàn lực ứng phó, vẫn cảm giác có chút cố hết sức.

Trên mặt nước đèn hoa sen chậm rãi trôi, phù quang phát ra chiếu vào trong nước, màu đỏ ánh nến tản ra vàng sáng ấm hoàng, che dấu đi cái lạnh của nước. Cây liễu vờn quanh, dưới tàng cây anh đào, bọn họ một ván cờ giằng co một nửa canh giờ (3 tiếng đồng hồ) ai cũng sẽ không mở miệng thúc giục, cấp đủ thời gian tự do cho đối phương. Trong không khí có nhàn nhạt hương khí, như có như không quanh quẩn chớp mũi, làm cho người ta không tự giác tâm thần hoảng hốt.

Tông Chính Vô Ưu nhìn nữ tử đang ngồi yên ở đối diện, khuôn mặt đang trầm tư, phảng phất dưới ánh trăng thanh tuyền một đôi con ngươi tràn ngập tuệ quang, thanh u trong sáng, thản nhiên bình tĩnh tốt đẹp đến không thể tưởng tượng. Đây là rất nhiều năm qua hắn lần đầu tiên dụng tâm nhìn một nữ tử, thế nhưng không cảm thấy bài xích.

"Điện hạ, Ly Vương điện hạ?" Mạn Yêu sau lúc hạ cờ, thấy hắn không hề phản ứng, vừa nhắc đầu, hắn thế nhưng ngơ ngẩn mà nhìn nàng xuất thần, cái loại ánh mắt này, nàng chưa bao giờ gặp qua, nàng nhíu mày nhẹ gọi.

Tông Chính Vô Ưu bỗng nhiên bừng tỉnh, thần sắc khẽ biến, trong mắt xẹt qua một tia lãnh lệ, giây lát lướt qua, khôi phục ánh mắt tà mị thâm trầm, cầm nhẹ một quân cờ, giống như lơ đãng hỏi: "Ngươi tên là gì? Đừng nói cho bốn vương ngươi kêu Li Nguyệt." Quen biết nàng nửa tháng có thừa, trừ bỏ lão Cửu kêu nàng là Li nguyệt, hắn còn không biết tên nàng.

Mạn Yêu nhịn không được nhẹ nhàng cười, nói tên kiếp trước: "Mạn Yêu."

Tông Chính Vô Ưu hỏi: "Cành đào sum suê rực rỡ mùa hoa yêu?" "Đào chi yêu yêu, chước chước kì hoa?"

漫天 Mạn Yêu.

漫 là man hay mạn, nghĩa là tràn đầy.

夭 là yêu, yêu yêu 天天vui vẻ ôn tồn, nhan sắc mầu mỡ, rực rỡ

Còn có nghĩa khác là yếu, chết non, chết yếu.

Mạn Yêu lắc đầu, ánh mắt hơi rũ, nhàn nhạt nói: "Là chết yếu. Cả đời nhấp nhô, chú định không dài thọ." Kiếp trước thầy bói đã nói như vậy, trên thực tế cũng ứng nghiệm.

Nàng cầm quân cờ nhìn hắn, nhẹ giọng hỏi: "Còn ngươi? Tông Chính Vô Ưu...cha mẹ ngươi nhất định là hy vọng ngươi cả đời vô ưu sầu." (không lo buồn)

Tông Chính Vô Ưu không nói chuyện, bưng lên ly trà đã lạnh thấu, nhợt nhạt nhấm một ngụm, lạnh băng nước trà có sáp sáp cay đắng.

"Vì sao không phải là đứng ở chỗ tối cao nhìn xuống thương sinh, mà lại là hai bàn tay trắng, là vô hữu, chính là cái gì đều không có." Cả đời mờ mịt, cái gì đều không chiếm được, cái gì cũng sẽ không lưu lại, vô ưu, vô hữu, hắn nhìn về phía nàng khép miệng cười lạnh có điểm châm chọc.

(無憂Vô ưu.....無有vô hữu – không có, không còn. Hai chữ này trong tiếng Trung, phát âm hơi na ná nhau)

一無所有 thành ngữ hai bàn tay trắng. dịch bởi yên hoa

Mạn Yêu đầu quả tim run lên, bỗng nhiên cảm thấy khoảng cách giữa bọn họ tựa hồ thật sự gần. Có lẽ là ánh nến quá nhu ánh trăng quá đẹp, có lẽ là nhiều năm tìm kiếm khó gặp được kỳ phùng địch thủ, bừng tỉnh lại, nàng cảm giác ở phương diện nào đó, bọn họ thế nhưng lại tương tự đến kỳ lạ. Bất quá là một cái tên, vốn có thể có vô số loại giải thích, nhưng nếu không phải nhiều lần trải qua tang thương, ai sẽ dùng những lời bi thương chú giải cho vận mệnh chính mình. "Đó là chính ngươi lý giải? Cha mẹ vì con cái đặt tên, sao có thể lấy loại ý nghĩa

này."

Hắn chậm rãi ngẩng đầu, mắt như hồ sâu, hỏi ngược lại: "Ngươi cũng không phải sao? Có cha mẹ nào sẽ hy vọng con cái mình chết sớm?"

Nàng nhấp môi, không nói chuyện nữa, trong vườn lại lần nữa lặng im xuống. Hắn một mạch mà uống trà lạnh, chua xót hương vị từ môi lưỡi vẫn luôn lan tràn đến đáy lòng, lại từ trên người hắn phát ra, nhẹ nhẹ quẩn quanh không khí.

Bàn cờ phía trên bàn lưu li, đã còn ít ỏi mấy quân cờ, trước mặt hai người chất đống quân cờ đối phương. Một ván này, cờ hoà, trải qua hai canh giờ.(bốn tiếng đồng hồ).

Cùng hắn chơi cờ, cực phí tâm thần, nhưng mà, vui sướng xưa nay chưa từng có, nàng đã không nhớ rõ có bao nhiêu năm chưa gặp được địch thủ rồi. Ông ngoại nàng là chuyên gia cờ tướng, nàng từ nhỏ tiếp thu đến hun đúc, yêu thích cờ tướng, cùng ông ngoại đánh cờ là lạc thú lớn nhất khi nàng còn nhỏ. Đến khi ông ngoại qua đời, cha nàng nghiêm khắc quản thúc, nàng chỉ có thể ở thời điểm không người, tự mình chơi cờ.

Tông Chính Vô Ưu cũng là như thế, đã thật lâu không có cùng người khác chơi cờ, một ván cờ hoà, lòng vẫn còn chưa hết cảm giác vui vẻ. Nhưng tối nay, lại không phải thời cơ tốt để chơi cờ.

Chợt có gió nổi lên, cuốn lên cành liễu, mang theo hàn túc sát khí lạnh băng, chụp đánh một cây tàn hồng, hoa rơi như máu.

Hơi thở đột biến, một cỗ sát khí mãnh liệt, nháy mắt tràn ngập toàn bộ vườn trà.

Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu cự kỳ lạnh băng, sắc mặt lại là bình tĩnh thong dong, câu môi cười lạnh nói: "Đều hiện thân ra đi, bốn vương không có kiên nhẫn lại chờ đợi."

Mười mươi tên hắc y nhân che mặt đột nhiên hiện thân, vây quanh bọn họ.

Mạn Yêu kinh động, sát khí mãnh liệt như vậy, nhiều người như vậy, nàng thế nhưng không hề phát hiện?! Âm thầm vận khí, lại đột nhiên phát giác nội lực của nàng bỗng nhiên mất đi, tức khắc trong lòng kinh hãi vô cùng. Nàng quét mắt chung quanh hắc y nhân, chỉ thấy bọn họ nắm chặt trường kiếm trong tay, sắc mặt nặng nề gắt gao nhìn thẳng Tông Chính Vô Ưu, xem ra những người này là hướng hắn mà tới.

Chính là, vì sao nàng đột nhiên mất đi nội lực, mà Tông Chính Vô Ưu dường như không có chuyện gì?

Tông Chính Vô Ưu tư thái ưu nhã mà uống trà lạnh, khoe miệng mỉm cười, trong miệng lại là hờ lạnh nói: "Hắn thật đúng là chưa từ bỏ ý định! người của Vô ẩn lâu thỉnh không được, tìm các ngươi không phải là cao thủ nhất đẳng, để muôn mạng bốn vương?"

Hắn tựa hồ biết là ai muốn giết hắn, lại vẫn như vậy thản nhiên mà chống đỡ, nói như vậy ám sát sớm đã không phải một lần hai lần. Mà người muốn mạng hắn, hắn biết rõ là ai, dưới tình huống đó còn có thể sống tốt, người này là ai, thật là kỳ quái!

Ánh mắt của tên cầm đầu hắc y nhân có một lệ sát khí càng tăng lên, cũng không nói nhiều, hướng tới đồng bọn ra hiệu, rút kiếm đồng thời hướng hắn (TCV Ưu) đâm tới. Tốc độ kia cực nhanh, bất quá chớp mắt công phu, số chuôi kiếm tì mỉ hình thành một tấm lưới tử vong hướng đầu hắn (TCV Ưu) chụp xuống.

Tông Chính Vô Ưu vẫn lo uống trà, thần thái nhàn định. Mạn Yêu không tự giác, tâm ngẩn ra, nghĩ thầm Tông Chính Vô Ưu cũng sẽ không giống nàng đột nhiên đánh mất nội lực?

Nàng đang nghĩ lung tung, một cái thân ảnh nhanh như quỷ mị thoáng hiện ở bên người Tông Chính Vô Ưu, quét ra một đạo lạnh lẽo hàn quang ngắn

kiếm quang chung quanh hắn (TCV Ưu).

Lãnh Viêm? Nàng cơ hồ đã quên, bên người hắn còn có một người xuất quý nhập thần như vậy. Mà những sát thủ đó cũng hoàn toàn không giống như hắn nói, ít nhất đối với nàng mà nói là không phải. Những người đó huấn luyện đều là cao thủ nhất đẳng, mỗi một chiêu tuyệt không hàm hồ.

Lãnh Viêm bị bọn họ vây quanh ở giữa, dù bất phân thắng bại, nhưng nếu muốn đem bọn họ đều giải quyết, tựa hồ cũng không dễ dàng. Có một hắc y nhân xoay người bức ra, mũi kiếm sắc bén bỗng nhiên hướng sau cổ Tông Chính Vô Ưu, ánh mắt hung ác, động tác tần mãnh.

Mạn Yêu nghĩ cũng không nghĩ, buột miệng thốt ra: "Điện hạ cẩn thận.."
trong âm thanh có tự nhiên, nhàn nhạt và vội vàng.

Tông Chính Vô Ưu hơi hơi kinh ngạc ngẩng đầu, trong mắt có cái gì chợt lóe rồi biến mất, nữ tử này, thế nhưng cũng sẽ có hành động vô ý thức, vượt qua vẻ thản nhiên bên ngoài, nhắc nhở hắn cẩn thận sau lưng! Hắn căn bản không cần nhắc nhở.

Sắc mặt không thay đổi, hắn tĩnh tọa vững như Thái sơn, ở lúc trường kiếm đến sau cổ, hơi lệch về phía một bên đầu, hắn nhanh chóng giơ tay, hai ngón tay thon dài chuẩn xác không có lầm mà kẹp lấy thân kiếm, động tác tiêu sai thản nhiên.

Hắc y nhân kinh hãi, vội vàng rút kiếm về, nhưng mà dùng hết toàn lực, lại bất động mảy may, còn chưa kêu xong, hắc y nhân kia đã muốn ngã xuống, chõ yết hầu cắm một đoạn kiếm.

Tông Chính Vô Ưu cười lạnh, chỉ một cái quay cuồng dùng sức, chỉ nghe "Tranh" một âm thanh vang lên, bẻ gãy lợi kiếm như dễ dàng bẻ một cành liễu. Tông Chính Vô Ưu vẫn cứ nhàn định mà ngồi ở chỗ kia, giống như chuyện gì cũng không có phát sinh.

Hắn vân đạm phong khinh, mắt phượng ngả ngớn, cười nói: "Chất lượng kiếm thấp kém như thế, việc làm ăn của Ô khiếu môn đã kém đến mức này sao?"

Ô khiếu môn? Mạn Yêu đáy lòng chấn động, đó là một thanh danh chỉ ở sau tổ chức Vô ẩn lâu sát thủ, chỉ cần có bạc, nhiệm vụ gì đều dám tiếp, nghe nói đến nay còn chưa từng thất thủ qua.

Hắc y nhân thân phận bị vạch trần, sững sốt, rõ ràng có chút hoảng thán, lại bất chấp cùng Lãnh Viêm đấu kiếm, giơ kiếm hướng sau lưng Tông Chính Vô Ưu đậm tới. Tông Chính Vô Ưu giương tay lên, lúc này Mạn Yêu nghe thấy được âm thanh vũ khí sắc bén phá không, ngay sau đó phía sau hắn tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên, đôi tay gắt gao che lại đôi mắt, máu đỏ tươi giữa ngón tay thô ráp của họ chảy xuống đầy đất. Chỉ thấy hắc y nhân hai mắt không có tròng mắt, chỉ còn lại đoạn kiếm thật sâu đính vào mắt, khuôn mặt lưu lại hai cái động, máu tươi ào ạt chảy ra, uốn lượn ở trên gạch trắng tinh.

Mạn Yêu ngơ ngẫn, một thân tức khắc có chút cứng đờ. Nàng nhìn đối diện nam tử như tiên ưu nhã, như yêu tà mị, hắn dùng phương thức tàn nhẫn như thế giết người, biểu tình thản nhiên bình thường giống như là bóp chết một con kiến, nàng chỉ cảm thấy có một loại khí lạnh thăm xương, gắt gao làm cho nàng hít thở gian nan, lại nỗ lực duy trì trấn định.

Trong không khí tràn ngập dày đặc mùi máu tươi, gay mũi. Chất lỏng ướt nóng dính nhôp, bắn lên người nàng, còn có lan tràn ở dưới chân nàng. Nàng tuy rằng biết võ công, lại chỉ dùng đến bảo vệ, chưa bao giờ giết qua người, đây là nàng lần đầu tiên như thế trực diện tàn khốc huyết tinh ấu đả, chứng kiến người một khắc trước còn thở phì phò, ngay sau đó trừng mắt, bộ mặt dữ tợn mà ngã xuống dưới chân nàng, đình chỉ hô hấp. Nàng chỉ cảm thấy toàn thân rét run, người chết quá một lần, tựa hồ đối tử vong phá lệ mãn cảm.

Một lát sau, mười mấy hắc y nhân chỉ còn lại có ba người, hoặc nhiều hoặc ít đều bị thương, nhìn đồng bọn một người một người ngã xuống, trong mắt dần dần bốc lên sự sợ hãi, tìm kiếm thoát thân phương pháp. Sát thủ cũng sợ chết!

Sinh mệnh rốt cuộc chỉ có một lần.

Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu vẫn luôn dừng lại ở trên người nàng, nhìn nàng nhợt nhạt nhíu mày, trong mắt nàng nhanh chóng hiện lên các loại thần sắc bất đồng phức tạp, duy độc không có sợ hãi, hơn nữa thực mau liền hồi phục trấn định, chỉ có sắc mặt hơi hơi trắng bệch, hắn bỗng nhiên nửa ngã thân mình, ngữ khí quan tâm nói: "Làm người kinh sợ!"

Lời kia vừa thốt ra, hắn y nhân lập tức đem ánh mắt tỏa định trên người nàng. Lấy tốc độ cực kỳ nhanh, đem kiếm lạnh băng để lên cổ nàng. Đồn đai Tông Chính Vô Ưu là người lạnh nhạt vô tình, không gần nữ sắc, thế nhưng cũng sẽ mở miệng quan tâm một nam tử, đã có nửa tháng rất nhiều ngày tới vườn trà, hay là..... Người này(TCV Ưu) thích nam sắc?

Mạn Yêu trừng mắt vẫn mang theo ý cười nhìn Tông Chính Vô Ưu, hắn là cõi ý! nàng tự vận khí, uể oải phát hiện, càng là vận khí thân mình càng là mềm mại. Vì sao? Vì sao chỉ có nàng mất đi nội lực, mà ngồi cùng bàn Tông Chính Vô Ưu lại không có việc gì?

Lãnh Viêm đồng thời chạy tới, hắn y nhân lạnh lùng nói: "Đừng nhúc nhích, Ly Vương, muốn mạng sống của hắn (Mạn Yêu), thả chúng ta đi." Hắn y nhân hoàn toàn đem nàng coi như bùa bảo mệnh.

Lãnh Viêm dừng lại thân mình, Tông Chính Vô Ưu mày đều không nhăn một chút, đạm mạc nói: "Hắn chết hay sống, cùng bốn vương có quan hệ gì?"

Mạn Yêu chán nản, người nam nhân này cố ý đem nàng dẫn vào tầm mắt của hắn y nhân, lại mặc kệ nàng chết sống, hắn muốn làm cái gì?

Hắn y nhân cũng sững sốt, vừa rồi Ly Vương rõ ràng thật quan tâm cái người nam nhân so nữ nhân còn muốn đẹp hơn, giờ phút này sao lại trở nên như vậy, không để ý chút nào?

Lưỡi kiếm lạnh lẽo hôn lên bóng loáng da thịt của nàng, từ cẩn cõi truyền đến

chút cảm giác đau đớn, ấm áp chất lỏng từ cổ da thịt uốn lượn xuống phía dưới.

Tông Chính Vô Ưu thân người dựa vào lưng ghế, hoàn toàn một bộ dáng xem diễn, cùng hắn không quan hệ. Nữ tử này, đối mặt tử vong vẫn cứ như thế trấn định thản nhiên sao?

Mạn Yêu cắn môi nghĩ không ra Tông Chính Vô Ưu rốt cuộc là tâm tư gì, ánh mắt nàng vừa chuyển, giơ tay nhẹ nhàng chạm vào quân cờ trước mặt, đối với Tông Chính Vô Ưu liếc mắt, lại nhìn bàn cờ, nhướng mày, trong mắt có một chút ngụ kiến, nói: "Nếu ta chết rồi, sẽ không có ai bồi người chơi cờ. Nga..... Người nhất định là sợ hãi trong tương lai ta sẽ có một ngày đánh thắng ngươi, cho nên mượn tay người khác diệt trừ ta!"

Tông Chính Vô Ưu chưa có phản ứng, hắn môi mỏng hơi câu, tà mắt mang nét cười, rõ ràng xem đã hiểu lại làm bộ cái gì cũng không biết.

Hắc y nhân thấy nàng vừa chạm tay vào quân cờ, lại vừa dùng ánh mắt truyền đạt tin tức, cho rằng quân cờ có huyền cơ gì, một chân bay lên, đá lăn bàn cờ lưu li. "Quang!" Ly, hủ vỡ vụn, nước trà tràn ra, bàn cờ bạch ngọc vỡ thành mảnh mảnh, quân cờ tinh xảo mượt mà lăn xuống đầy đất, lây dính máu tươi.

Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu trầm xuống, hơi thở vô cùng lạnh lẽo tràn ngập toàn bộ vườn trà, hai mắt nhíu lại, tay chuyển động quay cuồng, bốn chiếc lá liễu nơi tay, như bị ban cho sinh mệnh, bay ra bắn thẳng, lấy tốc độ nhìn không thấy, hướng tới tứ chi của tên hắc y nhân kia.

"A ——" một tiếng kêu bén nhọn thảm thiết, cơ hồ chấn phá màng tai nàng, hắc y nhân tê liệt ngã xuống trên mặt đất, cả người run rẩy. Tứ chi gân mạch đã bị đứt.

Mạn Yêu lúc này mới thấy rõ Tông Chính Vô Ưu bắn ra ám khí đoạt mệnh, lại là bốn chiếc lá liễu mà hắn tùy tay bức xuống.

Tông Chính Vô Ưu cũng không thèm nhìn tới hắc y nhân kia, chỉ yên lặng

nhìn nàng, mắt phượng nửa mị, nữ nhân này..... Là cỗ ý! Dùng ánh mắt truyền lại tin tức là giả, dụ hắc y nhân hủy quân cờ của hắn, dẫn hắn ra tay là thật. Tâm tư nàng thật sự tinh tế, thế nhưng nhìn ra biết hắn đối với quân cờ này rất quý trọng.

Mạn Yêu ở ánh mắt hắn đang lạnh lẽo nhìn chăm chú nàng, khẽ nâng cằm, yên lặng biểu đạt nàng bất mãn: "Là ngươi tính kế ta trước."

Hai gã hắc y nhân còn lại bị kinh sợ đứng ngây ra, nhìn thấy trước mặt đồng bọn tứ chi kinh mạch bị lá liễu cắt đứt, tức khắc hiểu ra giữa bọn họ cùng Tông Chính Vô Ưu thực lực kém rất xa. Lãnh Viêm nhân lúc bọn họ đang hết sức ngạc nhiên, bay vút tiến lên, một kiếm cắt bỏ đầu một người, một hắc y nhân cuối cùng, dưới sự hoảng loạn, đem nàng như tấm chăn nặng nề mà đẩy nàng hướng về Lãnh Viêm, muốn ngăn cản hàn kiếm lấy mạng của đối phương, xoay người định bồ chạy.

Thân thể nàng vô lực, mắt thấy sắp đụng phải Lãnh Viêm, ai ngờ Lãnh Viêm tránh ra, hướng hắc y nhân đậm tới, mà nàng không có sự lựa chọn, thăng tấp mà bồ nhào vào trên người tuyệt thế nam tử đang uống trà, người không cho nữ nhân chạm vào, đang ở phía sau Lãnh Viêm....Ly Vương.

- -----

* quy túc: chữ túc trong ký túc xá, là một nơi có thể quay về nghỉ ngơi.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Không Phải Nàng Thì Không Thể (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo QuânThân thể rung mạnh, không chỉ là cửa nàng, mà còn là cửa hắn.

Mới vừa rồi lúc chơi cờ, nàng cố tình lảng tránh không để đầu ngón tay đụng chạm đến hắn, để tránh phạm vào cấm kỵ của hắn, giảm bớt phiền toái không cần thiết.

Nhưng giờ phút này, cả người nàng..... Toàn bộ thân người đều áp vào trong lồng ngực của nam nhân được đồn đãi không gần nữ sắc này!

Thời gian, giống như đình trệ, một mảnh yên tĩnh.

Mạn Yêu lấy tư thế cực kỳ ái muội ghé vào trong lòng ngực hắn, một bàn tay đỡ lấy bên hông hắn, gầy nhưng rắn chắc, một cái tay khác quàng ở chiếc cổ ưu nhã của hắn. Làn da hắn xúc cảm cực tốt, nhưng mà thân thể hắn lạnh, thế nhưng là lạnh băng, không có một chút độ ấm. Mặt nàng dán ở trước ngực hắn hoàn toàn không cảm thụ đến tim hắn đậm!

Mạn Yêu ngây người, đại não trống rỗng, quên mất hắn là phải lập tức từ trên người hắn rời đi. Vô ý thức ngẩng đầu, đâm tiến vào đồng tử nàng, là đôi mắt tà mị của hắn, giờ phút này chính là đang híp mắt nhìn nàng, cặp mắt kia như đầm sâu thâm thẳm, làm người khác nhìn thế nào cũng nhìn không thấu.

Quanh quẩn ở giữa mũi hắn mang theo hơi thở u hương nhàn nhạt, giống như rừng hoa anh đào trong ngày xuân, gió nhẹ thổi qua mang theo mùi hương hoa đào ấm áp, thổi bay tầng tầng huyết tinh chi khí (mùi máu tươi), làm cho người ta cảm giác thoái mái vô hạn.

Cách quần áo, hắn cảm nhận được thân hình nàng nhu ấm ôn hương, truyền lại cho hắn ấm áp chưa từng có. Dán ở trên ngực hắn là một đôi mềm mại của nàng, phảng phất có một loại ma lực thần kỳ, triệu hồi khát vọng tiềm tàng ở chỗ sâu nhất trong cơ thể hắn.

Tròng mắt đen nhánh tà mị chợt lóe lên hồng quang, trong mắt hiện lên ngọn lửa thiêu đốt, ẩn ẩn lộ ra dục vọng nguyên thủy nhất. Giờ phút này Tông Chính Vô Ưu tựa như một con thú bị cấm đoán nhiều năm, tản ra hơi thở nguy hiểm cực độ.

Mạn Yêu kinh sợ hoàn hồn, muốn lập tức từ trên người hắn bò dậy, còn chưa rời khỏi người hắn, trời đất một trận quay cuồng, nàng bị hắn đè ở trên mặt đất bên cạnh lạch nước.

"Xúc phạm cấm kỵ của bốn vương, ngươi muốn như vậy mà rời đi?" tiếng nói của Tông Chính Vô Ưu khàn khàn, tà mắt yêu mị mê hoặc người, mới vừa rồi hơi thở còn lạnh băng giờ phút này trở nên nóng bỏng, phun ở trên khuôn mặt nàng, nóng rực khích gợi (khiêu khích, gợi cảm), mang đến cảm giác nhẹ nhẹ tê ngứa.

Tim nàng, đột nhiên nhảy dựng lên.

"Ta không phải cố ý muốn mạo phạm ngươi....." Cảm nhận được biến hóa của hắn, nàng ý đồ giải thích, trong lòng có chút mê loạn. Từng nghĩ tới vô số loại hậu quả khi xúc phạm cấm kỵ của hắn, cũng tuyệt đối sẽ không nghĩ tới là cảnh tượng trước mặt này!

"Ngươi, ngươi không phải..... Không gần nữ sắc sao?..... Ngươi mau đứng lên." Nàng nghiêng đầu muốn tránh quá gần khuôn mặt tuấn tú trong gang tấc, không nhìn thấy, tâm sẽ không loạn.

Tông Chính Vô Ưu lại không đồng ý, vặn cắm nàng, muốn nàng chính diện nhìn mặt hắn. "Bốn vương là không gần nữ sắc, nhưng ngươi đang sát vào người của bốn vương, ngươi nói..... Bốn vương, nên xử trí ngươi như thế nào?" Âm

thanh của hàn lạnh lẽo, mắt đỏ tà mị, thuần tịnh tươi cười lại câu hồn nhiếp phách.

Ánh trăng mông lung, gió nhẹ thanh thiển, không cẩn thận dập tắt ánh nến trong đèn hoa sen, trong vườn ánh sáng trở nên tối tăm, chung quanh tĩnh lặng không tiếng động, chỉ nghe đến hô hấp giữa hai người dần dần thô nặng.

Mạn Yêu nhìn khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ gần trong gang tấc, trong lòng có chút hoảng loạn, lần thứ hai nghiêng đầu nói: "Ly Vương điện hạ, ngươi trước đừng lên hãy nói....."

Tông Chính Vô Ưu không nhúc nhích, nhìn chăm chú dung nhan da như ngưng chi của người dưới thân mình, trong con mắt sáng hơi hơi né tránh của nàng như ánh nước chảy róc rách, đôi môi trơn bóng kiều diễm ướt át, khẽ mở ra không gian thập phần mê người. Trong mắt Tông Chính Vô Ưu nổi lên hồng quang yêu dị, bỗng nhiên cúi đầu, thế nhưng hung hăng mà hôn lên môi nàng.

Đôi môi mềm mại trơn mềm, ngọt ngào khiến cho người một khi đụng vào liền không thể buông ra. Thân thể hai người đều run lên. Mạn Yêu không dám tin tưởng mà mở to hai mắt, kinh hô âm thanh còn chưa ra khỏi miệng, đã bị hàn không tiếng động nuốt hết vào trong. Cái lưỡi linh hoạt bá đạo của hàn xâm nhập khoang miệng nàng, hữu lực dây đưa mang theo cuồng nhiệt không thể ngăn cản.

Mạn Yêu chỉ cảm thấy trong tai vù vù rung động, toàn bộ thân thể vô phương khống chế, một tấc tấc mềm xuống. Kiếp trước không phải không nếm thử qua mùi vị hôn mê, nhưng cái loại giống như hiện giờ, cuồng nhiệt như là muốn đem linh hồn của nàng cũng cùng nhau hút đi, lại làm cho nàng nháy mắt lo sợ không yên, một lòng ngăn không được mà rùng mình.

Tay hàn nhẹ nhẹ mơn trớn gương mặt ấm áp của nàng, đầu ngón tay lạnh lẽo từ cẩn cẩn tinh tế đi xuống du ngoạn ở trên người nàng, bất giác dừng ở nơi mềm mại trước ngực nàng, bỗng nhiên đại chưởng vung lên, quần áo bị lột rách.

Mạn Yêu chỉ cảm thấy trước ngực chợt lạnh, tức thì bừng tỉnh, phi thường ảo não, nàng thế nhưng trong lúc bị nam nhân này hôn, lạc mất chính mình! Mạn Yêu vội vàng duỗi tay đẩy hắn, lại không chút phản ứng, nàng hơi hơi giật giật thân thể ý đồ thoát ly không chế của hắn, lại dẫn tới động tác trong tay hắn càng thêm cuồng nhiệt.

Nàng bị hôn đến hít không được khí, ngực khó chịu, cõi tình lại có loại cảm giác vô phương ngăn cản, tê dại khoái ý đem thể xác nàng và tinh thần đầy trời thổi quét đi. Chưa bao giờ biết, vốn chỉ là một nụ hôn, cũng có thể như vậy tiêu hôn đoạt phách.

Chính là bị hắn chiếm tiện nghi như vậy, lại không phải là nàng muốn. Mạn Yêu trong lòng khẩn trương, ngực kịch liệt pháp phồng, tay nàng quờ quạng đưa vào trong nước, đụng đến đèn lưu li hoa sen, không nghĩ nhiều, liền hướng tới trên đầu nam tử đi xuống.

"Phanh" âm thanh không lớn không nhỏ, thật nặng nề.

Nam tử trên người nàng, đột nhiên đình chỉ các động tác, ngây tức khắc sững sờ. Nàng nhân cơ hội dùng hết toàn lực đem hắn lật đổ xuống hồ nước, nhưng đã quên rằng tay hắn còn ôm eo nàng, nàng kinh hô một tiếng, không thể tránh khỏi đã cùng hắn ngã vào trong nước. Hai thân thể dính sát vào nhau nửa phần cũng không thể tách ra, không giống lúc nãy hiện giờ chính là tư thế biến thành hắn ở dưới nàng ở trên.

Đêm tháng tư, không khí thật lạnh, nước ao không sâu, nhưng thực lạnh lẽo. Tông Chính Vô Ưu bỗng nhiên tỉnh táo lại, hồng quang ở trong hai tròng mắt nháy mắt mấp đi, ánh mắt thanh minh, hồi phục lại đen nhánh lạnh băng như xưa. Hắn nhìn nữ tử đè ở trên người mình, ánh mắt lạnh lẽo, đột nhiên một cái xoay người, lại đem nàng đè ở dưới thân. Nhưng lúc này đây đã không phải lửa nóng đụng vào, mà là dùng năm ngón tay lạnh băng gắt gao nắm chặt chiếc cổ mảnh khảnh của nàng.

Tông Chính Vô Ưu híp mắt, lạnh lùng hỏi: "Ngươi thật to gan, biết chính mình đang làm cái gì không hả?"

Không khí trong phổi bị thắt chặt, ngực hít thở không thông buồn đau. Mạn Yêu gian nan mở miệng: "Những lời này, điện hạ hăn là..... Hỏi chính mình! Ta chỉ là..... Chỉ là bởi vì bị xâm phạm, tự vệ..... Mà thôi."

Tông Chính Vô Ưu ngạc nhiên, một màn mờ vừa rồi đột nhiên hiện ra trong đầu, hai hàng lông mày của hăn bất giác nheo lại, trong mắt lợi quang như là hai thanh kiếm ra khỏi vỏ, hàn quang lạnh lẽo.

Từ chỗ bị đèn lưu li đập trúng, máu đỏ thắm theo thái dương hăn uốn lượn chảy xuôi xuống dưới, lướt qua gò má tuấn mỹ tuyệt luân, nhìn thấy có chút ghê người. Đáy lòng Mạn Yêu đột nhiên dâng lên một nỗi xúc động, muốn giơ tay giúp hăn lau đi vết máu, tay vừa mới chạm vào mặt hăn, cảm giác cả người hăn chấn động, ánh mắt phức tạp khó phân biệt.

Tông Chính Vô Ưu nhìn nữ tử dưới thân mình, bị hăn bóp chặt cổ, hơi thở mỏng manh, trong mắt thần sắc như cũ trong sáng trấn định, không thấy nửa điểm khủng hoảng, nàng lại ngẩng đầu thay hăn lau vết máu. Trong lòng hăn nảy lên cảm giác lạ thường, hăn chậm rãi buông nàng ra, nửa ngồi ở trong nước, thần sắc trên mặt bất định.

Hăn ngạc nhiên mà nhìn nàng, vẫn không nhúc nhích. Hăn ý thức được mới vừa rồi hăn mất khống chế, thế nhưng là ở trong lúc nhất thời bị dục vọng khống chế tâm trí! Đây là tình huống trước giờ chưa từng có.

Mạn Yêu thoát ly gông cùm xiềng xích, mồm to hô hấp không khí mới mẻ, ho khụ một trận, khuôn mặt trắng nõn trướng đến đỏ bừng. Nàng chật vật mà đứng dậy, cảm thấy cả người mệt mỏi, té liệt ngã xuống ở bên lạch nước. Trên người quần áo ướt sũng, dán sát vào thân hình pháp phồng quyến rũ tinh tế của nàng, nửa che nửa lộ so với không có mặc quần áo càng dễ dàng khiến cho người mơ màng, trước ngực bị xé rách cổ áo nửa mở rộng, che không được nơi

cao thăng mềm mại mịn màng, tóc dài ướt đẫm kết thành một sợi mệt sợi, bợt nước dọc theo tóc mai chảy xuôi, nhỏ giọt ở trên đôi tuyêt trắng mềm mại mê người, đầm nước tinh oánh dịch thấu (trong suốt, xuyên thấu), tản ra ma lực mê người.

Đôi mắt hắn nhìn xuống dưới, lông mi dài giúp hắn che dấu ánh mắt biết tiết lộ suy nghĩ của mình. Vì sao lúc này đây, hắn không có giận tím mặt, thế nhưng lại cảm thấy đây là một chuyện tốt đẹp? Nàng kêu Mạn Yêu, vốn là tên thật đẹp, lại bị nàng giải thích thành chết yểu, đến tận cùng tình cảnh của nàng như thế nào, mới có thể nguyên rùa chính mình.

Tông Chính Vô Ưu mày rậm nhăn lại, mất tự nhiên mà dời đi ánh mắt, nhưng bất luận hắn nhìn về phía nơi nào, trước mắt đều là đôi mắt trong sáng, bình tĩnh, lập loè tia sáng trí tuệ, như thế nào cũng vứt đi không được.

Hắn lại quay đầu nhìn nàng, trong mắt nhiều thêm một tia mê hoặc, khói mắt bên kia còn tàn lưu vết máu, một gương mặt thuần tịnh, giống như đứa trẻ vô tội. Mạn Yêu chỉ cảm thấy trong lòng hơi hơi tê rần.

"Mạn..... Yêu....." ngữ điệu thật nhẹ nhàng chậm chạp, hắn không tự giác mà kêu ra cái tên của nữ tử mang cho hắn cảm giác khác lạ.

"Ân?" Mạn Yêu giật mình, nghi hoặc quay đầu lại, con ngươi thanh triệt sáng ngời, đôi môi kiều nộn như cũ sưng đỏ, thoát nhìn càng thêm no đủ mê người.

Cánh tay dài của hắn đột nhiên duỗi ra, giữ chặt tay nàng, kéo một cái, nàng không có phòng bị, lại một lần nữa vững chắc đâm vào ngực hắn.

Mạn Yêu tức khắc buồn bực, kêu thăng tên hắn: "Tông Chính Vô Ưu....."

Lời mới nói ra khỏi miệng, lại bị môi hắn bao phủ lên, một bàn tay gắt gao giữ gáy nàng, đem những lời chưa nói xong của nàng cùng nhau ngậm ở trong miệng.

Như bị điện giật, đầu óc nàng trống rỗng, môi lưỡi dây dưa mang đến cảm giác tê dại nháy mắt truyền khắp cả người, rung động ở đáy lòng không biết từ đâu mà đến. Nàng nỗ lực vẫn duy trì lý trí, thật vất vả mới nghiêng đầu đi, vỗ về ngực thăng thở dốc nói: "Tông Chính Vô Ưu, ngươi..... Còn chưa tỉnh sao?" Nàng trực giác mách bảo lúc mắt hắn đỏ, là bị cái gì khống chế tâm trí, mới có thể đối với nàng làm ra chuyện vượt mức bình thường như vậy.

Tông Chính Vô Ưu hơi thở gấp gáp, ngây người, hắn có chút không thể tin được chính mình thế nhưng ở sau lúc thanh tỉnh còn đi hôn nữ nhân này? Mà cảm giác hôn nàng, thế nhưng mỹ diệu như vậy...!? Là cảm giác ở tại thời điểm vừa rồi mất khống chế, hắn không có nhận sai!

Hai người trong lúc nhất thời đều là không nói gì, độ ấm trong không khí lại lần nữa lạnh xuống, Mạn Yêu thật sự rất muốn thoát khỏi nam tử nguy hiểm này, nhưng cánh tay hắn có lực như vậy, làm nàng không thể động đậy.

Tông Chính Vô Ưu mang theo ánh mắt tìm tòi nghiên cứu mà nhìn chằm chằm nàng, một lát sau từ đáy mắt tà vọng có một mạt rất nhỏ ánh sáng chậm rãi dâng lên, sau đó hắn thế nhưng khẽ cười.

"Cứ như vậy, về sau hãy kêu tên của ta." Hắn nói với nàng như vậy, thời điểm nói đáy mắt hắn nhộn nhạo mang theo ôn nhu mê hoặc nhân tâm.

Ôn nhu? Mạn Yêu thật sự hoài nghi chính mình nhìn lầm rồi, người nam nhân này, sao có thể sẽ có thần sắc ôn nhu? Theo trực giác nàng cảm nhận được phía sau ôn nhu, như cũ sẽ chứa đầy nhân tâm kinh sợ lạnh băng.

Nàng còn kinh ngạc, hắn bỗng nhiên lại gọi một tiếng: "A mạn..... Ta về sau liền như vậy kêu ngươi." Môi hắn dán ở bên tai nàng, tiếng nói khàn khàn mê người, mang theo thâm trầm mê hoặc.

Mạn Yêu trong lòng chấn động, A Mạn? Đã thật lâu không có nghe được xưng hô như vậy. Người nam nhân này rõ cuộc muốn diễn trò gì? Trong chốc lát là lãnh khốc, trong chốc lát là cuồng nhiệt, trong chốc lát là hận không thể dí

nàng vào chỗ chết, hiện tại lại đổi với nàng ôn nhu có thừa, còn nói về sau gọi tên đổi phuong..... tên hắn Tông Chính Vô Ưu, là tùy tiện người nào đều có thể kêu sao?

Nàng bình định tâm thần, thử đẩy hắn ra, hắn lại đem nàng càng ôm càng chặt. Nàng bất đắc dĩ từ bỏ, giơ lên lông mi, hơi mang mỉa mai nhìn về phía hắn, nhàn nhạt nói: "Điện hạ cái dạng này, thật làm cho người ta không quen."

Hắn lại câu cắm nàng, đầu ngón tay ở bên môi nàng lưu luyến, nhẹ giọng nói: "Vậy ngươi quen ta như thế nào?" Nói xong một bàn tay đã chậm rãi trượt xuống, rơi xuống ngực nàng, nàng vội vàng duỗi tay ngăn trở, sức lực không lớn, lại kiên định dị thường.

Hắn nhẹ nhường đuôi mày trong mắt lanh quang (ánh mắt lạnh lùng) chợt lóe, trong miệng lại ôn nhu nói: "Ngươi không muốn? Ngươi có biết hay không, trên đời này có bao nhiêu nữ tử năm mươi đều muốn cho bốn vương chạm vào các nàng?"

Mạn Yêu nhíu mày, âm thanh đậm đặc lạnh lùng, nói: "Những người đó.....
Không bao quát ta ở bên trong."

Tông Chính Vô Ưu cười khẽ hỏi: "Vì sao? Là cảm thấy bốn vương không tốt, hay vẫn là lo lắng bốn vương sẽ đối với ngươi không chịu trách nhiệm?"

Mạn Yêu lắc đầu: "Đều không phải."

Tông Chính Vô Ưu nhíu mày: "Vậy là vì sao?"

Mạn Yêu nói: "Bởi vì ta không yêu ngươi, ngươi cũng không thương ta. Giữa hai chúng ta không có tình yêu." Cũng không phải nàng cõi nào bảo thủ, mà là nàng cảm thấy, không có tình yêu mà giao hợp, cùng cầm thú giống nhau vô vị. Cầm kỹ nữ sắc Tông Chính Vô Ưu đột nhiên đổi với nàng như vậy, đến tột cùng là vì nguyên nhân gì? Nàng cũng sẽ không đơn thuần cho rằng hắn chỉ là đối nàng sinh ra hứng thú.

Tông Chính Vô Ưu sững sốt, tựa hồ đối với cái đáp án này cảm thấy thật ngoài ý muốn, hắn dùng kỳ dị ánh mắt nhìn chăm chăm nàng, tựa như một nữ nhân mở miệng nói không yêu hắn là một sự kiện không bình thường. Hắn hỏi:
"Ngươi vì sao không yêu bốn vương?"

Mạn Yêu hỏi lại: "Ta vì sao phải yêu ngươi? Bởi vì ngươi bên ngoài xuất chúng, lớn lên so người khác đẹp hơn? Hay vẫn là bởi vì ngươi thân phận tôn quý cao nhân nhất đẳng?"

Tông Chính Vô Ưu ngưng mi hỏi: "Chẳng lẽ những cái đó còn không đủ điều kiện để yêu một người?"

Mạn Yêu cảm thấy buồn cười, nói: "Nếu là vì những cái đó mà yêu một người, thì đó không phải là tình yêu."

Tông Chính Vô Ưu cười như không cười nói: "Uhm? Vậy thế nào mới gọi là tình yêu?"

"Là một loại tình cảm không đáng tin nhất trên đời này." Thời điểm nàng nói những lời này, con ngươi trong sáng hiện lên điểm thương cảm cùng châm chọc.

Tông Chính Vô Ưu trong lòng hơi động, hỏi: "Đã biết không đáng tin, vậy còn muốn nó làm chi?"

Nàng không biết Tông Chính Vô Ưu vì cái gì mà đột nhiên đối với nàng như vậy, trực giác nói cho nàng biết, hắn rất nguy hiểm, phải rời xa mới có thể an toàn, chính là bọn họ hiện tại khoảng cách gần như vậy, gần đến hô hấp lẫn nhau đều có thể nghe thấy rõ ràng. Nam tử thanh tân hơi thở phảng phất nhét đầy thế giới nàng, nàng như thế nào trốn cũng trốn không thoát. Mà trên người nàng phát ra nhàn nhạt hương thơm vẫn luôn lượn lờ ở giữa mũi hắn, dễ ngửi cực kỳ, làm hắn luôn có chút khống chế không được mà muốn lại gần nàng nhiều hơn một chút. Loại cảm giác này với hắn mà nói thực xa lạ.

"Nếu ngươi không nguyện ý..... vậy thì thôi đi." Hắn nhàn nhạt nói như vậy

một câu, ở trước lúc Mạn Yêu còn chưa có phản ứng, hắn cũng đã buông nàng ra, khôi phục nguyên bản thân thái cao quý lạnh nhạt, từ bên người nàng đứng lên, xoay người nghênh ngang mà bỏ đi, thế nhưng không quay đầu lại hay liếc nhìn nàng một cái.

Thật sự là một người có cảm xúc biến ảo vô thường! Nàng ở sau lưng hắn cười lạnh nhạt, sau khi đợi bóng người biến mất, nhẹ giọng nói: "Bởi vì biết không đáng tin cậy, cho nên ta..... Không cần!"

- -----dịch bởi yên hoa

Phủ Ly Vương

Đêm đã khuya phủ Ly Vương an tĩnh đến có chút quỷ dị.

Bị Lãnh Viêm từ trên giường nâng lên, Cửu hoàng tử một đường lẩm bẩm vào Vô Ưu Các, nửa khép mắt, đánh cái ngáp, tùy tay bưng lên một chén nước, khẩu khí không phải không có oán trách nói: "Thất ca, này đã hơn nửa đêm, huynh không ngủ được, tìm đệ có chuyện gì?"

Tông Chính Vô Ưu nắm nghiêng ở ghế mềm, đầu cũng không nâng, ngữ khí nhàn nhạt nói: "Đi tìm một nữ nhân tới cho ta."

"Phốc —— khụ, khụ, khụ....." Cửu hoàng tử mới vừa uống một ngum nước, toàn bộ phun ra, bị sặc đến ho khan, buồn ngủ lập tức tiêu tan, hắn trùng mắt hắt chau, quái dị nhìn Tông Chính Vô Ưu, cực kỳ hoài nghi nói: "Thất ca? Đệ không nghe lầm đi? Huynh... huynh.... Huynh nói muốn nữ nhân? Ha..... Ha ha....."

"Buồn cười sao?" Tông Chính Vô Ưu lạnh lùng liếc hắn, ngữ khí âm lạnh thâm xương.

"Không buồn cười..... Một chút đều không buồn cười, ha ha..... Đệ đây liền đi tìm cho huynh." Cửu hoàng tử xoay người liền đi, vẫn là nhịn không được cười ra tiếng, đi tới cửa quay đầu lại nói: "Thất ca, huynh rốt cuộc cũng thông

suốt, như vậy là đúng rồi. Băng không, mỗi lần đều phải dựa vào hàn trì mà áp chế, sớm hay muộn thân thể cũng bị hư tổn, nói không chừng còn sẽ tẩu hỏa nhập ma. Ha ha....." Không đợi Tông Chính Vô Ưu có điều phản ứng, Cửu hoàng tử nhanh chóng biến mất ở Vô Ưu Các.

Tông Chính Vô Ưu nhíu mày, mặc kệ hắn (Cửu hoàng tử). Lần luyện công gần nhất, thân thể thường cảm thấy không khoẻ, chẳng những công lực không có tiến triển, mà còn có hiện tượng kinh mạch nghịch chuyển, hắn (TCV Ưu) trước sau tìm không ra nguyên nhân, nhưng tối nay mất khống chế làm hắn cảnh giác, sau khi hồi phủ, hắn phát giác tình huống thân thể hình như có sự giảm bớt, không khỏi nghi hoặc.

Luyện Dịch tâm kinh, chú ý chính là hấp thụ khí tự nhiên của thiên địa, cần thuận theo tâm mà làm, quy luật tự nhiên tuân hoà, nhưng hắn chán ghét chuyện nam nữ, cho tới nay đều phải dựa vào ngâm trong nước hàn trì (ao nước lạnh) ở tại hàn thất ngầm, trợ giúp hắn áp chế dục vọng trong cơ thể. Hay là chính bởi vì thời gian lâu đều áp dụng phương pháp như thế, trái với lời Dịch tâm kinh phải theo quy luật tự nhiên, làm cho hơi thở hắn không thoái mái, kinh mạch gấp trở ngại?

Cứ thế ngày tháng tích lũy, đạt đến giới hạn, ở lúc chạm vào thân thể của nữ tử, mới tạo thành như vừa rồi tạm thời tẩu hỏa nhập ma. Nếu như vậy, ngay cả hắn như thế nào phản cảm chuyện nam nữ, cũng không chạm không được.

Cửu hoàng tử hiệu suất quả nhiên rất cao, công phu chỉ một nén hương, liền mang theo một nữ nhân tới. Mày liễu mắt phượng, đôi môi anh đào, má trái đào, eo thon tinh xảo, một bộ mị cốt thiên thành. (hình dung nữ tử yêu mị làm say đắm lòng người) dịch bởi yên hoa.

Nữ tử nhìn đến Tông Chính Vô Ưu, ánh mắt sáng ngời, tim đập như trống đánh, không thể tưởng được Cửu gia muốn nàng hầu hạ, lại là nam nhân tuyệt sắc như thế!

Tông Chính Vô Ưu lười nhác nhìn nữ tử liếc mắt một cái, mắt liếc nhìn Cửu hoàng tử, hơi mang mỉa mai nói: "Ánh mắt của ngươi chỉ như vậy?"

Cửu hoàng tử sững sốt, hỏi: "Không hài lòng à? Không thể tưởng được Thất ca yêu cầu còn rất cao à, vậy huynh nghĩ muốn dạng nữ nhân nào?"

Trước mắt Tông Chính Vô Ưu không tự giác hiện ra một gương mặt thanh lệ thoát tục, con ngươi trong sáng bình tĩnh, sóng mũi cao thẳng nhỏ xinh, đôi môi kiều nộn (mềm mại, đáng yêu)... Nghĩ nghĩ, thế nhưng hắn lại thất thần.

"Thất ca, Thất ca....." Cửu hoàng tử rất là ngạc nhiên mà nhìn trãm năm khó gắp được, thất thần nam tử. Tông Chính Vô Ưu hoàn hồn, đáy lòng chấn động, hắn thế nhưng sẽ nghĩ đến nàng!

Cửu hoàng tử cực kỳ có hứng thú mà nhường mày cười nói: "Nghĩ cái gì mà nghĩ đến như vậy nhập thần? A! Thất ca, huynh sẽ không thật sự coi trọng nữ nhân nào đó đi? Là ai a? Huynh nói cho đệ biết, đệ phải đi vì nàng lập cái bia, rõ đáy lòng đệ đối với nàng, cao thượng kính ý!"

Đối mặt trêu chọc của hắn, Tông Chính Vô Ưu rũ mắt, nhàn nhàn nói: "Xem ra trong phủ ngươi phải nên nhập người vào cửa rồi! Nghe nói tên của ngươi đã ở trên danh sách trong phủ Dung Nhạc công chúa, ngươi nếu muốn cưới chỉ cần một câu nói mà thôi."

Cửu hoàng tử đang tươi cười lập tức cứng đờ, vội vàng lấy lòng mà tiến đến trước mặt Tông Chính Vô Ưu, vạn phần thành kính nói: "Đừng, ngàn vạn đừng! Đệ sai rồi còn không được sao? Thất ca, đệ là vì huynh mà suy nghĩ a! Huynh xem, đây là đệ tìm đến trong kinh thành nổi danh "Tiêu hồn nương tử", Thất ca huynh...là lần đầu tiên a, đệ phải tìm cho huynh một người đầy đủ kinh nghiệm, phải không?"

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Không Phải Nàng Thì Không Thể (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Khóe miệng Tông Chính Vô Ưu kéo lên, híp mắt lạnh lùng mà nhìn Cửu hoàng tử. Cửu hoàng tử kéo khói miệng, vội nói: "Thất ca, huynh..... Chậm rãi hưởng dụng. Đệ đi trước." Dứt lời, hắn nhanh như chớp chạy biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Nữ tử nghe nói Tông Chính Vô Ưu là lần đầu tiên, đôi mắt đều cười mị lên, trong lòng vui mừng như nở hoa. Nàng là bị Cửu hoàng tử bịt mắt trèo tường mang vào, tuy không biết thân phận bọn họ, nhưng xem trong này bố trí phòng ốc, còn có nam tử trước mặt khí chất bất phàm, cũng có thể khẳng định bọn họ không phải nhân vật đơn giản, liền âm thầm đánh lên bàn tính như ý. Một bước một bước thướt tha, dãm phong lưu, vừa đi vừa cởi ra kiện xiêm y bên ngoài, lộ ra bên trong chiếc yếm lụa sa mỏng màu đỏ, mà sau lưng, trừ bỏ làm cho người ta huyết mạch sôi sục thân thể quyến rũ ra thì không còn cái gì.

Tông Chính Vô Ưu nhìn một mí thái quyến rủ nữ tử đang hướng hắn đi tới, trước mắt lại hiện lên nữ tử bên trong lạch nước một thân y phục ẩm ướt bó chặt, trước ngực lộ ra mảnh lớn tuyết trắng. Thân hình nàng pháp phồng quyến rũ, khuôn mặt tuyệt mỹ thoát tục, trong thản nhiên lộ ra ngạo khí nội liễm thanh hoa khí chất..... Tuy vô mí thái, cũng không có bất luận cái gì liêu nhân động tác, lại làm hắn không tự chủ được đổi nàng sinh ra xúc động, muốn đem nàng ôm vào trong ngực không buông tay.....

"Gia....." Bên tai truyền đến âm thanh hơi mang oán trách hờn dỗi, nữ tử đã tới bên người hắn, phát hiện hắn đang thất thần, không khỏi buồn bực một trận.

Tông Chính Vô Ưu hoàn hồn, nhìn nữ nhân đang dựa vào hắn, cảm giác phiền muộn nổi lên trong lòng.

Nữ tử tới gần hắn, mị thanh tận xương: "Gia...nô gia hầu hạ ngài thay quần áo." Nữ tử tiêu hồn thực cốt âm thanh vang ở bên tai hắn, đối với hắn, thổi khí như lan, mị nhẫn như tơ, tình ý hết sức khiêu khích, cũng đem một tay để trên vai hắn, ngón tay mềm mại không xương như có như không lướt qua cổ hắn, một cái tay khác để ở trước ngực rắn chắc của hắn nhẹ nhàng cọ xát, như muốn ngồi vào trong lòng hắn.

Tông Chính Vô Ưu nhíu mày, trong lòng sinh ra chán ghét, trực giác muôn vạn gảy cổ nữ nhân này đem ném ra ngoài cửa, tay vừa mới nâng lên nhưng nghĩ đến tình huống thể trạng trước mắt, chỉ phải cưỡng chế phản cảm trong lòng, đem nữ tử ôm chặn ngang, không chút nào thương tiếc mà áp đảo trên mặt đất.

"Phịch" một tiếng, cái ót nữ tử chấm đất, sợ hãi kêu một tiếng, thiếu chút nữa ngất xỉu, Tông Chính Vô Ưu không để ý đến một chút nào, một phen xé rách yếm lụa, đang định phủ lên người nữ tử. Đột nhiên, trong đầu những hình ảnh tàn khốc được cất giấu ở nơi sâu thẳm trong ký ức, giây lát dần dần hiện ra, làm hắn hô hấp cứng lại, đột nhiên dừng lại động tác, thân hình cứng đờ như sắt.

Nữ tử dưới thân nào biết được tâm lý hắn, chỉ nghĩ dùng chính thân thể mình, mau chinh phục nam nhân bất phàm trước mắt này. Nàng kiều mị giơ tay lên, hướng nội y hắn mà sờ soạng. Tông Chính Vô Ưu sắc mặt trầm xuống, một phen nắm chặt tay nữ tử, trong lòng từng trận cuồn cuộn, lại có cảm xúc nôn mửa.

Sắc mặt hắn đột biến, vội vàng đứng dậy, động tác nhanh chóng vô cùng, quay người đi, đối với nữ nhân nằm ở sau người trên mặt đất lạnh lùng phun ra hai chữ: "Cút đi!"

Nữ tử bị hắn lạnh lẽo hơi thở chấn trụ, thất thần nửa ngày, chờ sau khi lấy lại tinh thần, không cam tâm cứ như vậy mà rời đi. Từ khi nàng xuất đạo (lúc mới bước vào phong trần) đến nay, còn chưa từng có nam nhân nào có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay nàng. Nàng không cam lòng mà quỳ ôm lấy chân Tông Chính Vô Ưu, dùng bộ ngực đầy đặn mê người gắt gao dán lên hắn, nhẹ nhàng cọ vài cái, Tông Chính Vô Ưu nhíu đôi mày rậm một cái, cũng không thèm nhìn tới,

liền một chân đem nàng đá ra ngoài cửa, hướng bên ngoài cửa kêu lên: "Lãnh Viêm, mang ả ta ra ngoài, bốn vương không muốn lại nhìn thấy nữ nhân này."

Nữ tử trùng lớn đôi mắt, trong lòng kinh hãi vô cùng, hắn tự xưng "Bốn vương"? Vừa rồi Cửu gia gọi hắn "Thất ca"? Chẳng lẽ hắn chính là.....? Nàng biết chính mình xong rồi. Vừa định mở miệng xin tha, một bàn tay đến trước một bước, điểm huyệt đạo nàng, Lãnh Viêm đã xuất hiện, kéo nữ tử còn đang phát ngốc rời đi.

Phủ Ly Vương lần thứ hai chìm vào yên tĩnh.

Tông Chính Vô Ưu đứng ở phía trước cửa sổ, sắc mặt trắng bệch, mày nhíu chặt, ngực cứ pháp phồng. Gió thổi xuyên qua người hắn, ánh đèn chập chờn chiếu lên bóng dáng hắn, hiu quạnh cô đơn.

Đứng hồi lâu, đờ đẫn mà ra cửa, hướng tới hàn thắt ngầm bước vào. Mắt phượng nhắm chặt, ngồi xếp bằng ở bên trong hàn trì, lòng bàn tay dán vào nhau đặt trước ngực. Mặt nước hàn trì, khí lượn lờ như sương mù, mặc dù có dạ minh châu chiếu rọi, như cũ vẫn thấy không rõ biểu tình trên mặt hắn.

Vận khí ngưng thần, cảm giác thân thể không khoẻ lên chút nào. Hắn chau mày, cùng là nữ tử, vì sao mang cho hắn cảm giác khác biệt kém nhau như thế? Trong vườn trà, cùng nữ tử kia hôn môi, chẳng những không hề có chán ghét, ngược lại là cảm thấy rất vui vẻ, sung sướng! Nàng đến tột cùng có cái gì bất đồng? Chẳng lẽ hắn..... không phải nàng thì không thể sao?

Long Nguyệt vườn trà

Khu vườn dày đặc mùi máu tươi, thi thể nằm ngổn ngang, một mảnh hỗn độn. Mạn Yêu đứng ở giữa vũng máu, trên người y phục ẩm ướt bọc lấy thân thể, tóc còn nhỏ nước, nàng ngơ ngẩn nhìn quanh khu vườn, vốn dĩ đây là một nơi thế ngoại đào viên, lại bị đẹp hư thành dáng vẻ như thế này, trong lòng cực

kỳ khó chịu, nơi này đã không an toàn, nàng phải hồi phủ công chúa.

Nàng dắt ngựa ra khỏi vườn trà, gió lạnh thổi qua, thân thể lạnh run lên, cảm giác đầu nặng chân nhẹ, tứ chi vô lực, căn bản không leo lên ngựa được. Nàng có chút ảo não, nếu không phải sợ bị Tông Chính Vô Ưu hoài nghi thân phận của nàng, nàng cũng sẽ không kêu Tiêu Sát cùng Linh Nhi đi nơi khác. Một mình nàng, nữ giả nam trang còn thôi đi, nếu lại làm hắn nhìn ra Tiêu Sát đích dung, Linh nhi nữ giả nam trang, hắn không hoài nghi cũng là lạ.

Mạn Yêu cuối cùng từ bỏ cưỡi ngựa, lựa chọn đi bộ. May mắn phủ công chúa cũng ở Tây thành, khoảng cách không tính quá xa, chỉ cần trước hừng đông chạy trở về, hắn là sẽ không ai chú ý.

Lúc này đêm đã khuya. Mây đen tít nguyệt, bầu trời đêm, đen nhánh một mảnh. Nàng thở dài, hướng phía trước đi một đoạn ngắn, bỗng nhiên cảm giác có người ở phía sau đi theo nàng, nàng trong lòng kinh sợ, lại không quay đầu lại. Thầm nghĩ: Cái này phiền toái, phủ công chúa không về được, vườn cũng không thể về.

Nàng đang đi trên đoạn đường này cũng xem là hẻo lánh, nếu lại phát sinh chuyện gì, cũng là kêu trời không ứng kêu đất không linh, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Đêm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, hắc y nhân ám sát, nàng không thể hiểu được tại sao mất đi nội lực, Tông Chính Vô Ưu đột nhiên mất khống chế, cùng với những người đang âm thầm theo dõi nàng, hết thảy hết thảy, tựa hồ đều không đơn giản. Nàng đi vào Lâm Thiên quốc hai tháng, vẫn chưa cùng người kết thù, thân phận đều bảo mật, đến tận cùng là ai muốn đối phó nàng?

Đầu có chút choáng váng, thân mình mềm mại vô lực. Gió nghênh diện thổi tới hai bên nhánh cây lay động đánh vào nhau, phát ra tiếng vang "sàn sạt". Ở bầu trời đêm yên tĩnh, quanh quần khắp nơi đều là âm thanh người đi đường, thật nhẹ thật nhẹ, đem nàng vây khốn ở giữa. Nàng giơ tay đỡ trán, cái trán nóng

hùng hực, mà có người đang âm thầm chật rã tới gần nàng, rất gần rất gần.

Hơi thở nguy hiểm tràn ngập đêm tối nồng đậm, bao phủ ở trong lòng nàng, nàng không khỏi khẩn trương, lông tơ đứng thẳng, thân mình như dây cung đã kéo căng.

Đột nhiên, nơi xa truyền đến một tiếng "Giá, giá, giá.....". Cách đó không xa truyền đến tiếng động xe ngựa đang tới gần, còn có gấp gáp âm thanh tiếng roi quất ngựa, có thể thấy được người lái xe là vội vã lên đường.

Ánh mắt Mạn Yêu sáng ngời, bất chấp như vậy, liền vọt tới giữa đường cái ngăn lại chiếc xe ngựa kia.

"Hu ——!!" Xe ngựa bị bắt dừng lại, mã phu hơn bốn mươi tuổi lấy roi chỉ vào nàng, trừng mắt quát: "Người là người nào? Dám chặn lại xe ngựa chúng ta, có phải hay không chán sống?"

Mạn Yêu vội chắp tay nói: "Vị đại ca này, tại hạ từ Tây Sơn lên đường đến tận đây, trên đường không cẩn thận té ngựa, rơi xuống nước cảm nhiễm phong hàn, thời gian về nhà đã trễ. Hi vọng vị đại ca này có thể cho ta đi nhờ một đoạn, đến phía trước gặp chỗ có y quán cho ta xuống, tại hạ vô cùng cảm kích, tương lai chắc chắn kết cỏ ngậm vành, để báo ân đức đại ca."

Âm thanh nàng khàn khàn, mang theo thì thầm giọng mũi, vừa nghe liền biết đó là triệu chứng phong hàn, giọng nói không giả, ngữ khí cực kỳ thành khẩn.

Mã phu hình như có một chút do dự, quay đầu nhìn phương hướng bên trong, lại nói: "Chúng ta muốn lên đường đi Đông thành, không có thời gian quản ngươi. Huống hồ đêm hôm khuya khoắc, ai biết nơi nào có y quán? Người mau tránh ra! Nếu là chậm trễ chính sự chủ tử ta, sợ ngươi đảm đương không nổi!"

Mạn Yêu sững sốt, nghe khâu khí hắn, đây không phải xe ngựa người bình thường, không biết trong xe ngồi chính là nhân vật nào? Tuy rằng xe ngựa nhìn

qua cõng không hoa lệ đường hoàng, nhưng ba con ngựa kéo đều là ngựa tốt khó gặt, nói vậy người ngồi trong xe, cũng là có thân phận.

Bọn họ muốn đi Đông thành? Nàng bỗng nhiên linh cơ vừa động, cười nói: "Vị đại ca này, ta vốn dĩ muốn đi tới nơi cũng ở Đông thành, vừa lúc tiện đường, phiền ngài giúp đỡ một chút, chở ta đến nơi gần phủ Ly Vương."

Phàm là người có thân phận, dù sao cũng phải cho Ly Vương chút mặt mũi.

Mã phu rõ ràng ngẩn ra, đem nàng trên dưới đánh giá một trận, hỏi: "Ngươi là người của phủ Ly Vương?"

Mạn Yêu trả lời: "Ly Vương là bằng hữu của tại hạ." cùng nhau chơi cờ, coi như cờ hữu đi. Cho dù không tính thì cũng muốn mượn cái tên tuổi này, trước rời đi nơi này lại tính tiếp.

"Bằng hữu? Ngươi sốt mơ hồ rồi à? Ta trước nay không nghe nói qua ai dám tự xưng là bằng hữu của Ly Vương, ngươi nằm mơ đi?" Mã phu rất là hoài nghi nhìn nàng, cầm lấy roi liền quất lên lưng ngựa chuẩn bị đi.

Mạn yêu trong lòng quýnh lên, đau càng đau đớn lợi hại, thời điểm đang nghĩ nợ tới phải làm sao bây giờ, người trong xe ngựa đột nhiên đã mở miệng. "Lão mã, cho nàng đi lên đi."

Đó là một giọng nam thanh nhã ôn nhu, nghe được Mạn Yêu trong lòng đại hỉ. Bị gọi lão mã hán tử vừa nghe, vội vàng gật đầu ứng, khách khích khí mà mời nàng lên xe

Bên trong xe ngựa một mảnh đen nhánh, không có ánh sáng, Mạn Yêu ngồi vào đối diện nam tử, thấy không rõ khuôn mặt hắn, lại có thể rõ ràng cảm nhận được ánh mắt đối phương vẫn luôn dừng ở trên người nàng. Xuất phát từ lễ phép, nàng chắp tay nói lời cảm tạ, xin lỗi nói: "Tại hạ hôm nay có nhiều quấy rầy, thỉnh công tử chở trách!"

Nam tử cười ôn hòa, đáp lễ nói: "Ra bên ngoài, ai đều cũng có thời điểm bất tiện. Cô nương ngươi..... Không cần lo lắng."

Mạn Yêu kinh ngạc, trong xe ngựa duỗi tay không thấy năm ngón tay, hắn thế nhưng khăng định nàng là nữ tử!

Nam tử tựa nhìn ra nghi hoặc của nàng, cười nói: "Tuy rằng cô nương cảm nhiễm phong hàn, làm cho tiếng nói khàn khàn, không thoải mái, nhưng khí tức của ngươi mang theo một cổ thanh nhã u hương, đáng người tinh tế. Bởi vậy, tại hạ mới kết luận cô nương là nữ nhân."

Trong bóng tối, cảm giác con người sẽ trở nên phá lệ nhạy bén. Mạn Yêu thoải mái cười nói: "Công tử tâm tư thật tinh tế. Tiếu nữ tử bội phục!"

Nam tử hơi hơi mỉm cười, không nói chuyện. Mạn Yêu đâu càng thêm hôn mê, cả người nóng lên, đã ngồi không vững. Vừa vặn xe ngựa xóc nảy một cái, nàng khống chế không được, mà ngã về phương hướng cửa xe, đâu đã đi ra ngoài xe, mắt thấy sắp phải ngã xuống xe ngựa, nàng cả sức lực kinh hô cũng không có.

Đúng vào lúc này, một bàn tay thon dài mạnh mẽ, bắt được cánh tay của nàng kéo trở vào trong xe, cả người nàng liền phản đánh vào trên người nam tử.

Hơi thở nam tử ấm áp sang sảng, phun ở bên tai nàng, nhẹ nhàng nói: "Cô nương cẩn thận."

"Đa tạ công tử!" Mạn Yêu xấu hổ nói cảm ơn, giãy giụa đứng dậy. Nam tử đỡ bả vai nàng, đem nàng an trí ở bên cạnh hắn, để tránh nàng lại lần nữa té ngã. Mạn Yêu cười cảm kích, ý thức dần dần trở nên mơ hồ, cuối cùng hôn mê ngã vào trong lòng ngực hắn.

Trong bóng đêm, ánh mắt hắn khác biệt, cười giơ tay xoa mặt mày nàng. Đối với bên ngoài mã phu phân phó nói: "Đi Đông Giao khách điếm."

Mạn Yêu tỉnh lại, đã là chạng vạng ngày thứ hai. Thân ở một gian phòng xa lạ, trong phòng bày biện ngăn nắp gọn gàng, nhưng mọi thứ vật phẩm đều là tinh xảo khảo cứu, ngay cả góc bàn có một cái bình sứ Thanh Hòa giá trị xa xỉ, nhìn không chớp mắt.

Bốn phía thật an tĩnh, nàng nhớ lại mơ mơ hồ hồ có người đút thuốc cho nàng uống, sau đó nàng ngủ một giấc ngủ đến bây giờ. Dùng tay sờ sờ cái trán, nhiệt độ đã biến mất, thân thể cũng không còn khó chịu, xem ra chén thuốc kia đã có tác dụng. Chắc là nam tử trong xe ngựa vì nàng mà mời đại phu! Nhưng mà nội lực của nàng, vì sao còn chưa khôi phục?

Mạn Yêu nhíu mày từ trên giường ngồi dậy, đầu giường có một bộ xiêm y sạch sẽ, chỉnh tề được đặt ở đó, giống với quần áo ban đầu nàng mặc là màu trắng thuần tịnh. Nàng đứng dậy mặc, phát hiện rất vừa người.

Bên ngoài sân rất rộng, nhìn không thấy một bóng người. Nàng có cảm giác nghi hoặc, chợt nghe có tiếng đàn truyền đến, nhẹ nhàng dễ nghe, nàng liền theo tiếng đàn mà đi.

Cuối con đường uốn lượn sỏi đá, là một rừng trúc thanh bích u thúy, giữa cánh rừng có một mảnh đất trống, ở phía trên ba tầng thềm đá, mặt đất sạch sẽ trơn nhẵn như ngọc, một nam tử ngồi khoanh chân, đưa lưng về phương hướng phía nàng, tiếng đàn từ đầu ngón tay hắn chảy ra.

Tịch dương ánh chiều tà nghiêng chiếu vào khắp khu rừng trúc, nhu hòa ánh sáng cam vàng, bạn gió mang đến nhàn nhạt mùi hương trúc, cùng với tiếng đàn thăng trầm tan thương vang lên là cho người say mê, bất giác trong tinh thần có chút hoảng hốt.

"Cô nương tỉnh!" Nam tử tạm dừng khúc nhạc, đôi tay để lên trên cầm huyền, quay đầu nhìn nàng, ánh mắt ôn hòa giống như cùng một người quen chào hỏi, thân thích, tùy ý. Đỉnh mà tựa kiêm, mắt sáng như sao, môi đỏ mỏng tước (gọt mỏng), ngũ quan hình dáng rõ ràng, thật sự là anh tuấn phi phàm, làm

người vừa nhìn là khó quên. Nhưng mà, ngũ quan này vốn nén có tướng lạnh lùng, lại bởi vì trong mắt hắn có ôn nhu mà mang đến cho người ta cảm giác ôn nhã thanh nhuận. Nàng nhìn khuôn mặt anh tuấn của nam tử, bỗng nhiên cảm thấy có vài phần quen mặt, tựa hồ ở nơi nào gặp qua, rồi lại không thể nói tới.

"Đa tạ công tử ra tay tương trợ." Mạn Yêu thập phần chân thành hướng hắn nói lời cảm tạ.

Nam tử cười nói: "Chuyện nhỏ không tồn sức gì, cần gì khách khí! Cô nương thân thể có khá hơn?"

Mạn Yêu đi ra phía trước, ở nam tử đối diện lấy tư thế giống nhau ngồi xuống, cười nhạt nói: "Đã làm trở ngại, đa tạ công tử quan tâm. Có chỗ quấy rầy, thỉnh thứ lỗi!"

Nam tử lại nói: "Tại hạ thấy cô nương hôn mê bất tỉnh nhân sự, tự tiện đem cô nương mang đến nơi này, cô nương chó trách tại hạ tự ý chủ trương là tốt rồi." Hắn là như vậy ôn nhã khiêm tốn, làm cho người nhìn hắn, thật giống như tăm mình trong gió xuân.

Mạn Yêu vội lắc đầu nói: "Công tử không nên nói thế, ngài có ý tốt, ta tại sao lại không biết tốt xấu." Huống hồ, bản thân nàng cũng không phải thật sự muốn đi phủ Ly Vương.

Nam tử mỉm cười, nhìn chăm chú vào Mạn Yêu một thân mặc nam trang, thấy nàng mắt đẹp trong sáng, tuệ quang dẫu diếm, khí chất thanh nhã thoát tục, có loại nói không nên lời, ý nhị động lòng người. Ánh mắt hắn trong trẻo, chậm rãi cười nói: "Nếu như thế, cô nương và ta, hai người cũng không cần nói về vấn đề này, ngược lại có vẻ xa lạ lại khách khí."

Lời này chính hợp ý nàng, kỳ thật nàng cũng không thích chút nào về nghi thức xã giao khách sáo, lập tức gật đầu.

"Không biết cô nương như thế nào xưng hô?" Nam tử hỏi.

Mạn Yêu hơi ngây ra, nàng tên gọi không ít, nhưng tựa hồ đều không thích hợp nói ra. Nam tử thấy nàng ngừng lại một chút không nói chuyện, liền không thèm để ý mà cười nói: "Nếu không tiện, cô nương không cần trả lời. Không biết cô nương, có biết đánh đàn?"

Người này thật biết xem mặt đoán ý, thả thiện giải nhân ý (khéo léo chuyển đổi ý người), nàng chỉ hơi có do dự hắn liền nói sang chuyện khác, dễ như trở bàn tay tránh cho trường hợp xấu hổ, Mạn Yêu lại cười nói: "Biết sơ một ít, không dám ở trước mặt công tử múa rìu qua mắt thợ."

Chủ nhân trước của thân thể này tinh thông cầm nghệ, không khỏi sợ lộ ra sờ hở, nàng từng âm thầm tập đánh đàn, nào biết đàn tấu lên thế nhưng như ngựa quen đường cũ, giống như bản thân nàng vốn biết đánh đàn, cái loại cảm giác này rất kỳ lạ.

Mạn Yêu hồi tưởng mới vừa rồi ở trên đường lại đây, nghe được tiếng đàn, ngẫm nghĩ suy tư nói: Bất quá, ta cảm thấy công tử đàn tấu khúc vừa rồi, nghe tới xa xưa nhẹ dương, kỳ thật..... tang thương khắc cốt!"

Nam tử ngẩn ra, cảm thấy ngoài ý muốn, chăm chú nhìn nàng, tinh mắt sáng quắc, mục mang thường thức nói: "Có thể nghe ra sau lưng khúc du dương này ngầm có ý tang thương, cô nương cầm nghệ tất nhiên không tầm thường. Khúc này tên là "trước kia", tại hạ bảy năm trước sáng tác."

Hắn nhìn qua cũng chỉ trên dưới hai mươi tuổi, bảy năm trước mới mươi ba, mươi bốn tuổi đi, chỉ là một đứa trẻ sao có thể sáng tác ra khúc nhạc không tầm thường này, thật sự khó có được người như vậy. Mạn Yêu không ngừng ngại khen: "Công tử cầm nghệ tạo nghệ cao, làm người bội phục! Chỉ là..... Lấy công tử lúc ấy tuổi còn nhỏ, tại sao có đoạn cảm xúc thăng trầm tan thương khắc sâu trong lòng như vậy."

Nam tử khéo miệng ôn nhu tươi cười bỗng nhiên ngừng lại.

Mạn Yêu tự biết đã nói lỡ, vội vàng cười nói: "Tại hạ chỉ là thuận miệng hỏi

một chút, công tử không cần đáp lại."

Nam tử lại là ngẩn ra, nữ tử này rất nhạy bén, hắn chưa có phản ứng rõ ràng, thậm chí còn không kịp do dự, nàng cũng đã nhìn ra vấn đề hắn không muốn nhắc đến.

Mạn Yêu ngẩng đầu nhìn sắc trời ám xuống, đứng lên chắp tay nói: "Lần này nhận được công tử cứu giúp, vô cùng cảm kích! Ngày nào đó nếu có cơ hội, chắc chắn hậu báo. Hôm nay sắc trời đã tối, ta cũng nên cáo từ."

Nam tử cũng đứng lên, sắc mặt như cũ ôn hòa, nói: "Cô nương hôn mê, đã một ngày chưa từng ăn cơm. Tại hạ đã sai người chuẩn bị cơm chiều, không bằng dùng xong lại đi?"

Nghe hắn nói như vậy, Mạn Yêu mới cảm giác trong bụng trống trơn, nhưng nghĩ đến không biết vườn trà hiện tại thế nào? Tiêu Sát, Linh Nhi bọn họ buổi sáng đi vào khảng định sẽ dọa nhảy dựng, lúc này còn không chừng đang ở đâu đó tìm nàng. Nghĩ vậy, nàng một chút muốn ăn uống đều không có. Vì thế nói: "Lòng tốt của công tử, ta tiếp nhận, nhưng ta còn có rất nhiều việc muốn làm, hôm nay liền từ biệt ở đây. Sau này hẹn gặp lại!"

Nam tử thấy nàng giữa mày ẩn chứa ưu sầu, cũng không hề giữ lại, nói: "Nếu như thế, tại hạ cũng không miễn cưỡng. Nơi này là Đông Giao khách điểm, cách nội thành phồn hoa còn có một chặng đường, ta đây sai người vì cô nương chuẩn bị xe ngựa."

Mạn Yêu còn tưởng rằng nơi này là phủ trạch của hắn, không hề nghĩ đến lại là một khách điểm! Hắn là sẽ không chỉ là một khách điểm bình thường, nếu không, nào lại có khu vườn rộng lớn lịch sự tao nhã cùng với phòng ốc tinh xảo khảo cứu như vậy? Mạn Yêu mỉm cười nói cảm tạ, không có hỏi tên họ của hắn, nàng tin tưởng hắn nếu thấy tiện chắc chắn chủ động nói ra.

Nam tử nhìn phuơng hướng xe ngựa biến mất, nhẹ nhàng cười nói: "Quả nhiên là nữ tử thông tình đạt lý, chúng ta..... Thật nhanh sẽ gặp lại!"

Mạn Yêu tới Đông thành thị khu đã đi xuống xe, nghĩ nghĩ, vẫn là chuẩn bị đi vườn trà trước nhìn xem, nàng một đêm chưa về, hôm nay Linh Nhi cùng Tiêu Sát nhìn thấy thi thể trong vườn trà, chắc chắn vì nàng lo lắng, khắp nơi tìm kiếm.

Nhưng vừa đến cửa vườn trà, vốn dĩ là một nơi an tĩnh cạnh Thiên Hồ Thủy, bỗng nhiên xuất hiện mười mấy tên quan phủ nha vệ, đem nàng vây quanh.

"Trên dưới hai mươi tuổi, thân mặc bạch y, dung mạo so nữ tử càng đẹp hơn mươi phần..... Long Nguyệt vườn trà lão bản Li Nguyệt công tử nói vậy chính là hắn! Bắt lại." Cầm đầu nha vệ thống lĩnh đem nàng thượng thượng hạ hạ đánh giá một phen, sau đó hạ mệnh lệnh.

Mạn Yêu trong lòng cả kinh,, thẫn sắc như cũ trấn định, nhíu mày hỏi: "Vị đại nhân này, tại hạ phạm phải chuyện gì?"

Người nọ đáp: "Đêm qua Ly Vương ở Long Nguyệt vườn trà bị ám sát, bệ hạ mặt rồng tức giận, lệnh Hình Bộ tra rõ việc này, phàm người nào có quan hệ, đều giống nhau bắt đi Hình Bộ chờ thẩm vấn. Mang đi!"

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Lao Ngục Tai Ương

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Nàng cứ như vậy bị bắt vào địa lao của Hình Bộ mà không hề được lựa chọn! Hình Bộ địa lao cùng địa lao ở nơi khác cũng giống nhau, trừ bỏ cửa lao rắn chắc có khóa sắt, thì còn có những hình cụ tàn khốc.

Mạn Yêu mới vừa bị đẩy mạnh vào nhà lao, một bóng người mảnh khảnh liền vội vàng hướng nàng nhào tới.

"Chủ tử! Ngài đi nơi nào? Tối hôm qua đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Vườn trà như thế nào tại sao lại có nhiều thi thể? Ngài có hay không bị thương a....." Là Linh Nhi, vừa thấy Mạn Yêu liền phát ra liên tiếp khẩn trương dò hỏi, Mạn Yêu nghe xong trong lòng ấm áp, vỗ nhẹ nhẹ chụp tay nàng, khẽ mỉm cười nói: "Ta không có việc gì."

Những người khác đều vây quanh Mạn Yêu, vội vàng kêu lên: "Công tử."

Linh Nhi lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói cho Mạn Yêu biết, bọn họ buổi sáng đi vào vườn trà nhìn đến đây đất đều là thi thể lại tìm không thấy nàng, sợ tới mức muốn chết. Thời điểm đang chuẩn bị báo quan, liền có người của quan phủ tới cửa, không nói gì mà đem toàn bộ người trong vườn đều bắt tới nơi này, chỉ có Tiêu Sát không có bị bắt vào, vườn trà bị niêm phong lại.

Mạn Yêu an ủi nói: "Yên tâm đi, đều sẽ không có việc gì."

Thần sắc của nàng trấn định thong dong, con ngươi trong sáng có một loại sức mạnh làm cho tâm người yên ổn, mọi người đều tĩnh lặng lại. Ánh mắt Mạn Yêu dừng ở người đối diện trong phòng giam, duy nhất nhìn không ra thần sắc nôn nóng trên người - Trầm Ngư. Trầm Ngư thấy nàng nhìn lại đây, cười cười, tỏ

vé đối với lời nói của nàng tin tưởng không nghi ngờ. Mạn Yêu gật đầu, bắt đầu suy tư tối hôm qua những người đó được Tông Chính Vô Ưu xưng là Ô khiếu môn hắc y nhân rốt cuộc là ai tiêu tiền thuê họ? Mà hơn mười người hắc y nhân ở trong vườn trà đều bị giết chết, tối hôm qua ở bên ngoài vườn trà theo dõi nàng lại là ai? Tông Chính Vô Ưu luôn luôn không vào triều sớm, Ly Vương bị ám sát tin tức như thế nào truyền tới tai Lâm Thiên hoàng? Thế cho nên Hình Bộ đã sớm phái người đi tới vườn trà bắt người, có phải hay không thật kỳ lạ?

"Các ngươi sau khi bị bắt vào, bọn họ có hay không khai đường hỏi thẩm?"
Mạn Yêu hỏi. dịch bởi yên hoa

Linh Nhi lắc đầu. Mạn Yêu trong lòng hơi trầm xuống, bọn họ bắt người nhốt ở nơi này cả ngày việc gì đều không hỏi, đang đợi cái gì? Hoặc là đang đợi ai?

"Chủ tử, chúng ta thật sự không có việc gì sao?" Linh Nhi thấy sắc mặt nàng có chút biến hóa, không khỏi lo lắng hỏi.

Mạn Yêu nhíu mày, nhẹ giọng nói: "Nếu Hình Bộ thật muốn tra ra người phía sau kêu thích khách hành thích Ly Vương, chúng ta đây nhiều lắm ở chỗ này ngây ngốc hai ba ngày là có thể đi ra ngoài, chỉ sợ....." Nàng nói tới đây dừng lại, Linh Nhi trừng lớn đôi mắt khẩn trương mà nhìn nàng, chờ nàng nói tiếp, Mạn Yêu lại không muốn nói nữa. Chỉ sợ bọn họ nghiêm hình bức cung, bắt quả là muốn có người chịu tội thay, các nàng muốn từ nơi này đi ra ngoài, chỉ sợ sẽ rất khó khăn.

Linh Nhi đợi không được nàng nói tiếp, nhưng xem sắc mặt nàng ngưng trọng cũng ý thức được là việc không tốt, liền thấp giọng nói: "Cùng lắm thì, chúng ta liền phơi bày thân phận, xem ai dám động một sợi lông của chủ tử?"

"Không thể." Ánh mắt Mạn Yêu biến đổi, lập tức ngăn cản, trầm giọng dặn dò nói: "Ngươi nhớ kỹ, vô luận phát sinh chuyện gì, thân phận của ta, tuyệt đối không thể nói ra."

Linh nhi ngạc nhiên hỏi: "Vì sao vậy?"

Mạn Yêu nhíu mày, ánh mắt thăng trầm vài phần, chậm rãi nói: "Bởi vì thân phận của ta thật mẫn cảm, dễ dàng bị người có tâm lợi dụng."

Linh Nhi chớp chớp mắt, tỏ vẻ không rõ. Mạn yêu thở dài: "Ly Vương thiện mưu lược, lần trước dùng kế đại bại Bắc Di quốc, làm cho tâm các chư quốc sinh kiêng kị. Lần này liên hôn, hoàng huynh sở dĩ lựa chọn Ly Vương, rất khó nói trong đó có hay không nguyên nhân này. Mà ta gả lại đây, sau khi bị hắn từ hôn, hoàng đế cố ý đổi người khác, ta lại tranh thủ nửa năm thời gian..... Hiện giờ Ly Vương ở vườn trà của ta bị hành thích, nếu lúc này làm cho người khác biết thân phận của ta, khó tránh khỏi sẽ dẫn người ngò vực. Mà chân chính chủ mưu sau lưng muốn giết Ly Vương mà chưa toại, còn không mượn cơ hội này mà hành động? Nếu không tốt, còn dẫn đến hai nước phát sinh tranh chấp."

"Như vậy phức tạp a!" Linh Nhi ngây người, lại hỏi: "Chúng ta làm sao bây giờ đây?"

Mạn Yêu trầm mặc một lát, chậm rãi rũ xuống lông mi, ánh mắt sâu thẳm mà mê ly, nhẹ giọng nói: "Hiện tại, chỉ có một người có thể cứu chúng ta....."

Nhà tù không khí âm u ẩm ướt, tản ra một cỗ mùi mốc. Không bao lâu, Mạn Yêu cảm thấy đầu óc lại bắt đầu hôn mê, cái trán dần dần nóng lên, phong hàn mới mới giảm xuống giờ có dấu hiệu tăng lên. Thế cho nên thời điểm Tiêu Sát giả làm ngục tốt đưa cơm trà trộn vào, nàng cũng chưa nhận ra được hắn. Chờ sau khi nhận ra hắn, nàng lặng lẽ ở trong lòng bàn tay Tiêu Sát viết một chữ, Tiêu Sát sững sờ một chút liền rời đi.

Tối buối tối, Mạn Yêu thân thể lại nặng lên, tựa hồ so tối hôm qua còn nghiêm trọng hơn. Linh Nhi gấp đến độ không biết như thế nào cho phải, vỗ cửa lao ló đầu ra ngoài kêu to: "Người đâu, mau tới đây, chủ tử chúng ta sinh bệnh, mau giúp ta mời đại phu."

"Kêu cái gì? Kêu cái gì!" Ngực tốt hùng hùng hổ hổ mà lại đây, khiển trách nói: "Lại sảo biện, lão tử cho roi tới hầu hạ! Người cho rằng các ngươi là ai?

Bệnh chết càng tốt, nếu đã chết, lão tử sẽ không cần như vậy vẫn còn ở nơi này canh giữ!"

"Ngươi, ngươi ngươi....." Linh Nhi tức giận đến nói không nên lời. Mạn Yêu vô lực xua tay nói: "Bỏ đi, nói cái gì cũng vô ích. Vào nơi này, bọn họ đã nghĩ cách không cho chúng ta tồn tại đi ra ngoài."

Linh Nhi nổi giận đỗi với bóng dáng ngục tối mắng: "Chó cậy thế chủ! Về sau đừng làm cho ta gặp lại các ngươi!"

Đêm xuống, Mạn Yêu lưng dựa vào vách tường, ngồi ở trên mặt đất hôn mê, đột nhiên bị một chùm nước lạnh tạt xuống cho tỉnh, thân thể nàng run lên, còn chưa có phản ứng, cũng đã bị người khác lôi ra ngoài, nghe được phía sau truyền đến âm thanh hoảng loạn của Linh Nhi: "Chủ tử, chủ tử..... Các ngươi làm gì? Các ngươi muốn mang chủ tử ta đi chỗ nào?"

Mạn Yêu bị đưa tới một gian phòng hành hình, mấy chục loại dụng cụ hành hình theo thứ tự xếp đặt ở nơi đó, mỗi một loại đều đủ để cho người sống không băng chết. Lửa cháy thật mạnh trên bếp lò bên cạnh, bắn ra vô số lửa hoa.

Nàng bị nha vệ ném xuống mặt đất giống như tấm giẻ lau, đầu tóc ướt dán loạn trên gò má, tay chân tê đau, cả người vô lực. Nàng miễn cưỡng ngẩng đầu, nhìn đến trước mặt có một người đang đứng thân mặc quan phục, hình thể to mọng, có một đôi mắt như mắt gà chọi.

"Dư đại nhân!" Mạn Yêu cảnh giác nhìn hắn, nhíu mày hỏi: "Ban ngày các ngươi không khai đường hỏi thăm, bây giờ là nửa đêm ngươi đem ta đưa tới nơi này là có ý tứ gì?"

Hình Bộ Thượng Thư Dư đại nhân khom lưng ngạc nhiên nói: "Ngươi biết bốn quan? Cũng tốt, bốn quan không cần tồn nhiều miệng lưỡi với ngươi. Đây là tội trạng ngươi kêu thích khách hành thích Ly Vương, chỉ cần ngươi thức thời một chút, ngoan ngoãn mà ký tên, thì sẽ không bị chịu nỗi khổ của da thịt."

Một tờ giấy nhận tội ném tới trước mặt nàng. Mạn Yêu nhìn lướt qua, nhịn không được cười ra, không có thân phận Khải Vân quốc công chúa, bọn họ thế nhưng an bài cho nàng một cái thân phận gian tế Bắc Di quốc, muốn không chết cũng không được.

Mạn Yêu cười khẩy nói: "Ta còn tưởng rằng Dư đại nhân ít nhất cũng khai đường thẩm vấn, không thể tưởng tượng được rằng thẩm cũng không cần thẩm, liền trực tiếp bức ta nhận tội!"

"Việc này không cần thẩm, đã xác thực rõ ràng". Dư đại nhân biểu tình âm lãnh.

Sắc mặt Mạn Yêu nghi hoặc nói: "Xác thực rõ ràng? Xin hỏi đại nhân, ta cùng với Ly Vương không oán không thù, hắn lại là khách của vườn trà ta, ta vì nguyên nhân gì mà muốn giết hắn, chặt đứt đường tài lộ của mình? Không biết Dư đại nhân từ nơi nào biết được ta là người Bắc Di quốc? Người có chứng cứ chứng minh thân phận ta?" Giờ này khắc này, chỉ có thể kéo dài thời gian, hy vọng Tiêu Sát có thể mau chóng tìm người tới.

Dư đại nhân nói: "Chính là bởi vì tra không ra thân phận lai lịch của ngươi, nên ngươi mới càng thêm khả nghi."

Mạn Yêu trào phúng nói: "Ta là ai ngươi cũng không biết, liền dám bức ta nhận tội? Người cũng không sợ tru di cả tộc à?"

Dư đại nhân ngẩn ra, sắc mặt hơi hơi thay đổi: "Khẩu khí ngươi thật lớn!
Ngươi là ai?"

Mạn Yêu không đáp, nghênh mặt qua. Dư đại nhân nhìn nàng cố ý bày ra thần sắc ngạo mạn lại chắc chắn, không khỏi có vài phần do dự, âm thầm cân nhắc tính toán. Tâm Mạn Yêu còn chưa rơi xuống đất, phía sau Dư đại nhân đột nhiên có một người bước ra.

Người nọ lạnh lùng mà nói: "Đừng cùng hắn nói lời vô nghĩa! Dư đại nhân,

ngươi chẳng lẽ nhìn không ra là hắn đang kéo dài thời gian sao?"

Mạn Yêu vừa thấy người này, đáy lòng hung hăng trầm xuống, ánh mắt thay đổi trong nháy mắt, thấp giọng kêu lên: "Thái tử!". Quả nhiên là Lâm Thiên quốc Thái tử Tông Chính Tiêu Nhân, hắn vừa xuất hiện, hết thảy đều không cần nói cũng biết.

"Ngươi cũng biết bốn Thái tử?" Thái tử chậm rãi đi đến trước mặt nàng, ngồi xổm xuống nhìn nàng, một đôi mắt hổ ly tinh thon dài, âm thầm chuyển động âm hiểm tính kế.

Mạn Yêu không thể tưởng tượng được hắn thế nhưng sẽ tự mình ra mặt! Bởi vậy có thể thấy được, hắn sợ hãi cỡ nào nếu bị Lâm Thiên hoàng biết được việc này là do hắn làm. Nàng còn không có trả lời, Thái tử đã cười lạnh nói: "Nếu ngươi biết được bốn Thái tử, vậy bốn Thái tử càng không thể để ngươi lưu lại. Mặc kệ ngươi là ai, hôm nay tội trạng này ngươi phải nhận. Người đâu, làm cho hắn ký tên."

Nói xong, thái tử đứng lên đi đến bên bếp lò, cầm lấy một cây sắt in dấu ấn bị thiêu đến đỏ bừng, xoay người cười lạnh nói: "Nếu hắn (Mạn Yêu) không chịu nhận tội, liền lấy mảnh thứ này mà hẫu hạ tốt cho hắn (Mạn Yêu)." Hắn (thái tử) đem thanh sắt đang đỏ bừng kia hướng tới trước mặt nàng ném xuống, hoa lửa văng khắp nơi, hơi nóng trên thanh sắt tỏa ra, thân hình Mạn Yêu không tự chủ được mà run rẩy, cuống quít lắc mình tránh đi.

Tâm hồn nàng chưa định, đã có ngục tốt nhặt lên thanh sắt trên mặt đất từng bước từng bước tới gần nàng, Mạn Yêu thân thể mệt mỏi, lòng bàn tay bị mồ hôi lạnh phủ kín, nàng ngẩng đầu nhìn thẳng Thái tử, ánh mắt vừa chuyển, căn môi nói: "Ngươi cho rằng chỉ cần ta nhận, ngươi sẽ bình an không có việc gì sao? Thái Tử điện hạ, ta không ngại nói cho ngươi biết, kỳ thật Ly Vương sớm đã biết ngươi thuê hung thủ hành thích hắn là ngươi. Đêm đó, người Ô khiếu môn vừa mới động thủ, hắn (TCV Ưu) đã biết. Hơn nữa, hắn còn biết Thái tử từng đi tìm Vô ẩn lâu, nhưng mà Vô ẩn lâu không có nhận chuyện làm ăn này, cho nên Thái

Tử điện hạ mới tìm đến Ô khiếu môn."

Thái tử ánh mắt chấn động, sắc mặt tức khắc đại biến, một phen nắm chặt cằm nàng vội vàng hỏi: "Lời ngươi nói là thật? Ngươi làm sao mà biết được? Ta đi tìm Vô ẩn lâu sự tình hắn (TCV Ưu) đều biết đến rõ ràng?"

Mạn Yêu khẳng định nói: "Đúng vậy, chính tai ta nghe được Ly Vương đối với che mặt hắc y nhân nói. Cho nên ngươi giết ta cũng vô dụng." Kỳ thật nàng cũng không xác định. Vô ẩn lâu danh tiếng đứng đầu ở trong chốn giang hồ, vô luận chuyện sinh ý (làm ăn buôn bán) có thành hay không thành, bọn họ đối với thân phận khách hàng tìm tới cửa càng tuyệt đối bảo mật, không có khả năng tiết lộ ra ngoài. Tông Chính Vô Ưu từ chỗ nào biết được hay là hắn có phải hay không thật sự biết chuyện này, nàng không dám khẳng định. Bất quá nàng biết, đối với chính mình lúc trước tìm Vô ẩn lâu điều tra tin tức không sử dụng thân phận Khải Vân quốc công chúa thật sự là quyết định đúng.

"Cái gì? Là hắn (TCV Ưu) nói?" Thái tử trong mắt hiện lên một tia hoảng loạn, hắn buông Mạn Yêu ra đứng dậy dạo bước, bước đi loạn lộ ra nôn nóng.

Mạn Yêu mặt hàm mỉa mai, nói: "Thái tử cho rằng, trời đã tối vì sao Ly Vương vẫn còn lưu lại vườn trà cùng ta chơi cờ?"

Tông Chính Tiêu Nhân nhìn nàng, hỏi ngược lại: "Ý của ngươi là, hắn cố ý bày một cái bẫy, chờ ta phái người đi hành thích hắn, hắn nhân cơ hội tốt này để sưu tầm chứng cứ?"

"Thái tử..... Này....." Dư đại nhân cũng có chút luống cuống.

Tông Chính Tiêu Nhân cau mày, ở trong phòng đi qua đi lại, thầm nghĩ trong lòng: Vì sao phụ hoàng sáng sớm đã biết sự việc lão Thất bị ám sát? Như thế nhiều năm, lão Thất chưa bao giờ chủ động tiến cung. Mà phụ hoàng luôn luôn đối hắn(thái tử) không phải thực tín nhiệm, lần này vì sao chỉ an bài phe hắn(thái tử) Dư đại nhân phụ trách thẩm tra xử lí án này, chẳng lẽ là cố ý thử? Nếu lão Thất trên tay thật sự có chứng cứ, phụ hoàng vì cái gì còn muốn thử hắn? Hắn

bỗng nhiên dừng lại bước chân, thần sắc nghi ngờ, quay đầu lại nhìn Mạn Yêu, âm lãnh nói: "Lão Thất làm người lạnh nhạt, sao có thể có thể sê nói với ngươi chuyện này nọ? Người đừng nói cho bốn Thái tử biết, đây đều là người đoán mò!"

Mạn Yêu ngẩn ra, không dự đoán được hắn như thế đã mau nghĩ thông, thế là nói: "Nửa tháng này, mỗi ngày Ly Vương quang lâm vườn trà, cùng ta phẩm trà tâm sự, sớm đã quen biết, lại là kỳ phùng địch thủ tự nhiên coi đối phương là tri kỷ. Như thế, trong lúc vô ý lộ ra một hai câu, cũng không gì kỳ lạ."

Tông Chính Tiêu Nhân nhíu mày một cái, bán tín bán nghi, đi đến bên cạnh nàng ngồi xổm xuống, dùng tay bắt mạch nàng, một lát sau ánh mắt hắn leo lên nǎm tóc nàng, ánh mắt âm ngoan nói: "Ngươi dám lừa bốn Thái tử, ngươi ăn gan hùm mật gấu! Tri kỷ? Hừ! Người cho rằng tri kỷ của lão Thất là dễ làm như vậy? Nếu hắn coi ngươi là tri kỷ, hắn tại sao không vì ngươi giải "Tán hương" độc? Người trúng độc, hắn lại không có việc gì, đã nói lên hắn đối với ngươi có tâm phòng bị, thử hỏi ngươi như vậy sao có thể coi ngươi là tri kỷ?"

Mạn Yêu ngẩn ra, quả nhiên nàng trúng "Tán hương"! Từng nghe qua Tiêu Sát nhắc tới, người trúng phải "Tán hương" người không thấy mùi hương, nhưng sẽ làm cho nội lực hoàn toàn biến mất trong mười hai canh giờ (24 tiếng đồng hồ), mà còn trên người sẽ phát ra một loại nhàn nhạt mùi hương, người chung quanh người được hương này, sẽ làm cho tâm thần hoảng hốt, cũng sẽ dần dần mất đi nội lực.

Khó trách Tông Chính Vô Ưu lúc chơi cờ từng nhìn nàng suy nghĩ xuất thần, nàng gọi vài tiếng hắn mới hồi phục tinh thần lại, sau đó sắc mặt hắn kỳ lạ, nhìn nàng bằng ánh mắt phức tạp. Sau đó hắn dẫn dắt hắn y nhân chú ý tới nàng, hắn là muốn thử nàng cùng những hắc y nhân đó có phải hay không là đồng bọn!
Nhưng đến tột cùng nàng như thế nào mà trúng "Tán hương"?

Càng suy nghĩ cảm giác đau càng nặng, mơ màng sắp ngủ, nhưng bị Tông Chính Tiêu Nhân nǎm tóc, da đầu tựa như bị lột rách ra, đau đớn làm cho thần trí

nàng thanh tịnh một chút.

Nàng bị bắt ngẩng đầu lên, nhìn nam tử trước mặt, hơi suyễn nói: "Mặc kệ như thế nào, thỉnh Thái tử cẩn thận ngẫm lại, sự việc có quá nhiều trùng hợp, nhất định sẽ không đơn giản. Ta chỉ là một người không liên quan, người tính giết ta, cũng không giải quyết được bất luận vấn đề gì."

Thái tử lại ngừng lại, ánh mắt đảo mẩy vòng, cuối cùng bỗng nhiên ngẩng đầu cười nói: "Hắn (TCVU) biết thì sao? Hắn(TCVU) sẽ không nói cho phụ hoàng biết, đây là hắn(TCVU) thiếu bốn Thái tử. Dư đại nhân, ngươi nhanh đem hắn (Mạn Yêu) đi xử lý, đừng lưu lại mối họa."

Mạn Yêu sững sốt, xoay nửa ngày, vẫn là trốn không khỏi.

Dư đại nhân sai người bắt lấy Mạn Yêu, cưỡng bách nàng ấn tay xuống, Mạn Yêu cả người mệt mỏi, căn bản tránh không được. Nàng nhìn vân tay đỏ tươi trên tấm tội trạng, tựa hồ nghe thấy âm thanh gioi tay chém đầu xuống, lúc này nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng tẩy không được.

Thái tử lúc này mới vừa lòng mà rời đi, đi phía trước dặn dò Dư đại nhân giải quyết tốt hậu quả, người của vườn trà đều không thể lưu. Nghe được Mạn Yêu cực kỳ tức giận, nàng căng cứng ngồi dưới đất, mười ngón nắm chặt, nhìn hắn sải bước mà đi ra cửa, biến mất ở trong tầm mắt, nàng còn đang suy nghĩ,

Tiêu Sát như thế nào còn không có xuất hiện? Có phải hay không người nọ không chịu cứu nàng? Nếu người nọ không cứu nàng, nàng có phải hay không còn muốn kiên trì không nói ra thân phận mình, chờ bị chết oan?

Mạn Yêu cố tự suy tư, chợt nghe Dư đại nhân "Ai" một tiếng, ngạc nhiên nói:
"Thái Tử điện hạ sao lại quay trở lại?"

Thái tử đích xác đã trở lại, chẳng qua, hắn là chậm rãi lui trở về. Sau khi thối lui đến cửa, Mạn Yêu nhìn đến có thanh kiếm để ở trên cổ họng hắn, Dư đại nhân cũng thấy được, sắc mặt đại biến, thời điểm phải kêu "Có thích khách"

Lãnh Viêm đã xuất hiện ở trong tầm mắt của bọn họ.

Câu nói "Có thích khách" của Dư đại nhân đã nghẹn ở cổ họng, không hô ra thành lời.

Sau đó, Mạn Yêu mới thấy Ly Vương Tông Chính Vô Ưu ở phía sau bước vào.

Thái tử hốt hoảng nói "Thất hoàng đệ, ngươi tại sao lại tới đây? Ngươi từ trước không đi đến những chỗ này."

Tông Chính Vô Ưu cười như không cười, ngữ mang mỉa mai, nói: "Nhi hoàng huynh vì chuyện của hoàng đệ vất vả như thế, làm hoàng đệ, không có lý do gì mà không đến?" Hắn ánh mắt lướt qua Thái tử, nhìn Mạn Yêu, chỉ thấy nàng tóc ướt kết lũ, sắc mặt có dị, cả người suy yếu vô lực, liền quay đầu lại, lạnh lùng nhìn tới Dư đại nhân, trầm giọng hỏi: "Các ngươi dụng hình với hắn(nàng)?"

Dư đại nhân thân mình run lên, vội nói: "Không, không có. Hạ quan chỉ là thấy hắn (Mạn Yêu) ngủ rồi, kêu cũng kêu không tỉnh, liền tạt một chút nước lạnh vào mặt hắn (Mạn Yêu)."

Mặt Tông Chính Vô Ưu vẫn như cũ tuấn mỹ tuyệt luân không giống phàm nhân, mắt hắn như cũ tà vọng lanh khốc tựa địa ngục Diêm La. Hắn nhàn nhạt nhàn nhạt hướng nàng nhìn thoáng qua. Mạn Yêu cảm thấy nàng giống như chân đã bước vào quan tài bị túm lấy trở về. Một hơi nghẹn ở ngực rốt cuộc cũng đã buông lỏng xuống, thân thể lại vô lực chống đỡ, trước khi hướng trên mặt đất ngã xuống, nàng cười đối hắn nói: "Ngươi..... Rốt cuộc đã tới....."

Tông Chính Vô Ưu ngăn ra, một nụ cười, một câu nói nhẹ nhàng như vậy lại giống như bao hàm vô số ý nghĩa. Nàng như vậy mà vững chắc tin tưởng hắn nhất định sẽ đến sao? Tâm hơi hơi vừa động, thấy nữ tử ngã xuống đất, theo bản năng mà lướt qua, lấy thế sét đánh không kịp bịt tai, đem nữ tử ôm vào lòng.

Lãnh Viêm nâng nâng mắt thấy Tông Chính Vô Ưu ôm nàng, lại dường như không có việc gì mà rũ xuống. Thái tử cùng Dư đại nhân đều sững sốt, rất là

kinh ngạc trừng lớn đôi mắt, làm như gấp được sự việc lạ nhất trên đời này, cái người lạnh nhạt vô tình thị nữ đều không cho tới gần - Ly Vương, thế nhưng đang ôm một người nam nhân vào lòng ngực của mình? Thật sự là..... không thể tưởng tượng!

Tông Chính Vô Ưu cũng sững sốt, cảm thụ được thân hình tinh tế nóng bỏng trong lòng ngực, tiện đà thoải mái, là bởi vì nữ tử này chủ định sớm hay muộn sẽ trở thành người của hắn, cho nên hắn mới có thể như thế mà làm! Hắn nhìn trên mặt nữ tử ứng đỏ không bình thường, không tự giác mà nắm thật chặt cánh tay, ôm nàng hướng bên ngoài phòng hành hình mà đi.

Dư đại nhân hoàn hồn, cuống quít ngắt trả "Vương gia xin dừng bước!"

Sắc mặt Tông Chính Vô Ưu trầm xuống, âm thanh lạnh lùng nói: "Dư đại nhân còn có việc gì?"

Ánh mắt hắn lãnh lệ, Dư đại nhân nhìn thấy trong lòng kinh sợ, Thái tử tiếp nói: " Người trong lòng ngực của Thất hoàng đệ là khâm phạm quan trọng của phụ hoàng, nếu ngươi như thế mà đem người mang đi, vậy ngươi kêu Dư đại nhân giải thích như thế nào với phụ hoàng? Thất hoàng đệ, ngươi vẫn là đừng làm khó dễ Dư đại nhân!"

Dư đại nhân liên tục gật đầu, Tông Chính Vô Ưu nhướng mày, trong mắt đã không có kiên nhẫn, nói: "Nên như thế nào giải thích, là việc của các ngươi, cùng bốn vương có quan hệ gì? Người, bốn vương là nhất định sẽ mang đi! Ai muốn người, kêu hắn tới tìm bốn vương."

Dư đại nhân nói: "Này, này, này..... Vương gia....."

Tông Chính Vô Ưu cũng không thèm nhìn tới hắn, quay đầu nghiêng quét mắt Thái tử, cười lạnh nói: "Là ai lần nữa muốn mạng bốn vương, trong lòng bốn vương hiểu rõ! Lần này đã là cho hắn cơ hội cuối cùng, nếu như có lần sau, bốn vương... sẽ không thủ hạ lưu tình, tự giải quyết cho tốt đi! Còn có, Ô khiếu môn dám can đảm cùng bốn vương đối nghịch, trong vòng ba ngày, bốn vương

tất sẽ làm cho Ô khiếu môn, từ trên đời này..... Vĩnh, viễn, biển, mất."

Tông Chính Tiêu Nhân trong lòng rùng mình, âm thầm nắm chặt nắm tay, lại không nói ra một câu nói nào. Dư đại nhân trợ mắt xem Ly Vương ôm phạm nhân mà hoàng đế khâm định từ trong lao tù đường hoàng rời đi, cúi đầu, không dám hé răng.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Đối Đãi Thắng Thắn, Thành Khẩn Lẫn Nhau (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Ánh nắng ban mai đâu tiên xuyên thấu qua khe hở của ngọn cây, chiếu vào cửa sổ đang mở rộng của căn phòng, lộ ra một bầu không khí nhung hoàng ấm áp.

Tông Chính Vô Ưu ngồi ở mép giường, nghiêng đầu nhìn chăm chú dung nhan bình tĩnh nhu hòa của nữ tử đang ngủ say. Nàng ngủ đễn thật là an ổn, an ổn đến làm cho người hâm mộ. Nhất định phải có tình yêu, nàng mới có thể cam tâm tình nguyện sao? Tình yêu, đối với một người vô tâm vô tình mà nói, là một thứ vô cùng xa lạ!

Nghĩ đến câu nói trước lúc nàng té xỉu, trong lòng Tông Chính Vô Ưu xẹt qua một tia cảm giác kỳ lạ.

Nàng nói: Người rõ cuộc đã tới!

Nàng như thế nào mà khẳng định là hắn sẽ đến cứu nàng? Nếu hắn không đến nàng sẽ làm sao? Hắn tự cười giễu, duỗi tay bưng chén thuốc bên cạnh, giờ này nàng cũng nên tỉnh.

Cũng chính lúc này, Mạn Yêu tỉnh lại, vừa mở mắt liền nhìn thấy một nam tử an tĩnh ngồi ở cạnh giường, tay cầm chén thuốc, hơi hơi nghiêng đầu, ánh mắt thâm thúy ló ra ôn nhu, lảng lặng chăm chú nhìn nàng.

Mạn Yêu ngẩn ngơ, còn tưởng rằng mình nhìn thấy ảo giác, vội vàng nhắm mắt lại. Khi mở mắt lần nữa, tình cảnh trước mắt không thay đổi, Tông Chính Vô Ưu vẫn còn ở đó, ánh mắt ôn nhu bị nàng cho rằng sẽ không có khả năng xuất hiện ở đôi mắt kia cũng còn ở đó. Nàng ngây người, nhíu mày không xác định mà kêu: "Ly Vương..... Điện hạ?"

Tông Chính Vô Ưu dựa vào thành giường, mái tóc dài đen nhánh tùy ý rối tung chảy xuống trên giường, cùng với tóc nàng trên gối dây dưa ở bên nhau. Hắn "Ân" một tiếng, có một nửa âm là từ xoang mũi vọng lại, lười biếng mà kéo thật dài điệu. Nghe vào trong tai, thật giống như có một bàn tay mềm mại, ở đáy lòng cào nhẹ. Hắn rũ xuống lông mi, vươn một bàn tay đỡ nàng dậy, âm thanh nhẹ nhàng, ngữ điệu thong thả nói: "Nàng tỉnh, dậy, uống thuốc." Thời điểm hắn nói những lời này, khóc miệng hơi hơi kéo lên, một nụ cười ôn nhu ở bên môi hắn từ từ nở ra.

(lúc này TCV Ưu đang lấy lòng Mạn Yêu, nên Yên Hoa đổi cách xưng hô cho nó ngọt hơn, để thích hợp với hoàn cảnh này)

Mạn Yêu nhìn đến sững sốt, tươi cười như vậy là nàng đã từng tưởng tượng qua khi lần đầu tiên nhìn thấy hắn. Nhưng khi ấy hắn từ từ mở to mắt, trong nháy mắt, nàng liền cho rằng hắn tươi cười có thể là trào phúng, châm chọc, cười lạnh, tuyệt đối không thể là ôn nhu ấm áp như bây giờ. Là nguyên nhân gì làm cho hắn ở trong thời gian một đêm lại hoàn toàn thay đổi thái độ đối với nàng?

Mạn Yêu cảnh giác ngồi dậy, dùng ánh mắt nghi hoặc đánh giá hắn, không có tiếp chén thuốc. "Điện hạ vì sao ở trong phòng ta?" hỏi xong nàng lập tức cảm thấy không thích hợp, nếu thật là ở trong phòng nàng vậy là hỏng rồi!

Nàng vội vàng đảo mắt qua bốn phía, chẩn gãm tơ lụa màu vàng nhạt, giường lớn gỗ nam, nửa vòng tròn bình phong chạm rỗng khắc hoa, những chiếc bình sứ bạch ngọc thanh hoa làm vật trang trí xa hoa cho căn phòng... nơi nào giống phòng của nàng!

"Này..... Ta đang ở nơi nào?" kỳ thật không cần hỏi, nàng cũng biết.

Tông Chính Vô Ưu cười nói: "Vương phủ của bốn vương. Khu viện này trước nay không có tên, về sau sẽ kêu là Mạn Hương Các."

Mạn Hương Các? Hắn đây là có ý gì? Mạn Yêu nhíu mày, một bụng nghi vấn.

"Ngươi....." Nàng do dự mà mở miệng, muốn hỏi chút gì rồi lại không biết nên hỏi cái gì. Bởi vì Tông Chính Vô Ưu giờ phút này biểu tình thật tự nhiên, tự nhiên đến giống như giữa bọn họ vốn là nên như thế.

Thì ra có một số người, một khi ôn nhu lên so với giết người thì càng đáng sợ. Mạn Yêu cuống quít dời đi ánh mắt, trong lòng thế nhưng đậm bình bịch, khống chế không được, nàng kinh hãi vội quay đầu đi. Rõ ràng sớm đã qua cái tuổi tác hoài xuân, cũng trải qua tình cảm trắc trở lừa dối, không lý do gì sẽ vì một ánh mắt một nụ cười mà rối loạn đến như vậy! Nhất định là bệnh hổ đồ làm cho sức chống cự trở nên bạc nhược.

Hắn đem chén thuốc đưa tới bên môi nàng. Nàng ngơ ngẩn mà nhìn cái tay bưng chén thuốc kia, ngón tay thon dài mạnh mẽ khớp xương rõ ràng. Chủ nhân bàn tay này là Tông Chính Vô Ưu! Hắn...đang đút thuốc cho nàng uống?!

Ánh mắt nàng nhìn theo bàn tay kia, chậm rãi hướng lên, thấy một gương mặt thật hoàn mỹ, nhắm mắt như tiên, mở mắt tựa ma. Giờ phút này hắn rũ xuống đôi mắt nhìn nàng, tư thế lười biếng, cả người hắn lộ ra hấp dẫn trí mạng, làm cho người ta không tự giác muốn tới gần.

Nàng đang suy nghĩ như vậy, không nghĩ tới thần sắc trong lúc có bệnh tái nhợt, vô ý thức nhíu chặt mày, nhẹ cắn môi, một bộ dáng... mê hoặc cỡ nào.

Tông Chính Vô Ưu thấy nàng chỉ là nhìn hắn sững sờ, ánh mắt hắn vừa động, như bị mê hoặc, tà mị câu môi, ý vị không rõ mà cười nói: "Phương pháp đút thuốc như vậy.... nàng không hài lòng?"

Mạn Yêu hoàn hồn, thấp đầu, đang định duỗi tay đi tiếp chén thuốc, hắn lại bỗng nhiên cầm chén thuốc đưa đến bên môi mình uống một hớp lớn.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, còn không có làm rõ chuyện gì xảy ra, đã nhìn thấy trước mắt khuôn mặt tuấn tú bị phóng đại, cơ hồ có thể cảm giác được lông mi hắn run động. Tay hắn nâng cằm nàng, thon dài lòng bàn tay vô ý thức vuốt ve da thịt trắng sứ bóng loáng của nàng, mà môi hắn..... gắt gao dán lên đôi môi

kiều mĩ nhuộm của nàng. Đầu quả tim nàng đều run lên.

Cánh môi tương tiếp, mềm mại cảm xúc không kịp thể hội, nhẹ nhàng cử động, một cỗ kỳ dị điện lưu nháy mắt tập kích toàn thân nàng. Mạn Yêu trừng lớn đôi mắt, trong đầu trống rỗng, nàng đờ người ra nơi đó, hồi lâu cũng chưa có phản ứng, thăng đến nước thuốc chua xót thẩm thấu nhập vào khoang miệng nàng, nhất thời mất đi phản ứng, quên nuốt xuống.

"Khụ, khụ, khụ....." nàng kịch liệt ho khan, đột nhiên đánh gãy hơi thở ái muội dần dần nồng đậm.

Mạn Yêu che lại ngực, mặt đều đỏ lên, cực kỳ ảo não mà trừng mắt tên đầu só gây tội, ngoài ý muốn phát hiện Tông Chính Vô Ưu trắng nõn khuôn mặt thế nhưng lộ ra hơi hơi đỏ ứng, nàng còn không kịp thấy rõ ràng, cũng đã biến mất vô tăm.

Tông Chính Vô Ưu nhìn nàng, cười nói: "Nàng, một người thông minh như vậy, như thế nào đột nhiên biến ngốc rồi?"

Mạn Yêu chán nản, nhìn bộ dạng hắn dường như không có việc gì, nàng một câu cũng nói không nên lời, liền duỗi tay đoạt lấy chén thuốc trong tay hắn, đem nước thuốc mật đắng kia một hơi uống hết, nàng hỏi: "Ngươi, có phải hay không..... bị "thượng thân"?" (bị linh hồn người khác nhập vào) Băng không, nàng nghĩ không ra hắn vì sao đột nhiên như là thay đổi thành một người khác.

Tông Chính Vô Ưu ngạc nhiên hỏi: "Có ý gì?"

Mạn Yêu ngữ khí nhàn nhạt nói: "Ngươi không phải không gần nữ sắc? Vì sao đột nhiên đổi tính, lần nữa khinh bạc ta, ta chỉ có thể hoài nghi ngươi bị linh hồn người khác nhập vào thân xác ngươi?"

Tông Chính Vô Ưu cười rộ lên, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng, chậm rãi nói: "Bốn vương nhớ rõ, ngày đó là nàng nhào vào trong ngực ta, chạm vào bốn vương trước."

Mạn Yêu muốn nói đó là ngoài ý muốn, Tông Chính Vô Ưu đã tiếp nhận chén sứ trong tay nàng để qua một bên, sau đó xoay lại hướng nàng cúi người xuống, Mạn Yêu đã bị hắn vòng ở giữa. Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu có chút kỵ lạ, như là dò xét, ngờ vực, lại như là chờ mong cùng mong mỏi..... Hắn bình tĩnh nhìn nàng, con ngươi vừa chuyển như không chuyển, như muốn tiến vào đáy lòng nàng, muốn nhìn thấy linh hồn nàng.

"Nàng hỏi bốn vương phải hay không phải bị "thượng thân"? Vậy còn nàng? Nàng là bị linh hồn người nhập vào hay là..... nàng nhập vào thân xác người?" Tông Chính Vô Ưu gắt gao nhìn thẳng đôi mắt nàng, không buông tha bất luận một biểu tình gì.

Mạn Yêu trong lòng chấn động, chớp chớp mắt cơ hồ quên mất hô hấp, nàng nghĩ hắn bắt đầu nghi ngờ dò hỏi? "Hôm nay thời tiết thật tốt." Nàng đột nhiên quay đầu đi, nhìn về phía ngoài cửa sổ, không hề do dự tách ra để tài.

Tông Chính Vô Ưu nheo lại mắt phượng, mày rậm nhíu nhẹ thoảng qua, không tiếp lời nói của nàng, cũng không tiếp tục đề tài. Hắn vẫn luôn nhìn nàng như vậy, nhìn một hồi lâu mới chậm rãi ngồi dậy, đi đến phía trước cửa sổ, đưa lưng về phía Mạn Yêu, khoanh tay mà đứng.

Ánh nắng tươi đẹp đánh vào trên người hắn, bao trùm một tầng vàng sáng ấm hoàng, lại che dấu không được hơi thở lạnh băng sớm đã thâm nhập vào xương cốt. Nữ tử này tâm phòng bị thật cẩn trọng! Hắn chuyển biến đề tài, âm thanh khôi phục như thường nói: "Vì sao nàng kêu người tới tìm bốn vương? Nàng dựa vào đâu khăng định, bốn vương sẽ đi cứu nàng?"

Người như hắn, chỉ có thói quen không chế người khác, sẽ không thích mình bị người khác không chế. Mạn Yêu trong lòng hiểu rõ, nhẹ nhàng cười, xuống đất phủ thêm áo ngoài, đi đến phía trước cửa sổ cùng sóng vai đứng cạnh hắn, nhàn nhạt nói: "Ta không xác định điện hạ có đến hay không, nhưng ta chỉ biết là, có thể mang ta rời khỏi lao ngục, chỉ có điện hạ một người mà thôi."

"Vì sao?" Tông Chính Vô Ưu như cũ không có quay đầu lại.

Những khóm hoa rực rỡ ngoài cửa sổ, cành lá tươi tốt, trời xanh nước biếc. Mạn Yêu quay đầu, nhìn nam tử hoàn mỹ sờn mặt, cười nhạt nói: "Bởi vì ngươi biết ta không phải là hung thủ, cũng bởi vì, ngươi đối với cờ tướng..... Yêu sâu sắc." Hắn sẽ cứu nàng, không chỉ bởi vì kỳ phùng địch thủ thường thức lẩn nhau, huống chi trên người nàng có bí mật hắn muốn biết.

Tông Chính Cô Ưu nghiêng mắt nhìn nàng, ánh mắt thâm trầm khó hiểu, ngữ khí không rõ nói: "Nữ nhân quá ngốc, dễ dàng làm cho người sinh ghét, nhưng mà quá thông minh.....cũng không tốt, sẽ làm người sinh sợ. Nàng có thể, thích hợp..... ngốc một chút." Bọn họ đều là người cẩn thận, mỗi một câu, đều phỏng đoán cẩn nhắc lẩn nhau.

Mạn Yêu hơi hơi ngược mắt, nhìn về phía chân trời mây bay, trời cao vô tận. Mạn Yêu cười, ngoài miệng không nói, trong lòng lại nói: Cùng nàng ở chung, sẽ làm người cảm thấy sợ sao? Nếu có thể, nàng cũng muốn sống đơn giản một chút. Chính là, ở thế giới này, cùng những người như hắn giao tiếp, người thông minh còn ứng phó gian nan, huống chi là ngốc, ngốc sợ sẽ thành thịt cá cho người ăn. Cố tình nàng không muốn trở thành thịt cá, tùy thời đều có khả năng vứt bỏ tánh mạng. Cho nên, nhìn đôi mắt Tông Chính Vô Ưu, càng đoán không ra, nàng càng nhắc nhở chính mình muốn bảo trì thanh tịnh cùng khoảng cách, phải cẩn thận, không thể dễ tin bất luận kẻ nào.

Trong không khí, bỗng nhiên chìm xuống yên tĩnh.

Bọn họ nhìn chăm chú vào nhau, hai đồng mắt đen nhánh, một đôi nhìn như trong sáng, kỳ thật tuệ quang lưu chuyển; một đôi ấm áp, nhưng lại như cũ lạnh băng như hàn đàm. Mạn Yêu muốn xuyên thấu qua mắt Tông Chính Vô Ưu, để nhìn thấy đáy lòng hắn. Tông Chính Vô Ưu lại muốn xuyên thấu qua thân thể nàng, nhìn thấy linh hồn của nàng. Trong không khí yên tĩnh không tiếng động.

Gió nổi lên, không biết từ nơi nào cuốn tới một chiếc lá cây, phiêu phù bay

lượn giữa tầm mắt đang nhìn nhau của bọn họ. Mạn Yêu giơ tay, chiếc lá xanh biếc dừng ở lòng bàn tay trắng tinh như ngọc, nàng rũ mắt nhẹ nhàng cười, trông rất đẹp mắt.

Bừng tỉnh, Tông Chính Vô Ưu có loại xúc động, muốn đem chiếc lá và cả bàn tay mỹ lệ kia cùng nhau nắm lấy. Hắn thu hồi ánh mắt, theo bản năng mà chuyển đề tài, tầm mắt phiêu du nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, như thế nào cũng không thể cố định lại một chỗ.

Hắn nói: "Nàng là nữ tử cẩn thận nhất mà bốn vương gặp qua."

Mạn Yêu lại nói: "Ta cẩn thận, là bởi vì điện hạ ngươi chưa từng thản nhiên đổi đái." Đương nhiên, nàng cũng không chờ mong người như hắn có thể thản nhiên đổi đái với nàng.

Tông Chính Vô Ưu ngoái đầu nhìn lại, có chút kinh ngạc. Mạn Yêu nhàn nhạt nói: "Đã từng..... Có người nói ta, giống như là một mặt gương!" ngoài gương người ta đổi đái nàng như thế nào, trong gương nàng sẽ như thế mà đổi đái. Bởi vì nàng muốn bảo hộ ý thức tự cường của mình! Nếu như bị thương tổn, nàng cũng sẽ không hận, mà là lựa chọn quên đi, triệt triệt để để mà quên. Bởi vì hận một người, cũng sẽ phải trả giá cảm tình chính mình, như thế sẽ mệt.

"Gương?" Tông Chính Vô Ưu lặp lại, cười nói: "Nói như vậy, ngược lại thành bốn vương không phải?"

Mạn Yêu cười nhẹ nói: "Không dám! Chẳng qua điện hạ ngươi, lúc nào cũng có tâm nghi hoặc, kêu ta như thế nào..... lấy thăng thắn thành khẩn hồi đáp?"

Mạn Yêu thản nhiên nghênh ánh mắt nhìn hắn, nàng không biết hắn sẽ nghĩ như thế nào, nhưng những lời này là lời nói thật lòng nàng.

Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu ở trên mặt nàng lưu chuyển, lúc này đây, ánh mắt nàng thản nhiên, mà thản nhiên phía sau, còn không kịp thu hồi tang thương. Hắn yên lặng nhìn nàng hồi lâu, ánh mắt biến ảo, thâm trầm không chừng, bỗng nhiên nở nụ cười.

Mạn Yêu ngưng mắt nhíu mày, bị hắn cười đến không rõ nguyên do.

Tông Chính Vô Ưu đột nhiên nắm tay nàng, Mạn Yêu thân mình cứng đờ, thần sắc hắn tự nhiên mà đối với nàng nói: "Nàng thân thể mới khỏi, phải nghỉ ngơi nhiều."

Mạn Yêu trực giác muốn lùi tay về, lại bị hắn gắt gao nắm chặt. Ánh mắt hắn ôn nhu như thế, nhưng là không có chút độ ấm nào, cũng giống như tay hắn lạnh băng. Nàng bỗng nhiên suy nghĩ, như thế nào ấm áp, mới có thể làm cho một bàn tay như thế hồi phục độ ấm bình thường? Nàng không tự chủ được đi theo hắn trở về giường, bị hắn đỡ nằm xuống, vẫn không thể thích ứng được tâm trạng thình lình chuyển biến của hắn.

"Như thế nào, còn không quen?" Tông Chính Vô Ưu vẫn như cũ nắm tay nàng, nhìn thấy bộ dáng nàng nghi hoặc suy tư, cười hỏi.

Ánh mắt Mạn Yêu ở trên mặt hắn lưu chuyển, không phải không quen, mà là cực kỳ không quen! Hắn hỉ nộ vô thường, nàng có thể thích ứng, nhưng hắn thỉnh thoảng ôn nhu, lại làm cho nàng có chút không biết làm như thế nào mới phải, theo không kịp tiết tấu của hắn.

"Điện hạ....." Nàng còn đang tìm từ, đã bị hắn bá đạo lấy đầu ngón tay đè lên đồi môi. Hắn nói: "Về sau khi không có người, nàng có thể kêu tên bốn vương."

Hắn nói nghiêm túc, sau đó lại phát ra âm thanh ôn nhu: "Từ từ nàng sẽ quen. A Mạn... nàng..... trước nghỉ ngơi, buổi chiều ta lại đến xem nàng." Hắn buông tay nàng ra, không đợi nàng lại mở miệng, hắn đã xoay người ra cửa.

Sau khi rời đi, khói miệng Tông Chính Vô Ưu hơi hơi cong lên, ở chỗ không người tà mị mà cười lạnh, hắn suy tư có lẽ thói quen của một nữ nhân, không có khó như trong tưởng tượng của hắn.

Mạn Yêu dựa nhẹ vào thành giường, đầu ngón tay còn tàn lưu lại cảm giác lạnh băng của hắn, ánh mắt nhìn về phía bóng dáng thanh nhã dần dần đi xa,

nàng suy nghĩ thất thần. Hồi tưởng mỗi khi gặp mặt, hắn đều có biểu hiện khác nhau.

Lần đầu tiên, trên đại điện hoàng cung, hắn kiêu ngạo ương ngạnh không coi ai ra gì, kỳ thật là âm thầm cùng hoàng đế phân cao thấp, đến tột cùng là vì nguyên nhân gì mà hận đến như vậy, làm cho hắn phải dùng phương thức cực đoan để tránh cho mình nhìn thấy phụ thân mình?

Lần thứ hai, hắn lạnh nhạt thâm trầm, hành sự ngoan tuyệt, coi nữ tử như rắn rết, lại vì một người không cùng mẹ sinh ra- Cửu hoàng đệ, thủ hạ lưu tình.

Lần thứ ba ở Long Nguyệt vườn trà, hắn liếc mắt một cái là nhìn thấu sự xảo diệu của hắc ám huyền quan thông đạo, một câu "Lưu li mục, nguyệt hoa người" đối với nàng khen ngợi không chút thô tục, "Nữ tử phải như thế" chỉ là một câu đã nói toạc ra việc nàng nữ giả nam trang. Lần lượt nếm các loại trà hoa quả, ánh mắt ảm đạm rồi lóe sáng, cùng với hoài niệm đau thương bị che dấu ở đáy mắt.

Trong nửa tháng hắn lưu luyến ở vườn trà, thân ảnh thanh tú cô tịch, ngẫu nhiên ngược mắt nhìn chăm chú ánh mắt nàng, mang theo tìm tòi nghiên cứu cùng chờ mong. Cuối cùng có một ngày nói với nàng, ""thân là nữ tử hắn là ở nhà chờ đợi gả chồng sinh con"", hắn không hề có thái độ kinh ngạc khi nghe ý nghĩ của nàng trái với những nữ tử thời này, rồi cười nói muốn dạy nàng chơi cờ. Những điều đó tinh tế mà nghĩ đến, có lẽ mỗi một bước hắn đều là tỉ mỉ dò xét. Nhưng hắn là vì việc gì mà muốn như thế hao tổn tâm tư, tìm kiếm một người hiện đại?

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Đôi Đãi Thắng Thắn, Thành Khẩn Lẫn Nhau (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Ngọ san (cơm trưa) thật phong phú, nhưng chỉ một mình nàng dùng, vô vị không có ý tứ gì, liền tùy tiện ăn một ít. Không biết tình huống hiện tại của bọn Linh Nhi như thế nào?

"Chủ tử, chủ tử....." nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, một bóng người chạy như bay vào phòng, nàng còn không có buông chiếc đũa xuống, đã lao thẳng tới trước mặt nàng, thần sắc khẩn trương hỏi: "Chủ tử, bọn họ có hay không khi dễ ngài?"

Mạn Yêu lắc đầu, nhìn đến trên trán Linh Nhi có vết bầm xanh tím, kinh ngạc nói: "Ngươi bị thương?"

Linh Nhi sờ sờ cái trán, không thèm để ý mà nói: "Nhìn đến chủ tử không có việc gì, nô tỳ an tâm rồi. Đều là nô tỳ vô dụng, không bảo vệ tốt chủ tử, còn làm chủ tử vì nô tỳ hao tâm."

Mạn Yêu trong lòng ấm áp, có chút xin lỗi, ôn nhu nói: "Là ta liên lụy ngươi....."

Tông Chính Vô Ưu đứng ở ngoài cửa sổ, lắng lặng nhìn bên trong chủ tử hai người, nheo lại mắt phượng thần sắc xoay mẩy vòng, quả nhiên là một mặt gương sao? Chỉ có cho nàng chân thành, mới có thể thu hoạch được chân thành của nàng? Hắn kiên nhẫn chờ đợi các nàng nói xong, mới phân phó người mang Linh Nhi đi xuống thoa thuốc nghỉ ngơi, sau đó vào phòng.

"Người của vườn trà đều đã thả ra, chuyện này, nàng trước tiên ở lại nơi này, sẽ tương đối an toàn. Việc vườn trà giải niêm phong, cho bốn vương chút thời gian, bốn vương sẽ đi nói với hoàng đế về chuyện này."

Nói không cảm kích là giả, Tông Chính Vô Ưu người như thế có thể vì nàng làm đến như vậy, đã thật không dễ dàng.

"Cảm ơn người!" Mạn Yêu chân thành nói lời cảm tạ, dừng một chút, lại cười bồi thêm một câu: "Vô Ưu."

Tông Chính Vô Ưu ánh mắt đột nhiên sáng ngời, cười đến thập phần thanh nhã, "Xem khí sắc của nàng tốt lên rất nhiều, có hay không hứng thú..... cùng ta đánh một ván cờ?".

Hắn nói chính là "Ta", mà không phải "Bốn vương", hắn cũng bắt đầu hiểu được trưng cầu ý kiến người khác sao? Mạn Yêu sững sờ, vui vẻ đáp ứng:
"Được."

Phù thêm quần áo, hai người ngồi sát cửa sổ, như cũ nàng là quân đỏ, hắn quân đen, ai về chỗ nấy. Trước khi bắt đầu đi bước đầu tiên, Tông Chính Vô Ưu suy tư dùng nhẹ nhàng chậm chạp ngữ điệu đối với nàng nói: "A Mạn, chúng ta chơi một trò chơi đi."

Mạn Yêu tò mò hỏi: "Trò chơi gì?"

Tông Chính Vô Ưu nhìn đôi mắt nàng nói: "Ai ăn đối phương một quân cờ, là có thể đưa ra một vấn đề. Vô luận là vấn đề gì, đối phương đều phải trả lời, không cho nói dối. Như thế nào? Có dám hay không dám chơi?"

Mạn Yêu xếp quân cờ tay hơi hơi ngừng lại một chút, mới chậm rãi ngẩng đầu lên, đối diện cặp mắt như u đàm thâm thúy, lại rất thản nhiên. Mạn Yêu biết tâm tư mục đích của hắn, nhưng nàng vẫn là đáp ứng. Bởi vì hai người cờ nghệ tương đương, chơi như vậy cũng coi như công bằng, còn tốt hơn cả hai người vẫn luôn đoán ý lẫn nhau. Lại nói, hắn cứu người trong vườn vè, cũng coi như biểu đạt thành ý.

Toàn bộ nhà ở, chỉ có thanh thiển tiếng hít thở của bọn họ hai người, trong viện không có một bóng người, thật an tĩnh.

Thời điểm quân đỗ đầu tiên bị ăn, Tông Chính Vô Ưu ngược mắt nhìn nàng, ánh mắt sáng lên, hỏi ra vấn đề thứ nhất: "Nàng..... đến từ một thế giới khác, thế giới kia niên đại xứng hô như thế nào?"

Hắn hỏi đủ trực tiếp, kỳ thật đây là hai vấn đề, chẳng qua bị hắn hợp thành một cái.

Mạn Yêu cũng không thèm để ý, trả lời nói: "Thế kỷ 21."

Cứ việc sớm đã biết đáp án, nhưng giờ phút này từ trong miệng nàng nói ra, đáy lòng Tông Chính Vô Ưu vẫn là chấn động, ánh mắt thay đổi mấy lần, lại làm cho người nhìn không ra là bi hay là hỉ.

Nàng giơ tay, quân đỗ rơi xuống, quân đen bị ăn. Mạn Yêu nghĩ nghĩ, mới hỏi: "Mẫu thân ngươi, cũng là đến từ thế kỷ 21?

Tông Chính Vô Ưu ngẩn ra, cũng là một câu hỏi giống nhau, hỏi ra không phải một vấn đề, hắn có vài phần tò mò, hỏi: "Nàng sao biết không phải ta?"

Mạn Yêu nhàn nhạt liếc hắn một cái, rũ mắt trả lời: "Nếu là ngươi, ngươi sẽ ở lần trà đơn thứ hai đưa tới trên tay ngươi một khắc kia, sẽ có phản ứng, mà không phải vẫn luôn cẩn thận nếm thử từng loại."

Tông Chính Vô Ưu gật đầu, than tâm tư nàng tinh tế kín đáo, lại hỏi: "Vậy nàng như thế nào xác định là mẫu thân ta?"

Mạn Yêu cười nói: "Cùng với ngươi lúc nãy giống nhau, đoán. Kỳ thật ngươi cũng không xác định, ta có giống ngươi hay không, mà chỉ biết đến người ở thế giới kia xuyên qua."

"Nàng thật thông minh." Tông Chính Vô Ưu nhẹn không được tán thưởng một câu, cùng nữ tử này giao tiếp, hao hết tâm tư, còn không bằng đơn giản một chút.

"Những lời này, ngươi buổi sáng đã khen qua." Mạn Yêu cầm một quân cờ

lên, nói: "Vấn đề tiếp theo."

Tông Chính Vô Ưu hỏi: "Nàng như thế nào tới thế giới này?"

Mạn Yêu tay cầm quân cờ khẽ run lên, lúc này đây trả lời không có nhanh chóng như vậy. Tông Chính Vô Ưu cũng không thúc giục nàng, chỉ lảng lặng chờ. Qua một hồi lâu, nàng mới chậm rãi rũ mắt nhàn nhạt nói: "Đã chết, sau khi tỉnh lại linh hồn đã nhập vào thân thể này." Lại là câu trả lời đơn giản, giọng nói của nàng bình đạm, nghe đến cũng không có cảm xúc gì, nhưng thời gian trầm mặc kia đã nói rõ hết thảy.

Nàng đem đầu dựa vào thành cửa sổ, bên ngoài bỗng nhiên gió nổi lên, thổi vào, làm cho mái tóc dài đen nhánh của nàng ở trước mặt bay múa, tầm mắt như bị nhiễm đen.

Xuyên thấu qua những sợi tóc mỏng manh, Tông Chính Vô Ưu nhìn thấy khóc miệng nàng khẽ cong lên, có phần thâm trầm châm chọc, cùng với nói không nên lời ưu thương, hắn giờ tay vén mái tóc đang ngăn trở tầm mắt nàng.

Trước mắt nàng sáng ngời, trong gang tấc, là khuôn mặt hoàn mỹ tuấn tú của hắn.

"Chết như thế nào?" Hắn bỗng nhiên rất muốn biết cái đáp án này. Tay còn ngừng ở gương mặt nàng, không có thu hồi, cũng không có động tác nào khác.

Mạn Yêu quay mặt đi, rũ mắt nhàn nhạt nói: "Đây là một cái vấn đề khác. Ta nên hỏi ngươi, mẫu thân ngươi..... Ở thế giới này qua đời như thế nào?"

Thoáng như chạm vào địa lôi, Tông Chính Vô Ưu bỗng nhiên thu hồi tay, vốn dĩ khuôn mặt bình thản nháy mắt trở nên lãnh lẽo. Mạn Yêu màn nhăn lại, vẫn như cũ nhàn nhạt nói: "Vấn đề này, ngươi có thể không trả lời, coi như là trao đổi..... Ngươi hỏi nguyên nhân vì sao ta chết."

Mỗi người đều có chuyện thương tâm không muốn đề cập đến, nàng vô tình

đào đến chuyện riêng tư của hắn, cũng không nghĩ bị hắn bức nói một ít chuyện nàng không muốn nghĩ đến.

Tông Chính Vô Ưu liếc nàng một cái, bỏ qua quân cờ, đứng dậy. Hắn dõi mắt ngoài cửa sổ, trầm mặc hồi lâu. Mạn Yêu vẫn như cũ dựa vào thành cửa sổ, bình tĩnh nhìn chăm chú vào trước mắt tàn cục bị quấy rầy, trầm mặc không nói.

Không biết qua bao lâu, Tông Chính Vô Ưu mới mở miệng lần thứ hai, ngữ khí trầm thấp, nghe tựa bình thản, lại ẩn chứa ưu thương xoay quanh ở trong đó. Hắn hỏi: "Như thế nào mới có thể đi đến thế giới kia của nàng? Người từ nơi đó tới đây, ở thế giới này ngoài ý muốn bỏ mình, còn có thể hay không lại trở về thế giới đó?"

"Ta không biết." Mạn Yêu đáp đến dứt khoát. Đây mới là đáp án mà Tông Chính Vô Ưu muốn biết nhất? Đáng tiếc, nàng thật sự không biết. Nàng không có cõi tình đi tìm phương pháp quay trở về, ở thế giới kia không có đồ vật đáng giá để nàng lưu luyến.

Không biết? Thật sự không ai có thể cho hắn đáp án sao? Tông Chính Vô Ưu nhíu mày, ngạc nhiên ngoái đầu nhìn nàng, hỏi: "Nàng trước nay không nghĩ tới phải về lại thế giới của mình sao? Nàng không mong nhớ tới cha mẹ thân nhân? Nghe nói thế giới kia hoà bình tốt đẹp, mỗi người đều có thể sống đơn giản vui sướng. Không có hoàng quyền tranh đấu, âm mưu quỷ kế, cũng không cho phép tam thê tứ thiếp, mỗi người đều đối đãi bình đẳng, có thể nói hoàn mỹ." Khi còn nhỏ mẫu thân hắn từng nói qua.

Mạn Yêu lại cười rộ lên, cười đến cực kỳ châm chọc, nói: "Ta cho rằng ngươi không tin hai chữ hoàn mỹ! Ở trong mắt ta, không có cái thế giới nào là hoàn mỹ. Nhân tính tham lam, truy danh trực lợi, vĩnh viễn đều không thể tránh khỏi, thế giới kia tuy rằng không có hoàng quyền tranh đấu, nhưng mà..... trong thương trường, ngươi lừa ta gạt, âm mưu tính kế, chỗ nào cũng có! Một chồng một vợ, bất quá là một chế độ! Từ xưa đến nay, nam nhân có mới nới cũ, phụ tình bạc nghĩa, không có nhiều tiền tìm tiểu thư ngoại tình, chơi trò tình một

đêm, có tiền có thể thì bao nhì nãi dưỡng tình nhân (tiểu tam, tiểu tứ). Vì bản thân tư dục, vứt bỏ tình cảm của người khác, thậm chí tính mạng của họ cũng không màng. Cho dù là thê tử cùng chung hoạn nạn, ở sống chết trước mắt, cũng có thể bỏ đi không để ý tới, cùng tình nhân phong lưu sung sướng..... Nhân tính vốn như thế, tốt đẹp hay không tốt đẹp, chỉ ở chỗ nhân tâm."

Không biết vì sao nàng đột nhiên nói nhiều như vậy, thế nhưng cảm thấy thực vui vẻ, không thể tưởng tượng được tại vị thế này, thế nhưng còn có thể cùng người khác nói chuyện kiếp trước. Có đôi khi, nàng thật bi quan, cảm giác sống rất mệt, sống được không có hy vọng, trong lòng trống không, nhưng nàng vẫn là nỗ lực muốn sống sót. Nàng xoay người, lấy lưng dựa vào tường, đầu hơi hoi ngã ra sau, đôi mắt nhìn lên xà nhà khắc hoa, ánh mắt thanh tịnh, ngữ khí lạnh nhạt đến cực điểm.

Tông Chính Vô Ưu ngẩn ra, thế giới mẫu thân vẫn luôn nhớ mong, cũng có những việc không cam chịu như vậy. Tình tế ngẫm nghĩ, lời nói của nàng, không phải không có lý. Nhân tính vốn như thế, đến nơi nào đều giống nhau, không giống nhau, là ở tư tưởng cùng quan niệm của mọi người.

Nhin nữ tử đậm đặc biểu tình, những lời nàng nói giống như không có liên quan đến nàng nhưng lại rõ ràng đã tác động đến cảm xúc bên trong tâm hồn nàng, cho dù nàng nỗ lực áp chế, hắn vẫn có thể cảm nhận được trong giọng nói của nàng che dấu bi thương.

Hắn bỗng nhiên chuyển tới nàng trước mặt, cúi người nhìn nàng, ngón tay thon dài vuốt ve khốé miệng mỏng lạnh của nàng, đôi mắt mỹ lệ lại trở nên ảm đạm, dùng ngữ khí vô cùng nhu hòa đối với nàng nói: "Mọi việc đều có ngoại lệ, không phải mỗi nam nhân nào đều giống như lời nàng nói rất tệ như vậy!"

Ánh mắt hắn rút đi lạnh băng, chỉ còn ôn nhu, âm thanh trầm thấp thanh nhã giống như tiếng trời, mang theo ma lực làm người vô phương kháng cự. Tâm nàng vô cớ run lên, nàng lại cười nói: "Phải không? Thật sự sẽ có ngoại lệ. Ta đã từng cho rằng như vậy, nhưng vận mệnh lại cho ta một giáo huấn đủ đã làm ta

ghi khắc cả đời....." Đáy mắt trong sáng của nàng đột nhiên xuất hiện thương cảm, làm hắn hiểu rằng nàng đã từng trải qua thương tổn, như có một cái cây bất chi bất giác xẹt qua đâm vào đáy lòng hắn, có chút nhói đau. Không đợi nàng nói xong, hắn đột nhiên cúi đầu hôn lên môi nàng. Không biết vì cái gì, những lời này, hắn thế nhưng không muốn nghe.

Thân thể Mạn Yêu chấn động. Không giống lúc ở vườn trà cuồng liệt, cũng không giống với buổi sáng cố ý chọc ghẹo, nụ hôn này, mang theo ôn nhu ấm áp, giống như hy vọng nụ hôn này sẽ làm cho miệng vết thương sớm ngày khỏi hắn, làm cho người sinh ra một loại áo giác cảm nhận được tình ý. Mạn Yêu không chịu khống chế mà nhắm mắt lại, mặc kệ chính mình, đi cảm thụ tốt đẹp này, chẳng sợ chỉ là hư ảo.

Tông Chính Vô Ưu cảm giác được nàng thả lỏng, dùng tay phủ mặt nàng, càng hôn càng sâu, muốn ngừng mà không được, thăng đến cảm giác nàng sắp hít thở không thông, mới buông nàng ra, cau mày quay đầu đi, hô hấp thô nặng.

Mạn Yêu quay đầu qua phương hướng ngược lại, miệng mở to hút khí, thở dốc dồn dập, tim đập đến lợi hại.

Sau buổi trưa ánh sáng thật ấm áp, gió nhẹ tinh tế thổi quét, lay động sợi tóc mỏng manh của hai người, rồi răm quẩn quanh. Trong lúc nhất thời, cả hai đều không nói gì, vẫn luôn duy trì tư thế như vậy, bất động thật lâu.

_____dịch bởi yên hoa

Hai ngày sau, có tin tức nói giang hồ đệ nhị tổ chức đại sát thủ Ô Khiếu môn bị diệt vong, người trong môn biệt tích trên giang hồ. Tông Chính Vô Ưu chưa từng vận dụng bất luận thế lực nào của triều đình, ai cũng không biết hắn như thế nào mà làm được. Về án ở vườn trà bị ám sát, Ly Vương không truy cứu, cuối cùng không giải quyết được gì.

Mạn Yêu liền như vậy mà ở lại phủ Ly Vương, nháy mắt đã qua mươi ngày. Hơn phân nửa nhìn qua Tông Chính Vô Ưu đều là lãnh lanh đậm đậm, phảng

phất cái loại lanh đạm này sớm đã thâm nhập cốt tủy, hắn ngẫu nhiên sẽ tới gần nàng, nhưng không có hành động quá phận. Không hề là Tông Chính Vô Ưu nơi nơi dò hỏi nghi ngờ, ở chung với nhau, kỳ thật cũng không khó khăn giống như trong tưởng tượng của nàng.

Nơi nàng ở là Mạn Hương Các, mỗi ngày hắn đều sẽ lại đây cùng nàng đánh một ván cờ, nghe nàng nói về thế giới hắn không quen thuộc, hắn sẽ thực an tĩnh, nói đến phi cơ cùng bom, hắn cũng là mặt không gợn sóng, rất ít đưa ra nghi vấn.

Buổi sáng hôm nay, trời trong nắng ấm, hai người ở trong viện ngồi đối diện phẩm trà, cực phẩm Tây Hồ Long Tinh, thanh hương bốn phía. Nàng nhẹ nhẩm một ngụm, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, hỏi: "Vô Ưu, người ngày ấy ở vườn trà.....gọi nhiều loại trà như vậy, rốt cuộc là đang tìm cái gì?"

Tông Chính Vô Ưu gật đầu nói: "Nàng có biết đến một loại trà, không, hắn là..... thức uống, uống vô thật đắng có chút chát, nhưng sau đó lại có chút ngọt, màu sắc...rất đậm....."

Lại khổ lại ngọt, màu đậm?

"Cà phê?"

"Cà..... Phê.....?" Tông Chính Vô Ưu lặp lại một lần, ngữ thanh cực nhẹ cực hoãn, làm như đang nỗ lực hồi ức chuyện gì. Qua hồi lâu, hắn mới gật gật đầu, nói: "Tựa hồ gọi là cà phê! Mẫu thân của ta, trước kia thích uống trà, nhưng là ở lúc người sinh bệnh một năm cuối cùng, bỗng nhiên thật thích uống cà phê. Khi đó ta còn nhỏ không rõ vì sao người lại thích cái loại hương vị này." Mẫu thân nói: Trong đắng có ngọt, như nhân sinh tư vị (hương vị cuộc sống). Tuy là lòng có muôn vàn khổ đau, cũng còn có một chút ngọt ngào. Mà hắn, chính là trong sinh mệnh của mẫu thân là chút ngọt ngào đó. Nhưng hôm nay, hắn lại chỉ cảm thấy nhân sinh đắng chát vô tận.

Hắn rất ít đề cập đến mẫu thân hắn, ngữ khí có chút thương cảm. Mạn Yêu

nhìn mắt hắn đăm chìm trong hồi ức, sau lưng lạnh băng dấu diếm nhung nhớ cùng đau đớn chua xót, làm người nhịn không được mà đau lòng. Nghe nói mẫu thân hắn -Vân Quý phi là đệ nhất mỹ nhân ở Lâm Thiên quốc. Đã từng độc sủng hậu cung, là nữ nhân mà Lâm Thiên hoàng trong cuộc đời này yêu thương nhất nhưng lại không phải là nữ nhân duy nhất của Lâm Thiên hoàng. Sau vì triều đình nội loạn, để vương vì muốn cân bằng các thế lực trong triều, nạp phi sách tần, đến nỗi Vân Quý phi đau buồn thành bệnh. Lâm Thiên hoàng thỉnh mời danh y trong thiên hạ, ba năm sau bệnh tình mới vừa có chuyển biến tốt đẹp, lại đột nhiên ly thế. Có người nói Vân Quý phi bệnh chết, cũng có người nói không phải.

Nhìn nam tử giống như đối với chuyện gì đều không để bụng, kỳ thật cũng từng trải qua tình cảm phong phú. Cho nên, hắn mới có thể thích nghe nàng nói chuyện về thế kỷ 21, lấy việc này an ủi chính mình, hắn hy vọng mẫu thân hắn rời đi thế giới này còn có thể trở lại một thế giới khác sống tốt hơn. Hắn yêu mẫu thân hắn bao nhiêu?! Trong lòng hắn, đến tột cùng cất giấu vết thương như thế nào, mới có thể làm hắn trở nên lanh đạm như vậy.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Phụng Chỉ Vào Cung (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân "Thất ca." Cửu hoàng tử đến, đánh vỡ sự yên lặng có chút đau thương. Người còn chưa thấy, nơi nơi đều là âm thanh trong trẻo của hắn.

Thấy sắc mặt Tông Chính Vô Ưu nhàn nhạt, Cửu hoàng tử nâng mi lên, cười nói: "Di? Các ngươi hôm nay không chơi cờ sao? Đang nói chuyện gì? Tại sao ta đến gần, các ngươi đều không nói? Li Nguyệt, các ngươi vừa rồi có phải hay không đang nói xấu ta hả?" Hắn không khách khí ở giữa hai người ngồi xuống.

Mạn Yêu nhấp khóe môi khẽ nhếch, cười khẽ không nói. Từ sau khi vào ở trong phủ Ly Vương, Cửu hoàng tử cơ hồ mỗi ngày đều đến, thường thường gặp nhau, muốn không thân cũng không được, các lễ nghi đơn giản đều miễn.

Tông Chính Vô Ưu cứ lo uống trà của mình, chỉ làm như không nghe thấy.

Cửu hoàng tử thấy không ai để ý tới hắn, cũng không buồn bực. Chậm rì rì mà tự rót cho mình một ly trà, đối với Tông Chính Vô Ưu nói: "Hôm nay là ngày, quân Thân ngự giáp sắt chiến thắng trở về, bên ngoài rất nóng bức a! Nghe nói phụ hoàng chuẩn bị gia phong cho Phó Trù là "Vệ quốc Đại tướng quân", tay nắm tam quân*, địa vị so ngang với các chư hầu. Thất ca, xem ra huynh lại phải vào cung rồi!"

Tông Chính Vô Ưu dựa vào ghế, lười nhác mà liếc nhìn hắn (cửu hoàng tử), lạnh nhạt nói: "Hắn (Phó Trù) thụ phong, có quan hệ gì đến bốn vương?"

"Đương nhiên là có quan hệ!" Cửu hoàng tử nói: "Lúc trước hai mươi vạn đại quân bị nhốt, suýt nữa toàn quân bị diệt, nếu không phải có diệu kế của Thất ca, hắn nào có cơ hội lập công!"

Tông Chính Vô Ưu cười hùm tiếng, nhàn nhạt trào phúng nói: "Cho dù không có bốn vương, hắn cũng có thể phá trận đánh lui địch, đánh bại Bắc Di quốc, thắng đảo hoàng long*, chiến thắng trở về."

Cửu hoàng tử sững sờ, khó hiểu hỏi: "Không thể nào? Nếu chính hắn có thể làm được, vậy sao còn phải hướng triều đình cầu viện làm gì?"

Tông Chính Vô Ưu nhấp một ngụm trà, thần sắc lạnh lùng, âm thanh trầm thấp nói: "Nếu không có bốn vương phân hắn một nửa công lao, ngươi cho rằng..... Hắn đắc thắng trở về là có thể có quyền to chấp chưởng tam quân?"

"Thất ca ý huynh là....." Cửu hoàng tử ngẩn người, suy nghĩ một hồi, mới hiểu ra được, kinh động nói: "Phó Trù, hắn là sợ... một mình hắn chỉ trong một lần lập được đại công, làm cho phụ hoàng kiêng kị?"

Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu lại thâm trầm vài phần, im lặng không nói gì.

Mạn Yêu ở một bên nghe được có chút kinh động, nếu theo như lời Tông Chính Vô Ưu nói, thì vị kia - Phó Trù tướng quân có dũng có mưu, không những am hiểu chiến thuật, lại càng am hiểu sâu quyền mưu chi thuật. Vì như thế, vừa đánh bại Bắc Di quốc lập đại công, lại không làm đế vương nghi kỵ. Lâm Thiên hoàng nếu hơi có một chút dã tâm, tất sẽ phán cho hắn tội lấy quân to lớn quyền, thật sự là diệu kế! Người này, không đơn giản! Mà Tông Chính Vô Ưu cùng các tướng sĩ cách nhau ngàn dặm, lại có thể căn cứ hình thức biến hóa, đem hết thảy nhìn thấu triệt để. Hai người như vậy, nếu một ngày kia thành đối địch, không biết ai thắng ai thua?

Phó Trù người như vậy, nếu làm phu quân nàng, có thành toàn cho nàng sống trong cuộc sống bình yên không? Nàng nhíu mày, trong lòng sinh ra phiền loạn, nếu Phó Trù cũng không được, vậy nàng rốt cuộc nên chọn ai đây? Những người trong danh sách, nàng đều theo thứ tự tìm hiểu qua, không phải mỹ thiếp thành đàn tự cho là phong lưu, chính là tham sống sợ chết hèn hạ kém tài, ý vào có chút quyền thế khi dễ người, hành gian phạm pháp, không có một cái hợp với

yêu cầu của nàng. Nàng phải gả cho người, mặc dù chỉ là cái danh nghĩa phu quân, ít nhất phải là quân tử, chỉ có quân tử, mới hiểu đến tôn trọng tâm ý người khác.

Cửu hoàng tử cũng có chút nhìn thấu, hắn nhíu mày, vội nói: "Thì ra Phó Trù tâm cơ sâu như thế! Thất ca, huynh phải suy nghĩ biện pháp a, nếu quân quyền rơi xuống trên tay hắn, cũng không phải là chuyện tốt, vạn nhất sau này, hắn có dị tâm....."

Tông Chính Vô Ưu âm thanh lạnh lùng nói: "Những việc này, sẽ có người thao tâm!" (lo lắng)

Cửu hoàng tử thấy hắn biểu tình lạnh đạm, thức thời đinh chỉ ngưng nói, nâng chung trà lên uống ực một hơi.

"Li Nguyệt, Li Nguyệt.....đang nghĩ cái gì?" Cửu hoàng tử nhìn nàng đang suy nghĩ đến xuất thân, duỗi tay ở trước mặt nàng lung lay vài cái. Ánh mắt bỗng nhiên rơi xuống bàn tay đang đỡ ly trà của nàng, ngón tay thon dài mảnh khảnh, trắng oánh như ngọc, ám hoàng ánh sáng chiếu rọi trên móng tay màu hồng nhạt trơn bóng quang mang. Làm cho người nhìn thấy quả muôn đem bàn tay kia phủng đến trong lòng bàn tay mình mà che chở.

Đôi mắt hắn lập tức sáng người, không chút suy nghĩ mà nắm tay nàng, giơ lên cẩn thận thưởng thức, kinh ngạc cảm thán nói: "Ta hôm nay mới phát hiện, thì ra tay của Li Nguyệt, lại đẹp như vậy!"

Cùng Cửu hoàng tử quen biết, lấy tính tình của hắn làm chuyện gì nàng đều sẽ không quá kinh ngạc, cho nên cũng không quá để ý trong lòng, hắn nguyện ý muôn xem thì cho hắn xem, chỉ là đôi tay mà thôi.

Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu trầm xuống, xem Cửu hoàng tử liên tiếp cứ ghé sát vào, một khuôn mặt đều muôn như dán lên tay nữ tử, mà nàng nửa ý phản kháng cũng không có. Hắn ngẩng đầu nhìn trời, chợt thấy hôm nay thời tiết có chút ẩm đạm, vô cớ làm cho đầu quả tim nghẹn muôn chêt. Hắn rót một ly

trà, một ngụm uống cạn, không giống như bình thường từ từ uống, trà lạnh quá nên so trà mới pha nhiều hơn một tia hương vị chua xót. Hắn mày kiếm vừa nhíu, buông cái ly trong tay, "cách" không tự giác mà đặt mạnh xuống bàn.

Mạn Yêu ngạc nhiên nhìn hắn, cảm thấy hắn có chút kỳ lạ, chắc là mới vừa rồi nói tới Phó Trù, làm cho tâm tình hắn biến kém như vậy, nàng không nghĩ nhiều.

Cửu hoàng tử đối với phản ứng khác lạ của Tông Chính Vô Ưu, hoàn toàn không cảm thấy, vẫn liên tiếp mà nghiên cứu tay nàng, hình như đang hồi tưởng cái gì, bỗng nhiên nói: "Thấy thế nào đi nữa sao cảm thấy có chút quen mắt? Ta giống như ở đâu đã nhìn thấy qua một đôi tay đẹp như vậy, hắn là thời gian cách đây không bao lâu..... Là ai? Ta ngẫm lại....."

Mạn Yêu trong lòng run lên, ở hơn hai tháng trước, khi lần đầu tiên gặp ở trước cửa Ly Vương phủ, hắn(cửu hoàng tử) từng khen ngợi qua tay nàng! Nàng từ từ không dấu vết mà thu tay lại.

Cửu hoàng tử còn đang nỗ lực hồi tưởng, lúc này ngoài cửa xa xa có một tiếng hô to truyền đến: "Thánh chỉ đến —— Ly Vương tiếp chỉ."

Mạn Yêu thở dài nhẹ nhõm một hơi, Cửu hoàng tử lập tức đã quên ngay chuyện đang cân nhắc suy nghĩ, quay đầu lại cười nói: "Thất ca, đệ nói mà, huynh xem...tới rồi!"

Tông Chính Vô Ưu lạnh lùng mà liếc mắt ra cửa. Trần công công sau khi tiến vào, không đợi Tông Chính Vô Ưu quỳ nghe, liền căng da đầu tuyên đọc thánh chỉ.

Thánh chỉ đơn giản chính là nói Tông Chính Vô Ưu lần này hiến kế lui địch có công, hiện giờ đại quân chiến thắng trở về, nên luận công ban thưởng.

Tông Chính Vô Ưu mặt vô biểu tình nói: "Ngươi quay về nói, bốn vương nói, về sau đừng có việc gì cũng triệu ta tiến cung, chính là ban ân lớn nhất đối với

ta."

Trần công công nghe xong "Bùm" một tiếng quỳ xuống, khẩn cúi đầu, trong âm thanh lộ ra nhè nhẹ cảm giác già nua, nói: "Lão nô không dám! Bệ hạ có chỉ, lệnh lão nô tuyên xong ý chỉ, cần phải ở lại vương phủ quỳ chờ Vương gia vào cung. Mong rằng Vương gia niệm tình lão nô đã từng tận tâm hầu hạ Quý phi nương nương cùng Vương gia nhiều năm, thông cảm cho lão nô một thân xương cốt già yếu, xin điện hạ sớm chút tiến cung!" Trần công công từng là người tín nhiệm nhất bên cạnh Vân Quý phi, thăng đến sau khi Vân Quý phi ly thế, mới điều đến bên người Lâm Thiên hoàng.

Hắn (Lâm Thiên hoàng) lại là một bộ như thế nữa!. Lần trước là lão Cửu, lần này là Trần công công, lần sau lại là ai? Tông Chính Vô Ưu hai hàng lông mày nhíu lại, ánh mắt đột nhiên lạnh xuống, tay cầm chặt ly trà, dùng sức một cái, chỉ nghe "Phanh" một tiếng trầm vang, cái ly bị bόp nát, nước trà trong ly vǎng khắp nơi, mảnh nhỏ men sứ xanh đậm thật sâu vào giữa lòng bàn tay, đau đớn nhập tâm, hắn lại là chết lặng không cảm giác.

Trần công công thân hình run lên, cúi đầu. Mạn Yêu nhìn thấy có máu từ trong lòng bàn tay Tông Chính Vô Ưu chảy ra. Hắn phuỷ tay đem cái ly sứ bέp nát hung hǎng quăng ra ngoài. Sứ Thanh Hoa từng mảnh rót xuống nền gạch trắng tinh, mang theo tơ máu đỏ thắm, nhìn thấy ghê người.

"Thất ca, huynh làm gì vậy?" Cửu hoàng tử kinh hãi, bay nhanh qua xem xét thương thế ở lòng bàn tay hắn, lại bị hắn phất tay áo vãy lui.

"Vương gia, ngài... tội tình gì phải như vậy?" Trần công công hốc mắt đỏ lên, bất đắc dĩ thở dài.

Mạn Yêu chấn động, nàng lần đầu tiên thấy Tông Chính Vô Ưu như vậy. Rõ ràng nên là biểu tình phẫn nộ cực kỳ, nhưng trong mắt hắn trừ bỏ đạm mạc cùng lạnh băng, cái khác đều nhìn không ra. Nàng không biết trong lòng hắn đến tột cùng chôn dấu đau xót như thế nào, mới dùng phương thức thương tổn chính

mình, lấy đau đớn ngoài thân thể để giảm bớt nỗi đau trong lòng?

Tim nàng bỗng nhiên có một loại xúc động nhói lên, có chút hơi đau đớn lan tỏa ra. Đều nói con cái đối cha mẹ không muốn xa rời là trời sinh, bọn họ sẽ khát vọng cha mẹ yêu thương cùng quan tâm, nhưng Tông Chính Vô Ưu vì sao đối với sủng ái của Lâm Thiên hoàng căm hận cùng chán ghét như thế?

Tông Chính Vô Ưu cũng không thèm nhìn tới tay mình, chỉ nhàn nhạt nhìn lại Trần công công, trầm giọng hỏi: "Những lời đó, là hắn (Lâm Thiên hoàng) bảo ngươi nói?"

Trần công công cúi đầu, nhưng vẫn có thể cảm nhận được áp lực trầm trọng đến từ trên đỉnh đầu, hắn thở dài bi thương lại bất đắc dĩ nói: "Vương gia, bệ hạ có khó xử của ngài ấy, bệ hạ rất yêu thương ngài! Cảm tình của bệ hạ đối Quý phi nương nương, không ai có thể bì. Sự tình năm đó....."

"Đủ rồi!!" Tông Chính Vô Ưu đột nhiên quát chói tai, đánh gãy lời chưa nói xong của Trần công công. Sắc mặt hắn tái nhợt, hai mắt âm trầm tà lanh, hiển nhiên đã giận dữ, âm thanh lạnh lùng nói: " Vì mẫu thân ta, lần này ta tha chết cho ngươi. Nếu sau này còn dám nhắc tới, bốn vương... sẽ không tha! Lãnh Viêm, tiễn Trần công công!"

Trần công công thở dài, đứng dậy nhìn khuôn mặt trước mắt có chín phần tương tự Quý phi nương nương, người này đã từng thông minh lương thiện - Thất hoàng tử. Khuôn mặt sớm già nua của Trần công công không có bất luận biểu hiện kinh sợ, chỉ có nồng đậm lo lắng cùng không thể nề hà. Lúc sau, hắn lại chuyển hướng Cửu hoàng tử, nói: "Bệ hạ truyền Cửu điện hạ ngài hiện tại liền tiễn cung."

"A?" Cửu hoàng tử ngạc nhiên nói: "Vì chuyện gì muốn ta tiễn cung?"

Trần công công nói: "Lão nô cũng không rõ ràng lắm, đây là ý chỉ của bệ hạ."

Trần công công lại lần nữa thở dài một hơi, nhìn Mạn Yêu đang ngây người

đứng một bên, chậm rãi nói: "Bệ hạ còn có khâu dụ, nếu Vương gia không yên tâm lưu lại Li Nguyệt công tử một mình ở vương phủ, vậy thì dẫn hắn cùng đi. Lão nô còn muốn đi phủ công chúa Dung Nhạc tuyên chỉ, xin cáo lui trước."

Mạn Yêu ngẩn ra, từ sau khi Tông Chính Vô Ưu ôm nàng từ Hình Bộ đại lao ra, bên ngoài có vô số lời đồn đái, đồn rằng nguyên nhân Ly Vương không gần nữ sắc là vì hắn thích nam sắc, gần đây coi trọng Long Nguyệt vươn trà lão bản (ông chủ) so với nữ tử còn đẹp hơn - Li Nguyệt công tử, tự mình đi vào đại lao đem người về phủ. Thậm chí còn có người nói, ám sát lần này kỳ thật là Ly Vương chính mình làm ra, mục đích chính là muốn mang nàng hồi vương phủ.

Không cần nghĩ cũng biết, những lời này nhất định là do Thái tử truyền ra. Nhưng Lâm Thiên hoàng, muốn Tông Chính Vô Ưu dẫn nàng tiến cung là có mục đích gì? Còn có, Trần công công mới vừa nói muốn đi..... phủ công chúa Dung Nhạc tuyên chỉ? Mạn Yêu trong lòng kinh hãi, một loại dự cảm không tốt ở trong lòng nàng khuếch tán.

Cửu hoàng tử ngăn lại Trần công công, khó được có vài phần kính trọng, nói: "Công công xin dừng bước! Công công nói muốn đi phủ công chúa Dung Nhạc tuyên chỉ, chẳng lẽ Dung Nhạc trưởng công chúa cũng muốn tiến cung? Chẳng lẽ hôm nay sau khi phong thưởng tướng sĩ, còn phải vì nàng tổ chức một cái yến tiệc tuyển phu? Tại sao lại nhanh như thế, còn chưa tới kỳ hạn sáu tháng mà!"

Trần công công nói: "Lão nô chỉ là phụng mệnh tuyên chỉ, cái khác, lão nô cũng không rõ lắm. Bất quá, tuy bệ hạ có đáp ứng kỳ hạn sáu tháng, nhưng việc hòa thân không nên kéo dài, mấy ngày nay, bệ hạ vẫn luôn vì thế lo lắng mà ngủ không ngon giấc. Nếu mượn cơ hội này, làm cho công chúa cùng người trên danh sách đều gặp mặt, cũng có thể tăng thêm chút cảm tình. Cửu điện hạ cũng có tên trong danh sách, nên vì bệ hạ phân ưu mới phải! Lão nô cáo lui!"

Trần công công rời đi, Mạn Yêu nhíu chặt mày, chẳng lẽ Lâm Thiên hoàng thật muốn thu hồi lời hứa kỳ hạn sáu tháng? May mắn hai lần trước Linh nhi hồi phủ, nàng có dặn dò bọn họ nếu như gặp người trong cung thì như thế nào ứng phó. Chỉ là, làm người đau đầu chính là, Li Nguyệt công tử muốn vào cung,

Dung Nhạc trưởng công chúa cũng tiến cung..... Hy vọng sẽ không xảy ra vấn đề gì thì tốt rồi!

Cửu hoàng tử giữ chặt Tông Chính Vô Ưu, vội vàng nói: "Thất ca, vậy làm sao bây giờ? Vạn nhất Dung Nhạc trưởng công chúa lựa chọn đệ, huynh phải giúp đệ!" biểu tình của hắn, thật giống như Dung Nhạc trưởng công chúa là hồng thủy mãnh thú vậy.

Mạn Yêu nhíu mày hỏi: "Cửu điện hạ lo lắng như vậy là sợ bị Dung Nhạc trưởng công chúa nhìn trúng, là bởi vì dung mạo nàng xấu xí?"

Cửu hoàng tử nói: "Ta thật không thích nữ nhân xấu xí, nhưng cũng không hoàn toàn vì nguyên nhân này. Nữ nhân mà, ở bên ngoài như thế nào nhìn đều tốt đẹp, cười về nhà, sẽ nhiều chuyện phiền toái, cho nên, ta hiện tại còn không nghĩ đến cười vợ..... Bất quá, nếu đổi là người Li Nguyệt, mỹ nhân như vậy, vậy phải nói cách khác!" Hắn vừa nói vẻ mặt cười cười, người cũng đã nhường tới gần nàng.

Mạn Yêu còn không có kịp né ra, đã bị một bàn tay to một phen kéo ra xa vài bước, nàng lảo đảo một cái, suýt nữa đứng không vững. Kinh ngạc ngang đầu nhìn, chỉ thấy Tông Chính Vô Ưu ánh mắt chợt lóe sáng, nhưng nhanh chóng đã rũ xuống mi mắt, mặt vô biểu tình, ngữ khí nhàn nhạt nói: "Nàng đi chuẩn bị, lát sau cùng ta tiến cung."

Mạn Yêu nhìn thấy trên ống tay áo của nàng có vết máu đỏ thắm, cau mày, không nói gì liền rời đi.

Cửu hoàng tử nói: "Thất ca, huynh đem quần áo người ta làm dơ rồi, choc cho nàng không vui."

Tông Chính Vô Ưu lúc này mới nhìn thấy tay mình, thần sắc đạm mạc, giống như những vết thương trên tay không quan hệ gì đến hắn, tiếp tục ngồi xuống đường như không có việc gì mà uống trà.

Cửu hoàng tử nhìn tay hắn bị thương, bất đắc dĩ nói: "Đệ cũng trở về chuẩn bị. Thất ca, huynh đừng quên xử lý vết thương a."

Tông Chính Vô Ưu không để ý đến hắn, thần sắc hờ hững nhìn tay mình, hoàn toàn không có ý tứ muốn xử lý vết thương.

Một lát sau Mạn Yêu quay trở lại, vẫn còn mặc bộ xiêm y lúc nãy, trong tay cầm khăn vải cùng kim sang được, bưng một chậu nước nhỏ, ở bên người hắn ngồi xuống. Hướng hắn vươn tay ra nhẹ giọng nói: "Tay, đưa cho ta."

Tông Chính Vô Ưu chấn động, khi nãy nàng nhíu mày không phải bởi vì máu trên tay hắn dính lên ống tay áo của nàng?! Thoáng nhìn đôi mắt nàng trong sáng như nước, không chút nào che dấu lo lắng, dị thường chân thành tha thiết. Hắn nao nao, không tự giác mở ra lòng bàn tay, máu thịt nhè nhẹt mảnh.

Trái tim Mạn Yêu run rẩy, là chuyện gì làm cho hắn giận đến như thế, đem chính mình thương thành như vậy đều không thèm để ý? Kéo tay hắn qua, nàng nhẹ không được mà thở dài, trong lòng nỗi lên một tia cảm giác khác lạ không thể hiểu được, có chút khó chịu.

Tông Chính Vô Ưu yên lặng mà nhìn nàng vì hắn cẩn thận rửa sạch miệng vết thương, đem những mảnh sứ vụn đâm vào da thịt từng cái từng cái lấy ra.

Nàng biểu tình thật nghiêm túc, động tác vô cùng mềm nhẹ, làm cho miệng vết thương truyền đến đau đớn nhè nhẹ, biến thành cảm giác phức tạp nói không rõ ràng ở trong lòng hắn một chút một chút mà xẹt qua, có một chút ôn nhu có một chút ấm áp. Không nhớ rõ đã có bao nhiêu năm hắn chưa từng có cảm giác như vậy.

"A Mạn....." Hắn không tự chủ được mà nhẹ nhàng gọi tên nàng.

"Ân?" Mạn Yêu giương mắt, nhìn thấy trong mắt hắn ánh lén tia mềm mại chưa kịp thu hồi, đó là biểu tình khi đã lui đi tất cả băng giá, là chân thật mà nàng chưa bao giờ cảm thụ qua.

Tông Chính Vô Ưu nhìn thấy đôi ngươi trong mắt nàng, thoảng như có thể nhìn thấu nhân tâm, hắn nhanh chóng xoay đầu đi, rũ mắt xuống nhàn nhạt nói:
"Tốc độ nhanh chút, nên tiến cung. Nàng đi cùng ta."

- -----dịch bởi yên hoa

Hoàng cung, giăng đèn kết hoa, náo nhiệt phi thường. Lâm Thiên hoàng tại cung Càn Khôn khen thưởng tam quân, tướng sĩ, luận công ban thưởng, duy chỉ có Ly Vương chậm chạp chưa tới.

Gần sắp hoàng hôn, một chiếc xe ngựa hoa lệ khoác lên ánh nắng tịch dương rực rỡ, đường hoàng chậm rãi chạy qua vô số cửa cung, thẳng tiến vào trong nội thành hoàng cung, không một người cản lại.

Mạn Yêu thập phần vô ngữ mà nhìn nam tử ngồi ở đối diện, xe chạy từ buổi sáng đến hoàng hôn, đây là theo như lời hắn nói..... "tốc độ nhanh chút"? Xem ra Tông Chính Vô Ưu so với nàng càng chán ghét tiến cung.

"Hu ——" xe ngựa chạy sắp đến nội thành hoàng cung, đột nhiên xuất hiện một hắc y nam tử quỳ cản xe ngựa, thần sắc lo âu nói: "Vương gia, thuộc hạ có chuyện quan trọng bẩm báo!"

Lãnh Viêm xốc mờ màn che, Tông Chính Vô Ưu nhìn người nọ liếc mắt một cái: "Nói."

Người nọ vội vàng nói: "Khởi bẩm Vương gia, Cửu điện hạ ngài ấy cự tuyệt bệ hạ tứ hôn, làm mặt rồng tức giận, bị phạt một trăm trượng, nhốt vào cung Ưu Tư."

Cung Ưu Tư, là nơi chuyên dùng để giam cầm hoàng tử hoặc công chúa phạm vào sai lầm trọng đại, thông thường người vào nơi đó, mặc dù là có thể tồn tại đi ra cũng chỉ còn lại nửa cái mạng.

Tông Chính Vô Ưu sắc mặt khẽ biến, hỏi: "Chuyện khi nào?"

Người nọ đáp: "Nửa canh giờ trước."

Tông Chính Vô Ưu nhíu mày, Mạn Yêu nhìn đến tay hắn đang gác ở đầu gối chậm rãi nắm chặt, sau đó nghe được hắn hỏi: "Hắn..... Bệ hạ hiện tại ở nơi nào?"

"Hồi Vương gia, ở ngự thư phòng."

Tông Chính Vô Ưu hướng Mạn Yêu nhìn qua, nàng vội vàng nói: "Ngươi đi đi, vừa lúc ta cũng muốn đi xuống một chút."

Tông Chính Vô Ưu hơi suy tư sau đó gật đầu, từ trong lòng móc ra một khôi ngọc bài tinh xảo đưa cho nàng, cũng nói: "Vân yến (tiệc tối) thiết đãi tại điện Nghi Khánh, nếu nàng tìm không thấy, cầm lệnh bài này tìm người dẫn nàng qua đó trước."

Mạn Yêu tiếp nhận ngọc bài, thân ngọc xanh biếc thông thấu, lạnh lẽo trơn bóng, vừa thấy liền biết là cực phẩm hảo ngọc, mặt trên có khắc một chữ "Ly", nàng nắm trong lòng bàn tay, cười gật đầu xuống xe. Tông Chính Vô Ưu vẫn luôn đang nhìn nàng, ánh mắt kia sâu thăm vô tận, nhìn không ra tâm tư của hắn. Màn xe buông xuống, xe ngựa liền thẳng phuơng hướng ngự thư phòng mà đi.

Lời Yên Hoa

*tam quân: gồm tiên quân, trung quân, hậu quân.

Tiên quân là quân tiên phong phụ trách mở đường (xây cầu, sửa lộ), trinh sát, ứng phó chiến đấu quy mô nhỏ, mang một ít quân nhu cùng vật tư.

Trung quân chính là vị trí thống soái của đại quân, chủ tướng chỉ huy, cũng là chủ lực, gồm đại bộ phận tác chiến binh chủng (ky binh bộ binh).

Hậu quân nhiệm vụ chính là yểm hộ, phụ trách quân dụng toàn quân, vật tư,

thợ thủ công....

Một quân có 12500 người, tam quân hợp lại có 37500 người.

Hoàng đế có lục quân, chư hầu có tam quân.

*Chư hầu: Thiên tử, hoàng đế đối với vương tộc hay công thần quý tộc, ban đất phong cho bọn họ thành lập lãnh địa chính mình, gọi là Chư hầu.

Các Chư hầu cần thiết phục tùng Vương thất, hoàng đế, thiên tử, đúng thời hạn tiến cống, cùng tác chiến, bảo vệ vương thất.

*thắng đảo hoàng long: ý ở đây là đánh thắng vào hang ổ của địch.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Phụng Chỉ Vào Cung (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Tầm mắt nhìn theo xe ngựa rời đi, trong lòng nàng âm thầm hy vọng Cửu hoàng tử không có việc gì. Cũng không biết Lâm Thiên hoàng vì sao đối với Cửu hoàng tử xuống tay tàn nhẫn như vậy, một trãm trưởng, còn nhốt vào cung Ưu Tư, chỉ là tứ hôn làm gì mà nghiêm trọng như vậy?

Cách vân yến còn chút thời gian, nàng tìm con đường nhỏ hẻo lánh, vừa đi vừa suy nghĩ. Tứ hôn? Cửu hoàng tử có tên trong danh sách, nếu là tứ hôn, vậy tất là có liên quan đến nàng! Lâm Thiên hoàng là vua của một nước, nếu đã đáp ứng kỳ hạn nửa năm, cho dù là thất hứa, hắn là cũng sẽ không quang minh chính đại như thế mà vi phạm lời hứa. Đáp ứng nữa năm sau chính nàng tự tuyển chọn phu quân, nhưng bây giờ lại đột nhiên tự tiện làm chủ tứ hôn! Là ý gì? Hay là..... Việc này đã sinh biến cố? Nàng dự đoán được thời gian tự do duy trì không đến nửa năm, nhưng cũng không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy, còn chưa đến ba tháng thời gian. Chẳng lẽ, nàng thật sự nhanh như thế phải gả chồng sao?

Không biết đã đi bao lâu, càng đi càng thấy hẻo lánh, chờ nàng phục hồi tinh thần lại muốn tìm người hỏi đường, chung quanh lại tìm không thấy một bóng người, chỉ phải lại đi về phía trước. Đi đến một chỗ yên lặng trước cửa cung uyển, khúc queo dằng trước thấy có bóng dáng hai người đi tới, nàng vốn định tiến lên hỏi đường, nhưng sau khi thấy rõ hai người là ai, không chút suy nghĩ liền lắc mình vào bên trong cung uyển. Không biết có phải hay không vận khí quá tốt, tại địa phương hẻo lánh như vậy, thế nhưng cũng có thể gặp được người quen, vẫn là ngày ấy thiếu chút nữa muôn cái mạng nhỏ của nàng, Thái tử cùng Dư đại nhân. Vào trong tòa cung uyển, nàng vội lấy thân dán vào vách tường, chờ hai người bên ngoài đi qua.

Lúc hai người kia đi qua, ẩn ẩn truyền đến giọng nói của họ.

"Ô Khiếu môn bị tiêu diệt, chỉ sợ về sau, chúng ta lại ra nhiều bạc, cũng không có người dám tiếp nhận việc làm ăn này."

"Đúng vậy, không thể tưởng tượng được rằng thế lực phía sau Ly Vương thế nhưng lại cường đại như thế! Nhưng mà Thái tử, thần có một chuyện không rõ, nếu Ly Vương đã biết việc này là do Thái tử làm, vì sao lại dễ dàng như vậy đem việc này đè ép đi xuống?

Thái tử nói: "Dư đại nhân có điều không biết, năm đó Vân Quý phi độc sủng hậu cung, có vô số người muốn mạng bà ta. Trong lúc bà ta mang thai gấp phải ám sát, mẫu phi của bốn Thái tử liều mình cứu mẹ con bà ta mà mất đi tính mạng. Vân Quý phi ở trước lúc mẫu phi ta chết, đã hứa sẽ chiếu cố tốt cho ta, bảo hộ ta cả đời bình an."

"Thì ra là thế! Nói như vậy, Ly Vương muốn thành toàn mẫu nguyên (nguyễn vọng của mẫu thân), hắn là sẽ không cùng Thái tử tranh đoạt ngôi vị hoàng đế mới phải."

Thái tử nói: "Lão Thất là vô tâm với ngôi vị hoàng đế, nhưng phụ hoàng một lòng muốn cho lão Thất tiếp chưởng hoàng quyền, hắn nếu không chết, bốn Thái tử sớm hay muộn sẽ bị phụ hoàng gạt bỏ ngôi vị Thái tử, biến thành thứ dân, thậm chí tánh mạng khó giữ được. Cho nên, lão Thất cần thiết phải chết!"

"Hai ngày trước, bệ hạ nhận được Khải Vân để truyền tới quốc thư, Khải Vân quốc trên dưới đối với chuyện hòa thân công chúa bị cự hôn, cảm thấy thập phần bất mãn, yêu cầu quốc gia chúng ta giải thích rõ ràng. Hai ngày nay bệ hạ vì thế phiền não, nhất định sẽ nghĩ cách bức Ly Vương nghênh thú Dung Nhạc trưởng công chúa. Nếu việc hôn nhân này thành, đối với Thái tử ngài chính là đại đại bất lợi nha!"

"Điểm này không cần lo lắng. Lấy tính tình của lão Thất, việc hắn không muốn, phụ hoàng làm cái gì cũng không được. Hừ, phụ hoàng một lòng muốn hỗ

trợ lão Thất nuôi trồng thể lực, nào biết người ta căn bản không cảm kích."

"Vậy Thái tử cho rằng, lần này bệ hạ sẽ đem Dung Nhạc trưởng công chúa ban cho ai?"

"Phụ hoàng sẽ đương nhiên ban cho lão Cửu, lão Cửu là người của lão Thất, hắn cưới công chúa sẽ có được hậu thuẫn cường đại của Khải Vân quốc, đối với lão Thất đương nhiên là có lợi. Nhưng mà, y theo bốn Thái tử phỏng đoán, Khải Vân để hắn là sẽ chọn....người vừa diệt Bắc Di quốc đại thắng trở về danh tướng Phó Trù."

"Thái tử nói chí phải! Phó Trù đánh thắng trận, được bệ hạ phong làm "vệ quốc Đại tướng quân", thánh quyến chính long *, nếu chúng ta có thể mượn sức hắn, địa vị của ngài sẽ càng thêm củng cố."

"Ân, việc này giao cho ngươi an bài..."

Mạn Yêu nghe thấy, cảm xúc pháp phỏng, thì ra hoàng huynh đã biết được việc này đồng thời đã truyền quốc thư đến. Mấy ngày nay nàng ở trong Ly Vương phủ, cũng không dám cùng Linh Nhi, Tiêu Sát tiếp xúc quá nhiều, vì vậy đối với sự tình bên ngoài hoàn toàn không biết gì cả.

Thái tử Lâm Thiên quốc nói không sai, không thể hòa thân cùng Ly Vương, hoàng huynh nhất định sẽ lựa chọn Phó Trù, là người sát khí dũng mãnh vô cùng, tâm cơ thâm trầm, thiếu niên danh tướng! Mà nàng, đã không có đường lựa chọn, trừ phi..... Tông Chính Vô Ưu thay đổi chủ ý. Nghĩ đến này, Mạn Yêu trong lòng chấn động, nàng rốt cuộc suy nghĩ cái gì, thế mà hy vọng Tông Chính Vô Ưu có thể cưới nàng! Vì sao mà có loại hi vọng như vậy? Là bởi vì quen thuộc đi, cho nên cảm thấy yên tâm.

Hắn biết đánh cờ tướng, thích uống trà, sẽ kêu nàng là A Mạn, sẽ nghe nàng nói về kiếp trước. Mấy ngày nay nàng cùng hắn ở bên nhau, không hề giống như lúc ban đầu lúc nào cũng phòng bị nơi nơi cẩn thận lo lắng đề phòng, vậy thì tính sao? Nếu Tông Chính Vô Ưu biết được thân phận của nàng, hắn có thể hay

không cho rằng hết thảy những chuyện này đều là âm mưu do nàng cố tình bày ra? Lấy tính tình của hắn, hắn sẽ xử lý như thế nào?

Nàng tự giễu cười, đang định rời đi, không cẩn thận đá vào đá vụn trên mặt đất, phát ra tiếng vang rất nhỏ.

"Là ai?" bên ngoài vách tường vốn dĩ Thái tử hai người đã đi qua bỗng nhiên cảnh giác.

Mạn Yêu kinh hãi, đang muốn tìm chỗ trốn đi, đột nhiên bị một người ôm lấy eo nàng bay lên, mau đến nàng không kịp phản ứng, thì đã cùng người nọ ẩn thân vào phía trên một thân cây ở góc tường trong viện, được cành lá rậm rạp che đậy. Nàng nhìn không thấy người phía sau, nhưng có thể cảm giác được đối phương không có ác ý, liền an tĩnh mà ở nơi đó.

"Như thế nào lại không thấy người? Vừa rồi rõ ràng nghe được có tiếng động....." Phía dưới Dư đại nhân nhanh chóng tiến vào tìm một vòng, kỳ lạ nói.

"Nơi này hổ lánh như thế, hắn là sẽ không có người, có lẽ..... Là chúng ta nghe lầm. Đi thôi, tiệc tối sắp phải bắt đầu rồi." Thái tử một bên nói một bên còn dùng ánh mắt âm tà tuần tra chung quanh.

Mạn Yêu nhìn hai người bọn họ rời khỏi cung uyển, nghe trầm trọng tiếng bước chân từ bên ngoài tường, xa xa biến mất, nàng vẫn như cũ không nhúc nhích, ánh mắt trước sau đều nhìn chăm chăm lối vào của cung uyển. Nam tử phía sau cũng thực an tĩnh, không có động tác nào. Ước chừng qua một nén nhang, người vốn nén đã đi xa - Dư đại nhân, lại đột nhiên ở ngoài vách cung tường mở miệng: "Thái tử, xem ra thật là chúng ta nghe lầm."

"Ân. Đi thôi." Hai người lúc này là thật sự đi rồi.

Mạn Yêu trào phúng nhếch môi cười, chờ âm thanh hoàn toàn biến mất, nàng mới quay đầu nhìn người phía sau. Vừa thấy, nàng sững sốt, cùng lúc người phía sau đồng thời kinh ngạc nói: "Là nàng?!"

Khuôn mặt anh tuấn, thần sắc ôn hòa, là nam tử ở Đông Giao khách điểm!
"Chúng ta lại gặp mặt!" ánh mắt hắn chiếu sáng, tươi cười ôn nhã nói.

"Ngươi lại giúp ta một lần." Mạn Yêu nói lời cảm tạ, bị nam tử nắm tay ôm người nhảy xuống mặt đất, hắn hướng nàng cười ôn nhu, khiêm tốn nói:
"Chuyện nhỏ không tốn sức gì. Đúng rồi, nàng sao biết bọn họ đi rồi sẽ quay lại?"

Mạn Yêu đạm cười nói: "Thái tử có tâm ngờ vực, nếu không trải qua xác nhận, hắn tuyệt sẽ không dễ dàng nhận định là chính hắn nghe lầm."

Nam tử mày kiếm vừa động, cười nói: "Nàng tựa hồ thực hiểu biết Thái tử?"

Mạn Yêu cười mà lắc đầu: "Có một số người, chỉ cần liếc mắt một cái, liền có thể nhìn ra đối phương là thuộc về loại người nào."

"Nga?" Nam tử thấy hứng thú, ánh mắt lược chuyển, hơi hơi ghé sát vào, nhìn vào đôi mắt nàng, chậm rãi cười hỏi: "Vậy nàng xem, ta thuộc về loại nào?"

Mạn Yêu nhìn đôi mắt nam tử, ánh mắt sáng như sao, nhìn qua ôn hòa có lễ (lễ nghi, lễ nghĩa), nhưng trực giác này của nàng không phải là toàn bộ về hắn, bất quá nàng sẽ không nói ra. Nhưng như thế nào cũng nhìn không thấu phía sau biểu tình ôn hòa đó. Thế là, nàng chỉ nói tám chữ, "Khiêm tốn có lễ, ôn nhuận như ngọc." Đây là hắn cho nàng ấn tượng đầu tiên.

Hắn tựa hồ đối cái đánh giá này rất hài lòng, nhìn qua cười đến thực sung sướng vui vẻ, đối với Mạn Yêu nói: "Nàng có phải muốn đi đến điện Nghi Khánh sao? Thời gian sắp đến rồi, chúng ta cùng đi thôi."

Mạn Yêu gật đầu, theo hắn đi ra cung uyển hẻo lánh này. Tên nam tử này tựa hồ đối hoàng cung rất quen thuộc, Mạn Yêu không khỏi âm thầm suy đoán thân phận của hắn, nhưng đoán không ra.

Điện Nghi Khánh đang ở trước mắt, hắn đột nhiên dừng bước chân lại, xoay

người nhìn nàng, dùng ánh mắt thành khẩn cùng ngữ khí nói: "Có thể hay không giúp ta một việc?"

Mạn Yêu nói: "Mời nói."

Hắn cũng không có lập tức nói là chuyện gì, mà là hơi hơi cúi người tới gần nàng, ở vị trí cách nàng rất gần hạ giọng nói với nàng: "Không cần nói cho bất cứ ai, ở nửa tháng trước chúng ta từng gặp qua."

Mạn Yêu hơi ngẩn ra, có một chút ngạc nhiên, nhưng không hỏi nhiều liền đồng ý.

Sắc trời hoàn toàn tối sầm xuống, hành lang điện Nghi Khánh, ba bước có một ngọn đèn cung đình, ánh nến sáng choang. Mạn Yêu vừa đi vừa nghĩ nàng nên trực tiếp đi vào, hay là vẫn ở bên ngoài chờ Tông Chính Vô Ưu? Đang do dự, nam tử đi ở bên cạnh dừng lại bước chân, lần này ánh mắt hắn không có nhìn nàng, mà là nhìn về hướng bậc thang cao nhất ở phía trên.

Mạn Yêu theo ánh mắt hắn nhìn qua, liền trông thấy Tông Chính Vô Ưu đang khoanh tay mà đứng ở nơi đó, sắc mặt hắn nhìn không được tốt, môi mỏng hơi nhấp, nhìn qua ánh mắt có chút trầm, có chút lạnh, còn có chút phức tạp không rõ. Mạn Yêu vội đi đến nói: "Ngươi đã tới rồi? Tình huống của Cửu điện hạ như thế nào?"

Tông Chính Vô Ưu nhìn hai mắt nàng ngữ khí đậm đặc nói: "Ngoại thương, không đáng ngại, đã kêu người đưa hắn hồi phủ rồi." Nói xong, quay sang đối với người phía sau phân phó: "Thông tri xuống, người đã tới rồi, không cần tìm."

Mạn Yêu ngẩn ra, ngượng ngùng nói: "Ồ, đang tìm ta sao? Ta không cẩn thận lạc đường, may mắn gặp gỡ vị công tử này....." Mạn Yêu không biết chính mình vì sao lại giải thích với hắn.

Tông Chính Vô Ưu mặt vô biểu tình, nhìn thẳng tắp vào đôi mắt nàng, ánh mắt kia không có tin tưởng cũng không có không tin nàng, một lát sau ánh mắt

hắn chậm rãi buông xuồng, dừng ở phía trên tay trái nàng. Mạn Yêu theo bản năng mà giơ tay, tức thì thấy được ngọc bài của hắn bị nàng nắm trong tay. Lý do lạc đường tựa hồ có vẻ hoang đường buồn cười, Mạn Yêu nhất thời cũng không biết nên nói gì cho tốt. Cười khẽ lắc đầu, nàng âm thầm tự giễu, đem ngọc bài trong tay trả lại cho hắn.

Tông Chính Vô Ưu không tiếp nhận, lạnh nhạt mà nhìn lướt qua nam tử anh tuấn phía sau nàng, ngữ khí trầm thấp nói: "Nàng từ bao giờ cùng danh chấn thiên hạ Phó đại tướng quân quen thân như thế?"

Mạn Yêu sững sốt, Phó đại tướng quân?

Nàng bỗng đứng quay đầu lại, nhìn về phía nam tử anh tuấn đang chậm rãi bước lên bậc thang tiến về phía họ. Trên mặt hắn vẫn luôn duy trì nụ cười ôn nhã. Hắn hướng Tông Chính Vô Ưu chắp tay, không kiêu ngạo không siêm nịnh mà khiêm tốn cười nói: "Ly Vương quá khen. Bốn tướng chính là nhờ hồng phúc của Ly Vương, mới có thanh danh ngày hôm nay. Nếu muốn nói đến danh chấn thiên hạ, bốn tướng còn lâu mới đuổi kịp Ly Vương."

Có thể ở trước mặt Tông Chính Vô Ưu, người tự xưng là "Bốn tướng", trừ bỏ tay cầm tam quân địa vị ngang với chư hầu - vệ quốc Đại tướng quân, còn có thể là ai? Phó Trù, hắn thế lại là Phó Trù! Mạn Yêu kinh ngạc vạn phần mà nhìn hắn, nàng như thế nào cũng vô phương đem một người ôn tồn lễ độ cùng với một người đầy sát khí dũng mãnh Phó đại tướng quân có liên hệ với nhau! Đồn đái, quả nhiên không thể tin!!

Nàng xấu hổ cười, hơi hơi chắp tay nói: "Thì ra là Đại tướng quân, Li Nguyệt thất lễ!". Thế mới biết, hắn vì sao không thể cho người khác biết bọn họ nửa tháng trước đã từng gặp mặt. Một tướng quân quay về triều trước, lại không hướng hoàng đế bẩm báo, đây chính là tội lớn khi quân!

Phó Trù ngăn lại, hắn cười đến ôn nhã thiện, làm cho người như tăm mìn trong gió xuân, hắn lại nói: "Không phải đã nói là giữa chúng ta không có

những nghi thức xã giao sao? Nàng như thế nào mà lại xa lạ, hay là trách ta mới vừa rồi không bộc lộ thân phận với nàng?"

Mạn Yêu kinh động, không có quay đầu nhưng lại có cảm giác bên cạnh có một tia sáng lạnh lẽo bắn thẳng về phía nàng, ánh mắt Tông Chính Vô Ưu như vậy rõ ràng là biểu đạt không vui, giống như nàng ở sau lưng làm chuyện gì có lỗi với hắn vậy, làm cho nàng đột nhiên cảm thấy da đầu tê dại, vội nói: "Tướng quân hiểu lầm. Lúc trước Li Nguyệt không biết thân phận của tướng quân, mới có chổ mạo phạm, hy vọng tướng quân chớ trách."

Phó Trù nhìn nàng, trong chốc lát không nói chuyện, làm như đang nghĩ tới cái gì, lại cười nói: "Li Nguyệt? Nàng là Long Nguyệt vườn trà Li Nguyệt công tử? Nghe nói vườn trà là do nàng thiết kế, xa hoa lộng lẫy tuyệt diệu vô song, thấp thoáng giống như tiên cảnh, có cơ hội ta nhất định phải đi xem một chút."

Mạn Yêu thần sắc cứng đờ, nghĩ đến vườn trà, ánh mắt đột nhiên ảm đạm, cười đến có vài phần miễn cưỡng.

Phó Trù nhìn Tông Chính Vô Ưu liếc mắt một cái, cười nói: "Việc Ly Vương bị ám sát, nếu Ly Vương đã không truy cứu, vườn trà giải niêm phong là chuyện sớm hay muộn, Li Nguyệt đừng quá lo lắng. Có cơ hội, ta cũng sẽ thay nàng hướng bệ hạ cầu xin."

Mạn Yêu chắp tay nói lời cảm tạ, bị Phó Trù đỡ lấy.

Tông Chính Vô Ưu nhìn bọn họ hai người chạm tay nhau, ánh mắt càng lạnh, ngữ điệu thâm trầm nói: "Phó đại tướng quân thật sự là thần thông quảng đại! Tuy đang ở biên quan chiến trường, một vườn trà ở kinh thành bị niêm phong, việc nhỏ như vậy đều có thể rõ như lòng bàn tay." Những lời này nghe như là đơn giản, nhưng nếu mà miệt mài theo đuổi đi xuống, thì sẽ làm cho người ta sinh ra nghi ngờ.

Án đường Phó Trù ngưng động, lập tức trả lời: "Ly Vương, lời này sai rồi! Vườn trà bị phong tuy không coi là quốc gia đại sự, nhưng Vương gia bị ám sát

lại không phải là việc nhỏ, hiện giờ đầu đường cuối ngõ toàn đang đàm luận việc này, bỗn tướng vào thành lại có lý nào mà không nghe thấy?" Hắn cười nói thật tự nhiên.

Tông Chính Vô Ưu câu môi cười lạnh, ánh mắt sắc bén nói: "Tướng quân đắc thắng hồi triều, không vào cung kiến giá, còn rảnh đi nghe những lời đồn đãi ở phố phường? Bốn vương nghe nói Đông Giao là nơi có phong cảnh cực đẹp, tướng quân có đi trước xem qua không?"

Phó Trù sắc mặt hơi đổi, không dấu vết mà nhìn Mạn Yêu liếc mắt một cái, Mạn Yêu sững sốt, Tông Chính Vô Ưu hiển nhiên có ý khác. Đông Giao khách điểm, nàng chưa bao giờ trước mặt bất kỳ ai nhắc qua, huống hồ lúc trước nàng cũng không biết tên của nam tử kia là Phó Trù.

Phó Trù nói: "Bốn tướng cũng từng có nghe qua, ngày nào đó có rãnh rỗi, nhất định phải đi du thưởng (du ngoạn + thưởng thức) một phen. Nếu như Ly Vương không chê, đến lúc đó bốn tướng sẽ mời Ly Vương đồng hành, Li Nguyệt nếu chịu nể mặt cũng cùng đồng du (cùng nhau du ngoạn), thế nào?"

Quả nhiên không phải là nhân vật bình thường, sắc mặt Phó Trù có biến cũng bất quá là việc trong nháy mắt, thực mau sẽ khôi phục như lúc ban đầu, hơn nữa còn có thể dường như không có việc gì đàm tiếu mà mời.

Mạn Yêu đứng ở giữa hai người, tuy rằng cười nhưng khóe miệng lại cứng đờ. Nàng nhìn mắt Tông Chính Vô Ưu, tiện thể đổi với Phó Trù gật đầu đáp ứng một tiếng "Được".

Tông Chính Vô Ưu nghiêng mắt liếc nàng, trong mắt rõ ràng có vô số cảm xúc phức tạp, nàng lại một loại cũng nhìn không thấu.

"Đi Đông Giao hay không, là việc của tướng quân, không quan hệ đến bốn vương. Bốn vương không có hứng thú xen vào việc của người khác, càng chán ghét người xen vào việc của người khác!" Tông Chính Vô Ưu mặt vô biểu tình nói, nói xong xoay người liền hướng điện Nghi Khánh bước đi, đi được vài

bước, thấy Mạn Yêu vẫn còn đứng tại chỗ, mắt phượng nhìn nàng ngữ khí không kiên nhẫn nói: "Nàng còn ở đó làm gì? Còn không cùng bốn vương nhập điện!"

Mạn Yêu bất đắc dĩ mà đối với Phó Trù cười cười, nhanh chóng đuổi kịp Tông Chính Vô Ưu. Lấy khéo mắt liếc nhìn sắc mặt xem ra không được tốt của hắn, nàng chợt thấy trong lòng mềm mại. Hắn thật là nam tử kiêu ngạo, vòng một vòng lớn, kỳ thật chính là không muốn để Phó Trù nhúng tay vào chuyện của nàng.

Điện Nghi Khánh, yến tiệc còn chưa bắt đầu, xa xa lại có thể nghe thấy ca vũ âm thanh. Bọn họ ba người trước sau tiến vào điện, trong điện vẫn vắng quan toàn bộ đứng dậy hành lễ, Tông Chính Vô Ưu làm như không thấy, lập tức đi đến vị trí thuộc về hắn mà ngồi xuống, Mạn Yêu không khách khí ngồi vào bên cạnh hắn, hấp dẫn ánh mắt của nhiều người, đặc biệt là hơn hai mươi nam tử trẻ tuổi mặc quần áo quý tộc ngồi ở phía dưới cùng, đang nhìn bọn họ khe khẽ nói nhỏ.

Mạn Yêu không phải là không biết những ánh mắt khác thường đó biểu hiện cho cái gì, từ lúc nàng lưu lại Ly Vương phủ, bên ngoài đều nói Tông Chính Vô Ưu không thích nữ tử là bởi vì háo nam sắc. Hôm nay hoàng đế mở tiệc, nàng một người vô quan vô tước bình dân như vậy nghênh ngang đi theo Tông Chính Vô Ưu tiến cung, ở trong mắt những người đó, tự nhiên càng chứng thực thân phận nàng là "nam sủng". *dịch bởi yên hoa trên wattpad*

Khinh thường cùng khinh thường, là biểu tình bọn họ nhìn nàng, mà bọn họ đều là những người mà Lâm Thiên hoàng liệt vào danh sách cho nàng lựa chọn.

Mạn Yêu bỗng nhiên một trận phản cảm, nhíu mày.

Tông Chính Vô Ưu giương mắt lạnh lùng mà hướng đám kia người quét qua. Bọn họ tâm thần rùng mình, lập tức thay đổi biểu tình, lấy lòng, nịnh nọt, kính ngưỡng..... Không có chỗ nào mà không phải là giống như tốc độ biến sắc mặt.

Bị các đại thần vây quanh ở giữa, Phó Trù hướng bên này nhìn thoáng qua,

sau đó tách người ra, đi đến trước mặt đám nam tử quý tộc kia chào hỏi, những người đó thụ sủng nhược kinh*, lập tức dời đi tầm mắt.

Thế đạo này chính là như vậy, quyền lực đại diện hết thảy, Mạn Yêu trào phúng cười khẽ, không hề nhìn những người đó.

"Nàng rất muốn vườn trà mau chóng buôn bán lại?" Tông Chính Vô Ưu đột nhiên hướng nàng hỏi một câu như vậy.

Mạn Yêu kinh ngạc ngẩng đầu, còn chưa mở miệng, Tông Chính Vô Ưu đã cầm lấy bàn tay nàng đang để dưới bàn, nắm thật là chặt, đầu lại để sát vào nàng, đôi mắt nhìn nàng thấp giọng nói: "Ngày mai ta liền kêu người gỡ bỏ giấy niêm phong, nhưng mà không cho phép nàng rời khỏi phủ Ly Vương. Những việc vặt vãnh ở vườn trà đều giao cho hạ nhân xử lý." Hắn bá đạo thay nàng an bài.

Mạn Yêu nhìn hắn, từ bên trong đôi mắt thăm thú tà mĩ thấy được hi vọng, một loại hi vọng làm cho người vô phương cự tuyệt. Kỳ thật chuyện này hắn đã sớm có thể làm, nhưng là hắn vẫn luôn không làm, vì sao? Là vì muốn lưu nàng ở vương phủ sao? Nhưng hắn lại vì sao muốn lưu nàng ở vương phủ?

Tông Chính Vô Ưu thấy nàng thật lâu không đáp lại, buông tay nàng ra, quay đầu nói: "Không muốn?..... Vậy quên đi."

Không giống với ngữ khí ngày ấy ở vườn trà lúc rời đi, hiện giờ khuôn mặt hắn lạnh đạm vô biểu tình, ý rõ ràng có một tia giận dỗi. Bình thường hắn vẫn luôn là lạnh đạm hoặc là lạnh băng, ngẫu nhiên ôn nhu cũng làm cho người ta cảm giác không đủ chân thật, nhưng giận dỗi giống như vậy, giống như một đứa trẻ, lại làm cho nàng cảm thấy khoảng cách giữa bọn họ, đột nhiên thân cận rất nhiều. Nàng vẫn là nhin không được nhấp miệng nở nụ cười, tâm tình tự nhiên trở nên sung sướng vui vẻ.

Tông Chính Vô Ưu nhìn thấy nàng cười, chỉ tưởng rằng vì hắn thả nàng đi nên nàng mới vui vẻ như thế, trong lòng hơi bức, đang muốn nhíu mày, lại nghe nàng nhẹ nhàng cười nói: "Ta chưa nói là không muốn, chính ngươi nói nha."

Ánh mắt hắn tức khắc sáng lạng, ở sâu trong nội tâm có cái gì nổ lớn nổ tung, giống như pháo hoa, sáng lạn phi dương*, nhưng Tông Chính Vô Ưu không có nhìn nàng, trên mặt như cũ bình tĩnh, bảo trì đạm mạc thản thái, đường như nàng có nguyễn ở lại hay không cùng hắn không có can hệ gì.

Bốn phía thực náo nhiệt, đàn sáo, ca vũ, tiếng mọi người đàm tiếu, Phó Trù sau khi vào điện, vẫn luôn là tiêu điểm bị nhìn chăm chú, thẳng đến một người khác xuất hiện.

*thánh quyến chính long: được thánh thượng quan tâm chiếu cố, trọng dụng chính lúc hưng thịnh

*thụ sủng nhược kinh: được nuông chiều (được đế ý) dẫn đến kinh sợ, kinh ngạc.

*sáng lạn phi dương: sắc sỡ bay cao

*Đại từ nhân xưng ngôi thứ hai trong tiếng Trung : 你 đối phương là phái nam (ngươi, ông, anh, chàng....), 妳 đối phương là phái nữ (ngươi, nàng, chị, bà...)

hai chữ phát âm giống nhau, chữ viết khác nhau.

*ngôi thứ ba trong tiếng Trung: 他 chỉ phái nam (hắn ta, gả ta,nó, ông ta.....), 她 chỉ phái nữ (nàng ta, ả ta, bà ta....)

hai chữ phát âm giống nhau, chữ viết khác nhau.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thượng
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Công Chúa Tuyển Phu (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Nữ tử khoác một thân gấm bào đỏ thăm trên có thêu phượng hoàng rực rỡ, vân kết (kiểu búi tóc của người xưa) mũ phượng, rèm châu che mặt, một thân mỹ lệ sang trọng, một bước là một ưu nhã tiến vào điện. Đì phía sau nàng ta là một thị vệ có khuôn mặt cung kính, trang nghiêm, vừa vào điện liền thấy được Mạn Yêu, ngẩn ra, miệng khẽ nhúc nhích, lại không nói ra lời.

Mạn Yêu sững sốt, đây không phải Tiêu Sát thì là ai? Nữ tử đi phía trước hắn rõ ràng là đang mặc trang phục mà nàng đã mặc khi mới tới Lâm Thiên quốc.

"Dung Nhạc trưởng công chúa cũng tới! Hoàng Thượng triệu chúng ta tham gia yến tiệc, không phải là để đêm nay cho Dung Nhạc trưởng công chúa chọn lựa hôn phu à?" Trong đám quý tộc công tử ngồi ở khán giả có người nhỏ giọng nói.

Mạn Yêu nghe vào trong tai, tâm thần rung mạnh, nhớ tới trong lúc vô ý nghe được những lời Thái tử cùng Dư đại nhân nói với nhau. Nhất định là quốc thư của hoàng huynh làm cho Lâm Thiên hoàng thay đổi chủ ý, thu hồi tháng sáu thời gian của nàng. Nhưng nữ tử này là ai? Từ chỗ nào tới? Là ai cho phép nữ tử ấy giả mạo danh nghĩa Dung Nhạc trưởng công chúa tiến cung, thay nàng tuyển chọn hôn phu? Hơn nữa, Tiêu Sát còn đi theo phía sau nàng ta!

Trong đầu nháy mắt thoáng hiện vô số vấn đề, Mạn Yêu nhìn nữ tử xa lạ đi đến vị trí đối diện nàng ngồi xuống, phát hiện ra nữ tử ấy có thân hình tương tự giống nàng đến kỳ lạ, cả tư thái bước đi đều không có sai biệt lầm, nếu như Mạn Yêu không phải là Dung Nhạc trưởng công chúa, thì nàng nhất định sẽ cho rằng nữ tử ấy thật sự chính là Dung Nhạc trưởng công chúa.

Một loại dự cảm cực kỳ không tốt nhanh chóng lướt trên đầu quả tim, làm cho tâm tình nàng trầm xuống đáy cốc, sau đó nghe được lại có người nói: "Sớm biết như thế, ta hắn là nên giả bệnh không tối. Các ngươi nói xem, nàng ta tột cùng là xấu đến bao nhiêu? Như thế nào đến bây giờ còn mang theo rèm châú, không dám gặp người?"

"Xem nàng ta, đáng người không tối, đáng tiếc!" Một nam tử khác lắc đầu thở dài

Lại có một nam tử thăm dò, biểu tình khoa trương nói: "Nàng ta sẽ chọn ai? Nhưng ngàn vạn đừng chọn trúng ta, bằng không, thời điểm động phòng còn phải bịt kín đôi mắt....."

"Ha ha ha....."

Một trận âm thanh cười vang truyền đến, bọn họ cứ như vậy không kiêng nể gì đàm luận cười nhạo, là bởi vì đồn đãi dung mạo nàng xấu xí, mỗi người đều sợ bị nàng lựa chọn. Mạn Yêu nhàn nhạt mà liếc mắt những người đó một cái, khéo miệng ẩn chứa châm chọc vô tận. (dịch bởi yên hoa trên wattpad.)

Mạn Yêu nhìn nữ tử áo đỏ đang ngồi ngay ngắn ở phía đối diện, thoảng như đối với những lời cười nhạo đó nàng ta như để ngoài tai, Mạn Yêu lại quay đầu nhìn Tông Chính Vô Ưu. Hắn vẫn lạnh lùng, lo uống trà của mình, trước sau cũng không liếc mắt một cái đối với người ngồi đối diện.

Từ khi nữ tử áo đỏ kia bắt đầu bước vào đại điện, Mạn Yêu tâm trầm xuống, nàng thậm chí có thể đoán trước, kế tiếp sẽ phát sinh ra chuyện gì, nhưng nàng lại vô lực ngăn cản. Nàng nhìn khuôn mặt nghiêm hoàn mỹ của Tông Chính Vô Ưu, hắn luôn như vậy biểu tình lãnh đạm, giống như trên đời này không có bất luận kẻ nào hay bất luận việc gì cho hắn để tâm.

Nàng hơi hơi rũ mắt, giống như lơ đãng hỏi: "Ngươi vì sao phải cự tuyệt nghênh thú Dung Nhạc trưởng công chúa? Cũng là vì đồn đãi nói nàng lớn lên xấu xí sao?" Nàng âm thanh thực nhẹ, nhẹ đến nàng cơ hồ muốn cho

răng hắn sẽ nghe không được.

Nhưng hắn nghe được, hơn nữa còn hướng nàng nhìn qua, ánh mắt thâm tuệ khó lường. "Ta không thích." Tông Chính Vô Ưu nhàn nhạt phun ra ba chữ.

Mạn Yêu khẽ nhếch môi, hơi hơi tự giễu. Hắn không thích cái gì? Không thích vận mệnh bị người khác khống chế? Không thích hôn nhân bị coi là chính trị hoà bình của hai nước? Hay là không thích cùng một người không yêu sinh sống cả đời? Hắn không thích, nàng cũng không thích! Hắn không thích thì có thể cự tuyệt, bởi vì bất luận hắn làm như thế nào, Lâm Thiên hoàng đều sẽ không giáng tội với hắn, nhưng nàng lại không giống như vậy, không có người cho nàng quyền lợi như vậy. Kiếp trước bị người ta lợi dụng tính kế vứt bỏ tánh mạng còn chưa đủ sao? Đi vào thế giới xa lạ này, vẫn trốn không thoát, vận mệnh mình cũng trở thành quân cờ trong tay người khác!

Ánh mắt dần tối, nội tâm bi thương vô cùng, nàng lại cười hỏi: "Nếu..... Ta nói nếu, nếu như ta là Dung Nhạc trưởng công chúa, ngươi....." Nàng yên lặng nhìn đôi mắt hắn, khéo miệng giơ lên, làm ra một bộ thần thái vui đùa, mà trong lòng lại căng chặt, lắng lặng chờ đáp án của hắn.

Tông Chính Vô Ưu nhướng nhướng đuôi mắt, ánh mắt thâm trầm không rõ, cười nói: "Nếu nàng là Dung Nhạc trưởng công chúa, ta sẽ phi thường bội phục tâm cơ cùng thủ đoạn của nàng."

Mạn yêu nội tâm chấn động, chỉ một cái chớp mắt, từ thân đến tâm đều lạnh xuống, nàng thế nhưng đã quên, nàng từng ở trên đại điện cùng hắn muốn thời hạn tháng sáu, như có nắm chắc nói muốn cho hắn cam tâm tình nguyện cưới nàng. Nếu nàng ở trước mặt hắn là Dung Nhạc, vậy thì nàng đã là trêu đùa tâm cơ cõi tình tiếp cận hắn, vì muốn đạt thành mục đích gả vào vương phủ. Người kiêu ngạo như hắn, sao có thể để loại chuyện này phát sinh! Giống như nàng dự liệu, hắn sẽ xem hết thảy đều là mưu kế của nàng.

Nàng bỗng nhiên dương môi, không tiếng động mà nở nụ cười, cười đến hết

sức sáng lạn, tươi đẹp như ánh sáng mùa xuân, đem vỗn dĩ có châm chọc cùng thương cảm đều che dấu ở phía sau nụ cười cùng chỗ sâu kín trong đáy mắt, hóa chúng thành chua xót vô biên tràn ra mỗi một góc dưới đáy lòng.

Tươi cười sáng lạn như vậy, Tông Chính Vô Ưu vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, nhìn qua thực đẹp, nhưng hắn lại cảm thấy quá mức cõi tình, như đang che dấu cái gì, cũng không phát ra từ nội tâm chân thực sung sướng vui vẻ. Hắn khẽ nhíu mày âm thanh lại là ôn nhu vô cùng, nhẹ giọng nói: "A Mạn đừng cười như vậy.
Ta không thích!"

Lại là hắn không thích!

Mạn Yêu thu nụ cười lại, hồi phục trạng thái biểu tình thản nhiên, ngữ điệu nhẹ nhàng chậm chạp dấu diếm ý bi thương nói: "Sống trên đời, không phải mỗi việc đều như ngươi muốn, có một số việc, bất luận ngươi có thích hay không, cũng phải tiếp nhận. Vô Ưu, đời người... còn rất dài!"

Cuộc sống sẽ không vĩnh viễn như ý mình muốn, phụ hoàng hắn một ngày nào đó sẽ rời đi, nếu hắn muốn thay mẫu thân hắn thực hiện lời hứa, không chịu kế thừa ngôi vị hoàng đế, như vậy sau khi Thái tử kế vị, cuộc sống của hắn có hay không còn như ý như vậy?

Tông Chính Vô Ưu ngân ra, nàng từ trước đến nay trầm tĩnh, nhưng giờ khắc này, hắn tinh tường cảm nhận được bên trong ngôn ngữ nàng phát ra từ nội tâm bất đắc dĩ cùng cảm xúc bi ai, cho dù trên mặt nàng thoát nhìn thì bình tĩnh thản nhiên như vậy. Đời người còn rất dài, không thích cũng phải tiếp nhận, hắn làm sao không biết chứ!

"Bệ hạ giá lâm ——"

Nội thị một tiếng hô to, mọi người quỳ xuống đất hành lễ, duy chỉ có Tông Chính Vô Ưu vẫn cứ an tọa. Lâm Thiên hoàng sau khi tiến điện, ánh mắt vẫn luôn dừng ở trên người hắn, trong mắt cũng không có ý trách cứ.

"Các khanh gia miễn lễ bình thân! Đêm nay quân thần cùng vui mừng, không cần giữ lẽ tiết. Đều ngồi xuống đi."

Mọi người tạ ơn, đứng dậy ngồi xuống. Phó Trù an vị ở Mạn Yêu nghiêng đối diện, nàng chỉ cần vừa ngắn đầu, là có thể thấy ánh mắt mang ý cười của hắn đang nhìn nàng.

Dài dòng khúc dạo đầu lễ nghi qua đi, Lâm Thiên hoàng tâm tình rất tốt mà cười nói: "Bắc di Man tộc hàng năm nhiều biên cương ta, bá tánh khổ không nói hết. Trẫm từng nói, khôi tâm bệnh này của trẫm ai có thể xóa bỏ, trẫm chắc chắn sẽ trọng thưởng thực hậu hĩnh.

Mà các khanh gia quả nhiên không làm trẫm thất vọng! Lần này xuất binh, đánh bại Bắc Di quốc, Phó ái khanh lập được công lao hân mã. Trẫm đã phong Phó ái khanh là "vệ quốc Đại tướng quân", chưởng quản tam quân, hưởng vương hầu đai ngộ.

Thất hoàng nhi công không thể thiếu, hiện tại ban cho Ly Vương, đất phong Giang Nam năm ngàn dặm*, hưởng độc lập quyền quản hạt, sau này đất phong Giang Nam lớn nhỏ công việc đều không cần báo cáo với triều đình, trực tiếp báo đến Li Vương phủ, tự quyền xử trí. Vô Ưu, con vẫn có thể ngụ tại kinh thành."

Ban thưởng đất phong năm ngàn dặm, độc lập quản hạt, chẳng phải tương đương với phân cách triều đình ra làm hai. Chúng thần ồ lên, Thái Tử kinh biến (kinh sợ, sắc mặt biến đổi), mắt nhìn Hình Bộ Thượng Thư.

Dư đại nhân vội vàng đứng dậy nói: "Bệ hạ, Ly Vương tuy có công lui địch, nhưng ban thưởng đất phong năm ngàn dặm, triều đình từ trước đến nay còn chưa có tiền lệ này, chỉ sợ....."

Lâm Thiên hoàng sắc mặt trầm xuống, ánh mắt đột nhiên sắc bén hướng Dư đại nhân lạnh lùng quét tới, trái tim Dư đại nhân đập mạnh, lập tức cúi đầu, âm thanh dần dần bị bao phủ trong không khí lạnh băng.

Lâm Thiên hoàng ngữ điệu thâm trầm nói: "Tiền lệ, dù sao cũng phải có người mở đầu mới có. Trầm hôm nay luận công ban thưởng, nếu không ban thưởng đất phong ngàn dặm, trầm thật đúng là nghĩ không ra cái gì để thích hợp phong thưởng. Phó ái khanh được phong làm "Vệ quốc Đại tướng quân", so với ban đầu thăng ba cấp có thừa, nhưng phía trên Ly Vương, trừ ngôi vị trầm đang ngồi ra, duy chỉ còn ngôi vị Thái tử.....Thái tử được sắc lập nhiều năm, tuy không có thành tựu, nhưng cũng chưa phạm phải sai lầm trọng đại, chư vị ái khanh không phải cũng hy vọng trầm vì muốn ban thưởng cho Ly Vương, mà phê truất Thái tử? Trừ phi..... Dư ái khanh biết Thái tử gần đây làm ra chuyện gì trái với luân thường đạo nghĩa, cho nên cho rằng hắn không xứng làm truân*?"

Lời này vừa nói ra, Dư đại nhân trong lòng hoảng hốt, Thái Tử càng là sắc mặt kinh biến, cuống quít quỳ xuống, nói: "Nhi thần oan uổng, thỉnh phụ hoàng minh giám! Nhi thần vẫn luôn cẩn thủ (cẩn thận + tuân thủ) phụ hoàng huấn thị, không dám vọng ngôn vọng hành....."

"Tốt!" Lâm Thiên hoàng trầm giọng đánh gãy lời hắn, mặt vô biểu tình nói: "Trầm chỉ là tùy tiện hỏi hỏi, một khi đã như vậy, thì những việc này quyết định như vậy. Dư ái khanh cũng trở về vị trí của mình đi."

Thái tử cùng Dư đại nhân trên trán đều là mồ hôi lạnh, trở lại chỗ ngồi thân hình vẫn còn đang run run.

Lâm Thiên hoàng lè mục (đôi mắt hung dữ) quét một lần chúng đại thần, thấy không ai còn dám phản đối, mới vừa lòng cười.

Tông Chính Vô Ưu không có tạ ơn, Lâm Thiên hoàng hướng Trần công công sử dụng một cái ánh mắt ra hiệu, Trần công công lập tức cầm thánh chỉ đưa đến trước mặt Tông Chính Vô Ưu

Tông Chính Vô Ưu tiếp chỉ, không nói gì, liền đem cái thánh chỉ mà ở trong mắt người khác cả thần thánh cũng không bằng, tùy tiện đặt trên bàn, mắt xẹt

qua một tia thâm đau hận ý giây lát lướt qua, cười như không cười mà liếc nhìn Lâm Thiên hoàng một cái, hơi hơi gợi lên khói miệng mang theo trào phúng cùng khinh thường, tựa hồ muốn nói: "Đất phong ngàn dặm, ban thưởng cho ta danh lợi cùng quyền vị, là có thể đổi lấy sự an tâm của ngươi sao?"

Lâm Thiên hoàng nhận được ánh mắt của Tông Chính Vô Ưu, mắt tối sầm lại, nháy mắt thu liêm nỗi lòng, chuyển hướng về nữ tử áo đỏ đang ngồi phía dưới, hỏi: "Công chúa vì sao còn che rèm châu tham dự?"

Nữ tử áo đỏ nghe vậy đứng dậy, cung kính lễ phép mà trả lời: "Khởi bẩm bệ hạ, Khải Vân quốc của chúng ta có tập tục, nữ tử xuất giá, trước khi chưa hành lễ bái đường, không thể để người ngoài thấy dung nhan của mình."

Âm thanh thanh nhã, tựa như tiếng trời*, Mạn Yêu hoàn toàn ngơ ngẩn, không thể tưởng tượng mà nhìn nữ tử kia, ngay cả âm thanh đều cùng nàng tương tự như thế! Hoàng huynh hắn... cũng thật biết chọn người!

Lâm Thiên hoàng gật đầu tỏ vẻ lý giải, nói: "Hơn hai tháng trước, trẫm từng chuẩn cho ngươi kỳ hạn nửa năm, nhưng ngày hôm trước trẫm thu được Khải Vân đế truyền tới quốc thư, Khải Vân đế hy vọng việc hòa thân có thể sớm ngày quyết định, trẫm cũng có tâm nguyện này, cho nên hôm nay trẫm triệu riêng mọi người vào cung, muốn nhân cơ hội này để công chúa tuyển chọn phò mã, hoàn thành tâm nguyện của trẫm cùng Khải Vân đế, liên kết hai nước gắn bó suốt đời.

Ý công chúa như thế nào?"

Nữ tử áo đỏ nói: "Bệ hạ nói chí phải, đều do Dung Nhạc suy nghĩ không chu toàn."

Lâm Thiên hoàng cười nói: "Công chúa thông tình đạt lý như thế, có thể nói là điển phạm (gương mẫu) cho nữ tử. Trần công công, còn không mau vì công chúa dẫn đường giới thiệu!"

Trần công công vội lanh chỉ, dẫn nữ tử áo đỏ ở đại điện đi một vòng, đem người trên danh sách nhất nhất giới thiệu. Mỗi khi đến một chỗ, những con em

quý tộc đó đều gắt gao cúi đầu, sợ bị chọn trúng. Chỉ có Phó Trù dường như không có việc gì mà uống trà, động tác tự nhiên tiêu sái, dường như không phải hắn đang chờ người khác chọn lựa, mà là giống như hắn đang chọn lựa người khác. Khi nữ tử áo đỏ đã đến trước mặt, hắn mỉm cười gật đầu lễ phép mà cùng nàng chào hỏi.

Nữ tử áo đỏ ngây người ngẩn ngơ, ở trước mặt hắn dừng lại, Mạn Yêu nhìn không thấy biểu tình của nữ tử đó, nhưng thông qua bóng dáng này là có thể nhìn ra nữ tử đó đang ngây ra cứng đờ, đến nỗi vì sao, nàng không thể hiểu hết. Qua nửa ngày, nàng ta mới ngồi xuống, tay cầm tinh xảo ấm trà sứ, vì Phó Trù châm đầy một ly trà, ngón tay ngọc nhỏ dài nâng chung trà lên, cúi đầu cười nhạt đưa qua. Bất luận là ai cũng đều có thể hiểu đây là ý gì. Dung Nhạc trưởng công chúa đã tuyển chọn Vệ quốc Đại tướng quân!

Quả nhiên là hắn! Có người cảm thấy may mắn, có người nhíu mày. Mạn Yêu trào phúng mà cười, từ bỏ Lâm Thiên hoàng sủng ái nhất Ly Vương, mà lựa chọn trong tay nắm quân quyền - Vệ quốc Đại tướng quân, vốn là việc đương nhiên, nhưng Mạn Yêu lại nhặt không được tâm sinh bi thương. Khó trách, lúc trước một chút tin tức nàng cũng không biết, bởi vì hoàng huynh căn bản là không muốn cho nàng biết. Trong miệng mọi người cho nàng muôn vàn sủng ái hoàng huynh, cũng bất quá coi nàng như một quân cờ trong chính trị. Thân hình tương tự, âm thanh tương đồng, vạn người bên trong khó chọn ra một người, không phải một sớm một chiều là có thể tìm ra. Hoàng huynh a hoàng huynh, hắn chính là dùng phương thức như vậy hy vọng nàng hạnh phúc sao?

Những con em quý tộc đồng thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, một đám đều ngẩng đầu lên, thăng sống lưng, nhàn hạ ngồi cười xem thiếu niên danh tướng bị "xấu công chúa" lựa chọn sẽ như thế nào đáp lại? Một người tay cầm quân quyền, địa vị như chư hầu Đại tướng quân, nếu là thật vui mừng cùng một khuôn mặt xấu xí dị quốc công chúa kết thân, tất là muốn mượn việc này cống cố quyền thế, dã tâm rõ ràng, nếu không vui vẻ cười nàng, lại là làm trái ý chỉ của hoàng đế.

Phó Trù khuôn mặt anh tuấn nhìn qua như cũ rất ôn hòa, tựa hồ không có vui mừng, cũng không có không vui, vô luận từ ánh mắt hay trên mặt biểu tình, đều nhìn không ra cảm xúc nội tâm của hắn giờ phút này. Hắn nhìn chén trà trong tay nữ tử, lại chậm rãi giương mắt, ánh mắt lướt qua nữ tử áo đỏ, lơ đãng nhìn về phía đối diện dừng ở trên người Mạn Yêu. Chỉ thấy Mạn Yêu rũ mắt tĩnh tọa, tâm ý nhàn nhạt trào phúng lưu chuyển ở khuôn mặt thoát tục của nàng. Ánh mắt nàng cũng nhìn qua đây, thanh triệt con ngươi dấu điểm những điểm ưu thương cùng tức giận.

Nữ tử áo đỏ tay cứ như vậy ngừng ở giữa không trung, nâng không dậy nổi cũng không bỏ xuống được.

Phó Trù vẫn cứ ngồi ngay ngắn không nhúc nhích, không tiếp, cũng không tỏ vẻ cự tuyệt.

Không khí trong điện tức khắc trở nên khẩn trương mà xấu hổ. Ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên người Phó Trù, kín đáo khó dò, hay là hắn cũng muốn học theo Ly Vương cự hôn? Hắn tuy có lập chiến công, nhưng cãi lời bệ hạ, như cũ là tội lớn sẽ bị chém đầu! Trên đời này, có thể kháng chỉ mà không bị hạch tội, trừ Ly Vương ra, sợ là không có người thứ hai!

"Khụ khụ....." Phía trên đột nhiên truyền ra hai tiếng ho khan, Lâm Thiên hoàng đã mất nhẫn nại, cau mày, ánh mắt thâm trầm, đã có ý cảnh cáo.

Phó Trù làm như hoản hồn, ngừng lại một chút, rũ mắt lại ngược mắt, ý cười ôn nhã lần thứ hai nỗi lên khóc môi, hắn không chút hoang mang mà đứng lên, đối với nữ tử áo đỏ khom người lấy làm xin lỗi, sau đó tiếp nhận ly trà, làm động tác như đỡ nữ tử đứng dậy, lễ phép chu toàn mà cười nói: "Phiền công chúa tự mình vì bốn tướng châm trà, bốn tướng thụ sủng nhược kinh, nhất thời thất thần, thỉnh công chúa bao dung!"

Nữ tử áo đỏ lại cười nói: "Tướng quân nói quá lời, mời!"

Phó Trù nâng ly đưa đến bên môi, động tác cực kỳ thong thả, không dấu vết

mà quét mắt nhìn Tông Chính Vô Ưu, tiện đà mang theo ý cười vô cùng ôn nhu, nhìn lại đối diện Mạn Yêu, chậm rãi cầm cái ly trà có hàm ý hẵn đã tiếp nhận sự lựa chọn của Dung Nhạc trưởng công chúa, một hơi uống cạn.

Mạn Yêu mím chặt đôi môi, giờ phút này đồng mắt Phó Trù đen nhánh như mực giống như là một cơn lốc xoáy ôn nhu, hấp thụ ánh mắt nàng, làm cho nàng bất động, dời không ra. Mà hẵn một động tác này đơn giản, từ nay đã quyết định cả đời nàng. Người này trên danh nghĩa sắp trở thành phu quân nàng, bề ngoài có anh tuấn bất phàm, khí chất quý tộc ôn nhã, thân phận địa vị hiển hách, trong lúc nguy nan từng hai lần giải cứu nàng, hết thảy thoạt nhìn đều tốt đẹp như vậy, người như vậy sau khi thành thân chắc chắn tôn trọng nàng đi? Nếu không có sự sắp đặt của hoàng huynh, không có những ngày ở Ly Vương phủ cùng Tông Chính Vô Ưu ở chung, có lẽ hẵn sẽ là một lựa chọn tốt làm phu quân nàng.

Đột nhiên, tâm nàng không khỏi động nhảy dựng lên, nhanh chóng rũ lông mi, đáy lòng có một ít hoảng loạn, vì sao lại nghĩ đến cùng Tông Chính Vô Ưu?

Trong lúc nhất thời nàng không dám nghĩ sâu vào cái lý do mà nàng không muốn đổi mặt nhất, hơn nữa cục diện trước mắt đã không chấp nhận cho nàng nghĩ nhiều. Mạn Yêu lại lần nữa chậm rãi nâng mắt, nhìn phía đối diện Phó Trù, đáy lòng ức chế không được mà dâng lên một chút tức giận, nàng thực sự chán ghét loại cảm giác bị người khác thao túng, cực kỳ chán ghét! Là vì sao, nàng lại có chút sợ hãi, không muốn gả cho hẵn. Nhưng đây không phải kỳ vọng sớm nhất của nàng sao?

Nàng ngơ ngác nhìn Phó Trù, tâm tư vòng một trăm tám mươi cái kết, bi ai, bàng hoàng, bất đắc dĩ, theo thứ tự từ trong mắt nàng xẹt qua, bị Tông Chính Vô Ưu bắt giữ hết. Mà Phó Trù dùng ánh mắt ôn nhu như vậy nhìn nữ tử bên người hẵn (TCVU). Tông Chính Vô Ưu không khỏi nhíu mi, nheo lại mắt phượng, trong lòng sinh ra cảm giác phiền muộn, đột nhiên không tự giác mà cầm thật chặt ngón tay tinh tế của nàng đặt ở trên đầu gối.

"Nàng buồn phiền?" Hẵn dùng chỉ có bọn họ hai người mới nghe được đến âm thanh, hỏi ngữ khí thực trầm.

Mạn Yêu không có trả lời, bi ai trầm trọng bất đắc dĩ ở trong lòng nàng vô phuong tan biến, nàng không chú ý tới hơi thở bất tri bất giác biến lạnh của người bên cạnh, tay cũng bị một chút bóp chặt, rất đau, nàng cũng không kêu ra tiếng.

Thẳng đến rời khỏi hoàng cung, tay nàng còn bị hăn gắt gao nắm ở trong lòng bàn tay, tâm vẫn hỗn loạn như cũ, bên tai trước sau quanh quẩn thánh chỉ "Chọn ba ngày sau thành hôn".

Ba ngày, chỉ còn ba ngày, nàng thật sự muốn phục tùng vận mệnh an bài, gả cho Phó Trù làm một quân cờ chính trị sao? Thật không cam lòng!

Đêm tháng năm vẫn còn vài phần lạnh lẽo, trực tiếp thăm đến đáy lòng nàng. Hai người ra khỏi Nghi Khánh điện, xe ngựa ở ngoài cửa cung chờ, đang muốn lên xe, chợt có một người từ một góc cung tường hướng tới xe ngựa vọt qua đây, vội vàng kêu lên: "Vô Ưu ca ca!"

Mạn Yêu sững sốt, đã trễ thế này, quận chúa Chiêu Vân như thế nào lại xuất hiện tại đây? Còn trốn ở góc tường! Lấy thân phận của nàng (Chiêu Vân), nếu muốn gặp Tông Chính Vô Ưu, tiến vào hoàng cung hăn là không khó. Lại xem khuôn mặt tinh xảo của Chiêu Vân đã trở nên thon gầy, con ngươi ảm đạm không ánh sáng, cùng lần trước gặp nhau mỹ lệ hoặt bát khác nhau như hai người, hai mắt sưng đỏ, vừa thấy liền biết đã khóc rất lâu.

Tông Chính Vô Ưu mày nhăn lại, thối lui hai bước, Lãnh Viêm liền ngăn trở ở trước mặt Chiêu Vân. Chiêu Vân giận dỗi dừng lại bước chân, nước mắt chứa đầy hốc mắt bỗng nhiên cuồn cuộn mà rơi, ngữ khí đau thương nói: "Vô Ưu ca ca, muội phải gả cho người ta rồi....."

Tông Chính Vô Ưu ngữ khí đạm mạc nói: "Đã phải gả cho người, nên phải ở nhà chờ xuất giá, chạy ra ngoài làm cái gì?"

Chiêu Vân vừa nghe, nước mắt rơi càng dữ, khóc nói: "Nhưng muội không muốn gả cho người kia, Vô Ưu ca ca, người mà muội muốn gả chỉ có huynh a!"

Ở cái niên đại này, thiếu nữ có gan bày tỏ tình cảm với người mình yêu thương thật là hiếm. Hơn nữa lại còn là đối với một người lạnh nhạt vô tình như Tông Chính Vô Ưu. Mạn Yêu không thể không bội phục dũng khí của nàng (Chiêu Vân).

Quay đầu nhìn Tông Chính Vô Ưu, chỉ thấy mắt hắn mang trào phúng cười khẩy nói: "Buồn cười! Người cho rằng, Vương phi của bốn vương..... Là ai cũng có thể làm sao?"

Chiêu Vân cuống quít xua tay, sững đở hai mắt hàm chứa tràn đầy thần sắc khẩn cầu, nức nở nói: "Muội biết không phải..... Vô Ưu ca ca, muội có thể không làm Vương phi của huynh, muội làm trắc phi, à không, thị thiếp cũng được... chỉ cần có thể bồi ở bên cạnh Vô Ưu ca ca, muội không để bụng có hay không danh phận....." Nàng không muốn gả cho người khác, bị phụ thân nhốt ba ngày, cuối cùng nhân lúc thời điểm phụ thân không ở nhà tìm cơ hội chạy ra ngoài, chỉ vì cầu nam tử mà nàng thương nhớ cho nàng một cơ hội, cho dù là không danh không phận nàng cũng cam tâm tình nguyện.

Tình ý chân thành, yêu có thể làm cho người ta trở nên hèn mọn như những hạt cát bụi, Mạn Yêu lắc đầu thở dài, tâm vì thế mà động.

Tông Chính Vô Ưu ngắt lời nói: "Người không để bụng, nhưng bốn vương để ý! Bốn vương cả đời này..... Chỉ biết có một thê tử, tuyệt đối không thể là người. Người vẫn là về nhà chuẩn bị tốt làm tân nương tử đi." Hắn hướng Mạn Yêu nhìn qua, ôn nhu từ con ngươi lạnh nhạt chậm rãi lộ ra, đốt cháy mắt người.

Mạn Yêu đáy lòng chấn động, cả đời chỉ cưới một thê sao? Nàng vừa nhắc mắt nhìn thấy ánh mắt hắn, chỗ sâu trong con ngươi hình như có ánh sáng nhu hòa, xuyên thấu qua mắt nàng, thăng nhập vào tim, nhẹ nhàng mà run lên. Hai người đồng thời dõi đi ánh mắt, nhìn về phương hướng khác nhau.

Chiêu Vân đỡ kiếm chưa ra khỏi vỏ trong tay Lãnh Viêm đang để trước mặt nàng, suy sụp ngồi trên mặt đất, cúi đầu khóc thút thít, một lát sau, nàng

ngẩng đầu, đối diện mặt vô biểu tình của Tông Chính Vô Ưu tuyệt vọng tê kêu: "Muội không muốn! Vô Ưu ca ca, huynh sao có thể tàn nhẫn như vậy? Muốn muội gả cho người khác, muội..... tình nguyện chết!"

Tông Chính Vô Ưu cũng không thèm nhìn tới nàng (Chiêu Vân) liếc mắt một cái, nói: "Bốn vương ghét nhất bị người uy hiếp, ngươi nếu thật muốn chết, xin cứ tự nhiên." Vung tay áo, cũng không quay đầu lại mà lập tức lên xe ngựa.

Chiêu Vân nhìn bóng dáng tuyệt tình của hắn, cười thảm một tiếng, trong miệng lẩm bẩm nói: "Tốt, tốt, nếu Vô Ưu ca ca không cần muội, muội đây, muội liền chết cho huynh xem." Lời còn chưa dứt, đầu hướng tới càng xe đụng vào.

Mạn Yêu kinh sợ, tay mắng lạnh lẽo túm chặt Chiêu Vân, đang muốn khuyên nàng không cần tổn thương đến tính mạng mình như thế, lại nghe Tông Chính Vô Ưu lạnh lùng nói: "Ngươi muốn chết, đi xa một chút. Đừng che ở trước xe bốn vương. Lãnh Viêm, đưa nàng ta về Quốc công phủ."

Chiêu Vân sắc mặt vui vẻ, nói: "Vô Ưu ca ca, muội biết huynh vẫn còn một chút quan tâm muội, có phải hay không?" Nàng nhớ rõ lúc còn rất nhỏ, cùng cha tiến cung, Vô Ưu ca ca sẽ mang nàng đi chơi, đối với nàng thật tốt. Sau khi Vân

Quý phi mất, nàng rốt cuộc không gặp Vô Ưu ca ca đối với ai thiệt tình cười qua, huynh ấy luôn là lạnh lùng, không cho bất luận kẻ nào gần. Nhưng nàng cố tình chính là thích huynh ấy, thích huynh ấy bề ngoài hoàn mỹ, thích khí chất vương giả quý tộc của huynh ấy, thậm chí thích huynh ấy lạnh nhạt, huynh ấy không coi ai ra gì, thích những gì có quan hệ tới huynh ấy, hết thảy hết thảy. Nàng dùng ánh mắt gần như sùng bái nhìn nam tử hoàn mỹ trong cảm nhận của nàng, trong mắt lập loè ánh sáng hy vọng.

Tông Chính Vô Ưu giống như không nhìn thấy, thần sắc đạm mạc nói: "Bốn vương không hiểu cái gì gọi là quan tâm. Người muốn chết, bên kia có cung tường, đừng để cho máu làm bẩn đôi mắt bốn vương."

Hắn âm thanh lãnh khốc đến cực điểm, không để lối thoát, nghe được Chiêu

Vân thương tâm muôn chết, nước mắt giống như hạt châu bị chặt đứt dây rơi xuống, quay đầu lại giận dỗi trừng mắt Mạn Yêu, oán hận ném ra cánh tay đang túm chặt nàng "Ngươi đừng động ta! Vì sao ngươi, một nam tử cũng muốn tới cùng ta đoạt Vô Ưu ca ca? Chính là bởi vì ngươi, Vô Ưu ca ca mới không cần ta!
Ta hận ngươi, ta hận các ngươi!"

Chiêu Vân khóc lóc chạy đi, Mạn Yêu còn sững sờ ở tại chỗ nhìn nàng(Chiêu Vân) biến mất phương hướng suy nghĩ xuất thần. Nàng(Mạn Yêu) ngơ ngẫn mà nhìn khuôn mặt hoàn mỹ như tiên như ma, xem hắn ở trong một lát ngắn ngủn biểu tình đậm nhiên bình tĩnh như vậy thao túng yêu hận sinh tử của một người, không biết nên nói hắn là có tình hay vẫn là vô tình?

"Lên xe." Tông Chính Vô Ưu vươn tay về phía nàng, Mạn Yêu phục hồi tinh thần lại nhìn hắn, ngũ quan tuấn mỹ, thân phận tôn quý, khí tràng cường đại, tính tình cao ngạo..... nam tử như vậy chủ định là kiếp nạn của nữ tử, mà Chiêu Vân hôm nay, có thể hay không chính là nàng của ngày mai? Tay bỗng nhiên trở nên thật nặng, như thế nào cũng nhắc không lên.

"A Mạn?" Tông Chính Vô Ưu thấy nàng thật lâu không phản ứng, kêu một tiếng, tay hắn còn dừng ở nơi đó.

- -----dịch bởi yên hoa trên wattpad

*trữ quân: người được chính thức chọn lựa để sau này nối ngôi Hoàng đế.

*5000 dặm: 1 dặm = 500 m, 5000 dặm = 2500 km

*tiếng trời: âm thanh của thiên nhiên, những âm hưởng tự nhiên phát ra từ những lỗ trống trong thiên nhiên, không do con người tạo ra.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Công Chúa Tuyễn Phu (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Mạn Yêu nhìn tay hắn, thon dài trắng nõn, khớp xương rõ ràng, một đôi tay nhìn thật đẹp, có thể dẫn người từ lao ngục đi ra, cũng có thể đem người đẩy xuống vực sâu? Nàng bỗng nhiên có chút sợ hãi, thế nhưng lui một bước, nói: "Ta không muốn ngồi xe ngựa."

Tông Chính Vô Ưu hơi hoi sảng sотор, Mạn Yêu cho rằng hắn nhất định sẽ không vui, không nghĩ tới hắn thế nhưng nhảy xuống xe ngựa, một thân phong hoa đứng ở trước mặt nàng, đối với nàng vô cùng ôn nhu mà nói: "Chúng ta từ đây đi trở về đi."

Gió đầu mùa hạ, thổi tới trên mặt nàng, nhẹ nhàng vén lên những sợi tóc bên tai nàng. Tông Chính Vô Ưu dắt nàng đi theo một con đường nhỏ hẻo lánh không người, chung quanh im ắng, không một tiếng vang.

Mạn Yêu bị hắn nắm tay đi về phía trước, nơi nào quẹo vào, nơi nào là giao lộ chi nhánh, nàng hoàn toàn không biết gì cả, chỉ có thể theo bước chân hắn mà đi. Đường phía trước đen nhánh một mảnh, giống như tương lai nàng, trong lòng ủ dột mà áp lực, có vài phần phiền loạn. Những ngày ở chung thật sự không nhiều lắm. Thói quen, là một loại đáng sợ. Sau này, sẽ không có một người như vậy nữa, sẽ an tĩnh mà nghe nàng kể những chuyện mà thế giới này không ai có thể hiểu biết; cũng sẽ không có một người mỗi ngày đều cùng nàng đánh cờ, không phân thắng bại.....

Đi được một đoạn đường, Tông Chính Vô Ưu đột nhiên hỏi: "Nàng có tâm sự?"

Mạn Yêu thuận miệng nói: "Đúng vậy!"

Tông Chính Vô Ưu hiển nhiên không dự đoán được nàng sẽ trả lời thõng khoái đến như vậy, hắn quay đầu thấy nàng rũ nửa con ngươi thiếu vài phần từ trước trong sáng. Nhớ tới đêm nay phát sinh đủ loại, cảm xúc của nàng biến hóa tựa hồ là lúc Dung Nhạc trưởng công chúa lựa chọn Phó Trù kia một khắc bắt đầu, mày hắn nhăn lại, dừng lại bước chân, cầm tay nàng thực dùng sức. Sau đó, hỏi: "Vì việc Phó Trù nghênh thú Dung Nhạc trưởng công chúa?"

Mạn yêu gật đầu nói: "Phải."

Tông Chính Vô Ưu trong lòng trầm xuống, một cỗ cảm xúc phức tạp không biết tên nháy mắt tràn ngập ở trong lòng hắn, làm hắn dấy lên một chút bực bội, nhìn hai mắt thản nhiên của nàng, hắn nhấp môi thật lâu không nói, tay vô ý thức mà càng nắm chặt càng chặt, Mạn Yêu ăn đau, lại không ra tiếng, cũng không tránh thoát, chỉ chậm rãi nói: "Đối đãi như vậy với một nữ tử yêu ngươi sâu sắc..... Không cảm thấy tàn nhẫn sao?"

Tông Chính Vô Ưu hỏi ngược lại: "Nàng cảm thấy ta hàn nê đối với nàng ta như thế nào? Nàng hy vọng ta nạp nàng ta làm thiếp?"

Không biết có phải hay không nguyên nhân do chung quanh quá mức an tĩnh, Mạn Yêu hoảng hốt cảm thấy trong âm thanh lãnh trâm của hắn có một tia bị thương cảm giác. Hắn hỏi nàng hy vọng? Nàng có thể có cái gì hy vọng, chỉ là cảm thấy cho dù không thích, cũng không cần như vậy tuyệt tình thương tổn.

Nàng là nghĩ như vậy, nhưng hắn lại nói: "Không tàn nhẫn, thì như thế nào có thể đoạn tuyệt ý niệm của nàng ta. Làm cho nàng an tâm gả chồng, sống những ngày của chính mình?" Hắn bỗng nhiên vặn thân nàng qua, dùng đôi tay đỡ lấy bả vai mảnh khảnh của nàng, hơi hơi rũ mắt nhìn mắt nàng, ánh mắt thâm thúy như lốc xoáy thẳm bí, đem nàng chặt chẽ hút vào.

Tông Chính Vô Ưu nói: "Ta không thích nàng ta, sẽ không mang nàng ta hồi hương phủ. A Mạn, nàng..... hiểu không?"

Dưới ánh trăng sáng, mặt hắn là nhu hòa như vậy, âm thanh trầm thấp mang

theo mê hoặc, đem nội tâm nàng vừa mới dựng lên phòng bị một chút một chút mà dỡ xuống. Hắn nói không thích Chiêu Vân sẽ không mang Chiêu Vân hồi vương phủ, ý tứ này có phải hay không.... hắn thích nàng? Nhưng hắn vì sao thích nàng? Bởi vì nàng là người từ thế giới kia xuyên qua sao?

"Vô Ưu, ta....." Nàng phải như thế nào nói cho hắn biết thân phận của nàng, phải như thế nào mới có thể làm hắn tin tưởng nàng không phải cố tình tiếp cận hắn? Hơi hơi hé miệng, nàng có chút bất lực.

Tông Chính Vô Ưu nói: "Nhìn bộ dáng của nàng thực mệt mỏi. Ta mang nàng đi một chỗ." Hắn chặt chẽ dắt lấy tay nàng, động tác bá đạo nhưng không mất ôn nhu.

Trăng thanh gió mát, không biết từ lúc nào có rất nhiều ngôi sao thế nhưng sáng ngời chiếu sáng trên bầu trời đen như nhung.

Tông Chính Vô Ưu mang Mạn Yêu đi vào Ly Vương phủ hậu sơn, nơi đó cỏ xanh như dệt, hoa đại lắc lư, vòng xung quanh một hồ nước nóng, sương trắng lượn lờ trong không khí, tản ra hơi thở nhàn nhạt thanh hương.

"Nơi này là.....ôn tuyễn?" Mạn Yêu kinh ngạc mà ngồi xổm xuống bên cạnh thành ôn tuyễn được xây bằng cẩm thạch trắng, nàng dùng tay nhẹ nhàng bỏ vào trong nước đang tỏa ra khí nóng mà vớt một ít nước, bọt nước trắng tinh mảnh khảnh lướt qua trên tay nàng.

Cách đó không xa ánh sáng của dạ minh châu được treo dưới mái hiên trầm hương tiểu trúc (ngôi nhà nhỏ xây bằng gỗ trầm hương) chiếu rọi xuống, phản xạ ra sóng quang nhu hòa, như là ở trong lòng nhộn nhạo gợn sóng, một vòng một vòng, đem cái loại nhiệt độ ấm áp này truyền đến chỗ sâu trong đáy lòng người.

Mạn Yêu nhịn không được cởi bỏ giày vớ, đem chân bỏ vào trong nước, thật ấm áp a! Nàng ngẩng đầu lên, đem buồn bực ở trên ngực một hơi phun ra thật mạnh, bị tứ hôn một chuyện làm nhiễu loạn nỗi lòng nàng, ở trước mắt trong bầu không khí u hương yên tĩnh tự nhiên mà bình phục. Mà phía sau nàng, Tông

Chính Vô Ưu tùy ý nắm trên cổ, hai tay gối đầu, động tác yên lặng nhìn nàng, ánh mắt thâm sâu vài phần.

"Cảm ơn ngươi, Vô Ưu." Mạn Yêu quay đầu lại, thanh triệt con ngươi, giống như những ngôi sao sáng ngồi trong trời đêm.

Tông Chính Vô Ưu chuyển động ánh mắt, nhẹ nhàng cười nói: "Nàng muốn đi xuống ngâm mình sao? Ta có thể nhắm mắt lại."

Hắn tươi cười như thế này có điểm tà mị, Mạn Yêu nhìn thấy mà mặt nóng lên, nàng vội vàng lắc đầu nói: "Không cần, ta như vậy ngồi một lát là được rồi."

Quay đầu nhìn phía trước, phía sau truyền đến thấp thấp tiếng cười nam tử, nàng không có bực, chỉ là suy nghĩ, ngày như vậy sau này sẽ còn có sao? Nàng cùng hắn, cùng nhau phảm trà, cùng nhau chơi cờ, tay trong tay đi trên con đường yên tĩnh, ngắm sao trên trời, ngắm trăng, ngắm nhìn hết thảy phong cảnh, nói chuyện kiếp trước kiếp này.....

Đáy lòng có một loại tư vị chua xót lại lặng lẽ nhói lên, nàng nghĩ mình chỉ là một linh hồn vô cùng cô tịch xuyên qua ngàn năm, ở trong thế giới đưa mắt không quen lạ lẫm, có thể gặp được một người như Tông Chính Vô Ưu có thể cùng nàng tâm tình cổ kim, cũng như tán đồng nàng về tư tưởng của người hiện đại, là cõi nào may mắn? Chỉ vì vận mệnh, một bàn tay vô hình lại không lưu tình chút nào mà bức bọn họ đến loại cục diện này.

Nàng không dám tưởng tượng, nếu hắn đã biết thân phận của nàng, sẽ là phản ứng như thế nào? Trong lòng thế nhưng hơi đau, nàng trong lúc nhất thời không dám suy nghĩ xuống chút nữa, chỉ là ở nơi đó ngơ ngác xuất thần.

"Nàng làm sao vậy?" Tông Chính Vô Ưu cảm thấy được nàng khác thường, trong lòng có chút ngạc nhiên, vì thế ngồi dậy, duỗi tay trực tiếp nâng cằm nàng, đem đang buông xuống khuôn mặt nàng nâng cao đối diện hắn, nghi hoặc hỏi.

Mạn Yêu một đôi mắt trong suốt thăng tấp nhìn vào đáy mắt hắn, ánh mắt

thanh triệt hơi mang ưu thương, phảng phất là đang chờ đợi phải trả lời hắn cái gì. Tông Chính Vô Ưu trong lòng không khỏi hơi lay động, ngón tay nhẹ nhàng xoa khuôn mặt tinh tế của nàng.

Mạn yêu nhìn chăm chăm hắn thật lâu, sau khi dưới đáy lòng đưa ra một quyết định, gian nan mở miệng nói: "Vô Ưu, nếu..... Ta phải gả cho người khác, ngươi có chúc mừng ta không?"

Tông Chính Vô Ưu hơi ngơ ngẩn, đôi mắt ở trên mặt nàng tinh tế mà đánh giá, ngay sau đó khẽ cười nói: "Ồ? Nàng phải gả cho người khác? Gả cho ai?"

Ngón tay hắn ở khói môi nàng nhẹ nhẹ vuốt ve lưu luyến, cảm xúc mềm nhẹ làm tâm hồn nàng nổi lên từng trận gợn sóng, trong đầu đã là một mảnh rối loạn. Tông Chính Vô Ưu chỉ mỉm cười nhìn nàng, ánh mắt chớp động, lăng lặng chờ đợi nàng trả lời.

Mạn Yêu không nghĩ tới hắn sẽ như thế, nàng hồi phục tinh thần, cắn răng gian nan nói: "Ta, ta....."

Tông Chính Vô Ưu thở dài một tiếng, nhẹ giọng nói: "A Mạn, nàng phải gả cho người ta biết."

Mạn Yêu kinh động, giương mắt nhìn hắn, chỉ thấy Tông Chính Vô Ưu giờ phút này trên nét mặt hắn thế nhưng mang theo vài phần cuồng nhiệt, ánh mắt sáng quắc, hắn tà tà cong khói miệng, đối với nàng rõ ràng mà kiên định nói: "Bởi vì nàng có thể gả cho người..... chỉ có ta!"

Mạn Yêu thét một tiếng kinh hãi khi cái chữ "ta" rơi ra, nàng đã bị Tông Chính Vô Ưu trong nháy mắt mạnh mẽ ôm ngực ở trên cổ, hai người khuôn mặt gần trong gang tấc, hơi thở dồn dập của hai người rõ ràng có thể nghe thấy, nàng trong lòng tức khắc không được ức chế mà kinh hoàng, hắn một bàn tay gắt gao ôm chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng, một tay kia ở trên mặt nàng mềm nhẹ vuốt ve, trong miệng lẩm bẩm nói: "A Mạn, nàng là của ta, nàng chỉ có thể là của ta!"

Mạn Yêu trong lòng đại loạn, hết thảy chuyện này tới quá đột ngột, nàng còn chưa kịp suy nghĩ rõ ràng, lý trí nhắc nhở nàng phải là cùng nam tử trước mặt này bảo trì khoảng cách. Chính là, chính là cảm giác ở đáy lòng lại là vui thích tiếp cận cùng hắn như thế, thích xem hắn vì nàng ghen, giống như trẻ con trực tiếp biểu đạt hắn không vui.

Dục vọng xuân mầm một khi đã tưới, thì không thể chế mà tăng trưởng bừa bãi, Tông Chính Vô Ưu rốt cuộc kìm néo không được dục niệm ở đáy lòng, thăng hương môi nàng hôn xuống, mùi u hương đặc biệt trên người nữ tử ập vào trước mặt, hắn chỉ cảm thấy chân khí trong cơ thể không tiếng động len lỏi, giống như là muốn ra sức phá tan cái gì đó.

Bên cạnh ôn uyển sương mù mờ mịt, hương vị trong sáng của nam tử cùng với mùi hương thanh thảo sâu kín hồn hợp thành hương thơm cơ hồ như muốn đem người nhấn chìm.

Mạn Yêu nhẹ nhàng khép lại đôi mắt, trực tiếp đáp lại hắn. Tay nàng dán ở trước ngực hắn, cách quần áo, vẫn có thể cảm nhận được trái tim hắn truyền đến hữu lực tiết tấu, trong lòng không khỏi chấn động, nàng còn rõ ràng nhớ rõ lần đầu tiên tới gần hắn, là bị thích khách đẩy ngã ở trên người hắn, khi đó thân hắn lạnh như băng, nàng dán ở trước ngực hắn hoàn toàn nghe không thấy nửa nhịp âm thanh tiếng tim đập.

Nhưng mà giờ này khắc này, thân thể hắn như cũ lạnh băng, nhưng nàng lại rõ ràng cảm nhận được tim hắn đang đập mãnh liệt! Ý thức này làm đáy lòng nàng bỗng nhiên xuất hiện ra xưa nay chưa từng có cảm giác ngọt ngào hạnh phúc, không tiếng động mà lan tràn ở trái tim nàng, khiến cho trong lòng nàng khẽ run.

Hắn nói, A Mạn nàng chỉ có thể là của ta! Đối với người không gần nữ sắc như Tông Chính Vô Ưu mà nói, đây là.....thể hiện ý gì? Giờ khắc này, nàng bỗng nhiên cái gì đều không muốn suy nghĩ, cái gì hòa thân, cái gì tướng quân, cái gì tú hồn, đều tự trong lòng nàng hoàn toàn rút đi, chỉ còn lại trước mắt

hắn..... Tông Chính Vô Ưu, là bắt đầu từ khi nào, hắn thế nhưng lại lặng lẽ tiến vào chiếm giữ đáy lòng nàng?

Nụ hôn cực nóng trắn trọc lưu luyến, lưỡi hắn linh hoạt cạy ra hàm răng nàng, bàn tay thon dài đã không biết từ lúc nào tiến vào nội y, ở trên da thịt tinh tế trắng tinh của nàng nhẹ nhàng vuốt ve mơn trớn, mang theo từng đợt hoa lửa run rẩy.

Mạn Yêu lặng lẽ nhường lông mi lên, qua những khe hở dãy khít của lông mi mà nhìn trộm Tông Chính Vô Ưu, chỉ thấy hắn hơi chau mày, trên chóp mũi thấm vài giọt mồ hôi, dồn dập thở dốc, từ khi nào khuôn mặt trắng nõn đã bao phủ một tầng đỏ ửng nhàn nhạt, đôi mắt câu hồn nhiếp phách đã khép lại.

Thoáng như cảm ứng được nàng nhìn chăm chú, Tông Chính Vô Ưu mở bừng mắt, con ngươi đã từng như địa ngục hàn đàm tà mị mà lạnh băng, hiện giờ đối với nàng tất cả đều là đựng đầy nồng nhiệt tình ý.

Trái tim Mạn Yêu run rẩy, như là bị điện lưu trong mắt hắn đánh trúng, thân hình hơi run, giờ phút này Tông Chính Vô Ưu là một dạng ôn nhu đa tình, làm cho nàng không có nửa sức chống cự.

Nàng vội vàng nhắm mắt lại, hai má nóng bừng như lửa thiêu, tim đập thật nhanh. Nàng cả đời vẫn duy trì trạng thái thanh tịnh, lúc nào cũng không quên nhắc nhở chính mình, nàng phải làm như thế nào. Ngay cả kiếp trước, vị hôn phu đều là vâng theo ý nguyện của phụ thân mà đi kết giao, mặc dù là nụ hôn môi, cũng là vì hai người đã phát triển đến một giai đoạn nhất định mà tự nhiên sinh ra, nàng cho rằng đó chính là tình yêu, thì ra..... Nàng nghĩ sai rồi!

Mạn Yêu đang chìm trong suy nghĩ của mình, chợt cảm thấy trên vai lành lạnh, không biết từ khi nào mà quần áo đã cởi đến bên hông. Nàng thân thể hơi cứng lại, đại não tức khắc hồi phục một chút thanh tịnh. Nàng thật sự muốn đem chính mình giao phó cho nam nhân này sao? Là một người có tâm tư sâu khó lường, hỉ nộ khó dò. Tuy rằng giờ khắc này, nàng có thể khẳng định chính mình

thật là thích người này. Nhưng tình cảm của hắn, nàng lại không thể nào nắm bắt được, càng không thể nào đoán trước được qua đêm nay, nàng phải đổi mặt, sẽ là cái gì?

Tông Chính Vô Ưu dường như nhận thấy được đáy lòng nàng có chút do dự, mày kiếm hơi hơi vừa nhíu, nàng đối với hắn..... Vẫn là chưa toàn tâm tín nhiệm. Động tác trở nên càng thêm ôn nhu, đôi môi nóng rực của hắn trượt đến ven tai nàng, lập tức dẫn tới nàng khó có thể tự kiềm chế mà nhẹ run rẩy, hơi thở hơi gấp gáp, sóng mắt mê ly say đắm. Hắn ở bên tai nàng nhẹ hả a ra một hơi, ngữ mang mê hoặc ý vị, nhẹ lẩm bẩm nói: "Làm sao vậy? Nàng không thích ta sao?" (dịch bởi yên hoa trên wattpad)

Âm thanh hấp dẫn hơi khàn khàn rõ ràng chứa đầy dục vọng, từ trong miệng hắn thốt ra nóng rực hơi thở phun lên cổ nàng, một chút một chút khiêu gợi trêu chọc lên thần kinh mãn cảm của nàng.

Nàng trực giác mà muôn nghiêng đầu né tránh, lại bị Tông Chính Vô Ưu một tay bắt giữ, nhìn thấy đồng mắt hắn thủy quang liễm diễm (ánh nước sóng sánh chan chứa), nàng trong lòng loạn thành một mồi. Nhất thời cũng không biết nên làm cái gì bây giờ. Mạn Yêu nhẹ suyễn nói: "Ta, ta....."

Tông Chính Vô Ưu trong lòng biết đối đãi nữ tử trước mắt sốt ruột là không được, nàng rất lý trí thông tuệ như vậy, nhưng trong cơ thể hắn dâng lên cơn khát nóng bỏng không được giải phóng, khiến cho cổ chân khí kia đã dần dần có hiện tượng nghịch chuyển, hắn hơi hơi nhíu mày, tựa hồ không có dư thừa thời gian làm cho hắn đi chờ đợi nàng cân nhắc.

Hắn không hề do dự, cúi đầu lấp kín kiều nộn đôi môi nàng, đầu lưỡi mang theo vô tận khiêu khích mà khẽ liếm qua cánh môi nàng, một bàn tay nhanh chóng từ trên chiếc yếm duỗi vào phủ lên trước ngực mềm mại của nàng, nhẹ vuốt ve.

Mạn Yêu thở hổn hển vội giơ tay đi cản, Tông Chính Vô Ưu dùng một cái

tay khác bắt lấy tay nàng đè ở trên cổ, trên môi bỗng nhiên tăng thêm lực đao.
Mạn Yêu trực giác mà giãy giụa, tuy rằng nàng là đối với hắn có động tình,
chính là, nàng còn chưa nghĩ đến.

Tông Chính Vô Ưu thở hổn hển ngẩng đầu lên, hơi ngồi dậy nhìn đôi mắt
nàng, hai tròng mắt hắn sáng lạn bỗng tối sầm xuống, cái loại biểu tình này
giống như đứa trẻ vô tội lại xuất hiện ở trên mặt hắn.

Mạn Yêu trong lòng hơi đau, nàng theo bản năng cự tuyệt, làm tổn thương
đến hắn sao?

"Vô Ưu, ngươi..... Ta....." Nàng đột nhiên không biết chính mình nên nói gì.

Tông Chính Vô Ưu thở dốc nói: "A Mạn, đừng cự tuyệt ta....." Cùng nàng ở
chung trong mấy ngày nay, nàng cùng hắn đàm luận hết thảy những chuyện
thuộc về thế giới kia, nhưng lại duy nhất tránh đi đề tài cùng nàng có quan hệ. Ở
thế giới kia của nàng, nhất định sống không được hạnh phúc. Nữ tử này tâm
phòng bị thực nặng, cần thiết phải động chân tình, hắn ở trong lòng nhanh chóng
mà chuyển đổi tâm tư, quyết định lấy lui làm tiên.

Tông Chính Vô Ưu vươn đôi tay phủng lên mặt nàng, hết sức thật cẩn thận,
biểu tình trịnh trọng, ở môi nàng mềm nhẹ in lại một nụ hôn, thấp giọng thở dài:
"A Mạn, nàng có biết, trong lòng ta, nàng sẽ là ta Tông Chính Vô Ưu thê tử duy
nhất trong cuộc đời này! Nếu nàng thật sự không muốn, ta tất sẽ không cưỡng
bách nàng."

Mạn Yêu trong lòng rung mạnh, kiếp trước kiếp này nàng sống hơn hai mươi
năm, chưa từng có một người như vậy quý trọng qua nàng, để ý ý nguyện nàng
như vậy! Mũi tức khắc đau xót, nước mắt không tự chủ được mà nỗi lên hốc
mắt, nàng vội vàng quay đầu đi, mở to hai mắt, không cho nước mắt rơi xuống.

Tông Chính Vô Ưu nhìn nước mắt ở hốc mắt nàng đảo quanh, lại cố chấp
không cho rơi xuống, hắn trong lòng nỗi lên một loại khó có thể miêu tả tư vị,
cảm lòng không đậu mà cúi đầu xuống hôn lấy khói mắt nàng, động tác mềm

nhẹ vô cùng giống như nói với nàng, hắn yêu nàng say đắm cùng đau lòng.

Giờ này khắc này, Mạn Yêu từ đáy lòng cảm giác được Tông Chính Vô Ưu tình ý đối với nàng, không phải dùng đôi mắt, không phải dùng lỗ tai, mà thật là.....dùng tâm. Nàng hít sâu một hơi, ánh mắt hơi đổi nhìn đến trong mắt hắn khát vọng cực lực đang ẩn nhẫn, bên môi tràn ra một đóa hơi mang e lệ tươi cười, lén lút vươn tay đi ôm lấy gầy nhưng rắn chắc eo hắn.

Tình ý lưu chuyển bất quá trong một ý niệm, nhiều năm về sau nàng hồi tưởng lại một đêm vĩnh viễn không thể nào quên được, không hiểu tại sao vẫn là trong lòng chua xót.

Tông Chính Vô Ưu thân hình tức khắc cứng đờ, trong mắt mang theo nôn nóng mà mừng như điên, vội vàng hỏi: "A Mạn?"

Mạn Yêu chậm rãi nhắm lại hai mắt, đỏ bừng hai má tiết lộ ở sâu trong nội tâm nàng thẹn thùng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve thân hình hắn, dùng động tác không nói gì mà bao phủ nghi vấn của hắn.

Tông Chính Vô Ưu được nàng đáp lại, thở gấp gáp một tiếng, trong cơ thể rốt cuộc kìm nép không được vội vàng. Mạn Yêu chỉ cảm thấy cánh môi nóng bỏng của hắn từ đôi môi mềm mại của nàng một đường cuồng loạn kéo dài xuống phía dưới, dẫn tới nàng hít thở không thông, thân mình một tấc tấc xụi lơ đi xuống.

Chỉ một lát sau, quần áo đều bị cởi bỏ đi, nóng bỏng da thịt dán lại với nhau, cảm thụ được nhịp tim đập kịch liệt lẫn nhau. Xuyên qua ngàn năm, một cô hồn, ở thế giới lạ này, tìm được chính mình đáng giá toàn tâm gửi gắm một nửa kia, hai cái tâm linh cô tịch mà lạnh băng trong bất tri bất giác dán ở một chỗ.

Trong bóng đêm nặng nề, ngay cả nửa vòng nguyệt nhi cũng trốn vào tầng mây cách đó không xa, không đành lòng quay rầy một đôi triền miên tương giao thân ảnh trên mặt đất, gió nhẹ thổi qua mang theo hơi thở nhẹ nhẹ quanh quẩn ái muội, giống như bàn tay tình nhân mềm nhẹ lướt qua phiến cỏ xanh còn lưu lại dấu vết của cuộc ân ái.

Trong một đêm hết sức triền miên, hắn tựa như một con thú không biết thoả mãn, tùy ý đoạt lấy hết thảy của nàng. Ánh mặt trời dần sáng, Tông Chính Vô Ưu động tác càng lúc càng nhanh, cho đến một lần cuối bỗng nhiên tiến lên, cuối cùng ở trong cơ thể nàng tận tình phóng thích. Hắn chỉ cảm thấy trong thân thể nội lực mạnh mẽ lưu thông, nháy mắt phá tan yếu huyệt, thân hình tức khắc cứng còng, trong miệng không khỏi khẽ gọi ra tiếng, Mạn Yêu ở đồng thời đạt tới cực hạn, đại não bên trong thoáng chốc một mảnh trống không, là lần đầu tiên của đời nàng, rốt cuộc không chịu nổi, thân hình run rẩy ngất đi.

Tông Chính Vô Ưu cúi đầu nhìn nữ tử trong lòng ngực đã hôn mê, khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng còn sót lại dư vị ân ái vừa rồi. Hắn dùng mu bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve da thịt bóng loáng trắng nõn của nàng, ánh mắt chớp động, phúc tạp khó phân biệt. Đây là nữ nhân đầu tiên trong sinh mệnh hắn, cũng là nữ tử duy nhất làm hắn không sinh ra chán ghét, vì mượn dùng nàng để đả thông kinh mạch, nàng nói yêu cầu tình yêu mới có thể phát sinh quan hệ, hắn liền dùng thời gian hơn mười ngày đạt được tình yêu của nàng. Hắn nhẹ nhàng mà cười, trên đời này, chỉ cần hắn Tông Chính Vô Ưu muốn, thì sẽ không có không thể chiếm được!

Tông Chính Vô Ưu khéo môi hơi cong lên, nhìn nữ tử nhắm chặt mắt, thở dài nói: "Gương sao? Có đôi khi đồ vật chiếu vào trong gương chưa chắc chính là chân thật. A Mạn, ngươi thông tuệ như vậy, lại cũng trốn không thoát khỏi một chữ tình." Dứt lời, hắn bế nữ tử trong lòng ngực lên, đi đến cách đó không xa tiểu trúc, đem nàng đặt trên giường nệm, vì nàng đắp chăn đàng hoàng, hắn hoàn toàn không có ý thức được hành động giờ phút này của chính mình là ôn nhu mà quan tâm cở nào.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Hoa Trong Gương, Trăng Trong Nước (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Gần chính ngọ ngày hôm sau, sắc trời vẫn cứ u ám không rõ, có những tầng lớn tầng lớn mây đen lung tú (lồng vào nhau + tụ họp lại) trên không, giống như một tấm lưới đen vô hình bao phủ toàn bộ thế giới, cản trở hết thảy ánh sáng.

Tông Chính Vô Ưu nhắm mắt ngồi xếp bằng bên cạnh hồ ôn tuyền, lòng bàn tay đặt ngang dán vào nhau, dòng khí quanh thân bắt đầu khởi động như sương khói lượn lờ không dứt. Hắn đột nhiên mở to mắt, song chưởng hướng phía ngoài đẩy mạnh ra, chỉ nghe "Âm" một tiếng, một âm thanh vang lên, ngọc thạch bên cạnh hồ vỡ vụn bắn mạnh ra bốn phía, chung quanh cây cối theo tiếng mà gãy ngang, trong ao bọt nước bắn thẳng lên cao gần mấy trượng.

Quả nhiên là thần công! Mới chỉ dùng hai phần công lực, đã có hiệu quả như vậy. Tông Chính Vô Ưu ngẩng đầu đứng dậy, rốt cuộc đã luyện thành tầng tối cao của Dịch tâm kinh, không uổng công mười mấy ngày này hắn hao hết tâm tư lấy lòng một nữ nhân. Nghĩ đến nữ tử kia, hắn hướng về tiểu trúc liếc mắt một cái, khóe môi bất tri bất giác lại có một tia ý cười.

Mạn Yêu bị tiếng vang chấn trời kia đánh thức, mở hai mắt, nhìn thấy mình đang ở trong một gian phòng tao nhã, tỉ mỉ lại xa lạ, nàng nhíu mày ngồi dậy, chỉ cảm thấy cả người đau nhức vô lực, trong đầu tức thì thoáng hiện hình ảnh cuồng loạn đêm qua, cúi đầu vừa thấy, dưới tơ lụa chăn gấm, trên người nàng không một tấc vải, trong lòng kinh sợ, đại não lập tức thanh tỉnh, vội vàng ôm chặt chăn, một lần nữa nằm xuống, trong lòng đập bình bịch.

Nàng thật sự đem chính mình cho hắn! Nhắm mắt lại, tận lực làm chính mình trấn định xuống, cũng đúng thôi, nếu đã yêu nàng cũng không có gì hối hận,

thậm chí..... trong lòng nàng còn có một loại cảm giác ngọt ngào thỏa mãn, lẩn lộn một tia ẩn ẩn bất an. Nàng không có quên, lại qua hai ngày nữa chính là ngày nàng phải phụng chỉ gả cho Phó Trù. Hiện giờ, lại không thể gả, nàng cũng không muốn gả!

Vô luận kết quả như thế nào, nàng đều cần thiết lập tức hướng Tông Chính Vô Ưu bộc lộ thân phận của nàng. Nếu tình ý của hắn đối với nàng là thật, nhất định sẽ không cho phép nàng gả cho người khác, nhưng hắn sẽ bởi vì nàng dấu điểm mà giận dỗi, hoặc là đối với nàng sinh ra hiếu lâm, nàng..... nguyện ý giải thích với hắn. Nghĩ đến như vậy, nàng lập tức khoác áo rời giường, mới vừa mặc xong chiếc áo đơn*, đã nghe bên ngoài có người lớn tiếng kêu lên: "Thất ca!"

Cửu hoàng tử vĩnh viễn đều là như thế này, người chưa tới đã nghe thấy tiếng của hắn. Mạn Yêu đương môi cười khẽ, đi đến bên cửa sổ, nhẹ nhàng xốc mở một cái khe hở nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy Cửu hoàng tử nằm sấp trên ghế tháp (giường nhỏ hẹp dài), bị người nâng đến tận đây mà.

Hắn lớn giọng kêu lên: "Thì ra Thất ca, huynh đang ở chỗ này, làm hại đệ đi tìm muôn chêt! Đệ nói Thất ca à, thân thể huynh không thích hợp ngâm ôn tuyễn, tới nơi này làm cái gì?"

Mạn Yêu hơi hơi nhíu mày, thân thể Vô Ưu không thích hợp ngâm ôn tuyễn? Nàng bỗng nhiên nhớ tới bình thường thân thể hắn đều là lạnh như băng, có thể hay không cùng chuyện này có quan hệ? Nghiêng đầu, đem cửa sổ hé mở lớn thêm một chút, phía trước bên cạnh ao ôn tuyễn, một thân ảnh đang đứng lối lạc ánh vào mắt nàng, chính là nam tử đêm qua cùng nàng triền miên suốt đêm, trên mặt nàng không khỏi ửng đỏ. Tuy nói rằng nàng không băng nữ tử niên đại này có tư tưởng bảo thủ, nhưng cả hai vừa mới trải qua lần đầu tiên, khó tránh tâm vẫn sinh chút e lệ, thẹn thùng.

Tông Chính Vô Ưu thấy Cửu hoàng tử nằm sấp trên ghế động cũng không dám động, nhíu mày nói: "Thân thể ngươi chưa lành, chạy lung tung khắp nơi cái gì?"

Cửu hoàng tử lúc này mới nhớ nguyên nhân hắn tới tìm Tông Chính Vô Ưu, liền hưng phấn mà bò dậy, không ngờ đụng đến miệng vết thương, lập tức "Ai da" một tiếng, khuôn mặt tuấn tú nhăn thành một đống. Lại vẫn ngăn không được cười nói: "Đệ là cao hứng a (vui vẻ), ai da! Đau, đau chết đệ....."

Tông Chính Vô Ưu cười nói: "Ăn một trăm trượng, rất cao hứng? Lần sau kêu hắn (Lâm Thiên hoàng) phạt ngươi thêm một trăm trượng!"

"Đừng, đừng đừng!" Cửu hoàng tử khóc miếng vừa kéo vội vàng xua tay nói: "Đệ vui vẻ không phải vì cái này, mà là vì Khải Vân quốc Dung Nhạc trưởng công chúa phải gả cho Phó Trù, đệ không cần cười nàng ta, ha ha..... Rốt cuộc tránh được một kiếp!"

Mạn Yêu lắc đầu cười khổ, hoá ra cười nàng là một loại kiếp nạn à!

Tông Chính Vô Ưu thu cười, đuôi mắt nhướng lên, hỏi: "Ngươi cho rằng cuộc liên hôn này..... Là chuyện tốt?"

Khải Vân để tự mình tuyển chọn hắn làm hòa thân chi tể * (nữ tể: con rể ; muội tể: em rể ; ý nói là phò mã hòa thân), sau khi bị hắn cự hôn, lại không bức không giận mà chọn người khác, người vừa mới chiến thắng trở về - Phó Trù. Mà vị công chúa kia ở trên đại điện tìm mọi cách cầu được nửa năm thời gian, hiện giờ còn không đến ba tháng, liền cam tâm tình nguyện chọn phu quân khác mà gả. Chỉ sợ cuộc liên hôn này đã mất đi ước nguyện ban đầu!

Cửu hoàng tử sững sốt, cũng thu ý cười, tròng mắt xoay mẩy vòng, cân nhắc nói: "Thất ca ý tứ là..... Chuyện này, có chỗ kỳ quặc? A, đệ suy ngẫm lại..... Trận chiến này kỳ thật tại hơn một tháng trước sớm đã kết thúc, nhưng Phó Trù dùng thủ thuật che mắt, kéo lâu như vậy, chẳng lẽ....."

Tông Chính Vô Ưu chắp tay sau lưng, mắt thâm sâu như đầm, trầm giọng nói: "Những việc này, ta không quan tâm. Ta bảo ngươi đi tìm người, vẫn là không có tin tức?"

Cửu hoàng tử vẻ mặt đau khổ lắc đầu nói: "Này, đều đã hai mươi năm, năm đó lúc Quý phi sinh sản, những người có liên quan, không phải mất tích thì là bệnh chết..... Thất ca, huynh xác định người mà huynh muốn tìm còn sống sao? Chính là, cả hắn là nam hay là nữ, chúng ta cũng không biết, chỉ dựa vào một cái bớt, còn không xác định người đó có hay không có cái bớt..... Thật sự quá khó tìm đi?!"

Tông Chính Vô Ưu rũ mí mắt, ánh mắt trầm tĩnh, môi mỏng nhẩm chặt không nói. Cửu hoàng tử ngầm bức chính mình, cái tốt không nói, nói cái xấu, vội phất tay kêu người nâng hắn tới gần Tông Chính Vô Ưu, một bên ngồi dậy kéo tay Tông Chính Vô Ưu một bên xin lỗi nói: "Thất ca, đệ chỉ là tùy tiện nói nói..... người huynh muốn tìm, khẳng định còn sống rất tốt!"

Tông Chính Vô Ưu mặt vô biểu tình mà quay đầu nhìn Cửu hoàng tử đang lôi kéo tay mình, hắn (TCVU) liếc mắt một cái, mày nhăn lại.

Cửu hoàng tử nhếch miệng cười gượng hai tiếng, vội vàng thu hồi tay, đột nhiên làm như lại nghĩ tới cái gì, trong mắt thoáng hiện tia kinh ngạc, lại lần nữa duỗi tay đi kéo cánh tay Tông Chính Vô Ưu, liền néo mấy cái, hình như có xác nhận được cái gì. Hai mắt hắn bỗng dựng trợn to, không dám tin tưởng mà nhìn Thất ca của hắn, trong mắt tràn ngập kinh ngạc.

Tông Chính Vô Ưu nhíu mày, không chút khách khí mà dùng sức phủi bay tay hắn ra.

Cửu hoàng tử bất chấp trên tay bị đau, lớn tiếng kinh động kêu lên: "A?!! Như thế nào lại nóng? Thất ca, huynh, huynh..... thân thể của huynh như thế nào mà có độ nóng. Chẳng lẽ huynh đã luyện thành công Dịch tâm kinh? Không đúng a, huynh nói luyện Dịch tâm kinh không thể vi phạm quy luật tự nhiên, nhưng huynh vì không muốn chạm vào nữ nhân, cả ngày ngâm trong hàn đầm, làm cho kinh mạch gặp trở ngại... Lần trước huynh kêu đệ giúp huynh tìm nữ nhân, kết quả đệ bỏ tiền, huynh không chạm vào người ta còn chưa tính, còn đem người ta giết chết! Làm hại đệ phải bỏ sức ra dàn xếp.

Tông Chính Vô Ưu liếc xéo hắn, không mặn không nhạt nói: "Î? Nơi pháo hoa ở trong kinh thành này, còn có chỗ để "cửu gia" ngươi dàn xếp bất bình?"

Cửu hoàng tử lập tức cười nói: "Đó là! Bất quá nữ nhân kia..... Đáng tiếc nhưng thật ra thật sự! Khu.....Thất ca, huynh mau nói cho đệ biết, huynh rốt cuộc là luyện thành thần công như thế nào? Không phải là chính huynh trộm đi tìm nữ nhân đi? Đúng rồi, ở vườn trà bị ám sát đêm đó, huynh đột nhiên kêu đệ giúp huynh tìm nữ nhân, lại chê đệ mang đến nữ nhân không tốt, chẳng lẽ trong lòng huynh thật sự sớm đã có người chọn? Là ai a? Không phải là..... Li Nguyệt đi?" Hắn nói đến cuối cùng, ngữ điệu chậm lại, nghiêng đầu, làm như dò hỏi, mặt đầy kinh ngạc cùng tò mò.

Trong phòng, Mạn Yêu vẫn luôn lắng lặng mà nghe bọn họ nói chuyện, nghe tới đây, trong lòng lộp bộp một chút, một loại xưa nay chưa từng có lo sợ, nghi hoặc, bất an từ đáy lòng dâng lên, rất nhiều tin tức vụn vặt nàng không thể khống chế mà một chút một chút khâu lại với nhau.

Tông Chính Vô Ưu vì áp chế dục vọng trong cơ thể mà trường kỳ (thời gian dài) ngâm hàn đầm, làm cho thân thể lạnh băng, kinh mạch trở ngại, vì giải khốn cảnh này, hắn kêu Cửu hoàng tử giúp hắn tìm nữ nhân, rồi lại đem nàng kia giết chết, hắn tránh nữ tử như rắn rết, lại vì sao độc nhất đối với nàng bất đồng?

Chẳng lẽ là bởi vì đêm đó nàng ngoài ý muốn ngã vào trong lòng ngực hắn, chưa từng làm hắn phản cảm? Nàng nhớ rõ lúc ấy đồng tử hắn biến sắc, mất khống chế mà đem nàng gục ngã ở bên lạch nước..... Hiện tại nhớ tới, đó hình như là hiện tượng tấu hỏa nhập ma. Còn có... đêm đó, nàng cự tuyệt hắn, đối với hắn nói có yêu mới có thể.....

Sắc trời càng thêm tối sầm xuống, giống như đêm tối sắp đến, làm cho người ta áp lực bất an. Mạn Yêu đỡ song cửa sổ ngón tay chậm rãi nổi lên xanh trăng, tâm giống như rơi vào một cái động đen không đáy, chìm xuống vô tận.

Nàng ổn định thân mình, xuyên thấu qua cửa sổ khe hở, nhìn thấy thần sắc

Tông Chính Vô Ưu bình tĩnh mà lạnh nhạt, đang nhìn nước trong ôn tuyễn bởi vì gió thổi qua mà nỗi lên gợn sóng lăn tăn, nhìn không ra hắn suy nghĩ cái gì.

Cửu hoàng tử do dự mà thử nói: "Thất ca, huynh cùng Li Nguyệt..... Huynh đem nàng....." Hắn còn ở tìm từ, nghĩ như thế nào mới có thể hỏi ra đáp án.

Tông Chính Vô Ưu xoay người, mặt không gợn sóng, nhàn nhạt nói: "Là nàng..... Cam tâm tình nguyện!"

Một câu cam tâm tình nguyện thật đơn giản mà nhẹ nhàng, giống như đó là chuyện bình thường. Gió lạnh thấu xương thổi qua cửa sổ, cùng nhau thổi vào căn phòng nhỏ tì mỉ tao nhã, lướt qua gò má trên khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy của nữ tử, cướp đi trong phòng một tia dư âm cuối cùng.

Móng tay nữ tử ở bất tri bất giác trong đã ấn sâu vào cửa sổ mộc, thân hình mảnh khảnh trong gió run nhẹ nhẹ. Nàng giương miệng hít sâu một hơi, gió lạnh như mũi băng nhọn, nháy mắt xỏ xuyên qua lục phủ ngũ tạng của nàng, chiếm cứ con tim lạnh lẽo đến không thể nào lạnh thêm nữa.

Mạn Yêu ngơ ngác đứng ở phía trước cửa sổ, trong đầu, trong lòng đều là trống rỗng. Cam tâm tình nguyện?! Đúng vậy, nàng chính là cam tâm tình nguyện, oán được ai? Nàng cong thân mình, không được thở dốc, không oán người khác, nếu oán chỉ oán..... nàng không biết nhìn người, nhìn không thấu tình yêu vốn là hoa trong gương, trắng trong nước, hư ảo vô thật.

Nàng cúi đầu nhìn nền gạch màu xám trắng lạnh băng dưới chân, có cái gì đó điện cuồng mà nảy lên hốc mắt, rất muốn phát tiết mà ra, nàng vội vàng ngẩng đầu lên, nâng cao cằm, đôi mắt mở lớn, nhìn đinh chóp xà nhà, màu đỏ sậm điêu khắc tinh xảo giống như dấu vết lưu lại của vết máu đã khô cạn, chiếu vào trong mắt nhuộm đầy thê lương của nàng.

Cửu hoàng tử vẫn luôn cho rằng Tông Chính Vô Ưu đưa Li Nguyệt vào vương phủ, là bởi vì Li Nguyệt biết chơi cờ tướng. Hắn đã từng bởi vì Thất ca thích cờ tướng, cố ý đi học, như học thế nào cũng không có hứng thú, cuối cùng

chỉ đành phải bỏ. Hắn mở miệng hỏi: "Thất ca, huynh..... Sẽ cưới nàng sao?"

Tông Chính Vô Ưu sững sốt, nâng mắt nhìn mây đen nhánh nơi xa, nửa ngày không có đáp lại.

Cửu hoàng tử thở dài, nghĩ đến nữ tử điềm đạm thông tuệ lại mỹ lệ, trong lòng rốt cuộc là có chút tiếc hận, liền quay đầu hướng trầm hương tiểu trúc nhìn qua, đã thấy một nữ tử mảnh khảnh từ trong tiểu trúc chậm rãi đi ra, bước chân kia nhìn như cực kỳ trầm ổn, lại làm cho người ta có một loại cảm giác gian nan, hắn bật thốt lên: "Li Nguyệt....?!"

Mạn Yêu bước ra căn nhà kia kia một khắc, tươi cười nở lên ở khốé môi, tự giễu mà mỏng lạnh. Đôi mắt từ trước trong sáng giờ phút này yên lặng như nước, đáy mắt lộ ra thâm trầm châm chọc cùng bi ai, nàng cứ như vậy bình tĩnh, bình tĩnh nhìn Tông Chính Vô Ưu, huyết sắc trên khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng đã rút đi chỉ còn lại tái nhợt.

Tông Chính Vô Ưu nghe tiếng quay đầu, chỉ thấy trên người nàng chỉ mặc một kiện áo đơn hơi mỏng, tóc dài đen nhánh rơi rụng trên vai đón gió bay múa, bạch y trắng tuyêt ở trong gió phồng phình động, khiến cho thân hình mảnh khảnh ấy nhìn qua như là không thể chống đỡ nổi tùy thời sẽ ngã xuống. Tông Chính Vô Ưu chợt thấy trong lòng căng thẳng, không tự chủ được mà đi ra phía trước dắt tay nàng, khẽ nhíu mày nói: "Ăn mặc thiếu như vậy mà đi ra, cũng không sợ lạnh sao?! Mau vào mặc thêm một kiện xiêm y đi"

Hắn quan tâm là tự nhiên như vậy, chính là loại tự nhiên này, làm nàng phân không rõ hư thật, biện không ra thật giả. Mạn Yêu không tiếng động mà cười, đột nhiên ném tay hắn ra, lui ra phía sau, trong lòng kịch liệt pháp phồng, gắt gao nhìn chăm chăm vào mắt hắn hỏi: "Ngươi lợi dụng ta?"

Không có cuồng loạn, không có khóc rống chất vấn, ngữ khí nàng bình tĩnh đến làm cho đáy lòng người phát run, ánh mắt Tông Chính Vô Ưu chợt lóe, nàng lại gằn từng chữ một hỏi: "Đều là giả, có phải hay không?"

Ôn nhu là giả, nói xem nàng là thê tử là giả, mười mấy ngày sớm chiều ở chung buông đi tâm phòng bị là giả..... hết thảy hết thảy đều là giả, ngay cả nàng tự cho rằng tâm nàng cảm nhận được tình nghĩa cũng là giả!

Vì sao? Từ đầu đến cuối, thăng thắn thành khẩn thật lòng..... chỉ có một mình nàng! Hắn làm hết thảy, đều là vì muốn có được thân thể nàng, để giải trừ dấu hiệu tấu hỏa nhập ma của hắn. Nàng thật là ngốc a! Sống hai đời, bị người lợi dụng đến chết còn nhìn không thấu tình yêu chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, hư ảo vô thật.

Tông Chính Vô Ưu ngẩn ra, ánh mắt thay đổi mấy lần, thật là phức tạp. Hắn nhìn nàng, ánh mắt nhìn khuôn mặt tái nhợt của nàng, không nói gì, nhưng nàng đã được đến đáp án.

Mạn Yêu nhắm mắt lại quay người đi, lòng đau đớn hít thở không thông, nàng dùng tay chặt chẽ gắt gao đè trên ngực, sức lực đó giống như muốn xuyên thấu qua da thịt đem tâm của chính nàng cùng nhau bóp nát.

Nam tử phía sau nhìn nàng rất thảng lưỡng, cảm thấy như là nàng không thể đảm đương nổi tùy thời sẽ ngã xuống, hắn nhịn không được duỗi tay đỡ nàng, nhưng đầu ngón tay vừa mới chạm được ống tay áo nàng, đã bị nàng tránh đi như tránh rắn rết, ánh mắt Tông Chính Vô Ưu trầm xuống.

Mạn Yêu quay đầu lại, lòng bàn tay càng nắm càng chặt, cực lực khống chế không cho nước mắt nổi lên ở hốc mắt, ngược mặt lên lạnh lùng nói: "Nếu mục đích của ngươi đã đạt tới, không cần lại làm bộ làm tịch! Ly Vương điện hạ.....
Ta còn có một chuyện muốn thỉnh giáo."

Ly Vương điện hạ? Tông Chính Vô Ưu mày nhíu lại, bỗng nhiên cảm thấy cách xưng hô này thập phần chói tai, mà nữ tử trước mặt bên môi trước sau bảo trì nhạt nhẽo, mỉa mai ý cười càng làm cho hắn cả người khó chịu, hắn không mở miệng, chỉ dùng ánh mắt ý bảo nàng hỏi.

Mạn Yêu nhìn chăm chăm đôi mắt lạnh nhạt của hắn, nỗi đau ở trong tim lan

tràn, nàng gian nan cười nói: "Vườn trà bị niêm phong..... Ta bị bắt vào ngục, đều là ngươi an bài..... Đúng không?" Nàng vẫn luôn suy nghĩ, đêm khuya bị ám sát ít người biết, vì sao sáng sớm Linh nhi đi vườn trà liền bị bắt giữ? Nàng cho rằng hắn hận Lâm Thiên hoàng, sẽ không thích Lâm Thiên hoàng nhúng tay vào chuyện của hắn, nhưng mà, nàng lại không biết, mục đích của hắn..... căn bản chính là nàng!

Tông Chính Vô Ưu ánh mắt sắc bén chợt lóe, chuyển mắt qua, âm thanh không gợn sóng nói: "Bốn vương nói qua, một nữ tử, quá mức thông minh không tốt, thích hợp ngốc một chút, ngày ngày trôi qua sẽ tốt hơn nhiều. Có một số việc, qua đi thì cho nó qua đi, hè tất phải hỏi nguyên nhân, tự tìm phiền não."

Đây là nam tử đêm qua nhu tình vạn phần? Thì ra hắn thế nhưng lại bạc tình như vậy! Lời nói của hắn, giống như dùi trống nện thật mạnh vào trong lòng nàng, đau đớn tận xương tủy. Nàng cố nén xuống khuông cho nước mắt chảy ra, cười đến bi thương vô cùng, hít sâu một hơi, cực lực bình phục nỗi lòng, tiện đà tự giễu cười nói: "Thông minh? A... Ta nếu đủ thông minh, lại như thế nào trúng kế của ngươi, trở thành công cụ cho ngươi dùng để luyện công?!" Hai chữ công cụ, quả thực như lưỡi dao sắc bén đâm vào tim, đau đớn không chịu nổi. Đến cùng..... là nàng quá ngu dốt, hay vẫn là hắn diễn quá thật?

Dưới sự tức giận, Lâm Thiên hoàng đã cho niêm phong vườn trà, bắt giữ những người có quan hệ vào lao ngục. Thái Tử vì tẩy thoát hiềm nghi, tất sẽ tìm kiếm người thế tội; nàng vì cứu người trong vườn trà ra khỏi lao ngục, chỉ có thể dựa vào hắn..... Những điều đó ở trong tính toán của hắn, hắn lấy danh nghĩa bảo hộ nàng thuận lợi đưa nàng vào vương phủ, lại lấy hư tình giả ý dụ tâm nàng, để đạt tới mục đích của hắn. Đó là..... nàng tự cho là tình yêu? Thật đáng buồn cười!

Tông Chính Vô Ưu nói: "Không phải ngươi không đủ thông minh, mà là bởi vì ngươi gặp được bốn vương! Người không cần lo lắng, nếu.... ngươi đã là nữ nhân của bốn vương, bốn vương sẽ cưới ngươi!"

Hắn ngẩng cao đầu, rũ mắt xem nàng, kia cao cao tại thượng tư thái bẽ nghẽ (khinh thường) nhìn chúng sinh. Nàng lại xem chính là một loại bồ thí, hôn nhân bồ thí, Mạn Yêu nàng còn không có hèn mọn đến cái loại tình trạng này!

"Không cần!" Nàng quả quyết cự tuyệt, cũng ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt giống nhau đáp lễ nhìn qua, cười đến lạnh nhạt mà kiên định, nói: "Nam hoan nữ ái..... Vốn dĩ chính là người tình ta nguyện, nói gì đến cưới gả? Đêm qua..... Coi như là một giấc mộng xuân, Ly Vương điện hạ vẫn là quên đi."

Chuyện tới bây giờ, nếu hắn còn tưởng rằng cưới nàng là một loại ban ân, thì hắn Tông Chính Vô Ưu cũng thật không hiểu biết nàng! Thân hình khẽ run, tay cầm thành quyển, sắc nhọn móng tay hoàn toàn đâm vào kiều nộn lòng bàn tay, nàng vẫn cứ cười, nhàn nhạt châm chọc.

Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu biến đổi, không ngờ nàng lại một lần cự tuyệt hắn! Nữ tử khác vì muốn lưu lại bên người hắn có thể không cần danh phận, thậm chí đòi chết đòi sống, nhưng nàng ngược lại, thất thân với hắn, lại như thế nhẹ nhàng bâng quơ, còn nói cái gì chỉ một giấc mộng xuân!?

Chẳng lẽ tối hôm qua hắn đối với nàng rốt cuộc là thiệt tình hay là giả ý, nàng thế nhưng một chút cũng không để bụng sao? Trong lòng đột nhiên bức bối lên, trong mắt bất giác nổi lên một tầng tức giận, duỗi tay chế trụ cầm nàng cao cao nâng lên, hắn không thích nàng như vậy vẫn luôn ngẩng cao đầu, trong mắt hết thảy đều là biểu tình đậm mạc, tựa hồ trên đời này, bất luận kẻ nào, bất luận việc gì đều không lọt vào mắt nàng, không khắc vào tâm nàng.

Hắn nheo lại mắt phượng, gắt gao nhìn thẳng đôi mắt nhiễm đen của nàng, ánh mắt sắc bén như muốn đâm thẳng linh hồn của nàng, trầm giọng nói: "Ngươi có biết hay không, trên đời này..... Có bao nhiêu nữ tử muốn gả cho bốn vương?"

Cầm Mạn Yêu bị nắm chặt đến sinh đau, nàng thử giãy giụa, nhưng nàng càng giãy giụa hắn siết càng chặt, làm như muốn đem nàng bóp nát mới bằng

lòng dùng tay. Nàng dứt khoát không giãy giụa tùy hẵn năm, nỗi đau này, sao
băng nỗi đau trong lòng? dịch bởi yên hoa trên wattpad

Nàng quật cường mà câu môi, ánh mắt bình tĩnh nói: "Ly Vương điện hạ thân
phận tôn quý, dung mạo so Phan An, người muốn gả cho ngươi tất nhiên là
nhiều không kể xiết, ngươi cũng có thể..... đem các nàng ta một người một
người cưỡi vào phủ, nhưng..... bên trong những người đó, tuyệt không bao quát
ta."

Tông Chính Vô Ưu sa sầm mặt xuống, lời này nếu ở người bình thường nói
ra càng như là giận dỗi, nhưng từ trong miệng nàng nói ra, lại làm cho người ta
cảm thấy đó chính là suy nghĩ trong lòng nàng.

Nữ tử này đâm qua bởi vì một câu nói của hẵn mà cảm động đến nước mắt
tràn mi, hôm nay biết được hẵn đều không phải là thiệt tình, lại có thể cười đến
thản nhiên như thế. Loại tươi cười này, làm hẵn cảm giác cực kỳ chói mắt. Hẵn
hở mắt nhìn chăm chăm nàng trong chốc lát, trừ bỏ đáy mắt nàng có châm chọc
cùng mỏng lạnh (vô tình, thời ơi) trên khoe miệng, hẵn thế nhưng nhìn không ra
biểu tình nào khác. Hẵn cũng còn không tin, trong lòng nàng, cũng giống với vẻ
bề ngoài nhìn như bình tĩnh của nàng.

Hẵn đột nhiên duỗi tay một phen ôm eo nàng, vòng eo nhỏ gọn mềm mại một
tay là có thể ôm hết, làm hẵn nhớ tới đâm qua triền miên mang cho hẵn cảm giác
mất hồn, trong lòng không khỏi rung động, đột nhiên kéo nàng hướng trước mặt
hẵn, hai người thân hình dán chặt vào nhau.

Mạn Yêu biến sắc, không chút do dự dùng sức đẩy hẵn, lạnh lùng nói:
"Ngươi làm gì? Buông ta ra."

Tông Chính Vô Ưu không những không buông nàng ra, ngược lại một tay ôm
lấy thân nàng, một tay sờ lên khuôn mặt tái nhợt của nàng, đầu ngón tay ở oánh
bạch vành tai nàng nhẹ nhàng trêu đùa, không đứng đắn cười tà nói: "Ta chỉ là
muốn cùng nàng ôn lại cảm giác tối hôm qua..... Như thế nào? Nghĩ tới rồi sao?

Nàng hiện tại cự tuyệt gả cho bốn vương, nhưng đêm qua, nàng... chính là ôm ấp tâm tư sắp gả cho bốn vương, cam tâm tình nguyện..... Dâng lên chính thân thể mình."

Huyết sắc trên môi Mạn Yêu tức thì lùi đi sạch sẽ, người nam nhân này thật sự tàn nhẫn, hắn không muốn nhìn thấy nàng bình tĩnh, một hai phải mổ xé ra vết thương mà nàng đã che dấu, bày ra vết thương máu chảy đầm đìa, lại hung hăng mà dẫm đạp lên mới thoái mái!

.....

*Người xưa mặc rất nhiều lớp áo. Áo đơn chỉ là một lớp áo mỏng mặc bên trong.

*Chương này lúc Tông Chính Vô Ưu giận dỗi tự cao tự đại nói chuyện với Mạn Yêu, Yên Hoa dùng chữ "ngươi" để thay thế chữ "nàng " chỉ Mạn Yêu.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thượng
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Hoa Trong Gương, Trăng Trong Nước (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Nàng liều mình khống chế thân thể đang run rẩy, tâm lạnh như băng, lại kiên cường cười nói: "Thế thì đã sao? Người không biết à? Ở nơi đó của chúng ta, hai người không quen biết, cũng có thể phát sinh chuyện tình một đêm, sáng hôm sau đường ai nấy đi, đối phương là đẹp hay là xấu đều không nhớ rõ..... Loại sự tình này, chỗ nào cũng có, với ta mà nói, căn bản là không coi ra gì. Mà ta, tại sao phải bởi vì vậy mà gả cho một người lợi dụng ta."

Cuộc đời nàng thông hận nhất chính là bị lợi dụng, đặc biệt là lừa gạt cùng lợi dụng tình cảm, đáng tiếc, một lần tử vong cũng chưa thể làm cho trí nhớ nàng tốt lên, đã lọt vô bẫy ôn nhu của người nam nhân này.

Thân người Tông Chính Vô Ưu hơi cứng đờ, hắn tin tưởng thế giới kia tồn tại theo như lời nàng nói là tình một đêm, nhưng trực giác cho hắn biết nàng không phải là người tùy tiện như vậy. Cũng giống như mẫu thân hắn coi thân thể là sự trung thành cơ bản của tình yêu. Hắn không có suy nghĩ kỹ vì sao muốn cưới nàng, chẳng lẽ chỉ vì hắn đã được thân thể nàng sao? Tông Chính Vô Ưu bỗng nhiên buông nàng ra, ngẩng đầu kiên định mà dùng ngữ điệu không thể kháng cự nói với nàng: "Bốn vương nói qua, cả đời này, người mà ngươi có thể gả, chỉ có bốn vương! Mặc kệ ngươi có nguyện ý hay không..... đều không phải do ngươi quyết định."

Mạn Yêu cười, cười đến vô cùng châm chọc, người nam nhân này kiêu ngạo tự phụ cỡ nào, tự cho rằng hết thảy mọi thứ trên thế gian này đều ở trong lòng bàn tay của hắn. Nhưng nàng sẽ làm cho hắn biết, dù cho thế gian này hết thảy toàn vào hắn mong muốn, nhưng nàng Mạn Yêu, bất luận là người nàng, hay là tâm nàng, đều không phải do hắn khống chế.

Nàng ngẩng cao đầu nhìn thẳng Tông Chính Vô Ưu cười lạnh nói: "Ta biết Ly Vương điện hạ quyền thế ngập trời, nhưng tất cả mọi việc trên thế gian này, sẽ không vĩnh viễn đều ở trong khống chế của một mình ngươi. Cũng sẽ có một người, mà ngươi..... cầu mà không được, hay là cũng sẽ có một sự việc, cho dù Tông Chính Vô Ưu ngươi, dùng bất cứ thủ đoạn gì, cũng vô phương..... xoay chuyển càn khôn."

Ngữ khí nàng kiên định như vậy, một chữ, một câu, vô cùng rõ ràng. Tông Chính Vô Ưu sững sốt một lát, cuồng phong đột nhiên đột kích mãnh liệt kiên quyết tựa như muốn lật đổ thiên địa, từ giữa bọn họ gào thét mà qua.

Mạn Yêu dùng hết sức lực toàn thân mới nói xong mấy câu đó, lại không muốn ở lại nơi đây thêm nữa khắc nào nữa, càng không nghĩ muốn đổi mặt với nam nhân đã lừa gạt lợi dụng tình cảm của nàng.

Nàng quay đầu nghiêng người cùng hắn sát vai mà chạy nhanh qua, trong nháy mắt bóng dáng tương đối kia, vì ăn nhẫn lâu ngày cuối cùng nước mắt vẫn là không thể kiềm chế được mà chảy xuống, nước mắt trong suốt chảy qua khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy, mùi vị mặn mặn không chảy vào giữa môi răng mà chảy thẳng đến trái tim. Nàng cắn chặt môi, đem âm thanh nghẹn ngào muốn xông ra ngoài miệng mạnh mẽ chèn lại ở yết hầu, nuốt xuống dưới đáy lòng, giống như nuốt xuống một thanh đao, ở trong lòng nàng sinh ra một dòng máu thăm trầm.

Nàng nỗ lực nhếch lên một bên khóe môi, quật cường mà cười, một bước tiếp một bước, không có nửa phần do dự cùng không nỡ, kiên định khác thường mà đi về phía trước, chưa từng quay đầu lại.

Từ trước đến nay người nói nhiều như Cửu hoàng tử giờ phút này cực kỳ an tĩnh, hắn ngạc nhiên mà nhìn nữ tử từ hắn bên người đi qua một bên rời lệ một bên cực lực mỉm cười, khiếp sợ nói không ra lời, hắn chưa từng nghĩ tới, một nữ tử mỹ lệ thông tuệ như vậy, nhìn như thản nhiên trầm tĩnh, kỳ thật kiêu ngạo mà quật cường, rõ ràng là thương tâm đến chết, lại càng muốn đem chính mình ngụy

trang thành bộ dáng dường như không có việc gì, mãi cho đến nỗi tử thân ảnh biến mất sau núi, hắn mới như trong mộng tỉnh lại mà kêu lên: "Nàng khóc! Thất ca, Li Nguyệt nàng..... Nàng thật sự khóc!" Không thể tưởng tượng! Hắn cho rằng Li nguyệt, nàng thản nhiên bình tĩnh lại giỏi về che dấu nội tâm tình cảm chân thật như vậy, vĩnh viễn sẽ không khóc.

Tông Chính Vô Ưu nghe vậy chấn động, bỗng nhiên quay đầu lại, phía sau trừ bỏ Cửu hoàng tử, giai nhân đã mất bóng. Nàng thật sự đi rồi! Tâm hoảng hốt không lý do, Tông Chính Vô Ưu trực giác muốn đuổi theo xuống núi, nhưng nghĩ đến vừa rồi nàng kiên quyết cùng lạnh nhạt, chân không nhúc nhích. Hắn quay đầu đối với cách đó không xa phân phó nói: "Lãnh Viêm, đi theo nàng."

Khi đó, hắn không hiểu đến chính mình trong lòng trống trải từ đâu mà đến, hắn cho rằng vô luận nàng đi nơi nào, đều trốn không thoát lòng bàn tay hắn, nhưng hắn ngàn vạn lần cũng không nghĩ tới, cái buông tay này, mang lại cho hắn một cái kết quả làm hắn khó có thể thừa nhận...

.....

Tháng năm trời đổ mưa, cũng có thể lạnh thấu xương. Buổi chiều nay, cuồng phong gào thét, mây đen kéo đến, mưa rất lớn, trên đường người đi đường vội vã tìm chỗ đục mưa, bước chân rối loạn. Đánh xe xa phu dùng sức mà lẩy roi quất lên lưng ngựa, ngựa ăn đau "Hí" vang một tiếng, giương chân chạy gấp, nước bùn bắn đầy thân.

Mạn Yêu kéo bước chân nặng nề, thong thả đi ở trong mưa to đang không ngừng cọ rửa đường phố, nàng bắt đầu có chút thống hận chính mình thanh tịnh. Giọt mưa lạnh băng, từng giọt từng giọt gõ lên trên khuôn mặt tê lạnh của nàng mà sinh ra đau đớn.

Nàng chỉ mặc một chiếc áo đơn như vậy bước đi trong mưa, không phải bởi vì nàng thất tình mà muốn giày xéo chính mình. Mà nàng là người kỳ thật thực ích kỷ, vô luận là kiếp trước hay là kiếp này, nàng sẽ không đi làm cái chuyện

ngu xuẩn vì muốn trả thù người khác mà thương tổn chính mình, nàng chỉ là..... Chỉ là không có chỗ nào để đi. Con đường phía trước mưa bụi mông mang, tầm mắt mơ hồ không rõ, nàng với thế giới này, bất quá chỉ là một cô hồn đến từ dị thế, không có nhà, không có thân nhân, không có ám áp.....

Thì ra, nàng..... cái gì đều không có a! Ngay cả thân thể này đều không phải chính mình, còn có trái tim này..... Nàng sầu thảm cười, thế nhưng cười ra tiếng, thê lương vô cùng, tiếng cười xen lẫn trong tiếng bão táp ở đầu mùa, thế nhưng phá lệ bi thương mà hoang vắng.

Nàng cứ lang thang như vậy không có mục tiêu để đi, cũng không biết đi bao lâu, đến lúc nàng dừng lại, thế nhưng mới phát hiện đã đi tới Thiên Hồ Thủy. Bên bờ hồ, cành liễu phiêu diêu trong mưa gió không ngừng chụp phủ lên mặt hồ. Trên cửa lớn của Long Nguyệt vườn trà, giấy niêm phong đã không thấy, nàng hơi hoi sảng khoái, nhưng sau đó tự giễu không thôi, mục đích của hắn đã đạt được, còn phong vườn trà của nàng lại thì còn có ý nghĩa gì. Nàng bỗng nhiên không muốn đến gần một chút nữa, nơi đã từng là vườn trà trong mộng tưởng của nàng. Nàng không thể quên, chính là ở nơi đó, nàng ngoài ý muốn đụng chạm thân thể nam nhân kia, thì đã định phải kết cục bị lừa gạt lợi dụng.

Đờ đẫn xoay người, nàng cô độc đi trên con đường không một bóng người, không có mục đích đến, cảm giác cả người thực mỏi mệt. Thật sự đã đi rất lâu, chân không động nổi, nàng tùy tiện tìm một góc tường ẩn khuất, dựa vào vách tường lạnh cứng, chậm rãi ngồi xổm xuống ôm đầu gối, nàng muốn cứ như vậy ngây ngô trong chốc lát, chỉ trong chốc lát mà thôi..... Nhắm mắt lại, lắng nghe dưới mái hiên âm thanh của những giọt mưa rơi xuống bắn tung tóe trên vũng nước, nàng nhẹ giọng lẩm bẩm nói: "Trận mưa này, đổ xuống thật tốt."

Toàn bộ thế giới đều trở nên an tĩnh.

Lúc mưa sắp dứt, nàng thu lại tất cả cảm xúc, đang muốn đứng dậy, đột nhiên trước mặt xuất hiện một đôi giày gốm màu đen.

Ánh mắt Mạn Yêu chậm rãi hướng lên, chủ nhân đôi giày kia mặc một bộ

gãm trường bào hảo hạng màu xanh da trời, có một khuôn mặt anh tuấn phi phàm, trên khuôn mặt biểu tình vẫn luôn ôn hòa, trên tay cầm một cây dù giấy màu xám nhạt giơ lên đỉnh đầu nàng, mang theo ánh mắt có chút quan tâm chăm chú nhìn khuôn mặt tái nhợt của nàng, mỉm cười hướng nàng vươn một bàn tay ra.

Mạn Yêu ngơ ngẩn nhìn bàn tay kia, ngón tay thon dài khớp xương rõ ràng, lòng bàn tay có những vết da đã chai sần thẫm màu.

Nam tử thấy nàng chỉ là nhìn bàn tay hắn đến xuất thần, liền nhẹ nhàng cười nói: "Nhiều năm chinh chiến nơi sa trường, cầm kiếm cũng nhiều, tay đều nổi lên chai sần. Nàng..... đừng để ý."

Mạn Yêu lắc lắc đầu, giương mắt nhìn gương mặt anh tuấn ôn hòa vô hại. Chính là người này, ở hai ngày sau sẽ trở thành phu quân nàng, từ đây nàng sẽ mang họ hắn (Phó phu nhân), cùng hắn làm bạn cả đời. Nam tử này, hắn đúng như bẽ ngoài nhìn qua vô hại như vậy sao? Nàng nhàn nhạt cười, ánh mắt lại là sắc bén vô cùng, thăng bức đến chỗ sâu trong đáy lòng người, ngữ điệu trầm hoãn nói: "Ta chỉ là suy nghĩ, tựa hồ mỗi một lần gặp được tướng quân, đều trùng hợp ở thời điểm ta cần trợ giúp nhất, ngươi nói..... Đây là thiên ý? Hay là nhân ý?"

Phó Trù hơi sững sốt, ánh mắt khẽ biến, đáy mắt có một tia khác thường quang mang chợt lóe rồi biến mất, tiện đà nhẹ nhàng tùy ý mà cười nói: "Đương nhiên là nhân ý. Trên đời này làm gì mà có nhiều thiên ý trùng hợp như vậy. Thị vệ bên người ta vừa rồi có đi ngang qua nơi này, vừa lúc thấy được nàng, thông báo với ta, cho nên ta liền đến đây xem nàng. Nơi này cách phủ của ta không xa, trên người nàng đã ướt đẫm, không bằng cùng ta hồi phủ tắm gội thay xiêm y, để tránh giống như trước cảm nhiễm phong hàn." Hắn cong người hướng nàng đưa tay.

Mạn Yêu lấy khéo mắt ngó nóc nhà cách đó không xa, hơi do dự sau đó gật đầu, duỗi tay nắm tay hắn, muốn mượn lực đứng dậy, nhưng chân cẳng đã là

chết lặng không nghe sai khiếu, còn chưa đứng lên lại ngồi xổm xuống, thân mình một cái không xong, ngã xuống bên cạnh lạch nước.

Phó Trù vội vàng duỗi tay đỡ lấy vai nàng, nói: "Nàng cầm dù, ta ôm nàng đi." Dứt lời không khỏi phân trần mà đem dù nhét vào trong tay nàng. Hai chữ "không cần" nàng còn không kịp nói ra, người cũng đã bị ôm lên.

Ôm ấp của hắn thực ấm áp, bả vai rộng lớn, hai tay rắn chắc mà hữu lực, đem nàng vững vàng ôm vào trong ngực, làm cho người thật an tâm. Lúc này, vô luận thế xác hay là tinh thần của nàng đều đã mỏi mệt đến cực điểm, nàng bỗng nhiên nghĩ, nàng vì sao lại muốn suy xét nhiều như vậy? Cái gì âm mưu lợi dụng, cái gì quân cờ chính trị, thôi bỏ đi, nếu nhất định phải gả, thì gả đi. Chỉ cần nàng có thể bảo vệ cho chính lòng mình không bị tổn thương, cái khác, cái gì đều không quan trọng. Nghĩ vậy, nàng thả lỏng thân mình, nhắm mắt lại, dựa vào chỗ cổ vai hắn, bất tri bất giác liền nặng nề ngủ say, cây dù trong tay rơi xuống mặt đất sau lưng bọn họ, cũng hoàn toàn không hay biết.

Phó Trù cúi đầu nhìn dung nhan mệt mỏi của nữ tử trong lòng ngực, ánh mắt khẽ nhúc nhích, vô thức mà thả chậm bước chân, đi càng thêm trầm ổn.

.....

Phủ Ly Vương

Mưa dần dần ngừng rơi, trời quang mây tạnh, phủ Ly Vương sau khi bị mưa to cọ rửa qua so với ngày trước có thêm một tia thanh lãnh (thanh tĩnh + lạnh lẽo) hương vị.

Mạn Hương Các, Tông Chính Vô Ưu mắt phượng nhẹ nhắm, tư thế lười biếng mà dựa vào trên giường nệm nghỉ ngơi, ngón trỏ tay phải vô ý thức mà vuốt ve một quân cờ làm bằng bạch ngọc trên có khắc chữ đỏ năm trong lòng bàn tay tay trái, làm như đang chờ đợi cái gì. Qua hồi lâu, hắn bỗng nhiên nói: "A Mạn, sao còn không đánh xuống? Thời gian nàng suy nghĩ càng ngày càng lâu rồi, còn như vậy đi xuống, chúng ta một ván cờ, từ sớm cho đến tối cũng

đánh không xong!"

Hắn nói chuyện thời điểm đôi mắt vẫn như cũ nhắm mắt lại, lảng lặng chờ đợi tiếng đáp lại, nhưng mà, đợi nửa ngày, đối diện an tĩnh đến hô hấp đều không cảm giác được. Tông Chính Vô Ưu đột nhiên tỉnh táo lại, kinh ngạc mở to mắt, đối diện không có một bóng người. Hắn trong lòng chấn động, nhanh như thế đã hình thành thói quen sao? Nhìn trong tay quân cờ, mày hắn nhíu chặt, đứng lên mang chút phiền muộn mà kêu lên: "Lãnh Viêm."

Nam tử một thân màu đen mặt lạnh băng lập tức hiện thân, cung kính nói:
"Thuộc hạ tham kiến Vương gia."

Tông Chính Vô Ưu vãy vãy tay, ý bảo hắn đứng dậy, nói: "Nàng rời đi hậu sơn làm gì? Lại đi đến chỗ nào?"

Lãnh Viêm nói: "Bẩm Vương gia, Li Nguyệt công tử sau khi xuống núi theo đường cái vẫn luôn đi theo hướng tây, ước chừng ở trong mưa đi một nửa canh giờ (3 tiếng đồng hồ), trên đường đi đến Thiên Hồ Thủy, dừng lại một lát, lại rồi đi....."

Tông Chính Vô Ưu thần sắc vừa động, giơ tay ngăn lại lời nói của hắn (Lãnh Viêm), suy tư nói: "Ngươi nói nàng ở trong mưa đi một nửa canh giờ? Nhưng có bung dù không?"

Lãnh Viêm lắc đầu nói: "Không có. Nàng vẫn luôn dầm mưa, đi rất chậm."

Tông Chính Vô Ưu trong lòng run lên, lại hỏi: "Trên mặt nàng biểu tình như thế nào?"

Lãnh Viêm nghĩ nghĩ, nói: "Vẫn luôn cười..... Cười đến thực nhạt nhẽo."

Tông Chính Vô Ưu hướng tới bên cửa sổ đi vài bước, nhìn ngoài cửa sổ sau khi mưa to tàn phá qua đi, phồn hoa thưa thớt. Hắn suy nghĩ nhớ lại mấy ngày trước, một ngày ánh nắng tươi sáng sau buổi trưa, bọn họ vừa mới kết thúc một

ván cờ hoà, hắn hỏi nàng cuộc sống ở kiếp trước, nàng trả nén thực trầm mặc, sau đó, nàng đột nhiên nói: "Hình như đã thật lâu trời không đổ mưa."

Hắn hỏi: "A Mạn thích ngày mưa?"

Nàng buông trong tay quân cờ, ánh mắt sâu thẳm nói: "Có một loại người, trời sinh thích mưa, bởi vì ở trong mưa, mới có thể yên tâm rời lẻ, không cần lo lắng sẽ có người khác nhìn thấy."

Hắn nói: "A Mạn chính là loại người này!"

Nàng quay đầu, rũ xuống mi mắt che lại nhàn nhạt thương cảm, nhẹ nhàng nói: "Ta đã không nhớ rõ có bao nhiêu lâu không chảy qua nước mắt, có lẽ mười lăm năm, lại hoặc là mười bảy năm..... Thật là lâu lăm, đã quên mất cái loại mùi vị này....." Đó là cuộc sống kiếp trước của nàng, tính cho bi thương cũng không thể khóc thút thít. (dịch bởi yên hoa trên wattpad)

Tông Chính Vô Ưu suy nghĩ, xem ra nàng đều không phải không để bụng như lời nàng nói! Hắn trong lòng thế nhưng dâng lên một tia vui sướng, còn có.... đau lòng. Nữ tử kia luôn là đem chính mình che dấu thật sâu như vậy. Hắn xoay người, hỏi: "Nàng hiện tại người đâu?"

Lãnh Viêm trả lời: "Bẩm, ở phủ Tướng Quân."

Thân thể Tông Chính Vô Ưu chấn động, ánh mắt biến đổi, xoay người lạnh lùng nhìn hắn (Lãnh Viêm), trầm giọng hỏi: "Phủ Tướng Quân nào?"

Lãnh Viêm cả người run lên, trả lời: "Là.....phủ đệ của Vệ quốc Đại tướng quân."

Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu trầm xuống: "Nàng đi phủ Tướng Quân làm cái gì? Còn có phát sinh việc khác?"

Lãnh Viêm lắc đầu "Nàng là bị Phó tướng quân tự mình ôm đi về phủ Tướng Quân. Thuộc hạ phí chút công phu mới trà trộn vào, nhưng không tìm được

nàng, đành phải an bài người canh giữ ở bốn phía phủ Tướng Quân."

Phó Trù?! Sắc mặt Tông Chính Vô Ưu trầm xuống, đôi tay không tự giác mà nắm chặt, trong đầu hiện lên một màn bọn họ hai người nhìn nhau nói giỡn trước đại điện cung Nghi Khanh, cùng với hình ảnh trong tiệc tối lúc công chúa Khải Vân quốc tuyển phu, Phó Trù vẫn luôn nhìn nàng.....giờ lại đến Phó Trù ôm nàng đi phủ tướng quân.

Trước mắt lập tức hiện lên tình cảnh nữ tử kia bị nam nhân khác ôm vào trong ngực, tức khắc bức bối lên, một loại cảm giác nói không rõ chua xót ở trong lòng hắt len lỏi. Hắt một khắc cũng ngồi không yên, bỗng nhiên đứng dậy nói: "Ngươi, tức tốc dẫn một trăm cẩm vê, theo bổn vương đi đến phủ Vệ quốc tướng quân."

.....

Phủ Tướng Quân

Khi Mạn Yêu tỉnh lại thì đã tới phủ Vệ quốc tướng quân rồi. Nàng mở to mắt, thấy chính mình được an trí nằm ở trên chiếc ghế mềm làm bằng gỗ nam thượng đẳng có phủ một lớp lông thú tuyêt trắng, chỗ tê đau ở trên đôi chân có một cảm giác ấm áp truyền đến, nàng rũ mắt vừa nhìn thấy, trong lòng đột nhiên chấn động, đinh thiêん lập địa thiếu niên danh tướng, tay cầm quân quyền của một quốc gia Vệ quốc đại tướng quân, giờ phút này thế nhưng nửa ngồi xổm quỳ gối dưới chân nàng, động tác ôn nhu mà vì nàng nắn bóp đôi chân tê dại của nàng!

Mạn Yêu kinh sợ nói: "Tướng quân đang làm cái gì?! Người mau mau dừng tay, Li Nguyệt không đắm đương nổi!"

Nàng vội vàng ngồi dậy, muốn quay người đi, chân lại bị Phó Trù chặt chẽ nắm ở trong lòng bàn tay. Giày vớ của nàng đều đã được cởi ra, chân ngọc tinh tế nhỏ nhắn ở bên trong bàn tay to rộng, một tay là có thể ôm hết, da thịt oánh bạch như ngọc bởi vì do hắt mềm nhẹ mát xa mà hiện ra nhàn nhạt hồng nhạt, trông rất đẹp mắt.

Phó Trù ngẩng đầu hướng nàng cười, nói: "Không có gì ngại, một lát là xong rồi." Dứt lời hắn cứ tiếp tục động tác lúc nãy.

Mạn Yêu ngơ ngác mà nhìn hắn, một câu cũng nói không nên lời.

Ánh nắng sau cơn mưa ôn ôn nhu nhu, xuyên thấu qua cửa sổ giấy trắng tinh, chiếu lên sườn mặt anh tuấn của hắn, sóng mũi cao thăng cùng với anh khí (khí chất anh hùng) giữa hai mày càng tăng thêm vài phần thanh nhã ôn hòa.

Người nam nhân này, không chỉ có thiện giải nhân ý, lại như thế ôn nhu săn sóc, nếu không có cùng Tông Chính Vô Ưu dây dưa, trong cuộc hôn nhân chính trị quyền mưu, nàng có thể gả cho một nam tử như vậy nên thấy đủ mới đúng, nhưng vì sao nàng một chút vui vẻ cũng không có. Thật khó tưởng tượng được, một nam tử ôn hòa, thanh tao như thế, lại rong ruổi nơi sa trường, chỉ huy trăm vạn hùng binh, làm cho quân địch nghe tiếng sợ vỡ mật, cho người ta một loại ấn tượng sát khí đầy người.

Nàng đang suy tư, không hề ý thức nhìn chăm chăm vào hắn, lại không ngờ ánh mắt Phó Trù vốn là đặt ở trên chân nàng đột nhiên lại nâng cao lên, bốn mắt nhìn nhau, hai người đều sững sốt.

Mạn Yêu vội xoay mặt đi hơi hơi cúi đầu không ra tiếng, Phó Trù nhẹ nhàng cười nói: "Nàng đứng lên đi lại một chút xem, có khá hơn không?" Nói xong đỡ tay nàng, hai người cùng đứng lên. Nàng đi hai ba bước, chân cẳng linh hoạt tự nhiên, quả nhiên không hề có cảm giác tê đau, nàng chân thành cảm kích cười nói: "Cảm ơn ngươi."

Phó Trù không thèm để ý mà cười nói: "Nước ấm đã kêu người chuẩn bị rồi, ở bên trong. Nàng có bất luận yêu cầu gì, thì phân phó cho nha đầu nơi này."

Mạn Yêu cười nhạt gật đầu, xoay người hướng tới phòng tắm bước vào, bước đến tấm bình phong bằng ngọc trên có khắc hoa, nàng bỗng nhiên dừng lại bước chân, ngoại đầu nhìn thấy Phó Trù vẫn đứng ở tại chỗ mỉm cười nhìn nàng chăm chú, nàng trong lòng tự nhiên có chút bất an, mày đẹp hơi chau nói: "Tướng

quân cứ như vậy mang ta hồi phủ... không lo lắng đắc tội với Ly Vương sao?"

Lấy võ công Phó Trù, không có khả năng không biết có người vẫn luôn đang âm thầm đi theo nàng, quan sát tình hình của nàng, cũng nhất định có thể nhìn ra giữa nàng cùng Ly Vương đã xảy ra vấn đề.

Phó Trù nhàn nhạt hợp lại mi nói: "Ta chỉ là không nghĩ đến thân thể nàng có bệnh, ngược lại không suy xét nhiều như vậy.... qua sự nhắc nhở của nàng như thế, ta phải nên hảo hảo suy xét, phải hay không đợi nàng sau khi tắm gội xong, tự mình tiễn nàng về phủ Ly Vương, để tránh cùng vị Vương gia kia đang được bệ hạ thịnh sủng kết thù oán." Lời nói nửa nói giỡn, làm như vẫn chưa đem vấn đề này để vào mắt. Ôn hòa mà tùy ý tươi cười, làm cho không khí cả phòng trở nên nhẹ nhàng mà thích ý.

Nhưng mà, Mạn Yêu lại cảm thấy lúc hắn đang nói đến "Vương gia đang được bệ hạ thịnh sủng", phía sau tươi cười có cảm xúc khác thường nói không rõ, là châm chọc là oán hận, hoặc là cái gì khác, cái loại cảm xúc này bị hắn che dấu đến thực sâu, cụ thể là cái gì, nàng không thể nào xác định.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn, nàng cảm thấy có chút quen mặt, nhưng như thế nào cũng nghĩ không ra ở nơi nào gặp qua. Giờ phút này, lại nhìn kỹ gương mặt này, nhìn sơ lược những biểu tình trên mặt hắn, thế nhưng nhìn ra một tia lạnh buốt, nàng trong đầu lập tức hiện lên một gương mặt khác, mặt mày lạnh lùng, ngũ quan tựa đao khắc hình dáng rõ ràng, ánh mắt sắc bén, làm cho người không có chỗ nào che giấu..... Lâm Thiên hoàng!! Nàng trong lòng cả kinh, người có khuôn mặt cùng hắn tương tự, thế nhưng là..... Lâm Thiên hoàng?!

Phó Trù thấy nàng nhìn chăm chăm vào hắn, tựa ở nghiên cứu cái gì, trong mắt còn hiện lên kinh ngạc nghi hoặc, không tự chủ cười hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Mặt ta..... có cái gì đặc biệt sao?"

Mạn Yêu sững sốt, lập tức hoàn hồn, giống như tùy ý nói: "Không phải, chỉ là bỗng nhiên ta cảm thấy ngươi thật là quen mặt, tựa hồ ở nơi nào gặp qua. Ta là

nói.... trước lúc gặp nhau ở Đông Giao khách điếm."

Phó Trù chấn động, khóc mồi cười trong nháy mắt cứng đờ, ánh mắt từ trước đến nay ôn hòa giờ hiện lên một tia sắc bén, tốc độ biến mất cực nhanh, làm người nhìn thấy cho rằng đã hoa mắt. Hắn dường như không có việc gì mà hướng tới nàng vài bước, sắc mặt như lúc ban đầu ôn hòa, mang theo vài phần vui đùa nói: "Có thể là chúng ta có duyên. Lại có lẽ..... Chúng ta trước kia thật sự gặp qua, ở trong mộng cũng nói không chừng."

Mạn Yêu cười nhẹ nhàng thuận miệng nói: "Có lẽ đi."

Phó Trù nhẹ nhàng vỗ vai nàng, nhẹ giọng nói: "Mau vào đi thôi, còn chậm nữa, có khả năng nàng tắm cũng không an ổn rồi."

Mạn Yêu trong lòng hiểu rõ, gật đầu nói: "Được. Trong chốc lát người của Ly Vương phủ tới, ngươi trước giúp ta chẩn một trận, ta chính mình nghĩ cách rời đi, sẽ không làm ngươi khó xử." (dịch bởi yên hoa trên wattpad)

Nàng dừng một chút, nhìn hắn ôn hòa phía sau con ngươi thâm trầm khó lường, lại nói: "Qua hai ngày nữa, ngươi phải trở thành Phò mã của Dung Nhạc trưởng công chúa, trước khi thành thân, nếu có cơ hội, ngươi nên cùng nàng gặp mặt, tăng tiến chút cảm tình." Nàng tin tưởng hắn có thể hiểu ý tứ nàng.

Ánh mắt Phó Trù rũ nhẹ lại nâng lên, đã là xoay mây vòng, cười nói: "Nói rất có lý! Ta đây đi ra ngoài trước."

Mạn Yêu nhìn bóng dáng hắn rời đi, bên môi ý cười dần dần dấu đi, xoay người vòng qua bình phong, đi vào sương mù lượn lờ trong phòng tắm rộng lớn.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Tề Tụ Ở Phủ Tướng Quân (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân "Cốc.... cốc....cốc....."

Trước cửa phủ Vệ quốc tướng quân, một hồi tiếng đập cửa trầm trọng mà dồn dập vang lên, thủ vệ lão Trương không vui mà hét lên: "Ai a? Tới.. tới đây, đừng gõ nữa! Cũng không nhìn xem đây là cửa nhà ai mà gõ mạnh như thế, gõ hỏng rồi các ngươi bồi thường không nổi đâu."

Mỗi lần tướng quân đánh thắng trận trở về, luôn có không đếm xuể các quan lại tới cửa bái phỏng. Hắn một bên lẩm bẩm, một bên không chút để ý mở cửa ra một cái khe hở, hướng ra ngoài nhìn thăm dò, vừa nhìn thấy không khỏi hoảng sợ, chỉ thấy ngoài cửa hai đội áo lam cầm vệ chỉnh chỉnh tề tề mà đứng đó, ở giữa một chiếc xe ngựa xa hoa, cửa xe đóng chặt, bên hong xe ngựa có bốn gã nam tử phân ra mà đứng, mỗi người tay vịn trường kiếm bên hông, sắc mặt phi thường nghiêm túc. Nhìn cảnh tượng này, lão Trương trong lòng biết người này có thân phận không bình thường. Còn chưa chờ hắn mở miệng, thị vệ gõ cửa đã lớn tiếng trách mắng: "Ly Vương giá lâm, còn không mau mau mở cửa, kêu tướng quân nhà ngươi ra nghênh đón!"

Lão Trương vừa nghe được hai chữ "Ly Vương", mồ hôi lạnh tách tách mà xông ra. Hắn âm thầm cảm thấy may mắn vì chính mình vừa rồi còn không có làm càn, cuống quít đem cửa mở ra, cung cung kính kính nói: "Vâng, tiểu nhân liền đi bẩm báo."

"Không cần." Sắc mặt Phó Trù bình tĩnh ôn hòa, làm như sớm đã đoán trước, từ trong viện vững bước đi ra. Lão Trương vội thối lui đến một bên, Phó Trù ra đại môn, đối với xe ngựa hơi hơi ôm quyền, hữu lễ nói: "Ly Vương đại giá quang lâm, bốn tướng không kịp từ xa tiếp đón, thỉnh Ly Vương chớ trách."

Một hộ vệ xốc lên màn xe, Tông Chính Vô Ưu nhảy xuống xe ngựa, động tác dứt khoát lưu loát. Hắn ngẩng đầu mà đứng, ánh mắt lạnh lùng nhìn Phó Trù, mặt vô biểu tình nói: "Tướng quân không cần khách khí. Bốn vương không thỉnh mà đến, là vì bốn vương..... Vương Phi tương lai, nghe nói nàng tới phủ tướng quân làm khách, hiện sắc trời đã tối, bốn vương..... đích thân tới đón nàng hồi phủ."

Hắn đem hai chữ "Vương Phi" cắn chữ thật nặng, giống như hướng người khác tuyên cáo đó là "người" của hắn.

Vương Phi? Không gần nữ sắc như Ly Vương thế nhưng vì một nữ nhân tự mình tới cửa, đã đủ làm cho người kinh ngạc, còn xứng nàng là Ly Vương Phi tương lai, nhìn ra nữ tử này đối với hắn(TCVU) mà nói đã là không bình thường, tương lai, nhất định sẽ trở thành tử huyệt của hắn(TCVU)! Sắc mặt Phó Trù thay đổi trong nháy mắt, ôn hòa con ngươi tinh quang chợt lóe, giây lát lướt qua.

Hắn(Phó Trù) quét mắt nhìn trầm tên cầm vệ to lớn, khẽ nhíu mày, giống như nghi hoặc nói: "Ly Vương Phi tương lai ở trong phủ bốn tướng làm khách? Thật có chuyện này?" Hắn(Phó Trù) quay đầu lại đối với thủ vệ lão Trương nghiêm túc trách mắng: "Trương Càng, Ly Vương phi khi nào giá lâm phủ tướng quân, ngươi vì sao không bẩm báo với bốn tướng? Khiến bốn tướng chậm trễ tiếp đón Vương Phi, ngươi phải bị tội gì?!" Tự ý cất chúa Ly Vương Phi cũng không phải là việc nhỏ, hắn(Phó Trù) làm sao mà không nhận ra.

Phó tướng quân luôn luôn ôn hòa, nhưng khi trầm mặt xuống cũng rất dọa người, cho dù ngữ khí của hắn còn không coi là quá nặng, lại có thể gọi người từ đáy lòng run lên. Lão Trương hai chân mềm nhũn, quỳ xuống đất sợ hãi nói: "Hồi bẩm tướng quân, tiểu nhân, tiểu nhân..... Văn chưa nhìn thấy người được gọi là Ly Vương Phi a! Trong phủ hôm nay cũng chưa có khách nữ viếng thăm..... Thỉnh tướng quân minh giám!"

Phó Trù lúc này mới xoay người, mang theo khuôn mặt tươi cười nói: "Không biết Ly Vương từ chỗ nào biết được, Ly Vương Phi tương lai ở trong phủ bốn tướng? Có thể hay không là..... tin tức có chỗ nhầm lẫn?"

Tông Chính Vô Ưu bộ dáng xem diển mà nhìn Phó Trù đã hiểu rõ còn giả bộ hồ đồ, thị vệ sau lưng từ bên trong xe ngựa dọn ra một cái ghế dựa đở bằng gỗ, hắn kéo vạt áo lên tư thế ưu nhã mà ngồi xuống, khóc môi hơi câu lên, trong mắt lại không hề có ý cười, trầm giọng nói: "Tướng quân ý tứ là..... Bốn vương tin vào lời gièm pha, không có việc tự tìm việc?"

Phó Trù nói: "Bốn tướng tuyệt không có ý này, Ly Vương chớ nên hiểu lầm."

Tông Chính Vô Ưu mày rậm nhướng lên, trầm giọng nói: "Như vậy tướng quân..... Là không muốn giao người?"

Phó Trù cười nói: "Cả Ly Vương Phi tướng lai là ai bốn tướng cũng không biết, Ly Vương kêu bốn tướng như thế nào mà giao người?"

Tông Chính Vô Ưu sắc mặt lạnh lùng, nói: "Bốn vương cho rằng tướng quân là người hiểu rất rõ!" Hắn cũng không tin, lấy ánh mắt Phó Trù đêm đó nhìn A Mạn, chẳng lẽ lại nhìn không ra nàng là thân nữ tử!

Phó Trù như cũ cười nói: "Thật sự không khéo, bốn tướng từ nhỏ ngu dốt, làm Ly Vương thất vọng rồi."

Bọn họ hai người ngoài mặt thoạt nhìn ai cũng có gương mặt tươi cười, nhưng nụ cười phía sau lại là ẩn giấu mũi nhọn, như sóng gió cuồng cuộn nổi lên dưới mặt hồ yên tĩnh.

Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu tà mị, tiếng nói cực trầm: "Nếu như thế, đợi bốn vương tìm được người, sẽ nói cho tướng quân biết..... nàng là ai?! Người đâu, đi vào lục soát!" Hắn không giải thích, đã là ra mệnh lệnh.

"Vâng!" Trầm tên cẩm vẹt tề ứng (cùng nhau đáp lại), thanh như hồng chung, đang muốn vào phủ lục soát, lại nghe một tiếng trầm trọng mạnh mẽ: "Chậm đê!" đè ép cả âm thanh của trăm người, làm tâm người chấn động.

Phó Trù trên mặt tươi cười rốt cuộc lạnh đi, con ngươi vốn ôn nhu đột nhiên

hóa thành hai thanh trường kiếm lạnh lẽo sắc bén, mang theo khí thế nghiêm nghị kinh sợ nhân tâm, khiến trăm tên cấm vệ đồng thời dừng lại động tác. Đây là trừ bỏ Vương gia ra, bọn họ chưa bao giờ từ người khác cảm thụ qua sự uy nghiêm vô thượng.

Phó Trù thu ánh mắt, hồi phục cảm giác ôn nhuận hòa khí, hắn mỉm cười đi về phía trước vài bước, nói: "Ly Vương muốn lục soát phủ Tướng Quân của bốn tướng, chỉ sợ là không ổn! Tuy nói Ly Vương thân phận cao quý, là một hoàng tử, lại có phong hào thân vương, nhưng bốn tướng thân là triều đình nhất phẩm đại quan, may mắn được bệ hạ thưởng thức, lệnh bốn tướng chỉ huy tam quân bảo vệ an nguy quốc gia của chúng ta. Nếu hôm nay không có bằng chứng liền tùy ý kêu người lục soát phủ đệ, như thế kêu bốn tướng sau này còn có uy tín gì hiệu lệnh tam quân? Huống hồ, văn bản mới của triều ta rõ ràng quy định, phàm trong triều phủ đệ của quan viên tam phẩm trở lên, chưa được ý chỉ của bệ hạ, ai cũng không có quyền lợi tự tiện điều tra." Hắn nói từng chữ từng chữ rất rõ ràng không mềm không cứng.

Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu sâu thẳm như đàm, câu môi cười như không cười nói: "Bốn vương cho rằng tướng quân hàng năm chinh chiến sa trường, chỉ có thời gian tham chiến, nghiên cứu sách lược như thế nào mang binh đánh giặc, lại không nghĩ rằng, tướng quân mới hồi triều một ngày, liền đối với công văn mới của triều đình rõ như lòng bàn tay, có thể thấy được tướng quân dụng tâm không nhỏ."

Phó Trù cười nói: "Ly Vương quá khen! Bốn tướng e sợ về sau có người không quen thuộc triều đình pháp lệnh mà phạm phải không nên phạm sai lầm, lúc này mới không thể không dành ra chút thời gian, tận lực giải thích một ít.....

Làm Ly Vương chê cười."

Giữa bọn họ mỗi một lời mỗi một câu nhìn như bình thường, lại dấu diếm huyền cơ. Phó Trù ứng đối lý luận chặt chẽ, một giọt nước cũng không lọt. Nhưng Tông Chính Vô Ưu là người nào? Cả thánh chỉ đều không để vào mắt, thế thì làm sao mà đem triều đình pháp lệnh đặt ở trong mắt!

Bởi vì ban ngày trời đổ mưa, thời tiết hiện giờ có vẻ ẩm ướt, trong không khí có nhàn nhạt mùi thuốc súng. Tông Chính Vô Ưu cùng Phó Trù hai người đối diện, một người sắc bén lạnh nhạt, một người ôn nhu bình tĩnh, hai người bằng tuổi giống nhau, đều có thâm trầm biểu tình vượt mức bình thường làm cho người khác nhìn không thấu.

Tông Chính Vô Ưu nhìn sắc trời ám xuống, đã không kiên nhẫn, trầm giọng nói: "Bốn vương không muốn hao phí tâm tư cùng tướng quân ở chỗ này đánh đổ. Bốn vương chỉ muốn biết, hôm nay tướng quân tự mình từ bên ngoài mang người về phủ, hiện tại ở nơi nào?"

Phó Trù không dự đoán được hắn(TCVU) nhanh như thế đã đem lời nói rõ ra, hơi hơi sững sốt, tiện đà làm như bừng tỉnh ngộ ra, cười nói: "Thì ra Ly Vương nói chính là Li Nguyệt a?! Vương gia tới thực không khéo, nàng đã rời đi."

Tông Chính Vô Ưu âm thanh lạnh lùng nói: "Phải không? Nhưng bốn vương lại nghe nói nàng còn ở trong phủ tướng quân, nếu tướng quân thật sự không chịu giao người, vậy bốn vương..... Đành phải đắc tội!"

Hắn nói xong liền phất tay, lúc này cách đó không xa có một đạo âm thanh truyền đến: "Từ thật xa đã nghe thấy hình như âm thanh của Thất hoàng đệ, bốn Thái Tử lại đây nhìn một cái, không nghĩ tới thật đúng là..... Nha! Cầm vệ của phủ Ly vương đều xuất động, đây là xảy ra chuyện gì?" Theo giọng nói rơi xuống Thái Tử Tông Chính Tiêu Nhân mang theo Dư đại nhân và vài tên tùy thân thị vệ đã đi tới.

Tông Chính Vô Ưu nhíu nhíu mày, lười liếc mắt đến hắn(thái tử) một cái, như cũ ngồi ổn định vững chắc. Phó Trù lại là cười đón đi lên hành lễ. Thái Tử ít có khách khí, thật thật tại tại mà đỡ hắn(Phó Trù) một phen, nói: "Phó tướng quân là trụ cột của triều đình ta, tương lai bốn Thái Tử còn có rất nhiều sự tình yêu cầu dựa vào tướng quân. Từ nay về sau...loại nghi thức xã giao liền miễn đi." Một câu nói này, đã biểu đạt rõ ràng dụng ý lần này tới đây của hắn(thái tử).

Phó Trù nhàn nhạt cười nói: "Như thế sẽ không phải, quân thần có khác, lẽ không thể phế." Đối với ý tứ trong lời nói của Thái Tử, chỉ làm như không rõ.

Thái Tử trong lòng biết người giống hắn(Phó Trù) như vậy, cũng không dễ dàng lung lạc, đôi tay chắp sau lưng nhìn hai bên trăm tên cẩm vê, rất có phong thái vương giả ngẩng đầu hỏi: "Này rốt cuộc là chuyện như thế nào?"

Phó Trù mặt mang trào phúng không dấu vết mà quét mắt lướt qua Tông Chính Vô Ưu, ôn hòa nói: "Thái Tử điện hạ, kỳ thật không có đại sự gì, chỉ là Ly Vương đối với thần..... có chút hiểu lầm mà thôi."

Thái Tử gật gật đầu, rất là thống khoái mà nói: "Nếu là hiểu lầm..... Thất hoàng đế, người của ngươi đi xuống hết đi, nhiều cẩm vê như thế dừng lại trước đại môn của phủ Tướng Quân giống cái gì? Người khác không biết, còn tưởng rằng có chuyện lớn gì." Dứt lời hắn duỗi tay chỉ vào thủ lĩnh đứng ở đằng trước trăm tên cẩm vê, dùng mệnh lệnh nói: "Các ngươi, còn không mau mang theo mọi người rời đi, hồi phủ Ly Vương đi."

Không ai đáp lại, toàn bộ cẩm vê làm như là chưa từng nghe thấy mắt điếc tai ngợi. Tông Chính Vô Ưu nhàn nhản dựa vào lưng ghế, ánh mắt mang trào phúng, người của phủ Ly Vương trước nay đều chỉ nghe theo lệnh hắn(TCVU) một người mà thôi.

Sắc mặt Tông Chính Tiêu Nhân biến đến cực kỳ khó coi, tức khắc nỗi giận nói: "Các ngươi dám phản? Dám không nghe mệnh lệnh bốn Thái Tử?!"

Vẫn là không ai để ý đến hắn.

Tông Chính Vô Ưu buồn cười mà nhìn hắn(thái tử) một cái, loại tư thái này mà ở trước mặt hắn(TCVU) ra lệnh quả thực là cực kỳ buồn cười, hắn(TCVU) chậm rãi đứng lên, cười lạnh nói: "Thái Tử là đang nói bốn vương sao?"

Đôi con ngươi của Thái Tử lạnh băng tà tú, trong lòng không khỏi đánh run, nhưng mặt ngoài vẫn làm bộ dường như không có việc gì, hắn là trữ quân của

một nước không thể trước mặt tướng quân mà hắn muốn lung lạc mất hết mặt mũi. Thế là, hắn chậm rãi tới gần Tông Chính Vô Ưu, ở bên tai thấp giọng chỉ có hai người nghe đến: "Ngươi đừng quên, ngươi là như thế nào mới có thể sống trên đời này!" Là mạng của mẫu thân hắn đổi lấy, cái này thiên đại nhân tình (ân to bằng trời), hắn muốn Tông Chính Vô Ưu thời thời khắc khắc nhớ kỹ.

Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu lập tức biến đổi, liếc xéo hắn(Thái tử), hờ lạnh một tiếng, cười nói: "Thái Tử, ngươi cũng nên biết, lợi thế vô luận ra sao, đều có lúc sẽ hết hữu dụng." Nhiều năm như thế Tông Chính Tiêu Nhân vì muốn mạng hắn(TCVU), sau lưng bày không ít âm mưu quỷ kế. Tông Chính Vô Ưu làm sao mà không biết! Hắn(TCVU) lần lượt buông tha tiểu nhân ám hiểm này, chính là nể mặt mẫu thân hắn(TCVU), nếu không, Tông Chính Tiêu Nhân sớm đã chết vô số lần.

Rõ ràng là cười, Thái Tử lại cảm thấy ánh mắt Tông Chính Vô Ưu giống như từ trong địa ngục lộ ra, lạnh đến xương cốt, bất giác run lên, cái tấm chăn làm cho mọi việc đều thuận lợi đã muốn mất đi hiệu lực sao? Hắn(Thái tử) có thể nào cam tâm, lại lấy ra đòn sát thủ nói: "Ngươi muốn làm gì? Ngươi đừng quên, lời hứa của mẫu thân ngươi Vân Quý phi đối với mẫu tử ta!"

Tông Chính Vô Ưu đột nhiên quay đầu, ánh mắt sắc bén như dao, cả người đều tản ra một hàn khí làm người run rẩy, mẫu thân là kiêng kị lớn nhất trong cuộc đời hắn, ai cũng không được nhắc tới. Hắn gắt gao nhìn thẳng Thái Tử, lạnh lùng nói: "Nếu không có lời hứa kia, ngươi cho rằng ngươi còn có thể đứng ở chỗ này cùng ta nói chuyện? Tông Chính Tiêu Nhân, cứ lấy việc ta đối với cái vị trí kia không có hứng thú, nhưng ngươi..... cũng đừng ép ta!"

Thái Tử ngẩn ra cả người run lên, hắn hiểu chỉ cần Tông Chính Vô Ưu nguyện ý, hắn Tông Chính Tiêu Nhân là Thái Tử hay là khất cái (tên ăn mày), bất quá là một câu nói mà thôi!

Không khí tức khắc trở nên nặng nề khẩn trương, gió đầu hạ nhẹ nhàng thổi qua đều có thể làm cho thân thể người bất tri bất giác mà run lên. Đầu tiên là Ly

Vương cùng tướng quân giăng co, giờ phút này lại tới thêm một Thái Tử, toàn bộ Lâm Thiên quốc ngoại trừ hoàng đế ra, ba người có quyền thế nhất đều ở chỗ này. Dư đại nhân lặng lẽ lui về sau mấy bước, tránh ở phía sau cẩm vê không dám hé răng. Phó Trù lặng lẽ đứng ở một bên, giống như vô tri vô giác, sắc mặt hắn như cũ ôn hòa, chỉ trong mắt ngẫu nhiên xẹt qua một tia sáng kỳ dị, bởi vì quá nhanh, làm người xem không chân thật.

Đúng lúc này, một chiếc xe ngựa trang trí hoa lệ hướng tới phủ Vệ quốc tướng quân.

"Hu...." một tiếng, xe ngựa dừng lại trước cổng lớn, một nữ tử mặc phượng bào, dáng người uyển chuyển nhẹ nhàng, rèm châu che mặt, được thị nữ dùu dắt xuống xe ngựa. Ánh mắt mọi người đều hướng tới nàng nhìn qua, nữ tử cảm giác được không khí không bình thường, hơi hơi ngừng lại một chút, quét mắt qua mỗi người ở đây, sau đó hướng tới Tông Chính Vô Ưu đi qua, đơn giản thi lễ, cười nhạt nói: "Thì ra Ly Vương điện hạ cùng Thái Tử điện hạ cũng ở a, Dung Nhạc hữu lễ!"

Nàng đi tới gần, Tông Chính Vô Ưu chỉ cảm thấy một mùi son phấn phảng phất từ trong xương cốt phát ra xông vào mũi, tuy rằng không tính thực nồng nặc, nhưng cuộc đời hận ghét nhất đó là loại mùi hương này, lập tức liền nhíu mày đối với một bên hộ vệ sử dụng ánh mắt, tên hộ vệ kia vội vàng tiến lên chắn lại, nữ tử áo đỏ bị bắt lùi lại vài bước.

Phó Trù tiến lên cùng nữ tử chào hỏi lẫn nhau, tiện đà cười nói: "Qua hai ngày nữa, đó là ngày bốn tướng cùng Dung Nhạc trưởng công chúa đại hôn, bốn tướng muốn trước khi đại hôn cùng công chúa qua lại quen biết lẫn nhau, thuận tiện mời công chúa đến xem trong phủ có chỗ nào không hài lòng, tuy không kịp một lần nữa xây dựng lại, nhưng có thể hơi thay đổi một chút bố trí cũng tốt. Lại không ngờ hôm nay thế nhưng lại trùng hợp như vậy, Thái Tử cùng Ly Vương còn có Dư đại nhân đều tụ họp ở chỗ này, nếu không chê, không ngại cùng nhau nhập phủ, bốn tướng an bài tiệc tối, đến lúc ấy chúng ta lại tiếp tục trò chuyện, như thế nào?"

Thái tử vốn đang lo lắng cho mình xuống đài không được, vừa nghe đến kiến nghị này, tự nhiên vui vẻ trầm trồ khen ngợi, Dư đại nhân càng là vội vàng phụ họa. Nữ tử áo đỏ gật đầu mà cười. Chỉ có Tông Chính Vô Ưu không có tỏ thái độ, hắn nghiêng mắt đánh giá nữ tử vốn nên trở thành thê tử hắn, lại bị hắn cự hôn. Liếc mắt nhìn một cái, thế nhưng phát hiện nữ tử này có thân hình cùng A Mạn cực kỳ giống nhau, ngay cả giơ tay nhấc chân đều tương tự đến kinh người, chỉ có âm thanh cùng hơi thở bất đồng, một người thanh uyển linh hoạt kỳ ảo, một người âm thanh hơi khàn khàn. Hắn thăm nghĩ trong lòng: Phó Trù lúc này mời nàng vào phủ, hay là có mục đích gì?

.....

Một tầng sương trắng tụ hợp tan ra mờ mờ ảo ảo, bốc hơi trong không khí. Trong bể nước âm to lớn, Mạn Yêu không biết đã ngâm bao lâu, thân thể lạnh lẽo cuối cùng cũng ấm lên, nhưng tâm lại giống như bị đào bới ra đem để ở nơi băng thiên tuyết địa (trời băng đất tuyết), tản ra hàn khí sâu kín. Trong thân thể tựa hồ còn sót lại hơi ấm của người kia, đau đớn của "lần đầu tiên" sớm đã giảm đi, nàng cúi đầu, nhìn trên da thịt tuyết trắng dày đặc dấu hôn, tựa như không thể làm biến mất đi chứng cứ phạm tội, càng giống như là lên án sự khinh suất cùng ngu xuẩn của nàng.

Dời đi ánh mắt, nàng dờ dẫn nhìn sương mù tụ hợp lại trên tấm màn, hơi nước ngừng kết thành từng giọt từng giọt theo hoa văn chậm rãi chảy xuống, nhỏ giọt ở trên nền gạch trắng tinh, uốn lượn thành dòng. Bỗng nhiên, mành giật một cái, thực nhẹ thực nhẹ, cơ hồ nhìn không ra. Chung quanh cửa sổ đóng chặt, lấy đâu ra gió?

Ánh mắt nàng chợt lóe, trong mắt có lợi quang xẹt qua, nắm lấy quần áo bên cạnh hồ tắm không chút do dự nhét vào bên trong hồ nước, nàng dựa vào bên cạnh vách hồ, thân mình hướng về đáy hồ trượt đi xuống, nước ẩm một tấc tấc qua ngực nàng, cổ, mắt mũi, đỉnh đầu, không tạo nên một tia gợn sóng nào. Cả người nàng đều dán ở đáy sát vách hồ, nhắm mắt lại, lỗ tai dính sát vào vách tường ngọc, bên ngoài động tĩnh mặc dù là rất nhỏ ở nàng trong tai cũng trở nên

rõ ràng, có tiếng gió xẹt qua, là âm thanh thi triển khinh công cao cường, hạ vạt áo nhảy lên không, giây lát lướt qua, lại hồi phục không gian bình tĩnh như cũ.

Mạn Yêu vẫn chưa lập tức trồi lên mặt nước, mà là duy trì tư thế vốn có, lặng lẽ mà cảm thụ được không khí trong lồng ngực một chút một chút bị rút cạn, loại tử vong sắp xảy ra vì hít thở không thông cũng là một loại lựa chọn không tồi trong phương thức cáo biệt tình yêu. Nàng cần thiết làm cho chính mình nhớ thật kỹ, lừa gạt cùng lợi dụng ở trong thế giới nàng có mọi lúc mọi nơi, nàng cực kỳ chán ghét nhưng phải quen thuộc với nó. Còn tình yêu là một loại hy vọng xa vời, nếu không muốn bị người khác tổn thương, nhất định phải đem chính tâm mình luyện được kiên cường cứng rắn như thiếp.

Kiên trì đến một khắc cuối cùng, ngực trấn đau đớn giống như là còn sống mà bị người xé rách ra, nàng lúc này mới lao ra khỏi mặt nước, ở trong bọt nước văng khắp nơi ngửa đầu há to miệng dùng sức hô hấp, thế nhưng cảm giác thực sự vui sướng. Sinh mệnh luôn có đồ vật đáng giá lưu luyến, tỷ như... không khí.

Nàng cong môi cười nhạt nhẽo.

Một lát sau, nước bắt đầu lạnh cả người, không khỏi càm me để càm con (chuyện này chưa xong chuyện khác lại đến), nàng không muốn lại gọi người tới thêm nước ấm. Trong không khí hơi nước dần dần tan đi, liếc mắt một cái phòng tắm hiện ra rõ ràng. Thời điểm nước lạnh đến thấu triệt, tóc nàng để trên thành hồ cũng đã khô không sai biệt lắm. Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân uyển chuyển nhẹ nhàng, lần này, nàng vẫn chưa lén vào trong nước, cả mí mắt cũng chưa động một chút.

Người nọ đi đến sau lưng nàng cách xa năm bước dừng lại, móc ra một cái bao vải nhạt màu dùng đôi tay nâng lên, quỳ một gối xuống đất, hạ giọng nói: "Thuộc hạ bái kiến công chúa, đây là Mai cô nương vì công chúa chuẩn bị xong quần áo và đồ trang sức."

.....

Sắc trời u ám, gió đêm mát lạnh, phủ Vệ quốc tướng quân, bởi vì có khách quý đến, đèn đuốc sáng trưng. Phó Trù an bài tốt yến tiệc, liền dẫn Dung Nhạc trưởng công chúa tham quan các nơi trong phủ, xem có hay không có chỗ nào cần thay đổi. Tông Chính Vô Ưu cũng có hứng thú mà cùng đi theo bọn họ, Thái Tử tự nhiên cũng không muốn bị bỏ lại.

Đoàn người chậm rãi đi vào hành lang hậu viên, Phó Trù chỉ vào bên tay trái một mảnh rừng trúc xanh biếc, cao giọng giới thiệu: "Phiến trúc này là hai năm trước ta kêu người trồng xuống, nàng nếu là không thích, có thể gọi người chặt bỏ đi. Phía sau rừng trúc này là Thanh Mịch Viên, bốn tường cõ ý vì công chúa, chuẩn bị làm tẩm cư..... Chúng ta qua nhìn xem đi."

Phó Trù ôn nhã mà làm cái tư thế mời, nữ tử áo đỏ cười gật đầu nói: "Được."

Thanh Mịch Viên, quả nhiên là thanh u yên tĩnh, lại không mất đi sự lịch sự tao nhã. Phó Trù cùng nữ tử áo đỏ đi ở đằng trước, từng cái nhà ở đều phải đi vào nhìn một cái.

Thái Tử theo trong chốc lát, thấy cảnh trí phủ Tướng Quân tương đối thanh nhã, luận xa hoa cùng tinh tế mỹ lệ, tất nhiên là không thể cùng phủ Thái Tử đánh đồng, bởi vậy, hắn cảm thấy không thú vị, chán đến chết mà nhìn nhìn người bên cạnh, lại phát hiện bình thường đối bất luận sự tình gì đều không để bụng - Tông Chính Vô Ưu, hôm nay thế nhưng tính tình thật tốt, hứng thú tốt, mỗi gian nhà ở đều phải đi vào nhìn một cái, không khỏi cảm thấy kỳ lạ nói: "Thất hoàng đệ hôm nay hứng thú sao tốt như thế? Ngày thường ngươi cả Ngự Hoa Viên đều lười đi đến nhìn một cái"

Tông Chính Vô Ưu hờ hứng mà nhìn Tông Chính Tiêu Nhân, liếc mắt một cái không muốn để ý tới, mà ánh mắt hắn(TCVU) trước nay cũng chưa chân chính rời khỏi hai người ở đằng trước.

Hôm nay gió có chút lớn, Tông Chính Vô Ưu rơi sau hai người Phó Trù khoảng cách một đoạn ngắn, đối với từng đợt mùi son phấn trên người nữ tử

được gió thổi lại đây mà nhíu mày, hắn nhớ mang máng lần đầu tiên ở trên đại điện, trên người nữ tử này cũng không có loại mùi son phấn như vậy, hôm nay ngược lại có chút kỳ lạ.

Ở khúc cuối Thanh Mịch Viên là một gian phòng tắm rộng lớn, phải đi qua hai đoạn đường cong, mỗi một đoạn đều thực hẹp, bước lên vài bước bậc thang, chỉ nghe Phó Trù nói: "Nơi này là phòng tắm, chiều nay có một vị bằng hữu của bốn tướng dùng qua, bởi vậy có một chút ẩm ướt. Công chúa sẽ không để ý đâu?"

Nữ tử áo đỏ cười nói: "Không ngại."

Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu trầm xuống, tất nhiên là biết theo như lời trong miệng Phó Trù mà nói người bằng hữu đó là ai. Hắn đi theo bước vào phòng tắm, đầu tiên ánh vào mi mắt hắn chính là tấm màn treo ở giữa cửa cùng bể tắm, cách trỏ phong cảnh bên trong, nữ tử áo đỏ đã không ở trong tầm mắt của hắn. Tông Chính Vô Ưu đang muốn tiến lên, lại thấy Phó Trù một phen ngăn trở tầm mắt hắn, chỉ vào tấm màn hơi ẩm đối với hạ nhân nói: "Tấm màn này sao còn treo ở nơi này? Còn không lấy xuống rửa sạch!"

Một người tỳ nữ nghe vậy vội vàng vào phòng đem màn thu xuống, toàn bộ phòng tắm liếc mắt một cái là nhìn thấy hết, trừ bỏ vách tường, mặt đất, hồ nước, chỉ còn lại có mấy người bọn họ, không còn cái khác.

Tông Chính Vô Ưu nhìn nữ tử áo đỏ nửa ngồi xổm ở bên hồ tắm, dùng tay đưa vào trong hồ nước chuyển động vài cái, hiện ra từng cơn sóng màu ngọc bích, mảnh khảnh ngón tay oánh bạch càng giống như xanh miết bạch ngọc, tản ra ánh sáng nhu mĩ mê người. Hắn bỗng nhiên nhớ tới tối hôm qua ở bên cạnh ôn tuyển, A Mạn cũng từng dùng tay đưa vào trong nước tạo nên tầng tầng gợn sóng, lưng nàng cũng mảnh khảnh như thế này, lại mang theo sự quật cường.

Hắn không tự kìm hãm được muôn hướng nữ tử đi tới. Nữ tử hơi hơi quay đầu, nhàn nhạt cười nói: "Phòng tắm này tuy so không được với phòng tắm trong hoàng cung mà ta sử dụng xa hoa y mỹ, nhưng cũng đủ rộng lớn, chỉ tiếc nước

này..... không phải là nước của ôn tuyễn, thật lạnh!"

Nữ tử âm thanh thanh nhã linh hoạt kỳ ảo, tựa như tiếng trời. Nàng nói xong đứng dậy, làm như đang nhìn Phó Trù, dư quang nơi khói mắt lại thoáng nhìn Tông Chính Vô Ưu, thấy ánh mắt hắn dừng ở trên tay nàng, sắc mặt nàng hơi đổi, không dấu vết mà dùng ống tay áo che lại tay, tựa hồ là giống như bị nước làm lạnh. Nàng lập tức đi ra khỏi cửa, nước trong hồ liền trở nên như cũ. Lúc đi ngang qua bên người Tông Chính Vô Ưu, lại là một mùi hương phấn son phác vào mũi, tựa hồ còn kèm theo một tia thanh nhã hương thơm, như có như không, không thể bắt giữ, chỉ vì bị son phấn hương khí che dấu đi.

Phó Trù ở sau lưng nàng xin lỗi cười nói: "Công chúa nói rất đúng, nhưng ở gần đây thật là không có ôn tuyễn để mà dẫn nước, đành phải ủy khuất công chúa tạm chấp nhận." Sắc mặt của nữ tử áo đỏ đậm mạc không gợn sóng, đôi tay ở ống tay áo nắm chặt, không nói gì.

Tông Chính Vô Ưu nhìn lướt qua phòng tắm, cùng bước đi ra, dừng ở sau lưng bọn họ một khoảng cách, nhẹ nhàng vung tay lên, Lãnh Viêm lập tức hiện thân, ở bên tai hắn dùng âm thanh chỉ có bọn họ hai người mới nghe được, nói: "Bẩm Vương gia, đều tìm khắp nơi, không tìm được người."

Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu thật rùng mình, hỏi: "Ngươi xác định nàng chưa từng rời khỏi phủ tướng quân?"

Lãnh Viêm thực khăng định đáp: "Phải ạ." Có người Vô Ân lâu ở bốn phía nhìn chăm chăm, ruồi bọ bay ra đều có thể tra ra là đực hay là cái.

Tông Chính Vô Ưu trầm giọng nói: "Tiếp tục tìm. Phân phó đi xuống, cẩn thận lưu ý mỗi người hôm nay ra vào tướng quân. Bốn vương cũng không tin, nàng có thể trời cao độn địa?!"

Yến phòng thiết đãi khách thực rộng lớn, đủ để cất chứa mấy chục người. Mọi người từng người ngồi xuống, Thái Tử cùng Tông Chính Vô Ưu song song ngồi ở thượng vị, Phó Trù cùng Dung Nhạc trưởng công chúa ngồi đối diện

nhau, Dư đại nhân ngồi ở dưới Phó Trù.

Yến hội mở màn, tất nhiên là trước khách sáo một phen, quan mặt lễ nghi
Phó Trù làm được vô cùng chu đáo. Yến tiệc tối nay, không những mời đầu bếp
nổi danh nhất ở kinh thành, còn gọi cô nương Thiên Hương Lâu đánh đàn khiêu
vũ giúp vui.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Tề Tụ Ở Phủ Tướng Quân (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Tiếng đàn lưu loát yến chuyển, du dương hoan lạc, các món ăn tinh tế từng món từng món được bày đặt trên bàn, Thái Tử động đũa trước nếm một ngụm, khen ngợi nói: "Không hổ là đầu bếp của Đệ nhất thực phủ từ kinh thành mời đến, sắc hương vị đều đầy đủ, tốt! Phó tướng quân thực có lòng a!"

Thông qua những lời hắn vừa nói, tựa hồ yến hội tối nay là bởi vì hắn mà chuẩn bị.

"Hợp khẩu vị của Thái Tử là tốt rồi." Phó Trù ôn nhã mà cười, rũ mắt, một tia nhàn nhạt chênh nhạo nhẹ nhàng xẹt qua khóe miệng, lướt qua trong giây lát.

Tông Chính Vô Ưu mặt vô biểu tình, ánh mắt cố ý làm như là vô tình mà đảo qua trên người Dung Nhạc trưởng công chúa đang tĩnh tọa (ngồi yên), mùi son phấn trên người nàng đã bị hương vị của thức ăn làm che khuất, ngửi không thấy, liền cảm thấy mơ hồ quen thuộc.

Dung Nhạc trưởng công chúa chỉ làm như không biết gì, biểu tình lơ là thờ ơ mà nhìn trước mặt thức ăn mỹ vị, không có nửa điểm muốn ăn, chỉ lảng lặng ngồi.

Phía dưới, tiếng đàn của nữ tử đột nhiên vang lên giai điệu nhu mị uyển chuyển đổ xuống từ giữa các ngón tay mà ra, ngoài cửa yến phòng tám nữ tử áo lam theo tiếng đàn phân thành hai hàng bước chân nhẹ nhàng, lượn lờ mà đi vào, hai cánh tay hợp lại giơ lên cao, tay áo màu lam rũ xuống đất. Đi đến giữa phòng, tám người làm thành một vòng tròn, theo âm điệu eo liễu nhẹ nhàng đong đưa, mười sáu cánh tay áo dài bắt đầu chuyển động ở không trung vẽ ra nửa vòng tròn hình cung, chợt có hai cánh tay áo bảy màu ở chính giữa vòng tròn do

các nữ tử áo lam tạo nên, từ trong bốn phía đều là màu lam bắt đầu dương lên cao, giống như ngày xuân không trung đột nhiên xuất hiện cầu vồng, đẹp đến loá mắt, lập tức liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Nữ tử kia mặc áo tơ lụa sa mỏng bảy màu, vòng eo tinh tế nhỏ nhắn mềm mại không xương, khi múa dáng người uyển chuyển nhẹ nhàng như điệp (con bướm), bộ ngực theo động tác múa của nàng ở dưới lớp áo lụa pháp phồng nhẹ run, như ẩn như hiện. Một tấm lụa mỏng che lại toàn bộ dung nhan nàng, nhìn qua mơ hồ mà mông lung, xứng với dáng múa mỹ diệu của nàng, càng thêm có vài phần cảm giác thần bí mê hoặc. (dịch bởi yên hoa trên wattpad)

Thái Tử kinh diễm nhìn nữ tử kia, thân thể không ngừng nghiêng về phía trước. Tông Chính Vô Ưu ngẩn ra, như thế nào cảm thấy thân hình nữ tử này cũng tương tự A Mạn, hắn có phải hay không tấu hỏa nhập ma, nhìn ai đều thấy giống nàng.

"Tốt!" Vũ điệu đã hoàn, Thái Tử đứng dậy, vỗ tay khen ngợi: "Nguyệt Cung Thường Nga (Hăng Nga trên cung trăng) nhìn thấy dáng múa của nàng, sợ là đều phải hổ thẹn đến chết."

Ánh mắt dâm tà nhìn từ trên xuống dưới nữ tử mặc y phục rực rỡ, làm như đang nhìn thấy nàng không có mặc quần áo vậy. Thái Tử đi xuống, duỗi tay muỗn gỡ xuống khăn che mặt của nàng ta, nữ tử ấy vội vàng lui sau mấy bước, tránh đi tay hắn, hắn cũng không giận, ngược lại càng thêm vài phần hứng thú, dứt khoát chắp tay sau lưng mang theo tư thế Thái Tử của hắn, dùng ngữ điệu cao cao tại thượng hỏi: "Nàng là người mới tới của Thiên Hương Lâu? Trước kia chưa thấy qua nàng, tên gọi là gì?"

Nữ tử đó hướng hắn hành lễ, gục đầu xuống, thấp giọng đáp: "Tiểu nữ tử Ngân Hương, ngày hôm trước mới tới Thiên Hương Lâu."

Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu gắt gao nhìn thẳng nữ tử đó, âm thanh này tuy rằng nghe đến không hoàn toàn tương đồng với A Mạn, lại càng như là cố ý thay

đổi giọng điệu, hắn không khỏi nhíu mày, vẫn cứ không có lên tiếng.

Thái Tử lại hỏi: "Nga, Ngân Hương, tên hay. Nàng có nghĩ muốn rời đi Thiên Hương Lâu không?" Những lời này, ý tứ trong đó không cần nói cũng biết.

Ngân Hương đem đầu rũ thấp, im lặng không nói, làm như đang do dự. Không như trong dự đoán của Thái Tử, vui sướng hoặc cảm động đến rơi nước mắt, Thái Tử không vui nói: "Như thế nào, nàng cảm thấy phủ của bốn Thái Tử còn so ra kém hơn một cái Thiên Hương Lâu?"

Ngân Hương vội quỳ xuống, tiếng nói có chút run rẩy: "Tiểu nữ tử không dám."

"Đoán là nàng cũng không dám!"

Thái Tử háo sắc, mọi người đều biết, mang nữ nhân từ thanh lâu hồi phủ, cũng không phải là một, hai lần. Dư đại nhân nghĩ đến nữ nhi nhà mình, sắc mặt nhìn không được tốt, rót trà, ho nhẹ một tiếng, ý muốn nhắc nhở mục đích chuyến này của bọn họ, là muốn cùng Vệ quốc đại tướng quân kéo quan hệ, không phải tới phủ tướng quân tìm nữ nhân.

Thái Tử hiểu ý, nhưng ánh mắt vẫn là không ngừng hướng trên người Ngân Hương, tuy rằng còn không có thấy được dung nhan, nhưng chỉ bằng vào dáng múa, dáng người của nàng thì cũng đủ làm cho người ta thần hồn điên đảo.

Hắn nhìn mắt Phó Trù, làm như có chút cố kỵ. Phó Trù trong lòng hiểu rõ, thế là cười nói: "Thái Tử thích Ngân Hương cô nương, là phúc phận của nàng ấy. Đợi sau khi yến tiệc kết thúc, ta sai người đi Thiên Hương Lâu nói một tiếng, hắn là không phải chuyện lớn gì."

Thái Tử tâm tình vui vẻ, dắt tay Ngân Hương, mang nàng ngồi xuống bên cạnh hắn.

Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu hơi trầm xuống, nhìn chăm chăm vào nữ tử

khuôn mặt được che lại bởi màn sa, thầm nghĩ: Tông Chính Tiêu Nhân ngươi tốt nhất nên cầu nguyện nữ nhân bên cạnh ngươi không phải là nàng(A Mạn).

Phó Trù vươn tay đối với người bên ngoài ra hiệu, một thị nữ thật cẩn thận bưng một bầu bạch ngọc được phong kín đi vào trong bữa tiệc. Phó Trù cười nói: "Rót rượu cho các vị đại nhân."

Thị nữ nồng lồng mở bầu rượu ra, một mùi thơm nồng đậm tinh khiết xông vào mũi, làm cho người chưa uống mà lòng đã say, nháy mắt tràn ngập toàn bộ yến phòng.

Tông Chính Vô Ưu sắc mặt trầm xuống, nghe được có người kinh động sợ hãi kêu lên: "Thập Lý Hương!", đáy lòng hân chấn động, sắc mặt biến đổi, ánh mắt tức thì sắc bén như dao. Thái Tử cùng Dư đại nhân hai mắt cực sáng, đồng thời nhìn thẳng bầu rượu trong tay thị nữ, kinh ngạc không thôi.

Thập Lý Hương, là do Tân gia ở vùng ngoại ô kinh thành sản xuất, nghe nói rượu này độc nhất vô nhị, hương tỏa ra xa mười dặm.

Ngửi thấy mùi thơm của rượu, Thái Tử kinh ngạc cảm thán: "Thì ra đây là "Thập Lý Hương", quả nhiên danh bất hư truyền. Nghe nói rượu này đã không tồn tại trên đời, không biết Phó tướng quân từ chỗ nào mới có được?"

Phó Trù đáp: "Ngẫu nhiên được một vị bằng hữu tặng cho."

Dư đại nhân nói: "Ngự yến mười ba năm trước kia, trong bữa tiệc văn võ bá quan đều tán thưởng "Thập Lý Hương" là cực phẩm trong các loại rượu, yến hội lúc sau, không biết đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì, làm bê hạ giận dữ, hạ chỉ đem Tân gia toàn bộ xử trảm. Đáng tiếc thủ nghệ cất rượu tốt vậy mà không có người để truyền thừa (lưu truyền + thừa kế)!"

Phó Trù không dấu vết mà nhìn Tông Chính Vô Ưu, chỉ thấy sắc mặt hắn trắng bệch, đáy mắt tối tăm làm như ấp ú một hồi gió lốc. Phó Trù cười nói: "Dư đại nhân còn chưa uống rượu cũng đã say rồi."

Dư đại nhân sững sốt, bỗng dừng nhớ tới mười ba năm trước Tân gia thảm án qua đi, Lâm Thiên hoàng từng hạ chỉ cấm bất luận kẻ nào cũng không được nhắc tới việc này, người vi phạm sẽ luận theo tội mưu phản mà xử lý. Từ đó về sau, trong cung mở tiệc rốt cuộc chưa thấy qua một giọt rượu nào. Nghĩ đến đây, trong lòng hắn kinh sợ, cuống quít cười nói: "Đúng, đúng vậy, xem ta..... chỉ ngửi thấy mùi thơm của rượu đã say, bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ, ta đều không nhớ rõ chút nào vừa rồi đã nói cái gì, a..... Ha hả....." Hắn cười đến một thân mồ hôi lạnh.

Dung Nhạc trưởng công chúa đối với sự tình phát sinh, giống như chỉ là quên chúng, đậm nhiên (thời ơ lạnh lùng) mà bình tĩnh. Ngẫu nhiên ngược mắt đảo qua liếc mắt một cái, làm như nhìn thấy Ngân Hương bên người Thái Tử ở lúc Dư đại nhân nhắc tới mười ba năm trước những sự tình đó, ánh mắt hơi hơi đổi đổi. Nàng không khỏi nghĩ đến, người sống trên thế gian này khắp nơi đều vô tình, chỉ tiếc nuối tay nghề ủ rượu của Tân gia thất truyền, lại không có người có cảm xúc thương tiếc, thần thái kích động vì mạng người chết thảm.

Phó Trù bưng chén rượu lên, nói: "Hôm nay rượu ngon trước mặt, không nói chuyện khác. Các vị mời!"

Thái Tử cũng không khách khí, bưng lên chén rượu định uống cạn, lại chợt cảm thấy có một cổ hàn khí tỏa ra, nhìn đến Tông Chính Vô Ưu tà mắt lạnh như băng, cả người đều tản ra hơi thở cực kỳ lạnh lẽo, không khỏi trái tim run rẩy, nhớ tới Tông Chính Vô Ưu là như bắt đầu từ mươi ba năm trước, liền chán ghét rượu cùng nữ nhân.

"Thất hoàng đệ, "Thập Lý Hương" này là tuyệt phẩm trong các loại rượu, ngươi cũng nên phá lệ nếm thử. Nếu không, chính là sự ăn năn lớn nhất của đời ngươi!"

Gân xanh ở trên trán Tông Chính Vô Ưu động mạnh, thân thể cứng đờ như sắt, Thập Lý Hương, Thập Lý Hương..... ba chữ này một khi nhắc tới, liền ở trong đầu hắn vứt đi không được, hắn cực lực ngăn chặn trong lồng ngực đang

cuồn cuộn, giơ tay vung lên, Thái Tử đưa tới bên môi ngọc ly đột nhiên vỡ vụn, rượu trong ly ngưng tụ thành một đạo cột nước xoa qua chóp mũi của Thái Tử, xẹt qua khuôn mặt của nữ tử ngồi bên Thái tử, thăng tấp hướng về phía trụ cột bên cạnh.

Rượu văng lên trụ cột, lưu lại một lỗ đen nhỏ, chiếu vào trên vách tường đối diện. Thái tử chỉ cảm thấy chóp mũi đau xót, vội vàng sờ soạng cái mũi của mình, máu đỏ thắm trên đầu ngón tay, nhắc nhở hắn mới từ quỷ môn quan dạo qua một vòng, không khỏi kinh sợ trừng lớn đôi mắt, ngây người.

Toàn bộ trong phòng, bị một loại hàn khí thấu xương bao phủ, cả hô hấp đều phải bị đông lại. Dư đại nhân mới vừa uống một ngụm rượu còn ngậm ở trong miệng, như thế nào cũng nuốt không xuống được. Ngụm rượu kia, giờ phút này với hắn mà nói không hề là rượu ngon, mà là độc được tùy thời đều có khả năng sê trí mạng.

Ly Vương ky rượu, chuyện lớn như vậy, cứ nhiên quên mất! Dư đại nhân ảo não phi thường, môi khẽ nhếch, ngụm rượu kia từ khói miệng run run, chảy ra, theo cổ chảy vào bên trong vạt áo, như một cái rắn độc uốn lượn bò sát ở thân thể hắn, ngăn không được run rẩy.

Nhất thời trong phòng yên tĩnh, không ai nói chuyện, không khí quỷ dị đến làm người hít thở không thông.

Lụa mỏng trên mặt Ngân Hương bị cột nước tua nhỏ, bay xuống trên mặt đất, hiện ra một khuôn mặt tuyệt đẹp.

Mày như viễn sơn đại (kiểu vẻ mày của người xưa), da trắng hơn tuyết, một đôi mắt đẹp như nước gọn liêm diễm (sóng nước lóng lánh), rõ ràng nhìn qua biểu tình là không biết làm sao, nhưng giữa sóng mắt lưu chuyển lại ngăn không được diễm quang (diễm lệ, kiều diễm) bắn ra bốn phía, vũ mị liêu nhân(duyên dáng đáng yêu làm người yêu thích).

Thì ra nữ tử có thân hình cùng âm thanh tương tự nàng, lại có một khuôn mặt

minh diễm chiếu người như vậy. Quả thực tướng mạo rất đẹp! Sau lưng rèm châu Dung Nhạc trưởng công chúa giơ lên nụ cười châm chọc. Không sai, nàng là Mạn Yêu, ở trong phòng tắm lặng yên không một tiếng động thay cho công chúa giả, mà nữ tử giả công chúa kia đã từng ở hoàng cung đại điện thay nàng tuyển phu, lén vào hồ tắm cũng giống như nàng lúc nãy ẩn thân dưới đáy hồ, ở lúc bọn họ sau khi rời khỏi, hóa thành Thiên Hương Lâu vũ cơ, sa lụa che mặt, vì muốn dời đi tắm mắt của Tông Chính Vô Ưu.

Thái Tử vừa chuyển đầu thấy khuôn mặt diễm lệ của Ngân Hương, kinh hỉ đến liền chính chớp mũi của mình đau đần đã quên mất, khen: "Đẹp, quá đẹp!"
Đẹp hơn bất kỳ thiếp nào trong phủ của hắn.

Nhin nữ tử y phục rực rỡ, gương mặt hoàn toàn xa lạ, ánh mắt Tông Chính Vô Ưu lúc sáng lúc tối, không phải nàng? Hắn bỗng nhiên cũng không rõ ràng lắm, hắn đến tột cùng là hy vọng nữ tử kia là nàng? Hay vẫn là hy vọng nữ tử kia không phải nàng? Nhẹ nhàng rũ xuống mí mắt, không còn liếc mắt đến nữ tử y phục rực rỡ kia một cái, trong phòng khắp nơi đều là mùi rượu thơm nồng tràn ngập ở chớp mũi hắn, trong lòng hắn đã là rối loạn.

Phó Trù vẫn luôn duy trì tươi cười ôn hòa, cảm xúc của hắn từ đầu đến cuối chưa từng có bất luận biểu hiện gì, làm cho tươi cười kia thoạt nhìn càng như là một tấm mặt nạ, ngẫu nhiên khóe miệng có chút thâm sâu, thâm sâu đến làm người nhìn không thấu hàm nghĩa trong đó. Hắn buông cái ly, đứng dậy xin lỗi nói: "Là bốn tướng nhất thời sơ sẩy, thế nhưng đã quên một chuyện Ly Vương ký rượu, thật là xin lỗi. Người đâu, còn không mau đem rượu đi xuống, đổi trà."

Hạ nhân một trận bận rộn. Qua chuyện kinh động lúc nãy, mọi người đều có tâm tư của riêng mình, ăn uống càng vô vị, yến tiệc liền như vậy mà qua loa kết thúc.

Mọi người đồng loạt đi ra phủ Tướng Quân, công chúa giả - Ngân Hương đi theo Thái Tử hồi phủ, Tông Chính Vô Ưu lên xe ngựa. Mạn Yêu rốt cuộc thở ra một hơi, tâm tuy trống trải, lại cũng dần dần kiên định. Nàng đang định bước lên

xe, bên trong chiếc xe ngựa hoa lệ phía sau nàng bỗng nhiên truyền ra trầm thấp một câu: "Dung Nhạc trưởng công chúa xin dừng bước."

Mạn Yêu giật mình kinh sợ, một thân cứng đờ, lúc này Tông Chính Vô Ưu gọi nàng lại làm cái gì? Hay là bị hắn nhìn ra manh mối? Trong yến phòng, nàng tự nhận vẫn chưa lộ ra dấu vết, vội thu lại tinh thần, chậm rãi xoay người, bình tĩnh nói: "Ly Vương điện hạ có việc mời nói."

Tiếng nói không giống, nhưng ngữ điệu bình tĩnh như vậy, cùng với dáng quay người lại ưu nhã tự nhiên, đều mang đến một loại cảm giác mơ hồ quen thuộc, phi thường nhạt nhẽo, nhạt nhẽo đến dễ dàng bị xem nhẹ, trừ phi có đầu óc bình tĩnh dị thường cùng thanh minh (thanh tĩnh minh mẫn), nhưng Tông Chính Vô Ưu giờ phút này vừa lúc là thiếu cái này.

Tông Chính Vô Ưu lười nhác ngồi ở trong xe, ánh mắt làm như muôn xuyên thấu qua rèm châu vọng tiến vào trong mắt nàng, nhưng nàng lại rũ hai mắt, tầm mắt hắn chỉ có thể dừng lại ở ngoài rèm châu tinh mịn trước mặt nàng.

Hắn trầm giọng nói: "Công chúa ở trên đại điện mạo hiểm sinh mệnh nguy hiểm cũng muôn có được kỳ hạn nửa năm, thì ra là vì chờ đợi Phó tướng quân chiến thắng trở về? Thật có thể nói là dụng tâm lương khố!"

Thì ra là nói chuyện này, Mạn Yêu cả người thả lỏng, khóc miệng nỗi lên một tia cười khổ. Hơn hai tháng không người quấy rầy tự do cùng với nàng thuận lợi vì chính mình an bài thân phận giả, lúc Phó Trù vừa mới hồi triều ngày thứ nhất thì đã xuất hiện một công chúa giả thay nàng tuyển phu từ một khắc đó bắt đầu, khiến cho mọi việc trước đó không bình thường nhìn qua thuận lợi, suôn sẻ. Nàng hơi hơi trào phúng chế nhạo nói: "Đúng vậy, thật là dụng tâm lương khố!" Chỉ là người kia dụng tâm lương khố, không phải nàng!

Thứ mà nàng theo đuổi bất quá là tự do cùng chân tình, nhưng hiện giờ, tự do đã mất, không, kỳ thật nàng chưa bao giờ chân chính có được tự do qua, hai tháng kia, nàng kỳ thật vẫn chưa thoát khỏi người khác khống chế, hoàng huynh

không ngăn cản, là bởi vì thời điểm còn chưa tới. Mà nàng tưởng rằng có được chân tình..... càng là buồn cười, một hồi ảo mộng, thôi bỏ đi!

Tông Chính Vô Ưu hơi sững sốt, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén, Mạn Yêu lập tức phục hồi lại tinh thần, vội vàng cười nói: "Ly Vương lời này sai rồi, ta là công chúa một quốc gia, đã biết Ly Vương đối với ta vô tình, liền cũng không muốn ủy khuất cầu toàn đi làm chuyện nhảm chán. Không sai, định ra kỳ hạn nửa năm là vì muốn Ly Vương hồi tâm chuyển ý xác thật là chỉ ngụy trang, nguyên nhân chân chính, là ta muốn mượn cơ hội này hiểu biết rõ những hoàng tử quý tộc, từ đó chọn ra một người thích hợp nhất làm phu quân của ta, bởi vì cuộc hôn nhân này quan hệ đến tình nghĩa hai nước, cũng không thể bởi vì Ly Vương cự hôn mà tùy tiện chọn ra một người thay thế bổ sung? Như vậy, thể diện của Khải Vân quốc ta không phải đã bị ta đánh mất hết?" Nàng nhàn nhạt cười, biểu tình này tựa như lần đầu tiên ở điện Càn Khôn cùng hắn nói chuyện.

Tông Chính Vô Ưu cười như không cười nói: "Xem ra ngươi cho rằng tay cầm binh quyền Đại tướng quân so với người có huyết thống cao quý, hoàng thân quý tộc càng có thể tăng thêm thể diện Khải Vân quốc các ngươi?"

Mạn Yêu mỉa mai nói: "Ly Vương lời này sai rồi, ngày ấy ở hoàng cung điện Nghi Khánh, Ly Vương điện hạ không phải cũng thấy được, lúc Dung Nhạc tuyển phu, bởi vì dung nhan ta xấu xí, những hoàng tử và các quý tộc đó, đều tránh ta như rắn rết, chỉ có Phó tướng quân bất đồng, ta không chọn hắn còn có thể chọn ai?"

Nàng nói ra những câu đó đều có lý, khiến Tông Chính Vô Ưu hồi tưởng tình cảnh trên đại điện. Mạn Yêu thấy bộ dáng hắn như suy tư gì, trong lòng có chút không xác định, lúc này, nàng không thích hợp cùng hắn nói quá nhiều, nàng cần thiết lập tức rời đi tầm mắt hắn, nghĩ vậy liền cười nói: "Như thế nào, Ly Vương điện hạ hối hận sao? Nếu là hối hận, hiện tại..... Còn kịp."

Tông Chính Vô Ưu cười nhạo một tiếng, mắt mang theo trào phúng chế nhạo cùng khinh thường, đối với hạ nhân phân phó nói: "Hồi phủ." Không thèm liếc

mắt đến nàng một cái.

Nàng cứ như vậy thoát đi hắn không chế. Một hạt Tán hương hoàn, làm cho từ trong xương cốt lộ ra một loại mùi son phấn khiến hắn chán ghét, thay đổi hơi thở ban đầu của nàng; một viên Phục thanh đan, khôi phục tiếng nói bình thường của nàng, không còn khàn khàn; một vũ cơ che mặt có thân hình tương tự, thành công dời đi tầm mắt hắn; một hồ rượu ngon năm xưa, dùng cẩm ky của hắn, nhiễu loạn nỗi lòng hắn. Mỗi người đều có cẩm ky, nhất định có những đồ vật không thể dụng vào.

Đây vốn là mưu kế nàng dùng để thoát thân, dưới sự phối hợp của Ngân Hương cùng Phó Trù, thiên y vô phùng(*), có thể nói hoàn mỹ, nhưng nguyên nhân chính là bọn họ phối hợp đến mức quá hoàn mỹ, làm nàng cảm giác được hết thảy mọi việc, đều thấp thoáng giống như là vì nàng mà sớm đã chuẩn bị.

Phía trước xe ngựa xa hoa dần dần đi xa, biến mất ở trong vòng tầm mắt nàng, còn lại khắc ở trong mắt nàng chỉ là màn đêm đen nhánh. Nàng ngẩng đầu lên, nặng nề mà phun ra một hơi, nhưng cảm giác đau buồn trầm trọng vẫn như cũ ở trong lòng đè thật mạnh, vứt đi không được.

"Tông Chính Vô Ưu, tạm biệt!"

Mạn Yêu lên xe ngựa, cũng biến mất bên trong màn đêm.

Phó Trù lúc này mới đi ra cửa, nhìn phương hướng xe ngựa biến mất, kiên định chậm rãi dẫu đi ôn hòa tươi cười trên môi. Tông Chính Vô Ưu cho dù cơ trí như thế nào, cũng quyết sẽ không đoán được người hắn muốn tìm kỳ thật vẫn luôn ngồi thản nhiên ở trong tầm mắt của hắn. Nữ tử kia, tâm tư thật là kín đáo, giỏi vận dụng xung quanh hết thảy những gì có thể dùng, tỷ như sự vật, người, còn bao quát cả nhân tâm. Phòng tắm trống trải liếc mắt một cái là nhìn thấy hết, hõ tắm màu ngọc bích xanh biếc nhìn không thấy đáy, Ngân Hương có thân hình tương tự, sắc tâm của Thái tử, Tông Chính Vô Ưu tự phụ cùng cẩm ky, cùng với hắn nhất định phối hợp..... hết thảy đều ở bên trong dự đoán của nàng. Nhưng là

có một chút, nàng có lẽ không biết, nếu hắn chuẩn bị bầu rượu kia không phải "Thập Lý Hương", như vậy tưởng đã lừa gạt được đôi mắt Tông Chính Vô Ưu, chỉ sợ sẽ không dễ dàng như vậy.

Phó Trù chắp tay sau lưng đứng ở phía trên bậc thang, mắt nhìn phuong xa, giống như tư thái người đứng ở chỗ cao nhìn xuống thương sinh. Hắn hơi nhếch khóe miệng, nhẹ nhàng mà cười, hôn lễ hai ngày sau, hắn đã càng ngày càng mong đợi!

.....

*Thiên y vô phùng: áo của tiên nhân mặc, không có đường kim chỉ may vá.
Ý so sánh sự vật chu đáo chặt chẽ hoàn mỹ vô khuyết.

Truyền thuyết cổ đại, Quách Hàn người Thái Nguyên, ở đêm hè thấy một tiên nữ từ bầu trời bay xuống, nàng một thân bạch y, mỹ lệ tuyệt luân. Nàng nói cho hắn biết nàng tên là Chức Nữ. Quách Hàn cẩn thận thưởng thức xiêm y của Chức Nữ. Xiêm y trọn vẹn một mảnh liền với nhau, thế nhưng nhìn không ra đường kim mũi chỉ, tò mò hỏi Chức Nữ. Chức Nữ đáp: "Thiên y vô phùng."

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Trồi Lên Mặt Nước (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Phủ Công chúa Dung Nhạc

Đêm tối đen như mực, Mạn Yêu trở lại phủ công chúa, Linh Nhi ở trong sân xoay quanh lập tức đi đến đón, kêu lên: "Chủ tử, ngài cuối cùng đã trở lại!
Chúng ta lo lắng gần chết."

Nếu là ngày xưa, Mạn Yêu chắc chắn đón nhận Linh Nhi cười an ủi nói nàng không có việc gì, nhưng hôm nay, Mạn Yêu chỉ là nhàn nhạt nhìn Linh Nhi một cái, đi thẳng trở về tẩm các, cái gì cũng chưa nói. Linh Nhi sững sốt, vội vàng đi theo. Tiêu Sát cũng yên lặng mà đi theo sau, không nhanh không chậm.

Đêm nay ánh trăng lạnh lẽo, bên trong Dung An Các ánh đèn mờ nhạt, Mạn Yêu đứng đối diện tường, để lại cho bên ngoài một cái bóng dáng thanh tịch cô đơn.

Linh Nhi đi tới cửa, bước chân không tự giác nhẹ nhàng chậm chạp rất nhiều, trong lòng có chút bất an. Nàng đi đến sau lưng Mạn Yêu cách mười bước dừng lại, thật cẩn thận thử thăm dò kêu: "Chủ tử?!"

Mạn Yêu không có xoay người, ánh mắt thẳng tắp mà nhìn vách tường trăng lạnh lẽo, nửa ngày sau mới mở miệng hỏi: "Ngươi vừa rồi nói lo lắng cho ta? Lo lắng cho ta cái gì?"

Âm thanh của Mạn Yêu nghe đến thật lạnh nhạt, thẳng thắn vào lòng người, Linh Nhi sững sốt, há mồm lại đột nhiên không biết nên trả lời như thế nào.

Mạn Yêu hơi mỉa mai nói: "Lo lắng ta bị Ly Vương nhận ra, không thể thuận lợi gả cho Vệ quốc đại tướng quân, khiến các ngươi không hoàn thành nhiệm vụ

đúng không?"

Thân hình Linh Nhi chấn động, lập tức ở sau lưng Mạn Yêu quỳ xuống, thấp đầu, lại không nói tiếng nào.

Tâm Mạn Yêu từng đợt rét run, bọn họ là người thân cận nhất cũng là tín nhiệm nhất bên người nàng, tình nghĩa ba năm ở chung rốt cuộc cũng không vượt qua lòng trung thành của bọn họ đối với hoàng huynh. Nàng chuyển mắt nhìn bầu trời đêm đen tối ngoài cửa sổ, sâu kín thở dài: "Cả các ngươi cũng tin không nổi, ta thật sự không biết, ở thế giới này..... rốt cuộc còn có ai đáng giá để ta tín nhiệm?!"

Linh Nhi ngẩng đầu, trong mắt ngắn lẻ lập loè, nàng cắn cắn môi, nói: "Chủ tử, Linh Nhi vĩnh viễn sẽ không làm chuyện phản bội ngài, chỉ là Hoàng Thượng hẵn..... lo lắng ngài ở chỗ này chịu ủy khuất, cho nên mới....."

"Phải không?" Mạn Yêu cười mỉa mai ngắt lời, xoay người nhìn Linh Nhi, trong mắt không phải không có tự chế giễu.

Hai mắt Linh Nhi thanh triệt nhìn Mạn Yêu, cực kỳ nghiêm túc gật đầu, nói: "Đúng vậy, chủ tử. Hoàng Thượng vốn là muốn đích thân tới tham gia hôn lễ ngài nhưng là thời gian không kịp, Hoàng Thượng nói qua một thời gian nữa liền sẽ tới thăm ngài. Hoàng Thượng là thật sự rất thương yêu ngài, ngài ấy trước nay đều không có quan tâm qua những người ở bên cạnh mình như thế."

Mạn Yêu tùy tiện tìm một chiếc ghế mà ngồi xuống, đem ánh mắt phóng tới trên người Tiêu Sát đang đứng ở cửa, chỉ thấy ánh mắt hàn hơi rũ, thần sắc lại là thản nhiên. Nàng lại quay lại nhìn Linh Nhi, nhàn nhạt hỏi: "Cũng bao gồm ngươi sao? Linh Nhi, ngươi tiến cung vào thời điểm nào? Theo hoàng huynh bao nhiêu năm?" Trước kia nàng chưa bao giờ nghĩ tới muốn hỏi vấn đề này, nàng cảm thấy giữa người với người ở chung với nhau, quý ở tấm chân thành, không cần giống như kiểm tra hộ khẩu, điều tra lại chuyện cũ.

Linh Nhi đáp: "Nô tỳ mười tuổi tiến cung, lúc ấy Hoàng Thượng vẫn là một

hoàng tử không được sủng ái yêu thương, khi đó nô tỳ vừa gầy vừa nhỏ, thân thể cũng không tốt, là các hoàng tử khác đã chọn dư lại nô tỳ, Hoàng Thượng cũng không ghét bỏ nô tỳ, còn dạy nô tỳ võ công, nói là vì cường thân kiện thể. Nô tỳ ở bên người Hoàng Thượng hầu hạ năm năm lẻ bảy tháng, tới khi bị công chúa lựa chọn."

Lúc Linh Nhi đang nói đến chuyện cũ âm thanh bên trong có loại tình cảm không thể bỏ qua, Mạn Yêu trong lòng kinh ngạc, ở chung lâu như vậy, thế nhưng nàng không phát hiện Linh Nhi đối với hoàng huynh có tình cảm khác thường! Ở tại dị thế này ba năm, nàng tuy rằng hành sự cẩn thận, nhưng vẫn luôn cho chính mình là một người ngoại thế, rất nhiều chuyện, nàng không có chân chính để ý qua. Cũng đúng, lấy điều kiện thân phận gia thế của hoàng huynh, đừng nói là một cái Linh Nhi, chính là toàn bộ Khải Vân quốc, có nữ tử nào mà không mộng tưởng có thể được tình yêu của đế vương?! Nghĩ đến này, Mạn Yêu hỏi: "Thời điểm ta lựa chọn ngươi, ngươi không trách ta sao?"

Linh Nhi gật đầu lại lắc đầu nói: "Vừa mới bắt đầu là có một chút mất mát, nhưng mà đi theo chủ tử thời gian lâu rồi, chính là thật sự thích chủ tử, nô tỳ trước nay chưa thấy qua có chủ tử nào đối đãi hạ nhân giống như là đối với bằng hữu của chính mình, nô tỳ cảm thấy có thể hầu hạ chủ tử, là một chuyện thực sự hạnh phúc."

Lời nàng ta nói ra thực chân thành, mỗi một chữ đều như là phát ra từ đáy lòng. Mạn Yêu nhẹ nhàng nói: "Ngươi đứng lên đi."

Hai mắt Linh Nhi sáng lên, hỏi: "Chủ tử, ngài không trách nô tỳ sao?"

Mạn Yêu thở dài, có thể trách nàng ta cái gì đây? Linh Nhi là một nữ tử đơn thuần, chỉ là làm những chuyện mà nàng ta cho rằng đều có lợi đối với bọn họ hai người (Mạn Yêu cùng Khải Vân đế). Mạn Yêu không rõ một hoàng tử không thông minh lại không được sủng ái có thể đánh bại đông đảo các hoàng tử được sủng ái khác, tiện thể bước lên ngai vị hoàng đế, người như vậy xa xa nhìn qua không phải đơn giản giống như bề ngoài như vậy.

Mạn Yêu hỏi: "Thân phận lai lịch của Ngân Hương, các ngươi đều biết?"

Linh Nhi lắc đầu nói: "Trước kia chưa thấy qua, lúc nàng ta tới có cầm tín vật của Hoàng Thượng, còn có thủ dụ."

Cả Linh Nhi cũng không biết thân phận của Ngân Hương? Mạn Yêu nhíu mày, cho bọn họ đều đi xuống nghỉ ngơi. Tiêu Sát xoay người rời đi, từ đầu đến cuối, chưa nói qua một câu.

Đêm đã khuya, nàng nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, trong đầu toàn là những chuyện phát sinh mấy ngày nay đến giờ, như thế nào cũng không ngủ được. Nàng lại ngồi dậy, lúc này, ở trước cửa sổ nhô ra một cái bóng đen, tâm nàng lập tức sinh cảnh giác, nằm xuống làm bộ dáng như đã ngủ say.

Người tới lập tức đi đến trước giường, thấp giọng nói: "Chủ tử, là thuộc hạ."

Nàng sững sờ, lập tức mở to mắt, Tiêu Sát?! "Đã khuya như thế, ngươi có việc gì?"

Tiêu Sát tới gần mép giường, đưa lưng về phía cửa sổ, ánh trăng nhạt nhẽo, nàng nhìn không rõ biểu tình trên mặt hắn, lại có thể tinh tường cảm nhận được hơi thở nặng nề của hắn, chỉ nghe hắn trầm hoãn mà trịnh trọng nói: "Chủ tử, nếu ngài không muốn gả chồng, thuộc hạ..... nguyện ý mang ngài rời đi nơi này."

Mạn Yêu chấn động, bỗng dừng giương mắt nhìn hắn, Tiêu Sát trong mắt nàng, trước nay đều là biết nặng nhẹ, hắn hiểu chính mình lúc nào nên làm cái gì không nên làm cái gì. Nhưng mà giờ phút này, hắn nói nếu nàng không muốn gả chồng, hắn sẽ mang nàng rời đi! Hắn có hiểu việc này có ý nghĩa gì không? Ý nghĩa là sẽ phản bội hoàng huynh, cũng có ý nghĩa bọn họ sẽ trở thành tội phạm bị truy nã của hai đại cường quốc! Mạn Yêu chậm rãi ngồi dậy, trong bóng đêm, ánh mắt nàng gắt gao nhìn thẳng đôi mắt đen nhánh của hắn, trầm giọng nói: "Tiêu Sát, ngươi có biết chính mình đang nói cái gì không?"

Ngữ khí của Tiêu Sát thực kiên định nói: "Thuộc hạ rất rõ ràng. Đây là chuyện mà ở hai tháng trước, trên đường đến đây, thuộc hạ đã từng nghĩ tới."

Mạn Yêu có chút kinh ngạc, thở dài một hơi, đem thân mình dựa vào vách tường lạnh băng mới nói: "Rời đi? Chúng ta có thể đi nơi nào đây?..... Trở thành tội nhân của hai nước Khải Vân, Lâm Thiên, thiên hạ này cho dù có lớn đến đâu cũng sẽ không có chỗ cho chúng ta dung thân." Nàng muốn chính là cuộc sống tự do tự tại, không phải bỏ mạng nơi chân trời, nàng càng không nghĩ sẽ liên lụy đến Tiêu Sát. Võ công bọn họ có cao bao nhiêu, làm sao mà địch nổi hai nước cường quốc?

Tiêu Sát nghe vậy cúi đầu, nhìn chằm chằm nền gạch dưới chân được minh guyệt chiếu xuống nỗi lên bạch quang lạnh lẽo, ánh mắt ảm đạm.

Mạn Yêu gom lại chăn gối trên người, nhẹ giọng nói: "Đi ngủ đi. Ngày mai hôn sắp đến rồi, trước tạm thời đóng cửa vườn trà lại, hai ngày này ngươi cùng Linh Nhi cũng đừng đi ra ngoài, trước kia Tông Chính Vô Ưu là không để ý qua các ngươi, hắn nếu là nỗi lên lòng nghi ngờ, cho dù kỹ thuật dịch dung có cao minh, cũng trốn không khỏi đôi mắt của hắn."

Tiêu Sát thấy sắc mặt nàng mệt mỏi, con ngươi đã từng trong sáng giờ đây đã bị phủ kín một tầng băng mỏng, vẫn cứ thanh triệt, lại không hề sáng người như lúc ban đầu. Hắn còn muốn nói một chút gì đó, nhưng cuối cùng cũng không nói gì, đứng trong chốc lát, liền rời đi.

Mạn Yêu nhìn bóng dáng rời đi, kiên nghị thăng lửng, như thế nào xem cũng không giống như bộ dáng của một hạ nhân.

Phủ Ly Vương

Đêm lạnh như nước, trong Vô Ưu Các không có thắp đèn, một mảnh đen nhánh.

Trên chiếc giường rộng lớn, Tông Chính Vô Ưu không an ổn, giống như bị cảnh trong mơ làm cho bối rối, chau mày.

"Phụ hoàng, đây là rượu gì? Ngửi thấy thơm quá!" Một nam hài tử(bé trai) bảy tuổi có một gương mặt so với bé gái còn đẹp hơn, giống như là tiên đồng.

Đứng bên cạnh nam hài tử là một nam tử mặt mày lạnh lùng nghiêm khắc trong bộ dáng của một từ phụ (hiền phụ, một người cha thương con), biểu tình sảng ái yêu thương cười nói: "Rượu này gọi là "Thập Lý Hương", hoàng nhi nếu thích, tiệc tối ngày mai, phụ hoàng gọi bọn hắn đưa tới nhiều một chút."

"Được ạ, nhưng mà..... mẫu thân không thích hoàng nhi uống rượu, hoàng nhi chỉ có thể uống một chút. Phụ hoàng, người cũng uống ít một chút, bằng không, mẫu thân càng sẽ không để ý đến người." Nam hài tử trịnh trọng nói.

Một đứa trẻ còn nhỏ như vậy, lúc ấy như thế nào cũng không thể tưởng tượng được rằng chính là mùi hương dễ ngửi như vậy, cuối cùng đem cho nó cùng người thân nhất của nó, tất cả đều đưa vào vực sâu của địa ngục.

Ánh mắt của nam tử lạnh lùng dần dần ảm đạm đi xuống, qua hồi lâu, mới thở ra một hơi.

Đêm tối u ám lạnh băng như một cái hố sâu của địa ngục, tựa như muôn đem người hút vào trong đó. Tông Chính Vô Ưu đắm chìm ở trong mộng, mày nhăn thực chặt, như là thắt một cái tử kết. Hình ảnh thay đổi liên tục, là một cảnh tượng làm cho thần hồn người tan nát, bắt đầu trình diễn.....

Trong một căn phòng tràn ngập dày đặc mùi vị thuốc, quần áo thưa thớt rách nát tán loạn, nam nhân mất đi lý trí điên cuồng đòi lấy, trên người mỗi một giọt mồ hôi đều tràn ngập hơi thở dục vọng làm cho người nhìn thấy mà buồn nôn, nữ tử dưới thân mặt sờm đã không còn chút máu, mười ngón tay mảnh khảnh bám chặt trên giường, dùng máu chảy đầm đìa trên da thịt biểu thị công khai không thể giải trừ thống khổ cùng tuyệt vọng, tử vong ở trong im lặng mà lan tràn.....

Tông Chính Vô Ưu sắc mặt xám như tro tàn trăng bệch một mảnh, những giọt mồ hôi từ trên thái dương lăn xuống dưới, thấm ướt lên tấm vải trải giường tuyết trắng.

Hắn bỗng nhiên bừng tỉnh mở choàng mắt, đôi ngươi đen nhánh như u đàm tràn ngập thần sắc bi ai tuyệt vọng cùng thống khổ, hắn nhắm mắt, thở dốc, bình tĩnh, khi mở mắt ra lại là một mảnh thanh minh lạnh nhạt. Hắn xốc chăn lên, đứng dậy đi đến phía trước cửa sổ, giơ tay lên, cửa sổ kẽo kẹt một tiếng bị mở ra, gió lạnh xuyên vào, thổi lên chiếc áo trong ướt đẫm mồ hôi, một trận lạnh thấu vào tâm hắn.

Trong bóng đêm, hắn hít một hơi, kêu: "Lãnh Viêm."

Giống như người gỗ, Lãnh Viêm lập tức xuất hiện ở sau lưng Tông Chính Vô Ưu, biểu tình trên mặt hàng năm không biến đổi, nhìn thấy bóng dáng cao dài chỉ mặc một chiếc áo đơn đứng trước cửa sổ, hắn(LV) có một tia xúc động thương xót. Chủ tử lại gấp ác mộng! Cơn ác mộng này đã quấn quanh chủ tử mười ba năm, mỗi khi nửa đêm bừng tỉnh, chủ tử đều sẽ mở cửa sổ ra, một thân hiu quạnh thê lương ở trong gió lạnh.

Tông Chính Vô Ưu không có xoay người, ngơ ngẩn nhìn một mảng đen tối ngoài cửa sổ, âm thanh như hàn băng làm cho người phát run, hỏi: "Thập Lý Hương không phải đều bị huỷ hoại sao? Tại sao trong phủ Tướng Quân còn có vật này?"

Lãnh Viêm trả lời: "Bẩm Vương gia, năm đó Tần gia bị tịch thu tài sản, xử trảm hết cả nhà, đúc xác rượu trong hầm rượu một giọt cũng không lưu lại. Hôm nay "Thập Lý Hương" ở phủ Tướng Quân, mùi thơm cùng với năm đó "Thập Lý Hương" trong hầm rượu giống nhau, nhưng mà mùi hương này cũng không có truyền ra ngoài phủ tướng quân, không giống rượu đã ủ lâu năm."

"Không giống rượu đã ủ lâu năm?" Tông Chính Vô Ưu ngẩn ra, chợt xoay người, híp mắt, trong mắt hàn quang lóng lánh, "Ý của ngươi là... hai đứa nhỏ

của Tần gia không chết? Tốc tốc đi tra!"

"Tuân lệnh." Lãnh Viêm trả lời, gấp rời đi.

"Đợi đã." Tông Chính Vô Ưu gọi lại hắn, ngừng trong chốc lát, lại nói: "Phủ Tướng Quân bên kia vẫn là không có động tĩnh?"

Lãnh Viêm gật đầu: "Tìm không thấy người, cũng không gặp nàng rời đi."

Sắc mặt Tông Chính Vô Ưu đã là khôi phục như thường, nhưng nội tâm lại bởi vì cảnh trong mơ vẫn cứ pháp phồng khó định, trong đầu thực loạn, tâm không thể yên tĩnh suy nghĩ. Hắn ở phía trước cửa sổ đi qua đi lại vài bước, mày nhíu lại, trầm giọng nói: "Tiếp tục nhìn chăm chăm vào. Ngày mai phong tỏa cửa thành, từng nhà lục soát, nhất định phải tìm được nàng."

Vô cùng kiên định, khi đó, hắn không biết chính mình vì cái gì mà kiên định muốn tìm được nàng như vậy? Là bởi vì không thể chịu đựng được nàng không qua sự cho phép của hắn mà tự tiện rời khỏi hắn, hay là vì nguyên nhân khác?

Hắn không suy nghĩ kỹ.

.....

Suốt hai ngày, trong kinh thành khắp nơi đều là quan binh, từ thành Đông đến thành Tây, mỗi một tấc đất cơ hồ đều bị lục soát, ngay cả hoàng cung cùng phủ Thái Tử, đều âm thầm an bài người đi điều tra, chính là không thấy hình bóng của người nọ. Nàng giống như biến mất trên thế giới này, vô tung vô ảnh (không thấy tung tích, không thấy bóng dáng)

Ngoài trời mưa rơi lẩm tấm, trong nhà một phòng lặng yên.

Thị vệ tiến vào bẩm báo tình huống, thấp thỏm bất an mà quỳ phục trên mặt đất, tâm treo lên cao, đầu cúi xuống đất, không dám manh động.

Tông Chính Vô Ưu siết chặt lòng bàn tay, trong lòng từng đợt bực bội, tâm tình không còn giống như ngày đó nàng rời đi, nhàn nhã như vậy.

Cửu hoàng tử bước chân vội vã đi vào, không chào hỏi liền ở trên ghế đối diện hắn(TCVU) ngồi xuống, vì chính mình rót một ly trà "lộc cộc... lộc cộc" mà một hơi uống cạn, thật mạnh phun ra một hơi nói:"Mệt chết đê! Thất ca, huynh nói Li Nguyệt này đến tột cùng là ẩn náu ở nơi nào? Kinh thành phố lớn ngõ nhỏ, nhà tranh, nhà ngói, khách điếm.... ngay cả nhà xí cũng đều tìm khắp, một người sống sờ sờ, như thế nào mà bỗng nhiên biến mất hả?"

Tông Chính Vô Ưu tay nắm lại để bên môi, ngoài cửa sổ mưa bụi mên mông che trời lấp đất, như là sâu kín kể ra tâm sự của ai đó.

Cửu hoàng tử thấy Tông Chính Vô Ưu không phản ứng, bĩu môi, làm như nhớ tới chuyện thú vị gì, ghé sát vào hắn(TCVU), sắc mặt thâm bí nói: "Ai, Thất ca, huynh nói..... Li Nguyệt lớn lên đẹp như vậy, nàng có thể hay không là tiên nữ hạ phàm? Tâm nàng bị huynh làm tổn thương, biến thành một làn khói nhẹ phiêu nhiên rời khỏi thế giới này, trở về nơi ở của nàng....."

"Ngươi nói bậy gì đó!" Tông Chính Vô Ưu không đợi hắn nói xong, đột nhiên đánh gãy lời của hắn.

Cái gọi là người nói vô tâm người nghe có ý, nàng vốn chính là một sợi cô hồn ký gửi vào trong thân thể người khác, hiện giờ đột nhiên biến mất, tựa như từ nhân gian bốc hơi lên, toàn bộ không có tung tích gì. Tông Chính Vô Ưu bỗng nhiên nhớ tới, ngày ấy nàng rời đi, đối với hắn ngạo nghễ cười lạnh nói: "Ta biết Ly Vương điện hạ quyền thế ngập trời, nhưng tất cả mọi việc trên thế gian này, sẽ không vĩnh viễn đều ở trong khống chế của một mình ngươi. Cũng sẽ có một người, mà ngươi..... cầu mà không được, hay là cũng sẽ có một sự việc, cho dù Tông Chính Vô Ưu ngươi, dùng bất cứ thủ đoạn gì, cũng không thể.... xoay chuyển càn khôn."

Những lời này, nàng nói ra quyết tuyệt mà khẳng định như vậy, hay là..... Nghĩ đến một loại khả năng nàng có thể rời khỏi thế giới của hắn, trong lòng Tông Chính Vô Ưu đột nhiên căng thẳng, khơi dậy một tia khủng hoảng,

hắn không có suy nghĩ kỹ khủng hoảng này từ đâu mà đến, chỉ là rũ mắt, hắn nắm chặt tay vịn của ghế dựa, đầu ngón tay dần dần trắng đi.

Nhưng hắn suy nghĩ lại, lại phát giác không đúng, nàng nói qua không biết như thế nào mới có thể quay về thế giới kia, nàng nói thế giới kia không có người đáng giá để nàng lưu luyến, cho dù nàng thật sự quay trở về, thân thể hiện giờ của nàng cũng còn phải ở thế giới này, nhưng mà hiện tại, cả thân thể cũng không tìm được, đã nói lên loại khả năng này không lớn.

Nàng đến tốt cùng đi nơi nào? Kinh thành này là nơi chỉ có bao lớn, hắn Tông Chính Vô Ưu vậy mà như thế nào lại tìm không thấy người?

Trong lòng càng thêm phiền muộn, tay bất giác sử dụng lực, rốt cuộc "răng rắc" một tiếng, tay vịn của chiếc ghế dựa không chịu nổi lực đao trên tay hắn, bị hung hăng bẻ gãy, gỗ vụn văng đầy đất.

Sự buồn phiền tức giận vang lên không hề dự liệu trước, làm cho thân thể thị vệ quỳ phục trên mặt đất run lên, mồ hôi lạnh đổ xuống như thác nước.

Cửu hoàng tử sững sốt, trừng lớn đôi mắt, rất là kinh ngạc, hắn hiểu biết về Thất ca, lạnh nhạt thâm trầm, bất luận gấp được chuyện gì đều sẽ thực trấn định, đối với người khác cũng chưa bao giờ thật sự để ở trong lòng, nhưng mà hiện tại, huynh ấy lại vì một nữ nhân mà lục soát toàn kinh thành bốn phương tám hướng, còn thật giận dữ, những chuyện này ở trong mắt hắn, thật là khó tin.

Tông Chính Vô Ưu ngơ ngẩn, nhìn vụn gỗ bay tán đầy đất, mờ mịt trong nháy mắt.

Cửu hoàng tử đối với thị vệ phía dưới phất phất tay, ý bảo lui ra, sắc mặt thị vệ kia vui vẻ, vội vàng đứng dậy ra cửa, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Bên ngoài mưa còn tích tắc rơi không ngừng, cả người Cửu hoàng tử nghiêng qua một bên thăm dò, tròng mắt chuyển động, đột nhiên nói: "Thất ca, huynh vì sao vội vã tìm Li Nguyệt như vậy? Đệ chưa từng gặp qua huynh đối với người

nào hay chuyện gì mà để bụng như vậy! Huynh..... có phải hay không là đối với Li Nguyệt..... động chân tình đi?"

Thân hình Tông Chính Vô Ưu chấn động, trực giác giương mắt, thói quen khóc miệng mang theo châm chọc, ánh mắt lại lạnh lẽo khiếp người, giống như nghe được hắn (cửu hoàng tử) nói một chuyện rất buồn cười gì đó. Nhưng khi hắn(TCVU) nhìn thẳng vào mắt của nam tử đối diện, Cửu hoàng tử bình thường bất cần đời giờ phút này đôi ngươi thế nhưng vô cùng nghiêm túc, còn mang theo sắc bén đâm thẳng vào đáy lòng hắn(TCVU). Khóe miệng châm chọc của Tông Chính Vô Ưu một tấc tấc cứng đờ, hắn(TCVU) đứng lên quay lưng lại, cực lực ức chế sự hoảng loạn ở trong lòng đột nhiên nổi dậy.

Chân tình là gì? Hắn cả tâm còn không có, thì làm sao có chân tình.

"Ngươi là nhàn rỗi không có chuyện gì sao? Vậy tiếp tục đi tìm người, tìm không thấy thì không cần hồi phủ." Âm thanh của Tông Chính Vô Ưu vững vàng, lạnh lùng nói.

Cửu hoàng tử giật mình, hắn vốn là tùy tiện nói nói, cho rằng Thất ca sẽ chế nhạo hắn thuận miệng nói bậy, lại không dự đoán được phản ứng của Thất ca lại là loại này. Hắn đứng lên, nhìn bóng dáng cứng còng của Tông Chính Vô Ưu trong chốc lát lắc đầu, thời điểm ra tới cửa, ở sau lưng Tông Chính Vô Ưu nói: "Thất ca, huynh có hay không nghĩ tới, người giống Li Nguyệt thông minh như vậy lại cẩn thận, vì sao sẽ dễ dàng như vậy mà rơi vào bẫy tình ôn nhu của huynh? Nếu như huynh thật sự không có bỏ ra nửa phần chân tình ở bên trong, nàng một chút cũng phát hiện không ra sao?" Đây là câu nói tuyệt đối đúng đắn nhất từ lúc Cửu hoàng tử chào đời tới nay.

Cửu hoàng tử đi rồi, toàn bộ hạ nhân cũng đều lui ra ngoài, lúc cửa bị đóng lại, mang theo gió tiên vào thổi tắt nến đèn. Hắn vã vã tay ý bảo hạ nhân không cần thắp sáng nến.

Một tia sáng cuối cùng cũng bị ngăn cách ở ngoài cửa, trong phòng một

mảnh đen nhánh. Tông Chính Vô Ưu nghiêng dựa vào ghế tháp, không nhúc nhích, trong tay nâng một ly trà sorm đã lạnh thấu, nhiệt độ lạnh lẽo trên thân ly xuyên thấu qua da thịt đầu ngón tay, thăng tấp thẩm vào trong lòng, hóa thành tịch mịch cô đơn vô biên không bờ bến, không dừng từ từ lan tràn ra.

Lời nói Lão Cửu giống như một cây búa, đậm thật mạnh vào trong lòng hắn. Vẫn đẽ mà trước nay hắn chưa bao giờ nhìn thăng qua, giờ phút này toàn bộ bày ở trước mắt hắn.

Vì sao không phải nàng thì hắn không thể? Khi tiếp xúc với nữ nhân khác, hắn sẽ mâu thuẫn, lại duy nhất chỉ có nàng, làm cho hắn không tự giác mà muốn tới gần?

Cả đời này hắn vốn không định cưới vợ, lại ở ngẫu nhiên nghĩ đến cuộc sống về sau có nàng làm bạn, liền cảm thấy đời người không phải không có lạc thú (thú vui, niềm vui). Bất quá là một công cụ đã lợi dụng xong, vì sao hắn muốn nóng vội như thế tìm được nàng, thậm chí không tiếc vận dụng người của Vô Ẩn lâu? Nàng biến mất chỉ mới hai ngày mà thôi, đã làm lòng hắn rối loạn trống trải, không biết làm sao mới tốt.

Đây...rốt cuộc là vì sao?

Hắn nhắm mắt lại, trong đầu tràn đầy nữ tử có khuôn mặt tái nhợt, cùng với nụ cười châm chọc trôi lên nơi khói miệng sau khi biết được chân tướng, còn có nàng mạnh mẽ dấu đi nỗi đau trong lòng ra vẻ một bộ dáng kiên cường. Hết thảy, hắn cũng không phải không phát hiện, chỉ là cố tình xem nhẹ, cuối cùng chôn vào chỗ mềm mại nhất trong đáy lòng hắn.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Trồi Lên Mặt Nước (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Mưa rơi suốt một đêm, âm thanh tí tách tí tách từ ngoài cửa sổ đang đóng chặt truyền vào, thời điểm hùng đông, Tông Chính Vô Ưu dựa vào trên giường ngủ thiếp đi, giữa hai mày toàn là mệt mỏi, ly trà lạnh còn ở trong lòng bàn tay, một giọt cũng chưa động qua.

Quản sự Vô Ưu Các thấy trong phòng không động tĩnh, phân phó hạ nhân ở ngoài cửa chờ, đừng cho người tiến vào quấy rầy, nhưng ngăn không được tiếng gọi vang lớn của Cửu hoàng tử.

"Thất ca....." Hắn từ lúc tiến vào cửa Vô Ưu Các liền bắt đầu kêu lên.

Tông Chính Vô Ưu nhăn mày lại, mở mắt ra, trong mắt nghiêm nhiên có thêm mấy sợi tơ máu, tung hoành ngang dọc.

Người bên ngoài nhìn Cửu hoàng tử "Hư" một tiếng, hạ giọng thỉnh cầu nói: "Cửu điện hạ, ngài mau đừng hô nữa, Vương gia còn chưa có thức dậy đâu."

Cửu hoàng tử có chỗ nào sẽ nghe theo bọn họ, chỉ lo đẩy cửa lớn tiếng ôn ào nói: "Thất ca, hiện tại là canh giờ gì rồi, huynh như thế nào mà còn ngủ?" Hắn đi vào phòng gấp Tông Chính Vô Ưu đầy mặt mệt mỏi, giống như một đêm không ngủ, liền trêu chọc cười nói: "Thất ca có phải không là tưởng nhớ Li Nguyệt, tưởng nhớ đến một đêm không ngủ đi? Đây không giống là Thất ca của đệ a!"

Sắc mặt Tông Chính Vô Ưu cứng đờ, liếc mắt Cửu hoàng tử một cái, Cửu hoàng tử vội vàng sửa lời nói: "Thất ca của đệ thiên nhân chi tư, coi tiền tài..... à không đúng, coi nữ nhân là cặn bã, sao có thể vì một tiểu nữ tử canh cánh trong lòng, thập phần tưởng nhớ, không ăn không ngủ? Đúng hay không hả..... Thất ca? Nếu muốn tưởng nhớ cũng là tưởng nhớ đệ mới đúng chứ, hắc hắc....."

Tông Chính Vô Ưu nhìn vẻ mặt thiếu bị đánh đang tươi cười của Cửu hoàng tử, cộng thêm động tác khoa trương, khoe miệng hắn (TCVU) co lại.

Hạ nhân đem nước vào, hầu hạ hắn rửa mặt chải đầu.

Cửu hoàng tử tiến đến trước mặt hắn, lại nói: "Phủ Tướng quân bên kia thật là náo nhiệt a, trời đang đổ mưa vậy mà các đại thần một người cũng không thiếu, tất cả đồng thời đều đến, người tặng lễ từ thành Bắc xếp hàng dài sắp đến thành Nam."

Tông Chính Vô Ưu không lên tiếng, sau khi rửa mặt, quản sự vội vàng kêu người bưng tới đồ ăn sáng, Tông Chính Vô Ưu xua tay, không muốn ăn. Lúc này hắn mới nhìn Cửu hoàng tử, nhàn nhạt nói: "Là kêu ngươi đi tìm người, không phải để ngươi xem náo nhiệt."

Cửu hoàng tử ngồi xuống, bẹp bẹp miệng nói: "Tìm người cũng liên quan đến xem náo nhiệt mà. Lần này thật là tiện nghi cho Phó Trù, Thái Tử đại hôn cũng chưa thấy hắn(thái tử) phô trương lớn như vậy, không nói cái khác, đơn giản nhìn lẽ vật phụ hoàng ban thưởng, Dung Nhạc trưởng công chúa của hồi môn, còn có vương công, các đại thần tiền biểu..... tấm tắc(tiếng chặc lưỡi)....."

"Như thế nào, ngươi hối hận?" Tông Chính Vô Ưu nâng ly trà mới lên xuyết một ngụm, nghe trong lời nói của lão Cửu có sự ghen tuông, khoe miệng hơi hơi có một tia đàm tiếu(cười nhạt).

Cửu hoàng tử nhướng mày nói: "Hối hận thật không có, bất quá..... Nếu dung mạo của Dung Nhạc trưởng công chúa cũng giống như Li Nguyệt, cưới về thật đúng là không tồi, mới chính là nhân tài lưỡng đặc a!" (người và tiền tài đều có được)

Tông Chính Vô Ưu nhìn Cửu hoàng tử liếc mắt một cái, trên đời này chỉ có một A Mạn mà thôi! Hắn thuận miệng nói: "Thân hình tương tự, nếu dung mạo lại giống nhau, kia chẳng phải là....."

Chẳng phải là một người?!

Những lời này hắn chưa có nói xong, bỗng nhiên im lặng, sắc mặt đột nhiên thay đổi, có cái gì ở trong đầu nhanh chóng xẹt qua.

"Thất ca, huynh....."

Tông Chính Vô Ưu giơ tay ngăn lại lời nói của Cửu hoàng tử, hắn chậm rãi đứng lên, bước đi đến phía trước cửa sổ.

Tí tách...những giọt nước nặng hạt từ mái hiên nhà rơi xuống, văng tung tóe lên vũng nước mưa trên mặt đất tạo nên những gợn sóng lăn tăn, một tầng tầng gợn sóng còn chưa lan tỏa ra đã bị những giọt nước tiếp theo rơi xuống che lấp dấu vết ban đầu.

Dục thất! (phòng tắm). Trong đầu hắn bỗng nhiên một mảnh thanh minh, tình cảnh trong phòng tắm rõ ràng hiện ra.

Trong phòng tắm ở phủ Tướng Quân, lúc đó là duy nhất Dung Nhạc trưởng công chúa biến mất ở trong tắm mắt hắn chỉ ngăn ngùi một cái chớp mắt, lúc hắn đi vào, Phó Trù nhanh chóng xốc lên bức rèm, toàn bộ phòng tắm liếc mắt một cái là nhìn thấy hết, cho người ta một loại ảo giác nơi này không thể giấu người. Hắn thấy được Dung Nhạc trưởng công chúa đưa tay vào trong bể tắm, nàng vì sao phải làm như thế, với vào trong nước mà người khác đã tắm qua, hạ nhân còn không kịp lau chùi tẩy rửa?

Nước có phải hay không là nước được dẫn từ ôn tuyển chỉ cần liếc mắt một cái thì có thể nhìn ra, nàng là công chúa một quốc gia cần gì phải tự mình với tay vào thử độ ấm? Trừ phi là hành động muốn che giấu.....có người vừa vào trong bể tắm, tạo nên những gợn sóng, yêu cầu lấy hành động này để che dấu.

Quả nhiên là tâm tư kín đáo, nàng thế nhưng ở dưới mí mắt hắn chơi một chiêu đổi trắng thay đen! Nhưng mà, vì sao Dung Nhạc trưởng công chúa phải tận hết sức lực đi giúp nàng?

Tông Chính Vô Ưu đóng lại hai mắt, dụng tâm suy nghĩ từng ly từng tí một sự kiện.

Trong điện Nghi Khánh, nàng đã từng nói: "Nếu ta là Dung Nhạc trưởng công chúa, ngươi....." Câu nói thử kia nàng không hỏi xong, hắn chỉ coi như nàng là nữ tử bình thường muốn thử tâm ý hắn. Tiệc tối hôm ấy tinh thần nàng phiêu di tâm sự nặng nề.

Bên cạnh ôn tuyền, nàng nói: "Nếu ta phải gả cho người khác, ngươi có chúc mừng ta không?" Khi đó, hôn kỳ của Dung Nhạc trưởng công chúa cùng Phó Trù định ở ba ngày sau.

Có cái gì đó dần dần trôi lên mặt nước, chấn đến thân hình hắn run lên, ngực từng trận phát đau, hắn đột nhiên mở to mắt, thế nhưng không thể suy nghĩ tiếp nữa. Quay người lại, trong giọng nói mang theo khó nén vội vàng, "Lão Cửu, thời điểm ngươi lại đây, cỗ kiệu của công chúa Khải Vân quốc đã đến phủ tướng quân chưa?"

Cửu hoàng tử sững sốt, không rõ tại sao hắn(TCVU) lại hỏi vấn đề này, nhưng vẫn đáp: "Canh giờ này, hắn là sắp bái đường."

Hắn(Cửu hoàng tử) lời còn chưa dứt, Tông Chính Vô Ưu người đã đi ra cửa, Cửu hoàng tử vội vàng lớn tiếng kêu lên: "Thất ca, huynh đi đâu a?"

Trả lời hắn, là bóng dáng nhanh chóng biến mất của Tông Chính Vô Ưu, cùng với tiếng gió vù vù do vung tay áo lưu lại.

.....

Mưa càng rơi càng lớn, không có nửa điểm muốn ngừng lại, nhưng không ảnh hưởng tới xe ngựa và người đi đường chen chúc nhau đến Bắc thành.

Trên đường lộ rộng lớn từ Nam thành đến Bắc thành, vải lụa đỏ thăm kết thành không khí vui mừng nghênh đón đội ngũ rước dâu cuộn cuộn mênh mông

từ từ đi về phía trước, mưa tầm tã bao phủ cảnh vật mông lung không rõ, đã từng có người ta nói qua, thành thân trong thời tiết mưa dầm như vậy cuộc hôn nhân này thực khôn may mắn, nhưng ngày thành thân này là do Hoàng đế bệ hạ tự mình định ra, ai dám có dị nghị?

Mạn Yêu an ủn ngồi ở trong xe ngựa hoa lệ rộng lớn, nghe tiếng mưa "bạch.. bạch" chụp đánh ở trên thân xe vang lên, giống như âm thanh đậm vỡ mộng cảnh (cảnh trong mơ).

Bởi vì do trời mưa, Phó Trù không tiện cưỡi ngựa, ngồi chung một chiếc xe ngựa cùng nàng, an vị ở đối diện nàng.

Khăn voan đỏ thắm chặn tầm mắt nàng, nàng chỉ có thể nhìn đến nam tử đối diện một đoạn hỉ bào (áo cưới), cùng với đôi tay thon dài mạnh mẽ gác ở trên đầu gối. Chính là đôi tay này, sẽ nắm lấy nàng đi vào cuộc hôn nhân lao tù. Nàng có thể cảm giác được ánh mắt hắn vẫn luôn dừng ở trên người nàng, giống như đang tìm kiếm cái gì.

Làm tân nương, giờ phút này cảm xúc của Mạn Yêu tựa hồ có chút quá mức bình tĩnh, không có e lệ cùng vui mừng vì sắp gả đi làm vợ người, không có tha thiết chờ đợi đối với phu quân tương lai, không có khóc thút thít cùng thương cảm vì cáo biệt người nhà, cũng không đau đớn muốn chết vì gả không như mong muốn. Nàng từ trong tâm đến ngoài mặt, đều bình tĩnh lạnh lùng làm cho lòng người sinh bất an, thật giống như nàng chỉ là đang chờ đợi đi tới nơi muốn đến để tham gia một cuộc hôn lễ không có quan hệ chút nào tới nàng.

Linh Nhi ngồi ở bên người Mạn Yêu, ít có an tĩnh, ngẫu nhiên lấy mắt lén nhìn nam tử đối diện, phong thái tuấn lăng, ôn nhuận như ngọc, lại là nam tử ít có trên thế gian này có thể xứng đôi cùng chủ tử nàng! Chủ tử gả cho hắn, hắn là sẽ hạnh phúc đi?

Xe ngựa đi ngang qua một hố nước, thân xe nghiêng, Mạn Yêu theo bản năng duỗi tay đi tìm chỗ đỡ, lại bị một đôi tay to mạnh mẽ gắt gao nắm giữ, lòng bàn

tay đó có điểm thô ráp, lại rất ấm áp, chỉ nghe thấy âm thanh hắn ôn nhu nói:
"Cẩn thận."

Mạn Yêu nhẹ nhàng gật đầu, ổn định thân thể nói: "Đa tạ tướng quân."

Phó Trù cười nói: "Nàng và ta qua một lát nữa là bái đường, chính là phu thê,
cần gì khách khí như thế."

Lời nói của hắn thật tự nhiên không có nửa điểm cảm giác xa lạ. Mạn Yêu
nhắm môi, không mở miệng nữa.

Xe ngựa thực mau liên vũng vàng lại, tay nàng còn bị hắn nắm giữ trong lòng
bàn tay. Ngón tay nữ tử tinh tế, da thịt lạnh băng mềm mại, giống như lơ đãng
không để ý bị nhiệt độ lạnh băng của nước mưa ở trong xe ngựa thẩm vào trong
da thịt.

Phó Trù nhíu mày, quan tâm nói: " Tay nàng sao lạnh như thế này? Thực lạnh
hả? Ta kêu bọn họ dừng xe, tìm kiện áo choàng cho nàng khoát lên." Dứt lời
cũng không đợi nàng đáp lại, liền đối với bên ngoài kêu một tiếng: "Dừng xe."

Xe ngựa theo tiếng dừng lại, Linh Nhi nói: "Chủ tử ngài chờ một chút, nô tỳ
liền đi tìm."

Mạn Yêu lại là nhàn nhạt nói: "Không cần, ta không lạnh." Không phải cố
tình lạnh lùng không thân thiết, lại làm cho người cảm thấy bị cách trở ở ngoài
ngàn dặm.

Linh Nhi hơi hơi sững sốt, có chút vô thố (không biết làm như thế nào mới
phải) mà nhìn về phía Phó Trù.

Phó Trù thực tự nhiên mà dùng đôi tay quấn chặt tay nàng, cười nói: "Hôm
nay là ngày đại hôn của chúng ta, nàng không thể chưa bái đường mà đã ngã
xuống(hôn mê ngã xuống) trước được. Vẫn là khoác thêm xiêm y đi." Hắn tuy là
cười nói, nhưng trong giọng nói lại có một sức lực làm cho người không thể

phản bá. Quay đầu đối với Linh Nhi nói: "Mau đi."

Linh Nhi vui vẻ tuân lệnh, lúc xuống xe thăm nghĩ trong lòng: Tướng quân ôn nhu chăm sóc, đối với chủ tử lại quan tâm chu đáo, Hoàng Thượng vì chủ tử mà tìm vị hôn phu này thực là không tồi!

Bên trong xe chỉ còn lại hai người bọn họ, không khí yên tĩnh, một mùi hương thơm nhàn nhạt như có như không tràn ngập ở trong xe, cực kỳ dễ ngửi, Phó Trù không tự giác mà hít sâu vào, như muốn ngửi thấy được rõ ràng thêm một ít nữa, nhưng mùi hương kia lại đột nhiên phai nhạt đi.

Mạn Yêu có vài lần muốn thu lại bàn tay, Phó Trù lại không cho, lòng bàn tay nắm càng chặt, nhẹ nhàng mà cười, " Tay nàng quá lạnh, ta giúp nàng sưởi tay cho ấm một chút." Bất luận là động tác hay là giọng điệu trong lời nói, hắn luôn là tự nhiên như vậy, thật giống như là một đôi vợ chồng già sinh sống với nhau nhiều năm.

Tay lạnh có thể làm ấm lại, nhưng lòng của một người nếu đã lạnh rồi, thì làm như thế nào để ấm lên? Mạn Yêu kiên trì rút tay lại, cười lạnh nhạt nói: "Cảm ơn ý tốt của tướng quân! Nhưng mà ta đã quen với nhiệt độ này."

Phó Trù nghe vậy sững sốt, nàng không phải là công chúa sủng ái nhất của Khải Vân để sao? Như thế nào lại thản nhiên mà nói đã quen với nhiệt độ lạnh lẽo này? Ngay cả ngữ khí khi cười nói đều có thể nghe ra ý tứ bi thương từ nội tâm phát ra. Phó Trù mày nhăn lại, mắt nhìn lòng bàn tay mình đã trống trải, đổi đến bên cạnh nàng ngồi xuống, vặn hai vai nàng qua, cách một tầng khăn voan, khẽ thở dài: "Mặc kệ trước kia như thế nào, về sau..... nàng ở bên cạnh ta, từ từ sẽ quen ấm áp. Ta không phải người khác, ta là phu quân của nàng, là người muốn cùng nàng cả đời bên nhau đến già."

Tiếng nói của hắn ôn hòa hình như có định lực nào đó, làm cho tâm người安稳 đến kỳ dị. Mạn Yêu thế nhưng không thể tránh thoát tay hắn, cảm giác có hai đạo ánh mắt nóng rực xuyên thấu qua khăn voan đỏ, thăng tấp dừng ở trên mặt

nàng, nàng mất tự nhiên mà đem đầu chuyển hướng một bên.

Hai ngày trước vì tránh né Tông Chính Vô Ưu mà lập mưu kế, Phó Trù tuyệt đối không có khả năng đối với thân phận của nàng một chút hoài nghi đều không có, nhưng hắn cái gì cũng không hỏi, chỉ là dùng phương pháp thích hợp nhất phổi hợp hoàn mỹ cho nàng. Tâm tư của nam tử này rốt cuộc thâm sâu bao nhiêu, nàng một chút cũng nhìn không ra. Mà hắn đối với chuyện của nàng đến tột cùng biết nhiều ít? Nàng cũng không thể nào biết được. Nàng không dám lại dùng cảm giác đi phân biệt tình ý thật giả của người khác, bởi vì cảm giác có đôi khi cũng sẽ không đúng.

Linh Nhi mang xiêm y tới, Phó Trù nhẹ nhàng thay nàng khoác lên, xác thật ấm áp rất nhiều. Đội ngũ rước dâu tiếp tục đi về phía trước, ước chừng thời gian một nén nhang, bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào náo động, hắn là tới rồi.

Tiếng người ồn ào, náo nhiệt phi phàm, đại khái chính là dùng để hình dung phủ Vệ quốc tướng quân giờ phút này. Phó Trù vừa xuống xe, đã bị vây quanh, vần vỡ bá quan, trong quân tướng sĩ, toàn tới chúc mừng, bất luận người chúc mừng là xuất phát từ loại tâm tư nào, hắn đều nhất nhất cười đáp lễ trí tạ, lễ nghĩa chu đáo không thể bắt bẻ. Chung quanh đám người xem náo nhiệt không khỏi kinh ngạc cảm thán, tán thưởng: "Vệ quốc Đại tướng quân bình dị gần gũi, một chút đều không khen kiệu, có nơi nào là giống trong truyền thuyết sát khí đầy người?"

Mạn Yêu bị Linh Nhi đỡ đang muốn xuống xe, Phó Trù xoay người, tiếp nhận tay nàng, âm thanh ôn nhu: "Đừng nhúc nhích, ta ôm nàng đi vào."

Mạn Yêu sững sờ, trong lễ nghi thành thân ở niên đại này tựa hồ không có mục này! Ngày người trong một cái chớp mắt công phu, nàng chỉ cảm thấy thân thể nhẹ đi, người đã bị ôm lên. Chung quanh người xem náo nhiệt kinh ngạc một trận, bắt đầu nhỏ giọng nghị luận. Mạn Yêu có thể cảm giác được có vô số đôi mắt đều đang nhìn chăm chằm vào hai người bọn họ, nàng vội vàng đẩy hắn nói: "Tướng quân làm gì vậy? Mau buông ta xuống, ta tự mình đi."

Phó Trù ôn nhã cười nói: "Mặt đất có nước, sẽ làm dơ hỉ phục nàng." vừa nói hai tay lại nắm thật chặt, trong mắt toàn là ý cười ôn nhu, làm người hoa mắt.

Mạn Yêu tránh thoát không được, cũng chỉ tùy hắn ôm nàng đi.

Phàm là người có nội lực, thông thường lực tai đều thực tốt, bởi vậy sau khi đi vào đại môn phủ tướng quân, nàng còn có thể nghe được phía sau truyền đến tiếng nghị luận của một đống nữ nhân.

"Dung Nhạc trưởng công chúa thật là mệnh tốt, dung mạo không đẹp, lại xấu xí, còn có thể gả cho một nam nhân tốt như vậy!"

"Ai nói không phải chứ?! Đại tướng quân anh tuấn tiêu sái, võ nghệ bất phàm, đối với người lại ôn nhu chăm sóc chu đáo..... nam nhân hoàn mỹ, tốt như vậy, tại sao phải cưới một nữ nhân dung mạo xấu xí? Ai! không có thiên lý a!"

"Ngươi mau im miệng đi, đó là do bệ hạ tứ hôn, ngươi không lựa lời như vậy, cẩn thận cái đầu của ngươi....."

Mạn Yêu nghe vậy, nhẹ nhàng lắc đầu cười khổ không thôi.

Phủ tướng quân khắp nơi đều kết lụa đỏ, ở trong mưa gió tung bay lắc lư, làm như muốn tránh thoát giam cầm, bay lên không trung rộng lớn, nhưng trước sau cũng không thoát được. Chớp mắt một cái, bọn họ đã đến đại đường. Phó Trù đem nàng buông xuống, động tác nhẹ nhàng chậm chạp.

Trong đại đường ngồi đầy khách khứa thấy tình cảnh vừa rồi, đều là kinh ngạc, bọn họ còn không có gặp qua tân nương nào ở bái đường phía trước trực tiếp được tân lang ôm tiến vào trong đại đường, đặc biệt là thái độ thân mật tự nhiên làm người mê man bất định. Vốn còn tưởng rằng Phó tướng quân là ngại hoàng mệnh mới không thể không cưới công chúa, nhưng hiện tại xem ra, cũng không hẳn là vậy.

Mạn Yêu hai người bọn họ bởi vì ngồi xe ngựa, đã đến sớm hơn so với giờ dự định một chút. Giờ phút này, giờ lành bái đường còn chưa tới.

Hạ nhân mang hoa kết đở thắm đến trước mặt nàng (quả cầu lụa đở có hai sợi dây, tân lang và tân nương mỗi người cầm một đầu dây bước vào bái đường), Mạn Yêu duỗi tay tiếp lấy, lại bị Phó Trù giữ chặt tay nàng, trực tiếp nắm tay nàng hướng bên trong bước vào, vừa đi vừa cùng các vị khách quý chào hỏi.

Mọi người hoàn hồn, vội vàng tiến lên chúc mừng, vui mừng nhất không ai hơn là Lễ Bộ Thượng Thư Dương Duy, hai nước liên hôn là do hắn tận lực thúc đẩy, tuy có trắc trở, trên đường còn thay đổi người, nhưng cuối cùng cũng thuận lợi mà thành. Hắn chân thành chúc mừng nói: "Chúc mừng Phó tướng quân tân hôn đại hỉ!"

Phó Trù cười nói: "Cùng vui, mọi người cùng vui."

Một vị quan viên khác lấy cùng từ ngữ tương tự chúc mừng, Phó Trù cũng là cười đáp lễ giống nhau. Dư đại nhân cũng tùy theo tiến lên, thói quen chúc mừng từ ngữ thuận miệng mà ra: "Chúc mừng Phó tướng quân cưới được mỹ nhân về!"

Lời này vừa ra, chung quanh mọi người đều là sững sốt, ánh mắt đều hướng Dư đại nhân nhìn qua. Đỗn đẫn dung nhan của Dung Nhạc trưởng công chúa xấu xí, nhưng hắn cố tình chúc mừng người ta cưới được mỹ nhân về, lời này nghe vào, rõ ràng chính là một loại châm chọc.

Bên trong đại đường lặng ngắt như tờ, yên tĩnh vô cùng, đa số mọi người đều ngừng thở, chờ đợi phản ứng của Phó tướng quân, còn lại là những con em quý tộc trong danh sách lúc trước, là nhàn nhàn một bộ dáng xem diễn, ý tứ hơi có chút vui sướng khi người gặp họa. Tuy rằng bọn họ ngay từ đầu đều không muốn cưới vị công chúa này, nhưng hôm nay thấy ngự tú trân bảo cùng với một rương tiếp một rương của hồi môn đáng mơ ước ngưỡng mộ đến lạ thường của vị công chúa kia mà hoa cả mắt, làm cho trong lòng bọn hắn không biết có mùi vị gì. Thầm nghĩ: Mấy thứ này vốn dĩ cũng có thể là thuộc về bọn họ, chỉ tiếc là...!

Dư đại nhân ý thức được tự mình nói sai, vội lúng túng giải thích: "Phó tướng quân, hạ quan... Hạ quan không phải ý tứ kia....."

"Không sao!" Phó Trù tiếp lời, sắc mặt chưa biến, tươi cười như cũ, nhưng ánh mắt kia lại thâm trầm thêm vài phần, làm cho người nhìn thấy không hiểu hàm ý trong đó. Hắn quay đầu mắt nhìn nữ tử dưới khăn voan đỏ thăm, tiện đà cười nói: "Đa tạ Dư đại nhân cát ngôn!"

Dư đại nhân ngẩn người ra, lúc này bên ngoài có người kêu lên: "Thái Tử giá lâm!". Thái tử Tông Chính Tiêu Nhân xoải bước đi tới, bên người hắn có một nữ tử đi cùng, nàng ta dáng người phong lưu quyến rủ, diễm lệ mê người bắn ra bốn phía, vừa xuất hiện giống như đem toàn bộ đại đường đều chiếu sáng, hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Phó Trù còn chưa đến tiếp đón, đã có một ít người thích nịnh nọt đến hành lễ đón tiếp, nịnh nọt cười nói: "Vị này là mỹ nhân mới đắc được của Thái Tử điện hạ... Hương phu nhân à? Quả nhiên là quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành, Thái Tử điện hạ quả có ánh mắt tốt a!" lời này chưa hết, xung quanh một tràng âm thanh phụ họa nịnh hót liên tiếp vang lên. Nữ tử đúng thật đẹp, kia vỗ mông ngựa cũng đúng.

Tâm tình Thái Tử rất tốt, một phen ôm lấy mỹ nhân bên người, cười nói: "Quốc sắc thiên hương, ân..... Mấy chữ này, Hương nhi hoàn toàn xứng đáng."

Được xưng là nữ tử Hương phu nhân đúng là hai ngày trước Tông Chính Tiêu Nhân từ phủ Tướng Quân mang đi - Ngân Hương, nàng dựa vào lòng ngực Thái Tử, kiều mị cười nhạt, nam nhân mà nhìn thấy nụ cười kia xương cốt đều mềm xuối. Xuyên thấu qua tấm vải lụa đỏ thăm đội trên đầu, Mạn Yêu lại mơ hồ cảm thấy dưới nụ cười mê hồn kia, cất dấu một loại cảm xúc khác.

Nàng ta (Ngân Hương) sóng mắt lưu chuyển, lơ đãng nhìn về phía anh tuấn nam tử mặc hỉ phục đỏ thăm bị chúng quan viên ngăn cách, đồng tử co rụt lại, đáy mắt hình như có một tia đau thương khác thường chợt lóe rồi biến mất.

Phó Trù lúc này mới tiến lên chào hỏi cười nói: "Có mỹ nhân làm bạn, hôm nay khí sắc của Thái Tử quả nhiên không giống như xưa."

Thái độ Tông Chính Tiêu Nhân có vài phần đắc ý, ha ha cười nói: "Nhờ phúc của tướng quân, chuyện này, bốn Thái Tử còn phải cảm tạ tướng quân."

Phó Trù nói: "Nào dám, nào dám." Hắn từ đầu đến cuối cũng không thèm nhìn hay liếc mắt một cái tới nữ tử kiều mị bên cạnh Thái Tử.

Thái Tử đi đến trước mặt Mạn Yêu nghiêng đầu nhìn hai mắt nàng, đối với Phó Trù vì đại kế hoà bình của hai nước hy sinh chính mình, bất hạnh cưới vị hòa thân công chúa xấu xí này, biểu hiện rất đồng tình hắn vỗ vỗ bả vai Phó Trù, lấy tư thái của trữ quân một quốc gia thẩm thía nói: "Tướng quân tận trung vì nước, là mẫu mực đương thế. Nếu Thái hoàng đệ có một nửa thâm minh đại nghĩa của ngươi, phụ hoàng cũng không cần ngày đêm ưu phiền."

Ý tứ của Tông Chính Tiêu Nhân là, ai cưới nàng đó là thâm minh đại nghĩa, vì nước hy sinh? Người trên thế gian nhiều nông cạn, trông mặt mà bắt hình dong. Mạn Yêu câu môi cười chế nhạo, lại nghe Phó Trù nói: "Thái Tử quá khen. Có thể cưới Dung Nhạc làm thê tử, là phúc phận tu luyện tam sinh (ba kiếp) của thần."

"Tướng quân, giờ lành tới rồi." Quản gia nhắc nhở.

Lễ nhạc tấu vang, làn điệu vui tươi. Lễ quan xướng: "Nhất bái thiên địa

_____"

Bọn họ liền xoay người đối với thiên địa bên ngoài đại đường vái một lạy. Mạn Yêu cười nhàn nhạt, bái thiên địa thật sự thực dễ dàng, bất quá là cong lưng mà thôi.

"Nhị bái cao đường ——"

Không ai biết cha mẹ thân sinh của Phó Trù là ai, là vẫn còn sống hay là đã

chết? Vị trí dành cho cao đường không người ngồi, bọn họ cũng như vậy vái một lạy, đối diện với họ chính là vách tường trắng cùng với hai chiếc ghế dựa trống trơn, phía trên án đài, cả hương cũng chưa từng đốt qua.

"Phu thê giao bái ——"

Một lạy này, ở tại niên đại không thể ly hôn này đây, liền chú định tương lai của nàng là tốt là xấu đều đã không phải do nàng lựa chọn. Phó Trù đã khom lưng cúi người xuống, nàng vẫn cứ đứng thẳng tắp, cũng chỉ một lát mà thôi, theo thân hình uốn lượn, trong lòng nháy mắt có chút chết lặng đau đớn. Cứ như vậy, nàng thành Tướng quân phu nhân trong miệng mọi người!

"Lẽ tất, đưa vào động phòng..."

Mạn Yêu nhẹ nhàng phun ra một hơi, rốt cuộc có thể rời xa nhóm người này rồi! Nàng cực kỳ chán ghét sắc mặt dối trá của những người trên quan trường. Có người đi tới đỡ nàng, muốn dẫn nàng đi về hướng động phòng, lại bị người ngăn lại cười nói: "Phó tướng quân, như thế nào cũng phải nhường cho chúng ta nhìn một chút hoa dung nguyệt mạo (ý như hoa nhường nguyệt hẹn) của tân nương tử sau đó mới đưa vào động phòng cũng còn kịp a!"

Hoa dung nguyệt mạo? Thật đúng là trực tiếp sảng khoái chê nhạo, một chút cũng không quanh co. Mạn yêu cười lạnh, nếu dung mạo nàng thật là hoa dung nguyệt mạo, thì ở điện Nghi Khánh, bọn họ đâu cần phải ai ai cũng cúi đầu, sợ chính mình bị chọn trúng?

Một người phụ họa nói thêm: "Đúng vậy, Dung Nhạc trưởng công chúa tới triều chúng ta cũng đã hơn hai tháng, còn không có người nào gặp qua gương mặt thật của công chúa! Lần trước ở hoàng cung, công chúa nói Khải Vân quốc có tập tục, nữ tử xuất giá ở trước khi chưa hành lễ không được lộ mặt trước mặt người ngoài, hiện tại hành lễ đã qua, hẳn là có thể cho chúng ta thấy một chút chân dung đi?"

"Đúng vậy, Phó tướng quân không cần keo kiệt như vậy à, chúng ta chính là

muốn chiêm ngưỡng chiêm ngưỡng phong thái công chúa Khải Vân quốc..."

Những người này đều là con em hoàng thân quý tộc ở điện Nghi Khánh lấy nàng ra nói đùa. Nàng nhàn nhạt lãnh đạm cười, bọn họ muốn nhìn nàng bị chê cười còn muốn nói đến như thể hợp tình hợp lý. Mặc kệ bọn họ an tâm cái gì, mục đích này đơn giản chính là muốn biết nàng xấu công chúa cái người đã từng khống chế vận mệnh hôn nhân của bọn họ đến tột cùng xấu đến nồng nỗi nào? Hoặc là vì chứng minh bọn họ không bị nàng lựa chọn là may mắn cỡ nào?

Mạn Yêu nhíu mày, Phó Trù không lên tiếng, khuôn mặt luôn ôn hòa nhìn không ra biểu tình, gió ở bên ngoài nổi lên, cuốn theo mưa bụi thăng tấp mà tiến vào, mọi người vội vàng đều né vào hai bên tường, gió kia liền tiến quân thần tốc, nhắm thăng trên mặt nàng đánh tới, chiếc khăn trùm đầu màu đỏ lắc lư hé mở lên một góc, để lộ một mảnh da tuyet trắng dưới tai, ngay lập tức một lần nữa hạ xuống.

Những vị khách khác trong chính đường không nói tiếng nào, toàn nhìn về phía Phó Trù, xem hắn đem việc này xử lý như thế nào. Ở đây có nhan sắc diễm lệ của Hương phu nhân chiếu sáng bắn ra bốn phía, dù tính cho là nữ tử có mỹ mạo bình thường cũng sẽ bị che lấp, huống chi là nữ nhân xấu! Nếu thật bóc khăn voan của tân nương, không thể nghi ngờ là tự rước lấy nhục. Giờ khắc này, mọi người đều nghĩ như thế.

Phó Trù ôn nhã tươi cười chưa từng rời khỏi khói miệng, không phải bởi vì người khác cố tình, khó mà sinh ra nửa phần không vui, chỉ hơi hơi suy tư, cười nói: "Tuy rằng công chúa đã gả cho bốn tướng làm thê tử, nhưng thân phận của công chúa.... rốt cuộc có chỗ bất đồng, lại liên quan tới tập tục của Khải Vân quốc, còn cần xem ý tứ của công chúa."

Một câu thân phận có chỗ bất đồng, ám chỉ bọn họ, đây không chỉ là một công chúa, mà vẫn là tiêu chí hoà bình của hai nước.

Phó Trù quay đầu hỏi: "Dung Nhạc, Nàng..... ý nàng như thế nào?"

Hắn kêu nàng là Dung Nhạc, kêu rất tự nhiên. Mạn Yêu lại không lên tiếng.

Những con em quý tộc tự nhiên cũng không phải là kẻ ngu dốt, vừa nghe đến ý tứ của Phó Trù, đã hiểu rõ bảy tám phần, tuy lòng có chút không cam lòng, cũng chỉ có thể tạm thời từ bỏ.

Thái Tử đúng lúc nói: "Được rồi, hôm nay là ngày đại hỉ của Phó tướng quân, ai cũng đều không được phép quấy rối tại đây, các ngươi muốn chiêm ngưỡng phong thái công chúa, về sau có rất nhiều cơ hội. Mau đưa vào động phòng đi thôi."

Vốn là một câu thực hoàn mỹ, đã là giúp Phó Trù giải vây, lại có thể nắm lấy cơ hội thể hiện thân phận địa vị vô cùng tôn quý của hắn, ở trước mặt các quan lại tạo uy tín. Chỉ tiếc, trời luôn không toại lòng người, cũng không biết là hắn quá xui xẻo, hay vẫn là nguyên nhân khác. Lời nói của hắn mới vừa dứt, ngoài đại đường truyền đến một đạo âm thanh lạnh lùng: "Chậm đã!!"

Mạn Yêu vừa nghe thấy âm thanh, thân thể bỗng nhiên chấn động sợ hãi run lên, tức khắc cứng đờ.

Hắn..... chung quy..... Vẫn là tôi!

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Công Chúa Đại Hôn (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Người đến tốc độ như gió cuốn, nhiệt độ không khí trong đại đường nháy mắt lạnh như băng, một thân áo trắng hơn tuyết, tóc đen như mực tung bay, khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân lại nặng nề tối tăm, đôi mắt tà ác như u đầm địa ngục lạnh lẽo khiếp người, hàn cứ như vậy phóng ánh mắt đảo quanh, ánh mắt đưa đến chỗ nào chỗ đó đều run như cầy sấy. Người này không phải Tông Chính Vô Ưu thì là ai?

Bọn quan viên vốn dĩ muốn tiến lên hành lễ nhưng chân của mỗi người tựa như mọc rẽ, nửa bước nhúc nhích đi về phía trước cũng không được, thậm chí bị hàn khí lạnh lẽo mà hàn mang đến khiến cho bọn họ sợ hãi mà lui về phía sau. Ly Vương từ xưa không bao giờ tham gia hôn lễ của người khác đột nhiên mang theo hàn khí tức giận mà tới, trực giác của bọn họ cho biết hôm nay có việc muôn phát sinh.

Tại nơi này bên trong hơi thở lạnh lẽo, còn có thể bảo trì trán định mỉm cười tự nhiên, tuyệt đối chỉ có một người là Phó Đại tướng quân. Con ngươi của Phó Trù hiện lên một tia ôn hòa sáng rọi khác thường, chậm rãi đi đến tiếp đón, cười nói: "Ly Vương có thể tới tham gia hôn lễ của bốn tướng, làm cho bốn tướng thụ sủng nhược kinh. Tuy rằng lễ đã thành, nhưng Ly Vương tới cũng không tính là quá muộn, mời Ly Vương trước nghỉ ngơi một lát, ngọ yến thật nhanh sẽ chuẩn bị xong."

Lễ đã thành! Phó Trù là đang nói cho hắn biết bọn họ đã bái đường xong, hắn đã tới chậm! Tông Chính Vô Ưu chỉ cảm thấy trong lòng căng thẳng, sắc mặt càng thêm tối sầm xuống, hắn đi đến giữa đại đường dừng lại bước chân, đứng nhìn nữ tử mặc hỉ phục ở phía trước cách hắn cả trượng, một thân đỏ thắm đâm vào mắt người sinh ra đau đớn, hắn chưa từng chán ghét qua một màu nào như

thể này, hình như có một loại cảm xúc xa lạ ở trong thân thể hắn quay cuồng kêu gào, khiến cho hắn chỉ muốn tiến lên một tay đem chúng toàn bộ xé nát. Hắn nắm chặt bàn tay, cõi hết sức khiến cho chính mình bình tĩnh lại, kiên trì giữ vẫn nguyên tắc suốt mười ba năm qua, khiến cho cảm xúc vĩnh viễn ở trong khống chế của chính mình, mà nữ tử này đến tột cùng có phải là nàng hay không, còn chưa rõ. (dịch bởi yên hoa trên wattpad)

"Dung Nhạc trưởng công chúa gả chồng, bốn vương há có thể không tới?"
Hắn nói, âm thanh trầm hoãn, gắn giọng cẩn chữ rất nặng, ngữ mang hai ý nghĩa.

Mọi người không biết nguyên nhân, trong lòng có chút buồn bực.

Phó Trù tươi cười giống như đã lĩnh ngộ ra, mắt nhìn Mạn Yêu đang đứng bên cạnh: "Thì ra Ly Vương.....là vì Dung Nhạc mà đến, vậy bốn tướng.....thay mặt cho Dung Nhạc đa tạ Ly Vương nể tình đến tham dự."

Tông Chính Vô Ưu lạnh lùng nói: "Tướng quân cần gì phải phiền phức như vậy, Dung Nhạc trưởng công chúa không phải là ở chỗ này sao?" Ánh mắt hắn gắt gao nhìn thẳng dung nhan nữ tử bị khăn trùm đầu che lại, hắn nâng bước chậm rãi hướng nàng đi qua.

Hai tay của Mạn Yêu nắm chặt ống tay áo, tim nàng giống như bị ai đó siết chặt, có chút không thở nổi. Nàng không biết Tông Chính Vô Ưu vì sao đột nhiên đến, nhưng mà nghe ra giọng điệu hắn không tốt, như là đang tận lực ẩn nhẫn cái gì đó. Có thể hay không..... có thể hay không hắn đã biết thân phận của nàng? Hắn là người kiêu ngạo tự phụ như vậy, có thể nào chịu đựng được vật mà hắn cho rằng đã nằm trong lòng bàn tay, thoát khỏi sự khống chế của hắn? Nếu đúng như thế, bước tiếp theo hắn sẽ làm như thế, nàng hoàn toàn không nắm chắc.

Thân thể Mạn Yêu cứng đờ, nghe tiếng bước chân phía trước trầm hoãn dọc theo nền gạch màu xám nhạt lạnh cứng, chấn động bốn phía, tựa hồ ở trong lòng nàng giẫm đạp. Người nọ từng bước một không ngừng đến gần, khiến cho người

ta có cảm giác áp lực hít thở không thông, càng thêm mãnh liệt lên.

Tất cả mọi người cảm giác được Ly Vương khác thường, vội lo cho yết hầu của chính mình. Toàn bộ đại đường trừ tiếng bước chân hắn ở ngoài, không có tiếng vang nào khác, trong khoảng thời gian ngắn, không khí có chút quỷ dị.

Vạt áo trắng rốt cuộc xuất hiện trong tầm mắt nàng, người nọ cách nàng bất quá chỉ còn ba bước chân, sau đó hắn dừng lại. Tim nàng vẫn luôn treo lơ lửng, nàng rõ ràng cảm nhận được, ánh mắt sắc bén của hắn hình như muôn xuyên thấu qua lớp khăn đỏ mềm mại thăng tấp đậm vào trong mắt nàng, xuyên thấu đến linh hồn của nàng. Giờ khắc này Tông Chính Vô Ưu cực kỳ giống lần đầu tiên gặp mặt, khi đó hắn mang cho nàng cảm giác lãnh khốc, tà vọng, nguy hiểm... Cảm giác áp bách đặc biệt mãnh liệt, thân thể nàng không tự chủ được mà run nhẹ, chỉ nghe hắn nói: "Bốn vương cũng muôn nhìn một chút dung nhan được đồn đãi xấu vô cùng của Dung Nhạc trưởng công chúa, nhìn xem cực kỳ xấu..... đến tận cùng là xấu đến nồng nỗi nào? Là thiên nộ nhân oán? Hay là hoàn toàn tương phản!"

Hắn như phun ra băng mỏng, ngữ mang dày đặc hàn ý (ý tứ lạnh băng). Tông Chính Vô Ưu phất tay vung lên định xốc khăn trùm đầu xuống, lại bị Phó Trù ngăn lại.

Lòng bàn tay Phó Trù chuẩn xác để ở ngay xương cổ tay Tông Chính Vô Ưu, ánh mắt hắn(phó trù) thâm sâu, trên mặt lại vẫn là ôn nhã cười nói: "Ly Vương ngược lại so với bốn tướng còn nóng vội hơn. Chỉ là cho dù có vội cách mấy, nàng là thê tử của bốn tướng, khăn trùm đầu này..... vẫn là do bốn tướng tự mình lấy xuống thì tốt hơn. Không cần phiền đến Ly Vương nhọc công lo lắng!"

Thê tử?

Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu sa sầm xuống, cười nhạo nói: "Tướng quân cho rằng đã bái đường là trở thành phu thê? Bốn vương cho rằng không đúng!"

Phó Trù nói: "Nếu bái đường đều không thể tính, vậy Ly Vương cho rằng.....

như thế nào mới tính là phu thê?"

Tông Chính Vô Ưu nhìn Mạn Yêu liếc mắt một cái, cái liếc mắt kia bao hàm vô số cảm xúc phức tạp, nói: "Tất nhiên là động phòng mới tính."

Tim Mạn Yêu lập tức tắt nghẽn, đau xót, hắn đây là ở nhắc nhở nàng đã không phải là tấm thân xử nữ sao?

Xem ra Tông Chính Vô Ưu là hạ quyết tâm không buông tha nàng! Hắn đã tới, không được đến đáp án, định sẽ không dễ dàng bỏ qua, thôi thì, chuyện đã tới nước này, nàng cũng không cần thiết giấu diếm cái gì nữa, dứt khoát sáng tỏ hết thảy. Nàng cũng không tin, một Khải Vân quốc thêm một tay cầm quân quyền Đại tướng quân, Lâm Thiên hoàng còn có thể để mọi chuyện theo ý hắn(TCVU).

Nàng bỗng nhiên bình tĩnh trở lại, thân thể thả lỏng, nhàn nhạt cười nói: "Không nghĩ tới dung nhan xấu xí của Dung Nhạc, còn có thể được nhiều người chú ý đến như vậy, ngay cả Ly Vương điện hạ tôn quý cũng đặc biệt vì ta mà chạy một chuyến đến đây, mà ta.....làm sao mà không biết xấu hổ để cho các vị thất vọng."

Khí chất đàm tĩnh, ngữ điệu hơi mang chút chê nhạo, khiến cho trái tim Tông Chính Vô Ưu run rẩy, cùng Phó Trù không hẹn mà cùng thu tay lại, cả hai lui về sau ba bước. Hắn còn chưa kịp nghĩ nhiều, Mạn Yêu đã giơ tay, tự mình đem tấm khăn đỏ thắm trên đỉnh đầu một cái kéo xuống, tùy tiện quăng ra ngoài. Đã không còn tấm khăn trùm đầu cách trở, tấm mặt thông suốt sáng sủa, nàng khẽ nâng cằm, như một tiên nữ cao cao tại thượng, mắt lạnh nhìn nhân thế phàm trần thiên tư bách thái (ngàn dáng vẻ trăm thái độ).

Đáp lại nàng, đầu tiên là sự kinh ngạc của toàn đại đường cùng với âm thanh hút không khí, có người chén trà rơi xuống đất, vỡ thành ba mảnh, nước trà bắn mọi nơi.

Sau đó, yên tĩnh, yên tĩnh như chết.

Ánh mắt mọi người toàn dùng ở trên nàng, những con em quý tộc hoàng thất khi nãy làm ầm ĩ muốn xem gương mặt thật của nàng, mỗi người ai cũng mở to hai mắt, tròng mắt đều muốn trợn trừng ra, không dám tin tưởng nhìn nữ tử từng bị bọn họ coi như rắn rết, không ai hỏi ai trong lòng bọn họ cùng có một vấn đề giống nhau: "Nàng, nàng..... Nàng thật là..... Dung nhạc trưởng công chúa sao? Này..... Sao có thể!"

Không có chuyện gì là không có thể, sự thật liền ở trước mắt.

Đồn đai nói Dung Nhạc trưởng công chúa tướng mạo xấu xí, nhưng nữ tử này.....nàng nơi nào có thể liên quan đến một chữ xấu? Bọn họ bình thường tự cho là học phú ngũ xa (đọc sách nhiều kiến thức phong phú), văn thải lợi hại (hành văn, văn chương xuất chúng), nhưng giờ phút này, đối mặt với một nữ tử như vậy, bọn họ cũng không biết nên như thế nào đi hình dung nét mỹ lệ của nàng.

Kỳ thật dung mạo tinh xảo tuyệt mỹ của nàng không phải là nổi bật nhất, mà là đôi mắt trong sáng như lưu li kia lộ ra trí tuệ quang mang (tia sáng trí tuệ tỏa ra bốn phía), giống như tụ tập thiên địa nhật nguyệt tinh hoa, liếc mắt nhìn một cái liền chiếu vào trong lòng người, còn có khí chất cao quý thản nhiên như từ chõ sâu nhất trong linh hồn phát ra, thế nhân không người sánh kịp. Khiến cho bọn họ tự xưng là huyết thống cao quý hoàng thất quý tộc thế nhưng lại sinh ra tâm tự biết xấu hổ. Lại nhìn một bên Hương phu nhân diễm quang bắn ra bốn phía, thế nhưng rõ cuộc nhìn không ra Hương phu nhân nơi nào mê người?

Lần đầu tiên, bọn họ cảm thấy chính mình thật là nông cạn vô tri, thế nhưng đi tin tưởng lời đồn đai không thực, chân chính bỏ lỡ cơ hội ngàn năm một thuở, đem nữ tử như tiên, chắp hai tay nhường cho người khác.

Thái Tử càng là không thể tưởng tượng mà há to miệng, trên đời này lại còn có nữ nhân đẹp như vậy?! Người bên cạnh đã là quốc sắc thiên hương, người trước mắt lại còn là khuynh quốc khuynh thành (nghiêng thành đỗ nước), nếu được cả hai.... Sớm biết như thế, hắn tốt nhất tìm biện pháp hữu Thái tử phi, là

có thể trở thành người có tư cách được chọn nhất nghênh thú hòa thân công chúa.

Trong đại đường có hơn trăm người, tâm tư mọi người đều không giống nhau. Hương phu nhân thấy Thái Tử một bộ dáng mệt hồn, bối rối cười nhạo. Khi chuyển mắt đi nơi khác, ánh mắt dừng ở trên người nam tử mặc hỉ phục, chỉ thấy Phó Trù nhìn nữ tử kia ánh mắt sáng như sao trời, kinh diễm ở đáy mắt bộc lộ ra ngoài, cùng với nhàn nhạt vui mừng như trong dự kiến. Tâm nàng (Hương phu nhân) bỗng nhiên nặng nề sa sầm mặt xuống.

Khoảnh khắc tấm khăn trùm đầu được kéo xuống, Tông Chính Vô Uyên tâm thần mãnh liệt chấn động, có cái gì đó ở trong nháy mắt sụp đổ. Hắn chỉ đứng cách nàng sáu bước, ngơ ngẩn mà nhìn nữ tử ngạo nghẽ ngược đôi mắt trong suốt, trong lòng nháy mắt bách chuyển thiên hồi, mắt hết thảy ngôn ngữ cùng động tác.

Là nàng, thật là nàng!

Ba ngày trước, nàng còn cam tâm tình nguyện đem chính mình giao phó cho hắn, ba ngày sau, một thân giá y đỏ thắm, bình thản ung dung cùng người khác bái đường thành thân, còn dùng ánh mắt lạnh đạm nhìn lướt qua mặt hắn, ánh mắt giống như nhìn một người xa lạ, khiến cho tim hắn đau xót, giống như búa tạ đánh lên, không thể đè nén mà hung hăng co thắt lại một cái.

"Đều thấy được rồi, ta có thể đi được chưa?" Nàng hỏi, ánh mắt hờ hững nhìn chăm chăm nam tử trước mặt, mà ánh mắt nam tử này, giống như chịu đả kích rất lớn, không biết, còn tưởng rằng hắn bị người ta đoạt đi người hắn yêu. Nàng không khỏi ở trong lòng cười lạnh, đến bây giờ hắn còn diễn kịch, hắn cho rằng nàng sẽ còn ngửi xuân lại mắc mưu? Xoay người, Mạn Yêu không chút do dự chuẩn bị rời đi.

Phó Trù cười nói: "Ta đưa nàng đi qua. Các vị cứ tự nhiên tùy ý, bốn tướng trước xin thắt lẽ một chút." Hắn trước sau vẫn là người bình tĩnh trấn định nhất

bên trong mọi người ở đây, ánh mắt hắn nhiều lúc đều chú ý đến Tông Chính Vô Ưu, ngẫu nhiên trong mắt sẽ hiện lên một tia khác thường. Hắn thực sự nhiên mà nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của nàng, cười đến vô cùng ôn nhu, liếc mắt đưa tình.

Mười ngón đan vào nhau, nàng không cự tuyệt, lại không nghĩ rằng cái động tác vô cùng đơn giản này thế nhưng lại đậm thật sâu vào đôi mắt của nam tử đứng phía sau. Tông Chính Vô Ưu không chút suy nghĩ, liền bắt lấy tay nàng nói: "Nàng muốn đi đâu?"

Mạn Yêu cũng không quay đầu lại nhàn nhạt nói: "Bái đường xong còn có thể đi đâu? đương nhiên là vào động phòng."

"Nàng!" sắc mặt Tông Chính Vô Ưu đột nhiên biến đổi, bình tĩnh hoàn toàn biến mất, nhìn gương mặt nghiêm bình tĩnh của nàng, hắn bỗng nhiên cười lạnh: "Động phòng? Người.....muốn cùng hắn động phòng!? Dung Nhạc trưởng công chúa như thế nào nhanh như vậy liền không nhớ rõ buổi tối ba ngày trước kia? Muốn hay không bỗn vương nhắc cho người nhớ lại?" Âm thanh hắn lanh khốc hung hăng đánh ở trong lòng nàng, khiến ngực nàng quặn đau, thân hình cứng đờ.

Ba ngày trước, ba ngày trước..... khiến nàng vô cùng thึ động hận ba ngày trước! Hắn cứ dễ dàng như vậy ở trước mặt công chúng nhắc tới, câu tiếp theo, hắn còn muốn nói gì nữa? Hai mắt lại có chút cộm cộm không nhẵn mịn, nàng ngẩng đầu, nhìn xà nhà, gắt gao nhập môi thế nhưng không muốn nói chuyện.

Mà biểu tình này dừng ở trong mắt Tông Chính Vô Ưu lại là cực kỳ lãnh đạm thờ ơ, giống như bất luận hắn nói cái gì nàng đều không quan tâm không để bụng. Trong lòng hắn mãnh liệt nặng nề trầm xuống, người trên thế gian đều nói nam tử thường bạc tình, hắn lại cảm thấy khi nữ tử vô tình, càng bạc tình hơn nam tử vô số lần, ba ngày, mới bất quá chỉ ba ngày ngắn ngủn, nàng liền gấp gáp chuyển vào vòng tay ôm ấp của người khác!

"Đây là theo như lời người nói vô phương xoay chuyển càn khôn?" Tông

Chính Vô Ưu mày rậm nhíu chặt, tức giận mà cười nói: "Ngươi từ lúc bắt đầu đã tính kế xong rồi! Tiếp cận bốn vương, lừa gạt cảm tình bốn vương, ngươi muốn cho ta vì ngươi đau đớn muốn chết..... Để báo phục (báo thù) ta ngày đó đối với ngươi cự hôn cùng nhục nhã?"

Trong lòng Mạn Yêu đau xót, rõ ràng là tâm hồn toàn có ý lợi dụng, lừa gạt tình cảm của nàng, khiến tim nàng tổn thương, hiện tại lại đổi ngược lại, nói hết thảy đều là âm mưu của nàng, thật là buồn cười. Nàng liền ngăn không được cười nói: "Ly Vương quá đề cao ta, ta nào có cái bản lĩnh kia!"

Làm hồn đau đớn muốn chết..... Thế giới này có loại người đó tồn tại sao? Nàng vô cùng châm chọc nghĩ, liền muốn tránh thoát ràng buộc của hồn, cánh tay lại bị siết càng chặt, xương cốt như muốn vỡ vụn.

"Buông ta ra." Nàng nhíu mày.

Tông Chính Vô Ưu ngược lại đem nàng nắm thật chặt, ánh mắt biến ảo không chừng, thế nhưng ẩn ẩn hận ý, nói: "Nếu không phải, vậy ngươi vì sao phải dấu diếm thân phận? Còn lập kế đổi trắng thay đen! Ngươi cho rằng như vậy, ta sẽ không có biện pháp bắt ngươi? Ngươi đừng quên, ba ngày trước ở hậu sơn phủ Ly Vương, ngươi đã trở thành nữ nhân của ta! Ngươi cho rằng đã là nữ nhân của bốn vương, ngươi còn có thể gả cho người khác?"

Bốn phía một mảnh ồ lên. Có người nhịn không được nhỏ giọng nghị luận: "Thì ra nàng ta đã theo Ly Vương..... Như thế nào còn không biết xấu hổ làm bộ dường như không có việc gì mà gả cho Phó tướng quân?! Thật không biết xấu hổ!"

"Phó tướng quân thật thảm, còn chưa có thành thân đã bị cho đội một cái nón xanh thật lớn (cắm sừng)....."

Ánh mắt mọi người lập tức đều tập trung ở trên nàng, đặc biệt là những con em quý tộc sau khi nhìn thấy chân dung nàng hối hận không kịp, giờ phút này tìm được một điểm cân bằng. Lúc nãy trên mặt còn kinh diễm ngưỡng mộ

thần sắc lập tức biến thành vô cùng khinh thường. Bọn họ ánh mắt đồng thời nhìn phía tân lang, tỏ vẻ vạn phần đồng tình, còn có thêm vui sướng khi người gặp họa.

Khinh thường, cười nhạo, chất vấn, phỉ nhổ..... Nàng bị ánh mắt tùy ý như vậy bao lây vây quanh, chỉ bởi vì một câu nói của nam tử kia, nàng tại trong mắt thế nhân từ một người cao quý mĩ lệ như tiên tử một cái chớp mắt biến thành tiện nhân, ai ai cũng có thể làm phu quân. Nếu không phải ngại với thân phận của nàng, nói không chừng hiện tại sẽ có người la hét muốn đem nàng tròng lồng heo, hoặc là thiêu chết.

Sắc mặt Phó Trù vội biến, đảo mắt nhìn nữ tử đứng bên cạnh, từ trong mắt nàng rõ ràng thấy được đau đớn bị chính người mình yêu thương đã vô tình lại còn làm tổn thương nàng. Đáp án, bất quá lại rõ ràng. Trái tim hắn chấn động, đôi ngươi từ trước đến nay ôn hòa giờ phút này trở nên cực kỳ tối tăm. Trong ngày đại hôn, hắn thế nhưng bị người ở trước mặt cả triều văn võ quan tuyên cáo cùng thê tử của mình có dan díu, khiến cho tôn nghiêm của hắn bị quét sạch, tình cảnh này có thể chịu đựng?

Mạn Yêu nhắm mắt lại, Phó Trù chậm rãi buông tay nàng ra, ánh mắt phức tạp khôn kẽ, nàng không có nhìn thấy biểu tình hiện tại của Phó Trù là cái gì.

Bên ngoài mưa tựa hồ càng rơi càng lớn, không có nửa điểm muốn ngừng lại, những giọt nước dưới mái hiên bị gió to thổi nện vào cửa sổ mở, âm thanh bạch bạch vang lên.

Là cái gì làm mê mắt nàng, khi lần nữa mở mắt ra, tầm mắt có chút mơ hồ không rõ, nàng nỗ lực trợn to mắt, gió lạnh thổi lên vật áo nàng, toàn bộ thân thể hơi hơi run rẩy. Nàng quay đầu, ngơ ngác mà nhìn nam tử mà nàng từng buông bỏ phòng bị thiệt tình yêu qua, hắn là vô tình như vậy, xé nát tim nàng còn chưa đủ, giờ tới đây còn muốn giảm đạp tôn nghiêm của nàng. Thật sự rất muốn giơ tay hung hăng tát cho hắn mấy cái bạt tay, nhưng nàng cuối cùng cái gì cũng không có làm. Nàng liều mạng nói cho chính mình, hắn chỉ là một người

xa lạ không liên quan đến, hắn muốn nói như thế nào thì nói như thế ấy, chỉ cần nàng không để bụng, hắn sẽ tổn thương không đến nàng, tổn thương không đến. Nhưng mà...giờ phút này trong lòng nàng vì sao lại khó chịu như vậy, khó chịu như là có người đang cầm dao không ngừng mà đâm nàng. Nàng nhịn không được mà hút khí, nâng cằm lên, nhìn ngoài cửa sổ mưa bụi mên mông, trong miệng có mùi vị mặn mặn tanh tanh, trên môi không biết khi nào thế nhưng bị cắn rách chảy máu, ồ ồ rỉ máu ra bên ngoài, nuốt xuống một ngụm, mùi vị mặn mặn tanh tanh, từ trong cổ họng vẫn luôn lan tràn tới đáy lòng chua xót không nói nổi.

Tông Chính Vô Ưu nhìn thấy môi nàng chảy ra vết máu, ánh mắt chấn động, phía trước quay cuồng ở trong lồng ngực hắn nỗi tức giận ngập trời đột nhiên biến mất, thay thế là một cảm giác buồn đau dâng lên, làm cho hắn không tự chủ được muốn giơ tay vì nàng lau đi vết máu trên môi, nhưng cái tay kia trước sau cũng không nâng lên.

Chung quanh tiếng nghị luận vẫn còn tiếp tục, con ngươi hắn thăm sâu, lạnh lùng mà nhìn lướt qua những người đó, lạnh giọng cảnh cáo nói: "Tất cả đều cho bốn vương câm miệng! Ai còn dám nhiều lời một câu, bốn vương làm cho hắn từ nay về sau rốt cuộc nói không ra một chữ!"

Khí thế sắc bén khiếp người khiến tất cả âm thanh chung quanh đều trong nháy mắt biến mất, không có người nào dám nghi ngờ năng lực của hắn.

Tông Chính Vô Ưu nhìn hỉ phục đỏ thắm chói mắt trên người nữ tử, biểu tình lãnh khốc nói: "Cởi nó ra! Đi theo ta."

Mạn Yêu cười, người nam nhân này vẫn là cuồng vọng như vậy, không đem hết thảy để vào mắt. Hắn cho rằng nàng là cái gì? Là nô tỳ của hắn? Hay là sủng vật (vật cưng) của hắn?

"Thực xin lỗi, Ly Vương điện hạ, ta đã gả chồng! Ta hiện tại thân phận, là Phó tướng quân phu nhân. Cho dù Tướng quân có ưu ta, ta cũng vẫn là Khải

Vân quốc công chúa, sẽ không để ngươi hô tới là tới hô đi là đi. Trước kia là ta nhìn lầm ngươi, về sau sẽ không." Nàng lạnh nhạt nói, giơ tay một ngón một ngón dùng sức mở ra ngón tay hắn đang nắm cánh tay nàng, thắn sắc quật cường mà kiên trì.

Tông Chính Vô Ưu nhìn động tác của nàng, nhìn nàng dùng hết toàn lực cũng muốn quyết tuyệt thoát khỏi khống chế của hắn, trong lòng đột nhiên dâng lên một loại cảm giác bất lực. Thân phận chưa bao giờ làm hắn cố kỵ, nhưng là nàng lạnh nhạt quyết tuyệt như vậy, lại làm cho hắn đột nhiên tâm sinh ra sợ hãi. Hắn thế nhưng không biết chính mình muốn như thế nào? Đây là một cảm giác hoàn toàn xa lạ chưa bao giờ có qua.

Cho tới nay, hắn đều tin tưởng vững chắc chính mình cả đời này có thể làm được vô tâm vô tình, nhưng giờ khắc này, hắn đối với chính mình vạn phần thất vọng. Ở trước mặt nữ nhân này, hắn mười ba năm qua nỗ lực, thế nhưng so ra kém hơn mười ngày làm bạn. Nếu đổi lại những người khác không biết tốt xấu như vậy làm trái ý hắn, hắn có thể dùng trăm ngàn loại hình phạt tàn khốc khiến cho họ sống không bằng chết, không cần nhiều lời một câu vô nghĩa. Chính là, đối với nàng, hắn hiện tại cũng chưa có tức giận.

"Thất ca..."

Lúc này, Cửu hoàng tử đột nhiên như một trận gió xoáy vọt tiến vào đại đường, lập tức nhận thấy được tình huống có chút lạ, bước chân vội vàng chậm lại, thăm dò hướng bên trong từ từ đi đến. Vừa nhìn thấy Mạn Yêu, hắn ngẩn ra, tiện đà hưng phấn vui mừng mà một hồi kêu lên: "Li Nguyệt? Người ở chỗ này a? Người làm hại ta tìm muôn chết! Người có biết không, mấy ngày nay vì tìm ngươi, ta mỗi ngày cũng không ngủ yên giấc, sắp mệt chết ta rồi! Ai, có thể nhìn đến ngươi thật sự là quá tốt, ta rốt cuộc có thể an ổn ngủ một giấc!" Hắn lo chính mình nói, cũng mặc kệ phản ứng người khác, duỗi tay chụp bả vai Tông Chính Vô Ưu, một bên lười nhác mà ngáp một cái, một bên nói: "Thất ca, lúc này ta không có chuyện gì, ta hồi phủ ngủ đây."

Nói xong xoay người liền đi ra ngoài, nội đường trừ bỏ âm thanh của hắn ra, như cũ thực an tĩnh, an tĩnh có chút không bình thường, hắn sau khi đi được vài bước, bỗng nhiên đứng lại, làm như nghĩ đến cái gì, hai mắt bỗng dừng trợn lớn, bỗng nhiên quay đầu lại, đôi mắt trừng to như chuông đồng, ba bước cũng làm hai bước lại chạy trở về. Lôi kéo hỉ phục trên người Mạn Yêu, nhìn nhìn nàng, lại nhìn nhìn Phó Trù sắc mặt thâm trầm một thân hỉ phục, cùng với đôi ngươi hàng năm lạnh nhạt như băng của Thất ca hắn giờ phút này cảm xúc lại rối rắm phức tạp, hắn kinh ngạc đến há to miệng, nửa ngày mới tìm về âm thanh của chính mình, gân cổ lên kêu to: "Li Nguyệt? Người, người..... Người như thế nào mà mặc như vậy? Người đừng nói cho ta biết người.....người chính là Khải Vân quốc Dung Nhạc trưởng công chúa nha?"

Mọi người chung quanh đều là sững sốt, Li Nguyệt? Cửu hoàng tử kêu nàng là Li Nguyệt? Mọi người vội vàng mở to mắt nhìn lại tỉ mỉ khuôn mặt của nữ tử trước mắt, bừng tỉnh đại ngộ ra, Thì ra người mà tướng mạo còn đẹp hơn nữ nhân - "Li nguyệt công tử" bản thân chính là nữ nhân, lại là công chúa cực kỳ xấu xí trong đồn đại! Trách không được hôm nay Ly Vương sẽ đến, nhưng mà cũng không đúng a, nàng đã vào trú ở phủ Ly Vương, vì sao còn muốn lựa chọn Phó tướng quân? Còn có ngày ấy trên đại điện công chúa tuyển phu khi đó Li Nguyệt công tử cũng có mặt ở đây, đây là có chuyện gì?

Mạn Yêu nhàn nhạt mà nhìn Cửu hoàng tử liếc mắt một cái, không nói chuyện.

Cửu hoàng tử rên một tiếng, ôm đầu kêu lên: "Ngươi như thế nào không nói sớm a? Sớm biết rằng là ngươi, ta làm gì phải muốn bị đánh một trăm đại bản kia?" Hắn dùng sức mà đậm chân, quả thực chính là vô cùng đau đớn, không vì cái gì khác, chỉ vì oan ức bị đánh một trăm đại bản kia!

Tông Chính Vô Ưu mày nhăn lại, lạnh lùng mà liếc mắt nhìn hắn(cửu hoàng tử), Cửu hoàng tử lập tức liền an tĩnh, lôi kéo cứng đờ da đầu, rũ tay, lập đến phía sau hắn (TCVU).

Mạn Yêu tránh ra tay của Tông Chính Vô Ưu, xoay người nhìn nhìn sắc mặt trầm tĩnh của Phó Trù, đối với Linh Nhi vẫn luôn ngây ngốc đứng tại chỗ phân phó nói: "Đi chuẩn bị giấy và bút mực."

Không ai biết lúc này nàng muôn ván phòng tú bảo làm cái gì, chẳng lẽ tình thế phát triển trở thành như vậy, nàng còn có tâm tình ngâm thơ vẽ tranh? Mọi người càng thêm nghi hoặc.

Linh Nhi không dám hỏi nhiều, xoay người rời đi, một lát sau, giấy và bút mực mang đến để trên bàn. Mạn Yêu tự mình tiến đến mài mực, động tác thuần thục, lực đạo trầm hoãn. Một giọt mực bắn lên trên tay nàng, theo khe hở giữa các đốt ngón tay chậm rãi chảy xuống dưới, lưu lại một ấn ký đen nhánh. Đến bước này, nàng như cũ không có lựa chọn nào khác. Hồi tưởng kiếp trước kiếp này của nàng hơn hai mươi năm nhân sinh, tựa hồ vẫn luôn đều ở trong sự khống chế của người khác, nàng luôn là bị vận mệnh thúc đẩy đi về phía trước, dọc theo quỹ đạo đã định, không có lựa chọn.

Cửu hoàng tử không chịu nổi tò mò, thò lại gần cười hỏi: "Li Nguyệt, ngươi mài mực làm cái gì? Là muôn vẽ tranh sao? Người xem vẽ ta thế nào? Ta ngọc thụ lâm phong, anh tuấn tiêu sái, phong lưu lối lạc..... Thực đáng giá để vẽ....."

Hắn hai tay dang ra, còn xoay một vòng tròn tại chỗ, chứng minh hắn lời nói không sai, nhưng một vòng tròn kia còn chưa có xoay xong, liền đối diện với ánh mắt sắc bén âm trầm của Tông Chính Vô Ưu, vội vàng dừng lại động tác, sửa lời nói: "Ngươi vẫn là vẽ Thất ca thì hơn, huynh ấy.....so với ta đẹp hơn."

Ngữ khí kia, như chịu mười phần ủy khuất của tiểu túc phụ (con dâu).

Khóe miệng Tông Chính Vô Ưu giật giật một cái, trán nhiều mẩy cái gạch đen.

Mạn Yêu không lời để nói lắc đầu, vốn dĩ tâm tình bi thương trầm trọng, bị hắn(Cửu hoàng tử) loạn lên, không thể nói đến có mùi vị gì. Nàng thở dài ra một hơi, dừng lại động tác mài mực, cầm lấy cây bút lông ở bên cạnh, xoay người nhìn lại Phó Trù, ở dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, dị thường bình tĩnh

mà nói: "Tướng quân, mời."

Phó Trù hơi hoi sững sốt, làm như hiểu rõ ý đồ của nàng, đi về phía trước, nhìn bàn tay đang cầm bút lông, con ngươi có vài phần ảm đạm, nửa ngày cũng không có động tác gì.

Mạn Yêu lại đi lên phía trước nhàn nhạt nói: "Lần này làm cho đại kế hòa bình của hai nước không thành, đều là do một mình Dung Nhạc có lỗi, Dung Nhạc sẽ tự một mình gánh chịu. Thỉnh Tướng quân không cần lưỡng lự nhiều, chỉ lo viết xuống hữu thư."

Ở cái niêm đại này phu quân là rất quan trọng, nữ tử bị hưu bỏ có thể nói là sẽ không còn hạnh phúc nữa, chỉ có thể cô độc sống quãng đời còn lại. Bởi vậy, hành vi này của nàng khiến cho người khác cực kỳ khó hiểu, mọi người hai mặt nhìn nhau, kinh ngạc đến cực điểm. Đổi lại là nữ tử khác, gặp được loại tình cảnh này, còn không đem nước mắt nước mũi chảy ra khóc lóc quỳ khẩn cầu tha thứ, có ai sẽ ngốc đến tự mình thỉnh cầu bị phu quân hưu bỏ?

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Công Chúa Đại Hôn (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Phó Trù bình tĩnh nhìn lại nàng, một đôi mắt trong sáng không có nửa điểm gợn sóng, làm như bị hắn hưu bỗ không phải là chuyện gì lớn, đối với cuộc sống của nàng căn bản sẽ không tạo nên bất luận ảnh hưởng gì. Hắn không khỏi nhíu mày, trong lòng đột nhiên nhiều thêm một tia oán giận, duỗi tay tiếp nhận bút lông trong tay nàng, nắm trong lòng bàn tay, lại thật lâu không có chấm mực.

Bên ngoài mưa dần dần nhỏ đi, toàn bộ trời đất đều lan tràn hơi ẩm khiến người hít thở không thông.

Mạn Yêu rũ mắt đứng yên, cũng không thúc giục. Lúc này Cửu hoàng tử đã an tĩnh lại, lén liếc mắt nhìn Tông Chính Vô Ưu một cái, chỉ thấy đôi mắt lạnh lùng yên lặng nhiều năm của hắn (TCVU) thế nhưng bốc cháy lầm tấm chiếu sáng, rõ cuộc cũng có một loại biểu tình khác có ý nghĩa chân chính, như là hy vọng, là chờ mong, là tình yêu.

Thời gian như cát lún giữa khe hở của các ngón tay, một chút một chút lặng yên trôi đi. Phó Trù bỗng nhiên đem bút lông hướng trên bàn ném xuống, cầm lên giấy Tuyên Thành trước mặt, dùng sức nắm chặt lại, khi mở lòng bàn tay ra, giấy bị nghiền vụn như tro bụi bay tứ tán.

Mọi người sững sốt ngắn ra. Biểu tình ôn hòa lại lần nữa trở lại trên khuôn mặt anh tuấn của hắn, hắn giơ tay nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, tươi cười ôn nhu nói: "Ai nói ta muốn hưu nàng? Nàng đã quên trên đường tới đây ta đã nói gì à? Đã bái đường, ta chính là phu quân của nàng, là người muốn cùng nàng bên nhau đến già, bất luận có chuyện gì, ta đều sẽ cùng nàng đứng chung một chỗ."

Đây lòng Mạn Yêu chấn động, sự bình tĩnh trong mắt bị phá vỡ. Nàng thập

phản rõ ràng, hôm nay nàng hết thảy mang đến cho Phó Trù cái mà ở niên đại này đối với cuộc sống của hắn có ý nghĩa như thế nào. Là sỉ nhục, dù tính cho hắn có ưu nàng cũng không thể xóa tan hết sỉ nhục. Còn có tôn nghiêm của một người nam nhân quan trọng như tánh mạng của họ, cũng bởi vì nàng, hắn trở thành trò cười trong mắt người đời. Nàng hơi hoi hé miệng, trong lúc nhất thời, cũng không biết nên nói cái gì. Chỉ là cảm giác được nam tử trước mặt nắm tay nàng, thực ấm áp.

Một màn này dừng ở trong mắt Tông Chính Vô Ưu, thật là tình chàng ý thiếp, khiến hắn cảm thấy trong lòng như có gai nhọn, không khỏi cười lạnh nói: "Phó đại tướng quân thật là tình thâm ý trọng, cảm động lòng người! Chẳng qua..... Người muốn cùng nữ nhân của ta Tông Chính Vô Ưu đứng chung một chỗ, cũng phải hỏi hỏi qua bốn vương có đồng ý hay không!"

Hắn gằn từng chữ một, cơ hồ nghiến răng nghiến lợi, ở trước khi mọi người chưa kịp phản ứng, hắn đã nhanh nhẹn lướt đến đối diện Phó Trù, một tay đem Mạn Yêu kéo đến bên người hắn. Híp mắt lạnh lùng nhìn thẳng Phó Trù, ánh mắt sắc bén thị huyết (thích nhìn thấy máu) giống như chỉ cần Phó Trù dám nói một chữ "không", hắn(TCVU) liền sẽ không chút do dự làm cho hắn(Phó Trù) sống không bằng chết.

Mạn Yêu không kịp phản ứng, đã ngã thật mạnh vào vòng tay ôm ấp của Tông Chính Vô Ưu. Thân thể hắn toàn bộ cứng rắn như sắt, đụng vào trên người nàng từng đợt đau đớn. Nàng lập tức phản ứng lại dùng tay đẩy hắn, lại bị hắn gắt gao ôm chặt vòng eo, không thể động đậy. Nàng phẫn nộ tức giận ngẩng đầu, chồ lòng bàn tay để ở trước ngực hắn truyền đến từng trận mãnh liệt đập thình thịch thình thịch như sóng gió hùng hổ sôi sục, đó là chứng minh tốt nhất thể hiện cảm xúc pháp phồng dao động của một người, cùng biểu tình lãnh khốc trấn định trên mặt hắn hình thành hoàn toàn tương phản đối lập. Nàng trong nháy mắt kinh ngạc.

Phó Trù thu lại ý cười, mặt vô biểu tình, khuôn mặt anh tuấn liền trở nên lạnh buốt mà thâm trầm, hắn nói: "Thỉnh Ly Vương buông thê tử của bốn tướng ra!

Bốn tướng mặc kệ nàng trước kia cùng Ly Vương có quan hệ gì, cũng mặc kệ Ly Vương có đồng ý hay không. Hiện giờ có bệ hạ tứ hôn, các vị đồng liêu chính mắt chứng kiến chúng ta đã bái lạy thiên địa, đã thành phu thê là sự thật. Ly vương còn có ý dây dưa, đến tột cùng muôn như thế nào? Dương đại nhân, việc hòa thân lần này ngươi vẫn luôn phụ trách, ngươi nói, Dung Nhạc trưởng công chúa...hiện nay có tính hay không là thê tử của bốn tướng?"

Thân hình Dương Duy run lên, vốn dĩ thấy việc liên hôn lại xảy ra sự cố, tim đã bị treo ngược lên cao, giờ phút này lại bị Phó tướng quân trực tiếp điểm danh, da đầu càng tê dại, lại không thể không lên tiếng, chỉ phải nói: "Bái xong thiên địa, lễ đã thành...đúng là... là phu thê." Hắn khẩn trương cúi đầu, âm thanh càng ngày càng nhỏ, cuối cùng mấy chữ nói ra được cực kỳ gian nan, bởi vì ánh mắt Tông Chính Vô Ưu nhìn hắn lạnh đến như là băng đá ở dưới mười tám tầng địa ngục, khoảng cách xa ba步 trượng, đều có thể làm huyết mạch người đông cứng.

Tông Chính Vô Ưu mắt phượng nhíu lại, tiếng như hàn chung (chuông lạnh), lạnh lùng vang lên: "Dương Duy, ngẩng đầu, nhìn bốn vương, ngươi đem lời mới vừa rồi nói · lại · một · lần. Bốn vương vừa rồi không nghe rõ."

Dương Duy thân hình run lên, từ chi tức khắc có chút mềm nhũn, một đầu mồ hôi lạnh ròng ròng ứa ra. Có thể miễn cưỡng đứng đã không dễ dàng, chỗ nào còn dám nói lại lần nữa. Chỉ ậm ừ nửa ngày, "Này, cái này....."

Phó Trù nhẹ nhàng nhíu mày, trong mắt chợt lóe lên một tia khinh thường rồi biến mất, ánh mắt tiếp tục nhìn một người khác, mọi người đều không tự giác mà lui lại một bước, sợ bọn họ cũng bị kêu gọi danh tính. Lúc này Ly Vương như là Diêm La địa ngục, bọn họ cũng không dám đi trêu chọc. Ngay cả Thái Tử Tông Chính Tiêu Nhân giờ phút này ánh mắt đều hơi hơi lập loè.

Cửu hoàng tử cười nói: "Phó tướng quân cùng Li Nguyệt bái đường rồi sao? Ta như thế nào mà không thấy, các ngươi ai thấy hả?" Đển hình chiêu vô lại! Đây cũng phù hợp tác phong từ xưa tới nay của Cửu hoàng tử, mọi người chung quanh bị hắn vừa hỏi, gật đầu cũng không phải, lắc đầu cũng không phải, đành

phải làm bộ không nghe thấy.

Tông Chính Vô Ưu khéo miệng hơi cong, lại là cái loại biểu tình cười như không cười. Mạn Yêu nhân hắn không chú ý, ám tụ nội lực, đột nhiên đẩy mạnh một cái thoát khỏi khống chế của hắn, thối lui đến bên cạnh Phó Trù, âm thanh bình tĩnh nói: "Cửu điện hạ không cần uống phí tâm tư, bất luận các ngươi thừa nhận hay không thừa nhận, đều thay đổi không được sự thật ta cùng với Phó tướng quân đã bái đường xong. Ly Vương điện hạ, ngươi cũng đừng quên, hơn hai tháng trước, ta mới vào kinh thành, là ngươi phân phó hạ nhân đóng chặt đại môn vương phủ, khiến ta bị cự tuyệt ngoài cửa. Ngày hôm sau trên đại điện, ngươi đích thân cự tuyệt cười ta làm thê tử, hết sức trào phúng chế nhạo, lấy kiếm chém rách hỉ phục của ta, làm mười ngón tay ta bị thương, máu nhiễm đại điện Càn Khôn. Hiện giờ, ta bất quá là như ngươi mong muốn, gả cho người khác, ngươi lại có lý do gì ngăn cản ta?"

Nàng ngẩng đầu nhìn thẳng hắn, từ ngữ lạnh như băng. Tông Chính Vô Ưu thế nhưng nhặt không được lui về phía sau một bước, không nghĩ tới nàng đem những việc này đều nhớ rõ ràng như thế. Nàng như thế nào mà không nhớ rõ những ngày bọn họ ở chung, hắn buông bỏ thân phận, tính cách, mà đổi đổi nàng ôn nhu quan tâm chăm sóc? Nàng như thế nào không nhớ kỹ bọn họ mỗi ngày uống trà đánh cờ tâm tình cổ kim? Trong lòng Tông Chính Vô Ưu một trận co rút đau đớn, tay nắm lại thật chặt, hung hăng mà nhìn thẳng mắt nàng, vài lần muốn nở khí công tâm, âm thanh lạnh lùng nói: "Cho nên ngươi liền sinh tâm trả thù, trêu đùa tâm cơ cố ý tiếp cận bốn vương, ý muốn đợi lúc bốn vương đối với ngươi chung tình, lại chọn người khác mà gả, đả kích tự tôn của bốn vương là cách trả thù nhanh nhất... phải hay không phải?"

Mạn Yêu cười đến vô cùng tự giễu, giữa bọn họ có thâm cùu đại hận gì mà đáng giá để nàng lấy thân thể của chính mình cùng hạnh phúc cả đời đi trả thù hắn? Nàng khinh thường cười lạnh một tiếng, cũng không muốn để ý tới hắn sẽ nghĩ như thế nào, nhàn nhạt nói: "Ly Vương muốn nghĩ như thế nào..... Tùy ngươi."

Cái loại thái độ cực kỳ hờ hững này so bất luận lời nói vô tình nào càng thêm đả kích sự kiêu ngạo của một người. Lạnh nhạt trên mặt Tông Chính Vô Ưu bị xé rách, tơ máu nổi lên tung hoành ngang dọc trên đôi ngươi, lộ ra biểu tình đau đớn cùng giận dữ. Ngực đau nhói, hắn bỗng nhiên hoài nghi nữ tử trước mắt, có hay không đối với hắn thật sự đã động tình qua?

"Đi theo ta." Hắn lại đi kéo tay nàng.

Mạn Yêu phản ứng tự nhiên đó là lắc mình tránh đi, Phó Trù lập tức duỗi tay ngăn ở giữa bọn họ, nói: "Ly Vương muốn mang thê tử của bốn tướng đi nơi nào?"

Tông Chính Vô Ưu nheo lại mắt phượng, lạnh lùng nói: "Bốn vương nói, nàng không phải là thê tử của ngươi. Tránh ra." dịch bởi yên hoa trên wattpad

Phó Trù vẫn là cười, nhưng ý cười lại không ở đáy mắt. Cánh tay hắn động cũng không động, nửa điểm không có dấu hiệu nhường đường nói: "Nàng có phải hay không là thê tử của bốn tướng, cũng không phải do Ly Vương người định đoạt."

Hai người cứ như vậy giằng co, một người là chưởng quản tam quân tay cầm binh quyền Đại tướng quân, một người là vương gia quyền uy khuynh triều, có được đất phong ngàn dặm, đây là lần thứ hai, bọn họ vì chuyện cá nhân mà giằng co. Nồng nặc mùi thuốc súng ở trong không khí nổ tung, hơi thở lạnh lẽo tràn ngập toàn bộ đại đường. Xung quanh một mảnh tĩnh mịch không tiếng động.

Tông Chính Vô Ưu bỗng nhiên giơ tay vung lên, kêu lên: "Lãnh Viêm!"

Lãnh Viêm theo tiếng xuất hiện, tốc độ giống như ma quỷ, đồng thời còn có hai mươi mấy người cùng hiện thân ở trong ngoài đại đường.

Cuồng phong bất ngờ nổi lên bẻ gãy vô số cành lá trong viện. Nhóm người này hiện thân, mang đến một loạt mùi sát khí nồng đặc, che trời lấp đất thổi quét

toàn bộ phủ Tướng Quân. Bọn họ tay cầm trường kiếm, chuôi kiếm như hình quạt, mũi kiếm sắc bén ánh ngược ở trong nước lập loè tỏa ra hàn quang lạnh băng, giống như ma quỷ ngủ say ở địa ngục giờ đã thức tỉnh, khát khao mùi vị tươi mới dễ chịu của sinh mệnh.

Bảy người dẫn đầu bọn họ, trên mặt mỗi người mang nửa bên mặt nạ quỷ đỏ, màu máu đỏ thẫm, giống như dung nham địa ngục.

Trong đám người ở đây, có người thắt thanh kêu sợ hãi: "Tu La thắt sát!!"

.....

Ba ngày suốt ba ngày, Mạn Yêu bị nhốt ở trong căn phòng đen nhánh, duỗi tay không thấy năm ngón tay, không có đồ ăn, không có thức uống, thậm chí cả không khí đều mỏng manh mà lạnh băng, tản ra một loạt mùi ẩm mốc. Nàng không biết hiện tại là ban ngày hay là buổi tối, không biết sau khi nàng bị mang đi, phủ Tướng Quân sẽ phát sinh chuyện gì?

"Tu La thắt sát" là bảy đại sát thủ của Vô Ân lâu tổ chức thần bí nhất trong chốn giang hồ, tương truyền võ công của bảy người này cực cao, xuất quỷ nhập thần. Giá trị của mỗi một người là năm mươi vạn lượng bạc trắng, mỗi người một năm chỉ tiếp nhận một cuộc mua bán, đơn độc thi hành nhiệm vụ, trước nay đều là xuống tay dứt khoát lưu loát, không có thất bại. Lúc bọn họ xuất hiện trong một khắc kia, quan lại đủ loại sắc mặt kinh biến, nàng chưa kịp phục hồi lại tinh thần, người đã bị Tông Chính Vô Ưu mang đi khỏi phủ Tướng Quân.

Tốc độ đó làm nàng cũng không dám tưởng tượng, sau đó, nàng bị lột hỉ phục, ném vào trong gian phòng cơ hồ là hoàn toàn phong bế tối tăm, mà ở phía trên căn phòng này, là chỗ mà bọn họ đã triển miên một đêm, bên cạnh ao ôn tuyển. Mà cùng nhốt chung với nàng ở nơi này, còn có chính hắn Tông Chính Vô Ưu.

Nàng không rõ hắn làm như vậy có dụng ý gì, chỉ có thể phỏng bị mà ngốc tại một góc, lảng lặng chờ đợi Tông Chính Vô Ưu mở miệng trước. Đợi đến ba

ngày sau Tông Chính Vô Ưu vẫn luôn thực an tĩnh, an tĩnh đến như là không tồn tại. Hắn không nói lời nào, bất động, ngay cả hô hấp, đều thanh thiển làm cho người ta không cảm nhận đến.

Gian phòng này không lớn, cũng không rộng, trừ bỏ mặt đất chính là vách tường. Nàng cuộn thân hình lại, vẫn là cảm thấy rất lạnh, vì thế lại hướng vào góc tường co người lại.

"Nàng lạnh không?" Trong bóng đêm, Tông Chính Vô Ưu nói ra câu đầu tiên trong ba ngày nay, hỏi nàng có lạnh hay không. Âm thanh hắn mang theo từ tính khàn khàn, mát lạnh, giống như nhiệt độ nền gạch dưới thân nàng.

Mạn Yêu nhấp môi, không lên tiếng, tiếp tục rụt người lại, cũng an tĩnh giống như vậy. Ở trong hoàn cảnh này, cả người sẽ luôn không tự chủ được mà hồi tưởng lại quá khứ nhân sinh của nàng. Mà cuộc đời nàng, trừ bỏ hai chữ bi ai, nàng rốt cuộc không thể tưởng tượng được có thể dùng từ ngữ nào khác để hình dung.

Ba ngày không ăn không uống, cũng chưa từng chớp mắt, nàng cảm thấy mỗi mệt lại vô lực, tất cả tâm tình ở trong an tĩnh tiêu điều bị phóng đại vô hạn, đầu có chút mê mẩn, nàng dựa vào tường, rốt cuộc có một tia buồn ngủ.

Trong mơ màng màng, nàng cảm giác chính mình dựa vào mặt tường kia bỗng nhiên trở nên thực ấm áp, nàng tự nhiên tham luyến cái loại nhiệt độ ấm áp này, không tự giác xích lại gần ven tường, hận không thể đem toàn bộ thân mình đều khâm lên, hoàn toàn không cảm thấy được "vách tường" ấm áp kia thế nhưng cũng biết động đậy.

Tông Chính Vô Ưu thúc giục nội lực làm cho toàn thân trở nên ấm áp lên, lại đem nữ tử mảnh khảnh trong lòng ngực ôm chặt thêm mấy phần, cắm hàn gác ở đỉnh đầu nàng, nhẹ nhàng cọ đầu tóc nàng, trong lòng hắn từng trận nhũn ra.

Căn phòng này đã từng là nơi hắn chữa thương. Mười ba năm trước, sau tràng ác mộng kia, hắn đem chính mình nhốt ở nơi này, không ăn không uống,

cũng không nhìn thấy bất luận kẻ nào. Ở trong bóng tối như vậy, hắn rốt cuộc đem chính tâm mình tôi luyện đến lãnh khốc vô tình, từ đó đến nay hắn không còn tới qua nơi này.

Hiện giờ, một lần nữa bước vào nơi đây, mang theo nàng, chỉ vì muốn chứng minh một điều. Hơn mười ngày sớm chiều bên nhau, ở bên trong ôn tình mật ý mà hắn cố tình xây dựng ra, người chân chính chìm đắm trong bể tình, đến tận cùng là nàng, hay là chính hắn?

Thời điểm Mạn Yêu tỉnh lại, mở mắt ra vẫn là cái gì cũng nhìn không thấy, vách tường sau lưng như cũ lạnh cứng, không còn như trong mộng ấm áp nữa. Nàng không khỏi tự giễu, một mặt tường làm gì mà có khả năng tỏa ra nhiệt độ ấm áp. Mộng, vĩnh viễn đều chỉ là mộng.

"Tông Chính Vô Ưu." Nàng không xác định hắn có còn ở nơi này hay không, liền kêu một tiếng. Thật lâu không có nghe thấy tiếng đáp lại, bốn phía trước sau yên tĩnh không một tiếng động. Nàng chợt thấy trong lòng một trận cấp bách sợ hãi, nàng không thể không thừa nhận, ba ngày này, nàng cứ việc phòng bị, lại chưa từng sợ hãi qua, là bởi vì có hắn tồn tại ở nơi này.

Qua hồi lâu, đến khi nàng cho rằng trong phòng này chỉ còn lại có một mình nàng, bên tay trái cách đó không xa truyền đến một tiếng nhẹ nhàng: "Ân."

Kỳ tích, làm cho nàng an tâm xuống.

Ngồi thẳng lưng, thu liêm lại nỗi lòng, quay đầu hướng tới phuong hướng hắn, nàng bình tĩnh hỏi: "Ngươi chuẩn bị nhốt ta tới khi nào?"

"Cùng ta ở bên nhau, làm nàng sợ hãi sao?" Âm thanh hắn trầm thấp, ngữ khí nhàn nhạt, nghe không ra cảm xúc gì, nhưng nàng lại rõ ràng cảm nhận được một loại tâm tình bất đắc dĩ mà bi thương. Có lẽ là trong bóng đêm ngây ngốc lâu rồi, làm nàng dễ dàng sinh ra ảo giác. Nàng thở dài cười nhạo nói: "Thả ta đi đi. Đừng quên ta là hòa thân công chúa, lại là Lâm Thiên hoàng đích thân hạ chỉ ban hôn. Phó tướng quân tuy không bằng ngươi có thân phận tôn quý, nhưng hắn

tay nắm quân quyền, ở trong quân có uy tín tối cao, chưởng quản sinh tử tồn vong của một quốc gia. Vô luận ngươi làm cái gì, đều không thể thay đổi cuộc liên hôn đã thành sự thật này. Chỉ cần hắn một ngày không ưu bối ta, ta vẫn chỉ có thể là Vệ quốc tướng quân phu nhân, cùng với ngươi không quan hệ gì."

"Nếu hắn ưu nàng, nàng....." âm thanh hơi mang hi vọng, không giống như là biểu tình của một nam tử cuồng ngạo đến không coi ai ra gì.

"Hắn sẽ không ưu ta." Giọng nói của nàng bình tĩnh mà khẳng định. Nếu Phó Trù muốn ưu bối nàng, thì ba ngày trước đã làm rồi.

"Nàng tin tưởng vững chắc như vậy?" Âm thanh hắn bỗng nhiên trở nên thực lạnh, bên trong lạnh lẽo hỗn loạn có một tia tức giận khó nén. Tông Chính Vô Ưu bỗng dừng xoay người, một phen chế trụ hai vai nàng, ánh mắt hắn như băng gắt gao nhìn thẳng mắt nàng, nhìn vật trong bóng đêm là công phu lúc hắn mười tuổi đã luyện thành.

Mạn Yêu trực giác mà muốn rời khỏi ánh mắt sắc bén của hắn, cực lực bảo trì trấn định, bình tĩnh phun ra hai chữ: "Đúng vậy."

Nàng cảm giác được thân hình hắn chấn động, một loại cảm xúc bi thương hư thực thực tung bay ở trong không khí mỏng manh này, nửa ngày không tiếng động. Khiến cho người trầm mặc hít thở không thông, trong lòng nàng cảm thấy bất an.

Qua hồi lâu, âm thanh kia càng thêm lạnh băng, còn có một tia cảm xúc phức tạp không rõ ràng. "Vì sao?" Hắn hỏi, âm thanh thế nhưng có hai phần đau thương "Nếu nàng giận ta có mục đích có được thân thể nàng, vậy nàng cho rằng hắn cướp nàng lại vì động cơ gì? Nàng sao mà biết, hắn đối với nàng không phải có lòng lợi dụng?"

Mạn Yêu cười khổ, nàng muốn nói "ta tình nguyện bị ngươi trong thiên hạ lợi dụng, cũng không thể chịu đựng được ngươi lừa gạt tình cảm của ta". Nhưng câu nói kia cuối cùng là không ra khỏi miệng, mà nói ra chỉ có "Cam tâm tình

nguyệt" bốn chữ.

Bốn chữ này dừng ở trong lòng Tông Chính Vô Ưu như là mũi đao nhọn sắc bén đâm vào, mỗi một chữ, là một lỗ thủng.

Tay hắn đột nhiên sử dụng sức lực, năm ngón tay làm như muốn ấn sâu vào xương vai nàng, hắn đột nhiên cúi đầu hung hăng mà hôn lên môi nàng, mang theo tức giận ngập trời, lực đạo trùng phạt, giống như phải dùng đến môi lưỡi đem nàng nghiền nát nuốt vào trong bụng.

Nàng cực lực giãy giụa, hai tay hắn như kìm sắt, dù cho nàng nỗ lực như thế nào, cũng chỉ là bị hắn càng siết càng chặt.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Công Chúa Đại Hôn (3)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Một tia máu tanh cuốn vào khoang miệng, lan tràn ở trong yết hầu thăng đến đầu quả tim, không biết là máu của nàng, hay là máu của hắn, tóm lại là..... chua xót khôn cùng.

Tông Chính Vô Ưu một tay đem nàng đẩy ngã trên mặt đất, cuồng hôn như mưa rào rơi xuống, một khắc chưa từng ngừng lại, khiến cho không khí vốn đã mỏng manh giờ phút này càng giőng như là không có.

Không đến một lát, không khí trong lòng ngực bị rút cạn, nơi ngực hít thở không thông đau nhức thổi quét đầy trời, hỗn hợp môi lưỡi giao nhau triền miên mang đến khoái cảm kỳ diệu, lại là mê người như thế, kêu hắn muốn ngừng cũng không được. Đụng chạm chân thật như vậy, nhắc nhở hắn, giờ khắc này, nàng vẫn là của hắn, nàng còn ở trong lòng ngực hắn, ở dưới thân hắn. Tay hắn nhanh chóng thâm nhập vào nội y nàng, tìm kiếm một tia an ủi cuối cùng bên trong sự tuyệt vọng của tâm hồn.

Mạn Yêu thân thể rùng mình một trận, theo bản năng hù ra một tiếng, lập tức trong lòng kinh ngạc, ở dưới tình huống như vậy, nàng thế nhưng còn có thể có cảm giác mà sinh ra phản ứng? Một loại cảm giác khuất nhục thản nhiên nổi lên, người nam nhân này, đem nàng trở thành cái gì? Không biết sức lực từ nơi nào tới, nàng một phen đẩy hắn ra, không chút do dự giơ tay, một cái bạt tai cực kỳ vững chắc mà buông xuống vang dội lên khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ của hắn.

Tông Chính Vô Ưu ngây người ra, trong một cái chớp mắt, đại não hắn ở vào trạng thái trống rỗng. Hắn đang làm cái gì đây? Hắn đang dùng sức mạnh đối với nữ nhân mà mình thích! Đó là hành vi trong cuộc đời hắn không thể chịu đựng được nhất. Tông Chính Vô Ưu như là đã kích to lớn, đột nhiên ngồi dậy, môi

mỏng nhấp thành một cái thăng tắp. Trong lòng một mảnh trống trải, đối với trên mặt nóng rát, không hề có cảm giác.

Mạn Yêu vội vàng từ trên mặt đất bò dậy, gắt gao nắm chặt y phục của chính mình, lùi ra sau dựa vào trong một góc, tham lam há to miệng hô hấp không khí, lại vẫn là cảm thấy lòng ngực cực kỳ buồn đau.

Không biết qua bao lâu, Tông Chính Vô Ưu đột nhiên mở miệng hỏi: "Nàng, đến tận cùng.... đối với ta..... có động qua chân tình hay không? Nếu có...vậy thì có mấy phần?"

Mạn Yêu ngẩn ngơ, nghĩ thăm hắn - Tông Chính Vô Ưu lớn như vậy, đừng nói một cái bạt tai, cho dù là một đầu ngón tay cũng không ai dám chạm vào! Nhưng nàng thế nhưng đã tát vào mặt hắn! Nàng cũng là nhất thời nô khí công tâm mà gây ra, vốn tưởng rằng hắn nhất định sẽ thẹn quá thành giận, càng thêm điên cuồng, lại không nghĩ rằng sau khi hắn trầm mặc thật lâu sau thế nhưng hỏi ra một vấn đề như vậy. Hắn là người kiêu ngạo tự phụ như vậy, vậy mà cũng phải hỏi loại vấn đề này! Nàng không biết nên trả lời như thế nào, liền cúi đầu xuống, không hé răng. Bất luận nàng đối với hắn có mấy phần chân tình đi chăng nữa, nàng cũng đều đem nó chôn vùi sâu tận đáy lòng.

Thời gian từng chút từng chút trôi đi, đầu bên kia thân hình Tông Chính Vô Ưu hướng về phía sau nện lên trên vách tường phát ra một tiếng trầm vang. Lại mở miệng, mang theo tự giễu cùng cười khổ, hắn chậm rãi nói: "Một phần đều không có sao? Vậy.....nàng đi đi."

Mạn Yêu sững sốt, có chút ngoài ý muốn, nhất thời không kịp phản ứng. Hắn chủ động bại lộ thực lực của chính mình, trong hôn lễ ở phủ Tướng Quân đem nàng bắt đi, nhốt nàng cùng hắn ở thạch thất ngầm này ba ngày, không ăn không uống không ngủ, hiện giờ liền dễ dàng như vậy mà thả nàng rời đi? Nàng không khỏi suy đoán nghi hoặc, bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng ầm vang lớn, cửa đá mở ra, một tia mờ nhạt ánh sáng không bị trói buộc mà chiếu thăng vào.

Nàng quay đầu đi, đôi mắt không thích ứng mà nhắm lại.

Đầu kia, Tông Chính Vô Ưu lặp lại nói: "Nàng đi đi."

Âm thanh thấp mà trầm, mang theo vài phần khàn khàn vô vọng. Lọt vào trong tai Mạn Yêu, có chút mùi vị thê lương.

Nàng miễn cưỡng đứng lên, cả người mềm mại vô lực, chỉ có thể dùng tay vịn vách tường, chậm rãi từng bước một đi ra ngoài. Ra đến cửa, lúc bước lên bậc thang thứ nhất, không biết vì sao, nàng thế nhưng nhìn không được quay đầu lại nhìn một cái.

Trong cuối thạch thất, nam tử ngồi dưới đất, vốn là khuôn mặt tuấn mỹ như thần, giờ phút này lại thần sắc ảm đạm tái nhợt, mặt mày buông xuống, ngơ ngác nhìn về phía trước nơi nàng đang đứng, ánh mắt thế nhưng mang theo bi thương cùng tuyệt vọng, không giống như ngày thường tự cao tự phụ, mà như là một đứa trẻ bị vứt bỏ lạc đường, khiến trong lòng nàng không tự chủ được mà nhói đau.

Nam tử trong thạch thất tựa hồ cảm nhận được ánh mắt nàng đang chăm chú nhìn, ngẩng đầu lên, nhìn thấy trong mắt nàng chớp lóe lên nỗi đau lòng rồi biến mất, làm trong lòng hắn dâng lên một tia hy vọng, đôi mắt ảm đạm của hắn đột nhiên bốc cháy lên tỏa sáng, nàng lại cuống quít xoay đầu, tránh cùng nhau chân chuẩn bị rời đi.

"A Mạn!"

Nam tử phía sau, bỗng nhiên gọi lại nàng, thân hình nàng khụng lại, bất động, cũng không quay đầu lại, lại rõ ràng cảm giác được hai đạo ánh mắt ở phía sau lưng dừng trên người nàng từ bi ai chuyển sang cực kỳ nóng, sau đó, nàng nghe được cái nam tử luôn luôn kiêu ngạo tự phụ dùng ngữ khí vô cùng chân thành tha thiết đối nàng nói:

"A Mạn..... Nếu nàng chịu quay đầu lại, ta Tông Chính Vô Ưu cuộc đời này đổi với nàng.....tất lấy chân tâm tương đai, vĩnh không tương khí.....Ninh phụ thiên hạ cũng quyết không phụ nàng! Chỉ cần.....nàng chịu quay đầu lại!"

(nhất định sẽ lấy chân tình đổi đai lẫn nhau, vĩnh viễn không bỏ nhau, thà phụ người trong thiên hạ, cũng quyết không phụ nàng!)

Hắn nói giống như lời thề, nghiêm túc mà trâm trọng. Khiến nàng tâm thần chấn động, thân thể cứng đờ, có cái gì đó từ đáy lòng tràn đầy mà trào ra, khiến bước chân nàng vốn dĩ muôn mau rời đi lại giống như bị đóng đinh ở trên mặt đất, thế nhưng nhắc lên không nổi.

Chân tình tương đai, vĩnh không tương bỏ...

Ninh phụ thiên hạ cũng quyết không phụ nàng!

Lời hứa tốt đẹp cỡ nào, phàm là nữ tử đều sẽ không thể kháng cự được đi? Đặc biệt là từ miệng Tông Chính Vô Ưu nói ra! Theo trực giác cơ hồ nàng muốn quay đầu lại, nhưng lý trí nhắc nhở nàng, người nam nhân này đã từng lừa gạt cảm tình nàng, đem nàng chơi đùa cùng vỗ tay, lời hắn nói, một chữ cũng không thể tin! Nhưng nàng vẫn là nhịn không được mà quay đầu lại, ánh mắt hắn thoát nhìn chân thành như vậy, tràn ngập chờ mong, tựa hồ muốn nói cho nàng biết, chỉ cần nàng chịu trở về, cho dù là chỉ đi một bước, nàng cùng hắn hạnh phúc sẽ dễ như trở bàn tay.

Nàng căm môi, đau khổ giãy giụa giữa lý trí cùng tình cảm, có cái gì đó ở trong lòng nàng thức tỉnh, lại bị nàng mạnh mẽ áp chế xuống. Nàng trước sau đứng ở nơi đó, tư thế nửa ngoài đầu nhìn lại, vẫn không nhúc nhích. Ánh sáng trong mắt Tông Chính Vô Ưu dần dần ảm đạm xuống, trên mặt vừa mới khôi phục huyết sắc cũng cùng nhau lui xuống, tâm nàng như là bị kim đâm một cái, thế nhưng không tự giác cả người toàn bộ quay lại.

Nhưng mà, đúng lúc này, đỉnh đầu truyền đến âm thanh đục vách tường, một tiếng so với một tiếng càng vang lớn hơn. Lúc Tông Chính Vô Ưu vào đây đã huỷ hoại cơ quan bên ngoài, chỉ có thể từ bên trong mở ra cửa đá. Chắc chắn là những người đó thấy hắn ba ngày cũng chưa đi ra ngoài, hoảng sợ, liền tức tốc đả thông địa đạo này.

Mạn Yêu bỗng dừng tinh táo tinh thần lại, toàn bộ lý trí tức thì khôi phục minh mẫn. Nếu nàng không có cùng Phó Trù bái đường, như vậy hết thảy có lẽ còn có đường để lui, nhưng hôm nay lẽ đã thành, hai nước liên hôn không phải là trò đùa, một cái là Khải Vân quốc, cộng thêm một cái Thống soái tam quân của Lâm Thiên quốc, cho dù là Lâm Thiên hoàng, sợ cũng không thể thay đổi được gì. Huống chi, nàng bị Tông Chính Vô Ưu lừa gạt một lần còn chưa đủ sao? Nàng như thế nào lại có thể mau quên như vậy! Chẳng lẽ phải đợi hắn lấy tâm tư muốn thăng người tới nói cho nàng biết đó bất quá lại là một cái thủ đoạn khác của hắn, vì muốn xác minh trên đời này không có đồ vật nào mà hắn Tông Chính Vô Ưu không chiếm được. Cảm tình của nàng có thể nào mặc cho hắn lấy hay bỏ, nàng là một người, không phải đồ vật thuộc sở hữu của hắn.

Nàng đối với hắn cười, nhìn hắn vì thấy nàng quay đầu lại mà mắt tỏa sáng, nàng lại cười đến vô cùng thê lương, vô tận châm chọc nói: "Ngươi cho rằng, ta còn sẽ tin ngươi sao? Ta sao biết ngươi không phải vì chứng minh thế giới này không có ngươi Tông Chính Vô Ưu không chiếm được đồ vật mà bày ra một cái bẫy khác, chờ ta nhảy xuống rơi xuống tan xương nát thịt. Sau đó ngươi(TCVU) lại đến nói với ta rằng: "Là ngươi(Mạn Yêu) cam tâm tình nguyện!" Tông Chính Vô Ưu..... Ta đã ngu ngốc qua một lần, không muốn tái phạm lại sai lầm giống nhau. Về sau, mặc dù bị lừa gạt, lợi dụng, ta cũng muốn sống được rõ ràng."

Nói xong, nàng rời đi cũng không quay đầu lại, không thấy được người ở phía sau, ánh mắt vỡ vụn, mặt xám như tro tàn.

Bên ngoài tà dương như máu, nhiễm hồng nửa bầu trời. Bên cạnh ao ôn tuyển, người quỳ đầy đất, cái trán mỗi người chống xuống mặt đất lạnh băng, hiện giờ đế vương đang thịnh nộ âm trầm, mọi người cũng không dám thở mạnh ra.

Lâm Thiên hoàng mặt rồng tức giận, đối với quản gia và bọn thị vệ trầm giọng quát: "Hoàng nhi của trẫm vào thạch thất ngầm này đã ba ngày, vì sao không ai tới bẩm báo với trẫm? Bọn cẩu nô tài các ngươi, trẫm nuôi các ngươi

có tác dụng gì? Vạn nhất... hoàng nhi trẫm có gì bất trắc, các ngươi toàn bộ đều phải chết!" Hắn một ngụm một cái hoàng nhi, đây là xưng hô độc hữu (chỉ có độc nhất) đối với Tông Chính Vô Ưu, trong lời nói hiện lên tia lo lắng, không như bình thường thái độ vững vàng.

Nghĩ đến mười ba năm trước kia, Vô Ưu từ nơi này đi ra là bộ dáng hơi thở thoi thóp, Lâm Thiên hoàng càng là nôn nóng vô cùng. Hắn đi đến phía trước nơi tràn đầy bùn đất, không màng thân phận mà đối với hạ nhân đang đào thông đạo có động tác hơi chậm một chút, liền nhấc chân mạnh mẽ đá một cái, phẫn nộ quát: "Tốc độ còn không mau một chút, trước khi trời tối, không thấy được hoàng nhi của trẫm, trẫm tru di cửu tộc các ngươi!"

Những người đó hoảng sợ đáp: "Tuân chỉ."

Lúc này, lối vào thạch thất đột nhiên truyền đến một tiếng ầm vang không lớn không nhỏ, khiến cho mọi người vốn là đang khẩn trương cực độ thân hình đều run lên, tiện đà giương mắt nhìn lên. Cửa đá dời đi, một nữ tử mỹ lệ đi ra, sắc mặt tái nhợt, quần áo không chỉnh tề, bước chân phù phiếm vô lực, ba ngày trước kia một thân đỗ thâm hỉ phục sớm đã không còn bóng dáng.

Mọi người hút khí, không tự giác đoán rằng ba ngày nay, nàng cùng Ly Vương trai đơn gái chiếc cùng trong thạch thất sẽ phát sinh ra chuyện gì. Vô số đôi mắt đồng thời nhìn về Phó đại tướng quân đang đứng phía sau lưng Hoàng đế bệ hạ, ánh mắt họ tràn ngập đồng tình. Một người nam nhân ở trong ngày đại hôn bị chỉ ra thê tử mình không còn băng thanh ngọc khiết đã là nhục nhã lớn lao, lại ở sau lúc bái đường xong, thê tử bị người bắt đi, cùng người khác ở chung với nhau ba ngày đêm, quả thực đây chính là vô cùng nhục nhã.

Đôi tay Phó Trù bên trong tay áo âm thầm nắm chặt, nhìn nàng chậm rãi dời bước đi tới, thân hình mảnh khảnh bộ dáng giống như gió thổi một cái liền sẽ ngã qua một bên, trong mắt hắn có một tia thâm trầm u buồn cùng thương tiếc không rõ lóe lên.

Mạn Yêu vừa thấy bên ngoài thế nhưng nhiều người như vậy, hơi sững sốt, tiễn đà đến gần Lâm Thiên hoàng hành lễ nói: "Bái kiến Hoàng đế bệ hạ."

Lâm Thiên hoàng ngẩn ra, trong mắt có kinh diễm (kinh ngạc cảm thán thở dài trước vẻ đẹp diễm lệ) chợt lóe rồi biến mất. Trách không được lần này gặp phải nhiễu loạn lớn như vậy, quả nhiên là hồng nhan họa thủy! Hắn thấy bước ra chỉ có một mình nàng, ánh mắt trầm xuống, vội vàng nâng bước muôn hướng thạch thất mà đi, mới vừa đi được vài bước lại ngừng lại, hơi hoi suy tư một lát, quay người, ánh mắt ảm đạm, tiếng nói vũng vàng hỏi: "Ngươi chính là Dung Nhạc trưởng công chúa?"

Mạn Yêu cung kính trả lời: "Đúng vậy, thưa bệ hạ."

Lâm Thiên hoàng đi đến trước mặt nàng, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm nàng, lạnh lùng hỏi: "Dung Nhạc trưởng công chúa, ngươi có biết tội mình không?"

Mạn Yêu kinh ngạc ngẩng đầu, nhíu mày nói: "Hồi bệ hạ, Dung Nhạc không biết." Nàng phạm vào tội gì? Nàng xác thật không biết.

Lâm Thiên hoàng nói: "Ngươi không biết chính mình đã phạm tội gì? Hừ! Ngươi thật to gan! Sáu ngày trước, trong yến tiệc hoàng cung, ngươi nữ giả nam trang cùng Ly Vương vào cung, tìm một người mạo danh công chúa thay thế ngươi ở trên đại điện tuyển phu, đây là tội khi quân! Ngươi thân là hòa thân công chúa, không an an phận phận ở phủ công chúa, lại đi khắp nơi rêu rao, câu dẫn Ly Vương, mê hoặc Vệ quốc Đại tướng quân, ý đồ ly gián quan hệ hai đại trọng thần triều ta, dục phát nội loạn, tội ác滔天."

Âm thanh hắn cực kỳ lớn, làm như dùng hết nội lực, thăng tấp mà xuyên qua cửa đá chưa khép lại, hướng thạch thất truyền vào, lại nói: "Người đâu, đem nàng ta bắt vào đại lao, chờ đợi xử trí."

Trong lòng Mạn Yêu kinh ngạc, khóc miệng không tự giác nâng lên hình cung mỉa mai, lời nói này của Lâm Thiên hoàng, thật ra đã đem những việc

không phải của Tông Chính Vô Ưu tách ra sạch sẽ. Mọi việc sai trái toàn bộ đều ở trên người một mình nàng. Tạo nên nội loạn cho triều đình hắn? Là một cái mõ bao lớn, liền như vậy mà đội ở trên đầu nàng.

"Bệ hạ!" Phó Trù kinh ngạc mở miệng, Lâm Thiên hoàng ánh mắt sắc bén, hướng hắn thẳng quét nhìn qua, trầm giọng ngắt lời: "Nàng ta làm mất hết thể diện của ái khanh, ái khanh còn muốn vì nàng ta cầu tình?"

Phó Trù vội nói: "Bệ hạ bớt giận, thần là cảm thấy, công chúa dù sao cũng là sứ giả hòa bình của hai nước, dù có không phải, cũng thỉnh bệ hạ xem ở mặt mũi Khải Vân để mà khai ân."

Sắc mặt Lâm thiên hoàng lúc này mới đẹp một chút, nhưng vẫn cứ hờ lạnh nói: "Nếu nàng ta thật biết thân phận của chính mình, thì không nên làm ra chuyện đánh mất thân phận như vậy!" Nói xong xem Phó Trù còn muốn mở miệng, hắn lập tức trầm ánh mắt, không muốn nghe đến những lời biện bạch, liền nói: "Được rồi, ý trẫm đã quyết, ái khanh không cần nhiều lời. Người đâu, đem nàng ta dẫn đi!"

Hai gã thị vệ bước đến bắt lấy cánh tay Mạn Yêu, nàng chua xót mà cười, ngay cả sức lực chống lại cũng không có, càng đừng nói đến tránh thoát khỏi kiềm chế.

Cửu hoàng tử vừa thấy, vội vàng nói: "Phụ hoàng xin bớt giận, việc này còn cần bàn bạc kỹ hơn..."

"Đủ rồi!" Lâm Thiên hoàng lạnh giọng ngắt lời nói: "Trẫm nói qua, trẫm ý đã quyết. Ai dám lại cầu tình, cùng tội luận xử! Mang đi." Chuyên thuộc về đế vương uy nghiêm vô thượng, nghe đến tựa hồ không có chút nào xoay chuyển được.

Không thể trái nghịch khí thế của đế vương khiến cho Cửu hoàng tử ấp úng lui ra phía sau, không dám nhiều lời nữa. Chung quanh đại thần đều biết nếu xử quyết Dung Nhạc trưởng công chúa, tất nhiên sẽ chọc giận Khải Vân quốc hoàng

để, đến lúc đó binh nhung tương kiến (binh lính hai bên gặp nhau) không thể tránh được, nhưng chính là, cả Phó tướng quân cùng Cửu hoàng tử đều đụng vào vách tường cứng, xem ra hoàng đế thật là quyết tâm, liền cũng không dám lại đi cầu tình.

Ngay lúc bọn họ cho rằng hết thảy đều đã thành kết cục đã định, không thể nghịch chuyển là lúc, đột nhiên phương hướng thạch thất một tiếng quát lạnh truyền đến.....

"Buông nàng ra!"

Đó là không chút khách khí thể hiện ngữ khí mệnh lệnh, trời sinh khí thế vương giả, làm cho người không tự giác mà muốn thần phục. âm thanh không lớn, lại nặng nề lạnh lùng. Bọn thị vệ trực giác lập tức dừng lại động tác.

Mạn Yêu không cần quay đầu lại cũng biết ở trước mặt Lâm Thiên hoàng, dám dùng loại thái độ này ra lệnh, trừ bỏ Tông Chính Vô Ưu ra, trên đồi này không còn có người thứ hai. Nhưng mà Lâm Thiên hoàng tựa hồ cũng không có tức giận, ngược lại như là thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Cửu hoàng tử sắc mặt vui vẻ, lập tức đi đến đón kêu lên: "Thất ca, huynh rốt cuộc đã ra, thật làm đệ lo muôn chết."

Tông Chính Vô Ưu ra thạch thất, lại khôi phục cao cao tại thượng trước kia, kiêu ngạo tự phụ bản sắc Ly Vương, khuôn mặt lạnh khốc, hai mắt như địa ngục u đàm, lạnh băng tà vọng. Hắn không nhìn Cửu hoàng tử, chỉ quét mắt đến hai gã thị vệ đang nắm giữ nàng, sau đó nhìn chằm chằm Lâm Thiên hoàng, lạnh lùng lặp lại nói: "Ta nói, buông nàng ra!"

Gắn từng chữ một, chém đinh chặt sắt.

Sắc mặt Lâm Thiên hoàng thay đổi mấy lần, cau mày hỏi: "Vô Ưu, con xác định muốn thả nàng sao? Con cần phải suy nghĩ thật kỹ!" Ngữ khí thể nhưng dường như có ý khác.

Tông Chính Vô Ưu không trả lời, nhưng hắn thần sắc kiên định đủ để biểu đạt ý tứ của hắn.

Lâm Thiên hoàng bất đắc dĩ thở dài, lúc này mới hướng thị vệ xua tay nói: "Thôi! Các ngươi đi đem thạch thất phong lại, về sau, không một ai được phép nhắc lại chuyện này." Nói xong lại thở dài một tiếng, mang theo người rời đi.

Mọi người quỳ xuống tiễn đưa, Mạn Yêu cơ hồ là quỳ rạp trên mặt đất, muốn đứng dậy cũng không nổi.

Phó Trù tiến lên đỡ nàng, đem quần áo hơi lộn xộn của nàng chỉnh đốn lại, thần sắc ôn nhu: "Làm nàng chịu ủy khuất."

Mạn Yêu lắc đầu, cảm giác được hai đạo ánh mắt cực nóng mà lại lạnh băng trước sau đóng chặt trên sống lưng nàng, nàng liều mạng khống chế được chính mình không quay đầu lại, chỉ đối với Phó Trù miễn cưỡng cười nói: "Cảm ơn! Ta không có việc gì."

Tông Chính Vô Ưu ở phía sau bọn họ mà đứng nhìn, đồng tử hơi co lại, song quyền nắm thật chặt.

Cửu hoàng tử thở dài: "Thất ca, huynh tại sao lại đi ra ngăn cản? Huynh biết phụ hoàng làm như vậy là muốn giúp huynh....."

"Ta không cần!" Tông Chính Vô Ưu ngắt lời, ám đạm rũ mắt nói: "Ta còn không có đê tiện đến yêu cầu dựa cái loại thủ đoạn này đi lưu lại một nữ nhân!"

Gió nhẹ nhàng thoổi qua khuôn mặt hắn, tái nhợt mà không có biểu tình gì.

"Thất ca....."

"Hồi phủ."

Tông Chính Vô Ưu lại một lần đánh gãy lời nói của Cửu hoàng tử, ngữ khí đạm mạc giống như bình thường, thói quen đem tất cả cảm xúc đều chôn tận đáy

lòng. Ngẩng đầu, hít sâu một hơi, lại không nhìn đến bất luận kẻ nào, đi thẳng lướt qua nữ tử phía trước, hướng đường xuống núi mà đi.

Gió nhẹ nhàng nỗi lên, mái tóc đen như mực pháp phồng tung bay, lưng hơi cứng đờ thăng tắp. Thân ảnh màu trắng cao dài, ở ánh chiều tà chiếu rọi xuống, càng thêm vài phần hiu quạnh thê lương, như là ngăn cách hắt cùng thế giới của mọi người sau lưng. (dịch bởi yên hoa trên wattpad)

.....

Chương này đến đây là hết quyển thứ nhất của Truyện Bạch Phát Hoàng Phi.

Mạn Yêu vì sao tóc biến thành bạc trắng?

Mạn Yêu như thế nào mới hiểu rõ lòng Tông Chính Vô Ưu?

Vì sao Lâm Thiên quốc phải chia cắt Nam Bắc, phía Bắc có Bắc Hoàng, phía Nam có Nam Đế?

Chúng ta cùng tiếp tục theo dõi quyển tiếp theo của truyện.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Nhất Kỵ Hồng Trần Phi Tử Tiếu

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo QuânNhững ngày ở phủ Tướng Quân trôi qua thật sự yên bình, suốt một năm nay, Mạn Yêu cũng chưa gặp lại Tông Chính Vô Ưu.

Vườn trà nàng cũng rất ít đi đến đó, bề ngoài Long Nguyệt vườn trà bị nàng chuyển cho người khác, mọi việc do Trầm Ngư xử lý, trên thực tế vẫn là nàng.

Giữa mùa hè, sau giờ ngọ nắng gắt như lửa.

Thanh Mịch Viên.

Trong rừng trúc xanh ngát, Mạn Yêu tìm chỗ râm mát mẻ làm nơi bày bàn cờ, tay cầm một quân cờ đỏ, nhìn bàn cờ suy nghĩ xuất thần.

"Chủ tử, ngài như thế nào lại ở chỗ này nha?" Linh Nhi bước tới, vừa đi vừa cười hỏi.

Mạn Yêu thần sắc nhàn nhạt nói: "Thời tiết càng ngày càng nóng, ta ngủ không được, nơi này mát mẻ, ta ra đây một lát."

Linh Nhi ngồi xuống bên cạnh nàng, cầm lấy cây quạt nhẹ nhàng quạt gió cho nàng, nói: "Chủ tử muốn chơi cờ? Nô tỳ bồi ngài chơi." Đi theo chủ tử bốn năm, tuy rằng học được không tinh thông cho lắm, nhưng nhìn chủ tử một mình chơi cờ, làm cho người ta cảm thấy như vậy có cảm giác quá tịch mịch cô độc.

Mạn Yêu nhẹ nhàng lắc đầu, cười nói: "Ngươi a, nhường ngươi một nửa quân cờ, ngươi cũng chỉ có thể chống đỡ bất quá thời gian một nén hương mà thôi. Tiêu Sát đâu? Hắn gần đây luôn là thần long thấy đầu không thấy đuôi, so với ta còn bận rộn."

Linh Nhi vừa nghe, lập tức bùi môi oán trách nói: "Đúng vậy, nô tỳ mỗi lần có việc tìm hắn, lại tìm không thấy, lần sau nhìn thấy hắn, ngài nên trách mắng hắn."

Mạn Yêu hơi hoi mỉm cười, vừa lúc giương mắt thấy ngoài rừng trúc Lương quản gia mang theo hạ nhân nâng mấy cái hộp hướng bên này đi tới.

Hắn hướng Mạn Yêu hành lễ nói "Bẩm phu nhân, đây là tướng quân sai người mới vừa mang về, nói là của Hoàng Thượng ban thưởng. Thỉnh phu nhân xem qua."

Nàng tượng trưng mà nhìn lướt qua, đơn giản chính là chút vàng bạc châu báu, lụa là gấm vóc, khi ánh mắt hướng đến một cái rương gỗ tinh tế nhỏ xinh ở cuối cùng, ánh mắt nàng sáng ngời, lập tức đứng dậy.

Linh Nhi hiếu kỳ nói: "Chủ tử, đây là cái gì nha?"

"Lệ chi (trái vải)."

Màu sắc đỏ thẫm, thoạt nhìn như còn rất tươi mới, Mạn Yêu cầm một quả lệ chi trong tay, cảm xúc lạnh lạnh mát mát, với cái nóng bức của ngày hè, cảm giác vô cùng thoải mái dễ chịu. Nàng đẩy đẩy mấy quả lệ chi sang một bên, lộ ra một lớp băng vụn ở phía dưới. Thế giới này, hoa quả cực kỳ ít, đặc biệt là những loại không được để lâu như quả lệ chi, tại niêm đại giao thông không phát đạt này, thường thường vận chuyển đến kinh thành đều đã không còn tươi mới nữa, mà khối băng càng là khó gấp.

Lương quản sự cười nói: "Phu nhân thật là kiến thức rộng rãi. Tương Mai, rương lệ chi này lưu lại đây cho phu nhân."

Mạn Yêu xua tay nói: "Không cần, lưu lại một chút nếm thử trái cây tươi mới, còn lại đưa vào trong hầm dữ trữ đi, chờ tướng quân hồi phủ lại dùng."

"Vâng, thưa phu nhân." Lương quản sự vui mừng cười nói, tiện thể kêu mọi

người lui ra.

Mạn Yêu lấy một quả lê chi đã lột vỏ đưa vào miệng, một cảm giác quen thuộc đã rất lâu tự đáy lòng dâng lên, nàng đã không nhớ rõ có bao nhiêu lâu không ăn qua lê chi. Đó là hoa quả Khải Vân quốc không có, ở kinh thành Lâm Thiên quốc cũng chỉ trong hoàng cung mới có.

Linh Nhi trêu ghẹo nói: "Chủ tử, tướng quân đối ngài thật tốt, mặc kệ Hoàng đế bệ hạ thưởng cái gì, tướng quân trước hết luôn là sai người mang về cho chủ tử."

Mạn Yêu cười cười, không nói gì.

Linh Nhi nghiêng đầu nhìn nàng, sao cảm thấy giữa mày nàng có một làn sắc u buồn nhàn nhạt không thể nói nên lời, liền hỏi:

"Chủ tử, ngài biết không? Hiện tại nha, toàn bộ nữ tử ở kinh thành, đều đang rất hâm mộ chủ tử gả cho một phu quân tốt. Chính là, vì sao nô tỳ cảm thấy chủ tử ngài..... Vẫn là không vui một chút nào cả?"

Nói đến Phó Trù đối với nàng, thật là cực kỳ tốt, hầu như là không có chỗ nào mà có thể bắt bẻ, trừ bỏ công sự ra, vô luận là đi nơi nào, hắn đều sẽ mang nàng đi cùng, mặc kệ ở chỗ nào, hắn luôn là đối với nàng quan tâm săn sóc che chở có thừa, cũng không kiêng kị trước mặt người ngoài. Nhưng cố tình tốt như vậy, làm nàng cảm thấy không chân thật, như là cố ý làm cho người khác xem, hướng người đời tuyên cáo, hắn đối với nàng tốt bao nhiêu. Mặc dù như vậy, nàng cũng nên thấy đủ mới đúng? Phó Trù không có thiếp thất, nàng cũng không cần đối mặt lục đục giữa các nữ nhân với nhau, cuộc sống bình yên như vậy vẫn luôn là mong muốn của nàng, nhưng nàng vì sao một chút vui vẻ cũng không có.

"Trước kia thời điểm chưa có đến Lâm Thiên quốc, nô tỳ cảm thấy chủ tử giống như có rất nhiều tâm sự, sau khi tới Lâm Thiên quốc rồi, tâm sự của chủ tử so trước kia càng nhiều hơn. Chủ tử, đã qua lâu như vậy, ngài vẫn còn oán giận Hoàng Thượng sao?"

Hoàng Thượng trong lời nói của Linh Nhi tất nhiên là người nam tử nho nhã trong hoàng cung Khải Vân quốc kia, trong mắt mọi người là một hoàng huynh đối với nàng hết lòng yêu thương sủng ái có thừa.

Một năm đã qua, có oán giận hay không đều không có gì đáng nói cả, mỗi người đều có lập trường của chính mình, mà hiện tại cuộc sống mỗi ngày của nàng trải qua đều tốt cả. Mạn yêu chậm rãi đứng dậy, nhìn máy bay nơi phía chân trời, âm thanh mờ ảo nói: "Ta không có không vui, giống như bây giờ, ta không phải rất tốt hay sao!" Tâm như nước lặng yên, bình tĩnh không gợn sóng, vui hay không vui đều không sao cả.

Nàng lột một quả lê chi, đưa cho Linh Nhi "Ngươi cũng nếm thử."

Linh Nhi nếm một ngụm, vui mừng nói: "Rất ngọt a! Đáng tiếc cái rương kia quá nhỏ."

Mạn Yêu nói: "Ngươi thật có lòng tham, một cái rương này đã là không ít rồi, nghe nói chỉ có Giang Nam mới sinh sản ra quả lê chi, vận chuyển đến kinh thành mà còn mới tươi như thế, nhất định là ra roi thúc ngựa. Cũng không biết ven đường thay đổi bao nhiêu người, mấy con ngựa đã ngã xuống?"

Linh Nhi mới mặc kệ những chuyện đó, chỉ lo nói: "Nếu chủ tử thích, nói với Tướng quân phái người ra roi thúc ngựa, đi Giang Nam vận chuyển đem về nhiều một chút là được rồi, dù sao thủ hạ của Tướng quân có rất nhiều người, ngài ấy đổi chủ tử lại tốt như vậy, nhất định sẽ đáp ứng."

Mạn Yêu bật cười nói: "Ngươi cho rằng ta là Dương Quý Phi a?"

Nhất ky hồng trần phi tử tiêu.

Vô nhân tri thị lệ chi lai. (*)

(Hai câu trong bài thơ Quá Hoa Thanh cung (kỳ 1) của nhà thơ Đỗ Mục)

Truyền kỳ tình yêu thê mĩ (tình yêu tuyệt đẹp nhưng thê lương) giữa nữ tử

cùng đế vương, trừ bỏ chứng minh một câu "Vô tình nhất là nhà đế vương" ra, cuối cùng cái gì cũng không lưu lại. Nàng cũng không hi vọng có được một tình yêu kinh thiên động địa, mà chỉ muốn một tình yêu yên ổn vững chắc cả đời. Chính là, nguyện vọng ít ỏi như vậy, cuối cùng vẫn là không thể như ý nguyện.

"Dương Quý Phi là ai?" Linh nhi tò mò hỏi.

Mạn Yêu nói: "Là một người đời xưa."

Linh Nhi "umh" một tiếng, làm như nhớ tới cái gì đó liền nói: "Chủ tử nói quả lệ chi được đưa đến từ Giang Nam, Giang Nam không phải đất phong của Ly Vương sao"

Tay Mạn Yêu run lên, quả lệ chi lột đến một nửa rót trên mặt đất, lăn rất xa.
"Ly vương" hai chữ này, đã rất lâu không nghe thấy ai nhắc tới.

Một năm trước, sau khi ở trong thạch thất ba ngày, hắn không màng Lâm Thiên hoàng cực lực phản đối, dứt khoát rời kinh thành đi đến đất phong Giang Nam, không ai biết vì nguyên nhân gì. Tất nhiên, tất cả các địa phương toàn tích cực thượng cống, duy chỉ có một nơi là Giang Nam không có bất luận cống phẩm gì, chỉ là truyền đến tin tức, năm đại đại gia tộc ở Giang Nam mấy trăm năm vẫn luôn bất hòa không biết vì nguyên nhân gì đột nhiên trở nên hòa thuận, cũng tự nguyện dâng ra bạc trắng mấy trăm vạn lượng trợ giúp Ly Vương xây dựng đất đai. Nghe nói Giang Nam hiện giờ so với trước kia càng thêm phồn hoa. Lấy tính tình của hắn, cả ngôi vị hoàng đế đều khinh thường, lại như thế nào dung tâm đối với một cái Giang Nam nho nhỏ như thế? Hắn đối với hoàng cung càng là chán ghét, vì sao muốn ra roi thúc ngựa đưa quả lệ chi nhập kinh?

Việc làm này tựa hồ không phù hợp với tác phong của hắn.

Mạn Yêu nghĩ đến xuất thân, Linh Nhi kêu nàng mấy lần nàng cũng chưa nghe thấy.

"Dung Nhạc, nàng đang suy nghĩ cái gì mà nhập thần như vậy?"

Không biết khi nào, Phó Trù xuất hiện ở bên người nàng, Linh Nhi vội dọn ghế, Phó Trù dựa gần Mạn Yêu ngồi xuống, nhìn thấy quân cờ bày ở trước mặt nàng, ánh mắt hắn thoảng tối sầm lại, chưa nói gì.

Mạn Yêu hoàn hồn, khẽ cười nói: "Tướng quân hôm nay sao trở về sớm như vậy?"

Phó Trù theo thói quen mà nắm tay nàng, ôn hòa cười nói: "Như thế nào, không thích ta về sớm sao?"

Mạn Yêu lắc đầu nói: "Đương nhiên không phải. Ta chỉ là cảm thấy..... Có chỗ kỳ lạ, người luôn luôn bận rộn công vụ, mỗi ngày mặt trời xuống núi mới hồi phủ. À đúng rồi, hôm nay bệ hạ ban thưởng quả lệ chi thực tươi, ta kêu người để trong hầm, Linh Nhi, người kêu bọn họ lại lấy một chút lại đây."

Linh Nhi vui vẻ rạo rực "Vâng ạ!", còn không có xoay người liền nghe Phó Trù hỏi: "Lệ chi? Bệ hạ hôm nay ban thưởng chỉ có vàng bạc châu báu tơ lụa gấm vóc, lệ chi ở đâu ra?"

Mạn Yêu ngẩn ra, Linh Nhi ở bên cạnh mở miệng nói: "Có ạ, có ạ, nô tỳ cũng có ăn một quả. Tướng quân ngài xem, trên mặt đất còn có một viên kia."

Phó Trù theo phương hướng tay Linh Nhi chỉ, nhìn thấy trên mặt đất một quả lệ chi đã bỏ vỏ, ánh mắt tức khắc sắc bén, dõi với bên ngoài rừng trúc kêu lên:
"Hạng Ánh."

"Có thuộc hạ."

Phó Trù xoay người, hỏi: "Hôm nay bệ hạ ban thưởng, khi nào nhiều thêm một phần lệ chi?"

Hạng Ánh nói: "Hồi tướng quân, thuộc hạ phụng mệnh lệnh tướng quân mang vật phẩm bệ hạ ban thưởng hồi phủ, mới ra hoàng cung không lâu, Trần công công liền đuổi tới thuộc hạ, nói hình như chúng ta cầm thiếu. Còn nói

rương lệ chi này là cho phu nhân."

Cho nàng? Mạn Yêu ngạc nhiên ngây ra, nàng nhớ rõ, bởi vì quan hệ của nàng và Tông Chính Vô Ưu, Lâm Thiên hoàng ở trong lòng đối nàng có thành kiến, chỉ là ngại với thân phận đặc thù của nàng, bề ngoài mới miễn cưỡng không có gì, như thế nào lại đột nhiên ban cho nàng một rương lệ chi tươi như vậy?

Phó Trù sắc mặt hơi trầm xuống, ánh mắt thật sâu, ngoài đầu nhìn nàng, nói: "Xem ra, hắn đã hồi kinh. Tốc độ thật đúng là nhanh, lộ trình xa như vậy, chỉ dùng năm ngày ngắn ngủn. Dung Nhạc, rương lệ chi vẫn là nên sớm ăn đi, đừng đạp hư tâm ý của hắn."

Nàng như thế nào nghe thấy ngữ khí của Phó Trù có mang một chút vị chua chua, còn có chút mơ hồ châm chọc.

"Hắn là ai?" Mạn Yêu trực giác hỏi, như phiến hàng mi dài nhẹ nhàng run run.

Phó Trù nhìn nàng, nhẹ giọng cười nói: "Tất nhiên là Ly Vương."

Rõ ràng đã dự đoán được là cái đáp án này, tâm nàng vẫn là không tự chủ được mà rối loạn. Nếu đúng như vậy, quả lệ chi là do Tông Chính Vô Ưu đưa đến cho nàng? Hắn vì sao muốn đưa cho nàng cái này? Hắn không phải nен hận nàng, chán ghét nàng sao?

"Nàng làm sao vậy, trời nóng như vậy, tay tại sao lại còn lạnh như thế?" Phó Trù lại lần nữa cầm tay nàng, mày kiếm hơi nhíu lại.

Mạn Yêu không dấu vết mà rút tay về, tùy tiện cầm lên một quân cờ, nhàn nhạt cười nói: "Ta không có việc gì. Hắn, ta là nói Ly Vương, hắn không phải không thích hoàng cung sao? Vì sao lại trở về."

Phó Trù không đáp hỏi ngược lại: "Dung Nhạc sao biết hắn không thích

hoàng cung?"

Hắn rõ ràng là cười, vẫn là nụ cười ôn hòa, nàng lại cảm giác được một tia lạnh lẽo từ đây lồng xen qua. Mạn Yêu chuyển mắt qua, mở ra lòng bàn tay, trong lúc bất tri bất giác, cầm lại là một quân cờ đen. Nàng rũ mắt, nửa ngày không ra tiếng.

Phó Trù nhìn thấy làm như cũng không để ý, lại cười nói: "Bảy ngày sau, hoàng cung có một cuộc yến hội thường hoa. Nàng chuẩn bị chuẩn bị, đi cùng ta."

Lại là yến hội, nàng nhíu mày. Phó Trù lúc này nắm lấy bàn tay nàng đang cầm quân cờ, lực đạo có chút mạnh như là muốn đem quân cờ giữa bàn tay nàng đập vụn.

Một lát sau hắn nói: "Ta biết nàng xưa nay không vui khi tham dự những trường hợp này, nhưng lần này là ý chỉ của bệ hạ, tất cả các văn võ đại thần đều cần thiết phải đưa thê tử và nữ nhi đến tham gia. Cho nên..... Đành phải ủy khuất nàng."

Hắn nói ra cỡ nào thành khẩn! Mạn Yêu mím môi, ủy khuất, này cũng không tính ủy khuất gì, bất quá là không thích xã giao mà thôi. Chỉ là, Lâm Thiên hoàng vì sao phải ra lệnh các đại thần dẫn theo thê tử và nữ nhi đến tham gia? Vẫn là lấy phương thức thánh chỉ! Nàng gật gật đầu, nhẹ giọng nói: "Được."

Phó Trù cười ôm vai nàng, đỡ nàng đứng dậy, tiếng nói ôn nhu: "Yên tâm, có ta ở đây. Sẽ không để cho người khác khi dễ nàng."

Mạn Yêu cúi đầu cười, không nói gì.

.....dịch bởi yên hoa trên wattpad.

(*) Bài thơ: Quá Hoa Thanh cung (kỳ 1)

Nhà thơ Đỗ Mục. Thể thơ Đường: Thất ngôn tứ tuyệt

過華清宮 (其一) Quá Hoa Thanh cung (kỳ 1)

長安迴首繡成堆,

Trường An hồi thủ tú thành đồi,

山頂千門次第開.

Sơn đỉnh thiên môn thứ đệ khai.

一騎紅塵妃子笑,

Nhất ky hồng trần phi tử tiếu,

無人知是荔枝來.

Vô nhân tri thị lệ chi lai.

Theo như Yên Hoa dịch ý bài thơ:

Quay đầu nhìn lại Trường An, rừng núi mênh mông, non xanh nước biếc, đình đài lầu các như đồi núi nhấp nhô phồn hoa nhộn nhịp, tường thành kiên cố cao chót vót, cung điện nguy nga sa hoa lộng lẫy, tú lệ giang sơn.

Cửa lớn, tường thành, pháo đài phòng thủ nghiêm ngặt trùng trùng lớp lớp, khí thế hùng hậu. Lúc này đây lại là một cái tiếp theo một cái cắp bách mở ra.

Một người một thiên lý mã phong trần mệt mỏi như chạy ngày đêm không ngừng nghỉ, chạy như bay tối, gấp rút đem vật bên người giao đến tận tay Quý phi nương nương (Dương Ngọc Hoàn), Quý phi vui mừng nở nụ cười lộng lẫy.

Nhóm thủ vệ trong coi cửa lớn tường thành pháo đài, ai ai cũng cho rằng mang về là tin tức quân cơ mật báo quan trọng, trong lòng mọi người khẩn trương lo sợ, không người nào biết mang về không phải tin tức gì mà lại là quả lệ chi.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Đồng Sàng Cộng Tǎm (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Ban đêm phủ Tướng quân thực yên tĩnh, Mạn Yêu vốn định đi ngủ sớm một chút, nhưng nằm trên giường lăn qua lật lại, như thế nào cũng ngủ không được, dứt khoát đứng dậy, đi ra ngoài dạo một chút. Lại không nghĩ đến, trong lúc nàng ngồi nghỉ trên ghế đá bên cạnh núi giả bị cây cối che khuất, lại nghe được hai đứa nha đầu không hiểu chuyện ở phía sau núi giả đàm luận thị phi về nàng.

Gió nhẹ nhàng thổi qua gương mặt nàng, mang theo không khí hanh khô đặc biệt của mùa hè, chung quanh im ắng, trừ bỏ hai đứa nha đầu kia khe khẽ nói nhỏ, không có âm thanh nào khác.

"Ai, ngươi nói có kỳ lạ hay không, đều đã hơn một năm, nghe nói.....tướng quân buỗi tối cũng chưa từng vào phòng phu nhân. Đây là vì cái gì?"

"Kia còn phải nói, ngại thân thể nàng ta dơ bẩn! Đứng nhìn ban ngày tướng quân đem nàng ta nâng niu trong lòng bàn tay như bảo bối, nhưng trong lòng, sao có thể không có gai? Nam nhân à, chuyện đầu tiên không thể chịu đựng được chính là nữ nhân của mình không sạch sẽ."

"Cũng đúng nha, ta còn nhớ rõ, lúc trước nếu phu nhân đã đem thân mình cho Ly Vương, vì sao lại không gả cho hắn? Ly vương thân phận tôn quý, là hoàng tử mà bệ hạ sủng ái nhất, nói không chừng tương lai còn sẽ là hoàng đế, hơn nữa hắn còn anh tuấn như vậy, nghe nói a, toàn bộ kinh thành thiên kim tiểu thư chỉ cần là lớn lên có vài phần tư sắc, người thứ nhất muốn gả chính là Ly Vương.....
Nếu là Ly Vương có thể coi trọng ta, kêu ta chết ta cũng nguyện ý."

"Ngươi nằm mơ đi! Ly Vương có tốt mĩ, ta cũng không thích, ta chỉ thích Tướng quân."

"Ngươi thích Tướng quân, khiến cho Tướng quân cưới ngươi làm trắc phu nhân đi....."

Có đôi khi, có được nội lực cũng không phải chuyện tốt tuyệt đối. Thính lực so với người thường tốt hơn đã khiến cho Mạn Yêu ở trong một năm nay, cũng giống như đêm nay đều nghe được những lời nhàn ngôn vụn ngữ như vậy, nàng nghe đã không phải là một hai lần. Mới đầu sau khi nghe được, trong lòng nàng rất đau đớn, cho tới bây giờ đã không còn cảm xúc gì, sớm đã tập mãi thành thói quen. Nếu ngăn không được miệng người khác, nếu muốn tâm mình không còn bị đau, cũng chỉ có thể làm tâm mình tê liệt đi.

Nàng nhàn nhạt mà đứng dậy, đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên nghe được bùm hai tiếng, ngay sau đó là giọng nói run rẩy sợ hãi tột cùng xin tha mạng của hai nha đầu kia: "Tướng.... tướng quân..... tướng quân tha mạng....."

Mạn Yêu sững sốt, Phó Trù thế nhưng cũng ở chỗ này? Xem ra bọn họ vận khí không được tốt, Phó Trù tuy rằng thoát nhìn ôn hòa, nhưng phủ tướng quân quy định thực nghiêm, lúc này bị hắn gặp được, bọn họ nhất định sẽ bị trừng phạt. Nàng đang do dự muốn hay không đi qua một chút, liền nghe Phó Trù nhàn nhạt hỏi: "Là ai muốn làm trắc phu nhân? Ngươi sao?"

Có tiếng hít khí thật sâu, trong đó một đứa nha đầu dập đầu như giã tỏi, âm thanh khóc nước nở, liên tục nói: "Nô tỳ không dám! Nô tỳ không dám! Nô tỳ đáng chết! Thỉnh tướng quân tha mạng....."

"Dẫn đi." đối với nha đầu kia khóc lóc xin tha mạng, Phó Trù mắt điếc tai ngơ, âm thanh nghe không ra hỉ nộ: "Về sau lại có người dám ở sau lưng nói hươu nói vượn, đan dệt bịa chuyện, chê bai chủ tử, đều như nhau mang đến phòng tra tấn, đánh chết."

Đánh chết? Mạn Yêu trong lòng kinh động, lại không nghĩ nhiều, vội vàng đi qua ngăn lại nói: "Chậm đã."

Mọi người nghe thấy lập tức dừng lại động tác. Hai nha đầu vừa thấy nàng

cũng ở đây, càng là sợ tới mức mặt không còn chút máu, cả xin tha mạng đều đã quên.

Phó Trù đối với sự xuất hiện của nàng tựa hồ cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, đi qua nắm tay nàng, ôn hòa cười nói: "Đã trễ thế này, Phu nhân sao còn chưa ngủ?" Trước mặt người khác, hắn đều xưng hô nàng là phu nhân, khi không có người mới kêu nàng là Dung Nhạc.

"Ta ngủ không được, ra đây đi dạo một chút." Mạn Yêu nhìn Phó Trù trả lời, thấy hắn vẫn ôn hòa thanh nhã như vậy, hoàn toàn không giống như là loại người lãnh khốc tàn bạo coi mạng người như trò đùa. Giờ phút này, hắn đối với nàng cười ôn nhu. Nàng thật sự rất khó tưởng tượng được, một người có nụ cười tươi mê người lại đi hạ lệnh giết người tàn khốc như vậy.

"Phu nhân, nàng cho rằng..... bọn họ hắn là nên bị xử phạt như thế nào?" Phó Trù hỏi.

Một đứa nha đầu nghe thấy Phó Trù hỏi Mạn Yêu, thì lập tức như một người chết đuối phát hiện một khúc gỗ cứu mạng nổi trên mặt nước, liều mạng mà thoát khỏi kềm chế chạy lại ôm lấy chân nàng, vừa khóc vừa cầu xin nói: "Phu nhân, nô tỳ biết ngài lòng dạ thiện lương, có một trái tim Bồ Tát, cầu ngài cứu rỗi nô tỳ..... nô tỳ thật sự biết sai rồi...ngài tha nô tỳ đi, nô tỳ không muốn chết a!" "Phu nhân, cầu xin ngài."... nàng ta nói nồng lộn xộn mà đau khổ cầu xin, hoảng sợ nước mắt chảy đầy mặt, đem tất cả hy vọng đều đặt ở trên người Mạn Yêu.

Mới vừa rồi Mạn Yêu vẫn là người có thân thể dơ bẩn trong miệng bọn họ, giờ phút này lại lắc mình biến hoá lòng dạ thiện lương, là phu nhân có trái tim Bồ Tát. Mạn Yêu cười nhạo bản tính người là như thế, nàng khe khẽ thở dài.

Mạn Yêu nhìn hai đứa nha đầu bị dọa choáng váng, bộ dáng cùng Linh Nhi không sai biệt lắm. Nàng không đành lòng nói: "Hai người họ chỉ là không lựa lời, cũng không phải giết người phóng hỏa phạm vào sai lầm không thể tha

thứ gì, trừng phạt nhỏ là được rồi, không cần muỗn tánh mạng của các nàng đi?"

Nàng biết hai đứa nha đầu này nói ra không chỉ là chõ đau của nàng, mà cũng là nỗi sỉ nhục lớn nhất của một người nam nhân không muốn bị người khác đe dọa đến. Nhưng dù sao cũng là mạng người, nàng không thể ngồi yên như không nhìn thấy.

Trên khόe miέng Phó Trù vẫn cόn nу cười ôn hòa, nhưng ánh mẮt lại dǎn dǎn trǎm xuống, giōng như một cái đǎm lầy nhìn không thấy đáy. Hắn nhìn nàng trong chốc lát, bỗng nhiên cười nói: "Được rồi, nếu phu nhân đã mở miέng, ta sao nỡ bác bỏ ý của nàng. Giữ lại mạng của họ, nhưng kéo đi xuống, chấp hành á hình."

Trên mặt đất hai tiểu nha đầu vừa nghe, hai mẮt lật ngược ngất đi.

Á hình, chính là rút lưỡi, từ đây không thể lại mở miέng nói chuyện. Mạn Yêu ngơ ngǎn, không nghĩ tới là loại kết quả này, nàng cόn muỗn nói thêm gì đó nhưng chưa mở miέng thì hai nha đầu kia đã bị nhanh chóng kéo đi rồi.

Mạn Yêu khiếp sợ mà nhìn hắn phu quân trên danh nghĩa của nàng, chỉ thấy biểu tình trên gương mặt anh tuấn của hắn vẫn ôn hòa, giōng như chuyện gì cũng không có phát sinh, nàng không khỏi nắm chặt tay. Thời tiết hôm nay thật nóng bức, nhưng nàng chỉ cảm thấy có một làn khí lạnh xẹt qua thân nàng, từ đầu đến chân, rồi đột nhiên từng chút từng chút chui vào đáy lòng, nàng không tự chủ được mà rùng mình.

Phó trù nhìn ra sự khác thường của nàng, thở dài: "Dung Nhạc à, nàng quá lương thiện. Bên ngoài những lời nhàn ngôn vụn ngữ ta phong không được, nhưng ít ra ở trong phủ tướng quân này, ta không muốn nàng lại nghe được những lời đó. Nàng hiểu không?"

Hắn nhìn đôi mắt nàng, ánh mẮt thật ôn nhu, săn sóc quan tâm đến cảm nhận của nàng. Mạn Yêu cúi đầu, không hé răng.

Phó Trù lại ôn nhu cười, nói: "Phu nhân, sắc trời đã tối, chúng ta trở về phòng nghỉ ngơi đi. Hạng Ánh, tối nay bốn tướng nghỉ ở Thanh Mịch viên, người không cần đi theo."

Thân hình Mạn Yêu đột nhiên chấn động, tức thì cứng đờ như sắt.

.....

Tấm các, Thanh Mịch viên.

Phó Trù cho Linh Nhi và toàn bộ nha đầu lui xuống, tấm các to như vậy chỉ còn bọn họ hai người. Mạn Yêu đứng trước cửa sổ, có chút khẩn trương.

Đã một năm, nàng vẫn là trốn không thoát cửa ải này. Nàng biết là đã làm vợ người thì đây là nghĩa vụ và trách nhiệm của nàng, vốn là không có gì sai cả, nhưng nàng..... Ai! Nàng nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Ngoài cửa sổ một vầng trăng non nhô lên cao, lấp tấm ánh bạc nghiêng nghiêng đổ xuống, đem nồng đậm bóng đêm phủ bởi một tầng thanh tịch ánh sáng mỏng manh, nhưng nàng lại không có tâm tình để thưởng thức.

Phó Trù ngồi ở mép giường, nhìn nữ tử bên cửa sổ, áo trắng đã phủ thêm một tầng nguyệt hoa, như tiên nữ trong khung cảnh mờ mờ ảo ảo, cả ánh trăng đều trở thành điểm xuyết làm nền cho nàng, khiến cho hắn không khỏi muốn chạm vào người nàng.

Mà thân thể mảnh mai của nàng như đường nét thi họa uyển chuyển mềm mại nhu mĩ, lộ ra vẻ đẹp điem tĩnh nhưng lại đẹp đến kinh tâm động phách, hấp dẫn hắn không tự chủ được tới gần. Hắn nhịn không được mà tưởng tượng biểu tình giờ phút này của nàng, môi nàng đại khái là đang mím lại, khóe miệng hơi hơi cong, mang một tia tang thương đậm đặc mỏng lạnh; mi nàng, nhẹ nhàng nhăn lại, chõi ấn đường dấu diếm chút buồn phiền; mắt nàng, mông lung như sương mù, rồi lại thanh triệt như dòng suối, giờ phút này hắn là đang nhìn về phía chân trời xa xôi, mang theo do dự cùng lẩn tránh.

Mạn Yêu nghe được sau lưng truyền đến tiếng bước chân, là e sợ quấy nhiễu cho sự yên lặng của bóng đêm nên thật nhẹ thật chậm. Tiếng bước chân càng ngày càng đến gần, cả người nàng thật sự khẩn trương căng thẳng. Lát sau một bàn tay xoa đầu vai nàng, thân thể nàng run lên, thường treo ở khóe miệng kia mỏng lạnh ý cười hoàn toàn cứng đờ, muốn cong môi cười cũng không cong lên được.

Phó Trù đôi tay nắm vai nàng, thân hình của nàng so với trong tưởng tượng của hắn càng thêm đơn bạc, đơn bạc đến làm tâm người sinh thương tiếc. Hắn cảm giác được thân thể nàng cứng đờ, tay hơi hơi khụng lại, cúi đầu ở bên tai nàng ôn nhu kêu: "Dung Nhạc."

Hắn lời còn chưa dứt, Mạn Yêu đột nhiên xoay người lại, lui ra phía sau hai bước, đụng phải cửa sổ, trong lòng đã quay quanh vô số lý do, lại tìm không thấy một cái lý do thích hợp làm cớ cự tuyệt.

"Tướng quân, ta....."

Lời nói nàng mới ra khỏi miệng, ngón tay hắn nhanh chóng để lên môi nàng. Bác Trù nghiêng đầu, nhìn lại đây, cười đến vô cùng ôn nhu, gắt gao nhìn chăm chú mắt nàng, nhẹ giọng nói: "Dung Nhạc, không cần tìm cớ..... Càng đừng nói thân thể mình không tiện. Đã hơn một năm, nàng còn muốn ta chờ bao lâu, nàng mới có thể chuẩn bị tốt?"

Mạn Yêu ngân ra, hắn rõ ràng nhìn thấu nàng. Nàng khẽ cắn môi dưới, đẩy ra tay hắn, di dời thân thể sang một bên, ho nhẹ một tiếng sắc mặt thực mất tự nhiên, nói: "Ta muốn đi tắm." Chỉ có thể trước hết rời đi căn phòng này, sau đó thì hăng tính.

Phó trù cười nói: "Không phải nàng đã tắm rồi sao?"

Ánh mắt nàng chợt lóe, sắc mặt lại là trấn định vô cùng, nàng miễn cưỡng cong khóe môi, nhàn nhạt cười nói: "Trời quá nóng, vừa rồi ở bên ngoài sân lại lạnh. Ta.....trên người ta nếu lạnh sẽ ngủ không yên, tướng quân.....vậy mời

tướng quân nghỉ ngơi trước." Nàng nói xong cũng không đợi hắn có phản ứng gì, liền xoay người hướng ngoài cửa bước đi.

Bác Trù nhìn bóng dáng nóng lòng rời đi của nàng, bên môi ý cười càng thâm sâu, nhẹ lẩm bẩm nói: "Dung Nhạc, luôn luôn trấn định như nàng, cũng sẽ có lúc khẩn trương sao? Tắm gội? Được, ta sẽ ở chỗ này chờ nàng." Hắn như là nhàn rỗi mà ngồi ở bên cạnh bàn, trong lòng lại có vui thích nhảy nhót, ngay cả hắn cũng không rõ. Hắn hướng bên ngoài kêu lên: "Người đâu, pha một ấm trà mang lại đây."

Một lát sau Linh Nhi mang một ấm trà vào. Cực phẩm Tây Hồ Long Tinh, thanh hương tỏa ra bốn phía, thẩm vào ruột gan.

Phó Trù nhíu mày lại, hỏi: "Chỉ có loại này sao?"

Linh Nhi trả lời: "Dạ đúng vậy, đây là trà chủ tử bình thường thích uống nhất."

Thích uống nhất? Nếu hắn nhớ không lầm, loại trà này tựa hồ cũng là người đó thích uống nhất. Ánh mắt dần dần ủ dột, hắn ngửa đầu uống cạn, một bên uống, một bên lảng lặng mà chờ. Chờ đến ấm trà trong tay hắn đã là pha lần thứ tư, nàng còn chưa có trở về.

Hắn cúi đầu, buông ấm trà tử sa trong tay, đối với Linh Nhi nói: "Ngươi đi vào dục thất (phòng tắm) nhìn một cái, xem phu nhân vì sao lâu như thế còn không có trở về?"

"Vâng! Tướng quân." Linh Nhi trả lời, định đi ra ngoài, lại bị hắn gọi lại, nói: "Thôi đi bốn tướng tự mình đi qua."

Bên trong phòng tắm sương mù bốc hơi, hương khí nhẹ nhè nhẹ lượn lờ trên không, chính giữa là một hồ tắm thật lớn, những cánh hoa kiều diễm bập bênh trên làn nước xanh bích làm nổi bật lên làn da trắng như tuyết của nữ tử trong hồ.

Mạn Yêu nhíu mày, nhắm mắt lại dựa vào vách hồ, nước lại muôn lạnh, nàng không nhớ rõ đây đã là lần thứ mấy kêu người thêm nước nóng vào.

Mỗi lần tắm gội nàng luôn yêu thích cho những cánh hoa vào trong hồ tắm, ngâm mình trong nước, tâm tình thực sự rất thoái mái, nhưng mà giờ phút này, lại là cực kỳ phiền loạn. Nàng không biết nên đổi mặt với Phó Trù như thế nào, nàng dù sao cũng là thê tử của hắn, hắn yêu cầu cùng phòng, cũng là hợp tình hợp lý, hơn nữa, hắn lại không có thiếp thất, cứ như vậy tránh né, cũng không phải là một biện pháp. Nàng thở dài, trong lòng tích tụ phiền muộn không thể giải tỏa.

Từ một năm trước, nàng uyển chuyển cự tuyệt hắn một lần, về sau, hắn lại không làm khó xử cho nàng. Không biết hôm nay vì sao đột nhiên muốn lưu lại?

Là vì chứng minh hắn cũng không có ghét bỏ thân thể nàng, hay là có nguyên nhân khác? Mạn Yêu chụm hai tay vỗ lấy một ít nước, tưới lên trên mặt mình, đôi tay che lại khuôn mặt, cảm giác thực mệt mỏi. Vì sao những người bên cạnh nàng người nào cũng đều phức tạp như vậy? Một người cũng không để nàng bớt lo.

Nàng cứ muốn như vậy ngủ một giấc, không biết sau khi ngủ say, có thể hay không rơi vào trong ao chết đuối? Nàng buông tay, đối với nha đầu bên ngoài bình phong nói: "Lại mang cho ta thêm chút nước nóng tới đây."

Bên ngoài không ai đáp lại, nhưng lại có tiếng bước chân rất nhỏ tới gần, sau đó là âm thanh rót nước vào trong hồ. Nàng buồn ngủ nhắm mắt lại, lười đến mở.

Một dòng nước ấm đổ xuống hồ, tách ra những cánh hoa trước mặt nàng, lộ ra làn da tinh tế bóng loáng trước ngực, mịn màng đầy đặn mê người, ở trong nước gợi như ẩn như hiện, dẫn dắt người, có suy nghĩ xa xôi vô tận. Mái tóc dài đen mượt như lụa ấm ướt rơi rụng trên vai nàng, khiến cho đôi vai trắng đơn bạc lộ trên mặt nước càng thêm oánh bạch như ngọc, đẹp không sao tả xiết.

Người sau lưng cầm lấy khăn tắm bên cạnh nàng, nhúng nước lau lên chiếc cổ tinh tế duyên dáng của nàng, động tác ôn nhu đến cực điểm, như là cảm giác bàn tay tình nhân đang vuốt ve.

Mạn Yêu cảm giác có chút kỳ lạ, nhíu mày nói: "Ta không cần người hầu hạ, ngươi lui ra đi."

Người phía sau cũng không có bối vì lời nói của nàng mà rời đi, ngược lại còn xích lại gần, hô hấp đột nhiên thô nặng rất nhiều, nàng thậm chí cảm giác được người phía sau thở ra hơi thở cũng trở nên cực kỳ nóng bỏng. Nàng đang muốn mở mắt ra, người nọ buông khăn tắm, dùng tay vuốt ve lên đường cong cánh tay của nàng, trên cánh tay truyền đến cảm giác hơi thô ráp do lòng bàn tay của đối phương ma sát, khiến nàng từ trong ý thức khốn đốn đột nhiên thanh tỉnh.

Mạn Yêu mở hai mắt, buồn ngủ tức khắc tiêu tán hầu như không còn, liền né tránh sang một bên, kinh ngạc nói: "Tướng quân..... Người như thế nào lại ở đây?"

Phó Trù làm như dự đoán được nàng sẽ là phản ứng như vậy, một phen cầm cánh tay của nàng, làm nàng không thể tránh thoát, ở bên tai nàng cười nói: "Ta đợi nàng lâu như vậy còn chưa trở về phòng, sợ nàng xảy ra chuyện gì, liền tới đây nhìn một cái. Làm sao vậy, có phải hay không ngại thời tiết quá nóng, ngâm mình ở trong nước liền không muốn rời khỏi? Nàng ngủ như vậy, sẽ cảm lạnh."

Mạn Yêu mất tự nhiên mà cuối đầu xuống, đem cả người chìm xuống nước vài phần, mới nói: "Tướng quân sáng sớm ngày mai còn phải vào triều, ngươi về trước nghỉ ngơi đi. Ta, ta muốn lại ngâm trong chốc lát rồi trở về sau."

Phó trù dùng tay vén một lọn tóc ướt trên cổ nàng qua một bên, âm thanh hơi hơi mờ ám, nói: "Không sao, nếu Dung Nhạc thích ngâm mình ở trong nước, ta đây liền xuống dưới bồi cùng nàng." Hắn nói xong liền đứng dậy cởi áo tháo thắt lưng, ánh mắt sáng ngời, hình như có cái gì ở bên trong ngoe ngoe rực rịch.

Mạn Yêu sững sốt, cuống quít ngẩn cản nói: "Không cần, tướng quân, ta tuy rằng rất muốn ngâm thêm một chút nữa, nhưng hôm nay..... ngâm như vậy cũng đủ lâu rồi. Ta đây liền rời khỏi, thỉnh tướng quân..... Đi bên ngoài chờ."

Phó Trù tựa hồ không có động tác gì, một lát sau, một trận trầm thấp tiếng cười ở bên tai nàng truyền đến, nàng mới biết được nàng bị trêu đùa. Tức khắc buồn bực, vừa quay đầu, hơi thở nóng rực của hắn liền phun ở bên tai nàng, có chút tê tê có chút ngứa ngứa, nàng không khỏi hoảng hốt, rụt rụt cổ, liền muốn né tránh, lại bị bàn tay hắn nhanh chóng nâng cằm nàng lên, thình lình hôn xuống, nụ hôn cuồng nhiệt như mưa rền gió dữ đem nàng thổi quét, mang theo vội vàng, còn có vài phần bá đạo, một người bình thường vẫn luôn nhẹ nhàng hòa nhã nay hoàn toàn thay đổi.

.....dịch bởi yên hoa trên wattpad

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Đồng Sàng Cộng Tǎm (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Nụ hôn bất ngờ ập đến không kịp phòng bị, thân hình Mạn Yêu run lên, cứng ngắt. Ở chung lâu như vậy, Phó Trù chưa bao giờ đối với nàng có hành động quá phận, nhiều nhất chính là nắm nǎm tay, ôm ôm vai, nàng như thế nào cũng không đoán được hắn sẽ đột nhiên hôn nàng như vậy, trong lòng rối loạn, vội vàng giãy giụa, lại không để ý đến giờ phút này thân thể Phó Trù hơi nghiêng một nửa, bị nàng né một cái, hắn trọng tâm không vững, "Bùm" một tiếng, rớt vào trong hồ, nước bắn lên tung tóe, bắn lên đầy đầu đầy cổ nàng.

Nàng sững sốt, dùng tay lau nước trên mặt, mở mắt thấy mặt hồ thế nhưng không có bóng dáng Phó Trù, những cánh hoa bập bênh che đậy toàn bộ mặt nước, căn bản nhìn không thấy hắn ở nơi nào. Mà trên người nàng hoàn toàn không có một tấc vải, hắn ở dưới nước, chẳng phải là sẽ thấy toàn bộ thân thể nàng? Phó Trù, thật không hiểu là hắn cố ý thuận thế rơi xuống, hay là không cẩn thận rơi xuống?

Nàng có chút ảo não, trước mắt phương pháp tốt nhất để né tránh hắn là lập tức rời khỏi. Mạn Yêu duỗi tay lấy quần áo bên cạnh hồ, tức tốc bước ra khỏi hồ tắm, nhưng chân còn chưa có bước lên, bàn chân trần đã bị một bàn tay to nắm giữ, đột nhiên kéo xuống dưới nước, nàng kinh hô một tiếng, cả người rơi xuống nước, bị nam tử ẩn dưới nước ôm vào lòng, nàng trong lúc hoảng loạn hít khí, sắc mẩy ngum nước.

Phó Trù vội vàng ôm nàng lên khỏi mặt nước, nhưng hai người vẫn ở trong hồ tắm, nàng ho khan mãnh liệt, như là muốn ho ra cả tim lỗ phổi. Hắn dùng tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng, Mạn Yêu trừng mắt với hắn, rõ cuộc không còn ho nữa, giọng nói lại vẫn còn đau như lửa đốt. Trong lòng bức mình, ánh mắt có chút lạnh lùng.

Mà Phó Trù, một lớp áo đơn đầm nước, gắt gao dán lên da thịt, phác hoạ ra đường cong cương nghị, khuôn mặt anh tuấn ngũ quan rõ ràng, sau khi vê bẽ ngoài ôn nhu rút đi, mà y kiêm nhăn lại nhiều thêm vài phần hàm ý lạnh buốt, càng có vẻ anh khí bức người. Ánh mắt hắn nóng rực dừng lại ở trước ngực nàng, Mạn Yêu lúc này mới phát hiện bộ ngực của mình cơ hồ lộ ra một nửa ở trên mặt nước, vội vàng dùng tay dấu đi, lại bị hắn nắm lấy cổ tay.

"Nàng sợ ta sao? Ngâm lâu như vậy còn không chịu dậy." Hắn nhìn mắt nàng hỏi.

Mạn Yêu cúi đầu, không hé răng.

Phó Trù cũng không tức giận, chỉ đem thân thể trần trụi nửa người của nàng ôm vào trong ngực, nhìn mái tóc nàng ướt đầm dề kết thành một mớ, thưa thớt rải rác ở sau lưng và ở trước ngực khó khăn mà che đậy cảnh xuân trong nước lúc ẩn lúc hiện, cánh môi kiều nộn trơn bóng của nàng mím chặt, khóc miệng câu lấy một tia giận tái đi, con ngươi đen nhánh trong sáng lộ ra kiên trì quật cường, như giọt nước treo trên phiến lông mi, nhẹ nhàng run động, muốn rơi xuống giống như là giọt nước mắt chui vào trong tim người, khiến người không tự chủ được mà đau lòng.

Nàng như vậy, đẹp đến nỗi hồn nhiên phách, kích thích phòng tuyến bạc nhược nhất trong đáy lòng người, khiến cho tận trong xương cốt người phát ra một loại run động, muốn cam tâm tình nguyện vì nàng mà vứt bỏ hết thảy mọi thứ trên thế gian này.

Phó Trù đáy lòng chấn động biến sắc, đột nhiên buông nàng ra, xoay người liền nhảy ra khỏi hồ tắm, đưa lưng về phía nàng, ngực kịch liệt pháp phồng hơi thở không đều nói: "Ngâm nước lâu đói thân thể không tốt, ta ở ngoài cửa chờ nàng."

Mạn Yêu không biết vì sao hắn đột nhiên thay đổi sắc mặt, nhưng thực may mắn là hắn rời đi, bởi vì trần truồng như vậy dán sát vào hắn, nàng thật sự không

quen. Nàng đơn giản lau khô thân mình, nắm lên một bên quần áo sạch sẽ chật rãm mặc vào. Tối nay, phải như thế nào mới có thể vượt qua cửa ải này? Tránh thoát lúc này đây, tiếp theo phải làm sao bây giờ?

Ngoài cửa, Phó Trù chắp tay sau lưng, nhìn bầu trời bao la đen như mực. Người cùng tâm, đều thật lâu cũng không thể bình tĩnh được. Ánh trăng trong sáng phủ lên người hắn một tầng ánh bạc mỏng manh, hiện lên sự trầm mặc cùng cô đơn.

Thời điểm Mạn Yêu bước ra, hắn không có quay đầu lại, chỉ hơi hơi nghiêng mắt, nhẹ giọng nói: "Đi thôi." Dứt lời lập tức bước đi, Mạn Yêu rũ mắt không nói, đi ở phía sau cách hắn vài bước. Lộ trình ngắn ngủn vài trăm thước, tâm tư bọn họ đều đã là bách chuyển thiên hồi.

Trở về tắm các, Phó Trù phất tay, cho bọn nha đầu lui ra, ở trước mặt nàng, chính mình cởi bỏ một thân y phục ẩm ướt, thay sạch sẽ áo trong. Sắc mặt hắn lại khôi phục ôn hòa thanh nhã như bình thường, đối với nàng vẫy tay cười nói:
"Dung Nhạc, lại đây."

Mạn Yêu cũng hồi phục thói quen bình tĩnh trấn định, giương mắt nhìn hắn, chân vẫn không nhúc nhích tí nào, chỉ nhàn nhạt nói: "Tướng quân, chúng ta..... có thể nói chuyện một chút được không?"

Phó Trù mày kiếm nhướng lên, làm như rất có hứng thú, tiến lên cười hỏi:
"Dung Nhạc muốn nói chuyện gì?"

Mạn Yêu nói: "Hôn nhân của chúng ta, là thành lập trên ở cơ sở chính trị, tuy rằng ta mang đến cho ngươi sỉ nhục không thể xóa nhòa, lại cũng vì ngươi mang đến một số đồ mà ngươi muốn."

Ánh mắt Phó Trù khẽ nhúc nhích, sắc mặt không thay đổi, hỏi: "Tỷ như?"

Mạn Yêu khẳng định đáp: "Củng cố quyền thế."

Tuy rằng nàng bị rất nhiều người khinh thường, nhưng nàng dù sao cũng là công chúa của một quốc gia, hơn nữa còn là công chúa được Khải Vân để sủng ái nhất trong miệng mọi người, sự tồn tại của nàng đại diện cho sau lưng hắn có được sự ủng hộ của một quốc gia. Một năm nay biên quan bình yên, Lâm Thiên quốc có thể nghỉ ngơi lấy lại sức, còn có Khải Vân quốc đóng binh kiềm chế các quốc gia xung quanh, cũng có quan hệ rất lớn. Thủ nghĩ, hai đại cường quốc liên thủ, ai còn dám dễ dàng tới xâm phạm?

Còn có, trong triều đủ loại quan lại nịnh nọt, một năm nay, hắn mượn việc này kinh doanh thế lực của mình, hiện giờ triều đình ít nhất có một nửa quan viên trở lên đều cùng hắn kết giao hết sức sâu đậm. Nếu hắn cũng là nhi tử của Lâm Thiên hoàng, Mạn Yêu cũng không chút nào nghi ngờ, hắn có thể không cần tốn nhiều sức mà lật đổ Thái Tử, chính mình ngồi lên cái vị trí kia.

Ánh mắt Phó Trù đột nhiên sắc bén, một tia lạnh lẽo hỗn loạn. Nàng lại nhàn nhạt cười nói: "Ngươi không cần lo lắng, ta cái gì cũng không muốn, ta chỉ muốn mỗi ngày vẫn luôn yên bình an ổn trôi qua như vậy mà thôi. Chúng ta.....cứ bảo trì phương thức ở chung với nhau trong một năm qua, có thể chứ?"
Âm thanh nàng thực bình tĩnh, tiếng nói đậm mạc nghe không ra cảm xúc.

Phó Trù nhìn nàng, nửa ngày không nói chuyện. Một lát sau, hắn bỗng nhiên hướng nàng đi qua, nhìn nàng bằng ánh mắt phức tạp nói: "Nếu ta nói không thể được? Ta rất có lòng tham, còn muốn con người nàng...và cả tâm nàng." Dứt lời tay hắn đã bắt được đôi vai nàng, đối mặt trước đôi môi luôn treo ý cười lãnh đạm, hắn chỉ muốn đem nó hung hăng hôn lấy.

Mạn Yêu cũng không giãy giụa, biết võ công hắn cao hơn nàng rất nhiều, nàng tránh cũng không tránh, bất quá chỉ phải quay đầu, đậm mạc nói: "Tướng quân chẳng lẽ không ngại thân thể ta không trong sạch sao?"

Phó Trù chấn động, bỗng nhiên ngẩng đầu, hắn tươi cười một phân mảnh mà từ khói miệng rút đi, ánh mắt tức thì tối sầm xuống, lực đạo trên tay hắn tăng thêm, làm như muốn đem hai cánh tay nàng đều dỡ xuống. Bình tĩnh nhìn lại đôi

mắt thanh tịnh đạm mạc của nàng, hắn nhíu mày, chõi ấn đường thế nhưng dấu diếm vài phần giận tái đi, nói: "Ta khiến nàng chán ghét như vậy sao? Vì cự tuyệt ta, nàng tình nguyện tự bóc vết sẹo của mình?"

Mạn Yêu cắn môi, tầm mắt dừng ở nền gạch xám nhạt lạnh cứng, một đôi mày thanh tú lạnh lùng nhíu lại.

"Ta không có chán ghét ngươi." Nàng nói: "Ngươi thực tốt, là ta không muốn làm một quân cờ có cảm tình, thời điểm bị hy sinh mới không đến nỗi bị thương quá nặng. Mà ngươi chơi cờ cũng không nên có cảm tình, nếu không..... lúc hy sinh quân cờ, cũng sẽ hai mặt đều khó xử, thông khổ không chịu được.Ta không biết giữa ngươi cùng hoàng huynh rốt cuộc là có quan hệ gì, cũng không biết các ngươi có ước định cùng mưu tính gì. Cái người bị phái đi bên cạnh Thái Tử - Ngân Hương, lúc trước giả mạo ta tiến hoàng cung tuyển ngươi làm hôn phu của ta, là kế hoạch của ngươi hay vẫn là chủ ý của hoàng huynh? Ngươi rất tốt với ta, là muốn làm cho ai xem? Những điều đó ta toàn bộ đều không muốn biết! Nếu đã vào phủ tướng quân, ta cũng không muốn suy nghĩ nhiều, ta chỉ hy vọng, ngươi có thể thành toàn cho ta trôi qua những ngày bình yên không người quấy rầy, nguyện vọng này, không quá phận đi?"

Đây là hình thức nàng bảo hộ chính mình. Muốn nàng chấp nhận vận mệnh làm một quân cờ trong tay người khác, thật sự thực không dễ dàng. Nếu khống chế không được vận mệnh của mình, như vậy, nàng chỉ có thể khống chế tâm mình, thế giới này có bao nhiêu lạnh nhạt, nàng khiến cho tâm mình có bấy nhiêu lạnh nhạt.

Âm thanh của nàng lạnh lẽo, biểu tình giống như đã khám phá ra toàn bộ thể lương của thế gian này. Một năm nay, nàng thấy rõ rất nhiều việc, không nói không có nghĩa là nàng không biết, không phản kháng không thể coi là nàng tàn thành, chỉ là còn chưa có chạm đến điểm mấu chốt của nàng.

Ánh mắt Phó Trù thay đổi mấy lần, vẫn luôn biết nàng rất thông minh, lại không nghĩ rằng nàng nhìn thấu đến như vậy.

"Nếu nàng đều biết, vì sao còn phải giả cho ta, không muốn đi cùng hắn(TCVU)?" Phó Trù buông nàng ra, thối lui dǎng sau một chút.

Mạn Yêu không có trả lời, Phó Trù lại nói: "Bởi vì nàng không yêu ta? Bởi vì nàng quá kiêu ngạo, không thể chịu đựng được tình cảm bị lừa gạt cùng lợi dụng, cho nên nàng thà rằng làm một quân cờ chính trị, cũng không chịu quay đầu lại đi đến bên cạnh hắn(TCVU)?"

Ánh mắt hắn(Phó Trù) gắt gao nhìn thẳng vào đôi mắt nàng, nàng quay đầu sang một bên, bàn tay để trong tay áo không tự giác nắm chặt, trong lòng lại như sóng lớn cuồng cuộn. Thì ra hắn cái gì cũng đều biết sao? Cho nên mỗi lần đều đúng lúc nàng cần giúp đỡ nhất, xuất hiện ở trước mặt nàng. Mạn Yêu nhấp môi, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Không khí yên lặng trầm mặc, hai người cũng không mở miệng nói tiếng nào. Ánh trăng bạc trăng xuyên thấu qua khung cửa sổ giấy chiếu lên người hai người cách xa nhau chỉ ba bước nhưng tâm tư lại khác nhau. Không khí nóng bức của ngày hè bất tri bất giác dung nhập vài phần thanh lạnh (thanh mát lạnh lẽo).

"Đã khuya, ngủ đi." Phó Trù bỗng nhiên thở dài một hơi, tới dắt tay nàng, đem nàng đi đến bên cạnh giường, nàng lại bất động, nghe hắn lại than: "Ta không chạm vào nàng."

Đêm khuya, luôn là như thế yên lặng an tĩnh, không có ánh nến, chỉ có ánh trăng thanh lạnh. Người cô tịch (cô độc tịch mịch), cho dù có thêm một người nằm bên cạnh mình, nếu đồng sàng dị梦, cũng vẫn cứ là tịch mịch vô biên.

Đây là đêm thứ sáu trong một năm này, Phó Trù ngủ lại đây.

Mạn Yêu vẫn là không thể quen có thêm người nằm bên cạnh, luôn khó có thể đi vào giấc ngủ. Bởi vì không biết tâm tư người nằm bên cạnh, không biết hắn làm như vậy lại có mục đích gì?

Cuộc sống thật sự khiến cho nàng cảm thấy quá mệt mỏi, cả người bên gối đều phải đoán tới đoán lui, không được sống yên ổn. Nàng nhắm mắt lại, hô hấp nhẹ nhè thanh thiền.

Không khí trong mùa hè nóng nực như vậy là nguyên nhân dẫn đến ngọt ngào buồn bực, khiến cho người không thể tịnh tâm mà ngủ được.

Phó Trù bỗng nhiên cảm thấy, một năm qua, hắn không tới gần nàng là đúng, nữ tử này, càng tới gần nàng, là càng làm cho người vô phương khống chế chính mình. Đối mặt với nàng, hắn vốn lấy làm tự hào sự tự chủ của mình, kết quả một chút một chút bị cắt giảm đi, trở nên bạc nhược đến không thể chịu đựng nổi một đả kích. Hắn hít sâu, xoay người qua một bên, đối mặt với nàng, ôn nhu cười hỏi: "Ngủ không được sao? Hay là đối với ta không yên tâm à?"

Mạn Yêu vẫn luôn biết hắn chưa ngủ, nhưng nàng không muốn mở miệng, nàng muốn an an tĩnh tĩnh mà nằm đó. Đối với Phó Trù, nàng không có gì mà không yên tâm, người như hắn, nếu thật muốn đối với nàng làm cái gì, cũng không cần chờ tới khi nàng ngủ, dù cho là nàng đang tỉnh, cũng cự tuyệt không được.

Thấy nàng nhắm mắt không nói, Phó Trù lấy tay chống phần đầu, nhìn mái tóc đẹp đẽ nhánh phủ kín gối, hắn nhẹ nhàng không được duỗi tay ra sờ nhẹ nhè, cảm xúc mượt mà trơn bóng như lụa, trong đêm tối yên tĩnh, khiến cho lòng người cũng không tự giác mà trở nên mềm mại đi. Còn có lông mi nàng ngẫu nhiên nhẹ run lên như cánh bướm, giống như ở trong lúc lơ đãng bị kích thích tiếng lòng, nhẹ như vậy nhẹ như vậy, một chút, lại một chút, không dễ cảm thấy, lại chân thật tồn tại.

Nàng vẫn là nhắm chặt mắt, không mở miệng, cũng không nhúc nhích, làm giống như là đã ngủ say. Hắn không khỏi cười nói: "Ta biết nàng còn tỉnh. Dung Nhạc, nếu ngủ không được, chúng ta..... trò chuyện." Ban đêm dưới bầu không khí như vậy, dù sao cũng phải nghĩ cách phân tán chút lực chú ý mới được.

"Tướng quân muốn biết cái gì? Không ngại nói thẳng." Mạn Yêu lúc này mới mở mắt ra, từ khi nào bắt đầu, nàng càng ngày càng không thích phuơng thức nói chuyện quanh co lòng vòng như vậy?

Phó Trù tươi cười hơi cứng đờ, ánh mắt nhẹ động, tiện đà bất đắc dĩ thở dài: "Dung nhạc, nàng.... Ta chỉ muốn biết nhiều hơn một ít về chuyện của nàng, ta đối với nàng... hiểu biết quá ít."

Mạn Yêu quay đầu nhìn hắn, trong mắt nàng không có bất luận biểu tình gì, chỉ nhàn nhạt nói: "Chuyện của ta, đều thực bình thường, không có gì đáng để nói."

Phó Trù không cho là đúng, trải qua thực bình thường, sao có thể bồi dưỡng ra tính tình lanh đạm thờ ơ cùng với biểu tình như đã trải nghiệm qua tất cả thăng trầm tang thương của thế gian? Hắn dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt tóc nàng bên gối, lại là thở dài: "Nàng a, luôn là như vậy, mỗi một câu, mỗi một biểu tình đều cự tuyệt người hơn ngàn dặm. Dung Nhạc, ta thật không biết, phải làm như thế nào, mới có thể tiêu tan sự phòng bị của nàng, đi vào trong lòng nàng?"

Mạn Yêu quay đầu nhìn hắn, vẻ mặt của hắn thoạt nhìn thực thành khẩn, nàng nhẹ nhàng nhíu mày nói: "Như bây giờ, không phải thực tốt sao? Tướng quân hà tất....."

"Đừng kêu ta như vậy." Phó Trù đột nhiên đánh gãy lời nói của nàng, chuẩn xác tìm được tay nàng gắt gao nắm chặt, ánh mắt sáng quắc, âm thanh trầm thấp thong thả nói: "Tướng quân cái xưng hô này là cho người khác kêu, ta là phu quân của nàng, là người muốn cùng nàng cả đời gắn bó bên nhau, nàng hãy kêu tên của ta.....A Trù, được không?"

Cả đời gắn bó bên nhau, cùng hắn, người có tâm tư thâm trầm như vậy?

Đêm hè yên lặng, huân hương ít ỏi, ngữ điệu phá lệ mê hoặc lòng người quanh quẩn ở bên tai nàng, nàng mãn cảm cảm thấy được nam tử bên cạnh tựa hồ cũng không thỏa mãn với việc chỉ nằm nghiêng về phía nàng, hắn một chút

một chút nhích tới gần nàng, ý đồ mở ra tâm phòng bị của nàng. Loại cảm giác này, có một chút quen thuộc.

Nàng hoảng hốt nhớ lại, đã từng cũng có một người đối với nàng nói như vậy: "Cứ như vậy, kêu tên của ta."

"Về sau khi không người, nàng có thể kêu tên của ta."

Kêu tên của ta.....

Trong lòng trầm xuống, nàng bỗng nhiên nhíu mày, lạnh giọng hỏi: "Có được tình cảm của ta, đối với người có chỗ nào tốt?"

Tông Chính Vô Ưu là vì mượn thân thể nàng để đả thông kinh mạch giải trừ dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma, vậy Phó Trù thì sao, hắn muốn có tình cảm của nàng làm cái gì?

Sắc mặt hắn ngắn ra, nhìn nàng nửa ngày, đáy mắt hắn ôn nhu ở trong ánh mắt thanh lạnh mà cảnh giác của nàng đang nhìn chăm chú, mà chậm rãi từ từ trầm xuống. Hắn buông tay nàng ra, xoay người nắm thằng xuống, ngữ khí buồn bã nói: "Xem ra hắn(TCVU) làm tổn thương nàng rất sâu, nên nàng đối với tất cả mọi người mất đi tín nhiệm."

Mạn Yêu một thân cứng đờ, mày vẫn như cũ nhăn lại, ánh mắt hơi rũ, lại nghe hắn thở dài: "Mặc kệ nàng tin hay không, ta đối tốt với nàng đều là xuất phát từ thật lòng. Tên của ta..... Đã có rất nhiều năm không ai gọi đến, muốn nghe nàng gọi một tiếng, không có ý khác."

Hắn thở dài, mang theo thương cảm, tựa hồ nhớ tới chuyện cũ thương tâm, làm nàng nhớ tới tiếng đàn tang thương của hắn ở Đông Giao khách điểm. Có lẽ ngoài đẹp đẽ của mỗi một người, sau lưng đều cất giấu chua xót không muốn người khác biết đến, nàng là như thế, Tông Chính Vô Ưu như thế, Phó Trù cũng là như thế, nhưng cũng không thể bởi vì bọn họ bị thương là có thể tùy ý lấy người khác tới bối khuyết miệng vết thương.

"Bất quá chỉ là một cái tên. Có người gọi hay không, hoặc là gọi là gì, thì có quan hệ gì?" Nàng nhàn nhạt nói: "Ngươi không cần nghĩ đến đồ đã mất đi, nghĩ xem hiện tại ngươi có được, quyền thế, địa vị, võ công, huynh đệ cùng sinh cùng tử, thuộc hạ trung thành và tận tâm, tài phú mà người khác cả đời cuối cùng cũng không có được, cho là những thứ này đều không phải thứ ngươi muốn, hoặc là có một ngày nào đó ngươi đều mất đi tất cả, ít nhất, ngươi cũng còn là chính ngươi, thân thể ngươi, linh hồn, tư tưởng, chỉ cần còn một tinh mang, những thứ này vẫn là của ngươi. So với những người cả những thứ cơ bản nhất đều không thể hoàn chỉnh có được, thậm chí hết thảy đều nhờ cậy vào người khác mới có thể sống sót, ngươi cũng coi như đã thực hạnh phúc rồi."

Âm thanh u tĩnh mà mờ ảo, nàng bình tĩnh nhìn cửa sổ đóng chặt, không thấy được ánh mắt nam tử nằm bên cạnh có một chút biến hóa.

Hạnh phúc? Phó Trù rũ ánh mắt, "Thân thể, linh hồn, tư tưởng....." Hắn lẩm bẩm nói: "Nếu có được những thứ đó, lại không thể là chính mình? Nguoi cũng cảm thấy hắn sẽ hạnh phúc sao?"

Có được chính mình lại không thể là chính mình? Mạn Yêu ngạc nhiên đảo mắt nhìn hắn, liền thấy được sự mê mang đau thương trong mắt hắn, chỉ trong nháy mắt, liền chìm xuống ở đáy mắt thăm trầm của hắn.

Lúc sau, không ai nói chuyện.

Yên tĩnh suốt đêm, chỉ nghe được nhịp tim cùng tiếng hít thở của người bên gối.

Canh bốn (1:00 đến 3:00 sáng) vừa qua khỏi, bên ngoài dần dần có chút ánh sáng. Phó Trù hôm nay so với mấy ngày trước thức dậy sớm hơn, Mạn Yêu cũng chuẩn bị dậy, lại bị Phó Trù ngăn cản nói: "Nàng không thương triều, dậy sớm như vậy làm cái gì? Ngủ tiếp một lát đi, ta không cần nàng hầu hạ."

Nữ tử thời đại này, gả cho người đều phải giúp trượng phu thay quần áo, rửa mặt, chải đầu. Nàng đã là thê tử của hắn, không thể vì trượng phu khai chi tán

diệp, có phải hay không cũng nên ở phương diện khác tận tâm tận lực? Dù sao Phó Trù đối nàng quả thực không tồi. Nàng chống thân thể, nhợt nhạt cười nói: "Không sao, dù sao ta cũng ngủ không được. Ta tốt xấu cũng phải làm tròn trách nhiệm của một thê tử, để ta giúp người thay quần áo, rửa mặt chải đầu đã." Nàng sống hơn hai mươi năm, lần đầu tiên nghĩ tới muôn hẫu hạ người khác, chỉ là không muốn thiếu người ta quá nhiều.

Phó Trù cười nói: "Làm thê tử trách nhiệm lớn nhất là thay nhà chồng khai chi tán diệp."

Mạn Yêu động tác cứng lại, lại nghe hắn lại nói: "Ta không yêu cầu nàng làm được điểm này. Ta mươi hai tuổi đã tiến quân doanh, thói quen tự mình động tay, những việc này, không cần người khác hầu hạ! Nàng ngủ đi, nghe lời." Khẩu khí của hắn như là dỗ dành trẻ con, ôn nhu mà đỡ bả vai nàng, làm cho nàng một lần nữa nằm xuống.

Một câu bình thường như vậy, nàng lại nghe ra dấu vết chua xót. Mười hai tuổi tuổi, đặt ở hiện đại ai mà không ở dưới cánh chim của cha mẹ trải qua cuộc sống vui sướng hạnh phúc, đương nhiên, trừ bỏ nàng. Nếu ở trước mặt nàng, Phó

Trù hoàn toàn chính là bản thân hắn, như vậy có thể được cả đời làm bạn với hắn, cũng coi như là nàng may mắn.

Thực mau liền ăn mặc chỉnh tề, rửa mặt chải đầu qua đi, hắn ngồi vào bên cạnh giường, đối với nàng xin lỗi cười nói: "Hôm nay trong quân có chút chuyện quan trọng yêu cầu ta tự mình xử lý, đến tối một chút mới có thể trở về. Nàng nếu là cảm thấy buồn, liền đi ra ngoài giải sầu. Đúng rồi, nàng còn nhớ rõ ta trước kia có từng nói qua hồ Thanh Lương không? Nơi đó, vừa đến mùa hè thì rất mát mẻ, bởi vì có núi cao vây quanh, ánh nắng chiếu không đến, nàng nếu muốn đi nơi đó du hồ, ta kêu Hạng Ánh đưa nàng đi."

Mạn Yêu lắc đầu nói: "Không cần, có Tiêu Sát, Linh Nhi đi cùng ta là được rồi."

Nhin hăn đi tới cửa, Phó Trù đột nhiên quay đầu lại nói: "Thưởng hoa yến vào ngày mai, bệ hạ lệnh tất cả đại thần mang the tử nữ tham gia, nàng không hiểu kỳ về nguyên nhân sao?"

Mạn Yêu thuận thế hỏi câu: "Vì sao vậy?"

Phó Trù ánh mắt nghiêm nghị làm như đang suy nghĩ, mới nói: "Vương tử Trần Phong quốc nghe nói triều chúng ta mỹ nữ như mây, muốn tới chọn nữ tử để liên hôn, đây là một trong hai nguyên nhân, còn một nguyên nhân khác... Đến lúc đó nàng sẽ biết."

Lời nói tựa hồ thực thắn bí, Mạn Yêu cũng lười hỏi lại, chỉ mỉm cười gật đầu: "Ân, ngươi đi đi."

Nàng vẫn luôn là như vậy, một bộ dáng đối với chuyện gì đều không sao cả cũng không quan tâm, ánh mắt Phó Trù lóe lóe, mới vừa bước ra cửa một bước, lại dừng lại bước chân, quay đầu lại dặn dò: "Gần đây kinh thành không yên ổn, nàng ra cửa nhất định cẩn thận một chút. Nhớ rõ phải mang thêm vài người."

Mạn Yêu gật đầu, hăn đi vài bước, lại lần nữa dừng lại, lại quay đầu, ánh mắt ở trong ánh sáng ban mai có vẻ có chút phức tạp khó phân biệt.

Mạn Yêu kỳ lạ cười nói: "Ngươi hôm nay làm sao vậy? Giống như là ngươi đi rồi, về sau sẽ không còn thấy ta nữa."

Phó Trù sắc mặt cứng đờ, tiện đà nửa nói giỡn nói: "Ta đột nhiên không muốn thượng triều, muốn lưu lại ở trong nhà bồi nàng."

Tình ý lưu luyến không nỡ buông từ trong mắt hăn tràn đầy mà chảy ra, Mạn Yêu dời đi ánh mắt, hăn lại trở nên nghiêm túc lên.

"Dung Nhạc, nếu nàng thật nghĩ rằng nàng chính là the tử của ta, thì phải nhớ rõ..... Đem tâm nàng để lại cho ta, đây mới là điều ta muốn nhất."

Lúc này hăn là thật sự đi rồi, lưu lại một phòng không khí thanh tịch đảo loạn

tâm hồn người.

Nàng sững sờ ở nơi đó, ngơ ngẩn mà nhìn bóng dáng hắn rời đi, thật lâu không có thể hoàn hồn.

.....

Trời vừa sáng, bầu trời xám xịt mêtênh mông vô bờ bến, cả một đám mây cũng nhìn không thấy. Phủ Vệ quốc tướng quân sáng sớm yên tĩnh mà an bình.

Phó Trù đi vào thư phòng, cầm quyển sổ con, mới ra tiếng kêu lên: "Hạng Ánh."

Hạng Ánh tiến vào ôm quyền hành lễ nói: "Tướng quân thỉnh phân phó."

Phó Trù siết chặt lòng bàn tay, nhìn ngoài cửa sổ khắp mặt đất bị bầu trời xám xịt bao phủ, giống như vĩnh viễn cũng sẽ không có mặt trời dâng lên. Hắn(PT) không tự chủ được mà nhíu mày, có một chút lo lắng cùng chần chờ.

Hạng Ánh kinh ngạc, tướng quân trong mắt hắn, trước nay đều là hành sự quả quyết, không có nửa phần do dự. Tướng quân không mở miệng, hắn cũng không dám nói cái gì, chỉ có thể cúi đầu, chờ đợi mệnh lệnh của tướng quân.

Phó Trù một lát sau mới đảo mắt nhìn hắn, sắc mặt nghiêm túc uy nghiêm, nói: "Ngươi phái thêm người đi theo nàng, đừng sảy ra sai sót."

Hạng Ánh dùng sức gật đầu một cái: "Vâng."

Phó Trù tiến lên hai bước, dùng tay chụp mạnh lên bả vai rắn chắc của hắn(Hạng Ánh), trong ánh mắt có kiên định không thể hoài nghi, từng câu từng chữ, vô cùng trịnh trọng nói: "Ngươi nhớ kỹ, nhất định phải bảo đảm an toàn cho phu nhân."

Hạng Ánh chấn động, thời điểm tấn công Bắc Di quốc, cũng không gặp tướng quân trịnh trọng như vậy, hắn nhịn không được hỏi: "Tướng quân, ngài là

không băng lục

Hắn lời còn chưa dứt, ánh mắt Phó Trù tức khắc sắc bén, đột nhiên ngắt lời nói: "Ngươi không nên hỏi, cũng đừng hỏi. Hạng Ánh, ngươi theo bốn tướng nhiều năm như thế, cả chút phép tắc cũng đều không hiểu sao?"

Hạng Ánh trong lòng kinh sợ, vội vàng quỳ một gối xuống đất, thỉnh tội nói: "Thuộc hạ đáng chết. Là thuộc hạ đã vượt qua quyền hạn của mình, thỉnh tướng quân giáng tội!"

Phó Trù sắc mặt hơi hoãn, nhìn hắn trong chốc lát, mới nói: "Thôi đứng dậy đi, hoàn thành tốt việc bốn tướng giao cho ngươi là được rồi."

Hạng Ánh nói: "Thuộc hạ lĩnh mệnh, tướng quân xin yên tâm."

Phó Trù gật đầu nói: "Ân, đi an bài đi."

Sau khi Hạng Ánh đi, Phó Trù đem sổ con trong tay hướng trên bàn ném một cái, trầm giọng nói: "Xuất hiện đi."

"Ngài vì sao không cho hắn hỏi? Ngài biết hắn muốn hỏi là vấn đề gì đúng không? Ngài sợ hãi? Hay là ngài thật sự đối với nàng ta động tình?" Phía sau kệ sách đi ra một nữ tử áo đen dung mạo cực đẹp, vừa xuất hiện là hỏi liên tiếp nhiều vấn đề, cảm xúc có chút kích động.

Phó Trù nhíu mày, bên môi treo nụ cười ôn hòa, ánh mắt lại là lạnh băng, không đáp hỏi ngược lại: "Chuyện của bốn tướng, từ khi nào tới phiên ngươi hỏi đến? Vừa rồi lời nói của bốn tướng ngươi không nghe rõ sao? Hạng Ánh tuân thủ quy tắc, ngươi thì không cần tuân thủ?"

Hắc y nữ tử sững sốt, tiện đà ôm quyền cúi đầu nói: "Ta..... Thuộc hạ đã vượt quy! Nhưng mà, thuộc hạ cũng là vì tốt cho thiếu chủ a, nếu thiếu chủ bất kể hậu quả khăng khăng yêu nàng, như vậy, thiếu chủ nhất định sẽ thống khổ cả đời! Thiếu chủ..... Biết rõ phía trước là biển khơi, chẳng lẽ..... còn muốn dũng cảm

mà nhảy xuống hay sao?" Hắc y nữ tử giữa mày đều tràn đầy ưu thương, trong mắt yêu thương đan chéo, phức tạp khôn kẽ. Cái loại tình yêu mà không được đáp lại, không có người nào có thể lĩnh hội hơn nàng. Nàng thật sự không hy vọng con đường tương lai của hắn, so với nàng còn gian nan hơn.

Phó Trù đồng mắt đột nhiên biến đổi, nhanh chóng xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía nàng. Nữ tử nhìn không thấy biểu tình trên mặt hắn, qua hồi lâu, chỉ nghe tiếng hắn bình tĩnh nói: "Ngươi hiểu cái gì? Bốn tướng dặn dò Hạng Ánh lần nữa muốn bảo đảm an toàn của nàng, đều có suy tính của bốn tướng, phàm là kế hoạch của bốn tướng tuyệt đối không cho phép có nửa điểm sơ sót, nếu không....., đã hơn một năm những nỗ lực ở trên người nàng không phải toàn uổng phí sao? Ngươi chỉ lo trở về làm tốt việc thuộc bốn phận của ngươi, chuyện của bốn tướng, nên làm như thế nào trong lòng bốn tướng tự nhiên hiểu rõ, không cần người khác nhiều lời. Ngươi cũng đừng đi đến chỗ Môn chủ khua môi múa mép, nếu để bốn tướng nghe được cái gì không nên nghe được....." Hắn đột nhiên xoay người, nắm ngón tay mở ra nháy mắt bóp lấy yết hầu của hắc y nữ tử.

Hắc y nữ tử kinh sợ, còn chưa kịp phản ứng, sắc mặt đã biến xanh biếc tím, nàng thống khổ mở miệng, lại kêu không ra tiếng. Lúc nàng cảm thấy chính mình vì hít thở không thông mà lập tức phải chết, Phó Trù mới bỏ tay ra đem nàng ném trên mặt đất, nói tiếp: "Bốn tướng quyết không tha. Có nghe hiểu không? Còn có, bốn tướng cảnh cáo ngươi, không cho phép ngươi manh động..... Ngươi nên biết, nàng.... đối với bàn cờ này rất có ảnh hưởng." Hắn tay nắm thành quyền, mỗi một câu nói, lại nắm chặt thêm vài phần.

Nữ tử nắm ở trên mặt đất một bên ho khàn, một bên gật đầu, sắc mặt tôn trọng nể sợ nói: "Thuộc hạ biết.....thiếu chủ yên tâm, thuộc hạ.....không phải là người không biết nặng nhẹ. Khụ, khụ, khụ....."

Phó Trù chuyển mắt cũng không nhìn nàng, nói: "Ngươi biết thì tốt. Tông Chính Vô Ưu đã trở về kinh thành, ngươi giám sát chặt chẽ Thái Tử, đừng làm cho hắn làm ra những chuyện ngu xuẩn. Hiện tại Tông Chính Tiêu Nhân cần

thiết phải ngồi ổn vị trí Thái Tử, đối với chúng ta mới có lợi."

"Vâng, thuộc hạ tuân lệnh." Nữ tử cúi đầu, làm như đột nhiên nghĩ tới cái gì, lập tức ngẩng đầu nói: "Thiếu chủ, qua mấy ngày nữa, lại đến ngày ngài phải quay về, ngài..... phải tự mình bảo trọng thân mình!" Trong mắt nàng giờ phút này tràn đầy lo lắng cùng đau lòng, hoàn toàn không có bởi vì hành động mới vừa rồi của hắn mà sinh ra nửa điểm oán hận.

Phó Trù thân mình khẽ run lên, lại đến một năm rồi sao? Hắn đi đến phía trước cửa sổ, đưa mắt nhìn trời, bầu trời xám xịt một mảnh, giống như vĩnh viễn cũng không nhìn thấy chân trời. Hắn nhàn nhạt nói: "Quản tốt chính ngươi. Chuyện của ta, không cần ngươi nhọc lòng, trong một năm nay vẫn luôn có người đang tra tung tích hai tỷ muội ngươi, chính ngươi làm việc cẩn thận một chút, đừng lộ ra dấu vết. Ngươi có thể đi rồi."

Hắn y nữ tử hỏi: "Là bởi vì "Thập Lý Hương" một năm trước sao?" Phó Trù gật đầu. Hắn y nữ tử rũ mắt nói: "Thuộc hạ nhớ kỹ, ta thiếu chủ nhắc nhở. Thuộc hạ cáo lui." Nàng cắn cắn môi, từ trên mặt đất bò lên, lúc gần sắp đi thăm sâu nhìn hắn một cái, mới ám đạm rời đi.

Phó Trù tay vịn song cửa sổ, đầu ngón tay tái nhợt lại kiên định, đối diện ánh mắt chính là phương hướng đến Thanh Mịch viên, nhẹ giọng lẩm bẩm: "Hy vọng nàng có thể bình an vô sự. Thưởng hoa yến sắp tới rồi, chúng ta..... lại nên gặp mặt! A..... Ly Vương tuyển phi yến? Tông Chính Vô Ưu, khiến cho chúng ta lại chứng minh một chút, thời gian một năm, đến tột cùng là làm nhạt đi tình cảm của ngươi, hay là làm gia tăng trầm trọng nỗi thống khổ của ngươi? Mùi vị ngày đêm dày vò, ngươi còn có rất nhiều thời gian từ từ nếm thử! Đây.....chỉ là mới bắt đầu, các ngươi thiếu ta, ta sẽ một chút một chút.....toàn bộ đòi lại. Cho dù kết cục là vạn kiếp bất phục, ta cũng... cần thiết phải làm cho đến cùng."

Có người, từ lúc sinh ra một khắc kia, vận mệnh của hắn cũng đã được định sẵn, không thể lựa chọn.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Nhất Kiến Khuynh Tâm

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân "Chủ tử, chủ tử....."

Mạn Yêu mới vừa dùng chút cơn sảng, liền thấy Linh Nhi hô to gọi nhỏ chạy tiến vào, vừa chạy vừa kêu lên: "Chủ tử, xảy ra chuyện rồi!"

Mạn Yêu nhíu mày hỏi: "Chuyện gì?"

Linh Nhi nói: "Nô tỳ mới vừa nghe người ta nói, Tiêu Sát ngày hôm qua cùng với người ta đánh nhau! Vì cô nương ở Nhuyễn Hương lâu."

Cô nương ở Nhuyễn Hương lâu? Tiêu Sát không phải luôn luôn đều thực chán ghét thanh lâu sao?

"Ngươi nghe ai nói? Tiêu Sát người đâu?"

Linh Nhi nói: "Dường như lại đi ra ngoài. Nô tỳ cảm thấy gần đây hắn thực kỳ lạ, luôn là xuất quỷ nhập thần, tìm không thấy người, thì ra cả ngày ngâm mình ở thanh lâu! Chuyện này a, người bên ngoài tất cả đều đã biết, là tướng quân phân phó không cho nói cho chủ tử biết, sợ chủ tử lo lắng."

Kinh động đến cả Phó Trù, xem ra chuyện này náo đến không nhỏ. Mạn Yêu nhíu mày, Tiêu Sát luôn luôn ôn trọng, như thế nào lại vì một nữ tử thanh lâu gấp phải loại phong ba này? Việc này truyền ra ngoài, người khác chắc chắn nói nàng dung túng thuộc hạ ý thế hiếp người, nếu bị người có tâm lợi dụng, nói không chừng còn sẽ mang đến càng nhiều phiền toái cho Phó Trù.

Linh Nhi lại nói: "Nghe nói vì việc này, tướng quân còn bị triều tiễn cung nữa!"

Tiến cung? Mạn Yêu kinh ngạc, vội hỏi: "Đối phương là người nào? Bị thương nặng như thế nào?" Lấy võ công của Tiêu Sát, sợ là chỉ có hắn đả thương người khác mà thôi.

Linh Nhi đáp: "Là đệ đệ của Liên phi, nghe nói một chân thiểu chút nữa bị đánh gãy, hiện tại còn nằm ở nhà."

Nghiêm trọng đến như vậy? Sắc mặt Mạn yêu khẽ biến, về Liên phi kia nàng có biết một chút, nghe nói bởi vì dung mạo có vài phần giống Vân Quý phi năm đó, nên được hoàng đế lập làm phi tử từ nửa năm trước, là một người có lý không tha. Cũng là người được sủng ái nhất hiện nay kể từ mười ba năm trước hoàng đế lần lượt mất đi Vân Quý phi và Phó Hoàng hậu.

Khó trách Lâm Thiên hoàng không duyên cớ mà ban thưởng cho Phó Trù nhiều đồ vật như vậy, nói vậy hôm qua Phó Trù tiến cung bị làm không ít khó dě!

Mạn Yêu nhíu mày, ở trong phòng dạo bước, Tiêu Sát hành sự, như thế nào lại trở nên không biết nặng nhẹ như vậy?

"Linh Nhi, ngươi đi hỏi thăm một chút, lai lịch nữ tử thanh lâu kia."

Linh Nhi đi không bao lâu liền vội vàng đã quay trở lại, nói không thấy được Tiêu Sát, cũng không thấy được nữ tử kia, chỉ nghe nói nàng kia tên là "Khả Nhi", vừa tới kinh thành không lâu, dung mạo thực đẹp, tuy rằng người ở thanh lâu nhưng không tiếp khách.

Này thực kỳ lạ, không tiếp khách, vậy Tiêu Sát như thế nào cùng Liên gia công tử đánh nhau? Mạn Yêu bụng đầy nghi hoặc, Nhuyễn Hương lâu, Nhuyễn Hương lâu, sao có chút quen tai?

"Ngươi đi tra tra xem Nhuyễn Hương lâu là địa bàn của người nào?" Nàng nói xong thấy Linh Nhi sững sốt, ánh mắt có chút biến hóa, Mạn Yêu lập tức nghĩ đến cái gì, ánh mắt đột nhiên sắc bén hỏi: "Ngươi biết?"

Linh Nhi vội không ngừng lắc đầu, sắc mặt Mạn Yêu trầm xuống, trở lại bên cạnh bàn ngồi xuống, ngữ khí nhàn nhạt nói: "Đã hơn một năm..... Người truyền tin tức cho hoàng huynh đều là đưa đi nơi nào?"

Nàng thử thăm dò hỏi, tiếng nói chưa dứt sắc mặt Linh Nhi liền thay đổi, bùm một tiếng ở trước mặt nàng quỳ xuống.

Mạn Yêu nhíu mi nhìn nàng (Linh Nhi), đáy lòng hơi lạnh. Chủ tử bốn năm, nàng trước nay thật lòng không xem Linh Nhi cùng Tiêu Sát là hạ nhân, thậm chí cũng không xem là người ngoài.

Linh Nhi dưới sự chăm chú nhìn của nàng cúi thấp đầu, nhẹ giọng nói: "Thì ra chủ tử đều biết." Nói xong lại đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt vội vàng, giải thích nói: "Thỉnh chủ tử tin tưởng, nô tỳ tuyệt đối không có làm ra chuyện có lỗi với chủ tử!"

Mạn Yêu trầm mặt, không nói chuyện.

Linh Nhi vội lại nói: "Nô tỳ biết chủ tử không tin, nhưng nô tỳ theo chủ tử bốn năm, tuy rằng ngoài miệng chủ tử trước nay chưa nói qua, nhưng nô tỳ biết, chủ tử đối với nô tỳ giống như tỷ muội ruột thịt! Nô tỳ từ nhỏ không nơi nương tựa, cả phụ mẫu trông như thế nào cũng không biết, là Hoàng Thượng cho nô tỳ hy vọng sống tiếp, nô tỳ đã từng thề cả đời nguyện trung thành với Hoàng Thượng, nhưng nếu Hoàng Thượng kêu nô tỳ thương tổn đến chủ tử, nô tỳ sẽ không làm. Tuy rằng Hoàng Thượng cho nô tỳ dũng khí, nhưng người chân chính làm cho nô tỳ cảm nhận được trên đời này còn có tình nghĩa, chỉ có một mình chủ tử mà thôi."

Nàng (Linh nhi) nói thực chân thành, ngữ khí có chút kích động. Mạn Yêu như cũ nhìn nàng (Linh nhi) không nói lời nào.

Linh Nhi vừa quỳ vừa dịch chuyển đến trước mặt Mạn Yêu, bắt lấy tay nàng (Mạn Yêu), gấp đến độ khóc ra.

"Chủ tử thật sự không tin nô tỳ sao? Linh Nhi tuy rằng chỉ là một nô tỳ, nhưng nô tỳ cũng là người có cảm tình! Các chủ tử khác đem bọn nô tỳ vẫn coi như là nô tỳ, chỉ có chủ tử đối với Linh Nhi cùng Tiêu Sát giống như đối với người thân của mình. Nô tỳ đi Nhuyễn Hương lâu là vì lấy thuốc, có đôi khi sẽ truyền chút tin tức cỏn con, Hoàng Thượng muốn biết cuộc sống chủ tử trôi qua như thế nào mà thôi? Muốn biết giữa chủ tử và Ly Vương đã xảy ra chuyện gì? Muốn biết tướng quân đối với chủ tử có tốt không? Còn có thân thể của chủ tử..... mỗi tháng đêm trăng tròn, uống xong được đầu còn có đau hay không? Hoàng Thượng là thực quan tâm chủ tử, ta tin tưởng Hoàng Thượng sẽ không làm chuyện thương tổn đến chủ tử....."

Mạn Yêu nhìn nàng(Linh nhi) khóc đến thương tâm, cuối cùng là không đành lòng, liền đỡ nàng(Linh nhi) lên, thở dài: "Nếu như vậy, ngươi cần gì mà phải khẩn trương, ta lại không trách ngươi, ở thế giới này ngươi cùng Tiêu Sát là hai người duy nhất mà ta tin tưởng, ta không nghĩ sẽ hoài nghi các ngươi. Về sau có chuyện gì, không cần lại gạt ta là được."

Linh Nhi nín khóc mỉm cười, lấy ống tay áo lau nước mắt, lúc này mới vui vẻ lên.

Tâm tình Mạn yêu lại trầm trọng (trầm tĩnh trang trọng), bốn năm trước sau khi nàng tỉnh lại trên chiếc giường lớn hoa lệ, biết rằng thân thể này vốn đã có bệnh, nghe nói là khi còn nhỏ ở lanh cung bị phong hàn sau đó để lại bệnh cản chứng đau đầu, mười lăm mỗi tháng sẽ phát tác một lần, nếu không uống thuốc trước, hàn độc xâm nhập vào phế phủ, hậu quả khó lường. Đến nỗi được liệu kia, nàng từng lén đi tìm đại phu xem qua, trong đó có mấy vị được thật là dùng để trị hàn, còn hai vị thuốc viên khác, nàng tìm vài đại phu đều không nhận biết, nghe nói là có người căn cứ bệnh tình đặc thù của nàng dùng rất nhiều loại được liệu hiếm có độc lập phổi chế ra.

"Phu nhân, xe đã chuẩn bị xong." Lương quản sự sai người tới báo.

Mạn Yêu ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời hôm nay, còn chưa tối chính ngọ, đã

nóng khiến cho lòng người bức bối, làm cho người hận không thể chui vào trong hầm đợi.

Linh Nhi thấy sắc mặt nàng tốt chút, vội tiến lên kéo cánh tay nàng, cười nói: "Chủ tử, chuyện Tiêu Sát, ngài trước hết đừng nóng giận, chờ trở về lại giáo huấn hắn. Nô tỳ trước bồi ngài đi ra ngoài giải sầu."

Mạn Yêu nghĩ nghĩ, Tiêu Sát không phải là một người hành động lỗ mãng thiếu suy nghĩ, hắn làm như vậy, tuy rằng không đúng, nhưng nhất định có nguyên nhân.

"Được, đi thôi." Nàng gật đầu, không mang theo người nào, chỉ cùng Linh Nhi ngồi xe hướng đến Đông giao.

.....

Kinh thành Đông giao, hồ Thanh Lương.

Hồ Thanh Lương là từ hai hồ nước thiên nhiên ở trong kẽ hở vách đá hiểm trở liên tiếp tạo thành, có chút quanh co uốn khúc, liếc mắt một cái không thấy đầu. Ven hồ vách đá không tính là rất cao, nhưng cao vừa đủ che lại mặt trời nóng bỏng trên không trung.

Mạn Yêu xuống xe ngựa, một làn gió mát lạnh mang theo hơi thở của Thanh Lương hồ hướng mặt nàng mà thổi tới, cảm giác thanh nhã mát mẻ giống như ngày mùa hè đã qua. Nàng nhìn chung quanh, non xanh nước biếc, trong lòng thông suốt, phiền muộn tiêu tan. Nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, không khí tươi mát thoải mái. Phó Trù nói đúng, nơi này nàng rất thích.

Hai người bước tới ven hồ, bờ biển yên lặng trống trải, lại không thấy một con thuyền nào đỗ lại. Linh Nhi không khỏi lâm bãm: "Kỳ lạ, nơi này như thế nào mà cả một chiếc thuyền cũng không có?"

Mạn Yêu cũng thực nghi hoặc, nếu là mùa hè du hồ chính là nơi tốt nhất để

đi, như thế nào lại không có chiếc thuyền nào? Đang nghĩ ngợi tới, đột nhiên lại nghe Linh Nhi hưng phấn kêu lên: "Nơi đó có một chiếc thuyền lớn! A, thật là xinh đẹp!"

Mạn Yêu nghe tiếng ngẩng đầu, một chiếc thuyền hoa tinh xảo tỉ mỉ từ trong một dòng chảy thông qua giữa hai hồ chậm rãi trôi lại. Nóc thuyền nạm vàng, xa hoa y mỹ, từ bảy bảy bốn mươi chín cột chạm khắc gỗ hoa chống đỡ, giữa mỗi một cây cột có màn lụa sa trắng bay múa, giữa trời xanh nước biếc, như dáng múa thoát tha của nữ tử hình thành một phong cảnh kiều diễm độc đáo. Một trận tiếng đàn ca múa từ bên trong thuyền hoa tung bay mà ra, đánh tan bầu trời yên tĩnh, du dương dễ nghe.

Thuyền hoa chung quanh có không dưới hai mươi tên hộ vệ, biểu tình trên mặt mỗi người rất nghiêm túc, ánh mắt đề phòng, vừa nhìn đã biết chủ nhân của chiếc thuyền hoa này có thân phận không bình thường.

Trong thuyền, một nam tử ngồi ở vị trí chủ vị, trên người mặc một bộ hoa phục màu tím, khí chất không giống người bình thường. Làn da khỏe mạnh màu lúa mạch, mày rậm, mắt như sao trời, sống mũi cao thẳng cùng với các đường nét cương nghị trên gương mặt thật anh tuấn, nơi nơi đều tỏa ra một loại cảm giác cao cả khiến người xung quanh mến phục.

Bên cạnh còn có một trung niên nam tử râu quai nón khoảng bốn mươi tuổi, giờ phút này hắn nhìn về phía trước, một nhóm mỹ nữ phong tư quyến rũ đang khiêu vũ, vỗ tay tán thưởng nói: "Lâm Thiên quốc quả nhiên là nơi mỹ nữ như mây! Thái Tử Lâm Thiên quốc đưa tới nữ tử mỗi người đều là tuyệt sắc, ngài xem.....eo của các nàng vừa mỏng lại vừa mềm, làn da non mịn bóng loáng, nhìn đến mà tâm tình khoan khoái thoái mái."

Nam tử áo tím cười thoái mái thanh tân, không tỏ ý kiến, giơ tay một ngụm uống cạn rượu trong chén, động tác dứt khoát lưu loát. Hắn buông chén, hưng thú rã rời mà nhìn những mỹ nhân đang ở khiêu vũ, đứng lên nhìn phong cảnh bên ngoài, nói: "Nơi này cảnh sắc quả là không tồi! Còn mấy nữ nhân này thì,

theo ta thấy, nữ tử Lâm Thiên quốc cũng bất quá chỉ như thế. Dáng người bề ngoài cũng không tồi, nhưng thiếu linh khí, bất quá là chút dung chi tục phẩn thối, sao xứng với hai chữ "tuyệt sắc"?"

Nam tử trung niên cũng tùy theo đứng lên, ha ha cười nói: "Ánh mắt ngài xem nữ nhân chính là càng ngày càng cao, nếu những nữ nhân đó đều là dung chi tục phẩn, vậy thì lần này sợ là chọn không được nữ nhân mà ngài thích rồi. Ai? Đúng rồi, ngày hôm qua nhìn thấy một nữ nhân bên người Thái tử Lâm Thiên quốc là nhất đằng mỹ nhân, ngài nếu là chọn không được người như ý, không bằng hướng Thái Tử muốn nàng ta mang về, cũng coi như là không phải đi một chuyến tay không."

Nam tử áo tím xua tay nói: "Ngươi nói là Hương phu nhân, đích xác có vài phần tư sắc, có thể nói một chữ "mỹ" nhưng... cách yêu cầu của ta còn có một khoảng cách. Nữ nhân mà ta muốn cưới, ta không chỉ muốn có tư dung tuyệt thế, còn muốn có thông tuệ hơn người." Hắn tươi cười thanh thoát sang sảng, trong mắt lóng lánh ánh sáng tự tin.

Nam tử trung niên cười khổ lắc đầu, thở dài: "Những người này ngài đều chướng mắt, ngài lúc này nha, tâm phẫn vẫn là chọn không được người thích hợp." Cũng không biết rõ cuộc là cái dạng nữ nhân gì, mới có thể lọt vào mắt vị chủ tử này? Ai, vì hôn sự của vị chủ tử này, đây đã là quốc gia thứ tư mà bọn họ đi đến!

Nam tử áo tím để tay sau lưng tiêu sai cười nói: "Vậy cũng chưa chắc. Cập bờ, đem các nàng đều đưa trở về đi."

Nam tử trung niên kinh động nói: "A? Ngài cứ như vậy đưa các nàng trở về không tốt nha? Các nàng là người mà Thái Tử đưa tới, ngài không thích cũng đừng bác bỏ ý hắn, khiến mặt hắn khó coi. Chúng ta lần này tới, cũng không chỉ là tới tìm nữ nhân!"

Nam tử áo tím quay người lại, chụp vai hắn, tự tin nhường mày, đứng đắn

nói: "Ngươi yên tâm, Thái Tử Lâm Thiên quốc đối với chúng ta không tạo thành uy hiếp." Tuy rằng hắn là lần đầu tiên đến Lâm Thiên quốc, nhưng tình thế của Lâm Thiên quốc hắn sớm đã hiểu rõ trong lòng.

Thuyền hoa lái ra khỏi dòng nước giữa hai vách núi, theo lời hướng bờ biển cập vào. Nam tử áo tím xoay người muôn ngoái xuống, chỗ ánh mắt xẹt qua, lơ đãng không nghĩ đến trông thấy cách bờ hồ không xa có một thân ảnh màu trắng, cách một lớp màn sa mỏng, mông lung trong tầm mắt, hắn chỉ có thể nhìn thấy người nọ chậm rãi đi lại dáng người phiêu nhiên như tiên, giống như hình ảnh trong ảo cảnh, không thể chạm đến.

Nam tử trung niên đã là ngời xuống, thấy hắn còn đứng, liền nói: "Ngài....."
Lời nói mới ra khỏi miệng, chỉ thấy nam tử áo tím bỗng nhiên giơ tay chặn lại nói: "Đừng nói chuyện. An tĩnh!" Âm thanh hắn không tính là lớn, nhưng lại làm cho mọi người bên trong thuyền hoa nháy mắt toàn bộ an tĩnh lại, đều đứng ở tại chỗ một cử động cũng không dám. Có người, trời sinh chính là vương giả, khiến cho người ta không tự giác mà thần phục.

Nam tử áo tím gắt gao nhìn chăm chú thân ảnh màu trắng, ánh mắt động cũng không động. Thuyền hoa cách bờ hồ càng ngày càng gần, hắn lúc này mới giơ tay nhẹ nhàng vén lên tấm màn sa che ở trước mặt, muốn nhìn tỉ mỉ một chút.

Bên bờ hồ, nữ tử một thân bạch y trắng hơn tuyết, vật áo theo bước chân nhợt nhạt của nàng mà phất phới tung bay, mỗi một đạo hình cung đều là tự nhiên mà nhu mĩ thi họa, có siêu thoát trần thế thản nhiên thanh nhã. Nàng khẽ nâng cằm, chỉ là hình dáng duyên dáng một bên mặt, cũng đủ làm cho người đời thần hồn điên đảo, dời không ra hai mắt.

Nam tử áo tím ánh mắt cực sáng, giống như có một bó ánh sáng lóe mắt đột nhiên tiến vào chiếm giữ đáy mắt của hắn. Hắn lẩm bẩm nói: "Dung nhan thoát tục, mạo so thiên tiên, khí chất nhàn nhã cao quý, đây... mới gọi là tư dung tuyệt thế!"

Nam tử trung niên sau khi nghe được sau, lập tức đi tới, vừa giương mắt thấy, không khỏi trùng lớn đôi mắt, hít hà một hơi, "Trên đời này thực sự có người như ngài nói tuyệt sắc nữ tử, còn trùng hợp bị ngài gặp phải?! Bất quá, đây là một bên sờn mặt, nói không chừng nửa bên mặt còn lại sẽ làm cho người ta hoàn toàn thất vọng."

Nam tử áo tím xua tay cười nói: "Ngươi sai rồi, nhìn nữ tử, đầu tiên là khí chất, rồi mới tới dung mạo. Còn có quan trọng nhất một chút, đó chính là nội hàm. Lấy khí chất của nữ tử này, dù cho là nửa bên mặt kia của nàng có sẹo, chỉ bằng nửa bên mặt này cùng với khí chất xuất trần thoát tục này, cũng xứng đôi với hai chữ "tuyệt sắc". Nói với ngươi, ngươi cũng không hiểu."

Nam tử trung niên lắc lắc đầu, vị chủ tử này của hắn, cái gì cũng tốt, chính là có một chút, đối với nữ nhân quá chọn lựa, cứ thế đã hai mươi bốn tuổi, còn chưa cưới đến một thê một thiếp, thật rầu chết người.

"Cập bờ, cập bờ, các ngươi động tác nhanh lên!" Hắn thật giống như sợ động tác hơi chậm một tí, thì nàng kia liền sẽ biến mất không thấy, liên tục lên tiếng thúc giục người lái thuyền, nhanh chóng cập bờ.

Tại bờ hồ, Linh Nhi thấy thuyền hoa, vội vàng giữ chặt ống tay áo Mạn Yêu, hưng phấn mà kêu lên: "A! Chủ tử, ngài xem..... chiếc thuyền kia không biết là của nhà ai? Thật xinh đẹp a!..... Còn có a, công tử áo tím trên thuyền kia thật là anh tuấn, hắn giống như..... đang nhìn ngài!"

Mạn Yêu nghe vậy, chậm rãi ngoài đầu nhìn vọng lại, chỉ thấy giữa trời xanh nước biếc, vốn là tục vật nạm vàng khảm ngọc xa hoa lăng phí đẽ quý giá, lại bởi vì màn sa mỏng chiếu vào trong nước xanh biếc bay múa mà trở nên thanh u lịch sự tao nhã rất nhiều. Xem ra chủ nhân của thuyền hoa này, cũng rất có một phen tâm tư. Lại nhìn thấy bên trong lụa trắng kết vòng, một nam tử áo tím trưởng thành ngọc lập, không cần thiết bất luận động tác cùng ngôn ngữ gì, đã dẽ như trở bàn tay che dấu đi khí chất sa hoa cao quý của thuyền hoa tinh xảo mà hắn đang đứng tại đó, khiến cho người liếc mắt nhìn một cái, rất có cảm thán

một quân tử thản nhiên đứng giữa trời đất, tư thế lâm liệt nghiêm nghị.

"Trách không được hôm nay thuê không được thuyền, thì ra là có quý nhân ở đây!" Mạn Yêu câu môi cười nhạt.

Đúng lúc này nụ cười hiện lên trong đôi mắt khuynh thành, làm phai nhạt đi muôn vàn màu sắc của thế gian. Nam tử áo tím chỉ cảm thấy trong đầu ầm ầm một tiếng, đôi ngươi đen nhánh trong sáng tràn ngập tuệ quang dấu diếm một loại cảm giác tang thương không tương xứng với tuổi tác, theo nụ cười kia trong khoảnh khắc liền đâm thẳng vào đáy lòng hắn.

Đối với một người chu du các nước như hắn chỉ vì muốn tìm kiếm một người vừa lòng đẹp ý làm thê tử, thì đây thật sự là một chuyện làm cho lòng người phẫn chán. Mười tháng trước, hắn bị phụ mẫu thúc giục, liền cùng phụ mẫu định ra kỳ hạn một năm, để muốn chu du các nước, ôm được mỹ nhân trở về, thỏa mãn nguyện vọng muôn ôm tôn tử của bọn họ. Mắt thấy kỳ hạn sắp phải tới rồi, hắn nhìn qua mỹ nhân vô số, nhưng trước sau vẫn không tìm được người mà hắn mong muốn. Chỉ vì thê tử mà hắn muốn, không yêu cầu đối phương thân thế hiển hách huyết thống cao quý, chỉ mong muốn có thể khiến hắn nhất kiến khuynh tâm (vừa gặp đã điên đảo tâm hồn).

Nam tử trung niên nhìn đến đứng cả tròng mắt, vẻ mặt có chút kích động nói: "Thật tốt quá, thật sự là quá tốt! Lần này trở về, cuối cùng có thể giải thích rồi!"

Đáng tiếc bọn họ không nghĩ tới, nữ tử trên thế gian này, không phải người nào cũng đều có thể cho bọn họ tùy ý chọn lựa.

Mạn Yêu chuyển mắt tiếp tục đi về phía trước. Nhưng mới vừa đi được vài bước, liền thấy thuyền hoa kia thẳng tắp hướng về phía các nàng chạy tới, một nam tử trung niên để râu dài vén bức màn lụa trắng, hướng các nàng vẫy tay hô: "Chủ nhân nhà ta thỉnh cô nương bên bờ hồ dừng bước."

Án đường Mạn Yêu hơi hơi nhíu lại, Linh Nhi bất mãn mà kêu lên: "Chủ nhân nhà ngươi là ai nha? Kêu chúng ta dừng bước chúng ta liền phải dừng bước

sao?"

Nam tử trung niên quay đầu vào bên trong nói một câu gì đó, một người từ bên trong đi ra.

Hơi hơi kinh ngạc, nhưng xuất phát từ lẽ phép, Mạn Yêu gật đầu, chậm đợi thuyền hoa cập bờ.

Nam tử áo tím dẫn đầu lên bờ, ôm quyền (hành động nắm tay mình lại chào hỏi) ánh mắt kinh diễm ở trên mặt nàng lưu luyến, không chút nào che dấu, cũng cười vang nói: "Xin hỏi cô nương chính là tới du hồ?"

"Đương nhiên rồi! Không phải vì du hồ, chúng ta tới chỗ này làm gì nha?" Linh Nhi giànhan trước đáp, biểu tình cùng tiếng nói làm như hắn hỏi câu vô nghĩa.

Mạn Yêu nhẹ trách mắng: "Linh Nhi, không được vô lễ!"

Nàng đối với nam tử áo tím cười, đang muốn nói xin lỗi, hắn lại xua tay cản bản không để ở trong lòng, cười nói: "Không có sao, vị cô nương này tính tình thành thật, tại hạ thực thích."

Thanh âm thô kệch, tươi cười sảng khoái, ngữ khí chân thành, không làm ra vẻ, là một người đại khí (hình dung một người có phong độ, không chấp dứt so đo chuyện nhỏ)

Mạn Yêu cũng ngại thất lễ, hơi hơi mỉm cười nói: "Hai người bọn ta thật là vì muốn du hồ mà đến, chỉ tiếc...tới không đúng lúc."

Âm thanh của nàng linh hoạt kỳ ảo, tựa như tiếng trời, dung nhan thanh lệ thoát tục, khí chất ưu nhã cao quý, tươi cười thanh đạm mà xa cách, lại không thất lễ. Ánh mắt nam tử áo tím vừa động, xán lạn rực rỡ như ban ngày, nhất thời vong tình nói: "Đã sớm nghe nói kinh thành mỹ nữ như mây, quả nhiên là thật. Không biết cô nương phương danh, có hay không tiện báo cho tại hạ biết?"

Hắn không phải là người của Lâm Thiên quốc, người này trực tiếp như thế, khiến cho Mạn Yêu khó cự tuyệt, rồi lại không muốn nói ra tên họ, không khỏi nhíu mày, nhìn Linh Nhi liếc mắt một cái, Linh Nhi lập tức kêu lên: "Ngươi cái người này như thế nào lại như vậy? Lần đầu tiên gặp mặt liền hỏi tên họ người ta, chúng ta lại không quen biết ngươi, tại sao phải nói cho ngươi biết a? Còn nữa, ngươi cũng chưa nói ngươi tên là gì, là người nơi nào?"

Nam tử áo tím bị trách móc một vố, sững sốt sững sốt, thực mau lại có phản ứng, ngoài dự đoán không có xấu hổ. Không biết nam tử trung niên kia nói câu gì đó bên tai hắn, nam tử áo tím bừng tỉnh đại ngộ, ngượng ngùng mà hướng

Mạn Yêu cười nói: "Tại hạ đường đột, xin cô nương chớ trách."

Mạn Yêu cười cười lắc đầu, hỏi: "Không biết công tử mới vừa rồi gọi lại hai người bọn ta là vì chuyện gì?"

Nam tử áo tím làm như lúc này mới nhớ tới ý nguyện ban đầu gọi các nàng lại, vội nói: "Là như vậy, bởi vì hôm nay ta đến đây du hồ, gia nô của ta chuyện bé xé ra to, làm cho nhà đò nơi này đều thu thuyền về nhà nghỉ ngơi, ta nhìn thấy cô nương ở bờ biển đi lại xem xét như là đang tìm thuyền, cho nên mạo muội gọi lại cô nương, nếu cô nương không chê, chúng ta cùng đồng du, như thế nào?"

Nam tử đưa tay ra mời, Mạn Yêu đang muôn cự tuyệt, Linh Nhi lôi kéo ống tay áo nàng, ở bên tai nàng nói: "Chủ tử, chúng ta thật vất vả ra tới đây một chuyến..... Bọn họ thoát nhìn không giống người xấu....."

Mạn Yêu thấp giọng dỗi nói: "Ngươi sao mà biết!"

Linh Nhi nghịch ngợm mà thè lưỡi, ánh mắt không quên lưu luyến nhìn chiếc thuyền hoa tinh trí đang ngừng ở bờ hồ.

Mạn Yêu bất đắc dĩ thở dài, quay đầu thấy nam tử áo tím cùng nam tử trung niên kia nhìn các nàng cười ha hả không ngừng, hiển nhiên là nghe được câu nói của Linh Nhi, hiện tại nếu nàng lại cự tuyệt, ngược lại là lấy lòng tiểu nhân đe lòng quân tử. Mà nam tử áo tím tươi cười chân thành tha thiết, chắc hẳn là quân

tử.

Nàng nghĩ nghĩ, lẽ phép cười nói: "Nếu công tử đã thịnh tình (có lòng tốt) mời mọc, vậy.....ta liền cung kính không bằng tuân mệnh."

Công tử áo tím ánh mắt sáng ngời, sắc mặt vui sướng không hề có che dấu, vội làm một cái động tác thỉnh mời lên thuyền, thập phần vui mừng nói: "Cô nương, mời."

Bên trong thuyền rộng lớn, có ca vũ dàn nhạc cùng vô số hạ nhân.

Mạn Yêu dưới cái mời của nam tử áo tím vào ngồi, hắn sai người bỏ rượu, đổi điểm tâm mới cùng nước trà, cũng tự mình vì nàng rót một ly, lúc này mới cười nói: "Tại hạ Ninh Thiên Dịch, mới tới kinh thành, may mắn tại đây cùng cô nương tương ngộ, chuyến đi này thật là không tệ."

Lúc này vòng một vòng, vẫn là muốn biết tên họ nàng. Mạn Yêu cảm thấy có chút kỳ lạ, người này nhìn rất cởi mở, không giống như người sẽ so đo những việc này.

Ninh Thiên Dịch? Tên này giống như ở nơi nào đã nghe qua.

Ninh Thiên Dịch.....

Mạn Yêu dừng mắt nghĩ nghĩ, nhưng không nhớ ra, liền nhàn nhạt cười nói: "Tục ngữ nói, quân tử chi giao nhạt như nước. Người và ta bèo nước gặp nhau, cũng không cần báo tên họ đi."

Nam tử áo tím sững sốt một chút, tiễn đà cười sảng khoái nói: "Cô nương nói rất có lý, cô nương là người cao nhã, tại hạ lại tục tằn! Cô nương, mời dùng trà."

Mạn Yêu cười nhạt không nói, hơi hơi rũ mắt, nâng chung trà lên xuyết nhẹ một ngụm, trực giác cảm thấy nam tử áo tím vẫn luôn nhìn chăm chăm nàng, không khỏi nhíu mày, vừa nhắc mắt, hai người ánh mắt vừa vặn đúng phải. Nàng vốn tưởng rằng hắn ít nhất sẽ có một tia xấu hổ bị đánh vỡ, hoặc là ánh mắt sẽ có

một chút né tránh, lại không ngờ, hắn vẫn như cũ mà cười, ánh mắt sáng quắc, lại là thoái mái hào phóng mà nhìn chăm chú vào nàng. Nàng ngẩn ra, nếu không phải lòng dạ băng phẳng (bao dung,rộng lượng), người bình thường chỉ sợ khó có thể làm được.

Trên mặt nam tử áo tím tuy không gợn sóng, trong lòng lại là âm thầm lấy làm lạ, nếu như là nữ tử khác bị nam tử to gan nhìn thẳng như vậy, chỉ sợ đã sớm hai má ửng hồng, ánh mắt e lệ, nhưng nàng ở lúc hắn nhìn chăm chú, lại có thể bảo trì thản nhiên bình tĩnh, không chút nào bị ảnh hưởng đến, tự nhiên ưu nhã mà uống trà, bức nhàn định khí độ này, ở trong các nữ tử đúng là người khó gặp.

Nhin nàng trước sau thần sắc nhàn nhạt, tất là người thích thanh tĩnh, hắn thực thức thời không ra tiếng. Lắng lặng nghe tiếng đàn du dương, phẩm trà tốt thượng đẳng, ngắm cảnh đẹp sơn hồ, nhìn tuyệt thế mỹ nhân, nghĩ thăm trên đời này còn có chuyện gì thỏa lòng thích ý hơn so với chuyện này?

Thuyền hoa lại chạy qua thông đạo giữa hai vách núi, hướng đến nửa hồ phía bắc, nơi này có một thiên động khác, thế nhưng so với nửa hồ phía nam còn muôn lớn hơn gấp đôi. Gió mát lạnh nhẹ nhè thổi tới, Mạn Yêu mày giãn ra, tâm tình yên ổn. Bỗng nhiên, thân thuyền nhẹ nhàng cử động một chút, đáy thuyền có rất nhỏ tiếng vang truyền ra. Mạn Yêu ngẩn ra, nhạy bén ngửi ra một tia sát khí xẹt qua xen lẫn trong gió mát lạnh, nàng nhanh chóng giương mắt, đồng thời thấy nam tử áo tím mày rậm nhíu lại, ánh mắt như điện nhìn chăm chằm vào u tĩnh hồ nước, sắc mặt lại phi thường trấn định.

Linh Nhi ghé vào bên cạnh thuyền hoa, dùng ngón tay ở trong hồ vọc nước, đột nhiên kêu một tiếng: "A? Ở trong nước..... có người!"

Nam tử trung niên biến sắc, lập tức đi xem xét, lại trở về, nói khẽ với nam tử áo tím bẩm báo nói: "Không tốt rồi, có người tiêm ẩn trong nước, chúng ta mau chóng lên bờ."

"Không còn kịp rồi." Nam tử áo tím cùng Mạn Yêu cơ hồ đồng thời ra tiếng.
Hắn kinh ngạc hướng nàng mà nhìn.

Phía trước liên tục truyền đến một tiếng "Bùm", có thị vệ nhảy vào trong hồ, nửa ngày lại không thấy đi lên, Mạn Yêu nhìn thấy một tia máu đỏ tanh nồng nỗi lênh đênh trên làn nước xanh biếc.

Ánh mắt nam tử áo tím khẽ biến, đứng lên đối với nam tử trung niên nói: "Gọi bọn hắn đừng đi xuống, mau chạy cập sát bờ hồ, có thể cập sát qua bao nhiêu thì cập bấy nhiêu."

Nếu có thể vô thanh vô tức (không tiếng động, không hít thở) mà lặn xuống ở nơi này lại không bị thị vệ chung quanh phát giác, cũng đủ nói rõ công phu giữa những người trong nước cùng thị vệ của bọn họ có sự chênh lệch.

Linh Nhi thấy bộ dáng bọn họ như gặp đại địch, có chút luống cuống, "Chủ tử, chúng ta làm sao bây giờ?" Nàng bắt đầu hối hận không nên khuyên chủ tử lên thuyền, nếu chủ tử bởi vì vậy có bất trắc gì, nàng cho dù chết, cũng khó chuộc này tội a!

Mạn Yêu nhìn nhìn bốn phía rộng lớn, lại nhìn mặt nước hồ xanh như bích, đánh giá tính toán khoảng cách có thể từ nơi này lặn xuống nước đến bên bờ hồ, sau đó vỗ nhẹ nhẹ tay Linh Nhi, an ủi vỗ nói: "Không cần kinh hoảng. Đã tới thì an tâm ở lại. Bình tĩnh xem biển (biển cõi) đi." Việc đã đến nước này, chỉ có thể cùng người trên thuyền đồng tâm hiệp lực.

Nam tử áo tím thấy nàng lâm nguy không sợ, trấn định như thường, cảm tình tốt đối với nàng tăng gấp bội, rất vui vẻ thường thức lại hổ thẹn nói: "Hôm nay vốn là có ý tốt mời cô nương đồng du thưởng hồ (cùng du ngoạn ngắm hồ), không nghĩ tới thế nhưng đã liên lụy cô nương!"

Mạn Yêu nhàn nhạt cười cười, chưa nói cái gì, chỉ đảo mắt qua lại, nhìn về phía bốn phía.

Trong thuyền hoa, những nữ tử đó còn không biết nguy hiểm buông xuống, tiếng đàn như cũ, ca múa chưa ngừng nghỉ. Mà ở ngoài thuyền hoa, mặt nước gọn sóng bắt đầu nổi lên, dưới nước sóng ngầm mãnh liệt.

Đột nhiên, không biết là ai hô một tiếng: "A? Nước vào khoang thuyền!"

Một tiếng kêu sợ hãi này, mĩ nhân đánh đòn khiêu vũ nháy mắt ngừng lại, loạn thành một đoàn.

Boong thuyền nức ra một cái khe, nước hồ xuyên thẳng vào. Tiếng kêu sợ hãi nhất thời nỗi lên bốn phía, trời đất bỗng nhiên biến sắc, mây đen hợp lại trên không, một làn sát khí nồng liệt, che trời lấp đất cuốn động gió mây.

.....

Nhất kiến khuynh tâm: lần đầu gặp gỡ đã điên đảo tâm hồn. Gần nghĩa với câu "Nhất kiến chung tình"

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Mệnh Huyền Nhất Tuyễn (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân "Xôn xao, xôn xao, xôn xao....." Hơn hai mươi tên hắc y nhân phá nước mà ra, với bốn phương tám hướng bay lên vây lại, trường kiếm trong tay mang theo từng đạo ánh sáng trắng, hàn khí lạnh lẽo, xông thẳng tới trong thuyền.

Trên thuyền thị vệ rút kiếm đón tiếp, để lại mấy người đem nam tử áo tím bảo hộ ở giữa. Nam tử áo tím một phen giữ chặt nữ tử bên cạnh, trầm giọng nói: "Cô nương chỉ lo đi theo phía sau ta, ta sẽ bảo hộ nàng."

Mạn Yêu ngạc nhiên ngây ra, lúc này, hắn thế nhưng không quên phải bảo vệ nàng, một nữ tử cùng hắn chỉ là bèo nước gặp nhau mà thôi, xem ra một cuộc chiến thảm thiết lại khó mà tránh khỏi?

Hắc y nhân võ công cực cao, mỗi người dũng mãnh phi thường. Kiếm đến chỗ nào, chỗ nấy huyết bắn như mưa, hộ vệ trong thuyền thực nhanh sẽ không địch nổi.

Bọn hắc y nhân ánh mắt như thị huyết, giống như là đồ tế đến từ địa ngục, gặp người liền giết, những nữ nhân đánh đòn khiêu vũ, tay không tắc sắt, không hề có lực đánh trả, hắc y nhân cầm trường kiếm càn quét, từng tiếng kêu thảm thiết không dứt bên tai.

Bất quá một lát sau, Mạn Yêu bị bọn họ vây quanh. Trên boong thuyền, máu huyết bay tứ tung, hồ nước nhuộm dần thành màu đỏ tươi, mùi máu tươi nồng烈 gay mũi cùng với không khí hơi ẩm trên mặt hồ quyện vào nhau tỏa ra khắp nơi. Đây vốn dĩ là một hồ nước thanh u yên tĩnh mát lạnh, nháy mắt trở thành một tràng Tu La thảm thiết.

Nam tử áo tím không biết khi nào đã cầm trường kiếm trên tay, nam tử trung niên bảo hộ ở trước người hắn. Linh Nhi cũng đoạt kiếm che ở phía trước Mạn Yêu, thay tính tình bình thường lỗ mãng xúc động, bày ra một tư thái nghiêm túc liều mạng.

"Các ngươi đến tốt cùng là người nào? Vì sao phải giết ta?" Nam tử áo tím trấn định mở miệng.

Hắc y nhân không đáp, ánh mắt nhìn lẫn nhau, liền tiếp tục huy kiếm hướng lại đây, động tác tinh mảnh. Nam tử trung niên cùng Linh Nhi rút kiếm đón nhận, thực mau đã bị vây khốn.

Nam tử áo tím ánh mắt sắc bén, một cỗ sắc bén bá khí giữa mày xông thẳng mà ra, đem Mạn Yêu hộ ở sau người, vận khí chấp kiếm quét ngang, kiếm khí cường thế bá đạo, khí thế áp lực như đỉnh Thái Sơn, đem kiếm khí của hắc y nhân đến từ chính diện tạm thời cách trở ở ngoài phạm vi kiếm khí có thể đạt được.

Nước trong thuyền ngày càng nhiều, thân thuyền lay động bất định. Lấy kiếm pháp của nam tử áo tím nếu không phải phân tâm lo lắng cho nữ tử phía sau, thì đối phó vài tên hắc y nhân, sẽ không phải là vấn đề quá lớn. Hắc y nhân làm như nhìn trúng điểm này, mỗi một chiêu đều hướng về phía Mạn Yêu mà đến, khiến cho nam tử áo tím hết sức phân tâm, nhiều lần ở trong trạng thái nguy hiểm.

Ánh mắt Mạn Yêu cự trầm, đối với nam tử trước mặt luôn bảo hộ nàng nói: "Công tử không cần lo lắng cho ta." Dứt lời mũi chân nhính một cái, tiếp được kiếm bay trên không, một kiếm đậm thủng bả vai hắc y nhân đang vung kiếm hướng tới nàng. Máu tươi bắn ra, chiếu vào bên trong đôi mắt đẹp trong sáng mà lạnh lùng một mảnh tanh hồng. Nếu lúc này, nàng vẫn còn là người mang ý nghĩ coi mạng người quan thiên, vậy thì nàng chỉ có thể chờ kiếm lọt vào yết hầu, trầm thi (thi thể chìm) ở đáy hồ. Nàng không nghĩ muốn giết người, nhưng càng không muốn bị người giết.

Nam tử áo tím nghe thấy quay đầu, kinh ngạc tại chỗ, chỉ thấy nữ tử áo trắng mà hắn cho rằng nhu nhược được hắn bảo hộ sau lưng, giờ phút này vạt áo đang tung bay, thân hình quay nhanh, ra tay nhanh như chớp, động tác dứt khoát lưu loát, thế nhưng không thua kém với hắn! Hắn trong lòng cực kỳ chấn động, thì ra nàng cũng biết võ công! Chỉ là, kiếm pháp của nàng tuy cực nhanh, nhưng đâm vào thân thể của địch lợi kiếm sắc bén không có một lần nào là nhắm ngay trái tim địch, tóm lại thiên về vài phần lưu lại con đường sống.

Hắn nhìn nàng, tựa như đang nhìn một tiên nữ bị chọc giận, sau khi động sát niệm, đang giãy giụa trong luân hâm, hắn có ý muốn ngăn lại xúc động của nàng, làm nàng an tâm mà ở phía sau hắn, để bảo hộ đôi tay thánh khiết trong sạch của tiên tử không bị huyết tinh ô nhiễm. Đáng tiếc hiện thực hoàn cảnh không cho phép hắn làm như vậy, phía sau có kiếm đâm tới, hắn bỗng dừng hoàn hồn, lắc mình khó khăn lăm mà né qua.

Mạn Yêu kiếm trong tay chảy ra máu tươi, đem bạch y trắng hơn tuyet của nàng nhiễm đỏ một mảnh lớn. Nhìn người sống sờ sờ ở dưới kiếm của nàng mà ngã xuống, trước mắt tất cả tràn ngập đều là máu thịt tung bay, nàng cảm thấy bên tai từng trận gió lạnh thổi qua, trong lòng nổi lên cảm giác rùng mình, đây là lần đầu tiên nàng giết người! Không có sợ hãi, không có hoảng loạn, chỉ có lạnh ý ăn sâu vào xương cốt, xâm nhập vào phế phủ, một tấc tấc từ từ ngấm qua đầu quả tim, tại đây ngày hè nóng bức, mồ hôi lạnh trải rộng toàn thân, đôi tay khống chế không được run run lên.

Lúc chung quanh hắc y nhân toàn bộ ngã xuống, nàng mím chặt đôi môi, sắc mặt trắng bệch, tay cầm kiếm đã có chút tê dại.

Toàn bộ bên trong thuyền hoa, chỉ còn lại bọn họ bốn người, Linh Nhi bị thương hai chỗ trên cánh tay, máu tươi từ miệng vết thương cuồn cuộn chảy ra ngoài, nhìn thấy Mạn Yêu thần sắc không đúng, nàng (Linh Nhi) cũng không rảnh lo đau, chỉ chạy nhanh tới, lôi kéo Mạn Yêu khẩn trương hỏi: "Chủ tử, ngài làm sao vậy? Có phải hay không bị thương? Ở nơi nào? Có nặng lắm không a?"

Mạn Yêu lắc đầu, âm thanh mờ ảo nói: "Ta không có việc gì. Qua một lát thì không sao." Nói xong mới thấy Linh Nhi bị thương, vội nói: "Ngươi bị thương?
Cho ta nhìn xem."

Linh Nhi nghe nói nàng(Mạn Yêu) không có việc gì, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói: "Chủ tử không có việc gì thì tốt rồi."

Mạn Yêu xem Linh Nhi bị thương không tính là nghiêm trọng, duỗi tay xé màn lụa mỏng trên thuyền qua loa quấn lên cánh tay nàng(Linh Nhi) để cầm máu.

Nam tử áo tím nhìn nàng(Mạn Yêu), nói: "Cô nương là lần đầu tiên động thủ giết người à? Những người này không đáng để nàng khổ sở, nàng không giết bọn họ, bọn họ sẽ giết nàng."

Mạn Yêu không có quay đầu lại, chuyện này nàng đương nhiên hiểu rõ, nhưng hiểu rõ là một chuyện, thực hành lại là một chuyện khác. Giết những người đó, nàng cũng không cảm thấy tội ác hoặc là áy náy, nàng chỉ là..... không quen mà thôi.

Nam tử áo tím trấn định nói: "Thuyền muốn chìm rồi, chúng ta nên mau nghĩ cách rời khỏi đây, mai phục chung quanh có lẽ không chỉ là những người này."

Trong thuyền nước hồ tràn vào rất sâu, thuyền dao động lắc lư thật mạnh, thân thuyền nhanh chóng muốn chìm xuống. Mạn Yêu nhíu mày, nơi này đang ở chính giữa hồ, khoảng cách cách bờ hồ còn quá xa, lấy khinh công của nàng muốn đến thăng bờ đối diện, không có khả năng. Chỉ có thể là phi thân đến bao xa thì đến bao xa sau đó lặn xuống nước bơi qua bờ. Nàng đem đề nghị này nói ra, nam tử trung niên lập tức phản đối.

Linh Nhi hỏi: "Vì sao?"

Nam tử áo tím sắc mặt lộ vẻ xấu hổ, nói: "Ta, ta không biết bơi."

Mạn Yêu kinh ngạc, một người không biết bơi, thế nhưng có thể nhìn nước vào khoang thuyền, mà còn có thể vững vàng bình tĩnh như thế mà ứng phó bọn hắc y sát thủ, không xuất hiện một tia hoảng loạn, nàng không khỏi có chút bội phục định lực của người này.

Nam tử áo tím ngẩng đầu nhìn bốn phía xung quanh, ánh mắt khóa trên vách núi không cao cách bọn họ gần nhất, chính giữa có một cái chõ hổng, hắn nói: "Lấy võ công của chúng ta, muốn nhảy lên cái miệng núi kia hẵn là không thành vấn đề. Chẳng qua..... Nơi đó rất có thể có nhiều người đang chờ chúng ta. Cô nương, các nàng hãy dựa theo phương pháp vừa rồi của nàng đi trước đến bờ bên kia, chúng ta hai người lên tòa núi kia, nếu..... có thể bình an đi ra ngoài, đến lúc đó, ta nhất định sẽ chuẩn bị hậu lễ, đi tới cửa phủ bái phỏng, cảm tạ ân tình viện thủ (cứu giúp viện trợ) vừa rồi của cô nương."

Mạn Yêu nhìn mắt Linh Nhi, nghĩ nghĩ, thở dài một hơi nói: "Chúng ta cùng nhau lên tòa núi kia đi. Linh Nhi bị thương, cũng không thích hợp lặn xuống nước." Tên nam tử này tuy rằng chỉ là mới quen biết, lại nguyện ở thời điểm mấu chốt đĩnh thân (thấy nguy hiểm vẫn dũng cảm đi thẳng về phía trước) bảo hộ nàng chu toàn, nàng sao có thể mà giữa đường lại bỏ đi? Hơn nữa nàng cũng không xác định được khoảng cách xa như vậy nàng và Linh Nhi có hay không đủ sức lực bơi lên bờ.

Nam tử áo tím không phải là bà bà mụ mụ (*) lập tức gật đầu, mấy người họ trao đổi ánh mắt, trước sau phi thân bay lên, nhắm thẳng miệng núi đối diện nhảy tới.

Mây đen rạn nứt, giống như bị mặt trời chói chang nhô lên cao bỗn ra tứ tán, ánh dương nôn nóng xuyên thấu qua cành lá rậm rạp tưới xuống ánh sáng loang lổ ở miệng núi. Hai bên vách đá gập ghềnh, bọn họ đặt chân bên vách núi, vừa lúc dung nạp được bốn người bọn họ sóng vai mà đứng.

Gót chân còn chưa đứng vững, sát khí mãnh liệt ở chính diện đánh tới kích dậy từng trận rùng mình trong lòng.

Nam tử áo tím dự liệu quả nhiên không sai! Nơi này xác thật có mai phục, hơn nữa số người so với hồi nãy chỉ có nhiều chứ không ít. Hắc y nhân đến tột cùng là người của ai? Mà nam tử áo tím lại có thân phận như thế nào? Mà khiến cho bọn hắc y nhân vì muốn giết được hắn mà bày ra một trận chiến cường đại như thế!

Khoảng cách cao hơn ba trượng(*), vô số hắc y nhân đem toàn bộ lối thoát đều bao vây quanh, đèn nghìn nghịt một mảnh, trong hồ thuyền hoa đã chìm xuống đáy, bọn họ bốn người đứng ở tại chỗ, nắm chặt trường kiếm trong tay, lại không có đường lui.

Ở phía trên miệng núi có một tảng đá thật lớn, một nam tử áo đen mang mặt nạ đứng ở trên đó, đưa lưng về phía bọn họ, trong mắt là thần sắc chắc chắn đối với sự tính kế của mình không hề có sai sót.

Võ công của bốn người bọn họ cứ cho đều là thượng thừa, nhưng bọn họ chỉ có bốn người, đổi phuong lại là trăm người, mỗi người võ công đều là thượng đẳng, hơn nữa chỗ bọn họ đứng là bên vách núi, lui cũng không thể lui. Nam tử áo tím chuyển mắt nhìn nàng cười nói: "Thật là xin lỗi, thật đúng là bị ta nói trúng rồi."

Lúc này hắn còn có thể cười ra tới cũng là không dễ, Mạn Yêu quay đầu lạnh nhạt bình tĩnh mà cười lại với hắn.

Nam tử áo tím nhìn nàng thật sâu một cái, nữ tử như vậy, hắn thật là không nỡ bởi vì hắn mà nàng phải chết như thế. Hắn đột nhiên giương giọng đối hắc y nhân kêu lên: "Kêu người dẫn đầu các ngươi ra nói chuyện." Âm Thanh to lớn vang dội, truyền khắp toàn bộ sơn dã.

Hắc y nhân giống như không nghe thấy, không hề phản ứng. Nam tử áo tím lại nói: "Các ngươi muốn chính là mạng của ta, cùng hai vị cô nương này không có quan hệ. Các nàng cùng ta chỉ là bèo nước gặp nhau, cũng không thâm giao, nếu là có thể thả các nàng rời đi. Ta.....nguyện bó tay chịu trói."

Thật sự là hành vi của quân tử, nhưng những hắc y nhân đó làm sao mà quản chuyện này.

Nam tử trung niên sắc mặt đại biến, kinh động nói: "Ngài không thể....."

"Ai!" Nam tử áo tím giơ tay ngăn lại, nhìn Mạn Yêu trong sáng cười nói: "Hôm nay có thể được gặp cô nương, đã là ta tam sinh hữu hạnh (may mắn ba đời). Tuy chỉ có ngắn ngủn nửa canh giờ, nhưng phong thái gan dạ sáng suốt của cô nương, đã làm cho ta bội phục. Cô nương nàng biết rõ nơi này hung hiểm khó liệu, lại dứt khoát đi theo ta đến đây, cũng đủ để thuyết minh cô nương hữu tình hữu ý, ta dù cho giờ phút này lập tức chết, cũng không tiếc nuối, lại há có thể khiến cho cô nương đi theo ta cùng nhau lấy tánh mạng ra mạo hiểm đây? Cô nương, bảo trọng!" Hắn ánh mắt mãnh liệt, dấu diếm tình ý lưu luyến.

Mạn Yêu trong lòng chấn động, lấy võ công của hắn, chỉ cần liều sức mà làm, vẫn xem như còn có hy vọng sống sót, nếu là bó tay chịu trói, đó là đem sinh tử giao vào trong tay người khác, đối với một người có thân phận vô cùng tôn quý mà nói, thật sự không phải là một sự lựa chọn sáng suốt.

Nàng không khỏi thở dài một hơi, với một người xa lạ chỉ là lần đầu quen biết, thế nhưng nguyện ý bởi vì nàng, đem chính tánh mạng mình giao phó cho người muốn đưa hắn vào chỗ chết? Vì sao? Là bởi, nàng vì muốn tự bảo vệ mình, cùng hắn kề vai chiến đấu, lại lựa chọn cùng hắn vào núi sao.

Mạn Yêu khẽ lắc đầu nói: "Công tử vạn vạn không thể. Nếu chúng ta đã tới, tự nhiên sẽ không có đạo lý vứt bỏ mà rời đi."

Nàng có lẽ trời sinh tính lạnh lùng, nhưng đối với người chân thành đối đãi nàng, nguyện vì nàng liều mình, lại là vô luận như thế nào nàng cũng làm không được cái chuyện ngoảnh mặt làm ngơ.

Nam tử trung niên trong lòng một trận cảm động, chắp tay nói lời cảm tạ.

Nam tử áo tím bị lời nói này của nàng làm cảm động đến nhiệt huyết nhắm

thẳng dâng trào, nữ tử này tựa hồ vẫn luôn cho hắn kinh hỉ (kinh ngạc vui mừng), hắn nhịn không được nhìn nàng, thần sắc kích động nói: "Nếu hôm nay có thể thuận lợi đi ra ngoài, ta nhất định....."

Hắn nhất định thế nào, Mạn Yêu không nghe thấy, Mạn Yêu chỉ nhìn đến nam tử mang mặt nạ đứng trên tảng đá phía sau khi nghe thấy nàng nói chuyện bỗng nhiên xoay người, hướng các nàng bên này nhìn lại đây.

Nam tử áo đen mang mặt nạ ánh mắt chạm đến nàng, ánh mắt rõ ràng biến đổi, tiện đà từ trên tảng đá nhảy xuống, đứng ở đầu trước các hắc y nhân. Chỉ vào nam tử áo tím, đè nặng âm thanh nói: "Chúng ta chỉ cần người này, những người khác.....có thể tự rời đi."

Này rõ ràng biến đổi âm thanh, mơ hồ có vài phần cảm giác quen thuộc nói không nên lời. Mạn Yêu ánh mắt sắc bén, thẳng tắp nhìn về phía nam tử đeo mặt nạ dẫn đầu đám hắc y nhân, thân hình cao lớn, bị một cái áo đen to rộng bao lại bên trong, với ánh nắng chói chang của mùa hè mà nói, nhìn qua rất kỳ dị. Nàng nhẹ nhàng nhíu mày, quả là muốn xem đôi mắt lạnh lùng ở phía sau lớp mặt nạ kia, thế nhưng phát hiện ánh mắt đối phương chợt lóe lại tránh đi tầm mắt nàng.

"Nếu ta không đi thì sao?" Nàng nói, ánh mắt động cũng không động, gắt gao nhìn thẳng đôi mắt đối phương. Vì sao nàng có cảm giác, người này, nàng quen biết.

Nam tử áo đen thân hình hơi hơi chấn động, giống như gió không cẩn thận thổi qua quần áo hắn, rất nhỏ gần như không thể phát hiện.

Trong không khí có một chút lặng im, bụi bặm không rơi.

Nam tử áo đen hướng một bên nâng lên tay phải, lập tức liền có một thanh ba thước Thanh Phong trường kiếm đưa tới trong tay hắn. Mũi kiếm mỏng như cánh ve, xuyên thấu qua ánh sáng trắng loang lổ do ánh sáng mặt trời chiếu qua các khe hở của lá cây tạo nên, phản xạ mà phát ra hàn khí lạnh lẽo, khiến người không rét mà run. Năm ngón tay buộc chặt, đốt ngón tay lộ ra sức lực kiên định,

mũi kiếm hướng trước mặt chĩa thẳng, kiếm khí nghiêm nghị phá không mà ra, chém lá thành tro, nháy mắt tú tán mở ra. "Nếu ngươi khăng khăng lưu lại, vậy đừng trách ta..... Thủ hạ không lưu tình." Hắn dứt lời vung tay lên, sau lưng hắc y nhân nhận được mệnh lệnh, lập tức giơ kiếm lên hướng tới bốn người họ.

Trong mắt nam tử áo đen có cái gì chợt lóe rồi biến mất, lại bổ sung thêm một câu: ".....bắt sống."

Lại là một trận đánh phi thường thảm thiết!

Mạn Yêu áp xuống sự không thoái mái trong lòng, con ngươi một mảnh mát lạnh. Xem trước mắt thi thể chồng chất, cả hô hấp đều là mùi máu tươi nồng nặc khiến người buồn nôn.

.....

Phủ Ly Vương, đình thủy tạ Thừa Phong.

Một nam tử toàn thân bạch y ngồi ở hành lang đình, thân mình lười biếng nghiêng dựa vào cột đình. Mắt phượng của hắn nhẹ h.ap lại, mày nhíu lại, tóc dài đen nhánh không có bất luận trói buộc gì, tùy ý rơi rụng xuống dưới, bởi vì thời tiết nóng bức mà vạt áo trước ngực được mở rộng ra, có vài sợi trượt xuống nhẹ nhàng phẩy ở trước bộ ngực rắn chắc của hắn, nhìn qua có vài phần mị hoặc. Đôi chân dài của hắn được gấp khúc lại một cái, gãm trảng ách quang (*) có thêu ám văn (hoa văn được thêu chìm) buông xuống dưới, đắp ở trên tấm ván gỗ tinh khiết, nhẹ nhàng动荡 đưa trong gió. Nam tử có được thuần tịnh cùng tà mị hai loại hoàn toàn bất đồng khí chất, không phải Tông Chính Vô Ưu thì còn là ai? ,

Một năm đã trôi qua, lại trở về vương phủ, đột nhiên có cảm giác như đã cách một đời. Đã từng ở tại đây mười mấy năm, cũng không bằng nửa tháng thời gian khắc sâu vào trong lòng kia.

"Thất ca, đây là trà vừa mới đến, huynh nếm thử xem." Cửu hoàng tử đỗ một chén trà, mày mày cười nịnh, đôi tay nâng lên đưa qua.

Tông Chính Vô Ưu tiện tay tiếp nhận, nhìn cũng không nhìn hắn một cái, đưa tới bên môi xuyết một ngụm nhỏ, mày nhíu lại, vẫn là giống như trước cực phẩm Tây Hồ Long Tinh, nhưng mà loại trà này, lại là càng uống càng không có hương vị gì.

Cửu hoàng tử đi đến bên người hắn, cong eo nghiêng đầu xem hắn, hai hàng lông mày khẽ nhếch, khéo miệng tươi cười có ý khác, kéo dài âm thanh hỏi:
"Thất ca, huynh..... thật sự không đi?"

Tông Chính Vô Ưu rũ mắt, nhìn nước trà màu bích nhạt lay động sóng sánh, giống như căn bản đường như chưa từng nghe thấy hắn (cửu hoàng tử) nói chuyện.

Cửu hoàng tử lại để sát vào chút, nói: "Hồ Thanh Lương tuy rằng hơi xa xôi hẻo lánh một chút, nhưng mà cảnh sắc nơi đó thật sự thực không tồi."

Tông Chính Vô Ưu lông mi hơi hơi động đậy, mắt nhìn thăng, vẫn như cũ không cho hắn bất luận phản ứng gì.

Cửu hoàng tử bám riết không tha nói: "Nơi đó rất mát mẻ nha! Mùa hè đi đến chỗ đó du hồ thường cảnh, nhất định khiến cho tâm tình rất tốt....."

.....

Cửu hoàng tử thấy cho dù nói như thế nào, hắn(TCVU) đều không trả lời cũng không tức không giận, đơn giản xoay người ở ghế đá ngồi xuống, nâng chân lên bắt chéo, nhàn nhã thanh tao mà lắc lư, tự mình cũng rót một chén trà, uống lên một hớp làm miệng nhỏ đỡ khát, lúc này mới không nhanh không chậm lại lần nữa ra tiếng, ánh mắt một khắc cũng không rời đi khỏi gương mặt của Tông Chính Vô Ưu, cười khẽ nói: "Thất ca a, đệ nghe nói..... Phó tướng quân phu nhân hôm nay đi hồ Thanh Lương nha!"

Cánh tay mạnh mẽ thon dài run run lên, nước trà trong ly tràn ra, bắn vài giọt lên cẩm y màu trắng, nhanh chóng thẩm vào lan ra. Tông Chính Vô Ưu mày nhẹ

nhàng gom lại, đầu ngón tay nắm chén trà trở nên trăng đi, hơi nóng bốc lên từ chén trà phủ một lớp mỏng trước mắt hắn. Thời gian có đôi khi cũng không thể làm nhạt hết thảy, ngược lại sẽ làm sự tình nào đó ở trong ngày đêm dày vò trở nên càng rõ ràng.

"Thất ca, Thất ca....." Cửu hoàng tử thấy hắn sững sờ, lấy tay đeo trước mặt hắn quơ quơ. Tông Chính Vô Ưu liền giương mắt, chỉ liếc mắt một cái, tâm Cửu hoàng tử run lên, ánh mắt của Thất ca khi nào từ tà vọng lạnh nhạt biến thành thanh triệt một mảnh yên lặng như tờ? Hơn nữa, lần này trở về, huynh ấy so với trước kia càng thêm trầm mặc ít lời, cả người cũng hao gầy không ít.

Cửu hoàng tử cười gượng một tiếng, vội vàng nói: "Không phải, đệ nói sai rồi. Không phải là phó tướng quân phu nhân gì gì, mà là Li Nguyệt, Li Nguyệt. Nàng hôm nay đi Hồ Thanh Lương du hồ, chúng ta cũng đi thôi? Nói thật, đệ đã thật lâu chưa thấy được nàng, còn rất nhớ nữa. Thất ca..... huynh coi như là bồi ta đi."

Hiện giờ kêu cái gì còn có khác nhau sao? Nàng vốn chính là tướng quân phu nhân! Tông Chính Vô Ưu nhàn nhạt mở miệng, nói: "Nàng đi du hồ cùng ta có quan hệ gì? Người nếu muốn đi, liền chính mình đi, hà tất tới phiền ta." Âm thanh của hắn trầm thấp không rõ, tựa như gió thổi qua lưu lại âm cuối. Hắn đi làm cái gì? Nhìn thấy nàng lại có thể như thế nào? Một năm trước, nàng cũng đã lựa chọn, chẳng lẽ hắn hiện giờ quên không được nàng liền muốn đi sau nàng vãy đuôi lấy lòng, thỉnh cầu nàng vì tình cảm không thành thường cho hắn một tia thương hại? Hắn câu nửa bên môi, cười đến cực kỳ châm chọc.

Cửu hoàng tử không muốn nhìn thấy biểu tình hắn(TCVU) như vậy, vừa thấy trong lòng lập tức khó chịu, hắn(Cửu hoàng tử) nghĩ nghĩ, thử thăm dò nói: "Thất ca, đệ cảm thấy.....là đệ cảm thấy, kỳ thật tâm của Li Nguyệt..... Còn ở trên người của huynh. Huynh biết không? Bọn họ thành thân đã hơn một năm, nàng cũng chưa cho Phó Trù ngủ lại trong phòng nàng....."

Tông Chính Vô Ưu nghiêng mắt nhìn hắn(Cửu hoàng tử), tựa hồ có rất nhiều

cảm xúc đan xéo vào nhau, rồi lại cái gì đều nhìn không ra. Hắn(TCVU) nói giọng khàn khàn: "Ngươi sao biết không có? Nếu không có, vậy sáu cái buối tối..... Hắn (Phó Trù) đều ngủ ở nơi nào?" Nói nhiều thêm một câu, con tim tê dại của hắn(TCVU) giống như nhiều thêm một chút trống vắng.

Cửu hoàng tử sững sốt, vậy mà còn dám nói nàng cùng hắn(TCVU) không có quan hệ gì? Rõ ràng chính là thật sự quan tâm, mỗi ngày đều tìm hiểu tin tức của nàng! Cửu hoàng tử đột nhiên không biết nên nói cái gì, hắn(Cửu hoàng tử) đã từng hy vọng có một người có thể đánh thức tình cảm của Thất ca, nhưng mà hắn(Cửu hoàng tử) trước nay không nghĩ tới sẽ là một loại kết cục như thế này. Hắn(Cửu hoàng tử) đến tận cùng là nên khuyên Thất ca quên nàng đi, biến trở về như trước kia lạnh khốc vô tình? Hay là nên cổ vũ Thất ca buông kiêu ngạo cùng tôn nghiêm, đi vãn hồi tâm nàng? Li nguyệt một nữ tử như vậy, muốn cho nàng quay đầu lại, chỉ sợ thật không dễ. Cho dù tính nàng chịu quay đầu lại, Phó Trù cũng sẽ không đáp ứng.

Ai! Cửu hoàng tử bất đắc dĩ thở dài, "Thất ca, huynh....."

"Đủ rồi." Tông Chính Vô Ưu không kiên nhẫn mà phất tay đánh gãy lời hắn(Cửu hoàng tử) nói, buông xuống lông mi dấu đi thần sắc trong mắt. Hắn(TCVU) đứng lên, không nghĩ lại muốn tiếp tục đề tài năm lấy tâm phổi người như vậy: "Ngươi lừa ta từ thật xa trở về, chính là vì muốn nói chuyện này?"

Cửu hoàng tử sắc mặt vô tội, nói: "Đệ không có lừa huynh a, đệ thật sự cho rằng người nọ là người huynh muốn tìm, ai mà biết cái bót kia là vẽ lên?!" Hắn không có chọc thủng Thất ca hắn, kỳ thật hắn biết ở trước khi Thất ca trở về, cũng đã đã biết người kia không phải, nhưng, Thất ca vẫn là đã trở về, hắn bất quá là giúp Thất ca vì chính mình tìm lấy cái cớ trở về mà thôi.

Tông Chính Vô Ưu nhàn nhạt liếc mắt nhìn hắn, hắn vội vàng treo vẻ mặt lấp lòng ý cười, nói: "Được được được, là đệ không tốt! Đệ không nên dối gạt huynh, ai da...đây không phải cũng là bởi vì đệ nhớ huynh sao? Huynh vừa đi chính là đã hơn một năm, phụ hoàng lại không cho đệ ra kinh, đệ đành phải dùng

loại phương pháp này lừa huynh trở về." Hắn nói những điều này đều là thật, phụ hoàng không cho hắn ra kinh, còn không phải là vì khiến cho hắn nghĩ cách gạt Thất ca trở lại kinh thành sao!

"Thất ca a, đệ từ trước đến nay không đi qua Giang Nam, huynh lần sau nếu có trở về Giang Nam, cùng phụ hoàng nói một chút, đem đệ cùng mang đi? Đệ nghe nói Giang Nam phong cảnh như họa, mỹ nữ như mây, chính hợp lòng đệ, đệ cũng muốn đi nhìn một cái."

Không sai, Giang Nam là nơi thật tốt. Phong cảnh như họa, mỹ nữ như mây, nhưng mà những thứ đó đều không lưu được tâm hắn. Tông Chính Vô Ưu buông chén trà trong tay, ánh mắt nhìn xa xa phía chân trời, mới vừa rồi bầu trời còn trong xanh giờ phút này đột nhiên có mây đen tụ lại. Một con bồ câu trắng từ phía Đông bay tới, bay thẳng đến trước mặt hắn, dừng lại ở lòng bàn tay đang mở ra của hắn.

Cửu hoàng tử đi qua, hỏi: "Đây là tin tức của ai đưa đến?"

Tông Chính Vô Ưu mở tín điêu (tin tức) ra xem, sắc mặt đột nhiên biến đổi, ánh mắt tức khắc trở nên sắc bén vô cùng. Cửu hoàng tử còn chưa có nhìn đến, hắn đã nắm chặt tín điêu ở lòng bàn tay, trầm giọng kêu lên: "Lãnh Viêm, lập tức chuẩn bị ngựa."

Dứt lời đột nhiên một phen đấy Cửu hoàng tử đang chấn trước người ra, nện bước dồn dập mà đi ra thủy tạ Thùa Phong. Làm như có chuyện lớn khó lường gì đã phát sinh.

Cửu hoàng tử không đề phòng, bị hắn đẩy đến một cái lảo đảo, vì ổn định thân mình, mũi chân hung hăng mà đá lên cục đá bên cạnh, đau đến hắn kêu oa oa, ôm chân nhảy vài vòng, lại ngẩng đầu, Tông Chính Vô Ưu người đã biến mất không thấy. Nghĩ Thất ca mới vừa rồi thần sắc dị thường, hắn lại bất chấp đau, cuống quít thot chân đuổi theo.

"Thất ca, huynh đợi đợi đệ với."

.....dịch bởi yên hoa trên wattpad.

Mệnh huyền nhất tuyển: Tình cảnh nguy hiểm, tùy thời khả năng đánh mất tánh mạng. Gần nghĩa với câu "Ngàn cân treo sợi tóc"

Không phải là bà bà (mẹ chồng) mụ mụ (mẹ ruột): ý nói không phải là người lái nhái nói nhiều.

1 trượng = 3.3333333..m

3 trượng = 9.9999999...m

Ách quang: chất liệu gầm mịn màng nhưng không phản xạ lại ánh sáng

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Mệnh Huyền Nhất Tuyến (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Không lâu sau, bọn họ bốn người hoặc nhiều hoặc ít đều có chút bị thương, động tác rõ ràng so với lúc nãy đã muốn trì trệ đi rất nhiều, nhưng những hắc y nhân đó vẫn như cũ dũng mãnh, tre già măng mọc, người này ngã xuống có người khác tiến lên, giống như vĩnh viễn cũng giết không hết. Nếu không phải nam tử áo đen mang mặt nạ dẫn đầu đám hắc y nhân nói "bắt sống", chỉ sợ bốn người bọn họ không bị giết chết cũng sẽ bị bức rớt xuống hồ. Thể lực dần dần chống đỡ hết nổi, đối diện hắc y nhân vẫn cứ như thủy triều tầng tầng dũng mãnh xông đến.

Mạn Yêu cảm giác được toàn bộ cánh tay chết lặng đến tựa hồ không phải là của chính mình, sức cùng lực kiệt, nàng còn đang liều mình múa may kiếm trong tay, lại là một nhát hung hăng mà đâm vào thân thể đối phương, máu tươi ướt nóng phun tung toé, rơi xuống trên mặt nàng, dán lên đôi mắt nàng, trong mắt chỉ còn một mảnh đỏ tươi, lại nhìn không thấy cái khác.

Nam tử áo tím vội bảo vệ nàng, quan tâm hỏi: "Nàng có sao không, có nghiêm trọng không?"

Mạn Yêu duỗi tay ở trên mặt lau một phen, bàn tay toàn máu tươi, tựa như tình cảnh nàng đã từng ở lúc trước khi chết từ trong xe bò ra, nhìn thấy bàn tay đầy máu sau khi sờ phía sau ót, đó là hình ảnh cuối cùng nàng liếc mắt nhìn thấy chính mình khi ở thế giới kia. Mùi máu tươi tanh nồng tràn ngập chớp mũi, một tấc một tấc tiến nhập vào đáy lòng, khiến cho lục phủ ngũ tạng đều run nhẹ lên.

Nhan sắc đỏ tươi cũng dấu không được sắc mặt tái nhợt của nàng. Nàng kiên định lắc đầu, ngón tay cơ hồ mất đi tri giác vẫn còn đang nỗ lực mà nắm chặt thanh kiếm trong tay.

Nam tử áo đen mang mặt nạ đồng tử co rút lại, kêu lên: "Ta lại cho các ngươi

thêm một lần cơ hội, hiện tại rời đi còn kịp."

Nam tử áo tím vừa nghe, lập tức nói: "Cô nương, các nàng đi nhanh đi.
Không cần phải xen vào chuyện của ta."

Mạn Yêu mím chặt môi, ánh mắt bình tĩnh nhìn đôi mắt nam tử áo đen mang
mặt nạ, không nói lời nào.

"Cô nương, đi nhanh đi."

Mạn Yêu bỗng nhiên cười, nàng nói: "Ta là không muốn chết, nhưng cũng
không phải là tham sống sợ chết."

Nàng tươi cười thực lạnh nhạt, thực lạnh nhạt, lạnh nhạt đến khiến cho người
cảm thấy có chút bi thương.

"Chủ tử....."

Linh Nhi nhìn nàng có trạng thái không đúng, sốt ruột nói: "Chủ tử, để nô tỳ
lưu lại giúp bọn họ là được rồi, ngài đi thôi..... Ta cầu ngài, đi nhanh đi!"

Nàng(Linh Nhi) không phân tâm thì còn tốt, chứ một khi phân tâm thì..., ngón
tay ngừng lại một chút, bên hông lập tức nhiều thêm một vết thương, máu tươi
điên cuồng tuôn ra, nhìn thấy ghê người.

"Linh Nhi!" Mạn Yêu kêu sợ hãi. Nam tử áo tím ghé mắt, chỉ là một tỳ nữ bị
thương, thế nhưng cũng có thể làm cho nàng khẩn trương như vậy! Thì ra nàng
cũng không phải lúc nào cũng đều có thể trấn định thần nhiên như vậy, nàng có
thứ mà chính nàng muốn để ý đến. Trên đời này, có thể làm nàng hoảng loạn tinh
thần, sợ là chỉ có chân tình! Giờ khắc này, tiên tử như ảo cảnh hư vô mờ mịt
trong mắt hắn bỗng nhiên trở nên chân thật lên.

Nam tử áo tím đột nhiên ném xuống trường kiếm trong tay, động tác dứt
khoát lưu loát, không có nửa điểm do dự, hắn đối với nam tử áo đen mang mặt
nạ, lớn tiếng nói: "Ta bó tay chịu trói, ngươi kêu bọn họ đều dừng tay đi."

Nam tử trung niên hoảng hốt, kinh động kêu lên: "Không được! Ngài không thể làm như vậy, ngài đừng quên thân phận ngài, còn có sứ mệnh trên lưng ngài!" Nam tử trung niên hiện giờ không hề là một người cái gì đều nghe theo ý hắn, mà là thực nghiêm túc lấy thân phận khẩu khí một trưởng giả tới nhắc nhở hắn chuyện nên làm hoặc không nên làm.

Nam tử áo tím ngẩng đầu nói: "Ta cũng không thể để cho một nữ tử vì ta uổng đi tính mạng. Nếu không, tương lai ta dùng cái gì đinh thiêng lập địa, giáo hóa con dân?"

"Ngài....." Nam tử trung niên bị một câu của hắn đã nói không nên lời, chỉ có thể dùng kiếm thế chống đỡ tập kích phía trước hắn, làm cho chính mình cực kỳ nguy hiểm.

Mạn Yêu nhíu mày, đang muốn mở miệng, chợt nghe nơi xa truyền đến một đạo âm thanh kinh lực mười phần to lớn vang dội nói: "Tất cả đều dừng tay!"

Theo âm thanh này vang lên, trên núi cứ nhiên xuất hiện rất nhiều cung tiễn thủ đem toàn bộ đỉnh núi một đoàn một, một đoàn một vây quanh, mỗi người đều là tư thế kéo căng dây cung, chừng hơn ngàn người.

"Hạng Ánh! Chủ tử, là Hạng Ánh a, tướng quân phái người tới cứu chúng ta....." Linh Nhi vui vẻ kêu to, Mạn Yêu lại rốt cuộc cười không nổi.

Hắc y nam tử mang mặt nạ nghe tiếng ánh mắt biến đổi, nháy mắt xuất hiện vô số ý niệm, nhân lúc mọi người hết sức ngây người, kia một thanh Thanh Phong kiếm nhắm ngay nam tử áo tím rời tay mà ra, làm một phát cuối cùng.

Chỉ nghe "vèo" một tiếng, Thanh Phong kiếm phá không mà đến, kiếm thế tấn mãnh vô cùng. Nam tử áo tím trong tay không có kiếm, căn bản không thể ngăn cản, bọn họ đứng ở bên vách núi, song song thành hàng, muốn tránh cũng tránh không khỏi, chỉ có thể tro mắt nhìn một thanh kiếm kia thăng tấp mà hướng ngực hắn đâm tới.

Mạn Yêu không chút suy nghĩ, cùng nam tử trung niên đồng thời dùng kiếm đâm chấn, lại không dự đoán được trên thân kiếm kia bị giao cho nội lực mạnh mẽ như vậy, nàng dùng hết toàn lực, cũng chỉ là hơi chút thay đổi phương hướng thanh kiếm kia mà thôi. Mà phương hướng kia đúng là vị trí của nàng.

"A!!" Thanh phong kiếm theo phương hướng cánh tay của nàng hoàn toàn đi vào đầu vai, đau nhức thối quét mà đến, năm ngón tay bất lực buông kiếm trong tay ra, "Leng keng" một tiếng kiếm rơi trên mặt đất. Thân thể của nàng bị kiếm thế của Thanh Phong kiếm đánh trúng bay đi ra ngoài, nhắm thăng giữa hồ mà rớt xuống. Một vị trí như vậy, cho dù không có bị thương, cũng khó có thể bơi lên bờ.

Linh Nhi hoảng sợ kêu lên: "A, chủ tử?!" Nàng duỗi tay muốn túm chặt thân hình bay lên của Mạn Yêu, lại là bất lực, cả một góc áo cũng nắm không được. Nàng âm thanh mang đau thương hô to: "Không! Không muốn a!!!!!! a!!!!!!"

Nam tử áo tím cả người ngơ ngẫn, nhìn thân hình nàng bay ra, trong đầu nháy mắt đều ngưng lại chỉ giữ lại hình ảnh của nàng.

Sắc mặt Hạng Ânh đột nhiên trắng bệch, hắn cơ hồ có thể dự kiến được kết cục của chính mình sẽ là thảm thiết cỡ nào!

Lúc Linh Nhi hoảng sợ kêu chủ tử, nàng(Mạn Yêu) nhìn thấy trừ bỏ Linh Nhi sắc mặt kinh hãi bộc lộ ra ngoài, lại vẫn còn một người chạy như bay tới vách núi – nam tử áo đen mang mặt nạ! Giờ phút này, hắn hướng nàng duỗi tay qua, mở ra năm ngón tay làm như liều mạng muốn bắt lấy nàng nhưng lại là phí công vô ích.

Mạn Yêu, nàng không khỏi khổ sở cười rộ lên, quả nhiên là hắn!

Chỗ bả vai truyền đến xương cốt đau đớn, lại không thăng nổi bi thương trong nội tâm nàng. Kỳ thật tử vong đối nàng mà nói, cũng không có đáng sợ, ít nhất, tại đây một khắc này nàng cảm thấy là như vậy. Mở to mắt, thế giới này vẫn như cũ là trời xanh (xanh lam) nước biếc, núi xanh (xanh lục) mây trắng.....

Nàng tựa hồ nhìn thấy có một thân ảnh màu trắng giống như từ trên trời giáng xuống, bay nhanh đạp nước trên mặt hồ, hướng về phía nàng chạy như bay mà tới, tốc độ cực nhanh, so với tốc độ nàng rơi xuống hồ còn muôn nhanh hơn rất nhiều, giống như một mũi tên ở trên dây cung được kéo căng, gấp như vậy gấp như vậy mà hướng nàng bắn lại đây. Lại là lẩy một loại tư thái hoàn mỹ cực độ, càng giống như là một loại ảo giác. Nàng không khỏi tự chế giễu cười, chẳng lẽ nàng còn chưa có chết tâm sao?

Nàng cảm thấy quá mệt mỏi, hôm nay giết nhiều người như vậy, lật đổ giáo dục tư tưởng mà nàng đã từng tiếp thu hơn hai mươi năm qua. Mà hôm nay nàng tiếp nhận một sự thật, sinh mệnh ở trong thế giới này, căn bản không đáng một đồng tiền.

Nhắm mắt lại, nàng lặng lẽ chờ đợi tử vong tiến đến, không hi vọng có kỳ tích. Nhưng mà, thân thể còn chưa chạm đến mặt nước, liền đột nhiên chấn động, nàng bị một cổ lực lượng cực kỳ lớn mạnh quấn vào trong lòng ngực cứng rắn mà ấm áp.

Một làn hơi thở quen thuộc thoái mái thanh tân nháy mắt phủ kín chóp mũi nàng, nàng tựa hồ nghe thấy tiếng tim đập kịch liệt của chủ nhân lòng ngực này, mang theo biểu tình tựa như phẫn nộ lại tựa như sợ hãi hoảng loạn, đem nàng chặt chẽ ôm ở trong ngực, trong nháy mắt nàng có loại ảo giác, nàng là một bộ phận không thể thiếu nhất trong sinh mệnh của người nọ. Nàng muốn ngẩng đầu nhìn xem gương mặt của người nọ, nhìn xem trên đời này còn có người nào sẽ khẩn trương vì nàng như thế? Nhưng mà mí mắt còn chưa nâng lên, chõ bả vai truyền đến đau nhức đã khiến nàng lâm vào hôn mê.

.....

Nam tử áo tím, nam tử áo đen mang mặt nạ, cung tiễn thủ thị vệ, Hạng Ânh cùng với Linh Nhi những người liên can không dám tin tưởng mà nhìn nam tử áo trắng trên mặt hồ, hắn phi thân đạp ở trên mặt nước, thế nhưng giống như giãm trên đất băng. Vật áo tung bay, thân mình tiêu sái tuấn dật, giống như thần

tiên hạ phàm, cứu lại sinh mạng của tiên tử sắp ngã xuống. Những người này vô luận là địch hay là bạn, giờ phút này đều đinh chỉ đánh nhau, bọn họ trong lòng trừ bỏ khiếp sợ, còn có may mắn.

Tông Chính Vô Ưu ôm chặt nữ tử trong lòng ngực, quay trở về bờ hồ, sắc mặt đã là cực kỳ âm trầm (tối tăm thâm trầm). Cửu hoàng tử vây lại, thấy đầu vai áo trắng của Mạn Yêu nhiễm máu đen, kinh động nói: "Thất ca, nàng trúng độc."

Tông Chính Vô Ưu không nói một câu, ôm nàng phi thân lên ngựa, hai chân húc mạnh vào thân ngựa, ngựa ăn đau liền hí vang lao nhanh phóng đi, cát bụi bay tung tóe trên mặt đất.

.....

Kinh thành, quân doanh Thiết vệ quân.

Trong phòng nghị sự, các doanh tướng quân ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt trịnh trọng mà thảo luận sự kiện chiến mã trong quân đội lưu thủ (quân đội lưu lại trấn giữ) ở Bắc Di quốc đột phát ôn dịch. Phó Trù ngồi ở chủ vị, tay nửa nắm quyền chống môi, nghe phía dưới các vị tướng quân kịch liệt thảo luận, mặt hăng không gợn sóng.

Một người phó tướng trẻ tuổi nói: "Chuyện này nhất định là người Bắc Di quốc giở trò quỷ, chúng ta nên giáo huấn bọn họ tốt một chút."

Một vị tướng quân khác nói: "Quốc vương, vương hậu còn có Thái Tử của bọn họ đều là tù binh của chúng ta, ta cũng không tin bọn họ còn có thể lật trời đi?"

Lại một tham tướng nói: "Nhưng vấn đề là, nếu chúng ta đã không có chiến mã, thực lực quân đội mà chúng ta lưu tại Bắc Di quốc ít nhất sẽ giảm nửa, vạn nhất bọn họ tập kết người ngựa khắp nơi, chỉ sợ hậu quả rất khó dự liệu được....."

Chúng tướng suy nghĩ kỹ lưỡng gật đầu chấp nhận. Chỉ có Phó Trù là không nói gì, hắn rũ nuga mắt, ánh mắt bình tĩnh nhìn mỗi một nơi trong phòng, làm như suy nghĩ phiêu xa, mà các doanh tướng quân còn đang tiếp tục thảo luận.

"Trần Phong quốc lấy chiến mã trứ danh, nếu chúng ta có thể hợp tác cùng bọn họ, những chuyện đó sẽ không phải là vấn đề."

"Nói thì nói như thế, nhưng ai mà không biết nếu muốn đặt mua chiến mã Trần Phong quốc so với lén trời còn khó hơn..... Ai? Đúng rồi, Vương tử Trần Phong quốc không phải vì tuyển thê mà đến sao? Chỉ cần lần này có thể thành công liên hôn, chắc chắn là có thể phá lệ đi?"

"Ta nghe nói vị vương tử này mắt cao hơn đầu, đã đi qua ba quốc gia, quốc vương của các quốc gia đó đều là tụ tập tất cả nữ tử đẹp nhất nước cung cấp cho hắn chọn lựa, lại không có một ai có thể vào được mắt hắn mắt."

.....

Một người mưu sĩ thấy Phó Trù khẽ cau mày, trước sau chưa từng mở miệng, liền kêu: "Đại tướng quân, Đại tướng quân?!"

Phó Trù hoàn hôn, trong lòng kinh ngạc, hắn thế nhưng ở trong lúc nghị sự thất thần! Không biết tại sao, hôm nay tâm thần vẫn luôn không yên, không thể giống như bình thường chuyên tâm xử lý việc trong quân sự. Hắn đứng lên, nhìn quét chúng tướng, liếc mắt một cái, ánh mắt nhìn như ôn hòa, nhưng lại có một cổ khí thế tự nhiên khiến cho mọi người ở nháy mắt đều im lặng, mặc cho vị thủ lĩnh trẻ tuổi cơ trí tối cao trong quân làm quyết đoán cuối cùng.

Phó Trù nói: "An bài cho đại quân lưu thủ ở Bắc Di quốc rút về biên cảnh."

Chúng tướng hai mặt nhìn nhau, ai cũng không dự đoán được hắn sẽ ra quyết định này. Có người nhịn không được hỏi: "Đại tướng quân, chúng ta vất vả như vậy mới chiếm được Bắc Di quốc, cứ như thế hoàn trả lại cho bọn hắn sao?"

Phó Trù mặt vô biểu tình mà nhìn hắn một cái, âm thanh nặng nề, nói: "Nếu không làm như vậy, làm sao mà dẫn ra thực lực tiềm tàng trong bóng tối của bọn họ? Nhớ kỹ, minh triết ám lưu (bề ngoài thì toàn bộ rút lui, nhưng thực tế thì không), dùng một đội ngũ nhỏ chuyên môn dẫn dụ cỗ ý châm ngòi, gây chuyện thị phi, kêu bọn họ ra trấn áp. Còn về việc chiến mã, bốn tướng tự có chủ trương."

Mọi người lại không dị nghị, đều biết vị đại tướng quân này nhìn như ôn hòa nhưng ở trong quân trước nay đều là nói một không nói hai, và lại bất luận đối mặt với chuyện gì khó giải quyết như thế nào, hắn đều có thể bày mưu lập kế, giải quyết dễ như trở bàn tay.

Phó Trù lại nói: "Hôm nay cứ đến đây, còn chuyện khác, ngày khác lại bàn bạc."

Các tướng lĩnh mệnh từng người hồi doanh. Phó Trù đổi với người hầu hạ bên người hỏi: "Hạng Ánh còn chưa truyền đến tin tức sao?"

"Hồi tướng quân, không có."

Phó Trù mày vừa nhíu, lúc này, bên ngoài có người cầu kiến. Hắn nói: "Tiến vào."

Người tới hành lễ nói: "Bẩm tướng quân, Đông thành truyền đến tin tức, Ly Vương cưỡi ngựa vội vàng ra khỏi thành, hướng phương hướng hồ Thanh Lương mà đi."

Tay Phó Trù nắm chặt một chút, tâm hắn (TCVU) quả nhiên còn ở trên người nàng, như vậy rất tốt. "Tình huống hồ Thanh Lương như thế nào?"

Người tới đáp: "Thuyền bị chìm, phu nhân cùng vị công tử kia cùng nhau lê sơn nhai, bị hắc y nhân ngăn chặn, đánh đến kịch liệt. Giống như tướng quân dự liệu, hắc y nhân mang mặt nạ hạ lệnh lưu lại người sống, giống như có điều cố ky."

Lại qua thời gian một chén trà, lúc người nọ lại lần nữa tiến vào, sắc mặt không giống như lúc trước bình tĩnh như vậy, mà là biểu tình thấp thỏm bất an, hăn quỳ trên mặt đất, cúi đầu, sau một lúc lâu cũng không dám mở miệng.

Phó Trù hợp lại mi, nói: "Có tin tức gì liền mau nói."

Người nọ đau rũ đến cực thấp, do do dự dự, nói: "Bẩm tướng quân, Hạng thị vệ không bắt được hắc y nhân mang mặt nạ, mà phu nhân, phu nhân....."

Phó Trù trong lòng có một chút khẩn trương, sắc mặt lập tức biến đổi, trầm giọng nói: "Phu nhân xảy ra chuyện gì? Nói!"

Người nọ vội vàng nói: "Phu nhân, thân bị trọng thương, được Ly Vương cứu đi. Nghe nói trên thân kiếm kia có độc, không biết tính mạng của phu nhân có hay không nguy hiểm."

Nàng bị thương? Nàng vẫn là bị thương! Phó Trù thể xác và tinh thần kịch chấn (kịch liệt + chấn động), khuôn mặt luôn luôn bình tĩnh cuối cùng biến sắc, không tự chủ được lui hai bước, tim bị bóp chặt từng trận từng trận khẩn trương, tê dại lan rộng ra. Dòng khí nóng giận cực lớn từ quanh thân hăn phát ra, giống như muốn bao phủ cả tòa quân doanh. Người quỳ trên mặt đất chỉ cảm thấy một cổ đáng sợ tràn ngập cả con tim, thân mình không khỏi phát run, không dám nâng đầu.

Qua hồi lâu, Phó Trù trầm giọng hỏi: "Bạn họ hiện tại ở nơi nào?"

"Bẩm tướng quân, bạn họ đi về phương hướng phủ Ly Vương."

.....

Phủ Ly Vương

Tông Chính Vô Ưu lợi dụng nước trong hàn trì ngầm (ao nước lạnh dưới lòng đất) vì nàng chữa thương đuối độc, xử lý tốt miệng vết thương, mang nàng an trí ở trên tháp (giường nhỏ) nơi mà sau khi hăn luyện công xong dùng để nghỉ

ngơi. Hắn an vị ở bên người nàng, lắng lặng nhìn chăm chú nữ tử khiến hắn đêm ngày thương nhớ, lại có một loại cảm giác bùng tỉnh như mộng.

Đã hơn một năm nay, hắn không có lúc nào là không nhớ tới nàng, nếu lúc trước ở trong thạch thất, nàng chịu quay đầu bước một bước, như vậy, hiện giờ bọn họ sẽ là hạnh phúc cỡ nào? Nhưng mà nàng không làm như vậy, nàng lựa chọn Phó Trù, lựa chọn một cuộc sống không có hắn, lưu lại cho hắn một mảnh không động trong dòng nước chảy của năm tháng không ngừng khuếch trương lan tràn, đem hắn gắt gao vây ở trong đó, vĩnh viễn không thể chạy thoát. Trong lòng chua xót từng đợt mạnh mẽ dâng lên, hắn rũ mắt, nhẹ nhàng nắm tay nàng, ngón tay tinh tế tái nhợt đều có thể dẫn tới từng đợt đau thắt trong tim hắn. Thật buồn cười, hắn tự cho là một người lạnh khốc vô tình, hiện giờ thế nhưng vì một nữ nhân mà luân hâm đến giờ, thật là thật đáng buồn.

Cửu hoàng tử an tĩnh đứng ở một bên, hắn trước nay cũng không dám tưởng tượng, Thất ca thế nhưng cũng sẽ có biểu tình ôn nhu như vậy, động tác thật cẩn thận như vậy. Hắn yên lặng xoay người đi ra ngoài, không muốn quấy rầy bọn họ, đi tới cửa, thấy quản gia vội vàng đi đến, hắn vội hỏi: "Chuyện gì?"

"Khởi bẩm Cửu điện hạ, Vệ quốc Đại tướng quân cầu kiến Vương gia."

Tông Chính Vô Ưu thân hình chấn động, mau như thế đã tới rồi? Hắn buông tay nàng, lại nhìn nàng thật sâu một cái, xoay người đi ra hàn thắt.

Ngoài cửa phủ, Phó Trù một thân quan bào thăng lưng mà đứng, thấy sắc mặt Tông Chính Vô Ưu tối tăm, áo trắng trước ngực nhiễm một mảnh máu đen, đồng mắt hắn không khỏi co rụt lại, cảm giác sợ hãi chưa bao giờ từng có tràn ngập cả trái tim. Phó Trù lấy lại bình tĩnh, trên mặt treo lên biểu tình luôn luôn ôn hòa, bước lên trước chắp tay trước ngực hướng hắn (TCVU) làm lễ, ngữ mang lo lắng cùng cảm kích nói: "Nghe nói Ly Vương cứu phu nhân của bốn tướng, trong lòng bốn tướng vô cùng cảm kích, đặc biệt tới nói lời cảm tạ."

Tông Chính Vô Ưu đứng ở bậc thang phía trên, ngẩng đầu rũ mắt xuống nhìn

hắn, nửa híp mắt, ánh mắt kia sắc bén vô cùng, rồi lại mang theo lạnh băng cùng phức tạp nói không rõ. Những thứ đó Phó Trù nhìn như là không thấy, hắn thăng tấp vọng vào đáy mắt đau đớn chôn dấu thật sâu của Tông Chính Vô Ưu, trong lòng hắn đột nhiên bị bóp chặt. Chẳng lẽ nàng.....?

Cửu hoàng tử ngữ điệu thực không khách khí, nói: "Thất ca của ta cứu Li Nguyệt lại không phải vì ngươi Phó tướng quân, nào dùng đến Phó tướng quân tự mình tới cửa nói lời cảm tạ?"

Trên triều đình hoặc là sau lưng, hắn xem Phó Trù không vừa mắt, cùng Phó Trù đối chọi gay gắt cũng không phải chuyện một ngày hai ngày. Phó trù hôm nay không có tâm tư cùng hắn tranh chấp, chỉ đối với Tông Chính Vô Ưu hỏi: "Có thể hay không nói cho ta biết phu nhân của ta.....tình huống hiện nay như thế nào?" Sắc mặt hắn bình thản, tựa không gợn sóng, nhưng trong âm thanh lại rõ ràng có lo lắng cùng khẩn trương.

Tông Chính Vô Ưu môi mỏng nhẹ nhấp, trong lòng nói không nên lời là cái tư vị (cảm thụ) gì.

Cửu hoàng tử cười nhạo nói: "Ngươi yên tâm, có Thất ca của ta ở đây, đương nhiên Li Nguyệt sẽ không có chuyện gì, chẳng qua....."

Phó Trù hơi chút an tâm, hỏi: "Chẳng qua cái gì?"

Cửu hoàng tử liếc mắt nhìn hắn, hỏi: "Phó tướng quân, ngươi nói..... Nếu hôm nay Thất ca của ta không cứu nàng, nàng sẽ như thế nào?"

Trong lòng Phó Trù chấn động, một loại cảm giác sợ hãi từ tâm trỗi dậy, không dám tưởng tượng đến, nếu hôm nay Tông Chính Vô Ưu không có chạy đến hoặc là lại tới trễ một lát, vậy hậu quả sẽ như thế nào? Hắn nói: "Nếu không có Ly Vương ra tay cứu giúp, chỉ sợ tánh mạng phu nhân bỗn tướng thật đáng lo ngại."

"Sai!" Cửu hoàng tử bước xuống bậc thang, vòng quanh dạo qua Phó Trù một

vòng, nghiêng đầu ở bên tai hắn thật lớn tiếng nói: "Không phải tánh mạng đáng lo ngại, là khẳng định mất mạng!"

Tay Phó Trù trong tay áo run run lên, nói: "Cho nên bốn tướng hết sức cảm kích ân tình cứu giúp của Ly Vương....."

"Ngưng lại!" Cửu hoàng tử cắt đứt lời hắn nói, dương môi, cười đến rực rỡ sáng lạn, nói: "Ta nghĩ Phó tướng quân ngươi nhất định là làm rồi. Thất ca của ta căn bản không cứu phu nhân của ngươi, người huynh ấy cứu là Li Nguyệt, phu nhân của ngươi Dung Nhạc trưởng công chúa đã trầm thi đáy hồ. Cho nên..... Từ nay về sau, trên đời này, không có cái gì Dung Nhạc trưởng công chúa, cũng không có tướng quân phu nhân, chỉ có Li Nguyệt, nàng sẽ trở thành thê tử của Thất ca ta, cùng ngươi không có bất luận quan hệ gì. Phó tướng quân, ngươi.....

Mời trở về đi." Hắn nói như là chuyện đương nhiên vậy..

Phó Trù trên mặt như cũ mang theo ôn hòa hữu lễ cười, nhưng ánh mắt lại là dần dần lạnh băng, ngữ thanh đã trầm xuống, nói: "Cửu điện hạ lời này sai rồi! Bất luận nàng là Dung Nhạc trưởng công chúa hay là Li Nguyệt, nàng đều là thê tử của bốn tướng. Còn thỉnh Ly Vương chỉ đường, bốn tướng muốn mang nàng hồi phủ."

Tông Chính Vô Ưu câu một bên khéo môi, cười như không cười, nhướn mày nhìn hắn, ngạo thanh nói: "Nếu..... Bốn vương cự tuyệt thì sao?"

Phó Trù giương giọng nói: "Ly Vương chớ có quên, nàng không chỉ là phu nhân mà bốn tướng cười hỏi đàng hoàng, nàng vẫn còn là công chúa hòa thân, hai thân phận quan trọng này, người trong thiên hạ đều biết, là sự thật ai cũng sửa đổi không được."

Tông Chính Vô Ưu vung tay áo, cười lạnh nói: "Ngươi cho rằng lấy quan hệ hai nước là có thể dọa đến bốn vương? Hừ! Thân phận là cái gì, bốn vương cũng không để vào mắt."

Phó Trù cười nói: "Bốn tướng biết Ly Vương không để bụng những chuyện

này, nhưng cũng không có nghĩa là Dung Nhạc cũng không để bụng. Nghĩ chắc Ly Vương cũng biết, đã hơn một năm nay, ta cùng với nàng phu thê hai người cầm sắt hòa minh, sống hết sức hạnh phúc. Ta nghĩ..... nàng cũng nhất định không hy vọng có người ở giữa phá hư cuộc sống hạnh phúc yên ổn này?"

Hắn(TCVU) đương nhiên biết! Tuy đang ở Giang Nam xa ngàn dặm, nhưng tất cả chuyện có quan hệ cùng nàng, Tông Chính Vô Ưu đều rõ như lòng bàn tay. Hắn đã từng nghĩ tới cứ như thế mà trôi qua, một người bi ai cũng tốt, khổ cũng được, nếu nàng đã lựa chọn, vậy hắn liền dừng tay. Hắn có kiêu ngạo của hắn! Nhưng mà chuyện hôm nay, khiến cho hắn không thể khoanh tay đứng nhìn.

Tông Chính Vô Ưu lạnh lùng mà nhìn đôi mắt của Phó Trù vẫn luôn ôn hòa nhưng lại dấu điểm mũi nhọn, trong lòng tức giận kiêu ngạo mạnh mẽ dâng lên, âm thanh lạnh lẽo vô cùng, nói: "Bốn vương vẫn luôn đều biết ngươi không phải là một nhân vật đơn giản, bất luận trên triều đình hoặc là trên chiến trường, ngươi đều là giỏi về ẩn nhẫn, sử dụng kế công tâm. Những việc này, bốn vương không muốn tồn tại nhiều tâm tư, nhưng mà, bốn vương mặc kệ ngươi đang tính toán cái gì, người của ngươi hôm nay thấy nàng đặt mình trong hiểm cảnh lại ẩn nấp mà không ra, khiến nàng suýt nữa bị mất mạng, chỉ bằng điểm này.....

Ngươi liền mất đi tư cách có được nàng."

Phó Trù trong lòng chấn động, khoanh tay, nắm chặt dấu ấn dưới ống tay áo, hắn(Phó Trù) thăng s翕ng lứng, ngẩng đầu nhìn thăng hắn(TCVU), hỏi ngược lại: "Bốn tướng không có tư cách? Vậy Vương gia cho rằng ai mới có tư cách? Ly Vương ngươi sao? Nếu ngươi có tư cách này, vậy thì vì sao lúc trước..... tâm nàng rõ ràng liên hệ kết nối với ngươi, lại muốn lựa chọn gả cho bốn tướng làm thê tử?"

Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu lập tức biến đổi, bị hắn (Phó Trù) hung hăng đâm trúng chỗ đau, trong lòng chua xót không nói nổi. Hắn(TCVU) sống hơn hai mươi năm, chưa bao giờ có một sự việc, có thể làm hắn giống giờ phút này đổi mặt chất vấn của người khác, không thể cãi lại như vậy. Hắn(TCVU) làm tổn thương nàng, đây là hắn đã dùng một năm thời gian, mới suy nghĩ cẩn thận

hắn(TCVU) đến tột cùng tổn thương nàng ở chỗ nào?

Phó Trù thấy ánh mắt hắn (TCVU) ảm đạm mang đau thương, con ngươi ôn hòa hiện lên một tia vui sướng, lại nói: "Dù cho tính bốn tướng có tính toán suy nghĩ gì, cũng chưa từng có ý tổn thương nàng. Bốn tướng vĩnh viễn sẽ không giống như ngươi, mặc kệ nàng một người đi ở trong mưa thương tâm khóc thút thít, cuộn tròn ở dưới mái hiên nhà người, chậm rãi liếm láp miệng vết thương của chính mình." Nói những lời này, đau đớn cùng vui sướng ở trong ngực hắn quay cuồng, cùng tồn tại mà sinh ra. Hắn(Phó Trù) sẽ không nói cho người khác biết, kỳ thật là hắn (Phó Trù) cho dù muốn làm tổn thương tâm nàng cũng tổn thương không được. Vốn dĩ hắn không thể vào được tâm nàng, thì như thế nào tổn thương được tâm nàng?

Tim Tông Chính Vô Ưu hung hăng run lên, câu câu chữ chữ của Phó Trù như lưỡi dao sắc bén chỉ thẳng chỗ hiểm yếu của hắn, làm tâm hắn như đao cắt, đau đến không thể chịu đựng được.

Cửu hoàng tử tức giận nói: "Phó Trù, ngươi đừng ở chỗ này nói hươu nói vượn."

Phó Trù ôn hòa khéo miệng, không thể thấy mà hơi hơi giơ lên, lại không nhìn Cửu hoàng tử, chỉ gắt gao nhìn thẳng Tông Chính Vô Ưu, tiếng nói nghe thấy làm như thập phần khẩn thiết, lại nói: "Ly Vương hắn là biết, Dung Nhạc thích sống những ngày tháng bình tĩnh (bình yên an tĩnh). Một năm trước trên hôn lễ, Ly Vương đã huỷ hoại thanh danh của nàng, khiến cho nàng thống khổ không chịu nổi, hiện giờ lại cưỡng chế đem nàng lưu lại bên trong vương phủ, nếu truyền ra ngoài, người khác sẽ nghị luận như thế nào? Nàng thoạt nhìn tuy rằng kiên cường bình tĩnh, nhưng không có cái nữ tử nào, có thể hoàn toàn không để bụng những chuyện đồn đại vớ vẩn nào đó. Ly Vương, trong lòng ngươi nếu còn có nàng, nên vì nàng ngẫm nghĩ nhiều một chút. Để bốn tướng..... mang nàng trở về đi."

Cái mùa hè này, mặt trời chói chang nóng bức, đất bụi cũng nóng lên, cỏ

cây như muôn bị thiêu đốt. Tâm hắn(TCVU) cứ như vậy bị mổ ra, phơi ở dưới ánh nắng gắt gao, vẫn là lạnh đến phát run. "Lãnh Viêm, dẫn hắn(Phó Trù) đi hàn thắt."

"Thất ca?!" Cửu hoàng tử nhíu mày kinh ngạc gọi. Tông Chính Vô Ưu rũ mắt không nói, sắc môi tái nhợt.

"Đa tạ Ly Vương!" Phó Trù chắp tay nói lời cảm tạ.

Tông Chính Vô Ưu ở sau lưng hắn nói: "Phó tướng quân, sẽ có một ngày, ngươi cũng giống như bốn vương....." hối bất đương sơ(*)! Bốn chữ này hắn không nói ra. Ở trong quá trình lợi dụng, thả chân tình ở bên trong, không chỉ có hắn, hiện giờ lại có thêm một Phó Trù. Tông Chính Vô Ưu cười đến tự giễu, bất luận là hắn hay là Phó Trù, dù cho bọn họ tự phụ như thế nào, kế hoạch như thế nào tinh vi, tính toán không lộ chút sơ hở, thì trên đời này cũng có một nữ tử như vậy sẽ không để cho bọn họ sau khi đạt thành kế hoạch mà toàn thân thối lui.

Phó Trù thân hình cứng đờ, câu kia không nói xong, hắn từ trong tiếng nói khàn khàn của Tông Chính Vô Ưu ẩn chứa hàm ý bi thương hiểu được là ý tứ gì. Sẽ có một ngày như vậy sao? Có lẽ đi, nhưng cho dù như thế, hắn vẫn cứ không thể thay đổi. Cho nên, hắn nói: "Bốn tướng cùng Ly Vương..... Không giống nhau." Dứt lời kiên định đạp bước chân theo Lãnh Viêm mà đi.

Cửu hoàng tử vội la lên: "Thất ca, huynh như thế nào có thể để hắn cứ như vậy mà đem nàng mang đi?"

Tông Chính Vô Ưu nghiêng mắt, hỏi ngược lại: "Không cho hắn mang đi lại có thể như thế nào? Nàng tính lại thì sẽ không tự mình đi sao?"

Cửu hoàng tử nói: "Chính là, chính là..... Phó Trù lợi dụng nàng."

"Thì tính sao? Lấy trí tuệ thông minh của nàng, ngươi cho rằng nàng sẽ không biết?" Tông Chính Vô Ưu trong mắt đau thương khó nén, tiếng nói bi thương. Giữa nàng cùng Phó Trù từ lúc bắt đầu chính là lợi dụng lẫn nhau. Nàng

chính là tình nguyệt làm quân cờ trong tay người khác, cũng không muốn cho
hắn thêm một lần cơ hội.

Cửu hoàng tử ngây ngôc đứng đó, có chút không rõ. Thất ca lợi dụng Li
Nguyệt, nàng thương tâm đến như vậy, mà Phó Trù lợi dụng nàng, nàng biết lại
không để bụng?

.....

Hối bất đương sơ: biết vậy chẳng làm

(sớm biết có ngày hôm nay, thì chẳng làm như vậy)

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Ly Vương Tuyễn Phi (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Lúc Phó Trù ôm Mạn Yêu đi ra, ngoài cửa đã không thấy Tông Chính Vô Ưu cùng Cửu hoàng tử, chỉ có một chiếc xe ngựa cùng một mã phu chờ ở nơi đó. Bên trong xe ngựa rộng lớn thoải mái, kỹ thuật đánh xe của mã phu kia rất tốt, một đường chạy về phủ Tướng quân rất là vững vàng, hoàn toàn không có cảm giác xóc nảy. Phó Trù vỗ về khuôn mặt nữ tử trong lòng ngực, trong lòng một mớ hỗn loạn.

Đêm nay chỉ có mấy ngôi sao thưa thớt trên bầu trời, những đám mây thì nhàn nhạt trôi, bọn hạ nhân ở phủ Vệ quốc Tướng quân đi đường đều cúi đầu, không dám phát ra nửa tiếng động.

Bên ngoài tẩm các Thanh Mịch viên, Hạng Ảnh cùng Tiêu Sát hai thị vệ thân cận nhất bên người hai vị chủ tử, đang quỳ ngay thẳng thẳng. Bọn họ lưng thẳng tắp, cúi đầu ánh mắt nghiêm nghị, tâm tư khác nhau.

Thời điểm Mạn Yêu tỉnh lại, đã là nửa đêm canh ba. Vừa mở mắt ra liền nhìn thấy được ánh mắt phức tạp không kịp thu lại của nam tử ngồi bên cạnh giường, trong ánh mắt kia tựa hồ có hổ thẹn, lo lắng, giãy giụa.....còn có mềm mại chân chính rất khó gặp được, duy nhất không giống ngày thường ôn hòa như mang mặt nạ. Mạn Yêu sững sốt sững sốt, hơi hơi nhíu mày, liền thấy toàn bộ cảm xúc phức tạp trong mắt hắn ở trong phút chốc toàn bộ hóa thành vui sướng.

"Dung Nhạc nàng tỉnh? Mau nắm đó đừng nhúc nhích. Người đâu, phu nhân tỉnh, mau đi đem cháo tổ yến bưng tới." Phó Trù ngăn cản nàng đứng dậy, quay đầu lại đối diện nha đầu bên ngoài phân phó.

Nha đầu ngoài cửa lĩnh mệnh bước nhanh đi, Phó Trù lại quay đầu hỏi:
"Dung Nhạc, nàng cảm thấy thế nào? Có chỗ nào không thoải mái?"

Mạn Yêu không nói chuyện, ngơ ngẩn nhìn hắn, hắn ôn nhu săn sóc như vậy, còn có dáng vẻ thực khẩn trương, bất luận kẻ nào nhìn thấy, đều sẽ cảm thấy người nam nhân này là một trượng phu tốt, trăm năm khó gặp, nhưng mà, nàng lại không cách nào cảm động được, chỉ cảm thấy buồn cười.

Nàng chậm rãi nhớ lại chuyện ban ngày phát sinh, lảng lặng nâng tay mình lên, rũ mắt nhìn những ngón tay hơi tái nhợt, thấp thoáng như lại trông thấy đầy tay toàn màu đỏ tươi, thân nàng nỗi lên một trận rùng mình.

Trong phòng thắp một chiếc đèn, ánh đèn mờ nhạt mang theo ánh sáng cam hồng nhợt nhạt, một trận gió từ cửa sổ mở rộng thổi tiến vào, ánh đèn lay động làm cho gian phòng tựa hồ đều đang动荡.

Mạn Yêu hầu như cảm thấy nhìn đến đồ vật ở trước mắt đều mang theo vết máu đỏ tươi, hơi chút động đậy, bả vai đau nhức đánh úp lại. Chung quy nàng vẫn còn sống. Nàng nhắm mắt lại, miệng thở hổn hển, trong đầu dần dần hiện lên một cái thân ảnh màu trắng đẹp nước mà đi đến.

"Ta trở về như thế nào?" Âm thanh nàng suy yếu hỏi, hỏi xong không đợi Phó Trù trả lời, nhanh chóng lại nói: "Là tướng quân đã cứu ta sao? Tướng quân thật là thần cơ diệu đoán, biết ta nhất định sẽ gặp được nguy hiểm, liền an bài Hạng Ánh dẫn người mai phục ở nơi đó trước."

Nàng cười nói, ánh mắt qua lại trên khuôn mặt anh tuấn của hắn dò xét.

Phó trù mất tự nhiên mà chớp mắt, ánh mắt lần nữa trở nên phức tạp, chính lúc ánh mắt không biết nên dời đi đâu, tỳ nữ bưng cháo đi vào phòng, Phó Trù lập tức cười nói: "Nàng mới vừa tỉnh, không nên hao tâm tổn sức. Mau, ăn chút cháo." Dứt lời đỡ nàng ngồi dậy, để nàng dựa vào cái đệm mềm mại chông lên nhau, sau đó tiếp nhận chén cháo, múc một muỗng cháo tổ yến đưa đến bên miệng nàng.

Mạn Yêu không há mồm, bình tĩnh nhìn đôi mắt hắn, cảm xúc cuồn cuộn, lạnh lùng hỏi: "Vị công tử áo tím kia là Trần Phong quốc vương tử à? Người đã

sớm biết hắn sẽ đi đến nơi đó du hồ?"

Phó Trù tay nắm cái muỗng khẽ run lên, kinh ngạc mà ngẩng đầu nhìn nàng, lại thấy nàng nở nụ cười, vô cùng châm chọc nói: "Xem ra ngươi cùng hoàng huynh hợp tác cũng bất quá là như thế, hoàng huynh muốn giết hắn, ngươi lại mượn ta tới cứu hắn. Nếu lần này ta chết, cũng không biết là như ý muốn của ai?"

Thân hình Phó Trù chấn động, lập tức đem cái muỗng ném vào trong chén cháo, bắt lấy tay nàng, như là một người chìm trong bóng tối đã lâu rồi, muốn bắt lấy một tia ánh sáng cuối cùng trong sinh mệnh.

"Nàng sẽ không chết!"

"Ta sẽ không để nàng chết."

Đôi mày anh khí nhăn chặt muốn chết, ngữ khí thực kiên định, mang theo một chút run rẩy của con tim đang đập mạnh vì sợ hãi.

Mạn Yêu nghe lời này chỉ cảm thấy thực châm chọc, không để nàng chết, đơn giản chính là nàng còn có giá trị lợi dụng. Nhưng nếu nàng không có nhìn lầm, nếu như trong nháy mắt kia nàng không có xuất hiện ảo giác, như vậy, nàng cơ hồ có thể khăng định, người cứu nàng cũng không phải Phó Trù, mà Phó Trù lại dựa vào cái gì nói không để nàng chết?

Dùng sức tránh thoát khỏi tay hắn, lại không cẩn thận động đến miệng vết thương, đau nhức khiến nàng một trận choáng váng, suýt nữa ngồi không vững.

Ánh mắt Phó Trù trầm xuống, vội đỡ lấy thân thể lắc lư của nàng, ngữ khí khẩn trương nói: "Nàng đừng nhúc nhích. Cẩn thận miệng vết thương."

Mạn Yêu quay đầu đi, không nhìn hắn.

Phó Trù rũ mi, nhẹ nhàng thở dài: "Đem hết thảy mọi việc đều nhìn đến rõ rõ ràng ràng..... Dung Nhạc, nàng mệt không?"

Ánh đèn lại đang lay động, lắc qua lắc lại chiếu lên khuôn mặt tái nhợt của nàng, nàng nâng cằm lên, mặt vô biểu tình nói: "Mệt hay không mệt, lại có thể như thế nào? Ta ngược lại không muốn nhìn rõ ràng, nhưng tất cả mọi chuyện đều liên quan đến ta!" Lần này còn kém chút nữa là muốn mạng nàng, có thể nhìn không rõ sao? Buổi sáng trước khi rời đi, người này có bao nhiêu là nghiêm túc kêu nàng đem tâm mình lưu lại cho hắn! Đem tâm lưu lại cho một người không thời khắc nào không quên lợi dụng nàng? Nàng có ngốc như vậy không?

Nụ cười bạc bẽo lạnh lùng lại châm chọc tràn ngập ở khói môi nàng, Phó Trù nhìn biểu tình nàng như vậy, trong lòng dâng lên một loại tư vị khó nói, hơi hoi hé miệng, cuối cùng lại chỉ thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: "Dung Nhạc, ta không muốn tổn thương nàng. Ta để nàng đi, là bởi vì ta biết bọn họ sẽ không tổn thương nàng. Nhưng nàng vì sao muốn lấy mạng mình đi cứu một người xa lạ chỉ là lần đầu tương ngộ?"

"Người xa lạ?" Mạn Yêu cười khổ nói: "Cái người xa lạ này, có thể vì ta buông vũ khí, đem chính tính mạng của mình giao cho kẻ địch!"

Nàng ngoái đầu nhìn lại hắn, ánh mắt trong sáng mà sắc bén, tựa hồ đang hỏi: "Ngươi có thể chứ, phu quân đại nhân, người luôn miệng nói muốn cùng ta bên nhau cả đời?"

Phó Trù bị nàng nhìn đến tâm chìm thăng xuồng, thế nhưng có chút không dám nhìn thăng vào mắt nàng, vội vàng đứng dậy nói: "Nàng nghỉ ngơi đi." Sau đó vội vàng hướng tới cửa bước đi.

Nàng nhìn thấy Tiêu Sát cùng Hạng Ánh vẫn quỳ nơi đó. "Tướng quân." Mạn Yêu ở phía sau gọi lại hắn, nhàn nhạt nói: "Mặc kệ là Hạng Ánh, hay là Tiêu Sát, cho bọn họ đều đứng lên đi. Bọn họ bất quá là nghe lệnh hành sự, cần gì phải để bọn họ quỳ tại đây thỉnh tội?"

Phó Trù đi tới cửa nghe thấy thế, thân hình cứng đờ, bước chân ngừng lại một chút, không có quay đầu lại tiếp tục bước đi.

Chén cháo tổ yến trên bàn ở đầu giường còn tỏa ra hơi nóng, cả phòng đều là mùi cháo ngọt ngọt. Mạn Yêu nhìn lướt qua, không muốn ăn, kêu người mang xuống, lúc sau không còn buồn ngủ, trợn tròn mắt an tĩnh nằm trên giường, nhìn Tiêu Sát đã đứng dậy nhưng vẫn đứng ở ngoài cửa sổ chưa từng rời đi, trong lòng dâng lên một cảm xúc bi thương.

Ở trong trí nhớ của nàng, từ khi đến thế giới này, Tiêu Sát cùng Linh Nhi vẫn luôn bồi ở bên người nàng, dạy nàng luyện kiếm, bồi nàng đánh đàn, xem nàng chơi cờ, chưa bao giờ hỏi nàng vì sao đột nhiên giống như cái gì đều không biết, mà thứ nàng biết, bọn họ lại chưa từng gặp qua. Tính tính đã có bốn năm, bốn năm thành tâm đoi đai, sớm chiều làm bạn, đồng hội đồng thuyền, nếu như vậy còn không thể toàn tâm tín nhiệm, vậy thế giới này còn có cái gì là đáng giá để nàng đi tin tưởng?

Nhắm mắt lại, trong đầu lại hiện ra cái thân ảnh màu trắng kia, lăng thủy đẹp sóng, hướng nàng chạy như bay mà đến.....

Trong lòng tắc nghẽn nhói đau, nàng cuồng quít lại mở to mắt.

Nhin thấy Linh Nhi, là ở buổi sáng ngày hôm sau.

Linh Nhi lấy tốc độ giống như gió lốc vọt vào tẩm các, bổ nhào vào trước giường Mạn Yêu, vui sướng kêu lên: "Chủ tử, ngài đã tỉnh! Ngày hôm qua làm ta sợ muôn chết."

Mạn Yêu nhàn nhạt cười nói: "Không có việc gì."

Linh Nhi gật đầu, trong mắt lại ngâm nước mắt, nước nở nói: "May mắn Ly Vương xuất hiện đúng lúc, bằng không nô ti thật không dám tưởng tượng....."

"Ngươi nói..... là Ly Vương? Là hắn đã cứu ta?" Nàng nhẹ giọng hỏi, âm thanh lại có chút run run lên.

"Đúng vậy, chủ tử, Ly Vương khinh công thật là lợi hại, mặt hồ rộng như vậy,

hắn thế nhưng giống như đi ở trên đất bằng, cứu ngài bình yên vô sự trở về. Ngài không nhìn thấy, lúc ấy Ly Vương sắc mặt rất dọa người, biểu tình đó, tựa như người khác giết cả nhà hắn....."

"Đừng nói bậy!" Mạn Yêu nhíu mày nhẹ mắng.

Hai chữ Ly Vương kia, khiến đáy lòng Mạn Yêu chấn động, nghi vấn cùng đáp án từ tối hôm qua đến bây giờ vẫn luôn xoay quanh ở trong lòng nàng, cứ như vậy dễ dàng bị Linh Nhi phơi bày ra. Mạn Yêu tuy lòng có chuẩn bị, nhưng thân hình vẫn không khỏi chấn động, thế nhưng thật là hắn!

Linh Nhi nói: "Nô tỳ không nói bậy, là thật sự thực dọa người! Mọi người cũng không dám nhìn hắn. Hắn còn ôm ngài, lạnh lùng mà đối Lãnh Viêm ra mệnh lệnh nói: "bình nó"! Sau đó liền xuất hiện rất nhiều người áo huyền mang mặt nạ, cơ hồ đem tòa núi kia san bằng thành bình địa....."

Một số việc bị cố tình cho chìm vào đáy lòng theo những lời này của Linh Nhi lặng lẽ nỗi lên, khiến tâm Mạn Yêu tức khắc rối loạn. Mà theo như lời nói của Linh Nhi phản ứng của nam tử ngay lúc đó, tựa như hôm qua thời điểm ở giữa sinh tử một đường bị hắn ôm vào trong lòng ngực, nàng cảm giác được hắn khẩn trương, phẫn nộ, sợ hãi, hoảng loạn..... Hết thảy cảm xúc này đều sẽ khiến người ảo giác nàng đối với hắn mà nói là tồn tại không thể thiếu. Nhưng mà, Ly Vương Tông Chính Vô Ưu lãnh khốc vô tình như vậy, cũng có người tồn tại không thể thiếu trong sinh mệnh của hắn sao?

Nàng không tự chủ được mà suy nghĩ, đầu tiên là ra roi thúc ngựa đưa quả lệ chi, lại ở hồ Thanh Lương cứu giúp, hắn cũng không phải là loại người có thói quen bỏ ra tâm tư vì người khác, hắn cũng không thích du hõi, vậy hắn vì sao lại xuất hiện ở nơi đó, lại vừa lúc cứu tính mạng nàng? Là trùng hợp? Hay là có nguyên nhân khác? Còn dễ dàng cho Phó Trù đem nàng mang về phủ Tướng quân như vậy. Nàng cho rằng, hắn là người kiêu ngạo tự phụ như vậy, bất luận năm đó hắn hỏi nàng câu nói cuối cùng kia là thiệt tình hay là giả ý, hắn đều sẽ bởi vì nàng cự tuyệt, từ đó đối với nàng chán ghét tận xương, coi nàng như là

người xa lạ. Nhưng lúc nàng mệnh huyền nhất tuyển, hắn hướng tới nàng tốc độ như bay, thân ảnh như tư thái của thiên thần nhưng lại vội vàng như vậy.

Đối với Tông Chính Vô Ưu, nàng cho rằng nàng đã quên hắn rồi; nàng cho rằng lại nghe được tên của hắn nàng sẽ thực bình tĩnh sẽ không còn đau lòng; nàng cho rằng hắn lại xuất hiện lần nữa sẽ không làm đảo loạn tâm nàng. Ngực bỗng nhiên đau nhói lên, có chút hít thở không thông, Mạn Yêu dùng bàn tay không bị thương xoa ngực, nhắm mắt lại, miệng vết thương bị chôn dấu dưới đáy lòng lại bị xé rách ra.

Linh Nhi thấy sắc mặt nàng không đúng, vội đình chỉ lời nói, kêu lên: "Chủ tử, ngài làm sao vậy? Miệng vết thương đau sao? Nô tỳ đi kêu đại phu."

"Không cần." Mạn Yêu giữ chặt Linh Nhi, thở hổn hển hai cái, mới nói: "Ta không có việc gì, có lẽ thời tiết quá nóng, ngực có chút không thoải mái. Đúng rồi, vị công tử áo tím thế nào rồi?"

Linh Nhi nói: "Hắn không có việc gì, chỉ bị chút thương nhẹ, còn nói thêm câu nói kỳ lạ."

Mạn Yêu hỏi: "Nói cái gì?"

Linh Nhi suy nghĩ lại nói: "Hắn nói "người này chính là Ly Vương sao? Lịch Võ, người trước kia nói sai rồi, hắn cuồng ngạo tự phụ cũng không phải cậy vào hoàng đế sủng ái, mà là hắn có bản lĩnh như vậy. Chỉ cần hắn nguyện ý, cái giang sơn này, sớm hay muộn cũng là của hắn." "

Mạn Yêu sững sốt, đây là lời Ninh Thiên Dịch nói? Xem ra hắn lần này tiến đến Lâm Thiên quốc cũng không chỉ là vì tuyển thê tử đơn giản như vậy.

"Sau đó thế nào?" Mạn Yêu lại hỏi.

Linh Nhi nói: "Sau đó, tất cả sát thủ hắc y nhân toàn bộ đều bị giết chết, ngay cả Hạng Ánh mang theo cung tiễn thủ cũng không có một người tồn tại đi ra tòa

núi kia! Bọn họ bắt Hạng Ânh cùng đầu lĩnh hắc y nhán..... Chủ tử, ngài biết không? Cầm đầu những hắc y nhán đó cư nhiên là Tiêu Sát! Nô tỳ năm mươi cũng chưa nghĩ đến.....người thiếu chút nữa hại chết ngài là hắn! Nô tỳ hỏi hắn vì cái gì, hắn giống như người câm, một chữ cũng không chịu nói....."

Linh Nhi càng nói càng tức giận, nhưng Mạn Yêu lại nhàn nhạt nói: "Người của Vô Ân lâu, quả nhiên là lợi hại!"

Linh Nhi sững sốt một chút, kỳ lạ hỏi: "Chủ tử, ngài như thế nào không tức giận? Nô tỳ ngày hôm qua nhìn đến là Tiêu Sát, nô tỳ đều muốn tự tay giết hắn!"

Mạn Yêu nói: "Giết hắn có ích lợi gì, hắn bất quá là nghe lệnh hành sự."

"Nghe lệnh hành sự? Nghe mệnh lệnh của ai?" Linh Nhi hỏi, hỏi xong đột nhiên nghĩ đến cái gì, trùng lớn đôi mắt: "Chủ tử ý tứ là..... Hoàng Thượng? Không có khả năng không có khả năng, Hoàng Thượng sẽ không hại chủ tử, sẽ không!"

Linh Nhi kinh hoảng lắc đầu, làm như không thể tin tưởng, Mạn Yêu lại nhàn nhạt cười nói: "Người hắn muốn giết lại không phải ta, người khẩn trương như vậy làm cái gì?" Nói xong đi kéo tay Linh Nhi, nhìn đôi mắt Linh Nhi, Mạn Yêu biểu tình nghiêm túc mà nói: "Linh Nhi, ta mặc kệ ngươi cùng Tiêu Sát còn nghe mệnh lệnh ai, thay ai làm việc, ta ở thế giới này có thể tin tưởng chỉ có hai người các ngươi, vô luận phát sinh chuyện bao lớn, ta đều không muốn đi hoài nghi các ngươi."

"Chủ tử....." Linh Nhi cảm thấy sắp khóc ra tới, Mạn Yêu vỗ vỗ tay nàng, cười nói: "Được rồi, ta tin tưởng lúc này đây, Tiêu Sát có chính lý do của hắn, ta bị thương cũng là ngoài ý muốn. Người đi nói cho hắn biết, ta không trách hắn, kêu hắn trở về nghỉ ngơi đi, chuyện này, qua mấy ngày nữa hẵng nói. Ta muốn nghỉ ngơi, không có việc gì, đừng cho người tiến vào quấy rầy ta."

Nói xong nàng nhắm mắt lại, chờ Linh Nhi sau khi rời khỏi đây mới lại mở mắt ra, như cũ không hề thấy buồn ngủ, không biết phải như thế nào mới có thể

làm chính lòng mình yên tĩnh xuống, không thèm nghĩ đến sự tính toán của hoàng huynh, không thèm nghĩ đến sự lợi dụng của Phó Trù, càng không thèm nghĩ tới lý do Tông Chính Vô Ưu cứu nàng.

Hôm nay Lâm Thiên hoàng có chỉ, Vương tử Trần Phong quốc thân thể không khoẻ, thưởng hoa yến dời đến bảy ngày sau, thiết lập tại kinh thành Bắc giao, biệt cung tránh nóng Vân Liên Sơn.

Mạn Yêu ở trên giường nằm bốn ngày, mới dần dần tốt một chút. Bốn ngày này, Phó Trù mỗi ngày hạ triều liền trở về bồi nàng, đối với nàng có thể nói là chăm sóc cẩn thận tỉ mỉ.

.....

Vân Liên Sơn chung dục linh tú (*), thanh u nhã tĩnh, biệt cung tránh nóng đinh đài lầu các, giả sơn quái thạch (*), được xây dựng đến tinh mỹ tuyệt luân (tinh xảo vô cùng).

Trong Thánh Liên uyển, một cái hồ nước xanh biếc thật lớn, hợp với ba tòa nhà thuỷ tạ hình thành một hình tam giác, bốn phía thủy tạ lá sen xanh biếc phủ kín cả hồ nước, nhìn không thấy mặt nước vẫn đục. Tháng sáu hoa sen nở rộ, tranh nhau khoe sắc, đẹp không sao tả xiết.

Mạn Yêu cùng Phó Trù đến là lúc cách vãn yến (tiệc tối) bắt đầu còn tới một canh giờ, nhưng điện Quan Hà đã thập phần náo nhiệt. Văn võ bá quan cùng các nữ quyền phân tụ (phân khai + tụ họp) mẩy chõ, nói chuyện thật là hăng say, không khí trong điện cực kỳ hòa hợp.

Mà hấp dẫn ánh mắt của mọi người nhất đó là những tiểu thư quan gia (con nhà quan) trang điểm hết sức tỉ mỉ kỹ lưỡng, mập ốm cao thấp, kiều diễm vô cùng, ngẫu nhiên cười duyên vài tiếng, lấy tay áo che mặt, làm bộ dáng thận thùng, thật là người so với hoa còn kiêu diễm quyến rũ hơn, lấn át cả liên sắc (vẻ đẹp của hoa sen) trong hồ nước xanh biếc.

Thưởng hoa thưởng hoa, thì ra thưởng đều không phải là hoa trong hồ, mà là hoa mỹ nhân. Nhìn các tiểu thư trong mắt đựng đầy chờ đợi cùng khát khao, ngược lại khiến Mạn Yêu cảm thấy kỳ lạ, cuộc thưởng hoa yến này nếu là vì cùng Trần Phong quốc liên hôn mà chuẩn bị, theo lý mà nói, nữ tử đều giống nhau hẵn là sẽ không thích rời xa nơi chôn rau cắt rốn, gả đến các quốc gia ở xa, nhưng vì sao những tiểu thư đó lại giống như đều ngóng trông có thể được lựa chọn?

Thấy Phó Trù cùng Mạn Yêu tới rồi, quan lại toàn bộ đứng dậy đón chào.

Hôm nay Mạn Yêu mặc một chiếc áo bào gấm Vân Cẩm màu nguyệt bạch (*), chính là do Phó Trù cố ý chuẩn bị cho nàng, tay áo rộng lưu sa, vừa thấy liền biết là trân phất chi vật khó có được. Mái tóc đen dài được quấn lên đơn giản, thoạt nhìn tùy ý tự nhiên nhưng lại không mất đi khí chất cao quý.

Không biết là phu nhân của vị quan viên nào vừa thấy Mạn Yêu liền nhiệt tình mà đi lại đây, đầy mặt tươi cười nói: "Vị này chính là Dung Nhạc trưởng công chúa đi? Quả nhiên là quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành, lại thực xứng với một thân trang điểm này, giống như thiên tiên! Trách không được hai gã nam tử xuất sắc nhất triều ta đều vì ngài mà khuynh đảo! Buổi tối hôm nay có ngài ở đây nha, các quận chúa, tiểu thư gì đó cũng chỉ còn lại góp phần xem náo nhiệt mà thôi."

Cuối cùng một câu của bà ta cố ý hạ giọng, nhưng người bên cạnh vẫn là nghe đến rõ ràng, bốn phía ánh mắt tràn ngập địch ý hướng bên này nhìn.

Mạn Yêu thân mình cứng đờ, vị phu nhân kia minh bao ám biếm (*) nói mấy câu nghe đến như là tán dương, kỳ thật chính là nói nàng đã gả cho người, còn không an phận, vương tử tuyển thê, nàng là phụ nữ có chồng nên đem chính mình trang điểm bình thường một chút. Nàng hơi hơi nhíu mày, không cần nhìn liền biết tất cả ánh mắt các nữ quyền đều tập trung ở trên người nàng, tựa hồ nàng mới là đối thủ lớn nhất các nàng ta.

Mạn Yêu không dấu vết mà tránh đi động tác như ra vẻ quen thuộc nhiệt tình của vị phu nhân kia, nàng rất được thể mà cười nói: "Phu nhân này thật biết nói đùa, Dung Nhạc đã là vợ người, nào có thể cùng các tiểu thư như hoa như ngọc đánh đồng."

Vị phu nhân kia lại nói: "Công chúa quá khiêm tốn! Di? Công chúa một thân xiêm y này thật là đẹp mắt, là hàng mới đến của cẩm y phường đi? Nhất định là Phó tướng quân vì công chúa mà chuẩn bị riêng. Vừa thấy liền biết giá trị liên thành. Phó đại tướng quân đối với công chúa thật tốt nha, đại nhân nhà ta đối với ta tốt nết bằng một nửa Phó tướng quân đối với công chúa, ta nắm mơ đều phải cười tinh. Các ngươi nói có phải hay không nha?"

Chúng các phu nhân vây lại cười rộ, không biết là ai đẩy Mạn Yêu một phen, vừa lúc đẩy ở bả vai bị thương chưa khỏi hăn của nàng, một trận xe nứt đau, khiến tâm nàng sinh bực bội, không có tâm tư phí sức cùng những người này, liền lẽ phép mà cười cười, nhàn nhạt nói một câu: "Các vị phu nhân từ từ trò chuyện." Sau đó lẽ phép gật gật đầu, bỏ đi. Các phu nhân kia, bĩu môi, cũng không hề để ý nàng, từng người đoàn tụ ở bên nhau nói chuyện phiếm.

Mạn Yêu tìm một chỗ thanh tĩnh ngồi xuống, nhìn Phó Trù bị đủ loại quan lại vây quanh ở giữa, ứng đối khéo léo, thành thạo. Mà nàng một mình tĩnh tọa (ngồi yên lặng), một thân khí chất trầm tĩnh thanh ngạo (thanh nhã kiêu ngạo) cùng đám người náo nhiệt này có chút không hợp nhau.

Sắc trời dần tối, điện Quan Hà bốn phía đã treo đầy các đèn màu cung đình, ánh đèn nghiêng nghiêng đổ mà xuống, chiếu rọi một hồ hoa sen, giống như thiếu nữ chưa lấy chồng trang điểm một dung nhan đẹp nhất, nhìn qua càng thêm kiều diễm mà mỹ lệ. Mạn Yêu ngồi ở chỗ này, cũng không có một chút tâm tình thưởng cảnh.

"Chủ tử, vẫn yên còn sớm, ngài nếu là cảm thấy buồn, liền đi ra ngoài dạo một chút đi." Linh nhi đề nghị.

Mạn Yêu nghĩ nghĩ, gật đầu, mang theo Linh Nhi lặng lẽ đi khỏi điện Quan Hà.

Vừa ra Thánh Liên uyển, không khí tựa hồ tốt rất nhiều. Mạn Yêu tìm một con đường nhỏ u tĩnh (vắng vẻ yên tĩnh) chậm rãi đi ra ngoài, con đường kia hai bên cây cối rậm rì, núi giả san sát. Nàng lúc này mới phun ra một ngụm không khí không thỏa mái, nhưng vừa mới đi qua một tòa núi giả, liền nghe được núi giả phía sau truyền đến một trận tiếng đánh chửi. Mạn Yêu nhíu mày, tại sao nơi nào cũng không thanh tịnh!

Nàng không muốn xen vào việc người khác, đang định xoay người rời đi, liền nghe thấy một giọng nam mắng:

"Tiện nhân, ngươi một người chạy ra làm gì? Có phải hay không muốn đi tìm Vô Ưu ca ca của ngươi? Hừ! Ly Vương nếu là coi trọng ngươi cái đồ đê tiện này, ngươi sẽ không đến mức gả cho ta. Ta nói cho ngươi biết, nếu cha ngươi đem ngươi gả cho ta, ngươi phải cho ta an phận một chút, nếu là còn dám nhớ thương nam nhân khác, xem ta có lột da của ngươi không!" Dứt lời lại là một trận tiếng tay đấm chân đá.

.....

(*) Chung dục linh tú: ngưng tụ linh khí trong thiên địa, sông nước tú mĩ, nhân tài xuất hiện lớp lớp.

(*) Giả sơn quái thạch: những hòn đá hình dáng kỳ lạ làm thành núi giả, hòn non bộ.

(*) Màu nguyệt bạch: Màu lam nhạt, chỉ chính là màu sắc của ánh trăng, cô nhân cho rằng màu sắc ánh trăng cũng không phải là trắng thuần, mà là có một chút màu lam nhàn nhạt.

(*) Minh bao ám biếm: Chính là ngoài mặt khích lệ khen ngợi, nhưng ẩn ý bên trong kỳ thật là nói móc, khinh thường châm chọc người.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Ly Vương Tuyễn Phi (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Mạn Yêu giật mình, lập tức theo tiếng mà đi tới.

Chỉ thấy ở phía sau núi giả, một nữ tử đang cuộn tròn trên mặt đất, quần áo dính đất, tóc tai rối loạn, khéo môi còn dính một vết máu, nhìn nam tử đang tăng thêm mấy cước cho nàng mà cười lạnh. Nam nhân càng nổi trận lôi đình, một chân liền muốn đá lên mặt nữ tử đó.

"Dừng tay." Mạn Yêu đúng lúc kêu lên.

Nam nhân kia sững sốt quay đầu lại, vốn là giận dữ, nhưng vừa thấy Mạn Yêu, liền hai mắt sáng ngời, đáng khinh cười nói: "Nha, vị mỹ nhân này là từ chối nào tới? Có phải hay không xem tiểu gia ta tịch mịch, cố ý tới an ủi ta?"

Đây là trượng phu của Chiêu Vân, Tiêu Bố công tử của Tiêu Dao Hầu? Lưu manh vô lại danh vang kinh thành! Mạn Yêu đối với danh tiếng của hắn sớm có nghe đến, lại không nghĩ còn khiến người không thể chịu đựng được như thế, không khỏi nhíu mày, đối với Chiêu Vân sinh tâm thương tiếc.

Nam nhân vừa nói xong đã thò tay qua, duỗi tay muốn nâng cǎm Mạn Yêu, nhưng tay còn chưa có đụng tới Mạn Yêu, đã bị Linh Nhi một phen vặt lấy.

Linh Nhi nỗi giận nói: "Ngươi thật to gan! Dám đối với chủ tử nhà ta vô lễ!"

Cánh tay của nam nhân kia răng rắc một tiếng, ai u ai da liền kêu vài tiếng, mắng: "Ngươi mới to gan! Cũng không hỏi thăm hỏi thăm tiểu gia ta là ai, liền dám..... A —— ta không nói không nói gì, ngươi mau buông tay."

"Linh Nhi, buông hắn ra." Mạn Yêu nhàn nhạt nói.

Linh Nhi đột nhiên buông tay, nam nhân kia bị quăng ngã một cái chổng vó, bò dậy, sắc mặt hung ác nói: "Các ngươi là người nào? Tiểu gia..... Ta quản giáo nữ nhân của mình, quan hệ gì đến các ngươi, các ngươi dựa vào cái gì mà ngăn trở?"

Mạn Yêu mặc kệ hắn, lập tức đi qua đỡ Chiêu Vân. Nhìn Chiêu Vân bên môi cười lạnh, nàng trong lòng nói không nên lời là cái tư vị gì. Nhớ rõ trước kia Chiêu Vân đơn thuần hoạt bát, vì tình yêu có thể không cần danh phận, cuối cùng lại gả cho một nam nhân thanh danh hồn độn bừa bãi như vậy, hiện giờ còn phải vì đã từng ái luyến (yêu thích) mà bị trượng phu nhục mạ đánh chửi. Mà người nam nhân này sở dĩ kiêu ngạo như vậy, đơn giản là xem phụ thân của Chiêu Vân - Yên Quốc công đã qua đời, nghe nói mấy ca ca của Chiêu Vân đều là do thiếp thất sinh, căn bản mặc kệ sự chết sống của Chiêu Vân. Đại khái chính là nữ tử thời đại này thật bi ai, không có lá chắn quyền thế, liền sẽ bị người kỳ thị, cuộc sống không bằng heo chó, cũng không thể chạy thoát.

Đỡ Chiêu Vân đứng dậy, Mạn Yêu mới quét mắt tới nam nhân kia liếc một cái, ánh mắt sắc bén nói: "Đánh nữ nhân không phải hành vi của nam tử hán đại trượng phu, Yên Quốc công tuy rằng không còn nữa, nhưng quận chúa Chiêu Vân cũng còn có bệ hạ đích thân phong danh hào quận chúa, ngươi như thế ngược đãi nàng, đó là coi rẻ hoàng quyền, đối với bệ hạ bất mãn. Nếu truyền đi ra ngoài, sợ là không ổn đi!"

Nam nhân trong mắt hiện lên một tia sợ hãi, lập tức cảnh cáo nói: "Ngươi dám nói đi ra ngoài, ta nhất định không tha cho ngươi!"

Linh Nhi cười nhạo nói: "Chủ tử nhà ta là công chúa Khải Vân quốc, phu nhân của Vệ quốc Đại tướng quân, ngài có thể thế nào?"

Nam nhân vừa nghe sững sốt, đồng tử co rụt lại, hắn dù không hiểu tình hình trong triều, cũng biết Vệ quốc Đại tướng quân quyền thế xa hơn Hầu gia phu

thân không có thực quyền của hắn, đối với Mạn Yêu phun ra một câu: "Cũng cùng một loại." Liền lập tức mau chân rời đi.

Chiêu Vân lúc này mới hướng Mạn Yêu nói lời cảm tạ: "Đa tạ công chúa ra tay cứu giúp!"

Mạn Yêu thở dài: "Quận chúa không cần đa lễ." Nói xong đưa khăn đi qua.

Chiêu Vân tiếp nhận, lau vết máu dưới khóe miệng, khi ống tay áo trượt xuống một chút, lộ ra vết bầm xanh tím trải rộng khắp cánh tay. Mạn Yêu nhìn thấy nhin không được mà lắc đầu, kêu Linh Nhi chạy nhanh đi tìm chút thuốc trị thương tới.

Chiêu Vân ngăn cản nói: "Không sao, ta đã quen rồi. Lâu như vậy không gặp lại, không nghĩ tới công chúa còn nhận ra ta. Nếu công chúa không ngại, có thể hay không..... bồi ta đi dạo một chút?"

Chiêu Vân hỏi một cách kính kín cẩn, khiến Mạn Yêu không khỏi cảm thán, cuộc sống thật sự có thể hoàn toàn thay đổi một người. Chiêu Vân hiện giờ, lại không có như lúc đầu đơn thuần hoặt bát, chỉ còn lại có u buồn trầm tĩnh cũng thành thực rất nhiều.

Mạn Yêu gật đầu, kêu Linh Nhi không cần đi theo.

Hai người lặng lặng mà đi, đều thực an tĩnh, trên con đường này không có đèn, nơi nơi đều là sắc màu xám nhạt của bầu trời chưa kịp tối.

"Dung Nhạc tỷ tỷ, ta có thể kêu ngươi như vậy không?" Chiêu Vân quay đầu nhìn nàng.

Mạn Yêu cười nói: "Đương nhiên có thể."

Chiêu Vân nói: "Vậy Dung Nhạc tỷ tỷ cũng kêu ta là Chiêu Vân đi."

Mạn Yêu gật đầu, nhìn Chiêu Vân một bộ biểu tình muốn nói lại thôi, mỉm

cười nói: "Chiêu Vân chính là có chuyện muốn nói với ta?"

Chiêu Vân bị nhìn thấu tâm tư, cúi đầu, cắn cắn môi, mới nói: "Dung Nhạc tỳ tỳ, huynh ấy..... Đã trở lại, tỳ tỳ có biết không?"

Mạn Yêu tự nhiên biết, theo như lời Chiêu Vân nói "Huynh ấy" chỉ chính là ai, nhưng nàng không lên tiếng.

Chiêu Vân tự giễu cười nói: "Tỷ tỳ nhất định suy nghĩ, huynh ấy đối với muội như vậy, muội vì sao còn nhớ thương huynh ấy."

Đã có hơn một năm, Chiêu Vân không dám cùng bất luận kẻ nào nhắc tới cái nam tử kia, rất nhiều lời nói nghẹn ở trong lòng, không có chỗ để giải tỏa.

Mạn Yêu hiểu biết nỗi khổ trong lòng Chiêu Vân, nhẹ nhàng thở dài: "Muốn quên một người..... Không dễ dàng." Đạo lý này nàng hiểu.

"Đúng vậy, thực khó. Tỷ tỳ, một năm này.....sống có hạnh phúc không?"

Mạn Yêu bước chân hơi chậm lại, không có trả lời.

Chiêu Vân quay đầu nhìn nàng, mang theo nụ cười thê lương cùng với thần sắc hiểu rõ. Kỳ thật hạnh phúc hay không, cần gì phải hỏi? Ở trong trí nhớ của Chiêu Vân, lần đầu tiên thấy nàng là ở đẹp như tiên cảnh Long Nguyệt vườn trà, khi đó, nàng một thân giả dạng nam nhân, đôi mắt giống như lưu li trong sáng lóá mắt, hiện giờ lại không mông thanh tịch. Dừng lại bước chân, Chiêu Vân quay đầu nói:

"Muội thực hâm mộ tỳ tỳ, trước kia còn ghen ghét qua, còn có hận qua. Đoạn thời gian đó không biết tỳ tỳ là nữ tử, muội hy vọng cỡ nào chính mình cũng là thân nam tử, như vậy thì có thể giống như tỳ tỳ, lưu tại bên người huynh ấy.

Chính là về sau mới biết, thì ra cùng những thứ đó không có quan hệ."

Đột nhiên nghe người khác nhắc tới những ngày sớm đã bị chôn sâu dưới lòng đất, Mạn Yêu cũng dừng lại bước chân, suy nghĩ phiêu xa. Đoạn thời gian

đó..... Nàng tình nguyện không có đoạn thời gian đó! Như vậy, trong lòng nàng sẽ không có nhiều chua xót như vậy. Nàng mỏng lạnh cười, thu lại suy nghĩ, xoay người nhàn nhạt nói: "Hiện tại không hận."

Chiêu Vân lắc đầu, tự giễu nói: "Huynh ấy không thích muội, muội hận tỷ có ích lợi gì?"

Nàng (CV) ngược lại nghĩ đến thực thông suốt.

Mạn Yêu nhàn nhạt cười không nói nữa, người khác hận hay không hận, đối với nàng mà nói không có quan trọng gì.

Hai người đẹp đùờng lát đá, chậm rãi nói chuyện liền đi vào một khu vườん, khu vườん này tên là Phù Liễu viên, không quá lớn, cảnh sắc lại cực kỳ lịch sự tao nhã. Rừng trúc xanh tươi, dương liễu nhẹ rũ, trong vườん có một hồ nước xanh biếc, những đóa sen trắng trong hồ thịnh nở, có đóa đã凋 linh tàn tạ, vị trí gần bờ hồ thấp thoáng có một con thuyền nhỏ tinh trí. Chiếc thuyền kia an tĩnh ngừng ở bờ hồ, trên thuyền không có thắp sáng đèn, nhìn không thấy cảnh trí trong khoang thuyền.

Chiêu Vân ánh mắt yên lặng nhìn về phía những đóa sen trắng nở rộ, thần sắc buồn bã nói: "Tỷ tỷ có biết bệ hạ vì sao lệnh cho các đại thần dẫn theo nữ quyền tham gia ngắm hoa yến đêm nay hay không?"

Mạn Yêu nói: "Nghe nói một nửa là vì Vương tử của Trần Phong quốc."

"Vậy một nửa kia đâu? Tỷ tỷ cũng biết?"

Mạn Yêu lắc đầu, Chiêu Vân đi đến dưới một cây liễu đột nhiên dừng lại, Mạn Yêu nhìn sắc mặt nàng không tốt, dừng lại bước chân, nhàn nhạt cười nói: "Thế nào, Chiêu Vân biết?"

Chiêu Vân khẽ ừ một tiếng, giống như dùng sức lực rất lớn, mới ưu thương mà mở miệng: "Một nửa nguyên nhân kia..... là vì Vô Ưu ca ca tuyển phi."

Mạn Yêu trong lòng trầm xuống, nhớ tới ngày ấy biểu tình của Phó Trù nói một nửa lại dừng lại. Thì ra là thế! Trách không được trong đại điện các quận chúa, các tiểu thư mỗi người đều trang điểm đến kiêu diễm như vậy, thì ra là vì hắn. Đầu quả tim bỗng nhiên có cái gì đó xẹt qua, tựa hồ thực nhẹ lại tựa hồ thực nặng một chút, không cảm thấy đau bao nhiêu, nhưng lại làm nàng hô hấp khó khăn.

Chiêu Vân xoay người, ánh mắt thăng túc nhìn nàng, Mạn Yêu mất tự nhiên quay đầu đi, ánh mắt nhất thời cũng không biết phải nhìn hướng nào.

Không khí đột nhiên khô nóng khó chịu, cả gió cũng không hề mát mẻ. Mạn Yêu cầm chính mình tay, đầu ngón tay lạnh lẽo.

"Tỷ tỷ cũng không có quên Vô Ưu ca ca, có phải hay không? Phó tướng quân đối đãi với tỷ có tốt bao nhiêu nhưng tỷ không thích hắn, làm sao mà có thể hạnh phúc."

Mạn Yêu đột nhiên cảm thấy ánh mắt của Chiêu Vân từ khi nào bắt đầu trở nên sắc bén như vậy? Chẳng lẽ là bởi vì nàng(CV) đã nói trúng tâm sự của nàng? Mạn Yêu theo thói quen mà nhấp môi, đem tất cả cảm xúc đều đè nén vào đáy lòng, mặc kệ có hay không sẽ đè nén ra một cái lỗ thủng lớn. Nàng hơi hoi quay đầu đi chỗ khác, nhàn nhạt nói: "Muội sai rồi, ta thực hạnh phúc. Để quên một ai đó, là yêu một người khác, kỳ thật cũng không có khó lăm." Nàng không có thói quen đem miệng vết thương của chính mình bại lộ ở trước mặt người khác. Nhưng nếu thật sự đơn giản, nàng vì sao cả nói ra một câu đều cảm giác được gian nan như vậy?

Cách đó không xa, hình như có một tiếng trầm vang truyền đến, thực nhẹ thực nhẹ một chút rồi lại dị thường nặng nề, khiến người cho rằng đó là ảo giác đồng thời rồi lại không thể bỏ qua. Mạn Yêu theo bản năng mà quét một vòng khu vườn, trừ bỏ nàng cùng Chiêu Vân, không thấy có khác người.

Chiêu Vân cười khổ nói: "Tỷ tỷ không thừa nhận không có sao, loại sự tình

này, dễ dàng lừa được người khác, lừa chính mình..... Lại rất khó!"

Mạn Yêu vô thức mà nắm chặt tay, ngưng mi nói: "Ta đi về trước, nếu muộn.....tướng quân sợ là muốn đi ra ngoài tìm ta." Nói xong xoay người liền đi, mới vừa đi ra vài bước, Chiêu Vân ở sau lưng nàng kêu lên: "Dung Nhạc tỷ tỷ, tỷ thật sự có yêu qua Vô Ưu ca ca sao?"

Một câu dò hỏi trắng như vậy, khiến cho Mạn Yêu một thân cứng đờ, Chiêu Vân lại nói: "Nếu tỷ thật sự yêu qua huynh ấy, tỷ tỷ nhẫn tâm để huynh ấy cả đời không hạnh phúc sao?"

Ngực giống như bị kim đâm, có chút đau đớn, Mạn Yêu đưa lưng về phía Chiêu Vân, khẽ nâng cằm, ức chế trong lòng run động, nhàn nhạt nói: "Hắn hạnh phúc hay không, không phải muội hay ta có thể làm được. Hơn nữa, hắn không phải sắp tuyển phi sao?"

"Huynh ấy tuyển không được người huynh ấy muốn!" Chiêu Vân đuổi theo, chạy đến trước mặt Mạn Yêu, có rất nhiều lời nói vẫn luôn muôn nói ra, nhưng mà không có cơ hội, lúc này đây, Chiêu Vân không tính lại để nghẹn ở trong lòng mình, vì thế, bắt cánh tay Mạn Yêu, vội vàng nói: "Dung Nhạc tỷ tỷ, muội không biết giữa các ngươi đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, nhưng muội muốn nói cho tỷ biết, Vô Ưu ca ca trong lòng có tỷ, nếu trong lòng Dung Nhạc tỷ tỷ cũng còn có Vô Ưu ca ca, thỉnh tỷ đừng mặc kệ huynh ấy! Được không?"

Tông Chính Vô Ưu trong lòng hắn có nàng? Mạn Yêu cảm thấy buồn cười, nhìn ánh mắt khẩn thiết của Chiêu Vân kỳ lạ hỏi: "Muội không hận hắn sao?" Nàng rõ ràng nhớ rõ, một năm trước, Chiêu Vân vô cùng phẫn nộ oán hận mà đối với bọn họ la lớn: "Ta hận các ngươi!" Sau đó khóc lóc chạy đi.

Nước mắt lập tức nổi lên ở hai hốc mắt của Chiêu Vân, nàng(CV) xoay đầu đi nhìn xa, âm thanh thê lương nói: "Muội hận huynh ấy, Muội hận huynh ấy không muốn cho muội hạnh phúc.....Muội càng hận huynh ấy làm chính mình sống cũng không được hạnh phúc."

Mạn Yêu sững sốt, nàng trước kia vẫn luôn cho rằng cảm tình Chiêu Vân đối với Tông Chính Vô Ưu bất quá chỉ là một loại mê luyến của thiếu nữ thời đại, không thể tưởng được thế nhưng thâm trầm nồng hậu như vậy, không khỏi thở dài: "Hãy quên hắn đi, hắn là người vô tâm vô tình. Muội có vì hắn làm chuyện gì, hắn đều sẽ không cảm kích."

"Tỷ sai rồi! Dung Nhạc tỷ tỷ, tỷ thật sự sai rồi." Chiêu Vân dùng sức lắc đầu, nước mắt như hạt châubị chặt đứt dây, từng hạt từng hạt rơi xuống, ánh mắt trở nên xa xôi, như là lâm vào hồi ức.

Mạn Yêu trong lòng chấn động, vừa rồi nam nhân kia đối với nàng(CV) tăng thêm quyền cước, cũng chưa thấy nàng(CV) từng có dấu vết khóc thút thít, giờ phút này liền bởi vì nàng(Mạn Yêu) nói Tông Chính Vô Ưu vô tâm vô tình, nàng(CV) liền thương tâm như vậy.

"Vô Ưu ca ca không phải như tỷ nói vậy! Huynh ấy trước kia thực chính trực, thiện lương, nếu không có huynh ấy, Cửu ca ca cũng sống không đến hôm nay. Tỷ biết không? Nương (mẫu thân) của muội cùng vớidì Vân là tỷ muội tốt, cha muội bởi vì lúc nương sinh muội, khó sinh mà chết cho nên chán ghét muội, thường thường không cho muội ăn cơm, sau khi dì Vân nghe nói đau lòng cho muội, dì Vân liền đem muội đưa vào trong cung nuôi nấng..... Khi đó, dì Vân thân thể không tốt, Vô Ưu ca ca đối với dì Vân rất hiếu thuận, đối với muội cũng thật tốt. Mọi người trong cung ngoài cung đều thích huynh ấy. Thẳng đến khi muội bốn tuổi năm ấy, không biết là nguyên nhân gì, dì Vân..... đột nhiên bỏ chúng ta mà đi..... Về sau, Vô Ưu ca ca tựa như thay đổi thành một người khác, cũng không gặp lại hắn đối với chuyện của người nào mà quan tâm qua, tính cả khi bê hạ sinh bệnh, huynh ấy cũng không tiến cung nhìn một cái....."

Chiêu Vân dừng một chút, hít hít cái mũi, lau nước mắt, đột nhiên xoay người sang chỗ khác nắm lấy tay Mạn Yêu, cảm xúc trở nên kích động, lại nói: "Chính là, huynh ấy để tâm lên người tỷ tỷ! Bắt đầu từ khi huynh ấy liên tục hơn mười ngày đi đến vườn trà, sau đó đem tỷ đưa vào vương phủ, huynh ấy vì tỷ..... đại náo hôn lễ, không màng thân phận đem tỷ cướp đi, cả Tu La thất sát của Vô

Ấn lâu đều xuất động! Huynh ấy còn đem tý nhốt chung cùng huynh ấy ở thạch thất, tý nhất định là không biết, huynh ấy chỉ có thời điểm rất khổ sở rất khổ sở mới có thể đi vào gian thạch thất kia, tựa như dì Vân mới vừa đi đoạn thời gian đó, huynh ấy chính là ở trong mật thất kia gian nan vượt qua, liên tiếp bảy ngày, không ăn uống, thiếu chút nữa chết..... Huynh ấy còn vì tý, rời đi kinh thành đã hơn một năm..... Huynh ấy trước nay đều không có cách quá ba tháng thời gian không đi hoàng lăng vẫn an dì Vân....."

"Những chuyện này, Dung Nhạc tý tý, tý đều biết hết không?"

Chiêu Vân nghẹn ngào nói không được nữa, Mạn Yêu lại chấn động tại chỗ, đầu óc một mảnh hỗn loạn.

Từ trong lời nói đứt quãng của Chiêu Vân có thể nghe ra cái chết của Vân Quý phi tạo thành đả kích rất lớn đối với Tông Chính Vô Ưu, nhưng mà Vân Quý phi thân thể vẫn luôn không tốt, chết một cách bình thường hẵn là không đến mức sẽ có tác động lớn như vậy, trừ phi Vân Quý phi chết đúng như trong lời đồn đái có chỗ kỳ quặc? Tông Chính Vô Ưu hận Lâm Thiên hoàng cùng với chuyện này cũng có quan hệ đi? Không biết là cái dạng thống khổ gì, mới có thể làm một cái hài tử chỉ vài tuổi tình nguyện đem chính mình nhốt ở một cái thạch thất đen nhánh như vậy, cũng không muốn ra nhìn mặt mọi người?

Mạn Yêu nhớ cái gian thạch thất âm u lạnh lẽo kia, không có ánh sáng, không có thức ăn thức uống, cả không khí đều thực mỏng manh, nhớ tới ba ngày kia Tông Chính Vô Ưu an tĩnh đến giống như có cảm giác không tồn tại, nhớ tới biểu tình cuối cùng của hẵn khi thả nàng rời đi, còn có câu nói kia: Chỉ cần nàng chịu quay đầu lại, ta tất lấy chân tình đổi đai, vĩnh viễn không bỏ nhau, thà phụ người trong thiên hạ cũng quyết không phụ nàng.....

Một tia đau nhói nổi lên trong lòng Mạn Yêu, ý thức này khiến nàng kinh ngạc, nàng thế nhưng còn sẽ vì hẵn mà đau lòng. Cảm xúc này nàng không nên có! Nàng trong lòng càng thêm loạn cả lên, lại càng không biết nên đi an ủi Chiêu Vân như thế nào.

"Dung Nhạc tỷ tỷ, muội hy vọng huynh ấy hạnh phúc, muội muốn huynh ấy hạnh phúc! Chỉ có tỷ mới có thể cho huynh ấy." Chiêu Vân nâng lên một đôi mắt đẫm lệ, mang theo khẩn cầu nhìn nàng.

Mạn Yêu thật lâu không có phản ứng, hạnh phúc cái từ này, cách nàng thật xa xôi đến không thể chạm tới. Chính nàng cũng không có hạnh phúc, lại như thế nào đi cho người khác hạnh phúc? Huống chi, người nọ là Tông Chính Vô Ưu. Một người lợi dụng cảm tình của nàng, sau khi được đến thân thể nàng lại giấm đạp tôn nghiêm nàng, bức nàng không thể không hướng vận mệnh cúi đầu xưng thần nam tử. Hắn cường thế bá đạo như vậy, giống như không có gì làm không được, hắn hạnh phúc, nàng sao có thể cho được!

Tránh ra tay Chiêu Vân, Mạn Yêu lui về phía sau, cưỡng chế đáy lòng hết thảy cảm xúc, tận lực bình đạm nói: "Thực xin lỗi, ta không giúp được muội. Vì trí của ta ở trong lòng hắn, không có như muội tưởng tượng đến quan trọng như vậy, mặc kệ giữa chúng ta có phát sinh qua chuyện gì, đi đến bước này, đều không thể quay trở về được."

Trước không nói Tông Chính Vô Ưu người như vậy sẽ không có khả năng muốn một nữ nhân đã gả cho người khác một năm, nói đến thân phận của nàng, không phải nàng muốn như thế nào thì có thể như thế nào, Phó Trù sẽ không cho phép, hoàng huynh sẽ không cho phép, chính nàng cũng qua không được cửa ải của mình. Đáy lòng chua xót liền giống như một bụi dây leo có độc, một khi vừa xúc động, liền không thể ức chế mà lan tràn ra. Nàng rũ mí mắt, che đậy thần sắc không mang trong mắt.

Chiêu Vân nhìn biểu tình nàng đạm mạc, trong mắt bốc lên khởi một mảnh tuyệt vọng oán trách, đột nhiên nở nụ cười, thấp giọng lầm bẩm nói: "Muội hiểu được, tỷ không yêu huynh ấy! Muội cầu tỷ có ích lợi gì, tỷ căn bản là không có chân chính từng yêu qua huynh ấy!"

Mạn Yêu thân hình chấn động, gắt gao mím chặt sắc môi tái nhợt. Yêu hay không yêu qua chỉ có chính mình biết. Nếu chưa từng yêu, vì sao sẽ đau lòng

như vậy? Mạn Yêu không giải thích, nếu có thể, nàng tình nguyện chưa từng yêu. Nhấp môi, xoay người lại nhìn mặt hồ, chờ mong mặt hồ yên tĩnh mang cho nàng an bình một lát.

Đúng lúc này, Trần công công bước nhanh mà đến, thấy Mạn Yêu, hơi hơi sững sốt, vội vàng chào hỏi, liền hướng bên hồ bước nhanh đi qua.

Mạn Yêu phản ứng đầu tiên, kia trong hồ có người sao. Sau đó, nàng liền nghe được Trần công công đối với một chiếc thuyền nhỏ tinh trí thấp thoáng ở giữa sen trắng kia cung cung kính mà kêu một tiếng: "Vương gia."

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Cửu Biệt Trùng Phùng, Ai Văn Còn Yêu Ai (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Mạn Yêu đáy lòng trầm xuống, thân hình bỗng nhiên cứng đờ. Chiêu Vân cũng sững sờ ở tại chỗ.

Toàn bộ Lâm Thiên quốc, chỉ có một người, có thể được người khác xưng hô như thế.

Mạn Yêu theo bản năng hướng tới chiếc thuyền nhỏ mà nhìn. Trong khoang thuyền đi ra hai người, một người tay cầm quạt xếp, bộ mặt tuấn lăng, vĩnh viễn một bộ dáng tươi cười vô tâm vô phổi. Còn một người khác, bước ra khoang thuyền khoanh tay mà đứng ở đầu thuyền, khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân, hai mắt tà vọng như địa ngục Diêm La. Không phải Tông Chính Vô Ưu thì là ai?

Ánh trăng lạnh lẽo bao trùm lên hồ nước xanh biếc, lân quang xanh nhạt theo gió giáng trần xuống nước, chiếu vào trong hồ ảnh ngược của những đóa sen trắng tỏa ra tinh tế.

Đây là từ lúc ở thạch thất giam cầm ba ngày sau khi từ biệt đến nay lần đầu tiên chân chính trên ý nghĩa gặp lại. Từ vị trí nàng đứng thẳng đến khoảng cách bên hồ, cách xa nhau mấy trượng, không coi là xa, nhưng cũng không gần. Mạn Yêu nháy mắt hoảng hốt, xa xa nhìn phía dung nhan đã từng quen thuộc vô cùng, vừa lúc gặp ánh mắt người nọ cũng hướng nàng quét lại đây, chỉ là nhàn nhạt liếc mắt một cái, nàng lại cả người run lên, tại đây trong bóng đêm mông lung mà lại thanh lãnh, nàng mơ hồ cảm thấy, người nam nhân này tựa hồ so một năm trước càng thêm lạnh lùng.

Cửu hoàng tử rời thuyền trước cười nói: "Trần công công đi đến gấp như vậy, nhất định là phụ hoàng sợ Thất ca đổi ý đi? Thất ca, vì hôn sự của huynh, phụ

hoàng lúc này chính là đem toàn bộ các tiểu thư chưa lấy chồng ở kinh thành đều triệu tới, nếu Thất ca hiện tại thay đổi chủ ý, phụ hoàng lại một lần bận rộn mà không có kết quả gì."

Tông Chính Vô Ưu nhìn Trần công công, mặt vô biểu tình nói: "Bốn vương đã hứa một năm sau hồi kinh tuyển phi, tự nhiên là sẽ giữ lời. Các ngươi đi trước đi."

Trần công công không dám nhiều lời, tất nhiên là lĩnh mệnh rời đi.

Mạn Yêu nghe vậy, môi hồng nhiễm mấy phần lạnh băng, nghĩ thăm Tông Chính Vô Ưu không phải không thể đựng vào nữ nhân sao? Chẳng lẽ đêm hôm đó sau khi dây dưa, cả tật xấu này của hắn cũng trị hết? Vậy, thật đúng là một kế của hắn mà nhiều việc đắc thành. Trái tim nghẹn lại một chút, nàng quay đầu đã muốn rời đi, lại bị Cửu hoàng tử gọi lại.

Cửu hoàng tử đi nhanh hướng tới nàng, vừa đi vừa không ngừng quay đầu lại nhìn nam tử vẫn khoanh tay đứng lặng ở đầu thuyền, biểu tình của hắn (Cửu hoàng tử) giống như đã suy nghĩ trăm lần cũng không ra vội vàng muốn biết đáp án, đối với Mạn Yêu hỏi:

"Ai da, Li Nguyệt, nửa tháng trước, ta nghe nói Thất ca ra roi thúc ngựa, tự mình mang về một rương quả lệ chi có phải hay không đưa tới cho ngươi?"

Nhắc tới việc này, Cửu hoàng tử thực buồn bực, ngày đó còn tưởng rằng rương quả lệ chi mà Thất ca mang về là dành riêng cho hắn, hắn cao hứng vui vẻ thật phấn chấn, kết quả lục soát cả tòa phủ Ly Vương, cả xác vỏ lệ chi cũng tìm không thấy. Hỏi Thất ca, hắn(TCVU) căn bản liền không để ý tới hắn(Cửu hoàng tử).

Mạn Yêu ngẩn ra, trong nháy mắt, tâm thần nàng có chút hoảng hốt, không nhớ rõ bao lâu trước kia, nàng ở trong vườn của cái chỗ tên là Mạn Hương các, nàng từng nói, bên trong các loại hoa quả, nàng thích nhất chính là quả lệ chi, chỉ tiếc ở thế giới này rất khó nhìn thấy còn tươi mới. Nàng còn kể chuyện xưa

của đế vương cùng Quý Phi có quan hệ đến quả lè chi, nhất ky hồng trần phi tử tiếu, vô nhân tri thị lệ chi lai.

Lúc ấy, là ai vui đùa nói: "Ví như có một ngày, ta tự mình vì nàng, cưỡi ngựa ngàn dặm, ngược lại không biết, có đổi được nụ cười thoải mái của A Mạn nàng hay không?"

Khi đó, ánh mắt hắn ôn nhu, có thể làm chết đuối phuơng tâm (nội tâm của nữ tử), vì muốn làm nàng cam tâm tình nguyện dâng hiến chính mình, nhưng hôm nay, hắn lại là vì cái gì?

Lại lần nữa nhìn về phía nam tử đứng ở mũi thuyền, hắn lạnh lẽo yên lặng, phi thường lạnh nhạt, tựa hồ biết Cửu hoàng tử hỏi nàng cái gì, ánh mắt hắn vốn là lạnh lẽo lại trầm thêm vài phần nhìn Cửu hoàng tử.

Cửu hoàng tử cảm giác giữa lưng chợt lạnh, cổ rụt rụt, lập tức trong lòng hiểu rõ vài phần. Vội vàng thay lấy lòng cười, hướng Tông Chính Vô Ưu nói: "Cái kia..... Đệ còn có việc phải đi trước. Thất ca, Li Nguyệt, các ngươi lâu như vậy không gặp lại, từ từ ôn chuyện!"

Ôn chuyện? Nàng cùng hắn, còn có chuyện cũ để ôn sao? Mạn Yêu trào phúng mà nghĩ, bên này, Cửu hoàng tử đã kéo tay Chiêu Vân, muốn mang Chiêu Vân cùng đi, lại nghe Chiêu Vân kêu lên đau đớn.

Mạn Yêu vội vàng nhắc nhở nói: "Trên tay nàng có thương tích."

Cửu hoàng tử dừng lại, một phen vén lên ống tay áo của Chiêu Vân, nhìn đến trên cánh tay nơi nơi đều là xanh tím, không khỏi kêu lên: "Tiểu tử họ Tiêu kia đánh ngươi?"

Chiêu Vân vội lùi lại hai bước, buông ống tay áo, cúi đầu rũ mắt, cắn môi không lên tiếng.

Cửu hoàng tử giận dữ nói: "Họ Tiêu kia thật quá đáng mà, tục ngữ nói, đánh

chó còn phải nhìn chủ nhân, Yên Quốc công không còn nữa, nhưng tiểu tử kia cũng không nghĩ đến, Chiêu Vân từ nhỏ là do ai nuôi dưỡng? Thất ca, huynh nói, có đúng hay không?"

Tông Chính Vô Ưu liếc mắt hắn một cái, ánh mắt như hồ nước ban đêm lạnh lẽo, làm như đang nói: "Muốn giúp nàng, ngươi cứ việc nói thẳng, làm gì phải quanh co lòng vòng."

Cửu hoàng tử cười hắc hắc, nhướng mày nói: "Ta là suy nghĩ cho huynh Thất ca. Tiểu tử họ Tiêu kia thật không có sáng mắt mà." Cửu hoàng tử nói xong chạy tới bên người Tông Chính Vô Ưu túm túm ống tay áo của hắn (TCU), hướng Chiêu Vân bĩu môi.

Tông Chính Vô Ưu nhìn Chiêu Vân mắt rũ đầu tóc lã chã, hắn sắc mặt không gợn sóng, ánh mắt thâm trầm nhìn không ra hỉ nộ: "Ngày mai gọi người viết phong hữu thư đưa đi Tiêu Dao Hầu phủ."

Cửu hoàng tử vui vẻ ra mặt, "Chiêu Vân, còn không mau cảm ơn Thất ca."

Chiêu Vân giật mình ngẩng đầu, có chút không thể tin tưởng những gì mà chính mình nghe được. Nàng ngoognhìn nam tử mà mình vẫn còn si tâm cho tới nay, Vô Ưu ca ca thế nhưng nguyện ý giúp nàng? Nàng không có nghe lầm sao?

"Muội..... Thật sự có thể chứ?" Nước mắt lại lần nữa tuôn ra từ hốc mắt, Chiêu Vân thấp giọng lẩm bẩm. Thật sự có thể thoát khỏi cái nam nhân không bằng cầm thú kia sao? Thì ra Vô Ưu ca ca cũng không phải hoàn toàn không quan tâm nàng, nhưng nàng cũng hiểu rõ, ở trong lòng huynh ấy, nàng chỉ là một đứa bé gái mà năm đó được huynh ấy coi như là muội muội mang theo đi nơi chơi. Vậy cũng đủ rồi. Hiện giờ, nhìn lại thân thể dơ bẩn của mình, cũng không dám lại có bất luận vọng tưởng gì, chỉ hy vọng Vô Ưu ca ca có thể hạnh phúc là tốt rồi.

Mạn Yêu trong lòng cũng thực khiếp sợ, nữ tử hữu phu, ở cái niên đại nam

quyền tối thượng này có thể nói kinh thế hãi tục, cũng chỉ có Tông Chính Vô Ưu mới có thể nói ra loại lời nói này, cũng chỉ có hắn mới có thể thay Chiêu Vân làm được như vậy. Nhìn Chiêu Vân nước mắt liên tiếp chảy ra, trong mắt là biểu tình sớm đã đổi với cuộc sống mất đi tin tưởng, nàng nhịn không được đi cầm tay Chiêu Vân, từ tâm mỉm cười nói: "Chiêu Vân, chúc mừng muội, tự do rồi."

Chiêu Vân nghẹn ngào, cầm tay nàng, như là cầm một cổ sức lực, một bên khóc một bên cười.

Tự do thật tốt. Mạn Yêu bỗng nhiên có chút hâm mộ.

Đầu thuyền nam tử khoanh tay mà đứng nhìn các nàng gắt gao nắm tay nhau, đôi mắt mị một chút, nếu nhớ không lầm, nữ tử này cùng Chiêu Vân bất quá chỉ mới gặp mặt nhau ba lần, trừ bỏ vừa rồi nói nhiều một chút, hai lần trước cộng lại cũng chỉ mới có vài câu mà thôi, nhưng nàng đổi với Chiêu Vân lại chân thành tha thiết như thế. Một nữ tử có tình cảm chân thành tha thiết vì sao độc nhất không thể đổi hắn khoan dung một chút? Trong đầu không ngừng thoáng hiện lên hình ảnh trong gian mật thất một năm trước kia, bóng dáng nữ tử không chút nào lưu luyến mà quay đầu rời đi, là quyết tuyệt như vậy, không để lối thoát. Đó là mười mấy năm qua, hắn duy nhất một lần đối với chân tình còn có hi vọng, duy nhất một lần cảm thấy hắn có lẽ còn có thể có được hạnh phúc. Hắn lấy hết can đảm nói ra câu nói kia, mà câu kia vốn không thích hợp là lời hắn nói ra, kết quả vẫn không có thể giữ lại được bước chân rời đi của nàng. Chưa từng nghĩ tới, có một ngày hắn Tông Chính Vô Ưu cũng sẽ vì một nữ nhân mà nản lòng thoái chí.

"Thất ca, Thất ca?"

Bất tri bất giác đắm chìm ở trong hồi ức Tông Chính Vô Ưu đột nhiên hoàn hồn, ấn đường thật sâu khóa lại, không vui hỏi: "Ngươi còn không đi?"

Cửu hoàng tử đánh cái rùng mình, vội vàng nói: "Đệ đi, lập tức đi. Chính là cái kia, Chiêu Vân về sau làm sao bây giờ? Ở chỗ nào? Nàng khẳng định không

thể về Quốc công phủ."

Tông Chính Vô Ưu nhàn nhạt nói: "Trong phủ ngươi không phải rất trống?"

"Hả?" Cửu hoàng tử kêu lên: "Ở trong phủ của đệ à?" "Không được không được." Cửu hoàng tử vội xua tay, hắn là không quen nhìn tiểu tử họ Tiêu khi dỗ Chiêu Vân như vậy, ở sau lưng nói lén với Thất ca mấy câu nhàn thoại, "không đem bọn họ để vào mắt", nhưng cũng không nghĩ tới Thất ca cứ như vậy liền đem Chiêu Vân đưa cho hắn. Hắn không nghĩ đến trong phủ đột nhiên có thêm một nữ nhân, tuy rằng Chiêu Vân cũng là một mỹ nhân, nhưng vẫn luôn là không tiện, hắn không thích, nhưng lại không thể để Chiêu Vân lại về Tiêu Dao Hầu phủ, làm sao bây giờ đây?

Tông Chính Vô Ưu nghiêng nghiêng mà nhìn hắn liếc mắt một cái: "Ngươi cầu tình, không tiến vào phủ ngươi, chẳng lẽ ở trong phủ ta? Nếu ngươi không muốn, sau này ít lo nhàn sự (chuyện không liên quan đến mình)."

Đôi tay Chiêu Vân ở trong tay áo nắm chặt, cúi đầu, nước mắt liền rơi xuống. Thì ra chuyện của nàng đối với Vô Ưu ca ca mà nói chỉ là nhàn sự. Trên đời này rốt cuộc có ai ở trong lòng huynh ấy không xem như là người nhàn rỗi, vậy chuyện của ai mới không xem như là nhàn sự? Đảo mắt nhìn nữ tử giống như tiên đứng bên cạnh, nếu một ngày kia, Phó tướng quân thương tổn Dung Nhạc tỷ tỷ, Vô Ưu ca ca, huynh cũng sẽ cho rằng chỉ là một chuyện không liên quan đến mình sao?

Nàng biết chính mình so không bằng với nữ tử này, nếu như Vô Ưu ca ca để ý đến nàng chỉ bằng một phần vạn như để ý đến Dung Nhạc tỷ tỷ, nàng cũng sẽ cảm thấy chính mình thực hạnh phúc, nhưng mà, không có, một phần vạn, cũng không có.

Mạn Yêu thấy Chiêu Vân vọng lại đây ánh mắt ảm đạm, không khỏi thở dài, Tông Chính Vô Ưu vẫn là như vậy, sẽ không đi suy xét hắn thuận miệng mà nói ra một câu, đối với người yêu hắn mà nói, sẽ mang đến thương tổn bao sâu.

Cửu hoàng tử tròng mắt lưu lưu mà xoay vài vòng, bỗng nhiên sáng ngời, hướng Mạn Yêu thò lại gần, lấy lòng nói: "Li Nguyệt, chúng ta có phải hay không là bằng hữu?"

Ánh mắt này, khẩu khí này, người ngốc cũng biết hắn đây là muốn đánh chủ ý lên nàng. Mạn Yêu cảnh giác nói: "Cửu điện hạ có chuyện không ngại nói thẳng."

Cửu hoàng tử cười đến sáng lạn, liên tục xua tay nói: "Ngươi xem ngươi, mới lạ đi! Điện hạ loại xưng hô này là cho người khác kêu, Li Nguyệt ngươi về sau cứ như Thất ca, kêu ta là lão Cửu là được."

Hắn nhưng thật biết lôi kéo làm quen. Mạn yêu cười nói: "Này chỉ sợ không ổn."

"Có cái gì không ổn, ngươi lại không phải là người ngoài. Ai, Li Nguyệt, cùng ngươi thương lượng chuyện này, biệt viện Long Nguyệt của ngươi ở Tây Giao..... Có thể hay không tạm thời cho Chiêu Vân vào ở trước? Người xem a, nàng (CV) hữu cái tiểu tử họ Tiêu kia, ở trong phủ của ta sẽ đưa đến những lời không hay, ta là không để bụng, nhưng đối với nàng (CV) thì không tốt. Xem như nể mặt bằng hữu, ngươi liền giúp đỡ đi!" Cửu hoàng tử làm mặt quỷ, vẻ mặt biểu tình nếu ngươi không hỗ trợ thì không đủ làm bằng hữu.

Trái tim Mạn Yêu lại rùng một cái, mặt vô biểu tình nói: "Ngươi sao biết cái biệt viện kia là của ta?"

Bề ngoài Long Nguyệt vườn trà đã không thuộc về sản nghiệp của nàng, biệt viện ở Tây Giao là nơi dùng để cho các quản sự của mấy vườn trà mới mở nghị sự, người bình thường cũng không biết được biệt viện kia là sở hữu của nàng, trừ phi bọn họ vẫn luôn ở giám thị hoặc là điều tra nàng.

Cửu hoàng tử tự biết nói lỡ, ở dưới ánh mắt sắc bén của Mạn Yêu, ở Tông Chính Vô Ưu nháy mắt một cái mắt lạnh muốn giết đến, hắn nguyên vẹn bày ra bản chất vô lại chuyên thuộc về hắn, võ vỗ sau ót, giống như nhớ tới chuyện gì

quan trọng mà lớn tiếng kêu lên: "A! Ta thế nhưng đã quên một chuyện quan trọng..... Thất ca, Li Nguyệt, ta đi trước, chốc lát gặp lại ở Quan Hà điện." Lời nói chưa dứt, người đã thực không phụ trách nhiệm chuồn mất. Thời điểm trước khi đi, còn không quên đem Chiêu Vân cùng nhau rời đi.

Bóng đêm dần dần phủ xuống, phía chân trời mây bay tự tán không chừng. Trong khu vườn ưu nhã mà yên lặng, liền dư lại Mạn Yêu cùng nam tử có khuôn mặt yên lặng thần sắc lạnh nhạt.

Trong không khí lặng im không tiếng động. Trong hồ có ảnh ngược của sen trắng, cao nhã thánh khiết, một bộ tư thái không dính pháo hoa nhân gian.

Hai người đều là trầm mặc.

Mạn Yêu không biết lúc nãy, nàng cùng Chiêu Vân đối thoại, hắn đến tột cùng nghe được bao nhiêu, nhưng bằng vừa rồi Cửu hoàng tử lộ ra chuyện Tây Giao biệt viện, đã trọn đủ khiến tâm nàng sinh cảnh giác.

Thật lâu sau, vẫn là Mạn Yêu mở miệng trước nói: "Dung nhạc thân là hòa thân công chúa, vẫn luôn an thủ bốn phương, tự nhận là sẽ không đổi với Ly Vương cùng với Lâm Thiên quốc tạo thành bất luận uy hiếp gì, không biết vì sao Ly Vương phải hao tâm tổn sức điều tra ta như vậy?" Nàng không biết chính mình tại sao lại nói như vậy, nàng chỉ là nghĩ không rõ nam tử luôn luôn đối với bất luận kẻ nào cũng đều thờ ơ vì sao đến nay còn muốn điều tra hết thảy về nàng? Cả biệt viện ở Tây Giao đều biết, vậy trong một năm này nhất cử nhất động của nàng đại khái hắn cũng đều nắm giữ.

Tông Chính Vô Ưu hướng nàng vọng lại, ánh mắt sâu thăm tịch xa, phức tạp dây dưa, khẩu khí lại là lãnh đạm nói: "Ngươi không cần lấy tên Dung Nhạc mà tự xưng, nơi nơi cường điệu thân phận của ngươi. Bốn vương biết ngươi là Khải Vân quốc công chúa, vệ quốc Đại tướng quân phu nhân, nếu bốn vương thực sự có tâm tư gì, những việc đó đều không ở trong sự tính toán của bốn vương."

Hắn vẫn là cuồng vọng như vậy, không coi ai ra gì.

Mạn Yêu chẽ giễu nói: "Ta biết Ly Vương quyền thế ngập trời, làm chuyện gì cũng không cỗ ky, trước nay đều không đem bất luận kẻ nào để vào mắt."

Lời này nếu là ở lúc trước, Tông Chính Vô Ưu cũng là thản nhiên nhận lấy, hiện giờ từ miệng nàng nói ra, hắn chỉ cảm giác cực kỳ châm chọc gấp bội.

Nàng lại nói: "Nhưng ta còn muốn cảm tạ Ly Vương, bảy ngày trước ân cứu mạng. Mặc kệ là có tâm, hay là vô tình." Đã xem nhau như người lạ, ân cứu mạng, nên cảm tạ thì phải cảm tạ.

Lời nói khách sáo, nói rõ khoảng cách giữa bọn họ, một câu "Mặc kệ là có tâm hay là vô tình" khiến Tông Chính Vô Ưu sắc mặt trầm xuống, đáy mắt nháy mắt kết một tầng băng sương. Chuyện tối giờ, nàng vẫn cho rằng hắn đối với nàng còn có tính kế?

Tông Chính Vô Ưu chậm rãi dời ánh mắt nhìn nàng, cặp mắt kia vẫn đẹp như trước đạm nhiên trong sáng, chỉ là qua một năm, nhiều thêm vài phần hiu quạnh thê lương lanh lêo cùng với đạm mạc xa cách. Chính là một đôi mắt như vậy, với rất nhiều ngày đêm, ở trong lòng hắn hoặc là trong mộng lưu luyến không rời, khiến hắn ngủ không安稳, ăn mà không biết mùi vị gì. Hiện giờ nàng ở ngay trước mắt, xa gang tấc, lại giống như cách chân trời góc biển, ngày xưa đủ loại dây dưa, ở trong lòng nàng, kết cuộc là cái gì cũng không lưu lại sao? Cả hận ý cũng không. Hắn ở trong lòng hỏi, nghĩ đến lúc nãy nàng đối với Chiêu Vân nói câu nói kia, cứ giống như mùi nhọn trong lòng, đau không ngừng. Không khỏi cười lạnh nói: "Chuyện tối hiện giờ, ngươi cho rằng, ngươi đối bốn vương.....

Còn có giá trị lợi dụng?" Hắn chữ chữ kẹp băng lạnh giá, trong lòng lại kết sương.

Ngữ khí lạnh lêo châm chọc khiến Mạn Yêu ngực đong cứng lại, nàng phản xạ nâng cao cằm lên, đồng dạng lạnh nhạt như vậy nói: "Ta cũng cho rằng, hắn là đã không có! Nhưng ta thật sự không rõ, Ly Vương vì sao còn muốn lo lắng điều tra ta? Làm sao lấy được thời điểm thỏa đáng xuất hiện ở hồ Thanh Lương cứu ta một mạng? Ta không tin trên đời này sẽ có nhiều trùng hợp như vậy!" Có

lẽ là bôi cung xà ảnh (*), nhưng nàng lại không thể không như thế. Bi ai nhân sinh bất đắc dĩ, đó là tại người bên cạnh mình một lần lại một lần lừa gạt lợi dụng, cùng với trong thương tổn phản bội mà một bước là một vết máu bước tới.

Nàng ở lúc không tự chủ được nhớ tới hắn, một lần một lần nhắc nhở chính mình, người nam nhân này đã từng lợi dụng thân thể nàng làm công cụ để hắn luyện võ, ở thời điểm nàng dỡ xuống tâm phòng bị, cho nàng một đòn trí mạng, cái loại giáo huấn này máu tươi đầm đìa, nàng không dám quên, cũng không thể quên.

Đạm mạc cùng hoài nghi trước nay đều là cây kiếm hai lưỡi, đậm bị thương người khác đồng thời, nuốt xuống đau thương kia cũng như lưỡi dao sắc bén xuyên tim, giống như Tông Chính Vô Ưu dùng lanh khốc che dấu đau thương, trước nay đều là hại người hại mình.

Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu tối sầm lại, câu môi cười đến tự giễu, rồi lại hết sức lanh khốc nói: "Bốn vương chỉ là cảm thấy nhảm chán, muốn nhìn một chút xem người nam nhân ngươi chọn, rốt cuộc có thể cho ngươi cuộc sống hạnh phúc như thế nào? Hay là khi rời khỏi bốn vương, ngươi là có thể rời xa lợi dụng cùng thương tổn?"

Mạn Yêu trong lòng một trận đau đớn, thì ra cứu tính mạng nàng chỉ là tiêu khiển khi hắn nhảm chán, chỉ vì chứng minh nàng rời khỏi hắn là lựa chọn sai lầm. Không có hắn, còn có người khác lợi dụng nàng, coi nàng là quân cờ. Hắn ở trong tối ám chỉ Phó Trù đồng dạng giống nhau đều đang lợi dụng nàng, hắn đang nhắc nhở nàng, bên người nàng căn bản không có người thiệt tình dõi dãi nàng, sống được thực buồn cười.

Trong lòng tr�t đau, nàng lại cực lực cười đến sáng lạn, cổ họng nhẹ nuốt, nuốt xuống không biết là cái loại tư vị gì, cười nói: "Ly Vương thấy được? Tướng quân dõi ta thực tốt. Hắn cho ta cuộc sống mà ta muốn. Ít nhất....., trước mắt ta còn chưa từng hối hận qua về sự lựa chọn của chính mình. Nhưng thật ra Ly Vương ngươi, ta nên nói tiếng chúc mừng! Hôm nay tiểu thư danh môn khuê tú tề tụ, thưởng hoa yến danh xứng như thật, nói vậy Ly Vương điện

hạ nhất định có thể được như ước nguyện, chọn giai nhân làm bạn."

Âm thanh nàng bình tĩnh không gợn sóng, mỗi một câu nghe đến đều không có nửa điểm nghĩ một đằng nói một nẻo.

Tông Chính Vô Ưu trái tim trầm xuống, hắn tuyễn phi, nàng như thế miệng cười chúc mừng, còn có cả thái độ cũng không sao như vậy.

Để quên một ai đó, là yêu một người khác, kỳ thật cũng không có khó lăm. Quả thực không khó sao? Thời điểm nói những lời này, trong lòng nàng có hay không cảm giác bi thương thống khổ? Nếu nàng thật có thể đem tất cả những chuyện đã qua quên đến hoàn toàn sạch sẽ, vậy khoe mắt đuôi lông mày kia che dấu nhiều cô đơn cùng thê lương như vậy lại là vì cái gì?

Một năm kia ngày ngày, hắn mỗi khi nghe bọn họ chưa từng cùng phòng, trong lòng hắn tự nhiên vui sướng. Rõ ràng nhớ rất rõ, nàng từng nói qua, câu nói kia, không có cảm tình thì không thể ở bên nhau. Hắn cho rằng, nàng là quên không được hắn.

Ở lúc hắn lòng mang chờ đợi, ngày đêm vì nàng mang về quả lệ chi mà nàng thích nhất trở lại kinh thành đêm đầu tiên, hắn liền được biết đến tin tức bọn họ cùng phòng. Đây là đại diện cho cái gì? Đại diện nàng đã tiếp nhận Phó Trù, đại diện nàng đổi với Phó Trù sinh ra cảm tình. Nàng nữ tử thông tuệ như vậy, nếu không muốn, ai có thể miễn cưỡng được nàng?

Có lẽ là thời gian bọn họ ở chung quá ngắn, hoặc là bởi vì giữa bọn họ nói chuyện không đủ nhiều, nếu không, vì sao mỗi một câu nói của nàng, hắn đều có thể nhớ rõ ràng như vậy?

Hắn đột nhiên tâm sinh cău giận, thế nhưng không kiểm soát được mà lao về phía nàng, đột nhiên túm lấy thân thể nàng, lực độ cực lớn. Mạn Yêu vốn là không đề phòng, chỗ nào chịu được một cái túm lấy mãnh lực này của hắn, thân hình không yên, mà thẳng tắp hướng hắn nhào tới, giống như một năm trước trong vườn trà lần đó, đột nhiên không kịp phòng ngừa.

Quen thuộc hơi thở trong nháy mắt nhuộm đầy chớp mũi, chuyện xưa như mây khói, thổi quét trong đầu óc của hắn và nàng. Đã hơn một năm, cảm xúc bị cố tình áp xuống dưới đáy lòng mãnh liệt mà trào ra, bao phủ lên lửa giận của hắn, xé rách ra sự đam mạc của nàng.

Hắn không tự chủ được mà ôm lấy thân thể nàng so với một năm trước càng thêm mỏng manh mảnh khảnh, đôi tay càng ôm càng chặt, thế nhưng không muốn buông ra, loại cảm giác này làm hắn sợ hãi, nhưng lại điên cuồng mê luyến. Không biết bắt đầu từ khi nào, chỉ cần gặp gỡ nàng, hắn liền giống như không hề là hắn.

Đột nhiên khát vọng, thời gian có thể quay ngược về, muốn gọi nàng một tiếng "A Mạn", cái tên cứ quanh quẩn trong lòng hắn, giống như từ trước, gọi đến hết sức ôn nhu.

Hắn muốn hỏi nàng, Phó Trù thật thiệt tình đổi đai tốt với nàng sao? Nàng thật là muốn sống qua những ngày tháng như vậy? Nàng thật sự đổi với chuyện tuyển phi nửa điểm cũng không thèm để ý đến sao?

Nàng nói: Để quên một ai đó, là yêu một người khác, kỳ thật cũng không có khó lăm. Hắn muốn hỏi nàng, thật sự không khó sao? Nếu không khó, vậy thì tại sao trong một năm nay hắn ăn không ngon ngủ không yên? Hắn muốn nói, để quên một người, là yêu một người khác, cũng không khó, đó là bởi vì yêu đến không đủ sâu đậm.

Cuối cùng hắn cái gì cũng không nói, những lời này chung quy vẫn không thích hợp là lời nói của hắn. Ngay cả kia tiếng "A Mạn", cũng kẹt ở yết hầu, như một cây gai dài, không được phép ra ngoài.

Một cái ôm đột ngột, khiến Mạn Yêu hoàn toàn cứng đờ, một năm không thấy, hành vi của hắn vẫn là ngoài dự đoán mọi người như vậy, trong chốc lát đối với nhau hờ hững như người xa lạ; trong chốc lát lạnh khốc vô tình, nói chuyện đả thương người không chừa lối thoát; trong chốc lát lại gắt gao mà ôm lấy

giống như hắn đang ôm người quan trọng nhất trong sinh mệnh mình.....

Rốt cuộc cái nào mới là hắn chân chính? Nàng sớm đã phân không rõ.

Mà ôm ấp quen thuộc như vậy, hơi thở quen thuộc như vậy, ở lúc đêm khuya yên tĩnh không người, không phải không có nghĩ đến, chẳng qua mỗi khi nghĩ đến đều bị nỗi đau khắc cốt kia hung hăng áp chế xuống.

Nàng không chịu khống chế mà suy nghĩ, nếu như lúc trước không có lợi dụng, hoặc là sau khi chân tướng công bố, hắn chưa từng lạnh nhạt đả thương người như vậy, vậy kết quả có hay không sẽ có chỗ không giống như bây giờ? Nếu bọn họ vẫn tiếp tục yêu thương, hiện tại lại sẽ là một loại hạnh phúc như thế nào?

Đáng tiếc, không có nếu, những cái lợi dụng đó, những cái thương tổn đó, đều là chân chán thật thật tồn tại.

Nàng không tự chủ được mà nhắm mắt lại, tâm loạn như ma, nàng muốn kêu hắn buông nàng ra, chỗ yết hầu lại giống như bị nghẹn, đột nhiên mất đi năng lực ngôn ngữ, miệng vết thương trên vai bị ép tới rất đau, nàng cắn chặt răng, không phát ra tiếng.

Tông Chính Vô Ưu đột nhiên hỏi: "Vì sao một năm qua không cùng hắn cùng phòng, cố tình chọn ngay ngày ta trở về mới cùng hắn cùng phòng? Nàng cố ý làm cho ta xem, có phải hay không?"

Mạn Yêu đáy lòng chấn động, những lời này, hắn quả nhiên nghe được! Nàng mở to mắt, cực lực làm chính mình bình tĩnh nói: "Ly Vương nghĩ nhiều rồi! Thỉnh Ly Vương buông ta ra, hành vi như vậy, không hợp với thân phận."

Thân phận? Đó là thứ gì? Tông Chính Vô Ưu cười lạnh, không buông tay, cũng không nói lời nào, cứ như vậy mà ôm nàng, ôm chặt muốn chết, tựa hồ muốn thông cái ôm như vậy đem toàn bộ thương nhớ tưởng niệm một năm phát tiết ra, trực tiếp rót vào trong lòng ngực nữ tử đang ở trong lòng mình.

Thời gian thay đổi, thời thế thay đổi, thân phận cũng thay đổi, tâm nàng có lẽ cũng không còn như trước nữa, chỉ có hắn còn đứng ở chỗ cũ, dừng lại ở gian thạch thất đen nhánh kia, càng lún càng sâu. Là bắt đầu từ khi nào hắn hiểu được rằng, hắn đã sớm ở thời điểm trong lòng tồn tại lợi dụng là lúc vướng sâu trong vũng lầy không thể tự thoát ra? Hắn đã quên.

"A Mạn!"

Hắn cuối cùng vẫn là gọi ra, âm thanh trầm thấp giống như muôn đâm thủng xuyên qua đường hầm thời gian, trở lại lúc ban đầu, kích thích đáy lòng nhu nhược yếu ớt của nàng.

Gió đêm nhẹ nhàng thoổi qua thân thể mảng khảnh yếu đuối của nàng, kéo theo những đóa sen trắng trong hồ nhẹ nhàng run lên, sen trắng nở rộ đến cánh hoa giống như lưu luyến gió thoải mái thanh tân mà bay theo, lại vì đuối không kịp bước chân của gió, cuối cùng vô lực buông xuống, dừng ở trong hồ nước xanh biếc, mất đi thân tự do, cũng làm tan nát ảnh ngược do ánh trăng ngân bạch chiếu xuống. Nàng giống như là cánh hoa sen trắng rơi xuống nước kia, nước chảy bèo trôi, sớm bị vận mệnh quy định hướng đi, không phải do chính mình chọn.

Người nam nhân này nhất cử nhất động, mỗi tiếng nói hay cử động, thậm chí là một tin tức có quan hệ với hắn, cũng có thể dễ dàng đảo loạn tâm hồn nàng, đánh thức ký ức đã bị chôn vùi của nàng.

Những cái ký ức đó, nàng không muốn nhớ tới.

Nhắm mắt lại, nàng đột nhiên tụ nội lực, đột nhiên đẩy ra nam tử đang ôm chặt lấy nàng. Lực đạo thực sự quá nặng, Tông Chính Vô Ưu bất ngờ, hai người đột nhiên tách ra, từng người lảo đảo lui ra phía sau mấy bước.

Vết thương trên vai trái của nàng vốn là không khỏi hắn, vận công lần này, miệng vết thương giống như bị xé nứt ra, đau đớn khó chịu, nàng lui sáu bước lớn cũng không có thể ổn định thân mình.

"Dung Nhạc cẩn thận!"

Phía sau truyền đến một tiếng nhắc nhở quan tâm kinh động, đồng thời, nàng ngã vào một cái ôm ấm áp.

Không cần quay đầu lại, nàng cũng biết là ai. Phó Trù khi nào đến, nàng thế nhưng không hề có cảm giác! Cả phía sau nhiều thêm một người cũng không biết, ngược mặt, thấy Tông Chính Vô Ưu trong mắt là đồng dạng chót lóa lên, kinh động rồi biến mất, tiện đà mặt trầm như nước. Nàng trong lòng kinh ngạc, cả Tông Chính Vô Ưu cũng không biết? Là Phó Trù công lực quá cao, hay là bởi vì tâm bọn họ quá mức phân loạn, cứ thế đối với chung quanh mất đi cảm giác?

Phó Trù một tay đỡ lấy eo nàng, không dấu vết mà đem nàng mang vào trong lòng ngực khoanh lại. Ôn nhu như vậy mà động tác lại tự nhiên nhìn qua như nước chảy mây trôi giống như đã làm vô số lần.

Ánh trăng chiếu sáng trên bầu trời, hắn đứng trong bóng tối ở ngoài vườn, thân sắc phức tạp bị ảnh của lông mi nồng đậm che dấu đi, chỉ còn trước sau ôn hòa.

Một người nam nhân nhìn thấy chính thê tử mình bị nam nhân khác ôm lấy, hắn là có phản ứng gì? Sự tình quan hệ đến tôn nghiêm, yêu hay không yêu là một chuyện khác. Lại nói đây là niên đại nam quyền tối thượng, cho dù đặt ở thế kỷ 21, gấp phải chuyện đến bức này, cho dù có một trăm cái miệng cũng khó giải thích. Mạn yêu nhíu mày, cũng không tính toán muốn giải thích cái gì.

Phó Trù vòng tay ôm lấy thê tử hữu danh vô thật, không phẫn nộ, cũng không chỉ trích. Thấy sắc mặt nàng tuy rằng bình tĩnh không gợn sóng, ngược lại là pháp phồng kịch liệt, thở dốc không chừng, biết trong lòng nàng vì Tông Chính Vô Ưu mà loạn, tâm hắn không khỏi nóng nảy, bức rứt, giống như thời tiết tháng sáu này, buồn bức oi bức không thôi.

A Mạn? Vì sao Tông Chính Vô Ưu gọi nàng như vậy? Tên này đến tột cùng từ đâu mà ra?

Giữa bọn họ có quá nhiều chuyện mà hắn không biết, có quá nhiều ký ức hắn không tham gia được, hắn dùng một năm thời gian, sống chung hết sức nhu tình, phân lượng ở trong lòng nàng so ra vẫn luôn kém hơn thời gian mười ngày ngắn ngủi giữa bọn họ.

Phó Trù đáy lòng lặng lẽ bình ổn xuất hiện cảm xúc xa lạ vốn không nên có, vô ý thức mà đem nàng ôm chặt thêm.

"Không có việc gì đi?" Hắn ôn nhu mà hỏi nàng cũng không có nửa phần oán giận, cũng không trách cứ hoặc là chất vấn nàng vì sao cùng người gấp lén tại đây.

Nàng sững sốt sững sốt, bị Phó Trù ôm thật chặt, cả hô hấp đều có chút không thông thuận. Hơi nhíu mày, nhìn thấy ánh mắt hắn ôn hòa có mơ hồ buồn bực, nàng hơi hoi kinh ngạc, cái vòng ôm này của Phó Trù giống như tuyên triết truyền đạt đây là vật sở hữu của mình, thật sự ngoài dự đoán của nàng.

"Khiến tướng quân lo lắng." Nàng nhợt nhạt cười, có chút xin lỗi.

.....

bôi cung xà ảnh (*): ý nói lo tưởng hão huyền

Tương truyền "Đỗ Tuyên" 杜宣 được mời ăn tiệc, thấy trong chén rượu có bóng con rắn, nhưng không dám không uống. Tiệc xong, cảm thấy trong bụng cực kì đau đớn, chữa trị không thuyền giảm. Sau biết, bóng rắn trong chén chính là hình cái cung treo tường phản chiếu, lập tức khỏi bệnh.

Nghĩa bóng: Chỉ sự đau bệnh vì lo tưởng hão huyền

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Cửu Biệt Trùng Phùng, Ai Văn Còn Yêu Ai (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Phó Trù lấp khéo mắt thoảng nhìn nam tử lạnh nhạt hình như cách hơn mười bước, khéo miệng hắn (Phó Trù) khẽ nhếch, trừ bỏ ôn hòa ở ngoài, cái gì cũng nhìn không ra. Hắn buông lỏng cánh tay, buông nő tử trong lòng ngực ra, mỉm cười nói: "Nàng không có việc gì thì tốt rồi. Nơi này gió lớn, tóc nàng đều bị thổi rối loạn."

Mạn Yêu mất tự nhiên mà quay đầu đi, còn chưa giơ tay vuốt suôn lại những sợi tóc, Phó Trù lại nói: "Để cho ta." Hắn giơ tay giúp nàng sửa sửa vài sợi tóc rơi rụng trên trán, ôn nhu mà thuần thực, nếu không biết, còn tưởng rằng mỗi ngày hắn đều vì nàng chải đầu búi tóc. Kỳ thật nàng rất ít búi tóc, trừ phi cùng với hắn ra cửa tham gia một số yến hội chính thức.

"Tốt rồi." Âm thanh Phó Trù nghe đến thực ôn nhu mà thâm tình như vậy, dường như vì nàng làm cho dù là một việc rất bé nhỏ không đáng kể nhưng đối với hắn mà nói cũng là hạnh phúc thật lớn. Hắn tươi cười, ánh mắt có chút sáng rực.

Mạn Yêu nhấp môi, bỏ qua một bên mắt, cách đó không xa nam tử dáng người lõi lạc kia, thân ảnh tiêu điều cô quạnh lẻ loi, lạnh ý nơi khéo miệng đóng cứng lại, tà mặt héo rũ. Nàng rũ mắt, nhìn cẩm giày lụa màu đen trước mắt, không tự giác thối lui một chút. Giơ tay che lại vai trái, hít một ngụm khí lạnh, miệng vết thương tựa hồ nứt ra rồi, đã có chút ướt át, may mắn lúc gần đi đã bao rất cẩn thận.

"Đụng tới miệng vết thương? Cần phải khẩn. Cho ta nhìn một cái." Phó Trù mang khẩn trương hỏi.

Tông Chính Vô Ưu từ thân đến tâm đều là lạnh buốt thê lương, nàng vì đấy

hắn ra, liền cả vết thương trên người đều không quan tâm đến. Tránh hắn như tránh rắn độc mãnh thú, lại an tĩnh mà ở trong lòng ngực của Phó Trù, cười đối đáp tự nhiên như vậy. Đồng tử hắn đột nhiên co rút lại, thật mạnh quay đầu đi chỗ khác, nuốt xuống một ngụm chua xót. Rốt cuộc là phu thê, một năm ở chung với nhau, sớm đã che lấp đi hơn mười ngày ngắn ngủn giữa bọn họ.

"Không đáng ngại." Mạn Yêu nhàn nhạt đáp lại "Tướng quân tới đây, chính là tiệc tối muôn bắt đầu rồi?"

Phó Trù nói: "Ta là cố ý tới đón nàng."

Mạn yêu nói: "Chúng ta đi đi."

Phó Trù gật đầu, nhìn về phía Tông Chính Vô Ưu, ôn hòa cười nói: "Ly Vương không bằng đồng hành cùng phu thê chúng ta, yến tiệc tối hôm nay, ngài chính là vai chính." Hắn đem hai chữ "phu thê" nhấn thật mạnh.

Tông Chính Vô Ưu tay dấu ở trong tay áo nhẹ nhàng run lên, như gió nhẹ lơ đãng lay động áo choàng, không thể thấy cho mấy. Hắn nhìn thật sâu Mạn Yêu liếc mắt một cái, liếc mắt kia tựa hồ cái gì cũng không có, lại tựa hồ bao hàm ngôn ngữ khó hiểu nhất trên đời này.

Hắn cuối cùng là cái gì cũng không nói, lướt qua bọn họ, bước nhanh rời đi.

Sau lưng truyền đến tiếng Phó Trù tha thiết quan tâm cùng với tiếng cười nhẹ đáp lại của Mạn Yêu, đó là hình ảnh ở trong mấy trăm ngày đêm hắn đã từng nghĩ đến, mỗi ngày nghe người ta bẩm báo tin tức quan hệ giữa nàng cùng nam nhân khác cầm sắt hòa minh hạnh phúc vô cùng, cuối cùng ở hôm nay chính mắt, chính tai nghiêm chứng, giống như một phen đem dao sắc bén hướng tới ngực hắn hung hăng mà đâm vào, lại hung hăng mà rút ra, đau đớn tận tâm cốt.

Bóng đêm nồng đậm như vậy, cô tịch thấp thoáng quanh thân hắn, lại dấu không được thần sắc ảm đạm ở đáy mắt hắn.

Các ngọn đèn trong điện Quan Hà được thắp sáng đến giống như ban ngày.

Trong đại điện, quan viên và các nữ quyền mỗi người đều vào vị trí của mình, dần dần an tĩnh, chờ đợi vài vị vai chính đến. Khi mọi người mỗi mắt chờ mong, cuối cùng truyền đến một tiếng.

"Ly Vương điện hạ đến."

Một năm xa cách kinh thành, Ly Vương Tông Chính Vô Ưu nhập điện khiến đại điện đã an tĩnh lần thứ hai sôi trào lên. Một năm nay Giang Nam phồn vinh, làm cho rất nhiều đại thần có cái nhìn mới đối với hoàng tử cuồng ngạo này. Họ tuy biết tính khí của Ly Vương, lại vẫn cứ không hẹn mà cùng đứng dậy đón chào.

Chúng nữ tử bên trong đại điện đồng thời quay đầu nhìn lại, trong các nàng có đại đa số đều chưa từng gặp qua Tông Chính Vô Ưu. Chỉ là nghe nói Ly Vương tuấn mỹ vô song, thế gian hiếm có; võ công cao cường, quý thần khó lường; thánh sủng nồng hậu, đương triều có một không hai.

Chỉ dựa vào ba điểm này, cũng đủ để cho nữ tử trong thiên hạ tranh nhau mà chạy tới đối với Ly Vương cẩm ky nữ sắc không thể không thân cận. Hiện nay nghe nói Ly Vương tuyển phi, làm sao mà các nàng không khỏi tâm trí thẫn thờ.

Tông Chính Vô Ưu vừa vào điện, nhiều đôi mắt đột nhiên xán lạn, si mê không chừng. Những nữ tử đó sớm đã nghĩ tới vô số loại khả năng, nhưng vẫn bị nam tử trước mắt chấn động đến vẫn chưa lấy lại bình tĩnh. Nam tử trước mắt, nói hắn là tiên, hắn càng như là ma: Nói hắn là ma, hắn lại có bóng dáng tư chất trác tuyệt của tiên nhân. Người này, dung mạo giống như tiên nhân thuần tịnh hoàn mỹ, đôi mắt giống nhau ma lạnh băng tà vọng lại nghiệp tâm phách người, đầy người quý khí, tư thái vương giả, giơ tay nhấc chân đều có huy lực làm cho thế nhân muốn thần phục.

Ánh mắt chúng nữ tử si ngốc mê mệt, đi theo thân ảnh của hắn mà động, nửa phần cũng không dời ra, mà nữ tử áo lục ngồi phía đằng trước chúng nữ tử trong

mắt càng là có kiên định.

Tông Chính Vô Ưu mặt vô biểu tình, vừa không hành lễ, liên thanh tiếp đón của các quan lại cũng không đáp lại, đi thẳng đến vị trí chuyên thuộc về hắn giữa Thái Tử cùng Cửu hoàng tử mà ngồi xuống.

Cửu hoàng tử nghiêng đầu thò qua tối, ngữ mang ám muội, thần thầm bí bí cười nói: Thất ca, các ngươi hai....."

Không đợi hắn (Cửu hoàng tử) nói xong, Tông Chính Vô Ưu mắt lạnh đảo qua, hắn (Cửu hoàng tử) lập tức nhìn thấy phía sau nhập điện là hai người Phó Trù, nghiêm nhiên là bộ dáng cặp phu thê xứng đôi nhất hài hòa nhất trên đời này, tức khắc sáng tỏ, thức thời ngậm miệng không nói tiếng nào.

Mà đối diện chỗ Tông Chính Vô Ưu ngồi, đúng là vị trí phu thê Phó Trù, phía trên cạnh bọn họ (Phó Trù) là vị trí Vương tử Trần Phong quốc.

"Vệ quốc Phó đại tướng quân đến!"

"Dung Nhạc trưởng công chúa đến!"

Lực chú ý của Vương tử Trần Phong quốc toàn bộ chuyển dời đến trên người nữ tử mặc áo bào gấm vân cẩm màu nguyệt bạch.

"Là nàng?!"

Ninh Thiên Dịch cơ hồ có thể xem là thất thố, ở cung nhân một câu "Dung Nhạc trưởng công chúa đến", nhìn thấy nàng là lúc, hắn đánh nghiêng mâm đựng trái cây trên bàn, hào sảng(*) khí phách giữa mày toàn là thần sắc không thể tin tưởng, sang sảng tươi cười cứng ở bên môi, hắn khiếp sợ mà nhìn nữ tử tuyệt sắc đang ưu nhã nén bước, đây không phải là nữ tử áo trắng làm hắn trong bảy ngày nay thương nhớ đêm ngày thì lại là ai?

Bảy ngày gần đây, hắn sai người đi khắp nơi hỏi thăm, cũng chưa thể hỏi thăm ra thân phận của nàng. Hắn vốn tưởng rằng nàng chỉ là một kỳ nữ tử (*) ẩn

tàng trong dân gian, lại như thế nào cũng không thể đoán được, nàng thế nhưng là Khải Vân Quốc hòa thân công chúa!

Nhân vật như vậy, hắn thế nhưng hỏi thăm không ra, đến tận cùng là người của hắn sau khi đi vào quốc gia xa lạ thì trở nên vô năng, hay là có người từ ở giữa làm khó dễ?

Ninh Thiên Dịch phản ứng kỳ dị, mọi người bên cạnh cũng không cảm thấy có bao nhiêu hiềm lạ, xét cho cùng bọn họ nhìn thấy nữ tử này ngay từ cái nhìn đầu tiên cũng phản ứng thất thường.

Mạn Yêu vừa vào điện liền cảm giác được có một đạo ánh mắt mãnh liệt thẳng tắp mà nhìn chăm chú vào nàng, nàng chậm rãi ngược mắt, nhìn thấy hắn (NTD), nàng có vẻ phi thường bình tĩnh.

Nàng cùng Phó Trù đi đến giữa đại điện hành lễ:

"Chúng thần tới muộn, thỉnh bệ hạ thứ tội!"

Lâm Thiên hoàng cười nói: "Mau mau miễn lễ. Trần công công, mời Phó tướng quân cùng công chúa nhập tịch (ngồi vào vị trí)."

"Tạ bệ hạ!"

Sau khi nàng cùng Phó Trù ngồi xuống, Tông Chính Vô Ưu lấy khéo mắt lạnh lùng mà liếc liếc mắt nhìn tay nàng bị Phó Trù gắt gao nắm chặt trong lòng bàn tay. Nàng chỉ cần vừa nháy mắt, là có thể nhìn đến hắn là vui hay là giận.

Dưới bàn Phó Trù vẫn cứ nắm tay nàng, trước sau chưa từng buông ra, một đường đến đây, Phó Trù không hỏi nàng vì sao cùng Tông Chính Vô Ưu ở bên nhau, hay hết thấy giữa nàng cùng Tông Chính Vô Ưu, hắn (Phó Trù) trước sau ngậm miệng không đề cập tới, giống như cái gì cũng không biết, cái gì cũng không thấy.

Lâm Thiên Hoàng giới thiệu nói: "Vị này chính là từ đường xa mà đến

Vương tử Trần Phong quốc."

Tông Chính Vô Ưu có tai như điếc, lo chính mình uống trà.

Mạn Yêu lại chỉ đạm mạc cõng cười cười, giống như chỉ là lần đầu tiên gặp mặt, thực công thức hoá mà chào hỏi chào hỏi.

Ninh Thiên Dịch sang sảng tươi cười không còn tồn tại nữa, vẫn có chút không muốn tin tưởng sự thật nàng là hòa thân công chúa. Ngơ ngẩn mà nhìn nàng nửa ngày, vẫn chưa lấy lại bình tĩnh. Thẳng đến nam tử trung niên bên người nhắc nhở hắn, hắn mới hồi lễ, ngồi song song nhưng ánh mắt vẫn thường thường mà vọng lại đây.

Yến hội bắt đầu, vũ nhạc khởi lên, mọi người nâng chén uống, cũng lại là trà.

Người Trần Phong quốc thích uống rượu, Lâm Thiên hoàng cố ý sai người đơn độc vì Vương tử Trần Phong quốc chuẩn bị rượu ngon, Ninh Thiên Dịch cũng không cự tuyệt, uống xuống ba chén rượu lớn, lời nói trở nên thưa thớt.

"Vương tử." Nam tử trung niên bên người rất là lo lắng, nghĩ "vương tử thật vất vả mới tìm được một nữ tử mà mình thích, ai mà biết được thế nhưng lại là thê tử của người khác!"

Ninh Thiên Dịch buông bát rượu trong tay, hít sâu một hơi, bình phục tâm tình "Yên tâm, ta nhớ rõ thân phận của mình."

Yến tiệc tối nay, bề ngoài nhìn vào là một bầu không khí hòa hợp, trên thực tế người người đều có tâm tư riêng.

Hơn mươi mấy nữ tử chưa xuất giá ngồi ở đây, nhưng vị trí Ly Vương phi lại chỉ có một, hơn nữa vị trí trắc phi cùng với Vương tử phi Trần Phong quốc, tổng cộng cũng không có mấy cái. Nếu muốn nổi bật từ trong nhiều người như thế, đương nhiên phải trổ hết bản lĩnh tài năng ra, yêu cầu phải mất rất nhiều công sức. Cầm kỳ thư họa, thơ từ ca phú, chúng nữ tử thi triển hết sở trường, thật có

thể nói là trăm điếu đua tiếng muôn hoa đua thăm khoe hồng, đều là ưu tú.

Chỉ tiếc, tinh thần của hai nam tử mà các nàng dành ưu ái và muốn lấy lòng một người thì thần trí cùng tâm tư rối loạn, giữa hai mày toàn là mệt mát; một người thì mặt không biểu tình chỉ lo uống trà, từ đầu đến cuối nhìn cũng không nhìn đến các nàng cho dù là liếc mắt một cái.

Lâm Thiên hoàng cười nói: "Vương tử cho rằng nữ tử triều ta so sánh cùng với nữ tử quý quốc thì như thế nào?"

Ninh Thiên Dịch cười nói: "Nữ tử của quý quốc tuy không có tư thái anh dũng uy vũ, tư thế hiên ngang oai hùng trên lưng ngựa như nữ tử quốc gia của tiểu vương, nhưng lại đoan trang nhàn nhã, tài mạo bất phàm, khiến tiểu vương mở rộng tầm mắt."

Lâm Thiên hoàng thoái mái nói: "Vậy Vương tử cho rằng trong các nàng, ai là xuất sắc nhất? Trẫm ban cho nàng ta phong hàm công chúa." Ngụ ý, cho Ninh Thiên Dịch tuyển phi, người được tuyển chọn, sẽ được phong làm công chúa.

Ninh Thiên Dịch quét mắt hết chúng nữ tử, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Mạn Yêu.

Nếu không có sự tương ngộ bảy ngày trước, có lẽ hắn thật sự sẽ từ trong các nữ tử ở đây tuyển ra một người hoàn thành tâm nguyện của phụ hoàng và mẫu hậu.

Nếu không có màn ám sát kia, không có nữ tử này bất chấp sinh tử hoạn nạn cứu giúp suýt nữa thì bị mất mạng, có lẽ hắn cũng sẽ tuyển một người khác.

Nhưng hắn đã gặp gỡ nàng, cái người tên là Dung Nhạc công chúa. Vừa gặp đã khuynh đảo, ngày nhớ đêm mong, nữ tử này vẫn luôn là người mà hắn tha thiết mơ ước. Cuối cùng nhìn thấy, thật đáng buồn, nàng không chỉ là thê tử của người khác mà còn là công chúa hòa thân.

Dung Nhạc trưởng công chúa, vì sao hắn không có sớm một chút đi Khải
Vân quốc gặp gỡ nàng?

"Vương tử, vương tử."

Ninh Thiên Dịch bừng tỉnh, lấy tay vịn đầu, lắc lắc mẩy cái, đối với Lâm Thiên hoàng xin lỗi nói: "Rượu ngon của quý quốc quả nhiên danh bất hư truyền, tiểu Vương nhất thời mê rượu, thế nhưng uống hơi nhiều, hiện nay đâu có chút choáng váng, không bằng để Ly Vương bình phẩm trước."

Lâm Thiên hoàng ánh mắt nặng nề nhìn người đứng ngoài cuộc - Mạn Yêu đang lắng lặng phẩm trà, lại nhìn đến Tông Chính Vô Ưu cả mắt đều không nâng lên, thăm than một hơi, đối với nữ tử áo lục giương giọng nói: "Nhã Lê, trẫm nghe nói ngươi những ngày gần đây tập một điệu múa, tới đây biểu diễn cho mọi người xem một chút."

Nữ tử áo lục tên là Tôn Nhã Lê, là thiên kim của thừa tướng đương triều. Cầm kỳ thư họa mọi thứ nàng đều tinh thông, đặc biệt dáng múa nhất tuyệt. Nàng nghe thấy hoàng đế kêu nàng, trong lòng vui vẻ, vội vàng đứng dậy hành lễ đáp "Tuân chỉ". Ánh mắt lại nhìn về phía Tông Chính Vô Ưu, trong mắt dấu không được sự ngưỡng mộ sâu sắc cùng với quyết tâm nhất định phải đạt được.

Sau đó yếu điệu đi ra khỏi chỗ ngồi, đi vào giữa đại điện, cổ nhạc tề vang, nữ tử nở nụ cười xinh đẹp, chậm chậm chuyển động thân hình, dáng người uyển chuyển nhẹ nhàng giống như hồ điệp vỗ cánh sắp bay. Điệu múa này, nàng đã luyện tập nhiều năm, chỉ vì ngày hôm nay.

Các quan lại nhìn thẳng đầu khen ngợi, lúc này, trên hành lang dài nối liền hai tòa gác mái bồng nhiên rũ xuống một cây gãm lụa năm màu, nữ tử một tay kéo lụa mỏng đang phấp phới, nhẹ nhàng thả người nhảy lên, lấp tư thái vô cùng mỹ diệu hướng lên cao gần bằng ba tầng gác mái mà bay đi.

Gió thổi lay động mái tóc dài đen nhánh của nàng ta, tay áo lưu sa nhẹ nhàng phất phới trong gió, nữ tử thế nhưng tựa như bôn guyệt Thường Nga tiên tử,

phiêu nhiên (không bị ràng buộc) mà đi.

"Thường Nga bôn nguyệt!" (Hăng Nga bay lên cung trăng)

Không biết là ai kinh hô một tiếng, dẫn tới Tông Chính Vô Uy trước sau vẫn
đang rũ mắt biến sắc, bỗng dung ngang đầu.

Cùng lúc đó, Lâm Thiên hoàng ngồi ở trên cao ánh mắt thâm trầm lạnh buốt
cũng thay đổi mấy lần, nhìn thân ảnh nhanh nhẹn đang bay về phía cao lầu, tinh
thần hoảng hốt, trong đầu hiện lên hình ảnh của rất nhiều năm trước.

(Đoạn hồi ức của Lâm Thiên hoàng cùng Vân quý phi)

Nữ tử một thân bạch y ở trên đại điện hàn sắc lập tứ phi múa một màn, kinh
diễm tứ phía, khiến cho nữ tử vốn giống như tiên thuần tịnh tốt đẹp phảng phất
trở thành như Thường Nga tiên tử bôn nguyệt, hàn lúc ấy vui mừng không kịp
kìm nén, cho rằng nàng không trách hàn, lại không biết nàng lúc ấy bệnh nặng
quán thân. Nhớ rõ vũ điệu kia vừa kết thúc, nữ tử đứng ở dưới đan bệ, hai mắt
phù nước mắt, lại cười đối với hàn nói: "Thần thiếp lấy vũ điệu này..... Cung
chúc bệ hạ có được tứ vị mỹ nhân làm bạn, từ đây giang sơn vững chắc ổn định,
mỹ nhân trong lòng. Mà thần thiếp thể nhược phúc mỏng, không thích hợp lại
phụng dưỡng bệ hạ, nguyện tự dọn vào Thanh Tâm Điện, thanh đăng cổ phật,
kết liễu tâm thân tàn này."

Nàng thật kiên định mà quyết tuyệt như vậy hướng hàn chờ lệnh, tự cầu dọn
nhập lãnh cung. Đoạn thời gian đó hàn bận việc chính vụ, không biết nàng thân
nhiễm hàn tật không khỏi, sợ hàn lo lắng mà dấu diếm không báo, hàn cho rằng
nàng hết thảy đều tốt, cho rằng nàng đã có thể chấp nhận hàn cưới một Phó Uyên
thì cũng có thể dung nhẫn (bao dung nhẫn nại) cho hàn sắc lập tứ phi, lại không
ngờ chuyện sách phi khiến nàng đau đớn công tâm, khiến cho bệnh tình vừa mới
chuyển biến tốt đẹp, lần thứ hai lại nặng thêm.....

Nàng đối với hàn nói: "Ngươi đã từng nói, cả đời chỉ cưới một mình ta. Năm
đó, ngươi vì tình thế bức bách cưới Phó Uyên làm thê tử, ta lý giải ngươi gánh

váctrọngtráchlêdân bá tánh thiênhạ thương sinh, ngươi nói chờngươi bước lên ngôivịhoàngđế,thìchỉcầnmột mìnhtala làmthê tửcủa ngươi, hiện giờ ngươi lại vìcủngố triềuđình, lại nạptứ phi, ta vẫn cứ lý giải ngươi thân là hoangđestrấtnhiềuchuyện thânbất do kỷ, nhưng màta..... Không thểlại tha thứ cho ngươi. Ta không trách ngươi, có trách thì chỉ trách ta đã yêu một hoangđế."

Một ngày kia, nàng phun một búng máu, ngã trên mặt đất lạnh băng, từ đây bệnhkhôngdậynỗi. Hắnngàyqua ngày canh giữ ở trước giườngnàng, bất luận hắnnói cái gìlàm cái gì, nàngcũngkhông chịu liếc mắt nhìn hắnmột cái.

Chuyện xưa nhưmây khói, hết thảy đều theo thời gian trôi đi, chỉ cónữ tử kia ở đáylònghắn khắcxuốngđau xót cùnghốihậnvĩnhviễn cungkhông phai nhạt. Bỗngnhiênbi thươngtừ tim màra, trongmắtmộtmảnhđau thươngnồng đậm.

Tông Chính Vô Ưu cũng là bình tĩnh nhìnthân ảnh nhanh nhẹnbaylên đỉnh ba tầng gác mái, mắt không hề chớp, suy nghĩ phiêu xa.

(Đoạn hồi ức của Tông Chính Vô Ưu cùng Vân quý phi)

Cung điện thanh tĩnh lạnh lẽo, một bé trai chừng mấy tuổi dựa vào trước giường mẫu thân đang bệnh nặng cười đồi mẫu thân nói: "Thời điểm mẫu thân khiêu vũ, cùng tiên nữ giống như nhau rất đẹp."

Nữ tử khuôn mặt tái nhợt, giơ tay từ ái vỗ về sờ đầu bé trai, ôn nhu cười nói: "Chờ thân thể mẫu thân khỏe một chút, lại khiêu vũ cho Ưu nhi của ta xem, được không?"

"Vậy mẫu thân phải mau mau khỏe lên....."

Khi đó, hắn biết chính mình là toàn bộ động lực chống đỡ sống sót của mẫu thân, cho nên, mặc dù hắn lo lắng bệnh tình mẫu thân như vậy, sợ hãi mẫu thân bỏ hắn mà rời đi, hắn cũng vẫn là sẽ cười cùng mẫu thân nói chuyện, làm bộ cái gì cũng đều không hiểu, làm cho mẫu thân bệnh nặng không nỡ bỏ xuống hắn

được, lại không nghĩ rằng, cuối cùng hại mẫu thân chết thảm như vậy..... Ngực một trận một trận co rút, cái tay hăn nấm ly trà đã là một mảnh xanh trăng.

Phía trên ba tầng gác mái, nữ tử áo lục vẫn tiếp tục múa, những nữ tử phía dưới hoặc hâm mộ hoặc là ghen ghét, lại đều như những người chung quanh giống nhau xem đến nhập thần.

Mạn Yêu lơ đãng liếc mắt một cái về hướng đối diện, phát hiện sắc mặt nam tử đối diện tái nhợt, mắt phượng thâm trầm mà tà vọng hiện lên một tia nồng đậm bi thương, tựa như biểu tình khi đó nàng ở phủ Ly Vương ngẫu nhiên nghe hăn nhắc tới Vân Quý phi. Lại nhìn Lâm Thiên hoàng, đồng dạng giống nhau tinh thần hoảng hốt, tràn đầy bi thương. Nghĩ đến, điệu múa của nữ tử áo lục này tất nhiên cùng Vân Quý phi có quan hệ, mà nữ tử áo lục này hiển nhiên có chuẩn bị mà đến, vị trí Ly Vương phi, không ai khác ngoài nàng ta.

Trong lòng bỗng nhiên ngọt ngạt khó thở, giống như thời tiết mùa hè nóng bức lập tức toàn bộ ùa vào phế phủ nàng.

"Nàng làm sao vậy? Sao sắc mặt lại khó coi như vậy?" Phó Trù phát giác sắc mặt nàng có dị, ghé xác lỗ tai thấp giọng hỏi.

Mạn Yêu vội vàng rũ mắt, nhàn nhạt lắc lắc đầu. Có cung nhân tới rót trà mới, nàng bưng lên một ly liền uống, động tác có chút cẩn thận, lại không biết một góc tay áo rộng bị vướng ở nơi nào, làm cho cái ly còn không có đưa tới bên môi, ly trà trong tay đã bị đánh nghiêng, đầy một ly nước trà toàn bộ đều hắt vào vai trái nàng, chảy xuôi xuống theo vị trí miệng vết thương, cảm giác nóng xe đau đớn tựa hồ vẫn luôn kéo dài đến đáy lòng nàng. Sắc mặt nàng trắng bệch, đã phân không rõ rốt cuộc là miệng vết thương đau, hay là ngực đau?

Ly sứ men xanh rơi trên mặt đất quăng ngã thành mấy mảnh, thanh thúy tiếng vang xen lẫn bên trong cổ nhạc duyên dáng đặc biệt chói tai. Cổ nhạc đồng ngưng lại, mọi người đăm chìm ở trong dáng múa tuyệt diệu phục hồi tinh thần lại, nghe được Phó đại tướng quân khẩn trương dò hỏi: "Dung Nhạc, nàng thế

nào? Có bị phỏng không?"

Phó Trù cầm khăn vì nàng lau nhẹ bên ngoài, Mạn Yêu ngơ ngẩn quay đầu, nhìn hắn nửa ngày cũng không nói chuyện. Lúc sau, nàng rũ mắt xem chính mình ống tay áo, gãm vóc vừa mịn màng vừa trơn trượt như vậy, cùng với góc bàn được mài giũa đến cực kỳ bóng loáng, cũng có thể bị vướng vào như thế? Thật sự kỳ lạ. Cũng khó trách người chung quanh đều dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng, dường như là nàng cố ý muốn phá hú cuộc tuyển phi yến này, ngay cả ánh mắt nhìn qua đây của Lâm Thiên hoàng đều mang theo muôn nhin tỉ mỉ cùng không vui.

Ninh Thiên Dịch không tự chủ được quan tâm dò hỏi: "Công chúa bị phỏng?
Có nặng lắm không?"

Mạn Yêu đang muốn trả lời, liền nghe đến âm thanh trầm như nước của nam tử đối diện nói: "Truyền ngự y."

"Không cần." Mạn Yêu vội vàng ngăn cản, giương mắt gấp phải cặp mắt phượng kia, giờ phút này, Tông Chính Vô Ưu chính trực nhìn thẳng nàng, ánh mắt lại có vài phần kỳ lạ, nàng cuồng quít bỏ qua một bên mắt, nhàn nhạt nói: "Không đáng ngại. Đa tạ sự quan tâm của Vương tử cùng Ly Vương, một ly nước trà mà thôi. Làm mất đi nhã hứng của mọi người, Dung Nhạc thập phần ngại ngùng, thỉnh các vị cứ tiếp tục." Dứt lời đứng dậy hành lễ tạ lỗi.

Cỗ nhạc lại lần nữa vang lên, nàng nghe được đối diện truyền đến một tiếng hừ lạnh, Tông Chính Vô Ưu mắt lạnh như nước, mọi người chung quanh cũng đều không có hứng thú xem múa nữa. Tôn Nhã Lê kiên trì múa xong, hạ xuống gác mái trở lại đại điện, trong mắt che dấu nồng đậm địch ý khiến Mạn Yêu cảm giác như lưng bị kim chích. Xem ra, hôm nay lại có phiền toái.

Tôn Nhã Lê hướng tới Lâm Thiên hoàng hành lễ, Lâm Thiên hoàng chỉ gật gật đầu, vẫn chưa nói gì. Tôn Nhã Lê đã trực tiếp đi đến trước mặt Mạn Yêu, hơi thi lê, ngữ điệu nghe tới rất là cung kính (cung kính khiêm nhường), nói: "Đều

do Nhã Lê múa đến không tốt, hại công chúa đánh nghiêng chén trà bị phỏng
đến ngọc thể, Nhã Lê hướng công chúa bồi tội!"

Bồi tội này thể hiện, một thiên kim nhà Thừa tướng đoan trang khéo léo,
khiêm tốn rộng lượng, cùng với nàng, công chúa một quốc gia lỗ mãng thất lễ,
hình thành đối lập mãnh liệt.

Mạn Yêu ở trong lòng thở dài, trên mặt lại lẽ phép cười nói: "Tôn tiểu thư nói
như vậy, Dung Nhạc thật là muôn không có chỗ để dung thân. Dáng múa của
Tôn tiểu thư xuất chúng, khiến Dung Nhạc mở rộng tầm mắt, chỉ đỡ thừa Dung
Nhạc lúc ấy xem đến quá nhập thần, mới có thể thất thủ đánh nghiêng chén trà,
quấy nhiễu các vị, thập phần xin lỗi."

Tôn Nhã Lê kiều cười nói: "Lâu nay nghe nói dung mạo công chúa so như tư
dung tuyệt thế của thiên tiên, hôm nay vừa thấy, quả nhiên như thế, làm cho Nhã
Lê không khỏi không hâm mộ."

Mạn Yêu nhàn nhạt đáp lại: "Tôn tiểu thư quá khen." trong lòng biết nữ tử
này khen ngợi như vậy, sợ là còn có lời chưa nói hết.

Quả nhiên, Tôn Nhã Lê thực mau lại nói: "Nhã Lê nghe nói nữ tử Khải Vân
quốc giỏi nhất âm luật ca vũ, nói vậy công chúa đối với cầm khúc càng là tinh
thông. Nhã Lê từ nhỏ rất thích đánh đàn, đặc biệt thích khúc "cao sơn lưu thủy",
cũng vì chuyện xưa của Bá Nha, Tử Kỳ cảm động thật sâu, vẫn luôn hy vọng có
một ngày có thể gặp được cầm trung tri kỷ, cùng đàn một khúc "cao sơn lưu
thủy" (*), vừa vặn nơi này có hai tòa cầm đài, Nhã Lê mạo muội tương mời,
không biết công chúa sẽ có hay không chán ghét Nhã Lê?"

Tôn Nhã Lê nói xong, hơi hơi nhướng mày.

Nữ tử Khải Vân quốc giỏi âm luật ca vũ là không giả, nhưng các nàng am
hiểu chính là tỳ bà mà không phải đàn cổ. Lúc trước đồn đai Dung Nhạc trưởng
công chúa vô tài vô mạo, tuy rằng dung mạo cùng với lời đồn đai không hợp
nhau, nhưng một năm nay, nàng(Mạn Yêu) hành sự khiêm tốn không khoe

khoang, chưa bao giờ trước mặt người khác thể hiện qua bất luận tài nghệ gì. Người ngoài ấn tượng đối với nàng, trừ bỏ mỹ mạo, còn có nàng từng thiết kế qua một cái vườn trà xa hoa lộng lẫy như tiên cảnh.

Hôm nay vốn là tuyển phi yến, nữ tử chưa xuất giá đang ngồi ở đây, triển lãm tài nghệ vì muốn tranh lấy vị trí Ly Vương phi.

Nếu nàng thật đáp ứng lời mời của Tôn Nhã Lê, nếu thắng, nàng một người phụ nữ đã có phu quân đoạt nổi bật này nọ của các thiếu nữ khác tất nhiên là không ổn, huống hồ mọi người đều biết, ở trước đại hôn nàng đã thất thân với Ly Vương, sẽ nói nàng không quên tình cũ.

Nếu là nàng thua, vậy đó là kỹ (tài nghệ) không bằng người thẹn với thân phận công chúa một quốc gia của nàng, ném đi thể diện của Khải Vân quốc.

Còn nếu nàng không đáp ứng, người khác lại sẽ nói nàng chỉ có dung mạo không có tài đức, những thứ đó đối với nàng thật ra không sao cả, nhưng mấu chốt hôm nay có Trần Phong quốc khách quý ở đây, thân phận của nàng đại biểu không chỉ là chính nàng, mà là lễ nghi của một quốc gia.

Đáp ứng cùng không đáp ứng, đều là sai.

Mạn Yêu nhíu mày, cảm giác được chung quanh vô số đôi mắt đều đang nhìn chăm chăm vào nàng, có đố kỵ, có vui sướng khi người gặp họa, còn có một bộ phận đang chờ xem nàng bị chê cười.

Ninh Thiên Dịch mày nhíu nhíu, sự tình quan hệ đến tôn nghiêm cùng thể diện hai nước Lâm Thiên và Khải Vân, hắn thân là Vương tử Trần Phong quốc, chính là có tâm hộ nàng (che chở, bảo vệ), cũng không thể nói nhiều.

Đối diện Cửu hoàng tử thấp giọng nói: "Thất ca, cái Tôn Nhã Lê này diện mạo thật ra cũng đẹp, múa cũng rất tốt, nhưng mà tâm nhẫn (tâm địa) lại quá nhỏ, nàng ta rõ ràng chính là đang làm khó xử Li Nguyệt! Huynh ngàn vạn đừng chọn cái loại nữ tử có bẽ ngoài nhìn đoan trang hào phóng kỳ thật là bụng dạ hẹp

hỏi làm tấu tử ta."

Tông Chính Vô Ưu nắm chặt cái ly trong tay, liếc mắt nhìn Tôn Nhã Lê, ánh mắt lạnh như băng sương. Lại nhìn về phía nữ tử đối diện, vừa lúc nhìn thấy dưới bàn, bàn tay oánh bạch mảnh khảnh của Mạn Yêu bị một bàn tay khác nắm lấy, tựa như truyền sức lực cho nàng. Hắn bỏ qua một bên mắt, nước trà trong ly đổ ra ngoài lại không biết.

Tôn Nhã Lê thấy Mạn Yêu nửa ngày không có biểu tình gì, nhìn không ra nàng (Mạn Yêu) suy nghĩ cái gì, liền ngược lại hướng Lâm Thiên hoàng hành lễ thỉnh cầu: "Thỉnh bệ hạ ân chuẩn."

Đây là nữ tử hai nước so tài với nhau, Tôn Nhã Lê cầm kĩ bất phàm mọi người đều biết, Lâm Thiên hoàng tất nhiên là không có dị nghị, lại cũng ngại trực tiếp hạ chỉ, không mở miệng, chỉ đem ánh mắt chuyển hướng đến Mạn Yêu đang bất động thanh sắc(*) .

Thừa tướng phu nhân thấy thế, vội trách mắng Tôn Nhã Lê: "Nhã Lê, ngươi quá không hiểu quy củ (phép tắc)! Thân phận công chúa tôn quý, sao có thể cùng đánh đòn với ngươi." Dứt lời liền đi kéo Tôn Nhã Lê quỳ xuống, thỉnh tội nói: "Thần phụ dạy dỗ vô phương, Nhã Lê trẻ tuổi, không hiểu chuyện, mạo phạm công chúa, thỉnh bệ hạ thứ tội! Cũng thỉnh công chúa khoan thứ!"

Cái này tốt, lại nhiều thêm một cái ý lại thân phận mình không coi ai ra gì. Mẹ con hai người này, thị phi đều muốn bức nàng không thể không đồng ý. Mạn Yêu nhìn nhìn đối diện gác mái cầm đài sau lưng màn che, trong lòng vừa động, chậm rãi đứng dậy, không chút hoang mang đi xuống ghế, khẽ cười nói: "Tôn phu nhân nói quá lời. Dung Nhạc chỉ là lo lắng tự thân tài nghệ nông cạn âm điệu không đúng, sợ làm vấy bẩn tai của bệ hạ, Vương tử và các vị đại nhân, mới nhất thời lưỡng lự."

Lâm Thiên hoàng cười nói: "Công chúa không cần khiêm tốn, trẫm, cũng muốn nghe xem tiếng đàn của Khải Vân quốc. Người đâu, chuẩn bị cầm."

Mạn Yêu ngoái đầu nhìn nhìn tòa cầm đài trên gác mái phía đối diện, tựa tưởng nhớ lại tựa hoài niệm nói: "Cầm đài kia, điêu khắc vân văn, treo màn che, cùng với tòa cầm đài lúc trước Dung Nhạc ở hoàng cung Khải Vân quốc dùng để luyện cầm có vài phần tương tự, nhìn qua thật là thân thiết."

Lâm Thiên hoàng lập tức phân phó: "Đem cầm của công chúa đặt tới cầm đài đối diện."

Tôn Nhã Lê rốt cuộc trẻ tuổi, thiếu kiên nhẫn, trong mắt đã có tia sắc đắc ý, nghĩ thầm, nàng ở tại trong đại điện tự có thể thu hút ánh mắt của mọi người, mà cầm đài đối diện khoảng cách tuy rằng không xa, nhưng tiếng đàn ngang nhau, từ đối diện truyền tới thế tất sẽ yếu thêm vài phần, này chính hợp tâm ý nàng, vội vàng cười nói: "Công chúa, thỉnh."

Mạn Yêu gật đầu, đỡ tay Linh Nhi đi về hướng đối diện cầm đài. Trước mặt có gió thổi tới, áo bào nàng tung bay, bước chân nàng nhìn qua có chút phù phiếm, khiến người không khỏi hoài nghi, nữ tử có được thân hình tinh tế đơn bạc như vậy, có thể đàn ra khúc nhạc đại khí như vậy sao?

Ra đại điện, đi trên hành lang dài nối liền hai tòa lầu, Mạn Yêu tươi cười bình tĩnh bên môi chậm rãi biến mất, nàng nhìn trước mắt hành lang dài khúc chiết u tĩnh (gấp khúc quanh co vắng vẻ yên tĩnh), chậm rãi giơ tay xoa vai trái, ở thời điểm đi đến chỗ ngoặt của hành lang dài, lòng bàn tay tụ lực hướng lên miệng vết thương đánh mạnh xuống, một cổ đau đớn bị xé nứt mãnh liệt đánh úp, thân thể nàng không tự chủ được mà lắc mình một cái, ở lúc Linh Nhi còn không kịp đỡ lấy nàng, đã đụng phải chỗ ngoặt của hành lang dài.

Vị trí góc gỗ cứng điêu khắc nhắm trúng, vừa lúc là vai trái nàng.

.....dịch bởi yên hoa

hào sảng(*) chỉ tính tình cao cả, ngôn ngữ cử chỉ khiến người xung quanh mến phục.

kỳ nữ tử (*) chỉ nữ tử có khả năng hay có hành động ly kỳ kinh tâm động phách.

bất động thanh sắc(*) : Ở dưới tình huống khẩn cấp, nói chuyện, thần thái vẫn giống như ngày thường không có biến hóa, phi thường trấn tĩnh.

cao sơn lưu thủy(*): so sánh tri kỷ thường thức lẩn nhau, tri âm khó gặp.
Cũng so sánh nhạc khúc tuyệt diệu.

Điển tích Bá Nha Tử Kỳ:

Bá Nha người thời Xuân Thu, tinh thông âm luật, cầm tài cao siêu. Có một đêm Bá Nha đi thuyền du lâm, đối mặt trăng thanh gió mát, hắn liền khai đàn, tiếng đàn du dương, rơi vào cảnh đẹp. Chợt nghe trên bờ có người tán dương. Bá Nha chỉ thấy một tiêu phu đứng ở bên bờ, hắn biết người này là tri âm lập tức thỉnh tiêu phu lên thuyền, hứng thú bừng bừng mà vì tiêu phu diễn tấu. Bá Nha khai lên làn điệu ca ngợi núi cao, tiêu phu nói: "Thật tốt! Hùng vĩ mà trang trọng, giống như Thái Sơn cao ngất trong mây!" Lúc hắn đàn tấu biểu hiện sóng gió mênh mông lao nhanh, tiêu phu lại nói: "Thật tốt! Rộng lớn mênh mông cuồn cuộn, giống như thấy cuồn cuộn nước chảy, giống như biển rộng không bờ!" Bá Nha hứng phấn cực kỳ, kích động mà nói: "Tri âm! Người thật là tri âm của ta." Người tiêu phu này chính là Chung Tử Kỳ.

Hai người ước định, sang năm giờ này khắc này tại nơi này gặp gỡ. Năm thứ hai, Bá Nha đúng hạn đi gặp, nhưng lại đợi lâu mà Tử Kỳ không đến. Thế là, Bá Nha liền theo lần trước Chung Tử Kỳ về nhà lộ đi tìm. Nửa đường hắn gặp được một vị lão nhân, hỏi thăm nhà Tử Kỳ. Sau khi nghe ngóng mới biết được, thì ra vị lão nhân này đúng là phụ thân của Tử Kỳ. Lão nhân cho Bá Nha biết, Tử Kỳ đã ở nửa tháng trước qua đời. Tử Kỳ trước khi qua đời, lo lắng Bá Nha sẽ ở nơi này đợi lâu, dặn dò lão nhân ngày hôm nay nhất định phải đến đây thông tri Bá Nha. Sau khi nghe tin tức này Bá Nha cực kỳ bi thương. Hắn đi tới trước mộ Tử Kỳ, khai một khúc ai diếu tri kỷ. Đàn xong hắn bi thương mà nói: "Tri âm duy nhất của ta đã không ở nhân thế, cầm này còn có thể đàn cho ai nghe?" liền ở

trước mộ Tử Kì đem cầm quăng ngã, hơn nữa thề cả đời không đánh đàn.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Đảo Ngược Nhân Vật

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Vị trí mà góc gỗ cứng điêu khắc nhắm trúng, vừa đúng ngay vai trái của nàng. Đau nhức đánh úp lại, Mạn Yêu hừ một tiếng, sắc mặt trắng bệch, đỡ cán hành lang, thân thể đứng không vững, không chịu khống chế mà loạn choạng trên mặt đất. Mồ hôi từ trán nàng xông ra, máu huyết đỏ tươi xuyên thấu qua tầng tầng lớp vải bao, tảng lớn ra dần dần nhuộm thâm xiêm y nàng. Nàng hô hấp nháy mắt đình trệ, nhắm mắt lại hít mạnh không khí, thở dốc nói không nên lời.

Linh Nhi cuồng quít đi đỡ, nhìn thấy vai trái của nàng nhiễm máu, thắt thanh kinh sợ kêu lên: "A! Chủ tử, thương thế của ngài. Chảy máu!"

Đại điện ở phía sau truyền đến âm thanh ly bể ấm rơi, cả cái bàn cũng bị xốc ngã. Còn không đợi mọi người phản ứng, trong điện đã có hai bóng người một xanh một trắng đồng thời hướng đến hành lang ngoài đại điện, bay nhanh đến bên cạnh nàng.

"Dung Nhạc, nàng sao rồi?" Phó Trù duỗi tay liền phải đỡ lấy nàng, nhưng tay còn chưa chạm tới xiêm y của nàng, Mạn Yêu đã bị người vót lấy thân thể ôm vào trong ngực.

Đây là tình huống gì?

Mọi người bị biến cố bất thình lình làm cho kinh động sững sốt, Dung Nhạc trưởng công chúa xảy ra chuyện, Phó tướng quân sốt ruột là bởi vì phu thê họ tình thâm, là chuyện đương nhiên, nhưng lần này Ly Vương, người tuyển phi lại so với Phó tướng quân càng nhanh hơn một bước, đem Dung Nhạc trưởng công chúa ôm vào trong lòng ngực, sắc mặt cực kỳ tối tăm.

Chuyện giữa Ly Vương và Dung Nhạc trưởng công chúa ai cũng biết, Ly Vương đối với công chúa như vậy thì cũng thôi đi, nhưng vì sao cả Vương tử Trần Phong quốc lần đầu gặp mặt cũng khẩn trương như vậy, mất đi nghi thái (dáng vẻ, tư thái, phong độ) mà một Vương tử nên có?

Ninh Thiên Dịch bận tâm đến thân phận, vẫn chưa như hai người bọn họ chạy nhanh ra ngoài điện như vậy, mà là lúc đứng lên, không cẩn thận xốc ngã cái bàn trước mặt, xa xa mà nhìn ba người ngoài điện.

Phó Trù nhìn chăm chăm nữ tử trong lòng ngực Tông Chính Vô Ưu mặt mũi tái nhợt, đôi mắt ôn hòa của hắn nhìn lại thấy vẫn cứ ôn hòa, nhưng thần sắc ở đáy mắt giờ phút này lại là phức tạp khó hiểu.

Hơi thở quen thuộc lại một lần nữa bao phủ chót mũi nàng, giống như bảy ngày trước nàng bị thương rơi xuống hồ một khắc kia, nàng lại nghe thấy được tiếng tim đập kịch liệt pháp phồng của chủ nhân lòng ngực này, biểu tình tựa như phẫn nộ lại tựa như hoảng loạn xuất hiện ở trên khuôn mặt nam tử luôn luôn lạnh nhạt vô tình, lần này, nàng vừa mở mắt, liền thấy rõ ràng, không khỏi ngạc nhiên.

Ý thức so với lý trí khởi động sớm hơn một bước, Tông Chính Vô Ưu cảm thụ được độ ấm nữ tử trong lòng ngực, cuối cùng ý thức được chính mình luôn luôn vững vàng trấn định, giờ phút này hành vi cõ nào buồn cười. Hắn nhìn vai trái nàng máu huyết không ngừng nhiễm đỏ, tâm như bị bóp chặt, vì nàng điểm huyệt cầm máu.

"Còn thất thần làm cái gì, mau truyền ngự y." Tông Chính Vô Ưu lạnh lùng đảo qua các cung nhân đang đứng ngây ngốc ngoài hành lang dài, trầm giọng nặng nề khiển trách, âm thanh giống như tiếng sấm ở phía trên đầu đại điện nổ tung, làm kinh động đến các cung nhân đó khiến thân thể bọn họ run lên, vội không ngừng hướng dưới lầu chạy tới, một bên chạy một bên hô: "Truyền ngự y!
Mau truyền ngự y!"

Mạn Yêu hơi tỉnh, nhìn nam tử đang ôm lấy nàng, đột nhiên nghĩ đến cái gì, cười rộ lên. Trước kia, thời điểm nàng cùng Tông Chính Vô Ưu dây dưa, mỗi lúc nàng gặp được nguy hiểm hoặc yêu cầu được trợ giúp, Phó Trù dưỡng như là tính trước, xuất hiện đúng lúc ở trước mặt nàng, hiện tại nàng gả cho Phó Trù, như vậy nhân vật tựa hồ lại đổi thành Tông Chính Vô Ưu. Kêu nàng có thể nào mà không cảm thấy buồn cười? Phó Trù trước kia làm hết thảy toàn vì thân phận Khải Vân quốc công chúa của nàng, vây hiện giờ Tông Chính Vô Ưu lại là vì cái gì?

Các thiếu nữ trong điện thần sắc kinh dị, biểu tình của Tôn Nhã Lê càng là cứng đờ đến cực điểm, Lâm Thiên hoàng ngồi trên long ỷ mặt trầm như nước, những người còn lại ánh mắt khác nhau, đồng thời nhìn ba người đang đứng trên hành lang dài ngoài điện.

Mạn Yêu bị Tông Chính Vô Ưu gắt gao ôm vào trong ngực, mà trượng phu của nàng thì đứng ở bên cạnh bọn họ, trầm mặc không nói tiếng nào.

Không khí quỷ dị vô cùng.

Bên trong đại điện không có người nào dám phát ra tiếng, mà nơi xa xa tiếng côn trùng kêu vang lại lọt vào tai rõ ràng.

Bên ngoài đại điện, ánh trăng xuyên thấu qua đám mây bay màu xanh đen, cùng với ánh sáng ám hoàng phát ra từ những chiếc đèn cung đình treo cao trên đỉnh đầu, trộn lẫn vào nhau, nhẹ nhàng bao phủ trên người bọn họ, càng tăng thêm vài phần quỷ dị.

Linh Nhi muốn dò hỏi thương thế, há mồm lại không dám phát ra âm thanh.

Mạn Yêu rốt cuộc tỉnh táo lại, dùng tay che lại miệng vết thương, nhẹ nhàng giật giật thân người.

Tông Chính Vô Ưu nhíu mày, không tự giác chứa đựng tức giận: "Ngươi bộ dạng như thế này, còn muốn làm cái gì?"

Mạn Yêu mím chặt đôi môi một chút huyết sắc cũng không có, mắt nàng nhìn Phó Trù, cũng không nói lời nào, đẩy ra Tông Chính Vô Ưu. Thân phận, ở trường hợp như vậy vĩnh viễn là không thể vượt qua hồng cầu (giới tuyến phân cách thân phận).

Phó Trù duỗi tay tới đỡ nàng, tiếng nói ôn hòa khách khí: "Đa tạ Ly Vương quan tâm phu nhân bốn tướng như thế, bốn tướng thập phần cảm kích. Tôi nay là yến tiệc tuyển phi của Ly Vương, Ly Vương không nên rời khỏi đại điện, xin mời trở về. Bốn tướng sẽ để ngự y kiểm tra cho Dung Nhạc xem thương thế thực hư như thế nào cùng xử lý thích đáng, không nhọc Ly Vương lo lắng."

Mạn Yêu thấy Phó Trù hướng nàng duỗi tay lại đây, khóc miệng nàng trồi lên nhạt nhẽo mỉa mai, cuối cùng vẫn là đem tay bắt lấy.

Tông Chính Vô Ưu ánh mắt trầm xuống, ánh mắt nữ tử trong ngực ban đầu lạnh băng, biểu tình tựa trào phúng tựa bi ai dần dần rạng nứt. Nàng không tiếng động lựa chọn, khiến cho hết thảy hành vi cùng cảm xúc của hắn đều trở nên thập phần buồn cười. Hắn tự giác buông tay ra, ánh mắt xẹt qua một đạo nồng đậm tự giễu, tiện đà mặt vô biểu tình mà trở lại chỗ ngồi, lại không nhìn nàng liếc mắt một cái.

Mạn Yêu rũ xuống đôi mắt, thế nhưng không dám nhìn vào đại điện.

"Dung Nhạc, nàng bị thương có nặng không? Cho ta xem." Phó Trù bên cạnh ôn nhu dò hỏi, muốn lấy cái tay đang che lại miệng vết thương của nàng ra.

Nàng nhàn nhạt lắc đầu, không nói lời nào.

Lúc này, trong đại điện Tôn Nhã Lê tròng mắt chuyển động, đứng dậy đi vào hành lang dài, mắt nhìn Mạn Yêu, sau đó dùng tay sờ soạng góc hành lang dài, thần sắc nghi hoặc nói: "Cũng không có sắc bén lắm, như thế nào khiến cho công chúa bị thương nặng như vậy?"

Nàng ta nói xong tựa hồ cảm thấy không ổn, lập tức thay đổi khẩu khí nói:

"Công chúa ngàn vạn đừng hiểu lầm, ta không phải nói ngươi cố ý..... A, không, không phải, ý tứ của ta là..... Ai! Đều là do Nhã Lê không tốt, vừa rồi khiêu vũ hại công chúa bị phỏng ngọc thể, hiện tại muốn mời công chúa cùng đàn một khúc, lại hại công chúa không duyên không cớ bị thương..... Xem ra hôm nay, Nhã Lê là không có phúc phận để được công chúa chỉ giáo." Nói xong thật mạnh thở dài một hơi, tựa hồ vô cùng tiếc nuối.

Mạn Yêu nhịn không được cười lạnh, nữ tử này thật biết diễn.

Lúc này trong điện, có người nhỏ giọng nghị luận lên.

Có người nói: "Là không biết đâm trúng nặng bao nhiêu mà ngay cả đứng cũng không yên như vậy?"

Có người nói: "Còn không phải sợ mất mặt! Vì muốn tránh cùng Tôn tiểu thư đổi cầm!"

Còn có người nói: "Theo ta thấy, đây là khổ nhục kế của nàng ta, cố ý hấp dẫn sự chú ý của Ly Vương, tuy nói Phó tướng quân cũng thực ưu tú, nhưng cũng so không được thân phận tôn quý của Ly Vương, còn nữa, Ly Vương chính là đệ nhất mỹ nam của Lâm Thiên quốc chúng ta, lại là người nam nhân đầu tiên của nàng ta, nàng ta sao có thể cam tâm nhìn Ly Vương trước mặt nàng ta tuyển người khác làm Vương phi a!"

"Thật là! Đã gã cho người rồi cũng còn không an phận, không nhìn xem tuổi mình bao lớn, còn cùng chúng ta đoạt nam nhân, thật không biết thẹn!"

"Nữ tử Khải Vân quốc đều không cần học nữ đức sao?"

"Ngươi không biết a? Ta nghe nói nàng ta từ nhỏ là ở lãnh cung lớn lên, là sau khi Khải Vân để đăng cơ mới đưa nàng ta ra ngoài."

"Trách không được! Thì ra công chúa là ở lãnh cung lớn lên a! Ngày thường thoát nhìn cao quý vô cùng, kỳ thật trong xương cốt chính là tiện nhân không giữ

phụ đạo....."

Chẽ nhạo cùng trách mắng, trào phúng khinh thường, những người đó tự cho là đã đè thấp âm thanh, nhưng mà, ngay cả Mạn Yêu đứng trên hành lang đều nghe rõ rành mạch. Nàng vốn không muốn nghe, nhưng thính lực quá tốt, lại có lẽ những người đó là cố tình nói cho nàng nghe cũng không nhất định.

Huyết tinh trong cổ họng quay cuồng cuối cùng là áp không được, thấm qua khớp hàm đã cắn chặt, dọc theo khói miệng hơi hơi nâng lên cùng mảng lạnh uốn lượn chảy xuôi xuống dưới, một giọt một giọt bắn tung tóe lên trên tay Phó Trù, âm ấm dinh dinh.

Phó Trù ánh mắt biến đổi, nhíu mày nói: "Những người đó nói gì, nàng đừng để trong lòng. Nàng luôn luôn không thích so đo, đừng cùng bọn họ chấp nhặt.

Đi, ta mang nàng đi xuống xử lý miệng vết thương." Hắn dùng tay sát lau vết máu tràn ra từ khói miệng nàng, đáy mắt trồi lên một tia áy náy cùng đau lòng.

Mạn Yêu đẩy tay hắn ra, không so đo là bởi vì nàng không muốn uống phí tâm trí vì những người không liên quan, nhưng cũng không biểu hiện nàng vô tâm vô phổi vô tri vô giác, nàng lại không phải là người gỗ, ngược lại cũng muốn nhìn xem, những người đó còn có thể nói ra thêm cái gì.

Trong điện nghị luận như cũ nhỏ giọng lại càng thêm khó nghe, Cửu hoàng tử nhìn Tông Chính Vô Ưu bình tĩnh có chút dị thường, trong lòng dần dần sinh bất an.

Tấu nhạc không thành, Tôn Nhã Lê tất nhiên là phải hướng để vương hành lễ mới có thể quay về chỗ ngồi. Nàng hành xong lễ, ánh mắt vừa động, lúc xoay người, dùng tay vịn đầu, làm như đầu óc choáng váng, thân mình lay động vài cái, bước chân không xong, như muốn ngã xuống, liền hướng tới phuong hướng bên tay phải Tông Chính Vô Ưu ngã xuống.

Tông Chính Vô Ưu cả mi mắt cũng không nâng lên, lúc nàng ta ngã xuống, thời điểm sấp chạm được vào hắn, Lãnh Viêm đúng lúc hiện thân, một phen lấy

kiếm chưa ra khỏi vỏ kiếm vũng vàng nâng thân thể Tôn Nhã Lê.

Nha hoàn của Tôn Nhã Lê vội vàng chạy tới đỡ lấy. Kiếm khí lạnh băng thấu qua vỏ kiếm mà ra, Tôn Nhã Lê trừng mắt nhìn Lãnh Viêm phá hư chuyện tốt của nàng, cáu giận không thôi.

Lúc này, Lâm Thiên hoàng nói: "Nhã Lê chính là thân thể không khoẻ? Lão Cửu, ngươi đi phía dưới ngồi, để Nhã Lê ngồi đây nghỉ một lát."

Tôn Nhã Lê nghe vậy thực vui vẻ, các thiếu nữ trong điện sắc mặt hoàn toàn biến đổi, nghĩ thăm lần này đan không thành, nàng ta ngược lại được ngồi vào bên cạnh Ly Vương hay là Hoàng Đế đã vừa ý Tôn Nhã Lê? Nếu không, một kỵ xảo dẽ hiểu như vậy, như thế nào mà giấu qua được Hoàng đế bệ hạ?

Cửu hoàng tử không tình nguyện đứng lên, bùi mõi, đi đến Tôn Nhã Lê bên người thấp giọng nói: "Cái chiêu cũ kỹ thế mà ngươi cũng đem ra dùng! Đừng tưởng rằng ngồi ở bên cạnh Thất ca ta chính là chuyện tốt, ngươi vẫn là tự cầu phúc đi."

Tôn Nhã Lê không thèm để ý, được nha hoàn nâng lấy, rốt cuộc ngồi xuống bên người nam tử mà nàng ta ái mộ đã lâu. Khoảng cách chỉ trong gang tấc, cả người hắn, hơi thở hắn, hết thảy hết thảy của hắn, đều gần đến như vậy, gần đến nàng chỉ cần hô hấp là có thể chạm vào, nội tâm không khỏi bang bang loạn nhảy. Có cung nhân tiến lên thu hồi ly trà của Cửu hoàng tử vì Tôn tiểu thư thay cái mới.

Lâm Thiên hoàng ngữ mang thâm ý nói: "Vô Ưu, ngươi phải hảo hảo chiếu cố Nhã Lê."

Tông Chính Vô Ưu giống như không nghe thấy, Tôn Nhã Lê trộm lấy mắt nhìn hắn, chỉ thấy một bàn tay hắn chống ở trên bàn, thân hình hơi hơi nghiêng, biểu tình lười biếng mê loạn nhân tâm.

Tông Chính Vô Ưu đột nhiên từ trong tay cung nhân đoạt lấy ấm trà, liếc liếc

mắt nữ tử bên cạnh hai má đã ửng đỏ tim đập như cỗ, hắn cười lạnh một tiếng, giơ tay, chậm rãi hướng ly trà đã đầy trước mặt nàng rót thêm trà mới.

Tôn Nhã Lê sững sốt sững sốt, nước trà lập tức tràn đầy mà ra, theo cái bàn chảy xuôi xuống dưới, nàng cuống quít dịch thân thân thể sang một bên, vẫn là bị nước trà bắn ướt vây áo.

Nam tử cũng không có ý tứ dừng tay, Tôn Nhã Lê có chút chân tay luống cuống, thấy mặt hắn thâm trầm, nàng cũng không dám hé răng. Chung quanh cũng vì hành động kỳ lạ này của Tông Chính Vô Ưu mà an tĩnh lại.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không rõ hắn làm như vậy là có dụng ý gì. Cửu hoàng tử dương môi, cười đến vui sướng khi người gặp họa, chờ xem kịch vui đi.

"Này" Tôn Thừa tướng phu nhân đang muốn mở miệng, bị Tôn Thừa tướng vội vàng ngăn lại. Tôn Thừa tướng rốt cuộc ở triều đình nhiều năm, hiểu được xem mặt đoán ý, vả lại đối với Ly Vương có một ít hiểu biết.

Tôn Nhã Lê thập phần khó hiểu, muốn mở miệng lại có chút không dám, nha hoàn sau lưng nàng rốt cuộc là thiếu kiên nhẫn, nhịn không được nhỏ giọng nhắc nhở nói: "Vương gia, nước trà trong ly của tiểu thư đã đầy, không thể rót thêm nữa....."

"Quang!!"

Một câu kia của nha hoàn chưa nói xong, Tông Chính Vô Ưu đột nhiên đem ấm trà trong tay hung hăng ném ra ngoài, một trận ầm chấn vang quanh quẩn cả tòa đại điện, cả Lâm Thiên hoàng cũng kinh động đến thân thể run lên, càng không nói đến những người khác.

Tông Chính Vô Ưu lạnh lùng mà xốc mí mắt, tà mắt lạnh lùng như địa ngục Diêm La đảo qua, thân hình mọi người đều là run lên, tâm như bị treo lên cao, cũng không dám thở mạnh một tiếng.

Âm trà nát không biết bao nhiêu mảnh, những mảnh sứ Thanh Hoa vỡ vụn văng ra khắp mọi nơi, ném xuống mặt bàn hoặc trên mặt đất "leng keng" rung động.

Lâm Thiên hoàng nhíu mày, mắt nhìn Ninh Thiên Dịch, tiện đà đối với Tông Chính Vô Ưu thấp giọng trách mắng: "Vô Ưu, ngươi đang làm cái gì? Đừng làm kinh động đến khách quý."

Tông Chính Vô Ưu cũng không ngẩng đầu lên, cười lạnh nói: "Sợ ta kinh động đến khách quý, ngươi cũng đừng tự chủ trương!" Ngôn ngữ hắn ngông cuồng không kiên nể như vậy, nửa điểm tình cảm cũng không để lại cho đế vương kia.

"Ngươi!" Lâm Thiên hoàng sắc mặt đột biến, liền muộn bộc phát cơn giận.

Trần công công vội nói: "Bệ hạ, ngài trước uống một hớp trà áp áp xuống kinh động."

Lâm Thiên hoàng nhìn Trần công công liếc mắt một cái, tiếp nhận chén trà, xuyết một ngụm, trong lòng vẫn là buồn bực không thoải mái, đem chén trà đặt thật mạnh trên cái bàn trước mặt.

Tông Chính Vô Ưu cũng không thèm nhìn tới hắn, chỉ lạnh lùng nói "Vừa rồi là ai nói nước trà trong ly đã đầy không thể rót thêm nữa?"

Nha hoàn của Tôn Nhã Lê sớm đã sợ tới mức hồn phi phách tán, đôi chân mềm nhũn, quỳ trên mặt đất, âm thanh run rẩy: "Là... là... là nô tỳ lầm miệng."

"Là ngươi lầm miệng!" Tông Chính Vô Ưu mắt phượng nửa mí, mặt vô biểu tình nói: "Chuyện của bốn vương, há có để cho người khác nói ra nói vào, khoa tay múa chân! Tìm chết! Người đâu, kéo ả ra ngoài, bốn vương không muốn lại gặp ả lần nữa."

Nha hoàn kia sợ hãi đến mặt không còn chút máu, liên tục dập đầu xin tha:

"Vương gia tha mạng a! Nô tỳ biết sai rồi, nô tỳ tội đáng chết vạn lần, thỉnh
Vương gia tha cho nô tỳ lần này, tiểu thư, cứu nô tỳ, cứu nô tỳ a."

Tôn Nhã Lê đại kinh thất sắc, ngây ra nửa ngày không phục hồi tinh thần lại.
Nhà đầu này theo nàng đã nhiều năm, đều có tình chủ tớ: "Vương gia"

"Ai dám cầu tình, cũng kéo đi ra ngoài!" Hắn lạnh lùng nhìn Tôn Nhã Lê liếc
mắt một cái, từng chữ nói ra lạnh như băng, không lưu tình chút nào.

Tôn Nhã Lê trợn to đồng tử, kinh sợ mà nhìn nam tử tuấn mỹ như tiên bén
người nàng, như thế nào cũng không thể tưởng được, hắn thế nhưng đúng như
theo lời nói trong miệng phụ thân lạnh khốc vô tình. Từ trước nàng vẫn luôn
không tin, cảm thấy người có một gương mặt thuần tịnh hoàn mỹ như tiên,
không có khả năng tàn nhẫn như vậy. Nàng đem ánh mắt cầu cứu nhìn về phía
phụ mẫu nàng, Tôn thừa tướng nhìn nàng lắc lắc đầu, ý bảo nàng ngàn vạn lần
đừng nhiều lời nữa.

Tôn Nhã Lê cúi đầu, trong tiếng hoảng sợ xin tha của nha hoàn, cả người
không khỏi run run lên. Vị trí này, lúc trước cầu mà không được, hiện giờ, lại
như đứng trong đống lửa, như ngồi trên đống than.

Tông Chính Vô Ưu bụng cung nhân dâng lên trà mới, nhẹ nhàng xuyết một
ngụm, chuyển động cái ly trong tay, ánh mắt sắc bén xuyên thấu qua vành ly
màu xám nhạt quét về phía nữ tử bên người cùng với mọi người phía trước nhỏ
giọng nghị luận, trầm giọng nói: "Muốn sống lâu một chút, phải tự quản tốt
miệng mình! Nên hiểu chuyện gì nên nói chuyện gì không nên nói, cũng đừng
tưởng rằng có chút thông minh, là có thể ở trước mặt bốn vương tùy ý làm bậy!"

Chung quanh một mảnh yên tĩnh, chỉ có âm thanh hắn lạnh lẽo trầm thấp
không ngừng vọng ở trong lòng mỗi người trong đại điện, làm cho bọn họ ở
trong ngày hè nóng bức cảm nhận được rét lạnh thấu xương, như là ngâm trong
băng.

Trong không khí giống như có mùi huyết tinh đang bốc hơi, đôi môi Tôn Nhã

Lê run run lên, sắc mặt trắng bệch, mươi ngón tay nắm chặt thành một khối, hoảng sợ trừng mắt nhìn hắn, nói không ra lời. Các tiểu thư khác thì mỗi người đều che chặt miệng, sợ một khi không cẩn thận kêu ra tiếng, gây hoạ lên người.

Lâm Thiên hoàng tựa giận tựa thở dài: "Vô Ưu, ngươi nháo đủ rồi? Văn yến (tiệc tối) đang tốt đẹp bị ngươi quấy đến chướng khí mù mịt." Trong miệng mắng hắn, ánh mắt lại liếc về phía Mạn Yêu sắc mặt tái nhợt đứng ở hành lang dài ngoài điện.

Mạn Yêu cũng nói không rõ lúc này trong lòng đến tột cùng là cái tư vị gì, Tông Chính Vô Ưu vì nàng ra mặt như vậy, rốt cuộc là tốt hay là xấu? Hắn phong được miệng những người này, lại như thế nào phong được miệng của những người trong thiên hạ? Lúc này, người trong điện tuy không thể nói cái gì nữa, nhưng tôn nghiêm của nàng, thể diện của Khải Vân quốc, lại không thể nào dựa vào người khác tới bảo toàn.

Nàng đẩy Phó Trù ra, hơi hoi tiến lên, thở dài: "Chuyện hôm nay, toàn do Dung Nhạc một người dựng lên, trong lòng Dung Nhạc cực cảm thấy áy náy, liền lấy cầm khúc biểu hiện sự xin lỗi. Tôn tiểu thư, mời!"

Tôn Nhã Lê mở to hai mắt kinh ngạc mà nhìn về phía nàng(Mạn Yêu), nhất thời phản ứng không kịp. Tất cả mọi người cho rằng nữ tử này là vì tránh cung nàng(TNL) đối cầm, mới cố tình có bộ dáng bị thương rất nặng, không nghĩ tới sau khi Ly Vương ra mặt trấn trụ toàn cục, nàng(Mạn Yêu) thế nhưng chủ động đưa ra chuyện đánh đòn, mọi người đều cảm thấy kỳ lạ.

Tông Chính Vô Ưu sắc mặt biến đổi mấy lần, mang theo thịnh nộ ánh mắt như lợi kiếm bắn nhanh mà đến. Nữ nhân này rốt cuộc đang làm cái gì? Bị thương không đi trị liệu, còn muốn cậy mạnh?

Mạn Yêu hơi hoi rũ mắt, chỉ làm như không thấy.

Phó Trù cũng thực không ủng hộ mà kêu lên: "Dung Nhạc! Ngươi đã tới rồi, nàng trước xử lý miệng vết thương."

Mạn Yêu nhàn nhạt nhìn hắn liếc mắt một cái, liếc mắt một cái kia làm như nhìn xuyên thấu hết thảy, mang theo hiểu rõ trào phúng cười nhạo.

Phó Trù liền im lặng, không nói gì, hơi hơi quay đầu đi, ngực trấn buồn.

Lâm Thiên hoàng nhíu mày nói: "Công chúa thương thế....."

Ánh sáng trên hành lang dài hơi tối, mà Mạn Yêu vẫn luôn dùng tay che lại miệng vết thương, tay áo to rộng che khuất vết máu ướt sũng trên áo, không ai biết nàng rốt cuộc bị thương có nặng hay không. Giờ phút này nàng buông tay ra, màu đỏ tươi chói mắt vừa nhìn thấy là hiểu ngay.

Trong lòng mọi người lúc này mới kinh ngạc, hiểu rõ nàng không phải là cố làm ra vẻ.

Mạn Yêu nói: "Bệ hạ yên tâm, Dung Nhạc còn có thể chịu đựng được." Vừa dứt lời, chân cẳng liền hơi lung lay một chút.

"Đừng cậy mạnh." Phó Trù giữ chặt nàng, lần đầu tiên dùng ngữ khí trách cứ cùng nàng nói chuyện.

Lâm Thiên hoàng do dự, nghi hoặc nói: "Công chúa làm sao mà bị thương nghiêm trọng như thế? Chỉ là đụng vào góc hành lang, không có khả năng sẽ chảy nhiều máu như thế."

Ninh Thiên Dịch đứng dậy nói: "Bệ hạ bảy ngày trước tiểu vương bị ám sát gãy được một nữ tử cứu giúp mới bảo vệ được tánh mạng, nhưng nữ tử đó vì cứu tiểu vương thân bị trọng thương, nữ tử đó không phải là ai khác, mà là Dung Nhạc trưởng công chúa."

Lại là một ngữ kinh động bốn phía, Vương tử Trần Phong quốc cùng công chúa Khải Vân quốc lén gặp mặt, còn vừa lúc cứu vương tử, lấy tánh mạng cứu giúp, khiến người không khỏi đoán rằng, trong đó có hay không có ẩn tình khác? Trước mắt thiên hạ thế cục hỗn loạn, chiến sự liên tục, ai mà không muốn có

được đến chiến mã của Trần Phong quốc.

Ánh mắt Lâm Thiên hoàng thâm trầm sắc bén, Ninh Thiên Dịch cười nói:
"Bệ hạ chớ đa tâm, tiểu vương cùng công chúa tương ngộ, thuận túy là ngẫu nhiên. Hơn nữa, tiểu vương, cũng là mới vừa rồi gặp mặt, mới biết được thân phận công chúa."

Lâm Thiên hoàng khuôn mặt lạnh buốt, nhìn về phía Mạn Yêu: "Một người chỉ là ngẫu nhiên tương ngộ, cũng có thể vì họ mà hy sinh cả tánh mạng, công chúa tâm địa lương thiện, thật là đương thời ít có."

Mạn yêu thần sắc ngưng động, không chút hoang mang, nói: "Bệ hạ quá khen! Dung Nhạc đều không phải là như bệ hạ lời nói vĩ đại như vậy, Dung Nhạc sở dĩ liều mình cứu giúp, chính là vị trí an hò Thanh Lương thuộc trong phạm vi quản hạt của phu quân. Dung Nhạc tuy không biết thân phận vương tử, nhưng vương tử khí độ phi phàm, vừa thấy liền biết không phải là công tử của nhà bình thường, Dung Nhạc mới hết lực tương trợ, cũng không có ý khác."

Vì chính phu quân mình mà liều mình, này cũng có thể nói đến thông tình đạt lý!

Mọi việc luôn là có người vui mừng có người bi thương, con ngươi ôn hòa của Phó Trù đột nhiên sáng rực, sinh sôi muôn dấu đi ánh sao sáng trên bầu trời.
Hắn một phen cầm tay Mạn Yêu, ngực thì nóng bỏng.

Mạn Yêu nhìn lại hắn, nhợt nhạt cười, hai người nhìn qua thật sự là tình nồng ý hậu làm người vô phương hoài nghi lời nói của nàng là thật hay giả.

Mà một người khác bên trong đại điện giờ phút này tâm tình lại là hoàn toàn tương phản, Tông Chính Vô Ưu gợi lên một bên khóe miệng, vô cùng trào phúng. Hắn lo lắng sợ hãi như vậy, lòng nóng như lửa đốt mà chạy đến cứu nàng, thì ra nàng đều là vì trượng phu của nàng. Còn có cái gì so với chuyện này càng thêm châm chọc, càng khiến người như bị đọa vào động băng?

Hơi ẩm của gió đêm càng nặng nề, oi bức đến làm người ta thở không nổi, hăn an vị ở kia, rũ mắt, nhìn bọt nước ở góc bàn thong thả tí tách rơi xuống, như là giọt lệ giấu ở chõ sâu nhất trong đáy lòng hăn, chảy không ra, cuối cùng ngừng đọng ở trong lòng trở thành một khối băng cứng không hòa tan. Hăn cũng không nhúc nhích, cả ngón tay đều là cứng đờ lạnh băng.

Sắc mặt Lâm Thiên hoàng hơi hòa hoãn một chút: "Một khi đã như vậy, Dung Nhạc trưởng công chúa đi xử lý miệng vết thương trước đã. Trẫm, tuy nói rất muốn nghe một chút tiếng đàn tấu của nữ tử Khải Vân quốc cùng tiếng đàn của nữ tử Lâm Thiên quốc ta có gì bất đồng, nhưng trẫm, càng coi trọng phượng thể an khang của công chúa."

Mạn Yêu mỉm cười hành lễ nói: "Đa tạ bệ hạ quan tâm. Nếu bệ hạ muốn nghe, Dung Nhạc ngược lại có biện pháp đẹp cả đôi đàng."

Lâm Thiên hoàng nói: "Công chúa mời nói."

Mạn Yêu kéo Linh Nhi đang đứng ở một bên qua, nói: "Trước kia thời điểm học cầm, Linh Nhi mỗi ngày đều bồi Dung Nhạc luyện cầm, cầm nghệ của nàng ta cùng với Dung Nhạc không sai biệt mấy, nếu Tôn tiểu thư không ngại, khiến cho Linh Nhi thay thế Dung Nhạc cùng với Tôn tiểu thư cùng đàn một khúc, để bù đắp cho sự tiếc nuối hôm nay Dung Nhạc không thể đánh đàn. Chỉ là không biết Tôn tiểu thư có hay không ghét bỏ thân phận tỳ nữ của Linh Nhi?"

Âm thanh như tiếng trời hơi hơi trầm thấp, khiến người cảm giác được có một áp lực vô hình. Thả những câu ẩn hàm thâm ý.

Nàng nhìn Tôn Nhã Lê, nhàn nhạt nói, ánh mắt mang theo tươi cười, lại không chút biểu tình gì.

Tôn Nhã Lê đương nhiên là không muốn, lấy thân phận nàng là thiên kim thừa tướng cùng một cái tỳ nữ đấu cầm. Nếu thắng một tỳ nữ, cũng không vẻ vang gì, còn nếu là thua, sau này còn có mặt gì mà gặp người, cũng ném đi mặt mũi của Lâm Thiên quốc. Nhưng nàng lại không thể cự tuyệt, là nàng không

màng thân phận tôn ti khiêu chiến với công chúa trước, hiện tại gieo gió gặt bão, tiến thối không được, một gương mặt trướng đến đỏ bừng, không biết nên làm cái gì bây giờ.

Sắc mặt Lâm Thiên hoàng cũng khó coi, ánh mắt nhìn Mạn Yêu trở nên sắc bén, Mạn Yêu thản nhiên nhìn lại, thần sắc không kiêu ngạo không siểm nịnh, bên môi giơ lên cung kính có lễ mà mỉm cười. Không phải nói muốn nghe tiếng đàn của Khải Vân quốc sao? Vậy nghe đi!

"Chủ tử!" Linh Nhi bất an nhìn Mạn Yêu.

Mạn Yêu vỗ vỗ tay Linh Nhi, khiến Linh Nhi an tâm. Linh Nhi biết đánh đòn là không giả, nhưng muốn cùng Tôn Nhã Lê so cầm, tất nhiên là còn xa mới kịp.

Tôn Nhã Lê vò vò chiếc khăn trong tay khăn, cắn môi, ánh mắt nhìn nhìn phụ mẫu nàng cầu cứu, lại nhìn về phía Lâm Thiên hoàng.

Lúc này, Ninh Thiên Dịch mở miệng trước cười nói: "Thật sự là đẹp cả đôi đàng! Biện pháp này của công chúa rất tốt. Linh Nhi cô nương tuy là tỳ nữ, nhưng nếu cầm nghệ của nàng ta là do công chúa chỉ dạy, đại diện cũng như là công chúa, cùng với Tôn tiểu thư tấu cầm, ngược lại cũng không tính là bôi nhọ Tôn tiểu thư. Xem ra, tiểu vương lại có nhĩ phúc!" (có lộc nghe)

Nếu Vương tử Trần Phong quốc đã mở miệng, việc này đã thành kết cục đã định. Lâm Thiên hoàng tự nhiên khó mà nói cái gì, chỉ gật đầu đồng ý.

Phó Trù thở dài: "Nàng hiện tại có thể đi xử lý miệng vết thương chưa?"

Mạn Yêu lắc đầu, "Ta trước giúp Linh Nhi chỉnh đòn, nhìn xem có thuận tay hay không. Nàng(Linh Nhi) nha, cũng giống như ta, đối với cầm, thực kén chọn."

Linh Nhi dù nàng đi vào cầm đài, Mạn Yêu ngồi xuống, móc động dây đòn thử mấy cái âm, truyền tới điện Quan Hà nghe đến chính là tán loạn mấy cái âm

phù, mọi người cho rằng nàng cũng chính là làm bộ làm dáng mà thôi.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Ta Đau, Người Sẽ Đề Ý Sao

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Mạn Yêu hơi hoi mỉm cười, bỗng nhiên đầu ngón tay lưu động, một chuỗi âm phù nghe đến như tùy ý lại có thể làm tâm hồn người dao động chậm rãi truyền ra. Một chuỗi rất ngắn rất ngắn, ở trong cảnh đêm, ánh trăng bao phủ, bóng đèn cung đình dao động, hoa sen đầy hồ, nghe tựa mờ ảo, ngắn ngủn một chuỗi trong nhu có cương, giống như muốn trực tiếp tiến đến đáy lòng người, rồi lại ở giữa chừng đột nhiên dừng lại, làm cho người nghe chưa đủ thỏa mãn, thực khó chịu.

Một chuỗi âm phù này, Mạn Yêu là muốn nói cho người khác biết, nàng không phải là tài nghệ vụng về mới tìm người thay thế. Cũng là đang cảnh cáo những người đó, nàng tuy thản nhiên xử thế, không thích cùng người tranh phong (tranh giành thắng lợi) nhưng cũng không có nghĩa là người khác tìm tới cửa, nàng sẽ nén giận, tùy ý cho người khinh nhục (khinh khi khi dễ cùng vũ nhục).

Nếu ai có ý định khiến nàng khó xử, tất sẽ tự rước lấy nhục!

Gác mái đối diện, Tôn Nhã Lê trên mặt một trận xanh một trận trắng, đã biết đổi phương cũng không tầm thường, nhưng giờ phút này nàng muốn hối hận cũng không còn kịp rồi, chỉ có thể căng da đầu đi về phía trước. Ít nhất, phải thăng qua cái tỳ nữ kia.

Nàng ngược mắt nhẹ nhàng cười nói: "Cầm này có chút không hợp tay, phiền vị công công này lại lấy một cái khác tới. Còn cái này liền đặt ở nơi này, ta còn muốn so sánh thử xem."

Công công lĩnh mệnh đi, không đến một lát liền đưa tới một cây cầm khác, Mạn Yêu gật đầu nói: "Các ngươi đều lui ra đi. Linh Nhi đánh đòn, không thói

quen có người khác bên cạnh."

Chung quanh cung nữ thái giám đều nghe lời lui ra, nơi này chỉ còn lại Mạn Yêu, Phó Trù, Linh Nhi ba người, vị trí hai tòa gác mái đối diện nhau đều là kiến trúc rộng mở, ngồi ở bên trong đại điện đối diện có thể nhìn thấy tình cảnh phía trước màn che ở nơi này.

Mạn yêu tượng trưng nhàn nhàng chung quanh, thấp giọng dặn dò Linh Nhi vài câu, khe khẽ đem một cây cầm đến phía sau cầm án (cái bàn để đặt cầm lên trên), theo sàn nhà nhẹ nhàng đi đến sau lưng màn che, sau đó mới rời đi, tới tấm bình phong khắc hoa che đậy cửa cầu thang, lại lặng lẽ đem bình phong chuyển tới sau lưng tấm màn che.

Phó Trù đi theo bên người nàng, lặng lẽ mà nhàn nhàng. Thẳng đến thấy nàng khoanh chân cố định, đem cầm đặt ở trên người, hẵn mới hiểu được ý đồ nàng. Hắn lúc nãy rất buồn bực, lấy tính tình của Linh Nhi có được cầm nghệ cao siêu khả năng không lớn, thì ra nàng chỉ là lấy Linh Nhi làm ngụy trang. Hắn lại một lần cảm thán sự thông minh của nàng, cũng giống như tràng bối cục một năm trước kia, đối với tình thế cùng với nhân tâm đều hiểu rõ, nắm chắc trong lòng bàn tay. Chẳng qua, lúc này đây, nàng đối với chính mình cũng đủ tàn nhẫn!

Tiếng đàm vang lên, nhàn nhàng hết sức chuyên chú đánh đòn, trên mặt thần sắc thực nghiêm túc, mười ngón tay nhiễm máu tươi ở trên dây đòn bay múa, không chút nào bận tâm đến thương thế trên vai trái. Một màn này, làm hắn bỗng nhiên nhớ tới rất nhiều năm trước, hắn mới vào quân doanh, độc thân chiến đấu hăng hái, vì muốn đoạt quân công, vừa muốn tránh sự tranh đoạt ngoài sáng của đối phương, cũng vừa muốn đề phòng ám tiễn (mũi tên bắn lén) mà người của mình bắn ra, chung quanh không có một người có thể tín nhiệm tin tưởng, mà có thể dựa vào, cũng chỉ có chính mình.

Nhân sinh là tàn khốc như vậy, có đôi khi, vì hoàn cảnh ép buộc, mà tàn nhẫn đối với chính mình, cũng là một loại thủ đoạn bất đắc dĩ. Nhìn khuôn mặt tái nhợt của nàng, vai trái nhiễm huyết, ánh mắt nàng bình tĩnh thê lương, khóc

miệng mang ý cười mỏng lạnh (điểm tinh lãnh khốc), đã tác động đến sự thương tiếc được chôn sâu ở trong nội tâm hắn.

"Dung Nhạc, trên người nàng có thương tích, để ta đàm." Sau khi kết thúc một đoạn âm phù, hắn đè lại tay nàng.

Mạn Yêu ngẩng đầu, nhìn thấy đáy mắt hắn ôn nhu cùng thương tiếc, không giống như ngày thường một mặt nạ ôn hòa vĩnh viễn cũng nhìn không thấu. Nàng nao nao, nhàn nhạt cự tuyệt nói: "Tiếng đàn của nam tử cùng nữ tử, có khác biệt."

Phía trước màn che, Linh Nhi rất có lẽ phép mà nói: "Tôn tiểu thư, đến phiên ngài!"

Tiếng đàn của Tôn Nhã Lê, vận luật du dương thanh nhã, như nước chảy róc rách, khiến người lần giác(*) thoải mái. Quả nhiên là kỹ pháp thành thục, chỉ tiếc thiếu đi một phần nội tâm điêm tĩnh cùng đậm nhiên, nghe đến tuy động lòng người lại không đủ để người động tâm.

Mà tiếng đàn của Mạn Yêu, khiến người như gần kề đỉnh núi cao, đột nhiên lòng dạ khai nháo, nhiệt huyết sôi sục, nỗi lòng mênh mông. Nhưng mỗi khi sắp tới đỉnh là lúc, lại dần dần thu thế, tóm lại cho người ta một loại cảm giác không thể hoàn toàn tận hứng.

Cao sơn lưu thủy, núi cao nước chảy, tiếng đàn của hai người nghe vào giống như sàn sàn như nhau, đều có ưu có khuyết. Nhưng nếu là cao thủ chân chính, nhất định có thể nghe ra sự khác biệt trong đó. Một người thì toàn lực đánh đàn, một người thì giữ lại một chút.

Sắc mặt mọi người trong Quan Hà điện không đồng nhất, có kinh ngạc, có hoài nghi, có tán thưởng, cũng có số ít không hiểu tiếng đàn không cho là đúng.

Một nữ tử cầm kỹ không tầm thường cảm khái nói: "Không thể tưởng được một cái nho nhỏ tỳ nữ bên người Dung Nhạc trưởng công chúa đã có cầm nghệ

như vậy, vậy thì cầm nghệ của Dung Nhạc trưởng công chúa chẳng phải là đăng phong tạo cực(*)?"

Một nữ tử khác nói: "Nghe nàng vừa rồi đàn một đoạn ngắn kia, thì đã biết rồi!"

Một nữ tử đối với Tôn Nhã Lê trước đó đoạt hết tất cả nỗi bật rất là bất mãn nói: "Tôn tiểu thư tự cho là cầm kỹ đệ nhất kinh thành, không người nào có thể so sánh, ai ai nàng đều không bỏ vào mắt, hôm nay còn nghĩ mọi cách khiêu chiến với Dung Nhạc trưởng công chúa, không thể tưởng được..... lại là tự rước lấy nhục! Hừ! Xem nàng ta về sau còn kiêu ngạo như vậy không!" Nói xong che miệng phát ra thấp thấp tiếng cười, "Ha hả"

Tôn Nhã Lê căm mội, trở lại chỗ ngồi, trên mặt lúc đở lúc trăng. Trận tranh tài cầm kỹ này, ai thắng ai thua, nàng so bất luận kẻ nào càng hiểu rõ.

Vân yên bẽ ngoài gợn sóng lăn tăn bên trong thì lại thủy triều cuồn cuộn ồ ạt, rõ cuộc ở trong tiếng đàn mà hạ màn, nhưng Ly Vương cùng Vương tử Trần Phong quốc đều còn chưa có thể định ra người được chọn làm phi tử.

.....

Phó Trù cùng Mạn Yêu đi vào tắm cư an bài cho bọn họ, kêu ngự y tới xem bệnh, kê phương thuốc, Phó Trù kiên trì tự mình vì nàng bao lại vết thương. Mạn Yêu mỏi mệt dựa vào đầu giường, nhẹ nhàng nhắm mắt lại, tâm thần thả lỏng, đau đớn càng thêm rõ ràng.

Linh Nhi thực khó hiểu hỏi: "Chủ tử, nô tỳ không hiểu rõ, ngài rõ ràng có thể thắng qua Tôn Nhã Lê, nhưng vì sao..."

"Vì sao ta muốn cố ý khống chế ở cùng trình độ với nàng (TNL)?" Mạn Yêu chậm rãi mở mắt ra, nói tiếp một câu, lại không có câu sau.

Nàng có thể thắng qua Tôn Nhã Lê, khiến cho nữ tử không biết trời cao đất

dày này thua đẽn khó coi, nhưng nàng lại không thể làm cho Lâm Thiên hoàng xuống đài không được. Chỉ cần bảo trì ở sàn sàn như nhau, kia đó đã là thắng Tôn Nhã Lê, lại không đẽn nỗi khiến cho Lâm Thiên hoàng ở trước mặt người Trần Phong quốc mất hết mặt mũi. Phải nắm chắc đúng mức, xác thật không dễ, thậm chí so với toàn lực mà làm còn muộn khó hơn rất nhiều. Huống chi, tu vi của một tỳ nữ vốn chỉ là như vậy, nếu làm quá mức, sẽ tỏ rõ trong đó có dị.

Ánh mắt Phó Trù sâu thẳm, rơi xuống trên người nàng, đã là tán thưởng, cũng là ôn nhu đến cực điểm. Hắn vì nàng đắp lên chăn mỏng, nói "Không thắng, đã là thắng!"

Không thắng đã là thắng, người sáng suốt, ai mà không hiểu?

Nàng nhẹ nhàng cười, trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ, không có một tia thắng lợi vui sướng.

Linh Nhi cái hiểu cái không, Phó Trù đỡ Mạn Yêu nắm xuống, lại nói: "Nàng nghỉ ngơi trước, ta đi một lát liền trở về."

Mạn Yêu nhẹ nhàng gật đầu, mới vừa nhắm mắt lại không đẽn một lát, một cung nữ tiến vào bẩm báo: "Phu nhân, Vương tử Trần Phong quốc tới thăm."

Mạn Yêu hai hàng lông mày nhíu lại, nhàn nhạt nói: "Cứ nói ta đã nghỉ ngơi."

"Vâng."

Linh Nhi nói: "Không nghĩ tới hắn chính là Vương tử Trần Phong quốc! Hắn nhất định là lo lắng thương thế chủ tử, cho nên lại đây nhìn một chút. Chủ tử vì sao không muốn gặp hắn đâu?"

Mạn Yêu thở dài: "Đã trễ như thế, tướng quân lại không có ở đây, lấy ta cùng hắn thân phận mẫn cảm như vậy, lén gặp mặt, vô cớ trở thành đề tài cho người đàm tiếu."

Dứt lời nàng lại nhắm mắt lại, Linh Nhi biết điều không hề lên tiếng.

Lại qua không đến nửa khắc, ngoài cửa vang lên âm thanh ngắn trỏ vội vàng của cung nữ: "Cửu hoàng tử, phu nhân nhà ta đang nghỉ ngơi, ngài không thể đi vào, Cửu hoàng tử."

Linh Nhi nghe được tiếng bước chân, vội vàng đi ra cửa cản lai, Mạn Yêu thở dài, muốn thanh tịnh một chút cũng không được, nàng xua tay nói: "Bỏ đi, để hắn vào đi, ngươi cản cũng cản không được."

Cửu hoàng tử cười rầm rầm mà đi nhanh bước vào "Đúng vậy mà! Vẫn là Li Nguyệt hiểu biết ta."

Mạn Yêu được Linh Nhi đỡ ngồi dậy, dựa vào song cửa sổ, "Cửu điện hạ đêm khuya đến đây, có chuyện quan trọng?"

"Ta còn có thể có chuyện gì, đương nhiên là đưa linh đan diệu dược cho ngươi." Hắn giơ giơ lên cái bình bạch ngọc trong tay, đưa tới trước mặt nàng.

Mạn Yêu hơi hơi mỉm cười, "Cảm ơn ngươi, ta đã đắp qua dược rồi."

Cửu hoàng tử nói: "Những cái dược đó của ngự y sao có thể cùng dược này của ta đánh đồng! Người cầm đi, ta chính là chịu sự phó thác của người khác mà tới, cho dù ngươi có tính không cần cũng phải thu nhận."

Mạn Yêu hơi chút giật mình, Cửu hoàng tử đã đem bình dược nhét vào trong tay nàng, lại nói: "Ngươi lại không phải không biết Thất ca huynh ấy, huynh ấy nếu là hai mắt trừng ta, ta cho dù nửa đêm đã ngủ rồi, cũng sẽ bị huynh ấy doạ tỉnh."

Hắn làm một cái động tác cực kỳ khoa trương, dẫn tới Mạn Yêu nhịn không được mà cười lên, trong lòng lại tràn ra chua xót nhẹ nhè. Nàng rũ mắt nhìn bình dược tinh xảo nằm ở trong lòng bàn tay nàng, ngơ ngẩn phát ngốc.

Cửu hoàng tử dọn một cái ghế ngồi ở trước giường nàng, thu hồi thần thái vui

đùa bình thường, thăm dò, nhẹ giọng trò chuyện: "Li Nguyệt, ngươi thật sự không thèm để ý đến Thất ca thú phi (cưới vương phi) sao?" Ánh mắt hắn, vài phần thử, vài phần chân thành, vài phần chờ mong.

Bàn tay tinh tế oánh bạch khẽ run lên, tươi cười bên môi nàng nhạt nhẽo mỏng lạnh mà chua xót, cúi đầu nhàn nhạt nói: "Nam cưới nữ gả là chuyện bình thường, ta nên chúc mừng hắn."

Cửu hoàng tử nhíu mày, lắc đầu làm như một oán phụ: "Đây không phải là lời nói thiệt tình của ngươi. Li nguyệt, ngươi không coi ta là bằng hữu."

Mạn Yêu giương mắt nhìn hắn, nhìn một hồi lâu, nhìn đến trong lòng Cửu hoàng tử chột dạ, mới nói: "Cửu điện hạ muốn từ ta nơi này nghe được cái dạng đáp án gì?"

Cửu hoàng tử tươi cười hơi hơi sững sốt, Mạn Yêu lại nói: "Cửu điện hạ không cảm thấy hỏi cái loại vấn đề này lỗi thời sao? Cũng không có bất luận ý nghĩa gì. Người hắn là so bất luận kẻ nào đều rõ ràng hết thảy chuyện giữa ta và hắn, ở một năm trước cũng đã toàn bộ kết thúc. Hiện tại ta, là thê tử của Phó Trù. Hắn có cưới hay không cưới phi, cùng ta không có bất luận quan hệ gì."

Cửu hoàng tử sững sốt, nàng nói đến bình tĩnh đậm đặc như vậy, nhưng hắn lại nhớ rõ một năm trước khi nàng xoay người rơi xuống giọt lệ kia, khi đó hắn liền suy nghĩ, nàng là một nữ tử kiêu ngạo như vậy thế nhưng lại ở lúc còn không kịp rời đi tầm mắt bọn họ, khống chế không được mà chảy nước mắt, thật là thương tâm thấu xương đến thế nào." Hắn cho rằng người nàng tâm nàng cả đời này trốn thoát Thất ca, lại như thế nào cũng đoán không đến, nàng sẽ lựa chọn gả cho Phó Trù, dùng phương thức quyết tuyệt như vậy chặt đứt dây đưa ràng rịt giữa nàng với Thất ca.

Này rốt cuộc là một nữ tử như thế nào? Gả cho Phó Trù, chẳng lẽ không phải muốn làm cho Thất ca hối hận sao? Nếu không phải, vậy hạnh phúc của Thất ca, thật là xa xôi không thể với tới.

Cửu hoàng tử trong lòng bỗng nhiên liền trở nên trầm trọng nặng nề, lại vẫn cứ cười nói: "Ai nói không quan hệ? Quan hệ rất lớn nha, chỉ cần một câu của ngươi, Thất ca nhất định sẽ không cưới nữ nhân khác. Li Nguyệt, ta không muốn Tôn Nhã Lê nữ nhân kia làm tẩu tử ta (chị dâu), ngươi cũng đã thấy đó, phụ hoàng vừa ý nàng ta."

Mạn Yêu bấm lòng bàn tay, "Ngươi quá đề cao ta! Không muốn hắn cưới Tôn tiểu thư, ngươi hắn là tìm Ly Vương nói đi, người cưới vợ là hắn, lấy tính cách của hắn, hắn nếu không muốn, ai có thể ép được hắn, ta là phụ nữ có chồng, người mà ta để ý, nên là chỉ có phu quân của ta."

Cửu hoàng tử bắt được một câu cuối cùng của nàng, hai chữ "nên là", cười đến sáng lạn: "Li Nguyệt, ngươi nói chính là "nên là" mà không phải là "nhất định" hoặc là "duy nhất"! Tư tưởng của con người rất nhiều thời điểm cũng không phải "nên là như thế nào", thì ngươi liền sẽ "như thế ấy". Ngươi không nên để ý người khác(y nói Phó Trù), thật sự sẽ không để ý sao (ý nói chuyện TCVU cưới vợ)? Ta không tin!"

Nàng nói chính là "nên là" sao. Không chút suy nghĩ liền nói ra, quả nhiên không tốt. Nàng hơi hối quay đầu, nói: "Tin hay không tùy ngươi! Đã khuya, ta muốn nghỉ ngơi, Cửu điện hạ cũng sớm trở về nghỉ ngơi đi."

Cửu hoàng tử bĩu môi, đứng dậy, cố ý thở dài một hơi, bỗng nhiên làm như nhớ tới cái gì, vỗ tay cười nói: "Nếu không, ta cũng giúp ngươi viết phong hưu thư, đem Phó Trù hưu bở, như vậy ngươi liền không phải là phụ nữ có chồng! Liền không có "nên" hoặc "không nên", tùy tâm tùy ý mà làm, cuộc sống mới vui vẻ!"

Mạn Yêu nhìn hắn, có chút dở khóc dở cười, ý kiến ngốc như vậy hắn cũng dám nói ra, hắn cho rằng Phó Trù cùng nhi tử Tiêu Dao Hầu giống nhau dễ dàng đáp ứng sao? Nàng bất đắc dĩ mà lắc đầu, lo chính mình nằm xuống. Phó trù không phải một người đơn giản, cho dù tính trong tay hắn không có binh quyền, hắn cũng không phải một nam nhân sẽ để nữ nhân tùy ý hưu bở. Lại nói, nàng có

quyền gì hữu hắn? Hắn nhìn qua là một trượng phu hoàn mỹ như vậy, mọi lúc mọi nơi ôn nhu săn sóc, đối với nàng che chở đầy đủ, cho dù thỉnh thoảng có chỗ, hắn cũng có thể làm được đến một giọt nước cũng không lọt, khiến cho người muôn chỉ trích đều tìm không thấy.....

Cửu hoàng tử đi rồi, mặt nàng nghiêng hướng vào bên trong, nhắm mắt lại, trong đầu hiện ra thân ảnh màu trắng hướng về phía nàng chạy như bay mà đến, mang theo phần nộ nôn nóng, đem nàng ôm tiến vào trong lòng ngực.Tâm bỗng đung đau xót, lúc này, bỗng nhiên có một đôi tay từ sau lưng đem nàng ôm lấy.

Phó Trù khi nào trở về, nàng thế nhưng hoàn toàn không biết.

Hơi thở ôn hòa từ đỉnh đầu nàng truyền lại đem nàng vây quanh, hắn tay ôm eo nàng, đem thân thể ôn nhu của nàng tiến vào trong lòng ngực hắn.

"Dung Nhạc, sau này, bất luận gặp được chuyện gì, đều đừng lại thương tổn chính mình."

Ánh trăng lạnh lẽo xuyên qua cửa sổ hình thoi, chiếu vào vách tường màu xám nhạt bên trong tấm các hoa mỹ, tại ban đêm yên lặng, bên trong hoa lệ có thêm mấy phần lạnh lẽo.

Nàng vẫn không nhúc nhích mà mặc hắn ôm chặt nàng, miệng vết thương trên vai trái truyền đến đau đớn bén nhọn, bốn phía miệng vết thương phảng phất còn tàn lưu nóng rát của nước trà nóng bỗng tưới qua.

Nàng gọi lên khéo miệng mỏng lạnh, nhợt nhạt cười hỏi: "Ta đau, tướng quân..... ngươi sẽ để ý sao?"

Thân hình người sau lưng chấn động, nháy mắt trở nên cứng đờ.

Qua hồi lâu, thời điểm sắp ngủ, bên tai truyền đến âm thanh cực nhẹ cực nhẹ giống như chỉ là thở dài "Ta sẽ (để ý)! Dung Nhạc, thực xin lỗi!"

.....

Ngày thứ hai giữa trưa, Mạn Yêu dùng thương thế làm cớ, không đi Quan Hà điện tham gia tuyển phi yến, đêm qua không ngủ ngon, hiện tại đầu óc có chút nặng nề.

Cho người lui ra, một mình ngồi dưới hành lang dài trong viện, bên cạnh có một gốc cây thạch lựu nở hoa, màu sắc có chút khô héo, gió một thổi, đóa hoa không có sức sống rơi xuống, ủy mị ủ rũ ở trên ngón tay tái nhợt của nàng. Trong tay nàng còn nắm bình sứ bạch ngọc kia, lưng dựa vào cột hành lang, nâng lên tầm mắt nhìn về phía bên ngoài lầu các trùng trùng điệp điệp, ánh mắt mờ ảo phiêu diêu.

Qua nửa ngày này, Tôn tiểu thư sẽ không hề là Tôn tiểu thư nữa? Người mà Lâm Thiên hoàng vừa ý, cũng là nhân tài kiệt xuất trong đám nữ tử kia. Về sau mọi người sẽ gọi nàng Ly Vương phi, nàng sẽ cùng nam tử kia cùng nhau xuất hiện ở các nơi trong kinh thành, sẽ cùng hàn đồng sàng cộng tấm, cầm sắt hòa minh. Tông Chính Vô Ưu sẽ giống tối hôm qua ôm nàng như vậy mà đi ôm Tôn tiểu thư, Tôn tiểu thư lại sẽ không giống như nàng ngốc lảng hoảng hốt, mà là e lệ vui sướng, tim đập như cỗ (như trống đánh).....

Tâm bỗng dừng đau xót, nàng trực giác mà nhắm mắt lại, ngăn không được suy nghĩ quay cuồng, cuồng loạn trào dâng. Vốn tưởng rằng khi cách một năm, nàng có thể làm được tâm như nước lặng, nhưng ngắn ngủn hơn mười mấy ngày, bởi vì hàn trở về, tâm nàng tựa hồ bị đảo loạn vô số lần. Thì ra nàng cũng không có kiên cường bình tĩnh như trong tưởng tượng của mình!

"Chủ tử, ngài sao dậy rồi?"

Linh Nhi đã trở lại, Mạn Yêu chậm rãi mở to mắt, đã nhìn thấy Linh Nhi gương mặt đơn thuần toát ra đối nàng rõ ràng quan tâm lo lắng đi đến trước mặt nàng, nàng trong lòng vừa động, đột nhiên hỏi: "Linh Nhi, ngươi có muốn rời đi nơi này không?"

Linh Nhi nói: "Chủ tử là muôn hồi phủ Tướng quân trước sao?"

Mạn Yêu lắc đầu, phủ Tướng quân không phải là nhà nàng.

"Rời khỏi kinh thành." Nàng nhàn nhạt nói.

Ánh mắt Linh Nhi sáng ngời, hưng phấn nói: "Chủ tử phải về Hoàng thành?"
Theo như lời Linh Nhi nói Hoàng thành là thủ đô của Khải Vân quốc.

Mạn Yêu lại lần nữa lắc đầu, nơi đó cũng không phải là nhà nàng.

Linh Nhi ngẩn người, "Vậy chủ tử muốn đi nơi nào?"

Đi nơi nào? Mạn Yêu cũng không biết, chỉ là đột nhiên muốn rời đi, rời đi đến một nơi rất xa. Nàng nói: "Đi đến một chỗ không ai quen biết chúng ta, rời xa hoàng quyền, rời xa âm mưu đấu tranh, qua cuộc sống bình yên tĩnh, để cho người khác đều tìm không thấy chúng ta....."

Nàng nói ra thê lương mà lại cười rộ lên, thế giới này sẽ có một chỗ như vậy sao? Một chỗ yên ổn có thể dung nạp một công chúa hòa thân tự ý rời khỏi nơi hòa thân.

Linh Nhi cuống quít nói: "Khó mà làm được, Hoàng Thượng sẽ không đáp ứng."

Mạn Yêu nhàn nhạt nói: "Ta không cần hắn đáp ứng."

Linh Nhi ngạc nhiên, nhắc nhở nói: "Chủ tử ngài là nghiêm túc sao? Ngài đã quên rồi à? Được mà mỗi tháng dùng để ức chế chứng đau đầu của ngài, chỉ có Hoàng Thượng mới có."

Mạn Yêu trong lòng trầm xuồng, lúc này mới nhớ tới nàng còn có chứng đau đầu, không người nào có thể trị chứng đau đầu này của nàng, chỉ có được trong tay hoàng huynh. Nàng tự giễu mà cười, từ bỏ, nhìn trời một hồi, mới lại mở miệng nói: "Linh Nhi, ngươi không phải thích nhất xem náo nhiệt sao? Sao không đi Thánh Liên uyển?"

Linh Nhi trả lời: "Nô tỳ đi rồi, kết thúc tuyển phi yến nô tỳ mới trở về."

Mạn Yêu ngạc nhiên, nhanh như vậy liền kết thúc sao? Giống như còn chưa đến một canh giờ. Nàng nhìn đáo hoa khô héo trên tay, màu sắc nâu thẫm làm hiện rõ lên làn da tái nhợt của nàng, có vẻ phá lệ thê lương. Ánh mắt tối lại rũ xuống, nàng nhẹ nhàng nắm chặt bình dược trong lòng bàn tay, thuận miệng hỏi câu: "Là Tôn tiểu thư sao?"

Cái nữ tử trăm phương nghìn kế muôn cho nàng khó coi, đơn giản là vì nàng cùng Tông Chính Vô Ưu từng có qua một đoạn nghiệt duyên dây dưa. Nàng lập tức nghĩ, lại thấy Linh Nhi lắc đầu.

Mạn Yêu tò mò hỏi: "Không phải nàng ta? Thì là ai?"

Linh Nhi nói: "Ai cũng không phải. Chủ tử, Ly Vương hắn..... Ai cũng không tuyển."

Mạn Yêu kinh ngạc giương mắt, đứng dậy hỏi: "Vì sao?"

Lần này tuyển phi yến không phải trải qua sự đồng ý của hắn sao? Hắn lâm thời đổi ý như vậy, chỉ sợ Lâm Thiên hoàng muốn nổi trận lôi đình.

Linh Nhi lắc đầu nói: "Nô tỳ cũng không biết nguyên nhân. Dù sao nghe nói lúc ấy có vị tiểu thư đang chuẩn bị ca hát, Ly Vương đột nhiên kêu người bày cờ tướng ra, nói ai có thể cùng hắn đánh một ván cờ, hắn sẽ tuyển người đó làm chủ tử hắn."

"Cờ tướng?" Mạn Yêu trong lòng chấn động, trực giác hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó, những tiểu thư đó đều không biết hạ cờ (đánh cờ) a, cả cờ này là gì cũng không biết. Các đại thần đều đang ngầm nghị luận, nói Ly Vương là cố ý làm khó dễ, trong lòng bọn họ có giận cũng không dám phát tác, sắc mặt rất khó coi. Lâm Thiên hoàng gọi người đưa Vương tử Trần Phong quốc trở về nghỉ ngơi, khiến các đại thần đều tan đi, còn làm tất cả cung nữ thái giám đều thối lui

ngoài mười trượng."

Ngoài mươi trượng? Mạn Yêu trong lòng kinh động, Lâm Thiên hoàng lúc này là thật sự tức giận! Tông Chính Vô Ưu cũng thực kỳ lạ, nếu là ngay từ đầu không muốn tuyển phi, vì sao lại muốn đồng ý bày ra cái tuyển phi yến này?

.....

lần giác(*): phá lệ mà cảm nhận cảm xúc nào đó.

đăng phong tạo cực(*): kỹ năng đạt đến cảnh giới tối cao.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Ly Vương Nhận Thua

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Bên ngoài điện Quan Hà, ánh nắng sáng chói chiếu vào trên mặt hồ, hồ nước theo gió mà động, tạo nên sóng triều, chiết xạ vừa đến bên trong nửa đại điện, chói đến đau cả mắt người.

Lúc này điện Quan Hà trong phạm vi mười trượng, trừ bỏ Lâm Thiên hoàng phụ tử hai người, lại nhìn không ra một bóng người khác.

Lâm Thiên hoàng bước chân nặng nề mà đi xuống long ỷ, chậm rãi đi đến trước mặt Tông Chính Vô Ưu, hai hàng lông mày như kiếm nhíu chặt, con ngươi thịnh nộ gắt gao nhìn chăm chăm vào Tông Chính Vô Ưu, là đứa con của nữ tử mà hắn yêu thương nhất trong cuộc đời này vì hắn lưu lại, ngực không khỏi phồng.

Tông Chính Vô Ưu lại là trấn định nhàn nhã ngồi đó, mặt vô biểu tình mà đem một quân cờ đen chơi trong tay, đối với khuôn mặt đế vương đang giận dữ hướng hắn đi tới, tùy thời sẽ phát tác, hắn cả nhìn cũng không nhìn một cái.

Lâm Thiên hoàng giận không thể át xuống, đi đến trước mặt hắn phất tay áo vung lên.

Quang, quang, quang!!

Một bàn cờ đang yên lành bị rối tinh rối mù mà quét xuống trên mặt đất, bàn cờ bạch ngọc vỡ thành mảnh mảnh, quân cờ văng khắp nơi. Lâm Thiên hoàng vẫn chưa hết giận, lại một chân bay lên, cái bàn trước mặt Tông Chính Vô Ưu liền bay đi ra ngoài, quang một tiếng, đụng phải cây cột khắc hoa bên ngoài đại điện lại bắn trở về, mảnh gỗ tứ tán, vụn gỗ bay khắp nơi. Ẩm trà Thanh Hoa vỡ vụn, nước trà lá trà bắn đầy đất, cả tòa đại điện, một mảnh hỗn độn.

Tông Chính Vô Ưu lúc này mới giương mắt, ánh mắt lạnh nhạt, như là nhìn một người cùng hắn không chút quan hệ nào.

Lâm Thiên hoàng trong lòng chợt lạnh, ngoài miệng vẫn nói: "Ngươi từ đầu đến cuối, căn bản là không tính toán đến chuyện tuyển phi, có phải hay không? Uống công trãm vì ngươi hao tâm, ngươi lại đùa giỡn trãm! Ngươi rốt cuộc muốn để mặt mũi phụ thân ngươi ở chỗ nào?" Lâm Thiên hoàng cảm xúc kích động, đau giận trước mắt.

Tông Chính Vô Ưu lại mặt vô biểu tình, nhàn nhạt hỏi ngược lại: "Ta khi nào đùa giỡn ngươi?"

Lâm Thiên giận dữ nói: "Ngươi biết rõ nữ tử trong thiên hạ không có ai biết hạ cờ tướng này, còn bày ra làm điều kiện tuyển phi! Ngươi dám nói ngươi không phải có tính toán trước rồi?"

Tông Chính Vô Ưu không tỏ ý kiến, nhàn nhạt rũ mi mắt, che khuất đau xót trong mắt chợt lóe lên rồi biến mất. Ai nói không có người biết hạ cờ (đánh cờ)? Nàng cùng hắn, cờ nghệ tương đương.

Lâm Thiên hoàng thấy hắn không lên tiếng, nghĩ là hắn ngầm thừa nhận, trong lòng càng thêm giận dữ khó bình tĩnh được. Đột nhiên một tay đem hắn nắm lên, đau kịch liệt quát: "Ngươi không có lời nào để nói hả?"

Tông Chính Vô Ưu phất tay Lâm Thiên hoàng xuống, cười lạnh một tiếng, nói: "Vậy thì sao?" Hắn cũng không muốn hướng người khác giải thích, càng sẽ không muốn hướng nam nhân trước mắt này giải thích cái gì.

"Ngươi, ngươi!!" Lâm Thiên hoàng tức giận đến thân hình thằng run, muốn nói cũng không nên lời. Hắn(LTH) trực giác mà giơ tay muốn hung hăng giáo huấn cái nết này không rõ sự dụng tâm lương khổ của phụ thân, nhưng cái tay kia vừa mới nâng lên, liền ở giữa không trung cứng đờ, một khuôn mặt giống như khuôn mặt Vân nhi, kêu hắn(LTH) như thế nào mà đánh xuống được.

Tông Chính Vô Ưu lạnh lùng mà nhìn hắn(LTH), cười đến cực kỳ châm chọc. Hắn(TCVU) ngược lại muốn nhìn xem, người này, rốt cuộc có xuống tay được hay không.

Đúng lúc này, cửa đại điện có người vội vàng kêu lên: "Đừng đừng đừng! Phụ hoàng bớt giận, có chuyện gì từ từ nói, phụ hoàng ngàn vạn lần đừng động thủ a." Cửu hoàng tử ở bên ngoài nghe động tĩnh bên trong thật lớn, sợ xảy ra chuyện, tóm lại là không yên tâm, liền lặng lẽ trở về. Vừa thấy tư thế này, đã bị dọa rồi, cái gì cũng không rảnh lo, liền vọt đi vào.

Lâm Thiên hoàng vừa nhìn thấy Cửu hoàng tử, vừa lúc tính tìm nơi trú giận, trầm giọng quát: "Ai kêu ngươi tiến vào?"

Cửu hoàng tử vội vàng nói: "Nhi thần không yên tâm phụ hoàng cùng Thất ca....."

"Cút!" Lâm Thiên hoàng cũng không nghe, một cái chưởng ẩn chứa nội lực mạnh mẽ liền hướng tới, Cửu hoàng tử kinh hãi, không dám đón đỡ, chỉ có thể nhanh chóng né tránh, vẫn bị cái chưởng kia quét trúng, bay dựng vào trên tường, hắn kêu thảm một tiếng, phun ra một ngụm máu.

Sắc mặt Tông Chính Vô Ưu lập tức biến đổi, ẩn chứa giận dữ, nói: "Ngươi đừng cứ luôn lấy hắn trú giận! Ngươi đừng quên, hắn cũng là con của ngươi! Ngươi nếu không thích, thì không nên làm cái chuyện hoang đường kia."

Lâm Thiên hoàng đồng tử co rụt lại, vì một đêm phong lưu sau khi say rượu, hắn đã từng thật cẩn thận che giấu, sợ sự tình truyền ra bị Vân nhi biết, nếu không phải thăng đến khi nữ nhân kia sinh sản hắn mới biết được có đứa nhỏ này tồn tại, nếu không hắn nhất định sẽ không cho đứa nhỏ xuống nhân thế.

Cửu hoàng tử ẩn ngược, đứng lên, ánh mắt lặng yên ảm đạm, lại như cũ cười đến vô tâm vô phổi. Phụ hoàng có thời điểm nào mà xem hắn là con của mình?! Hắn chỉ là sản vật của phụ hoàng sau một đêm hoang đường, hắn vừa sinh ra, liền bị phụ hoàng ban chết cho mẫu thân hắn, hắn bị một cái cung nữ mang đi,

lúc ấy, có ai biết quốc gia này còn có hắn một hoàng tử cả cái tên cũng không có? Ở trong hoàng thất, một người mẫu thân đã chết, cả thân phận hoàng tử cũng không thể có, cuộc sống cũng không bằng cung nữ thái giám, thăng đến khi hắn gặp gỡ Thất ca. Khi đó còn nhỏ tuổi, trong mắt hắn Thất ca chính là nhân vật giống tiên nhân. Hắn mặt dày mày đậm muôn đi theo Thất ca, sự quật cường chưa từng có. Đúng vậy, đến bây giờ, hắn cả một cái tên cũng không có. Nếu không phải bởi vì có quan hệ với Thất ca, chỉ sợ cả hắn xếp thứ mấy phụ hoàng cũng không biết.

Cửu hoàng tử dương môi cười nói: "Thất ca, đệ không sao cả. Phụ hoàng, Thất ca không có ý định trêu đùa phụ hoàng. Trên đời này, xác thực có nữ tử biết hạ cờ tướng."

Lâm Thiên hoàng sững sốt, bật thốt lên hỏi: "Ai?"

Cửu hoàng tử nói: "Li Nguyệt, không phải, là Dung Nhạc trưởng công chúa!"

Lâm Thiên hoàng thân hình chấn động, ánh mắt sắc bén mà thâm trầm, chuyển mắt hỏi: "Vô Ưu, lão Cửu nói, là sự thật?"

Tông Chính Vô Ưu môi mỏng mím chặt, giống như chưa từng nghe thấy hắn(LTH) hỏi chuyện, chỉ đối với Cửu hoàng tử nói: "Lão Cửu, ngươi đi ra ngoài trước đi."

"Ờ." Cửu hoàng tử gật đầu rời đi, liên tiếp quay đầu, vẫn có chút không yên tâm.

Lâm Thiên hoàng hơi hơi ngây ra: "Dung Nhạc trưởng công chúa vì sao biết hạ cờ tướng? Vô Ưu, hay là nàng..."

Hắn bỗng nhiên dừng lại âm thanh, vội vàng mà ngồi xổm xuống gắt gao nắm chặt lấy cánh tay của Tông Chính Vô Ưu, nỗi tức giận mãnh liệt khi nãy trong nháy mắt không còn sót lại một chút nào, chỉ còn lại sự chờ đợi, đè thấp âm thanh hỏi: "Dung Nhạc trưởng công chúa..... là người đến từ thế giới kia

sao? Vô Ưu..... Nàng có nói cho ngươi biết, như thế nào mới có thể đi đến thế giới của các nàng? Mẫu thân ngươi....."

"Mẫu thân ta đã chết từ mười bốn năm trước!" Tông Chính Vô Ưu đột nhiên ngắt lời, thật mạnh ném tay Lâm Thiên hoàng ra, lạnh lùng nói: "Ngươi cho rằng bi thảm chết như vậy, mẫu thân còn có thể ở một thế giới khác tồn tại sao? Mặc dù tồn tại, mẫu thân cũng sẽ không tha thứ cho ngươi."

"Vĩnh viễn sẽ không." Gắn từng chữ một, lạnh băng vô tình.

Lâm Thiên hoàng thân hình run lên, như là đột nhiên bị người hung hăng đánh một gậy, sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

Mười bốn năm trước như một màn ác mộng thảm thiết đột nhiên từ trước mắt xẹt qua, lập tức hút cạn sức lực của hắn. Lâm thiên hoàng ngã ngồi trên mặt đất, uy nghiêm ngày thường của đế vương không còn tồn tại, chỉ còn lại nỗi hối hận vô cùng lấp đầy tim, ruột gan đứt từng khúc.

Tông Chính Vô Ưu trầm giọng ngắt lời nói: "Ngươi cũng đừng đánh chủ ý đến nàng, nếu không, ta sẽ không nhắm mắt làm ngơ." Thân xác hắn có bao nhiêu kiên định, khẩu khí hắn liền có bao nhiêu cường ngạnh.

Lâm Thiên hoàng lúc này chưa nói gì, ngược lại chậm rãi bình tĩnh trở lại. Khó trách Vô Ưu đối với nàng(Mạn Yêu) đặc biệt như vậy! Thì ra là thế!

Lâm Thiên hoàng thở dài một hơi, bất đắc dĩ nói: "Vô Ưu, nếu lúc trước ngươi không giận dỗi với ta, trực tiếp cưới nàng, hiện tại nàng đã là thê tử của ngươi, cũng sẽ không có nhiều chuyện như thế mà chính ngươi cũng sẽ không thống khổ như vậy! Người mỗi lần đều cố tình cùng ta đối nghịch, trước nay đều không hiểu khổ tâm của ta.

Tông Chính Vô Ưu nhìn qua một bên, ngoài cửa sổ ánh mặt trời nóng rực, thiêu nướng đại địa, giống như ngực hắn bị dày vò cũng không chỉ một lần, nếu như lúc trước hắn thuận theo một lần, chỉ một lần đó, cưới nàng, bọn họ sẽ

không rơi vào cảnh ngộ hiện nay. Lúc trước, lúc trước..... Nếu lúc trước có thể đoán trước đến ngày hôm nay, vậy thì sẽ không có lúc trước.

Lâm Thiên hoàng nhìn nhìn khuôn mặt nghiêng của hắn(TCVU), khoảng cách giữa chân mày và mắt hiện lên sự thương cảm không dễ nhìn thấy, quen thuộc đến cỡ nào, giống như lúc trước vô số ngày đêm hắn(LTH) không được tha thứ, âm thầm ôm vết thương lòng, hắn bất giác trong lòng rùng mình, nhìn nhí tử mà hắn thương yêu nhất, trong âm thanh nhiều thêm vài phần nghiêm khắc, nói:

"Như vậy cũng tốt, ngươi vốn là không nên có tình yêu. Nàng đã là thê tử của người khác. Mau mau hãy quên nàng, bằng không, sớm hay muộn cũng có một ngày, nàng sẽ trở thành lợi thế của người khác muốn chống đối thậm chí là không chẽ ngươi. Người là Hoàng Đế tương lai, không thể có bất luận nhược điểm gì, để tránh sau này ở giữa giang sơn cùng cùng người mình yêu thương, khó xử đôi đường."

"Ta khi nào nói muốn làm Hoàng Đế?" Tông Chính Vô Ưu ánh mắt lạnh lẽo nhìn người trước mặt, quả quyết nói: "Giang sơn của ngươi, ta chưa bao giờ cảm thấy hiếm lạ mà thêm muốn. Chuyện của ta, cùng với ngươi không có quan hệ gì."

Lâm Thiên hoàng hai mắt trừng lớn, ánh mắt kiên quyết, âm thanh đau đớn nói: "Ngươi không muốn cũng phải nhận lấy, cái giang sơn này, đã hủy diệt đi hạnh phúc của ta và mẫu thân ngươi, chỉ có ngươi mới có tư cách kế thừa nó!"

Tông Chính Vô Ưu vừa nghe hai chữ "Mẫu thân" trong lòng một trận co rút đau đớn, giọng nói như bị người đâm qua một đao, đột nhiên liền trở nên có chút nói không nên lời: "Không cần ở trước mặt ta nhắc tới mẫu thân! Hủy diệt đi hạnh phúc của mẫu thân ta không phải là "giang sơn", mà là "ngươi"! Người đừng nghĩ trốn tránh trách nhiệm, như vậy sẽ làm mẫu thân ta ở dưới chín suối cũng không thể nhắm mắt được. Ta cũng không cần cái tư cách kế thừa giang sơn, ta không muốn trở thành người giống như ngươi."

Hắn cố tình tránh đề cập đến cái chết của mẫu thân, đề tài mẫn cảm kiến hắn đau đớn đến tận cùng. Nhưng cũng không đại diện là hắn có thể khống chế được chính mình không nghĩ đến.

Không khí tức khắc ngưng trọng, một cỗ bi ai nồng liệt thấu xương tràn ngập ở đáy lòng phụ tử hai người bọn họ.

Lâm Thiên hoàng ánh mắt đau đớn nhìn hắn thật lâu lại không lên tiếng. Mỗi lần nhắc tới nữ tử mà hắn yêu thương nhất, tất nhiên sẽ dẫn phát nỗi đau sâu kín ở đáy lòng hai phụ tử bọn họ, sau đó là trầm mặc yên lặng đến ngạt thở.

Chung quanh một mảnh an tĩnh.

Qua hồi lâu, Lâm Thiên hoàng đi trở về long ỷ, chậm rãi ngồi xuống, ngữ thanh bình tĩnh mà kiên quyết, nói: "Nếu ngươi muốn cho Dung Nhạc trưởng công chúa còn sống tốt, vậy sớm chuẩn bị tốt làm Thái Tử. Người được chọn làm Thái tử phi, sẽ là Tôn Nhã Lê. Tôn Thừa tướng là đứng đầu văn thần, ngươi cưới nữ nhi hắn, cũng như đạt được sự ủng hộ của một nửa triều thần!"

"Ngươi uy hiếp ta!" Tông Chính Vô Ưu lạnh lùng nói.

Lâm Thiên hoàng nói: "Tùy ngươi nghĩ như thế nào thì nghĩ."

Tông Chính Vô Ưu cười lạnh nói: "Ngươi đừng quên, nàng là hòa thân công chúa, cũng là phu nhân của Vệ quốc Đại tướng quân tay nắm tam quân! Người muốn động đến nàng, trừ phi ngươi không còn muốn giang sơn nữa!"

Lâm Thiên hoàng thâm trầm cười: "Ngươi cũng đừng quên, trăm nếu muốn cho một người vô thanh vô túc biến mất trên đời này, có rất nhiều biện pháp, không cần gióng trống khua chiêng! Cho nên... Vô Ưu, ngươi đừng ép ta!"

"Là ngươi đừng ép ta!" Tông Chính Vô Ưu ánh mắt như mũi nhọn, ngữ khí lạnh băng, quyết tuyệt nói: "Ngươi dám động đến nàng, ta sẽ huỷ hoại giang sơn mà ngươi xem nó quan trọng hơn sinh mạng của mình!"

Trong không khí tràn ngập nồng liệt mùi thuốc súng, thời gian tựa hồ như dừng lại. Bên ngoài ánh mặt trời nóng cháy, hai người trong điện tâm lạnh như nước. Họ trừu tượng mắt đối phương, đều có sự kiên trì của chính mình, ngắn ấy năm, ai cũng không chịu nhượng bộ.

Cuối cùng vẫn là Lâm Thiên hoàng ánh mắt mềm xuống, bất đắc dĩ lại bi thương mà thở dài, tiếng nói ngược lại nhu hòa hơn rất nhiều: "Thôi bỏ đi, một ngày nào đó ngươi sẽ hiểu, sống ở trên đời này, không có quyền lực, thì không thể bảo hộ chu toàn cho nữ nhân mà ngươi thương yêu nhất. Đặc biệt là nữ tử ưu tú tài sắc song toàn giống như Dung Nhạc trưởng công chúa cùng mẫu thân ngươi. Qua mấy ngày nữa là đến ngày giỗ của mẫu thân ngươi, ngươi từ từ bồi nàng trò chuyện đi. Người đâu....."

Bên ngoài hòn mười trượng, bọn cung nữ thái giám nghe được đế vương gọi đến, cuống quít chạy vội lên gác mái, cung kính nghe chỉ.

"Truyền trãm ý chỉ, Ly Vương mục vô quân thượng (trong mắt không có vua), liên tiếp làm trái thánh ý, vốn nên nghiêm trị, nhưng niệm tình hắn từng có công đổi với xã tắc, lại có tâm hối cải, hiện phạt một năm bồng lộc, ngay trong ngày, đi Tư Vân Lăng (lăng tưởng niệm Vân quý phi) diện bích tư quá(*)".

Không được có sai sót."

Tông Chính Vô Ưu cười chẽ nhạo, lạnh lùng mà hừ một tiếng, liền phất tay áo rời đi.

Lâm Thiên hoàng nhìn bóng dáng Tông Chính Vô Ưu, nhăn chặt mày, lo lắng sốt ruột. Hắn(LTH) luôn là dùng người bên cạnh Vô Ưu buộc hắn(TCVU) làm những chuyện mà hắn(TCVU) không muốn làm, chính là vì khiến hắn(TCVU) hiểu rõ, không thể để cho người khác bắt lấy nhược điểm. Vốn tưởng rằng Vô Ưu đã rèn luyện đủ lạnh nhạt vô tình, lại không ngờ, vừa lơ đãng, hắn(TCVU) lại có một cái nhược điểm đủ để trí mạng như vậy!

.....

Buổi chiều ánh sáng mặt trời càng thêm nóng cháy, chiều đến mặt đất nóng cả lên, làm tâm người vô cớ bức bối bất an.

Mạn Yêu ngồi ở một nơi mát mẻ trong phòng, nghe Linh Nhi đọc lại thánh chỉ từ điện Quan Hà truyền ra.

"Ly Vương mục vô quân thượng, liên tiếp làm trái thánh ý, vốn nên nghiêm trị, nhưng niệm tình hắn từng có công đối với xã tắc, lại có tâm hối cải, hiện phạt một năm bỗng lộc, ngay trong ngày, đi Tư Vân Lăng diện bích tư quá. Không được có sai sót."

Mạn Yêu nhíu mày, đây đại khái là lần đầu tiên Tông Chính Vô Ưu bị trách phạt đi? Lấy tính cách hắn, như thế nào lại cam tâm nhận phạt. Không khỏi hỏi:
"Hắn có phản ứng gì?"

Linh Nhi nói: "Ly Vương không phản ứng gì. Đã không lãnh chỉ, cũng không phản kháng, liền như vậy rời đi Thánh Liên uyển"

Mạn Yêu trầm tư, hắn không phản kháng, đó là chấp nhận! Đến tột cùng là nguyên nhân gì khiến hắn nhận phạt?

Linh Nhi do dự mà hỏi: "Chủ tử, ngài đang lo lắng cho Ly Vương sao?"

Mạn Yêu đáy lòng chấn động, nàng đang lo lắng cho hắn sao? Nàng như thế nào mà lo lắng cho hắn! Vội vàng thu lại tâm thần, thanh lãnh đạm mạc cười:
"Ta chỉ là nhàn rỗi nhảm chán thôi, tùy tiện hỏi hỏi."

Lúc này, một cung nữ tiến vào bẩm báo nói: "Phu nhân, Lãnh thị vệ cầu kiến!"

Mạn Yêu quay đầu, nhìn đến cửa viên Lãnh Viêm đang đứng đó, nàng hơi hơi sững sốt, nói: "Mời hắn tiến vào."

Lãnh Viêm tiến vào viện, chưa từng hành lễ, mặt lại vô biểu tình nói: "Vương gia nhà ta mời công chúa đi một chuyến."

Mạn Yêu trong lòng nhảy dựng, nghi hoặc hỏi: "Ly Vương tìm ta..... Là vì chuyện gì?"

Lãnh Viêm nói: "Thuộc hạ chỉ lo quản mồi người, không hỏi cái khác." Dứt lời tránh ra, làm cái thỉnh mồi thủ thế, tựa hồ nàng nếu không đi, hắn liền sẽ dùng cường ngạnh phương pháp mang nàng đi gặp.

Mạn Yêu nhíu mày, trong lòng biết Tông Chính Vô Ưu khiến Lãnh Viêm tới, nàng không đi cũng không được.

Linh Nhi có chút không yên tâm, đưa lỗ tai nói: "Chủ tử, có muộn hay không nô tỳ đi tìm tướng quân trở về, để hắn bồi ngài cùng đi?"

Mạn Yêu lắc đầu nói: "Không cần. Chờ tướng quân trở về, ngươi nói với hắn một tiếng." Dứt lời liền đi theo Lãnh Viêm rời đi.

Lãnh Viêm mang theo nàng đi vào Phù Liễu viên, nơi này như cũ dương liễu rũ xuống bờ hồ, sen trắng nở rộ.

Dưới cây liễu bên bờ hồ nam tử một thân bạch y, lưng dựa vào cây liễu, đôi mắt nửa mở, biểu tình mệt mỏi lười biếng, trên bàn đá trước mặt bày ra một bàn cờ bạch ngọc mới. Xa xa nhìn qua, cực kỳ giống một vị thần tiên lười biếng.

Lãnh Viêm không tiếng động lui ra, thế là, chung quanh lại không có người nào khác. Mạn Yêu không tự chủ được thả chậm bước chân, từ từ hướng hắn đi qua.

"Nàng đã đến rồi!" Tông Chính Vô Ưu lười nhác mà mở to mắt, nhàn nhạt nhìn nàng, trong mắt có dày đặc hồng tơ máu, giống như di chứng của vô số đêm không ngủ.

Mạn Yêu nhẹ nhàng gật đầu, tình cảnh như vậy, bình thường những lời khách sáo bảo trì khoảng cách như thế nào cũng nói không nên lời.

Trên bàn cờ Sở hà Hán giới hai bên quân cờ ai về chỗ nấy, nàng sững sốt sững sốt, Linh Nhi nói điện Quan Hà truyền ra âm thanh bàn cờ bị đập vỡ, sao nơi này lại còn có một bộ, hay là hắn đã sớm dự đoán được Lâm Thiên hoàng sẽ nỗi giận mà đập vỡ cho nên chuẩn bị thêm một bộ?

Trong lòng không thể nói là cái tư vị gì, nàng lấy ra bình được bạch ngọc mà tối hôm qua Cửu hoàng tử đưa tới, hướng hắn đưa qua, tận lực dùng bình đạm miệng lưỡi nói: "Cảm ơn được của ngươi, ta đã tốt rất nhiều."

Tông Chính Vô Ưu không tiếp, thậm chí cũng chưa nhìn qua một cái, thần sắc đạm mạc nói: "Hiệu quả tốt thì cứ thu đi. Bồi ta đánh một ván cờ, coi như là nàng tạ lỗi."

Đây là lần đối thoại bình tĩnh nhất sau khi bọn họ gặp lại, Mạn Yêu nhíu mày, do dự nửa ngày, nhưng vẫn là ở đối diện hắn ngồi xuống.

Khu vườn yên tĩnh, trừ bỏ nhợt nhạt tiếng gió bên ngoài ra, thì chỉ có ngẫu nhiên vang lên một tiếng lạc tử (thường gọi là hoa sen rụng), cực nhẹ cực nhẹ, giống như sơ hơi mạnh một chút, liền quấy nhiễu tâm sự không muôn người biết.

Trong không khí tràn ngập hơi thở nhạt nhẽo tựa hoài niệm lại tựa thương cảm, những hôm sớm chiều ở chung, mỗi ngày một ván cờ hoà lôi đả bất động (*), theo mỗi một quân cờ rơi xuống, trở nên càng thêm rõ ràng, giống như chỉ là ngày hôm qua.

Tông Chính Vô Ưu ánh mắt lướt qua bàn cờ chậm rãi di chuyển lên, nhìn về phía đôi ngươi trong sáng thông tuệ, bất luận là khi nào chỗ nào, bất luận quá khứ hay là hiện tại, cũng mặc kệ ngồi đối diện nàng chính là ai, nàng chơi cờ cũng có thể hết sức chăm chú, động một quân cờ mà nhìn xem hết toàn cục.
(nhìn hết toàn bộ ván cờ)

Năm tháng giống như nước lũ cuốn đi những cảm giác tốt đẹp trong quá khứ, chỉ để lại ký ức loang lổ đau đớn trong tim người, giống như bàn ủi in khắc ở

trong lòng hắn.

Mạn Yêu đợi một hồi, thấy hắn vô ý thức nắm quân cờ, nửa ngày cũng chưa động tĩnh gì, liền giương mắt, ánh mắt nàng cùng một cái chớp mắt của hắn đối nhau, đáy mắt sâu thăm lạnh nhạt xẹt qua bi thương cùng ôn nhu làm đáy lòng nàng vì vậy mà chấn động.

Gió mùa hè có vài phần oi bức, vài phần thoái mái thanh tân, hỗn hợp hơi ẩm hồ nước, cùng với mùi hương thanh nhã của sen trắng, nhẹ phớt qua đuôi lông mày khéo mắt của bọn họ. Nàng đột nhiên quay về đến những ngày tháng tốt đẹp kia, hắn cũng như lúc này nắm quân cờ như vậy, thường thường ngẩng đầu nhìn nàng, đáy mắt ẩn hiện ôn nhu. Nàng nháy mắt hoảng hốt, không biết như thế nào đã kêu ra cái tên kia: "Vô Ưu, tới phiên ngươi."

Nói xong trong lòng nàng hung hăng chấn động, thế nhưng không nghĩ tới sau khi cách biệt một năm, hôm nay nàng còn có thể tự nhiên như vậy kêu ra tên của hắn! Hắn đã từng tồn thương nàng lừa gạt nàng lợi dụng nàng, nàng đã từng thề muốn rời xa hắn, tình nguyện bị người trong thiên hạ lừa gạt lợi dụng, cũng không muốn lại vì hắn thương tâm rơi lệ. Hôm nay đây là làm sao vậy? Nàng ảo não vạn phần mà cúi đầu, mày đẹp nhíu chặt, không dám nhìn vào cặp mắt kia.

Tông Chính Vô Ưu thân hình chấn động, quân cờ trong tay vô ý trượt xuống đầu ngón tay, lăn xuống trên mặt đất, hắn lại ngây ngốc không biết, ánh mắt đột nhiên mãnh liệt, nhìn nàng buông xuống lông mi, chua xót nói: "Không nghĩ tới ở trước khi ta diện bích tư quá, còn có thể nghe được nàng kêu tên của ta. A Mạn..."

"Ly Vương điện hạ!" Mạn Yêu đột nhiên đánh gãy lời hắn, lại ngẩng đầu, trên mặt thần sắc lại khôi phục như thường lệ đậm nhiên bình tĩnh, trong lòng lại là ngũ vị tạp trần (*). Nàng khom lưng nhặt lên quân cờ mà hắn làm rơi xuống trên mặt đất, đưa tới trước mặt hắn, giống như đang sửa lại sai lầm phía trước
"Ly vương điện hạ, tới phiên ngươi."

Tông Chính Vô Ưu ánh mắt đinh đốn ngưng lại, trong mắt vừa mới bốc cháy lên tia sáng mãnh liệt giống như bị búa tạ đập vào một kích, vỡ vụn lan ra. Hắn gắt gao nắm chặt quân cờ trong tay, ngón tay thon dài ở mặt trời chói chang chiếu xuống, trắng đến phát xanh, chợt thấy cổ họng nảy lên một tia huyết khí, hắn nhịn không được khụ một tiếng, mạnh mẽ đem huyết khí nuốt xuống. Thì ra nội thương của người, cũng có thể là như thế này, một chút một chút nhẫn nhịn mà tạo ra.

Tông Chính Vô Ưu lại đem ánh mắt đặt lên bàn cờ, tùy tay rơi xuống quân cờ kia, sớm đã quên bối cục lúc trước.

Chính là quân cờ này đã đánh vỡ cục diện cờ hòa cho tới nay.

Mấy lần nhắc lên mấy lần hạ xuống, thắng bại đã phân rõ.

Mạn Yêu nhìn ván cờ, có chút kinh ngạc. Cứ như vậy, đơn giản liền kết thúc? Mới bất quá thời gian chỉ một nén nhang, dĩ vãng một ván cờ của bọn họ yêu cầu thời gian thật lâu thật lâu.

Tông Chính Vô Ưu tự cười giễu, tươi cười kia lại có vài phần sâu thẳm, hắn ngẩng đầu, thẳng tắp mà nhìn về phía nàng, tựa như muốn vọng tiến vào tâm nàng thậm chí là linh hồn của nàng.

Mạn Yêu im lặng nhìn lại, áp xuống trong lòng buồn rầu mênh mang, nhấp môi, hai người cũng chưa lên tiếng.

Qua một hồi lâu, Tông Chính Vô Ưu làm như lẩm bẩm tự nói, âm thanh thực nhẹ, mang theo mấy phần tự giễu, mấy phần mờ ảo mờ mịt, hắn nói: "Ta thua!"

Ở trước mặt người mình yêu, rút đi ngôn ngữ lạnh nhạt ngụy trang, như là gió thở dài, ưu thương kéo dài.

Hắn nói: Hắn thua!

Mạn Yêu đáy lòng rung mạnh, kinh ngạc không thôi, giờ phút này Tông

Chính Vô Ưu cùng với hắn ngày thường kiêu ngạo tự phụ, lanh khốc tà vọng là bất đồng như vậy. Giống như hắn thua không phải là một ván cờ, mà là cả đời người. Nàng ngơ ngác mà nhìn hắn, nhất thời không lời để nói.

Tông Chính Vô Ưu rũ mắt, nhìn chăm chăm ván cờ thảm bại trên bàn cờ, kỳ thật từ lúc bắt đầu, hắn cũng đã thua! Hắn cùng nàng, từ một khắc quen biết kia, liền thử lẫn nhau, mỗi người đều có tính toán. Bất đồng chính là, nàng vẫn luôn là cẩn thận, thận trọng từng bước, mà hắn vốn cho rằng hết thảy đều ở trong khống chế, cho rằng chỉ cần là hắn muốn, sẽ chạy không khỏi lòng bàn tay hắn, khi đó, hắn cũng không biết, tình yêu không chứa đựng sự tính kế, không thể lợi dụng chân tình.

Ở những ngày ấy, bên trong tình cảm vừa thật vừa giả, hắn bất tri bất giác bỏ toàn bộ tình cảm vào trong đó. Nàng nhưng vẫn luôn duy trì thanh tịnh, luôn nhớ rõ vì chính mình giữ lại một phần. Tuy rằng nàng sẽ đau, nhưng nàng dũng cảm thừa nhận những nỗi đau đó, cũng lý trí phong ấn cảm tình của chính mình, thiết lập liên hoàn kế quyết tuyệt mà đi ra khỏi sinh mệnh hắn. Lúc hắn bỗng nhiên bừng tỉnh, khi đó đã quá muộn, tình đã lún sâu, rõ cuộc thoát không ra.

Cuộc cảm tình đánh giá vô ý thức, hắn thảm bại mà chết! Mà nàng trong lòng đã có người khác, hắn còn có thể vì nàng làm chút gì?

Tông Chính Vô Ưu chậm rãi đứng lên, ngón tay thon dài chống lên bàn đá, giống như rút đi những lực đạo cứng cỏi, càng thêm có vẻ trắng như tờ giấy. Hắn chậm rãi đi đến bên người nàng, gió thổi qua mái tóc dài không hề trói buộc của hắn, quét qua gương mặt tái nhợt của nàng.

Mạn Yêu ngồi ở chỗ kia vẫn không nhúc nhích, làm như còn không có từ trong câu nói kia của hắn mà phục hồi lại tinh thần.

Tông Chính Vô Ưu từ trong tay áo lấy ra một cây quạt xếp mặc ngọc (ngọc đen) tinh trí, đặt tới trước mặt nàng, ngữ khí không rõ nói: "Thu tốt nó. Có lẽ sau này nàng cần dùng đến." Nói xong không đợi nàng phản ứng hắn đã buông cây

quạt xuống mà rời đi.

Nàng không có quay đầu lại nhìn bóng dáng hắn, chỉ là lảng lặng mà ngồi ở chỗ kia, nhìn bàn cờ, ngơ ngẩn phát ngốc. Ngực truyền đến từng trận chua xót đau đớn, nàng đột nhiên không rõ chính mình, rốt cuộc là đang làm những gì?

Sau nửa ngày, nàng mới cầm lấy cây quạt kia, mặc ngọc tốt nhất rất khó gấp, sáng bóng trơn mịn, chạm vào mịn màng, ngọc cốt một bên, điêu khắc quỳ vân, sinh động như thật, cực kỳ khí thế. Cùng với cây quạt xếp mà Cửu hoàng tử thường xuyên cầm ở trong tay, trừ bỏ màu sắc ở ngoài ra, mặt khác so kém không lớn, chỉ rõ ràng so với cái kia nhìn qua càng có vẻ tôn quý cùng thần bí.

Nàng cầm quạt xếp mặc ngọc đi trở về, một đường ánh mắt mờ mịt, nỗi lòng cực loạn. Bên tai tựa hồ còn quanh quẩn câu nói kia của hắn..... "Ta thua".

.....

diện bích tư quá(*) tự kiểm điểm bản thân, úp mặt vô vách tường hối lỗi.

lôi đả bất động (*): sét đánh cũng không động đậy. Hình dung thái độ kiên định, không thể dao động.

ngũ vị tạp trân (*) ngọt, chua, mặn, đắng, cay họp lại thành một. Hình dung tâm tình phi thường phức tạp.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Chỉ Là Một Cái Túi Da

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Một cuộc thịnh yến tuyển phi trù bị thật lâu, thanh thế to lớn liền kết thúc như vậy, vô luận là Lâm Thiên hoàng, hay là Ly Vương, lại hay là Vương tử Trần Phong quốc, thậm chí là bá quan văn võ, ban đầu đối với thịnh yến này ký thác tất cả kỳ vọng cao kết quả toàn bộ thất bại. Mà nguyên nhân, cũng bất quá là bởi vì một nữ tử mà thôi.

Mạn Yêu theo Phó Trù trở về phủ Tướng quân, hất thảy lại quay về an bình yên tĩnh ban đầu.

Ninh Thiên Dịch tới thăm qua nàng vài lần, đối với nàng ngày đó lấy mạng cứu giúp rất là cảm kích, nói là sẽ lưu lại một tháng, thường thức hết phong cảnh sơn thủy sẽ hồi Trần Phong quốc. Một tháng này, vì phòng ngừa chuyện ám sát ở hồ Thanh Lương lần thứ hai tái diễn, Lâm Thiên hoàng ngoài sáng trong tối phái rất nhiều cao thủ hộ vệ Ninh Thiên Dịch an toàn, cũng đem án ám sát ngày đó giao cho Phó Trù điều tra.

Thương thế của Mạn Yêu dần dần chuyển biến tốt đẹp, vẫn cứ mỗi ngày ở trong Thanh Mịch viên rất ít ra cửa. Phó Trù mấy ngày này đi sớm về trễ, tuy rằng vẫn là sẽ đến Thanh Mịch viên nghỉ tạm, nhưng hai người nói qua nói lại không vượt qua mười câu. Hắn luôn là ở sau khi nàng ngủ mới vào nhà, thích từ phía sau ôm lấy nàng, động tác mềm nhẹ dị thường. Nửa đêm nàng ngẫu nhiên tỉnh dậy, sẽ nghe được phía sau truyền đến tiếng thở dài rất nhỏ.

Sáng sớm hôm nay mặt trời còn chưa dâng lên, nàng cùng Linh Nhi đi dạo ở trong phủ.

"Linh Nhi, Tiêu Sát gần đây còn đi Nhuyễn Hương lâu không? Trong lâu cái cô nương kia, người có thấy qua?"

Linh Nhi gật đầu nói: "Hắn vẫn là mỗi ngày đều đi. Cái cô nương kia tên là Khả Nhân, nô tỳ có đi tìm nàng ấy, nhưng tú bà nơi đó nói, nàng ấy không tiếp khách, cho nên nô tỳ không gặp được."

Mạn Yêu hỏi: "Không tiếp khách? Bởi vì Tiêu Sát? Hay là người đưa bạc không đủ nhiều?"

Linh Nhi mặt mang nghi ngờ nói: "Không phải, nô tỳ đưa bạc, tú bà kia căn bản không nhìn đến bạc nhiều hay ít. Hơn nữa, bà ta còn nhận ra thân phận nô tỳ kêu nô tỳ đừng nhiều chuyện."

Mạn Yêu trong lòng rùng mình, một cô nương thanh lâu không tiếp khách, thanh lâu tú bà không nhìn bạc, còn dễ dàng nhìn thấu thân phận Linh Nhi, nàng đang ngưng mi tinh tế suy tư, chợt nghe cách đó không xa truyền đến một tiếng hét thảm, âm thanh không lớn, nhưng lại nghẹn ngào, đè nén mà tuyệt vọng.

Nàng nhíu mày, hỏi: "Âm thanh của ai?"

Linh Nhi mờ mịt lắc đầu, các nàng vòng qua tường viện, theo âm thanh mà đi, nhìn thấy một khu viện cửa viện đã bị khóa. Nàng thả người nhảy qua tường viện, nhẹ nhàng mà vào bên trong.

Đó là một cái khu viện đơn sơ tới cực điểm, vị trí hẻo lánh, cây cối um tùm, con đường nhỏ hẹp uốn lượn, mặt đường cao thấp không bằng phẳng. Nhánh cây rậm rạp giao nhau, như là một tấm lưới chặt chẽ, che đậy ánh sáng trên đỉnh đầu họ.

Mạn Yêu chậm rãi đi về phía trước, tiếng kêu nghẹn ngào lọt vào tai càng thêm rõ ràng, khiến nàng có cảm giác u ám.

"Chủ tử, phủ Tướng quân như thế nào còn có chỗ như vậy a? Cũng không biết là ai kêu đến kinh sợ như thế!" Linh Nhi theo sát ở phía sau nàng, nhẹ lôi kéo góc áo nàng.

Đi qua rừng cây rậm rạp, trước mặt là mảnh ngôi nhà cũ nát, cửa đóng chặt, nhưng không khóa, nàng nhẹ nhàng đẩy một cái, chỉ nghe cánh cửa phát ra một tiếng "chí" liền mở ra.

Nhà ở một gian nối tiếp một gian, vách tường vàng ố bóc ra từng mảnh lớn, rơi xuống loang lổ đầy đất.

Trong nhà trống không cái gì cũng không có, nàng xuyên qua ba cái cửa, càng đi vào bên trong càng tối. Trong phòng tất cả các cửa sổ đều bị người đóng đinh, không giữ lại một chút khe hở nào.

Đi vào một gian cuối cùng, một mùi khí tanh hôi nồng nặc gay mũi ập vào mặt, nàng trực giác nhíu mày, dừng lại bước chân, trong phòng đen nhánh khó phân biệt.

Linh Nhi che lại mũi miệng, vội kéo nàng một cái, nhẹ giọng nói "Chủ tử, chúng ta đi ra ngoài đi."

Mạn Yêu không lên tiếng, tầm mắt dần dần rõ ràng một chút. Chung quanh tựa hồ treo rất nhiều hung khí trên tường, đủ loại, cái gì cần có đều có. Nàng bỗng nhiên hiểu, thì ra đây là hình phòng trong phủ! (phòng hành hình)

Từ sau khi nàng vào nhà, tiếng kêu liền ngưng lại.

Nàng cầm lấy đá lấy lửa ở một bên, thắp sáng cây đuốc trên tường, liền thấy được phía trước có một người nằm trên mặt đất.

Có lẽ, kia đã không thể gọi là người, mà là một khối máu thịt mơ hồ. Trên mặt đất chung quanh người nọ đầy những vết máu loang lổ mới có cũ có.

Linh Nhi kêu sợ hãi một tiếng, âm thanh run rẩy nói: "Chủ... chủ tử... hăn... hăn là ai a? Là người chết hay là người sống?"

Mạn Yêu trấn định mà vỗ vỗ tay nàng(LN), đi về phía trước vài bước hỏi:
"Ngươi là người phuơng nào?"

Người trên mặt đất cố sức ngẩng đầu, đầu tóc lộn xộn cơ hồ che khuất cả khuôn mặt hắn, chỉ lộ ra một đôi mắt không cam lòng tuyệt vọng, xuyên thấu qua khe hở của những sợi tóc mà nhìn qua đây. Âm thanh nghẹn ngào, suy yếu cực độ nói: "Phu nhân...không nhận ra thuộc hạ?"

Âm thanh này, tựa hồ có vài phần quen thuộc. Trái tim Mạn Yêu lập tức chấn động, không thể tin được mà hỏi thử: "Hạng Ánh?"

Người nọ khóc mồi khô nứt còn đọng lại tơ máu nâu thẫm, cười thảm một tiếng, làm người lông tơ dựng thẳng: "Làm khó phu nhân, còn..... còn nhớ rõ thuộc hạ."

Mạn Yêu lập tức tiến lên, duỗi tay đẩy ra đầu tóc trước mặt hắn, tay khẽ run lên, một khuôn mặt đã từng hiện lên dương cương chi khí(*), giờ phút này sớm đã gãy không ra hình người, sắc mặt vàng như nến, tóc như cỏ khô, hai mắt vướng đục, không sức sống. Nhưng vẫn có thể phân biệt ra, xác thật là Hạng Ánh thị vệ bên người Phó Trù!

Mạn Yêu nhíu mày, hỏi: "Ngươi tại sao ở chỗ này? Còn biến thành bộ dáng như vậy?" Hắn không phải là thuộc hạ đắc lực nhất bên cạnh Phó Trù sao?

Hạng Ánh ánh mắt tuyệt vọng, vô lực nói: "Bởi vì lúc ở hồ Thanh Lương..... thuộc hạ bảo hộ chủ không chu toàn, khiến phu nhân suýt nữa bỏ mạng..... Tướng quân sai người..... móc gân tay và gân chân của thuộc hạ, khiến thuộc hạ ở chỗ này..... tư quá (tự kiêm điểm sai lầm)."

Mạn Yêu chấn động, lại là bởi vì chuyện nàng bị thương, Phó Trù liền đem thân tín của mình trừng phạt như vậy! Phó Trù có coi trọng nàng như vậy sao? Hay là bản nhẫn Phó Trù bẩm tính tàn bạo, không cho phép người khác có một chút sai lầm?

Nói là tư quá, không bằng nói là chờ chết. Vết ố máu huyết trên người hắn tán loạn tay chân không thể nhúc nhích, mà cách xa hắn có đặt một cái chén,

thức ăn rải khắp chung quanh cái chén, đã tản ra mùi mốc, chắc là tay hắn không thể động, mà dùng miệng với tới ăn, mới rải khắp nơi như vậy.

Nàng ngồi xổm xuống, kiểm tra kinh mạch hắn, phát hiện vẫn chưa toàn bộ bị đứt, bất quá phải cần thời gian rất lâu mới có thể hồi phục, vẫn còn có hy vọng chữa trị.

Phó Trù trưởng phạt quả nhiên là đủ tàn khốc, người giống Hạng Ánh như vậy, nếu chỉ là thông khổ ngoài da thịt thì không đủ để khiến hắn bi thương tuyệt vọng, ngược lại cái loại này giữ lại một tia hy vọng cho hắn, làm hắn ở trong thời gian trôi qua, chậm rãi thể nghiệm mùi vị tuyệt vọng tiến đến, đây mới là phương pháp tra tấn lòng người tàn nhẫn nhất.

Mạn Yêu quay đầu phân phó nói: "Linh nhi, đi gọi người mời đại phu tốt nhất tới. Lại kêu người nâng Hạng Ánh về chỗ hắn ở."

"Vâng." Linh Nhi đồng ý liền đi ra ngoài.

Hạng Ánh thân mình run lên, thập phần khiếp sợ mà nhìn nàng, lúc này đây trong mắt hắn, nàng giống như là tiên tử cứu thế, mỹ lệ siêu thoát phàm thế càng khiến người loá mắt. Hắn hai mắt vô thần dần dần bốc cháy lên một tia ánh sáng, có lúc cháy sáng rực có lúc dập tắt, làm như không tin nàng sẽ cứu hắn, hoặc là hắn không tin nàng cứu được hắn. Cho tới nay, chỉ cần là bởi vì bị phạt mà vào hình phòng, chưa từng có người có thể may mắn tồn tại đi ra ngoài. Hắn cũng không có hy vọng xa vời qua Tướng quân sẽ đổi với hắn ngoại lệ.

Một chốc kia, trong mắt hắn hiện lên vô số cảm xúc, có lâm vào tuyệt vọng bên cạnh lại nhìn đến một tia hy vọng mà chờ đợi, cũng có sợ hãi càng hy sẽ càng tuyệt vọng. Hắn kỳ thật không sợ chết, nhưng hắn sợ hãi phương thức tử vong như vậy, quá mức dày vò.

Hắn âm thanh run rẩy, nói: "Phu nhân, Tướng quân..... sẽ không đồng ý."

Mạn Yêu an ủi mà cười nói: "Ngươi yên tâm, nếu là bởi vì ta mà ra, ta tự

nhiên sẽ không bỏ người mà không màng tới."

Hạ nhân thực mau liền tới, tiến vào phòng liền đối với Mạn Yêu cung kính nói: "Thuộc hạ trông coi bất lợi, thế nhưng khiến cho phu nhân đi vào cái nơi không ra gì như thế này. Thuộc hạ thật sự đáng chết! Còn thỉnh phu nhân tốc tốc rời đi."

Mạn Yêu không lập tức mở miệng, chỉ ngưng mắt đảo qua bọn họ liếc mắt một cái, ánh mắt sắc bén vô cùng, qua nửa ngày, mới nói: "Các ngươi đưa Hạng Ánh về chỗ hắn ở, chờ Tướng quân hồi phủ, ta sẽ nói với hắn (PT), sẽ không liên lụy các ngươi."

Mấy người họ nhìn lẫn nhau liếc mắt một cái, đồng thời cúi người xuống nói: "Phu nhân thứ tội! Tướng quân có lệnh, người vào nơi này, trừ phi Tướng quân chính miệng xá lệnh, nếu không, tự tiện thả người, sẽ cùng tội như nhau."

"To gan!" Linh Nhi lớn tiếng quát mắng, "Các ngươi cũng không nhìn xem chủ tử nhà ta là ai! Cùng tội với phạm nhân? Cho các ngươi một trăm lá gan, xem các ngươi có dám hay không đụng đến chủ tử nhà ta một sợi lông tơ?! Các ngươi có biết hay không? Hạng Ánh sở dĩ bị tội nặng đến như thế, chính là bởi vì hắn không bảo vệ tốt chủ tử nhà ta. Các ngươi dám công nhiên cãi lại mệnh lệnh chủ tử, các ngươi mọc mấy cái đầu hả?"

Bọn hạ nhân vừa nghe, trên mặt xẹt qua thần sắc hoảng hốt, đầu cúi thấp rũ xuống, không dám nói, cũng không dám đồng ý thả người. Hạng Ánh là người nào, đó là thân tín nhất bên người Tướng quân, đơn giản là bảo hộ phu nhân không thành, liền bị trừng phạt như vậy, có thể thấy được tầm quan trọng của phu nhân ở trong lòng Tướng quân!

Mạn Yêu hai mắt sắc bén, sau khi khuôn mặt trầm xuống uy nghiêm mười phần, tiếng nói trầm thấp, khí thế nói "Ta nói rồi, Tướng quân trách tội, đều có bốn phu nhân đảm đương!" Dứt lời thấy mấy người kia tựa còn ở do dự, nàng liền lạnh lùng nói tiếp: "Như thế nào? Các ngươi là đang đợi bốn phu nhân tự

mình động thủ sao?"

"Phu nhân bớt giận! Thuộc hạ không dám!" Mấy người kia vội vàng lạy vài cái, tốc tốc đem Hạng Ánh không thể nhúc nhích được, nâng đi ra ngoài

.....

Đêm nay, Phó Trù hồi phủ so với trước nay sớm hơn rất nhiều.

Mạn Yêu dùng qua cơm chiều, ngồi hóng mát ở trong viện, tiện tay từ trong tay áo móc ra cây quạt xếp, tự mình quạt gió.

Phó Trù sau khi thay quần áo ngồi ở đối diện nàng, như đang suy tư mà nhìn nàng, tựa như đang đợi nàng nói cái gì, nhưng Mạn Yêu chính là không mở miệng, giống không có việc gì.

Ánh mắt Phó Trù đảo qua quạt xếp trong tay nàng, con ngươi ôn hoà tức khắc biến đổi, hỏi: "Dung Nhạc, cây quạt này..... Thực đặc biệt, nơi nào tới?"

Mạn Yêu lúc này mới phát hiện quạt mình đang cầm thế nhưng lại là quạt xếp mặc ngọc mà Tông Chính Vô Ưu cho nàng, nàng vội vàng thu lại, rũ mắt nhàn nhạt nói: "Người khác cho."

Phó Trù mày kiếm vừa nhíu, nhìn ngọc cốt phía trên điêu khắc quỳ văn sinh động đến như thật, ánh mắt trầm trồ, trong lòng thế nhưng cảm thấy thực chưa chát. Hắn rũ mi mắt, mà "Uhm" một tiếng, nghe tựa thực bình tĩnh.

Mạn Yêu bỏ quạt vào trong tay áo, cũng không quanh co lòng vòng, nói thẳng: "Tướng quân, ta muốn một người ở chỗ Tướng quân."

Phó Trù ôn hòa hỏi: "Chính là Hạng Ánh?"

"Đúng vậy." Nàng liền biết, nàng kêu người thả Hạng Ánh, hắn nhất định sẽ biết tin tức trước tiên.

Phó Trù cả do dự cũng không có, liền đáp: "Được."

Mạn Yêu sững sốt, không dự đoán được hắn thế nhưng sảng khoái như thế liền đáp ứng rồi.

Phó Trù làm như nhìn thấu tâm tư nàng, ôn nhu cười nói:

"Dung Nhạc, chúng ta thành thân đã hơn một năm, vẫn luôn là ta hỏi nàng có yêu cầu gì hay muốn cái gì, nàng trước nay đều là lắc đầu, nói không cần. Ta vẫn luôn chờ có một ngày nàng có thể chủ động mở miệng, đem ta trở thành phu quân của nàng, nghĩ muốn cái gì thì nói với ta. Ta cho rằng ta cả đời này cũng đợi không được..... Khó có được như hôm nay nàng chịu mở miệng nói với ta muốn một cái gì đó, ta vì nàng mà phá lệ một lần thì sao nào? Đừng nói là một người, cho dù là toàn bộ phủ Tướng quân, chỉ cần là ta có thể cho, ta đều sẽ đáp ứng. Dung nhạc, cảm ơn nàng, còn tín nhiệm ta! Nàng yên tâm, Hạng Ánh tuy rằng theo ta bảy tám năm, nhưng nếu nàng muốn, nàng có thể tín nhiệm hắn. Ta cam đoan với nàng, về sau chuyện của nàng, nếu nàng không muốn nói cho ta biết, ta tuyệt đối sẽ không lén lút đi hỏi hắn."

Hắn bỗng nhiên nghiêng người về phía trước, duỗi tay bắt lấy tay nàng, gắt gao nắm lấy. Hắn yên lặng nhìn nàng, trong mắt lại nhu tình nhộn nhạo lòng người, lại nói: "Chỉ là..... Dung Nhạc, khi nào nàng..... mới có thể cũng muốn luôn ta hả?"

Mạn Yêu thần sắc cứng đờ, mất tự nhiên mà quay mặt đi: "Tướng quân nói đùa."

"Coi như ta là nói đùa đi." Phó Trù buông tay nàng ra, nụ cười luôn luôn ôn nhu dung hợp vài phần chua xót. Hắn, một tướng quân năm giữ sinh tử tồn vong của quốc gia, một cái phất tay có thể khiến thiền địa biển sắc giang sơn nghịch chuyển, khi thấy máu tươi khắp nơi cùng xác chết, hắn có thể mặt không đổi sắc, không để ý chút nào. Nhưng mà ai có thể nghĩ đến, hắn sẽ ở mỗi đêm đối với người bên gối, đau khổ suy đoán nữ tử an tĩnh mà mặc hắn ôm vào trong ngực,

tâm lại cách hắn tận chân trời góc biển, cự ly thực xa như vậy, trong lòng nàng, đến tận cùng là suy nghĩ những gì?

Tối hôm đó ánh trăng phá lệ sáng ngời, xuyên thấu qua cửa sổ chiếu lên trên mặt đất tẩm các Thanh Mịch viên. Nàng vẫn như cũ nằm nghiêng mặt hướng vào bên trong, Phó Trù ở phía sau nhẹ nhàng ôm eo nàng, nghe nàng hô hấp thanh thiền mà đều đĩnh, rõ ràng biết nàng chưa ngủ.

Ánh mắt hắn lướt qua đỉnh đầu nàng, nhìn nàng vô ý thức đặt quạt xếp mặc ngọc ở bên gối, chua xót không lời cuồn cuộn trong trái tim hắn, mặc dù hắn nỗ lực như thế nào cũng áp chế không được. Trong đầu hiện ra hai cái thân ảnh ôm chặt lấy nhau dưới cây liễu trong Phù Liễu viên. Khổ sở, hoảng loạn, tức giận, hoài niệm, mệt mỏi, giãy giụa, vô thố, quyết tuyệt..... chỉ có thời điểm đối mặt với nam tử kia, nàng mới có nhiều cảm xúc kích động như vậy, mà thời điểm đối mặt với hắn, nàng vĩnh viễn đều là bình tĩnh như vậy, đạm mạc, chỉ có một lần kia, hắn yêu cầu cùng phòng, mới nhìn đến nàng kinh hoảng chợt lóe rồi biến mất, cũng bất quá chỉ là khoảnh khắc, nàng liền bình tĩnh cùng hắn đàm phán.

Nàng làm ra nhượng bộ lớn nhất, là đồng ý hắn ngủ ở bên cạnh nàng.

Hắn nặng nề mà nhắm mắt lại, lại mở mắt ra, đột nhiên chống thân thể, một tay đem nàng vặn lại đây.

"Dung Nhạc!" Giọng nói của hắn khàn khàn kêu nàng, đối diện đôi mắt trong sáng của nàng bỗng nhiên mở ra, hắn đột nhiên không biết chính mình rốt cuộc muốn làm gì.

Mạn Yêu ngạc nhiên nói: "Tướng quân?"

"Ta không phải thánh nhân!" Hắn nói xong một câu này, đột nhiên cúi đầu hôn môi nàng.

Mạn Yêu trong lòng kinh hãi, còn không có kêu ra tiếng, đã bị hắn xâm nhập vào khoang miệng, đảo loạn hơi thở nàng. Giờ khắc này Phó Trù khiến nàng cảm thấy xa lạ, hắn tựa hồ thực điên cuồng nóng nảy, tâm trí không biết bị cái gì

nhiều loạn, mất đi ôn hòa của ngày thường. Mạn Yêu vội vàng đẩy hắn, lại bị hắn bắt được tay, xoay người đè ép xuống dưới.

Xiêm y mùa hè vốn là mỏng như không, giờ phút này bị hắn đè nặng như vậy, đường cong hai bên thân thể không hề che dấu. Nàng cảm thụ được sự khát vọng nôn nóng trên người nam tử, lập tức hoảng sợ, mới phát hiện một chút vỗ công của nàng ở trước mặt người như hắn, có cũng như không.

Trong lòng một trận hoang vắng quạnh quẽ, nàng giãy giữa vài cái, dứt khoát từ bỏ, nắm bắt động.

Nam tử trên người lại hôn nàng vài cái, thấy nàng không phản ứng, kinh ngạc dừng lại động tác, ngẩng đầu hỏi: "Vì sao không phản kháng nữa?"

Mạn Yêu bi thương nói: "Ta không phải là đối thủ của Tướng quân."

Phó Trù nhìn ánh mắt nàng nhạt như tro tàn, trong lòng chấn động, trong mắt hắn dục vọng thiêu nóng vừa nhìn thấy đột nhiên đã lạnh xuống, thân thể nóng cuồn cuộn chậm rãi từ từ hạ nhiệt.

Hắn cười khổ: "Có người nói "chỉ cần có được thân thể của nữ nhân, tâm của nàng ta liền sẽ chậm rãi từ từ hướng ngươi dựa sát vào." Ta thật muốn thử xem."

Mạn Yêu nhíu mày nói: "Người với người cũng không giống nhau. Tướng quân và ta, rốt cuộc là loại quan hệ như thế nào, ngươi so với ta càng rõ ràng hơn. Khối thân tàn này của ta, Tướng quân nếu là thật sự muốn, lại không chê, vậy cứ cầm đi. Dù sao với ta mà nói, thân thể này bất quá chỉ là một cái túi da mà thôi."

Nàng chậm rãi nhắm mắt lại. Đêm yên tĩnh cực kỳ. Khuôn mặt nàng điểm tĩnh như đêm nay, giống như thân thể mất đi linh hồn, yên lặng chờ đợi mưa rền gió dữ.

Chung quanh không có âm thanh, chỉ có tiếng thở dốc cực lực bình phục cảm

xúc nội tâm của nam tử.

Mạn Yêu đợi hồi lâu, gió lốc trong dự đoán không có đến. Nàng cưỡng chế nỗi bất an trong lòng, vẫn như cũ nhắm chặt hai mắt, tựa hồ cảm giác được một cổ hơi thở bi ai dần dần tràn ngập toàn bộ căn phòng.

Phó Trù bỗng nhiên cười rộ lên, bắt đầu như thế nào, liền quyết định kết cục như thế nào.

Hắn một cái xoay người ngồi dậy, tùy tay bắt kiện xiêm y, mở cửa phòng ra, nhanh rời đi.

Mấy ngày sau đó, Phó Trù không bước vào Thanh Mịch viên, mỗi ngày nàng vẫn trôi qua như bình thường.

Linh Nhi đứng xa xa, nhìn Mạn Yêu vài lần muốn nói lại thôi.

Mạn Yêu cũng không ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nói: "Người lúc nào học được xem mặt đoán ý? Có lời gì thì nói đi."

Linh Nhi lúc này mới đồng đạo: "Chủ tử, ngài cùng Tướng quân, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Buổi tối hôm đó, hai người cãi nhau?"

Mạn Yêu thuận miệng nói: "Không có chuyện lớn gì, qua mấy ngày nữa thì tốt rồi. Thân thể Hạng Ánh khôi phục ra sao rồi?"

Linh Nhi nói: "Khá tốt, đã có thể tự mình gánh vác."

Mạn Yêu gật đầu, "Vậy là tốt rồi."

Một hạ nhân tiến vào bẩm báo: "Bẩm phu nhân, Hạng Ánh cầu kiến."

Mạn Yêu nói: "Cho hắn tiến vào."

Hạng Ánh vào phòng, ở trước mặt nàng quỳ xuống cung kính mà

dập đầu ba cái.

Mạn Yêu phất tay cho những người khác đều lui ra, mới kêu Hạng Ánh đứng dậy.

Hạng Ánh vẫn chưa đứng lên, mà là ngẩng đầu, duỗi thẳng lưng, khuôn mặt dương cương chi khí chuyên thuộc về nam tử tràn đầy thần sắc cảm kích, hắn không nói lời nịnh nọt, không có ngôn ngữ cảm kích, nhưng ánh mắt hắn kiên định mà thành khẩn, đem sở hữu tất cả may mắn cùng vui sướng sống sót sau tai nạn đều biểu đạt ra mặt. Đôi tay hắn ôm quyển, ngữ thanh trầm ổn nói:

"Chủ tử đối với Hạng Ánh ân như tái tạo (tái sinh)! Từ hôm nay trở đi, mạng của Hạng Ánh là của chủ tử, chỉ cần một câu nói của chủ tử, núi đao biển lửa, Hạng Ánh có chết vạn lần cũng không từ chối!"

Mạn Yêu chú ý tới hắn xưng hô nàng là "chủ tử", mà không phải là "phu nhân", đây là đại diện hắn đối với lập trường lựa chọn sau này. Nàng không vội kêu hắn đứng dậy, ngược lại vòng quanh hắn đi dạo một vòng, lại đứng ở trước mặt hắn, trên cao nhìn xuống, ánh mắt nàng sắc bén nhìn thẳng đôi mắt hắn, âm thanh trầm thấp nói:

"Hạng Ánh, ngươi phải nghĩ kỹ. Ta cứu ngươi ra, cũng không phải muỗn ngươi hồi báo cho ta cái gì, ta chỉ nghĩ ngươi là nhân tài khó có được, liền như vậy mà chết thật đáng tiếc. Ngươi không nhất định thế nào cũng phải đi theo ta, ngươi có thể giống như lúc trước, ta là phu nhân, ngươi là thị vệ bên ngươi Tướng quân, như vậy, ta đối với ngươi không có yêu cầu gì. Nhưng nếu, ngươi thật sự nguyện ý nhận ta làm chủ tử của ngươi, ta sẽ yêu cầu ngươi tuyệt đối trung thành, không thể có nửa điểm dấu diếm cùng lừa gạt, nếu không, thủ đoạn của ta so với Tướng quân cũng không kém hơn bao nhiêu. Ngươi..... Cần phải suy nghĩ cẩn thận."

Hạng Ánh nao nao, phu nhân trong mắt hắn là nhã nhặn lịch sự mà đậm nhiên, chưa từng gặp qua một mặt khác của nàng uy nghiêm khí thế như vậy.

Hắn không có lập tức trả lời, mà là rũ mắt cẩn thận suy xét.

Mạn Yêu đứng ở nơi đó bất động, yên lặng chú ý trên mặt hắn mỗi một cái biểu tình biến hóa rất nhỏ, nếu hắn lập tức đáp ứng đồng thời phát thè nguyễn trung thành với nàng, nàng ngược lại sẽ cảm thấy hắn khinh suất, do đó sẽ hoài nghi trung thành như vậy có hay không thể tin tưởng.

Sau một lúc lâu, Hạng Ánh ngược mắt nhìn nàng, trong mắt đã là có kiên định đáp án, trịnh trọng nói: "Thuộc hạ suy nghĩ kỹ rồi, thuộc hạ nguyện ý đi theo chủ tử. Cái khác thuộc hạ không dám nói, nhưng mà trung thành, thuộc hạ có thể dùng sinh mạng của mình bảo đảm."

Mạn Yêu gật đầu, Hạng Ánh lại nói: "Chỉ có một chút chuyện, thuộc hạ muốn thỉnh chủ tử thông cảm."

"Ngươi nói."

"Hết thấy mọi chuyện có quan hệ tới Tướng quân, cùng với những chuyện đã phát sinh qua trước đó, thỉnh ngài đừng truy vấn, ta không thể nói với ngài."

Mạn Yêu nhẹ nhàng nhướn đuôi mi, hỏi: "Nga? Vì sao?"

Hạng Ánh nói: "Bởi vì trước ngày hôm nay, thuộc hạ trung thành chính là với Tướng quân. Thuộc hạ không thể bởi vì hiện tại trung với ngài, liền vi phạm ưng thuận hứa hẹn của thuộc hạ từ trước. Đây là nguyên tắc làm người của thuộc hạ."

Mạn Yêu khoe miệng tràn ra một nụ cười ngọt ngào, lại hỏi "Ngươi không cảm thấy mâu thuẫn sao."

Hạng Ánh lắc đầu nói: "Thuộc hạ cảm thấy không mâu thuẫn."

Mạn Yêu nói: "Tướng quân đối với ngươi như vậy, ngươi không oán hận hắn?"

Hạng Ánh nói: "Không. Ngày ấy trước khi xuất phát, Tướng quân lệnh cho

thuộc hạ nhất định phải bảo hộ ngài chu toàn, là thuộc hạ hộ chủ bất lợi, không có hoàn thành nhiệm vụ, bị phạt là đúng."

Mạn Yêu ánh mắt ngừng lại, nghĩ nghĩ, mới hỏi: "Một khi đã như vậy, vậy ngươi vì sao không tiếp tục nguyện trung thành với Tướng quân, mà lựa chọn ta. Người đã là thuộc hạ đặc lực nhất bên cạnh Tướng quân, ngươi hắn là biết, ta trừ bỏ thân phận hư vô không có ý nghĩa thực tế này ra, cái khác cái gì cũng không có, khả năng ta cả đời cũng không cho được ngươi một tia quang minh. Người đi theo ta, có lẽ vĩnh viễn đều sẽ chỉ là một người hầu không có tiếng tăm gì."

Hạng Ánh không chút nào lảng tránh ánh mắt nàng, thản nhiên đáp: "Thuộc hạ lựa chọn ngài, vừa lúc là bởi vì ngài cái gì đều không có. Bên người Tướng quân, không thiếu một mình thuộc hạ."

Mạn Yêu chấn động, ánh mắt nàng ở trên mặt hắn qua lại dò xét. Bởi vì nàng cái gì đều không có, bởi vì nàng yêu cầu một người toàn tâm toàn ý nguyện trung thành với nàng, cho nên, hắn lựa chọn nàng.

"Đứng lên đi." Mạn Yêu duỗi tay dùn hắn, thu liêm khí thế mới vừa rồi, triển lộ ra một tươi cười chân thành vô cùng: "Từ giờ trở đi, ngươi sẽ trở thành người mà trên thế giới này ta tín nhiệm nhất, hy vọng ngươi không cô phụ tín nhiệm ta đối với ngươi. Hạng Ánh, cảm ơn ngươi!"

Hạng Ánh thân hình chấn động, nàng tươi cười như là ngọn đèn dầu trong đêm tối, nháy mắt đốt sáng lên cả một cái thế giới.

Mạn Yêu cười nói: "Đi nghỉ ngơi đi, chờ thêm mấy ngày dưỡng thương cho tốt, giúp ta làm một chuyện." Có một số việc, nàng yêu cầu biết rõ ràng!

Hạng Ánh chắp tay cúi đầu: "Vâng thưa chủ tử."

.....

Dương cương chi khí (*)

Dương cương chi khí là một loại tản ra dương quang kiên cường hơi thở, cương nghị bên trong hóa thành sức lực mạnh mẽ độc đáo khí chất.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Thật Lòng... Có Bao Nhiêu Thật?

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Tháng bảy giữa hè thời tiết càng ngày càng nóng bức, suốt đêm gió đều mang theo hơi nóng của ngày hè, Mạn Yêu nằm trên giường trở mình mấy lần cũng không thể ngủ được.

Sáng sớm hôm sau, Ninh Thiên Dịch phái người tới mời nàng đi Long Nguyệt vườn trà một chuyến. Mạn Yêu trong lòng rất là nghi hoặc, vài lần trước hắn đều là tới phủ Tướng quân gặp nàng! Lần này có chuyện gì mà ở phủ Tướng quân không tiện nói yêu cầu phải đi vườn trà?

Long Nguyệt vườn trà từ một năm trước sau khi phá vỡ quy định mỗi ngày chỉ nghênh đón hai mươi vị khách, việc làm ăn buôn bán kỳ dị rất tốt, đồng thời cũng khai trương thêm mấy vườn trà phân nhánh, thế nhưng cũng có lợi nhuận, chỉ là ban ngày khách khứa sẽ không nhiều lắm.

Mạn Yêu đi qua thông đạo, rất xa liếc mắt một cái liền nhìn thấy nam tử áo tím một thân quý khí ngồi ở dưới tàng cây hoa anh lá xanh đầy cành. Người hầu vườn trà hướng nàng khom mình hành lễ, lại chưa tiến lên tiếp đón.

Ninh Thiên Dịch đứng dậy chào, quan tâm hỏi: "Thương của công chúa, đã khỏi hẳn?"

Mạn Yêu nói: "Nhọc Vương tử quan tâm, đã không còn trở ngại."

Ninh Thiên Dịch cười nói: "Vậy ta liền an tâm rồi. Đều là bởi vì ta, nàng mới bị thương, ta vẫn luôn chưa hướng nàng nói lời cảm tạ."

Mạn Yêu nói: "Vương tử không cần khách khí. Ta nói rồi, ta giúp ngươi, không phải là vì ngươi. Ta nếu biết một kiêm kia thiếu chút nữa muốn mạng ta,

ta có lẽ sẽ không giúp ngươi chăn."

Nàng cười rộ lên, trước nay đều không thích thiếu ân tình của người khác, cũng không cần người khác thời thời khắc khắc đều nhớ tới ân cứu mạng của nàng.

Ninh Thiên Dịch lắc đầu nói: "Trên đời này, nữ tử giống công chúa như vậy thật sự hiếm thấy." Nàng cứu mạng hắn, lại không cho hắn đối với nàng có lòng cảm kích.

Mạn Yêu tùy ý cười nhạt, hai người đồng thời ngồi xuống. Ninh Thiên Dịch gọi một ấm trà, đích thân vì nàng rót một ly, đối với nàng nói: "Công chúa từ nay về sau cứ gọi thằng tên ta Thiên Dịch đi, chúng ta cũng coi như là sinh tử chi giao. Ta đây..... kêu nàng là Dung Nhạc, hay là kêu nàng là Li Nguyệt? Lưu li trong suốt, nguyệt kiều kiều (ánh trăng sáng sủa)..... Ta cảm thấy tên này thực thích hợp với nàng!"

Ánh sáng mặt trời chói lọi rực rỡ xuyên thấu qua cửa sổ lưu li ở mái nhà, tưới xuống một vòng nhơ nhét cam vàng, Ninh Thiên Dịch tay cầm ly trà, cười đến sang sảng mà thanh thoát, vầng sáng gọn sóng hồn hợp thiên hà bạc phủ lên quanh thân hai người.

Lưu li trong suốt, nguyệt kiều kiều, bất quá chỉ là một cái tên mà Cửu hoàng tử tùy hứng gọi, đến trong miệng mỗi người cũng không phải đều giống nhau.

Nàng hoảng hốt rõ, đã từng cũng là tại đây dưới tàng cây hoa anh đào, người nọ nói "Lưu li mục, nguyệt hoa người, nữ tử phải như thế" một ngữ nói toạc ra chân thân (thân phận thật) nữ tử của nàng. Nàng như cũ nhớ rõ ràng, hết thảy dây dưa giữa nàng cùng người nọ, tựa hồ ở lúc ấy cũng đã chú định.

Từ lần trước biệt ở Phù Liễu viên, hết thảy quá khứ tựa hồ ở trong lòng nàng càng trở nên rõ ràng hơn, luôn là khiến nàng ở trong lúc lơ đãng nhớ tới, nàng rũ mi, lắc lắc đầu, muốn thoát khỏi những suy nghĩ không sao nói rõ được.

Nàng nhìn Ninh Thiên Dịch hỏi: "Ngươi một mình tiến vào vườn trà này,

cũng không lo lắng lại có người đối với người bất lợi sao?"

Ánh mắt Ninh Thiên Dịch sáng chói, nửa nói giỡn mà trong sáng cười nói:
"Đây là chỗ của nàng, ta không lo lắng."

Một câu này nghe tựa đơn giản, lại thực sự khiến Mạn Yêu chấn động. Ánh mắt nàng đột nhiên sắc bén, hay là, hắn biết cái gì? Nghĩ lại, người không hy vọng Trần Phong quốc cùng Lâm Thiên quốc hợp minh là ai? Mà ngày ấy, hắn y nhânh xuống tay cực tàn nhẫn, không lưu tình chút nào, rõ ràng là muốn lấy tánh mạng bọn họ, mà sau khi bọn họ gặp qua thủ lĩnh hắn y nhânh, nam tử áo đen đó kêu nàng có thể rời đi, lúc nàng ngoài ý muốn rơi xuống hồ, nam tử áo đen lại khẩn trương mà chạy đến bên vách núi..... Kết hợp hết thảy, muốn đoán được tựa hồ cũng không phải rất khó.

Nàng chậm rãi giương mắt, ánh mắt sắc bén vài phần, lại thấy hắn tươi cười bằng phẳng, trong mắt cũng không thử, mà là một loại hiểu rõ thấu triệt. Nàng không khỏi kinh ngạc ngồi thẳng người, một lần nữa nhìn kỹ nam tử hào sảng đại khí trước mặt, quân tử bình thản, đại khái hình dung hắn chính là người như vậy. Một quân vương tương lai, quả nhiên không giống bình thường. Nếu đổi phương như thế thẳng thắn, nàng cũng không cần phải che lấp, biết thì biết đi, nếu là hắn có tâm tư khác, cũng sẽ không nói ra.

Nàng hướng Ninh Thiên Dịch hơi hơi cười khổ, hỏi: "Ngươi..... Sao biết đây là chỗ của ta?"

Ninh Thiên Dịch đưa mắt nhìn về phía người hầu cửa, cười nói: "Người khác tiến vào vườn trà, sẽ có người tiến lên chào đón, chào hỏi cũng dẫn tới chỗ ngồi, chỉ có nàng tiến vào, bọn họ chỉ hành lễ, lại không có động tác nào khác, đây là phương thức đối đãi chủ nhân. Ta nói có đúng không."

Một cái chi tiết trong chớp mắt cũng có thể làm hắn nhìn ra manh mối, Mạn Yêu thật sự không nghĩ tới, Ninh Thiên Dịch tâm tư nhạy bén như vậy. Nàng cười khen ngợi, lại thấy Ninh Thiên Dịch thực nghiêm túc mà nhìn chung quanh

bốn phía, trong mắt hắn có không chút nào che dấu thường thức cùng tàn thường, nói:

"Ta nghe nói cái vườn trà này là nàng tự mình thiết kế, thực đẹp, như là tiên cảnh. Nhìn xem này những viên sỏi đá trưng ngỗng viên nhuận mượt mà như trân châu chất lênh nhau tạo thành một con mương, cành lá dương liễu được cắt tỉa tu bổ thoả đáng, đèn lưu li cung đình tinh xảo xán lán rực rỡ đẹp đẽ quý giá, bàn đá bạch ngọc phẩm chất thượng thừa.....nhìn toàn bộ khu vườn, từ mặt đất đến mái vòm, một cái góc nho nhỏ cũng đều là được điêu khắc chạm trổ tỉ mỉ, hoàn mỹ vô cùng. Mà những thứ đó đều không so kịp với toàn bộ khu vườn phảng phất làn sóng ánh sáng vẫn nước chảy ngược của thiên hà bạc thủy, cùng với ánh sáng minh nguyệt bao phủ, tâm tư tuyệt diệu, hao hết tâm lực như vậy, một lòng tinh túy tỉ mỉ tạo thành một vườn như tiên cảnh, đã không phải dùng vàng bạc tiền tài có thể cân nhắc, huống hồ nàng lại không thiếu bạc, lại như thế nào mà thật sự nỡ dễ dàng bán đi được?"

Ninh Thiên Dịch nhớ rõ hắn lần đầu tiên tiến vào nơi này, là một buổi tối, lúc ấy thật là sợ ngây người, nói không nên lời đáy lòng chấn động. Khi đó, hắn liền nghĩ, người thiết kế vườn trà này, nên là một người không tầm thường cỡ nào.

Mạn Yêu gật đầu nói: "Ngươi phân tích, tựa hồ có chút đạo lý."

Ninh Thiên Dịch tự đắc cười, toát ra một cái kiêu ngạo cùng tự phụ mà Vương tử sinh ra đã có sẵn. Hắn bỗng nhiên sóng mắt vừa chuyển, tò mò hỏi: "Nàng là một công chúa, như thế nào hiểu biết những thứ đó?"

Ánh mắt Mạn Yêu chợt lóe, không có trả lời, chỉ cúi đầu uống trà. Ninh Thiên Dịch thực thông minh, thấy nàng không muốn nói, tự nhiên sẽ không hỏi lại. Hắn đưa trà lên uống giống như thói quen uống rượu, một ngụm uống cạn, xoay đế tài khác, lại nói:

"Ngày đó ở điện Quang Hà, nàng tuy rằng làm bị thương chính mình, nhưng nàng lại đem sự tình xử lý rất tốt, nàng thực thông minh, thông minh đến làm ta

bội phục. Nàng đánh đòn cũng rất hay, vượt qua tưởng tượng của ta. Nếu một khúc "núi cao" kia, nàng đem hết toàn lực phát huy, ta nghĩ, nhất định sẽ khiếp sợ đến thế nhân, khiến nàng danh truyền thiên hạ."

Mạn Yêu đầu tiên là ngẩn ra, sau đó nhợt nhạt mà cười, khóe miệng có một tia chua xót không dễ cảm thấy, giữa mày dấu điểm ưu thương nhàn nhạt lưu chuyển, nhàn nhạt nói: "Danh truyền thiên hạ lại như thế nào?"

Danh truyền thiên hạ, có thể cho nàng cuộc sống an ổn yên tĩnh sao? Có thể rời xa thương tổn cùng lợi dụng sao?

Ninh Thiên Dịch sững sốt, người trên thế gian truy danh trực lợi, tóm lại là hy vọng có thể nhất minh kinh nhân(*), danh lưu thiên cổ, ai sẽ đi suy nghĩ, danh truyền thiên hạ lại như thế nào? Có thể mang đến càng nhiều lợi ích, hay là có được càng nhiều tôn trọng cùng kính ngưỡng.

Hắn nhìn đối diện nữ tử cười thanh thiển lạnh nhạt xa lạ, nếu nói ánh mắt đầu tiên, mỹ mạo cùng khí chất của nàng làm hắn kinh diễm (kinh ngạc trước sự diễm lệ), nàng đối mặt với cường địch không sợ sống chết cứu hắn lúc nguy nan làm hắn cảm động, tại tuyển phi yến nàng tự làm thân thể bị thương, thông minh tài trí xoay chuyển thế cục khiến hắn bội phục, vậy hôm nay, nàng đậm đặc yên lặng siêu phàm thoát tục, mỏng lạnh ưu thương như bóng với hình, làm hắn cảm thấy đau lòng phát ra từ nội tâm.

Ninh Thiên Dịch khuôn mặt anh khí hào sảng hơi hơi vừa động, làm như suy nghĩ chút gì đó, đột nhiên vươn tay, một phen cầm lấy bàn tay mảnh khảnh của nàng, Mạn Yêu kinh động, trực giác mà thu tay lại, lại bị hắn gắt gao nắm giữ, nàng tránh thoát không được, nhíu mày không vui nói: "Ngươi đây là làm cái gì?"

Ánh mắt hắn nóng rực như nắng gắt tháng sáu, đem vân đề mà mấy ngày qua hắn vẫn luôn suy nghĩ, thực trực tiếp nói ra: "Li Nguyệt, nàng giống như sống không vui vẻ! Qua mấy ngày nữa ta phải đi, nàng..... có nguyện ý hay không đi

cùng ta?"

Mạn Yêu sững sốt hỏi: "Đi theo ngươi? Đi nơi nào?"

Ninh Thiên Dịch nói: "Cùng ta về nước. Trần Phong quốc của chúng ta dân phong thuần phác (*), không có nhiều âm mưu tính kế như vậy, ta nghĩ nàng nhất định sẽ thích nơi đó!"

Mạn Yêu cười nói: "Ta đi nơi đó có thể làm cái gì?"

Ninh Thiên Dịch nói: "Làm thê tử của ta! Vương hậu tương lai của Trần Phong quốc! Nàng..... Nguyên ý không?" Hắn đột nhiên xúc động, ánh mắt sáng quắc.

Phương thức nói trắng ra như thế, khiến Mạn Yêu ngây người, mới đầu nàng chỉ tưởng hắn nói giỡn, nhưng nhìn thấy một đôi mắt thản nhiên mãnh liệt của hắn, tâm nàng liền trầm xuống. Không khỏi nghi hoặc, nam tử thế giới này không phải đều thực coi trọng trinh tiết của nữ tử sao? Phó Trù nhẫn nhục gánh vác, nàng có thể lý giải vì thân phận của nàng có giá trị lợi dụng, Tông Chính Vô Ưu dây dưa có lẽ là bởi vì không cam lòng bị một nữ nhân vứt bỏ, mà Ninh Thiên Dịch lại là vì cái gì? Mang một hòa thân công chúa của nước khác trở về làm Vương hậu một quốc gia, trừ bỏ có khả năng làm cho quốc gia hắn mang đến tai nạn, còn sẽ làm cho hắn trở thành đối tượng cho thiên hạ thèm dân nhạo báng.

Đối mặt với ánh mắt hắn mang đầy chờ đợi, thần sắc của nàng dần dần trở nên ngưng trọng lên, vội thu hồi tay, ánh mắt lưu luyến ở ngũ quan đại khí của hắn, nàng dùng miệng lưỡi cực kỳ nghiêm túc hỏi: "Ngươi biết..... Ngươi đang nói cái gì sao? Lấy thân phận của ngươi cưới một phụ nữ đã có chồng..... cho dù tính ngươi không để bụng, phụ vương mẫu hậu ngươi, thần dân của ngươi, bọn họ có thể đáp ứng sao? Ngươi đừng quên, ta là hòa thân công chúa của Khải Vân quốc, trưởng phu ta là thống soái tam quân của Lâm Thiên quốc. Ngươi kêu ta làm vương hậu của ngươi, ngươi có suy xét qua hậu quả?"

Một quốc vương tương lai, hắn là thời thời khắc khắc vẫn luôn duy trì thanh tịnh, không nên xử trí theo cảm tính. Dùng hiện thực nhắc nhở hắn, đây là giờ phút này nàng duy nhất có thể làm.

Ninh Thiên Dịch thần sắc ngưng động, ngược lại không dự đoán được, nàng một nữ tử như thế nhưng cũng có thể tại trong giây lát ngắn ngủi như vậy, một kim thấy máu (*) chỉ ra hết thảy các quan hệ lợi hại.

Hắn thực trấn định nghĩ nghĩ, mới nói: "Nàng nói những việc đó, ta suy xét qua. Chỉ cần Lâm Thiên hoàng bắt được chỗ tốt, có rất nhiều biện pháp ban cho nàng một thân phận mới, nhưng cái đó cũng không phải là vấn đề lớn nhất, với ta mà nói, quan trọng nhất, là nàng có hay không nguyện ý đi theo ta?"

Nàng cho rằng vị Vương tử dị quốc này, mà nàng chỉ gặp mặt qua mấy lần, trong khoảng thời gian ngắn tâm huyết dâng trào nói ra lời nói đùa, lại không ngờ hắn thế nhưng sớm đã suy nghĩ cẩn kẽ. An nguy của quốc gia, hắn nói đều không phải là vấn đề lớn nhất, quan trọng nhất chính là nàng ý nguyện! Nàng chỉ là một nữ nhân bình thường mà thôi, đối mặt nam tử như vậy, nàng cũng sẽ cảm động. Mạn Yêu yên lặng không nói gì nhìn hắn, nhìn nam tử kia giống như ánh mặt trời, nàng suy nghĩ nếu cùng hắn đi Trần Phong quốc, có phải hay không là có thể thoát đi vận mệnh bị săp đặt, có hay không là có thể từ đây rời xa phản bội cùng thương tổn? Rời xa tranh đấu cùng âm mưu quỷ kế?

"Vì sao?" Nàng hỏi hắn như vậy.

Ninh Thiên Dịch chuyên chú mà nhìn đáy mắt nàng chôn dấu ấm đậm ưu thương cùng với sự bất lực và tuyệt vọng đối với vận mệnh, âm thanh hắn cực kỳ thành khẩn, nói ra thực nhẹ mà thong thả: "Bởi vì nàng sống không có hạnh phúc."

Nàng cùng Phó Trù băng mặt không băng lòng, hắn liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra, giữa nàng cùng Ly Vương từng có gút mắt, sự tránh khi ánh mắt bọn họ ngẫu nhiên va chạm, hắn cũng nhìn ra manh mối. Cho nên, hắn mới càng

muốn mang nàng đi, cam tâm tình nguyện làm chuyện mà cả thiên hạ không tán đồng. Lâm Thiên quốc quân sự cường thịnh, lại có dã tâm, cùng hợp tác, không thể nghi ngờ là bảo hổ lột da (*), nhưng hắn nguyện ý.

Vì một nữ tử có duyên gặp mặt mấy lần làm tới nồng nỗi như thế, có lẽ sẽ bị người ta nói là lỗ mảng, nhưng chỉ có trong lòng hắn hiểu rõ cái gì là vừa gặp đã thương, từ đây đêm ngày thương nhớ, chú định hắn trốn không thoát.

Đáy lòng Mạn Yêu chấn động, lảng lặng mà vỗ về chơi đùa chén trà trong tay, thanh hoa gập ghềnh trên chén trà sứ màu trắng vuốt ve đầu ngón tay nàng, hơi ấm một tia một tia mà xuyên thấu qua da thịt đầu ngón tay chậm rãi thẩm vào đáy lòng. Nàng cúi đầu nhìn tay mình, qua một hồi lâu, nàng mới dị thường chân thành đối với hắn nói: "Cảm ơn ngươi, Thiên Dịch."

Nói xong, nàng ngẩng đầu, ngữ khí biến hóa, thực nhạt thực nhạt. Nàng nhìn hắn hỏi: "Đi theo ngươi, ngươi là có thể xác định ta sẽ hạnh phúc sao?"

Ninh Thiên Dịch cũng là chấn động, nghĩ nghĩ, mới nói: "Ta có thể xác định chính là, ta sẽ cho nàng hết thảy mà ta có khả năng cho, nhưng ta không biết đó có phải hay không là thứ nàng muốn, cho nên ta không thể xác định nàng có hay không nhất định sẽ hạnh phúc. Nhưng ta, đối với chính mình có tin tưởng!"

Mạn Yêu sau khi nghe thấy, không vội đáp lại. Chỉ là đem thân mình dựa vào lưng ghế, nhàn nhạt cười nói: "Ngươi có thể cho ta cái gì. Yên vui phú quý? thân phận quyền thế? hoặc là vàng bạc châu báu?"

Nghe vào như là khinh thường chất vấn, nhưng từ trong miệng nàng nói ra, lại là nghiêm túc thảo luận chuyện lớn trong đời người, nửa điểm cũng không coi khinh hoặc là khinh thường ý tứ của đối phương.

Ninh Thiên Dịch tự nhiên biết những thứ kia nàng không thiếu cũng sẽ không tha thiết mong muốn, nhưng mà không thể phủ nhận, những thứ đó lại là thứ mà hắn có thể cho nàng. Hắn vươn đôi tay, đi cầm tay nàng, xúc giác tinh tế mềm mại như vậy đem tâm hắn loạn đến rối tinh rối mù, hắn nói: "Còn có, chân tâm

(thành tâm thật ý, thật lòng) của ta!"

Mạn Yêu nhìn hắn cầm chặt tay nàng, cảm giác lòng bàn tay hắn chảy ra mồ hôi mỏng, trong lòng nàng chợt có một dòng nước ấm xet qua, sau một lát giãy giụa do dự, nàng khẽ cười nói: "Tam cung lục viện, mỹ nhân vô số, chân tâm thật lòng của một đế vương, ngươi cho rằng có bao nhiêu là thật?"

Thân hình Ninh Thiên Dịch chấn động, đôi mắt đầy kỳ vọng dần dần ảm đạm xuống.

Hắn đột nhiên trầm mặc, không phải hắn không thể xác định chính lòng mình, mà là hắn bỗng nhiên hiểu rõ đến tột cùng là nàng muốn cái gì! Đó là một lời hứa hẹn ngông cuồng nhất vô lực nhất của một đế vương. Phụ vương hắn yêu mẫu hậu hắn như vậy, nhưng vì ổn định triều cục, cũng vẫn là cười rất nhiều rất nhiều phi tử.

Hắn hít vào một hơi, cuối cùng buông tay nàng ra, rũ mắt ảm đạm nói: "Li Nguyệt, ta... hiểu." Hắn hiểu rõ dụng ý của nàng. Nữ tử này liền cả phuơng thức cự tuyệt đều cao minh như vậy!

Mạn Yêu vui mừng cười, có chút xin lỗi, nhưng nàng chỉ có thể làm như thế. Ninh Thiên Dịch thật là một nam tử không tồi, làm người hào hiệp cao thượng, làm việc quang minh lỗi lạc, ở chung với hắn, không có tâm cơ (tâm tư mưu kế tính toán trong lòng) không cần phòng bị, liền sẽ không cảm thấy có áp lực, nếu hắn không phải là đế vương tương lai, vậy hắn chắc chắn sẽ là một người bạn đời tốt nhất. Mà hậu cung của quân vương, nàng cũng sẽ không đi vào, trở thành một trong ba ngàn giai lệ, tuyệt không phải là nơi của nàng.

Người, đại khái là bởi vì không đoán trước được tương lai, mới có thể khẳng định như thế. Nói đến cùng, hết thảy đều chỉ vì Ninh Thiên Dịch không phải là người đó, cái người đã in sâu trong tim nàng. Mà khi đó, nàng thật nghĩ như vậy, tuyệt không vào hậu cung.

Trước khi chia tay, Ninh Thiên Dịch nói với nàng: "Chuyện ám sát lần trước,

chỉ sợ Phó tướng quân sớm đã biết rõ trong lòng. Nếu nàng cần gì ở chỗ ta, cứ việc tới tìm ta."

Ý tứ của hắn, nàng hiểu. Mạn Yêu hơi mang cảm kích mà nhìn hắn, như suy tư gì đó, nói: "Vì sao, ngươi một chút đều không nghi ngờ ta."

Ninh Thiên Dịch cao giọng cười, nói: "Hoài nghi nàng cái gì? Hoài nghi nàng thiết lập bối cục cố ý tiếp cận ta sao? Ha hả, có ai ngốc đến chui vào trong cục của chính mình, vì người khác liều mình như vậy? Nàng thông minh như vậy, nàng có trí tuệ bối cục cùng năng lực, nhưng nàng không phải cái loại nữ tử vì đạt được mục đích mà không từ mọi thủ đoạn. Nhiều mạng người như vậy, xem thần sắc nàng khi giết người thì sẽ biết. Nếu...nếu như bối cục này là do nàng thiết lập nên, ta đây cũng chấp nhận."

Trong lòng có chút cảm giác đau sót, Mạn Yêu không biết nên nói cái gì. Một quân vương tương lai, si tình như vậy, không biết rốt cuộc là tốt hay là không tốt.

Ninh Thiên Dịch đi rồi, Mạn Yêu không có lập tức rời đi, mà là chuyển mắt nhìn về phượng hướng cầm đài, người đánh đàn nơi đó sớm đã thay đổi.

Trầm Ngư hiện giờ trên danh nghĩa là lão bản(ông/bà chủ) mới của vườn trà, lúc bắt đầu chỉ đánh đàn, sau tới kinh doanh vườn trà, dưới sự chỉ dẫn hết lòng của Mạn Yêu, nàng(TN) cũng không phụ kì vọng của Mạn Yêu, đem vườn trà xử lý đến rực rỡ sinh động.

"A, Dung Nhạc tỷ tỷ, tỷ tới rồi?" Chiêu Vân vừa thấy Mạn Yêu, liền cười vui sướng mà chạy tới, động tác kia làm nàng(Mạn Yêu) nhớ tới bộ dáng lần đầu tiên nhìn thấy Chiêu Vân. Nàng(CV) rõ cuộc vẫn là một thiếu nữ mười bảy tuổi! Ở cái tuổi vốn nên là không lo không nghĩ.

Từ sau ngày thưởng hoa yến, Chiêu Vân vào ở trong Tây Giao biệt viện, tuy rằng thoát khỏi dây dưa với phủ Tiêu Dao Hầu, nhưng miệng người thực đáng sợ, hơn nữa nàng(CV) cả ngày nhàn rỗi không có việc gì, tự nhiên sẽ dễ dàng suy nghĩ lung tung. Thế là, Mạn Yêu đưa nàng(CV) tới vườn trà, nói là hỗ trợ

cho Trầm Ngư, kỳ thật chính là muốn cho nàng(CV) tiếp xúc thêm một ít người, tránh cho nàng(CV) để tâm vào những chuyện vụn vặt.

Mạn Yêu không khỏi cười khẽ ra tiếng "Chiêu Vân, muội ở chỗ này còn quen không?"

Chiêu Vân liên tục gật đầu, cười nói: "Ân, muội thích nơi này, Trầm Ngư tỷ, còn có mỗi người nơi này đều đối với muội thực tốt, Dung Nhạc tỷ tỷ, cảm ơn tỷ!"

Mạn Yêu lôi kéo tay nàng(CV), lời nói thầm thía, nói: "Ta có thể giúp muội chỉ có vậy mà thôi, còn lại, phải dựa vào chính muội. Không cần vẫn luôn sống trong quá khứ, đời người còn rất dài! Có thể thoát khỏi gông cùm xiềng xích, đạt được tự do, Chiêu Vân, ta thực hâm mộ muội!"

Chiêu Vân đã được tự do, mà tự do của nàng, khi nào mới có thể có?

.....

Trở về phủ Tướng quân đã là buổi chiều, Hạng Ánh đang chờ ở ngoài cửa Thanh Mịch viên, thấy nàng trở về, liền lập tức theo quy tắc hướng nàng hành lễ, cũng đổi giọng gọi nàng là chủ tử.

Mạn Yêu tìm cái lý do kêu Linh Nhi đi ra ngoài, mới hỏi nói: "Tra như thế nào? Người mang đến rồi sao? Dọc theo đường đi có hay không bị người phát hiện?"

Hạng Ánh gật đầu nói: "Chủ tử xin yên tâm, người đã mang đến, chỉ là, mặc kệ thuộc hạ hỏi nàng ta cái gì, nàng ta cũng không chịu nói, thuộc hạ đành phải đem nàng ta tạm thời an bài ở trong phòng thuộc hạ.

Mạn Yêu nói: "Tốt. Đi, đi xem nàng ta."

Phòng Hạng Ánh, được hắn thu thập đến gọn gàng ngăn nắp mà sạch sẽ. Mạn Yêu sau khi vào phòng liền nhìn thấy một tiểu cô nương nằm ngủ trên giường,

khoảng mươi sáu mươi bảy tuổi, làn da trắng nõn, ngũ quan tinh tế xinh xắn, thực là một tiểu mỹ nhân.

Hạng Ánh tiến lên giải hôn huyệt (huyệt ngũ) cho nàng ta, nữ tử từ từ tỉnh dậy, vừa mở mắt nhìn thấy Hạng Ánh, làm như bị kinh sợ, định kêu to, Hạng Ánh tay mắt lanh lẹ, vội vàng điểm á huyệt (huyệt câm) của nàng ta.

Mạn Yêu đối với Hạng Ánh dùng một cái ánh mắt ra hiệu, Hạng Ánh hiểu ý, xoay người thay nàng đóng cửa lại, tự giác mà đi ra bên ngoài canh giữ.

Mạn Yêu tiến lên, nhìn tiểu cô nương kia trong chốc lát, chỉ thấy nàng ta mở lớn hai mắt, đôi mắt đầy sợ hãi lộ ra thanh triệt không nhiễm thế tục cùng với đơn thuần chưa trải qua chuyện đời. Nàng ta là Khả Nhân, nữ tử thanh lâu, người khiến Tiêu Sát liên tiếp chạy đi Nhuyễn Hương lâu? Mạn Yêu nhíu mày, trong lòng hơi kinh ngạc, tiểu cô nương này nhìn như thế nào cũng không giống như là người trong phong trần, nàng ta nhìn thực đơn thuần trong sáng, tự nhiên khiến cho người muôn chăm lo bảo vệ cho nàng ta.

Mạn Yêu ngồi xổm xuống, trấn an mà vỗ vỗ bả vai run nhẹ nhẹ của nàng ta, lộ ra một nụ cười làm người không dễ phòng bị nhất, âm thanh ôn nhu thân hòa, nói: "Tiểu cô nương đừng sợ. Ta mời ngươi tới không có ác ý, chỉ là muốn tìm ngươi tâm sự trò chuyện. Ta hiện tại giải huyệt đạo của ngươi, ngươi đừng la lên, có thể chứ?"

Có người sinh ra đã có sẵn một loại lực lượng làm cho lòng người yên ổn, nàng ta nhìn Mạn Yêu đang tươi cười, lo lắng sợ hãi trong lòng không tự giác mà tiêu giảm, đôi mắt long lanh ánh nước chớp chớp, nhẹ nhàng gật gật đầu.

Mạn Yêu giúp nàng ta giải huyệt đạo. Nàng ta ngồi dậy quay đầu nhìn nhìn xung quanh, sợ hãi hỏi: "Đây là nơi nào a? Ta vì sao lại ở chỗ này? Người là ai? Vừa rồi người kia lại là ai?" Nàng ta liên tiếp hỏi đem Mạn Yêu chọc cho vui vẻ.

Mạn Yêu mỉm cười giải thích nói: "Đây là nhà ta, vừa rồi người nọ là thị vệ của ta, là ta kêu hắn mang ngươi tới, dọa đến ngươi à?"

Nàng ta gật đầu, trong mắt bỗng nhiên có rất nhiều phồng bị, nói: "Ngươi kêu
hắn mang ta tới nơi này làm cái gì?"

Mạn Yêu nhẹ nhàng nâng tay nàng ta lên, đầu ngón tay lơ đãng chạm vào
mạch ở cổ tay nàng ta, thấy mạch của nàng ta đập nhảy đến cực chậm, tựa hồ tùy
thời đều sẽ dừng lại tốc độ, trong lòng không khỏi kinh ngạc, chợt nhíu mày nói:
"Ngươi là gì của Tiêu Sát?"

Thân sắc nàng ta hoảng hốt, vội vàng thu hồi chính tay mình, đứng lên, cảnh
giác mà nhìn Mạn Yêu, rất là kiên định nói: "Ngươi đừng hỏi ta, ta cái gì cũng sẽ
không nói. Cho dù ngươi giết ta, ta cũng không nói." Dứt lời, nàng ta đem đầu
ngẩng cao, một bộ dáng thà chết chứ không chịu khuất phục, rất là đáng yêu.

Mạn Yêu không khỏi buôn cười, cũng có vài phần thường thức, tiểu cô
nương này bẽ ngoài nhìn như nhu nhược, kỳ thật cương liệt, xem ra gấp gáp là
không được. Mạn yêu cười nhìn nàng ta, thật sự cái gì cũng không hỏi.

Đợi trong chốc lát, nàng ta thấy Mạn Yêu chỉ nhìn nàng ta cười, cũng không
nói lời nào, tròng mắt đen nhánh của nàng ta xoay mẩy vòng, trong lòng thập
phản nghi hoặc, thăm nghĩ "nữ tử này(Mạn Yêu) phản ứng cùng với tưởng tượng
của mình không giống nhau. Lẽ ra, hắn là tiếp theo ép hỏi, hoặc là dùng hình
phạt tàn khốc dọa dọa mình mới đúng. Nhưng nàng(Mạn Yêu) vì cái gì cười ôn
nhu đến như vậy, giống một chút ánh mặt trời cuối cùng của ngày đông, khiến
người không tự giác mà muốn tới gần."

Nàng ta lại chớp mắt vài cái, tờ mò hỏi: "Ngươi, ngươi..... cười cái gì?"

Mạn Yêu thân hòa cười nói: "Không có gì. Ngươi không cần phòng bị ta như
thế, ta là bằng hữu của Tiêu Sát, sẽ không hại ngươi. Tóc của ngươi rối loạn, lại
đây, ta giúp ngươi chảy lại."

Nàng liền giống như một trưởng tỷ (chị cả) đối với muội muội của mình nói
chuyện rất ôn nhu. Nàng ta hơi nghiêng đầu nghĩ nghĩ, cũng không biết là xảy ra
chuyện gì, không tự giác mà đi qua.

Thật là một tiểu cô nương đơn thuần! Mạn Yêu nghĩ như thế. Cầm lấy cây lược gỗ trên bàn, nhẹ nhàng giúp nàng ta chải tóc, thuận miệng cùng nàng ta trò chuyện. Nàng ta tuy là vừa mới quen biết Mạn Yêu, trực giác cho biết nàng(Mạn Yêu) không phải là người xấu, càng cảm thấy nàng(Mạn Yêu) đặc biệt thân thiết, cùng nàng(Mạn Yêu) ở chung, thoả mái nói không nén lời, cho nên, không cần thiết một lát, cũng đã chậm rãi buông xuống phòng bị.

Qua nửa nén hương, Mạn Yêu mới hỏi: "Ngươi kêu là Khả Nhân".

Nữ tử bối mô hỏi: "Mới không phải, những người đó đặt cho ta."

Mạn Yêu cười nói: "Nga? Vậy tên thật của ngươi gọi là gì?"

Nữ tử vui sướng đáp: "Ta kêu Tiêu Khả."

Tiêu Khả? Nàng họ Tiêu! Mạn Yêu áp xuống nghi hoặc trong lòng, bất động thanh sắc nói: "Ân, tên này thật là dễ nghe. Là ai giúp ngươi đặt."

"Nương ta."

"Nương ngươi nhất định là một nữ tử thực đẹp."

"Đúng vậy, nương ta rất đẹp." Tiêu Khả bỗng nhiên hưng phấn quay đầu, cũng không màng tóc có chải xong chưa, liền muốn nhìn vào mắt Mạn Yêu nói chuyện, đối mặt trước dung nhan cười nhạt của Mạn Yêu, Tiêu Khả sững sờ một lát, râu rỉ nói: "Bất quá, vẫn là không đẹp bằng ngươi."

Mạn Yêu cười khẽ ra tiếng, "Vậy nương ngươi hiện tại người đâu. Bà ta như thế nào không ở chung với ngươi?"

Ánh mắt Tiêu Khả ảm đạm xuống, mày liễu nhăn lại, ngữ mang ưu thương nói: "Lúc ta ba tuổi, phụ mẫu đã chết, kỳ thật ta đã sớm không nhớ rõ bọn họ trông như thế nào."

Đây là ở trong dự kiến của Mạn Yêu. Một cái hài tử ba tuổi đã không có cha

mẹ, còn có thể bảo trì tâm tính hồn nhiên như thế, thật sự thực không dễ dàng! Nàng lại hỏi: "Vậy ngươi không có thân nhân sao? Là ai đem ngươi nuôi lớn?"

Tiêu Khả nghĩ cũng không nghĩ, liền đáp: "Ta còn có một ca ca."

Nói đến nơi đây, mối quan hệ giữa nữ tử này cùng Tiêu Sát đã sáng tỏ. Mạn Yêu đem lọn tóc cuối cùng của nàng ta vấn lên, đối mặt với nàng ta, trực tiếp mà khẳng định nói: "Ngươi là muội muội của Tiêu Sát!"

Tiêu Khả sững sốt, giờ mới biết nguyên nhân mà nữ tử này(Mạn Yêu) cùng nàng nói chuyện phiếm, nàng trực giác muốn phủ nhận, Mạn Yêu lại bỗng nhiên nghiêm mặt, thần sắc nghiêm túc nói: "Ngươi hy vọng ca ca của mình còn sống không?"

Tiêu Khả trong lòng cả kinh, sắc mặt bỗng dựng thẳng đi vài phần, vội vàng hỏi: "Ca ca ta sao rồi? Hắn xảy ra chuyện gì sao?"

Mạn Yêu nói: "Hiện tại còn không có, nhưng sẽ rất nhanh."

Tiêu Khả bỗng nhiên nói: "A! ngươi là công chúa tỷ tỷ, đúng hay không?"

Mạn Yêu sững sốt, xem ra nữ tử này tuy rằng đơn thuần, cũng không phải là đứa ngốc nghếch, lập tức liền đoán được thân phận của nàng. Mạn yêu cười hỏi: "Ngươi biết ta?"

Tiêu Khả liên tục gật đầu, một phen nắm lấy cánh tay Mạn Yêu, thần thái đột nhiên trở nên cực kỳ thân mật, giống như cùng Mạn Yêu đã sớm hiểu biết nhau.

Tiêu Khả nhìn Mạn Yêu nói: "Ca ca nói nhiều nhất với ta chính là nói công chúa. Ta hỏi ca ca, công chúa có đẹp hay không? Hắn nói, thực đẹp. Ca ca còn nói, công chúa đối với hạ nhân giống như là đối với bằng hữu, đặc biệt tốt. A, còn có... thời gian trước, ca ca đột nhiên đi tìm ta, nói hắn ngộ thương công chúa rồi, muốn ta tới giúp công chúa trị thương, chính là không biết vì sao, sau đó lại nói không cần. Từ ngày đó về sau, ca ca liền không có cười qua bao giờ. Ta cảm

Mạn Yêu lảng lặng mà nghe nàng(TK) nói, thần sắc khẽ nhúc nhích, lại không nói lời nào, qua nửa ngày, nàng(Mạn Yêu) mới nói nói: "Ngươi biết y thuật? Sư phụ ngươi là ai?"

Tiêu Khả nói: "Ta không biết tên của sư phụ, nhưng ta nghe người khác kêu sư phụ là Tuyết Cô Thánh Nữ."

Tuyết Cô Thánh Nữ có danh xưng y tiên độc thánh, tính cách quái gở, tính tình cổ quái, cả đời duy nhất thu qua đồ đệ chính là Tiêu Khả. Nghe nói Tiêu Khả khi còn nhỏ thể chất suy nhược, đại phu đều nói nàng sống không quá năm tuổi, lúc ấy Tiêu Sát cũng mới mười một mươi hai tuổi ôm Tiêu Khả lên Tuyết Ngọc sơn, ở trước cửa Tuyết Cô Thánh Nữ quỳ mẩy ngày đêm, trời giá rét, đầy trời băng tuyết, Tiêu Sát vì thế suýt nữa phế đi đôi chân, Tuyết cô Thánh Nữ lại không động tĩnh gì, thăng đến lúc Tiêu Sát chuẩn bị từ bỏ, Tuyết cô Thánh Nữ ra cửa liếc mắt một cái nhìn thấy Tiêu Khả, không biết như thế nào lại đột nhiên đáp ứng rồi. Nhưng là cũng đưa ra điều kiện, ở lúc nàng(TCTN) sinh thời, Tiêu Khả không được rời đi Tuyết Ngọc sơn, người khác cũng không thể lên núi thăm, Tiêu Sát vì cứu tính mạng muội muội, chỉ phải đáp ứng toàn bộ, từ đây tuân thủ lời hứa hẹn, không đi Tuyết Ngọc sơn gặp qua Tiêu Khả.

Sắc mặt Mạn Yêu hơi đổi "Là ai đem ngươi đưa vào Nhuyễn Hương lâu?
Ngươi xuống núi, sư phụ ngươi có biết không?"

Tiêu Khả khổ sở nói: "Sư phụ lão nhân gia đã đi về cõi tiên, là một công tử dung mạo rất anh tuấn lên núi tìm ta, hắn nói sẽ mang ta đi tìm ca ca, ta liền cùng hắn hạ sơn. Ta không biết hắn là người xấu!"

Công tử dung mạo anh tuấn? Mạn Yêu vội hỏi: "Hắn có phải hay không mặc áo dài long văn màu xám, sắc mặt hơi tái nhợt, ngẫu nhiên sẽ ho khan vài cái?"

Tiêu Khả liên tục gật đầu, Mạn Yêu lại tâm lạnh như nước, quả nhiên là hoàng huynh! Vì không chế Tiêu Sát, hắn thế nhưng lấy Tiêu Khả làm lợi thế.

Nàng cũng là lần đầu tiên nghe người ta dùng từ "người xấu" để đánh giá một hoàng đế, có lẽ ở trong đôi mắt đơn thuần của Tiêu Khả, người chỉ phân làm hai loại, một loại người tốt, một loại người xấu. Đối với nàng(TK) tốt chính là người tốt, đối nàng(TK) không tốt chính là người xấu.

Tiêu Khả cười nói: "Công chúa tỷ tỷ, ta có thể nhìn xem tay tỷ được không?"

Mạn Yêu kinh ngạc, tuy không biết nàng muôn làm cái gì, nhưng vẫn là đồng ý. Tiêu Khả đi đến trước mặt Mạn Yêu, đem ngón tay để lên mạch đập của Mạn Yêu, biểu tình nghiêm túc. Mạn Yêu trong lòng hơi giật mình, lại là bất động thanh sắc nhìn nàng.

Không bao lâu, đôi mày mảnh khảnh của nàng ta nhẹ nhàng nhăn lại, nghi hoặc nói câu: "Kỳ lạ!"

Mạn Yêu trong lòng lộp bộp một chút, hỏi: "Thân thể ta có vấn đề?"

Tiêu Khả lắc đầu nói: "Chính là bởi vì không có vấn đề mới kỳ lạ. Ca ca nói, công chúa tỷ tỷ bởi vì phong hàn để lại bệnh cǎn đau đầu, mỗi tháng mười lăm đều phải đúng hạn uống thuốc, chính là, ta nhìn không ra trên người công chúa tỷ tỷ có di chứng của phong hàn a!"

"Ngươi vừa rồi nói, ta không có chi chứng phong hàn? Ngươi xác định sao?"
Mạn Yêu nhíu mày hỏi: "Nếu không phải phong hàn gây ra, chứng đau đầu của ta từ đâu mà đến?"

Tiêu Khả thập phần xác định gật đầu, rõ ràng đối với y thuật của chính mình có thập phần tự tin, không hổ là đồ đệ của Tuyết Cô Thánh Nữ. Nhưng là đối với nàng(Mạn Yêu) vì sao đau đầu, Tiêu Khả lại nói không rõ, chỉ nói mạch tượng nàng kỳ lạ, cùng người bình thường có khác, đến nỗi phương pháp trị tận gốc chứng đau đầu, Tiêu Khả cũng chỉ là lắc đầu. Mạn Yêu không khỏi thất vọng, chẳng lẽ nàng cả đời này đều chỉ có thể dựa vào hoàng huynh mới có thể sống sót sao?

Trong lòng một trận ảm đạm, Mạn Yêu đột nhiên lại nghĩ đến một sự kiện, hỏi: "Bọn họ có phải hay không dùng cái thủ đoạn gì khống chế người?"

Tiêu Khả mày liều dựng ngược, gật đầu nói: "Bọn họ hạ Thất hợp hoa với ta, là bảy loại hoa kỳ độc hợp chế mà thành.

Mạn Yêu nghi hoặc nói: "Độc sao? Có biện pháp giải độc nào không?"

Tiêu Khả lắc đầu "Trừ phi giải được độc môn. Nga, đúng rồi, còn có Thất tuyệt thảo!"

Mạn Yêu hỏi: "Thất tuyệt thảo là cái gì?"

Tiêu Khả trả lời: "Thánh được có thể giải trăm độc!"

Có thể giải trăm độc tất là kỳ trân trong dược, thế gian hiếm có. Mạn Yêu nhíu mày hỏi: "Ngươi biết nơi nào có sao?"

Tiêu Khả mờ mịt lắc đầu, Mạn Yêu chợt thấy đau đầu, bừng tỉnh nhớ tới hôm nay là đêm trăng tròn, Mạn Yêu đỡ đỡ trán, hướng bên ngoài kêu lên: "Hạng Ánh, ngươi trước đưa Tiêu Khả trở về. Khả nhi, chuyện hôm nay, ngươi không được nói cho bất luận kẻ nào biết, bao gồm ca ca ngươi."

Tiêu Khả mở to hai mắt, kỳ lạ nói: "Vì sao?"

Mạn Yêu nắm tay nàng(TK) hướng ra cửa, vừa đi vừa nói: "Vì cứu hắn, cũng vì cứu ngươi. Chờ mấy ngày nữa, ta sẽ kêu người đi tiếp ngươi."

Tiêu Khả nghe lời mà đi theo Hạng Ánh.

.....

Nhất minh kinh nhân(*): im lặng thì thôi, nói ra thì kinh người, giống như nhất cử thành danh một bước lên trời, vang danh khắp nơi.

Dân phong thuần phác (*): dân chúng sinh hoạt tập tục, chân thành đối nhân xử thế, thuần hậu giản dị, hòa thuận cuộc sống sinh hoạt hạnh phúc mĩ mãn.

Một kim thấy máu (*): so sánh nói chuyện gọn gàng dứt khoát, đánh trúng điểm yếu.

Bảo hổ lột da (*): so sánh tính toán việc có hại đến lợi ích của đối phương, chung quy khó đạt tới mục đích.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Giãy Giụa Trong Đau Khổ (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Mạn Yêu một mình chậm rãi đi trên con đường nhỏ về Thanh Mịch viên, hạ nhân đi ngang qua hướng nàng hành lễ, nàng một chút phản ứng cũng không có. Nàng ngẩng đầu nhìn minh nguyệt, một vòng tròn tròn treo cao trên bầu trời đêm, ánh trăng sáng sửa chiếu xuống, hợp lại quanh thân nàng một tầng vắng vẻ yên lặng.

Trong đầu rối loạn như tơ vò, nàng suy nghĩ "Hoàng huynh rốt cuộc muốn làm cái gì? Giết Vương tử Trần Phong quốc, khiến cho Trần Phong quốc cùng Lâm Thiên quốc phát sinh chiến tranh, hẵn ngồi đó làm ngư ông đắc lợi? Nhưng hoàng huynh có hay không nghĩ tới, nếu ám sát thất bại? Nàng cái công chúa hòa thân này sẽ có kết cục như thế nào? Chẳng lẽ hoàng quyền thiên hạ quan trọng như vậy sao? Quan trọng đến có thể tùy ý hy sinh chính người thân của mình!"

Nàng thậm chí còn nhớ rõ, khi rời khỏi Khải Vân quốc, hoàng huynh đích thân đưa tiễn mấy trăm dặm, đứng trước bia đá lớn nơi giao giới giữa Khải Vân quốc cùng Lâm Thiên quốc, đối với nàng nói: "Trẫm đời này, tâm nguyện lớn nhất, là hy vọng hoàng muội có thể sống tốt, có thể sống thực hạnh phúc."

Trong gió lạnh của ngày xuân, nam tử anh tuấn nho nhã đứng tại một mảnh đất hoang vu, một bên ho khan một bên nhìn nàng tha thiết không nỡ, ánh mắt rõ ràng đau thương nồng đậm. Nàng lúc ấy cảm thấy, đây chính là người thân duy nhất của nàng tại thế giới này.

Nhưng, hẵn chính là như vậy hy vọng nàng hạnh phúc sao?

Đầu tiên là thế thân chọn phu, bức nàng không thể khống cúi đầu đi vào khuôn khổ, hiện giờ lại không màng đến sự sống chết của nàng, hạ tử lệnh ám sát Vương tử Trần Phong quốc. Nàng bỗng nhiên phân không rõ, tình ý huynh

trưởng ba năm kia đến tột cùng là thật hay là giả?

Thế giới này, rốt cuộc cái gì là thật? Cái gì mới là sự thật?

Vừa đến cửa Thanh Mịch viên, đầu nòng đau kịch liệt, đau đến giống như là muốn nổ tung, ngay cả đứng cũng đứng không vững, thiếu chút nữa là ngã xuống đất. Linh Nhi chờ ở cửa thấy thế, vội vàng đem nòng đỡ vào phòng ngồi, hoảng loạn nói: "Chủ tử ngài đi nơi nào? Như thế nào mới trở về? Thuốc đã chuẩn bị tốt, mau uống vào đi."

Mạn Yêu mắt nhìn chén thuốc nước thuốc đen tuyển mà Linh Nhi đưa tới trước mặt nàng, trong lòng một trận cuồn cuộn, càng thêm không xác định được mỗi tháng một chén thuốc này rốt cuộc là cứu nàng hay là hại nàng? Nếu chứng đau đầu của nàng không phải là do phong hàn gây ra, vì sao hoàng huynh muốn gạt nàng? Cả đồ đệ Tuyết Cô Thánh Nữ cũng nhìn không ra chứng bệnh, thân thể này đến tột cùng có vấn đề gì?

"Đem xuống. Hôm nay ta không uống."

Linh Nhi kinh ngạc nói: "Như vậy sao được ạ?"

"Như thế nào không được?" Đầu nòng đau như muốn nứt ra, tâm sinh bực bội, giơ tay vung lên, chén thuốc "quang" một tiếng rớt xuống trên mặt đất, bể nát. Nước thuốc màu nâu đen văng tứ tung, liếc mắt nhìn qua một cái, như là vết máu khô cạn. Linh Nhi trước nay không gặp qua nòng phát giận quá mức, nhất thời sững sốt, nói không ra lời.

Mạn Yêu thở dài: "Nát bể cũng tốt, ta ngược lại muốn nhìn xem, không uống chén thuốc này, sẽ có hậu quả gì!"

Hậu quả là, phủ Tướng quân gà bay chó sửa.

.....

Trăng treo cao giữa bầu trời, ban đêm trở nên an bình yên tĩnh. Phó Trù lúc

này mới hồi phủ, tiến đến thư phòng, trên mặt ôn hòa rút đi, mệt mỏi hiện ra. Hắn không có đốt đèn, trong bóng đêm đem chính mình ném đến trên chiếc ghế tháp bằng trúc thủ công tinh xảo, nhắm lại đôi mắt, nhẫn nhẫn huyệt Thái Dương. Hôm nay là ngày thứ hai mươi lăm hắn không đi gặp nàng! Không biết nàng có thể hay không trong lúc ngẫu nhiên nghĩ đến hắn? Hắn càng ngày càng sợ hãi đối mặt với nàng, bởi vì nàng luôn có lời nói sắc bén, chỉ thẳng điểm yếu, làm hắn không thể không đối mặt với hiện thực. Nhưng không thấy nàng, ngày ngày tựa hồ trở nên dài vô hạn.

Một nữ tử áo đen từ trong bóng tối bước ra, tiến thẳng lên, nâng lên nắm ngón tay nhỏ dài đẩy tay hắn ra, chuẩn xác mà ấn lên huyệt đạo của hắn, lực đạo vừa đủ, giống như đã luyện đến chuyên nghiệp.

Phó Trù thả lỏng thân mình, lảng lặng hưởng thụ, nặng nề mà phun ra một hơi.

Nữ tử áo đen rũ mắt nhìn dung nhan mệt mỏi của hắn, trong mắt nàng dần dần tràn ra đau lòng nồng liệt, nàng nhẹ nhàng mở miệng nói: "Thiếu chủ vì sao phải ép buộc chính mình như vậy? Rõ ràng có rất nhiều chuyện không cần ngài phải tự mình đích thân đi xử lý, nhưng ngài một hai phải ôm hết vào người, ngài có phải hay không sợ hãi nếu có chút rảnh rỗi liền sẽ không tự chủ được nhớ tới nàng(Mạn Yêu)?"

Phó Trù đột nhiên mở to mắt, thần sắc như cũ ôn hòa, nhưng ánh mắt ôn hòa kia lại làm nữ tử áo đen thân mình nhịn không được run lên một chút.

Âm thanh Phó Trù không có cảm tình ở trong phòng đen như mực có vẻ pha lệ quạnh quẽ "Xem ra ngươi đến bây giờ còn không nhận biết thân phận của chính mình."

Động tác trên tay của nữ tử áo đen hơi hơi đình lại, sau lại tiếp tục nói: "Thuộc hạ tự biết thân phận mình, cũng biết chuyện của thiếu chủ thuộc hạ không có quyền hỏi đến, nhưng môn chủ có lời muốn thuộc hạ chuyển cáo đến

thiếu chủ, thu săn sắp đến rồi, thiếu chủ hắn nên sớm quyết đoán."

Phó Trù tay rũ ở trên thành ghế nhẹ nhàng run lên, nét nhăn thật sâu giữa hai mày, liền giống như kiếm bén xuyên tim, đau đớn tận trong xương cốt. Hắn lại nhắm mắt lần nữa, cho dù là ở trong đêm tối, sự giãy giụa trong mắt hắn cũng không muốn cho người khác nhìn thấy. Qua một hồi, hắn nói một câu "Ta đã biết."

Nữ tử áo đen thấy hắn thật lâu không phản ứng, trong mắt đau thương liền càng thêm nồng liệt, nàng thở kêu: "Thiếu chủ, ngài."

Phó Trù đột nhiên ngắt lời nói: "Thái Tử bên kia, gần đây có động tĩnh gì?"

Nữ tử áo đen không dự đoán được hắn sẽ nói sang chuyện khác, sững sốt một chút, trả lời: "Hết thảy đều thực bình thường."

Phó Trù "ân" một tiếng.

Trong phòng tối đen như vậy, yên tĩnh như vậy, chỉ có hai người bọn họ, nữ tử áo đen bỗng nhiên tâm niệm vừa động, ngừng động tác trong tay, nhẹ nhàng đi đến bên người hắn ngồi xuống, không hề ngập ngừng mà cúi thân mình quỳ xuống, một phen ôm cái eo gây nhưng rắn chắc của hắn, ghé vào ngực hắn, muốn nghe xem tiếng tim đập của hắn, mặc dù nàng biết giữa bọn họ có động tác như vậy là cỡ nào không hợp phép tắc, cũng biết trái tim kia trước nay đều không phải vì nàng mà đập, nhưng nàng chính là muốn nghe một chút, chỉ cần nghe được, nàng liền cảm thấy đó là một loại tối gần.

"Đứng dậy." Âm thanh Phó Trù không chút khách khí.

Nữ tử áo đen ngẩng khuôn mặt vô cùng diễm lệ lên, một chuỗi nước mắt nhanh chóng trượt xuống dưới, dừng ở trước ngực nam tử "Thiếu chủ...". Hắn có bao lâu không nhìn qua nàng, tựa hồ là từ sau khi cái nữ tử kia xuất hiện.

Phó Trù tựa hồ nhìn không thấy khuôn mặt hoa lệ kia mang theo nước mắt,

âm thanh thực trầm, hơi thở luôn luôn ôn hòa nháy mắt trở nên lạnh lẽo vô cùng:
"Ta kêu ngươi đứng lên, ngươi nghe thấy không?"

Nữ tử áo đen cắn cắn môi, chậm rãi đứng lên, lui lại mấy bước, xoay người sang chỗ khác, bỗng nhiên một phen kéo ra đai lưng bên hông, áo lụa màu đen nháy mắt uể oải rót xuống, lộ ra thân hình tinh tế tuyệt mỹ.

Cửa sổ thư phòng đóng chặt, ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ nhạt nhẽo như sa mỏng, thân hình nữ tử pháp phong quyến rũ bị phủ lên một tầng ánh sáng mông lung mê người.

Thần sắt trong mắt Phó Trù đột biến, trong đầu đột nhiên hiện lên thân thể mỹ lệ trăng tinh như ngọc trong hồ tắm, tâm thần không khỏi rung động, bật ngồi dậy. Nữ tử áo đen chậm rãi xoay người, cơ hồ là nín thở tinh thần ngưng động, chờ đợi phản ứng của hắn. Nếu không thể đi vào trong lòng hắn, nàng cam nguyện làm một cái thế thân.

Năm ngón tay Phó Trù bao chặt vào thành ghế tháp, yết hầu lăn lộn, gân xanh trên tay rõ sự ẩn nhẫn của hắn trong giờ phút này, hắn không thể phủ nhận, hắn đối với nữ nhân có dáng dấp xấp xỉ giống nàng, thân thể có phản ứng. Hắn dù sao cũng là một nam nhân bình thường!

Nhưng hắn rõ ràng biết người trước mắt, không phải nữ tử trong lòng hắn. Có đôi khi, quá mức thanh tịnh, cũng không phải cái chuyện tốt gì. Tay hắn bất tri bất giác sử dụng lực, chỉ nghe răng rắc một tiếng, thành ghế tháp thế nhưng bị hắn nắm đứt, mũi tre sắc nhọn đâm vào lòng bàn tay, có một chút đau.

"Ngươi đi đi. Sau này đừng lại làm cái loại chuyện ngu xuẩn này. Ngươi không phải thế thân của ai, cũng không có ai có thể làm được thế thân của nàng." Hắn chậm rãi nhắm mắt lại, không hề nhìn nữ nhân trần như nhộng đứng trước mặt hắn.

Nữ tử áo đen cơ hồ đem môi cắn ra máu, cả người đều đang run rẩy, như vậy cũng không được sao? Nàng nghĩ cho hắn một tí an ủi, lại không nghĩ rằng, ở

trong mắt hắn, nàng cả làm một cái thế thân cũng không xứng?! Nàng đem kiêu ngạo của chính mình nghiền nát, cũng không đổi được một chút thương tiếc của hắn.

Nước mắt một chuỗi một chuỗi trên gương mặt lăn xuống, từ từ thấm vào trong miệng, nàng không tiếng động mà nuốt đi xuống. Yên lặng mà khom lưng lấy xiêm y trên mặt đất mặc vào, lặng lẽ lau nước mắt, quy củ (phép tắc) mà hành lễ: "Thiếu chủ, Ngân Hương cáo lui."

Phó Trù nhìn nàng rời đi, không nói gì. Một lúc sau, hắn đối với thị vệ mới đổi bên người đứng ở bên ngoài, kêu lên: "Thường Kiên, kêu thị vệ Thanh Mịch viên tới gặp ta."

"Vâng"

Thị vệ Thanh Mịch viên sớm đã chờ bên ngoài nghe tiếng, vội vàng vào phòng, hành lễ nói: "Thuộc hạ gặp qua tướng quân!"

Phó Trù giống như tùy ý hỏi: "Hôm nay có sự tình đặc biệt nào phát sinh?"

Thị vệ nói: "Bẩm tướng quân, sáng sớm phu nhân đáp ứng lời hẹn đi một chuyến đến Long Nguyệt vườn trà gặp Vương tử Trần Phong quốc. Khi về, lại đi vào trong phòng Hạng thị vệ."

Phó Trù nhíu mày nói: "Nàng đi vào trong phòng Hạng Ánh làm cái gì?"

Thị vệ nói: "Thuộc hạ không biết. Hạng thị vệ canh giữ ở ngoài cửa, thuộc hạ không thể tới gần."

Phó Trù suy ngẫm một lát, nói: "Hôm nay trong phủ, có người ngoài tiến vào không?"

"Thuộc hạ có tra qua, chưa từng có người nhìn thấy người ngoài vào phủ."

Ôn hòa trong mắt Bác Trù hiện lên một tia nghi hoặc, tiện đà xua tay, ý

bảo hắn lui ra. Thị vệ lĩnh mệnh, mới vừa đi được vài bước, bỗng nhiên lại nghĩ tới một chuyện, xoay người tiếp tục bẩm báo: "Tướng quân, thời điểm phu nhân hồi Thanh Mịch viên, đột nhiên đau đầu, đứng không vững thiểu chút nữa là ngã xuống đất, sau đó cũng không dùng cơm, mà đi ngủ."

Phó Trù sững sốt, sắc mặt hơi biến, quần áo cũng không thay, liền nhầm thẳng Thanh Mịch viên mà đi.

.....

Đêm hôm đó Phủ Tướng quân, suốt đêm đèn đuốc sáng trưng, đại phu toàn thành không một người nào là không được mời vào phủ Tướng quân, sau khi tất cả đại phu bắt mạch cho Mạn Yêu, mờ mịt nói:

"Loại tình trạng này, tiểu nhân làm nghề y nhiều năm, cũng chưa từng gặp qua. Vừa không giống như là trúng độc, cũng không giống là có bệnh trong người, trừ bỏ không có hô hấp ở ngoài ra, tim đập tuy chậm nhưng tính vẫn còn ổn, mạch đập tuy nhược yếu lại cũng nhìn không ra dị thường, xin thứ cho tiểu nhân thật sự là bất lực, xin tướng quân thỉnh cao minh khác!"

Cái phương thuốc kia cùng với cặn thuốc trong cái chén sau khi được nhóm đại phu kiểm nghiệm, nói là nhìn không ra có vấn đề gì, cơ hồ đều là thuốc an thần giảm đau, trong đó có ba vị thuốc tương đối đặc thù, ở Trung Nguyên rất ít thấy, tác dụng của nó bọn họ nhất thời cũng nói không nên lời.

Lúc này, Phó đại tướng quân luôn ôn hòa đã nổi trận lôi đình, trong lòng hắn đã loạn, trong đầu không còn thanh minh, nội tâm nóng nảy mà nhiều năm qua chưa từng có.

Thanh Mịch viên ngày thường thanh tịnh nhất, hiện tại hạ nhân quỳ đầy trong vườn, trong lòng mọi người đều là tràn đầy hoang loạn sợ hãi.

Trên giường nữ tử lảng lặng nằm, khuôn mặt an tường, hô hấp tạm dừng, dù mọi người như thế nào kêu to nàng cũng không phản ứng, như là hồn phách đã

quy thiên. Phó Trù ngây ngõi ngồi ở bên cạnh giường, nắm bàn tay hơi lạnh của nữ tử, tâm hồn tựa hồ lập tức trống rỗng, chợt thấy đời người cho dù có làm cái gì đi nữa đều đã không còn ý nghĩa.

Hắn kêu mọi người lui ra, cong lưng đi ôm nàng, nghĩ tới ngày tháng trong hai mươi mốt năm qua của hắn, tâm không khỏi sinh bi thương. Lúc này đây, hắn vốn định buông tha nàng, nhưng có người lại không muốn buông tha hắn.

Trong phòng đèn tắt, bên ngoài không trung xám trăng, mênh mông vô tận. Hắn bỗng nhiên nghĩ, nếu có thể cứ như thế vẫn luôn ôm nàng, cũng tốt. Ít nhất nàng sẽ không chống đẩy, sẽ không giãy giụa, sẽ không nói những lời nói đâm vào trong tim hắn, làm hắn bị thương.

Linh Nhi dường như điên loạn lao ra khỏi phủ Tướng quân, hơn nửa đêm đem cửa lớn của Nhuyễn Hương lâu chụp đến bạch bạch vang lên. Một đêm kia, Linh Nhi không có lấy được thuốc, bởi vì loại thuốc này mỗi tháng một phần, cần thiết trải qua phía trên đồng ý mới có thể lấy được phần thứ hai. Bồ câu đưa thư, nhanh nhất cũng đến một ngày hai đêm, cho nên, phần thuốc thứ hai đến tay Linh Nhi đã là hai ngày sau.

Hai ngày này, Mạn Yêu cứ như vậy lảng lặng nằm, ý thức của nàng thực thanh tịnh, hết thảy những chuyện phát sinh chung quanh nàng đều biết tất cả, biết Phó Trù vì nàng phát giận, biết hắn vẫn luôn một tấc cũng không rời canh giữ ở trước giường nàng, gắt gao nắm chặt tay nàng. Nàng không động đậy được, đôi mắt cũng mở không ra. Lúc này đây nàng đã nếm thử, khiến nàng biết được, nếu không có chén thuốc kia, nàng sẽ không thể sống sót.

"Thu săn sắp tới rồi. Dung Nhạc, ta nên làm cái gì bây giờ?" Phó Trù nắm lấy tay nàng hỏi.

Vấn đề này, trong những ngày này, hắn ở trong lòng hỏi chính mình vô số lần. Nàng nói cực kỳ đúng, một người chơi cờ đối với quân cờ trong tay có cảm

tình, thời điểm tới lúc nén hy sinh, liền sẽ khó xử đôi đường thống khổ không chịu nổi. Vì sao nàng luôn là đem hết thảy tất cả nhìn thấu triệt đến như vậy, nhìn xa đến như vậy?

Từ lúc bắt đầu liền có người nói cho hắn biết, nữ tử này không thể yêu, khi đó, hắn ở trong lòng nghĩ một người cả chính bản thân mình cũng không yêu, lại như thế nào yêu người khác? Huống hồ hắn có gánh nặng trong người, tình cảm đối với hắn, chỉ là dư thừa, hắn cũng chưa từng để ở trong lòng. Mà khi thời điểm ánh mắt đầu tiên hắn nhìn thấy nàng, hắn liền có dự cảm không tốt, nàng... có lẽ chính là kiếp nạn trốn không thoát trong vận mệnh của hắn!

Mà từ đó về sau, trực giác của hắn đã xác minh hết thảy.

Hắn không phải không thử qua cùng đấu tranh với chính mình, hắn cố tình thờ ơ qua, cũng trốn tránh qua, nhưng cuối cùng cũng không giúp ích gì. Đã hơn một năm qua hắn không chạm vào nàng, hắn ngay từ đầu lừa chính mình nói đó là vì muốn lưu một cái tưởng nhớ cho Tông Chính Vô Ưu, khiến Tông Chính Vô Ưu quên không được nàng, nhưng kỳ thật hắn càng là sợ hãi chính mình sẽ lún sâu ở trong nhu tình hắn đối với nàng, không thể tự thoát ra. Hắn luôn là cố tình đối tốt với nàng, lại cố tình vẫn duy trì khoảng cách, nhưng những cái ngoài mặt đó vĩnh viễn đánh không lại mâu thuẫn cùng giãy giụa giấu ở đáy lòng hắn.

Hắn thích sự thản nhiên lanh đạm thông tuệ của nàng; thưởng thức tâm cơ mưu trí của nàng; đau lòng cho nàng quá kiên cường quật cường; chấn động khi biết nàng sớm đã nhìn đến thông thấu chính vận mệnh của mình, trong lòng biết rõ ràng là âm mưu cùng lợi dụng, nàng chỉ cầu có được một góc thanh tĩnh yên ổn! Có ai có thể giống như nàng, đang ở trong cuộc âm mưu tính toán lại có thể đem chính mình biến thành một người ngoài cuộc, nhìn thấy chính vận mệnh buồn vui của mình, thế nhưng lại thản nhiên bình tĩnh như vậy.

Nếu trong lòng nàng không chứa đựng bóng hình người khác, nếu tình cảm của nàng đều để trên người hắn. Vậy hắn có phải hay không cũng có thể danh chính ngôn thuận cùng vận mệnh tranh đấu một phen? Ít nhất, có một cái lý do,

vì tình yêu!

Mấy ngày này tâm tư lǎng đọng lại, hắn suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, vẫn cứ không nghĩ ra kêt quả.

Hắn thở dài bất đắc dĩ mà lại giãy giua, cùng với lời nói là hỏi nàng, không bằng nói là hắn hỏi chính mình.

Thu săn làm sao vậy? Chẳng lẽ lại có chuyện gì muôn phát sinh? Mạn Yêu vốn muốn hỏi, nhưng vừa mở mắt, nhìn đến hai mắt nam tử trước mắt, nàng liền ngây ngẩn cả người. Đó là một đôi mắt bị tơ máu che kín, trong mắt chứa đầy nồng liệt bi ai, túi mắt phía dưới mí mắt hiện ra màu xanh lá đậm do hai ngày không ngủ mà tạo ra, tiêu tụy nhìn thấy ghê người khiến trong lòng nàng chấn động.

"Tướng quân?" Nàng không xác định hỏi. Đây vẫn là cái người bất luận gặp được sự tình gì đều có thể thong dong trấn định ứng phó, sau đó ôn hòa mà cười ra, là Phó Trù sao?

Phó Trù sững sốt một lát, thăng đến khi nàng ngồi dậy, hắn mới vui vẻ nói:
"Dung nhạc! Nàng..... tỉnh rồi?"

Không phải là cười thoái mái, cũng không có cái ôm kích động, nhưng Mạn Yêu chính là cảm nhận được ở sâu trong nội tâm của người trước mắt đột nhiên xuất hiện vui sướng, đó là một loại vui sướng phát ra từ nội tâm không hề ngụ trang, đem vô số mệt tích tụ trên khuôn mặt anh tuấn của hắn quét sạch đi hết.

Mạn Yêu không tự chủ được đối với hắn cười nói: "Tướng quân hôm nay còn không đi thương triều sao? Cũng không sợ bệ hạ trách tội!"

Nàng tươi cười vẫn cứ giống như trước đây, đậm nhiên, lại nhiều thêm vài phần sinh động, không hề giống hai ngày nay an an tĩnh tĩnh không có hơi thở của sự sống. Phó Trù nhìn nàng, không nói chuyện, ánh mắt gần như tham luyến

lưu luyến ở dung nhan đang cười của nàng, như là sợ bỏ lỡ qua một phân mảnh, từ đây sẽ không còn nhìn thấy được nữa.

Mạn Yêu bỗng nhiên có chút cảm động, vẫn luôn cảm thấy Phó Trù đối với nàng bất quá chỉ là bề ngoài, nhưng trải qua hai ngày này, hắn khẩn trương cùng để ý, vượt ngoài dự kiến của nàng.

"Tướng quân....." Âm thanh nàng gọi hắn còn chưa rơi xuống, đã bị hắn ôm lấy.

"Dung Nhạc..... Đừng nhúc nhích, cũng đừng nói chuyện, để ta..... ôm nàng một cái." Phó Trù nhắm mắt lại, tiếng nói thấp thấp mang theo ngữ khí khẩn cầu, cực nhẹ cực nhẹ truyền vào lỗ tai nàng, khiến lòng nàng không tự giác chua xót, vô phương cự tuyệt.

Phó Trù hôm nay, cùng ngày xưa có chút bất đồng.

Nàng dứt khoát thả lỏng chính mình, an tĩnh mà dựa vào trước ngực hắn, từ bộ ngực pháp phồng kịch liệt nàng cảm nhận được sự không bình tĩnh từ nội tâm của hắn.

Canh giờ trước giờ nàng hai ngày, Phó Trù cơ hồ cho rằng nàng sẽ không tỉnh lại, khung hoảng xưa nay chưa từng có đem hắn gắt gao bao phủ, đối với nàng để ý như thế cũng vượt ra ngoài dự kiến của hắn. Hắn ôm thân thể mềm mại tinh tế trong lòng ngực, cảm thụ được hơi thở nàng ôn hương thanh nhã, cơn tức giận buốt tối của mấy ngày trước từ nơi này rời đi sớm đã biến mất hầu như không còn, giờ phút này hắn thế nhưng cảm thấy hạnh phúc, có thể ôm nàng như vậy, chính là một loại hạnh phúc. Bỗng nhiên có loại khát vọng mãnh liệt, có thể vẫn cứ luôn ôm nàng như vậy, vĩnh viễn không buông tay.

"Tướng quân." Ngoài cửa, thị vệ Thường Kiên sắc mặt ngưng trọng kêu một tiếng, làm như có việc.

Phó Trù nhíu mày, chậm rãi buông nữ tử trong lòng ngực ra, ôn nhu nói: "Ta

đi rất nhanh sẽ trở lại."

Mạn Yêu gật đầu, nhìn Phó Trù đi ra ngoài cửa, Thường Kiên ở bên tai hắn thấp giọng nói câu gì, Phó Trù biến sắc, đinh mày hiện lên một tia sắc bén, thực mau lại khôi phục thái độ bình thường. Hắn vào phòng đối với Mạn Yêu ôn nhu cười nói: "Ta đi ra ngoài xử lý một chút chuyện, nàng ăn trước một chút điểm tâm, nghỉ ngơi cho tốt. Chờ ta trở lại."

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Giãy Giữa Trong Đau Khổ (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Kinh thành, bắc giao Hoàng lăng.(Hoàng lăng ngoại thành phía bắc)

Lăng mộ người trong hoàng thất của các triều đại Lâm Thiên quốc đều xây cất tại đây, từng tòa to lớn đồ sộ, khí thế chạy dài rộng lớn, chiếm cứ hơn phân nửa địa bàn bắc giao.

Tư Vân lăng cùng các lăng mộ khác bất đồng, đây là một tòa mộ ngầm tinh diệu, phân trong ngoài ba gian.

Hàn ngọc làm vách tường, giữa mộ thất có một ao nước lạnh băng, một không gian nhỏ như vậy, một năm bốn mùa đều lạnh đến làm người phát run. Một chiếc quan tài băng ngọc thạch điêu khắc phượng hoàng được đặt ở giữa ao, bên trong quan tài bốn phía đặt đầy hoa sen được làm băng băng ngọc thủ công tinh tế giống như đúc, một nữ tử nằm giữa những đóa hoa sen, khuôn mặt của nàng thuần túng, đẹp đến không giống người phàm trần, càng giống như là một nàng tiên hóa thân từ liên hoa.

Tông Chính Vô Ưu lăng lặng mà đứng ở trước quan tài ngọc thạch, vẫn không nhúc nhích giống như pho tượng. Khuôn mặt hắn bình tĩnh, chỉ có cặp mắt ngày thường tà vọng kia giờ phút này ẩn chứa thật sâu kính yêu cùng hoài niệm.

Rời đi kinh thành đã hơn một năm, cũng là nên ở cạnh trò chuyện với mẫu thân rồi. Hắn nghĩ như thế. Trước kia, hắn mỗi ba tháng đều phải tới nơi này một chuyến, bồi mẫu thân một ngày, nhìn dung nhan mẫu thân an tường, hắn cảm thấy tâm mình yên tĩnh lại.

Hắn cả đời này, đi đến hôm nay, tổng cộng yêu sâu đậm ba người.

Một người là mẫu thân hắn, ở mười bốn năm trước trong một cơn ác mộng thảm biến vĩnh viễn rời hắn mà đi, ở trong lòng hắn chôn xuống lòng kính yêu sâu sắc mà hắn đối với một người khác, chỉ còn có hận ý mãnh liệt.

Hắn có bao nhiêu kính yêu mẫu thân hắn, liền có bao nhiêu hận ý đối với phụ thân hắn.

Hắn giơ tay khẽ chạm vào quan tài ngọc thạch, đầu ngón tay ở trên khuôn mặt nữ tử nằm trong quan tài nhẹ nhàng xẹt qua, trong mộ thất không khí rét lạnh, cơ hồ hơi thở thở ra là có thể kết băng, bốn phía treo cao những viên dạ minh châu giá trị liên thành phát ra ánh sáng u lạnh trắng bệch, ánh vào hai khuôn mặt đều trắng nhợt nhạt như tờ giấy ở trong và ngoài quan tài.

Tông Chính Vô Ưu trong mắt có đau thương nồng liệt tràn đầy, những tình cảm đó bình thường bị cực lực đè nén che dấu luôn là ở trước mặt người thân nhất của chính mình đều biểu lộ ra, cho chính mình một không gian để hít thở.

Hắn nhìn mặt mẫu thân, ở trong lòng nói với mẫu thân biết tâm sự mà hắn chôn dấu nơi sâu thẳm nhất dưới đáy lòng không muốn người biết đến.

Hài nhi yêu một người.....

Thời điểm nàng yêu hài nhi, hài nhi không biết mình đã yêu nàng.

Khi hài nhi biết mình yêu nàng sâu đậm, nàng đối với hài nhi đã chết tâm, gả cho người khác.

Đây là tình yêu của hài nhi!

Tông Chính Vô Ưu ở tại lăng mộ đã một tháng, cũng may hắn nhiều năm qua thường dùng nước hàn trì luyện công, đối với hàn khí có năng lực chống đỡ rất mạnh, nếu là đổi lại người bình thường, ở đây một ngày thì sẽ chịu không nổi.

"Vương gia" ngoài cửa mờ thất, Lãnh Viêm nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Tông Chính Vô Ưu thẫn sắc ngưng động, chợt xoay người đi ra ngoài, hỏi:
"Chuyện gì?"

Lãnh Viêm bẩm báo nói: "Người đồi sau của Tần gia có tin tức."

Tông Chính Vô Ưu ánh mắt sắc bén lên, đuôi lông mày khói mắt nháy mắt
đều là lạnh lẽo, há mồm phun ra một chữ: "Nói."

Lãnh Viêm nói: "Chúng thuộc hạ tra được, năm đó một đứa bé của Tần gia bị
người của Thiên Cửu môn cứu đi, sau đó thu làm môn hạ, nhưng trước mắt còn
chưa xác định được đứa bé kia rốt cuộc là ai."

"Thiên Cửu môn!" Tông Chính Vô Ưu trầm giọng thì thầm.

Thiên Cửu môn, đó là một môn phái, thanh danh không vang dội, nhưng
thực lực tuyệt đối không được khinh thường. Bọn họ hành sự âm thầm không
đánh trống khui chiêm, rất ít ở trong chốn giang hồ đi lại, phàm là khi có hành
động, một kích là xong, cũng không ướt át bẩn thiú, xong việc thì nhanh chóng
biến mất, cả một dấu vết nhỏ cũng không lưu lại.

Tông Chính Vô Ưu mắt phượng nửa mị, đi dạo vài bước, mới nói: "Phó Trù
cùng Thiên Cửu môn là quan hệ gì?"

Lãnh Viêm đáp: "Còn chưa xác định."

"Tiếp tục tra." Tông Chính Vô Ưu nói xong hơi trầm ngâm nửa khắc, nhìn
vách tường trắng của lăng mộ, bỗn phía trống trải không có gì, hỏi: "Nàng.....
Gần đây tốt không?"

Lãnh Viêm đang chờ hẵn hỏi câu đó, vội vàng trả lời: "Chuyện Vương tử
Trần Phong quốc bị ám sát ở hồ Thanh Lương, Dung Nhạc trưởng công chúa tựa
hồ cố ý nhúng tay vào."

Tông Chính Vô Ưu ánh mắt hơi hơi nghiêng, nhìn không ra cảm xúc trong mắt hắn, quay người, khép miệng hơi câu, nói: "Không phải tựa hồ. Chuyện này, nàng nhất định sẽ nhúng tay."

Lãnh Viêm hơi kinh ngạc, không rõ Vương gia dùng cái gì khẳng định như thế, nhưng Vương gia không nói, hắn tự nhiên cũng sẽ không hỏi. Thế là, lại nói: "Hai đêm trước toàn bộ đại phu trong kinh thành đều được mời tới phủ Vệ quốc đại tướng quân, không biết nguyên nhân gì? Vệ quốc Đại tướng quân đã hai hôm chưa vào triều sớm, kêu người tiến cung bẩm báo xin phép."

Tông Chính Vô Ưu trong lòng nhảy dựng, là chuyện gì mà yêu cầu kinh động đại phu toàn thành? Tại sao, một Đại tướng quân có gió mặc gió, có mưa mặc mưa thậm chí là mang bệnh cũng phải thượng triều lại không thượng triều hai ngày? Hắn nhíu chặt hai hàng lông mày lại, trong mắt vẫn chứa bất an, suy ngẫm một lát, "Kêu lão Cửu đi xem nàng. Nhất định phải nhìn thấy nàng. Nếu có dị thường, tốc tới bẩm báo."

"Thưa vâng." Lãnh Viêm nhận lệnh, cáo lui.

.....

Qua chính ngọ, ánh nắng mặt trời như muốn đốt cháy người.

Đông Giao khách điếm, phía sau rừng trúc, trong một gian phòng nhỏ, Phó Trù nhấc cái bàn lên một chút, cơ quan chuyển động, mở ra một cánh cửa ngầm.

Đó là một cái mật đạo u ám lạnh lẽo, cùng với cái nóng bức bên ngoài hoàn toàn tương phản. Tiến đến nơi đây, liền cảm thấy có một áp lực vô hình chụp xuống đầu, bước chân hắn ở trong bất tri bất giác bắt đầu trở nên thong thả rất nhiều.

Đi qua mật đạo, đi vào một cái điện rộng lớn, thủ vệ khắp nơi nhìn thấy hắn tất cung tất kính mà hành lễ.

"Tham kiến thiếu chủ!"

Phó Trù mắt cũng không nâng, hắn đi qua mỗi một tòa đại điện, đều chỉ nhìn thấy được hai loại màu sắc, đỏ tươi cùng đen nhánh, phân biệt đại diện cho máu tươi cùng cùu hận, thời thời khắc khắc nhở hắn, nhiều năm qua hắn sống như thế nào.

Ở trước một cánh cửa đá đen kít thật lớn, hắn dừng lại bước chân, trong mắt thâm sắc phức tạp, cuối cùng chuyển thành kiên định, hắn giơ tay định gõ cửa, lại nghe bên trong truyền đến một đạo âm thanh, âm thanh kia trầm thấp nghẹn ngào như bị đao cùn cưa qua, không phân biệt được là nam hay nữ.

"Ngươi đã trở lại? Vào đi."

Cửa đá mở ra, bên trong không có cửa sổ, hàng năm ánh sáng không vào được cho dù là một tia. Phó Trù bước vào, cửa đá ở phía sau hắn "Phanh" một tiếng bị đóng lại, phát thành dị thường trầm trọng trầm đục, làm tâm người cũng đi theo rơi vào trong bóng tối vô biên này.

Thâm thẩm đen nhánh che trời lấp đất bao phủ tầm mắt hắn, hắn đi vài bước liền dừng lại, đôi mắt chậm rãi đã thích ứng. Hắn nhìn không thấy người trong phòng, chỉ thấy được một bức màn màu tro đen, cùng với giọng nói bị hỏng, dấu diếm bén nhọn cùng sắc bén nói: "Ngươi vẽ trẽ, chậm suốt hơn một tháng!"

Phó Trù nhẹ nhàng xốc mí mắt, mặt vô biểu tình nói: "Gần đây rất bận, chậm trễ."

"Phải không?" Người nọ rõ ràng không tin, cười một tiếng, lành lạnh tiếng cười như vậy ở trong phòng tối phong bế phá lệ thầm người, cảm giác như là muốn đem linh hồn người đều đào ra.

Phó Trù ống tay áo nhẹ rũ, đứng thẳng người, cố tình bỏ qua những cảm giác không dễ chịu. Nhiều năm như vậy, hắn cũng đã quen rồi.

"Tìm ta có chuyện gì?" Hắn hỏi.

Người nọ nói: "Ta nghe nói ngươi, hai ngày nay vì nha đầu kia không ngủ, không thượng triều, ngươi có phải hay không cũng đối với nàng ta động chân tình? Ngươi cũng đừng quên, nàng ta chỉ là một quân cờ trên tay ngươi mà thôi!"

Ánh mắt Phó Trù trầm xuống, "Ngươi tìm ta tới là vì hỏi cái này?"

Người nọ nói: "Ta là nhắc nhở ngươi, đừng quên thân phận của ngươi, còn có sứ mệnh trên người của ngươi!"

Phó Trù mày nhăn lại, ngữ khí kiên định nói: "Ta đương nhiên sẽ không quên."

Người nọ nói: "Sẽ không quên thì tốt rồi, ta không nghĩ muốn nhìn thấy ngươi nỗ lực nhiều năm như vậy, vì một nữ nhân mà hủy đi tất cả. Bằng không, tôi...mấy năm nay của ngươi chịu đựng đều vô nghĩa! Đิ thôi, bọn họ ở bên kia chờ ngươi thật lâu."

Thân hình Phó Trù run lên, tựa hồ theo như lời người nọ bên kia có cái gì kinh sợ đang chờ đợi hắn, hắn nắm chặt đôi tay, trong bóng đêm con ngươi của hắn vẫn như cũ là ôn hòa muôn đời không đổi, bên trong ôn hòa lại có một ngọn lửa đang kịch liệt thiêu đốt, là đối với lời nói của người nọ mãnh liệt phản cảm, cũng là chấp nhất cùng kiên định đối với tâm niệm báo thù.

"Đây là một lần cuối cùng." Hắn nói. Lưng vẫn luôn thẳng đứng, người còn chưa có đi qua, chỗ xương sống đã phát đau.

Người nọ cười nói: "Bốn mươi chủ cũng hy vọng đây là một lần cuối cùng. Thu săn không lâu liền phải tới rồi, ngươi cũng phải chuẩn bị cho tốt đi. Cái nha đầu kia....."

"Chuyện này không cần ngươi học lòng!" Phó Trù không đợi hắn nói xong, quả quyết tiếp lời, ngữ khí thế nhưng trở nên có hai phần cường ngạnh, nói:

"Nhiệm vụ của ngươi, là phụ trợ ta hoàn thành nghiệp lớn, còn dùng loại phương thức nào, thì do ta định đoạt. Mấy năm nay, ngươi đối với ta dốc lòng dốc sức, ta ghi nhớ trong lòng. Nếu tương lai đại thù đã báo xong, ta nhất định sẽ..... nhất định..... báo đáp ngươi thật tốt!"

Người nọ cười nói: "Báo đáp thì không cần. Ta biết trong lòng ngươi thống hận ta, thậm chí vượt qua thống hận kẻ thù của ngươi. Nhưng ta không để bụng, chỉ cần đại thù của ngươi đã báo xong, ta không làm thất vọng sự phó thác của mẫu thân ngươi, có thể làm cho bà ta nhắm mắt, cái này đã đủ rồi."

Phía sau tấm màn, có bóng dáng đong đưa, lập tức truyền ra động tĩnh vài tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt, người nọ lại nói: "Kỳ thật ta cũng không có muốn làm ảnh hưởng đến ý tứ của ngươi, ta chỉ là nhắc nhở ngươi..... Mẫu thân ngươi, bà ta ở dưới lòng đất..... đã chờ lâu lắm rồi!"

"Ta biết!" Phó Trù nhíu chặt mày, nỗi đau kịch liệt ẩn chứa trong đó, trầm giọng nói: "Ta sẽ không lại làm cho mẫu thân ta chờ đợi lâu. Tất cả những người đã thương tổn qua mẫu thân..... Toàn bộ đều sẽ trả giá đau khổ thảm!"

"Ân, đây mới là nhỉ tử tốt của bà ta! Không cô phụ bà ta vì ngươi nhận hết tra tấn, chết thảm trong cung. Bất quá, ngươi phải nhớ kỹ, nếu muốn báo thù, đầu tiên nhất định phải diệt trừ Tông Chính Vô Ưu, nếu không, hắn sẽ trở thành một chướng ngại vật lớn nhất trên con đường báo thù của ngươi, cho dù ngươi có thể thuận lợi báo thù, hắn cũng có năng lực đảo ngược lại, đoạt lại hết thảy của ngươi. Mà trước mắt có thể diệt trừ hắn chỉ có con đường duy nhất, đó là lấy nha đầu kia làm mồi nhử!"

Phó Trù sớm đoán được người nọ sẽ nói như vậy, lại vẫn cứ run run lên, lòng bàn tay ướt nóng dinh dinh, ngực từng trận co thắt. Hắn dõi đi ánh mắt, bốn phía nơi nơi đều là một màu đen tối, tìm không thấy chỗ nào phát ra một tia ánh sáng.

Hắn bỗng nhiên lừa mình dối người, gian nan nói: "Bất quá chỉ là một nữ nhân, đối với Tông Chính Vô Ưu có thể có tác dụng bao lớn? Nếu như chúng ta

lấy nàng làm mồi nhử, một khi thất bại, chỉ biết rút dây đòn rừng."

Người nọ ha ha cười, "Có thể có tác dụng bao lớn, ngươi không phải đã thử rõ rồi sao? Đừng hỏi ta câu hỏi này, Tông Chính Vô Ưu đối với nàng có bao nhiêu để ý, ngươi so với ta rõ ràng hơn."

Phó Trù trong mắt đau xót, cảm giác đầu quả tim của chính mình đều đang run rẩy. Hắn bỗng nhiên thông hận chính mình đã từng tính toán chu đáo chặt chẽ cùng với thử dò xét vô số lần. Nếu Tông Chính Vô Ưu không để ý quan tâm đến nàng, hắn sẽ không cần giãy giụa lưỡng nan như vậy. Vì sao, Tông Chính Vô Ưu ở sau khi nàng dứt khoát gả chồng, còn muốn nghĩ tới nàng như vậy?

Thời điểm trước khi gặp nàng, hắn trước nay đều không có "nếu như" cùng "vì sao" nhiều như vậy, trước nay đều là có đau liền chịu, có khuất nhục liền ẩn nhẫn, đánh rớt hàm răng cùng nuốt máu, chỉ chờ khi thở cơ chín mùi, sau khi tính toán chu đáo chặt chẽ, một kích là trúng, nửa điểm cũng không để cho đối thủ có lối thoát phản công.

Người nọ tựa xem thấu tâm tư của hắn, lại nói: "Một nữ nhân mà thôi, ngươi cũng đừng luyến tiếc. Từ xưa người làm đại sự, không để ý chuyện nhỏ, càng không thể chấp nhất với tư tình nhi nữ, cái gì nên buông tay thì phải buông tay."

Phó Trù cười chua xót, ánh mắt ảm đạm rũ xuống, cái gì nên buông tay thì phải buông tay, nếu ngươi mà hắn phải buông tay là ánh sáng trong sinh mệnh của hắn, vậy cũng phải xem hắn bỏ được mới được. Nếu đã không có người kia, cho dù hắn đại thù đã báo, lấy lại hết thảy thuộc về hắn, hắn không biết đến lúc đó, còn có thể hay không tìm được ý nghĩa trong cuộc sống?

Người phía sau bức màn thấy hắn vẫn luôn trầm mặc không nói, thở dài một hơi, lại nói: "Ngươi đi đi. Đi tiếp nhận cái đau xuyên cốt mà mẫu thân ngươi từng chịu qua, nhớ kỹ cái loại cảm giác này, để cho ngươi có thể nhớ rõ thân phận của chính mình, đầu óc cũng dễ dàng trở nên thanh tịnh. Đi thôi."

Thân hình Phó Trù hơi chấn động lại là cái đau xuyên cốt! Từ khi hắn tận mắt

nhìn thấy thời khắc mẫu thân tử vong, mỗi năm một lần, chưa bao giờ thiểu. Hắn quá hiểu cái loại tư vị đau xuyên tim cốt, sống chết không phải do người, cần gì phải lại nếm thử mới có thể nhớ kỹ?

Trong địa cung phong bế, cơn gió âm u lạnh lẽo không biết từ nơi nào từng trận từng trận thổi tới, hắt hít một ngụm khí lớn, nhận mệnh mà xoay người, hướng tới hình thất địa ngục mà đi.

Bên ngoài địa cung, mùa hè nóng bức nhô lên cao, đường phố kinh thành người đi đường thưa thớt, ven đường các cửa hàng buôn bán thảm đậm (ẽ ẩm).

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Tội Nhân Thiên Cổ (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Phủ Vệ quốc đại tướng quân.

Mạn Yêu dùng qua cơm trưa, ở trong phòng đọc sách trong chốc lát, gọi Hạng Ánh tới, mới vừa nói kêu hắn đi hỏi thăm Thất tuyệt thảo ở nơi nào mới có, ngoài cửa liền có người kêu lên: "Li nguyệt, ngươi muốn tìm Thất tuyệt thảo làm cái gì?"

Cửu hoàng tử, người còn chưa có bước vào phòng, đã ồn ào trước: "Không phải là ngươi trúng độc đi? Độc gì mà lợi hại như vậy, cư nhiên phải dùng đến Thất tuyệt thảo?"

Mạn Yêu mỉm cười đi đến đón tiếp, nhìn đến Cửu hoàng tử phía sau còn đi theo Lãnh Viêm cùng một ngự y đeo một cái hòm thuốc, nàng ngẩn người, Cửu hoàng tử mang theo ngự y tới xem nàng thật ra không kỳ lạ, Lãnh Viêm đi theo thì có vẻ có chút kỳ lạ. Nàng cười nói: "Trời nóng như vậy Cửu điện hạ tại sao tới đây?"

Cửu hoàng tử vào phòng nói: "Còn không phải là vì ngươi! Ta nghe nói Li Nguyệt ngươi sinh bệnh, đặc biệt mang theo ngự y tới xem mạch cho ngươi..... Di? Người hiện tại nhìn như khá tốt nha, không giống như là bộ dáng có bệnh, sao lại thế này?" Cửu hoàng tử vây quanh nàng dạo qua một vòng, trên dưới đánh giá một phen.

Mạn Yêu mòi bọn họ ngồi, kêu người dâng trà, mới nói: "Đại khái là thời tiết quá nóng, trúng khí nóng. Đã không có việc gì, đa tạ Cửu điện hạ quan tâm."

Cửu hoàng tử nói: "Ngươi không có việc gì thì tốt rồi. Ai ai..... Ta nói Li

Nguyệt, không phải đã nói rồi sao, ngươi kêu ta lão Cửu là được rồi, đừng kêu điện hạ này điện hạ nọ, nghe mới lạ! Nếu không có việc gì, Thường ngự y, ngươi có thể đi trở về."

Thường ngự y còn chưa có uống kịp một miếng nước, đã bị Cửu hoàng tử vội vàng đuổi về, còn chưa có đứng dậy ra cửa, Lãnh Viêm ngăn lại nói:

"Chậm đã. Thường ngự y nếu đã tới, liền thay công chúa bắt mạch lại đi."
Không bắt mạch, hắn trở về không thể giao phó được.

Mạn Yêu chối từ không được, liền tùy bọn họ. Kết quả trong dự kiến, hết thảy bình thường, nhìn không ra có vấn đề gì.

Cửu hoàng tử xua tay nói: "Xem đi xem đi, không có vấn đề mà, Lãnh Viêm ngươi mau trở về phục mệnh, miễn cho Thất ca lo lắng."

Mạn Yêu nghe vậy trong lòng chấn động, còn không có nghĩ nhiều, Lãnh Viêm cùng Thường ngự y đã đi rồi, Cửu hoàng tử ừng ực ừng ực uống một hớp lớn trà, mới vui sướng nói: "Khát muôn chết, cái Lãnh Viêm kia, giống như quý đòn mạng thúc giục ta đi mau, hại ta cả nước bọt cũng không kịp nuốt."

Hắn oán giận khoa trương, Mạn Yêu nhịn không được cười, hỏi: "Lão Cửu, ngươi biết Thất tuyệt thảo, đúng không?"

Cửu hoàng tử gật đầu: "Biết a, ngươi muốn làm cái gì? Sẽ không thật sự là ngươi bị trúng độc đi?"

"Không phải ta" Mạn Yêu lắc đầu nói: "Là một bằng hữu của ta."

Cửu hoàng tử "Nga" một tiếng, cười nói: "Như vậy a.....vậy thì còn tốt."

Mạn Yêu nói: "Nghe khẩu khí này của ngươi, ngươi thật sự biết nơi nào có?"

Cửu hoàng tử thầm sắc do dự nói: "Biết là biết, bất quá....."

"Bất quá cái gì?" Mạn Yêu vội vàng nói: "Lão Cửu, ngươi nếu biết liền nói cho ta, ta muốn cần dùng gấp Thất tuyệt thảo!"

Cửu hoàng tử hiểu kỹ nói: "Vậy ngươi nói cho ta biết, bằng hữu của ngươi là ai? Ta xem ngươi có hay không có cơ hội được Thất tuyệt thảo."

Mạn Yêu nhíu mày, trực giác này cho biết Thất tuyệt thảo không dễ dàng có được.

Cửu hoàng tử lại nói: "Ngươi không nói, ta như thế nào mà giúp được a? Ta nói cho ngươi biết, Thất tuyệt thảo chính là thánh dược chữa thương giải độc, mấy thập niên mới có được một gốc cây, khả ngộ bất khả cầu(*). Hiện thời trên đồi chỉ có một gốc cây, không đúng là nửa cây! Cho dù vàng bạc tài phú cũng mua không được!"

Mạn Yêu dự đoán được Thất tuyệt thảo trân quý, nhưng không dự đoán được lại trân quý khó được đến như thế! Nếu quả thực trên đồi này chỉ còn nửa cây, nếu muốn có được, chẳng phải khó như lên trời? Nàng trong lòng trầm xuống đang trong thất vọng, lại nghe Cửu hoàng tử nói: "Bất quá....."

Mạn Yêu vội la lên: "Lão Cửu, ngươi cũng đừng thừa nước đục thả câu, có chuyện gì nói thẳng đi."

Cửu hoàng tử thò mặt qua, đối với Mạn Yêu rất là thần bí mà cười cười, cười đến Mạn Yêu cả người không được tự nhiên, hắn mới dương mi, khuôn mặt tuấn tú bày ra một bộ dáng tươi cười thiếu bị đánh, ngữ khí ái muội nói: "Bất quá, đó là đối với người khác mà nói, nếu là ngươi muốn thì..... ngược lại cũng không khó khăn lắm, đi tìm Thất ca là có được liền!"

Mạn Yêu sững sốt, sao trùng hợp như vậy, nửa cây Thất tuyệt thảo vừa lúc ở trên tay Tông Chính Vô Ưu? Nàng dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Cửu hoàng tử, "Ngươi không phải đùa ta chứ hả?"

Cửu hoàng tử gào to nói: "Làm sao có thể a! Không tin ngươi đi hỏi, ai có thể

lấy ra cây Thất tuyệt thảo thứ hai, ta đem đầu cho hắn."

Hắn chỉ vào đầu chính mình, tuy rằng cười hì hì, nhưng đích xác không giống nói giỡn, Mạn Yêu lại cười không đứng dậy, nàng tình nguyện bỏ ra trăm vạn lượng bạc trắng đi nơi khác đặt mua được này, cũng không muốn cùng Tông Chính Vô Ưu mở miệng. Nàng hơi hơi do dự, bỗng nhiên đổi Cửu hoàng tử lấy lòng cười nói: "Lão Cửu, ngươi..... Có thể hay không....."

"Không thể!" Cửu hoàng tử vừa thấy biểu tình này của nàng lập tức từ trên ghế nhảy dựng lên, nghiêm trang nói: "Li Nguyệt, chuyện khác ta đều rất dễ thương lượng, duy nhất chuyện này..... Ta không giúp được ngươi! Ta biết ngươi muốn nói cái gì, ngươi muốn nói kêu ta giúp ngươi dùng bạc mua lại Thất tuyệt thảo từ trong tay Thất ca, đúng hay không? Ta khuyên ngươi nhanh từ bỏ cái ý niệm này đi, Thất ca không thiếu nhất chính là bạc, nếu ta thật làm như vậy, chẳng những ta phải gặp tai họa, cả ngươi cũng lấy không được Thất tuyệt thảo, nói không chừng dưới sự giận dữ Thất ca liền đem nó hủy đi!"

Mạn Yêu nhíu mày, nàng đương nhiên biết Tông Chính Vô Ưu không thiếu bạc, nhưng trừ cái đó ra, nàng nghĩ không ra còn có cái biện pháp tốt nào. Sắc mặt nàng trắng nhợt, biết Cửu hoàng tử không phải hù dọa nàng, liền hỏi:

"Vậy..... Hắn thiếu cái gì?"

"Cái này sao....." Cửu hoàng tử sờ căm, giống như suy tư nói: "Thất ca hắn giống như cái gì cũng không thiếu, nếu nhất định phải nói hắn thiếu cái gì.....

Ân..... A! Ta đã biết!"

Mạn Yêu ánh mắt sáng ngời, vội vàng hỏi: "Là cái gì?"

Cửu hoàng tử xì cười nói: "Chính là ngươi nha! Đúng vậy, Thất ca hiện tại thiếu chính là một Li Nguyệt!"

Mạn Yêu trong lòng nặng nề, một cảm giác khác thường nói không nên lời lập tức từ trong tim nàng tràn ra, nàng tức khắc tức giận nói: "Lão Cửu, ngươi còn như vậy lấy ta làm trò cười, ta sẽ giận đó!"

Cửu hoàng tử thấy nàng thật sự sẽ tức giận, lập tức thu hồi trêu chọc, đứng đắn nói: "Ai, kỳ thật lời ta nói chính là thật. Có một chút ngươi còn không biết, Thất tuyệt thảo đối với người khác mà nói, chỉ là một loại dược liệu, đối với Thất ca mà nói, nó còn có một ý nghĩa khác. Trừ phi..... Ngươi tự mình mở miệng, nếu không, ta cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm không giúp gì được cho ngươi."

Cửu hoàng tử buông tay nhún vai, Mạn Yêu lại bất đắc dĩ cười khổ, nàng thực hoài nghi, nàng ở trước mặt Tông Chính Vô Ưu, có hay không mặt mũi lớn như vậy?

Cửu hoàng tử thấy nàng do dự, nói tiếp: "Li Nguyệt, nếu Thất tuyệt thảo đối với ngươi thật sự rất quan trọng, vậy ngươi cúi đầu thấp một tí..... cũng đâu có sao." Bọn họ hai người đều kiêu ngạo như vậy, chuyện gì cũng đều giấu ở trong lòng, ai cũng không chịu nói ra trước.

Cúi đầu? Nếu cúi đầu có thể được nửa cây Thất tuyệt thảo kia, nàng cảm thấy không có gì không thể, sợ là sợ, nàng cúi đầu Thất tuyệt thảo cũng không có được. Nhấp môi, nàng không tự giác từ trong tay áo lấy ra quạt mặc ngọc mà Tông Chính Vô Ưu cho nàng.

Cửu hoàng tử vừa thấy đến cây quạt kia, đôi mắt trừng lớn như chuông đồng, cả kinh kêu lên: "Li Nguyệt! Cái này, cây quạt này..... như thế nào ở trên tay ngươi?"

Mạn Yêu nhìn thần sắc khiếp sợ của Cửu hoàng tử, lập tức ý thức được cái gì, đem cây quạt lăn qua lộn lại nhìn đến vài lần, tùy ý nói: "Làm sao vậy? Cây quạt này, có gì đặc biệt sao? Hai ngày trước ta còn tính toán đem nó bán, hắn là có thể đổi được cái giá tốt."

Cửu hoàng tử vừa nghe nàng tính đem bán, há to miệng kêu lên: "Ngươi đừng làm ta sợ! Ngươi có biết hay không này cây quạt là dùng làm gì?"

Mạn Yêu nghi hoặc nói: "Còn không phải là một cây quạt đẹp trừ bỏ quạt gió

ra, còn có thể làm gì?"

Cửu hoàng tử đến trước mặt nàng, lấy ra quạt xếp bạch ngọc không rời khỏi người của mình, nói: "Cái này của ta, có thể điều động Tin tức các của Vô Ân lâu tất cả tin tức, cùng với một nửa sát thủ của Sát thủ các. Mà cái này của ngươi, có thể khiến ta phát ra tất cả mệnh lệnh, bị ngươi coi như là đồ có thể đem bán. Nó là tín vật thủ lĩnh tối cao của Vô Ân lâu, có thể hiệu lệnh toàn bộ người của Vô Ân lâu, cũng bao quát lâu chủ Vô Ân lâu, ta, Lãnh Viêm, Tu La thất sát!"

Mạn Yêu hoàn toàn chấn động ngây ra, nàng từng nghĩ cây quạt này không bình thường, nhưng không nghĩ tới không bình thường đến loại tình trạng này!

Nàng ngoognhìn quạt xếp mặc ngọc trong tay, bỗng nhiên cảm giác nặng trĩu, giống như có cái gì đó thật nặng đè lên tim nàng. Khó trách ngày ấy Phó Trù phản ứng kỳ lạ như vậy, hắn đại khái cũng biết cây quạt này lai lịch bất phàm.

Nhưng mà vật quan trọng như vậy, Tông Chính Vô Ưu vì sao phải đưa cho nàng?

"Li nguyệt, li nguyệt..... Người không phải bị dọa đến ngu đi?" Cửu hoàng tử để sát vào nàng, hắc hắc cười nói.

Mạn Yêu hoàn hồn, đem quạt xếp đưa đến trước mặt Cửu hoàng tử "Phiền ngươi giúp ta đem nó giao lại cho Ly Vương. Cứ nói..... nói ta không có năng lực bảo quản tốt vật quý trọng như vậy, mời hắn thu hồi lại."

Cửu hoàng tử ngẩn ra, lập tức đem cây quạt nhét trở lại đến trong tay nàng, cự tuyệt nói: "Vậy không được, đồ vật là tự Thất ca giao cho ngươi, muốn trả lại cũng phải do chính ngươi trả lại. Dù sao ngươi cũng là muốn đi tìm hắn, không bằng, ta hiện tại liền mang ngươi đi a."

Cửu hoàng tử nói xong liền kéo nàng đi ra ngoài, mới ra cửa, đúng vào lúc này, Phó Trù đã trở lại. Nhìn thấy cây quạt mà nàng đang nắm chặt trong tay, Phó Trù mày thoáng vừa nhíu, trên mặt lại là ôn hòa nói: "Cửu hoàng tử đây là

muốn mang phu nhân bốn tướng đi nơi nào?"

Cửu hoàng tử ngẩng đầu nói: "Đương nhiên là ra ngoài đi dạo một chút, Phó tướng quân có muốn hay không cùng đi?"

Phó Trù nhíu mày nói: "Thân thể Dung Nhạc không khoẻ, không nên ra cửa. Đa tạ ý tốt của Cửu hoàng tử."

Cửu hoàng tử cũng không dễ dàng thỏa hiệp như vậy, nói: "Thân thể không thoải mái càng phải là đi ra ngoài nhiều hơn một chút, bằng không không bệnh cũng thành bệnh."

Phó Trù nói: "Chờ nàng khỏe hơn một chút, bốn tướng tự nhiên sẽ cùng nàng đi ra ngoài giải sầu, sẽ không phiền Cửu hoàng tử nhọc lòng. Thường Kiên, thay ta tiễn Cửu hoàng tử." Nói xong liền tới kéo tay Mạn Yêu, muốn mang nàng về phòng.

"Cửu hoàng tử, mời." Thường Kiên làm hết phận sự tiễn khách.

Mạn Yêu nhẹ nhàng nói: "Lão Cửu, ngươi đi trước đi, hôm khác có rảnh lại đến bồi ta nói chuyện phiếm."

Cửu hoàng tử thấy nàng cũng lên tiếng, liền không hề nói gì, liếc mắt nhìn Phó Trù, khi đi ngang qua người Phó Trù, hắn hừ hừ một tiếng, bộ dáng thực khinh thường, cầm nâng cao, tay cầm quạt vừa quạt gió vừa rời đi.

Hôm nay Phó Trù tựa hồ phá lệ không kiên nhẫn, nắm tay nàng thực dùng sức, Mạn Yêu nghi hoặc mà liếc hắn một cái, phát hiện sắc mặt của hắn thật không tốt, so với buổi sáng nàng tỉnh lại nhìn thấy càng thêm tiêu tụy, trong mắt dày đặc tơ máu, có chút dọa người.

"Tướng quân làm sao vậy? Có phải hay không phát sinh chuyện gì?"

Phó Trù nhìn nàng, không nói chuyện.

Mạn Yêu thấy hắn tuy rằng đứng ở dưới ánh nắng, lại tựa hồ có một cỗ hơi thở bi thương, trực giác nàng cho biết hắn có chuyện, nhưng hắn không nói, nàng cũng không ép hỏi, liền khẽ cười nói: "Bên ngoài ánh nắng thật gắt đứng đứng ở chỗ này, vào uống chén trà đi, sau đó đi ngủ một lát, hai ngày này, ngươi vẫn luôn chăm sóc cho ta, nhất định rất mệt mỏi."

Nàng đem hắn vào phòng, Phó Trù bước đi thật chậm trễ hoãn, bước chân trước đây từ bình bát ỗn, giờ phút này nhìn qua tựa hồ lại có chút gian nan. Nàng nhìn thấy kỳ lạ, nhưng cũng không quá để ý.

Sau khi vào nhà, uống xong một ly trà Phó Trù cũng không có mở miệng nói một lời, càng không có ý tứ muốn vào phòng nghỉ ngơi. Hắn ngồi thật sự ngay thẳng đoan chính.

Mạn Yêu cầm lấy quyển sách lúc nãy bị ném ở một bên, thất thần nhìn. Phó Trù cũng không quấy rầy nàng, an tĩnh mà ngồi ở đối diện nàng, vẫn luôn nhìn chăm chú mặt nàng, mắt nàng, mỗi một cái biểu tình rất nhỏ của nàng. Đau đớn trên người do bị móc câu sắc nhọn đâm thủng trên xương sống lưng tựa hồ nhẹ đi một ít, nhưng mà nỗi đau trong lòng lại kịch liệt làm người khó có thể chịu đựng.

Hắn nghĩ, nàng vừa rồi cầm cây quạt kia, là muốn đi gặp người nợ. Ở trong lòng nàng, vĩnh viễn đều chỉ có một nam nhân, một chút vị trí cũng không chứa cho hắn. Hắn tự hỏi chính mình: hắn giãy giụa trong đau khổ như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?

Rời đi tòa địa cung âm u lạnh lẽo kia, bên ngoài ánh nắng nóng bức vì sao vẫn không thể làm cho người cảm thấy ấm áp. Hắn ngồi ở chỗ kia, mồ hôi lạnh trên người không ngừng tuôn ra, sau lưng có dòng nước nóng ấm chảy ra từ vết thương trên sống lưng, cơ hồ đem lưng áo màu đen thấm ướt đính sát vào người.

Mạn Yêu đọc sách xem đến thực bất an, ẩn ẩn cảm thấy được hôm nay phó trù không thích hợp, rồi lại nói không nên lời chỗ nào không đúng. Hắn rất ít

mặc áo màu đen, mùa đông cũng chưa từng mặc, mà giờ là giữa hè, tại sao lại mặc một thân toàn màu đen như vậy?

Phó Trù thấy nàng nhìn lại đây, ánh mắt nghi hoặc, có lúc nhíu mày, lại có lúc trầm tư, cũng không như trước kia chuyên chú đọc sách như vậy, liền hỏi: "Làm sao vậy? Ta ở chỗ này, khiến nàng cảm thấy không được tự nhiên sao? Vậy nàng cứ xem đi, ta đi trước, cơm chiêu lại đến bồi nàng." Hắn nói xong đứng dậy muốn đi, sau lưng, xiêm y dán ở trên sống lưng có vẻ cứng ngắt của hắn, mảnh lớn mảnh lớn thâm ướt nhăn nhúi lại.

"Tướng quân," Mạn Yêu gọi lại hắn, không biết như thế nào, rất muốn đi giúp hắn đem quần áo phỉ lại cho bằng phẳng. Tay nàng chỉ chạm vào sống lưng hắn, cảm giác thân hình hắn run lên kịch liệt, nàng ngạc nhiên ngây ra, vội vàng thu tay lại, nhìn thấy thái dương hắn từng giọt từng giọt mồ hôi lớn nhỏ rơi xuống, xẹt qua bụng mắt màu xanh lá đậm dưới mí mắt.

Phó Trù đột nhiên xoay người, một tay đem mảnh khăn ngón tay của nàng nắm ở trong lòng bàn tay hắn, thần sắc ôn nhu mà lại phức tạp hướng nàng khẽ cười nói: "Nàng muốn ra cửa sao? Người đâu, chuẩn bị xe cho phu nhân."

Phó Trù lại đột nhiên ôm nàng, cúi đầu ở bên môi nàng rơi xuống một nụ hôn ôn nhu, nàng còn không kịp giãy giụa, hắn cũng đã buông nàng ra. Hắn nhẹ nhàng cười nói: "Đi thôi. Nhớ rõ trở về sớm chút, ta chờ nàng về dùng cơm chiêu."

Mạn Yêu sững sốt một chút, vừa rồi hắn còn cường ngạnh như vậy cùng Cửu hoàng tử nói, thân thể nàng không khoẻ không nên ra cửa, hiện tại lại chủ động kêu người chuẩn bị xe? Còn đang nghi hoặc, Phó Trù đã xoay người đi ra ngoài cửa, nàng hơi hơi rũ mắt, đột nhiên nhìn thấy trên đầu ngón tay một mảnh đở tươi, bỗng nhiên kinh động, vốn tưởng rằng ẩm ướt chính là mồ hôi, không nghĩ tới..... Thế nhưng là máu!

Sau lưng như thế nào chảy nhiều máu như vậy?

Mạn Yêu không chút do dự chạy đi ra ngoài, nàng bước nhanh đuổi theo nam tử phía trước đang bước đi thật chậm thật chậm, giữ chặt tay hắn hỏi: "Tướng quân người tại sao bị thương?"

Phó Trù chuyển mắt, nhìn đến sự lo lắng trong mắt nàng, rõ ràng như vậy, trong lòng hắn vừa động, một chớp lạnh lẽo ban đầu bỗng nhiên ấm lên. Nàng cũng không phải hoàn toàn giống như biểu hiện ra bên ngoài đậm đặc vô tình như vậy, ít nhất, nàng cũng sẽ bởi vì hắn bị thương mà lo lắng.

"Dung Nhạc, nàng đang lo lắng cho ta sao?" Hắn nhìn đôi mắt nàng, thần sắc nghiêm túc hỏi, giống như lo lắng của nàng so với thân thể bị thương của hắn còn muôn quan trọng hơn.

Mạn Yêu thở dài "Ta đi mời đại phu cho ngươi."

"Không cần." Phó Trù cuống quít ngăn cản, lại nhàn nhạt nói: "Một chút thương nhỏ, không cần để ở trong lòng. Đi làm chuyện của nàng đi, hoàng lăng âm khí rất nặng, nàng đừng ở đó quá lâu." Hắn vỗ nhẹ nhàng vai nàng, mỉm cười xoay người rời đi, thân ảnh hắn chậm rãi đi qua rừng trúc xanh ngắt, giống như ánh nắng chói mắt không cẩn thận để sót một mảnh đen tối không chiểu tới.

Mạn Yêu giật mình tại chớp, hắn thế nhưng biết nàng muốn đi tìm Tông Chính Vô Ưu! Hắn còn sai người chuẩn bị xe ngựa? Phó Trù, hắn suy nghĩ cái gì, nàng thật sự đoán không ra.

.....

Bắc giao hoàng lăng.

Buổi chiều ngày hôm nay, hoàng lăng luôn luôn vắng vẻ yên lặng, thế nhưng lại được canh phòng nghiêm ngặt, cấm vệ quân tầng tầng lớp lớp canh gác bên ngoài, xe ngựa của Mạn Yêu chưa tới gần hoàng lăng, đã bị ngăn lại.

"Người nào tự tiện xông vào hoàng lăng?" Cấm vệ quân ngăn lại quát hỏi,

sắc mặt phi thường nghiêm túc.

Xa phu vội vàng ghì chặt dây cương, Hạng Ánh nhảy xuống xe ngựa, người nọ vừa thấy là hắn, vội vàng buông kiếm, chắp tay nói: "Thì ra là Hạng thị vệ!
Bên trong xe....."

"Nga, bên trong xe là phu nhân nhà ta, muốn cầu kiến Ly Vương, mời ngươi đi thông báo dùm."

Sắc mặt của tên cấm vệ khó xử nói: "Hiện tại chỉ sợ không được. Bệ hạ đang ở Tư Vân lăng, ta phụng mệnh canh gác tại đây, bất luận kẻ nào cũng không được đi vào."

Mạn Yêu vừa thấy nơi này phòng thủ trận thế nghiêm ngặt, cũng dự đoán được là Lâm Thiên hoàng giá lâm, xem ra nàng tới không đúng lúc. Nàng kêu xa phu tìm một chỗ gần đó dừng xe ngựa lại, chờ Lâm Thiên hoàng đi rồi, nàng lại đi vào.

Thời tiết nóng bức, mặt trời chói chang như lửa đốt.

Không gian bên trong xe ngựa vốn là nhỏ hẹp, lại không có gió tiến vào, Mạn Yêu chỉ chốc lát sau liền bị mồ hôi thấm ướt xiêm y. Nàng móc ra cây quạt xếp trong tay áo quạt vài cái, lại cũng không thoải mái là bao. Cũng không biết Lâm Thiên hoàng còn muốn bao lâu mới rời đi. Nàng xốc một lèn màn xe, nhìn thấy phía trên bậc thang cẩm thạch trắng cách đó không xa có cái đình tám góc để nghỉ mát hóng gió, vị trí ở trên cao, vậy sẽ mát mẻ hơn một chút. Nàng liền xuống xe ngựa, mang theo Hạng Ánh hướng đình hóng gió mà đi, cấm vệ quân không có ngăn cản.

Trong đình một bàn đá, bốn cái ghế đá, đơn giản sạch sẽ, làm như có người đã dọn dẹp quá.

Mạn Yêu tùy ý ngồi xuống, chỉ vào vị trí đối diện bàn tròn, "Hạng Ánh, ngươi cũng ngồi đi." Nàng vẫn là không có thói quen thời điểm nàng ngồi có

một người đứng ở sau lưng nàng.

Hạng Ânh hơi do dự, cũng biết tính tình nàng kỳ thật không chú ý thân phận tôn ti tì như vậy, liền thoái mái hào phóng ngồi xuống.

Gió từ từ thổi tới, đuổi không đi khí nóng nồng đậm nóng bức của ngày hè, lúc này môt thất Tư Vân lăng, cùng với bên ngoài là hai cái thế giới hoàn toàn bất đồng, một cái là hỏa, một cái là băng.

Lâm Thiên hoàng đứng ở đối diện Tông Chính Vô Ưu, giống như nhau đều nhìn khuôn mặt nữ tử năm trong quan tài ngọc thạch, ánh mắt si mê, lạnh buốt mặt mày tràn đầy nồng đậm đau thương cùng tưởng niệm. Hắn thật muốn duỗi tay đi sờ sờ mặt nàng, rồi lại sợ hãi tay hắn dính đầy huyết tinh cùng trần thế ô trọc làm bẩn dung nhan thánh khiết của nàng.

Mười bốn năm, Vân nhi của hắn, rời khỏi hắn đã mười bốn năm. Mười bốn năm qua, năm tháng ở trên khóc mắt hắn để lại dày đặc dấu vết tang thương, nhưng Vân nhi của hắn, cùng mười bốn năm trước giống nhau thanh xuân mỹ lệ.

Suy nghĩ đột nhiên phiêu xa, Lâm Thiên hoàng đến nay vẫn nhớ rõ tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy nàng.

Khi đó, hắn vẫn là một hoàng tử, không ngừng nghĩ đến vị trí trữ quân khiến hắn sống trong nước sôi lửa bỏng, mỗi ngày đổi mặt đều là âm mưu tính kế giữa các huynh đệ, một cái vô ý sẽ dẫn đến vạn kiếp bất phục. Khi đó, nàng giống như một tiên nữ vô ưu vô lỵ (không lo không sâu), ở trong rừng trúc xanh nhẹ nhàng nhảy múa cùng hồ điệp đầy màu sắc, ngẫu nhiên một cái ngoái đầu nhìn lại, thế nhưng đã làm đắm điên đảo trái tim của mười ba vị hoàng tử.

Từ đây, tranh đấu càng thêm kịch liệt tàn khốc, không chỉ vì giang sơn, mà còn vì mỹ nhân.

.....

khả ngộ bất khả cầu(*): ý nói, do cơ duyên hảo hợp mà gặp được, không thể cưỡng cầu.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Tội Nhân Thiên Cổ (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Või được đền nàng (Vân quý phi), hắn (Lâm thiên hoàng) hao hết tâm cơ, không từ thủ đoạn cướp nàng vào cửa, trong quá trình ngày đêm ở chung, hắn dùng chính mình thâm tình cùng sủng ái chàm rã trừ khử kháng cự trong lòng nàng, rốt cuộc có được tình yêu của nàng. Nhưng hắn lại không thể cho nàng chính phi danh nghĩa, bởi vì cái vị trí kia, hắn muốn để lại cho một nữ tử khác, người có thể giúp hắn bước lên ngôi vị hoàng đế, kinh thành đệ nhị mỹ nhân - Phó Uyên, nữ nhi của Phó tướng quân trong tay nắm giữ quân quyển.

Phó Uyên cũng là một nữ tử thực đặc biệt, có tư dung nhan sắc đên đáo chung sinh, khí chất thoát trần, còn có đầu óc thông minh bình tĩnh vượt qua các nữ tử bình thường. Nếu không gặp được Vân nhi trước, có lẽ hắn cũng sẽ yêu nữ tử kia? Nếu là như vậy, hết thảy bi kịch sau này, có phải hay không đều sẽ không diễn ra? Nhưng không có nếu, ai biểu người mà hắn gặp trước chính là Vân nhi.

Vì muốn có được Phó gia khuynh lực (thể lực có thể khuynh đảo triều đình) tương trợ, hắn cố tình lơ là Vân nhi, cũng tìm mọi cách tiếp cận Phó Uyên. Cuối cùng rốt cuộc ở trong cặp mắt lý trí mà lại thanh tịnh thấy được tình tố ngày càng tăng trưởng. Hắn một bên mừng thầm, một bên đau lòng không thôi vì Vân nhi thân thể từ từ gầy ốm tránh ở trong phòng ẩm đạm rơi lệ.

Hắn cũng từng nghĩ tới từ bỏ, từ bỏ ngôi vị hoàng đế, từ bỏ quyền thế, mang theo Vân nhi cao bay xa chạy, nhưng mà, vận mệnh không phải do hắn lựa chọn. Bên cạnh bọn họ, có quá nhiều người mơ ước sắc đẹp của Vân nhi, có quá nhiều người muốn đem cái giang sơn này đẹp dưới lòng bàn chân, nếu không có quyền lợi chí cao vô thượng, hắn căn bản bảo hộ không được nữ nhân mà hắn yêu thương nhất. Vân nhi, nàng thấu hiểu cho hắn.

Ngôi vị hoàng đế, có thể đem một người, biến thành ma.

Vừa mới đăng ngôi, thiên hạ chưa bình ổn, phụ thân của Phó Uyên ỷ vào hộ đế có công lại nắm binh quyền trong tay, từ từ kiêu ngạo ương ngạnh không đem hắn để vào mắt, hắn thiết lập mưu kế đoạt lại quân quyền này, lấy đi tính mạng phụ thân của Phó Uyên, kế hoạch phế Phó Uyên lập Vân nhi làm hoàng hậu. Nhưng trong lúc đó, Bắc Di quốc xâm chiếm, khí thế ào ạt, triều thần kết phái lại ngầm có tính toán. Loạn trong giặc ngoài, cuộc sống hàng ngày khó an ổn. Vì cung cố giang sơn, muôn cho thế cục yên ổn, hắn trăm phương nghìn kế cùng Khải Vân quốc kết minh, ai ngờ Khải Vân đế (phụ hoàng của Dung Tề, Dung Nhạc) nghe nói Vân nhi dung mạo đẹp như tiên, thế nhưng đánh chủ ý lên nàng.....

Nghĩ đến đây, trong lòng thật đau đớn, Lâm Thiên hoàng đột nhiên ho khan lên.

Tông Chính Vô Ưu nhíu mày nói: "Chịu không nổi hàn khí này, ngươi đi ra ngoài đi."

Lâm Thiên hoàng ngừng ho khan, mắt đầy bi thống, ngẩng đầu nhìn nhì tử mà hắn thương yêu nhất, không có giống như ngày thường tức giận trách cứ, chỉ là thở dài thê lương: "Cả nhà chúng ta khó được đoàn tụ như vậy, ngươi mỗi lần đều vội vã đuổi trãm đi, không cho trãm bồi mẫu thân ngươi thêm chốc lát."

Tông Chính Vô Ưu muốn nói: "Mẫu thân không cần ngươi bồi." Nhưng chung quanh toàn là hơi thở đau thương làm hắn không thể nói ra lời.

Lâm Thiên hoàng rũ mắt, lần thứ hai đem tầm mắt dừng lại ở trên người nữ tử năm trong quan tài, lại nói: "Thu săn sắp tới rồi, ngươi cũng nên chuẩn bị tốt, sớm chút ra quyết định đi. Trãm..... mệt mỏi, muốn đi xuống bồi mẫu thân ngươi. Nàng một mình cô đơn nhiều năm như vậy..... Vô Ưu, ngươi nhẫn tâm sao?" Nếu không phải vì Vô Ưu, hắn đã sớm đi xuống bồi nàng. Vô Ưu tùy hứng như thế, luôn cứ dựa theo ý mình mà làm, bảo hắn như thế nào mà yên tâm bỏ

xuống cho được?

Sắc mặt Tông Chính Vô Ưu hơi đổi, trong mắt đau đớn thâm trầm tận xương chọc lóe rồi biến mất. Hắn ngẩng đầu, dùng lạnh nhạt dấu đi cảm xúc ở đáy mắt, lạnh lùng nói: "Ta nói rồi, ta không cần giang sơn của ngươi. Ngươi nếu không muốn giang sơn này đổi chủ, tốt nhất vẫn là nên sống cho tốt. Mẫu thân không cần ngươi, không có ngươi quấy rầy, mẫu thân sẽ càng tốt hơn, càng vui vẻ hơn."

Lâm Thiên hoàng trong lòng đau xót, cả người không có sức sống, không giống như ngày thường uy nghiêm, chỉ như là một phụ thân dạy con không nghe lời, bi ai bất đắc dĩ, thở dài: "Vô Ưu, ngươi đừng tùy ý như vậy, về sau sẽ không có người dung túng ngươi, ngươi..... Ai! Những lời này đều nói mười mấy năm, tính tình ngươi vẫn như vậy, không nghe lọt vào một chút nào. Thôi, ta đi rồi. Ngươi đừng cứ mãi ở chỗ này, tuy nói ngươi có nội công hộ thể không sợ hàn khí, nhưng thời gian lâu, tóm lại vẫn là không tốt. Ban ngày bồi bồi mẫu thân ngươi, buổi tối đi bên ngoài Vân Tư điện ngủ đi." Dứt lời lại là một tiếng thở dài, chậm rãi xoay người, giống như một ông lão tuổi già sức yếu.

Tông Chính Vô Ưu không tự chủ được nhìn về phía Lâm Thiên hoàng, phát hiện sống lưng hắn (LTH) không còn thẳng giống như trước kia, tóc cũng mất đi đen bóng của ngày xưa. Ánh mắt không khỏi tối sầm lại, thời gian chỉ mười mấy năm, bọn họ đều như là đã qua vài thập niên.

Đi tới cửa Lâm Thiên hoàng đột nhiên quay đầu nhìn lại, Tông Chính Vô Ưu nhanh chóng quay mặt qua, cửa mộ thất mở ra rồi khép lại, mộ thất rộng lớn rét lạnh như băng, lại chỉ còn một mình hắn. Tông Chính Vô Ưu lại nhìn về phía nữ tử trong quan tài, một cổ đau thương nồng烈 cùng với cảm xúc cô độc từ con ngươi tà vọng lanh khốc lộ ra ngoài, ở chỗ không người nhìn thấy một chút một chút lan tràn ra, hoàn toàn bao phủ cả tòa mộ thất.

Lại qua không lâu, phụ thân hắn cũng muốn bỏ hắn mà đi, bất luận hắn nỗ lực như thế nào, đều giữ lại không được.

Trên đời này, có ngàn ngàn vạn vạn người, lại không có phụ mẫu hắn! Cũng sẽ không có người nào giống như bọn họ toàn tâm toàn ý yêu thương hắn.

Từ nay về sau, cả hận, hắn cũng chỉ có thể giấu ở đáy lòng, tìm không ra đối tượng có thể phát tiết.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu, nhìn bốn phía vách tường lạnh băng, khí lạnh sâu kín một chút một chút thẩm thấu đến cốt tủy, đem tâm hắn vốn đã lạnh lẽo, đông cứng lại.

Lúc Lâm Thiên hoàng đi ra lăng mộ, bên ngoài ánh sáng mãnh liệt, chiểu đến hắn không mở mắt ra được, thấy không rõ đường dưới chân, xuống bậc thang suýt nữa dẫm không, Trần công công canh giữ ở bên ngoài cuống quít đón đỡ hắn, khẩn trương nói: "Bệ hạ cẩn thận."

Lâm thiên hoàng nhìn trời, giơ tay sờ cẩm, đối với Trần công công âm thanh yếu ớt hỏi: "Trẫm, có phải hay không đã già rồi? Cái dạng này đi gặp Vân nhi, nàng có ghét bỏ trẫm không?"

Trần công công trong lòng căng thẳng, vội nói: "Bệ hạ không già, bệ hạ còn đang lúc tráng niên, nô tài nhớ rõ, trước kia Quý Phi nương nương từng nói qua với nô tài, thích nhìn bộ dáng bệ hạ để râu, như vậy càng tăng thêm dáng vẻ nam nhân."

"Phải không?"

"Đúng vậy, thưa bệ hạ."

Lâm Thiên hoàng tâm tình lập tức tốt lên, hắn kỳ thật còn không đến năm mươi tuổi, cũng xem là chưa có già, nhưng hắn như thế nào cũng cảm thấy mình đã sống rất lâu rồi.

Trần công công đỡ hắn lên ngự liễn, vừa đến cổng hoàng lăng, Lâm Thiên hoàng thấy cách đó không xa có một chiếc xe ngựa dừng lại bên đường, liền hỏi

nói: "Đó là xe ngựa của ai?"

Có người hỏi bẩm: "Hồi bệ hạ, là xe ngựa của phủ Vệ quốc tướng quân.
Tướng quân phu nhân nói có việc cầu kiến Vương gia."

"Tướng quân phu nhân?" Lâm Thiên hoàng mày vừa động "Nàng ta đâu?"

Cấm vệ còn không có tới kịp đáp lời, Trần công công mắt sắc đã nhìn thấy nữ tử đứng ở trong đình bát giác trên núi, "Bệ hạ, tướng quân phu nhân ở trong đình Thanh Phong, lão nô liền đi truyền nàng lại đây."

"Chậm đã." Lâm Thiên hoàng ngăn lại, thấy bậc thang bên phải kéo dài hướng lên trên đình bát giác, có một nữ tử áo trắng, đứng quay lưng lại, dáng người phiêu nhiên như tiên, hắn hai mắt híp lại, nhìn nàng giống như thấy được một nữ tử khác của hai mươi mấy năm trước. Hắn trong lòng vừa động, đối với Trần công công phân phó nói: "Trẫm đi qua đó một chút, các ngươi không cần đi theo."

"Tuân chỉ!"

Bắc giao hoàng lăng địa thế cực cao, đứng ở đây có thể nhìn thấy hết toàn bộ quang cảnh kinh thành. Mạn Yêu nhìn núi cao trùng điệp, cảm thấy con người thật nhỏ bé.

Hạng Ánh ở phía sau thấy được Lâm Thiên hoàng đang đi tới, vội kêu nàng hành lễ.

"Dung Nhạc gặp qua Hoàng đế bệ hạ!"

Lâm Thiên hoàng lập tức ngồi xuống trên ghế đá, thuận miệng nói: "Miễn lễ!" Lại xua tay đổi với Hạng Ánh nói: "Ngươi đi xuống đi, trẫm muốn cùng Dung Nhạc trưởng công chúa trò chuyện một chút."

Mạn Yêu gật đầu, Hạng Ánh đi xuống, một mình nàng đổi mặt với hoàng đế thâm trầm mà lại uy nghiêm này, luôn là không tự chủ được mà khẩn trương,

nhưng trên mặt trước sau vẫn duy trì cung kính lễ phép mỉm cười, trong lòng lại cảm giác thật kỳ lạ, Lâm Thiên hoàng nếu muốn cùng nàng nói chuyện, hắn đâu cần tự mình đi tới đình? Trực tiếp gọi người truyền nàng đi qua đó là được rồi.

Nàng còn đang nghi hoặc, Lâm Thiên hoàng chỉ vào ghế đá đối diện, bình thường mặt mày lạnh buốt so với hiện giờ bình thản đi một ít, lấy miệng lưỡi của một trưởng giả (tiền bối) nói: "Nơi này không thể so với trong cung, không cần chú ý những cái quy củ đó, ngươi ngồi đi."

"Tạ bệ hạ!" Mạn Yêu ngồi xuống, tâm lại nắm không chuẩn tâm tư của Lâm Thiên hoàng, bởi vậy, Lâm Thiên hoàng không nói lời nào, nàng cũng không dám tùy ý mở miệng.

Lâm Thiên hoàng từ lúc đến đây, ánh mắt liền dừng ở trên người nàng, vài phần sắc bén, vài phần tòi nghiên cứu, ánh mắt đó giống như ngày đầu tiên nàng tiến cung hắn nhìn nàng, khiến cho người không dám nhìn thẳng.

"Phó Trù đối với ngươi tốt không?" Lâm Thiên hoàng đột nhiên hỏi, ánh mắt thâm trầm không rõ.

Mạn Yêu chỉ cho là hắn tùy tiện hỏi hỏi, liền trả lời nói: "Tướng quân đối với Dung Nhạc rất tốt."

Lâm Thiên hoàng lại hỏi: "Vậy Vô Ưu đối với ngươi tốt không?"

Mạn Yêu sững sốt, nhạy bén ý thức được cuộc nói chuyện hôm nay có lẽ cũng không như nàng tưởng tăm thường như vậy, hơi hơi nhíu mày, nàng nghĩ nghĩ, mới cẩn thận trả lời: "Ly Vương từng cứu ta khi nguy nan, đối với ta..... Cũng tốt."

Lâm Thiên hoàng gật đầu: "Nga, đều tốt. Vậy còn ngươi?" Hắn đột nhiên ánh mắt sắc bén, nhìn chăm chăm đôi mắt nàng, hỏi: "Ngươi đối với hắn, tốt không?"

"Ta....." trong lòng Mạn Yêu trầm xuống, không nghĩ tới Lâm Thiên hoàng

sẽ hỏi loại vấn đề này, nhất thời cũng không biết nên trả lời như thế nào, mím môi, đang ở trong lòng tìm từ, lại nghe Lâm Thiên hoàng nói:

"Ngươi không cần do dự, cũng đừng suy xét phải trả lời như thế nào là thích hợp nhất, nói thật với trẫm. Trẫm chính là muốn biết, ngươi đối với nhi tử của trẫm, rốt cuộc là có tình hay vô tình? Nếu là có tình, vì sao ngươi lại lựa chọn gả cho Phó Trù? Nếu vô tình, ngươi hôm nay tới tìm hắn, lại là vì cái gì?"

Loại vấn đề này, như thế nào trả lời đều là sai cả. Mạn Yêu nắm chặt lòng bàn tay lại, nghĩ không biết nên như trả lời như thế nào, thôi thì nói thật ra.

"Hồi bệ hạ, mặc kệ là có tình hay vô tình, đều đã là chuyện quá khứ. Dung Nhạc đối với Ly Vương mà nói, chỉ là một công cụ luyện võ, hắn vốn vô tình, ta tự thu tâm về. Gả cho tướng quân, Dung Nhạc.....là thân bất do kỷ. Hôm nay tới gặp Ly Vương, thật ra là có việc muốn nhờ."

Lâm Thiên hoàng sau khi nghe xong, sắc mặt hắn vẫn như thường, chỉ là mắt ngưng động, như là đang cân nhắc sự chân thực trong lời nói của nàng, qua nửa ngày, mới nói:

"Công cụ luyện công? Hắn chính miệng thừa nhận?"

Mạn Yêu gật đầu, đã hơn một năm, lại đem miệng vết thương mở ra, tim vẫn là ẩn ẩn đau. Nàng chua xót gian nan nói: "Vâng, đúng vậy."

Lâm Thiên hoàng nhíu mày, nhìn đôi mắt nàng, ánh mắt nàng bình đạm như nước, nhưng đáy mắt cực lực che dấu đi vết tích bị tình yêu làm cho tổn thương, trốn không thoát pháp nhãn của hắn, Lâm Thiên hoàng ánh mắt vừa động, hỏi: "Ngươi không phải hắn, ngươi sao biết trong lòng hắn vô tình? Ngươi nếu thật thu tâm, giờ phút này sợ cũng sẽ không trào dâng cảm xúc, tình ý khó bình tĩnh."

Mạn Yêu đáy lòng chấn động, cảm giác bị người nhìn thấu tâm tư khiến nàng thập phần không được tự nhiên, nàng vội vàng hít sâu một hơi, cúi đầu.

Lâm Thiên hoàng lại không buông tha trên mặt nàng bất luận một biểu tình nào, từ lần đầu tiên thấy nàng, hắn liền cảm thấy nàng tuyệt đối không phải như trong lời đồn đai vô tài vô sắc. Nàng giỏi che giấu cảm xúc của mình, thông tuệ, lý trí, lớn mật, thận trọng, cái này làm cho hắn nhớ tới hoàng hậu Phó Uyên hai mươi mấy năm trước, trong lòng hắn lập tức có một chút không được tự nhiên. Mạn Yêu thấy Lâm Thiên hoàng ánh mắt có biến, trong lòng bất giác rùng mình, càng biết phải thật cẩn thận ứng đối.

Trầm mặc ngắn ngủi, Lâm Thiên hoàng, bỗng nhiên nói một câu: "Ngươi một khúc "núi cao", đánh (đàn) không tồi!"

Mạn Yêu cả kinh ngẩng đầu, chỉ thấy biểu tình của Lâm Thiên hoàng cười như không cười mà nhìn nàng, mắt trầm như nước, sắc mặt không chừng, nàng trong lòng nhảy dựng, vội quỳ xuống thỉnh tội, ngữ thanh cung kính, cực lực bảo trì trấn định, nói: "Dung Nhạc đáng chết!"

Lâm Thiên hoàng trầm giọng nói: "Ngươi có tội gì?"

Mạn Yêu thấp thỏm nói: "Vì bảo toàn tình nghĩa hai nước, Dung Nhạc bất đắc dĩ phạm phải tội khi quân, thỉnh bệ hạ khoan thứ!"

Nàng cúi đầu, thái dương mồ hôi mỏng dày đặc, tâm treo lơ lửng. Cho rằng nàng tính kế ở Quan Hà điện là có thể che trời vượt biển, ai ngờ bọn họ mỗi người tâm trong như gương. Rốt cuộc là nơi nào xảy ra vấn đề? Là nàng đánh đàn đến quá mức sao? Hay là những người này quá tinh mắt?

Lâm Thiên hoàng nhìn chăm chăm lông mi buông xuống của nàng, trầm giọng nói: "Ngươi giả bộ mượn tay tỳ nữ, ở trước mặt Vương tử Trần Phong quốc làm nhục uy nghiêm của Lâm Thiên quốc, lừa gạt trầm cùng cả triều văn võ, ngươi xác thật phạm phải tội lớn khi quân không thể tha thứ."

Mạn Yêu trong lòng rùng mình, tội này lớn bao nhiêu phải xem thái độ của hoàng đế. Nàng vội vàng trấn định tâm thần, ngẩng đầu nhìn thẳng Lâm Thiên hoàng, nói: "Bệ hạ nói chí phải. Việc này Dung Nhạc đích thực có chỗ không

phải, nhưng Dung Nhạc cả gan thỉnh bệ hạ ở vào hoàn cảnh của Dung Nhạc mà thử suy nghĩ lại một chút, lấy tình hình lúc ấy, chỉ có phương pháp này, mới có thể bảo đảm không tổn thương mặt mũi hai nước..... Thỉnh bệ hạ minh giám!"

Nàng nói rành mạch, lớn mật minh biện.

Lâm Thiên hoàng nhìn kỹ nàng, ánh mắt sắc bén dần dần bình thản xuống, thế nhưng cười nói: "Trẫm không thể không thừa nhận, ngươi thực thông minh, đắn đo suy nghĩ đúng mực. Nếu ngươi lúc ấy có tâm tranh đấu, không biết thu liêm, một lòng muôn vượt qua Nhã Lê cho nàng ta mất mặt, vậy trẫm, cũng tất sẽ không nuông chiều dung túng với ngươi. Được rồi, ngươi đứng lên đi."

Mạn Yêu lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi "Đa tạ bệ hạ khoan hồng độ lượng!"

Lâm Thiên hoàng nhìn nàng, đột nhiên thở dài: "Ngươi, nha đầu này, lá gan đủ lớn, tâm tư tỉ mỉ trầm ổn, cũng đủ thông minh, lại hiểu đúng mực..... Vô Ưu coi trọng ngươi, ngược lại cũng không tính là hắn ngu ngốc."

Mạn Yêu nhíu mày, cúi đầu, không nói chuyện, lại nghe Lâm Thiên hoàng nói ra lời nói kinh người: "Nếu một ngày kia, ngươi có thể trở thành nhất quốc chi mẫu(hoàng hậu), nhất định có thể làm rất nhiều điều, thậm chí lưu danh thiên cổ cũng chẳng có gì lạ."

Nàng vừa mới ngồi xuống, lại nghe lời này, lập tức đứng lên, thần sắc bất an nói: "Dung Nhạc lấy làm sợ hãi!"

Nàng là đệ tử của Phó Trù, Lâm Thiên hoàng thế nhưng có thể nói ra loại lời nói này, nàng sao lại không kinh hồn cho được. Nàng thăm nghĩ, nếu Lâm Thiên hoàng không phải cố ý thử Phó Trù có hay không có tâm làm phản, vậy thì chính là thử tâm tư nàng đối với Tông Chính Vô Ưu. Mưu đồ hậu vị loại sự tình này, sẽ làm người chết không toàn thay. Mạn Yêu ra một thân mồ hôi lạnh, cảm thấy cùng đế vương này nói chuyện, đâu đâu cũng đều là cơ quan ám tiễn, vừa lơ đãng một chút, khả năng sẽ có đại họa lâm đầu.

Lâm Thiên hoàng thấy nàng biếu tình thấp thỏm, tinh thần khẩn trương, cả người đều ở vào trạng thái phòng bị tác chiến, không khỏi lại cười nói: "Được rồi, trẫm chính là thuận miệng nói nói. Người chỉ cần nhớ kỹ một chút, làm người phải cẩn trọng chú ý đến bốn phận thân phận của mình, ở vị trí gì thì nên làm chuyện gì. Người là tướng quân phu nhân, thì làm việc mà tướng quân phu nhân nên làm. Nếu một ngày kia, người không hề là tướng quân phu nhân, đổi thành một loại thân phận khác, vậy... người nên tuân thủ làm tròn chức trách của thân phận đó. Người..... hiểu không?"

Mạn Yêu thật đúng là không hiểu rõ. Lời nói này tựa hồ thâm ý sâu sắc, nhưng nàng không thể hỏi, chỉ phải cẩn thận mà đáp lại: "Vâng. Đa tạ bệ hạ dạy bảo, Dung Nhạc ghi nhớ trong lòng."

Lâm Thiên hoàng gật đầu, thở dài: "Cho dù hiện tại người không hiểu rõ cũng không quan trọng, chờ tương lai.....nàng sẽ tự hiểu. Được rồi, đi gấp Vô Ưu đi, tương lai nếu có cơ hội, người.....hãy đổi đai tốt với hắn. Hắn là một hài tử cô độc, trẫm thiếu hắn quá nhiều, tóm lại rất hy vọng có một người, có thể ở bên cạnh hắn, cho hắn hạnh phúc."

Mạn Yêu ấn đường rỗi răm, càng ngày càng không hiểu Lâm Thiên hoàng rốt cuộc muốn biếu đạt cái gì? Nếu là người khác nói lời này, cũng không khó lý giải, nhưng Lâm Thiên hoàng..... Vì sao lại có cảm giác kỳ lạ như vậy? Hắn không phải bởi vì một năm trước nàng cùng Tông Chính Vô Ưu dây dưa gút mắt cuối cùng lựa chọn gả cho Phó Trù mà đối với nàng có thành kiến sao? Một năm nay, Lâm Thiên hoàng bẽ ngoài đối với nàng còn tính là lẽ ngô (lẽ nghĩa, đai ngô), nhưng nàng lại có thể cảm nhận được hắn không thích nàng phát ra từ đáy lòng hắn, nhưng hôm nay, thái độ chuyển biến cùng với lời nói này khiến cho người rỗi răm không hiểu, lại thêm nghi hoặc. Không nói đến niêm đai này một cái thân phận là đại diện ấn dấu cả đời người, đừng nói đến nhất quốc chi mẫu, dù tính chỉ là tái giá với một người bình thường cũng không có khả năng.

Thấy Lâm Thiên hoàng đứng dậy phải đi, nàng tạm thời thu liễm nỗi lòng, hành lễ cung tiễn.

Lâm Thiên hoàng đi rồi vài bước, đột nhiên dừng lại, quay đầu lại buồn bã thở dài: "Ngươi nói Vô Ưu đối với ngươi vô tình, nhưng nhi tử của trẫm, không có ai hiểu biết hắn hơn trẫm. Mười mấy năm qua, trước nay chỉ có hắn cự tuyệt người khác, không ai dám cự tuyệt hắn, ngươi là ngoại lệ! Nếu hắn không có đem ý nguyện của ngươi xem đến so với hắn còn quan trọng hơn, hắn nhất định thà rằng huỷ hoại ngươi, cũng tuyệt không cho phép nữ nhân của hắn gả cho người khác! Ngươi là một nữ tử thông minh, nếu không có tự bế nghe nhìn (che đậy tai mắt), sao lại phân biệt không ra thật giả? Trẫm, sẽ ban cho ngươi hai thứ đồ vật khác biệt, chờ thêm mấy ngày, kêu Trần công công đưa đến cho ngươi. Người nhớ lấy, hôm nay, trẫm đối với ngươi nói mỗi một lời mỗi một câu, ngươi không thể nói cho người thứ hai biết. Hai thứ đồ vật kia, lúc ngươi vẫn là tướng quân phu nhân, tuyệt đối không thể mở ra, nếu không, ngươi sẽ trở thành tội nhân thiên cổ của Lâm Thiên quốc."

Mạn Yêu chấn động tại chỗ, tội nhân thiên cổ? Nghiêm trọng như vậy! Nàng kinh sợ vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, ở trong lúc Lâm Thiên hoàng ngưng trọng ánh mắt nhìn nàng chăm chú, nàng theo trực giác mà gật đầu đáp: "Dung Nhạc nhớ kỹ!"

Lâm Thiên hoàng lúc này mới vừa lòng rời đi, Mạn Yêu còn ngơ ngác đứng ở trong đình, trong lòng cực loạn, hình như có ngàn đầu vạn tự (muôn đầu nghìn mối) ở trong đầu nàng ràng rịt thành một đống, lý giải như thế nào cũng lý giải không rõ ràng.

Nàng dứt khoát lắc đầu, cái gì cũng không nghĩ tới, trước hết đem chuyện trước mắt đối với nàng mà nói quan trọng nhất giải quyết xong xuôi lại tính tiếp.

Bước xuống đình, nàng kêu Hạng Ánh lưu tại bên ngoài, một mình đi vào Tư Vân lăng.

.....

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Đòi Phải Thật Lòng (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Kiến tạo (xây dựng tạo nên) Tư Vân lăng nhất định hao tổn rất nhiều tâm tư, nơi này mỗi một cọng cỏ, mỗi một gốc cây, mỗi một tảng đá, mỗi một bậc thang, đâu đâu cũng biểu hiện lên tấm lòng quý trọng của Lâm Thiên hoàng đối với người trong lăng tẩm.

Mạn Yêu không khỏi cảm thán, một nữ tử vì một người nam nhân trả giá cả cuộc đời đẹp nhất của mình, nhưng lúc sinh thời không được trân trọng một cách tốt nhất, không chiếm được tình yêu hoàn mỹ, chết rồi, dù tính cho lăng mộ được tu bổ xây dựng đẹp đến mấy, còn có ý nghĩa gì? Một nữ tử cũng giống như nàng đến từ hiện đại, đối diện trước tình yêu, thương tổn lớn nhất chính là người nàng yêu không yêu nàng, hoặc là trong miệng hắn nói yêu nàng, rồi lại luôn có lý do như vậy như vậy một lần một lần đem nữ nhân khác cướp vào cửa.

Trong mộ thất hàn khí lạnh thấu xương, hơi lạnh tỏa ra mờ mịt, cảm giác như là vào một cái tủ đông lạnh thật lớn được kiến tạo một cách xa hoa, nàng đi vào, liền không tự chủ được mà run lập cập. Chung quanh sương mù lượn lờ trong không khí, ẩn ẩn lộ ra vách tường ngọc thạch màu bích nhạt.

Tông Chính Vô Ưu đang đứng ở trên cầu đá màu trắng bắt ngang ao nước hàn băng, một thân cô độc cực kỳ thê lương lặng lẽ, lạnh lẽo thấu tâm. Biết nàng đã đi vào, ẩn đường hàn khẽ nhúc nhích, lại không có quay đầu lại, hàn băng dưới chân bốc lên những đám sương lượn lờ ở quanh thân hàn, hàn nghe tiếng bước chân của nữ tử khiến hàn ngày đêm thương nhớ nhẹ nhàng chậm chạp bước lại đây, nỗi lòng chợt như sóng triều kích động bách chuyển thiên hồi.

Mạn Yêu chậm rãi bước lên cầu đá, nhìn thân ảnh phía trước đã hao gầy đi rất nhiều, khuôn mặt hàn như cũ tuẫn mĩ tuyệt luân, nhưng trực giác của nàng

lại cảm giác được, Tông Chính Vô Ưu nơi này cùng với hắn ở bên ngoài tựa hồ có chỗ không giống, giống như..... nhu hòa đi rất nhiều. Hắn một mình lảng lặng mà đứng ở nơi đó, nhìn di thể mẫu thân hắn, có vẻ ưu thương mà cô độc. Nàng đi đến bên cạnh hắn dừng lại, nghĩ có nên khách khí chào hỏi trước không? Nơi này cũng chỉ có bọn họ hai người.

"Ly Vương....." Nàng do dự một chút, chậm rãi mở miệng, lại bị hắn đánh gãy.

"Chuyện gì?"

Hắn nhàn nhạt mà vọng lại đây, trong mắt hoàn toàn không thấy tà vọng cuồng ngạo như ngày thường, hắn hỏi đến trực tiếp như vậy, khiến nàng ấp ú toát những lời nói từ trước toàn bộ đều nghẹn trở về. Nàng cuống quít rũ mắt, nhìn thấy dung nhan nữ tử trong quan tài thực mỹ lệ thuần tịnh đến làm cho ông trời cũng sê đố kỵ, một loại cảm giác như thần thánh.

"Ta..... Là tôi trả lại cây quạt cho ngươi, vật quý trọng như vậy, không thích hợp để ở chỗ ta." Không biết như thế nào, lời nói ra trước lại là chuyện này, nàng từ trong tay áo lấy ra cây quạt, đưa tới trước mặt hắn.

Tông Chính Vô Ưu nhìn thoáng qua, không tiếp, khẽ nhíu mày nói: "Muốn bảo tồn tánh mạng của người mà nàng muốn bảo hộ, cũng cần yêu cầu có một ít nhân thủ đáng tin cậy. Nàng nếu không nghĩ muốn thiêu ta, coi như đó là, ta hoàn trả lại..... đêm hôm đó, ta tổn thương nàng...."

Đêm hôm đó.....

Trái tim Mạn Yêu đột nhiên một trận đau đớn, đây là hắn từ thân thể nàng đánh giá ra giá trị sao? Nàng nhịn không được cười rộ lên, chua xót nói: "Nghe nói sát thủ Vô Ẩn lâu toàn bộ đều là giá trên trời, không thể tưởng tượng được..... Thân thể ta, đáng giá như vậy."

Ngữ khí của nàng tràn ngập châm chọc, trong lòng bi thương vô cùng.

Tông Chính Vô Ưu lồng ngực đột nhiên chấn động, làm như lúc này mới ý thức được chính mình rốt cuộc đã nói cái gì, trong lòng một trận ảo não, thấy nàng buông cây quạt xuống, xoay người muốn rời đi, hắn bỗng nhiên hoảng sợ, theo bản năng bắt lấy tay nàng. Mạn Yêu lại ném tay hắn ra, hắn khẩn cấp bắt lấy không bỏ. Mạn Yêu môi hàm châm chọc, tự giễu mà cười.

Tông Chính Vô Ưu không thể chịu đựng được nhất chính là nàng tươi cười như vậy, hắn buột miệng thốt ra, cuộc đời này lần đầu tiên nói ba chữ kia:

"Thực xin lỗi!"

Hắn thật sự không phải cái ý tứ kia, hắn không biết chính mình như thế nào lại nói ra như vậy, thân thể của nàng, sao có thể dùng hai chữ "Giá trị". Hắn chưa bao giờ sê giải thích, cũng chưa từng trước mặt bất kỳ ai giải thích qua cái gì.

Một tiếng "thực xin lỗi" thốt ra, không cần nghĩ ngợi, khiến động tác xoay người của nàng nháy mắt đình trệ, kinh ngạc vô cùng quay đầu lại nhìn hắn, liền thấy được đáy mắt hắn hiện lên sự hối hận cùng tự trách. Nàng sững sốt, nàng cho rằng người như hắn cả đời đều sẽ không đổi với bất luận kẻ nào nói tiếng xin lỗi. Đây đại khái là giới hạn lớn nhất của một người kiêu ngạo tự phụ như hắn đi? Động tác hắn bắt lấy nàng vội vàng như vậy, vội vàng đến giống như là sơ hãi nàng rời đi, làm cho trong lòng nàng vừa mới bốc lên phẫn nộ cùng chua xót thế nhưng trong nháy mắt biến mất vô tung tích. Nàng ngơ ngác mà nhìn hắn, đã quên nên phản ứng như thế nào.

"A Mạn" hắn kêu nàng, ánh mắt ảm đạm, giọng nói hơi hơi khàn khàn nói: "Nếu đã tới rồi, liền lưu lại bồi bồi ta một lát. Đây là mẫu thân ta, nàng hành lễ với người đi." Hắn lôi kéo tay nàng, đem nàng còn đang ngạc nhiên túm đến bên người hắn kéo đi, động tác cùng ngữ khí giống như là một hài tử thực hiếu thuận lôi kéo người yêu đầu tiên lúng túng đi ra mắt mẫu thân.

Mạn Yêu có chút phản ứng không kịp, nàng quen biết qua một Tông Chính Vô Ưu cuồng vọng tự phụ, quen biết qua một Tông Chính Vô Ưu tà mị ôn nhu,

cũng quen biết qua một Tông Chính Vô Ưu lãnh khốc vô tình, chính là chưa thấy qua một Tông Chính Vô Ưu giống như người thường sẽ xin lỗi sẽ tự trách sẽ biểu lộ chân tình!

Nàng dựa theo thân phận cùng quy tắc lễ phép hướng di thể Vân Quý phi hành lễ, mang theo mươi hai vạn phần thành kính, biểu đạt sự kính trọng của nàng đối với nữ tử trong quan tài.

Tông Chính Vô Ưu bỗng nhiên khom lưng duỗi tay vào trong quan tài ngọc thạch từ trong những đóa hoa sen băng ngọc kia lấy ra một thứ, đưa cho nàng, "Đây là quà gấp mặt mẫu thân cho nàng, nàng nhận đi."

Đó là một phiến lá cây thoạt nhìn cực kỳ bình thường, có màu xanh biếc trong suốt nhất trên thế gian này, chỉ cỡ bàn tay, phiến lá hơi dày, hình dạng tựa như lá phong, có xẻ bảy thùy. Nàng không hỏi cái này là cái gì, chỉ dùng đôi tay tiếp lấy, thật cẩn thận bỏ vào trong tay áo, hàn khí lạnh băng mịt mờ trên phiến lá dán vào da thịt nàng, chạy thẳng tiến vào phế phủ nàng, nàng không tự chủ được mà rùng mình.

Một thất này vốn là thực lạnh, hàn khí quá nặng, nàng chỉ mặc một kiện áo lụa đơn bạc, giờ phút này có chút chịu đựng không được hàn khí xâm nhập.

Một kiện áo choàng hồ cừu màu trắng lập tức khoác lên người nàng, đó là ngày ấy Tông Chính Vô Ưu vừa mới tiến vào, Lâm Thiên hoàng kêu người đưa tới, hắn vốn muốn đem vứt đi, không nghĩ tới sẽ có lúc dùng đến.

Mạn Yêu nhịn không được quay đầu lại nhìn hắn, hắn cũng chỉ mặc một cái áo đơn, lại ở chỗ này một tháng rồi, hắn không cảm thấy lạnh sao? Nàng lại nghĩ tới lần đầu gặp gỡ, hắn cho nàng cảm giác cực kỳ giống này băng trong hồ nước, từ rất xa, đều có thể cảm nhận được cổ lạnh lẽo thăng thẩm vào lòng người. Thì ra là như vậy, không biết muôn có được thói quen lạnh băng như vậy, yêu cầu cần bao nhiêu ngày đêm dày vò chịu đựng?

Không biết vì sao, trái tim đột nhiên có một tia đau đớn xẹt qua.

Hồ cùu trên người đã đem nàng bọc lại thật chặt, nhưng nàng vẫn còn cảm thấy lạnh, lại rùng mình, lập tức bị ôm vào một cái vòng ôm ấp thật rộng. Thế nhưng lại không cảm thấy đột nhiên, động tác của hắn thực tự nhiên, như là sớm đã ở trong lòng luyện tập qua vô số lần. Hắn đem nàng ấn lên trước ngực hắn, ý muốn dùng chính thân thể lạnh băng của mình sưởi ấm cho nàng.

Mạn Yêu một thân cứng đờ, không thể nhúc nhích. Cái ôm này của hắn cũng không ấm cúng, nhưng nàng lại không muốn đẩy ra, cũng không muốn giãy giụa thật kỳ dị. Bên tai vang lên câu nói kia của Lâm Thiên hoàng: "Nếu hắn không có đem ý nguyện của ngươi xem đến so với hắn còn quan trọng hơn, hắn nhất định thà rằng huỷ hoại ngươi, cũng tuyệt không cho phép nữ nhân của hắn gả cho người khác! Người là một nữ tử thông minh, nếu không có tự che đậy tai mắt lại, sao lại phân biệt không ra thật giả?"

Là như thế này sao? Nàng bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi, thế nhưng không dám nghĩ tiếp. Nhịn không được nhăm mắt lại, một dòng khí tên là tuyệt vọng kích động lưu chuyển ở quanh thân hai người, chậm rãi rót vào nội tâm nàng và hắn, làm cho tâm bọn họ cũng đi theo mà tuyệt vọng lên. Lần trước, nàng an tĩnh không hề kháng cự như vậy ở trong lòng ngực hắn, đã là chuyện trước kia thật lâu thật lâu rồi.

"A Mạn, nàng..... có từng hối hận không?" Tông Chính Vô Ưu nhìn dạ minh châu ở trong một góc phát ra ánh sáng trắng bệch, gắt gao ôm lấy nữ tử trong lòng ngực, nhẹ nhàng hỏi.

Mạn Yêu đáy lòng chấn động, hối hận? Từ lúc từ biệt ở gian thạch thất ngầm một năm trước kia, một ý niệm của nàng khiến cho hạnh phúc trở nên xa xôi không thể với tới, một năm nay, nàng cũng từng hỏi qua chính mình, nếu lúc ấy không quyết tuyệt như vậy, cho hắn một lần cơ hội, lại sẽ là có kết quả gì? Vấn đề này không có đáp án.

Bởi vì nàng không xác định được một khắc kia, theo như lời hắn nói thật tình có phải hay không hắn vì nàng lại thiết lập lại một cái cấm bẫy ngọt ngào khác?

Hiện giờ, sau khi phân biệt một năm, gặp lại, hắn biểu hiện ra đủ loại hành vi, khiến nàng không dám cân nhắc. Nàng sợ hãi nhận rõ một sự thật, bọn họ cùng với hạnh phúc gặp thoáng qua, là bởi vì kiêu ngạo cùng chấp nhất của nàng.

Việc đã đến nước này, dù tính cho là hắn sau đó thật sự yêu nàng, lại có thể như thế nào? Thân phận của nàng, chủ định bọn họ vĩnh viễn sẽ không có kết quả. Nàng ở trong lòng ngực hắn lảng lặng mà cười, cười đến chua xót mà bi thương, nàng nói: "Không hối hận." Bởi vì nàng chính là loại tính cách này, cho dù lại tới một lần, lấy ngay tình hình lúc đó, chính mình vẫn là sẽ làm ra lựa chọn tương đồng, cho nên, hối hận cũng không thay đổi được gì.

"Không hối hận." Nàng đáp, như cũ vẫn an tĩnh ở trong lòng ngực hắn, không có giây giu, lại nghe hắn bi thanh cười nói: "Nhưng ta..... Hối hận."

Hắn nhắm mắt lại che lại hối hận cùng tuyệt vọng ở đáy mắt, hắn nắm thật chặt hai tay mình, cười thảm không tiếng động. Nàng không hối hận, thì sẽ không giống hắn thống khổ như vậy; nàng không hối hận, mới có khả năng sống thực hạnh phúc.

Thân hình Mạn Yêu kịch liệt chấn động, kinh ngạc vô cùng mà ngẩng đầu nhìn hắn, có chút khó có thể tin được.

Hắn nói..... Hắn hối hận!?

Hối hận cái gì? Hối hận lúc trước không nén lửa gạt, lợi dụng nàng, hay là hối hận không nén thả nàng đi? Mặc kệ là cái gì, đáy lòng nàng vô cùng khiếp sợ, khiếp sợ hắn một người kiêu ngạo tự phụ như vậy, thế nhưng sẽ đối với nàng nói hai chữ "Hối hận"!

Tông Chính Vô Ưu lúc này buông ra nàng, một lần nữa đem quạt xếp mặc ngọc nhét vào trong tay nàng, quay người đi, ngữ khí đậm mạc nói: "Nàng đi đi."

Mạn Yêu mím môi, môi sắc tái nhợt, hai tay chạm nhau trong nháy mắt, tay hắn, so với băng còn lạnh hơn. Nàng giơ tay cởi bỏ áo choàng lông cừu, đem áo

choàng khoác lên trên người hắn, rồi mới mới xoay người rời đi.

Tông Chính Vô Ưu không động đậy, cũng không có quay đầu lại nhìn nàng, cũng giống như lúc nàng tới như vậy, hắn lẳng lặng mà cảm giác nàng rời đi, không nói một câu.

Mạn yêu ngớ ngẩn ngẩn ra khỏi gian mộ thắt kia, trời đã tối rồi, bên ngoài hơi nóng trong không khí vẫn như cũ nóng cuồn cuộn, như lửa đập vào mặt, lập tức hòa tan hàn khí quanh thân nàng, lại không làm tan chảy bi thương trong nội tâm của nàng. Nàng bỗng dừng nhắm mắt lại, đôi mắt khô khốc đau đớn, có thứ gì đó đã miêu tả thật sinh động, nàng vẫn cứ không dám nghĩ tới, chỉ sợ nếu nghĩ tới, thế giới của nàng sẽ là nghiêng trời lệch đất.

Hạng Ánh nhìn đến sắc mặt nàng trắng bệch, hoảng sợ, vội hỏi: "Chủ tử thân thể ngài không thoải mái sao?"

Mạn Yêu lắc đầu, hắn đỡ nàng lên xe ngựa, một đường chạy như bay trở về phủ Tướng quân, lại có chút vội vàng, như là đang trốn tránh cái gì. Trong tay áo, cây quạt lại bị thả trở về, còn nhiều thêm một thứ, một chuyến này của nàng, không có được thứ nàng muốn, còn dẫn đến một khoang ngực đầy tâm sự.

Trong phủ Tướng quân Phó Trù đã ở Thanh Mịch viên đợi nàng một canh giờ.

Nàng tiến vào, xa xa nhìn thấy Phó Trù một mình cô độc ngồi ở phòng ăn, hắn đang phát ngốc nhìn trước mặt đầy bàn toàn là thức ăn, chung quanh một người cũng không có, toàn bộ Thanh Mịch viên an tĩnh đến có chút không tầm thường.

Mạn Yêu vốn định trước gọi hắn một tiếng sau đó lại đi tắm gội thay quần áo, nhưng lại nhìn nhìn hai thứ đồ vật trong tay, nhớ tới phản ứng lúc trước của Phó Trù khi nhìn thấy cây quạt này, vẫn là quyết định đi tắm các trước đem đồ vật cất đi, để tránh lại chọc hắn không vui.

Nàng xoay người, liền hướng tầm các bước qua, nhưng chỉ đi được một đoạn ngắn, đột nhiên nghe được phòng ăn truyền đến "Quang" một tiếng vang lên, sau đó là "bùm bùm" phát ra âm thanh bàn bị quăng chén đồ bể, chấn động đến nàng đầu óc phát ngốc, trong lòng kinh ngạc, vội vàng quay lại, ở ngã rẽ đúng lúc đụng phải Phó Trù đang đi nhanh tới. Nàng sững sốt, sắc mặt của hắn so với trước đó còn muộn kém hơn, đôi môi luôn luôn ôn nhuận giờ trăng đến dọa người. Mà ánh mắt hắn khi nhìn thấy nàng một khắc kia thay đổi vô số biểu tình, nhưng mà một câu cũng không nói.

Phó Trù khi nãy ở phòng ăn, trong lòng tràn đầy mệt mỏi cùng buồn bực. Hắn ở trước bàn phong phú đầy thức ăn, trong lòng có vài phần chờ đợi, vài phần lo lắng, vài phần chua xót, vài phần lo âu, cảm xúc pháp phồng không chừng, trong lòng phức tạp vô cùng.

Hắn lần đầu tiên cảm thấy thời gian thật dài thật lâu, mỗi một khắc đều dày vò đến cực độ. Vững vàng trấn định luôn luôn được hắn lấy làm tự hào vào giờ phút này trở nên không chịu nổi một kích. Hắn chưa từng nếm thử qua tâm tình lo được lo mất giống như vậy, chỉ cảm thấy một lòng theo thức ăn lạnh lẽo mà một tấc tấc cũng biến lạnh đi. Ban ngày nàng đuổi theo hắn dò hỏi hắn có hay không bị thương, vì hắn mà nàng có biểu tình lo lắng, mang đến cho hắn thật lớn ám áp cùng vui sướng, hiện giờ ở trong nôn nóng chờ đợi toàn bộ đều lạnh xuống. Nàng muốn gặp Tông Chính Vô Ưu, hắn để nàng đi, không cho người nào đi theo dõi điều tra, sợ nàng không vui. Mặc cho nàng đi gặp, là kẻ thù của hắn, cũng là người nam nhân đầu tiên của nàng.

Trên người hắn có thương tích cả nghỉ ngơi cũng không có, liền vội khẩn cấp xử lý xong công vụ, sớm tối nơi này chờ nàng trở về, hắn tin tưởng nàng là người có chừng mực, tin tưởng nàng biết lấy thân phận của chính mình nên làm cái gì không nên làm cái gì.

Chính là vì sao? Nàng vừa đi đó là hơn nửa ngày, trời đã tối rồi, nàng còn chưa trở về. Nàng đã quên, hắn nói kêu nàng sớm một chút hồi phủ, hắn nói phải đợi nàng ăn cơm chiều.

Nói là hắn phẫn nộ, cảm giác mất mát, không bằng nói.....là hắn thương tâm!

Đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được, như thế nào là thương tâm!

Từ nhỏ đến lớn, hắn giỏi về ẩn nhẫn, cho dù là ở trong ngày đại hôn, nàng cho hắn đội một cái nón xanh lớn như vậy (căm sừng), khiến hắn bị toàn bộ người trong kinh thành chê cười, hắn cũng vẫn cứ có thể ôn hòa cười nói đổi mặt với ánh mắt mịt mờ cười nhạo của mọi người. Hắn thật sự không để bụng sao?

Vậy thì không có khả năng, cho dù tính là không yêu, đây cũng là một chuyện mà bất cứ một người nam nhân nào cũng không thể chịu đựng được nhất, huống chi khi đó, nàng đã lặng lẽ đi vào tim hắn.

Hắn không thể không tự suy nghĩ, nàng cùng Tông Chính Vô Ưu ở bên nhau sẽ nói chuyện gì? Họ ở bên nhau sẽ làm chuyện gì? Họ ở bên nhau, tâm vốn có thương tổn cùng ngăn cách có thể hay không dần dần lại một lần nữa hướng về một chỗ? Từ đây nàng lại không thể nào lưu lại một chút ít khe hở tiếp nhận hắn!

Hắn cảm thấy chính mình có phải hay không điên rồ? Thế nhưng vì một nữ nhân mà đến nước này! Hắn cuối cùng khống chế không được, ném đi bàn ăn đầy thức ăn đã nguội lạnh nhìn thấy khiến đôi mắt hắn đau đớn, đi nhanh ra cửa. Nhưng mà lại chưa từng dự đoán được, nàng thế nhưng đúng lúc này đứng ở trước mặt hắn.

"Tướng quân!" Nàng kinh ngạc mà kêu một tiếng, nhìn cả người Phó Trù tản ra mãnh liệt hơi thở nói không nên lời là vui hay là giận cùng với bình thường ôn hòa khác nhau như hai người, nàng ngạc nhiên nói: "Tướng quân vì sao nổi giận đúng đúng? Là trách ta vě trě sao?"

Phó Trù ánh mắt phức tạp ở trên mặt nàng lưu luyến, giật giật môi, vẫn như cũ không ra tiếng.

Mạn Yêu đi đến trước mặt hắn, mắt thăm dò nhìn vào phòng ăn, ly bàn chén hỗn độn thức ăn đầy nền đất, nhíu mày lại hỏi: "Ngươi đem cái bàn xốc ngã,

buổi tối chúng ta ăn cái gì?"

Đây chỉ là một câu nói cực kỳ đơn giản mà bình thường, nhưng mà, chính là những lời này, rót vào trong lòng ngực của Phó Trù, buôn bức nỗi giận bỗng nhiên toàn bộ tiêu tán. Đôi môi hắn vừa động vài cái, như một người ngốc ngây ra mà ấp úng hỏi: "Nàng..... Còn chưa có ăn cơm sao?"

Mạn Yêu giương lên lông mi dài mà nồng đậm, kỳ quái mà nhìn hắn, đương nhiên nói: "Đương nhiên là chưa có ăn. Người không phải nói phải chờ ta trở về cùng nhau ăn cơm chiều sao?"

Thì ra nàng vẫn còn nhớ rõ! Phó Trù ăn đường vừa động, bước xa tiến lên một cái, đột nhiên một tay từ sau lưng đem nàng ôm lấy, ôm thật sự chặt, giống như muốn đem toàn thân sức lực đều dùng hết, cứ việc sê xé nứt miệng vết thương, hắn cũng không muốn buông tay, hắn chính là phải dùng loại đau đớn khắc sâu này, để chứng minh hắn có tình yêu, chứng minh trong ý nghĩa tồn tại sống sót của hắn không chỉ có cùu hận. Một đời người, hắn là phải lưu lại chút gì đó, yêu cũng tốt, hận cũng được, tóm lại phải có một chút chỉ thuộc về chính mình, như vậy mới không thẹn đi tới nhân thế một chyện.

"Dung Nhạc, nàng sẽ không rời ta đi, đúng không?" Hắn thấp giọng lẩm bẩm hỏi.

Cái loại dò hỏi này thật cẩn thận mang theo cầu xin khiêm Mạn Yêu hơi hơi sững sốt, ngực bị hắn ép chặt đến phát đau, muốn giơ tay lấy cánh tay hắn ra, Phó Trù cúi đầu thấy đồ vật nàng nắm trong tay, ánh mắt ngưng động, đem cánh tay lại buộc chặt thêm vài phần.

Mạn Yêu nhíu mày nói: "Tướng quân đây là làm sao vậy? Ta bất quá là vã trẽ một chút....." Nàng một câu còn chưa nói xong, Phó Trù đột nhiên buông thân thể nàng ra, hai tay nâng mặt nàng lên, liền thẳng tắp hướng môi nàng hôn lên, vội vàng đến như là muốn chứng minh cái gì. Mạn Yêu tức khắc bức bối, dùng sức đẩy hắn ra, kêu lên: "Phó Trù! Người rõ cuộc làm sao vậy?"

Phó Trù sững sốt, sau đó thế nhưng lại cười, nàng lần đầu tiên kêu tên của hắn, tuy rằng cả tên lẫn họ.

Mạn Yêu bị hắn cười đến không thể hiểu được, cảm thấy hôm nay Phó Trù cùng Tông Chính Vô Ưu tại sao giống nhau như vậy, hỉ nộ vô thường, nàng xoay người đi vào trong phòng, đối với phong phú thức ăn bị đánh đổ trên mặt đất thở dài: "Thật đáng tiếc, đều là món mà ta thích ăn."

Phó Trù vừa nghe, lập tức tiến lên ôm chặt nàng, tâm tình rất tốt, cúi đầu hôn lên trán nàng, mặt mày hớn hở nói: "Không sao, ta hiện tại liền mang nàng đi thử lâu chọn tất cả các món mà nàng thích ăn, toàn bộ đều kêu họ làm, nếu một cái bàn không đủ, chúng ta kêu thêm mấy bàn."

Dùng giọng điệu sủng (cưng, yêu thương) một hài tử, muốn đem tất cả tình yêu của chính mình thông qua việc này toàn bộ rót vào trong lòng nàng. Mạn Yêu ngơ ngác nhìn hắn, nàng vẫn là lần đầu tiên thấy Phó Trù lộ ra tươi cười nhẹ nhàng thoái mái như vậy lại thập phần thỏa mãn, giống như vì một câu nói của nàng, toàn bộ thế giới trở thành là của hắn, nàng nói: "Vậy ngươi trước hãy buông ta ra, nếu ngươi đem ta ép chết rồi, một hồi gọi nhiều món ăn đi chăng nữa, ta cũng ăn không được."

Phó Trù nghe xong sững sốt, vội vàng buông cánh tay ra, lôi kéo tay nàng, nở nụ cười, mặt mày hớn hở nói: "Vâng, thưa phu nhân!"

Một đêm này, Phó Trù cơ hồ gọi toàn bộ món ăn của đệ nhất túu lâu ở kinh thành, bày suốt chín bàn, nàng ngăn cản cũng không được, Phó Trù không ngừng cười nói: "Khó có được ta muốn dựa theo ý mình mà làm một chuyện, nàng thành toàn cho ta đi. Coi như là.....phương thức ta sủng nàng, hoặc là, nàng đôi khi sủng ta một lần."

Nàng không phải là người không có cảm giác, nàng cũng là người có máu có thịt có cảm tình! Một Phó Trù như vậy, nàng không thể làm lơ được.

Trở về phủ đã khuya rồi, lúc chuẩn bị đi ngủ, nàng phát hiện phía sau lưng

Phó Trù quần áo lại nhiễm huyết, liền sai người cầm thuốc trị thương cùng vải vóc tới, chuẩn bị thay hắn đổi thuốc bao lại, nói như thế nào cũng là vì bồi nàng đi ra ngoài ăn cơm mới động tới miệng vết thương. Nàng đem Phó Trù ấn ngồi ở trên ghế, duỗi tay đi cởi xiêm y của hắn, lại bị hắn bắt lấy tay nàng.

Phó Trù lắc đầu nói: "Vẫn là kêu Thường Kiên đến đây đi."

Mạn Yêu phất tay hắn ra, giận liếc mắt một cái, nói: "Ngươi cũng không nhìn xem bây giờ là giờ nào, Thường Kiên cũng phải nghỉ ngơi a. Chỉ là đổi thuốc trị thương mà thôi, ai đổi cũng chẳng phải giống nhau." Dứt lời cũng mặc kệ hắn có đồng ý hay không, liền cởi áo trên của hắn ra.

Phó Trù nhìn biểu tình giận trách mắng của nàng chợt lóe rồi biến mất, ngoài ý muốnn tâm hoa nở rõ, đều đã quên đau đớn trên người, cũng không ngăn cản nữa.

Mạn Yêu cởi bỏ vải bỗ trăng che đầy lên miệng vết thương của hắn đã ướt đẫm máu tươi, lúc miệng vết thương hiện ra ở trước mặt nàng, nàng cả người lẩn tâm đều không thể ức chế được mà run rẩy.

Đó là một cái lỗ máu sâu thăm, ở chính giữa xương cột sống của hắn, làm như bị móc câu sắc nhọn hoàn toàn xuyên thủng, lộ ra xương trăng. Miệng máu bên cạnh có vết xước của gai ngược cào qua, kéo theo máu thịt cuộn ngược, nhìn thấy ghê người.

Đảo câu xuyên cốt?! (Móc câu xuyên qua xương) Hình phạt tàn khốc như vậy, nàng đã từng nghe qua, lại chưa từng nghĩ tới nàng sẽ chính mắt nhìn thấy, hơn nữa là ở trên người trưởng phu của nàng!

Nàng nhìn đến cứng đờ, có chút không dám tin tưởng, ban ngày, hắn thế nhưng mang theo miệng vết thương như vậy tới bồi nàng ngồi, ôn nhu cùng nàng nói chuyện, săn sóc giúp nàng chuẩn bị xe cũng không ngại người mà nàng muốn gặp là Tông Chính Vô Ưu, còn đối với nàng nói chỉ là một chút thương nhỏ mà thôi! Buổi tối, hắn lại mang theo miệng vết thương như vậy kêu người

chuẩn bị thức ăn đầy bàn ngồi chờ nàng trở về, bởi vì nàng về trễ mà tức giận đến ném cái bàn đi, nhìn thấy nàng lại một câu trách cứ cũng không có, cao hứng vui vẻ mang nàng đi ra ngoài ăn cơm, lăn lộn một buổi tối!

Nàng thật sự cho rằng hắn bị thương không nghiêm trọng, bởi vì nàng hoàn toàn nhìn không thấy hắn lộ ra bất luận cái gì không khoẻ hoặc vẻ mặt thống khổ nào, nàng chỉ nhìn thấy trong mắt hắn vui sướng ít có được chân thật mà dày đặc như vậy, ở trước mặt nàng thịnh phóng tỏa ra.

Hốc mắt đột nhiên đỏ lên, nàng đứng ở tại chỗ, chân tay luống cuống. Nếu lúc này, nàng còn làm bộ không biết đến cảm tình của hắn, nàng cảm thấy chính mình thực ti tiện, nhưng mà..... nếu biết thì như thế nào? Còn không bằng không biết.

Phó Trù ngoài đâu nhìn lại, thấy sắc mặt nàng trắng bệch, hốc mắt phiếm hồng, vội nói: "Khiến nàng sợ?"

Mạn Yêu nhấp môi, lắc đầu, run run đưa tay cầm khăn ướt ở bên cạnh nhẹ nhàng lau vết máu bên cạnh miệng vết thương, nàng rõ ràng cảm giác được thân thể Phó Trù run lên một chút, sau đó da thịt căng chặt muốn chết. Nàng ngăn không được hỏi: "Rất đau phải không?"

Đây là cái vấn đề ngu ngốc, không cần nghĩ cũng biết, nhất định là cảm giác đau đến khiến cho người muốn lập tức chết đi.

Nhưng mà, Phó Trù lại nhàn nhạt nói: "Quen rồi."

Mười ba năm, mỗi năm một lần, đau khổ xuyên cốt, vì làm cho hắn nhớ kỹ hận. Hắn nhớ kỹ hận, cơ hồ quên mất chính mình cũng là một con người, thẳng đến khi nàng xuất hiện, hắn mới ý thức được, hắn cũng có thắt tình lục dục, cũng có ái hận thật lòng!

Mạn Yêu trong lòng chấn động, đau như vậy, cũng có thể quen sao? Nàng cúi đầu, phát hiện trên xương cột sống, một cái tiếp một cái từ trên đi xuống, dấu vết

tù nhạt tới đậm, nàng yên lặng đếm một chút, mười ba cái!

Thế nhưng có mười ba cái!

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Đòi Phải Thật Lòng (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Đau đớn như vậy, hắn chịu đựng qua mười ba lần! Vì sao? Hắn là một người giỏi tính toán mọi chuyện đến chu toàn như vậy, hắn là Vệ quốc Đại tướng quân tay cầm trọng binh, quyền khuynh triều dã, đến tột cùng là vì nguyên nhân gì khiến cho hắn cam tâm tình nguyện chịu đau đớn xuyên cốt đến mười ba lần?

Mạn Kêu không thể nói rõ chấn động của nội tâm vào lúc này, nàng hiện giờ mới phát hiện được rằng, nàng đối với trượng phu của mình kỳ thật hoàn toàn không hiểu biết gì cả, nàng chỉ nhìn thấy hắn bẽ ngoài quang hoàn, biểu hiện ôn hoà, rất giỏi tính toán, lại không biết thân thế hắn, trưởng thành, cùng với quá khứ.

Nàng cẩn thận mà giúp hắn đổi xong thuốc, lấy vải bao miệng vết thương lại, không kêu Linh Nhi, chính mình tự đem đồ vật đơn giản thu thập dọn dẹp.

Phó Trù nhìn nàng động tay cũng không gọi người, hắn lảng lặng nhìn nàng, cảm thấy nàng trong giờ phút này, như là một thê tử đang vì trượng phu bận rộn, trong lòng tràn ngập hạnh phúc cùng thỏa mãn. Giờ khắc hạnh phúc này làm cho trong lòng hắn không lý do mà sinh ra một tia sợ hãi, hắn sợ hãi loại hạnh phúc này sẽ biến mất, sợ hãi người mang cho hắn hạnh phúc cuối cùng sẽ rời hắn而去! Kẻ thù mà hắn phải đối phó là nam nhân trong lòng nàng, cho dù hắn không hề lợi dụng nàng, nhưng lúc chỉ chọn một trong hai người, nàng sẽ lựa chọn như thế nào? Hắn đứng lên, lặng lẽ đi đến sau lưng nàng, duỗi tay ôm eo nàng, động tác thật cẩn thận như vậy tiết lộ nội tâm hắn bất an cùng sợ hãi, nhẹ giọng hỏi: "Dung Nhạc,...sau này nàng đừng rời khỏi ta, nàng vĩnh viễn cùng ta đi đến cuối đời, được không?"

Mạn Yêu sững sốt một chút, ánh mắt hơi lóe, nhàn nhạt cười nói: "Thân phận này của ta..... không bồi cùng ngươi, còn có thể đi đâu?"

Phó Trù chuyển người nàng lại, vỗ hai vai nàng, ánh mắt ở trên mặt nàng lưu luyến trăn trọc, âm thanh vô cùng ôn nhu, tình thâm lưu luyến nói: "Dung Nhạc, ta hy vọng có một ngày, nàng lưu tại bên người ta không phải bởi vì nàng vô lực thay đổi thân phận hòa thân công chúa, mà là nàng muốn lưu tại bên người ta, bởi vì ta là nam nhân mà nàng cho rằng đáng giá phó thác chung thân, ta muốn nàng cam tâm tình nguyện! Ta cho phép trong lòng nàng có người khác, nhưng mà, nàng có thể hay không..... chưa cho ta cho dù chỉ là một chỗ trống rất nhỏ, ít nhất khiến cho ta có cơ hội đi vào trong lòng nàng?" Có lẽ vĩnh viễn công chiếm không được lãnh địa của người khác, nhưng ít ra phải có một cơ hội. Có cơ hội, sống được mới có hy vọng.

Mắt hắn mang chờ đợi ngóng nhìn nàng, tư thái hèn mọn như vậy, khiến trái tim Mạn Yêu run lên. Hắn lại đòi muốn nàng thật lòng! Đầu óc nàng bỗng nhiên thanh tịnh lên, hắn có thể yêu cầu nàng hoàn thành hết trách nhiệm của một thê tử, cũng có thể cảnh cáo nàng tuân thủ bổn phận của một thê tử, nhưng mà.....

Hắn muốn chính là tấm lòng của nàng, nàng hồi đáp lại cảm tình!

Mạn Yêu giương mắt đối diện với ánh mắt hi vọng mong chờ của hắn, khép miệng mỉm cười, khâu khí lại là mỏng lạnh nói: "Vậy..... Tướng quân có thể hay không.....ít lợi dụng ta một chút?"

Ánh mắt Phó Trù biến đổi, tức khắc nắm chặt mười ngón tay, chẽ trụ đôn vai đơn bạc của nàng, ánh mắt cùng lời nói tràn đầy giãy giụa cùng đau đớn, nói: "Dung Nhạc, nàng có biết hay không? Mang đến thương tổn cho nàng..... Ta so với nàng còn thống khổ hơn..."

"Ngươi thống khổ? Vậy ngươi cũng không có dừng lại lợi dụng cùng thương tổn ta!" Mạn Yêu thăng túng mà nhìn đôi mắt thâm trầm đau đớn của hắn, khép miệng nàng ý cười dần dần lạnh băng "Đêm Thưởng hoa yến đó, ngươi cố ý nhiễu loạn tâm tư của ta, âm thầm động tay chân khiến ta vô ý đánh nghiêng

chén trà bị Tôn tiếu thư ghen ghét, ta một lòng muốn tránh sóng gió, ngươi lại trăm phương ngàn kế đem ta đẩy hướng đến đầu gió ngọn sóng! Ta không biết ngươi hao hết tâm tư như vậy để ngăn cản Tông Chính Vô Ưu tuyển phi, ngăn cản Lâm Thiên quốc cùng Trần Phong quốc hợp tác, đến tột cùng là vì cái gì? Nhưng mà ngươi lợi dụng ta..... Là thật thật tại tại! Ngươi nói ta chịu thương tổn, ngươi sẽ khổ sở..... Ta tin! Nhưng mà Phó Trù, mặc dù là ngươi đối với ta thật sự có tình, nhưng ngươi lại có thể nào như vậy..... Một bên lợi dụng ta, một bên hướng ta đòi muốn thật lòng?"

Nàng gằn từng câu từng chữ, nói ra rõ ràng vô cùng, nàng đã đem một tầng sa mỏng không thể nói rõ quan hệ cùng sự thật che chắn giữa bọn họ, vô tình mà vạch trần mở ra. Hoàn toàn mặc kệ những lời này nói ra, ai so với ai càng cảm thấy bi ai?

Đôi tay Phó Trù liền cương cứng ở đầu vai nàng, mươi ngón như sắt, nửa phần cũng không thể nhúc nhích. Đối mặt với lời chất vấn của nàng, hắn á khẩu không trả lời được. Con tim kia vừa mới tràn ngập hy vọng, giờ phút này, lại lập lại rơi vào trong bóng tối vô biên.

Mạn Yêu liên tiếp nói như vậy, ngực có chút trất buồn, nàng đem đầu chuyển qua một bên, mồm to mà thở dốc. Nếu không phải hôm nay ý thức được cảm tình Phó Trù dành cho nàng đã sâu đậm, nàng có lẽ vẫn sẽ không nói ra, nàng giơ tay một phen gỡ bỏ ngón tay cứng đờ của hắn đờ ở đầu vai nàng, lui ra sau ba bước, lại đối với hắn nói: "Vừa rồi cái vấn đề kia, ta một lần nữa trả lời ngươi. Nếu có thể, ta cũng sẽ không cả đòi ở bên cạnh ngươi, làm một quân cờ tùy ý người bãi bỏ sắp đặt. Ta là một người, bị người khác coi như quân cờ là thân bất do kỷ, không phải ta mong muốn, có lẽ ta vô lực thay đổi âm mưu cùng lợi dụng của người khác đối với ta, nhưng ta nhất định sẽ khống chế được chính mình, không đem trái tim mình giao cho một người cả ngày chỉ nghĩ tới lợi dụng ta như thế nào. Đây là ta..... Đối với chính mình tồn tại yêu cầu tối thiểu nhất.

Nếu có một ngày, ta khống chế không được chính trái tim mình, ta đây tình nguyện nghiền nát nó." Tựa như phượng thức đối với cảm tình dành cho Tông Chính Vô Ưu. Đối mặt với tình yêu, nàng cố chấp mà quyết tuyệt. Hai người yêu

nhau, ít nhất phải trung thành, đó là chấp nhận duy nhất của nàng, không chứa đựng âm mưu lợi dụng.

Phó Trù chấn động sững sốt, bỗng nhiên cảm thấy thực vô lực. Lúc trước nàng lựa chọn hắn, thì ra là bởi vì nàng biết nàng vĩnh viễn sẽ không yêu hắn! Ý thức này, làm hắn cảm thấy tuyệt vọng. Hắn là một người ở trong bóng tối, có một ngày đột nhiên nhìn thấy một tia ánh sáng, hắn đã sai khi cho rằng ánh sáng kia là vì hắn mà hiện ra, thì ra, bất quá là vì muốn đem hắn nhốt vào trong bóng tối càng sâu hơn.

Đối mặt với cảm xúc mãnh liệt đau đớn thâm trầm như hải của hắn, nàng làm như không thấy, nhẹ rũ đôi mắt, nhàn nhạt nói: "Đi ngủ đi. Những lời này, sau này cũng không cần nhắc lại."

Nàng vô tình sao? Có lẽ đi! Nàng chỉ là cảm thấy, nếu nàng không thể xác định có thể đáp lại hắn, nàng cũng không có quyền lợi yêu cầu hắn vì nàng từ bỏ tâm lợi dụng. Cùng với cho hắn hy vọng, khiến hắn đau khổ giãy giụa ở giữa tình yêu và lợi dụng, rồi lại chờ đợi vô tận, bối rối loay hoay ở giữa hy vọng cùng thất vọng, không bằng làm cho hắn hoàn toàn chết tâm, trở lại quỹ đạo nhân sinh vốn có của hắn.

Đêm hôm đó, bọn họ tương đối im lặng, trong lòng mỗi người đều phân loạn, trăng đêm không ngủ.

Ngày thứ hai, Phó Trù sớm rời đi, Mạn Yêu dùng qua cơm sáng, tâm tư lảng đọng lại, suy nghĩ Ninh Thiên Dịch sắp đi rồi, chuyện ám sát trong mấy ngày này tất phải kết thúc. Nàng an tĩnh ngồi trong phòng, tinh tế suy ngẫm, chuyện đi hôm qua bất lực trở về, chuyện tới hiện giờ, nàng lại phải đi đâu tìm ra Thất tuyệt thảo?

Nàng tiện tay cầm lấy quạt xếp bên gối, liếc mắt nhìn cái hộp gốm mà nàng dùng để đặt chiếc lá cây kỳ lạ, trong lòng vừa động, nàng duỗi tay đem nó mở ra, phát hiện chiếc lá trong hộp kia vốn sinh mệnh xanh tươi no đủ giờ đã khô quắt

đi rất nhiều. Nàng ngẩn người, lấy chiếc lá cây kia để ở trên tay, cảm thấy Tông Chính Vô Ưu dùng một mảnh lá cây làm lẽ gập mặt của Vân quý phi ban cho nàng có chút kỳ lạ, mà chiếc lá cây này lúc trước được đặt ở bên cạnh di thể của Vân quý phi, nói vậy không phải là vật bình thường, nàng nhịn không được nhìn chăm chăm chiếc lá cây, chỉ thấy chiếc lá tựa hồ bởi vì bị mất hơi nước mà biến mỏng đi, bảy thùy giác (góc) của chiếc lá nhìn qua càng thêm rõ ràng mười phần...

Nàng bỗng nhiên nghĩ đến một cái khả năng, có thể hay không...

"Hạng Ánh" Mạn Yêu hướng bên ngoài kêu lên: "Mau đi mời Cửu hoàng tử lại đây một chuyến!"

Cửu hoàng tử vẫn là người chưa tới đã nghe tiếng trước, tiến vào Thanh Mich viên liền lớn tiếng ồn ào: "Li Nguyệt, ta tới rồi, mau ra đây nghênh đón a!"

Mạn Yêu bất đắc dĩ lắc đầu, lão Cửu luôn là như vậy, vừa xuất hiện thì sẽ hận nếu không thể khiến tất cả mọi người chung quanh biết đến. Mạn Yêu nghênh hẵn vào nhà, kêu những người khác lui xuống.

Cửu hoàng tử thấy nàng thẫn bí như thế, lập tức cười nói: "Li Nguyệt không phải là được bảo vật gì, tìm ta tới giám định và thưởng thức đi?"

Mạn Yêu không trả lời, lập tức cầm hộp gốm bên cạnh đưa cho hẵn. Cửu hoàng tử tờ mờ mở ra hộp gốm, lập tức đứng lên, cọ đến bên người nàng, chỉ vào vật trong hộp gốm, vạn phần đắc ý mà cười nói: "Cái...cái này... Người xem xem ta nói nó từ đâu đến, chỉ cần là Li Nguyệt người đã mở miệng, Thất ca hẵn bảo đảm sẽ đoán tuyệt đem Thất tuyệt thảo tặng cho ngươi. Ha, vẫn là ta hiểu biết Thất ca nhất!"

Cứ việc đã đoán được bảy tám phần, nhưng Mạn Yêu vẫn là ngăn không được tâm thần chấn động, không thể tin được nói: "Đây thật là Thất tuyệt thảo?"

Cửu hoàng tử vỗ bộ ngực nói: "Nếu giả bao đổi!"

Mạn Yêu sững sốt, nàng cho rằng Thất tuyệt thảo là một gốc cây thảo, không nghĩ chính là một mảnh lá cây. Tông Chính Vô Ưu thế nhưng dùng phương pháp đơn giản như vậy tôn trọng kiêu ngạo của nàng, giải quyết vấn đề mà nàng khó có thể mở miệng. Không phải bối thí, không phải giao dịch, mà là hắn lấy danh nghĩa của mẫu thân đưa cho nàng lẽ vật gấp mặt, làm quà nàng hành lễ với Vân Quý phi, không cần nàng chịu ơn. Hắn là quá hiểu biết nàng sao?

Yết hầu của Mạn Yêu khô rát, rũ mắt hỏi: "Ngày ấy, ngươi nói Thất tuyệt thảo đối với hắn có ý nghĩa không bình thường, là có ý tứ gì?"

Cửu hoàng tử nói: "Nga, ta cũng là nghe nói. Nghe nói Thất ca khi còn nhỏ bị người ám toán, trúng một loại độc rất lợi hại, Vân Quý phi không biết dùng phương pháp gì hướng Khải Vân đế (phụ hoàng của Dung Tề, Dung Nhạc) ở ngay lúc đó cầu được một gốc cây Thất tuyệt thảo, chọc đến phụ hoàng nổi trận lôi đình, nghe nói đó là lần đầu tiên phụ hoàng đối với Vân Quý phi phát giận, suốt ba tháng không bước vào Vân tư cung. Lúc sau, Vân Quý phi liền sinh bệnh, sau đó bệnh tình cũng không có tốt hơn."

Thì ra là thế! trong lòng Mạn Yêu càng thêm trầm trọng, chiếu nói như vậy, Thất tuyệt thảo đối với Tông Chính Vô Ưu ý nghĩa đích xác không bình thường, nó đại biểu cho tấm lòng thương yêu của Vân Quý phi đối với hắn. Mà hắn, cứ như vậy mà đưa cho nàng. Bảo vật trân quý khó được như vậy, không biết Vân Quý phi làm như thế nào mới có được, chọc Lâm Thiên hoàng tức giận lợi hại đến như vậy?

Nàng lại hỏi: "Đã vì hắn giải độc, vì sao lại có thể bảo tồn đến nay?"

Cửu hoàng tử cầm lấy Thất tuyệt thảo, dùng ngón tay to hơn gấp hai độ dày so với chiếc lá, nói: "Nghe nói lá cây này trước kia dày như vậy, vắt một nửa dịch nước dùng để làm thuốc là có thể giải trăm độc. Dư lại một nửa không dễ dàng bảo tồn, lúc ấy Vân Quý phi kêu người giữ gìn ở ngầm hầm chứa đá của hoàng cung, sau đó lại bị Thất ca bỏ vào trong quan tài. Người xem, rời khỏi mộ thất, đã sắp không dùng được, ngươi phải cho ai dùng, liền mau chóng đem nó

làm thuốc, đừng cô phụ một phen tâm ý của Thất ca."

Mạn Yêu trầm trọng gật đầu.

Cửu hoàng tử nửa nói giỡn nói: "Li Nguyệt, ta thật ghen ghét ngươi!"

Mạn Yêu nói: "Ghen ghét ta cái gì?"

Cửu hoàng tử thở dài: "Ghen ghét Thất ca đối tốt với ngươi a! Thất ca nếu đối với ta bằng năm phần huynh ấy đối tốt với ngươi, kêu ta cả đời này không cưới vợ ta cũng chịu."

Đây là cái gì logic? Mạn Yêu nhịn không được cười rộ lên, đem Thất tuyệt thảo thật cẩn thận mà bỏ vào bên trong hộp gấm, chỉ coi hắn đang nói giỡn, không để ở trong lòng.

Cửu hoàng tử thu lại ý cười, lại nói: "Nếu Thất ca khoan dung đối đãi với phụ hoàng chỉ bằng ba phần khoan dung mà huynh ấy đối với ngươi, cái giang sơn này đã sớm là của huynh ấy, phụ hoàng cũng không đến mức mười mấy năm ưu tư khó ngủ, còn mang tâm bệnh."

Mạn Yêu còn đang cười, tươi cười kia lại là dần dần cứng đờ. Nàng đắp lại nắp hộp gấm, xoay người định đem hộp gấm để trong ngăn tủ.

Cửu hoàng tử tiếp tục nói: "Thất ca nếu có thể dùng một phần tình ý mà huynh ấy đối với ngươi đi đổi đổi Chiêu Vân, dù tính cho ngươi đem Chiêu Vân ném tới trước một cái hố lửa lớn, khiến nàng(CV) hiện tại đi chết, nàng(CV) cũng sẽ không chút do dự vui vẻ cười mà nhảy xuống đi!"

Mạn Yêu bỗng dừng trái tim như bị thắt chặt, dừng lại động tác trong tay, lại cười không nổi. Hắn đây là đang chỉ trích nàng có được tình cảm mà đối với bọn họ mà nói trân quý nhất lại không biết quý trọng. Nàng cười khổ nói: "Tông Chính Vô Ưu..... Hắn đối với ta..... Thực sự có như các ngươi nói tốt như vậy sao?"

Cửu hoàng tử hướng nàng gật đầu thật mạnh, thực nghiêm túc thả thập phần khăng định mà đáp: "Có, tuyệt đối có! Trừ bỏ ngoài ngươi ra, người khác đều biết. Kỳ thật ngươi cũng biết, ngươi chính là không muốn suy nghĩ, không muốn đi tin tưởng. Có lẽ, ngươi là không muốn thừa nhận rời đi Thất ca là ngươi đời này làm ra quyết định sai lầm nhất! Li Nguyệt, thứ ngươi để ý quá nhiều, cảm tình là không có lý trí, nếu chân tình của một người bởi vì bị tổn thương, muốn thu hồi liền thu hồi, vậy còn gọi chân tình sao? Nếu như vậy, Thất ca của ta một năm này cũng sẽ không thống khổ như vậy! Dù sao ngươi cũng đã gả cho người khác, huynh ấy làm cái này cái kia lại có ý nghĩa gì đâu? Ngươi nói có phải hay không? Khụ..... Thứ ta biết đến, ngươi còn có thể không biết? Kỳ thật ngươi cần thận ngẫm lại, cảm tình của một người là bắt đầu như thế nào, thực sự có quan trọng như vậy sao? Kết quả mới là quan trọng nhất đi?!"

Cửu hoàng tử trước nay chỉ lưu luyến pháo hoa, chỉ nói phong hoa tuyết nguyệt đối hôn nhân tránh còn không kịp, thế nhưng có thể nói ra một phen lời nói như vậy, khiến Mạn Yêu kinh ngạc, đối với hắn lau mắt mà nhìn.

Nàng trầm mặc, cảm tình một người khởi điểm là vì lợi dụng, chẳng lẽ không quan trọng sao?

Cửu hoàng tử thấy nàng sắc mặt chuyển tái nhợt, có chút không đành lòng, dương lông mày, nhảy qua đi đến bên người nàng, một bộ dáng bất đắc dĩ hận rèn sắt không thành thép, lại là cười nói: "Ngươi nha ngươi! Ngươi nếu không phải ngươi, ta nhất định đi tìm khói đại gạch gỗ vào đầu ngươi, đem ngươi gỗ cho tinh. Nhưng ngươi chính là ngươi, xinh đẹp như vậy đầu bị gỗ hỏng, ta sẽ đau lòng. Quan trọng chính là, Thất ca mà biết được, nhất định sẽ giết ta! Tính toán, cân nhắc lợi hại, ân..... Ta là nên dùng tay đi." Hắn nói xong dùng ngón tay bay nhanh ở trên trán nàng gỗ một cái, thật sự là dùng sức, giống như gỗ cho hả giận.

Mạn Yêu vỗ cái trán, tâm tình mới vừa rồi trầm trọng như vậy bởi vì có động tác này của Cửu hoàng tử bỗng nhiên trở nên nhẹ nhàng rất nhiều, những vấn đề còn ở đó, nhưng phương pháp Cửu hoàng tử phát tiết cảm xúc thật là khiến nàng

dở khóc dở cười. Hắn trực tiếp như vậy, thích cùng nàng cười đùa, đối với nàng quan tâm có thừa, rồi lại bởi vì Tông Chính Vô Ưu mà trực tiếp biểu đạt bất mãn đối với nàng.

Cửu hoàng tử gõ nàng xong, hắc hắc cười một tiếng, làm như rất vui vẻ đã hả giận, cũng không quên dặn dò nói: "Ngươi ngàn vạn đừng nói với Thất ca, hắn sẽ gõ chết ta! Làm ơn làm ơn, ta đi rồi, có việc lại đến tìm ta, bảo đảm tùy truyền tùy đến." Nói còn chưa dứt lời, người đã ở ngoài Thanh Mịch viên.

Mạn Yêu còn sững sờ ở trong phòng, suy nghĩ như nước. Tông Chính Vô Ưu, Tông Chính Vô Ưu.....

Ánh nắng buổi sáng xán lạn, nàng nhìn hộp gốm trong tay, trong đầu thoáng hiện hai gương mặt Tông Chính Vô Ưu cùng Phó Trù. Thẳng đến Hạng Ânh vào phòng nàng mới tỉnh thẩn, đem Thất tuyệt thảo đưa cho Hạng Ânh, kêu hắn lặng lẽ đưa cho Tiêu Khả. Sau đó cầm quạt xếp mặc ngọc đưa cho hắn, lại dặn dò hắn đi làm vài chuyện.

Buổi chiều lúc Hạng Ânh hồi phủ, Mạn Yêu đang ở trong phòng đi qua đi lại.

Nhân thủ có, độc của Tiêu Khả cũng đã giải, nhưng mà muốn bình ổn chuyện ám sát vẫn cứ không dễ làm.

Hoàng huynh hạ từ lệnh với Tiêu Sát, cần thiết phải giết chết Ninh Thiên Dịch, nếu là nhiệm vụ lần này thất bại, dù tính lần này nàng có thể cứu được bọn họ, chuyện về sau lại không thể đoán trước được. Phải làm như thế nào mới có thể khiến cho hoàng huynh cảm thấy Tiêu Sát đã làm hết toàn lực, ám sát thất bại không phải lỗi của hắn?

Lâm Thiên hoàng lệnh Phó Trù điều tra án này, tìm kiếm chứng cứ, nói vậy cũng là đối với chuyện này có điều hoài nghi. Phải như thế nào mới có thể không cho Phó Trù bắt lấy chứng cứ của Tiêu Sát, lại không khiến cho Phó Trù chịu tội hành sự bất lực? Đồng thời còn muốn bảo đảm Ninh Thiên Dịch an toàn. Thật là đau đầu, nàng nhíu ấn đường, khó có thể giãn ra.

"Chủ tử" Hạng Ânh đem quạt xếp mặc ngọc hai tay dâng lên, nói: "Lâu chủ Vô Ân lâu kêu thuộc hạ hồi phục chủ tử, toàn bộ người Vô Ân lâu đều nghe theo điều khiển của chủ tử."

Mạn Yêu tiếp nhận cây quạt, nắm ở lòng bàn tay, nghĩ đến Thái Tử Lâm Thiên quốc đã từng hao hết tâm tư bỏ ra số tiền lớn đều thỉnh không được sát thủ Vô Ân lâu, hiện giờ thế nhưng toàn bộ nghe theo sự điều khiển của nàng, không khỏi cảm thán, Tông Chính Vô Ưu là quá tin tưởng nàng hay là hắn (TCVU) quá tin tưởng chính hắn (TCVU)?

Mạn Yêu hít sâu một hơi, đem cây quạt cẩn thận thu hồi, mới hỏi nói: "Tiêu Khả nơi đó như thế nào?"

Hạng Ânh trả lời: "Tiêu cô nương thực vui vẻ, nói độc trên người nàng rốt cuộc có thể giải, kêu ta thay nàng ta cảm ơn chủ tử!"

Mạn Yêu gật đầu, "Ngươi an bài tốt tại lúc ngày hành động đó trước tiên đem nàng ta tiếp ra. Đúng rồi, kêu ngươi tra địa thế, tra đến như thế nào rồi?"

Hạng Ânh vội nói: "Từ kinh thành đến biên giới Trần Phong quốc yêu cầu trải qua thành trì lớn nhỏ hai mươi cái, một đường này chỗ thích hợp thiết lập mai phục nhất chính là cách kinh thành ba mươi dặm sườn núi Phục Vân. Nói là sườn núi, kỳ thật là một sơn cốc hiểm yếu, nơi đó bốn phía đều là núi cao vờn quanh, chỉ có hai cửa ra vào tương đối nhỏ hẹp, một khi có người ở nơi đó mai phục, rất khó thoát khỏi vòng vây. Thuộc hạ còn nghe được, đã có người đi nơi đó thăm dò qua địa thế."

Mạn Yêu ngưng mắt nói: "Vậy đại khái là được. Gần đó có hay không có đạo phỉ lui tới?"

Hạng Ânh nói: "Sườn núi Phục Vân gần đó có một Liên Vân Trại, nơi đó có một đám cường đạo, đại khái có mấy ngàn người, mỗi người võ công không tầm thường, chuyên chú ý đến người đi đường phú quý giàu có cùng với thương đội, cũng không quản thân phận của đối phương, rất là hung hăng ngang ngược."

Mạn Yêu hỏi: "Triều đình vì sao mặc kệ?"

Hơn ba mươi dặm, cách kinh thành cũng không xa, triều đình không có đạo lý bỏ đó không để ý tới.

Hạng Ánh nói: "Mấy năm trước triều đình phái người đi tiêu diệt qua vài lần, nhưng đều là bất lực trở về. Đám người kia vừa nghe đến động tĩnh liền tránh ở sơn trại không ra. Địa thế của sơn trại phi thường tốt, dễ thủ khó công, cửa sơn trại có một loạt ám khí kỳ lạ, chỉ cần có người tiếp cận, liền sẽ tự động phát ra ngân châm có độc, mỗi lần đi bao vây tiêu diệt đều sẽ tử thương rất nhiều người, trở thành một khối tâm bệnh của triều đình. Sau mấy năm nay, bọn họ trở nên cẩn thận, ngẫu nhiên ra gây án, cũng đều là nhân vật nhỏ trong trại, trong trại năm vị đương gia một cái cũng không lộ mặt."

Mạn Yêu ngưng mi suy tư nói: "Năm vị đương gia kia bình thường sẽ lặng lẽ nhập kinh? Có hay không có chỗ cố định xuất nhập? Hoặc là đặc biệt yêu thích gì?"

Hạng Ánh nói: "Nghe nói Tứ đương gia thích đánh bạc, ngẫu nhiên hiện thân ở sòng bạc Tường Hòa trong thành, đánh hết tiền hắn sẽ đi một chuyến Hội Tụ trà lâu. Yêu thích..... trừ bỏ cướp bóc vàng bạc tài bảo cùng mỹ nhân ra, nhưng thật ra có lời đồn đãi nói năm vị đương gia kia còn thích nam sắc."

Mạn Yêu nhíu mày, hơi hơi suy tư, nói: "Đi tra một chút, chừng nào hắn(tứ đương gia) sẽ xuất hiện."

"Vâng, chủ tử."

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Hoàng Huynh, Hoàng Muội (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Ban đêm, Hoan phố ở kinh thành luôn là náo nhiệt nhất. Nơi này tụ tập đỗ phường sòng bạc, kỹ viện, tửu lâu, quán trà, các quán đều là dòng người chen chúc xô đẩy, rồng rắn hỗn tạp.

Hội Tụ trà lâu cách vách sòng bạc Tường Hòa sớm đã chật kín người, mọi người một bên uống trà một bên trò chuyện tán gẫu.

Một nam tử trên mặt có một vết sẹo thật dài, cầm đại đao vác trên vai, miệng một bên mắng thô tục một bên nghênh ngang đi vào, lớn tiếng ồn ào gọi: "Tiểu nhị, cho đại gia ta tìm một vị trí tốt gần cửa sổ."

Tiểu nhị hiển nhiên là quen biết hắn, vừa thấy hắn liền dương gương mặt tươi cười, cẩn thận tiến lên cúi người nói: "Tứ gia, ngài đã tới! Ai nha, hôm nay thật không vừa khéo, người đều đầy, ngài xem, nếu không tiểu nhân tìm cho ngài một vị trí khác....."

"Bốn đại gia phải ngồi bên cửa sổ, ngươi kêu bọn hắn cút ngay!" Hắn dương đại đao trong tay lên, tiểu nhị kia sợ tới mức run rẩy, chính thời điểm không biết nên làm sao bây giờ, vị trí bên trái cửa sổ có người rời đi, tiểu nhị vội đem nam tử đao sẹo dẫn đi qua. Lúc này bàn bên cạnh có người đang nghị luận một sự kiện, nháy mắt đã khiến cho nam tử đao sẹo chú ý.

"Ái dà, có nghe nói không? Vương tử Trần Phong quốc năm ngày sau phải hồi Trần Phong quốc, hoàng đế chúng ta tặng hắn rất nhiều hi vật trân bảo, nếu có thể phân cho ta một hai thứ, vậy mấy đời đều không cần sầu lo."

"Bảo vật tính là cái gì, ta còn nghe nói nguyên nhân chân chính hắn lần đó tại Thương hoa ngự yến không có tuyển phi, là bởi vì hắn ở thời điểm tại dân gian

ngắm cảnh đẹp khắp mọi nơi, coi trọng một nam nhân đặc biệt đặc biệt đẹp, nghe nói nam nhân kia so với nữ nhân còn đẹp hơn!"

"Thật vậy chăng? Nam nhân so nữ nhân còn đẹp hơn, ta chưa thấy qua, thôi dứt khoát huynh đệ chúng ta đi cướp đi? Hi thế trân bảo, tuyệt sắc mỹ nhân..... Ta chính là muốn nhìn xem một cái, đời này cũng đáng."

"Ngươi điên rồi? Người ta là Vương tử một quốc gia, ngươi cũng dám nghĩ cách? Không riêng Vương tử Trần Phong quốc chính mình có rất nhiều hộ vệ, Hoàng đế bệ hạ khẳng định còn muốn phái người bảo hộ hắn, ngươi đi cướp, kia không phải tìm đường chết sao? Hơn nữa, trên đường hắn hồi Trần Phong quốc phải qua sườn núi Phục Vân, mà nơi đó là địa bàn Liên Vân trại, ngươi cũng không thể cùng Liên Vân trại cướp người được? Cho dù là Liên Vân trại, hắn cũng khuynh sào xuất động, mới có phần nắm chắc, ngươi nha, cũng đừng mơ mộng hão huyền....."

Nam tử đao sẹo nghe đến đó, mắt lộ tinh quang sáng ngời, người này, là Tứ đương gia của Liên Vân trại. Sơn trại của bọn họ đã thật lâu không làm một trận cướp bóc lớn nào, lần này rốt cuộc lại có thể làm một trận thật quá đă. Vương tử một quốc gia thì sao nào, cả hoàng đế lão tử đều đối với bọn họ cũng không có cách, bọn họ còn sợ cái gì? Hi thế trân bảo, tuyệt sắc mỹ nhân, bọn họ sao có thể dễ dàng buông tha? Nhưng mà, tin tức này có đáng tin không?

Nam tử đao sẹo đang do dự, chỗ đi xuống hành lang lầu hai có ba người đi tới, nháy mắt hấp dẫn toàn bộ ánh mắt chú ý của mọi người trong trà lâu. Hai nam một nữ, trong đó có một nam nhân khí vũ bất phàm, nhìn qua cực kỳ hào sang dương cương. Mà nữ tử bên cạnh hắn dung mạo tuyệt đẹp, nam tử đao sẹo nhìn thấy có chút sững sốt, sơn trại bọn họ trước kia cũng đoạt lấy không ít mỹ nữ, nhưng cùng so với nữ nhân này, quả thực khác nhau một trời một vực. Hắn không cấm nuốt một ngụm nước miếng, lại nhìn về phía một nam nhân khác trong ba người họ, đôi mắt hắn đứng tròng, không chớp mắt, người nam nhân này cư nhiên so với nữ nhân kia còn xinh đẹp hơn!

Không cần đoán, cái người khiến nam tử đao sẹo nhìn không chớp mắt đúng là Mạn Yêu nữ giả nam trang, hai người khác là Ninh Thiên Dịch cùng Trầm Ngư. Bọn họ ba người cười nói đi xuống lầu, Mạn Yêu bước xuống lầu bỗng nhiên một chân không dẫm ổn, kinh hô một tiếng, toàn bộ thân người liền hướng dưới lầu ngã xuống, khiến mọi người dưới lầu kêu sợ hãi.

Ninh Thiên Dịch tay mắt lạnh lẽo, một phen túm chặt tay nàng, dáng người tiêu sai bước xuống hai tầng bậc thang, tay hướng bên hông nàng ôm lại, cả người Mạn Yêu liền ở trong lòng ngực hắn.

Mọi người dưới lầu nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, không thể tưởng tượng được hai người nam nhân ôm nhau thế nhưng cũng đẹp đến như vậy.

Mạn Yêu được hắn đỡ đứng vững, rũ mi nhìn như có vài phần dao động ngượng ngùng cùng xấu hổ, lại là hơi hơi đè thấp tiếng nói, tinh tường nói: "Đa tạ Vương tử ra tay cứu giúp!"

Mọi người tại đó nghe thấy một trận sôi trào, nam tử đao sẹo ánh mắt sáng ngời, phát hiện được con mồi hung phấn lên, nghĩ thầm tin tức kia quả nhiên là thật sự!

Ninh Thiên Dịch cười nói: "Giữa ngươi và ta chỗ nào mà còn cần nói đến chữ tạ!" Dứt lời nhéo nhẹo tay nàng, ánh mắt kia bất cứ ai cũng đều có thể nhìn ra hàm ý trong đó.

Mạn Yêu lấy khéo mắt không dấu vết mà quét mắt đến nam tử đao sẹo kia, chỉ thấy hắn giờ phút này đang thăng lăng lăng mà nhìn nàng, hai mắt phát ra ánh sáng tham lam, khéo miệng còn chảy xuống nước vãi khiến người ghê tởm.

Mạn yêu thấy mục đích đã đạt tới, liền cùng Ninh Thiên Dịch, Trầm Ngư ba người cùng nhau ra Hội Tụ trà lâu.

"Li Nguyệt, ngươi làm cho người ta nói có rất nhiều hộ vệ bảo hộ Vương tử,

đem hậu quả nói đến nghiêm trọng như vậy, những người đó còn dám mạo hiểm sao?" Sau khi trở lại Long Nguyệt vườn trà, Trầm Ngư mới đưa nghi vấn trong lòng hỏi ra.

Mạn Yêu khẳng định nói: "Sẽ làm, bọn họ lâu lăm rồi không gặp được khiêu chiến, vẫn luôn cẩn thận hành động đã nhiều năm, những người trong trại không thể giống như trước sống được thống khoái như vậy, thời gian lâu, tất có rất nhiều câu oán hận. Hơn nữa triều đình mấy năm nay cũng chưa từng dốc hết sức đi bao vây tiêu diệt họ, cho nên bọn họ không có áp lực bên ngoài, đương gia của bọn họ chỉ vì phòng bị mà cẩn thận, người trong trại chắc chắn cảm thấy đương gia của bọn họ lá gan thu nhỏ lại, sẽ có người không phục, tiện đà sinh chuyện. Mà Đại đương gia nói là đang chờ đợi một thời cơ, một lần nữa tạo uy tín của hắn, cho nên, bọn họ nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội lần này."

Ninh Thiên Dịch tán thưởng gật đầu, nói: "Li Nguyệt quả nhiên là tâm tư tỉ mỉ, ta cũng cho rằng, bọn họ nhất định sẽ đến."

Mạn Yêu nhíu mày, không khỏi không lo lắng nói: "Thực lực Liên Vân trại không thể khinh thường, tuy rằng chúng ta bố cục chu đáo chặt chẽ, nhưng các người vẫn có thể gặp nguy hiểm."

Trầm Ngư cười nói: "Ngươi không cần lo lắng, có người của Vô Ân lâu ở phía trước, nhân mã Vệ quốc Đại tướng quân ở phía sau, người của Liên Vân trại cho dù khuynh sào xuất động, cũng là lấy trứng chọi đá."

Mạn Yêu cười nhẹ, nàng chân chính lo lắng, kỳ thật không phải là Liên Vân trại.

Ra vườn trà, trước khi nàng cùng Ninh Thiên Dịch chia tay, Ninh Thiên Dịch đưa cho nàng một khối tử ngọc (miếng ngọc màu tím), nói với nàng "Tương lai nếu có lúc yêu cầu cần ta giúp đỡ, kêu người cầm khối tử ngọc này tới Trần Phong quốc tìm ta. Vẫn là câu nói kia, bất luận yêu cầu ta làm cái gì, cứ việc nói."

Mạn Yêu trong lòng thật cảm động, nói: "Cảm ơn ngươi, Thiên Dịch."

Ninh Thiên Dịch thở dài một hơi, sang sảng tươi cười nhiễm hương vị chua xót, hắn nói: "Ta không cần nàng nói lời cảm tạ, ta chỉ hy vọng nàng có thể nhớ kĩ ta. Ở rất nhiều năm sau lúc ta nâng chén đối nguyệt tưởng niệm nàng, nàng còn có thể nhớ rõ ta là ai, vậy là đủ rồi."

Mạn Yêu nhìn bóng dáng tiêu sai mà đi của Ninh Thiên Dịch, trong lòng yên lặng nói: "Ta sẽ nhớ kĩ ngươi."

Cứ việc nàng không rõ lầm, một phần tình yêu say đắm không được đáp lại trong lòng của một quân vương tương lai, có thể tiếp tục trong bao lâu, theo như lời hắn nói, rất nhiều năm sau tương tư nàng chén đối nguyệt có hay không thật sự sẽ tồn tại, điều đó đối với nàng mà nói không quan trọng. Quan trọng là, cảm tình của Ninh Thiên Dịch dành cho nàng là nàng lần đầu tiên nhận được không hề dính tạp chất, đơn thuần yêu say đắm! Khiến cho trong lòng nàng cảm giác được ấm áp. Hắn hiểu được không vì chính mình một bên tình nguyện mà cuồng vọng tự tranh đoạt, hắn bận tâm để ý đến ý nguyện của nàng.

Năm ngày sau, Ninh Thiên Dịch được Thái Tử dẫn dắt quần thần đưa tiễn rời đi kinh thành, lấy thân phận của Mạn Yêu không nên tiễn đưa xa, cho nên nàng kêu Trầm Ngư giả thành bộ dáng ngày ấy của nàng, ở ngoài thành chờ Ninh Thiên Dịch, thực thi kế hoạch của nàng.

Ngày hôm đó, không khí cực kỳ oi bức, không trung mây đen dày đặc, làm như trời muốn chuyển mưa, rồi lại vẫn không đổ mưa xuống, khiến người cảm thấy áp lực cực độ mà phiền muộn.

Sườn núi Phục Vân, bốn phương bị mai phục, mây gió kích động.

Mạn Yêu người ở phủ Tướng quân, hết thảy tâm lại trước sau vướng bận chuyện ở sườn núi Phục Sơn. Nàng biết Tiêu Sát nhất định sẽ mai phục một nơi

nào đó, bởi vì nơi đó tuy rằng nguy hiểm, lại là địa điểm cuối cùng có thể chấp hành nhiệm vụ. Mặc dù hắn dự đoán được Phó Trù sẽ ở nơi đó chờ hắn, hắn vẫn cứ đi. Nàng phải làm, chính là ngăn cản Tiêu Sát hành động, lại không cho hoàng huynh có cơ xử trí Tiêu Sát. Hạng Ánh mang theo người của Vô Ẩn lâu sẽ giả dạng hắc y nhân ngày ấy ở hồ Thanh Lương, dẫn Phó Trù xuất hiện, khiến Tiêu Sát thấy rõ thực lực kém xa, ám sát vô vọng, tự nhiên sẽ biết khó mà lui. Mà Phó Trù chỉ cần mượn cơ hội lần này tiêu diệt đám người của Liên Vân trại, xóa bỏ một khói tâm bệnh của triều đình, Lâm Thiên hoàng chẳng những sẽ không trách hắn, còn sẽ khen ngợi.

Tục ngữ nói, trăm kín luôn có một sơ hở, nàng không biết có hay không có chuyện ngoài ý muốn.

Mạn Yêu ở trong phòng đi qua đi lại, trong lòng vẫn là có chút không yên tâm, lại không thấy Linh Nhi, nàng nghĩ nghĩ, liền đi đến phòng Linh Nhi. Cái kế hoạch này, nàng không cho Linh Nhi tham dự, lại cũng không có cõi tình gạt Linh Nhi.

Trong phòng bày biện đơn giản, Linh Nhi đứng ở phía trước cửa sổ, nâng một con bồ câu, còn nắm chặt tờ giấy trong tay, nàng đã duy trì tư thế này thật lâu. Trong lòng đang giãy giụa, không biết nên làm cái gì bây giờ. Lần đầu tiên dao động, tin tức lần này, nàng rốt cuộc là nên hay không nên truyền cho Hoàng Thượng(Khai Vân đế Dung Tề)?

Luôn do dự mãi, Linh Nhi đem tờ giấy trong tay chậm rãi trói lên chân bồ câu, tâm tình trầm trọng. Buông tay ra, bồ câu vùng vẫy cánh bay lên, trước mắt Linh Nhi bỗng nhiên dần hiện ra đôi mắt u buồn thê lương của chủ tử nhà mình, còn có từng nói qua với nàng: "Nếu cả các ngươi cũng tin không được, vậy trên đời này, còn có ai đáng giá để ta tín nhiệm?"

Trong lòng căng thẳng, Linh nhi trực giác mà duỗi tay nắm bắt được cái đuôi bồ câu trắng, cắn môi đem tờ giấy kia lấy xuống, sau đó nhanh chóng xé bỏ. Nàng nhìn những mảnh giấy màu trắng bay ra ngoài cửa sổ, trong mắt phù nước

mắt, trong lòng khổ sở nói: "Thực xin lỗi, Hoàng Thượng! Nô tỳ đã không xác định được hết thảy những việc ngài làm, có phải hay không thật sự vì muôn tốt cho chủ tử!"

"Cảm ơn ngươi, Linh Nhi." Mạn Yêu đột nhiên từ ngoài cửa tiến vào, do dự cùng giãy giụa của Linh Nhi, Mạn Yêu đều nhìn thấy tất cả.

Linh Nhi cả kinh xoay người, thấy Mạn Yêu thế nhưng ở phía sau cười với nàng (LN), trong mắt nước mắt tức khắc lăn xuống. Sau đó, quỳ xuống tại chỗ, đã hơn một năm mật báo, nàng (LN) trước sau yên tâm thoải mái cho rằng đó là vì tốt cho chủ tử, nhưng sau chuyện hồ Thanh Lương, nàng(LN) suy nghĩ nhiều một chút, lại có phong ba thảo dược lần trước, nàng(LN) bắt đầu có chút dao động. Vì thế, Linh Nhi ý thức được, chính hành vi của mình có lẽ là biểu hiện cho sự bất trung. Cho nên, nàng(LN) cảm thấy bất an, lo sợ không yên vô thố.
(vô thố: không biết phải làm sao)

Mạn Yêu cười kéo Linh Nhi lên, giúp Linh Nhi lau nước mắt, nói: "Linh Nhi ngốc, khóc cái gì?"

Nước mắt Linh Nhi rớt càng nhiều "Chủ tử, nô tỳ sợ hãi.....Nô tỳ thật sự thực sợ hãi."

Mạn Yêu dùng tay nhẹ nhàng vỗ vỗ tóc Linh Nhi, nhẹ giọng hỏi: "Ngươi sợ cái gì?"

Linh Nhi khóc ròng nói: "Nô tỳ sợ những lời nói trước kia mà Hoàng Thượng nói với nô tỳ đều là giả, nô tỳ sợ nô tỳ nghĩ là tốt cho chủ tử kỳ thật là hại chủ tử, nô tỳ thật sự rất sợ....." Linh Nhi khóc thực bất lực, giống như một đứa trẻ.

Mạn Yêu trong lòng mềm nhũn "Nha đầu ngốc, ta không trách ngươi." Nàng đột nhiên không nghĩ có yêu cầu gì đối với bọn họ, bọn họ vốn chính là người của hoàng huynh, vì hoàng huynh mà làm việc, là chuyện thiên kinh địa nghĩa, có thể trong lúc chấp hành nhiệm vụ đồng thời bận tâm đến nàng đã xem thực tốt rồi. Mà lần này, Tiêu Khả sở dĩ bị hạ độc là dùng để khống chế Tiêu Sát, chính là

bởi vì Tiêu Sát đã không còn ở trong sự khống chế của hoàng huynh, cho nên mới sẽ có ám sát không hề nǎm phǎn thǎng như vậy, hoàng huynh, hắn là muốn Tiêu Sát chết!

Nếu nàng không thể bảo hộ cho bọn hắn, vậy nàng dựa vào cái gì mà yêu cầu bọn họ trung thành? Nếu ranh giới trung thành đối với nàng, là khiến cho bọn họ trả giá bằng sinh mệnh, vậy nàng tình nguyện không cần bọn họ trung thành!
Như vậy, cũng tốt.

Nâng Linh Nhi dậy, Mạn Yêu lắc lắc đầu nhìn Linh Nhi, ôn nhu an ủi nói: "Đừng lo lắng, dù cho hắn có cái gì không đúng, vẫn là hoàng huynh của ta."

Sắc trời càng thêm tối sầm, không trung giống như bị hắt một lớp mực dày đặc.

Mạn Yêu đợi Hạng Ânh nhưng vẫn luôn đợi không được, cuối cùng là đợi được Phó Trù trở về. Hắn xiêm y màu xanh đậm thực sạch sẽ, không có một vết máu, tóc chỉnh tề, chưa từng có nửa điểm hỗn độn, không giống như từ đầu trường trở về. Nàng hơi sững sốt, trong lòng có chút không nắm chắc.

Phó Trù thần sắc ôn hoà trộn lẫn một mạt phức tạp, sau khi vào phòng, ở trước mặt nàng ngồi xuống, tiện tay đỗ chén trà uống một ngụm, ngẩng đầu nhìn nàng thật sâu, nói: "Kế hoạch của nàng, thực tốt. Các phương diện..... Đều chiếu cố thật sự chu đáo."

Mạn Yêu ngân ra, Phó Trù lại mang theo vài phần tự giễu nói: "Cảm ơn nàng ở bên trong kế hoạch cũng lo cho ta, tặng cho ta một cái Liên Vân trại, làm cho ta có thể cùng bệ hạ giao phó. Liên Vân trại chứa chấp gian tế Bắc Di quốc, ý đồ ám sát Vương tử Trần Phong quốc, khiến hai nước chiến loạn, nhân cơ hội đoạt lại lãnh thổ Bắc Di quốc..... Cái lý do này, tựa hồ thực không tồi! Dung Nhạc, nàng thật là một nội trợ hiền của ta."

(Nội trợ ở đây không phải là ở nhà nấu cơm, giặt ủi quần áo, chăm sóc con cái. Mà là cách gọi của một thê tử có thể trợ giúp cho trưởng phu mình, sự

nghiệp, đối nội và đối ngoại, phẩm cách các phương diện đều có tiến triển, gia tăng địa vị của trượng phu ở trong xã hội được gọi là nội trợ hiền.) Yên Hoa

Sắc mặt Mạn Yêu trắng bệch, quay mặt đi không nhìn hắn.

Phó Trù lại là vẫn luôn vẫn luôn nhìn nàng, nhìn thấy cảm xúc không rõ của nàng được che dấu ở dưới cặp lông mi nồng đậm, qua nửa ngày, hắn mới khẽ thở dài một hơi, lại nói: "Sát thủ Vô Ẩn lâu quả nhiên là thân thủ lợi hại, mỗi người lấy một địch trăm. Nhưng mà Dung Nhạc, vì sao nàng tình nguyện tiếp thu trợ giúp của hắn, cũng không muốn mở miệng nói với ta? Ta là trượng phu của nàng! Muốn giữ lại Tiêu Sát, bất quá là đang đợi một câu nói của nàng mà thôi! Ta không tin nàng không biết. Nàng vì không nghĩ muốn thiếu ta một cái nhân tình, thà rằng đại phí chu chiết (để cho sự tình thêm phức tạp rắc rối), nhưng nàng cũng biết, sườn núi Phục Vân mai phục liên tiếp mười dặm..... Tiêu Sát, hắn dù tính không hiện thân, lại có thể thoát được sao?"

Mạn Yêu khiếp sợ giương mắt, mai phục liên tiếp mười dặm? Thì ra hắn sớm đã có kế hoạch, muốn nhân cơ hội này tiêu diệt Liên Vân trại.

Nàng thế nhưng không nghĩ tới, nàng mím môi, do dự mà hỏi: "Vậy... Tiêu Sát...hắn?"

"Đã biết là người của nàng, ta tự nhiên sẽ không động đến hắn." Thần sắc của Phó Trù khôi phục nhất quán (kiên định) ôn hòa lại trầm giọng nói: "Nhưng, chỉ một lần này. Nếu có lần sau, ta liền không dám đảm bảo. Ta có lập trường cùng chức trách của ta, nếu Khải Vân để tự tiện khiêu khích khiến cho Lâm Thiên quốc cùng Trần Phong quốc dây lên chiến tranh, ta tuyệt đối sẽ không cho phép. Dung Nhạc, ta hy vọng nàng có thể hiểu!"

"Ta hiểu." Mạn Yêu gật đầu, nàng biết có thể làm được như vậy, đối với hắn mà nói đã thực không dễ dàng. Nàng ở đối diện hắn chậm rãi ngồi xuống, thực chân thành về phía hắn nói lời cảm tạ: "Cảm ơn ngươi! A Trù."

Lần đầu tiên kêu tên của hắn, những ngày tháng sớm chiều ở chung tích lũy

vẫn là có thể lưu lại một chút gì đó, trừ bỏ lợi dụng, trừ bỏ tình yêu, nàng có thể hồi đáp hắn, nàng chỉ có thể làm hết sức mình.

Phó Trù tay bưng chén trà nhẹ nhàng run lên, nước trà trong ly tràn ra vài giọt, bất quá chỉ là một tiếng xưng hô, hắn lại phảng phất như đã đợi mấy đời dường như nhện không được tâm tư điên cuồng tuôn ra, nội tâm dao động như nước. Hắn kinh ngạc buông cái ly, đi nắm tay nàng, tất cả nhu tình đều ở lòng bàn tay kia, nói: "Về sau, cứ kêu ta như vậy, ta thích nghe."

Mạn Yêu gật đầu, nhợt nhạt cười nói: "Được."

Nhin thấy Tiêu Sát, là ở chạng vạng ngày hôm sau. Mạn Yêu lúc ấy thật là lấp bấp kinh hãi, nhiều ngày không thấy, hắn thế nhưng tiêu tụy thành bộ dáng này.

"Tiêu Sát thẹn với chủ tử! Không mặt mũi lại lưu tại bên cạnh chủ tử, thỉnh chủ tử trước cho thuộc hạ đi làm một chuyện, sau đó thuộc hạ lấy cái chết tạ tội!" Tiêu Sát nửa quỳ ở giữa nhà, cung cung kính kính mà đối với nàng nói.

Mạn Yêu nhíu mày thở dài: "Đứng lên đi." Sau đó đổi với buông trong kêu một tiếng: "Khả nhi, ngươi có thể đi ra."

Nàng vừa dứt lời, Tiêu Khả từ trong phòng vội vàng chạy ra, vui vẻ kêu một tiếng: "Ca ca."

Tiêu Sát chấn động, "Khả nhi, muội sao lại ở chỗ này?"

Tiêu Khả nói: "Là công chúa tỷ kêu người đến tiếp muội, công chúa tỷ tỷ nói, về sau muội không bao giờ phải về nơi đó nữa. A! Còn có còn có..... Ca ca, độc trên người muội đã được giải, là công chúa tỷ tỷ giúp muội tìm được Thất tuyệt thảo."

Tiêu Khả cười đến cực kỳ vui sướng, vừa nói vừa nhảy bắn vào bên người

Mạn Yêu, đôi tay kéo cánh tay Mạn Yêu, bộ dáng cực kỳ thân mật.

Tiêu Sát khiếp sợ mà nhìn Mạn Yêu, thật lâu nói không ra lời. Hắn cho rằng nàng sẽ trách hắn, lại không nghĩ rằng, nàng vẫn luôn đang âm thầm giúp hắn. Giờ phút này trong lòng chấn động cùng cảm kích không lời nào có thể diễn tả được, một đại nam nhân lải nhải như bà bà mụ mụ (mẹ chồng mẹ ruột) cũng không phải phong cách của hắn, vì thế, Tiêu Sát cung kính kinh hưng nàng dập đầu lạy ba cái.

"Đại ơn của chủ tử, Tiêu Sát không có gì báo đáp!"

Mạn Yêu nhàn nhạt cười nói: "Khả nhi, đi đem ca ca ngươi nâng dậy đi. Xem hắn gầy thành như vậy, ngươi khai phương thuốc giúp hắn điều trị. Tiêu Sát, mệnh của ngươi là của ta, bảo trọng tốt chính mình đi. Đừng làm việc ngốc, về sau, lại có chuyện gì, trước hãy cùng ta thương lượng, đừng tự động chủ trương."

Tiêu Sát thập phần áy náy mà cúi đầu, Mạn Yêu thật mạnh phun ra một hơi, chuyện này cuối cùng đã hạ màn, nàng có phải hay không có thể thanh tịnh mấy ngày rồi?

"Các ngươi đều đi xuống đi."

"Chủ tử, chủ tử....." Nàng vừa mới chuẩn bị nghỉ ngơi trong chốc lát, Linh Nhi từ ngoài viên một đường vừa chạy tới vừa kêu, như là trời muốn sụp.

Mạn Yêu trực giác nhíu mày, hỏi: "Chuyện gì?"

Linh Nhi hướng nàng mở ra bức thư trong tay, "Hoàng Thượng muốn tới xem ngài! Nói là đã đáp ứng lời mời của Lâm Thiên hoàng, mời tới tham gia cuộc săn thú mùa thu."

Đầu óc Mạn Yêu oanh một tiếng nổ tung, nàng muốn thanh tịnh thanh tịnh, như thế nào khó như vậy?

Từ tin tức Khải Vân để muôn tới Lâm Thiên quốc, Mạn Yêu trong lòng không lý do mà sinh ra rất nhiều bất an, trực giác cho biết lần này hoàng huynh đến tựa hồ không đơn giản như vậy.

Đầu tháng tám, Mạn Yêu nghe nói Tông Chính Vô Ưu rời khỏi hoàng lăng trước thời hạn, trở về phủ Ly Vương, nàng kêu Hạng Ánh đi hoàn trả lại quạt xếp, nhưng Hạng Ánh chạy năm lần, cũng chưa vào được đại môn của phủ Ly Vương, tìm Cửu hoàng tử chuyển thay nàng, Cửu hoàng tử thực dứt khoát cự tuyệt. Nàng đành phải chính mình đi một chuyến, đồ vật quan trọng như vậy, để ở bên người nàng nhiều một ngày, nhiều thêm một ngày không an tâm.

Đại môn phủ Ly Vương, khí thế uy nghiêm như cũ, Linh Nhi gõ hai lần, cánh cửa mới chậm rãi mở ra, thị vệ trông cửa vừa thấy là nữ tử, tuy rằng mỹ mạo, nhưng xuất phát từ nguyên nhân Vương gia nhà mình chán ghét nữ nhân, hẵn lập tức đem các nàng ngăn ở bên ngoài, khâu khí không tốt nói: "Gõ cái gì gõ, cũng không nhìn xem đây là nơi nào! Đi mau đi một chút!"

Linh Nhi bị hấn đẩy, lập tức nổi giận nói: "Ngươi làm gì? Ngươi cũng không nhìn xem chủ tử nhà ta là ai mà đã đuổi người?"

Thị vệ kia nói: "Ta quản ngươi là ai! Ai mà không biết, phủ Ly Vương của chúng ta không cho nữ nhân vào phủ. Các ngươi chạy nhanh đi, lại không đi ta không khách khí đó." Nữ nhân tới thăm, bọn họ trước nay đều không cần đi vào bẩm báo, cả quận chúa Chiêu Vân cũng không vào được, huống chi là người khác.

Linh Nhi bật thốt lên nói: "Ai nói phủ Ly Vương chưa có nữ nhân vào? Ta cùng chủ tử nhà ta đều đã đi vào, chủ tử nhà ta còn ở nơi này qua mười....."

"Linh Nhi!" Mạn Yêu trầm thanh, Linh Nhi lập tức ý thức được đã nói lời không nên nói, vội vàng ngậm miệng lại, thối lui đến phía sau Mạn Yêu.

Mạn Yêu đối với thị vệ kia nói: "Ngươi đi vào bẩm báo một tiếng, cứ nói là ta vì hoàn trả cây quạt cho Ly Vương mà đến."

Thị vệ kia từ trước tới nay chưa thấy qua Mạn Yêu, tuy có thể nhìn ra thân phận nàng bất phàm, nhưng còn có chút do dự.

"Chuyện gì mà ồn ào như vậy?" Lúc này từ trong phủ đi ra một nam nhân trung niên hơn bốn mươi tuổi rất có vài phần uy nghiêm, không vui hỏi.

Thị vệ kia vội nói: "Quản gia, ngài tới vừa lúc, nữ tử này nói muốn gặp Vương gia, còn có cây quạt....."

Quản gia Vương phủ nghe nói là nữ tử, trong mắt liền có ý coi khinh, mắt cũng chưa nâng, đang muốn nói đuổi đi, lại ở trong thời điểm xoay người, ánh mắt đảo qua Mạn Yêu, ngẩn ra, hắn không xác định mà nhìn thêm vài lần, trong lòng rùng mình, sắc mặt tức khắc túc mục thả cung kính, ba bước cùng hai bước vượt xuống bậc thang, hướng Mạn Yêu cung thanh hành lễ nói: "Thì ra là Dung Nhạc trưởng công chúa đại giá quang lâm, không có từ xa tiếp đón, trong phủ hạ nhân mới vừa rồi có nhiều đắc tội, mong rằng công chúa thứ lỗi!"

Quản gia nói xong đã ra một thân mồ hôi lạnh, người khác không biết, hắn lại biết, Vương gia nhà mình là vì vị công chúa này cũng sắp ma chướng(*) rồi, mà bên này, công chúa không dễ dàng tới cửa một chuyến, còn bị ngăn ở ngoài cửa, nếu đuổi công chúa đi thật, hắn cái quản gia này chỉ sợ cũng không cần làm nữa, cái đầu cũng giữ không được. Hắn trầm khuôn mặt đối với thị vệ đang đứng ngốc ra ở một bên quát: "Ngươi thật là không có mắt, cả Dung Nhạc trưởng công chúa cũng dám va chạm, ngại thời gian sống quá dài có phải hay không? Còn không mau hướng công chúa dập đầu bồi tội!"

Thị vệ kia vừa nghe đến tên Dung Nhạc trưởng công chúa cũng đã luống cuống, vội vàng quỳ xuống. Mạn Yêu lại giơ tay ngăn cản, nhàn nhạt nói:
"Không cần. Ly Vương có ở trong phủ?"

Quản gia nói: "Có có có, Vương gia giờ phút này đang ở Mạn Hương các,

công chúa, thỉnh!"

Mạn Hương các, tên này sao quen thuộc đến như vậy.

.....

Ma chướng: Thập phần mê muội si mê đến có trạng thái tẩu hỏa nhập ma.Chi

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Hoàng Huynh, Hoàng Muội (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Phủ Ly Vương hết thảy tựa hồ đều không có thay đổi gì, quản gia ngăn Linh Nhi ở bên ngoài Mạn Hương các, chỉ để một mình Mạn Yêu đi vào.

Cây cỏ trong Mạn Hương các nhìn qua đều quen thuộc như vậy, nàng đi ở trên mặt đất lót đá xanh, cảm giác như đã cách một đời. Dương liễu là lướt giữa vườn, bàn cờ bóng loáng như gương, mặt đất sạch sẽ. Trong không khí phiêu phiêu mù mịt, tràn ngập hơi thở thoái mái thanh tân của người kia, giống như cảm giác lúc trước nàng đã từng ở nơi này.

Trong vườn cả một hạ nhân cũng không có, nàng đi xuyên qua đình viện, nhìn quanh một vòng cũng không thấy được bóng dáng của Tông Chính Vô Ưu.

Đi đến trước tấm các, thấy cửa phòng khẽ đóng, cửa sổ nửa mở, nàng hơi hoi khụng lại, đi về phía trước cửa sổ, nhẹ nhàng đem cửa sổ mở ra một chút, nhìn vào bên trong phòng.

Chỉ thấy trên chiếc giường đã từng thuộc về nàng, giờ phút này có một nam tử đang nằm nghiêng, một thân áo trắng, một góc áo rũ xuống mặt đất, trên giường chăn gấm xếp đến chỉnh chỉnh tề tề, không giống là cố ý tới đây nghỉ ngơi, ngược lại giống như là quá mức mỏi mệt lơ đãng ngủ rồi. Nàng bỗng nhiên nhớ tới, tình cảnh khi nàng lần đầu tiên ở chỗ này tỉnh lại, khi đó, Tông Chính Vô Ưu bưng một chén thuốc, ngồi ở bên người nàng chờ nàng mở mắt ra, sau đó ác ý chọc ghẹo nàng, dùng miệng đút thuốc, hại nàng thiếu chút nữa cả phổi cũng muốn ho ra, hắn còn giấu cợt nàng, nói nàng ngốc.

Thoáng cái đã hơn một năm, những chuyện đó ở trong đầu nàng, rõ ràng tựa như hôm qua. Mà hắn khi đó, như tiên như ma, tà mị mà đường hoàng, thậm chí

cuồng vọng. Hiện giờ lại chỉ còn lại lạnh nhạt tiêu điều.

Nàng nhìn gương mặt thuần tịnh hoàn mỹ của hắn, giữa mày giấu không được mỏi mệt, khiến người không nhịn được mà đau lòng, muốn đi đến bên người hắn thay hắn vuốt phẳng đau thương.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy nàng không nên tới chỗ này, nơi này có quá nhiều ký ức như vậy, có quá nhiều tình cảm như vậy, nàng không thể không được chính mình đau đớn tận đáy lòng lan tràn ra. Cắn chặt môi, đôi môi đã tái nhợt, nàng đem cây quạt trong tay để trên bàn bên cửa sổ, liền xoay người rời đi giống như đang tránh trốn, không nghe thấy phía sau truyền đến tiếng nỉ non như nói mê: "A Mạn..... Đừng đi....."

Đảo mắt đã vào thu, Khải Vân đế đến Lâm Thiên quốc đã là tháng chín, cách ngày thu săn không đến mươi ngày.

Ngày hôm nay, dưới ánh nắng chiều thu, nghi thức nghênh đón Khải Vân đế Dung Tề từ hoàng cung dẫn dài tới ngoài thành, so sánh với hai mươi hai năm trước khi Khải Vân đế đời trước tới, chỉ có hơn chứ không kém.

Đêm đó, Lâm Thiên hoàng thiết yến chiêu đãi, đón gió tẩy trần cho Khải Vân đế, Mạn Yêu cũng có mặt.

Đế vương trẻ tuổi chỉ hai mươi mốt tuổi, một thân vân xám cẩm long trưởng bào, khuôn mặt thanh tuyển, dáng người cao ráo, hành vi cử chỉ, ngoại trừ thể hiện ra khí chất uy nghi của một đế vương đồng thời, còn nhiều thêm một phần uyên bác nho nhã tuấn dật, khiến người thực tự nhiên liền sê sinh ra vài phần kính ngưỡng, không bởi vì tuổi tác của hắn còn trẻ mà có lòng khinh thị.

Mạn Yêu tiến lên chào hỏi: "Thần muội bái kiến hoàng huynh!"

"Mau mau miễn lễ. Đã hơn một năm không thấy, hoàng huynh rất là tưởng

nhớ hoàng muội. Hoàng muội..... Tựa hồ hao gầy đi, có phải do khí hậu không quen ở nơi này gây ra?" Khải Vân để ôn nhu nhanh chóng đỡ Mạn Yêu, ngữ khí mang theo quan tâm lo lắng hỏi.

Mạn Yêu nhàn nhạt nói: "Hồi hoàng huynh, thần muội thực tốt, không phải do khí hậu không quen, nhọc hoàng huynh nhớ thương, thần muội trong lòng lấy làm hổ thẹn." Nàng không dấu vết mà tránh đi khi hắn duỗi tay lại đây, tươi cười cung kính có lễ lại mang theo nhàn nhạt xa cách.

Ánh mắt Khải Vân để hơi khụng lại, trên mặt vẫn tươi cười tựa hồ chưa từng phát hiện có gì lạ, thuận theo lời mời của Lâm Thiên hoàng ngồi vào vị trí trên cùng song song với chủ vị.

Đây là lần đầu tiên gặp mặt sau một năm phân biệt, trong bữa tiệc, Khải Vân để không gián đoạn cùng nàng nói mấy câu, thần thái cũng không giống tư thái của một đế vương cao cao tại thượng, ngược lại là tự nhiên toát ra sự sảng nịnh cùng quan ái (quan tâm yêu thương) của một thân huynh trưởng đối với muội muội.

Mạn Yêu trước sau đều mỉm cười ứng đỗi (ứng xử trả lời), sắm tốt vai trò một công chúa hòa thân gấp lại thân nhân. Phó Trù ngồi ở bên người nàng, thường thường vì nàng gấp thức ăn, ánh mắt Khải Vân để hơi lóe, ngoài miệng cười nói: "Nhìn thấy tướng quân cùng hoàng muội ân ái như thế, trong lòng trẫm rất an ủi."

Những người bên dưới nghe xong vội vàng đi theo tán thưởng một trận, nói Phó tướng quân cùng công chúa như thế nào như thế nào xứng đôi, quả thực chính là trời đất tạo nên một đôi.

Lâm Thiên hoàng mang tư thái của đế vương một quốc gia phải có, đáy mắt thần sắc lại là sâu xa khó hiểu, khiến người nhìn không thấu. Hắn như suy tư cái gì mà lẩy khéo mắt quét mắt đến vị trí trống không giữa Thái Tử cùng Cửu hoàng tử, lúc này đây, hắn không lại bức Tông Chính Vô Ưu tham gia buổi tiệc.

Phó Trù thực hợp với tình cảnh này mà nắm lấy tay Mạn Yêu tay, ở dưới ánh mắt nhìn trừng của mọi người, hắn nhìn nàng thâm tình cười nói: "Có thể cưới được Dung Nhạc một nữ tử như vậy làm vợ, là may mắn cả đời ta. Ta phi thường cảm kích hai vị bệ hạ ban cho ta phần ân điển lớn bằng trời này." Hắn nói đứng dậy hành một cái đại lễ, khuôn mặt luôn ôn hòa nhàn không ra biểu tình nào khác. Lời nói, là lời nói trong lòng, tình, cũng là tình ở trong lòng, nhưng là ở trường hợp như vậy nói ra, Mạn Yêu chỉ cảm thấy có chút châm chọc. Nàng nhợt nhạt cười, cười không ngừng đến khoe miệng cứng đờ.

Tuổi trẻ đế vương xoay chuyển ánh mắt, hình như có tâm tư, lơ đãng quét mắt đến vị trí phía dưới Thái Tử, cười nói: "Việc này, nếu muốn nói tiếp, tướng quân phải cảm tạ Ly Vương."

Mọi người bên dưới kinh ngạc, Khải Vân đế lại nói: "Lúc trước Ly Vương cự hôn, sau khi trầm nghe nói trong lòng đối với hoàng muội thật cảm thấy hổ thẹn, lo lắng bởi vì vậy mà huỷ hoại cả đời hạnh phúc của hoàng muội, nhưng mà không nghĩ tới, lại vẫn có thể thúc đẩy một đôi thần tiên quyến lữ này, thật sự khiến người cao hứng (vui vẻ)! Trầm, khối tảng đá lớn ở trong lòng, cuối cùng là rơi xuống đất."

Không khí hoà thuận vui vẻ trong điện nháy mắt đình trệ, trái tim Mạn Yêu bị đâm một nhát, nhưng tươi cười trên mặt lại không đổi.

Ánh mắt Lâm Thiên hoàng xoay mây vòng, cười đến thâm trầm, nói: "Khải Vân đế không cần vì bọn họ thao tâm (lo lắng), nếu là Dung Nhạc trưởng công chúa đích thân tuyển Phò mã, người được chọn tự nhiên sẽ chính là người trong lòng công chúa thập phần vừa ý, lại như thế nào mà không hạnh phúc cho được?"

Đế vương chung quy vẫn là đế vương, tóm lại luôn có thể bắt lấy chỗ mấu chốt nhất. Một bên cự hôn, một bên thiết kế tuyển phu, hai bên bình đẳng.

Khải Vân đế cười nói: "Lâm Thiên hoàng nói rất phải!"

Văn yến (tiệc tối) ở dưới sóng ngầm mãnh liệt kinh tâm động phách cùng với những lời a dua nịnh hót của mọi người tiến hành đến thực sinh động.

Trong bữa tiệc này, nàng ngẫu nhiên động đũa một chút, nếm một ít. Hơn phân nửa thời gian, chỉ là ngồi ngay ngắn ở nơi đó, nhìn những món ăn tinh mỹ, đổi mặt với những gương mặt dối trá, mặc dù bụng đói kêu vang, cũng không hề muốn ăn.

Tan tiệc, Lâm Thiên hoàng an bài người đưa Khải Vân để đi hành cung biệt quán nghỉ ngơi, trước khi sắp chia tay, Khải Vân để nói với Mạn Yêu: "Sáng sớm ngày mai, hoàng huynh tại hành cung chờ hoàng muội tới ôn chuyện, muội và ta đã hơn một năm không thấy, hoàng huynh có rất nhiều lời muốn nói với hoàng muội."

Mạn Yêu cung kính đáp lời, nhìn theo bóng dáng hắn rời đi, nàng ra khỏi hoàng cung, mới thở ra một hơi. Yến hội như vậy, cứ tiếp tục ứng phó, chỉ cảm thấy thật kiệt sức.

Phó Trù săn sóc mà ôm lấy vai nàng, đỡ nàng lên xe ngựa "Chúng ta hồi gia (về nhà)."

Gia (nhà), một từ ấm áp cỡ nào! Từ trước, hắn chỉ nói hồi phủ, hiện giờ, có người mình yêu, vậy nơi đó là gia! Là hồi gia (về nhà) không phải hồi phủ (về phủ).

Trở lại phủ Tướng quân, Mạn Yêu chỉ cảm thấy cả người đau nhức, chầu yến hội này, dùng suốt ba canh giờ (6 tiếng đồng hồ), nghĩ cũng biết đó chính là sự dày vò. Nàng hồi phủ, mới ý thức được chính mình kỳ thật còn đói, nhưng đã là đêm khuya, cũng ngại kêu phòng bếp làm thức ăn. Đành phải để bụng trống rỗng mặt xong nằm trên giường, không biết có phải là trong lòng có quá nhiều chuyện, hay là nguyên nhân nào khác, nàng thế nhưng lăn qua lộn lại, như thế nào cũng ngủ không được.

Mấy ngày nay Phó Trù mỗi ngày đều ngủ lại ở chỗ này, hôm nay không biết

vì sao, khi trở về phủ hắn kêu nàng về phòng trước, cũng không biết hắn đi nơi nào.

Qua một lúc lâu, ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, người còn chưa có vào phòng, đã có mùi hương của thức ăn bay lại đây. Bụng nàng đúng lúc kêu một tiếng, Phó Trù liền bụng thức ăn thơm ngào ngạt vào phòng, cười nói với nàng: "Đói bụng sao, mau tới đây ăn đi."

Mạn Yêu khoác áo rời giường, đến bên cạnh bàn ngồi xuống. Cơm rau rất đơn giản, giống như thức ăn của những gia đình bình thường, cùng với những món ăn tinh trí mỗi ngày mà nàng dùng thoát nhìn không giống nhau, lại là nóng hầm hập, hương khí ập vào mũi, khiến người rất muốn ăn. Nàng chớp mắt, không khỏi nghi hoặc nói: "Đây là từ nơi nào mà có?"

Lúc này, người ở phòng bếp hắn là đã sớm nghỉ rồi.

Phó Trù đến bên người nàng ngồi xuống, vì nàng múa cơm, thuận miệng nói: "Là ta làm."

Mạn Yêu sững sốt, giống như không thể tin tưởng mà nhìn hắn. Một Đại tướng quân còn biết nấu cơm? Nói ra nhất định không ai tin tưởng.

Phó Trù cười nói: "Đừng thắc thẫn, nàng mau ăn đi."

Mạn Yêu gấp đồ ăn, bỏ vào trong miệng, không biết có phải hay không đúng vừa lúc nàng đói bụng, cảm thấy hương vị này thế nhưng ngon kỳ dị. Đây lòng bỗng nhiên sinh ra một tia cảm giác khác lạ. Lúc thời thiếu nữ, nàng đã từng ảo tưởng một chuyên, một nam nhân xuất sắc có sự nghiệp thành công, chịu vì người mình yêu rửa tay làm cơm nấu canh quả thật là một tình yêu ngọt ngào, nhưng như thế nào cũng không đoán được, chuyện mà kiếp trước ở cái xã hội nam nữ bình đẳng cũng khó có thể thực hiện được, mà tại đây ở cái niêm đại nam quyền tối thượng, lại có một nam tử bất phàm như vậy, vì nàng thực hiện một giấc mộng này.

Nàng ăn từ từ, chậm rãi nhấm nuốt loại thức ăn thật giản dị không tinh tế, trong lòng lại tràn ngập cảm động.

Phó Trù nhìn thấy động tác từ tốn chậm rãi của nàng, hỏi: "Không hợp khẩu vị của nàng sao?"

Mạn Yêu lắc đầu, thiệt tình cười nói "Không có. Ăn rất ngon. Đây là trong bốn năm nay, ta ăn qua một bữa ăn ngon nhất."

Ánh mắt Phó Trù xán lạn, như là một đứa trẻ nhận được phần khen thưởng cao nhất thỏa mãn mà nở nụ cười "Vậy là tốt rồi."

Phó Trù chuyên chú mà nhìn bộ dáng ăn cơm của nàng, nhìn thấy mặt mày che dấu ủ rũ của nàng, có chút đau lòng. Hắn duỗi tay qua vén mái tóc rơi xuống thái dương của nàng, ôn nhu mà thương tiếc hỏi nàng: "Cả người thân cũng phải yêu cầu ứng phó, nàng rất mệt đi?"

Mạn Yêu tay cầm chiếc đũa hơi hoi cứng đờ, chua xót cười, thật là cái gì cũng trốn không khỏi đôi mắt của hắn. Nàng thở dài: "Đúng vậy. Người sống.....

Vốn dĩ cũng rất mệt. Đúng rồi, vì sao người biết nấu cơm?"

Phó Trù nói: "Lúc còn rất nhỏ, ngày tháng đào vong bị người đuổi giết..... Từ từ học được."

Mạn Yêu ngẩn ra, rất nhỏ là bao nhiêu? Nàng nhớ rõ ở Đông Giao khách điểm, một khúc tốn bi thương của hắn, nói là ở thời điểm mười ba tuổi tự nghĩ ra.

Mười hai tuổi nhập quân doanh, cho tới bây giờ đã là Đại tướng quân quyền khuynh triều dã, cuộc đời hắn tất nhiên cũng tràn đầy chông gai cùng chua xót. Nàng không hỏi vì sao có người muốn đuổi giết hắn, lại là vì sao ngay cả một đứa trẻ cũng không buông tha?

Phó Trù bỗng nhiên cười nói: "Nàng không hiểu kỳ là người nào đuổi giết ta sao?"

Mạn Yêu nói: "Mỗi người đều có bí mật của chính mình không muốn nói ra, người nếu muốn nói, tự nhiên sẽ nói, người nếu không muốn nói, ta cần gì phải hỏi."

Ánh đèn trong phòng có chút tối tăm, Phó Trù nhìn nàng nửa ngày, xoay người, mở chụp đèn ra, khiếu tim đèn lên, ngọn lửa cháy lớn.

Ánh mắt hắn nhìn phía trên ngọn lửa dâng lên làn khói nhẹ ỏi, bên môi ngậm một mạt cười lạnh, hắn lại nhàn nhạt nói: "Là nam nhân đem ta đưa tới trên đời này.....đã từng là trượng phu của mẫu thân ta."

Mạn Yêu kinh ngạc nói: "Phụ thân của ngươi?"

"Không! Hắn không phải là phụ thân ta! Một người đuổi giết ta dài đến 5 năm, ta không thừa nhận hắn là phụ thân ta, giống như hắn không chịu thừa nhận ta là con hắn."

Mạn Yêu kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn hắn xoay người lại, sắc mặt hắn ôn hòa như cũ, tựa hồ muốn nói đến một đề tài hoàn toàn không liên quan gì đến hắn. Nhưng mà, nàng không có bỏ qua, nàng liệt bi ai xẹt qua ở đáy mắt thâm trầm của hắn. Trái tim nàng chấn động, là cái dạng người gì, thế nhưng ngay cả chính hài tử của mình cũng phải đuổi giết, còn đuổi giết đến 5 năm? Nàng không thể tưởng tượng nổi, một người sống sót ở dưới vết đao của chính phụ thân mình, trong lòng sẽ có bao nhiêu thống khổ. Bỗng nhiên có điểm đau lòng đối với người nam nhân trước mắt này, hắn nhất định đã thừa nhận quá nhiều thống khổ mà người khác vô phương tưởng tượng đến, mới có thể như thế bình tĩnh nói ra những lời này.

Mạn Yêu không tự giác hỏi: "Ngươi..... Hận hắn sao?" Tựa như nàng đã từng hận qua phụ thân nàng, không từ thủ đoạn hủy đi giấc mộng của nàng, bức nàng phải sống sinh hoạt dựa theo ý nguyện của hắn, cũng hận hắn chỉ cần có tình nhân không màng gia đình, cả lúc mẫu thân chết cũng không chịu lộ diện, đem tất cả hết thảy đều ném cho nàng, một đứa trẻ mười một mươi hai tuổi, hận hắn

vì nàng chọn một người nam nhân như vậy, cùng mẹ kế, cuối cùng khiến nàng chết oan chết uổng.

Ánh mắt Phó Trù chợt lóe, nhìn thẳng lại đây, trên mặt là ôn hòa như mang một chiếc mặt nạ tươi cười, âm thanh lại đột nhiên trở nên ngoan tuyệt, hắn nói: "Đương nhiên. Hắn hủy hoại cả đời mẫu thân ta, cũng hủy hoại cả đời ta, hại ta nhận hết tất cả cực khổ, ta sẽ làm hắn trả một cái giá thật lớn, lấy đó an ủi linh thiêng mẫu thân ta ở trên trời!"

Đây là lời hắn đã từng thề, cũng là tín niệm không thể dao động chống đỡ cho tới nay khiến hắn sống sót, hắn vẫn luôn vì thế mà nỗ lực.

Mạn Yêu tựa hồ cảm nhận được phía sau ôn hòa kia là nùng liệt hận ý đau xuyên tim cốt, lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn, cảm thấy hắn tao nhã lịch sự, là một quân tử khiêm tốn, thì ra sau lưng ánh sáng hư vô này thế nhưng là mẩn hắc ám đen tối sâu thâm thẳm. Một người sống ở trong cùu hận, trong lòng đâu ra ánh sáng mà nói? Hắn hắn là hướng tới ánh sáng mà đi? Cho nên mới làm ra ngụy trang như vậy. Khó trách, Phó Trù, thì ra là vì báo thù!

Trong đầu Mạn Yêu bỗng dung thoảng hiện một khuôn mặt khác, đó là nàng đã từng ý thức được, một nam nhân khác cùng hắn có vài phần tương tự, lại bởi vì thần thái của hai người hoàn toàn bất đồng nên không dễ phát giác, Lâm Thiên hoàng!

Ý thức này, khiến đáy lòng Mạn Yêu rung mạnh, không dám tin tưởng. Lấy địa vị hiện giờ của hắn, tay nắm tam quân, quyền khuynh triều dã, còn có người nào khiến hắn không thể khống chế đâu? Không có người khác, chỉ có đế vương! Chẳng lẽ hắn..... Là nhi tử của Lâm Thiên hoàng? Hắn lấy "Phó" làm họ, 21 tuổi, cùng tuổi với Tông Chính Vô Ưu..... Hắn là nhi tử của Phó Hoàng hậu năm đó đồng thời mang thai cùng với Vân Quý phi? Nhưng thời điểm hắn đổi mặt với Lâm Thiên hoàng, hoàn toàn nhìn không ra có một chút hận ý nào, nhìn như thế nào cũng là một thần tử trung thành, muốn luyện ẩn nhẫn đến như vậy, thật rất khó!

Không ai biết năm đó đứa bé mà Phó Hoàng hậu sinh đì nỡi nào, có người nói đứa bé kia lúc mới sinh ra đã chết, cũng có người nói đứa bé kia đột nhiên mất tích, nhưng chân chính lại không người biết. Chỉ là biết sau khi Phó gia rời đài, Phó Hoàng hậu bị giam cầm ở lanh cung, ngày tháng thật thảm, chết trong ngọn lửa lớn cùng năm Vân Quý phi qua đời.

Nếu hắn thật là nhi tử của Phó Hoàng hậu, vì sao Lâm Thiên hoàng muốn giết hắn? Cho dù Lâm Thiên hoàng không thích mẫu thân hắn, cũng không đến mức muốn giết chết con của chính mình? Cái này thật quá tàn nhẫn đi.

Phó Trù thấy ánh mắt nàng khiếp sợ, hắn như một người ngoài cuộc mà cười nói: "Nàng đoán ra rồi? Ta đã biết, nàng thông minh như vậy, chỉ cần một điểm là có thể nhìn thấu." Hắn vừa nói vừa đẩy mâm thức ăn đến trước mặt nàng, "Lại không ăn, sẽ phải nguội mất."

Mạn Yêu buông đôi đũa xuống, duỗi tay bắt lấy tay hắn đang đẩy cái mâm, trong mắt tràn đầy lo lắng, nói: "A Trù, ta mặc kệ ngươi muốn làm cái gì, ta cũng sẽ không khuyên ngươi buông bỏ cùu hận, xét cho cùng đó là chuyện riêng của ngươi, ngươi đã nhận qua hoặc là ngươi đang nhận lấy thông khổ, tóm lại là muốn tìm đường để phát tiết. Nhưng mà, A Trù..... Hắn dù sao cũng là phụ thân ngươi, máu mủ tình cảm, hắn phạm qua sai lầm, ngươi không nên tái phạm, ít nhất..... phải hiểu nguyên nhân hắn vì sao muốn giết ngươi? Ta không có ý khác, ta chỉ là không muốn tương lai ngươi sẽ hối hận!"

Phó Trù không có bởi vì người khác khuyên bảo mà mất lý trí tức giận ngập trời, ngược lại rất là cảm kích mà cầm tay nàng, vô cùng thê lương nói: "Nguyên nhân hắn muốn giết ta, ta biết! Nhưng ta không muốn nói, bởi vì đó là vũ nhục lớn nhất đối mẫu thân ta!"

(vũ nhục: bị chửi rủa, lăng mạ, xúc phạm, lăng nhục...)

Kỳ thật hắn không nói cũng đã nói.

"Phụ tử tương tàn hoặc là thủ túc tương tàn (huynh đệ tương tàn), trước nay

đều là thảm kịch nhân gian, đả thương người lại làm bị thương chính mình, cho dù đã báo được thù thì sao? Sẽ không được vui vẻ, người phải suy nghĩ kỹ rồi mới làm!" Mạn Yêu thở dài thật sâu, thế giới này, có quá nhiều bi kịch, vận mệnh thật sự rất khó thay đổi.

Phó Trù nhẹ nhàng lắc đầu, hắn cừu hận đã quá sâu, sâu đến mức không bài trừ thì sẽ xuyên tim. Hắn từ trong lòng móc ra một tờ giấy gấp thật tốt đưa cho nàng, vẻ mặt có vài phần nghiêm trọng "Cái này là cho nàng."

Mạn Yêu nghi hoặc mà tiếp nhận lấy, đang chuẩn bị mở ra, lại bị Phó Trù một phen đè lại, "Hiện tại đừng mở ra xem! Chờ thu săn qua đi, nếu là..... Nếu là phát sinh biến cố ngoài ý muốn, nàng hãy mở ra cũng chưa muộn."

Mạn Yêu trong lòng đột nhiên sinh bất an, hỏi: "Là thứ gì, thần bí như vậy?"

Phó Trù nói: "Nàng nhận lấy là được rồi, có lẽ ở thời khắc mấu chốt, nó có thể giúp được nàng."

Mạn Yêu không nói cái gì nữa, đem tờ giấy đó để trong một cái hộp gấm.

Đêm nay, Phó Trù ôm nàng, ôm đến so với trước còn chặt hơn, tim hắn đập tốc độ tựa hồ cũng nhanh hơn, hơi thở thở dốc của hắn khiêu khích bên tai nàng, có hơi gấp rút.

Mạn Yêu nhắm mắt lại, lắng lặng nằm thăng, ban đêm thanh tịnh tịch mịch, hô hấp hai người ở không trung giao triền (quấn nhau), tâm đã từng cách xa vạn trượng, giờ phút này phảng phất đến gần một chút.

"Dung Nhạc." Tiếng nói của hắn hơi hơi khàn khàn, gọi đến cực nhẹ.

Nàng nhẹ nhàng mà lên tiếng, mang theo vài phần giọng mũi nhẹ "Ân" một tiếng, cũng không biết ở vào ban đêm như vậy có bao nhiêu ái muội (ám muội, mờ ám).

Phó Trù ôm eo nàng, bỗng nhiên đem nàng xoay lại, làm nàng đổi mặt hắn.

Thân thể dán vào nhau, chót mũi hai người đối nhau, hô hấp lẫn nhau cũng gần đến như vậy.

Ánh mắt hắn, hàm chứa mong đợi tha thiết, sáng quắc nhìn nàng, tay hắn ở bên hông nàng chậm rãi vuốt ve, mang theo rùng mình rất nhỏ.

Từng đợt từng đợt làn khói xanh nhạt tỏa ra từ lư hương bên góc tường, cùng với ánh trăng oánh bạch xuyên thấu qua cửa sổ, ở trong không trung lượn lờ giao triễn vào nhau, lại nhẹ nhàng tiêu tán.

Hỗn hợp giữa làn hương mỏng nhàn nhạt cùng với hương thơm trên da thịt, tản ra hương vị mê người, bản năng đã thúc đẩy khát vọng bị chôn dấu ở chỗ sâu nhất trong đáy lòng người. Hơi thở giao triễn quyện vào nhau trở nên dồn dập mà thô nặng, một cánh tay của Phó Trù lót đến sau cổ nàng, ôm lấy thân thể nàng, nghiêng người áp qua.

Ánh trăng từ từ nghiêng đỗ qua cửa sổ phía Tây, chiếu xuống mặt đất hình ảnh bị kéo lớn của song cửa sổ điêu khắc hoa, dừng lại ở nơi đó. Gió đêm quét qua, lay động bóng trúc bên ngoài cửa sổ, khuấy vỡ ánh sáng ngân bạch trên mặt đất.

Thân thể Mạn Yêu hơi hơi có chút cứng đờ, Phó Trù hôn mềm mại nhẹ nhàng mà triền miên, như nói lên tình cảm thâm trầm nhất trong nội tâm hắn, nùng liệt ái luyến không thôi, theo hô hấp, thăng đến tim nàng, dưới đáy lòng nàng tràn ra một tia đau đớn, vì Phó Trù, vì Tông Chính Vô Ưu, cũng vì chính nàng.

Phó Trù thật cẩn thận mà hôn nàng, làm như đã chuẩn bị tốt tùy thời bị cự tuyệt. Nhưng mà, nàng lại nhẹ nhàng mà nhắm mắt lại, thế nhưng không có kháng cự, chỉ là vì chính mình (nàng) cảm thấy bi ai.

Nàng không thể ức chế được mà nhớ tới Tông Chính Vô Ưu, bóng dáng hiu quạnh thanh lãnh cùng với ánh mắt hắn bi ai đau xót. Nếu nói ở Thưởng hoa yến, nàng gần như là bởi vì hắn sắp tuyển phi mà trong lòng giống như có mùi nhọn đâm vào, vậy thì nếu biết được nàng hàng đêm cùng Phó Trù đồng sành

cộng cảm, tâm tình hắn lại là bi tuyệt (bi thương tuyệt vọng) như thế nào?

Đã từng yêu cầu, tình yêu cùng hôn nhân ít nhất phải trung thành, nhưng tựa hồ, nàng tất cả đều phản bội! Dùng thân thể phản bội tình yêu, dùng tình yêu phản bội hôn nhân. Tình yêu là tình yêu của một mình nàng, hôn nhân lại là hôn nhân của hai người, nàng rốt cuộc nên trung thành như thế nào? Mâu thuẫn như vậy!

Nàng từng cho rằng, tâm bị tổn thương, là có thể quên đi tình, nhưng mà, thân thể của một người không thể do chính mình khống chế được, tâm của một người, lại như thế nào có thể tùy vào chính mình khống chế? Muốn yêu liền yêu, muốn không yêu liền không yêu, vậy đó không phải người, mà là thần!

Giữa suy nghĩ hỗn loạn, xiêm y đã cởi ra phân nửa, nàng ở trong lòng giãy giụa, tìm không thấy lối thoát, bắt đầu lâm vào mê mang, vô phương tự cứu.

Phó Trù chậm rãi hôn nhẹ nhàng di chuyển đến vị trí giữa cổ phán bạch và ngực của nàng, lực độ ở môi càng ngày càng nặng, tựa hồ muốn đem nàng gặm nhấm vào bụng, khiến cả đời nàng cũng không thể thoát khỏi sinh mệnh hắn. Hơi thở hắn theo sự tuyệt vọng đột nhiên của nàng mà sinh ra tuyệt vọng, nội tâm của hắn sao mà không có đau khổ giãy giụa?

Lấy danh nghĩa hôn nhân cưỡng đoạt thân thể nàng, ý đồ dùng thân thể để chinh phục tâm nàng, ở thời điểm hấp thu ngọt ngào của nàng, hắn đồng thời cũng cảm thụ được đau đớn bi ai.

Hắn bỗng nhiên dừng lại động tác, vạn phần chán nản nhìn người cứng đờ dưới thân, hắn không hiếm lạ dùng phương thức thương tổn người yêu, để đi thành toàn hoàn chỉnh hôn nhân rách nát!

Cuối cùng là đánh không lại chính tâm mình. Hắn giúp nàng kéo lại vạt áo thắt lại dây lưng, nàng kinh ngạc mở to mắt, nhìn thấy được ẩn nhẫn cùng đau thương thật sâu trong mắt hắn.

Đây là lần thứ ba, hắn buông tha nàng.

Hắn nắm xuống, ở bên tai nàng nhẹ nhàng thở dài: "Ta không muốn miễn cưỡng nàng, ta nguyện ý chờ. Chờ nàng cam tâm tình nguyện, chờ đến một ngày nàng yêu ta, tuy rằng thực xa vời, nhìn không thấy hy vọng! Ta...vẫn là nguyện ý chờ."

Hắn sẽ không giống như những nam nhân khác, cho rằng chiếm hữu được thân thể nữ nhân là có được tình yêu của nữ nhân, nếu là nữ nhân khác, có lẽ sẽ có được. Nhưng mà là nàng chứ không phải ai khác, nàng chính là nàng, Dung Nhạc quật cường mà kiên trì. Nếu hôm nay hắn muốn nàng, dùng thân thể hắn giết chết tình yêu cùng kiêu ngạo của nàng, vậy từ nay về sau, hắn ở trong lòng nàng, sẽ chỉ là trượng phu của nàng, vĩnh viễn cũng không có khả năng trở thành người nàng yêu, hắn phải cho chính mình lưu lại một cơ hội, lưu lại một phần hy vọng, sẽ thực vất vả, nhưng hắn nguyện ý

Cảm động từng chút từng chút chậm rãi tẩm đầy nội tâm nàng, nàng không nói lời cảm tạ, không có bất luận lời nói cảm kích gì, chỉ là ở trong tiếng thở dài của hắn, xoay người một cái, lần đầu tiên ôm hắn, đem khuôn mặt chôn vào trước ngực hắn, cảm thụ được phần ấm áp đó, thế nhưng cảm thấy an tâm cùng kiên định.

Kinh thành, phủ Thái Tử

Vũ Hương Động nơi Hương phu nhân cư ngụ, trong tẩm các khắp nơi đều tràn ngập hơi thở đậm đà. Trên chiếc giường chậm trễ hoa thật lớn, hai thân thể quấn lấy nhau mõm hôi mõng dày đặc, hiển nhiên vừa rồi đã trải qua một hồi cá nước thân mật.

Thái Tử thỏa mãn nắm thăng tay chân dang rộng ra, ngực còn đang pháp phồng kịch liệt. Nữ tử diêm lệ bên người hắn, thân thể nàng mềm mại giống như rắn quấn lấy hắn, ngón tay ngọc ngà ở trên ngực hắn nhẹ nhàng vẽ vòng tròn, đôi

mắt diễm quang bắn ra bốn phía nhìn chăm chăm mặt hắn, rồi mới nhẹ nhàng than một tiếng: "Ai!"

Thái Tử nghiêng người nhìn nàng liếc mắt một cái, không mau nói: "Hương nhi sao lại thở dài, chẳng lẽ là do bốn Thái Tử không cõi gắng hết sức?"

Ngân Hương liếc hắn một cái, một lóng tay chọc lên ngực hắn, tư thái kiều mị vô hạn, nói: "Thái Tử nghĩ nơi nào vậy? Thiếp thân là lo lắng ngày tháng sung sướng như vậy, còn mấy ngày có thể qua?"

Ánh sáng chớp lóe lên trong mắt hắn "Lời này có ý gì?"

Ngân Hương nói: "Thái Tử còn không biết à? Hôm qua thiếp thân ra cửa, trong lúc vô ý nghe được hạ nhân phủ Ly Vương nghị luận, nói Ly Vương rất nhanh sẽ phải trở thành Thái Tử."

Thái Tử chấn động "Nói bậy, bốn Thái Tử gần đây lại không có làm chuyện gì sai, phụ hoàng không có lý do gì phê ta."

Ngân hương cười nhạo một tiếng, nói: "Hoàng Thượng nếu là muốn làm chuyện gì, còn sợ không lý do sao? Tùy tiện tìm một cái là được, dù sao cũng không ai dám nói cái gì."

Thái Tử một phen đẩy nàng ra, xoay người ngồi dậy, sắc mặt âm trầm đến cực điểm.

Ngân Hương cũng đi theo ngồi dậy, thuận tay cầm kiện xiêm y phủ thêm, lại nói: "Nghe nói thời gian định là lần thu săn này. Thái Tử, ngài cũng không thể lại ngồi chờ chết."

Thái Tử xoay mặt qua nhìn nàng, âm thanh âm lãnh (âm hiem lạnh lùng) nói "Không phải nàng nói bốn Thái tử không thể hành động thiếu suy nghĩ sao?"

Ngân Hương nói: "Trước kharc nay khác, hiện tại bệ hạ cũng phải động thủ, ngài liền không thể lại tiếp tục chờ đợi."

Thái Tử hỏi: "Vậy nàng nói bốn Thái Tử hắn là nên làm như thế nào?"

Ngân Hương ở bên tai hắn thổi hương khí, mắt lộ ra âm ngoan (âm hiểm tàn nhẫn): "Đương nhiên là..... Mượn cơ hội thu săn, tiên hạ thủ vi cường! Thái Tử điện hạ nhiều năm như thế không phải nuôi dưỡng rất nhiều thế lực sao. Không ngại lấy ra đánh cược một ván, đánh cược thắng, Thái Tử điện hạ sau này không còn phải nơm nớp lo sợ, muốn làm cái gì thì có thể làm cái gì, thua cuộc, kết quả bất quá cũng giống như hiện tại tiếp tục chờ đợi mà thôi."

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Cuộc Săn Bắn Hoàng Gia (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Kinh thành, Đông thành hành cung Thiên Vũ.

Vũ Lâm uyển.

Ánh mặt trời mới vừa nhô ra, Khải Vân đế Dung Tề đã mở to mắt, ở trên giường trăn trọc lăn qua lật lại, cuối cùng ngồi dậy.

Gian ngoài, tiểu Tuần tử cung nô bên người nghe thấy tiếng động, vội vàng tiến vào buồng trong, cúi người hành lễ, cười nói: "Hoàng Thượng, mấy ngày nay không cần lâm triều, ngài sao không nghỉ ngơi nhiều thêm chốc lát".

Khải Vân đế nhởn nhơ cười nói: "Mấy năm nay đã dưỡng thành thói quen, không thể nói sửa là có thể sửa. Mau hầu hạ trẫm rửa mặt chải đầu, chờ lát nữa hoàng muội tới, đừng để nàng nhìn thấy bộ dáng quần áo không chỉnh tề của trẫm."

Tiểu Tuần tử nói: "Hoàng Thượng là quá tưởng nhớ công chúa, ngài nhìn xem, hiện tại vừa mới đến giờ mèo (mới 5:00 sáng) cách canh giờ hẹn công chúa tới còn sớm."

Khải Vân đế ngẩn ra, đánh trống lảng cười nói: "Là trẫm quá nóng vội! Đã hơn một năm không thấy hoàng muội, tối hôm qua gặp mặt vội vàng, lại có quá nhiều người, cũng chưa nói được lời gì."

Sau khi rửa mặt, Khải Vân đế ở trong viện đi lại, cảnh trí hành cung cùng với biệt uyển hoàng cung Khải Vân quốc cũng không khác nhau cho mấy. Sáng sớm không khí thực tươi mát, chỉ là gió hơi hoi có chút lạnh, hắn đứng ở trong viện khắp nơi nhìn nhìn, thần sắc nhàn nhạt, nhìn không ra cảm xúc ở nội tâm.

Mới đi dạo trong chốc lát, hắn lại hỏi: "Tiểu Tuần tử, là canh giờ gì rồi?
Hoàng muội còn chưa tới sao?"

Tiểu Tuần tử lập tức đáp: Hồi Hoàng Thượng, hiện tại là giờ mèo tam khắc (05:45), công chúa sợ là mới rời giường, còn chưa dùng tảo thiện (chưa ăn sáng). Chờ công chúa dùng thiện xong sẽ tới hành cung yết kiến Hoàng Thượng, như thế nào cũng sau giờ thìn tam khắc (07:45) mới tới."

"Hả? Còn một canh giờ" Khải Vân đế nâng lên ngón tay chỉ chỉ nơi nào đó, nghĩ nghĩ, xoay người nói: "Như vậy, ngươi tức khắc liền đi đến phủ Tướng quân tiếp hoàng muội, kêu nàng lại đây bồi trǎm cùng dùng thiện. Kêu phòng ăn chuẩn bị nhiều một chút những món nàng thích."

Tiểu Tuần tử lẽ phép cúi đầu nói "Tuân chỉ" liền lui xuống.

Mạn Yêu ứng triệu một mình đi đến, không mang theo Linh nhi.

Đi vào Vũ Lâm uyển, khu vườn rộng lớn, Khải Vân đế một thân gấm trường bào màu xám nhạt, tư thái ung dung thanh tao lịch sự mà cất bước đi trên cầu hình vòm, từ xa nhìn lại, lại có vài phần thoát ra thế gian cảnh vật siêu nhiên. Mạn Yêu sững sốt, nếu không biết hắn là hoàng đế, không biết hết thảy chuyện hắn đã làm, nàng sẽ cho rằng đây là một nam tử không tranh (Không tranh đấu tranh giành) cùng thế gian, khiến cho tâm người sinh hảo cảm (Ấn tượng tốt) không dễ phòng bị. Nhớ rõ lúc nàng đi vào thế giới này, hắn vừa mới bước lên ngôi vị hoàng đế, lần đầu tiên gặp hắn, hắn ôn nhuận nho nhã như vậy, tài hoa hơn người. Hắn đối với nàng yêu thương sủng nịch thậm chí còn siêu việt hơn tất cả phi tần trong hậu cung hắn, cơ hồ muốn cho nàng tưởng rằng nàng không phải là muội muội của hắn mà là người yêu của hắn, ý nghĩ đó đã từng làm nàng thập phần hoang mang, thậm chí luôn có ý vô tình muốn tránh, thăng đến chuyện hòa thân đã định.

Hoàng đế tuổi trẻ đi ở trên cầu thấy được Mạn Yêu, trong mắt quang hoa cự thịnh, tức thời đi tới đón.

Mạn yêu vội tiến lên hành lễ: "Gặp qua hoàng huynh"

Khải Vân đế vội vàng đỡ nàng, tươi cười nói: "Nơi này đã không có người ngoài, hoàng muội không cần đa lễ. Lại đây, để trẫm nhìn kỹ xem xem, thật là gầy đi rất nhiều! Trẫm biết, để muội xa rời quê hương, gả đến Lâm Thiên quốc xa xôi này, thật ủy khuất cho muội!"

Mạn Yêu theo bản năng mà né tránh cho hắn đụng vào, hơi lui nửa bước, đạm mạc xa cách khẽ cười nói: "Hoàng huynh nói quá lời, thay hoàng huynh phân ưu là bốn phận của thần muội, nào dám nói hai chữ "Ủy khuất"!"

Khải Vân đế đỡ một cái không, đôi tay hơi khụng lại, ánh mắt mờ đi, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nói: "Trong lòng hoàng muội quả nhiên vẫn là trách trẫm! Trước kia, hoàng muội cũng chưa từng cố ý xa cách như vậy, cự tuyệt trẫm ngoài ngàn dặm."

Vốn là thứ ở trong lòng hiểu rõ nhưng không nói ra, nhưng hắn một hai phải lấy ra tới đối mặt nhau. Nếu như thế, nàng cũng không ngại nói thẳng. Mạn Yêu cười lạnh nhạt nhìn hắn, ánh mắt hơi lạnh, nói: "Bởi vì hoàng huynh trước kia đối với thần muội chưa từng có nhiều tính kế như thế này. Thần muội vẫn luôn cho rằng hoàng huynh là thiệt tình yêu thương thần muội, nhưng mà thần muội lại quên mất, hoàng huynh đầu tiên là hoàng đế của một quốc gia, sau đó mới là huynh trưởng của thần muội! Thần muội sẽ không trách hoàng huynh, nhưng thỉnh hoàng huynh cũng đừng yêu cầu thần muội trước sau như một."

Khải Vân đế ngẩn ra, khuôn mặt thanh tú (trong trẻo) thoáng biến sắc, thật nhanh liền khôi phục thần thái non nớt. Ánh mắt hắn hơi ngưng động, tựa lầm bẩm tự hỏi: "Là trẫm..... quá tham lam sao?"

Mạn Yêu rũ mắt không nói, từ xưa đế vương vì giang sơn cắt đứt thất tình lục dục, nơi nào mà chẳng có, hắn đã vì muốn ổn định giang sơn ngừa biên giới bị xâm phạm, để cho nàng hòa thân gả xa, lại nhiều mặt thiết kế, còn muốn thân tình như cũ, làm sao có khả năng?

Nàng nói: "Thế sự không bao giờ có lưỡng toàn, hoàng huynh biết chính mình muốn chính là cái gì, là được rồi!"

Ở nàng xem ra, hắn hắn là sớm đã từ bỏ thân tình, nếu không, những hoàng huynh hoàng đệ của bọn họ vì sao cũng không còn một người? Chỉ là không biết, hắn vì sao độc nhất đối với nàng, một muội muội lớn lên ở lãnh cung cũng không phải là cùng một mẫu thân sinh ra, nhìn nàng với con mắt khác?

Khải Vân đế đáy mắt xẹt qua một tia không dễ thấy phức tạp cùng rỗi răm, thở dài: "Đúng vậy! Thế sự khó lưỡng toàn! Trẫm chính là thích muội ở chỗ thông thấu cứng rắn, vừa khiến người yêu thương vừa khiến người thương xót. Nhưng mặc kệ hoàng muội nghĩ như thế nào, hoàng huynh chưa bao giờ muốn thương tổn muội."

Mạn Yêu nhàn nhạt cười cười, không tỏ rõ ý kiến. Làm đều đã làm rồi, muốn không nghĩ đến thì có khác biệt gì? Nàng vô tình cùng hắn cãi cọ vấn đề này, một đế vương, nàng còn có thể chờ mong gì ở nơi hắn?

"Khởi bẩm Hoàng Thượng, tảo thiện (đồ ăn sáng) đã chuẩn bị xong, thỉnh Hoàng Thượng cùng công chúa di giá." Tiểu Tuần tử thái giám bên cạnh Khải Vân đế âm thanh cung kính bẩm báo.

Dùng qua đồ ăn sáng, Khải Vân đế vẫn luôn lưu nàng lại đến giờ Thân (15:00 -17:00) mới để nàng rời đi.

Mới vừa hồi phủ Tướng quân, Mạn Yêu còn không có tiến vào Thanh Mich viên, xa xa liền nghe được một trận âm thanh quý khóc sói gào kêu thảm thiết, âm thanh này thật ra cực kì quen thuộc, là Cửu hoàng tử!

Mạn Yêu nhíu mày, nhanh bước vào vườn, lập tức sững sốt, sau đó mới biết được là Cửu hoàng tử nhìn thấy dung mạo Tiêu Khả giống như tiểu hài tử rất dễ thương, nhịn không được mà nhéo mặt Tiêu Khả, kết quả bị Tiêu Khả rải không ít phấn độc, khó chịu đến hắn như một con khỉ vừa nhảy vừa kêu, một gương mặt tuấn tú giờ lại cực kỳ khó coi.

Mạn Yêu quả thực dở khóc dở cười, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Khả nhi, Cửu hoàng tử không phải người xấu, hắn là bằng hữu của ta, hắn không có ác ý, ngươi mau lấy thuốc giải cho hắn."

Cửu hoàng tử cực kỳ cảm kích đến rơi nước mắt, liên tục cười nói: "Vẫn là Li Nguyệt tốt nhất!" Nói xong hướng Tiêu Khả kêu lên: "Nha đầu thúi, mau đem giải được tới đây."

Tiêu Khả chớp chớp đôi mắt long linh sóng nước, nói: "A? Hắn là bằng hữu của công chúa tỷ tỷ à? Thực xin lỗi, công chúa tỷ tỷ, ta thật sự không biết. Cái phấn độc kia là ta mới nghiên cứu chế tạo ra, thuốc giải còn chưa có luyện xong.

Bất quá không sao, chờ thêm mấy canh giờ thì sẽ hết."

"Cái gì?!" Cửu hoàng tử trừng lớn đôi mắt, căn bản không tin lời nói của Khả nhi, tức giận đến nỗi rắng, nói: "Ngươi khẳng định là cố ý! Ngươi mau giao thuốc giải ra, ngươi nếu như không giao ra, ta, ta, ta..." Còn chưa nói xong, lại một trận cảm giác cực kỳ ngứa ngáy vô cùng đánh úp lại, xuyên tim đến khó chịu. Hắn lại là một trận kêu rên: "Tại sao ta phải gặp xui xẻo như thế này, gặp được ngươi cái nha đầu thúi! Ta đường đường là Cửu hoàng tử phong lưu phóng khoáng tuấn mỹ vô song, thế nhưng thua tại trong tay cái nha đầu như ngươi!

A..."

Mạn Yêu nhịn không được muốn cười, lập tức nhận được ánh mắt ai oán của Cửu hoàng tử, nàng vội nhịn xuống, thay hắn giải vây nói: "Khả nhi, ngươi đi lấy chút thuốc ngăn ngừa lại đây, trước cho hắn giảm bớt ngứa đi."

"Vâng." Tiêu Khả lập tức đi. Trong chốc lát quay lại, đưa thuốc cho Cửu hoàng tử. Sau khi dùng thuốc, Cửu hoàng tử mới không còn khó chịu như vậy, ít nhất còn có thể nhịn xuống. Cửu hoàng tử quay đầu trừng liếc mắt nhìn Tiêu Khả, hầm hừ, chuyện này xem ra là phải nhớ rõ ở trong lòng đâu.

Mạn Yêu vừa thấy như vậy liền biết hắn có ý định làm cái gì, vội cười nhắc nhở nói: "Lão Cửu, ngươi đừng có ý đồ không tốt với Khả nhi, nàng ta chính là

truyền nhân duy nhất của Tuyết cô Thánh Nữ."

"Hả? Truyền nhân duy nhất của Tuyết cô Thánh Nữ?" Cửu hoàng tử há to miệng, kinh ngạc không thôi, sau đó oán trách nói: "Li Nguyệt, ngươi như thế nào không có nói sớm cho ta biết a? Ai..... Thôi bỏ đi, bốn hoàng tử khoan hồng độ lượng, trong bụng tể tướng có thể chống thuyền, không cùng tiểu nha đầu chấp nhận."

Tuyết cô Thánh Nữ độc thuật thiên hạ đều biết, tuy rằng không biết cái tiểu nha đầu này học được mấy phần, nhưng vẫn là tốt nhất đừng cùng với nàng ta so xem độc của ai cao minh hơn.

Sau một trận cười đùa, Mạn Yêu nghiêm mặt nói: "Ngươi hôm nay tới tìm ta, có chuyện gì?"

Cửu hoàng tử đánh một phách sau ót "Bị nha đầu kia náo, ta thiếu chút nữa quên mất chính sự. Đi, vào nhà nói đi."

Mạn Yêu thấy ánh mắt hắn có vẻ nghiêm trọng, liền cho tất cả hạ nhân lui xuống, cùng Cửu hoàng tử vào trong phòng.

Cửu hoàng tử đi thẳng vào vấn đề nói: "Li Nguyệt, thu săn bảy ngày sau, ta hy vọng ngươi đừng đi."

"Vì sao?" Mạn Yêu nhíu mày, thật ra nàng cũng không muốn đi, nhưng mà tùy vào nàng sao?

Cửu hoàng tử nói: "Lần thu săn này cùng với mấy lần trước không giống nhau, ngươi thông minh như vậy, hắn là sẽ cảm giác được biến hóa gần đây nhất trong kinh thành chứ?"

Mạn Yêu hơi giật mình, biến hóa trong kinh thành? Hai tháng trước, đô thành phượng bắc, đê Ngân Hà đột nhiên sụp đổ, nhà cửa ngập lụt, đồng ruộng bị phá hủy, bá tánh ở hai thành trôi giật khắp nơi, sôi nổi ủa vào kinh thành, đem kinh

thành trong ngoài chật kín như nêm cối. Hay là nói chính là chuyện này? Tinh tế nghĩ đến, việc này hình như có chỗ kỳ quặc, người ở hai thành, cho dù chưa bị chết đuối bởi tràng nước lũ kia, cũng không đến mức có thể lấp kín bên ngoài kinh thành năm dặm đường.

Mạn Yêu nghĩ đến đây trong lòng cả kinh, bỗng dựng ngang đầu, sắc mặt cực kỳ nghiêm túc nói: "Lão Cửu, lời này..... Người không nên nói với ta!"

Cửu hoàng tử cười nói: "Lấy thân phận của ngươi, mặc kệ là công chúa Khải Vân quốc, hay là phu nhân của Vệ quốc Đại tướng quân, những lời này ta thật là không nên nói với ngươi. Nhưng mà Li Nguyệt, ta chỉ coi ngươi là bằng hữu của ta, là nữ tử mà Thất ca của ta thích, cho nên..... Ta tin tưởng ngươi!"

Trái tim Mạn Yêu chấn động, thở dài: "Cảm ơn sự tín nhiệm của ngươi, ta tự nhiên sẽ không nói ra ngoài, nhưng có đi đến khu vực săn bắn hay không, chỉ sợ lời ta nói không tính."

Cửu hoàng tử nhướng mày nói: "Cái này ta biết, ngươi có thân phận của ngươi cùng lập trường, nếu nhất định phải đi, thỉnh ngươi chú ý bảo vệ tốt chính ngươi, đừng làm cho Thất ca vì ngươi phân tâm. Ta không sợ nói cho ngươi biết, tuy rằng ngươi là bằng hữu của ta, nhưng mà ở trong lòng ta, trên thế giới này, không ai quan trọng hơn Thất ca. Nếu bởi vì ngươi, Thất ca có sơ xuất gì, ta.....

Sẽ hận ngươi!" Hắn nhìn qua như là tùy ý nói, nhưng câu cuối cùng kia, tuyệt đối nghiêm túc.

Mạn Yêu nghe xong hơi hơi ngẩn người, Cửu hoàng tử lại vô tâm vô phổi cười rộ lên, cùng nàng xua tay nói: "Ta đi đây, chuyện Thất ca dặn ta, ta còn chưa có làm xong." Nói xong hắn quay lưng rời đi.

Thời gian trôi qua thật nhanh, đảo mắt đã tới trước thu săn một ngày.

Chiều hôm nay, Phó Trù không ở trong phủ, Trần công công giả dạng thành

một nam tử trung niên bình thường, hẹn Mạn Yêu ở bên ngoài gặp nhau, đưa cho nàng một cái hộp nhìn như thật bình thường, đem lời Lâm Thiên hoàng giao phó nói với nàng, nhất định phải cẩn kĩ, không thể để bất luận người nào phát hiện.

Mạn Yêu cầm cái hộp kia, nhớ tới lời Lâm Thiên hoàng nói "Tôi nhân thiên cổ" trong lòng thập phần trầm trọng. Không biết cái hộp này rốt cuộc là thứ gì mà quan trọng như vậy, nếu quan hệ đến vận mệnh quốc gia, vậy vì sao muốn cho nàng bảo quản? Thật sự là nghĩ trăm lần cũng không ra. Cuối cùng đem cái hộp kia cùng với tờ giấy Phó Trù cho nàng, cùng nhau phong ấn ở một nơi bí mật trong Long Nguyệt vườn trà.

Đêm đó, sau khi nàng ngủ thật lâu, Phó Trù cũng chưa trở về. Thăng đến đêm khuya, nàng mới cảm giác được có người ở sau lưng nàng thật cẩn thận mà nắm xuống.

Nàng mở to mắt, xoay người, vẻ mặt Phó Trù mỏi mệt, lại ôn nhu cười nói:
"Đã đánh thức nàng?"

Mạn Yêu lắc lắc đầu, nàng vốn là không ngủ.

Phó Trù vuốt vuốt mái tóc tán loạn bên gối của nàng, hơi hơi trầm ngâm, nói:
"Ngày mai liền phải đi khu vực săn bắn, Dung Nhạc, ta....."

Mạn Yêu cảm giác được hắn đang do dự, nàng kéo tay hắn xuống, nhìn thăng mắt hắn, thực nghiêm túc mà nói: "A Trù, ta có thể tin tưởng ngươi không?"

Nàng rõ ràng cảm giác được tay Phó Trù cương cứng, sau đó con ngươi thâm trầm không thấy đáy dần dần dâng lên quang hoa chói mắt. Hành trình thu săn, nàng biết, nàng trốn không thoát.

Hắn trầm ngâm một lát, sau đó ôn nhu cười hỏi: "Nàng nguyện ý tin tưởng ta sao?"

Ánh mắt Mạn Yêu ở trên mặt hắn tuẫn tra, mím môi, dùng sức cầm tay hắn, nói: "Ta mặc kệ ngươi chuẩn bị làm như thế nào, cũng mặc kệ ngươi mà ngươi phải đối phó là ai, ta chỉ hỏi ngươi, ngươi có thể hay không..... Không cần lợi dụng ta đi thương tổn người ta để ý?"

Đáy lòng Phó Trù trầm xuống, một cảm giác chua xót thâm trầm trong nháy mắt đem hắn bao phủ, hắn lại cười hỏi: "Người mà nàng để ý..... Chỉ chính là ai?"

Kỳ thật vấn đề này cần gì hỏi nàng, trong lòng hắn vẫn luôn rõ ràng. Chỉ là hắn không nghĩ tới, nàng một người kiêu ngạo như vậy, thế nhưng sẽ vì người kia hướng hắn mở miệng. Là nàng sợ hãi đi? Sợ hãi hắn sẽ lợi dụng nàng đi thương tổn Tông Chính Vô Ưu! Thì ra ở trong lòng nàng, Tông Chính Vô Ưu đã siêu việt hơn cả kiêu ngạo cùng tôn nghiêm của nàng!

Trong lòng Mạn Yêu run lên, có chút không dám nhìn mặt hắn, cũng không muốn nhìn thấy hắn tươi cười chua xót như vậy, nàng rũ mắt, môi mở ra khép lại vài cái, cuối cùng là nhẹ nhàng nói một câu: "Không có ai..... Ngủ đi."

Nàng nhắm mắt lại, tim từng đợt co thắt đau đớn, nàng không phải cố ý muốn đả thương Phó Trù. Nàng chỉ nghĩ, nếu Phó Trù lúc này đây có thể đáp ứng nàng, về sau nàng sẽ thử yêu hắn, cho hắn cơ hội, thử tin tưởng hắn, thử đem hắn trở thành trượng phu của nàng, khiến cho mình sống không cần mệt mỏi và vất vả như vậy. Chính là, nàng rất sợ hãi, lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi dâng lên từ đáy lòng.

Phó Trù vẫn như cũ chống thân thể ở phía trên nàng, ánh mắt chăm chú nhìn hai mắt nhắm chặt của nàng, làm như muốn xuyên thấu qua mi mắt nàng, nhìn thấu tâm của nàng trong giờ phút này. Qua thật lâu, lại qua thật lâu, lâu đến nàng cho rằng hắn sẽ không lại mở miệng, nhưng hắn vẫn là nhẹ nhàng nói câu: "Được, ta đáp ứng nàng."

Đó là một lời hứa trịnh trọng, tuy rằng nhẹ nhàng thốt ra, lại phảng phất như

dùng hết sức lực toàn thân.

Khóe mắt Mạn Yêu đau sót, cái mũi ê ẩm.

Thu săn mỗi năm một lần, là tục lệ mấy trăm năm trước lưu lại đến giờ.

Tinh kỳ bay pháp phói, cờ hiệu màu vàng đón gió tung bay. Lâm Thiên hoàng cùng Khải Vân để cùng các hoàng tử các đại thần dưới sự hộ vệ cảnh giác của Ngự lâm quân, đội ngũ thanh thế mênh mông cuồn cuộn mà rời kinh thành phồn hoa.

Trong xe liễn cực kỳ tôn quý hoa lệ, Lâm Thiên hoàng cùng Khải Vân để song song mà ngồi, để vương hai nước, một lạnh lùng một tuấn tú nho nhã hai loại khí chất hoàn toàn bất đồng, lại đều là thâm trầm khó lường, khiến cho người nhìn không ra suy nghĩ trong lòng. Mà người dân chạy nạn ở trong thành giờ phút này bị quân đội mạnh mẽ trấn áp phân tán hai bên, oán thanh (tiếng oán giận) trong đám người nổi lên bốn phía, lại khiếp sợ hoàng uy mà không được tới gần. Lâm Thiên hoàng nhíu nhíu mày, ánh mắt nặng nề. Khải Vân để mắt nhìn thẳng, khoe miệng hiện lên ý cười hơi mỏng như có như không.

Sau ngự liễn, là xe liễn của Thái Tử, hắn mang theo Hương phu nhân đồng hành, dọc theo đường đi ánh mắt Thái Tử nhìn chung quanh, ẩn ẩn có chút lập loè bất an. Phía sau đó là Cửu hoàng tử, Tông Chính Vô Ưu, Phó Trù, Mạn Yêu bốn người, cũng không biết là người nào an bài, thế nhưng khiến cho bọn họ bốn người ngồi cùng một liễn.

Tông Chính Vô Ưu vẫn là tư thế ngồi lười biếng, nghiêng dựa vào lưng ghế, mặt không biểu tình, tựa hồ hết thảy ồn ào náo động chung quanh, tất cả không quan hệ đến hắn, hắn thậm chí cả mí mắt cũng không muốn nâng lên một chút, phảng phất thế giới vạn vật đều không lọt được vào mắt hắn, mà người hắn duy nhất muốn nhìn, lại là nhìn không tới, bởi vì ở giữa cách một nam nhân khác, đưa bọn họ cách ra xa tận chân trời góc biển.

Phó Trù ngồi đến đoạn chính lại không câu nệ, dưới tay áo to rộng màu xanh đậm, hắn nắm chặt tay Mạn Yêu, thần sắc dị thường ôn hòa, thường thường quay đầu nhìn nàng, hướng nàng cười ôn nhu, không chút che giấu.

Mạn Yêu ngồi an tĩnh, nhìn bốn phía dân chạy nạn chen chúc, trong lòng bất an càng thêm khuếch trương lan tràn. Hết thảy chuyện này, Tông Chính Vô Ưu biết, Lâm Thiên hoàng sẽ không có khả năng một chút gì cũng không biết được?

Hắn lựa chọn thời điểm này phế Thái Tử lập Tông Chính Vô Ưu, rõ ràng là muốn đem trách nhiệm toàn bộ đều giao cho Tông Chính Vô Ưu, trước mắt cũng chỉ có Tông Chính Vô Ưu mới có năng lực cân bằng thế lực với Phó Trù.

Quân đội Giang Nam của Tông Chính Vô Ưu có bảy vạn (70.000), Phó Trù chưởng quản bốn mươi vạn đại quân, có hai mươi bảy vạn ở biên cảnh, trước mắt có thể mặc hắn chuyên chuyển cũng có trên dưới mươi ba vạn quân, mà năm vạn cấm vệ quân do Lâm Thiên hoàng tự mình chưởng quản, tính lên, thế lực hai bên cân đối. Chỉ là, không biết Tông Chính Vô Ưu sẽ làm như thế nào? Hoàng huynh nàng ở bên trong này đảm đương nhân vật nào? Nếu Phó Trù lần này thành công, vậy hoàng huynh lại có thể từ giữa được đến chỗ tốt gì? Mà nàng phải nên làm sao bây giờ?

Rõ ràng biết sắp sẽ phát sinh một hồi biến đổi lớn, nàng đã không thể ngăn cản, cũng không thể thay đổi, chỉ có thể vô lực chờ đợi hết thảy mọi thứ, chỉ có thể trợ mắt nhìn trượng phu của mình cùng với người đã từng là người mình yêu trở thành như nước với lửa, đấu đến người chết ta sống, cục diện tàn khốc như vậy, nàng rốt cuộc nên đổi mặt như thế nào? Tâm nóng như lửa đốt, nàng rất rõ ràng, một khi phân ra thắng bại, đại khái sẽ lấy thương vong làm kết quả, đến lúc đó, nàng lại nên đi nơi nào? Nếu Phó Trù thua, nàng tất sẽ bị liệt vào tru di, nếu Tông Chính Vô Ưu thua, nàng có lẽ sẽ trở thành nữ nhân tôn quý nhất của quốc gia này, nhưng đó là nàng muôn sao? Không phải!

Dọc theo đường đi, khó có được yên lặng, cả Cửu hoàng tử cũng không nói lời nào.

Đi hơn hai canh giờ, rốt cuộc mới tới Tây giao, khu vực săn bắn hoàng gia.

Rừng rậm thật sâu, rộng lớn bát ngát. Khu vực săn bắn nơi này không giống với khu vực săn bắn hoàng gia của các nước khác, hoàng đế khai quốc Lâm Thiên quốc là vô cùng dũng mãnh, hắn yêu cầu săn thú cần thiết là ở rừng rậm nguyên thủy, nói là chỉ có săn được sinh vật dã ngoại hung mãnh mới tính là có bản lĩnh.

Hành cung ở khu vực săn bắn tuy so không được với hoàng cung cực kỳ xa hoa, lại cũng nguy nga to lớn.

Ngày thứ nhất đường xá mệt nhọc, vẫn chưa an bài hoạt động săn thú. Đoàn người từng người hồi hành cung hoặc doanh trướng nghỉ ngơi.

Cơm chiêu qua đi, Phó Trù thấy Mạn Yêu vẫn luôn tâm thần bất định, liền nói muốn bồi nàng đi ra ngoài đi dạo một chút, ai ngờ mới đi không được vài bước, vừa lúc gặp Thái Tử tới chơi.

"Nhìn xem bốn Thái Tử tới không phải lúc, tướng quân cùng công chúa, đây là chuẩn bị đi nơi nào?"

Phó Trù hành lễ cười nói: "Vi thần đang định bồi phu nhân ra ngoài giải sầu, không biết Thái Tử có điều gì phân phó?"

Thái Tử nói: "Thiên hạ đều biết, thuật cưỡi ngựa của tướng quân tinh vi, bắn thạch uống vũ, bốn Thái Tử đặc biệt tới lãnh giáo một vài chiêu, không biết tướng quân..... Giờ phút này có tiện không?"

Phó Trù nhìn Mạn Yêu, hơi hoi do dự nói: "Dung Nhạc, nàng tùy tiện đi dạo một chút, đừng hướng tới khu vực săn bắn bên kia đi. Trời sắp tối, nàng đừng đi xa, nhớ rõ trở về sớm một chút."

Mạn Yêu gật đầu, hướng Thái Tử vi hành thi lễ, nàng một mình đi ra hành cung. Chung quanh khu vực săn bắn, mười bước một thủ vệ, đi đến nơi nào đều

có người hành lễ. Nàng trong lòng phiền loạn, muốn tìm nơi thanh tĩnh một người nghỉ ngơi trong chốc lát, vừa vặn bên cạnh có khu rừng phong, trong rừng có khói đá thật lớn nằm ngang ở sâu trong rừng phong, Mạn Yêu nghĩ nơi đó hẳn là không có ai, liền đi qua, lại không nghĩ rằng tại chỗ này gặp được người mà nàng không muốn đối mặt nhất.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thượng

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Cuộc Săn Thú Hoàng Gia (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Lá phong bao phủ trên tảng đá xanh, một nam tử áo trắng gối đầu lên một cánh tay, nắm nghiêng hai mắt nhắm nghiền, chiếc quạt xếp mặc ngọc mà lần trước nàng trả trả về được hàn nấm chặt ở trong một bàn tay khác, đặt trên ngực. Mạn Yêu theo trực giác xoay người, lập tức đào tẩu giống như lần trước ở Mạn Hương các như vậy, nhưng bước chân của nàng còn chưa nhúc nhích, phía sau đã có âm thanh lười biếng truyền đến: "Nếu đã tới, hà tất phải vội vã rời đi."

Mạn Yêu cả người cứng đờ, thì ra hắn không có ngủ. Nàng đành phải dừng bước xoay người, áp xuống lòng muôn vàn suy nghĩ vừa mới xuất hiện, ra vẻ thờ ơ hữu lễ, nhàn nhạt nói: "Quấy rầy Ly Vương nghỉ ngơi."

Tông Chính Vô Ưu chậm rãi mở to mắt, mỗi một lần nhìn thấy nàng, nàng đều là đậm đặc, bình tĩnh như vậy, phảng phất như hắn đối với nàng mà nói, chính là một cái người xa lạ. Nhìn đôi mắt nàng bình tĩnh như nước, hắn liền nhịn không được tự giễu, "Nàng nhất định phải đem xưng hô kêu đến thật tỉ mỉ rõ ràng như vậy sao?"

Nàng ngẩng đầu nói: "Phép tắc vẫn là phải tuân thủ. Bằng không phải kêu như thế nào? Người vốn chính là Ly Vương!"

Tông Chính Vô Ưu đột nhiên nổi giận: "Vậy bốn vương có phải hay không cũng phải kêu nàng là Phó phu nhân?" Hắn đem "Phó phu nhân" ba chữ nhấn mạnh, rõ ràng đã nổi giận.

Mạn Yêu nhíu mày, cố tình bỏ qua sự khó chịu trong lòng, nhàn nhạt nói: "Nếu Ly Vương nguyện ý, cũng có thể kêu ta như vậy."

"Nàng!" Hắn giận dữ, đột nhiên đứng dậy, hai mắt hung hăng trừng mắt nhìn nàng, thế nhưng nói không ra lời. Từ khi nào bắt đầu, hắn ở trước mặt nàng, thế nhưng dễ nổi giận như thế, khống chế không được cảm xúc của mình.

"Tốt. Phó phu nhân!" Hắn kêu nàng, ngữ khí lạnh lẽo thấm vào lòng người, nàng nghe đến cảm giác như trong lòng có gai đâm, lại là cười nói: "Lần trước..... Thất tuyệt thảo..... Ta còn không có tới kịp cảm ơn ngươi, còn có chuyện ở sườn núi Phục Vân..... đại ân của Vô Ân lâu đã giúp ta, cảm ơn ngươi!"

Nàng là thiệt tình cảm tạ hắn, cõi tình có người không thích nàng phân đến rõ ràng như thế. Tông Chính Vô Ưu trầm giọng nói: "Bốn vương không cần nàng nói lời cảm tạ! Ta chỉ muốn biết, nàng..... Hy vọng ai còn sống?"

Vấn đề này..... đáy lòng Mạn Yêu chấn động, cái gì cũng chưa kịp nghĩ đến, hắn lại bổ sung thêm một câu: "Đừng nói cho ta biết, nàng nghe không hiểu."

Hiểu, nàng hiểu! Lúc trước chỉ là lo lắng, hoài nghi, lời này của hắn, làm cho dự cảm vốn dĩ không rõ ràng lầm của nàng đã trở nên càng rõ ràng hơn. Hắn cùng Phó Trù, đã không phải âm thầm điều tra, thử, mà là ngươi chết ta sống. Hai người kia, một người là trưởng phu của nàng một bên lợi dụng một bên thật tình yêu nàng, một người là nam tử đã từng thương tổn qua nàng mà nàng lại trước sau không thể quên được tình cảm dành cho hắn.

"Nàng không dám trả lời?" Tông Chính Vô Ưu thấy nàng vẫn luôn trầm mặc, ánh mắt gắt gao sắc bén nhìn thẳng nàng, như là muốn nhìn thấu nàng.

Mạn Yêu cười khổ nói: "Ta hy vọng người nào còn sống, là người đó có thể còn sống sao? Thế giới này, trước mặt ở cùu hận khắc cốt ghi tâm cùng với hoàng quyền chí cao vô thượng, hy vọng của nữ nhân, trước nay đều không thay đổi được cái gì. Không phải là ta muốn người nào sống là người đó có thể sống."

Những thứ tình yêu vĩ đại gì đó được thế nhân truyền tụng, bị tất cả người trong thiên hạ phỉ nhổ hồng nhan họa thủy, đến lúc nàng tới nơi này, cái gì cũng

không phải. Mà nàng nhìn thấy là, một nữ nhân, ở trong một đoạn cùu hận khắc cốt ghi tâm cùng một hồi mên mê cuồn cuộn lốc xoáy chính trị, kỳ thật là rất nhỏ bé, không đáng kể như vậy, nhỏ bé đến cái gì cũng không ảnh hưởng được.

Bọn họ, phía sau của mỗi người đều có quan hệ đến muôn ngàn tính mạng, Phó Trù nhiều năm nhẫn nhục phụ trọng, có thể đáp ứng không lợi dụng nàng đi hại Tông Chính Vô Ưu đã là không dễ dàng, phải có quyết tâm bao lớn mới có thể nói ra lời hứa hẹn như vậy, mà lời hứa hẹn này đối với kế hoạch mà hắn sớm định ra lại sẽ có ảnh hưởng đến bao nhiêu? Nàng không thể nào biết được. Mà

Tông Chính Vô Ưu, nàng càng không có quyền lợi đi yêu cầu hắn làm cái gì, đứng ở lập trường của hắn, hắn có trách nhiệm ở thời điểm mẫu chốt nhất, đích thân ra tay, bảo vệ hoàng quyển, bảo hộ thân nhân của mình, cứ việc hắn đối với Lâm Thiên hoàng có khúc mắc không giải được, nhưng người đó (LTH) dù sao cũng là một phụ thân đối với hắn sủng ái dung túng mọi thứ, là giang sơn mà mẫu thân hắn dùng hạnh phúc đổi lại, hắn có thể cự tuyệt không tiếp nhận, nhưng tuyệt đối sẽ không để bất cứ người nào đoạt lấy. Cho nên, hai người bọn họ, tất nhiên có một hồi sinh tử, ai thắng ai thua, không phải nàng có khả năng quyết định. Nàng nhịn không được thở dài, trong lòng thương cảm mà mê mang.

Tông Chính Vô Ưu nhíu mày nói: "Ta chỉ hỏi ý muốn trong lòng nàng, không hỏi nàng có thể thay đổi hay không!"

Mạn Yêu nói: "Nếu không thể thay đổi, ý muốn của ta, cũng không có quan trọng gì."

Tông Chính Vô Ưu tức khắc buồn bực, hắn muốn biết ở trong lòng nàng, đến tột cùng ai quan trọng hơn, nàng lại ở chỗ này cùng hắn giả bộ hồ đồ, không chịu nói. Hắn tức giận đến phất tay áo xoay người, lạnh lùng nói: "Được! Nếu nàng cho rằng không quan trọng, vậy, chờ khi Phó Trù rơi vào trong tay bốn vương, bốn vương sẽ làm cho hắn chết không có chỗ chôn!" Trong giọng nói của hắn, thế nhưng mang theo hận ý nồng烈.

Mạn Yêu trong lòng giật mình, không chút suy nghĩ liền vội vàng kêu lên:

"Không cần như vậy!" Bọn họ là huynh đệ, sao có thể tàn sát lẫn nhau!

Nàng cuống quít chuyển tới trước mặt hắn, dưới tình thế cấp bách bắt lấy cánh tay hắn, thỉnh cầu nói: "Vô Ưu, đừng giết hắn! Nếu ngươi thắng, thỉnh ngươi cho hắn một con ngựa, đừng đuổi cùng giết tận. Nhiều năm như vậy.....

Hắn sống được không dễ dàng..."

Ở trong ý thức của nàng, hắn (TCVU) có Vô Ân lâu, có một vùng đất Giang Nam, có chính quân đội của mình, còn có hoàng đế, chỉ cần hắn toàn lực ứng phó, phần thắng so với Phó Trù lớn hơn một chút.

Tông Chính Vô Ưu thân hình đột nhiên chấn động, nhìn động tác nàng vội vàng bắt lấy hắn, trong lòng hắn bỗng nhiên có chút tuyệt vọng. Lúc hắn muốn cho nàng kêu tên hắn nàng không gọi, vừa nghe nói hắn muốn giết Phó Trù, nàng liền khẩn trương rối loạn, cái gì lạnh nhạt, bình tĩnh tất cả đều bị nàng ném đến trên chín tầng mây. Hắn nhìn đôi mắt nàng, trong mắt nàng không thể che dấu nùng liệt lo lắng cùng khẩn cầu, khiến cho lòng hắn thật đau đớn, làm hắn đứng thẳng không xong, lảo đảo lui về phía sau.

Trên tay không còn, Mạn Yêu ngăn người, sau đó liền cảm giác được quanh thân hắn đột nhiên phát ra hơi thở tuyệt vọng lạnh lẽo, phẫn nộ hỗn loạn, nàng chấn động tại chỗ, đột nhiên câm mồm, lại nói không ra một chữ.

Tông Chính Vô Ưu nói: "Nàng thế nhưng khẩn trương như thế! Vì hắn, nàng buông xuống kiêu ngạo, tới cầu ta?"

"Ta....." Mạn Yêu không biết phải nói như thế nào, lần đầu tiên nàng từ trong mắt hắn nhìn thấy biểu tình bị tổn thương như vậy, không hề có che dấu. Trong lòng nàng bỗng nhiên thật khổ sở, từ ngày ấy ở Tư Vân lăng, hắn nói hắn hối hận, bắt đầu từ một khắc kia, nàng cũng không dám lại đi nghĩ đến những gì có quan hệ tới hắn, bởi vì nàng sợ hãi, sợ hãi vì hiểu ra rằng kỳ thật hắn là thật lòng yêu nàng, càng sợ quyết định lúc trước nàng làm ra là sai lầm. Chuyện tới bây giờ, nàng đã không có đường rút lui! Nếu có thể, nàng hy vọng bọn họ đều sống

tốt, không cần có đấu tranh, không cần cừu hận lẩn nhau.

"Vô Ưu, nếu ngươi thua, ta cũng sẽ hướng Phó Trù....."

"Ta sẽ không thua!" Tông Chính Vô Ưu lạnh lùng đánh gãy lời nói của nàng, chém đinh chặt sắt nói: "Mặc dù thua, cũng không cần nàng thay ta cầu tình!"

Hắn chính là một nam tử kiêu ngạo lại tự phụ như vậy, Mạn Yêu bất đắc dĩ thở dài, Tông Chính Vô Ưu lại đột nhiên hướng nàng xẹt qua, một phen nắm căm nàng nâng mặt nàng lên, hung hăng chiếm lấy môi nàng, trừng phạt mà một ngụm cắn phá đôi môi kiều nộn của nàng, lại đem tia máu tươi tràn ra kia cùng với cả phẫn nộ và tuyệt vọng của hắn cùng nhau nhẹ nhàng tiến vào miệng nàng.

Mạn Yêu hoàn toàn không dự đoán được hắn lại cắn nàng như vậy, không khỏi râu rỉ mà kêu lên đau đớn. Hắn lại đột nhiên buông nàng ra, ngực pháp phồng lên xuống không chừng, xoay đầu đi, đau kịch liệt hỏi: "Đau? Ta mỗi ngày đều so với cái này không ngừng đau hơn một ngàn lần, đã hơn một năm trừng phạt còn chưa đủ sao? Rốt cuộc còn muôn như thế nào mới đủ? Vì sao ta chỉ lợi dụng qua nàng một lần, nàng liền hận ta đến như vậy, hắn lợi dụng nàng rất nhiều lần, nàng lại có thể tha thứ cho hắn, tiếp nhận hắn, cùng hắn hàng đêm đồng sàn cộng tâm..... Vì sao?"

Âm thanh hắn đau giận khó hiểu, giống như một hài tử bị vứt bỏ, có mơ hồ bất lực cùng mê mang. Hắn lấy tình cảm dụ dỗ, ý định ban đầu là lợi dụng không sai, nhưng mà ở trong thời điểm lợi dụng, hắn đối với nàng biểu đạt tất cả tình cảm, toàn bộ đều là phát ra từ nội tâm cảm tình chân thật, như vậy..... Còn có thể xem là lợi dụng sao?

Tông Chính Vô Ưu thở hồn hển quay người đi, mặc kệ như thế nào khống chế, trong lòng vẫn là giống như bị đao cùn cứa nát.

Mạn yêu trong lòng đau đớn, ngăn lệ bỗng nhiên hiện lên, nàng vội vàng ngẩng đầu, thê lương cười nói: "Ngươi hỏi ta vì sao? Ngươi không rõ sao?"

Bởi vì yêu cho nên mới không thể chấp nhận thương tổn! Lại bởi vì không yêu, cho nên không có tha thứ hoặc không tha thứ, chấp nhận hay không chấp nhận. Chính là Tông Chính Vô Ưu không rõ. Bởi vì ở trong lòng hắn, chỉ có không yêu mới có thể dễ dàng buông tay.

Nàng lại nói: "Ta gả cho tướng quân, không phải vì muốn trừng phạt ngươi, càng không phải vì chờ đợi ngươi hối hận, ta chỉ là đơn thuần muốn rời khỏi ngươi, không hơn. Ngươi không cần lại vì ta làm bất cứ cái gì. Có một thứ đồ vật, mất đi, liền không thể vãn hồi." Những lời cuối cùng này, nàng không chỉ là đối với hắn nói, mà nàng cũng là đang nói với chính mình. Cho dù tim đau như cắt, nhưng nàng vẫn là muốn nói cho chính mình biết, nếu đã không có hy vọng, vì sao còn phải nhớ thương?

Tông Chính Vô Ưu nói: "Ta hỏi nàng một câu cuối cùng, nàng đối với ta, đến tốt cùng..... Có thật tình hay không?"

Mạn Yêu không có trả lời. Bên tai gió thu xẹt qua, lá phong sột soạt vào nhau, nàng nghe được Tông Chính Vô Ưu bi thương cười nói: "Thì ra vẫn luôn là bỗn vương..... Tự mình đa tình!"

Hắn một tay xoa ngực, khụ ra một búng máu ở trong miệng, hắn không nhổ ra. Nếu không phải trừng phạt, vậy ý nghĩa là hắn sớm đã đánh mất cơ hội. Hắn kỳ thật rất muốn hỏi nàng, nàng thật sự đã từng đối với hắn mà bỏ ra tình cảm chân thật của mình hay không? Nếu có, vậy vì sao cả một chút cơ hội bù đắp cũng không chịu cho hắn, muốn quyết tuyệt như vậy. Nếu nàng chỉ đơn thuần muốn rời khỏi hắn, vậy chỉ có thể lý giải, sau sự thương tổn kia, hắn ở trong lòng nàng, cả hận ý cũng chưa từng lưu lại. Một khi đã như vậy, hắn còn có gì để nói? Người sau lưng vẫn đang trầm mặc, hắn không hề liếc nhìn nàng thêm cái, phất tay áo nghênh ngang mà đi.

Khóe mắt Mạn Yêu dần dần ướt át, nàng vội vàng ngẩng đầu, trợn tròn mắt nhìn bầu trời, khiến cho chua xót kia chảy ngược, chôn vùi vào lục phủ ngũ tạng, thăng đến sắc trời hoàn toàn u ám xuống, nàng mới rời khỏi nơi đó. Chỉ mong,

Phó Trù có thể tuân thủ hứa hẹn, nếu là hắn không thể tuân thủ, nàng hy vọng Tông Chính Vô Ưu không cần bởi vì nàng mà bị người khác quản chế. Nàng hy vọng, bọn họ sau khi phân ra thắng bại, có thể nhớ đến tình thủ túc, vì đối phương mà lưu lại một con đường sống.

Ra khỏi rừng phong đỏ, đi đến một chỗ quẹo, một thanh kiếm sắc bén đột nhiên để ngang ở trước mặt nàng. Cầm kiếm là một nữ tử áo đỏ, dung nhan diễm lệ, ánh mắt nồng đậm hận ý, làm như hận không thể lập tức đem nàng chém thành vạn khúc.

Mạn Yêu trấn định mà nhìn nữ tử kia, nhàn nhạt nói: "Hương phu nhân đây là ý gì?"

Ngân Hương nỗi giận trùng mắt nàng, chất vấn nói: "Ngươi lại ở sau lưng hắn lén lút gặp nam nhân, một chút cũng không bận tâm đến mặt mũi hắn! Ngươi có tài đức gì, thế nhưng khiến cho hắn vì ngươi..... Cam mạo nguy hiểm, bất kể hậu quả thay đổi kế hoạch? Ta thật muốn một kiếm giết ngươi, chặt đứt tâm niệm của hắn!" Ngân Hương run kiếm, thanh kiếm sắc bén cứng cỏi để gần yết hầu nàng.

Mạn Yêu không chút kinh hoảng, nàng thậm chí không có kinh ngạc, từ lúc thành thân ngày ấy trở đi, nàng cũng đã nhìn ra tâm tư của Ngân Hương đối với Phó Trù. Có lẽ nàng ta nói đúng, nàng(MY) có tài đức gì đâu? Xem ra nàng dự đoán không sai, Phó Trù sớm đã định ra kế hoạch, thật là lấy nàng làm lợi thế đối phó Tông Chính Vô Ưu! Phó trù vì thực hiện lời hứa của hắn, lâm thời thay đổi sách lược, nàng nên vui mừng mới phải, vì sao trong lòng lại là chua xót như vậy?

Nàng nhàn nhạt giơ tay, đẩy lợi kiếm che ở trước mặt ra, Ngân Hương nhân thể quét một đường trên bàn tay nàng. Mạn Yêu cũng không giận dữ, cũng không để ý tới sự tức giận cùng căm hận của Ngân Hương đối với nàng, nàng chỉ là vòng qua Ngân Hương, lập tức rời đi.

"Dung Nhạc, tay của nàng làm sao vậy?" Trở lại hành cung, Thái Tử đã đi rồi, Phó Trù đón nàng, thấy đầu ngón tay nàng nhỏ huyết, một đường rơi xuống loang lổ vết máu, không khỏi kinh hãi.

Mạn Yêu tùy ý nói: "Không có gì, không cần thận trầy da mà thôi. Không cần lo lắng."

Phó Trù nhíu mày, đem nàng an trí đến trên ghế, sai người đem thuốc trị thương tới, nắm lấy tay nàng, lau vết máu, lòng bàn tay lộ ra một vệt vết kiém thật sâu. Phó Trù biến sắc, đôi mắt ôn hoà tức khắc trầm xuống, lại là bất động thẫn sắc mà cẩn thận vì nàng bao lại vết thương, sau đó dặn dò nàng nghỉ ngơi cho tốt, liền muốn đi ra cửa.

Mạn Yêu từ phía sau giữ chặt tay hắn, Phó Trù dừng lại, quay đầu lại nhìn nàng, nàng nói: "Đừng đi. Nàng ta là vì muốn tốt cho ngươi! Người sống trên đời, gặp được một người thiệt tình đối đãi với mình thật không dễ dàng, không cần tùy ý đi thương tổn nàng (Ngân Hương), không cần để ý những chuyện nàng (NH) làm, đó không phải là ý của ngươi."

Phó Trù xoay người ôm nàng, thở dài: "Nàng cái gì cũng biết."

Mạn Yêu lảng lặng dựa vào trước ngực hắn, trầm mặc một lát, hỏi: "Nếu ngươi thắng, ngươi sẽ làm thế nào?"

Phó Trù hơi hơi cứng đờ, hỏi ngược lại: "Nàng hy vọng ta làm thế nào?"

Lại là nàng hy vọng, nàng hy vọng có ích lợi gì? Xét thấy phản ứng khi nãy của Tông Chính Vô Ưu, lần này nàng không có trả lời. Chỉ nói câu: "Hắn là huynh đệ của ngươi."

Sắc mặt Phó Trù lại thay đổi, trầm giọng nói: "Ta không có huynh đệ! Hắn(TCVU) là con của kẻ thù ta!" Cũng là tình địch lớn nhất của hắn (Phó Trù), không chỉ có được thân thể nàng mà còn có được tâm nàng.

Mạn Yêu biết nói cái gì đi nữa cũng là vô dụng, chỉ nhẹ nhàng thở dài, nói: "Cảm ơn ngươi vì ta làm hết thảy mọi chuyện. Nếu ngươi thua, trên trời dưới đất, ta đều bồi ngươi đi." Nàng là thật tình!

Phó Trù thân hình chấn động, không lập tức trả lời, một lát sau hỏi: "Nếu hắn thua, trên trời dưới đất, nàng cũng đều bồi hắn đi, có phải hay không?"

Không biết. Nàng còn không có nghĩ tới. Mạn yêu nhắm mắt lại, khuôn mặt dán lên lòng ngực kiên cố của hắn, không trả lời.

Mấy ngày kế tiếp, mỗi ngày ban ngày săn thú, buổi tối một bên nướng thịt mà mọi người săn về, một bên xem sênh ca diễm vũ (ca hát nhảy múa), bề ngoài thoạt nhìn bình tĩnh đến giống như không có chuyện gì phát sinh.

Thăng đến ngày thứ sáu, đoàn người săn thú trở về, cầm trong tay chiến lợi phẩm, hưng phấn giống như đi săn thú ngày thứ nhất như vậy.

Lâm Thiên hoàng cùng Khải Vân đế đối với bọn họ càng thêm tán thưởng một phen, thu săn lần này, trừ hai nước đế vương và nữ quyền ở ngoài, chỉ có Tông Chính Vô Ưu cùng Phó Trù còn chưa từng vào khu vực săn bắn. Những người khác hoặc nhiều hoặc ít cũng có thể săn bắn một hai con mỗi trở về, cũng có người sợ gặp được bầy sói, không dám vào sâu trong rừng, chỉ ở chung quanh săn bắn thỏ hoang, động vật nhỏ linh tinh. Dù sao cũng là khu rừng nguyên thủy, dã thú trong rừng, không người chăn nuôi, võ nghệ không đủ cao cường, tất nhiên có rất nhiều nguy hiểm.

Thái Tử chuyển mắt nhìn Phó Trù, lại quay đầu đối với Tông Chính Vô Ưu mặt vô biểu tình đang ngồi nghiêng ở vị trí phía sau hắn (Thái tử), cười nói: "Thuật cưỡi ngựa và tài bắn cung của Thất hoàng đệ đều rất tốt, vì sao đã nhiều ngày vẫn cứ ngồi ở chỗ này, sao không đi thi triển thân thủ, săn một cái thõng khoái (cao hứng, thoái mái)? Nghe nói kỹ thuật săn bắn của Phó tướng quân cũng rất tốt, không bằng các ngươi tới so tài một phen, xem xem ai tốt hơn? Phụ

hoàng nghĩ như thế nào?"

Lâm Thiên hoàng xốc xốc mí mắt, như đang suy tư gì lại nhìn Tông Chính Vô Ưu, chỉ thấy biểu tình hắn lười biếng, căn bản không hề hứng thú, không khỏi nhíu nhíu mày, cũng chưa trả lời.

Phó Trù lại không e dè mà nắm tay Mạn Yêu, đối với nàng ôn nhu cười nói:
"Dung Nhạc thích cái gì? Ta đây liền đi săn cho nàng."

Âm thanh hắn không lớn, nhưng cũng đủ làm cho người ở đây đều nghe thấy. Lời nói nhẹ nhàng tùy ý như vậy, tựa hồ so tài săn bắn cùng Ly Vương căn bản là chuyện không nói chơi, mà là căn cứ thê tử hắn yêu thích, muốn săn cái gì cũng là dễ như trở bàn tay. Mà khẩu khí vô hạn sảng nịnh kia, khiến Tông Chính Vô Ưu nghe đến càng chói tai đến cực độ.

Mạn Yêu thuận miệng nói: "Tùy ý Tướng quân, cái gì cũng tốt." Nàng chỉ là thuận miệng đáp một câu, nhưng người khác nghe vào lại là không phải như vậy.

Thái Tử ha ha cười nói: "Tướng quân cùng công chúa quả nhiên là phu thê tình thâm, phu xướng phụ tùy. Nhìn xem nhìn xem, ý tứ của công chúa là, chỉ cần là tướng quân ra tay, mặc kệ săn cái gì, công chúa cũng sẽ thích. Vậy y theo lời công chúa, Phó tướng quân ngươi cũng phải cố gắng hết sức, săn thử tốt trở về tặng cho công chúa, mới không uổng công công chúa đối với ngươi một mảnh thâm tình."

Phó Trù cười nói: "Thái Tử nói rất phải! Dung Nhạc, ta đây liền đi, nàng ở chỗ này chờ vi phu một lát."

Dứt lời hắn liếc mắt một cái nhìn Tông Chính Vô Ưu đang ngồi ở đối diện, chỉ thấy Tông Chính Vô Ưu nắm chặt lấy tay vịn của chiếc ghế dựa dưới thân, gân xanh hiện ra trên tay, tiếp đó ánh mắt ủ dột, hờ lạnh một tiếng, cái gì cũng không nói, trước Phó Trù một bước xoay người lên ngựa, một phen đoạt lấy túi đựng mũi tên mà thị vệ đưa qua, hai chân kẹp bụng ngựa, giơ roi "Giá" một tiếng, ngựa kia bị ăn đau cất vó, liền giống như bay hướng khu vực săn bắn mà

chạy.

Phó Trù lúc này mới buông tay Mạn Yêu ra, không nhanh không chậm mà đứng dậy, đồng dạng động tác xoay người lên ngựa. Nhảy măt ngựa bay nhanh mà chạy đi, ý cười ôn hoà trên mặt hắn cũng tháo gỡ xuống.

Lâm Thiên hoàng đối với Hướng thống lĩnh đang đứng ở một bên sử dụng ánh mắt, Hướng thống lĩnh vội vàng lệnh một đội cấm vệ đuổi theo.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Quyết Đấu Ở Huyền Nhai (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Tông Chính Vô Ưu hai hàng lông mày nhíu chặt, trong lòng cuồn cuộn khó định, hắn mãnh lực ra roi quất ngựa, ngựa dưới thân càng phi càng nhanh thăng tiến vào trong rừng sâu.

Dọc theo đường đi con mồi thưa thớt, có cũng chỉ là những thứ tương tự như gà rừng, thỏ hoang..., hắn căn bản khinh thường không nhìn một cái. Vào sâu bên trong rừng, ẩn ẩn người được có một mùi hương, nhàn nhạt đến gần như không thể ngửi thấy, giống như hơi thở thanh hương của thiên nhiên theo gió bay tới, sắc mặt hắn biến đổi, lập tức ngừng thở, ánh mắt tức khắc sắc bén vô cùng, động tác nhanh chóng rút một mũi tên để ngang kéo căng dây cung, chỉ nghe "Vèo" một tiếng, mũi tên phá không, một bóng người xanh bích ẩn nấp ở trên cây ở ngoài trăm mét, cả "hừ" một tiếng cũng chưa kịp liền lăn xuống trên mặt đất, nuốt xuống một hơi cuối cùng, mũi tên trúng ngay tim, không sai chút nào.

Hắn cười lạnh một tiếng, tiếp tục giục ngựa chạy như điên, dọc theo đường đi lưu lại thật sâu dấu ấn của vó ngựa. Bất tri bất giác đã tới ven bìa rào chắn khu vực săn bắn, trừ bỏ đi mỗi một đoạn sẽ xuất hiện những người ẩn nấp ở trên cây, hắn không gặp được bất luận con mồi nào đáng giá để hắn ra tay. Một bên rào chắn, làm như bị người phá hư, đã sập đổ, khó trách trong rừng không có con dã thú nào! Xem ra là cố ý vì hắn mà chuẩn bị, hắn cũng muốn nhìn xem, chờ đợi hắn đến tận cùng là bối cục như thế nào?

Ruồi ngựa lướt qua rào chắn, lại đi về phía trước vài trăm thước, cuối khu rừng, lại là một huyền nhai.....

Hắn nắm chặt dây cương, quét mắt một cái tới cây cối chắn ở phía trước, khinh thường gọi lên khói mồi, quất ngựa vòng qua, ngừng ở phía sau rào chắn

cạnh huyền nhai, chờ người sau lưng đến.

Phó Trù một đường dọc theo dấu ấn của vó ngựa, còn có dấu vết tử thi, cũng đi tới nơi này, hắn cũng nhìn thấy cây cối chấn ngang, ánh mắt hơi lóe, đi vòng qua một bên, dừng lại ở bên huyền nhai, cùng Tông Chính Vô Ưu cách nhau hơn mươi trượng, xa xa đối mặt nhau.

Tông Chính Vô Ưu lạnh lùng nói: "Bốn vương cho rằng tướng quân cũng xem như là một đại nhân vật, không thể tưởng được thế nhưng lại đê tiện như thế, dùng loại thủ đoạn vô sỉ này!!!"

Những mê hương đó là loại được không tầm thường, tản ra trong gió, bay khắp nơi trong không khí, làm người khó lòng phòng bị, hắn(TCVU) mới đầu phân thân, là có hít vào một chút, nhưng với hắn mà nói, cũng không gây trở ngại bao nhiêu.

Phó Trù ôn hòa mà cười, lại mang ý trào phúng, nói: "Bốn tướng không hiểu ý của Ly Vương. Bốn tướng một đường đi tới đây, không thấy con thú nào trên đường, ngược lại chỉ nhìn thấy tử thi, chẳng lẽ là Ly Vương tìm không được con mồi, muốn bắt người tới cho đủ số?"

Một khu rừng rộng lớn như vậy, thế nhưng cả một con mồi cũng không thấy, như thế nào cũng khiến cho người cảm thấy quái dị.

Tông Chính Vô Ưu cười lạnh nói: "Bốn vương đang muốn hỏi Tướng quân, thú trong rừng đâu? Bốn vương đã tới nơi này rồi, ngươi không ngại gọi người thả hết ra đi."

Phó Trù khẽ cau mày, nói: "Các con thú ở đâu, bốn tướng như thế nào mà biết được? Ngược lại là, Ly Vương một đường lưu lại dấu vó ngựa cùng thi thể dụ bốn tướng đến đây, ý muốn như thế nào?!"

Tông Chính Vô Ưu hừ lạnh một tiếng: "Bốn vương không rảnh cùng ngươi dài dòng, cũng không thích quanh co lòng vòng. Đã không có con mồi, vậy

ngươi ta hãy nghiêm túc đối mặt nhau." Tông Chính Vô Ưu không đợi dứt âm, lập tức ra tay, tam tiễn cùng lắp lên dây cung, kéo căng dây cung.

Phó Trù con ngươi hiện lên một mạt âm căn, vốn chính là ở vào trạng thái cảnh bị (phòng bị) cao độ, phản ứng tự nhiên nhanh nhẹ, vừa thấy đối phương có động tác, liền lập tức ra tay, cơ hồ là ở cùng thời gian, làm ra động tác giống nhau.

Sáu mũi tên đối nhau, chuẩn xác đều là nhắm vào yết hầu cùng trái tim của đối phương.

Tông Chính Vô Ưu mắt phượng nửa mị, con ngươi tà vọng như địa ngục đầm băng, kiên quyết muốn đem đối phương cắn nuốt. Dây cung đã kéo căng, lần thứ hai bị kéo động nửa phân, chỉ cần hơi chút buông lỏng, uy lực ba mũi tên kia tất như chẻ tre, bay thẳng đến yết hầu của đối phương.

Phó Trù mặt mày lạnh lùng cuối cùng không còn ôn hòa nữa, trong lòng trong mắt đều là tràn đầy ngọn lửa cừu hận, phảng phất như muốn đem đối phương thiêu cháy hầu như đến không còn. Dây cung trong tay hắn đã kéo đến cực hạn, ngón tay hiện lên xanh trắng tùy thời chuẩn bị mở ra.

Bốn phía yên tĩnh, sát khí đột nhiên nỗi dậy, cả gió thu cũng nhiễm hàn ý rét lạnh của ngày đông.

Khu đất rộng lớn giữa khu vực săn bắn cùng hành cung, mọi người đang kịch liệt thảo luận Ly Vương cùng Vệ quốc Đại tướng quân giờ phút này tất nhiên thập phần dũng mãnh, nhất định đã bắt được bao nhiêu bao nhiêu con thú hoang hung mãnh (hung dữ), thế nhưng lén lút đã đánh cuộc, đánh cuộc xem bọn họ hai người ai thắng ai thua.

Mạn Yêu hai hàng lông mày nhíu lại, mí mắt bỗng nhiên không hiểu sao nhảy dựng lên, trong lòng dần dần cảm thấy bất an. Nàng ngẩng đầu nhìn nhìn

bầu trời trở nên âm u, bọn họ đi vào đó đã hơn nửa canh giờ, còn không thấy trở ra.

Phía chân trời mây bay tụ lại, dần dần biến đen, hình như có dấu hiệu mưa to.

Lâm Thiên hoàng ngồi trong chốc lát, chợt thấy ngực khó chịu, đầu lại choáng váng, thể lực có chút chống đỡ hết nổi. Đây là chuyện thường thấy trong thời gian gần đây nhất, ngự y cũng nói không nên lời là nguyên nhân gì.

Trần công công thấy sắc mặt Lâm Thiên hoàng không tốt, vội nói: "Bệ hạ chính là mệt mỏi? Lão nô đỡ ngài hồi hành cung nghỉ ngơi ạ!"

Lâm Thiên hoàng gật đầu, đối với Khải Vân để xin lỗi nói: "Trẫm trước xin lỗi không tiếp được."

Khải Vân để nho nhã cười nói: "Lâm Thiên hoàng thỉnh tùy ý."

Lâm Thiên hoàng lại đối với Hướng thống lĩnh phân phó nói: "Vô Ưu trở về, kêu hắn tới gấp trẫm." Dứt lời đỡ tay Trần công công, hướng hành cung mà đi, dọc theo đường đi ho khan vài tiếng.

Mạn Yêu cùng mọi người thi lễ cung tiễn, còn muôn ngồi xuống, ánh mắt quét tới Thái Tử, phát hiện ánh mắt Thái Tử nhìn chăm chăm vào Lâm Thiên hoàng có âm hiểm cùng dữ tợn chợt lóe rồi biến mất, tiện đà hắn lại nhìn về phương hướng khu vực săn bắn lại cùng Ngân Hương ở bên cạnh liếc mắt nhau, hình như có ẩn ẩn chờ mong cùng vui mừng sắp thực hiện được. Mạn Yêu trong lòng hơi kinh, càng thêm đứng ngồi không yên, vừa lúc gặp được Cửu hoàng tử lúc này từ khu vực săn bắn trở về.

Cửu hoàng tử trong tay xách một con thỏ trắng thật xinh đẹp, xuống ngựa liền hướng Mạn Yêu chạy tới, đưa cho Mạn Yêu nói: "Li Nguyệt, con thỏ trắng xinh đẹp này tặng cho ngươi. Ỉ? Thất ca đâu?"

Mạn Yêu tiếp nhận con thỏ trong tay hắn, lông xù xù mềm mại thập phần dễ

thương, chỉ tiếc nàng giờ phút này không có tâm tư gì. Thấy hắn hỏi, liền đáp:
"Ly Vương cùng tướng quân vào khu vực săn bắn rồi."

Cửu hoàng tử kỳ quái nói: "Thất ca luôn luôn đối với săn thú không có hứng thú a, huynh ấy như thế nào mà tiến vào khu vực săn bắn?"

Mạn Yêu trong lòng lộp bộp một chút, hồi tưởng tình hình lúc nãy, là Thái Tử trước đưa ra ý muốn Tông Chính Vô Ưu cùng Phó Trù so tài săn bắn, tiện đà cố ý xuyên tạc ý nghĩa trong lời nói của nàng, hình như muốn chọc giận Tông Chính Vô Ưu, chẳng lẽ trong khu vực săn bắn có gì đó? Nàng hoắc mắt đứng dậy, liền nghe Khải Vân đế cười nói:

"Nhìn các ngươi chơi đến rất thõng khoái vui vẻ, khiến trẫm cũng muốn đi vào xem nào nhiệt. Đáng tiếc thân thể Lâm Thiên hoàng không khoẻ, không thể cùng trẫm đồng hành. Không bằng, hoàng muội ngươi thay trẫm đi săn một con hay nữa con thú trở về, bù đắp thiếu sót của trẫm, được không?"

Mạn Yêu ngạc nhiên, cười ngựa cùng săn bắn, ở Khải Vân quốc nàng có luyện tập qua, nhưng kỹ thuật chỉ có thể xem như thực bình thường, hoàng huynh lúc này lại kêu nàng tiến vào khu vực săn bắn, đến tột cùng dụng ý là như thế nào? Cũng được, vừa lúc nàng cũng muốn tiến vào khu vực săn bắn đi xem hai người Tông Chính Vô Ưu cùng Phó Trù, hy vọng bọn họ đều không có việc gì.

Nàng buông con thỏ trong tay, còn không có trả lời, Thái Tử đã là cười nói: "Thì ra công chúa cũng biết cười ngựa săn bắn? Vậy thật tốt quá, bốn Thái Tử thật đúng là muốn nhìn xem nhìn xem tư thế oai hùng trên ngựa của công chúa, chẳng qua, bên trong khu vực săn bắn này dù sao cũng có chút nguy hiểm, công chúa kim chi ngọc diệp, cũng không thể có sơ xuất gì..... Hương nhi, nàng thay bốn Thái Tử đi cùng công chúa, cũng phải bảo hộ tốt an nguy của công chúa."

Ngân Hương đáp: "Vâng ạ! Thiếp thân chắc chắn tận tâm tận lực bảo vệ tốt cho công chúa, thỉnh Thái Tử yên tâm, cũng thỉnh Khải Vân đế yên tâm. Công

chúa, thỉnh."

Ngân Hương làm một cái động tác thỉnh, thoạt nhìn rất thân thiện, hoàn toàn tìm không thấy nửa phần địch ý lúc trước. Có người dắt hai con ngựa lại đây. Mạn Yêu trong lòng cười lạnh, lại là nhàn nhạt mà nhìn bọn họ liếc mắt một cái, bất động thanh sắc cự tuyệt nói:

"Nhọc Thái Tử phí tâm, Dung Nhạc chính là đi vào đạo đạo một lát, thực mau liền sẽ trở về. Tuy rằng võ nghệ của Dung Nhạc không tinh thông, nhưng năng lực bảo hộ chính mình vẫn có, không cần phiền đến Hương phu nhân."

Thái Tử xua tay cười nói: "Lời này của công chúa sai rồi! Bốn Thái Tử tự nhiên biết công chúa võ nghệ bất phàm, nhưng thân phận công chúa tôn quý, thân lại đảm nhiệm trọng trách hoà bình của hai nước, không giông trò đùa, tự nhiên phải có người chiếu ứng (chiếu cố + tiếp ứng) mới phải. Khải Vân đế nghĩ như thế nào?"

Khải Vân đế cười cười, nhìn Mạn Yêu, lại là sảng nịnh, lại là ngữ khí quan tâm, nói: "Thái Tử nói có lý, hoàng muội cứ theo ý tốt của Thái Tử đi. Săn bắn chỉ là chuyện vui, vạn nhất không săn được cũng không sao, nhưng hoàng muội nhất định phải chú ý an toàn!" Hắn nói xong đứng dậy võ vervoai Mạn Yêu, lực đạo có chút nặng.

Xem ra, bọn họ là hạ quyết tâm muốn Ngân Hương đi theo nàng, một chút cơ hội cự tuyệt cũng không cho nàng. Mạn Yêu trên mặt nhợt nhạt mà cười, trong mắt lại không có ý cười, chỉ có châm chọc vô biên, nói: "Hoàng huynh xin yên tâm, thần muội chắc chắn bình an trở về, không để hoàng huynh thất vọng." Nàng đem hai chữ "thất vọng" nhấn mạnh. Tìm một con ngựa, xoay người cười lên. Đang định ra roi lại bị Cửu hoàng tử giữ chặt.

Cửu hoàng tử xoay người đi ngăn lại ngựa của Ngân Hương, có ý mà cười nói: "Đúng như lời Thái Tử nói, an nguy của Li Nguyệt quan hệ đến hoà bình hai nước, Thái Tử kêu Hương phu nhân đi theo bảo hộ an nguy của Li Nguyệt,

không quá thích hợp đi? Các nàng là hai nữ tử mềm yếu, vạn nhất đụng phải dã thú hung mãnh, ai bảo vệ ai còn chưa biết đâu! Hơn nữa, ta cũng không nghe nói qua Hương phu nhân biết võ công nha, kỳ lạ, chẳng lẽ thanh lâu tụ tập tài nghệ còn bao gồm cả võ công sao?"

Lời nói của Cửu hoàng tử đặc biệt có ý, sắc mặt của Thái Tử cùng Ngân Hương đều là hơi thay đổi. Ngân Hương xuất thân ở thanh lâu, tất cả mọi người đều biết, một cái thanh lâu nữ tử nếu có võ nghệ cao cường, không thể không khiến người hoài nghi.

Ngân Hương che miệng cười nói: "Cửu hoàng tử đây là không yên tâm cho công chúa hả, ha ha..., nếu thật sự không yên tâm, vậy cùng đi đi."

Cửu hoàng tử khẽ "hừ" một tiếng, nói: "Đi, bốn hoàng tử tự nhiên là muốn đi, chỉ là không nghĩ muốn cùng đường với ngươi. Li Nguyệt, chúng ta đi."

Nói xong không hề để ý tới Ngân Hương, xoay người lên ngựa, cùng Mạn Yêu liếc nhìn nhau, đồng thời chạy về phía khu vực săn bắn.

Vào trong khu vực săn bắn, dấu vó ngựa lộn xộn không rõ ràng, bọn họ y theo cảm giác đi về phía trước, đi vào sâu trong rừng rậm, phát hiện đội cấm vệ quân đi theo Tông Chính Vô Ưu tiến vào, té xiù trên mặt đất, Cửu hoàng tử lập tức xuống ngựa xem xét, nói là trúng Mê hồn hương, Mạn Yêu nhíu mày, trong lòng bất an càng thêm khuếch tán.

Thời gian một nén hương trôi qua, tìm được chỗ rào chắn bị phá hư, vẫn cứ không thấy thân ảnh của Tông Chính Vô Ưu cùng Phó Trù, chung quanh một chút động tĩnh cũng không có, yên tĩnh đến khiến người hốt hoảng.

"Li Nguyệt, ngươi nói..... Thất ca sẽ không có việc gì đi?" Cửu hoàng tử ưu lo lắng nói. Hắn vẫn luôn cảm thấy Thất ca võ công lợi hại như vậy, hắn là không ai có thể làm huynh ấy bị thương, nhưng trong lòng vẫn không khỏi lo lắng, vừa khéo hôm nay Lãnh Viêm bị phái ra ngoài làm việc, cũng không có người đi theo bên cạnh huynh ấy. Trong kinh thành thế cục vi diệu mà khẩn

trương, nếu lúc này có sơ xuất, phải làm sao?

Mạn Yêu mím môi, dấu xuống khung hoảng trong lòng, kiên định nói: "Sẽ không có việc gì, sẽ không!"

Mây đen che đầy trời, không trung đen nghìn nghịt một mảnh. Bên huyên nhai ở ngoài khu vực săn bắn, gió thu thổi phẫn phật, lay động nhánh cây chụp đánh vào nhau vang lên xôn xao.

Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu xích mãnh như điện, gắt gao nhìn thẳng Phó Trù, đây là hắn nhiều năm qua lần đầu tiên gặp được đối thủ chân chính. Bắt đầu từ trận chiến Bắc Di quốc, hắn liền biết người này phi thường không đơn giản. Nếu người này chỉ chuyên chú với việc củng cố quyền thế trong tay, không có dã tâm điên đảo hoàng quyền, không lập kế cưới nữ tử mà hắn yêu thích, ba lần bốn lượt lợi dụng thương tổn, vậy hắn có lẽ vĩnh viễn đều sẽ không đi quản hắn (Phó Trù) rốt cuộc muốn làm cái gì, cũng sẽ không hoài nghi thân phận của hắn (Phó Trù).

Phó Trù gắt gao coi chừng đối phương lần thứ hai kéo ra dây cung căng như trăng tròn, ba mũi tên nhọn sắc bén đặt trên dây cung lập loè tia lạnh giá tùy thời sẽ đoạt tính mệnh người, xa xa cùng hắn đối nhau. Mà khoảng cách giữa hai người bọn họ, trên mặt đất cỏ dại mọc thành cụm, mười hai cây tên lông trắng bị gãy đầu nằm hỗn độn ở nơi đó.

Đây, đã là hiệp thứ ba.

Bọn họ tóm lại có thể chuẩn xác không sai mà bắn rơi những mũi tên nhọn của đối phương bay nhanh mà đến, lực đạo hai bên ngang nhau không gì sánh kịp, khiến cho những mũi tên va chạm vào nhau giữa không trung song song bị bẻ gãy, hai người lại nhanh chóng lấp lên dây cung ba mũi tên khác, kéo căng dây cung, tích tụ sức lực chờ đợi thời cơ.

Phó Trù tung hoành chiến trường nhiều năm, gặp được vô số đối thủ, trước mặt thiên quân vạn mã hắn cũng chưa từng hết sức chăm chú như giờ phút này. Hắn mỗi một dây thần kinh đều đang căng thẳng, nhắc nhở đối thủ của hắn rất đáng sợ.

Hắn đã từng cho rằng người nam nhân trước mắt này tự đại cuồng ngạo, kiêu ngạo ương ngạnh, chính là ý lại vào sự cưng chiều của đế vương, hắn từng khịt mũi coi thường. Thẳng đến vô lần thử thăm dò trong hơn một năm qua, từ lúc Tông Chính Vô Ưu hiến kế lui địch, đến thành thân ngày ấy xuất hiện Tu La thất sát, tất cả kế hoạch hành sự trong một năm nay của hắn đâu đâu cũng chịu kiểm chế, hắn cuối cùng cũng hiểu kẻ thù mà hắn vốn dĩ muốn đối phó sau cùng, kỳ thật là chướng ngại lớn nhất cho nghiệp lớn báo thù của hắn, nếu muốn hoàn thành tâm nguyện nhiều năm, tất phải lấy tính mạng hắn(TCVU) trước. Nhưng hắn đã đáp ứng với nàng rồi, không lợi dụng nàng để thương tổn người này, cho nên, hắn muốn đường đường chính chính cùng hắn(TCVU) quyết đấu! Hủy bỏ bố trí sớm đã định ra.

Cao thủ giắc co, so chính là sức chịu đựng, chờ chính là đối phương phân thân trong nháy mắt.

Phó Trù bỗng nhiên cười nói: "Nhi tử của Vân Quý phi, cũng bất quá chỉ như thế."

Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu lạnh băng sắc bén, khói miệng trào phúng nói: "Không thể tưởng tượng được nhi tử của Phó Hoàng Hậu, thế nhưng thật là hạt giống của hắn (Lâm Thiên hoàng)! Bất quá, thì sao nào? Vốn là người không nên sống ở trên đời này, bốn vương vẫn là sớm đưa ngươi xuống âm tào địa phủ."

Đồng tử của Phó Trù co rút lại, gần xanh trên trán nổi lên, trong mắt ngọn lửa cực lực được làm dịu lại phục hồi thiêu đốt sôi sục hừng hực, mặt mày ôn hòa trở nên lạnh buốt khiếp người, nhưng hắn vẫn cứ nỗ lực trấn định tâm thần, không dao động. Chỉ là âm thanh kia vừa ra khỏi miệng giống như từ chối sâu

nhất trong lồng ngực phát ra mang theo kiên quyết:

"Khiến ngươi thất vọng rồi! Ta không chỉ muốn sống, còn muốn sống tốt hơn ngươi! Ta sẽ đoạt lại hết thảy vốn nên thuộc về ta, khiến cho nhi tử mà hắn(LTH) yêu nhất cũng chính là ngươi Tông Chính Vô Ưu... Cũng nếm thử thống khổ mà năm đó ta đã chịu đựng." Hắn ngữ khí âm ngoan, nói tới đây ngừng lại một chút, ánh mắt chợt lóe, phục lại cười nói: "Ngươi yên tâm, ta sẽ chiếu cố tốt cho Dung Nhạc, ta sẽ đối với nàng thực tốt, so với ngươi đối với nàng càng tốt hơn gấp trăm lần, ta muốn cho nàng hoàn toàn quên ngươi, cam tâm tình nguyện sinh con nối dõi cho ta." Hắn đáp ứng không lợi dụng nàng, là đối với thân nàng.

Tông Chính Vô Ưu rõ ràng biết Phó Trù chính là cố ý chọc giận hắn, nhưng đáng chết chính là hắn bị chọc giận thành công, đó là nỗi đau trong lòng hắn! Bi ai vô phương kháng cự nháy mắt chiếm lấy tim hắn, khiến cho tay hắn không thể thấy mà hơi hơi run run lên.

Mà ở trong lúc này, Phó Trù nhìn chuẩn cơ hội đột nhiên giang hai chỉ tay, mũi tên trong tay hắn bắn nhanh mà ra, "Sưu, sưu, sưu!" Ba tiếng, ba mũi tên sắc nhọn phá không gào thét mà bay đến, khí thế mãnh liệt kiên quyết, thẳng tới yết hầu và trái tim của Tông Chính Vô Ưu. Nơi đi qua, ở trong không khí nhắc lên tảng lớn hơi thở của tử vong.

Tông Chính Vô Ưu phản ứng nhanh nhẹ, bằng cảm giác ba mũi tên nhọn nhắm ngay đối phương, nhanh chóng rời tay.

Ba mũi tên hai bên đồng thời được bắn ra, tốc độ đều là nhanh đến kinh người. Chỉ nghe hai tiếng giòn vang, có hai cây tên ở giữa không trung đụng phải nhau, thẳng không nỗi kình lực mũi tên gãy đôi rớt xuống đất, chỉ có một mũi tên hơi lệch khỏi quỹ đạo, cùng mũi tên đối diệniset ra một đạo ánh lửa, thế mũi tên của hai bên hơi hoãn lại, nhưng vẫn là nhanh như tia chớp, cả bóng dáng cũng thấy không rõ, mũi tên kia đã gào thét đâm thẳng vào ngực mà đến.

"Phốc!" Tông Chính Vô Ưu thân mình lệch về một bên, mũi tên kia trượt qua

lòng ngực hung hăng cắm vào cánh tay hắn. Máu tức khắc vẩy ra, nhiễm đỏ xiêm y màu trắng. Ngựa đã kinh sợ, cất vó dựng lên, hắn lập tức nhảy xuống ngựa, ở bên cạnh huyễn nhai ổn định thân mình.

Mà mũi tên của Tông Chính Vô Ưu tuy có lêch lạc, lại như cũ tần mãnh kiên quyết, Phó Trù bay nhanh nghiêng người, mũi tên kia liền cọ qua cánh tay hắn, mang theo một vệt máu tươi, rơi xuống đất loang lổ. Hắn đồng dạng xoay người xuống ngựa, hai người lại lần nữa đối mặt nhau.

Ván này, tuy là Phó Trù hơn một chút, nhưng bởi vì động tác của hắn biên độ quá lớn, lúc xuống ngựa đánh rơi mấy mũi tên trong túi đựng tên xuống, chỉ còn hai cây cuối cùng.

Tông Chính Vô Ưu một đường bắn chết người áo xanh, giờ phút này tên trong túi cũng là dư lại hai mũi tên, khi xuống ngựa được hắn chặt chẽ chộp trong tay.

"Bỉ ối!" Tông Chính Vô Ưu vạn phần khinh bỉ mắng một tiếng. Phó Trù thế nhưng dùng nữ nhân khiến hắn phân tâm!

Phó Trù cười lạnh nói: "Binh bất yếm trá, đây là chiến thuật tâm lý! Người không phải cũng dùng qua sao? Chẳng qua, ngươi dùng chính là mẫu thân của ta, mà ta, dùng chính là nữ nhân mà ngươi yêu thương." Lấy Dung Nhạc kích Tông Chính Vô Ưu, quả nhiên là lần nào cũng đúng!

Tông Chính Vô Ưu hừ lạnh một tiếng, lười nhiều lời với hắn.

Phó Trù cơ hồ đã thấy được hy vọng thắng lợi, cánh tay của Tông Chính Vô Ưu bị thương so với hắn còn muôn nghiêm trọng hơn, lực đạo bắn ra mũi tên tự nhiên sẽ yếu bớt.

"Còn có hai mũi tên cuối cùng, Tông Chính Vô Ưu, nếu ngươi hiện tại hướng ta nhận thua, ta sẽ suy xét lưu cho ngươi một con đường sống." Phó Trù cười đến cực kỳ vui sướng.

Tông Chính Vô Ưu cười nhạo nói: "Người si nói mộng." Trừ bỏ đối với nàng ra, cuộc đời hắn, không có hai chữ "nhận thua"!

Mắt Phó Trù hiện lên âm ngoan (âm hiểm tàn nhẫn), giơ tay lại lần nữa lấp tên lên dây, lại đột nhiên sắc mặt kinh biến, chỉ thấy Tông Chính Vô Ưu cười lạnh một tiếng "Chỉ có hai mũi tên sao?" Hắn (TCVU) đang nói chuyện đồng thời một phen nắm lấy mũi tên đang cắm trên cánh tay ra, động tác cực nhanh cùng với hai mũi tên còn lại, lấp tên dây cung kéo căng, hoàn toàn không để ý tới vết thương trên cánh tay bị xé rách máu thịt mang đến thống khổ thối quét toàn thân. Cánh tay kia nháy mắt chết lặng, mất đi tri giác, nhưng hắn(TCVU) vẫn cứ bày ra tư thế phải có, ở trong lúc đối phương do dự, nhanh chóng nghĩ cách.

Phó Trù sững sốt, hai mũi tên đổi với ba mũi tên! Hắn từ ưu thế biến thành yếu thế, Tông Chính Vô Ưu quả nhiên là đối thủ đủ lợi hại!

Mây đen ở trên không trung điện cuồng tụ hợp lại, sắc trời càng lúc càng tối, như là lăn qua một tầng mực.

Cuồng phong chợt nổi lên, cuốn động lá rụng tàn kỵ trên mặt đất bay khắp nơi, cào đau trên khuôn mặt đồng cứng ở bọn họ. Bọn họ vẫn cứ sừng sững bất động, không chút nào vì hoàn cảnh mà ảnh hưởng, chỉ là ánh mắt như điện, sắc bén mà gắt gao nhìn thẳng đối phương có khả năng phát sinh ra một chút biến động.

Cánh tay của Tông Chính Vô Ưu có thương tích, lực phát ra mũi tên sợ rằng khó có thể ngăn cản mũi tên của Phó Trù, nhưng Phó Trù so với hắn ít hơn một cây tên, không có bất cứ thứ gì có thể mượn lực ngăn cản được, tất nhiên cũng khó có thể né tránh. Cho nên, một ván này, một khi ra tay, tất là lưỡng bại câu thương, hoặc là, đồng quy vu tận! Ai cũng chưa có động tác gì, cũng không có người mở miệng, giờ khắc này, phân hay không phân tâm đã không quan trọng, quan trọng là, ra tay tất sẽ thương vong, hai bên ai cũng trốn không thoát.

Chung quanh yên tĩnh giống như chết, chỉ có tiếng vang của gió lạnh ở bên tai đang nức nở, bọn họ cũng không muốn đồng quy vu tận, nhưng ai cũng không chịu buông mũi tên xuống trước. Bởi vì bọn họ đều không xác định, có thể hay không ở lúc chính mình thu tay lại, sẽ bị mũi tên đối phương đâm thẳng yết hầu xuyên thủng qua tim.

Thời gian, tựa hồ đình trệ. Hai nam nhân lòng đầy căng thẳng, ở sinh tử một đường giằng co.

"Các ngươi đang làm cái gì vậy?!" Mạn Yêu thấy một màn trước mắt, cả kinh lớn tiếng kêu lên: "Mau dừng tay, đều buông tên xuống!" Hai nam nhân này điên rồi sao, thế nhưng ở chỗ này quyết đấu!

Tông Chính Vô Ưu cùng Phó Trù đều chấn động, đồng thời quay đầu lại, cực có ăn ý mà trăm miệng một lời nói: "Nàng tới làm cái gì?"

Mạn Yêu nhíu mày, giận trừng mắt hai người họ, phát hiện bọn họ hai người thế nhưng đều bị thương, mà miệng vết thương trên cánh tay của Tông Chính Vô Ưu máu tươi đang cuồn cuộn cuộn chảy ra ngoài, lại giống như nhìn không thấy. Ngực nàng cứng lại, vội vàng giục ngựa chạy qua.

Cửu hoàng tử so với nàng nhanh một bước, nhanh chóng nhảy xuống ngựa hướng Tông Chính Vô Ưu chạy qua, vừa chạy vừa kêu lên: "Thất ca, huynh bị thương?" Nói xong, người cũng đã đến phía trước cọc gỗ chắn.

Tông Chính Vô Ưu cùng Phó Trù sắc mặt đại biến, đồng thời kêu lên: "Đừng tới đây! Có cơ quan!"

Nhưng là đã chậm, cọc gỗ một khi vừa động, chỉ nghe một âm thanh răng rắc vang lên, những mũi tên nhọn giấu ở bên trong cây cối hướng tới bốn phương tám hướng bắn nhanh ra.

Mạn Yêu vốn là đang quan tâm đến hai người bọn họ, căn bản không hề phòng bị, giờ phút này mũi tên nhọn phóng tới, nàng bắn ném né tránh, không

nghĩ đúng lúc này một đạo tia chớp nổ đầy trời, tiếp theo một tiếng ầm vang vang lớn, con ngựa trắng dưới thân nàng bị kinh sợ, giống như phát điên mà hướng tới huyền nhai phóng đi. Nàng còn không kịp kinh hô, cũng đã bị quăng ra ngoài, theo sát phía sau còn có lập loè một mũi tên màu xanh không thể tránh thoát. Huyền nhai có lẽ không tính quá sâu, nhưng mũi tên kia, có thể muốn mạng nàng!

Mạn Yêu bỗng nhiên nghĩ, nếu nàng chết, có thể đổi lấy bình an cho hai người bạn họ, kia cũng coi như là một chuyện may mắn.

"A Mạn!"

"Dung Nhạc!"

Tông Chính Vô Ưu cùng Phó Trù đều sợ hãi kêu ra tiếng, mà Cửu hoàng tử kêu lại là: "Thất ca!"

Màu trắng thân ảnh trực giác mà bay vút lên, không có nửa phần do dự, ở huyền nhai giữa không trung một tay đem nữ tử mà mình yêu thương cuốn vào trong lòng ngực. Mũi tên kia rõ ràng có độc "Phốc" một tiếng bắn thẳng vai xương bả vai hắn. Thân hình hắn hung hăng run lên, kêu lên một tiếng, huyết tinh trong lồng ngực kịch liệt cuồn cuộn xông thăng lên, một mồm to máu tươi định trào ra, lại bị hắn răng cắn chặt môi, đem cổ mãnh liệt huyết tinh kia nuốt xuống.

Mạn Yêu kinh hãi đến trừng lớn đôi mắt, nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ của hắn trong tích tắc đó cơ hồ đã thay đổi, hắn "hừ" một tiếng phảng phất như đâm xuyên qua màng tai nàng, thật mạnh nện vào lòng nàng, làm nàng không chịu khống chế run run lên.

"Vô Ưu....."

Vì sao a? Hắn ngày đó rõ ràng đã đổi với nàng tuyệt vọng, vì sao hiện tại còn liều mạng cứu nàng bảo hộ nàng? Nàng chính là muốn cho hắn hết hy vọng, làm

cho hắn không còn cỗ ky, mới sẽ không bởi vì nàng mà đâu đâu cũng bị người quản chế, nhưng hắn vì sao vẫn chấp mê bất ngộ? Khiến cho nàng chết thì sao nào, trên đời ngàn ngàn vạn nữ tử, cũng sẽ có một người có thể mang hạnh phúc cho hắn! Hắn tại sao không hiểu, tại sao vẫn không hiểu!

Tông Chính Vô Ưu mày gắt gao nhíu chặt, thân thể ôm nàng cấp tốc rơi xuống, nữ tử trong lòng khóc nức nở kinh hô gọi, hắn căn bản không nghe thấy, lúc này hắn một lòng suy nghĩ như thế nào đem nàng hạ xuống mặt đất an toàn.

Huyền nhai cao gần mười trượng, phía dưới như một bình nguyên, cứ như vậy ngã xuống, lấy võ công bọn họ tuy không đến chết nhưng nhất định trọng thương, nếu là ngất đi, lại có dã thú lui tới, kia liền sẽ không có đường sống. Nghĩ đến đây, hắn liếc nhìn chung quanh, một tay ôm nàng, một tay bẻ gãy mũi tên xuyên thấu bả vai bên kia, đột nhiên dùng sức chém vào một bên nham thạch. Bởi vì lực đạo quá mạnh, chấn động đến miệng vết thương hai nơi máu tươi phun ra.

Mạn Yêu trong lòng biết lúc này không phải thời điểm khố sở, so với lo lắng cùng sợ hãi càng quan trọng hơn là giảm bớt thương thế của hắn. Nàng hít sâu một hơi, thực mau trấn định xuống, duỗi tay nắm lấy mũi tên trong túi tên sau lưng mình, học động tác của hắn, ngưng tụ nội lực hướng trên tảng đá chém lên, cũng đối với hắn nói: "Ngươi buông tay, để cho ta tới!"

Tông Chính Vô Ưu hơi hơi sững sốt, thấy ánh mắt nàng vọng lại đây thập phần kiên định, hắn nhíu mày thoáng trầm ngâm, liền buông tay ra, dùng hai tay ôm chặt nàng, đem tính mạng hai người giao phó trên tay nàng.

Mạn Yêu mượn lực mũi tên làm chậm lại tốc độ rơi xuống của hai người, rốt cuộc bình an rơi xuống đất. Hết thảy, đều chỉ phát sinh ngắn ngủn trong nháy mắt.

Cửu hoàng tử lúc này mới phản ứng lại, không nói hai lời, lấy phương pháp giống nhau, cũng hạ đến đáy huyền nhai.

Tâm Phó Trù vẫn luôn hoảng sợ lúc này mới phun ra một hơi, chuyển mắt qua, ánh mắt sắc bén như đao, gắt gao nhìn thẳng nữ tử đang chấn trước mặt hắn khiến hắn chậm trễ cứu nàng, hắn song quyền nắm thật chặt, muốn một phen bóp chết nàng(NH), trầm giọng quát hỏi: "Là ai kêu ngươi tự động chủ trương?".

Ngân Hương ngẩn đầu, ngữ khí quật cường nói: "Ngài làm không được, thuộc hạ giúp ngài làm! Như vậy ngài vừa không thất tín với nàng, cũng sẽ có giao phó cùng môn chủ!"

Phó trù nhíu mày, trong mắt che dấu không được thịnh nộ, chất vấn nói: "Vậy ngươi có biết hay không, ngươi làm như vậy, nàng có bao nhiêu nguy hiểm? Nếu Tông Chính Vô Ưu, hơi có một chút do dự....." Hậu quả, hắn không dám tưởng tượng!

"Tông Chính Vô Ưu sẽ không do dự! Chúng ta đã thử qua rất nhiều lần, không phải sao?" Ngân Hương nhìn thấy vết máu trên cánh tay hắn, trong mắt tràn đầy đau lòng, âm thanh dần dần trở nên mệt mỏi mà thống khổ, nàng đau lòng hỏi: "Thiếu chủ! Ngài khi nào trở nên lo trước lo sau như vậy? Ngài không phải vẫn luôn tàn nhẫn độc ác, thiết huyết vô tình, giết người không thấy máu sao? Ngài không phải giỏi về ẩn nhẫn, hỉ nộ không hiện ra sao? Ngài không phải bày mưu lập kế, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn sao? Nhưng mà ngài xem xem hiện tại ngài, vì một nữ nhân biến thành bộ dáng gì?"

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Quyết Đấu Ở Huyền Nhai (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Tim Phó Trù bỗng dừng chấn động, ánh mắt kinh ngạc ảo não chợt lóe lên rồi biến mất, lý trí dần dần thu về, lạnh lùng trong mắt hắn sau khi được che dấu phía sau ôn nhu, nhàn nhạt nói: "Việc của bốn tướng, trong lòng bốn tướng tất nhiên là hiểu rõ, không tới phiên ngươi nhiều lời! Sự tình khác, tiến hành như thế nào rồi?"

Ngân Hương thấy một Phó Trù trấn định thong dong rốt cuộc đã trở lại, trong lòng an tâm một chút, cũng khôi phục thái độ bình thường, thấp giọng bẩm báo nói: "Bên kia đã động thủ. Thái Tử độc hại bệ hạ bằng chứng cũng đã bắt được, Ly Vương từ Giang Nam điều tới đại quân bị "dân chạy nạn" chặn ở ngoài thành, đại bộ phận cấm vệ quân đều ở chỗ này, kinh thành cơ bản đã ở trong khống chế, chỉ có người của Vô Ân lâu trước mặt còn chưa hiện thân."

Sắc mặt Phó Trù thâm trầm, trầm ngâm một lát, đối với người phía sau kêu lên: "Thường Kiên, ngươi tốc tốc dẫn người đi xuống tiếp phu nhân hồi phủ."

"Không cần đi." Phó Trù lời còn chưa dứt, Ngân Hương đã là tiếp lời: "Thiếu chủ, ngài nhìn xuống xem."

Dưới vực sâu, Mạn Yêu đỡ Tông Chính Vô Ưu tìm khói đá băng phẳng ngồi xuống, thương thế trên lưng hắn thật sâu, thoáng một động tác nhỏ, sắc mặt hắn liền trắng bệch một mảnh, nhưng hắn vẫn cắn răng không rên một tiếng. Hắn càng như vậy, Mạn Yêu trong lòng càng khó chịu, muốn thay hắn rút mũi tên ra cầm máu, rồi lại không dám động, chân tay có chút luống cuống.

Tông Chính Vô Ưu cũng không thèm nhìn nàng một cái, đem tay mình đến sau lưng, nàng còn không kịp lên tiếng ngăn cản, hắn đã dùng sức đem mũi tên rút ra, khuôn mặt nhăn nhó một trận, lại nhanh chóng khôi phục thái độ bình

thường lạnh nhạt, phảng phất như người bị mũi tên kia xỏ xuyên qua xương bả vai không phải hắn.

Máu tươi theo mũi tên phun ra, bắn đầy người nàng. Mũi tên móc ngược mang theo máu thịt tung bay, kinh tâm chói mắt, nàng cảm giác tâm mình như bị một bàn tay vô hình nào đó hung hăng bóp chặt, đau đớn không thở nổi. Khóe mắt bỗng nhiên ướt át, nàng cố né tránh cho chính mình khóc ra, cuống quít một tay che lên miệng vết thương của hắn, máu biến thành màu đen nhuộm dần lòng bàn tay nàng, theo khe hở giữa các ngón tay cuồn cuộn cuộn chảy xuôi ra. Trong lòng nàng hoảng loạn mà sợ hãi, run run lên nói: "Trên mũi tên có độc, ngươi..... Mau vận công đem độc bức ra! Sau đó ta sẽ giúp ngươi xử lý vết thương."

Tông Chính Vô Ưu kinh ngạc giương mắt nhìn nàng một cái, cái liếc mắt kia cực kỳ phức tạp, nàng không phải đối với hắn không có cảm tình sao? Nhưng lúc này hắn thế nhưng có ảo giác nàng thập phần khẩn trương thương thế của hắn, hắn rũ đầu không nói chuyện. Mấy ngày trước, lời nàng nói còn vang vẳng bên tai, cho tới bây giờ, hắn cũng không biết chính mình vì cái gì rõ ràng đã đổi với nàng tuyệt vọng, thề sẽ quên mất nàng, nhưng hôm nay thấy nàng thân ở trong tình cảnh nguy hiểm, không chút suy nghĩ liền quên mình mà cứu nàng, ở trước mặt nàng, hắn sợ là lại thành một trò cười! Có Phó Trù ở đó, cho dù hắn không ra tay, Phó Trù cũng tất nhiên sẽ ra tay. Trong lòng hắn có chút sợ hãi buồn bực, ý thức muốn làm gì luôn là cao hơn lý trí, không làm cũng đã làm, thôi bỏ đi, chê cười thì chê cười đi, tôn nghiêm cùng thể diện tóm lại cũng không quan trọng bằng tính mạng của nàng.

Thấy Cửu hoàng tử cũng đi theo xuống dưới đây, Tông Chính Vô Ưu trầm giọng trách mắng: "Ngươi theo xuống tới đây làm cái gì? Bên ngoài có nhiều chuyện phải làm như vậy!" Xuống tới vực sâu không khó, nhưng muốn đi lên lại là khó như lên trời, trừ phi tìm con đường khác.

Cửu hoàng tử bĩu môi lẩm bẩm nói: "Thất ca huynh còn biết có rất nhiều đại sự phải làm à? Đệ cho rằng huynh chỉ nhớ có một mình Li Nguyệt....."

Mạn Yêu nhấp môi, tự nhiên hiểu rõ ý trong lời nói. Tông Chính Vô Ưu lạnh lùng liếc hắn một cái, Cửu hoàng tử vội vàng câm mồm, nhìn mắt bầu trời bị mây đen che khuất, nhíu mày nói: "Không xong, hôm nay, giống như trời muốn đổ mưa!"

Ông trời làm như muốn xác minh lời của Cửu hoàng tử, một tia sấm sét xẹt nhanh qua, tựa muốn đem bầu trời quyết nhiên (nhất định phải như vậy) bổ thành hai, theo sau là những tiếng sấm ầm ầm vang lớn, giống như muốn làm tim người chấn kinh vỡ nát. Mưa to tầm tã, mang theo lạnh lẽo của ngày thu, che trời lấp đất hướng mặt đất đổ xuống, tức thời đổ lên trên người bọn họ một cách thấu triệt.

Mạn Yêu nhíu mày nói: "Ta đi tìm xem có chỗ nào thích hợp chữa thương hay không?" Nói xong nâng bước liền đi, Tông Chính Vô Ưu vành tai vừa động, như tia chớp cấp tốc bắt lấy tay nàng.

Mạn Yêu sững sốt, quay đầu nhìn thấy ánh mắt hắn lạnh lẽo sắc bén, cảnh giác mà nhìn thăng về một hướng, ở nơi xa xa truyền đến tiếng vang sàn sạt cực nhỏ lại chỉnh tề, giống như sóng triều từ bốn phương tám hướng mà đến, nàng trong lòng giật mình, vội vàng theo ánh mắt hắn nhìn qua, kinh ngạc há to miệng, chỉ thấy dưới sắc trời đen tối, mấy chục con dã lang (sói hoang) đã qua huấn luyện phi nước đại hướng về phía bọn họ, khoảng còn cách hơn ba trượng đột nhiên dừng lại, vây quanh bọn họ.

Cửu hoàng tử tức giận nói: "Trách không được khu vực săn bắn không có con mồi nào, thì ra đều ở chỗ này! Bọn họ đã sớm thiết lập xong bối cục, chờ chúng ta nhảy vào. Thất ca, làm sao bây giờ?"

Tông Chính Vô Ưu không nói chuyện, nếu là ở lúc bình thường, những con sói hoang đó cũng không tính là cái gì, nhưng hiện giờ hắn bị thương không nhẹ, trên người lại không có vũ khí, phải đối phó với những con sói hoang hung mãnh này, không bị cắn nuốt vào bụng, cũng sẽ chảy máu mà chết. Hừ! Những người đó đã tính xong bàn tính như ý. Hắn "hừ" lạnh một tiếng, chậm rãi đứng dậy, híp

mắt, ánh mắt gắt gao khóa chặt lên thân con sói thủ lĩnh toàn thân đen tuyền ngồi xổm đằng trước. Giờ phút này trong mắt nó lập loè ánh sáng xanh lục hung ác, tham lam mà nhìn chăm chăm vào ba người bọn họ, hoàn toàn đem bọn họ trở thành tiệc tối phong phú của nó.

Trong không khí tràn ngập mùi máu tung bay, không ngừng kích thích bầy sói, khiến cho chúng nó ngo ngo nghe rực rịch, nhưng tựa hồ lại bởi vì trên người bọn họ phát ra sát khí lạnh lẽo mà có điều cấm kỵ.

Mưa càng rơi càng lớn, trên mặt đất nước mưa tụ thành những vũng nước, những giọt mưa tiếp theo rơi xuống trên các vũng nước, bọt nước mang theo nước bùn bắn khắp mọi nơi, lưu lại dấu vết dữ tợn trên vật áo đẹp đẽ quý giá của bọn họ.

Mạn Yêu nhíu mày, áp xuống trong lòng sợ hãi, bay nhanh khom lưng nhặt lên ba mũi tên trên mặt đất, trong đó bao quát cả mũi tên vừa rút ra từ trên người Tông Chính Vô Ưu. Đưa cho hai người họ, đây là vũ khí bọn họ dùng để đối phó ác lang. Trừ cái này ra, không còn vật gì khác. Nắm chặt mũi tên nhọn trong tay, tâm tư bay nhanh xoay tròn, nếu là muốn đem bọn ác lang toàn bộ giết chết, chỉ sợ rất khó. Nàng nâng mắt nhìn chung quanh, cơ hồ là đồng thời cùng Tông Chính Vô Ưu dùng thị lực mà người thường không thể với tới nhìn thấy một hang động hẹp, bên cạnh nham thạch cách đó hơn một trăm mét.

Ánh mắt vừa động, đem tất cả khả năng có thể, ở trong nháy mắt đều nghĩ đến. Nếu vào nơi đó, ít nhất sẽ không bị vây công kích từ phía, nếu như may mắn một chút, bên trong hang động có thể tạo ra lửa, bầy sói kia sẽ không còn đáng sợ, lại vô dụng, cũng có thể tranh thủ thời gian băng bó vết thương cho hắn. đương nhiên, nếu vận khí không tốt, trong hang động kia có dã thú càng hung mãnh (hung dữ mạnh mẽ) hơn, vậy bọn họ liền sẽ bị hai mặt giáp công, sinh tử khó định.

Nàng quay đầu nhìn Tông Chính Vô Ưu, đồng thời Tông Chính Vô Ưu cũng đang hướng nàng nhìn lại đây, liếc mắt một cái liền sáng tỏ hiểu rõ suy nghĩ

trong lòng của đối phuơng.

"Sợ sao?" Hắn hỏi.

Nàng lắc đầu: "Không sợ!"

Vậy thì đánh cuộc một phen!

"Lão Cửu, ta đối phó Lang Vương, các ngươi xông phá một con đường, đi đến thạch động phía trước." Tông Chính Vô Ưu nhanh chóng ra quyết định.

Cửu hoàng tử "Nga" một tiếng, nắm mũi tên hướng tới bầy sói phía trước phẫn nộ (hăng hái mạnh mẽ) phóng đi, Mạn Yêu cùng Tông Chính Vô Ưu theo sau, ba người lưng tựa lưng phân thủ ba hướng.

Phía trên huyền nhai, Phó Trù nhìn một màn phía dưới, sắc mặt thâm trầm, đôi tay nắm chặt muôn chết. Cảm tình muôn hàn lập tức đi xuống dưới đứng ở bên cạnh nàng che chở cho nàng, lý trí lại cảnh cáo hắn còn có chuyện càng quan trọng hơn phải làm.

Ngân Hương nhìn thấy sự giãy ở trong mắt hắn, lo lắng khuyên nhủ: "Thỉnh thiếu chủ lấy đại cục làm trọng! Đây vốn chính là một trong những kế hoạch ngài sớm đã định ra, chỉ cần chúng ta diệt trừ Ly Vương cùng Cửu hoàng tử, lấy việc bọn họ (TCVU) tự mình điều đại quân Giang Nam vào kinh, nói bọn họ có ý đồ mưu phản, ngài giữ gìn bảo vệ hoàng quyền xuất binh trấn áp, lại lấy ra chứng cứ chứng minh Thái Tử độc hại bệ hạ, có Khải Vân để chứng kiến, thiếu chủ lại hướng thiên hạ công bố thân phận thật sự của ngài, bước lên ngôi vị hoàng đế là chuyện đương nhiên. Thỉnh thiếu chủ sớm làm quyết đoán!"

Phó Trù lạnh lùng liếc Ngân Hương một cái, tất cả tâm tình đều để trên người nữ tử ở dưới vực sâu bị ác lang bao vây kia, thấy nàng nhiều lần gấp tình huống nguy hiểm, hắn mất bình tĩnh, tức giận, thấp giọng quát: "Đủ rồi! Ta nói rồi, hủy

bỏ cái kế hoạch này, ở trong mắt các ngươi, rốt cuộc còn có bốn thiếu chủ hay không?"

Ngân Hương bùm một tiếng quỳ xuống trước mặt hắn, trong mắt chứa đầy nước mắt, khóc ròng nói: "Không thể làm trái ngược mệnh lệnh của môn chủ, Ngân Hương cũng là bất đắc dĩ. Thuộc hạ cũng là vì suy nghĩ cho thiếu chủ, thuộc hạ không muốn thiếu chủ lại phải chịu nổi đau xuyen cốt mỗi năm một lần! Đó là khổ hình quá tàn nhẫn. Ở trong lòng thuộc hạ, thiếu chủ vốn là nên đứng ở trên vạn người, khiến mọi người trong thiên hạ đều phủ phục ở dưới chân ngài, về sau, ngài lại không cần cuối đầu trước bất kỳ ai, tính cả môn chủ, cũng không thể lại dùng bất kỳ cái cớ nào đi thương tổn ngài, ngài cũng sẽ không bị cùu hận tra tấn ngày đêm, tất cả khổ sở ngài đã từng chịu nên dùng hết thảy những thứ tốt nhất của thế gian tới bồi thường bù đắp cho ngài!"

Ngân Hương than thở khóc lóc, cảm xúc có chút kích động. Từ năm sáu tuổi gặp gia biến, được hắn cứu giúp, nàng vẫn luôn đi theo hắn, từ một đứa bé gái ngây thơ vô tội cho đến bây giờ là một độc phụ tàn nhẫn độc ác, không vì cái gì khác, chỉ vì nhìn thấy tai nạn cùng thống khổ mà cùu hận mang đến cho bọn họ. Nàng từng thề muốn dốc hết toàn lực trợ giúp hắn được đến hết thảy mọi thứ tốt nhất trên thế gian, cho dù là bán đứng chính thân thể mình cũng không hối tiếc. Đây chính là tình yêu của nàng, đúng vậy, nàng yêu người nam nhân trước mắt này, rất nhiều năm! Cho dù biết hắn vĩnh viễn sẽ không cho nàng bất kỳ hồi báo nào, nàng vẫn thế vẫn như cũ không oán không hối, chỉ cầu mong hắn được như ước nguyện, sống thật vì chính bản thân mình. Chính là hết thảy, vốn dĩ tiến hành thật sự thuận lợi, lại bởi vì hắn đối với nữ tử kia sinh cảm tình, mà mang đến vô số biến số không thể đoán trước được.

Phó Trù trong nháy mắt thất thần cùng mờ mịt, khổ sở nhiều năm như vậy, dùng quyền lực là có thể bồi thường được sao? Hắn nhìn dưới vực sâu dày đặc mảnh thú, nội tâm giãy giụa bất an. Rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ? Dung Nhạc, Dung Nhạc..... Hắn như thế nào có thể mắt thấy nàng ở vào tình cảnh nguy hiểm mà bỏ mặc? Nói đến cùng, hắn chung quy không bằng Tông Chính Vô Ưu yêu đến tự do tự tại, yêu đến không hề kiêng dè.

Phó Trù đứng ở bên cạnh huyền nhai, tùy ý để cho những giọt nước mưa chụp phủi đầu và mặt hắn, rét lạnh gió thu thổi động quần áo hắn, đem nhiệt độ lạnh băng không chút khách khí đưa vào sâu tận đáy lòng hắn. Hắn vẫn không nhúc nhích, vẫn luôn gắt gao nhìn biến hóa dưới vực sâu. Hắn nghĩ, mấy chục con sói hoang kia, hắn là khó không được Tông Chính Vô Ưu, mặc dù thân bị trọng thương, nhưng Tông Chính Vô Ưu tất nhiên sẽ bảo hộ nàng chu toàn.

Mạn Yêu chưa từng cùng dã thú vật lộn qua, nàng cũng chưa thấy được bầy sói hung mãnh như vậy, tâm kinh đảm chiến (cực kỳ sợ hãi) không thể tránh được.

"Có ta ở đây!" Tông Chính Vô Ưu làm như cảm nhận được thân thể nàng run run lên, dùng sức một phen nắm lấy tay nàng. Một dòng nước ấm từ đáy lòng dâng lên, Mạn Yêu bỗng nhiên liền an tâm. Đúng vậy, có hắn ở sau lưng, nàng còn sợ cái gì? Cùng lăm thì, chính là chết mà thôi! Nàng tập trung tinh thần nín thở, tụ nội lực, nắm chặt mũi tên trong tay, dùng mũi tên sắc nhọn hướng tới cổ của một sói đột nhiên nghiến răng háo hức nhảy lên muốn xé rách cánh tay nàng mà hung hăng rạch một đường, máu sói như mũi tên bắn thẳng lên, mùi máu tươi nhanh chóng ở không trung lan tràn, thực nhanh liền bị mưa to cọ rửa trôi đi. Con sói kia kêu rên một tiếng, ngã trên mặt đất, mở to hai mắt làm như không tin một nữ tử mảnh khảnh như vậy thế nhưng cũng có sức lực cường đại như vậy.

Những con sói khác vừa thấy đồng bọn bị giết chết, phảng phất giống như bị chọc giận mà điên cuồng xông lên, càng mạnh mẽ hung dữ.

Tông Chính Vô Ưu híp mắt, không màng đến vết thương trên người, ra tay ngoan tuyệt, nhìn chuẩn cơ hội Lang vương nhảy dựng lên, nhắm ngay yết hầu lộ ra của Lang Vương mà hung hăng đâm xuống, lại đột nhiên rút ra, tốc độ nhanh đến kinh người. Lang Vương cả tiếng kêu rên còn chưa kịp phát ra, cũng đã ngã xuống trên mặt đất.

Lúc này có hai con khác thửa dịp mũi tên trong tay Mạn Yêu còn chưa thu hồi, liền hướng nàng nhào tới, tấn mãnh (nhanh lẹ + hung mãnh) vô cùng. Mạn Yêu dưới tình thế cấp bách, bỏ mũi tên ngay tại chỗ quay cuồng tránh đi, không ngờ, lại rơi vào dưới móng vuốt của nhiều con sói khác.

Tay không đánh nhau, toàn thân nhiễm máu, sức lực dần dần hao hết, thời điểm mấy chục con dã lang hung mãnh từ ba mặt đồng thời hướng nàng xông tới, một khắc đó, nàng cho rằng nàng chết chắc rồi, nhưng ngay sau đó, chết lại là những sói hoang đó. Tông Chính Vô Ưu đột nhiên túm lấy tay nàng, lòng bàn tay hắn ướt át dính dính, không biết đó là mưa là mồ hôi hay là máu, hắn cầm tay nàng, thực dùng sức, tựa hồ sợ một khi không cẩn thận lạc mất nàng sẽ lại không thể tìm thấy nàng được nữa.

Cửu hoàng tử cười hắc hắc, nói: "Vẫn là Thất ca lợi hại nhất, đã bị thương nhưng vẫn so với chúng ta mạnh hơn. Li Nguyệt cũng không tồi, bất quá, so với ta còn kém một chút, hắc hắc." Hắn một bên múa may mũi tên nhọn trong tay, một bên cười nói trêu chọc.

Thật là tự luyến mà, bây giờ là lúc nào mà còn có tâm tư này. Mạn Yêu mắt trợn trắng, muốn trừng hắn, nhưng cũng không rảnh để trừng hắn.

Mưa to ào ào rơi xuống, màn đêm lặng lẽ tiến đến, trên mặt đất, mùi máu tươi hỗn hợp của người và sói trong mưa to vẫn cứ có thể ngửi thấy rõ ràng, khiến cho người muôn buồn nôn.

Ba người mở một con đường, đạp thi thể dã lang mà đi, rốt cuộc vọt được vào hang động tối tăm.

Lúc này nam tử trên vách núi rốt cuộc cũng phun ra một hơi, mới dần dần cảm thấy kiên định, rồi lại không thể nói lời là nên cảm thấy may mắn vì nàng đã thoát hiểm, hay là nên tiếc nuối vì Tông Chính Vô Ưu thoát ra thăng thiên, hoặc là khổ sở bởi vì sự phối hợp ăn ý giữa bọn họ, khiến cho tâm linh của nhau dựa vào càng thêm chặt. Hắn không biết, tối hôm nay, quan hệ giữa bọn họ sẽ biến

hóa thành cái dạng gì, giữa bọn họ sẽ phát sinh bao nhiêu chuyện, bọn họ có thể nói biết bao nhiêu lời nói, hắn càng không xác định, một đêm này qua đi, nàng có hay không sẽ trở lại bên người hắn?

("bọn họ" chỉ Tông Chính Vô ưu và Mạn Yêu)

Ở trong nháy mắt im lặng xoay người kia, Phó Trù bi ai ý thức được rằng, hắn kỳ thật đã mất đi tư cách có được nàng. Ở trong hít thở không thông, đau lòng mà xoay người lên ngựa, trong đêm đen điện cuồng phong ngựa giơ roi, phát tiết sự bi ai cùng bất đắc dĩ ở đáy lòng không có cách nào nói ra.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Thống Biệt Sở Ái

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo QuânĐộng nham thạch dưới vực sâu sâu thăm rộng lớn, Cửu hoàng tử thấy bên cạnh cửa động có một khối cự thạch (khối đá lớn), hăn phí thật lớn sức lực mới dịch cự thạch ngăn chặn cửa động. Võ vỗ trên tay bùn đất ướt át, vừa lòng mà cười nói: "Cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi một lát."

Tâm Mạn Yêu đang lo lắng vết thương trên người Tông Chính Vô Ưu, một chút cũng cười không nổi, nhưng cũng xem như an lòng một ít.

Tông Chính Vô Ưu không biết từ chỗ nào làm ra đá lấy lửa thế nhưng tạo ra đống lửa, ánh lửa cam hồng chiếu sáng toàn bộ thạch động, cảm giác ấm áp. Mạn Yêu nhìn xung quanh, bên cạnh hang động chất đầy củi lửa, cho thấy đã từng có người ở qua. Hắn ngồi ở trên hai bức thềm cao, tư thế cùng với ngày thường ngồi ở trên ghế tháp Nam mộc khắc hoa tinh xảo, không khác biệt cho mấy, miệng vết thương trải qua nước mưa giội rửa xung quanh da thịt đã nhăn nhúm lại, máu đen ban đầu giờ phút này màu sắc đã chuyển sang đỏ bầm (đỏ pha đen), dường như độc tố đã không còn đáng ngại. Thấy hắn giống như người không có việc gì ngồi ở kia, ném củi lửa vào đống lửa trước, Mạn Yêu trong lòng hơi an tâm một chút.

Cửu hoàng tử đặt mông ngồi vào bên cạnh Tông Chính Vô Ưu, quần áo trên người ướt nhẹp, dán dính trên da vừa lạnh vừa không thoái mái, hắn không cần suy nghĩ liền cởi áo ra hơi lửa cho khô.

Tông Chính Vô Ưu ánh mắt lạnh lùng quét qua, cảnh báo ho mạnh một tiếng, Cửu hoàng tử đột nhiên phản ứng lại, nhìn nhìn Mạn Yêu đang đứng ở xa xa, không tình không nguyện nhưng không còn cách nào khác, đành phải lại mặc trở lại, vô cùng ai oán mà thở dài, tiếp đó tròng mắt chuyển động một cái, liền đổi

với Mạn Yêu nói: "Li Nguyệt, ngươi không giúp Thất ca băng bó vết thương sao, máu của huynh ấy sắp chảy hết rồi."

Mạn Yêu ngẩn ra, hướng bọn họ đi được hai bước rồi dừng lại, suy ngẫm, có Cửu hoàng tử ở đây, nơi nào đến lược nàng động tay? Nàng hướng Cửu hoàng tử sử dụng ánh mắt, ý tứ là, "Sao ngươi còn không mau động tay đi!"

Cửu hoàng tử coi như không nhìn thấy, cố ý quay mặt đi nhìn nhìn miệng vết thương của Tông Chính Vô Ưu, đột nhiên sợ hãi kêu lên một tiếng: "Ai nha, độc đã khuếch tán! Vậy phải làm sao bây giờ? Trên người ta không mang theo thuốc giải độc, độc trên người Thất ca nếu mà không kịp hút ra, không lâu nữa, sợ là muốn thâm vào lục phủ ngũ tạng!"

Mạn Yêu sững sốt, nàng nhìn thấy huyết sắc đã khôi phục bình thường, hắn là không đáng ngại, như thế nào nghe thấy khẩu khí của Cửu hoàng tử, ngược lại là nghiêm trọng vậy? Nàng đổi độc thuật từ trước đến nay không có hiểu biết gì, nghe một trận ồn ào này, trong lòng liền luống cuống, cũng không suy nghĩ nhiều. Cái gọi là quá quan tâm thì sẽ bị loạn, nàng đã không thể dùng tư duy bình thường đi suy nghĩ sự việc. Vội vàng đi qua, cái khác thì không hiểu, như thế nào hút độc nàng vẫn là biết đến.

Cửu hoàng tử thấy nàng tin là thật, quay mặt đi rất là đặc ý dương môi cười trộm, tựa hồ muốn nói, xem ngươi là người thông minh như thế, cũng có thời điểm bị mắc mưu!

Tông Chính Vô Ưu nhướng mày trừng mắt liếc hắn một cái: "Ngươi không có việc gì thì đi ra ngoài trông giữ cửa động đi."

Cửu hoàng tử kháng nghị nói: "Cửa động bị một cục đá ngăn chặn rồi, không cần....." Không cần trông giữ bốn chữ còn chưa nói xong, đã thu được tín hiệu cảnh cáo trong mắt Tông Chính Vô Ưu, tươi cười lập tức cứng đờ, vội im miệng, không phải không có ủy khuất nói: "Được, được, được, đệ đi đệ đi, dù sao đệ cũng không lạnh đúng không, đi ra ngoài hóng gió mát mẻ cũng tốt....."

Dứt lời kéo kéo khóc miệng, trong lòng ai thán (than vãn), quả nhiên là bắt nạt ai
cũng được nhưng không thể bắt nạt Li Nguyệt!

Mạn Yêu thấy bộ dáng hắn bị ủy khuất lại không dám biện bạch, nhất thời
quên mất tình cảnh hiện tại của bọn họ, nhịn không được cười rộ lên.

Tông Chính Vô Ưu quay đầu, vừa nhìn thấy nụ cười của nàng, bỗng nhiên
như quay về tới tình cảnh những ngày mà bọn họ ba người cười nói vui vẻ. Hắn
cứ nhìn nhìn đến xuất thần, Mạn Yêu thu lại tâm tình, duỗi tay muốn giúp hắn
cởi bỏ y phục rửa sạch miệng vết thương, Tông Chính Vô Ưu bỗng nhiên tỉnh
thần lại, liền né tránh cái đụng chạm của nàng, ra vẻ lạnh nhạt nói: "Không cần
nàng."

Mạn Yêu biết hắn còn đang hờn dỗi chuyện lần trước, trong lòng biết hiện tại
cũng không phải là thời điểm nói những việc này, trước phải xử lý vết thương
của hắn mới là chuyện quan trọng. Nàng cau mày, xem hắn rõ ràng bị thương
nặng như vậy, đau đến ăn đường thẳng kéo lại còn cực lực làm bộ bộ dáng người
không có việc gì, hờn dỗi mà cự tuyệt sự giúp đỡ của nàng, không khỏi vừa đau
lòng vừa tức giận. Nàng không khách khí mà túm chặt hắn, động tác ít nhiều có
chút thô lỗ. Tông Chính Vô Ưu nhíu mày, ánh mắt vọng lại đây hơi hiện lên một
tia ngạc nhiên. Nàng trừng mắt trở về, liền lột áo trên của hắn ra, chiếc áo ướt
đẫm cọ xát lên miệng vết thương, Tông Chính Vô Ưu không chế được
thân thể run rẩy. Mạn Yêu bất đắc dĩ thở dài: "Ngươi còn biết đau à!" Nói xong
nhặt mấy cây củi, làm cái giá ở bên đống lửa, đem áo hắn phơi lên.

Tông Chính Vô Ưu xoay mặt qua, hờ lạnh nói: "Ta có đau hay không, có
quan hệ gì đến nàng? Nàng lúc nào để ý qua?" Với hắn mà nói, nỗi đau này
không là gì cả, mỗi khi nửa đêm tỉnh lại, nghĩ đến nàng đang nằm ở trong lòng
ngực của nam nhân khác, đó mới là dày vò đau khổ khiến cho người khó có thể
chịu đựng được nhất.

Mạn Yêu ngẩn ra, nhìn hai mắt hắn, không nói gì, đi tới phía sau hắn, nhìn
huyết nhục cuộn ngược quanh miệng vết thương, lòng ngực tức khắc ngọt ngạt

khó chịu, đau lòng khôn kể. Đang muốn giữ lấy vai trần của hắn, thay hắn hút ra độc tố, nhưng Tông Chính Vô Ưu lại xoay người giận dỗi, một bộ dáng có chết cũng không cần nàng xen vào việc của người khác.

Mạn Yêu nhíu mày, đối với phương thức giận dỗi kiểu hài tử của hắn, buồn bực không thôi. Thân thể của chính mình như thế nào rồi mà cũng không biết yêu quý, bị thương nặng như vậy, còn nháo giận dỗi cái gì? Cũng không biết độc kia rốt cuộc có nghiêm trọng hay không, hắn không nói, trong lòng nàng một chút vững tâm cũng không có.

"Quay qua đây." Khẩu khí của nàng hơi cứng rắn, Tông Chính Vô Ưu mắt lé nhìn nàng, nhíu mày.

Mạn Yêu thấy hắn không phôi hợp như thế, trong lòng vừa gấp vừa giận, bật thốt lên nói: "Ngươi không phải là ta, ngươi sao biết ta không thèm để ý? Người có từng chân chính thấu hiểu qua cảm thụ trong lòng ta?" Nàng một câu chưa nói xong, nước mắt chứa đầy hốc mắt, nàng vội vàng nâng nồng cǎm, trong lúc hắn đang hết sức ngạc nhiên nàng xoay thân thể hắn lại, cúi đầu môi dán lên miệng vết thương, thay hắn hút độc.

Tông Chính Vô Ưu còn không có từ câu nói kia phản ứng lại, bị nàng hút như vậy, thân hình đột nhiên chấn động, nháy mắt cứng đờ như sắt. Nàng môi nhu nhè nhẹ dán lên, tựa hồ đem toàn bộ thống khổ cùng giây giọt của hắn từ mấy ngày nay cho tới giờ đều hút đi, cảm giác vi diệu như vậy, khiến trong cơ thể hắn như có ngọn lửa điện cuồng chạy tán loạn.

Hắn mãnh liệt khống chế chính mình không đi hồi tưởng những gì tốt đẹp giữa bọn họ đã từng có, liền cứng đơ ở nơi đó, một cử động cũng không dám, hắn sợ có những thứ đồ vật một khi bị đánh thức, liền một phát không thể vãn hồi(*). Nhưng mà bên tai, vẫn cứ quanh quẩn câu nói kia của nàng: Người không phải là ta, ngươi sao biết ta không thèm để ý? Nàng để ý sao? Nàng không phải đã quyết tuyệt như vậy nói với hắn, "mất đi liền không thể vãn hồi" sao? Nàng không phải vì một nam nhân khác mà buông kiêu ngạo tới cầu hắn sao? Nàng

nurse vậy, còn sẽ để ý hắn sao?

Mạn Yêu hút ra hai ngụm máu phun trên mặt đất, dùng tay xoa xoa khói miệng, máu đỏ tươi, nơi nào có nửa điểm bộ dạng trúng độc? Nàng nhíu chặt mi, đầu óc bắt đầu thanh tỉnh không ít, nàng tám phần là bị lão Cửu đùa bỡn rồi! Quay đầu lại, dùng ánh mắt thập phần hoài nghi nhìn Tông Chính Vô Ưu, hỏi: "Trên người của ngươi bị trúng độc, rốt cuộc có nặng lắm không?"

Tông Chính Vô Ưu thấy nàng có chút tức giận, lúc này mới không gấp không chậm nói: "Khi còn nhỏ dùng qua Thất tuyệt thảo, độc bình thường, không làm gì được ta."

Hắn nói ra cực kỳ bình đạm, Mạn Yêu lại chợt thấy cái mũi cay cay xót xót, xấu hổ buồn bực cùng tức giận, nháy mắt lấp đầy trái tim nàng. Nàng liếm máu trong miệng, một ngọn lửa không tên dâng lên trong lòng nàng. Nàng khẩn trương thương thế của hắn như vậy, lo lắng hắn trúng độc thật sự sẽ muốn mạng hắn như vậy, trong lòng nàng sợ hãi chỉ vì hắn là hắn chứ không phải ai khác! Nhưng mà, bọn họ thế nhưng trêu đùa nàng như vậy! Lừa gạt cảm tình của nàng thực vui sao? Nàng bỗng nhiên đứng dậy, nhấp môi nhiễm máu, không nói hai lời xoay người liền đi ra ngoài.

Tông Chính Vô Ưu trong lòng hoảng hốt, theo bản năng bắt lấy tay nàng, khẩu khí có tia khẩn trương "Nàng chuẩn bị cứ như vậy mặc kệ?" Lột áo hắn, sau đó ném xuống hắn, chạy lấy người?

Mạn Yêu đưa lưng về phía hắn, gắt gao cắn chặt môi, một loại ủy khuất chưa bao giờ từng có nảy lên trong lòng.

Đã hơn một năm nay, nàng không có chảy qua một giọt nước mắt nào, cứ cho trong lòng nàng vẫn luôn khổ như vậy, nàng đem chính cảm tình của mình giấu sâu đến như vậy, chỉ vì nàng quá rõ ràng thân phận của chính mình, quá hiểu rõ một khi đã gả đi, liền không còn có đường để quay đầu lại. Nếu hắn không hề xuất hiện ở trong tâm trí nàng, nàng có lẽ là có thể vẫn luôn lừa gạt chính mình

thật sự có thể đã quên hắn, nếu hắn không phải một lần lại một lần dùng hành động tới chứng minh kỳ thật lúc trước cảm tình của hắn đều không phải là hoàn toàn là lừa gạt và lợi dụng, nàng có lẽ là có thể tiếp tục trôi qua những ngày bình tĩnh mà an ổn, cho dù bị Phó Trù lợi dụng, cho dù là quân cờ của người khác thì như thế nào? Ít nhất, nàng không cảm giác được đau đớn xuyên tim như vậy.

Giãy giụa ở giữa tình yêu cùng vận mệnh, nàng chính là vô lực như thế. Đã từng nếm thử qua cùng vận mệnh đấu tranh, nhưng kết cục lại là thê thảm như vậy, là hắn dạy cho nàng. Khiến nàng hiểu rõ, người, tranh không qua vận mệnh. Khi đó, nàng nản lòng thoái chí, dưới sự không thể lựa chọn chỉ có thể làm một quân cờ, cùng với đau khổ giãy giụa, không bằng cam tâm tình nguyện, mới có thể sống được bình tĩnh đạm nhiên.

Vốn là nước mắt đã chứa đầy hốc mắt, không thể ức chế mà chảy xuống, đem những đau khổ của nàng tích tụ ở trong lòng từ trước cho tới nay toàn bộ trút xuống.

Tông Chính Vô Ưu ẩn ẩn cảm thấy không thích hợp, lập tức đứng lên, xoay người nàng lại, đôi mắt đầy ủy khuất lập tức đâm đau tim hắn. Hắn khiếp sợ mà nhìn nàng, nửa ngày cũng không thể hồi thần. Nàng thế nhưng khóc! Nàng kiêu ngạo như vậy, quật cường như vậy, kiên cường như vậy, lại giỏi về che dấu cảm xúc, thế nhưng ở trước mặt hắn khóc!

Hắn bỗng nhiên chân tay luống cuống, đôi tay run run nâng mặt nàng lên, lại không biết bước tiếp theo nên làm cái gì bây giờ. Hắn chưa bao giờ an ủi ai, cũng không có thử qua an ủi ai.

"A Mạn?" Hắn thử thăm dò gọi tên nàng, âm thanh không tự giác mà ôn nhu như nước.

Mạn Yêu xuyên thấu qua hai mắt đẫm lệ mê mang, nhìn đến trong mắt hắn tràn ngập đau lòng cùng khẩn trương. Nước mắt còn đang cuồn cuộn rơi, trong lòng lan tràn chua xót vô biên. Nàng nhìn hắn, không đáp lại.

Tông Chính Vô Ưu tâm bị kéo căng thăng, từng đợt đau lòng, lại nhíu mày nói: "Nàng khóc cái gì? Ta còn không chết được! Cho dù phải chết, cũng muốn đem nàng mang đi ra ngoài sau đó lại chết."

"Ai vì ngươi khóc hả?" Mạn Yêu hất tay hắn ra, mắt nhìn chỗ khác, âm thanh bất tri bất giác liền nhiều thêm một tia thê lương cùng ai oán, "Ngươi có chết hay không, có quan hệ gì đến ta? Kỳ thật ngươi căn bản không cần cứu ta, với ta mà nói, sống như vậy, không bằng chết cho thống khoái." Giờ khắc này, nàng thật là cảm thấy như thế, sống quá mệt mỏi quá thống khổ, nhìn không thấy hy vọng, cũng tìm không thấy ý nghĩa tồn tại. Nàng hoàn toàn mờ mịt.

Tông Chính Vô Ưu ẩn đường nhíu chặt, trực giác hỏi: "Nàng sống không hạnh phúc sao? Không phải đã có cảm tình với Phó Trù sao? Vì sao còn nói loại lời này?"

Mạn Yêu thê lương cười nói: "Hạnh phúc?" Hạnh phúc sớm ở tại gian trầm hương tiểu trúc sau núi phủ Ly Vương đã rời nàng mà đi!

Tông Chính Vô Ưu nhìn thần sắc bi thương đầy trong mắt nàng, không cảm mê mang, trong lòng nàng rốt cuộc là như thế nào, hắn đã hoàn toàn đoán không ra.

"Lúc trước, nàng..... Vì sao không chịu quay đầu lại?" Hắn hỏi, thế nhưng mang theo trách cứ.

Mạn Yêu trong lòng đau xót, không cảm hỏi lại: "Ta vì sao phải quay đầu? Là ngươi trước cự hôn, sau lại lừa gạt lợi dụng..... Ở khi ta biết được chân tướng, ngươi không có nói với ta một câu xin lỗi, cũng không có hướng ta có bất luận giải thích nào..... Người nói với Cửu hoàng tử, là ta cam tâm tình nguyện, nếu ta lúc ấy biết ngươi là hư tình giả ý, ta sẽ cam tâm tình nguyện sao?"

Nàng thương tâm chất vấn, những cái ngụy trang đạm mạc tất cả đều không thấy bóng dáng.

Tông Chính Vô Ưu đáy lòng đau xót, lồng ngực rung mạnh, hơi hoi hé miệng, nhưng không biết phải nói gì. Nàng nói rất đúng, những chuyện đó quả thật là hắn sai, hắn cũng từng ở đêm khuya trong mộng tỉnh lại, vô số lần thống hận tất cả sai lầm mà mình phạm phải.

Ánh mắt hắn đau thương, vội vàng bắt lấy tay nàng, biện giải nói: "Ta không phải hư tình giả ý!"

"Ta làm sao biết được?" Mạn Yêu ném tay hắn ra, thối lui hai bước, lau đi nước mắt, quật cường mà ngẩng đầu, nghĩ đến lúc ấy thái độ lạnh nhạt lại tổn thương người của hắn, nàng vẫn như cũ đau lòng không thôi, lại nói: "Ngươi đem chuyện cưới ta coi như là phần thưởng lớn nhất đối với ta, ngươi cho rằng ta sẽ vui vẻ tiếp thu, đối với ngươi cảm động đến rơi nước mắt? Ngươi chưa bao giờ biết thái độ của ngươi đả thương người biết bao nhiêu, ngươi cũng không có chân chính hiểu rõ cảm thụ trong lòng ta! Ngươi đã từng hỏi ta, ở thế giới kia là chết như thế nào, ta hiện tại nói cho ngươi biết. Ta là bị một nam nhân lấy danh nghĩa tình yêu giết chết! Vì đấu tranh trên thương trường, vì sản nghiệp gia tộc ta, hắn lừa gạt ta, lợi dụng ta, khiến cho ta trở thành đá kê chân để hắn bước lên vị trí của mình, sau khi hắn đạt được mục đích, không chút khách khí mà trí ta vào chỗ chết!"

Chuyện cũ nhắc lại, cái loại thống khổ cùng phẫn hận (tức giận oán hận) này vẫn như cũ khắc cốt ghi tâm.

Tông Chính Vô Ưu nhìn con ngươi trong sáng của nàng có nồng đậm chẽ giẽ cùng châm chọc, đó là nhạo báng đối với vận mệnh của chính mình. Đáy lòng hắn hung hăng trầm xuống, đây cũng là biểu tình của cái ngày bên cạnh ao ôn tuyễn, sau khi nàng phát hiện chân tướng hắn lợi dụng nàng.

Mạn Yêu thê lương lại nói: "Cho nên, ta chán ghét bị lợi dụng, nhưng ta vẫn cứ sống trong lợi dụng, không thoát khỏi được. Ta cho rằng ngươi đối với ta là thật tình, nhưng kết quả, mới phát hiện đó cũng giống nhau chỉ là lừa gạt! Nhưng mà, ngươi so với hắn còn đáng giận hơn, hắn chỉ là làm hại ta chết, ngươi lại là

làm cho ta cả tâm cũng chết theo! Ta có thể tiếp nhận bất kỳ ai bất kỳ phương thức lợi dụng cùng phản bội nào, nhưng ta không thể tiếp nhận lấy danh nghĩa tình yêu để lừa gạt cùng thương tổn. Người làm ta cảm thấy, tình cảm của chính mình buồn cười đến như vậy, càng là nói cho ta biết, kiếp trước của ta, đã chết vô ích!"

Tông Chính Vô Ưu nghe vậy trái tim liền chấn động, mắt phượng thâm thúy tràn đầy áy náy cùng đau lòng, rõ cuộc đã hiểu được vì sao lúc trước nàng rời hắn mà đi quyết tuyệt như vậy, không lưu nữa con đường sống! Thì ra không phải không yêu, cũng không phải yêu không đủ sâu đậm, mà là bị tổn thương quá tàn nhẫn, cho nên mới quyết tuyệt. Nhìn biểu tình quật cường của nàng lại bị tổn thương, đây là lần đầu tiên, nàng thổ lộ lòng mình với hắn. Trước kia, nàng vẫn luôn che dấu tốt đến như vậy, tốt đến làm hắn cơ hồ cho rằng kỳ thật nàng chưa từng có thật tình yêu hắn qua. Hắn mở miệng, giọng nói khàn khàn: "Ta lúc ấy cũng không biết..."

"Ngươi không biết cái gì?" Mạn Yêu lạnh lùng đánh gãy lời nói của hắn, hỏi: "Không biết rằng hành vi của ngươi sẽ tạo thành thương tổn đối với ta? Hay vẫn là không biết ngươi lúc ấy đã đổi ta sinh ra cảm tình? Nếu..... Nếu như ta không phải là Dung Nhạc trưởng công chúa, nếu ta không có lựa chọn gả cho Phó Trù, mà là tùy ngươi an bài, tùy ngươi khống chế, ta nghĩ ngươi..... Có lẽ cả đời cũng sẽ không biết, kỳ thật lúc ấy ngươi cũng bỏ ra chân tình của mình?"

Tông Chính Vô Ưu thân hình chấn động, Mạn Yêu lại trào phúng mà cười, bị nàng nói trúng rồi. Chú định hắn sau khi phải mất đi nàng mới biết được chân tình của chính mình, nàng cũng là chú định phải ở khi không thể quay đầu lại mới hiểu được hắn cũng có chân tình, hết thảy mọi thứ, đều do định mệnh.

Mưa đêm của ngày thu, thực lạnh, nàng còn mặc chiếc áo đã bị nước mưa thấm ướt, cứ việc bên cạnh chính là đống lửa, nàng lại không cảm thấy ấm áp. Nàng nghĩ, có một số vết thương, có lẽ chỉ có mở ra, mới có cơ hội khép lại.

Gió cuốn lạnh lêo, nước mưa lạnh băng, xuyên qua cửa động, thổi qua ngọn

lửa đang cuồng loạn đong đưa, bọn họ ở bên đống lửa, đều trầm mặc.

Nỗi lòng dần dần bình định, Mạn Yêu cảm giác nhẹ nhàng đi rất nhiều, những vết thương không dám đụng vào vẫn luôn được nàng đè nén ở đáy lòng không còn khiến cho nàng cảm thấy hít thở không thông, nàng nghĩ về sau, nàng cũng có thể thản nhiên đổi mặt.

"Lại đây ngồi xuống đi, ta giúp ngươi băng bó vết thương." Nàng nhàn nhạt nói, lại khôi phục bình tĩnh lúc trước, lúc này đây, là thật sự bình tĩnh, mà một người chỉ có chân chính bình tĩnh, mới có thể nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện.

Tông Chính Vô Ưu không nhúc nhích, hắn thoạt nhìn so với trước còn muôn mờ mịt, tuyệt vọng, ánh mắt tràn ngập bi ai cùng hối hận, không còn có sự dũng mãnh khi đối phó với bầy sói.

Mạn Yêu trong lòng hơi đau, đi qua kéo hắn ngồi xuống, hắn ngược lại không kháng cự, chỉ là có chút đờ đẫn, tùy ý nàng.

Mạn Yêu thay hắn bao lại vết thương, ở bên người hắn thở dài: "Giữa chúng ta, đi đến nước này..... Là chủ định. Cho dù trở lại lần nữa, ở bên cạnh ao ôn tuyễn, ngươi vẫn là sẽ đối với ta lạnh nhạt, sẽ không giải thích bất luận cái gì với ta, mà ta, ở trong gian mật thất phong bế kia, cũng sẽ không bởi vì một câu nói của ngươi mà quay đầu lại, không màng tất cả..... Đây là nhân sinh phải trải qua của chúng ta và cá tính khiến nó trở nên như vậy, cho dù trọng lại (quay về) một trăm lần, kết quả vẫn như cũ sẽ không thay đổi. Cho nên không cần hối hận, chỉ cần nhận biết rõ con đường về sau thì tốt rồi."

Nàng sâu kín thở dài, mang theo thương cảm nhàn nhạt, thật lâu vẫn quanh quẩn ở trong lòng Tông Chính Vô Ưu, hắn không thể không thừa nhận, nàng nói rất đúng, cho dù trọng lại một trăm lần, lấy tính cách của bọn họ, ở lúc ấy, vẫn là sẽ làm ra phản ứng giống nhau. Mà, con đường về sau.....

"Con đường về sau..." Hắn bỗng nhiên xoay người, bắt lấy hai vai thon gầy của nàng, ánh mắt cực kỳ kiên định, nói "Con đường về sau ta biết rất rõ ràng!"

Chuyện trước kia, đích xác không thể thay đổi, nhưng về sau, chỉ cần nàng nguyện ý, cái gì cũng đều có thể thay đổi."

Mạn Yêu nhẹ nhàng nói: "Từ khi ta lựa chọn gả cho Phó Trù, giữa chúng ta đã bỏ lỡ. Lấy thân phận trước mắt của ngươi và ta, cùng với thế cục trước mắt...."

"Những cái đó đều không quan trọng! Thân phận ở trong mắt ta, trước nay đều không phải là chướng ngại gì, còn về tình thế, thắng thua thực mau sẽ thấy kết quả. A Mạn, ta không nghĩ sẽ bỏ qua! Chỉ cần nàng chịu lại cho ta một lần cơ hội, mặc dù là tương lai ta làm đế vương, cũng không cần ba ngàn hậu cung, duy nguyện có nàng một người làm bạn, cuộc đời này là đủ rồi" ánh mắt hàn mãnh liệt, ánh lửa bốc cháy chiếu vào trong mắt hàn lóe lên hy vọng quang hoa thật mạnh.

Trong lòng Mạn Yêu thật đau, chuyện tối hiện giờ, hàn thế nhưng nói ra lời hứa hẹn như thế, không cần ba ngàn hậu cung, chỉ cần nàng một người. Chính là, hàn có biết, một cái tình yêu của đế vương, thật sự có thể tùy theo ý muốn của mình sao? Nàng không thể nói cho Tông Chính Vô Ưu biết, nàng nói qua với Phó Trù, nếu Phó Trù bại (thua), trên trời dưới đất, sống chết nàng cũng đi theo, đổi lại là hàn (TCVU), nàng cũng như thế! Nếu hàn thật sự làm đế vương, nàng là thê tử của loạn thần, sẽ bị người trong thiên hạ phỉ nhổ, làm sao có thể đứng ở bên cạnh hàn, cùng hàn sóng vai cầm tay, cả đời làm bạn. Làm đế vương, gánh vác trọng trách thiên hạ thương sinh, hàn lại không có khả năng giống như trước tùy ý làm gì thì làm, tùy hứng độc đoán, một cái đế vương, sẽ có rất nhiều bài cùng không thể nề hà. So sánh với với giang sơn, phân lượng nữ nhân, đến tận cùng có thể nặng bao nhiêu?

Mạn Yêu nhìn hàn, lắc đầu, ngữ khí bình đạm nói: "Ta đã đáp ứng với Phó Trù, chỉ cần hàn về sau không lợi dụng ta, ta liền sẽ vĩnh viễn bồi ở bên người hàn, không rời, không bỏ."

Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu biến đổi, vừa mới bốc cháy lên hy vọng lại bị

lời nói tàn khốc này hung hăng dập tắt, hắn thu tay về, trầm giọng nói: "Hắn vừa rồi đã lợi dụng nàng!"

Mạn Yêu nói: "Ta tin tưởng đó không phải do hắn làm....."

Tông Chính Vô Ưu nhíu mày cười lạnh nói: "Cho dù là không phải, hắn cũng không có tới cứu nàng! Thời điểm nàng ngã xuống huyền nhai, không có! Lúc suýt nữa bị trúng tên, không có! Thời điểm bị ác lang bao vây, cũng không có!"

Mạn Yêu đáy lòng trầm xuống, thế nhưng không có lời nào mà chống đỡ, rũ xuống mí mắt, không dám nhìn ánh mắt sắc bén của hắn (TCVU), nhẹ giọng nói: "Hắn (Phó Trù) có sứ mệnh của hắn....."

Tông Chính Vô Ưu ngắt lời: "Sứ mệnh của hắn là trí ta vào chỗ chết! Đừng nói với ta, nàng không biết!" Hắn giận dữ đứng dậy, phất tay áo quay người đi.

Mạn Yêu chấn trụ, ngơ ngác mà nhìn bóng dáng cứng đờ của hắn, thử nói: "Ngươi..... Đã biết thân phận của hắn (PT)?"

Tông Chính Vô Ưu hừ lạnh nói: "Nhi tử của Phó Uyên, ta như thế nào lại có thể không biết? Nếu biết được sớm hơn, bốn vương nhất định sẽ không cho hắn cơ hội khiến cho hắn sống tối ngày hôm nay!"

Mạn Yêu cả kinh cũng đứng lên, thật cẩn thận mà nói: "Các ngươi..... Rốt cuộc vẫn là huynh đệ....."

"Ai nói bốn vương với hắn là huynh đệ?" Tông Chính Vô Ưu đột nhiên xoay người lại, kia phản ứng cơ hồ cùng Phó Trù giống nhau như đúc, không chỉ thè thốt phủ nhận sự thật là huynh đệ, càng là hận ý nồng liệt, nghiến răng nghiến lợi. Mạn Yêu không khỏi nghi hoặc, Phó Trù hận Tông Chính Vô Ưu là bởi vì Lâm Thiên hoàng, Tông Chính Vô Ưu hận Phó Trù như thế lại là vì cái gì?

"Sát mâu chi thù, không đội trời chung!" Tông Chính Vô Ưu lạnh lùng phun ra tám chữ này, đem Mạn Yêu chấn động ở nơi đó.

Một đêm ngắn ngủi mà lại dài, lửa trong đống lửa đã dần dần tắt đi, bọn họ cũng không thêm cõi, cứ như vậy yên lặng nhìn đối phương, cảm thụ được hơi thở tuyệt vọng tràn ngập bốn phía, cũng không nói gì.

Bên ngoài mưa dần dần ngừng lại, trời còn chưa sáng, Lãnh Viêm mang theo người Vô Ân lâu liền tìm được nơi này. Mạn Yêu theo Tông Chính Vô Ưu đi ra ngoài động, nơi nơi đều là xác chết của sói hoang. Tu La Thất Sát cầm kiếm đứng ở giữa những cái xác đó, màu sắc mặt nạ quỷ đỏ trên mặt bọn họ cùng với máu sói chảy xuôi khắp nơi, đều giống nhau tươi đẹp.

Nhin thấy Tông Chính Vô Ưu, bọn họ rất là cung kính mà cúi đầu.

Lãnh Viêm nhìn ra Tông Chính Vô Ưu bị thương, sắc mặt hơi đổi, Tông Chính Vô Ưu nhàn nhạt hỏi: "Tình huống bên ngoài như thế nào?"

Lãnh Viêm trả lời: "Bệ hạ đột nhiên trọng chứng (bệnh nặng) phát tác, đã được cẩm vệ quân hộ tống hồi cung. Thái Tử triệu tập quần thần, nói Vương gia tự tiện điều binh hồi kinh, có tâm làm phản, không những niêm phong vương phủ, Hình Bộ còn đã phát bố cáo truy nã Vương gia, cũng thỉnh Vệ quốc Đại tướng quân Phó Trù điều phái nhân mã ra mặt trấn áp đại quân Giang Nam, hiện tại kinh thành đã bị bọn họ khống chế. Đại quân Giang Nam ở ngoài kinh thành ba mươi dặm hạ trại, Hướng thống lĩnh cẩm vệ quân bị Thái Tử lấy tội danh hành sự bất lực cách chức bỏ tù, năm vạn cẩm vệ quân tạm do thân tín của Thái Tử thống lĩnh....."

Bất quá chỉ ngắn ngủn mấy canh giờ, bọn họ đã mất quyền chủ động.

Mạn Yêu nghe thấy sắc mặt đại biến, nàng vẫn luôn cho rằng cứ việc Phó Trù tay cầm tam quân, nhưng Tông Chính Vô Ưu trước sau chiếm hết thượng phong, không nghĩ tới, chỉ là ngắn ngủn mấy cái canh giờ, thế cục trong triều thế nhưng phát sinh biến hóa lớn như thế! Phó Trù, hắn..... Vì đối kháng Tông Chính Vô Ưu, đã cùng Thái Tử liên thủ, khó trách, khó trách Phó Trù không cứu nàng!

Tâm lạnh như nước, nàng nhìn bóng dáng nam tử phía trước thân bị trọng

thương lại đứng đến thẳng tắp, nội tâm tức khắc tràn ngập áy náy, rốt cuộc vẫn là nàng liên lụy hắn.

Phía trước, Tông Chính Vô Ưu trong mắt khói mù chợt lóe, cũng không hoảng loạn, chỉ là mặt vô biểu tình hỏi: "Thái Tử giờ phút này người ở nơi nào?"

Lãnh Viêm nói: "Bẩm, Hoàng cung. Thái Tử đang tìm kiếm ngọc tỷ truyền quốc khắp nơi. Nghe nói.....không thấy ngọc tỷ!"

Cửu hoàng tử kêu lên: "Không thấy ngọc tỷ? Sao lại như vậy? Còn nữa nha, phụ hoàng như thế nào ở thời điểm này phát bệnh? Này cũng quá xảo đi (đúng lúc)! Thất ca, chúng ta hiện tại làm sao bây giờ?"

Tông Chính Vô Ưu mắt phượng nhíu lại, trọng chứng phát tác? Sợ là một lòng cầu đi (Lâm Thiên hoàng), đem tất cả gánh nặng trách nhiệm đều ném cho hắn, khiến cho hắn không hề được lựa chọn không thể không tiếp lấy! Hắn không khỏi mặt trầm như nước, lại bình tĩnh phân phó: "Tập kết đại quân, đóng giữ sườn núi Phục Vân." Nói xong quay đầu lại, nhìn nữ tử hình dung chật vật phía sau, hỏi: "Ta cuối cùng hỏi nàng, nàng là theo ta đi.....hay là hồi phủ Tướng quân?"

"Ta....." Nữ tử há mồm, song môi bỗng nhiên run run lên, ánh mắt nam tử đối diện đã không có như đêm qua vội vàng, phẫn nộ, bi thương, tuyệt vọng, hối hận, chờ đợi, giờ phút này trong mắt hắn chỉ có bình tĩnh, trấn định, khiến cho nàng bản năng muốn hướng hắn bước đến nhưng chân còn không có nâng lên cũng đã thu trở về.

Muốn cùng hắn đi sao? Thân phận nàng như vậy.....

"Ai nha, Li Nguyệt, ngươi còn suy nghĩ cái gì? Mau theo chúng ta đi đi, không có thời gian rồi!" Cửu hoàng tử có chút nóng nảy.

Tông Chính Vô Ưu tựa nhìn ra do dự của nàng, ngưng mi nói: "Nếu nàng nguyện ý theo ta đi, không cần cõi kỵ thân phận!"

Sao có thể không suy xét? Hiện giờ thế cục này..... Phó Trù khống chế kinh thành, chiếm đóng ở hoàng cung, có hoàng đế trong tay, Thái Tử vì danh nghĩa, gắn cho hắn tội mưu nghịch, chiếm hết thiên thời địa lợi nhân hoà, mà hắn, không màng hậu quả, vì nàng chậm trễ một đêm, mất đi quyền chủ động, lại không có cẩm vệ quân nội ứng ngoại hợp. Hắn chỉ còn bảy vạn nhân mã đối phó với Phó Trù mười tám vạn đại quân, lấy ít địch đông. Còn có, lại mang nàng phu nhân Vệ quốc Đại tướng quân ở bên người, chỉ sợ không cần người khác tung tin đồn, cũng sẽ khiến lòng quân dao động!

Cho dù tính không đi quản thân phận, còn có, còn có thân thể này của nàng..... Đêm trăng tròn lại sắp tới, lấy không được thuốc giải, nàng sẽ trở thành gánh nặng cho hắn, càng sẽ khiến hắn bị người khác quản chế.....

Không được! Nàng không thể cùng hắn đi, tuyệt đối không thể!

Tâm niệm đã định, nàng đột nhiên ngẩng đầu, hướng hắn kiên định nói: "Ta hồi phủ Tướng quân."

Tông Chính Vô Ưu vốn không có trông mong kỳ vọng gì, nhưng nhìn nàng do dự nửa ngày, cho rằng nàng có điều dao động, trong lòng dần dần dâng lên hy vọng, lại không dự đoán được cuối cùng nàng vẫn là lựa chọn Phó Trù. Không khỏi ngực đau nhức, bình tĩnh trong mắt vỡ vụn, hắn quay đầu lại, cẩn rắng nói: "Lãnh Viêm, đưa Phó phu nhân hồi phủ Tướng quân."

Phó phu nhân! Đây là nàng lần thứ hai nghe hắn gọi nàng như vậy, gọi rất tốt! Nàng nâng cằm lên cười nói: "Đúng! Ta là Phó phu nhân! Hy vọng Ly Vương có thể nhớ kỹ thân phận ta, về sau, mặc kệ phát sinh chuyện gì, đều có phu quân ta sẽ lo cho ta, thỉnh Ly Vương chớ lại xen vào việc của người khác, để tránh làm đề tài câu chuyện của người."

"Nàng!" Tông Chính Vô Ưu đột nhiên quay đầu lại nhìn nàng, đau giận đan xen trong ánh mắt phảng phất như muốn đem nàng lăng trì, ngực nàng hít thở không thông, liều mạng mà ngửa đầu không nhìn hắn, chỉ nghe hắn cắn răng bi

cười nói: "Tốt cho cái xen vào việc của người khác! Bốn vương ngày sau, chắc chắn sẽ ghi khắc trong tâm!" Nói xong xoay người lên ngựa, mạnh mẽ giơ roi, phóng ngựa chạy như điên mà đi.

Cửu hoàng tử nhìn ánh mắt Tông Chính Vô Ưu trước khi đi bi thống đến vô vọng, đậm chân oán hận nói: "Li Nguyệt! Người..... Người thật quá đáng! Không nghĩ tới ngươi không biết tốt xấu như vậy, là bốn hoàng tử nhìn lầm ngươi! Lãnh Viêm, đi, không cần phải xen vào chuyện của nàng, nếu phu quân của nàng tốt như vậy, khiến cho phu quân nàng tới đón nàng đi. Đi đi đi.....

Chúng ta đều đi hết đi!"

Tiếng vó ngựa phi dương bắn vang ở trong rừng sâu, càng đi càng xa, cái địa phương này, rốt cuộc lại quay về bình tĩnh. Tất cả mọi người đi rồi, cả tòa núi rừng, chỉ còn lại có một mình nàng, còn có một con ngựa, cùng với xác sói hoang đầy đất.

Nàng vẫn cứ ngửa đầu, nước mắt rốt cuộc không chế được, cuồn cuộn mà rơi. Nàng lại cười nhìn bầu trời đen tối nơi, thấp giọng lẩm bẩm nói: "Tông Chính Vô Ưu, thỉnh ngươi nhất định phải tuân thủ hứa hẹn, không cần lại lo cho ta!"

Tình yêu, không nhất định thế nào cũng phải ở bên nhau, mới xem như thành toàn.

Đây là suy nghĩ trong lòng nàng giờ phút này, nhưng nàng nếu là biết lần này trở về chờ đợi nàng sẽ là vận mệnh bi thảm cỡ nào, nàng nhất định sẽ lựa chọn ích kỷ một lần. Chỉ tiếc, người không có năng lực biết trước được tương lai.

.....

Thống biệt sở ái: tạm dịch Thống khổ từ biệt tình yêu

(*) Một phát không thể vẫn hồi: Một khi phát sinh liền không thể ngừng lại.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Triền Miên Sai Lầm

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Trong gió bỗng nhiên truyền đến một tiếng thở dài rất nhỏ, mang theo nồng đậm đau thương cùng sự bất lực sâu sắc. Mạn Yêu cảnh giác hỏi: "Ai?"

Không có lời đáp lại, bốn phía đen nhánh, yên tĩnh không tiếng động, thân thể nàng rùng mình, lập tức xoay người lên ngựa.

Một đường gập ghềnh, nàng không biết đường đi, đợi vòng qua núi rừng, trời đã sáng choang. Nàng ngừng ở giao lộ, không biết nên đi về phương hướng nào. Sau chuyện này, nàng không muốn trở về phủ Tướng quân, bởi vì không biết nơi đó đến tột cùng là cái gì đang chờ nàng, nàng nghĩ, không bằng một người đi thôi, có thể đi bao xa liền đi bao xa, chờ đêm trăng tròn, không có thuốc cũng bất quá chính là chử chết mà thôi.

Dọc theo con đường nhỏ Tây giao, nàng vẫn luôn đi theo hướng Tây, đi ngang qua biệt viện Long Nguyệt, nàng cũng không có làm bất luận hành động dừng lại nào, chỉ một lòng muốn mau rời khỏi nơi thị phi này.

Ánh sáng ban mai thoạt nhìn thực ấm áp, nhưng mà lại bị gió mang đi độ ấm, chiếu đến trên người nàng chỉ còn lại có một mảnh lành lạnh. Nàng cưỡi ngựa đi được hai ba cái canh giờ, mới rốt cuộc thấy được quan khẩu, ra khỏi quan khẩu kia là đã tính rời khỏi ranh giới kinh thành. Xoay người xuống ngựa, nàng bắt một nắm bùn đất trét loạn lên mặt, lại đem tóc toàn bộ buộc lên, mới hướng quan khẩu mà đi. Không có nghiêm mật kiểm tra như trong tưởng tượng, cái cửa ải này thực dễ dàng, đúng là quá dễ dàng, cho nên mới có vấn đề.

Ngoài quan khẩu, trên con đường nhất định phải đi qua, một cỗ xe ngựa đang

dừng lại cách đó không xa, xe ngựa kia nàng cực kì quen thuộc, nàng nghĩ người trên xe ngựa kia, nàng hắn là càng thêm quen thuộc. Vì thế, nàng dừng lại bất động, cỗ xe ngựa kia liền hướng nàng chậm rãi di chuyển lại đây, ngừng ở trước mặt nàng.

Màn xe xốc lên, nam tử thân mặc quan phục ngồi bên trong xe ngựa, hai mắt trong trâm lại mang đau khổ, tràn đầy thất vọng, bình tĩnh nhìn nàng, nhìn hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng: "Dung Nhạc, vì sao? Nàng đã nói không rời khỏi ta, nàng cũng nói nguyện ý tin tưởng ta! Ta đã đáp ứng không hề lợi dụng nàng đi kiềm chế hắn, nàng vì sao còn muốn rời ta mà đi?"

Mạn Yêu nhìn hắn, không nói lời nào. Nàng cho rằng, vấn đề này nàng không cần trả lời.

Phó Trù lại nói: "Cùng ta trở về. Con đường này, một mình nàng..... không thể đi khỏi!"

Nàng biết, từ khi nhìn thấy cỗ xe ngựa của hắn, bắt đầu một khắc kia, nàng cũng đã biết, nhưng nàng vẫn cứ không nói gì.

Phó Trù thấy nàng vẫn luôn không mở miệng, chỉ là nhìn chăm chăm hắn, ánh mắt kia thế nhưng nhìn không ra là vui là giận là thất vọng hay là trách cứ, trong lòng hắn đột nhiên có chút hoảng sợ, do dự nói: "Ngày hôm qua..... Không phải ta....."

"Ta biết." Mạn Yêu ngắt lời, mặt vô biểu tình nói: "Ta biết không phải là ngươi, nhưng ngươi lại ở ta sống chết trước mắt bỏ ta mà đi, cũng yên tâm thoải mái tiếp nhận lợi ích được mang đến từ người khác, vì ngươi mà họ đã lợi dụng ta!"

Ánh mắt Phó Trù chấn động, há mồm lại không nói được lời nào.

Trở lại phủ Tướng quân, bảy ngày liên tiếp Mạn Yêu cũng chưa nhìn thấy qua Phó Trù. Không biết hắn là cố tình lảng tránh nàng, hay là hắn xác thật rất bận.

Mấy ngày nay biến hóa ở kinh thành, nàng cố tình không đi hỏi thăm, nhưng cũng biết rằng trời sắp đổi rồi! Trở về phủ Tướng quân ngày thứ nhất, không hề trì hoãn, nàng bị hạn chế tự do, dưới cái danh là bảo hộ, kỳ thật là giam lỏng. Trừ bỏ Thanh Mịch viên nơi nàng ở cùng Thanh Hòa viên của Phó Trù, các nơi khác nàng đều không được đi.

Những ngày này, dân chạy nạn dũng hướng kinh thành tựa hồ càng ngày càng nhiều, kinh thành phong vân gợn sóng, nhiều phần thế lực đang đấu tranh, trong thành lâm vào một mảnh thấp thỏm lo âu. Trước mặt thế cục khẩn trương, chiến tranh, tựa hồ chạm vào là nỗi ngay.

Thái Tử đã hạ lệnh cho Phó Trù xuất binh trấn áp "Giang Nam phản tặc" ngoài thành, nhưng Phó Trù lại chậm chạp bất động không làm rõ thái độ, mọi người đều đang suy đoán, "Vệ quốc Đại tướng quân ở ngay lúc này, là ủng hộ Thái Tử đăng cơ, hay là trợ giúp Ly Vương đạt thành đại sự". Ly Vương từ ngày săn thú mất tích, đến nay tung tích không rõ, phủ Ly Vương bị Thái Tử hạ lệnh niêm phong. Giang Nam phản tặc ngoài thành, doanh trướng cũng không thấy hắn, mọi người đều không biết hắn đi nơi nào, trong lòng bất ổn, không dám ở ngay lúc này cho thấy lập trường của họ (bá quan văn võ). Các đại thần thường xuyên xuất nhập phủ Tướng quân, cả phủ Thái Tử cũng không náo nhiệt bằng nơi này, lấy thế cục hiện tại, ở trong mắt người ngoài, thái độ Vệ quốc Đại tướng quân tựa hồ quyết định hết thảy.

Tiễn đi một đợt lại một đợt khách đến, tối buối tối, phủ Tướng quân mới chậm rãi yên lặng xuống, ở giữa bầu không khí khẩn trương mà quý dị, ngay cả hạ nhân trong phủ đều trở nên trầm mặc, không dám nhiều lời một câu.

Thư phòng, Phó Trù mặt vô biểu tình ngồi ở trên ghế, nghe người phía dưới bẩm báo.

"Đại quân Giang Nam ngoài thành là từ Tạ tướng quân dưới trướng Ly Vương chủ trì đại cục, Ly Vương cùng Cửu hoàng tử trước sau không có lộ diện, Vô Ân lâu cũng không có bất luận động tĩnh gì, tra không ra người của Vô Ân lâu giờ phút này ẩn trốn ở nơi nào, chúng ta đã dựa theo lời ngài phân phó đi xét từng nhà, cũng tìm không thấy một người khả nghi. Hoàng cung bị Thái Tử từ trong ra ngoài lật đi mấy lần, vẫn là tìm không thấy ngọc tỷ. Bệ hạ trước đó vài ngày triệu kiến qua mọi người, cũng đều tra xét, nhưng không có kết quả."

Phó Trù chật rãnh mi, sau khi nghe xong, nhàn nhạt nói: "Đi xuống đi."

"Vâng".....

Phó Trù vẫn luôn ngồi đến đoan chính ngay ngắn, dáng ngồi như vậy bảo trì rất nhiều năm, cho dù là không có người ngoài, hắn cũng không dễ dàng quên. Hắn theo thói quen mà xoa xoa huyệt Thái Dương, gọi tới quản sự Thanh Mịch viên đang chờ ở ngoài cửa, hỏi: "Phu nhân đã nhiều ngày đang làm cái gì? Có gì đặc biệt không? Chung quanh an bài thị vệ, nàng có phản ứng gì?"

Quản sự trung niên vội vàng trả lời: "Hồi tướng quân, phu nhân không có hành vi dị thường nào, vẫn là giống như trước đây, mỗi ngày ở trong vườn tùy ý đi lại một chút, đọc sách, nghe Linh Nhi cô nương cùng Tiêu cô nương đấu võ mồm, ngẫu nhiên sẽ cười một cái, rất nhiều thời điểm sẽ nhìn một chỗ xuất thần."

Ánh mắt Phó Trù hơi hơi động, ánh trăng như thủy ngân đổ xuống trong mắt hắn chiếu ra thanh lãnh, hắn hỏi: "Nàng, có hỏi gì về bốn tướng không?"

"Hai ngày trước hỏi qua một lần, hỏi tướng quân gần đây có phải hay không rất bận?"

Phó Trù ấn đường ôn hòa nhẹ nhàng chau lại, gật đầu nói: "Ngươi đi xuống đi, hầu hạ tốt phu nhân. Nhớ lấy, tất cả nước hay thức ăn đồ vật gì chuẩn bị cho phu nhân nhất định phải cẩn thận kiểm tra, nếu có người lạ tiến vào, trước ngăn cản, sau đó hướng bốn tướng bẩm báo. Mọi thứ không được có sai sót."

Quản sự vội cung kính tuân lệnh, lui ra. Chỉ chốc lát sau, lại có người tới báo:
"Bẩm Tướng quân, Thái Tử tới."

"Tướng quân gần đây thật kỳ lạ nha, cả bốn Thái Tử ngươi cũng không rảnh tiếp đón, có phải hay không?" Thái Tử tiến vào thư phòng, khẩu khí không tốt, trên mặt rõ ràng rất bất mãn.

Phó Trù đứng dậy hành lễ, liếc liếc mắt một cái, bình tĩnh thong dong cười nói: "Thái Tử nói quá lời, hiện tại là thời kỳ rất quan trọng, vi thần chỉ là muốn vì Thái Tử gánh vác nhiều một chút, không thể mỗi ngày hướng Thái Tử thỉnh an, mong Thái Tử chớ trách cứ."

Thái Tử cười lạnh một tiếng, nói: "Vậy bốn Thái Tử còn phải đa tạ Tướng quân rồi?"

"Không dám!" Phó Trù nhàn nhạt nói: "Thái Tử xin mời ngồi. Người đâu, dâng trà."

Thái Tử hừ một tiếng, nói: "Bốn Thái Tử kêu ngươi xuất binh trấn áp Giang Nam đại quân ngoài thành, ngươi vì sao chậm chạp bất động? Chẳng lẽ là ngại bốn Thái Tử hứa hẹn cho ngươi vị trí Phụ chính vương còn không hài lòng? Đây chính là phong thường tối cao."

Phó Trù nói: "Thái Tử hiểu lầm rồi, địch quân trước mắt hướng đi không rõ, chúng ta tự nhiên cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ. Ly Vương am hiểu sâu binh pháp, giỏi mưu lược, nhiều ngày không có tung tích, không biết ẩn thân nơi nào, lại có mưu kế gì, chúng ta mạo muội ra khỏi thành trấn áp, nếu bên trong thành đột nhiên sinh ra biến cố, vậy phải làm như thế nào mới phải? Lại nói, chúng ta còn muốn đề phòng, bọ ngựa bắt ve hoàng tước ở sau."

Thái Tử sững sốt, hơi hơi suy tư, nói: "Ý tú của Tướng quân là?"

Phó Trù ôn hòa cười, không dấu vết mà nói sang chuyện khác, nói: "Thái Tử tạm thời đừng nóng nảy, trước mắt quan trọng nhất chính là, phải mau tìm được

ngọc tỷ. Không có ngọc tỷ, cho dù bước lên ngôi vị hoàng đế, cũng là danh không chính ngôn không thuận. Nếu ngọc tỷ ở trong tay Ly Vương..."

Thái Tử đứng lên, sắc mặt âm ngoan (âm hiểm tàn nhẫn) nói: "Bốn Thái Tử nhất định sẽ không để hắn có được ngọc tỷ."

Tiễn Thái Tử đi, chung quanh cuối cùng hoàn toàn an tĩnh lại.

Bóng đêm đã sâu, hắn chỉ cảm thấy mỏi mệt, lại không hề buồn ngủ. Ngày đó, hắn bỏ nàng mà đi, trong lòng nàng vẫn còn trách hắn hay không? Hắn vẫn là lợi dụng nàng, cứ việc hắn có vô số lý do, nhưng nói đến cùng, vẫn là lợi dụng. Ruồng bỏ hứa hẹn đổi với nàng, hắn không biết nên đi đổi mặt với nàng như thế nào? Sợ hãi nhìn đến ánh mắt nàng đậm đặc xa cách, khóe miệng mỏng lạnh mỉa mai, càng không dám suy nghĩ đến đêm đó, nàng như thế nào đau lòng lo lắng cho Tông Chính Vô Ưu vì nàng mà bị thương, bọn họ ở trong sơn động rét lạnh dựa sát vào nhau sưởi ấm như thế nào?

Càng nghĩ tim càng đau đớn, hắn yêu nàng như thế, làm sao nỡ tự tay đem nàng đưa cho người khác? Đó không phải là tự cầm dao hướng chính tim mình đâm khoét sao?

Hắn cười lạnh một tiếng, đứng dậy, ngoài cửa sổ, gió thu hiu quạnh, ánh trăng mát lạnh. Hắn nhìn lên bầu trời cao đen tối vô biên, hậm hực ở trong lòng kia như thế nào cũng phun không ra, hắn há mồm kêu một tiếng: "Người đâu."

Ngoài cửa tiễn vào một thị vệ, "Tướng quân có gì phân phó?"

Hắn nhàn nhạt nói: "Lấy bầu rượu đem lại đây."

Kia thị vệ hơi hoi hoi sảng sốt, bị hắn nhìn lướt qua, vội vàng đi lấy rượu.

Phó Trù đến bên cửa sổ ngồi xuống, đây là lần đầu tiên chủ động muốn uống rượu, hắn luôn luôn tự hạn chế, không tham thủ sắc, chỉ sợ hỏng việc. Hôm nay lại là thật sự muốn uống rượu, lòng có ngàn đầu vạn tú (có rất nhiều chuyện suy

nghĩ phức tạp), muốn lý giải cũng lý giải không rõ.

Kêu mọi người chung quanh, toàn bộ đều lui ra, vạn nhất uống say, hắn cũng không muốn để người khác nhìn thấy.

Tay cầm bầu rượu, tự rót tự uống. Tỷ lệ của hắn không tốt, một bầu rượu chảy vào họng, đau thương cay nồng chảy xuyên qua ruột, đâm qua tim nhập vào phổi, u sầu chẳng những không giảm, ngược lại càng thêm dày đặc. Người giãy giữa bên bờ vực tình yêu và cùu hận, làm thế nào mới có thể tìm ra lối thoát.

Một ly lại một ly, hắn vẫn là thực thanh tịnh, liền lấy bầu rượu rót thẳng xuống miệng. Bên tai vẫn vọng tiếng chất vấn của Ngân Hương ngày ấy bên cạnh huyền nhai: "Ngài khi nào trở nên lo trước lo sau như vậy? Ngài không phải vẫn luôn luôn tàn nhẫn độc ác, thiết huyết vô tình, giết người không thấy máu sao? Ngài không phải giỏi về ẩn nhẫn, hỉ nộ không hiện ra sao? Ngài không phải bày mưu lập kế, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn sao? Nhưng mà ngài xem xem hiện tại ngài, vì một nữ nhân biến thành bộ dạng gì?"

Rượu mạnh tràn ra khói miệng, dọc theo hình dáng cương nghị của khuôn mặt, chậm rãi chảy xuôi xuống dưới, cay xé đốt nóng tưới ướt một khoang u sầu đang vùng vẫy giãy giụa.

Hắn ngừa đâu, nhìn minh nguyệt thanh lạnh nhô lên cao, cười đến cực kỳ thê lương. Hắn biến thành bộ dạng gì? Hắn chẳng lẽ không nên là cái dạng này sao? Hắn là con người, là người thì sẽ có cảm tình, là người thì sẽ có thắt tình lục dục, nếu có thể lựa chọn, ai mà không muốn thống thống khoái khoái mà sống? Vui vẻ thì cười, thương tâm thì phát tiết ra, ai nguyện ý sống ẩn nhẫn như vậy, sống như người không giống người, quý không giống quý!

Bầu rượu rốt cuộc đã trống không, hắn vung tay, bầu rượu thanh hoa tinh xảo bị ném ở trên mặt đất, rót bể thành mây mảnh. Hắn cảm giác được đầu có chút hôn mê, nhưng ý thức vẫn cứ thanh tịnh vô cùng, đứng lên, thân mình lắc lư một

chút, thoảng nhìn cửa viện có một nữ tử áo trắng mái tóc dài đen nhánh cùng với nguyệt hoa đứng ở dưới cây ngô đồng, xa xa mà nhìn hắn.

Thân hình hắn chấn động, chỉ cho rằng chính mình nhìn hoa mắt, lắc lắc đầu, nhắm đôi mắt lại, lại một lần nữa nhìn qua. Nữ tử kia vẫn còn ở đó, tinh tế yếu điệu, mỹ lệ đến không dính khói lửa nhân gian, chỉ là bóng cây bao phủ, thấy không rõ thần sắc trong mắt nàng.

Hắn cứ si si ngốc ngốc mà nhìn, phảng phất như nhìn thấy nữ tử cười cười với hắn, hình như có một tia chua xót, một tia bi thương, còn có..... đau lòng.

"Dung Nhạc, là nàng sao?" Hắn thật cẩn thận hỏi, sợ một khi lớn tiếng liền sẽ dọa nàng chạy mất.

Nữ tử nhẹ nhàng cười, giọng nói như thiên lai (tiếng trời), đối với hắn nói:
"Là ta. Ta đến gặp ngươi."

Chỉ một câu này, khiến cho tâm hắn bỗng nhiên từ lạnh băng trở nên nóng bỏng, như nước sôi cuồn cuộn, hắn nhìn nàng đi từng bước từng bước một hướng hắn đi tới, đi đến trước mặt hắn, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy hắn. Thân hình hắn mãnh liệt chấn động, đầu óc cũng trở nên vẫn đục không rõ, đôi bàn tay không chịu được khống chế mà nâng mặt nàng lên, cúi xuống hôn lấy đôi môi nàng, đem thống khổ thâm trầm nhất cùng giãy giụa mà hắn chôn dấu dưới đáy lòng, muốn thông qua nụ hôn này làm cho hắn thêm kiên định.

Thân hình nữ tử khẽ run, không có đáp lại. Hắn càng hôn càng cuồng liệt, cảm tình nóng bỏng khiến người khó có thể thừa nhận, cùng với ngày thường bộ dáng ôn hòa của hắn một trời một vực.

Thì ra hắn cũng có tình cảm cuồng liệt như vậy, nữ tử trong lòng run mạnh, bị động thừa nhận tình cảm kịch liệt mà hắn truyền lại đây, thân thể mềm mại run rẩy ở dưới lòng bàn tay hắn, nhưng ngược lại là đau đớn ê ẩm, không tự giác chảy xuống hai hàng nước mắt.

Phó Trù bên môi truyền đến cảm giác ẩm ướt mẫn mẫn, hơi hơi sưng sốt, rượu mạnh nóng cháy ở trong cơ thể thiêu đốt lý trí của hắn, dục vọng kia một khi phóng thích thì không thể khống chế khiến hắn không thể suy nghĩ cẩn thận.

"Dung Nhạc....."

Thở dốc trầm thấp cùng với tiếng kêu hàm hàm hồ hồ, hắn khom người một tay đem nàng chặn ngang bế lên, bước nhanh vào tắm các, đem nàng nhẹ nhàng đặt lên trên giường.

Màn giường chậm rãi buông xuống, đưa bọn họ cùng với thế giới bên ngoài cách ly nhau. Phó Trù si ngốc nhìn nữ tử dưới thân khiến hắn muốn điên cuồng, chỉ thấy nàng rũ mắt, đầu hướng qua một bên, hàm răng nhẹ nhàng cắn môi. Hắn biết nàng không muốn, biết nàng không yêu hắn, nhưng mà, hắn muốn phong túng chính mình một lần, không đi cỗ ky nhiều như vậy, hắn chính là muốn nàng, chỉ nghĩ muốn nàng, chẳng sợ một đêm này qua đi, nàng có lẽ sẽ hận hắn oán hắn, hắn cũng khống chế không được chính mình, giờ phút này mãnh liệt khát vọng đối với nàng đang điên cuồng kích động trong cơ thể. Hắn đã buông tha nàng ba lần, lúc này đây, hắn không nghĩ lại buông tha nàng.

Hắn cúi xuống thân mình, tinh tế hôn mặt mày nàng, bàn tay vuốt ve da thịt bóng loáng tinh tế của nàng, phản ứng tự nhiên nổi lên trên thân thể nàng, khiến cho nội tâm hắn không thể ức chế hạnh phúc đến muôn run rẩy.

"Dung Nhạc..... Kêu ta A Trù."

Thân thể nữ tử dưới thân run lên, liền nức nở kêu một tiếng: "A Trù!"

Một đêm này điên loạn đảo phượng, triền miên vô tận. Trời sắp sáng, hắn kiệt sức mà ngã vào bên người nàng, ở bên tai nàng phảng phất dùng hết tình cảm cả đời, đối với nàng nói: "Dung Nhạc, đừng hận ta..... Ta yêu nàng!"

Gió sáng sớm mang theo hơi rượu còn sót lại trong viện, thổi qua cửa phòng nửa hở vào trong phòng, Phó Trù tỉnh lại, đầu nặng nề như muối mặng, tựa như là bị người lấy gậy từ phía sau đánh lên gáy. Hắn nửa nằm nửa ngồi dậy, vừa mới mở mắt, tay hắn chạm vào một khối thịt, làn da mềm mại đến giống như tơ lụa thượng hạng, hắn hơi hơi sững sốt, hết thảy đêm qua như tia chớp hiện lên ở trong đầu một lần, giống như là năm mộng, nhưng cũng đủ để khiến cho đầu óc hắn tức thì trở nên vô cùng rõ ràng. Cho dù là một giấc mộng, nó cũng là một giấc mộng tốt đẹp đến khiến người không đành lòng tỉnh giấc.

Hắn chậm rãi chậm rãi chuyển mắt qua, tầm mắt dần dần đi lên, lúc ánh mắt chạm đến khuôn mặt thanh lệ thoát tục kia, hô hấp của hắn cơ hồ đều phải đình chỉ. Một cỗ cảm xúc mừng như điên chiếm cứ tâm hắn, tiếp đó là bình tĩnh lại, trong lòng liền có chút lo sợ lúng túng không yên. Loạn tính sau khi say rượu, thế nhưng là sự thật!

Trong chốc lát nàng tỉnh lại, hắn không biết nên đổi mặt với nàng như thế nào. Nói xin lỗi với nàng sao? Hắn tựa hồ vẫn luôn thât tín với nàng!

Ánh nắng dương quang chính ngọ xuyên thấu qua tấm rèm giường màu lục lam, chiếu lên trên chiếc giường rộng lớn, vầng sáng màu xanh nhạt lưu chuyển. Hắn lại cúi người xuống, dùng đầu ngón tay thật cẩn thận mà miêu tả hình dáng ngũ quan tinh xảo của nàng, mấy ngày không thấy, hắn tưởng nhớ sự sâu sắc cùng thông thấu lộ ra từ nơi sâu thẳm trong đôi mắt trong sáng của nàng, khiến cho người cảm giác đau đớn tận đáy lòng.

Nữ tử tựa hồ cảm nhận được sự đụng chạm của hắn, đôi mày đẹp chau lại một cái, hai mắt lập tức mở ra, thế nhưng mang theo cảnh giác mãnh liệt, đó là biểu tình ở sau khi ngủ dậy mới có của người sống trong trạng thái cảnh giác một thời gian dài.

Phó Trù ngẩn ra, tay liền cứng đờ, trực giác của hắn cho biết có cái gì không đúng, Dung Nhạc của hắn bình thường ánh mắt tinh táo khi tỉnh lại, không hề phòng bị, như thế nào lại là cái dạng cảnh giác mãnh liệt như vậy? Đầu mày hắn

dần dần nhăn lại. Nữ tử bên người trợn mắt sau khi nhìn thấy là hắn, vội vàng thu liêm sự sắc bén trong mắt, cười đến ôn nhu mà thâm tình, nhẹ nhàng kêu một tiếng: "A Trù."

Đồng dạng giống nhau âm thanh như tiếng trời dễ nghe, cơ hồ không có sự khác biệt, nhưng hắn lại rõ ràng nghe ra sự khác biệt, một cái là thanh lạnh hơi trầm thấp, một cái là mang theo triền miên ham muốn yêu thích, nữ tử trước mắt có gương mặt cùng nàng giống nhau như đúc, độc nhất thiếu đi ánh mắt trong sáng thanh thấu như lưu li. Phó Trù đồng tử co rụt lại, trong đầu âm ầm một tiếng, hắn nhìn đôi mắt nữ tử, thực nhanh liền hiểu rõ một sự thật làm hắn tuyệt đối không muốn tin tưởng.

Nữ nhân này, không phải nàng!

Một cỗ lửa giận ngất trời nhanh chóng từ trong lòng hắn bốc cháy lên, xông thẳng lên đầu, sinh sôi đem đôi mắt ôn hòa của hắn biến trở nên có vài phần dữ tợn. Hắn đột nhiên siết chặt chiếc cổ mảnh khảnh của nữ tử kia, tay bạo nỗi lên gân xanh, hai mắt giận dữ, đem nữ tử kia không chút khách khí mà ném tới trên mặt đất, giận dữ nói: "Ngươi đang tìm chết! Dám cả gan giả trang nàng tới lừa gạt bốn tướng!"

"Phanh!" Nữ tử đột nhiên bị quăng ngã trên mặt đất, đầu đụng phải góc bàn bên cửa sổ, máu tươi từ não bộ tức khắc chảy ròng, theo sợi tóc đen nhánh nhỏ giọt xuống dưới. Nàng ta kinh sợ đau đớn, kêu thảm thiết một tiếng, thân hình tức khắc chết lặng. Không nghĩ tới nhanh như vậy đã bị nhận ra! Cùng với đêm qua ôn nhu triỀn miên mà so sánh thật là đối đai khác nhau như trời với đất. Nữ tử thân thể trần trụi trên mặt đất giơ tay sờ lên chính gương mặt mình, không biết hắn là như thế nào nhận ra? Tấm mặt nạ da người này bóng loáng mềm mại tinh tế nhất là từ trên mặt người sống lột xuống mà tạo thành, vừa nhẹ lại mỏng, hắn là nhìn không ra sơ hở mới phải!

Nàng ta vội vàng quay đầu, vốn định nói thêm chút gì, lại thấy ánh mắt Phó Trù hướng tới nàng ta khinh bỉ, kinh động mà tức giận như vậy, nàng ta bỗng

nhiên liền im miệng, trong lòng biết chính mình mạo phạm đến lãnh địa ở đây lòng hắn chuyên thuộc về nữ tử thần thánh ở trong Thanh Mịch viên kia.

Phó Trù giờ phút này trong lòng nói không nên lời rốt cuộc là cái cảm giác gì, hắn cho rằng đã được đến nữ tử mà mình yêu thương âu yếm, thì ra nữ nhân cùng hắn một đêm triền miên không phải là nàng! Mà hắn đêm qua lúc giãy giụa vùng vẫy hạ quyết tâm gian nan như vậy, khi cùng nàng triền miên hạnh phúc cùng ngọt ngào, cùng với vui sướng hôm nay sau khi tỉnh lại, bàng hoàng, cảm xúc nhiều như vậy, ở trước mặt một sự thật tàn khốc mà buồn cười như vậy! Hắn không tham luyến nữ sắc, nhưng trước kia cũng không phải không chạm qua nữ nhân, chỉ là phuơng thức như vậy, hắn không thể chấp nhận.

Bên ngoài thời tiết ấm áp, ánh mặt trời xán lạn mà phô trương thịnh đại long trọng, bao phủ toàn bộ thiên địa, mà ở tại tâm các rộng lớn này lại là hàn khí bức người, những tia ánh sáng nhẹ nhè nửa điểm cũng chiếu không tới đáy lòng của nam nhân.

Phó Trù bình tĩnh dị thường, bình tĩnh đến khiến người sợ hãi, hắn nhìn nữ tử trên mặt đất, thuật dịch dung hoàn mỹ đến không chê vào đâu được, tâm niệm vừa chuyển, bỗng nhiên sinh ra một loại ý tưởng. Vì thế, xốc lên chǎn, bình tĩnh mà khoác kiện xiêm y xuống giường, đi đến trước mặt nữ tử, ngồi xổm xuống, một tay nắm cẩm nàng ta, ý cười rõ ràng là ôn hòa lại làm người cảm giác vô cớ sờn tóc gáy.

Hắn khẽ cười nói: "Nếu ngươi thích giả mạo nàng(MY) như vậy, vậy đơn giản..... Bốn tướng tạm chấp nhận thành toàn cho ngươi. Cái kế hoạch kia, do ngươi tới chấp hành, như thế nào? Cả bốn tướng cũng có thể bị ngươi lừa gạt đi, chỉ cần hắn (TCVU) nhìn không thấy đôi mắt của ngươi, nghe không thấy ngươi nói chuyện, vậy hắn (TCVU) nhất định sẽ không biết, ngươi không phải nàng(MY). Vừa lúc, ngươi cũng có thể ném thử Tiêu Hồn tán do Tân gia các ngươi tự chế, ta lại thuận tiện..... cho ngươi thêm chút liệu (dược liệu)."

"Không! Không....." Nữ tử nghe thấy thế hoảng sợ mà lắc đầu, thân thể mềm

mại thăng run, làm như không thể tin tưởng mà trừng mắt nhìn hắn, kêu lên: "Thiếu chủ..... Ngài không thể đối với ta như vậy! Tâm của ngài thật sự là tàn nhẫn."

Phó Trù vẫn như cũ ôn nhã cười, lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân nhè nhẹ, hắn nhíu mày, rõ ràng nhớ rõ tối hôm qua trước khi uống rượu có phân phó qua, không hắn cho phép, ai cũng không được phép tiến vào đây. Hắn không có lập tức đứng dậy, chỉ nhìn chăm chú nơi cửa, nhìn cái người nào mà to gan như vậy, dám vi phạm mệnh lệnh của hắn.

Nếu khi đó, hắn dự đoán được người tiến vào sẽ là nàng (MY), vậy hắn nhất định sẽ không trấn định như thế.

Gió thu hơi lạnh, thổi qua lá cây rơi rụng khắp nơi. Mạn Yêu hôm nay bước chân có chút hơi vội vã, nàng đi vào Thanh Hòa viên, cảm giác chung quanh yên tĩnh có chút không bình thường. Phó Trù gọi người trông coi Thanh Mịch viên, không cho phép người bên trong tùy ý xuất nhập, nhưng lại có phân phó, nàng nơi nào cũng không thể đi, lại duy độc (duy nhất) có thể tới Thanh Hòa viên.

Mạn Yêu cúi đầu, thăng hướng đi tới tẩm các của hắn. Cửa tẩm các nữa hở, nàng cho rằng hắn đã rời khỏi giường, không lên tiếng chào hỏi liền trực tiếp đi vào!

Lúc này trong phòng tình cảnh cực kỳ hỗn loạn, trên mặt đất xiêm y rơi khắp nơi, một nữ tử trần trụi lưỡng hướng cửa, nửa nằm nửa ngồi, Phó Trù ngồi xổm bên cạnh nữ tử, một bàn tay nâng cằm nữ tử, tóc hắn lộn xộn tán loạn, quần áo không chỉnh tề, ngực lộ ra, nhìn qua lại có vài phần phóng đãng, khiến người vừa nhìn thấy liền biết lúc trước đã phát sinh qua chuyện gì.

Mạn Yêu ngạc nhiên mà đứng ở cửa, có ngạc nhiên một lát, sau khi chờ có phản ứng lại, vội vàng rũ mắt nói: "Thực xin lỗi, đã quấy rầy."

Gặp phải xấu hổ như vậy, thật sự là thực bất đắc dĩ. Nàng nhíu mày, cuống quít xoay người rời đi, lúc này trong phòng Phó Trù thân hình chấn động, trong

mắt tức khắc thoảng hiện lên một tia hoảng loạn, không kịp sửa sang lại đầu tóc quần áo, cuống quít bắt một sợi đai lưng vội vàng cột lại, liền vội mau chóng đuổi theo ra ngoài, ở dưới tàn cây ngô đồng ngoài cửa viện bắt được tay nàng.

"Dung Nhạc, ta....." Hắn muốn giải thích, lại không biết phải mở miệng từ đâu.

Mạn Yêu dừng lại bước chân, ngoài đầu nhìn lại hắn, nhàn nhạt nói: "Tướng quân không cần hướng ta giải thích cái gì, đây là quyền lợi của ngươi."

Nói không thèm để ý cũng không phải hoàn toàn không thèm để ý, rốt cuộc, trước mắt, hắn vẫn là trượng phu trên danh nghĩa của nàng, nàng vì thân phận chính mình là thê tử của hắn mà nỗ lực ức chế cảm tình trong nội tâm của chính mình, hy vọng chính mình có thể làm được đối với hôn nhân trung thành. Cứ việc cùng Tông Chính Vô Ưu đem lời nói đều nói rõ ràng, nhưng cũng không phủ nhận, thời gian dài ở chung như thế, Nàng đối với Phó Trù cũng không phải hoàn toàn không có cảm tình, ít nhất nàng vì tình yêu hắn đối với nàng mà cảm động qua, thậm chí là tâm động qua, nàng còn quyết định nếu hắn thua, nàng nguyện cùng hắn đồng sinh cộng tử, không phụ tình yêu của hắn. Nhưng mà, một màn hôm nay, khiến nàng chính mắt nhìn thấy, tổng khó tránh khỏi sẽ cảm thấy khó chịu, nàng sẽ không trách cứ hắn cũng không có quyền gì trách cứ, nàng rốt cuộc không hoàn thành trách nhiệm của một thê tử, nàng cũng không có quyền gì ngăn cản hắn đi tìm kiếm nơi an ủi từ người khác. Nếu hắn có thể tìm được một người khác để hắn yêu thương, đối với bọn họ mà nói, cũng là chuyện tốt.

Phó Trù sững sốt, thấy nàng mặt mày toàn là thần sắc đậm đặc, bỗng nhiên cảm thấy thực buồn cười, hắn cũng xác thật là cười lên tiếng, có chút thê lương nói: "Ta như thế nào đã quên, nàng cẩn bản sẽ không để ý những chuyện đó. Ta lại không phải người trong lòng nàng, ta làm cái gì, nàng cũng sẽ không quan tâm, cho dù là ta mỗi ngày chiêu kỹ nữ nhập phủ, chỉ sợ nàng cũng sẽ không một chút nhíu mày, thậm chí còn sẽ cao hứng vui vẻ, bởi vì như vậy, ta sẽ không lại đi quấn lấy nàng, nàng cũng không cần lo lắng ứng phó với ta, không cần lo lắng một ngày nào đó ta sẽ nhịn không được muốn nàng, có phải hay không?"

Trên người hắn phát ra một cỗ mùi rượu cùng hơi thở hoan dục chưa phai, tràn ngập giữa khoang mũi nàng, Mạn Yêu trực giác muốn đẩy hắn ra, rồi lại nhịn xuống, thấy hai mắt hắn vẫn đục không rõ, sắc mặt cũng không được tốt, liền nhíu mày nói: "Tướng quân, ngươi uống rượu? Người đâu, đi nấu chén canh giải rượu đem tới."

Hạ nhân xa xa ngoài viện hồi đáp, liền vội vàng mà đi.

Phó Trù lại lôi kéo nàng chấp nhất nói: "Nàng còn không có trả lời vấn đề của ta!"

Mạn Yêu thở dài, thuận miệng nói: "Ngươi nghĩ quá nhiều. Thế giới này, nam nhân tam thê tứ thiếp vốn là chuyện bình thường....."

"Đây không phải là lời nói thật tình của nàng!" Phó Trù đột nhiên ngắt lời nói, hai mắt hàm đau, lời nói nặng nề: "Ngày đó, Tông Chính Vô Ưu tuyển phi, trong lòng nàng cũng không phải là nghĩ như vậy!"

Mạn Yêu mày nhăn đến càng chặt, Phó Trù hôm nay là như thế nào? Rõ ràng là nàng phát hiện hắn cùng nữ nhân khác ở bên nhau, như thế nào ngược lại thành hắn chất vấn nàng? Nàng không nghĩ cùng hắn nói đến vấn đề này, hít sâu một hơi, hơi hơi nghiêng đầu, muốn né tránh hơi thở trên người hắn khiến người không khoé, nói thẳng mục đích nàng hôm nay tới đây.

"Tướng quân, ta muốn ra phủ một chuyến."

"Không được." Phó Trù không chút nghĩ ngợi, thực dứt khoát cự tuyệt, không hề thương lượng.

Mạn Yêu rất ít khi thấy thái độ hắn cường ngạnh như vậy, không khỏi buồn bực nói: "Vì sao? Ngươi là lo lắng ta sẽ mật báo cho hắn? Điểm này Tướng quân cứ yên tâm đi, đầu tiên ta đối với quân sự cơ mật của Tướng quân hoàn toàn không biết gì cả, tiếp theo, ta cả hắn người ở nơi nào cũng không biết."

Phó Trù trào phúng cười nói: "Nàng ngược lại thật trực tiếp liền nghĩ tới nguyên nhân liên quan đến hắn. Không được chính là không được. Tùy nàng nghĩ như thế nào."

Một ngày này, hai người tan rã trong không vui. Phó Trù quay đầu lại trông thấy trong phòng Ngân Hương dịch dung thành Mạn Yêu đã mặc xong quần áo đứng ở cửa, ánh mắt oán hận nhìn thẳng bóng dáng nữ tử vừa mới rời đi.

Hắn mày nhăn lại, đi qua, một phen nâng lên tay Ngân Hương, không đợi Ngân Hương có phản ứng, hắn đã dùng hai ngón tay, ở chỗ kinh mạch của nàng mãnh lực đẩy một cái, lại nhanh chóng điểm lên hai đại huyệt đạo của nàng, hai mắt Ngân Hương mở to, sắc mặt tức khắc trắng bệch, há mồm còn chưa kêu ra một tiếng, liền xụi lơ trên mặt đất, ngất đi.

Phó Trù cũng không thèm nhìn tới nàng ta một cái, đối với bên ngoài kêu lên: "Thường Kiên, mang nữ nhân này đi mật thất, cho ta trông chừng kỹ lưỡng, nếu có sai lầm gì, duy nhất hỏi tội ngươi!"

Ánh mắt Thường Kiên chợt lóe, cung kính tuân lệnh.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào, một người tham tướng trong quân không màng thị vệ ngoài cửa ngăn trở vội vàng xông vào, không đợi Phó Trù đặt câu hỏi, liền quỳ một gối xuống đất, sắc mặt ngưng trọng nói: "Tướng quân, có chuyện lớn rồi!"

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Vực Sâu Tuyệt Vọng (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Buổi chiều trong Thanh Mịch viên thực yên tĩnh an bình. Mạn Yêu dùng qua cõm trưa, tâm tình vẫn luôn không yên, tuy rằng cầm quyển sách trên tay, nhưng một chữ cũng không đọc vô được, thẳng đến Tiêu Sát trở về, nàng mới vội vàng đứng dậy hỏi: "Thế nào rồi? Có tin tức gì sao?"

Tiêu Sát gật đầu nói: "Ly Vương hiện thân rồi, trong đại quân Giang Nam ở sườn núi Phục Vân. Đã qua bảy tám ngày, vết thương trên người chắc đã không còn đáng ngại. Chỉ cần không ra khỏi sườn núi Phục Vân, tạm thời sẽ không có nguy hiểm, chủ tử không cần lo lắng."

Sao có thể không lo lắng! Nàng nhíu mày thở dài: "Cho dù hắn hiện tại không có việc gì, nhưng thế cục trước mắt....."

"Thế cục đã có điều biến đổi." Tiêu Sát nói tiếp: "Lúc trước bởi vì địa thế Phục Vân hiểm yếu, Tướng quân trước sau án binh bất động, Thái Tử sớm có ý kiến, sáng sớm hôm nay, Ly Vương đột nhiên hiện thân, cũng hạ lệnh rút về Giang Nam, Thái Tử sợ thả hổ về rừng, dưới tình thế cấp bách tự chủ trương điều động năm vạn cấm vệ quân cùng năm vạn giáp sắt quân ra khỏi thành ngăn cản, muốn nhất cử tiêu diệt đại quân Giang Nam, không nghĩ tới, Hướng thống lĩnh bị nhốt ở thiền lao đột nhiên cùng với người của Vô Ân lâu cùng nhau xuất hiện, khích động năm vạn cấm vệ quân cùng nhau đầu nhập dưới trướng Ly Vương, năm vạn giáp sắt quân còn lại bị nhốt với sườn núi Phục Vân. Mà Ly Vương tuy rằng bị Thái Tử ghép cho tội danh mưu nghịch, nhưng hơn phân nửa đại thần trong triều cũng không tin vào điều đó, giữ vững thái độ trung lập, chỉ cần trận này Ly Vương đánh thắng, bọn họ liền sẽ ủng hộ Ly Vương làm hoàng đế, Thái Tử không đáng để lo sợ."

Thái Tử vốn dĩ không đáng lo sợ, điểm này nàng vẫn luôn rất rõ ràng. Bất quá lần này, Tông Chính Vô Ưu lợi dụng sự sợ hãi trong lòng Thái Tử đối với hắn cùng với tâm tình của Thái Tử nóng lòng muốn chứng minh địa vị của mình mà thắng một trận tuyệt đẹp này, thực sự khiến nàng an lòng không ít. Ngược lại là Phó Trù, một buổi sáng vui ở trong cõi ôn nhu, giờ phút này sợ là muốn nổi trận lôi đình, cùng Thái Tử phát sinh xung đột.

Mạn Yêu đoán không sai, ngày hôm nay Phó Trù không chỉ có cùng Thái Tử Tông Chính Tiêu Nhân phát sinh xung đột, còn mạnh mẽ đoạt lại một nửa hổ phù, khiến Thái Tử hoảng sợ, lập tức triệu kiến đại thần, thương lượng chuyện đăng cơ, cho rằng chỉ cần hắn bước lên ngôi vị hoàng đế, Phó Trù cho dù lại có quyền hành to lớn cũng không dám lại đối với hắn làm càn, nhưng mà hắn không biết, Phó Trù căn bản không có khả năng để hắn làm hoàng đế. Thái Tử đăng cơ, định ở ba ngày sau. Thời gian hấp tấp an bài như thế, đủ thấy nội tâm của Thái Tử nôn nóng cùng sợ hãi.

Mạn Yêu còn ở trong Thanh Mịch viên bị hạn chế đi lại, nàng nghĩ lấy thực lực quân sự như hiện giờ, Tông Chính Vô Ưu cùng Phó Trù tương đương nhau, chỉ cần không có thế lực của kẻ thứ ba nhúng tay, bọn họ ai thắng ai thua rất khó đoán trước.

"Tiêu Sát, ngươi có biết, lần này hoàng huynh mang theo bao nhiêu người tới?"

Tiêu Sát nói: "Hành cung chung quanh đều là thị vệ, trước mắt nhìn thấy cũng là mấy trăm người, còn chen chúc bên trong dân chạy nạn ở ngoài thành, không biết ẩn dấu bao nhiêu. Có lẽ hai ba vạn, cũng có lẽ bốn năm vạn."

Có nhiều như vậy?! Mạn Yêu nhíu mày, tóm lại cảm thấy chuyện Lâm Thiên hoàng chọn ở thời điểm này mời Hoàng huynh tới tham gia thu săn có chút kỳ lạ, mà hoàng huynh biết rõ lúc này sẽ có chính biến còn đáp ứng lời mời mà đến, hơn nữa mang theo nhiều người như vậy, càng là kỳ quặc.

"Vậy..... Hoàng huynh đã nhiều ngày, có động tĩnh lạ gì không?" Nàng hỏi.

Tiêu Sát nói: "Không có. Nghe nói Hoàng Thượng đã nhiều ngày long thê không tốt, hôm qua Thái Tử đích thân đi hành cung bái phỏng, Hoàng Thượng không gặp hắn (Thái tử)."

Mạn Yêu ngạc nhiên nói: "Thân thể hắn lại không tốt sao? Lần trước thấy khí sắc hắn không tồi, ta còn tưởng rằng thân thể hắn đã có chuyển biến tốt đẹp." Nàng thở dài một hơi, nhớ lại thời điểm trước kia ở hoàng cung Khải Vân quốc, thường thường thấy hắn ho khan, nghe nói hắn từ nhỏ uống thuốc so với uống nước còn nhiều hơn, nhưng mà không biết vì sao, một khi có người ngoài, hắn thoạt nhìn không hề có bệnh trạng.

"Tiêu Sát," Mạn Yêu đứng dậy, mày ngưng động, chậm rãi dạo bước trước cửa sổ, suy ngẫm hỏi: "Ngươi nói..... Hoàng huynh rốt cuộc là cái dạng người gì? Hắn cùng Tướng quân hợp tác, mục đích lại là cái gì?"

Tiêu Sát nghĩ, lắc đầu, nhíu mày nói: "Thuộc hạ không biết."

Mạn Yêu ngẫm lại cũng đúng, hắn là người tâm tư thâm trầm như vậy, làm sao mà có người biết hắn đang suy nghĩ cái gì! Kỳ thật mà nói hắn cũng mới 21 tuổi, không biết tại sao lại luyện thành tâm tư thâm trầm như vậy, cùng Tông Chính Vô Ưu còn có Phó Trù giống như nhau, khiến người đoán không ra. Lại nói bọn họ tuổi cũng không sai biệt lắm, đều chỉ lớn hơn vài tháng so với tuổi tác của tấm thân thể này.

Kinh thành ba ngày sau, không bởi vì Thái Tử Tông Chính Tiêu Nhân tức vị (lên ngôi) mà không khí trở nên vui mừng náo nhiệt, ngược lại càng thêm áp lực khẩn trương.

Ngày đó, là Vạn Hòa đại lục thương hiện ngày 15 tháng 10 năm 175, trời còn chưa sáng vẫn vỗ bá quan liền ôm tâm tình thấp thỏm bồn chồn tụ tập tại đại

điện hoàng cung, chỉ có Vệ quốc Đại tướng quân Phó Trù chậm chạp chưa tới, khiến cho đăng cơ đại điển vốn thanh thế (tiếng tăm) to lớn từ buổi sáng vẫn luôn kéo đến chạng vạng.

Phủ Vệ quốc tướng quân, sáng sớm, so với bình thường càng thêm an tĩnh, hôm nay Mạn Yêu thức dậy rất sớm, mí mắt vẫn luôn nhảy không ngừng. Linh Nhi cầm khăn tay ấm đưa cho nàng đắp mắt, nàng nhắm mắt lại dựa vào ở trên ghế mềm, nghe thấy ngoài cửa có tiếng bước chân truyền đến, không giống Linh Nhi, cũng không giống Tiêu Sát cùng Hạng Ánh, kia tiếng bước chân thực nhẹ, thực thong thả, không có vào nhà đã dừng lại, bộ dáng hết sức cẩn thận. Trong lòng nàng đại khái biết là ai, liền không có động tác gì. Phó Trù đứng ở cửa trong chốc lát, ánh mắt si mê ngóng nhìn, nhẹ nhàng nói: "Dung Nhạc, ta đi đây."

Mạn Yêu vẫn cứ không có động tác nào, cũng không nói lời nào, thẳng đến hắn xoay người bước xuống bậc thang, nàng mới bắt lấy khăn tay đã lạnh đi, nắm chặt ở trong tay, mở to mắt nhìn bóng dáng nam tử một thân áo giáp ngân quang trong viện, trong lòng bi thương vô cùng.

"A Trù, tạm biệt." Nàng cười nhẹ nhàng nói.

Lần này đi, bất luận ai thua ai thắng, nàng đều chỉ có một kết quả. Xem ra, thuốc của tháng này, nàng không cần uống rồi.

Nam tử đi đến cửa sân nghe được phương hướng phía sau, truyền đến âm thanh từ biệt bi thương gần như không thể nghe thấy, thân hình bỗng nhiên cứng lại, bảo kiếm bị hàn niết ở trong tay hơi hơi chấn động một chút, hàn không có quay đầu lại, chỉ đối với trùng trùng lớp lớp thị vệ ở cửa viện phân phó: "Bảo vệ tốt cho phu nhân!"

Mạn Yêu gọi tới Tiêu Sát cùng Hạng Ánh, để cho bọn họ đi an bài hậu sự vườn trà (chuyện vườn trà về sau), cũng sắp xếp cho Linh Nhi cùng Tiêu Khả đi đến Long Nguyệt biệt viện, Linh Nhi sống chết cũng không chịu đi, một hai phải

lưu lại ở phủ Tướng quân bồi nàng, Mạn Yêu bất đắc dĩ, chỉ phải đồng ý.

Sau cơn sáng, nàng đang thanh lý đồ vật, Thường Kiên tới.

Mạn Yêu kỳ lạ nói: "Lúc này, Thường thị vệ tại sao quay về?"

Ánh mắt Thường Kiên chợt lóe, cúi đầu bẩm báo nói: "Khải Vân để long thể không khoẻ, tướng quân kêu thuộc hạ đưa phu nhân đi thăm."

Mạn Yêu nhíu mày, ra vẻ kinh ngạc nói: "Hoàng huynh bị bệnh? Có thỉnh ngự y xem bệnh không?"

Thường Kiên trả lời: "Mời rồi, nhưng Khải Vân để nói, đây chỉ là bệnh nhỏ tầm thường, không trở ngại, chính là tướng nhớ phu nhân."

Mạn Yêu trầm ngâm, việc này ngược lại có chút kỳ quặc, Phó Trù an bài thị vệ thân tín nhiều như vậy, đem vardon thủ (trông giữ) đến kín mít, nàng tự mình đi tìm hắn nói muốn ra cửa, hắn cả nguyên nhân cũng không hỏi liền kiên quyết cự tuyệt nàng, như thế nào hôm nay ngược lại lại chủ động đưa nàng đi gặp hoàng huynh?

"Thường Kiên, Tướng quân..... còn có lời gì khác không?" Nàng nhíu mày hỏi.

Thường Kiên cúi đầu đáp: "Tướng quân chỉ kêu thuộc hạ tới đón phu nhân, vẫn chưa phân phó cái khác."

Mạn Yêu ngưng mắt nhìn chăm chăm đầu hắn đang rũ xuống, ánh mắt sắc bén, nghĩ nghĩ, mới nói: "Ân, ta đã biết. Người đi hồi báo với Tướng quân, cứ nói ta hôm nay đầu có chút hôn mê, muốn ở trong phủ nghỉ ngơi, đợi trễ một chút sẽ đi thăm hoàng huynh."

Thường Kiên hơi hơi sững sốt, làm như không dự đoán được nàng sẽ cự tuyệt, do dự nói: "Phu nhân, cái này....."

Mạn Yêu nhàn nhạt nói: "Ngươi cứ chiếu y như lời ta nói mà hồi đáp, Tướng quân nhất định sẽ không trách cứ ngươi."

Thường Kiên nhíu mày, bộ dáng cực kỳ khó xử, Linh Nhi nhìn hắn, mày liều dựng ngược, trách mắng: "Ngươi cái người này sao lại thế này, chủ tử nói đau đầu, ngươi chỉ lo nghe lệnh là đúng rồi, ở chỗ này do do dự dự làm cái gì? Chẳng lẽ..... Ngươi còn muốn dùng sức mạnh mẽ lôi kéo chủ tử đi hả?"

Thường Kiên ngẩn ra, vội nói: "Không dám! Thuộc hạ liền đi đáp lời." Nói xong chuẩn bị xoay người rời đi, lúc này, cửa viện truyền đến tiếng quát khẽ của thị vệ: "Đứng lại, các ngươi là người nào?"

Có người trả lời: "Chúng ta là do Khải Vân đế phái tới nghênh đón công chúa, không biết công chúa đã chuẩn bị thỏa đáng chưa?"

Mạn Yêu còn không có nhìn ra bên ngoài liền nghe ra là âm thanh của tiểu Tuần tử, biết hôm nay là không thể không đi, ít nhất cũng chứng minh được một chút, xác thật là hoàng huynh muốn gặp nàng.

Nhưng mà, hoàng huynh lúc này muốn gặp nàng làm cái gì?

Đông thành, hành cung Thiên Vũ

Khải Vân đế ăn mặc chỉnh tề, ngồi ở trên giường, ánh mắt có chút tối tăm. Hắn gắt gao nhìn thẳng một nơi ngoài cửa sổ, đôi mắt không chớp mắt, giống như đang chờ đợi cái gì, khuôn mặt thanh túynh nhã mang theo một tia u ám, ẩn đường hơi nhíu, thường thường che miệng ho nhẹ vài tiếng.

Mạn Yêu theo tiểu Tuần tử vào phòng, đang định hành lễ, liền thấy Khải Vân đế hướng nàng vẫy tay, âm thanh ôn hòa nói: "Hoàng muội, lại đây."

Mạn Yêu đi đến mép giường khoảng cách cách xa ba bước rồi dừng lại, tiểu Tuần tử vội vàng đi dọn ghế dựa, lại thấy Khải Vân đế xua tay nói: "Không cần, các ngươi đều đi ra ngoài. Hoàng muội, muội cứ ngồi bên cạnh trẫm."

Nói xong liền hướng nàng vươn tay ra, tay Khải Vân đế, ngón tay thon dài, khớp xương nhỏ nhắn, so với tay nữ tử còn xinh đẹp hơn, chỉ là làn da lược hiện lên tái nhợt, là cái loại tái nhợt do bệnh trạng, ánh mắt hắn trước sau đều dừng ở trên người Mạn Yêu, đối với những người chung quanh phảng phất giống như không nhìn thấy.

Linh Nhi bị tiểu Tuần tử kéo đi, Mạn Yêu ngồi xuống ở mép giường, quan tâm hỏi: "Thân thể Hoàng huynh còn không có tốt chút nào sao?"

Khải Vân đế nói: "Từ trong bụng mẹ mang bệnh ra, đã là như thế này rồi."

Mạn Yêu hơi hơi cúi đầu, không biết nên nói chút gì.

"Hoàng muội là đang lo lắng cho trẫm sao?" Khải Vân đế cười đi kéo tay nàng.

Mạn Yêu sững sốt, vội vàng đem tay thu trở về, mỗi một lần đơn độc đối mặt với hắn, nàng luôn là có chút sợ hãi nhìn vào đôi mắt hắn, rõ ràng là ánh mắt ôn hòa nho nhã, nàng lại cảm giác chính mình bị hắn liếc mắt một cái là nhìn thấu, cả người không được tự nhiên. Nàng cuồng quít đứng lên, thi lễ nói: "Hoàng huynh thân thể không khoẻ, phải nghỉ ngơi cho tốt, thần muội liền không quấy rầy, xin cáo lui trước."

"Này liền phải đi sao? Muội vừa mới tới!" Khải Vân đế hình như có chút thất vọng, còn mang theo chút oán trách, ánh mắt ảm đạm nói: "Trẫm qua mấy ngày thì phải trở về rồi, muội không thể bớt chút thời gian bồi bối trẫm nhiều một chút sao? Lần sau gặp mặt, cũng không biết là khi nào!"

Lời này, lại có chút thương cảm.

Mạn Yêu nhíu mày, lại lần nữa ngồi xuống, ánh mắt Khải Vân đế vẫn luôn dừng ở trên người nàng, khi thì mãnh liệt, khi thì thương cảm, nhìn thấy, nàng như ngồi trên đống lửa. Mạn Yêu lại ngồi nửa canh giờ, bồi hắn hàn huyên câu được câu không vài câu, thấy mau đến giữa trưa, lại muốn đứng dậy chào từ biệt,

còn không có đứng lên chợt thấy một trận đau choáng váng cảm giác quen thuộc đột nhiên hướng nàng đánh úp lại, nàng trong lòng trầm xuống, biết hôm nay lại là giữa tháng, nhưng thời gian cách buổi tối còn có hơn phân nửa ngày, tại sao lại bắt đầu phát tác?

Khải Vân đế làm như nhìn ra nàng không khoẻ, liền quan tâm hỏi: "Làm sao vậy? Hoàng muội đau đầu sao? Trầm liền kêu bọn họ sắc thuốc cho muội."

"Không cần!" Mạn Yêu vội vàng cự tuyệt, "Hoàng huynh không cần phiền toái, muội hồi phủ Tướng quân uống thuốc là được rồi."

Khải Vân đế nơi nào sẽ đáp ứng, lập tức gọi tới tiểu Tuần tử đi phân phó người sắc thuốc, Linh Nhi tiến vào hành lễ nói: "Hoàng Thượng, bình thường thuốc của chủ tử đều là nô tỳ phụ trách, để cho nô tỳ đi làm đi."

Ánh mắt Khải Vân đế hơi đổi, nhìn hai mắt nàng (LN), nhàn nhạt gật đầu nói: "Được, tiểu Tuần tử, ngươi đi hỗ trợ."

Hai người lui ra, sau nửa canh giờ, bưng tới một chén nước thuốc màu nâu.

Mùi vị đặc chất nồng đậm của thuốc nháy mắt tràn ngập toàn bộ gian phòng, là hương vị quen thuộc mỗi tháng nàng đều uống, chỉ là trộn lẫn bên trong hình như là có một mùi hương xa lạ, nhạt nhẽo dị thường, cơ hồ ngửi không ra.

Linh Nhi đem thuốc bưng đến trước mặt Mạn Yêu, sau khi đem thuốc đưa cho nàng, nhẹ nhàng kéo ống tay áo nàng, tay Mạn Yêu lệch một bên, chén thuốc trong tay liền muỗn nghiêng đổ xuống.

Nói thì muộn khi đó thì nhanh, tiểu Tuần tử làm như sớm có đoán trước, bay nhanh mà giơ tay đỡ lấy chén thuốc kia, động tác thập phần nhanh chóng. Mạn Yêu trong lòng cả kinh, cầm lấy chén thuốc trong tay.

Tiểu Tuần tử mở miệng đối với Linh Nhi trách mắng: "Ngươi như thế nào

không cẩn thận như vậy? Đánh vỡ một chén thuốc không quan trọng, chậm trễ công chúa uống thuốc, khiến công chúa chịu khổ vì chứng đau đầu phát tác, ngươi chính là mang tội lớn, mấy cái đầu đều không đủ chém!"

Ánh mắt Mạn Yêu ngưng động, còn chưa nói lời nào, Khải Vân đế đã ôn hòa cười nói: "Được rồi, tiểu Tuần tử, ngươi cùng Linh Nhi đi ra ngoài đi."

"Tuân chỉ!" Tiểu Tuần tử kéo Linh Nhi đi, Linh Nhi lưu luyến cứ đi ba bước lại quay đầu, ánh mắt mang theo nôn nóng.

Khải Vân đế cười nói: "Hoàng muội, muội nhìn xem, Linh Nhi chỉ mới đi theo muội một năm, hiện tại ngược lại đem trầm xem thành kẻ cắp mà đề phòng, giống như trầm muốn hại muội vậy."

Linh Nhi nghe vậy biểu tình chấn động, sắc mặt hơi hickey bêch.

Mạn Yêu trong lòng hiểu rõ, trên mặt lại bất động thanh sắc mà cười nói: "Hoàng huynh chính là oan uổng cho Linh Nhi, một năm này nàng ấy đi theo muội, ngày nào mà không phải nói cái tốt của hoàng huynh! Được rồi, Linh Nhi, ngươi đi đi."

Linh Nhi không tình nguyện đi theo tiểu Tuần Tử đi rồi, Mạn Yêu nhìn chén thuốc trong tay đang bốc hơi nóng, trong lòng lại là lạnh thấu. Nàng nhớ rõ mấy ngày trước, hắn còn cùng nàng nói, hắn sẽ không hại nàng. Nhìn khuôn mặt Khải Vân đế vẫn như cũ nho nhã đậm cười, mắt nàng lại nhìn chén thuốc, ý cười hơi lạnh.

Khải Vân đế thấy nàng thất thần bất động, liền hỏi nói: "Sao không uống?"

Mạn Yêu nhàn nhạt nói: "Quá nóng, để nguội một chút lại uống."

Nàng nhẹ nhàng buông chén thuốc, rõ ràng biết thuốc này có chút cổ quái (không bình thường), lại không thể cự tuyệt. Cũng không biết Khải Vân đế rốt cuộc muốn làm cái gì? Nếu chén thuốc này uống xong, sẽ mang cho nàng cái

vận mệnh gì? Nàng ngược mắt, nhìn đôi mắt ôn hòa của Khải Vân đế, cặp mắt kia giờ phút này cũng đang nhìn nàng, hơn nữa còn mang đầy quan tâm cùng sủng nịch, phảng phất giống như muỗn đem toàn bộ những thứ tốt nhất trên đời này đều cho nàng, nhìn đến, nàng một trận mù mịt.

Bên ngoài gió thu chợt nổi lên, cuốn theo lá rụng trong vườn bay múa, huyên náo đầy trời. Nàng mắt nhìn cửa sổ phía sau bình phong thấp bé, ánh mắt chợt lóe, giơ tay, đem chén thuốc toàn bộ uống hết, không chừa một giọt.

Khải Vân đế cười nói: "Đi đem cửa sổ đóng lại đi."

Mạn Yêu gật đầu, xoay người đi đến sau bình phong, giơ tay nháy mắt đóng cửa sổ, bỗng cảm thấy đầu một trận choáng váng, người nàng nghiêng một bên, nghiêng hướng về phía trước, phương hướng bị tay áo che khuất, đồng thời cửa sổ phát ra "Kẽo kẹt" một tiếng, nàng đem thuốc vừa mới vào miệng dùng nội lực nhanh chóng bức ra, lặng yên không một tiếng động mà phun ở trên cổ ngoài cửa sổ.

Thở phào nhẹ nhàng một hơi, nàng đóng lại cửa sổ, sau đó, quay đầu lại, trước mặt đột nhiên nhiều thêm một bức tường, nàng ngẩng đầu vừa thấy, ngạc nhiên kinh sợ, Khải Vân đế cũng không biết khi nào đứng ở phía sau nàng!

Giống như quỷ mị, lặng yên không một tiếng động.

Tim Mạn Yêu nháy mắt vọt tới cổ họng, cả kinh ngay cả lời nói cũng nói không lưu loát, "Hoàng, hoàng huynh..... huynh như thế nào đứng dậy rồi?"

Trong nháy mắt, trong lòng nàng thế nhưng tràn ngập sơ hãi, không biết một màn vừa rồi, hắn có nhìn thấy hay không?

Khải Vân đế đặt tay lên vai nàng như không có việc gì, nhẹ nhàng cười nói: "Trẫm dọa đến hoàng muội rồi? Nhìn muội, sắc mặt đều trắng." Tay hắn lại sờ lên mặt nàng, thực ôn nhu nhẹ nhàng, làm như là yêu thương vô hạn.

Mạn Yêu tức khắc hít một khoang khí lạnh, như bị kim đâm, thần kinh toàn thân đều căng đến gắt gao, thế nhưng trốn không thoát tay hắn, nàng vội đem tâm tư hoảng loạn của chính mình đè xuống, kiên cường tự trấn định nói: "Không có. Cửa sổ gió lớn, hoàng huynh..... Hoàng huynh mau trở về năm đi."

Nàng nghĩ, nàng phải đi rồi, cần thiết lập tức phải rời đi! Nhưng mà không đợi nàng lại mở miệng, Khải Vân để liền đối với nàng ôn nhu cười nói: "Được. Hoàng muội, muội bồi trãm." Hắn không khỏi phân trần mà dắt tay nàng, Mạn Yêu cảm giác được chính mình hình như không tự chủ được mà đi theo bước chân của hắn.

Giờ khắc này, ý thức của nàng thanh tịnh cực độ, thân thể lại phảng phất giống như không phải là của chính mình, hoàn toàn không nghe sai khiến.

Cửa sổ bị đóng lại, cửa cũng đóng chặt. Toàn bộ trong không gian này, chỉ còn có nàng cùng Khải Vân để hai người.

Trên bình phong Nam mộc (gỗ lim) có điêu khắc hình vẽ cát tường (hình vẽ may mắn) là long phượng trình tường, bên trong lư hương mạ vàng ở một góc bình phong từ từ dâng lên đám sương như khói, ở giữa không trung chầm chậm tản ra, mùi huân hương nhàn nhạt hỗn hợp với vị thuốc đắng chát chưa tan hết cho người ta một loại cảm giác kỳ dị.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Vực Sâu Tuyệt Vọng (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Mạn Yêu bị Khải Vân đế dắt vòng qua bình phong, đi đến trước giường, Khải Vân đế đối với nàng ôn nhu cười, khom lưng chặn ngang eo nàng đem nàng ôm lên, đặt ở trên giường. Mạn yêu phát hiện thân thể của mình hoàn toàn không thể động, ý thức cũng dần dần mơ hồ, nàng cảm giác được Khải Vân đế dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt nàng, giống như là dáng vẻ vuốt ve người yêu, khiến trong lòng nàng ngạc nhiên cực kỳ sợ hãi.

Nàng không biết hắn muốn làm gì, cũng không biết là chuyện gì xảy ra?
Nàng vừa rồi rõ ràng đem chén thuốc kia phun ra, vì sao hiện tại lại không thể động đây?

Khải Vân đế ngồi ở bên cạnh nàng, ánh mắt lại là vô cùng ôn nhu, làm như biết được nghi hoặc của nàng, nhẹ nhàng thở dài: "Chén thuốc kia muội uống, cũng không sao. Vấn đề không ở chén thuốc kia, mà là tác dụng hỗn hợp của mùi hương phát ra từ thuốc cùng với mùi huân hương trong lư hương....."

Mạn Yêu trong lòng chấn động, thì ra là thế, vẫn là nàng quá không chú ý, nàng không khỏi có chút hận hắn, cái nam nhân này ngoài mặt đối với nàng muôn vàn quan tâm cùng sủng nịch, như thế nào lại có thể tính kế nàng như vậy!
Hắn là ca ca nàng a!

"Hoàng muội, đừng dùng loại ánh mắt này nhìn trãm! Trãm biết, muội không vui! Cũng biết muội sợ hãi cái gì, trãm kỳ thật..... thật sự không muốn thương tổn muội, nhưng mà trãm..... Không thể không làm như vậy! Muội..... hiểu không?"

Nàng không hiểu, nàng cái gì cũng không hiểu!

"Đúng vậy, Muội không hiểu! Muội luôn là cỗ tình trốn tránh trãm, phòng bị trãm..... Muội có biết hay không, trong lòng trãm rất khổ sở..... Hôm nay, là trãm có lỗi với muội, sau này, trãm sẽ bồi thường cho muội....."

Giọng nói của hắn ôn nhu lại thương cảm giống như tiếng nỉ non của tình nhân vọn ở bên tai nàng, khiến trong lòng Mạn Yêu hoảng sợ thành một đoàn, mặc dù là có năng lực tự khống chế tốt đến mấy, giờ phút này như thế nào cũng không thể trấn định xuống. Nàng hoảng sợ mà trừng lớn đôi mắt, nhìn nam nhân cúi xuống thân mình, cách ba tấc ở trước mặt nàng, nhắm hai mắt lại dùng sức ngửi hơi thở nàng, biểu tình say mê mà hoài niệm như vậy, khiến trong đầu nàng nổ ầm ầm.

Dù cho phản ứng của nàng trì độn (không nhạy bén), cũng không thể không hiểu rõ cái sự thật làm nàng khó có thể tin được. Ngực pháp phồng kịch liệt, nàng dùng một tia thanh minh (thanh tinh rõ ràng minh bạch) cuối cùng, ép mình yểm trợ ý chí dần dần bị mùi hương lượn lờ trong không khí ăn mòn, liều mạng mở miệng muốn nói chuyện, phun ra âm thanh mỏng manh đến gần như không thể nghe thấy, lại vẫn cứ gian nan nhắc nhở hắn: "Hoàng huynh, muội..... muội là muội muội của huynh....."

Ánh mắt Khải Vân để tối sầm lại, nồng đậm đau thương lập tức ngừng tụ trong mắt hắn, hắn nhanh chóng dùng ngón tay đè lại môi nàng, âm thanh vô hạn thê lương nói: "Đừng nói. Trãm biết!"

Hắn ngã người xuống, đem mặt vùi vào hõm vai nàng, tim nàng liền treo ở giữa không trung, kinh sợ bất an, sợ hãi đến muôn run rẩy.

Lúc này, Linh Nhi đột nhiên vọt vào, nhìn đến một màn trong phòng, cả kinh há to miếng, không dám tin tưởng nói: "Hoàng Thượng..... Ngài, ngài, ngài đang làm gì....."

Khải Vân để đột nhiên đứng dậy, vốn dĩ hai mắt tràn đầy ưu thương đột nhiên lóe lên một đạo lệ quang (ánh mắt hung dữ mãnh liệt), ngừng mắt nhìn chằm

chăm vào tiểu Tuần tử đang tùy theo đi vào. Tiểu Tuần tử cuống quít thỉnh tội nói: "Nô tài có tội, nô tài liền mang nàng ta đi ra ngoài."

Linh Nhi nơi nào mà chịu đi ra, chỉ bước nhanh vọt tới trước giường, thấy sắc mặt Mạn Yêu trắng bệch nhíu chặt mày năm ở kia vẫn không nhúc nhích, không khỏi kinh hãi nói: "Chủ tử, ngài(MY) làm sao vậy? Hoàng Thượng, ngài làm gì chủ tử vậy? Nàng (MY) không phải là muội muội mà ngài thương yêu nhất sao?"

Ánh mắt Khải Vân đế trầm xuống, sắc mặt như cũ nho nhã thanh hòa (thanh tịnh ôn hòa), âm thanh không hề hỉ nộ, lại khiến người nghe xong nhịn không được thân mình phát run, nói: "Linh Nhi, ngươi thật đúng là càng ngày càng không hiểu quy củ (phép tắc)! Người đã quên năm đó lúc trầm cứu ngươi, ngươi đã đổi với trầm phát lời thề? Người hắn là nhớ kỹ, chủ tử của ngươi, vĩnh viễn chỉ là trầm! Tiêu Sát phản bội trầm, trầm còn có thể lý giải, nhưng mà ngươi..... Thế nhưng cũng sẽ phản bội trầm! Phải biết rằng, trầm, hận nhất chính là người phản bội chủ!"

Hắn nói xong đứng dậy tới gần Linh Nhi, Linh Nhi hoảng hốt, vội lui ra phía sau, trong mắt lại là áy náy lại là sợ hãi.

Khải Vân đế đột nhiên duỗi tay nắm lấy cổ Linh Nhi. Linh Nhi hoảng sợ mà trừng mắt, sắc mặt nháy mắt đỏ lên phát tím.

"Hoàng..... Hoàng Thượng....." Linh Nhi thõng khổ mà nhìn nam nhân trước mặt, một đôi tay cầm cổ tay của hắn muốn kéo tay hắn ra, nhưng tay Khải Vân đế tái nhợt đến giống như là quỷ, lại rất có sức lực, tùy ý Linh Nhi giãy giụa như thế nào, tay hắn không hề nhúc nhích, vững vàng mà siết chặt cổ Linh Nhi, nắm ngón tay càng thu càng chặt.

Mạn Yêu trong lòng hoảng hốt, muốn bò dậy ngăn cản, nhưng một chút cũng không thể động đậy. Nàng không khỏi trợn to đồng tử, trợn mắt nhìn Linh Nhi ở trước mặt nàng một bước một bước hướng đến con đường chết, nhìn cái nam

nhân nho nhã thanh hòa kia trong mắt lại tràn đầy sát ý tàn nhẫn, nàng liều mạng giãy giụa, biết làm sao được khi thân thể không nghe sai khiến, cả một ngón tay nàng cũng không động đậy được.

"Hoàng, hoàng huynh..... Cầu huynh, đừng giết Linh Nhi..... Thả nàng ta....." Giọng nói của nàng gian nan khó khăn mà suy yếu chìm trong tiếng gió nức nở ở ngoài cửa sổ, kia phảng phất giống như là trời xanh chứng kiến thảm kịch của nhân gian, phát ra tiếng khóc thảm thiết trước.

Khải Vân đế quay đầu lại nhìn nàng, đối với nàng nói: "Phản bội trẫm, nàng ta sẽ phải chết! Muội cũng phải nhớ kỹ, về sau, mặc kệ ai phản bội muội, muội cũng phải đối với hắn như vậy. Bởi vì chỉ có người chết, tương lai mới sẽ không lại thương tổn đến muội lần nữa!"

Nói xong, Khải Vân đế buông tay, thân thể Linh Nhi liền hướng phía sau ngã thẳng xuống, phịch một tiếng nện ở trên mặt đất, càng là nặng nề mà nện ở trong lòng Mạn Yêu, khiến nàng đau đớn cả kêu cũng kêu không được. Một ngày này, một màn này, đã khắc sâu ở trong đầu nàng, nàng đối với người nam nhân trước mắt này, không còn có nửa phần ôn tình (tình cảm ôn nhu thâm tình), chỉ còn lại có căm hận.

Thi thể của Linh Nhi thật nhanh bị tiểu Tuần Tử kéo đi rồi, trong phòng lại lần nữa hồi phục yên tĩnh, chung quanh hết thảy đều tản ra hơi thở quý dị khiến lòng người run sợ.

Thời điểm Khải Vân đế lại quay đầu lại, nhìn thấy được nước mắt nữ tử trên giường, giống như suối phun trào ra từ khói mắt thanh lệ, ánh mắt hắn chấn động, bay nhanh ngồi bên mép giường, dùng ngón tay nhẹ nhàng chà lau khói mắt ướt át của nàng, thần sắc hoảng loạn nói: "Hoàng muội, đừng khóc! Trẫm một lần nữa an bài một cái nô tỳ khác hầu hạ muội, đừng khóc, đừng khóc....."

Đau lòng trong mắt hắn thoạt nhìn chân thật như vậy, nhưng Mạn Yêu sẽ không bao giờ tin, sẽ không có cảm động chút nào nữa, ở trong mắt nàng, hết

thay biểu tình của hắn đều trở nên đáng ghét cung đáng sợ, vì thế, nàng liều mạng mà mở to hai mắt, vừa phẫn nộ vừa cùu hận nhìn chăm chăm hắn.

"Đừng nhìn trãm như vậy!" Khải Vân đế thần sắc hoảng hốt, giơ tay liền bịt kín hai mắt nàng, lại che không được hận ý nùng liệt phát ra từ trong mắt trong lòng nàng. Hắn cúi thấp người xuống, ở bên tai nàng đau thương lại ôn nhu mà nói: "Hoàng muội, muội mệt mỏi rồi, ngủ đi."

Câu nói kia phảng phất giống như có ma lực khiến nàng cảm thấy buồn ngủ vạn phần, vô luận nàng tận lực chống đỡ như thế nào, cũng vẫn là nhanh chóng lún xuống ở trong hắc ám vô biên.

Gió ngày hôm nay, lớn bất thường, nhưng thời tiết vẫn còn tính là quang đãng, ánh mặt trời xán lán, nhưng lại chiếu không tới những góc tối âm u.

Thời điểm tỉnh lại, Mạn Yêu cả người nằm trên mặt đất, mặt đất lạnh băng lại ẩm ướt, nàng mở to mắt, chung quanh một mảnh đen như mực. Đầu nàng có chút hôn mê, cổ họng khô rát, muốn chống thân mình ngồi dậy, lại phát giác tứ chi vô lực. Ý thức dần dần thức tỉnh, hết thảy hình ảnh trước đó lại trở lại trong đầu óc nàng, tâm bỗng dưng đau xót, Linh Nhi đã chết! Nước mắt tuôn rơi, nàng nhớ tới một ngày nọ, Linh Nhi luôn mãi do dự cuối cùng vẫn là lựa chọn nàng, sau đó ôm nàng, khóc lóc nói sợ hãi.....

Thế giới này, nàng tin tưởng nhất hai người, một người trong đó chính là Linh Nhi, nhưng mà nàng ta cứ như vậy mà chết đi, bởi vì nàng(MY) mà chết!

Đau lòng đến giống như muốn hít thở không thông, nàng không biết chính mình giờ phút này thân ở nơi nào, cũng không biết nam nhân đáng sợ kia rốt cuộc có âm mưu gì, giơ tay sờ sờ quần áo của mình, tựa hồ còn tính là chỉnh tề, trừ bỏ cổ họng nóng rát với tứ chi vô lực, cái khác không có gì không đúng, còn may, ít nhất không bị xâm phạm! Nàng dần dần áp xuống tất cả bi thống cùng khủng hoảng trong lòng, nỗ lực để mình trấn định lại.

Trong bóng đêm, tầm mắt dần dần nhìn rõ ràng một chút, bốn phía trống vắng không có gì, chỉ có vách tường cứng rắn cùng với mặt đất ẩm ướt dưới thân, nơi này hẳn là một cái matal thất lao tù cực bí ẩn! Hoàng huynh đem nàng nhốt ở nơi này muốn làm cái gì? Chờ đợi nàng lại sẽ là loại vận mệnh bi thảm nào? Hết thấy nỗi sợ hãi chưa biết được, chặt chẽ đâm chọc vào tim nàng.

Ở dưới hoàn cảnh này, nàng muốn tìm kiếm một chút cảm giác an toàn, tốn sức nâng thân thể dậy, hướng một bên góc tường bò đi. Qua một khắc, mới bò được một đoạn ngắn, đem chính mình cuộn tròn ở trong góc, cảm giác thực mệt, lại không chịu nhắm mắt.

Nàng tĩnh tâm lại tinh tế suy tư chân tướng những việc này, Phó Trù để Thường Kiên mang nàng đi gặp hoàng huynh, chuyện này vốn là kỳ quặc, mà hoàng huynh rõ ràng sớm có chuẩn bị, đây là một âm mưu sớm đã có sẵn đặt, tác dụng của nàng là cái gì?

Thế cục trước mắt khẩn trương, thực lực hai bên bình quân tương đương, nếu muốn nắm chắc phần thắng, phải xuất kỳ bất ý (*), chẳng lẽ.....muốn dùng nàng kiểm chế Tông Chính Vô Ưu? Không thể tưởng tượng được, ngàn trốn vạn trốn, đến cuối cùng cũng tránh không khỏi.

(xuất kỳ bất ý: khiến đối phương không lường trước được, không có chuẩn bị)

Tông Chính Vô Ưu, xin ngươi nhất định phải ghi nhớ những lời mà ngươi đã nói qua, không lại xen vào chuyện của người khác, tự ta sống chết!

Nàng đang ở trong lòng yên lặng cầu nguyện, cửa kẽ kít một tiếng bị mở ra, một tia ánh sáng đen kịt ảm đạm chiếu vào, chiếu không tới vị trí của nàng.

Hai người từ ngoài cửa đi vào, có một người bưng một cái chén, lại muốn bức nàng uống thuốc? Nàng vội co rụt thân mình lại, hai người kia mới vừa tiến vào tầm mắt còn chưa kịp thích ứng, tìm một vòng mới phát hiện ra nàng. Làm như không vui vẻ khi thấy nàng trốn đến góc tường, bước nhanh đi tới, một

phen nắm lấy cổ áo nàng, động tác thô lỗ mà đem nàng nhắc lên.

Nàng thử giãy giụa, căn bản vô lực phản kháng, cổ bị cổ áo siết chặt, thở không nổi. Nàng vẫn kiên cường tự trấn định, âm thanh suy yếu, hỏi: "Các ngươi là ai? Các ngươi muốn làm gì?"

Hai người kia căn bản không để ý tới chuyện nàng hỏi, trong đó một người bóp chặt cổ nàng, ép buộc nàng ngẩng đầu há mồm, một người khác nhanh chóng đem một chén thuốc rót vào trong miệng nàng, căn bản mặc kệ nàng có uống hay không uống xuống.

Mạn Yêu hoảng hốt, vội lắc đầu cự tuyệt, ý đồ muốn thoát khỏi nước thuốc đắng chát kia không biết sẽ vì nàng mang đến loại vận rủi gì, không ngừng rót vào trong miệng nàng, nhưng vô luận nàng làm như thế nào, ở trước mặt hai hảo hán cường tráng võ công cao, nàng một cái nữ tử bị người hạ được cả người vô lực, tất cả giãy giụa, đều có vẻ nhàn nhạt vô lực như vậy. Nàng chán ghét cực kỳ loại cảm giác vô lực này, tóm lại cũng trốn không thoát sự khống chế của người khác.

Trong giãy giụa, nàng vô ý thức mà kêu một tiếng: "A Trù, cứu ta!"

Đây là lần đầu tiên, nàng đem hy vọng ký thác ở trên người người khác, lần đầu tiên, nàng mãnh liệt chờ mong Phó Trù có thể tuân thủ lời hứa hẹn của hắn đối với nàng, nàng nguyện ý tin tưởng hết thảy những chuyện này không phải là chủ ý của hắn, nhất định là Thường Kiên âm thầm cùng Hoàng huynh cấu kết, phản bội hắn, chỉ cần hắn sớm một chút phát hiện Thường Kiên giả mạo danh nghĩa hắn đem nàng mang đi, hắn sẽ đến cứu nàng, nhất định sẽ! Nàng an ủi chính mình như vậy, nàng không biết, nam tử mà nàng một lòng chờ đợi, giờ phút này đang ở ngoài cửa lạnh lùng nhìn một màn này.

Phó Trù nghe được âm thanh cầu cứu yếu ớt đến gần như không thể nghe thấy, hơi hơi ngẩn ra, theo bản năng muốn kêu dừng lại, nhưng lý trí nói cho hắn, đây không phải là Dung Nhạc, mà là thủ đoạn của Ngân Hương. Dung Nhạc là

người kiêu ngạo như vậy, sẽ không mở miệng cầu cứu, dù có muốn cầu cứu, ở lúc nàng tuyệt vọng, cái người đầu tiên nghĩ đến, sẽ chỉ là Tông Chính Vô Ưu!

Trong phòng tối hết thảy vẫn cứ tiếp tục, nữ tử gần kề tuyệt vọng cự tuyệt nuốt, liền sắc đến khí quản, mãnh liệt ho khan lên, cả khuôn mặt đều trướng đến đỏ bừng phiếm tím.

Rót xong được, nam nhân buông tay, nữ tử mềm mại ngã xuống trên mặt đất, cổ họng nóng rực như lửa đốt đau nhức đánh úp lại, hai mắt nàng bỗng nhiên trợn mắt, đôi tay tự nhiên phản ứng mà nắm chính cổ mình, kêu thảm thiết một tiếng, xé rách khàn khàn, bén nhọn như lưỡi dao sắc bén phá tan cổ họng, phảng phất giống như đem cổ họng tắc tắc cắt xé. Đau nhức khó chịu, nữ tử gian nan mà quay cuồng ở trên mặt đất ẩm ướt mà lạnh băng, tiếng kêu thảm thiết nghẹn ngào thê lương một tiếng lại một tiếng, đến cuối cùng, ngay cả tiếng nức nở cũng dần dần ngưng lại, dần dần biến mất. Đau đớn hít thở không thông, khiến nàng muôn đem chính mình đang sống sờ sờ mà bóp chết, nếu như nàng vẫn còn có sức lực để làm điều đó.

Nước mắt bởi vì đau đớn như vậy, không thể khống chế mà giàn giụa, đầy khắp trên gò má thanh lệ.

Hai người che ở trước mặt hoàn thành nhiệm vụ, lui qua một bên. Nàng cố sức mà quay đầu, thấy được ngoài cửa dưới ánh sáng đèn kít, một nam tử dáng người đĩnh bat đang công tay (chắp tay, để tay sau lưng) mà đứng, mặt vô biểu tình mà nhìn về phương hướng này.

Trong đầu nàng ầm vang một tiếng, có cái gì đó ở trong lòng ầm ầm sụp xuống, nàng không dám tin tưởng nhìn nam nhân đứng ngoài cửa, cái nam nhân đối với nàng nhân nhượng mọi điều cùng nàng đòi muôn thật tình, cái nam nhân mà nàng nói muốn cùng hắn đồng sinh cộng tử!

Tại sao là hắn? Phó Trù..... Thế nhưng là Phó Trù!

Nàng cười thảm không tiếng động, làm hết thảy mọi cách, miễn cưỡng chống

đỡ nửa thân người, muốn gọi hắn một tiếng, hỏi hắn một chút: "Vì sao?"

Nhưng mà há to miệng, mới bi ai ý thức được, cổ họng bị xé rách đau đớn, thế nhưng hoàn toàn phát không ra một tia âm thanh!

Sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, đáy lòng kinh sợ đến cực điểm. Nàng không muốn tin tưởng sự thật tàn khốc này, vội dùng đôi tay nắm chặt cổ họng của chính mình, cao cao ngẩng đầu lên, liều mạng mà muốn gọi ra tiếng, nhưng thăng đến khuôn mặt nàng đỏ bừng xích huyết, từ chỗ sâu trong lồng ngực phát ra than khóc chỉ có chính tâm nàng mới có thể nghe thấy. Vô ích, buông tay, cả người vô lực xụi lơ trên mặt đất.

Giọng nói của nàng, cứ như vậy mà bị huỷ hoại! Phó Trù sai người bưng tới chén thuốc kia, khiến nàng trở thành người câm!

Nàng mờ mịt mà nhìn nam nhân ngoài cửa, toàn bộ thế giới đều đen tối một mảnh, ngực kịch liệt đau nhức bao phủ, cười thảm không tiếng động. Bỗng nhiên cảm thấy có lẽ đây chỉ là bắt đầu của một tai nạn mà thôi, mà nàng sắp sửa phải chịu, còn nhiều hơn thế này.

Nam nhân bên ngoài chậm rãi đi đến, tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm chạp ở trong phòng tối yên tĩnh, phá lệ trầm thấp khiến tâm người phát run. Hắn thấy không rõ thần sắc trong mắt nữ tử, lại có thể cảm giác được kia phẫn nộ cùng tuyệt vọng dâng đến rung trời, phảng phất như đang lên án sự tàn nhẫn của hắn.

Hắn không dao động, duỗi tay nắm cằm nàng, ôn hòa cười nói:

"Nhiệm vụ lần này kết thúc, ngươi có thể sống sót hay không, phải xem ý chí của Tông Chính Vô Ưu có đủ kiên định hay không! Tiêu Hồn tán không thể xem như là loại thuốc bình thường, không chế không tốt, là sẽ chết người."

Lúc này đây, nàng cả cười thảm cũng cười không ra, khi đó, nàng kỳ thật cũng không biết Tiêu Hồn tán là cái gì, cũng không biết lợi hại bao nhiêu, nàng chỉ là cảm nhận đến bằng trực giác, đó nhất định là một loại độc dược sẽ làm nàng đau đớn không muốn sống. Không thể tin được, nàng vẫn luôn cho rằng

người thật tình đối tốt với nàng, vậy mà ở trong một đêm trở nên tàn nhẫn như vậy? Đầu tiên là Hoàng huynh, tiếp theo là Phó Trù..... Chẳng lẽ quyền lợi cùng cùu hận, thật sự có thể đem người biến thành ma quỷ? Bọn họ không phải đều yêu nàng sao? Bọn họ chính là như vậy yêu nàng, yêu nàng đến muôn đem nàng tra tấn đến chết!

"Phó Trù, ngươi bất quá cũng như thế! Vì muốn báo thù, thế nhưng không từ thủ đoạn, là ta nhìn lầm ngươi rồi!" Nàng thật muốn nói với hắn như vậy, nhưng mà nàng cái gì cũng nói không nên lời, nàng chỉ có thể ở thời điểm hắn xoay người đi ra ngoài, quỳ rạp trên mặt đất nắm chặt vạt áo hắn, không tiếng động kháng cự. Nàng không muốn làm một cái quân cờ đi thương tổn nam nhân mà nàng yêu, không muốn!

Phó Trù khinh miệt liếc nhìn nàng một cái, bay lên một chân, không chút lưu tình đem nàng đá ngã lăn ra ngoài, thân thể nhỏ yếu thăng tấp văng vào vách tường lạnh cứng, lại bật ngược trở lại trên mặt đất, lăn ra rất xa. Nàng nghe thấy khớp xương của mình phát ra "ca ca" tiếng vang, làm như đều nát rồi. Nơi lồng ngực huyết tinh khí kịch liệt quay cuồng, xông thăng mà lên, nàng há mồm phun ra, in xuống trên mặt đất một đóa huyết hoa ai tuyệt (ai oán + tuyệt vọng). Đỏ tươi còn sót lại, theo một bên khói miệng, uốn lượn đến trên mặt đất, hình thành một đường dài đỏ thắm, giống như bị đau thương kéo dài vô hạn, thay thế âm thanh mà nữ tử không thể xuất ra khỏi miệng, kể ra bi thương cùng tuyệt vọng trong nội tâm nàng.

Phó Trù không có quay đầu lại liếc nhìn nàng một cái, ở ngoài cửa đưa lưng về phía phòng tối, mặt vô biểu tình phân phó nói: "Mang nàng ta qua đó."

Hai người kia lại lần nữa đến gần nữ tử, hướng tới sau cô nàng hung hăng bỗ xuồng một cái chưởng đao (tay đánh lên sau ót), tức khắc trước mắt nàng tối sầm, ngất đi.

Vận mệnh luôn là như vậy, khiến người dọc theo quỹ đạo mà nó đã định, vô phương chạy thoát.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Nhất Thuấn Bạch Đầu (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Ánh mặt trời từ hướng Tây rơi xuống những vũng máu trên mặt đất ở trong hoàng cung, phản chiếu màu đỏ tươi đến chói mắt.

Hoàng cung, quảng trường ngoài điện Tuyên Đức. Nơi này là chỗ rộng lớn nhất bên trong hoàng cung, cung tường lồng lộng, đem quyền lợi cùng dục vọng của thế gian này đều vây ở trong đó, lịch đại cung đình âm mưu chính biến, tất cả đều liên quan đến nó. Đăng cơ đại điển của Thái Tử được cử hành tại đây, đáng tiếc còn chưa chính thức bắt đầu, cũng đã như bị huyết tẩy, mặt đất ngày thường sạch sẽ, giờ phút này đã bị máu tươi nhuộm dần, trước mắt toàn là thi thể thủ vệ hoàng cung, khắp nơi đâu đâu cũng có thể nhìn thấy.

Thái Tử Tông Chính Tiêu Nhân thân mặc long bào, đầu đội đế quan, lại một chút cũng không có uy nghi của hoàng đế, chỉ vì trước mặt là bạch y nam tử vốn không nên xuất hiện tại đây đang từ từ đi tới.

Khuôn mặt lãnh khốc, ánh mắt tà vọng, tuy một thân bạch y lại khí thế vô cùng, rõ ràng tắm máu mà đến, nhưng toàn thân trên dưới không thấy một vết máu nào, thiết nghĩ thuộc hạ của hắn khi đang tắm máu giết người, còn bận tâm đến không thể để máu huyết bắn lên trên người chủ tử của bọn họ.

"Thất, Thất hoàng đệ! Người vào bằng cách nào?" Thái Tử rốt cuộc cũng tìm về âm thanh của chính mình, trùng lớn đôi mắt kinh hãi hỏi.

Lúc này, Tông Chính Vô Ưu không phải hắn là nên ở ngoài thành lãnh đại quân Giang Nam đánh nhau với đội quân thiết giáp hùng sư của Phó tướng quân sao? Hắn như thế nào đột nhiên xuất hiện ở trong hoàng cung? Hơn nữa chỉ

mang hơn ngàn người ngựa, liền đem hai vạn người mà những năm gần đây phủ Thái Tử của hắn âm thầm bồi dưỡng, toàn bộ tiêu diệt hết. Bá quan văn võ cũng bị chấn trụ, lần đầu tiên chân chính nhìn thấy sự đáng sợ của Vô Ân lâu.

Tông Chính Vô Ưu mặt vô biểu tình mà chậm rãi bước lên bậc thang, đi đến chỗ tối cao, ở trong ánh mắt kinh hoàng của Thái Tử, hắn không chút khách khí mà ngồi trên long ỷ.

Không ai dám phản đối.

Hơn một ngàn tên huyền y sát thủ chia làm hai bên, kiếm trong tay bọn họ còn chảy máu tươi, ngoài cửa cung vang lên tiếng vó ngựa giẫm đạp, khí thế vạn mã lao nhanh chấn đến cả tòa hoàng cung đều đang rung động, Cửu hoàng tử cùng Hướng thống lĩnh cầm vệ quân dân dắt năm vạn cầm vệ đã quy thuận Ly Vương lao nhanh mà vào, nháy mắt chiếm lĩnh điện Tuyên Đức.

Trong nháy mắt, khắp nơi đều là người người chen chúc cùng với thi thể nhuộm đầy máu tươi.

Thái Tử cơ hồ tuyệt vọng chân tay tê liệt ngã xuống trên mặt đất, lẩm bẩm nói: "Cửa thành bị phá?! Hoàng cung bị chiếm lĩnh?! Phó tướng quân người đâu? Truyền Phó tướng quân cứu giá, cứu giá! Thiết giáp quân....."

"Người không cần kêu!" Tông Chính Vô Ưu lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái, ngữ khí nhàn nhạt nói: "Hắn (PT) sẽ đến, nhưng không phải tới cứu người!

Người đâu, đưa Thái Tử hồi phủ."

"Ta không hồi phủ! Ta phải làm hoàng đế, ta phải làm hoàng đế! Ta không hồi phủ....." Thái Tử kêu to giống như điên rồi, cự tuyệt rời khỏi hoàng cung, nhưng không thăng nổi hai gã thị vệ lôi kéo, ở trong tầm mắt càng ngày càng xa, hắn không cam lòng nhìn long ỷ địa vị cao cao phía trước, cuối cùng là cười thảm bi ai. Mẫu phi, người dùng sinh mệnh đổi lấy ngôi vị Thái Tử cho ta, lại không đổi được hoàng đế bảo tọa cho ta! Lo lắng sợ hãi mấy năm nay lại có ý nghĩa gì?

Thái Tử bị mang khỏi hoàng cung, bá quan văn võ lễ bái: "Ly Vương thiên tuế!"

Tông Chính Vô Ưu nhàn nhạt liếc mắt bọn họ một cái, không kêu đứng dậy. Hắn đang đợi một người, một đối thủ chân chính cả ngày cũng chưa từng lộ diện.

Thời điểm Phó Trù tới, không chỉ mang theo năm vạn quân thiết giáp, còn mang đến một chiếc giường lớn màn đỏ.

Gỗ nam điêu khắc long phượng trình tường, trường lụa đỏ rực tầng tầng điệp điệp (điệp điệp: chồng lên nhau), theo gió lạnh ngày thu nhẹ múa tung bay, tại quảng trường tràn ngập sát khí và huyết khí nùng liệt, hình thành một đạo phong cảnh kỳ dị mỹ lệ, lại không làm người vui vẻ, ngược lại có vẻ không hợp nhau, quý dị cực kỳ.

(Trường lụa: màn lụa)

Chung quanh chiếc giường lớn mười hai tên hộ vệ áo xanh tay cầm trường kiếm, chú ý nhất cử nhất động chung quanh, làm như bên trong trường lụa có bí thế trân bảo gì (thế gian hiếm thấy trân quý bảo vật), cảnh giác cao độ giống như sợ bị người đánh cắp.

Trên bảo câu (con ngựa trẻ đang sung sức), Phó Trù một thân ngân quang áo giáp, hơi hơi giơ tay, quân thiết giáp theo phuơng hướng lối vào của quảng trường, xếp hàng bày trận. Hướng thống lĩnh cầm vệ quân mang mĩ vạn tướng sĩ chấp kiếm đứng thẳng. Trên cung trường chung quanh, cung tiễn thủ kéo căng dây cung, vận sức chờ hiệu lệnh. Toàn bộ quảng trường lan tràn đều là sát khí nùng liệt.

Cách mép giường không xa, có người bày một chiếc bàn, trên bàn có hai bầu rượu thanh hoa (hoa văn màu xanh) tinh xảo, một bầu lam (xanh lam) một bầu trắng.

Phó Trù hướng phía sau vẫy tay, bên trong đại quân bỗng nhiên đi ra một nữ tử mỹ diễm phong tình vạn chủng, nàng kia dùng âm thanh nũng nịu gọi một tiếng "Tướng quân" có thể khiến xương cốt người rụng rời.

(Phong tình vạn chủng: là hình dung dung mạo dáng người cử chỉ của nữ tử, mỹ lệ động lòng người, giơ tay nhấc chân phát ra phong thái mê người.)

Phó Trù xuống bão câu, một phen ôm nàng ta ngồi xuống ở bên cạnh bàn, thế nhưng nhàn hạ tao nhã mà uống rượu, hoàn toàn đem chiến trường giường cung bạt kiếm này coi như là nơi vui chơi phong hoa tuyệt nguyệt, làm cho các tướng sĩ trên quảng trường đều nghi hoặc, bá quan văn võ lại càng là sờ không đến đầu óc (không hiểu chuyện gì đang xảy ra), bọn họ vốn tưởng rằng Ly Vương đánh tiến vào hoàng cung, Phó tướng quân đã bị bại (thua, thất bại), lại không ngờ cuộc so sống chết của hai người giờ phút này mới vừa bắt đầu.

Trên long ý ở phía trên mấy chục bậc thang kéo dài từ quảng trường đến điện Tuyên Đức, Tông Chính Vô Ưu bộ dáng bất động, trào phúng cười nói: "Tướng quân rất có nhã hứng a!"

Phó Trù hướng hắn nâng ly cười nói: "Bốn tướng là nhìn thấy Ly Vương nhiều ngày vất vả, đặc biệt vì Ly Vương chuẩn bị một trò hay, để Ly Vương mở rộng tầm mắt, cũng có thể thả lỏng thả lỏng gân cốt. Ly Vương không ngại lại đây cùng uống một ly, cùng nhau thưởng thức cảnh xuân như thế nào?" Hắn đối với thị vệ canh giữ ở mép giường giường tay lên, một trong hai gã thị vệ vén lên một bên tấm màn lụa đỏ, tình cảnh trong trướng lụa lập tức hiện ra ở trước mắt mọi người.

Chỉ thấy trên giường lớn khắc hoa, một nữ tử tuyệt sắc như tiên vẩn vẹo thân hình, dưới vạt áo bị xé rách, đùi Ngọc trắng hồng thon dài như ẩn như hiện, một đôi tay mảnh khảnh oánh bạch liều mạng xé rách vạt áo trước ngực, lộ ra da thịt bóng loáng mê người. Đôi mày của nàng nhíu chặt, môi đỏ khẽ hở, hai mắt mê ly thê thương đau đớn, lộ ra thống khổ bị dục vọng tra tấn, ánh mắt chờ đợi khát vọng mong muốn được giảm bớt, nếu là nam nhân nhìn đến tình cảnh này, huyết

mạch đều sôi sục, khó có thể tự kiềm chế.

Tướng sĩ giữa sân bắt đầu xao động bất an, kề đầu ghé tai, nữ nhân đẹp đến như vậy, thật là vưu vật nhân gian. (Vưu vật chỉ người phụ nữ đẹp hiếm thấy). Ngay cả cung tiễn thủ trên cung tường cũng sững sốt, cung tiễn trong tay suýt nữa cầm không được rớt xuống.

Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu chỉ nhìn thẳng Phó Trù, đối với tình cảnh trong trường đỏ kia, căn bản lười nhìn đến một cái, cho nên, hắn không có chấn kinh (sợ hãi) như Cửu hoàng tử hiện giờ.

"A? Tại sao là Li Nguyệt? Thất ca, là Li Nguyệt a!" Cửu hoàng tử sợ hãi kêu.

Tông Chính Vô Ưu nghe vậy chấn động, lập tức đưa mắt nhìn lại, thị lực của bọn họ tất nhiên là hơn người thường, ngay cả khi khoảng cách xa nhau mươi trượng, vẫn như cũ có thể nhìn thấy rõ ràng, huống chi vị trí của hắn vốn là ở chỗ cao. Trong trường lụa đỏ, tấm dung nhan tuyệt sắc được khắc vào đáy lòng khiến sắc mặt Tông Chính Vô Ưu đột nhiên biến đổi lớn, hắn trực giác mà muốn bay vút qua, nhanh chóng dùng quần áo quấn lấy nữ tử đang lộ ra da thịt kia.

Trước nay đều là cơ trí thông minh, nam tử bình tĩnh luôn là ở hết thảy mọi lúc tao ngộ cái nữ tử kia, lý trí dễ dàng bị phá hủy, Cửu hoàng tử không kịp ngăn cản, hắn đã như cơn gió xoáy quần vào bên trong trận doanh của thiết giáp quân.

(tao ngộ: tình cờ gặp gỡ, không định trước)

Bước chân vừa mới rơi xuống đất, người còn chưa đến trước giường, mười hai lưỡi dao sắc bén đồng thời hướng đến nữ tử trên giường, buộc hắn không thể không dừng lại bước chân.

Phó Trù cười nói: "Ly Vương không cần nóng vội như thế, nếu là đặc biệt chuẩn bị riêng cho Ly Vương, tự nhiên sẽ chạy không được."

Tông Chính Vô Ưu đột nhiên quay đầu, lệ quang trong mắt bắn thẳng, lạnh

lẽo vô cùng, nhưng khi hắn nhìn đến Phó Trù tươi cười ôn hòa thong dong, bỗng nhiên bình tĩnh lại, tìm về lý trí, nghi hoặc liền nỗi lên trong lòng. Phó Trù đối với nàng đã thật lòng hắn không phải nhìn không ra, cho dù phải dùng nàng tới kiềm chế hắn, lại như thế nào nở đem nàng biến thành dáng vẻ này, đặt ở trước mặt mười vạn tướng sĩ, nhục nhã như thế?

Tông Chính Vô Ưu trầm xuống ánh mắt, cười lạnh nói: "Tướng quân hào phóng, thế nhưng đem thê tử của mình đặt dưới nơi rõ như ban ngày, để người người thưởng thức. Chí khí khí độ đến bức này, thật sự hi thế hiếm thấy!" Lời nói của hắn mang theo châm chọc, ánh mắt sắc bén. Có lẽ nữ tử trong trường là người khác giả dạng thành nàng, nhưng lấy danh nghĩa của nàng, đối với nàng đã là một loại vũ nhục.

(Khí độ: chỉ lòng dạ rộng lượng hay hẹp hòi của một người)

Phó Trù tay nắm cái ly nhè nhẹ run lên, đột nhiên ôm sát nữ tử mỹ diễm trong lòng ngực, phảng phất như đang hướng người khác chứng minh hắn đối với nữ nhân trên giường không để bụng. Đem ly rượu đưa đến bên môi mỹ nhân, mỹ nhân cười duyên uống cạn, hắn ở trên môi mỹ nhân không đúng đắn xoa xoa một phen, cười nhạo nói: "Thê tử? Nàng ta, loại nữ nhân như vậy, cũng xứng làm thê tử của bốn tướng? Bốn tướng một năm này, chính là một lần cũng chưa từng chạm qua nàng. Bốn tướng sở dĩ ẩn nhẫn đến nay, chỉ vì chờ đợi hôm nay, rửa mối nhục xưa, để tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy, hiểu biết về nữ nhân của Ly Vương là phong tư trác thế cỡ nào!" Mặc dù hắn nói đến khó nghe như vậy, nhưng trong lòng vẫn là đau đớn ê ẩm. Nếu như Dung Nhạc biết việc này, không biết sẽ hận hắn đến như thế nào?

(Phong tư trác thế: Hình dung thân thể nữ tử nhu mỹ đầy đặn động lòng người.)

Nữ tử trên giường bị Tiêu Hồn Tán tra tấn đến hận không thể lập tức chết đi, nghe vậy bi thảm nở nụ cười, Phó Trù, Phó Trù, thì ra đây mới là thật lòng của hắn. Nàng bỗng nhiên rất muốn cười to, giương miệng, lại cười không ra tiếng.

Có lẽ từng dự đoán qua Phó Trù sẽ lợi dụng nàng đồi phó Tông Chính Vô Ưu, nhưng tuyệt đối không nghĩ đến, sẽ là loại thủ đoạn này. Thì ra Phó Trù chưa bao giờ từng chân chính yêu nàng, hắn đối tốt với nàng, đều là vì muốn lưu lại nàng, khiến nàng an tâm mà ở bên người hắn, mặc hắn lợi dụng, chờ đợi thời cơ chín mùi, đem những khuất nhục mà nàng mang cho hắn đòi lại gấp bội! Cuộc đời của nàng thật là buồn cười! Từ vị hôn phu ở kiếp trước, đến Tông Chính Vô Ưu của thế giới này, lại đến hoàng huynh, rồi mới là Phó Trù, bọn họ đều ở thời điểm mấu chốt nhất, cho nàng một đao chí mạng, đem tim nàng chém thành từng mảnh nhỏ!

Trong cơ thể được tính hung mãnh đang thiêu đốt cấp tốc, phá hủy lý trí của nàng, bức bách nàng làm ra sự tình sẽ khiến mình xấu hổ và tức giận đến chết, nàng liều mạng mà giãy giụa, dùng tất cả ý chí của nàng đi chống cự sự tấn công xâm nhập của dược lực (dược tính), nhưng mà, vẫn là vô lực như vậy, cho dù muốn dùng phương thức thương tổn chính mình để đánh thức càng nhiều lý trí cũng không thể làm được. Nàng giờ khắc này, giống như miếng thịt trên cái thớt gỗ, tùy người cắt lấy hay bỏ.

"Đê tiện!" Tông Chính Vô Ưu nheo lại mắt phượng, ép mình đè nén kiềm chế phần nộ ở đáy lòng, sắc mặt bình tĩnh mà nhìn Phó Trù ôm nữ nhân, biểu tình thập phần hưởng thụ, nghe tựa như bình đạm nói: "Ngươi cho rằng bốn vương sẽ tin? Bốn vương biết Thiên Thủ môn của các ngươi thuật dịch dung rất cao siêu, đủ có thể lấy giả thành thật, đừng nói bốn vương không tin, cho dù bốn vương tin, trước hết nàng cũng là thê tử mà ngươi Phó đại tướng quân cưới hỏi đàng hoàng, sau đó lại là hòa thân công chúa Khải Vân quốc, bốn vương cùng nàng bất quá chỉ là một đêm phong lưu, sớm đã tan thành mây khói, ngươi còn trông cậy vào bốn vương vì nàng hướng ngươi cúi đầu xứng hàng (nhận thua)?"

Bốn chữ "Tan thành mây khói" truyền tới tai nữ tử trên giường, nàng cũng không biết là nên cao hứng (vui vẻ) hay là thương tâm.

Ánh mắt Phó Trù biến đổi, trong miệng lại cười nói: "Phải không? Quả thực tan thành mây khói? Đã là tan thành mây khói, ngày đó biết được nàng ở hồ

Thanh Lương gấp nạt, Ly Vương hà tất phải cấp tốc chạy đến cứu giúp? Trên bữa tiệc tuyển phi thấy nàng bị thương, ngươi lại vì sao so với bốn tướng còn muốn khẩn trương hơn? Vì muốn giúp nàng, đem tín vật tối cao của Vô Ân lâu giao đến tay nàng..... Nga, còn có Thất Tuyệt thảo..... Đó là thứ cuối cùng mà Vân Quý phi để lại cho ngươi đi?" Hắn nhường mày nhìn Tông Chính Vô Ưu, kia biểu tình rõ ràng đang nói: "Ngươi nói ngươi không thèm để ý đến nàng, bốn tướng một vạn cái không tin."

Tông Chính Vô Ưu ấn đường nhíu lại, song quyền nắm chặt trong tay áo, Phó Trù, thế nhưng sớm đã đem tâm hồn thí thám đến rõ ràng rành mạch.

(Thí thám: thử nghiệm + dò xét)

Phó Trù lại nói: "Đúng rồi, bốn tướng còn không có nói cho Ly Vương biết, nàng phục (uống) Tiêu Hồn tán, nếu một canh giờ không giải độc, chỉ sợ nàng cũng chỉ có thể hương tiêu ngọc vẫn. Đáng tiếc người đẹp như vậy, nếu không bị ngươi chạm qua, nói không chừng bốn tướng còn có vài phần hứng thú. Bất quá, cũng không sao, ngươi nếu không muốn, nơi này nhiều nam nhân như vậy, hắn là sẽ có rất nhiều người nguyện ý cống hiến sức lực..... Dương nhiên, cho dù những người này toàn lên... cũng giải không được được tính của Tiêu Hồn tán, trừ phi, Dịch tâm kinh của Ly Vương! Thương trên người Ly Vương hắn là chưa khỏi hắn, lúc này làm loại động tác kịch liệt này, còn muốn ở thời điểm mấu chốt khống chế được chính mình cùng sử dụng nội lực trợ giúp nàng đuổi độc, cứ như vậy, Ly Vương có thể hay không xuống được giường cũng thật khó nói. Bốn tướng, cũng thay ngươi lo lắng!"

Chiêu này không thể nói không độc!

"Ngươi!"

Vừa nghe đến ba chữ Tiêu Hồn tán, Tông Chính Vô Ưu trợn hai mắt, trong đầu đột nhiên xuất hiện một màn thảm thiết mười bốn năm trước. Hắn đột nhiên một chưởng đập lên trên bàn, cắn răng giận dữ nói: "Ngươi, thế nhưng đối với

nàng dùng Tiêu Hồn tán?"

Cái bàn kia chịu không nổi một chưởng của hắn, khung gỗ tứ tán (tan tác bốn phương), uế oái trên mặt đất, Phó Trù tựa sờm đoán được, một phen đoạt lấy bầu rượu trắng trên bàn, mục mang cảnh cáo nói: "Ly Vương ngàn vạn đừng nóng giận, bầu rượu này có thuốc dẫn giải Tiêu Hồn tán, nếu không cẩn thận bị bể nát, cho dù ngươi muốn cứu người, cũng khó."

Tông Chính Vô Ưu nheo lại mắt phượng, trong mắt hàn quang cự thịnh, lạnh lùng nói: "Phó Trù, ngươi tin hay không, chỉ cần một câu của bốn vương, ngươi, cùng thiết giáp quân của ngươi, hôm nay một người cũng đi không ra cửa cung này."

Phó Trù nói: "Tin. Bốn tướng đương nhiên là tin! Người của Vô Ân lâu, lấy một địch trăm, bốn tướng đã thấy qua, hơn nữa còn thêm năm vạn cấm vệ quân, ngoài cửa thành còn có tám vạn đại quân Giang Nam, nếu thật đánh nhau, bốn tướng đóng giữ kinh thành mười ba vạn quân thiết giáp có lẽ không phải là đối thủ, nhưng mà, bốn tướng có nàng trong tay, nếu Ly Vương muốn cho nàng chết, cứ việc hạ lệnh."

"Ngươi! Hừ!" Tông Chính Vô Ưu hừ lạnh một tiếng, gắt gao nhìn thẳng đôi mắt Phó Trù, trầm giọng nói: "Mấy ngày trước, ở dưới vực sâu của khu vực săn bắn, nàng chính miệng nói với bốn vương, về sau, phàm là chuyện của nàng, đều có phu quân nàng làm chủ, kêu bốn vương chở lại quản chuyện của người khác, để tránh làm đầu đề câu chuyện của người. Nếu như thế, vậy nàng sống hay chết, cùng bốn vương có quan hệ gì đâu?"

Phó Trù ngẩn ra, trực giác mà đẩy ra nữ tử đang dựa ở trong ngực, đứng dậy hỏi: "Nàng thật nói như vậy?"

Tông Chính Vô Ưu hơi câu khép môi, quả nhiên Phó Trù vẫn là để ý đến nàng. Hắn cười nói: "Bằng không, ngươi cho rằng bốn vương sẽ để nàng hồi phủ Tướng quân?"

Phó Trù mày nhăn lại, trầm xuống âm thanh nói: "Ai nói nàng là hối phủ Tướng quân? Nếu không phải bốn tướng canh giữ ở ngoài thành Tây giao trước tiên, chỉ sợ nàng sớm đã rời xa kinh thành, không biết thân ở nơi nào." Nghĩ đến nàng thế nhưng muốn rời hắn mà đi, trong lòng Phó Trù vừa đau lại vừa giận, bầu rượu trắng thanh hoa trong tay bị xiết chặt muốn chết, xém chút vỡ vụn.

Tông Chính Vô Ưu lại là sững sốt, trực giác nói: "Không có khả năng! Nàng nói rất rõ ràng với bốn vương, nàng phải về phủ Tướng quân! Kêu bốn vương ngày sau, chớ lại xen vào việc người khác." Lúc ấy, trong lòng hắn đau giận đan xen, sợ lại ở lâu một lát liền sẽ làm ra chuyện khiến chính mình hối hận cả đời, cho nên mới bỏ nàng mà đi. Nhưng nàng thế nhưng không phải về phủ Tướng quân? Chẳng lẽ.....

Ánh mắt hắn đột nhiên sáng ngời, cùng lúc đó, ánh mắt Phó Trù lại là nặng nề u ám, không hề bình tĩnh, âm thanh đau thương nói: "Nàng là sợ chính mình liên lụy người! Nàng từng dùng tín nhiệm của nàng, đổi lấy lời hứa của bốn tướng không lợi dụng nàng tới kiềm chế người! Từ đầu đến cuối, trong lòng nàng..... Vẫn là chỉ có người Tông Chính Vô Ưu!"

Lòng Tông Chính Vô Ưu run rẩy kịch liệt, tuy rằng hoài nghi nữ tử trên giường là người khác giả dạng, nhưng vẫn là theo ý thức mà quay đầu lại đi nhìn xem, vừa lúc nhìn thấy nữ tử hoảng loạn mà nhắm mắt lại. Mạn Yêu không muốn để hắn nhìn thấy trong mắt nàng lộ ra khát vọng mãnh liệt cùng với tuyệt vọng và bi ai che dấu ở đáy mắt, nhưng liền ở trong khoảnh khắc nàng nhắm mắt lại kia, Tông Chính Vô Ưu cảm nhận được rõ ràng mâu thuẫn cùng giãy giụa phát ra từ đáy lòng nữ tử, đáy lòng hắn rung mạnh, hắn không dám tin tưởng mà trợn to đồng tử, là nàng! Nữ tử này..... Thế nhưng thật sự là nàng! Là A Mạn của hắn.

Ý thức này khiến hắn mất hết lý trí, một cái động thân, ở trước khi mọi người còn chưa có tới kịp phản ứng, đoạt lấy thanh kiếm của trong tay một binh sĩ sau lưng, chỉ thăng tim Phó Trù.

"Bốn vương giết chết ngươi!"

Ánh mắt Phó Trù biến đổi, đẩy nữ nhân trong lòng ngực ra, cơ hồ đồng thời cũng rút ra một khát thanh kiếm khác, nhanh chóng vô cùng, nghênh nhện đánh nhau.

"Bốn tướng cũng rất muốn giết chết ngươi!"

Một tiếng tranh chói tai vang lớn, hàn quang đại thịnh, âm thanh mãnh liệt sắc bén rách phá khung thương (trời), kim loại thiết khí cứng rắn đâm ra kịch liệt hỏa hoa, vẩy ra khắp nơi, kích động sát khí đầy trời.

Các tướng sĩ chung quanh thấy chủ soái hai phuơng thế nhưng lại động tay như vậy, đều là sững sốt, đồng thời chuẩn bị động tác. Phó Trù cùng Tông Chính Vô Ưu cùng lúc giơ tay ngăn lại, quảng trường rộng lớn lại khôi phục yên tĩnh hít thở không thông, tâm mỗi người đều treo lơ lửng, đặc biệt là người ngựa bên kia của Ly Vương, thấy chủ soái mình ở bên trong trận doanh quân địch, càng là nắm chặt vũ khí trong tay, chuẩn bị tùy thời xông lên.

Cửu hoàng tử chau mày, sắc mặt ngưng trọng chưa bao giờ từng có, sự tình mà hắn lo lắng nhất từ trước cho tới nay, rốt cuộc cũng muốn xảy ra rồi! Nhưng hắn đứng ở trên đài cao, không có đi qua, hắn biết, một khi liên quan tới Li Nguyệt, bất luận là kẻ nào cũng ngăn không được Thất ca của hắn. Hắn có thể làm, chính là chờ ở nơi này, an tĩnh xem diễn biến.

Không có người nào gặp qua dáng vẻ như hiện nay của Tông Chính Vô Ưu, hắn phẫn nộ mà trừng mắt với Phó Trù, hai hàng lông mày nhíu chặt, trong mắt cơ hồ muốn phun ra lửa, hắn cho rằng Phó Trù là vì làm hắn tin tưởng nữ tử trong trường là A Mạn, mới nói ra những cái đó, thì ra không phải!

Tông Chính Vô Ưu lại mở miệng, âm thanh nặng nề nói: "Ngươi có biết, mấy ngày trước, nàng vì ngươi, thế nhưng buông kiêu ngạo của mình cầu bốn vương sau khi thắng thả cho ngươi một con ngựa.....Chỉ bằng ngươi, cũng xứng để nàng buông kiêu ngạo?! Ngươi lại đối đãi với nàng như thế! Ngươi kêu nàng sao

mà chịu đựng được? Người cũng coi như là một nam nhân? Vì quyền lợi, cùu hận, giãm đạp giày xéo người mà mình yêu thương. Cũng sẽ có một ngày nào đó, người sẽ hối hận! Bốn vương chờ ngày đó, xem người đau đớn muốn chết!"

Không ai có thể ở sau khi lợi dụng nàng, toàn thân mà lui, hắn không thể,
Phó Trù cũng không thể.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Nhất Thuấn Bạch Đầu (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Trong lòng Phó Trù run rẩy dữ dội, theo ý thức mà hướng vào trong trướng liếc mắt nhìn một cái, liền trông thấy khói mắt nhăm chặt của nữ tử trượt ra một dòng thanh lệ, hắn chợt thấy trong lòng đau xót, bỗng nhiên lại sinh ra một loại ảo giác, hình như cái nữ tử kia chính là Dung Nhạc.

Hắn vội vàng thu liễm tâm thần (tâm tình, tinh thần), nói cho chính mình biết, đó là Ngân Hương, là Ngân Hương một nữ nhân đáng ghét chết tiệt lừa gạt hắn phản bội hắn, vì thế, hắn lại có thể cười ra, nhàn nhạt nói: "Từ xưa đến nay người làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, chỉ cần đạt thành mục đích, dùng loại thủ đoạn nào, ta cũng không để ý. Còn về nữ nhân, trong thiên hạ, có rất nhiều! Ta không cần bất luận kẻ nào vì ta cầu tình, giữa ngươi và ta, cái người thua kia, sẽ chỉ là ngươi —— Tông Chính Vô Ưu! Như thế nào? Người rốt cuộc muốn cứu? Hay là không muốn cứu?"

Hắn đưa mắt ra hiệu cho thị vệ áo xanh, một người thị vệ hiểu ý, một kiếm khiếu ra vật áo bị xé rách, đôi chân tinh tế oánh bạch liền toàn bộ lộ ra. Ngay cả khi không phải là người của niêm đại có tư tưởng bảo thủ này, nhưng trước mặt mười vạn người, đây cũng là loại sỉ nhục cực lớn!

Nữ tử trên giường không biết lấy đâu ra sức lực, đột nhiên duỗi tay bắt lấy chuôi kiếm, hướng tới tim mình hung hăng đâm xuống.

Giờ khắc này, tâm nguyện lớn nhất của nàng chính là chết. Nhưng mà, ông trời lại không thành toàn cho nàng, sức lực của nàng cản bản không đủ, chuôi kiếm chưa chạm đến ngực, đã bị người cầm kiếm đoạt đi, ở lòng bàn tay mảnh khảnh của nàng lưu lại hai vết máu thật sâu.

"A Mạn!" Tông Chính Vô Ưu nhìn thấy khoảnh khắc nàng tìm đến cái chết,

tim đập đình trệ, không chịu khống chế mà hướng tới nàng lướt qua, ở trong lúc mười mấy tên thủ vệ áo xanh đang sững sốt, hắn đã đem bọn họ toàn bộ đánh bay, trưởng lụa đỏ được vén lên lại rũ xuống, hắn bay nhanh tới cởi áo ngoài gắt gao bao bọc lấy da thịt lộ ra của nàng, lại nắm lấy lòng bàn tay máu tươi đang tràn ra tứ tán, ánh mắt vỡ vụn.

Lòng bàn tay đau nhức khiến thần trí của nữ tử trên giường hơi rõ ràng một chút. Nàng gắt gao cắn môi, mở to mắt trông thấy trong mắt Tông Chính Vô Ưu mãnh liệt hối hận cùng tự trách, hắn là đang hối hận lúc trước không nên cự hôn, lại càng không nên lợi dụng nàng, hắn đang tự trách ngày đó không nên đồng ý để nàng hồi phủ Tướng quân. Nàng sao lại chưa từng không hối không hận, nếu lúc trước nàng không kiêu ngạo như vậy, hết thảy mọi chuyện đều sẽ không phát sinh! Nếu hắn hỏi lại nàng có từng hối hận, nàng không còn có thể đối với hắn nói ra ba chữ "không hối hận".

Lợi dụng phản bội một lần lại một lần, thương tổn khắc cốt một lần lại một lần, chính là đem hận ý nùng liệt khám sâu trong đáy lòng của một nữ tử đậm nhiên bình tĩnh.

Nàng muốn cầu xin hắn giết chết nàng, lại không có sức lực há mồm, cố họng như cũ phát không ra bất luận âm thanh gì, nàng chỉ có thể dùng ánh mắt nôn nóng vạn phần hướng hắn truyền đạt khẩn cầu trong lòng nàng: "Giết ta! Cầu xin ngươi.....hãy giết chết ta! Vô Ưu, ta cầu xin ngươi!"

Tông Chính Vô Ưu một tay đem nữ tử mà hắn yêu thương gắt gao ôm vào trong ngực. Nhìn bộ dáng sốt ruột thống khổ của nàng, liều mình mở miệng muốn nói cái gì lại nói không nên lời, gân xanh trên trán hắn nổi lên, nhíu mày vội vàng hỏi: "A Mạn, Nàng muốn nói cái gì? Ta tại sao không nghe thấy âm thanh của nàng?"

Phó Trù mắt nhìn thấy biểu tình đau lòng mà nôn nóng của Tông Chính Vô Ưu, xoay người ngồi vào bên cạnh bàn, đưa lưng về phía bọn họ, bưng lên ly rượu, ôn hòa tươi cười phá lệ tàn nhẫn, nói: "Nàng nói không nên lời, ngươi tự

nhiên nghe không thấy."

Tông Chính Vô Ưu thân hình chấn động, quay đầu lại lạnh lùng hỏi: "Lời này của ngươi là có ý tứ gì?"

Phó Trù nói: "Ly Vương cơ trí, như thế nào lại nghe không rõ?"

Tông Chính Vô Ưu ánh mắt đau đớn kịch liệt, tan nát cõi lòng, hắt kinh ngạc mà quay đầu lại, nhìn nữ tử cực kỳ suy yếu trong lòng ngực, đau lòng nói không ra lời.

"Không cần, không cần khuất nhục như vậy, ta chỉ cầu được chết mà thôi! Không liên lụy ngươi, cũng giải thoát chính ta!" Mạn Yêu mở miệng, nhưng âm thanh không thể phát ra, cổ họng đau đớn. Nàng đã là một cái người câm, lại gấp nhục nhã như vậy, nếu lại liên lụy đến Vô Ưu có bất trắc gì, nàng sống còn có ý nghĩa gì? Nàng chỉ hy vọng thông qua hành vi của nàng, khiến hắn hiểu rõ tâm ý của nàng. Dùng ánh mắt đối với hắn nói: "Lòng ta đã định, nếu ngươi yêu ta, thì thỉnh ngươi đừng cứu ta, hãy giết chết ta."

Đồng tử của Tông Chính Vô Ưu thu nhỏ lại, nhìn hiểu ý tứ của nàng, lắc đầu bi thảm nói: "Không! A Mạn, nàng thật tàn nhẫn!"

Không có khả năng! Đừng nói là tự tay giết nàng, ngay cả khi chỉ là nhìn nàng chết, hắn cũng tuyệt đối làm không được. Loại chuyện này, hắn chỉ là nghĩ tới thôi liền giống như vạn tiễn xuyên tâm.

"A Mạn, A Mạn", thực xin lỗi, là ta không tốt, là ta không tốt! Là ta không nên đáp ứng để nàng hồi phủ Tướng quân, ta như thế nào lại có thể bởi vì nàng tin tưởng hắn mà cho rằng hắn sẽ không thương tổn nàng! A Mạn...Đều là ta sai!" Hắn rất hối hận, lúc ở ngoài động nham thạch, hắn nên mạnh mẽ đem nàng mang đi, chẳng sợ nàng sẽ hận hắn cả đời, cũng tốt hơn loại tra tấn này.

Phó Trù nghe thấy sắc mặt hơi động, nếu như hắn giờ phút này chịu quay đầu lại nhìn một cái, có lẽ tương lai của hắn còn không đến nỗi có nhiều hối hận

cùng tiếc nuối như vậy.

Mạn yêu chổng đỡ một chút ý thức cuối cùng, nỗ lực nâng lên tay muốn vuốt phẳng lòng ngực đang pháp phồng kịch liệt của Tông Chính Vô Ưu, nhưng tay còn chưa nâng lên, người đã ngất đi.

Tông Chính Vô Ưu kinh hãi, vội duỗi tay đi thăm mạch tượng nàng, còn tốt, chỉ là ngất đi. Hắn gắt gao ôm chặt nàng, một nữ tử tốt đẹp như thế, Phó Trù thế nhưng tàn nhẫn đối đãi nàng như thế, thật là súc sinh! Hắn tiếng nói khàn khàn đau kịch liệt, kia ung nhọt mãnh liệt đục khoét trong tim hắn sinh sôi bức hắn phun ra một ngụm máu, bắn lên trên da thịt trắng trẻo của nàng, quyến rũ mà chóい mắt.

Giờ khắc này, hắn ngạo khí đầy người, đều mẩt dần đi, hai mẩt tà vọng như Diêm La địa ngục, mẩt đi hết thảy quang hoa, chỉ còn lại một mảnh tro tàn.

"Phó Trù, coi như ngươi lợi hại. Ngươi muốn cái gì, đều cầm đi. Cả mạng của bốn vương, đều cầm đi cũng không sao. Chỉ cần ngươi giao thuốc giải ra."

Phó Trù sững sốt quay đầu lại trông thấy nữ tử nhắm chặt hai mẩt trong lòng ngực Tông Chính Vô Ưu, hắn bỗng nhiên cảm thấy, ở một phương diện nào đó, hắn thật sự không thể cùng Tông Chính Vô Ưu đánh đồng, cho nên Dung Nhạc, ngươi nàng yêu sẽ chỉ là Tông Chính Vô Ưu. Ngay sau đó hắn tựa hồ thật vui vẻ khi nhìn thấy biểu tình của Tông Chính Vô Ưu như vậy, tay cầm bầu rượu trắng giơ ra, không khỏi nhường mày cười nói: "Ly vương rốt cuộc chịu không nổi nữa? Muốn Hợp Hoan tán?"

Tông Chính Vô Ưu buông nữ tử trong lòng ngực ra, đứng lên, đi tiếp lấy bầu rượu trắng trong tay Phó Trù. Phó trù lại đột nhiên thu hồi tay, cười nói: "Ngươi muốn Hợp Hoan tán? Có thể. Đầu hàng đi! Ở trước mặt những tướng sĩ tôn kính ngươi như thiên thần, hướng bốn tướng đầu hàng, bốn tướng lập tức liền cho ngươi Hợp Hoan tán. Bằng không, chỉ cần bốn tướng buông lỏng tay, Hợp Hoan tán...liền không còn nữa, đến lúc đó, cho dù Đại La thần tiên hạ phàm, cũng cứu

không được nữ nhân mà người yêu quý. Như thế nào?"

Phó Trù nói xong, làm bộ muốn buông bầu rượu trắng thanh hoa có cho vào
Hợp Hoan tán trong tay ra.

Tông Chính Vô Ưu thân thể run lên, không chút do dự ném kiếm xuống mặt đất. Vũ khí sắc bén nện ở trên nền gạch lạnh cứng, leng keng một tiếng, tựa như bởi vì người nam nhân luôn cuồng ngạo tự phụ này vứt bỏ tôn nghiêm cùng kiêu ngạo mà rên rỉ.

"Thất ca! Người điên rồi!" Cửu hoàng tử kinh hoàng kêu to.

Phó Trù lại nói: "Như vậy không đủ. Bốn tướng muôn nghe chính miệng người nói: Người đâu hàng! Còn muốn cho mỗi người tại quảng trường này đều chính tai nghe thấy, nếu có một người không nghe thấy, người cứ chờ, nhặt xác nàng." Hắn chính là muôn Tông Chính Vô Ưu làm trò trước mặt mọi người, hướng hắn nhận thua, hắn muốn đem tôn nghiêm của Tông Chính Vô Ưu đạp dưới lòng bàn chân, đây là tâm nguyện nhiều năm qua của hắn.

Phó Trù lạnh lùng nói, tiếng nói ủ dột, ánh mắt âm ngoan, khiến tất cả mọi người chung quanh đều sững sốt, đây là lần đầu tiên, Phó đại tướng quân ôn hòa tuấn nhã, rút đi ngụy trang, đem một mặt khác hung ác nham hiểm của hắn hiện ra không hề giữ lại ở trước mắt mọi người.

Tông Chính Vô Ưu song quyền nắm lại thật chặt, khớp xương ca ca rung động, trong lòng hận giận đan xen, trên mặt đột nhiên trầm định xuống, mặt vô biểu tình mà quét mắt một cái nhìn mấy vạn nhân mã ở bốn phía quảng trường, những người đó là tướng sĩ cùng thuộc hạ đem hắn coi như là một vị thần, cùng với đệ đệ đem hắn coi như là tín ngưỡng, mà phía sau, là tình yêu chân thành duy nhất trong cuộc đời này của hắn, có lẽ nàng đã không yêu hắn, nhưng hắn vẫn là không thể làm được, trơ mắt nhìn nàng chịu nhục, bỏ mặc nàng.

Hít sâu một hơi, hắn ngoài đầu nhìn lại nàng, bi thương cười, ngửa đầu lớn tiếng nói: "Bốn vương..... Hàng!"

Một chữ "Hàng", đem sự sỉ nhục xóa tan từ đây lạc ấn (ấn dấu) ở trong sinh mệnh của người nam nhân thiên chi kiêu tử này, ngậm máu nuốt xuống, có hận không hối. Thì ra, giang sơn, quyền lợi, tôn nghiêm..... Ở trong lòng hắn, đều so ra không bằng một mình nàng.

(thiên chi kiêu tử: con cưng của trời)

(có hận không hối: có căm hận nhưng không hối tiếc)

Mọi thứ đều yên tĩnh, bốn phía không có âm thanh.

Trước nay không ai có thể dự đoán được, Tông Chính Vô Ưu một nam nhân cuồng vọng tự phụ như vậy, cũng có một ngày thế nhưng sẽ hướng người xứng hàng (đầu hàng nhận thua). Hắn có lẽ không thèm để ý ngôi vị hoàng đế, có lẽ cũng không theo đuổi danh lợi, nhưng cuồng vọng cùng kiêu ngạo trong tính cách hắn, từ trước đến nay không người nào có thể hủy, nhưng mà hôm nay, hắn thế nhưng đối với người cui đầu xứng hàng! Vì một nữ nhân!

Tươi cười trên mặt Phó Trù một chút một chút biến mất, hắn chờ đợi ngày này, đợi hai mươi mốt năm! Trước mắt xẹt qua một màn đã từng chính mắt nhìn thấy, trong cung Sâm Diêm máu thịt bay tung tóe móc câu đâm xuyên cốt, lửa lớn ngập trời căn nuốt núi sông che đầy nhật nguyệt, trong lửa lớn nữ tử thê lương kêu thảm thiết, cõi lòng tan nát ngoài đầu nhìn lại, nói với hắn: Trù nhi, phải sống sót. Thay mẫu thân báo thù!

Báo thù.....

Phó Trù đột nhiên ngửa đầu cười to vài tiếng, sau đó quay đầu nhìn cẩm vê quân ở bốn phía, khoanh tay lớn tiếng nói: "Đều thấy được chứ? Đây là chủ tử mà các ngươi vứt bỏ gia đình phản bội quốc gia không màng tất cả cũng muốn nguyện trung thành! Hắn vì một nữ nhân mà chịu hàng, vứt bỏ các ngươi, người như vậy, cǎn bản không đáng để cho các ngươi vì hắn mà vứt đầu bỏ mạng, phơi nhiệt huyết, bỏ cha mẹ vợ con già trẻ không lo! Vốn tội phản quốc giết không tha, nhưng niệm tình các đều từng trung thành bảo hộ qua Hoàng đế bệ hạ, hôm

nay, bốn tướng chấp nhận võng khai một mặt, chỉ cần các ngươi buông binh khí, bốn tướng sẽ bỏ qua chuyện cũ, cũng đem các ngươi xếp vào trong đội quân thiết giáp, ngày sau cùng nhau bảo vệ quốc gia."

Âm thanh hắn to lớn vang dội, câu chữ leng keng, làm cho năm vạn cấm vệ quân đầu hàng Ly Vương mà hoảng loạn xao động dần dần an tĩnh lại, sau đó binh khí rơi xuống đất, leng keng có tiếng, một người quăng kiếm, mọi người theo sát sau đó, bất quá chỉ một lát sau, mấy vạn đại quân đều buông vũ khí, quỳ sát đất xứng hàng. Chỉ có Hướng thống lĩnh cùng hơn ngàn người huyền y theo Ly Vương tiến cung còn vững vàng đứng tại đó.

Tông Chính Vô Ưu nghe những tiếng binh khí đó rơi xuống đất, cũng không có phản ứng gì.

Cửu hoàng tử lúc này mới tỉnh thẩn lại, chạy như bay mà xuống, vội vàng bắt lấy cánh tay Tông Chính Vô Ưu, kêu lên: "Thất ca, huynh thật sự điên rồi! Cùng lăm thì chúng ta đem Li Nguyệt đoạt lại đi, cũng không cần đầu hàng hắn a!"

Đoạt? Đoạt như thế nào? Đừng nói là hắn (TCVU) hiện tại trong tay không có Hợp Hoan tán, cho dù có được trong tay, nếu muốn mang A Mạn rời đi nơi này, Phó Trù tất sẽ tìm mọi cách ngăn trở, kéo dài thời gian, hắn có thể chờ, nhưng Tiêu Hồn tán lại không thể chờ. Tông Chính Vô Ưu ngưng mi cười lạnh, không ai so với hắn càng hiểu biết về độc tính của Tiêu Hồn tán, là loại mị độc chí âm ở trên đời này, phàm nữ tử trúng mị độc này, tất phải cùng nam tử uống Hợp Hoan tán âm dương giao hợp mới có thể giảm bớt thống khổ, lại cũng không thể như vậy mà giải độc, chỉ có nam tử tuyệt học Dịch tâm kinh, ở thời điểm mẫu chốt nhất dùng nội lực bảo vệ nữ tử tâm mạch cùng lúc bài trừ độc tố mới có thể. Nói vậy tựa hồ cũng không đáng sợ, nhưng mà, chỗ đáng sợ là, trên người nam tử mới vừa dùng Hợp Hoan tán. Dược tính của Hợp Hoan tán bá đạo vô cùng, một khi đã dùng, thâm nhiễm lên thân thể nữ tử liền sẽ mất đi lý trí, chỉ biết điên cuồng đòi lấy khiến nữ tử đến chết mới thôi. Vì thế trúng Tiêu Hồn tán, không ai có thể sống sót, trừ phi nam tử dùng Hợp Hoan tán, có được ý chí siêu cường, có thể ở thời điểm mẫu chốt nhất tỉnh táo lại.

"Lão Cửu, ngươi trở về đi." Hắn nhíu mày trầm mặc, lạnh lùng phân phó.

Cửu hoàng tử kháng nghị kêu lên: "Thất ca!"

"Kêu ngươi trở về." Tông Chính Vô Ưu rõ ràng đã nỗi giận, Cửu hoàng tử lúc này đây lại không có nghe lời, cố chấp đến giống như đứa trẻ, con mắt đã đỏ kêu lên: "Đệ không quay về. Đệ không thể để huynh đầu hàng hắn, càng không thể nhìn Thất ca huynh bị hắn khinh nhục (khinh thường sĩ nhục) như vậy, Thất ca, huynh dám đầu hàng, đệ liền giết Li Nguyệt!"

Tông Chính Vô Ưu nghiêng mắt nhìn hắn (Cửu HT), lại nhìn về phía nữ tử trên giường: "Lão Cửu, trở về chỗ của ngươi đi, ngươi nếu là còn nhận ta là ca ca của ngươi, sau này, giúp ta chiêu cỗ nàng!"

Cửu hoàng tử bị đau thương trong mắt Tông Chính Vô Ưu làm cho kinh sợ, trong lòng có dự cảm không tốt, hắn giận dỗi mà quay đầu đi: "Vì sao phải là đệ giúp huynh chiêu cỗ nàng? Nàng hại huynh, đệ mới mặc kệ nàng, muốn chiêu cỗ chính huynh đi chiêu cỗ đi."

Tông Chính Vô Ưu không còn tâm trí mà để ý đến hắn, "Lãnh Viêm, đưa Cửu hoàng tử hồi phủ."

Lãnh Viêm hơi chút do dự, gương mặt luôn luôn như đầu gỗ ẩn ẩn vẻ mặt lo lắng, nhưng vẫn là nghe theo mệnh lệnh, kéo Cửu hoàng tử liền rời đi.

"Thất ca, đệ không đi!" Cửu hoàng tử ảo não kêu to, nhưng hắn tránh không qua Lãnh Viêm.

Phó Trù trào phúng cười nói: "Quả nhiên là huynh đệ tình thâm, khiến người không khỏi hâm mộ!"

Tông Chính Vô Ưu nói: "Tâm tính của hắn như hài tử, cùng ngươi không có thâm cừu đại hận, tin tưởng ngươi hắn là sẽ không có lòng dạ hẹp hòi làm khó dễ hắn!"

Phó Trù cười một tiếng, không tỏ ý kiến.

Tông Chính Vô Ưu mặt vô biểu tình, nói: "Lời ngươi nói, bốn vương đã làm được rồi. Giải được đưa cho ta."

Phó Trù cười nói: "Tự nhiên. Chẳng qua, ngươi luôn luôn kiêu ngạo cuồng vọng, không bao giờ đem bất luận kẻ nào để vào mắt, hôm nay, ngươi cũng không thể không hướng bốn tướng cúi đầu xưng thần, bốn tướng muôn ngươi nhớ kỹ, ngươi là bại tướng dưới tay của ta, hôm nay là như vậy, về sau vĩnh viễn cũng là như vậy! Bầu mĩ túu này, bốn tướng thưởng ngươi, hảo hảo hưởng dụng đi thôi. Ngươi yên tâm, từ hôm nay về sau, nếu nàng có thể sống sót, ta sẽ giải ách độc (độc cảm) cho nàng, đối xử tử tế với nàng."

Tiếp nhận bầu rượu trắng Phó Trù đưa qua, trong bầu không phải độc được xuyên ruột, lại so với độc được xuyên ruột càng thêm đáng sợ ngàn vạn lần. Tông Chính Vô Ưu cười lạnh một tiếng, thời điểm ngang cổ uống Hợp Hoan tán, dưới đáy lòng hắn nói với chính mình:

"Phó Trù, nếu ta cùng A Mạn may mắn còn có thể sống sót, sự sỉ nhục hôm nay, rồi cũng có một ngày, cả vốn lẫn lời, ta sẽ khiến ngươi hoàn trả gấp trăm ngàn lần."

Thị vệ chung quanh lui ra, trưởng lụa đỗ hợp lại, đã từng là thiên chi kiêu tử kiêu ngạo vô cùng, ở trước mặt mười mấy vạn tướng sĩ, cách trùng trùng màn lụa, cởi áo tháo thắt lưng, vì cứu nữ tử mình yêu quý, không tiếc từ bỏ giang sơn, từ bỏ tôn nghiêm, làm người trình diễn một vở xuân cung sống. Cảm giác nhục nhã cực độ ở trong lòng tùy ý khuếch trương lan tràn, khiến trong lòng hắn nôn ra máu, lại chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Ngón tay thon dài tái nhợt như giấy, nhẹ nhàng run rẩy, khuôn mặt tuấn mỹ như tiên không hề có huyết sắc, ác mộng tra tấn hắn mười mấy năm, hiện giờ thế nhưng do hắn tự mình trình diễn! Bỗng nhiên nghĩ tới người kia (Lâm Thiên hoàng) làm hắn hận mười bốn năm, nếu hôm nay, hắn cũng bởi vì ý chí không

đủ, thăng không nổi được tính mạnh của Hợp Hoan tán, đem người yêu quý tra tấn đến chết, cái loại bi thống này, hắn không xác định hắn có thể hay không chịu đựng được!

Bên ngoài trường lụa đỏ, Phó Trù vẫn cứ đang cười, đang chờ đợi vở kịch hay mà hắn an bài tỉ mỉ. Không nghĩ tới, vở kịch này trước thời điểm chưa mở màn đã thay đổi đạo diễn, mà hắn, cũng là một vai diễn trong vở kịch, vẫn còn không tự biết.

Đó là một buổi chiều ánh mặt trời chiếu khắp nơi, thời tiết trong sáng, vạn dặm không mây, nhưng mà, dưới trời thanh gió mát, một màn đang phát sinh, lại khiến người cảm giác rét lạnh gấp bội.

Mạn Yêu từ từ tỉnh dậy, vừa mở mắt ra liền nhìn đến hắn khinh thân mà đến, nàng kinh hoảng mà co rút thân thể lại, nhìn mười vạn người ngoài trường lụa ẩn ẩn ngoảnh đầu, nàng liều mình mà lắc đầu, biểu đạt sự cự tuyệt của nàng.

Tông chính vô ưu áp xuống thõng sở (đau đớn + khổ sở) ở đáy lòng, ôn nhu vuốt ve gương mặt nàng, ở bên tai nàng dùng âm thanh chỉ có hai người bọn họ mới có thể nghe thấy nhẹ nhàng dỗ dành: "A Mạn, đừng sợ! Nàng luôn luôn rất dũng cảm! Quên những người bên ngoài kia đi, nàng chỉ cần nhìn thấy ta là được rồi. Người ở trước mặt nàng, chỉ có ta, không có ai khác. A Mạn, ta yêu nàng!"

Tin tưởng ta!"

Đau đớn nơi cổ họng đã che dấu không được khát vọng đối với nam tử trên người đang điên cuồng chạy trong cơ thể nàng. Nàng một bên kháng cự, một bên vô lực chịu đựng.

Hoàng cung đỉnh cao quyền lực, ngoài điện Tuyên Đức, trước mặt mười vạn tướng sĩ, Tông Chính Vô Ưu cùng Mạn Yêu hai cái người nam tử và nữ tử kiêu ngạo vô cùng, ở một năm về sau, lấy phương thức sỉ nhục như thế lại lần nữa kết làm nhất thể. Không có vui sướng, không có tim đập, không có hy vọng, không có ánh sáng, chỉ có đau đớn ngập đầu, cùng với sỉ nhục và tuyệt vọng sâu đến

tận xương túy!

Hợp Hoan tán dần dần nổi lên hiệu dụng, dục vọng sôi sục cuồn cuộn trong thân thể hắn, từng đợt kịch liệt đánh sâu vào lý trí hắn, mới đầu còn có thể khống chế được, sợ làm tổn thương tới nàng, nhưng càng về sau lại càng là vô phương tự khống chế, điên cuồng ham muỗn.

Thân thể của nàng dần dần chịu đựng không được, một cỗ đau đớn xé rách từ hạ thể truyền đến, nàng chỉ cảm thấy từ chi nháy mắt chết lặng, đau đau muỗn vỡ ra, há mồm muốn kêu ngừng lại, lại kêu không ra tiếng. Đôi tay gắt gao bắt lấy cánh tay hắn dùng sức nhắc nhởm (nhắc cho biết mà tỉnh táo lại), nhưng nam nhân trên người một chút tri giác đều không có, vẫn cứ điên cuồng đòi hoan, đoạt lấy hết thảy của nàng. chiếm hữu không hề có kết cấu, đem nàng đâm vào vực sâu thâm thẳm của địa ngục.

Nàng cuối cùng không chịu nổi ngất đi, nam nhân trên người đồng tử phiếm hồng, hoàn toàn bị dục vọng khống chế lấy, một mạch mà phát tiết, không hề có ý ngừng lại. Không biết qua bao lâu, nàng lại ở dưới sự tra tấn của dược tính cùng với trong đau xé tinh lại, lại một lần nữa bị động mà chịu đựng hai loại tra tấn, phản phúc như thế, nàng cũng không biết chính mình đã chết mấy lần.

(phản phúc: lặp đi lặp lại nhiều lần)

Trong cơ thể có cái gì đó đang ào ạt chảy ra, nàng ngửi thấy được mùi máu huyết gay mũi ở trong không khí lan tràn, phủ qua hơi thở ái dục dày đặc. Nàng cảm giác được sinh mệnh của mình đang một chút một chút trôi đi, đồng tử co rút lại, ánh mắt dần dần trở nên u ám.

Tú chi dần dần lạnh băng cứng đờ, thể xác và tinh thần chết lặng, phảng phất giống như linh hồn sắp thoát ly khỏi thân thể, nàng phải chết sao? Không được, nàng hiện tại không thể chết được! Nếu như vậy chết đi, vậy bọn họ hôm nay chịu đựng hết thảy mọi nhục nhã cùng thống khổ ai tới thay nàng đòi lại. Nếu nàng chết băng phương thức như vậy, vậy Vô Ưu hắn phải sống tiếp như thế

nào?

Không được, không thể chết được, nàng không thể ngã xuống! Nàng muốn sống, muốn sống để xem những người thương tổn nàng cuối cùng sẽ có kết cục như thế nào!

Gió chiều tối tiêu điêu ảm đạm rét lạnh, thổi tới xung quanh một mảnh tiếng nức nở. Nàng quay đầu nhìn mười vạn người mờ mờ ảo ảo ở ngoài trường, đứng ở bên trong mười vạn người, nghiêng đối với nàng là nam nhân ôn nhã tươi cười một bộ dáng xem kịch vui, là phu quân nàng, nàng từng quyết định cùng hắn đồng sinh cộng tử! Nàng nhớ rõ, nam nhân kia đã từng nói với nàng:

"Về sau, ở bên người ta, nàng sẽ chậm rãi quen với ấm áp. Phải nhớ kỹ, ta không phải người khác, ta là phu quân của nàng, là người muốn cùng nàng cả đời bên nhau đến già....."

"Dung Nhạc, ta không biết phải làm như thế nào..... Mới có thể đi vào trong lòng nàng?"

"Mang đến thương tổn cho nàng, ta so với nàng còn muốn đau khổ hơn....."

"Có thể cưới được nữ tử như Dung Nhạc làm vợ, là may mắn cả đời ta."

"Ta không muốn miễn cưỡng nàng, ta nguyện ý chờ. Chờ nàng cam tâm tình nguyện, một ngày nào đó nàng yêu ta....."

Phó Trù! Phó Trù! Vì sao muốn ở vào thời điểm sau khi nàng dùng mọi cách phòng bị cuối cùng chịu tin tưởng hắn một lần, làm ra cái loại chuyện tàn nhẫn này.

Nàng oán hận cắn răng, nàng chưa từng hận qua một người nào giống như giờ khắc này! Chưa từng có!

Còn có Khải Vân đế, cũng từng đối với nàng nói: "Trẫm đời này, tâm nguyện lớn nhất, là hy vọng muội có thể sống thực tốt, sống thực hạnh phúc....."

Tất cả đều là nói dối!

Nàng thật muôn hỏi hỏi ông trời vì sao? Nàng một lòng muôn bình đạm sống qua ngày, lại nơi nơi bị người tính kế lợi dụng, hết lần này đến lần khác bị tổn thương. Vậy được rồi, nếu thế giới này hoàng quyền vi tôn, cường giả sinh tồn, như vậy, được, từ nay về sau nếu có thể sống sót, nàng thề sẽ không còn nhẫn khí thôn thanh, không còn bận tâm đến thân phận, luân lý đạo đức, không có lợi ích quốc gia, thiên hạ thương sinh (thiên hạ chúng sinh), không có tình nghĩa huynh muội, ân nghĩa phu thê, về sau, nàng chỉ trung với trái tim mình, không để cho bất kỳ ai khi dễ lăng nhục!

(nhẫn khí thôn thanh: nhịn hơi nuốt tiếng, ẩn nhẫn)

Thân thể đau đớn kịch liệt, trong tim sóng huyết quay cuồng, chất lỏng đỏ tươi từ miệng chầm chậm tràn ra, từ khói miệng thuận theo gò má trắng bệch chảy xuôi xuống dưới, mái tóc dài đen nhánh theo bi phẫn ngập trời ở đáy mắt cùng với tuyệt vọng đối với thế giới này mà một tấc một tấc biến trắng, phảng phất giống như băng tuyết quanh năm không tan ở trên núi Tuyết Ngọc.

Ngoài trường, Phó Trù ngồi yên ổn, nghe thấy tiếng vang từ trong trường truyền ra, hắn hơi hơi dương môi, lại rót một hớp rượu. Trong lòng suy nghĩ, nếu như Tông Chính Vô Ưu biết nữ nhân mà hắn (TCVU) liều mình cứu giúp không phải là Dung Nhạc, mà là hậu nhân của Tân gia, người mà hắn (TCVU) vẫn luôn đang tìm kiếm, vậy hắn (TCVU) sẽ có loại biểu tình gì? Nhất định sẽ nộ khí công tâm, đau đớn không muốn sống đi?! Ha, ha... hắn(Phó Trù) nghĩ nghĩ liền cảm thấy thống khoái!

Mà lúc này trong trường đỏ, những sợi tóc của nữ tử rút đi màu sắc đen nhánh, trình hiện một màu trắng tuyết chói mắt, ở dưới ánh hoàng hôn lạc nhật tịch dương (mặt trời lặn) chiếu rọi xuống xuyên thấu qua trường lụa đỏ, thế nhưng giống như tuyết liên thánh khiết mà yêu dã (yêu kiều), phá lệ chấn động nhân tâm.

Nam tử cuồng tình nắm ở trên người nàng con ngươi bỗng nhiên căng tròn, trong đầu một tiếng ầm ầm vang lên, lý trí nháy mắt đã thu hồi, hắn kinh hãi mà nhìn tròng mắt dần dần ảm đạm không ánh sáng của nữ tử dưới thân, mái tóc dài nhanh chóng biến thành tuyết trắng, lập tức dừng lại hết thảy động tác. Dưới thân chất lỏng dính nhớp ẩm áp ướt đầm dề lên án hành vi phạm tội mà hắn phạm phải, đem tim hắn hung hăng bóp chặt vỡ nát, kinh đau (kinh ngac đau lòng) đến quên mất hô hấp. Nhưng hắn thực nhanh liền định thần lại, không kịp suy nghĩ nhiều, hắn cuồng quít chống đỡ thân thể nàng, tụ nội lực tới lòng bàn tay dán ở phía sau lưng nàng, trước bảo vệ tâm mạch nàng, lại đem nội lực cuồn cuộn không ngừng chuyển đến trong cơ thể nàng, đem độc dư trong cơ thể đều bức ra ngoài. Làm xong hết thảy, hắn sớm đã là mồ hôi đổ như mưa, sức cùng lực kiệt, xoay người ngã xuống.

Nàng trước khi lại một lần nữa hoàn toàn lâm vào bóng tối, tay bị hắn nắm chặt, dưỡng như nghe thấy âm thanh của hắn cực nhẹ cực suy yếu nói một câu:

"A Mạn, phải sống tốt"

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thượng
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Hối Hận Không Kịp (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Tà dương như máu, nhiễm hồng nửa bầu trời. Một cảnh Tu La, mẩy vạn người ở trong thời gian ngắn ngủn lại trải qua một lẽ rửa tội bằng máu tươi.

Thời điểm Mạn Yêu mở mắt lần nữa, trên giường chỉ có một mình nàng, tiếng bước chân bên ngoài ồn ào phân loạn, hình như đại quân đang rút lui. Nàng chống đỡ thân hình muôn ngõi dậy, hạ thể đau nhức khó chịu, khung xương giống như tan rã ra. Trong cơ thể có một dòng khí nóng rực len lỏi ở quanh thân, cho nàng sức lực chống đỡ, đó hẵn là nội lực của Tông Chính Vô Ưu để lại cho nàng, nhưng lại không thấy hẵn. Hẵn như thế nào? Phó Trù cực kỳ khổ sở bày ra một ván này, tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha hẵn!

Nàng cúi đầu nhìn thấy xiêm y bị xé rách vô phương che đậy thân thể, nhìn hạ thân máu đỏ tươi chưa ngưng kết, ánh mắt lại là lạnh nhạt, giống như hàm chứa một khối băng.

Giương mắt, tầm mắt xuyên thấu qua màn lụa đỏ, mang theo mông lung mơ hồ đỏ đậm, người của Tông Chính Vô Ưu một người cũng không còn, mà những tướng sĩ đang rút lui không ngừng quay đầu vọng nhìn về phương hướng của nàng, những người đó nhất định đang suy nghĩ, nữ nhân này trải qua tra tấn như vậy còn có thể sống hay không? Nếu còn sống, nữ nhân như vậy sau sẽ sống như thế nào?

Ánh mắt nàng khinh thường quét qua những tướng sĩ đó, dừng lại trên người nam nhân ở ngoài trường đang lối lạc đứng thẳng bị một chúng đại thần vây quanh, nghiêm nhiên là tư thái của một người chiến thắng.

Có người cười nịnh: "Đại tướng quân mưu kế rất hay, thật là khiến cho hạ quan bội phục sát đất!" Hắn trong miệng nói bội phục, trong lòng lại suy nghĩ, dùng phương thức này lấy phu nhân của mình tới làm mồi, cũng không phải là người bình thường có thể làm được.

Một người khác nói: "Không thể tưởng tượng được Ly Vương một người cuồng ngạo tự phụ như vậy, thế nhưng là cái loại si tình!"

"Tướng quân với Ly Vương, rốt cuộc vẫn là tướng quân tài giỏi hơn a!"

Mạn Yêu nghe thấy cười lạnh, quả nhiên là kẻ thắng làm vua kẻ thua làm giặc, toàn bộ Lâm Thiên Quốc, cũng không còn ai là đối thủ của hắn Vệ quốc đại tướng quân. Xem Phó Trù cười đến vui vẻ cỡ nào, ngẩng đầu cao cao tại thượng, thật là đắc ý.

Lại có người nói: "Người người đều nói Ly Vương cơ trí, lần này, Ly Vương ngàn tính vạn tính, như thế nào cũng tính không ra Đại tướng quân sẽ dùng phu nhân của chính mình bày ra cái cục tinh diệu này, chờ hắn tới nhảy....."

"Ai nói nàng ta là phu nhân của bốn tướng?" Phó Trù mở miệng, "Các ngươi cho rằng.....nữ nhân bên trong, thật sự là phu nhân của bốn tướng?"

Mọi người cảm thấy kỳ lạ hỏi: "Cái gì? Không phải sao? Hay là..... người bên trong, là Đại tướng quân tìm người giả dạng? Ha ha, uổng cho Ly Vương thông minh một đời, thế nhưng cũng có thời điểm bị che mắt!"

Mọi người đều cười, duy chỉ có Dương Duy Dương đại nhân lắc đầu than nhẹ, Phó Trù nhàn nhạt nhìn Dương Duy một cái, không lên tiếng.

Ngoài trướng vẫn là hoan thanh tiểu ngữ (lời vui tiếng cười), nữ tử trong trướng ánh mắt lạnh thấu xương, không tiếng cười lạnh, ngón tay mảnh khảnh chậm rãi nắm chặt trướng đở trước mặt, kéo mạnh một cái, hông quang bị lột rách, bàn tay mềm giường lên, đem lụa đở bị xé rách bao lấy thân thể chõng chốt vết thương của nàng, màu sắc giống như máu, làm nổi bật lên mái tóc dài rủ đi

đen nhánh của nàng, càng là một mảnh trăng bêch chói mắt kinh tâm.

Khung giường gỗ Nam chịu không nổi lực đạo, nháy mắt hướng một bên sụp xuống, tiếng ầm vang vang lớn, kinh động đến những người chưa rút đi hết trong quảng trường. Bọn họ quay đầu nhìn lại đây, lập tức khiếp sợ mà há to miệng, đồng thời dừng lại bước chân.

Những bọn quan viên cũng là quay đầu lại nhìn, chỉ liếc mắt một cái liền kinh ngạc thất thanh, giống như là gặp quỷ mà kêu lên: "Nàng ta... nàng ta...nàng ta....."

Phó Trù làm như lúc này mới nhớ tới phía sau còn có một nữ nhân không biết là sống hay là chết, nhưng hẵn lại cả đầu cũng lười đến quay lại.

Lúc này, đại môn quảng trường điện Tuyên Đức xuất hiện ba người chạy như bay qua đây, một người là thị vệ trông coi Thanh Mịch viên, hai người khác là Tiêu Sát cùng Hạng Ánh.

Phó Trù nhíu mày nói: "Ngươi không thủ Thanh Mịch viên, chạy tới tiến cung làm cái gì?"

Thị vệ kia vội nói: "Khoái bẩm Tướng quân, phu nhân ra phủ đã có hơn ba canh giờ (sáu tiếng), thuộc hạ là tới xin chỉ thị của Tướng quân, cần hay không cần đi hành cung Thiên Vũ tiếp ngươi?"

Ánh mắt Phó Trù biến đổi, gấp giọng trách mắng: "Phu nhân ra phủ? Ai để nàng ra phủ? Các ngươi trông coi Thanh Mịch viên như thế nào?"

Thị vệ kia cả kinh, ngạc nhiên nói: "Không phải Tướng quân kêu Thường thị vệ mang phu nhân đi hành cung Thiên Vũ thăm Khải Vân để sao?"

Đáy lòng Phó Trù đột nhiên trầm xuống, hai hàng lông mày nhíu chặt muỗn chết, nhưng vào lúc này, ánh mắt Tiêu Sát cùng Hạng Ánh đồng thời dừng ở trên người nữ tử phảng phất di thể độc lập đang đứng ở phía trước cách đó không xa,

mái tóc trên đầu trắng như tuyết, khiến cho bọn họ cơ hồ cho rằng chính mình nhìn hoa mắt, đại kinh thất sắc, sự trầm ổn trấn định của ngày thường hoàn toàn không cánh mà bay, thất thanh kêu lên: "Chủ tử!!! Ngài, ngài như thế nào lại ở chỗ này? Mái tóc.....của ngài....."

Phó Trù biến sắc, tại sao cả Tiêu Sát cũng phân không ra thật giả? Hắn xốc mí mắt, chậm rãi quay đầu lại đi, đương lúc tầm mắt chạm đến nữ tử đầu đầy tóc bạc tản ra một thân hơi thở lạnh lẽo, lồng ngực hàn rung mạnh, con ngươi bỗng nhiên căng lớn, chợt thấy tay chân lạnh lẽo, như đọa vào động băng trong địa ngục.

Cái ánh mắt lạnh băng thấu xương này, khoe miệng mỉa mai trào phúng này, cười nhạt mỏng lạnh.....

Là biểu tình đặc biệt của nàng!

Ý thức này, khiến trong lòng hắn cực hoảng sợ, trong đầu ong một tiếng, thân hình rung mạnh, cả người như bị sét đánh.

Hắn bay nhanh lược thân đi qua, đôi tay bắt lấy thân thể nhỏ yếu đến nỗi gió thổi qua liền sẽ ngã xuống của nàng, mãnh lực lay động. "Dung Nhạc!? Như thế nào..... Như thế nào sẽ là nàng? Vì sao sẽ là nàng?" Hắn kinh hô khó có thể tin, run rẩy buột miệng thốt ra mang theo kinh hoàng, nam tử luôn luôn thâm trầm khó lường, giờ phút này tâm tuyệt vọng giống như lăng trì.

Mạn Yêu giương mắt, nhàn nhạt mà nhàn nhạt nhìn hắn liếc mắt một cái, ánh mắt trống rỗng phảng phất như không có gì rồi lại mang theo lạnh băng cùng cùu hận phát ra từ nội tâm, khiến người nhìn thấy mà kinh sợ rét run. Nữ tử chậm rãi nâng lên bàn tay tinh tế tái nhợt, một ngón một ngón, dùng sức bẻ ra ngón tay xanh trắng của hắn đang bắt lấy bả vai nàng giống như kìm sắt, hơi hơi cười lạnh, thế nhưng phát hiện cười lên tiếng, thì ra nàng đã có thể mở miệng nói chuyện, lượng ách độc kia thật là hạ chính vừa lúc.

Phó Trù nhìn nàng tươi cười lạnh băng, trong lòng rất hoảng sợ, sửa lại bắt

lấy tay nàng, liều mạng không chịu buông ra, hắn sinh sợ hãi nếu buông ra, nàng liền sẽ từ sinh mệnh hắn vĩnh viễn biến mất, cái ý thức này, làm hắn run rẩy không chê không được.

"Buông ra." Nữ tử lạnh lùng mở miệng, tiếng nói bị ách độc ăn mòn qua nghẹn ngào ám trầm, nàng đột nhiên cười nói: "Chuyện tối bây giờ, đừng lại cùng ta biểu hiện ra sự bi thống của ngươi, ta, sẽ không còn tin. Phó Trù! Cuộc đời này ngươi, ta, không đội trời chung!"

Tươi cười lạnh lẽo, quyết tuyệt như băng, nàng gằn từng chữ một, kiên định vô cùng. Phó Trù nghe được, lảo đảo lui ra phía sau, tâm như dao cắt.

"Không! Dung Nhạc....."

Vô phương lại lừa mình dõi người, nói cho chính mình, nàng không phải là nàng.

Sức lực đột nhiên bị rút cạn, Phó Trù mẩy lần muốn ngã ngồi trên mặt đất, bị một quan viên đỡ lấy. Khó khăn lắm mới đứng vững, hắn ngạc nhiên nữ tử phía trước, khuôn mặt nàng trắng bệch không có chút máu, hai mắt lạnh băng vô tình cùng với dòng máu đã khô trên khόe miệng mỏng lạnh, còn có kia...đầu đầy tóc bạc.....

Không thể tin được nữ tử bị hắn làm hại đau đớn bao nhiêu, thế nhưng..... thế nhưng là người hắn yêu thương!

"Vì sao.....là nàng? Không có khả năng! Không có khả năng!" Cõi lòng tan nát muốn nứt ra, hắn lầm bẩm tự nói, như cũ vẫn không thể tin tưởng sự thật tàn khốc như vậy.

Hắn thế nhưng tự tay huỷ hoại nữ nhân mà mình yêu quý! Là ai hại hắn? Rốt cuộc là ai?

Lúc trước, nàng cũng muốn hỏi hắn một chút..... Vì sao? Vì sao ở sau thời

điểm nàng bỏ xuống mọi phòng bị, rốt cuộc chịu tin tưởng hắn một lần, hắn lại dùng phương thức tàn khốc vô tình như vậy hung hăng ruồng bỏ nàng?

Ách độc, mị độc, nhục nhã khắc cốt ghi tâm, tra tấn sống không băng chết.....

Khai Vân đế Dung Tề, Vệ quốc đại tướng quân Phó Trù, từ đây chính là kẻ địch của nàng, không đội trời chung.

Trên mặt đất có một thanh kiếm gãy, không có chuôi kiếm, chỉ có thân kiếm sắc bén, trên thân kiếm còn có vết máu khô cạn, đó là máu của Tông Chính Vô Ưu. Nàng nhìn một cái, thân thể chậm rãi ngồi xổm xuống, đem thanh kiếm gãy kia nắm ở trong lòng bàn tay. Mũi kiếm sắc bén hoàn toàn đi vào lòng bàn tay kiều nộn, nàng một chút đều không cảm thấy đau, chỉ là chết lặng.

Đem mũi kiếm chậm rãi để ở trước ngực nam nhân đối diện, mặt nàng vô biểu tình, chậm rãi hỏi: "Còn muốn ta thật lòng sao? Nói cho ta biết, thật lòng của ngươi..... Ở đâu?"

Ngữ khí mỏng lạnh, như gió lạnh ngày thu hiu quạnh, cũng không đến xương lại có thể lạnh thấu tim người.

Phó Trù ánh mắt sợ hãi vỡ vụn, trong nháy mắt tâm chết lui như tro tàn, hảm mồm vô lực, "Ta..... Dung nhạc..... Ta....."

"Tướng quân! Bảo hộ Tướng quân!" Có người hô một tiếng, các tướng sĩ chưa rút đi hết như thủy triều mà xông tới, tức thì bao vây xung quanh bọn họ.

Hơn vạn vũ khí sắc bén toàn bộ nhắm ngay nữ tử thân hình mảnh khảnh, chỉ cần nam nhân ra lệnh một tiếng, là có thể khiến nàng vạn tiễn xuyên tim. Nhưng mà, nàng lại không sợ, trước đó, tất cả những tuyệt vọng cùng sỉ nhục mà nàng chịu đựng so với vạn tiễn xuyên tim còn thống khổ hơn ngàn vạn lần. Bởi vậy, nàng đối với hơn vạn kẻ địch đang bao vây chung quanh cũng không thèm nhìn tới liếc mắt một cái, chỉ là nhìn thẳng Phó Trù, không có hỉ nộ, không có biểu tình.

Phó Trù nhìn tay nàng cầm kiếm, nhìn từ khe hở của ngón tay nàng, máu đỏ tươi chậm rãi tràn ra sau đó nhỏ giọt, hắn đối với tướng sĩ quay quanh bốn phía mắt không chẽ mà quát: "Đều cút ngay!" Sau đó ánh mắt chậm rãi dịch lên, mắt vô tiêc cự mà nhìn đôi mắt lạnh nhạt của nàng, vạn niệm câu hỏi.

(Vạn niệm câu hỏi: Tất cả ý tưởng cùng tính toán đều tan biến. Hình dung tâm tình cực đoan nản lòng thất vọng.)

"Dung Nhạc, nàng..... giết ta đi."

Không ai gặp qua một Vệ quốc đại tướng quân như vậy, kinh hoàng vô thố, đau đớn tuyệt vọng, thần sắc luôn luôn ôn hòa thong dong không còn tồn tại, mà khuôn mặt anh tuấn của hắn chỉ còn lại một mảnh xám u ám bi thảm. Bọn quan viên không khỏi hai mặt nhìn nhau, lúc này mới hiểu rõ, thì ra Phó tướng quân thế nhưng không biết nữ nhân trong trường đỏ là phu nhân hắn! Việc này thật là kỳ quặc.

(Kinh hoàng vô thố: bởi vì kinh động hoảng sợ, lập tức không biết làm thế nào mới phải.)

Đả kích sâu nặng mà tàn khốc như vậy, phảng phất lòng hắn trong một khắc kia giống như bị người ngạnh sinh sinh xéo đi rồi, đau đớn vô cùng kịch liệt, hắn lại phát tiết không ra.

Sắc mặt hắn trắng bệch, trên mặt gân xanh bạo đột, chỗ yết hầu khanh khách rung động, hắn thống khổ mà ngửa đầu nhìn trời, phát ra từ chỗ sâu trong lồng ngực không tiếng động bị xé rách, đem hắn từng mảnh từng mảnh lăng trì.

Không trung như cũ tĩnh lặng không mây, hoàng hôn như họa (vẽ) cũng như máu, trong hoàng cung cung điện nguy nga chót vót, túc mục uy nghiêm như thường. Thi thể cùng vết máu trên quảng trường Tuyên Đức điện đã thanh lý sạch sẽ, hết thảy đều khôi phục lại nguyên dạng, tựa hồ cũng chưa từng thay đổi qua, nhưng Phó Trù lại biết rất rõ ràng, có chút đồ vật đã vĩnh viễn rời khỏi hắn mà đi. Một tia ánh sáng cuối cùng cùng hy vọng trong sinh mệnh hắn, sẽ không

bao giờ xuất hiện nữa.

Nghênh diện gió lạnh, thổi qua mặt hắn, xốc lên mái tóc dài trắng như tuyết của nữ tử đối diện, trướng đầy mi mắt hắn, một mảnh trắng bệch, hắn nhìn không thấy một màu nào khác.

Nữ tử đột nhiên buông kiếm xuống, cười nói: "Tử vong, cũng không phải là sự trùng phật cuối cùng đối với một người, cùng với giết chết ngươi, không bằng để ngươi sống, hối hận cả đời, mới là tra tấn sống không bằng chết."

Một đóa hoa tiêu (nụ cười) tuyệt diêm vô cùng, ánh lên vết máu nơi khói miệng cùng với mái tóc bạc, dưới hoàng hôn như máu, nở rộ mỹ lệ kinh tâm động phách, yêu dã đến cực điểm.

Nữ tử bước đi, hạ thấp vết máu đỏ tươi theo một bên đùi vẫn luôn uốn lượn đến mảnh khảnh mắt cá chân, ngưng kết thành tuyến. Nàng để chân trần, một chân sâu một chân nông, kéo theo trướng lụa dài đỏ rực, ở trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, gian nan mà thong thả đi qua bên người nam nhân, bước qua mỗi một tấc đất chứng kiến nỗi sỉ nhục cả đời nàng, cự tuyệt sự nâng đỡ của bất cứ kẻ nào.

Phó Trù giống như hóa đá, động cũng không thể động, trơ mắt nhìn nàng đi qua bên người hắn.

"Dung Nhạc....." Hắn há mồm lại nói không ra lời.

Hắn bỗng nhiên suy nghĩ, hắn đi một chuyến đến trên đời này, đến tột cùng là vì cái gì? Từ nhỏ bị thân sinh phụ thân đuổi giết, lưng đeo cùu hận mà mẫu thân để lại cho hắn, ở trong vô số khuất nhục cùng đào vong, cùu hận là tín niêm duy nhất chống đỡ để hắn sống sót, mỗi năm một lần nỗi đau xuyên cốt, hắn trước nay đều là cắn răng cùng nuốt máu. Vì báo thù, hắn không tiếc hết thảy mọi giá, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn, hiện giờ, hắn cuối cùng chiến thắng, nhưng mà, hắn cũng không có vui sướng như trong tưởng tượng!

Lúc báo được đại thù, hoàng quyển nắm trong tay, cái giá mà hắn phải trả so với tánh mạng còn muôn bi thảm thống khổ hơn, đổi lại hối hận đau lòng khắc cốt vĩnh viễn đều không thể tiêu tan! Vận mệnh đối với hắn thực tàn khốc, đã không có sự chống đỡ của cùu hận, đã không có ấm áp của người yêu, tương lai của cuộc đời hắn ý nghĩa ở đâu?

Hắn cười thảm một tiếng, trong lồng ngực trống trải lạnh lẽo. Nếu như nhân sinh chỉ còn lại hắc ám (đen tối), như vậy, không sợ lại thêm hắc ám một chút, dù sao, đã không còn ánh sáng. Hắn sống, còn có cùu hận! Là kẻ nào đã cướp đi ánh sáng cuối cùng của hắn, kẻ đó phải lấy cái giá lớn nhất để hoàn trả.

"Người đâu! Điều năm vạn cung tiễn thủ đem Đông Giao khách điểm bao vây lại cho bốn tướng, phàm là có người xuất hiện, giết..., không..., tha....! Hành cung Thiên Vũ tăng phái một vạn nhân mã, không cho phép bất luận kẻ nào xuất nhập! "Nạn dân" vùng ngoại ô toàn bộ tru sát, một người cũng không lưu."

Ôn hòa trên mặt hắn đã không còn, sát ý dữ tợn trong mắt đem mặt trời lặn nỗi chân trời cũng bôi lên một tầng sương lạnh, ở trong lòng chúng đại thần kinh sợ nỗi lên một trận rùng mình.

Trăng lạnh như nước, gió đêm thanh hàn. Phủ Vệ quốc Tướng quân tuy có thiên đại hỉ sự sắp lâm môn, lại không có người tươi cười, toàn bộ phủ đệ đều bao phủ ở bên trong một mảnh đau đớn áp lực ức chế. Bọn hạ nhân chỉ biết là hai ngày trước phu nhân là được Tiêu thị vệ ôm trở về, không biết đã xảy ra chuyện gì, thời điểm giữa trưa đi ra ngoài vẫn còn tốt, khi trở về tóc đều biến trắng, trên người tựa hồ còn bị trọng thương mà Tướng quân sau khi hồi phủ, đem tất cả thị vệ trông coi Thanh Mịch viên toàn bộ xử tử, Thường thị vệ ngày đó mang phu nhân ra cửa không thấy bóng dáng đâu.

Thanh Mịch viên bao phủ ở bên trong một mảnh sầu vân thảm vụ, yên tĩnh không tiếng động. Mạn Yêu ngày ấy đi đến nửa đường cuối cùng chống đỡ

không được ngã xuống, được Tiêu Sát ôm trở về. Tiêu Khả được tiếp trở về phủ, vì nàng kiểm tra xong thân thể, khóc thật sự lợi hại, thật lâu cũng chưa mở miệng nói chuyện, gấp đến độ Tiêu Sát cùng Hạng Ánh giống như kiến bò trên chảo nóng, chỉ thiểu đậm tường.

(Sầu vân thảm vụ: hình dung cảnh tượng ảm đạm không ánh sáng. Cũng là so sánh khiến người ưu sầu buồn khổ cục diện)

Hai ngày một đêm, bên ngoài nghiêng trời lệch đất. Hành cung Thiên Vũ đã sớm không có người, "Dân chạy nạn" vùng ngoại ô cũng thoát khỏi khống chế, người ở ngầm mật cung của Đông Giao khách điểm trốn thoát quá nửa, còn về cung tiễn thủ mà Phó Trù phái đi từng người tử thương thảm trọng. Nhưng lúc này Phó Trù cũng không ảnh hưởng, hắn bí mật rút về hơn mười vạn đại quân đã đuổi tới ngoài thành, chờ những hoàng tước!

Trong thời gian này, hắn vẫn luôn canh giữ ở trước giường Mạn Yêu, chỉ phát ra mệnh lệnh, người thì không rời đi gian nhà này nửa bước. Lúc này thế cục bên ngoài cơ bản đã định, Giang Nam phản quân đã thu phục, Vô Ân lâu bị kiềm chế, Thiên Thù môn một đêm biến mất, Khải Vân đế không biết tung tích.

Toàn bộ kinh thành, thậm chí toàn bộ quốc gia, đều ở trong khống chế của hắn. Ở trong mắt người đời, hắn là người cuối cùng chiến thắng, nhưng chỉ có chính hắn biết, lúc hắn đang khởi động kế hoạch này, cũng đã thua mất thứ đồ quý giá nhất trong sinh mệnh của hắn!

Nhin nữ tử nằm ở trên giường, tim hắn như bị đao cắt, hối hận khó làm, phảng phất thời gian một đêm như qua mấy chục năm, trải qua hết tất cả tang thương cùng cực khổ trên thế gian.

Hai ngày này, hắn suy nghĩ rất nhiều rất nhiều, nhớ tới hết thảy ngày tháng mà bọn họ quen biết, từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hắn chính là tồn tại tâm lợi dụng, hắn đi mỗi một bước, đều là suy nghĩ cẩn kẽ chu đáo chặt chẽ, hắn là thật sự đem nàng trở thành quân cờ, nhưng thật đáng buồn chính là, hắn biết rõ chính

mình yêu cái quân cờ này rồi lại không thể không tiếp tục lợi dụng. Cứu hận hơn hai mươi năm, sâu tận cốt tủy, sớm đã dung nhập vào máu huyết, cùng tánh mạng hắn tương liên, không chết không ngừng. Đó là vận mệnh đã định của hắn!

Dùng tay xoa lén dung nhan tái nhợt của nàng, ba ngàn sợi tuyết trắng bên gối chói đến hắn không thể mở mắt ra được. Nàng là người kiêu ngạo như vậy, hắn thế nhưng bức nàng ở trước mặt mấy vạn người bị người nàng yêu thương cưỡng bách tác hoan, tra tấn cực hạn thể xác và tinh thần, khiến nàng sinh sinh đau đớn bạc cả mái tóc! Là hắn dùng người không thỏa đáng, quá mức tự phụ cho rằng mưu kế của hắn thật chu toàn, mới hại nàng đến nước này. Hắn rất hối hận, vì sao hắn không ở trước khi thực thi kế hoạch trở về nhìn xem nàng, vì sao ngoài điện Tuyên Đức, hắn không muốn quay đầu lại nhìn nhìn ánh mắt tuyệt vọng của nàng?

Mặt thất lao tù, một khắc rót độc dược kia, nàng lâm vào tuyệt vọng giãy giụa cầu cứu. "A Trù, cứu ta!" Ở lúc ấy, nàng nghĩ đến chính là hắn! Hắn rõ ràng nghe được, vì sao không vào xem nàng? Vì sao?

"Dung..... Nhạc....." Hắn rốt cuộc đã làm cái gì đối với nữ nhân mình âu yếm yêu quý?! Hắn nắm chặt nắm tay rũ của ván giường, thật hy vọng chính mình đã chết! Trong lòng đau nhức khó thanh thản, giống như một cái kìm sắt siết chặt ngực, trong lồng ngực hắn một trận run mạnh, một ngụm máu đỏ tươi liền phun ở trên chăn gấm màu sắc diễm lệ. Mười ngón tay hắn nắm chặt chăn, cúi đầu xuống, thế nhưng nắm ở trên người nàng nức nở khóc rống thất thanh. "Dung nhạc..... A....." Tiếng nức nở kia phảng phất như tiếng kêu gào bị kìm nép phát ra từ đáy lòng, vẫn là ẩn nhẫn như vậy. Nhiều năm như thế, vô luận là loại nghịch cảnh nào, hắn đều nói cho chính mình, nam tử hán đại trượng phu đổ máu không đỗ lệ. Nhưng mà hôm nay, hắn khó có thể tự khống chế.

Nữ tử vẫn luôn an tĩnh nằm ở trên giường, bỗng nhiên nhíu mày, ý thức mơ hồ, đắm chìm trong bóng đêm tìm không thấy ánh sáng. Chung quanh giống như đều là máu, lại giống như đều là bóng người, giống như u linh đem nàng gắt gao vây quanh.

Nàng phảng phất nghe được có người đối với nàng nói: "Đừng đi trở về, thế giới kia không có một cái người tốt, người ở nơi đó chỉ biết bị người lừa gạt, lợi dụng, thương tổn, đừng trở về, theo chúng ta đi đi, đi thôi."

Nàng liền hướng tới âm thanh kia đi qua, càng đi càng đen, chất lỏng dưới chân lạnh băng dính nhớp dần dần đem nàng bao phủ, lúc sắp tới đầu, đột nhiên lại có một tiếng nói ôn nhu hiền hoà từ một cái phương hướng khác truyền đến: "Hài tử, đừng đi qua! Con hắn là nêん trở về, hắn đang đợi con."

Hắn? Ai? Ai đang đợi nàng? Thế giới kia, còn có hy vọng của nàng sao? Nàng mê mang trợn tròn mắt, nhìn xung quanh, tìm kiếm ánh sáng cùng đường ra, lúc này, đột nhiên từ phía sau có một đạo ánh sáng lóa mắt bỗn ra hắc ám chiếu lại đây, nàng quay đầu lại xem, nhìn đến bên ánh sáng kia có một cái thân ảnh màu trắng mơ hồ, nàng thấy không rõ mặt người nọ, lại có thể cảm nhận được đôi mắt của người nọ tràn đầy thâm tình đang đau thương nhìn nàng giống như sợ hãi nàng rời đi.

Ngực bỗng nhiên đau xót, nàng nghe được người nọ dùng âm thanh cực ôn nhu đối với nàng nói: "A Mạn, đừng sợ. Có ta!"

"A Mạn, phải sống tốt....."

Sống sót.....

Phảng phất giống như tín niệm nháy mắt lấp đầy ngực nàng, nàng không tự kìm hãm được liền ra sức tránh thoát chất lỏng lạnh băng muốn bao phủ nàng, tránh thoát hắc ám ngập đầu, hướng tới phương hướng thân ảnh màu trắng nỗ lực chạy vội qua.

"Vô Ưu....." Cùng với một tiếng rất nhỏ nỉ non, nữ tử trong bóng đêm giãy giụa hai ngày ba đêm, rốt cuộc lại một lần mở mắt, trước mắt vẫn là cảnh vật quen thuộc, lại không có nam tử nàng muốn gặp. Ánh mắt chạm đến nam nhân đang vùi đầu ở trước giường, ánh mắt nàng trầm xuống.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Hối Hận Không Kịp (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo QuânMà Phó Trù từ ngay khắc nàng thốt ra tiếng kia liền cả người chấn động, nâng lên hai mắt, vui sướng cùng tuyệt vọng hai loại cảm xúc phức tạp ở trong mắt hắn giao tạp biến ảo. Vui sướng chính là, nàng rốt cuộc đã tỉnh, tuyệt vọng chính là, nàng tỉnh lại là vì một nam nhân khác. Nhưng, may mà, nàng vẫn là còn sống!

"Dung Nhạc" hắn vội vàng cầm tay nàng, đem hết thảy cảm xúc bi thương thống khổ đều dấu dưới đáy lòng, giống như cái gì cũng chưa từng phát sinh qua, đối với nàng ôn nhu cười nói: "Nàng rốt cuộc đã tỉnh!"

Mạn Yêu tránh tay hắn ra, mắt lạnh nhìn hắn, ánh mắt trực tiếp mà sắc bén, làm như muốn đâm thẳng ngực trang ra vẻ không có việc gì của hắn. Ánh mắt Phó Trù hơi hơi trốn tránh, quay đầu kêu lên: "Người đâu phu nhân tỉnh, mau đi chuẩn bị thiêng!"

Hạ nhân ngoài cửa vội vàng ứng lời, Tiêu Khả nghe nói Mạn Yêu tỉnh, bay nhanh mà chạy vào nhà, vọt tới trước giường ôm nàng vừa khóc vừa cười: "Công chúa tỷ tỷ, tỷ cuối cùng cũng tỉnh lại, làm cho muội sợ muôn chết!"

Mạn Yêu chỉ cảm thấy trái tim run rẩy, hoảng hốt nhớ tới lần bị thương ở Hồ Thanh Lương, khi tỉnh lại Linh Nhi cũng là như vậy cao hứng nói: "Chủ tử, ngài cuối cùng tỉnh! Làm nô tỳ sợ muôn chết!". Trong lòng nàng một trận cực kỳ bi ai, trên mặt vẫn là lạnh nhạt đến nhìn không ra nửa điểm cảm xúc. Nàng là sống lại, Linh Nhi lại vĩnh viễn rời nàng đi.

Tiêu Sát cùng Hạng Ảnh đứng ở cửa, xa xa nhìn, chưa vào nhà. Tiêu Khả nắm tay nàng, quan tâm hỏi: "Công chúa tỷ tỷ, trên người của tỷ còn đau hay không a?"

Câu này vừa hỏi không thể nghi ngờ khiến nàng nhớ tới một màn nhục nhã cùng thảm thiết kia, nàng rũ xuống con ngươi, dấu đi bi phẫn trong mắt. Tiêu Khả thấy nàng không nói lời nào, chỉ cho rằng nàng còn đau, vội nôn nóng liền hỏi vài lần, Mạn Yêu mặt vô biểu tình, xoay chuyển con ngươi, trên người vẫn cứ đau nhức vô cùng, cổ họng không còn đau đớn, nhưng lại khô rát, nàng vẫn không muốn mở miệng.

Tiêu Sát đi nhanh vào nhà một phen kéo Tiêu Khả ra, trách mắng: "Khả nhi, chủ tử mới vừa tỉnh, muội đừng ồn."

Tiêu Khả vô tội mà chớp chớp mắt, ủy khuất mà cúi đầu, nhẹ nhàng "Nga" một tiếng.

Phó Trù nhàn nhạt phân phó nói: "Các ngươi đều lui xuống đi."

Tiêu Sát nhìn hắn một cái, trong mắt kia có nói không nên lời địch ý, mạnh mẽ áp xuống, lôi kéo Tiêu Khả rời đi.

Phó Trù giúp nàng sửa sang lại chăn, ánh mắt lưu luyến ở xung quanh nàng, chính là không rơi đến trên người nàng. Hắn sợ nhìn thấy lạnh nhạt trong mắt nàng, sợ nhìn đến mái tóc trắng như tuyết của nàng.

Một lát sau, có hạ nhân lục đục bưng tới thức ăn tinh xảo, có hơn hai mươi món, cực kỳ phong phú, phô trương lại là trước kia chưa từng có.

Phó Trù duỗi tay lại đỡ nàng, Mạn Yêu lại chính mình ngồi dậy, hơi dựa vào thành giường, ánh mắt lạnh nhạt đảo qua những món thức ăn khiến cho người nhìn thấy rất muốn ăn, cuối cùng dừng lại ở trên chén cháo trong tay một tỳ nữ, đam mạc lại không thể cự tuyệt nói: "Cháo lưu lại, cái khác đều đem xuống đi."

Mọi hạ nhân đều ngạc nhiên, nhìn về phía Phó Trù, hắn xua tay, từ trong tay tỳ nữ tiếp nhận chén cháo, đợi bọn hạ nhân đều lui ra, hắn múc một muỗng cháo, nhẹ nhàng thổi thổi, mới đưa đến bên miệng nàng.

Mạn Yêu mím môi, nhìn cháo trắng trong chén sứ xanh bốc lên hơi nóng, ánh mắt hơi say ở đối diện phóng lại đây, phảng phất như sương mù thấy không rõ thăn sắc.

Phó Trù thấy nàng không há mồm, đau lòng khó đè nén, trên mặt lại là ôn nhu cười nói: "Dung Nhạc, mau thừa lúc còn nóng ăn đi. Nàng đã ngủ hai ngày một đêm, thân thể thực suy nhược, phải ăn no mới có sức lực."

"Hắn, người ở đâu? Ta muốn gặp hắn!" Mạn Yêu nhìn đôi mắt Phó Trù, không để ý tới lời hắn nói, chỉ cùng lúc nói ra vấn đề nàng quan tâm nhất, lạnh nhạt mà kiên định.

Tay Phó Trù cứng nhắc ở giữa không trung, hai hàng lông mày nhíu lại, trong ôn nhu có kiên định không thể dao động, hắn nói: "Nàng yên tâm, hắn(TCVU) còn sống. Nhưng ta sẽ không để nàng gặp hắn!"

Nếu đã hận, vậy thì hận nhiều thêm một chút, thì có quan hệ gì? Cuộc đời của hắn đã không còn lạc thú, nhưng hắn cũng không muốn chết, cho nên hắn cần nàng ở bên người, bồi hắn, chẳng sợ nàng không nguyện ý, hắn cũng muốn lưu nàng tại bên người, cho hắn dũng khí sống sót.

Tay Mạn Yêu ở dưới tấm chăn nắm chặt lại, Vô Ưu còn sống, chỉ cần hắn còn sống thì còn có hi vọng. Nàng không hề nhìn Phó Trù, thờ ơ nói: "Ngươi có thể đi rồi."

"Dung Nhạc....." Hắn thốn khổ kêu một tiếng, nàng luôn là như vậy, trầm tĩnh sau khi bị thương tổn khiến người sợ hãi. Cho dù là nàng nổi giận đùng đùng với hắn, mắng hắn không phải là người, thậm chí đâm hắn một đao, cũng so với lạnh nhạt như vậy mà coi hắn như là một người xa lạ còn tốt hơn nhiều. Ngực hắn cuồn cuộn, yết hầu tanh ngọt, gian nan nói: "Dung Nhạc, thực xin lỗi, ta không biết là nàng! Nếu ta biết, ta..... Tuyệt sẽ không làm như vậy, trên đời này, người mà ta không muốn thương tổn nhất chính là nàng!"

Mạn Yêu cười lạnh, bọn họ đều nói không muốn thương tổn nàng, Hoàng

huynh là như thế, Phó Trù cũng là như thế này, nhưng bọn họ đồng thời nói không muốn thương tổn nàng, rồi lại làm chuyện đối với nàng mà nói tàn nhẫn nhất. Trên đời này, chỉ có Vô Ưu, không biết nói lời ngon tiếng ngọt, luôn là nói chuyện đâm nàng bị thương, kỳ thật ở sau lưng quan tâm nàng bảo hộ nàng, ở thời điểm mấu chốt nhất không màng tất cả mà cứu nàng trong tình huống nguy nan. Nàng hất cằm lên, cười đến châm chọc, nàng muốn nói "Ngươi biết hoặc là không biết, có khác biệt sao? Nếu ngươi có thể tuân thủ lời hứa, không có tâm lợi dụng, người khác lại như thế nào có cơ hội thừa nước đục thả câu?" Nhưng nàng cuối cùng cũng không nói ra. Nàng không muốn nói thêm một câu nào với hắn, hoàn toàn không có ý nghĩa. Ngẫm lại ngày đó, khi Phó Trù nhìn đến nàng thì khiếp sợ, nói vậy hắn xác thật không biết người bên trong là nàng, vậy thì sao? Hắn vẫn là có tâm lợi dụng nàng, dùng danh nghĩa nàng, để người giả dạng thành bộ dáng của nàng dẫn Tông Chính Vô Ưu mặc mưu, thì đó vẫn cứ coi là lợi dụng, là phản bội lại lời hứa, sự thật đã tạo thành thương tổn.

Phó Trù làm như từ trong ánh mắt nàng nhìn ra tâm tư của nàng, ánh mắt hắn tối sầm lại, đã tạo thành thương tổn, nói cái gì cũng như không. Đem cháo để lên trên mép giường, rồi mới đứng dậy đi ra. Lúc gần đi khỏi, hắn nói: "Sau này, ta tuyệt đối sẽ không lại lợi dụng nàng, những gì thiếu nàng, ta dùng cả đời của ta hoàn lại cho nàng, chỉ cần nàng lưu lại bên người ta! Nàng dưỡng thương cho tốt, chuẩn bị làm Hoàng Hậu của ta."

Sau này? Hắn cho rằng giữa bọn họ còn sẽ có sau này? Cái loại đau đớn nhục nhã vô cùng của thể xác và tinh thần, hắn hoàn lại được sao? Nàng đối với bóng dáng hắn cả nhìn cũng không thèm nhìn một cái. Làm Hoàng Hậu hắn, cũng có thể lợi dụng quyền thế của hắn đi đối phó người mà nàng muốn đối phó, đồng thời cũng có thể trả thù hắn, nhưng nàng không dùng phương thức này! Bưng lên cái chén ở mép giường, nuốt vào một muỗng cháo, nàng cần phải lấp đầy bụng, mới có thể làm chuyện mà chính mình muốn làm.

Thấy Phó Trù rời đi, Tiêu Sát bọn họ ba người lại vào phòng, đứng ở mép giường, nhìn nàng đem một chén cháo đều ăn hết, mới yên tâm một chút.

Tiêu Khả hỏi: "Công chúa tỷ tỷ, Linh Nhi tỷ tỷ đi nơi nào a?"

Tay Mạn Yêu run lên, đem chén không đưa cho tỳ nữ tiến vào, mới nhẹ nhàng mà nói ra hai chữ: "Chết rồi."

"A" Tiêu Khả kinh ngạc kêu một tiếng, làm như không tin, mấy ngày hôm trước Linh Nhi còn cùng nàng đùa giỡn, như thế nào lại đột nhiên chết đi? Tuy rằng quen biết không lâu, nhưng là đã có tình cảm, trong mắt Tiêu Khả tràn đầy nước mắt, âm thanh nghẹn ngào nói: "Công chúa tỷ tỷ, Linh Nhi tỷ tỷ vì sao mà chết?"

Mạn Yêu quay mặt qua, khóc mắt cay cay, nàng thấp giọng nói: "Bởi vì ta không đủ cường đại, cho nên ta cứu không được nàng ta."

Tiêu Sát nhíu mày, bình tĩnh nói: "Nếu nàng ta là vì cứu chủ tử mà chết, cũng coi như là chết có ý nghĩa. Chủ tử không cần tự trách."

Hạng Ánh bỗng nhiên vượt trước hai bước, quỳ xuống trước giường, hổ thẹn tự trách nói: "Thuộc hạ ngày đó hắn là nén đi theo chủ tử, có lẽ sự tình sẽ không phát sinh. Tất cả mọi người đều biết Khải Vân để có bao nhiêu yêu thương Dung Nhạc trưởng công chúa, nhưng ai có thể nghĩ đến, cuối cùng người hại ngài, lại là Khải Vân để."

Mạn Yêu nói: "Ngươi đi cũng không thay đổi được cái gì, bất quá là hy sinh thêm một người mà thôi." Nàng biết rõ không thể chỉ đăm chìm ở trong quá khứ bi thương, chuyện mà nàng muốn làm còn rất nhiều, hít sâu một hơi, nhàn nhạt nói "Ngươi đứng lên đi, nói cho ta biết chuyện bên ngoài như thế nào rồi."

"Vâng." Hạng Ánh đứng dậy, đem thế cục bên ngoài nói một lần. Nạn dân, cũng không phải tất cả đều là dân chạy nạn, có hơn phân nửa là một bộ phận của đội quân mà Khải Vân để mang đến, xen lẫn bên trong dân chạy nạn khiến người không phát hiện được, mà một bộ phận khác được hắn(KVĐ) giấu ở ngoài thành. Bọn họ là muôn trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi. Chờ Phó Trù cùng Tông Chính Vô Ưu lưỡng bại câu thương, hắn(KVĐ) lại cùng Thiên Thủ môn

trong ứng ngoại hợp tùy thời chiếm lĩnh Lâm Thiên quốc, lại không dự đoán tới, Phó Trù cùng Tông Chính Vô Ưu tựa hồ đều nhìn ra được, đưa chủ lực của bọn họ toàn bộ lưu tại quan khẩu nơi mấu chốt nhất, mỗi người chỉ mang năm vạn nhân mã vào hoàng cung nhất quyết thắng thua. (nhất quyết: một lần quyết định).

Cuối cùng mặc kệ ai thắng ai thua, bàn tính như ý của Khải Vân đế đều hoàn toàn thất bại. Khải Vân đế đã rút lui khỏi kinh thành, Thiên Thủ môn bị Phó Trù phái người đi tiêu diệt, môn chủ Thiên Thủ môn mang theo một bộ phận môn chúng đào tẩu, bị Phó Trù hạ lệnh truy nã cả nước. Nghe nói Thiên Thủ môn là một môn phái quật khởi từ mười bốn năm trước, không có người nào gặp qua chân dung môn chủ Thiên Thủ môn, cũng không ai biết người này đến tận cùng là nam hay là nữ.

Ngự y chẩn bệnh ra nguyên nhân Lâm Thiên hoàng đột nhiên phát bệnh là bởi vì trúng độc, chứng cứ chỉ hướng vào Thái Tử, Thái Tử sợ tội tự sát. Thân phận Phó Trù công khai, thân là tiên hoàng hậu đế tử, trở thành người kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Mạn Yêu nghe xong, trầm ngâm một lát, hỏi câu: "Cửu hoàng tử hiện tại ở nơi nào?" Hắn nhất định đối với nàng hận thấu xương đi?

Hạng Ánh nói: "Cửu hoàng tử bị giam lỏng ở trong phủ hoàng tử. Trước mắt, Tướng quân còn chưa động hắn."

Mạn Yêu nhíu mày nói: "Người của Vô Ẩn lâu đâu."

Hạng Ánh nói: "Ly vương ở trong tay Tướng quân, người Vô Ẩn lâu không dám hành động thiếu suy nghĩ. Ngày ấy Tu La thất sát có cơ hội cứu đi Ly Vương, nhưng nghe nói trong Hợp Hoan tán mà Ly Vương dùng còn có một thứ khác, tên là "nhiếp hồn" có thể làm người ở trong khoảng thời gian ngắn mất đi ý thức, để người khác khống chế. Ly Vương ở ngoài cung cũng có bố trí, nhưng hiện giờ cũng đã bị Tướng quân khống chế tất cả. Ngay cả bệ hạ âm thầm vì Ly

Vương bày ra tiếp ứng, cũng bị bắt toàn bộ."

Phó Trù quả nhiên là tâm tư kín đáo, hắn một người đối phó thế lực tứ phương, thế nhưng có thể làm được đến một giọt nước cũng không lọt, đem kế hoạch tiến hành đến hoàn mỹ như thế! Muốn từ trong tay người như vậy cứu người, nàng phải lợi dụng hết thảy những thứ có thể lợi dụng. Nàng hỏi: "Hạng Ánh, lấy sự hiểu biết của người đối với Phó Trù, hắn sẽ đem Tông Chính Vô Ưu nhốt ở nơi nào?"

Nơi cấm người ra vào ở phủ Tướng quân không nhiều lăm, hắn là sẽ không ở bên trong phủ. Hạng Ánh nghĩ nghĩ, bỗng nhiên lại nói: "Nghe nói Tướng quân bố trí người bốn phía ở tẩm cung bệ hạ, không cho phép bất luận kẻ nào xuất nhập, thuộc hạ hoài nghi, bệ hạ người không ở tẩm cung, nói không chừng Ly Vương cùng bệ hạ bị nhốt ở một chỗ."

Mạn Yêu gật đầu, Phó Trù hận Lâm Thiên hoàng như vậy, hắn tra tấn Tông Chính Vô Ưu, tất nhiên phải ở trước mặt Lâm Thiên hoàng, chính là muốn cho Lâm Thiên hoàng thống khổ. Cửu hận, thật sự thực đáng sợ, giờ phút này trong lòng nàng cũng có hận ý sâu nặng như vậy. Nàng hơi hơi trầm ngâm, mới nói: "Ngươi có biết chỗ Phó Hoàng Hậu sinh thời bị cầm tù không?"

Hạng Ánh nói: "Cung Sâm Diêm, đồn đài nơi đó đối với nữ nhân hậu cung mà nói, là một cái địa phương so với lanh cung càng đáng sợ. Nhưng mà năm đó lúc Phó Hoàng Hậu chết, Cung Sâm Diêm đã bị thiêu hủy một nửa."

"Ân." Mạn Yêu mới tỉnh lại, thực dễ dàng mệt mỏi, nàng nhíu mày, hơi hơi khúc chân, điều chỉnh lại dáng ngồi, làm chính mình càng thoải mái một chút, phân phó nói: "Tiêu Sát, hai ngày này ngươi nghiêm mật chú ý hướng đi của Phó Trù, một khi hắn tiến cung, lập tới nói cho ta. Hiện tại liền đi đi, chú ý đừng để cho hắn phát hiện."

"Vâng." Tiêu Sát lĩnh mệnh rời đi.

Mạn Yêu nói: "Khả nhi, độc thuật của sư phụ muội, muội học được bao

nhiêu?"

Tiêu Khả nói: "Cơ bản đều học được. Trước kia muội không muốn học, muội cảm thấy những cái độc đó đều là dùng để hại người, không tốt một chút nào, nhưng mà sư phụ muội lão nhân gia nổi giận, ép buộc muội phải học, muội không nghe lời liền không được ăn cơm. Sư phụ nói làm đệ tử của người phải biết dùng độc, nếu không biết, sau này hạ sơn bị người khác ức hiếp sẽ làm mất mặt sư phụ, chính là muội đã cô phụ lòng kỳ vọng của sư phụ."

Mạn Yêu hướng Tiêu Khả duỗi tay, Tiêu Khả đỡ tay nàng ngồi vào mép giường. Mạn Yêu vỗ tay Tiêu Khả, nhìn cái nữ hài thiện lương đơn thuần này, lời nói thầm thía thở dài: "Khả nhi, sư phụ muội nói đúng, bà ta là thương muội mới bức muội học độc thuật, muội không biết võ công, phải dùng độc thuật tới bảo hộ chính mình. Lương thiện không sai, nhưng thế giới này không phải muội lương thiện thì người khác sẽ buông tha muội, bọn họ sẽ lợi dụng sự đơn thuần cùng lương thiện của muội, đi làm hại người muội yêu cùng với người yêu thương muội, tựa như lần trước muốn hại ca ca muội như vậy. Cho nên, nếu muốn không để cho người mà muội để ý quan tâm bởi vì muội mà bị thương, muội nhất định phải học được bảo hộ chính mình trước, làm chính mình trở nên mạnh mẽ lên. Hiểu không?"

Tiêu Khả chớp chớp đôi mắt to lonh lanh ánh nước, cái hiểu cái không nhíu mi lại, suy nghĩ trong chốc lát, thực nghiêm túc mà nói: "Công chúa tỷ tỷ, muội hiểu một chút, có phải hay không nếu muội biết sử dụng độc, sau này ca ca sẽ không bị người uy hiếp, mà muội cũng có thể bảo hộ công chúa tỷ tỷ không bị người khi dễ? Muội đây phải nghiên cứu chế tạo ra một ít độc lợi hại mới được, làm cho những người muốn hại công chúa tỷ tỷ biết, công chúa tỷ tỷ không dễ khi dễ!"

Không có Linh Nhi, may mà còn có một Khả nhi bồi nàng. Mạn Yêu nắm tay Tiêu Khả, nhẹ nhàng cười cười, nói: "Muội đi trước chuẩn bị một ít mè hương đơn giản, phải vô sắc vô vị, có thể đem người bất tri bất giác hôn mê nửa canh giờ là được rồi. Ta muốn dùng."

Tiêu Khả gật đầu, đáp lời ra khỏi phòng. Mạn Yêu lại nói: "Hạng Ánh, tìm cho ta một thanh kiếm tốt tới, ta muốn luyện kiếm."

Hạng Ánh kinh ngạc, nói: "Chủ tử vừa mới tỉnh lại liền động võ, sợ thân thể chịu không nổi, không bằng trước nghỉ ngơi một đêm cho tốt, ngày mai luyện."

Mạn Yêu nói: "Không đáng ngại, ta có chừng mực, ngươi đi đi." Thời gian đổi nàng mà nói, cũng không dư dả. Thân thể này tu luyện tâm pháp cùng kiếm thuật đều là thượng thừa, nhưng chỉ luyện tới tầng thứ sáu, nàng bởi vì vô tâm tranh đấu, vẫn chưa có ý tăng cường luyện tập, mà hoàng huynh nàng, đã là luyện đến tầng thứ chín.

Hạng Ánh thấy nàng khăng khăng như thế, cũng đành phải rời đi. Qua không đến một khắc, Mạn Yêu mới rời giường, hắn đã quay trở lại, trong tay cầm một thanh kiếm màu xanh băng, đôi tay bưng kiếm đưa cho nàng, thái độ thế nhưng thập phần quý trọng.

Mạn Yêu tiếp nhận, thanh kiếm này tinh tế linh hoạt, thực thích hợp cho nữ tử dùng. Thân kiếm mỏng như cánh ve, trên mũi kiếm lóng lánh như băng quang thủy ngân đổ xuống, ánh mắt nàng sáng ngời, lấy đầu ngón tay búng nhẹ lên thân kiếm, phát ra "Tranh" một tiếng vang lên, kia kiếm khí đẩy ra, thế nhưng chấn động tâm phách người.

Nàng tự đáy lòng tán thanh: "Kiếm tốt!" Ngẩng đầu hỏi: "Từ nơi nào đến?"

Hạng Ánh thành khẩn cười nói: "Lúc trước thu thập được, thuộc hạ rất thích cái này. Thanh kiếm này tên là "huyền phách", thuộc hạ vẫn luôn muốn vì nó tìm một chủ nhân tốt, đúng lúc nó thực thích hợp với chủ tử."

Mạn Yêu cho kiếm vào vỏ, chân thành mà nói tiếng: "Đa tạ"

Mạn Yêu kêu người đem nước tới hâu hạ nàng rửa mặt chải đầu, ngồi vào trước gương đồng, nàng chậm rãi ngẩng đầu, nữ tử trong gương đầu đầy tóc bạc, như ba ngàn mũi nhọn đột nhiên chui vào hai mắt nàng. Nàng chấn động mà

trừng lớn đôi mắt, đôi tay run rẩy hoảng loạn mà nắm đầu tóc mình, trắng, tất cả đều là trắng!

Tỳ nữ phía sau không dám ngẩng đầu nhìn nàng, bưng chậu nước vội vàng rời đi.

Trắng giống như tuyết, trắng hơn đầu ngón tay tái nhợt của nàng. Một cái chớp mắt đầu đã bạc, nàng cho rằng chỉ có trong TV mới có, không thể tưởng được thế nhưng sẽ diễn ra ở trên người nàng một nữ tử đến từ hiện đại. Nàng câu môi, chỉ cảm thấy châm chọc.

Tiếng gió ngoài cửa sổ chợt nỗi lên, lá rơi lả tả, nàng ngồi ở trước gương, ngoan mà nhìn nữ tử đầu bạc trong gương đến xuất thần, đôi mắt chớp cũng không chớp một cái, giống như trở thành một con rối gỗ mất đi tri giác.

Hạng Ánh đứng ở một bên, nhìn thấy biểu tình của nàng, không biết nên nói này cái gì. Tiêu Sát đã kêu Tiêu Khả phổi thuốc làm đen tóc, nhưng Tiêu Khả tựa hồ bất lực. Hồng nhan đầu bạc, đối với một nữ tử mới hai mươi mấy tuổi mà nói, là đả kích trầm trọng cỡ nào! Kỳ thật, hắn cảm thấy nàng một nữ tử như vậy, mỹ lệ của nàng cũng không sẽ bởi vì đầu bạc mà hạ thấp nửa phần, ngược lại như là yêu dã nở rộ ở trên tuyết liên, làm cho lòng người sinh sùng kính, không đành lòng khinh nhòn.

"Chủ tử." Qua hồi lâu, Hạng Ánh có chút lo lắng, nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Mạn Yêu hoàn hồn, thấy thần sắc trong mắt Hạng Ánh rất là sầu lo, nàng phun ra một hơi, sắc mặt phảng nhuận, đậm đậm cười nói "Không có gì, bất quá là sự khác biệt trắng và đen." Dứt lời, lưu loát đứng dậy, cầm kiếm liền đi vào rừng trúc.

Hạng Ánh hơi hơi sững sốt, hắn cho rằng nàng sẽ vì tóc bạc mà thương tâm, lại không nghĩ đến nàng thế nhưng thản nhiên như thế nhanh chóng tiếp nhận sự thật đối với nữ tử mà nói quá sức tàn khốc, tóc bạc mặt hồng, tiêu sái như vậy, dưới bầu trời này! Sở cũng chỉ có một mình nàng mà thôi.

Ánh trăng u lanh khuynh chiểu vào một mảnh rừng trúc ngày thu, một thân ảnh màu trắng tung bay trong tay chấp kiếm kéo ra từng đóa kiếm hoa thanh hàn, kiếm khí gột rửa mở ra, đem lá rụng bay tán loạn ở không trung nát thành bột phấn. Nàng bỗng nhiên dừng lại động tác, cảm giác nội lực của mình so trước kia mạnh mẽ hơn ít nhất hai phần, đây là duyên cớ nào? Nàng nhíu mày suy ngẫm, hay là Vô Ưu dùng bảy phần nội lực vì nàng hóa giải độc tố trong cơ thể đồng thời cũng có thể khiến cho nội lực của nàng tăng cao?

Qua hai ngày, Tiêu Sát trở về bẩm báo, Phó Trù vẫn chưa đi chở đặc biệt nào, mỗi ngày đều ở thư phòng xử lý quân vụ cùng triều vu từ nơi khác đưa tới, rất là bận rộn. Thẳng đến đêm ngày thứ ba, Tiêu Sát truyền đến tin tức, Phó Trù vào cung.

Mạn Yêu thay một thân y phục dạ hành (y phục đi ban đêm), dùng khăn trùm đầu màu đen đeo tóc bao lại, để tránh ở ban đêm đầu bạc quá mức chói mắt.

Nàng cùng Hạng Ánh tránh đi thị vệ, trèo tường ra phủ Tướng quân.

Hoàng cung

Cung Sâm Diêm bị lửa lớn thiêu hủy một nửa sừng sững ở bên trong một mảnh phế tích, càng tăng thêm vài phần thê lương lạnh lẽo cùng tiêu điều, nguyệt vây cuồng phong tàn sát bừa bãi, phát ra tiếng vang nức nở, như là quỷ khóc sói gào.

Bóng đêm dày đặc, trong một tòa ám điện tối tăm rộng mở, một tia ánh sáng mờ mờ dọc theo đèn cung đình màu tối sâu kín tản phát mà ra, một nam tử bị bốn sợi xích sắt thô to chặt chẽ khóa trụ tú chi lên trên một góc tường.

Nam tử hơi thở mong manh, sắc mặt tái nhợt, một đôi mắt phượng nhẹ nhắm lại, hai hàng lông mày nhíu chặt. Tóc dài hỗn độn rối tung, che khuất một bên dung nhan tuấn mỹ, mà một bên khác, vết máu nâu đỏ ngưng tụ trên khóe môi. Xương tỳ bà (xương bả vai) sau lưng hắn bị vũ khí sắc bén xuyên khóa hoàn

toàn không thể động đậy.

Lúc này, cửa truyền đến một tiếng kẽo kẹt, cửa ám điện bị mở ra, một người đang đi vào.

Người tới neden bước trầm ỗn, mặt vô biểu tình mà đi đến trước mặt nam tử bị khóa trụ. Thấy nam tử áo trắng nhắm hai mắt lại, cả đầu cũng không ngẩng lên, hắn cười nói: "Tông Chính Vô Ưu, ngươi không dám mở to mắt nhìn bốn tướng, là bởi vì ngươi vẫn là sợ thừa nhận rằng mình đã thua!"

Tông Chính Vô Ưu lười nhác mà xốc lên mí mắt, sắc mặt không kinh động gợn sóng, cười nhạo nói: "Luận hèn hạ vô sỉ, bốn vương xác thật không bằng ngươi, nhưng cái này cũng không đại diện là ngươi đã thua. Bốn vương chỉ là không hiếm lạ dùng cái loại thủ đoạn ti tiện này để thua, càng sẽ không vì đạt được mục đích đì lợi dụng thương tổn nữ nhân mà mình yêu thương! Phó Trù, cả đời này của ngươi, chủ định chỉ có thể sống cô độc quãng đời còn lại, ngươi bước lên ngôi vị hoàng đế không chế thiên hạ thế cục, thì sao nào?"

Ánh mắt Phó Trù tối sầm lại, nhưng nhanh chóng lại sáng lên, hắn cười nói: "Người thắng làm vua người thua làm giặc, đây là chân lí bất biến từ xưa. Người hậu thế, ai sẽ quản ngươi dùng phương pháp gì?" Dừng một chút, đầu hắn khẽ nhêch, lại nói: "Ai nói bốn tướng phải cô độc sống quãng đời còn lại? Dung Nhạc thực nhanh sẽ trở thành Hoàng Hậu của ta, nàng sẽ vẫn luôn ở bên cạnh ta, bồi ta cùng nhau sống quãng đời còn lại. Mà quãng đời còn lại của ngươi, chỉ có ở tại đây, tại đại điện đen tối hoang vắng này, cùng với xích sắt, hoàn lại nỗi đau xuyên cốt mười ba năm của ta."

Tông Chính Vô Ưu chau mày, thân mình không tự giác kéo động, lập tức liền có một trận đau nhức thấu tim xuyên cốt thối quét toàn thân, lồng ngực hắn chấn động mãnh liệt huyết tinh dâng lên cổ họng, ép mình nuốt xuống, cười nhạo nói: "Ngươi thật là không hiểu biết nàng, ngươi cho rằng giờ nàng còn sẽ bồi ở bên cạnh ngươi? Hoàng Hậu, hừ, nàng căn bản không hiếm lạ. Thà làm ngọc vỡ còn hơn ngồi lành, ngươi muốn cùng nàng bạch đầu偕 lão, thật là ban ngày nằm

mơ! Nàng yêu ta còn có thể như thế quyết tuyệt, huống chi nàng không yêu
ngươi!"

Đồng tử của Phó Trù co rụt lại, ngực trắt buôn khôn kẽ, hắn lại cười nói:
"Chính là bởi vì nàng yêu ngươi, cho nên nàng mới sẽ không rời khỏi ta. Ta có
ngươi ở trên tay, ta sợ cái gì?"

Sức lực của cùu hận thực đáng sợ, luôn luôn có thể vặn vẹo bóp méo linh hồn
của một người, một người đương sống ở trong bóng tối, thấy được một tia ánh
sáng, hắn sẽ vì tia ánh sáng đó mà nỗ lực khiến mình cũng trở nên sáng sủa tốt
đẹp, vì khát khao muốn xứng đôi với nó. Đương lúc mất đi tia ánh sáng kia, hắn
sẽ bởi vì mất đi nó mà rơi vào địa ngục, càng lún càng sâu. Người sống trên đời,
sống ở quang minh hoặc là sống trong hắc ám, luôn luôn ở giữa một ý niệm.

"Ngươi muốn dùng bốn vương tới uy hiếp bức bách nàng. Nói ngươi đê tiện
thật đúng là tán dương ngươi"

Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu khinh bỉ vô hạn, khiến Phó Trù quả thật muốn
đem hắn(TCVU) ăn ngã xuống đất, đem cái đầu cao ngạo của hắn(TCVU) đập
dưới lòng bàn chân. Nam nhân kiêu ngạo tự phụ như vậy, mặc dù là thua cũng
vẫn là thong dong trấn định như thế, khiến trong lòng hắn(PT) cực hận. Hắn(PT)
đang suy nghĩ, làm thế nào, mới có thể triệt để xé hủy tôn nghiêm của hắn
(TCVU)?

Phó Trù cầm lấy một cái móc câu mang theo vô số gai ngược ở trên mặt đất,
trong mắt ôn hòa lập loè dữ tợn, đây chính là hung khí năm đó dùng để đối phó
mẫu thân hắn! Hắn cầm cái móc đầy gai ngược chậm rãi tới gần Tông Chính Vô
Ưu.

"Khụ, khụ, khụ" vách tường bên cạnh, bỗng nhiên truyền đến một trận ho
khan nôn nóng mà kịch liệt, ở nơi đó, có một người đang mở to mắt mà nhìn một
màn ở trong ám điện, bi ai mà đau lòng, nhưng hắn nói không ra lời.

Phó Trù nhìn lướt qua phương hướng kia, trên mặt tường có một cái lỗ không

lớn, mà tường bên kia, đúng là nơi mà hắn năm đó ẩn thân. Thương tàn (thương tổn tàn phế) của thân nhân, vĩnh viễn đều là đau đớn tận đáy lòng. Hắn năm đó chính là như vậy, nhìn mẫu thân hắn bởi vì dấu diếm tung tích của hắn mà bị gai ngược xuyên cốt, mẫu thân mỹ lệ mà kiêu ngạo vì không cho hắn đi ra, người đã cắn răng chịu đựng, thăng đến chết ngất cũng chưa hù ra một tiếng. Hiện giờ, người ở trong vách tường kia, hắn (LTH) cũng sẽ hiểu, cái loại mùi vị nhìn thấy người thân bị xuyên cốt mà không cứu được, hơn nữa, hết thảy, đều là do hắn(LTH) cùng Vân Quý phi một tay tạo thành.

Tông Chính Vô Ưu mắt lạnh nhìn hắn(PT) tới gần, mặt không đổi sắc, mà người ở bên vách tường kia lại không bằng hắn(TCVU) trấn định như thế, tiếng ho khan một trận so một trận kịch liệt, ánh mắt Tông Chính Vô Ưu khẽ nhúc nhích, nhíu mày hướng tới nơi phát ra âm thanh liếc mắt một cái.

Phó Trù không dao động, mang tươi cười không rõ ý vị đi đến bên cạnh Tông Chính Vô Ưu. Hắn(PT) từ trước đến nay trừ bỏ trên chiến trường, ở thời điểm khác, cũng không tự mình động thủ, nhưng người này không phải là người khác, hắn là Tông Chính Vô Ưu! Là nhi tử của hai người mà hắn (PT) hai mươi năm qua thống hận nhất, là cái nam nhân ở trong lòng nữ nhân mà hắn(PT) yêu, mặc dù hắn(TCVU) cũng có chỗ khiến hắn(PT) bội phục, nhưng những thứ này thay đổi không được thù hận sâu như biển giữa bọn họ.

Phó Trù dùng tay đẩy ra xích sắt khóa trụ xương tỳ bà của Tông Chính Vô Ưu, thuận tay mang theo một chút lực, không tính nặng, vừa lúc có thể nhìn đến xương trắng, xung quanh xích sắt lập tức có máu huyết đỏ tươi kích động, hỗn hợp với mồ hôi lạnh cùng nhau thẩm ướt bạch y.

Gương mặt Tông Chính Vô Ưu đột nhiên một trận run rẩy, thân hình ức chế không được mà run run lên, lại chỉ cau mày, cổ họng cũng không phát ra một tiếng.

Phó Trù tàn nhẫn mà cười "Rất đau đì? Vì một nữ nhân từ bỏ giang sơn tốt đẹp, đem mạng của chính ngươi giao cho kẻ địch của mình, Tông Chính Vô Ưu,

ngươi có hối hận hay không? Nếu ngươi hối hận, ta suy xét hôm nay sẽ tha cho ngươi một con đường sống."

Tông Chính Vô Ưu khinh miệt mà liếc mắt một cái, hờ lạnh một tiếng "Nếu đã ở trong tay ngươi, muốn giết muôn róc tùy tiện. Không cần nhiều lời vô nghĩa!"

Phó Trù nhướng mày, không giận ngược lại cười nói: "Tốt, bốn tướng ngược lại cũng muốn nhìn cái xương cốt kiêu ngạo của ngươi đến tột cùng cứng bao nhiêu!" Hắn vừa nói ánh mắt tựa như lóe sáng hướng nóc nhà đảo qua, giơ tay, móc câu sắc bén mang theo gai ngược liền muốn hướng giữa xương cột sống của Tông Chính Vô Ưu hung hăng đâm vào. Đúng lúc này, mái ngói của nóc nhà bỗng nhiên xốc ra một mảng ngói, một mũi ám khí mang theo gió mà đến, tàn nhẫn mà chính xác, mục tiêu chính là cổ tay của cái tay cầm móc câu, ánh mắt hắn chọt lóe, cổ tay cấp tốc xoay chuyển, móc câu sắc bén rời tay mà ra, thẳng tắp đến phương hướng bắn ra ám khí mà bay đi, chỉ nhắm vào ngói xanh trên nóc nhà, lại không phải nhắm ngay người trên nóc nhà.

Ngói xanh bay tứ tung, cường đại kình lực theo móc câu bắn ra đánh nát tả tơi đỉnh xà nhà, Mạn Yêu, Hạng Ánh hai người trên nóc nhà không hề hấn gì. Vốn dĩ chỉ vì điều tra tin tức mà đến, cũng không muốn kinh động đến Phó Trù, nhưng lại không dự đoán được vừa vặn nhìn đến một màn tàn nhẫn như vậy, Mạn Yêu cho dù là có định lực tốt bao nhiêu, cũng không thể trơ mắt nhìn Phó Trù xuyên thấu xương sống lưng của Tông Chính Vô Ưu mà không có động tĩnh gì. Cho nên nàng ra tay, bất kể hậu quả. Mỗi người ở lúc đối mặt với người mình yêu thương, thường thường đều không thể làm được hoàn toàn bình tĩnh. Nàng thả người nhảy xuống, khăn vải màu đen cột chặt tóc bị mái ngói bay nứt làm rách, sợi tóc tuyết trắng tức khắc như dòng thủy ngân trút xuống, rơi rụng trên vai, càng nổi bật ở trên y phục dạ hành đen nhánh, trắng đến chóp mắt.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Hối Hận Không Kịp (3)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Nàng yên lặng đứng ở kia, ánh mắt lạnh như băng, không có hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì một cái tay khác của Phó Trù, đang nắm sợi dây xích xuyên thấu qua xương tỳ bà của Tông Chính Vô Ưu. Xương trắng lộ ra, máu chảy như trút. Nam nhân bị khóa trụ bị tra tấn vòn vụn chỉ còn lại một hơi thở, như thể hơi thở đó sẽ bị nuốt xuống bất cứ lúc nào.

Trong lòng nàng thật đau, đau đến như muốn nhổ ra máu. Nàng khi nào thấy qua bộ dáng thê thảm đến bực này của Tông Chính Vô Ưu, ở trong mắt nàng, hắn nhắm mắt như tiên khiến người nhìn thấy không đành lòng khinh nhARN, trợn mắt như ma chỉ một ánh mắt liền có thể khiến người run rẩy, hắn giống như là thiên thần của nàng, ở lúc nàng nguy nan tựa như từ trên trời giáng xuống bảo hộ nàng chu toàn, mặc dù là thân trúng tên độc, hắn cũng có thể đứng ở giữa bầy sói, đối với bọn họ nói Lang Vương để hắn tới đối phó. Là người tự phụ cường đại như vậy, vì cứu nàng, từ bỏ hết thảy những thứ mà người khác tha thiết mơ ước, giang sơn, quyền lợi, thân nhân, thậm chí là tôn nghiêm của nam nhân, còn bao gồm chính tánh mạng hắn.

Tông Chính Vô Ưu gian nan mà quay đầu nhìn nàng, trông thấy nàng tóc bạc đầy đầu, trong mắt hắn thực đau xót, chau mày, nói: "A Mạn, nàng tới làm gì!"
Hắn không phải hỏi nàng, mà là đang nói nàng không nên tới.

Mạn Yêu nhấp môi, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng Phó Trù, người nam nhân này đã nhập ma rồi! Nàng đưa kiếm chỉ thẳng, sắc mặt quyết tuyệt. Ánh sáng tối tăm dãy không được hàn khí của lưỡi dao sắc bén, mà mũi nhọn cách yết hầu hắn(PT) không quá năm tấc. Nàng mở miệng chậm rãi phun ra ba chữ: "Thả hắn ra."

Bị ném văng ra móc câu sắc bén đã trở lại trong tay Phó Trù, Phó Trù làm như cũng không ngoài ý muốn trước sự xuất hiện của nàng, quét mắt đến Hạng Ánh, đối với nàng nhàn nhạt cười nói: "Ta vì nàng mà trừng phạt thân tín của ta,

không nghĩ đến cuối cùng lại vì nàng thăng được một cái nô tài trung thành."

Mạn Yêu nói: "Ngươi sai rồi, ở trong mắt ta, vô luận là Tiêu Sát, hay là Hạng Ánh, bọn họ đều không phải nô tài, có thể lấy tánh mạng tương giao với ta, sẽ chỉ là bằng hữu, hoặc là tri kỷ!"

Thần sắc Hạng Ánh chấn động, sững sốt như vậy trong chốc lát, mới dương môi cười cười, sắc mặt càng là thêm kiên định.

Ánh mắt Phó Trù khẽ nhúc nhích, mắt nhìn lợi kiếm nhắm ngay yết hầu, hắn nhẹ giọng hỏi: "Còn ta thì sao? Dung Nhạc, ở trong lòng nàng, ta là người nào? Có hay không còn không bằng bọn họ?"

Mạn Yêu nhìn nhìn hắn, trào phúng cười nói: "Ngươi cho rằng thế nào? Người cảm thấy ngươi so với bọn hắn đối với ta càng tốt hơn sao?" Nàng đã từng coi hắn là bằng hữu, đã từng coi hắn là phu quân, đã từng vì sự giãy giụa của hắn mà cảm động, đã từng vì hắn bị thương mà đau lòng, cũng từng sinh động lòng vì yêu mà sống của hắn, đã từng..... Lời hứa hẹn của hắn, thăng đi sự tín nhiệm của nàng, làm nàng nghĩ tới thử đi đáp lại, từ đầu đến cuối, hắn chưa bao giờ đình chỉ lợi dụng nàng, ở trong lòng hắn, tình yêu vĩnh viễn đích không lại cùu hận!

Phó Trù nao nao, thì ra hắn đối với nàng còn không bằng Hạng Ánh sao? Ít nhất từ một khắc Hạng Ánh quyết định nguyện trung thành với nàng, thì sẽ không phản bội nàng, nhưng mà hắn, cho dù trong lòng tình yêu có sâu đậm bao nhiêu, cũng không thể tránh được làm tổn thương nàng. Thôi, việc đã đến nước này, hắn còn cầu cái gì. Tâm không thể được, vậy thì lui mà cầu lần sau. Hắn nắm chặt vũ khí sắc bén trong tay, bỗng nhiên cười ôn nhu với nàng, hỏi: "Dung Nhạc, nàng muốn hay không muốn cứu hắn?"

Nghe nói địa ngục có 18 tầng, hắn muốn nhìn xem đến tận cùng sâu bao nhiêu!

Mạn Yêu nhíu mày, nắm ngón tay thu chặt, nắm chặt kiềm trong tay, lạnh

lùng nói: "Muốn thì thế nào? Không muốn thì như thế nào?"

Phó Trù cười, ai cũng không biết hắn cười đến có bao nhiêu tuyệt vọng, một người nam nhân phải dùng đến một nam nhân khác để lưu lại nữ nhân mình yêu thương, đó là bi ai đến cỡ nào! Hắn cười nói: "Muốn, thì làm Hoàng Hậu của ta, cả đời đều không được phép rời khỏi bên người ta. Chỉ cần hắn(TCVU) hứa đời này không rời khỏi Giang Nam, ta vì nàng, có thể thả hắn(TCVU), từ đây, tất cả ân oán, toàn bộ xóa bỏ!"

Gương mặt không thấy huyết sắc của Tông Chính Vô Ưu lộ ra châm chọc nồng đậm, hắn cười nhạo nói: "Người si nói mộng....."

Mắt Phó Trù lộ ra ánh mắt âm ngoan, tay nắm xiềng xích đột nhiên một túm, chỉ nghe một tiếng "Tập sát" vang lên.

"Phốc!" Tông Chính Vô Ưu đau đớn xuyên tim, sắc mặt sầu thảm, dung nhan tuẫn tú đau đến biến hình, hắn cắn răng cố nén trụ không ra tiếng, lại không chế được tanh ngọt dâng trào lên cổ họng, há mồm phun ra, trước mắt tối sầm, ngất đi.

Mạn Yêu hoảng hốt, hoảng loạn kêu lên: "Vô Ưu....."

Phó Trù ngăn cản nàng tới gần, cười nói: "Yên tâm, hắn không chết được."

"Phó Trù, ngươi, ngươi....." Nàng oán hận mà trừng mắt cái.....nam nhân giống như ma quỷ tàn khốc vô tình, ánh mắt kia như dao băng, như là muốn đem hắn lột da rút xương. Nếu nói trước kia bởi vì hắn không biết sự tình nàng đổi với hắn còn lưu lại một con đường sống, nhưng hôm nay thời khắc này ý nghĩ tàn nhẫn mà làm, nàng đổi với hắn cả một phần đồng tình cuối cùng cũng không còn.

Mạn Yêu nhìn Tông Chính Vô Ưu đang trong hôn mê, đau lòng khó chịu, nàng há mồm hít sâu, nỗ lực khiến chính mình bình tĩnh, cắn răng hỏi: "Nếu..... Không muốn thì sao?"

Thần sắc của nàng, Phó Trù đều nhìn thấy ở trong mắt. Nếu đau, vậy cùng nhau đau đi. "Nếu không muốn, ta liền chỉ có thể lựa chọn báo thù, mùi vị sống không bằng chết, hắn phải cùng ta cùng nhau nếm thử."

Ánh mắt Mạn Yêu cực sắc, cười lạnh nói: "Ngươi dùng hắn tới uy hiếp ta? A, ngươi cho rằng ta là dễ dàng như vậy chịu người uy hiếp?" Cho dù nàng đáp ứng, Tông Chính Vô Ưu cũng sẽ không đáp ứng. Hắn là người kiêu ngạo như vậy, há dung nàng một nữ nhân dùng hạnh phúc cả đời tới để đổi lấy hắn sống cầu thả tạm bợ? Cửu hận này, Phó Trù nói toàn bộ xóa bỏ là có thể xóa bỏ được sao? Tông Chính Vô Ưu vì nàng đã làm nhục tôn nghiêm của chính mình, nàng sẽ không lại hướng lên trên đạp thêm một cái.

Phó Trù nhăn mày lại, không chịu uy hiếp sao? Hắn muốn một cơ hội từ bỏ cửu hận hướng tới một tương lai tốt đẹp nàng lại không chịu cho? Hắn dương môi, mắt lại lần nữa nhìn đến lợi kiêm cách yết hầu hắn chỉ có năm tấc, cười đến thê lương rồi lại tàn khốc, giơ lên móc câu gai ngược sắc bén trong tay không chút do dự đâm mạnh xuống.

Chung quanh đại điện này minh vệ ám vệ vô số, nếu muốn ngạnh cứu đi, lấy nàng cùng Hạng Ánh căn bản không có phần thắng, huống chi trạng huống của Tông Chính Vô Ưu lúc này là như vậy, một cái đâm này của Phó Trù, có lẽ hắn(TCVU) sẽ không còn tỉnh lại. Cho nên đương lúc móc câu sắc bén mà Phó Trù giơ lên sắp đâm tới, nàng không chút nghĩ ngợi, quăng kiêm phi thân xẹt qua, mở ra bàn tay mềm mại, chuẩn xác không có lầm mà nắm chặt móc câu đầy gai ngược, ngăn cản thâm nhập.

Tay đứt ruột xót, đau nhức thắt nhập phế phủ, những cái gai ngược sắc nhọn đó hung hăng đâm vào tay nàng và lòng bàn tay, máu đỏ tươi từ giữa khe hở ngón tay chảy ra, nhỏ giọt trên mặt đất, theo mặt đất tro đen uốn lượn chảy xuôi, chảy đến bên chân Phó Trù.

Trái tim Phó Trù rung mạnh, đồng tử một trận co rút lại "Dung Nhạc,
nàng....."

Mạn Yêu khẽ nhếch cằm, vẻ mặt quyết tuyệt, tay nàng nắm đến càng thêm chặt. Nàng biết hôm nay muốn cứu đi Tông Chính Vô Ưu là không có khả năng, nhưng ít ra phải giũ được mạng hắn, bất luận dùng loại phương pháp nào, cũng sẽ không hối.

Phó Trù nhìn đôi mắt lạnh nhạt mà quật cường, lòng hắn tràn đầy bi thương. Nàng tình nguyện dùng phương thức thương tổn chính mình tới cứu hắn (TCVU), cũng không muốn lưu tại bên người hắn (PT), làm hậu (hoàng hậu) của một quốc gia, dưới bầu trời này, có bao nhiêu nữ tử muốn cái vị trí kia, nhưng nàng lại vứt bỏ như giày rách. Hắn cười thảm, chậm rãi buông tay ra.

Mạn Yêu mở ra năm ngón tay, móc câu sắc bén kia lại giống như bị đóng ở trên tay nàng, gai ngược dày đặc đâm đầy da thịt nàng, toàn bộ bàn tay đều là đỏ tươi chói mắt kinh tâm. Sắc mặt nàng tái nhợt, nhìn không ra một chút cảm xúc nào, dùng ánh mắt tuyệt đối lạnh nhạt nhìn tay mình, phảng phất kia không phải là tay nàng.

Hạng Ánh cả kinh hoản hồn, hắn vẫn luôn biết tướng quân là cái người lanh khốc vô tình, lại không nghĩ rằng hắn(PT) đối với nữ nhân mình yêu cũng có thể vô tình như vậy, hắn(HA) đi nhanh tiến lên, nhẹ nhàng cạy ra gai ngược, lần đầu tiên cảm giác tay mình không chế không được mà run rẩy.

Mạn Yêu ngăn hắn, tự mình duỗi tay, nắm lấy tay cầm của móc câu, không nửa phần do dự, dùng sức một cái gạt ra, cũng không thèm nhìn tới, liền hướng tới cửa ném đi. Móc câu sắc bén mang theo máu thịt đụng phải đại môn kiên cố, đàn hồi quay cuồng trên mặt đất, phát ra vài tiếng leng keng sắc nhọn vang lớn chói tai, quanh quần tại giữa đại điện hắc ám này, khiến tim người cũng theo đó mà run rẩy.

Nàng cá mày cũng không nhăn một chút nào. Đau sao? Đương nhiên đau! Nhưng mà so với màn sỹ nhục kia, so với tất cả những gì Tông Chính Vô Ưu chịu đựng giờ phút này, một chút đau này của nàng, thật sự không tính là gì cả!

Người, chỉ có học đối với chính mình tàn nhẫn, mới có thể đối với người khác ác hơn.

Phó Trù ngơ ngẩn mà nhìn nàng, hắn rõ ràng ý thức được nữ tử này đã thay đổi, nàng không bao giờ còn là Dung Nhạc trước kia đậm nhiên đến đối với hết thảy mọi thứ đều không sao cả. Cũng tốt, ít nhất hiện tại hắn có được nàng một loại cảm tình, hận, còn hơn là ở trong lòng nàng cái gì cũng không phải!

Hắn không biết rằng, ánh sáng trong đời hắn đã từng ở ngay trước mắt, chỉ cách một ý niệm, nhưng mà hắn bị cùu hận che mất tâm trí, hắn không thấy con đường phía trước của mình, cho nên, ánh sáng cùng hạnh phúc, cứ như vậy cùng hắn gặp thoáng qua, hắn lại một chút cũng không hay biết.

Phó Trù một phen xé rách vạt áo của mình, không dung cự tuyệt mà nâng lên tay nàng, hai ba cái dứt khoát lưu loát bao lấy miệng vết thương, tâm đã chết lặng.

"Nếu không muốn hắn(TCVU) chết, liền cùng ta hồi phủ." Hắn(PT) giữ chặt một cái tay khác của hắn (PT), không dung nàng kháng cự.

Mạn Yêu chỉ quay đầu lại nhìn thoáng qua, ở trong lòng nói: "Vô Ưu, chờ ta. Ta thực mau sẽ đến cứu ngươi đi ra ngoài."

Trở lại phủ Tướng quân đã là sau nửa đêm, Phó Trù đem nàng bỏ tại cửa rồi phất tay áo mà đi, hắn sợ chính mình khống chế không được. Hắn không biết phải như thế nào mới có thể giữ lại được nữ nhân này, phải như thế nào mới có thể cứu được trái tim hắn, gió rất lớn, không khí thực lạnh, hắn ngửa đầu đi thực nhanh, lồng ngực trất buồn (tắc nghẽn buồn bức) khôn kẽ, cả hô hấp cũng mang theo gai nhọn.

Ngày thứ hai, thời tiết trong sáng không mây, cửa Thanh Mịch viên lại nhiều thêm thị vệ. Nàng liếc mắt một cái, mở ra tủ áo tùy tay lấy một kiện xiêm y thay

ra, đó là một kiện áo lụa màu đỏ rực vân cẩm, thêu Thải Phượng sắc sỡ, dưới ánh mặt trời lập loè quang hoa bắt mắt, vốn là kinh diễm không gì sánh kịp, nhưng mà, ở dưới mái tóc dài trắng tuyết như dòng nước chảy xuôi trên vai, kia phảng phất chỉ là một cái làm nền. Nàng cầm lấy "Huyền phách", gọi Tiêu Sát cùng Hạng Ánh đi đến phủ Cửu hoàng tử. Hạng Ánh sững sốt, hơi lo lắng nói: "Thị vệ ở cửa....."

Mạn Yêu cười lạnh nói: "Ngươi cho rằng hiện giờ những thị vệ kia còn có thể ngăn được ta?" Nàng nói, người đã ra khỏi cửa phòng, đi đến cửa viện, vài tên thị vệ lập tức ngăn lại nàng, thần sắc cung kính nói: "Tướng quân có phân phó, phu nhân trên người có thương tích, không nên ra cửa, thỉnh phu nhân trở về nghỉ ngơi."

Mạn Yêu nhàn nhạt nhìn thị vệ kia liếc mắt một cái, mặt vô biểu tình nói: "Tránh ra." Không có tức giận, nhưng lại uy nghiêm khí thế.

Thị vệ kia sững sốt, khẽ nhíu mày nói: "Thỉnh phu nhân đừng làm khó dễ thuộc hạ!"

Ánh mắt Mạn Yêu trầm xuống, "Ta nói lại lần nữa, tránh ra."

Thị vệ kia nói: "Thuộc hạ xin đắc tội!" Nói xong liền hướng bọn thị vệ chung quanh khoát tay, mấy chục người lập tức vây quanh lại đây, cầm kiếm đem toàn bộ cửa ngăn đến kín mít.

Mạn Yêu hừ lạnh một tiếng, ánh mắt sắc bén. Nàng bỗng dừng dương tay, chỉ thấy một đạo kiếm quang hiện ra, sát khí lạnh thấu xương bay lên không, nhanh như tia chớp, khiến người không kịp thấy rõ, cũng đã bị kiếm khí kia bao phủ. Giống như vách tường kiên cố nháy mắt xuất hiện một lỗ hổng, một hai gã thị vệ ở giữa cả thời gian kêu lên một tiếng cũng không có liền ngã xuống.

Tiêu Sát cùng Hạng Ánh đồng thời đi tới đẩy ra thị vệ hai bên, Mạn Yêu liền như vậy ra cửa, những người đó mới phản ứng lại, chuyện phát sinh ở trong một khắc, bọn họ là khiếp sợ, bởi vì ai cũng không thể tưởng được cái nữ tử luôn

luôn đậm nhiên bình tĩnh, thế nhưng cũng sẽ ra tay đả thương người, hơn nữa thủ đoạn còn ngoan tuyệt như thế.

Tên thị vệ cầm đầu phân phó nói: "Mau đi bẩm báo Tướng quân!"

Ra khỏi Thanh Mịch viên, Mạn Yêu gọi người chuẩn bị xe ngựa, nàng tuy rằng bị giam lỏng, nhưng ra cửa lại cao điệu (phô trương), không chút che dấu hành tung nào, một đường ra phủ, ngược lại cũng không có ai lại ngăn cản.

Kinh thành, như cũ vẫn phồn vinh hưng thịnh, tựa hồ cùng trước kia không có biến hóa gì. Đối với bá tánh mà nói, ai làm hoàng đế cũng không quan trọng, quan trọng là có thể mang cho bọn họ cuộc sống ổn định.

Phủ Cửu hoàng tử tọa lạc ở Đông thành, gần phủ Ly Vương. Từ Bắc thành đến Đông thành, cần trải qua một cái ngõ nhỏ vô danh, ngõ nhỏ này thực náo nhiệt phức tạp, mặt đất không rộng, người lại nhiều sẽ có chút chen chúc.

Xe ngựa của Mạn Yêu đi vô tới giữa hẻm vô danh liền đi không được, chỉ vì hai bên con đường bày đầy sạp rao bán hàng, chung quanh sạp người đông ồ ạt, đều dồn ở nơi đó, đem con đường ngăn chặn lại. Hạng Ánh tiến lên xua đuổi, lại như thế nào cũng đuổi không tán, một đợt mới vừa lui một đợt lại đến, giống như hải triều, phảng phất những cái sạp bình thường đó dường như có bao nhiêu hiểm lạ.

Mạn Yêu nhíu mày, đang muốn nói đi đường vòng. Lúc này, bên cạnh quán trà truyền đến một câu như vậy: "Muốn ta nói a, nữ nhân mà, vẫn là lớn lên xấu một chút thì hơn, lớn lên quá đẹp đó chính là hồng nhan họa thủy! Các ngươi xem đi, kia Khải Vân quốc Dung Nhạc trưởng công chúa quá đẹp đi? Nàng chính là quá đẹp mới đưa đến phát sinh cuộc chính biến lần này."

Một người bên cạnh hỏi: "Lời này là như thế nào?"

Người nọ nói: "Các ngươi nghĩ xem, Ly Vương là người như thế nào? Hắn nếu thật muốn ngôi vị hoàng đế, hắn còn không sớm kéo Thái Tử xuống, chính là hắn không muốn, này chứng minh cái gì? Chứng minh Ly Vương lần này phản loạn không phải vì ngôi vị hoàng đế, mà là nữ nhân, nghe nói Ly Vương tuyển phi lần đó căn bản là ngụy trang, vì muốn gặp lại Dung Nhạc trưởng công chúa một mặt, lại nói lúc này đây, Ly Vương vốn dĩ đã thắng, chính là hắn vì nữ nhân từ bỏ giang sơn dễ như trở bàn tay, càng chứng minh hắn là vì nữ nhân mà đến! Lại nói Đại tướng quân, có nam nhân nào có thể chịu đựng nữ nhân mình cùng nam nhân khác dan díu? Cho nên hắn dưới sự giận dữ, liền có hồng trưởng một màn ngoài điện Tuyên Đức. Lại nói sau đó, Khải Vân để nghe nói muội muội mình thương yêu nhất bị khi dễ như thế, hắn có khả năng nhịn sao? Dương nhiên là không! Chiếu ta xem, thiên hạ sẽ không thái bình yên lạc rồi!"

"Nghe ngươi vừa nói như thế, là rất có đạo lý. Nhưng này chiến tranh nếu là thật đánh lên tới, chịu khổ còn không phải là dân chúng chúng ta? Ai, hồng nhan họa thủy a!"

"Nữ nhân như vậy chỗ nào xứng làm mẫu nghi thiên hạ? Thật không hiểu được, Đại tướng quân không cần nàng ta, vì cái gì còn khang khang muỗn phong nàng ta làm Hoàng Hậu?"

Mạn Yêu nghe thấy lạnh lùng câu môi, trào phúng mà cười. Từ khi nàng đi đến nơi này, từ lúc xấu nữ chưa qua cửa bị vứt bỏ, đến sau đó là hồng hạnh xuất tường không biết liêm sỉ, lại cho tới bây giờ là hồng nhan họa thủy, nàng tựa hồ vẫn luôn là đề tài câu chuyện đầu đường cuối ngõ. Từ xưa đến nay, các nam nhân luôn thích đem tất cả sai lầm đều đẩy đến trên người nữ nhân, cái gọi là hồng nhan họa thủy, chân chính đối với hoàng quyền đấu tranh lại có thể có mấy phần tác dụng? Không có nàng, Phó Trù cũng sẽ báo thù đoạt quyền, không có nàng, Tông Chính Vô Ưu cũng sẽ bố trí phản kích, không có nàng, Khải Vân quốc cũng sẽ có lý do khác gây nên chiến sự. Mà nàng, bất quá chỉ là vật hi sinh bên trong trận đấu tranh quyền lợi này, chân chính để ý nàng, cũng chỉ là người kia mà thôi.

Mạn Yêu nhẹ nhàng vén lên màn cửa sổ, mắt nhìn vài người trong quán trà đang nghị luận nàng, chỉ thấy mấy người kia tuy diện mạo bình thường, nhưng bọn hắn khéo mắt đuôi lông mày lại che dấu không được sát khí, không giống như người trong giang hồ, càng không giống như là bá tánh bình dân. Nàng hơi hoi hoi nhướng mày, còn đanh tinh tế suy tư, phía trước chợt có một phụ nhân gạt ra đám người ở trước mặt như là người điên hướng tới phuong hướng xe ngựa vọt lại đây, phụ nhân kia quần áo cũ nát, tóc tai hỗn độn rối rụng, che khuất hơn phân nửa khuôn mặt, nhìn như là bà điên nghèo túng, bà ta ôm một tay nải trong tay như là tư thế ôm hài tử, một bên chạy vội một bên kinh hoảng kêu to: "Cứu mạng a! Đừng giết hài tử của ta, nhi tử của ta là vô tội, ai cứu cứu hài tử ta a....."

Đi theo sau lưng bà ta là một dân phụ bốn mươi mấy tuổi, nôn nóng mà kêu bà ta: "Phu nhân, phu nhân, ngươi đừng lại chạy, mau dừng lại đi!"

Bà điên kia nơi nào chịu nghe, chỉ biết liều mình chạy đi, bà ta vội chạy tới trước mặt xe ngựa, bỗng nhiên bị vướng cái gì đó, thân mình không xong, cả người hướng tới xe ngựa đụng vào, bà ta kêu to "A" một tiếng, đầu liền đụng vào càng xe ngựa, phát ra "phịch" một tiếng, xe ngựa đều bị chấn động một chút, Mạn Yêu nhíu mày, dân phụ phía sau bà điên kia vội vàng đuổi theo, khẩn trương kêu lên: "Phu nhân, ngươi như thế nào? Ngươi không sao chứ?"

Bà điên kia cái trán bị vỡ, máu tươi chảy ròng, người nhìn thấy cũng phải ngất xỉu, trong miệng còn lẩm bẩm thì thầm: "Đừng giết nhi tử ta! Cầu xin ngươi..., cứu cứu.....hài tử ta....."

Bà ta cuối cùng chịu đựng không nổi ngất xỉu, nhưng tay nải trong tay vẫn được bà ta ôm thật chặt, phảng phất cái tay nải kia giống như hài tử của bà ta, chết cũng không chịu buông tay.

Trong đám người có một cái trung niên nam nhân truy lại đây, thấy tình cảnh vậy, nhíu nhíu mày, dân phụ trung niên nói: "Ngươi tới vừa lúc, mau mang phu nhân trở về, thỉnh đại phu đến xem, lần này đâm đến nghiêm trọng, đừng xảy ra chuyện mới tốt."

Nam nhân trung niên kia vẻ mặt không kiên nhẫn nói: "Một cái kẻ điên, ngươi khẩn trương như vậy làm cái gì? Trong nhà nghèo đói không có cơm ăn, còn thỉnh cái đại phu gì, phí công nuôi dưỡng bà ta mười mấy năm đã tận tình tận nghĩa rồi."

Dân phụ trung niên nói: "Ngươi nói cái lời gì? Lúc trước thời điểm biểu tý trước khi chết đem bà ta giao cho chúng ta, không phải đã nói sao, chỉ cần hảo hảo chiếu cố bà ta, một ngày nào đó sẽ là ngày tốt của ngươi."

"Lão tử đều đợi mươi mấy năm, cũng chưa thấy được có ngày tốt lành nào tới tìm chúng ta, loại lời nói đó cũng chỉ có nữ nhân xuẩn như ngươi mới tin! Dù sao ta mặc kệ bà ta, muốn xen vào thì chính ngươi nghĩ cách, ngươi nếu là dám lại cho bà ta vào nhà, ta đem bà ta ném đến miếu hoang ngoài thành." Nam nhân hừ một tiếng, xoay người liền đi khỏi.

Dân phụ thực bất đắc dĩ mà nhìn bà điên, thở ngắn than dài, nói: "Này phải làm sao mới phải bây giờ?" ngẩng đầu thấy Mạn Yêu vén lên màn xe, sững sốt sững sốt, nói: "Này tiên, quý nhân, ngài có thể hay không xin thương xót, cứu rỗi vị phu nhân này, bà ta rất đáng thương, lúc trẻ tuổi bị trượng phu vứt bỏ mất đi hài tử, lại bị huỷ hoại dung nhan, ai! Cũng không biết bà ta rốt cuộc là cái ngươi gì?"

Ánh mắt Mạn Yêu hơi lóe, rũ mắt đi nhìn người đàn bà điên bị dân phụ trung niên nâng dậy, chỉ thấy nửa bên mặt có một cái vết sẹo rất lớn, làm như là dấu vết bị b榜, mà nửa bên mặt còn lại lại là da trắng như tuyết đẹp kinh người, mà bà ta tuy người mặc vải thô, lại dấu không được quý khí trong xương cốt phát ra. Mạn Yêu ánh mắt vừa chuyển, đối với Tiêu Sát ra hiệu, Tiêu Sát lấy ra một thỏi vàng đưa cho dân phụ trung niên kia.

Dân phụ kia vội vàng tiếp lấy, cười nói: "Cảm ơn quý nhân, ngài thật sự là người tốt! Ta thay vị phu nhân này dập đầu với ngài!" Nói xong liền phải quỳ xuống, Mạn Yêu lạnh lùng xua tay nói:

"Không cần, ta chỉ là thời gian gấp gáp, không hy vọng có người ngăn đường ta. Tiêu Sát, đi đường vòng!" Nàng mặt vô biểu tình mà phân phó, buông màn xuống. Người tốt? Cái danh như vậy, nàng chưa bao giờ thấy hiếm lạ.

Đi tới phủ Cửu hoàng tử, thị vệ trông cửa ngăn lại đường đi của nàng, nói: "Đại tướng quân có phân phó, Cửu hoàng tử là một bọn với phản tặc, không có tướng quân phân phó, bất luận kẻ nào đều không được phép gặp mặt."

Hạng Ánh tiến lên nói: "Ngươi nhìn cho rõ, đây chính là Hoàng Hậu tương lai của Đại tướng quân đại nhân, ngươi cũng dám cản?"

Thị vệ kia hơi hoi sững sốt, Mạn Yêu âm thanh lạnh lùng nói: "Không muốn chết liền tránh ra, bốn phu nhân hôm nay đã khai sát giới, không để bụng giết thêm mấy người!" Mắt nàng như lưỡi dao sắc bén, khí thế hồn nhiên.

Mấy tên thị vệ khác chỉ cảm thấy một trận gió lạnh thổi qua, thân mình run rẩy lên, không tự giác liền tránh ra. Kia không phải người khác, mà là tướng quân phu nhân!

Thủy Viên bên trong phủ, Cửu hoàng tử đôi tay lót ở sau đầu, dựa nằm ở hành lang trong đình giữa vườn, chán đến chết mà run chân, nhìn lên trời trừng mắt, thảng trọn trăng mắt.

Một hạ nhân vội vã đi tới, bẩm báo nói: "Điện hạ, có người tới gặp ngài!"

Cửu hoàng tử bỗng chốc ngồi dậy, hỏi: "Ai nha?"

"Dung Nhạc trưởng công chúa, Đại tướng quân phu nhân."

Cửu hoàng tử đầu tiên là ánh mắt sáng ngời, tiện đà làm như nhớ tới cái gì, mở trừng hai mắt, ánh mắt kia phản nộ hận ý, nỗi giận nói: "Nàng ta tới làm cái gì? Ta không muốn thấy nàng ta, ngươi kêu nàng ta đi đi!"

"Nhưng, Nô tài không dám a!"

Cửu hoàng tử trừng mắt trách mắng: "Tham sống sợ chết cầu nô tài!" Dứt lời lại nǎm xuống.

Mạn Yêu đi đến giữa vườn, phất tay cho hạ nhân lui ra, cách cầu đá khúc thủy, nàng quét mắt chung quanh dày đặc những thị vệ minh ám luân phiên canh gác, kêu lên: "Lão Cửu!"

Cửu hoàng tử không nhìn nàng, đem mặt chuyển qua một bên, dùng cái mũi hùn ra một tiếng, tỏ vẻ khinh thường.

Mạn Yêu nhớ tới hắn đã từng nói qua câu nói kia, thì ra không phải nói giỡn, hắn thật sự sẽ bởi vì Tông Chính Vô Ưu mà hận nàng. Nàng hơi hơi rũ con ngươi, trong mắt không có cảm xúc phập phồng, nhàn nhạt nói: "Ngày tháng của Cửu hoàng tử điện hạ, qua đền thật nhàn nhã! Thật khiến người hâm mộ."

Cửu hoàng tử giận dữ nói: "Đây còn không phải là công lao của ngươi sao? Hoàng Hậu nương nương tương lai của chúng ta, như thế nào có tâm tình tới gặp ta một cái nghịch thần phản tặc sắp phải đi gặp Diêm Vương? Thất ca ta thật khờ, cư nhiên vì ngươi nữ nhân như vậy cả mạng cũng không cần!"

Mạn Yêu thấy trong lời nói của hắn đậm đợt, có ý trào phúng, nhíu mày xoay người nói: "Xem ra Cửu hoàng tử điện hạ không chào đón ta, là ta tự làm mất mặt. Cáo từ!"

Cửu hoàng tử vừa nghe đến nàng phải đi, liền nhảy lên, hắn giận dữ, thống hận mấy ngày nay, vẫn luôn không có chỗ phát tiết, thật vất vả tìm được một nơi phát tiết, mới nói hai câu nàng ta liền muốn đi, hắn không khỏi tức giận đến không chọn lời lẽ, lớn tiếng kêu lên: "Ngươi đi đi, cho dù ta chết, ngươi cũng không cần đến nhìn ta. Ta cho rằng ngươi cùng nữ nhân khác không giống nhau, thì ra ngươi cũng tham mộ hư vinh! Thất ca vì ngươi cái gì cũng không màng, hiện tại cũng không biết bị Phó Trù nhốt ở cái địa phương nào, cũng không biết sống hay chết, phi phi phi.....miệng quạ đen của ta!"

Hắn buồn bực mà tát một cái vào miệng mình, lại nói: "Ngươi không muốn cứu huynh ấy, cư nhiên còn đáp ứng làm Hoàng Hậu của Phó Trù, ngươi còn có phải hay không là con người?" Người là cái nử nhân dương hoa thủy tính (bạc bẽo không chung tình)....., lả hơi ong bướm, mấy chữ này, hắn cuối cùng là chưa nói ra, bởi vì hắn thấy được xa xa nǚ tử một thân thanh lãnh cô tuyệt đứng giữa vườn, hắn trừng lớn đôi mắt, ngơ ngẩn.

Thủy Viên phong cảnh như họa, ánh mặt trời xán lán, bên cạnh núi giả dùng những phiến đá hình thù quái lạ tạo thành, suối nước như bích, lưng nàng cô lập trên cây cầu gỗ, áo lụa dài màu đỏ bay xuống đáp ở trên mặt nước, trong nước sóng nước lóng lánh, phản xạ ra màu trắng lãnh quang, chiếu ra hồng y như máu, tóc trắng chói mắt kinh tâm.

Mạn Yêu âm thanh thanh lãnh giống như đâm thủng độ ấm của ánh mặt trời, hàn ý lạnh lùng, liền phát ra ở thủy mục mỹ lệ (đôi mắt đẹp đọng nước mắt). Nàng nói: "Muốn mắng cứ mắng! Hồng nhan họa thủy cũng được, lả hơi ong bướm cũng thế, chỉ cần không phải lời hắn (TCVU) nói, những người khác, ta..... Không thèm để ý."

Cửu hoàng tử còn đang ngây ra, nàng cũng đã rời đi.

Phủ Vệ quốc Tướng quân, thư phòng.

"Chỉ như vậy? Không nói cái khác?!" Phó Trù nghe xong bẩm báo của thuộc hạ, buông sổ con trong tay, đứng dậy rời khỏi bàn, đi dạo vài bước. Nàng cao điệu như thế ra cửa, chỉ vì đi để bị mắng vài câu? Đây không giống tính cách của Dung Nhạc! Hắn ngừng bước chân, quay đầu hỏi: "Trên đường bọn họ có gặp qua người nào? Có chuyện đặc biệt gì phát sinh không?"

Thị vệ kia nghĩ nghĩ, nói: "Giữa đường xuất hiện qua một kẻ điên, còn có một nam một nữ, phu nhân thường bọn họ một đỉnh vàng."

Tay Phó Trù hơi khụng lại, ánh mắt ngưng đọng, nói: "Nhanh đi điều tra rõ thân phận ba người này ra sao? Còn có, phủ Cửu hoàng tử, nhìn chăm chăm cho bốn tướng, lại có người khác tới gần, giống nhau đều giết chết! Tuyệt không để cho hắn có thể thông với tin tức bên ngoài."

Thị vệ đáp: "Vâng."

Phó Trù lại nói: "Chuyện ngọc tỷ, tìm kiếm như thế nào rồi?"

Thị vệ nói: "Chỗ có thể tìm đều đã tìm, chính là tìm không có."

Phó Trù nhíu mày, tay chắp sau lưng, hơi hoi suy tư, quay đầu nói: "Tiếp tục tìm. Kinh thành chỉ có lớn nhiêu đó, mấy ngày trước thu săn còn dùng đến ngọc tỷ, ta cũng không tin, thứ này còn có thể mọc cánh mà bay đi?"

Sau khi thị vệ lui ra, Phó Trù đi đến phía trước cửa sổ, nhìn bên ngoài ánh nắng tươi sáng, hắn lại không cảm giác được ấm áp chút nào.

Vào đêm, hoàng cung, cung Sâm Diêm

Ngọn đèn dầu bên trong ám điện cuối cùng tắt, trong điện một mảnh đèn tối. Bỗng nhiên, cửa sổ được phong kín bởi tấm ván gỗ bị vũ khí sắc bén gõ mở ra một cái khe hở, phát ra tiếng vang cực nhẹ cực nhẹ. Vành tay nam tử trong điện bị xích sắt khóa trụ nhẹ động, nhưng hắn vẫn nhắm mắt lại, sắc mặt bất động. Chỉ trong chốc lát, tấm ván gỗ đều bị cạy xuống, cửa sổ xốc lên, một bóng người liền tiến vào.

"Thuộc hạ tham kiến Vương gia!" Người tới hạ giọng quỳ sát đất bái nói.

Trăng lạnh xuyên thấu qua cửa sổ giấy, trong điện liền nhiều thêm một tia ánh sáng u lãnh. Tông Chính Vô Ưu chậm rãi mở to mắt, trong mắt thanh minh vô cùng, lạnh lẽo khiếp người, so với bình thường nửa điểm không kém. Hắn cũng là hạ giọng nói: "Sự tình đều làm thỏa đáng?"

Người tới đáp: "Đúng vậy. Tất cả tài vật cùng binh khí đã bí mật vận chuyển hướng đến Giang Nam, nhân mã trong lâu đã tụ tập, chỉ chờ Vương gia ra cung."

Tông Chính Vô Ưu gật đầu nhẹ nhàng "Ân" một tiếng, hỏi: "Nàng có tốt không?"

Người tới nói: "Vương gia yên tâm, công chúa thực tốt! Hôm nay, công chúa âm thầm phái người đưa tới tin tức, nói ban đêm ba ngày sau, nàng sẽ cầm lệnh bài Vệ quốc đại tướng quân cùng chúng ta hội hợp. Thuộc hạ cùng công chúa định ở sơn động dưới vực sâu khu vực săn bắn Tây giao chạm mặt, từ nơi đó có một tiểu đạo nối thẳng quan đạo Giang Nam, chỉ cần tránh khỏi phòng thủ kinh thành, có lệnh bài, một đường này thông thuận, không tới nửa tháng, liền có thể đến Giang Nam."

Tông Chính Vô Ưu nhíu mày, "Lệnh bài của Phó Trù há dễ dàng tới tay như vậy? Không cần lệnh bài, bốn vương cũng có thể mang nàng rời đi an toàn"

Người tới nói: "Nếu không có lệnh bài, đi theo đường núi đường vòng, ít nhất cần đến một tháng, trên đường ắt gặp truy kích, bất lợi cho thương thế của Vương gia, đây là ý tứ của công chúa."

Ân đường của Tông Chính Vô Ưu nhíu chặt, thở dài: "Ngươi đi đi, an bài người làm tốt tiếp ứng, đừng xảy ra chuyện." Tính tình A Mạn, hắn tất nhiên là hiểu biết, nếu nàng kiên trì, ai cũng thay đổi không được.

"Thuộc hạ tuân mệnh!"

Ván cửa sổ trong điện lại một lần nữa bị đóng lên, trong điện lại là một mảnh đèn nhánh, Tông Chính Vô Ưu mắt nhìn lỗ tròn nhỏ bên trên vách tường, khuôn mặt tuấn mỹ vô cùng khẽ nhúc nhích, nói không rõ cảm xúc trong lòng ra sao.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Rời Xa Kinh Thành (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Phủ Vệ quốc tướng quân, Thanh Mịch viên.

Mạn Yêu tay chống cầm, rũ mắt nằm nghiêng ở trên ghế quý phi phía trước cửa sổ, sau lưng là một chiếc đèn cung đình khung gỗ khắc hoa tinh tế, ánh đèn thấu qua lụa sa tỏa ra ánh sáng vàng nhạt, phủ ở trên người nàng, nàng hơi hoi rũ đầu, tóc bạc rối tung, bóng tối từ ánh đèn in xuống khiến cho biểu tình trên mặt nàng trở nên mông lung mà mơ hồ, thấy không rõ thần sắc.

Hạng Ánh đứng cách nàng mười bước, chỉ ngẩng đầu nhìn nàng một cái, liền lập tức thu hồi ánh mắt, cúi đầu bẩm báo, nói: "Quả nhiên nằm trong dự đoán của chủ tử, Tướng quân cho rằng chúng ta thông qua ba người xuất hiện ở hẻm không tên để truyền đạt tin tức, đã phái người đi tra xét. Hắn nhất định không nghĩ đến chủ tử là đương đồng kích tây, Tiêu Khả mới là người chân chính đi truyền đạt tin tức."

Khóe môi Mạn Yêu hơi hoi câu ra một cái vòng cung nồng đễn không thể lại nồng hơn, nhìn không ra ý vị của nụ cười, có vài phần thâm trầm, còn có một phần thâm bí. Nàng mang theo Tiêu Sát cùng Hạng Ánh đi đến phủ Cửu hoàng tử, ánh mắt của Phó Trù tất nhiên sẽ đặt ở trên người ba người bọn họ và Cửu hoàng tử, nhất cử nhất động của bọn họ dọc theo đường đi đều trốn không qua tia mắt của Phó Trù, mà Tiêu Khả là một nữ hài đơn thuần như vậy lại không có tâm cơ cùng võ công, không dễ khiến người đề phòng nhất. Tiêu Khả không có võ công, nhưng mà nàng ta có mê hương, đó là một loại mê hương có thể khiến người sau khi tỉnh lại sẽ quên chuyện gì đã phát sinh ở trước đó. Vô Ân lâu tuy rằng bí ẩn, nhưng nàng có quạt xếp của Vô Ân lâu, muốn tìm được người cũng không phải rất khó.

"Hôm nay những người ở hẻm không tên, chỉ sợ đều không đơn giản." Mạn Yêu nhẹ nhàng nâng lên cái tay bị móc câu sắc bén đâm bị thương, trên tay quấn quanh một tầng lại một tầng băng gạc, nhìn qua có chút sưng vù.

Hạng Ánh suy tư nói: "Những người đó xác thật có chút cổ quái, bình thường tuy rằng chen chúc một chút, nhưng cũng không giống hôm đó nhiều người như vậy xua đuổi không tan. Hay là, những người này có âm mưu gì hướng về phía chủ tử?"

Mạn Yêu giật giật hai ngón tay, nhàn nhạt nói: "Mặc kệ bọn họ là cái người gì, lần này, đạt tới mục đích mà chúng ta muốn là được rồi. Tướng quân gần đây còn có hành động gì?"

Hạng Ánh nói: "Nghe nói sau khi từ thu săn trở về, Tướng quân vẫn luôn phái người bí mật tìm kiếm một thứ, nhưng không biết đến tận cùng là vật gì? Bọn họ đem toàn bộ hoàng cung đều lật ngược, còn tìm danh nghĩa tra xét phủ đệ của một số đại thần đã từng có tiếp xúc với bệ hạ ở mấy ngày trước khi thu săn, tựa hồ đến nay còn không có tìm được." Nói tới đây, hắn ngừng lại một chút, lại nghĩ tới cái gì, bồi thêm một câu: "Trước đó, Thái Tử cũng từng có hành động này."

"Nga?" Mạn Yêu mày đẹp nhẹ nhàng vừa động, ánh mắt khẽ nâng, Thái Tử tìm qua, Phó Trù cũng đang tìm, đối với người sắp bước lên ngôi vị hoàng đế, đến tận cùng là vật gì đối với bọn họ mà nói quan trọng như thế? Nàng ngưng mi suy tư, một lát sau, ánh mắt sáng ngời, "Ngọc tỷ, có lẽ là ngọc tỷ truyền quốc!"

Hạng Ánh ngẩn ra, có loại cảm giác gạt mây thấy trời xanh, cười nói: "Chủ tử nói rất đúng, rất có khả năng là ngọc tỷ truyền quốc! Nhưng mà, bệ hạ người ở trong cung, ngọc tỷ không ở hoàng cung còn sẽ ở nơi nào?"

Mạn Yêu ngồi dậy, đột nhiên nhớ tới Trần công công cho nàng cái tráp nặng trĩu kia nhìn như bình thường lại cùng với câu nói kia của Lâm Thiên hoàng: "Trẫm, sẽ ban cho ngươi hai món đồ... Hai món đồ này ở lúc ngươi vẫn là Tướng

quân phu nhân, tuyệt đối không thể mở ra, nếu không, ngươi sẽ trở thành tội nhân thiên cổ của Lâm Thiên quốc." Chẳng lẽ..... Nàng trong lòng cả kinh, nếu đúng, vậy cái còn lại là vật gì? Nàng bỗng đứng lên: "Đi, đi vườn trà."

Hạng Ánh sững sốt sững sốt, không nói hai lời liền đi theo nàng đi tới cửa, Mạn Yêu đột nhiên dừng lại bước chân, ánh mắt đảo qua chung quanh, sắc mặt bình tĩnh, giơ tay chặn lại nói: "Chậm lại, hôm nay còn không phải thời điểm. Người trước đi xuống nghỉ ngơi đi, ta đi vào trong rừng luyện kiếm một lát."

Hạng Ánh không tán đồng nói: "Chủ tử, tay của ngài có thương tích....."

"Không đáng ngại, ta có chừng mực. Người đi xuống đi." Nàng dứt lời xoay người cầm kiếm lập tức hướng rừng trúc mà đi.

Liên tiếp ba ngày, không có động tác nào khác.

Tối ngày thứ ba, ánh trăng cực sáng, Phó Trù cuối cùng cũng xử lý xong công vụ chồng chất, một mình ở trong tấm các bồi hồi, đầu óc rãnh rỗi một chút, liền đều là thân ảnh người nọ. Hắn một tay đỡ trán, ánh mắt dừng ở nền gạch màu xám nhạt, lại không có tiêu cự.

Hắn quay đầu hướng cửa kêu lên: "Người đâu, đi truyền thị vệ Thanh Mịch viên đến gấp bốn tướng."

Thị vệ ngoài cửa vội vàng tuân lệnh, không đến một khắc, thị vệ Thanh Mịch viên đã đến ở ngoài cửa, còn chưa cầu kiến, Phó Trù đã lên tiếng trước "Tiến vào".

Thị vệ kia vào nhà hành lễ, Phó Trù đứng ở phía trước cửa sổ, hỏi: "Thương trên tay phu nhân có khá hơn không?"

Thị vệ cúi đầu, cung kính mà trả lời: "Hồi Tướng quân, thuộc hạ nghe Tiêu cô nương nói, vết thương trên tay phu nhân tựa hồ so với ba ngày trước càng nghiêm trọng. Tướng quân ba ngày này công vụ bận rộn, thuộc hạ không dám

tiến đến quấy rầy."

Ánh mắt Phó Trù lập tức thay đổi, đột nhiên quay đầu lại, nhíu mày trầm giọng nói: "Chuyện gì xảy ra? Y thuật của Tiêu Khả không phải thực giỏi sao? Như thế nào lại càng nghiêm trọng?"

Thị vệ vội vàng nói: "Phu nhân mỗi đêm luyện kiếm, miệng vết thương chuyển biến xấu, ngón tay đã thấy xương. Nghe nói không thể luyện kiếm nữa, phu nhân tâm tình không tốt, đêm nay kêu Hạng thị vệ đem một bầu rượu tới, cho mọi người lui ra, giờ phút này một mình ở trong rừng trúc uống rượu."

Phó Trù hơi hoi chấn động, ngực liền không thể ức chế đau lên, đều thấy xương, đã nghiêm trọng như vậy sao? Nàng thế nhưng giàe xéo chính bản thân mình như vậy! Nàng trước nay đều là một nữ tử tự chủ bình tĩnh, thế nhưng cũng sẽ bởi vì tâm tình không tốt mà uống rượu? Hắn cả đời này, hối hận nhất chính là lần đó say rượu, nếu không say rượu, liền sẽ không chạm vào Ngân Hương, không chạm vào Ngân Hương, cũng sẽ không có hồng trưởng một màn khiến hắn hối hận cả đời. Nữ nhân kia đi theo hắn nhiều năm, hiểu biết hắn quá nhiều, biết rõ hắn bị mê chủ bức bách tình cảnh gian nan, còn bày kế với hắn như thế, dẫn hắn đi vào kế thay mận đổi đào, huỷ hoại hắn cùng Dung Nhạc, hắn nhất định phải bắt lấy nàng ta, đem nàng ta băm thây vạn khúc! Hắn nắm quyền, bước nhanh đi ra, nhắm thẳng Thanh Mịch viên mà đi.

Thanh Mịch viên, bóng đêm yên lặng an tường, gió thu hiu quạnh, gợi lên bóng trúc lay động, bên trong bích sắc vờn quanh, nữ tử một mình ngồi đó, tóc dài tung bay, vạt áo nhẹ phất, tay trái cầm hồ rượu, tư thái ưu nhã như tiên, tự rót tự uống, đã có vẻ vài phần say rượu. Trong không khí, mùi thanh hương nhàn nhạt của trúc hỗn hợp với mùi hương nồng烈 của rượu, cùng với ánh trăng màu bạc bao phủ thanh cảnh giai nhân như thơ như họa, làm người như si như say.

Phó Trù xa xa đứng ở bên ngoài rừng trúc, thế nhưng không nỡ quấy rầy cái cảnh yên lặng tốt đẹp này. Ánh mắt hắn si mê vọng nhìn, hàm chứa vô số tưởng niệm cùng tình yêu say đắm. Mấy ngày không gặp, thế nhưng cảm giác thật là

lâu giống như cách mấy đời vậy.

Mạn Yêu lại rót một chén rượu, ngừa đầu uống hết, yết hầu một trận nóng bỗng, nàng ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên không trung, nhớ tới bài thơ "Nguyệt hạ độc chước" của Lý Bạch.

花間一壺酒，獨酌無相親。

舉杯邀明月，對影成三人。

月既不解飲，影徒隨我身。

暫伴月將影，行樂須及春。

我歌月徘徊，我舞影零亂。

醒時同交歡，醉後各分散。

永結無情游，相期邈雲漢。

Hoa gian nhất hổ tửu,

Độc chước vô tương thân.

Cử bôi yêu minh nguyệt,

Đối ảnh thành tam nhân.

Nguyệt kí bất giải ẩm,

Ánh đõ tùy ngã thân.

Tạm bạn nguyệt tương ảnh,

Hành nhạc tu cập xuân.

Ngã ca nguyệt bồi hồi,

Ngã vũ ảnh linh loạn.

Tỉnh thời đồng giao hoan,

Túy hậu các phân tán.

Vĩnh kết vô tình du,

Tương kỳ mạc vân hán.

Tạm dịch:

(Bài thơ Nguyệt hạ độc chước: Một mình uống rượu dưới ánh trăng)

Một bâu rượu giữa rừng hoa, cô độc một mình uống rượu không người thân thích.

Nâng ly mời minh nguyệt, cùng với hình bóng của mình thành ba người.

Trăng không biết uống, hình bóng chỉ biết theo thân mình.

Tạm làm bạn với trăng và bóng, hưởng thụ vui vẻ đợi xuân đến.

Ta ca hát trăng bồi hồi không muốn xa, ta nhảy múa bóng quay cuồng mê loạn không rời.

Lúc tỉnh cùng vui đùa, sau khi say thì phân tán mỗi nơi.

Vĩnh viễn kết chặt mối giao du vô tình này, cùng nhau hẹn ước vượt qua sông
Vân Hán. (Tức là Thiên Hà ở trên trời)

Nơi này không có hoa, lại có trúc. Cái thi nhân vĩ đại khiến hậu thế kính
ngưỡng kia, lúc hắn uống rượu làm thơ tâm tình cô tịch cùng thê lương như vậy?
Nàng buông chén rượu, cầm lấy huyền phách, liền phi thân lên, không phải
luyện kiếm, mà là múa cạn phong tình.

Dáng người mềm mại phiêu dật bay múa ở trong rừng trúc xanh, như tia sáng thủy ngân đổ xuống dưới ánh trăng mông lung tạo ra từng đạo hình cung tuyệt đẹp đến cực điểm. Nàng ở bên trong kiềm quang kia ngẫu nhiên ngoài đầu nhìn lại, con ngươi thanh lãnh trong sáng lại có thần thái hơi say sau khi uống rượu, những sợi tóc tuyêt trắng bay múa chiêu vào trong mắt người lưu chuyển yêu dã thánh khiết, tản ra sự hấp dẫn thần bí.

Phó Trù thấy nàng cầm kiềm, vốn định đi ngăn cản, lại nhắc không được bước chân, phảng phất như bị đóng đinh ở trên mặt đất. Nàng như vậy, hắn muốn nhìn nhiều thêm một chút, lại nhìn thêm một chút.

Kiềm khí sắc bén chọt quét ngang không trung, chấn động đến lá trúc sôi nổi mà rơi, phiêu linh bay tán ở quanh thân nàng, phảng phất như nội tâm thê lương của thi họa nữ tử, lại làm như đỗ một trận mưa lá trúc, muốn gột rửa hết thảy đau thương của thế gian.

Kiềm vũ của nàng có nhu có cương, đem tư thái đẹp nhất của một nữ tử ở cảnh đêm yên lặng tốt đẹp như vây bày ra đến vô cùng nhuần nhuyễn, mà ánh trăng nhu hòa thanh mỹ cũng bất quá chỉ là nền cho nàng.

Bước chân uyển chuyển nhẹ nhàng dần dần đi đến chiếc bàn thấp bé đặt bầu rượu, nàng ngưỡng người ra sau, dùng một lóng tay nhấc lên bầu rượu, rượu ngon men theo bầu rượu nghiêng mà trút xuống, như một dòng suối mát lạnh thấu xương, môi đỏ khẽ nhếch, vẻ say rượu thế nhưng lại làm tâm hồn người rối loạn.

Nam tử ngoài rừng phảng phất như bị cái thần thái kia đột nhiên đánh trúng, thân hình cứng đờ. Mà nữ tử vào lúc này, kiềm trong tay bỗng nhiên rời tay rơi trên mặt đất, nàng một tay nâng một cái tay khác, nhíu mày, thân hình nghiêng một bên, liền ngã xuống trên mặt đất.

Phó Trù kinh hoàng, cuống quít lập tức xẹt qua, khẩn trương mà kêu một tiếng: "Dung Nhạc."

Hắn nâng thân hình nàng dậy, thấy băng gạc thật dày ở tay phải nàng đã bị máu tươi nhuộm dần, lại vừa giận vừa đau lòng, một tay đem nàng bế lên hướng tấm cư mà đi.

Mạn Yêu rũ mắt, lông mi nồng đậm in xuống hình bóng che dấu thần sắc trong mắt, nàng thực an tĩnh mà dựa vào lòng ngực hắn, vẫn là không nhúc nhích.

Phó Trù đem nàng đặt ở trên giường, xoay người gọi người múa nước tới thay nàng rửa sạch miệng vết thương, lại bị nàng gắt gao bắt lấy ống tay áo của hắn. Phó Trù kinh ngạc quay đầu lại, thế nhưng thấy con ngươi hơi hơi long lanh ánh nước, thần thái nửa tỉnh nửa say, nụ cười ở khéo miệng hàm chứa thống khổ vô cùng, khiến người vừa nhìn thấy liền sẽ đau lòng tận xương.

"Dung Nhạc....." hắn cảm thấy tim hắn phảng phất như là không phải của mình, không, tim hắn sớm đã không phải của mình.

"Vì sao?" Nàng túm hắn, ngưỡng mặt, dùng ánh mắt men say mông lung nhìn hắn, âm thanh thê lương đau thương, hỏi: "Vì sao ngươi phải đối với ta như vậy?"

Trong lòng hắn run lên, giống như bị một bàn tay mềm mại một chút một chút bóp chặt tim hắn, cái loại đau này từ tận đáy lòng vẫn luôn từ từ dâng lên đến đầu quả tim. Hắn mở miệng, lại phát hiện không biết nên nói cái gì. Hắn biết chính mình sai rồi! Nhưng hắn quay đầu lại không được rồi.

Nàng nhìn đôi mắt hắn, ngữ khí u lạnh phảng phất như một trận gió lạnh xối ở trong lòng người, nàng nói: "Ngươi có biết hay không, muốn ta lựa chọn đi tin tưởng một người vẫn luôn đang lợi dụng thương tổn ta..... phải yêu cầu có dũng khí bao lớn? Người lại có biết hay không, ta thiếu chút nữa....., thiếu chút nữa liền yêu ngươi!" Nàng lắc cánh tay hắn, âm thanh kia bỗng nhiên thê lương, như là một con dao nhỏ sắc bén cắt khứa ở trong lòng hắn.

Lồng ngực Phó Trù rung động mãnh liệt, chấn ở nơi đó không thể nhúc

nhích. Máu trong cơ thể tựa hồ ở trong nháy mắt ngưng đọng lại, cả người cũng mất đi năng lực suy nghĩ. Hắn không dám tin tưởng mà nhìn nữ tử trước mặt, nàng nói: Nàng thiếu chút nữa liền yêu hắn!

Hắn chậm rãi chậm rãi ngồi xổm xuống, ánh mắt một khắc cũng không rời đôi mắt đầy men say của nàng, tay hắn chậm rãi xoa khuôn mặt nàng, run rẩy đôi môi, hỏi: "Dung Nhạc, nàng..... nói cái gì?"

Nàng tươi cười thông khổ càng thêm khuếch trương, nhẹ nhàng lắc đầu, tự giễu cười nói: "Nói cái gì đi nữa cũng không có ích gì! Là người phản bội lời hứa, tự tay dùng phương thức nhất tàn nhẫn đem ta đây cho người khác, người dùng hành động của người..... cho ta một cái giáo huấn so với tử vong càng tàn khốc hơn! Hận, cái chữ này, ta trước nay chưa nói qua, nhưng hiện tại, ta đem nó tặng cho người!"

Từng chữ chữ của nàng như lưỡi dao sắc bén dùi khoét tim hắn, mà trong mắt nàng hận ý sâu đậm, thể xác và tim hắn đều run rẩy, hắn biết nàng hận hắn, từ khắc nhìn thấy nàng tóc bạc đầy đầu, đến thời điểm hắn tra tấn Tông Chính Vô Ưu nàng tay cầm móc câu, hắn vẫn luôn biết rõ ràng, nàng hận hắn! Nhưng hắn trước nay không nghĩ tới, nàng sẽ đích thân nói ra, nói trắng ra như vậy. Thì ra "biết" với "tự tai" nghe thấy là hai việc khác nhau, chỉ là "biết" còn có thể tự lừa mình dối người, nhưng chính tai nghe thấy lại không lừa được chính mình.

Phó Trù ngồi xếp bằng trên mặt đất, ánh mắt trống rỗng tuyệt vọng, hối hận đã kích thật nặng trong lòng, đau không thể nhịn. Hắn nhìn nàng, cười thảm lẩm bẩm: "Đúng vậy, nói cái gì,..... cũng đã chậm!" Thì ra hắn đã từng cách hạnh phúc chỉ có một bước, là chính hắn tự tay hủy đi! Tại sao lại như vậy? Tại sao lại như vậy?

Hắn không chế được mà nghĩ, nếu không có thực thi cái kế hoạch kia! Nàng cuối cùng cũng sẽ yêu hắn, kia sẽ là một loại hạnh phúc như thế nào a? Đó là vui sướng mà cho dù ngồi trên thiên hạ, đại thù đã báo đều không thể với tới được! Tưởng tượng càng là tốt đẹp, hiện thực liền càng tàn khốc khiến người

cảm thấy tuyệt vọng.

Hắn đột nhiên giơ tay bắt lấy bả vai nàng, trong ánh mắt hàm chứa mãnh liệt khẩn cầu, phảng phất như không màng tất cả, nói: "Dung Nhạc, chỉ cần nàng lại cho ta một lần cơ hội, ta lập tức thả Tông Chính Vô Ưu, ta thậm chí còn có thể đem ngôi vị hoàng đế cho hắn, ta cái gì cũng từ bỏ....., Dung Nhạc, lại cho ta một lần cơ hội, được không? Ta sau này sẽ không bao giờ lợi dụng nàng, sẽ không tổn thương nàng, ta chỉ muốn yêu nàng, chỉ muốn sinh sống cùng nàng. Dung Nhạc....., được không?" Lúc này đây, không phải là uy hiếp, không phải là trao đổi lợi ích, mà là khẩn cầu, là một loại mong mỏi trông chờ phát ra từ nội tâm, long trọng mà bi ai như vậy.

Mạn Yêu mở to hai mắt mông lung men say, tựa hồ ý thức không phải thực rõ ràng, nàng nhíu mày, bỗng nhiên nói: "Tông Chính Vô Ưu..... Vô Ưu, hắn bị người nhốt lại, ta muốn gặp hắn! Có thể không?"

Thân hình Phó Trù chấn động, ánh mắt cực kỳ đau đớn, hắn nói một đoạn lời nói, nàng cái gì cũng chưa nghe vào. Mong mỏi trông chờ của hắn nàng không nghe thấy, khẩn cầu của hắn nàng cũng không nghe thấy, khát vọng của hắn đối với hạnh phúc nàng không nghe thấy, nàng nghe thấy, chỉ có Tông Chính Vô Ưu bốn chữ này!

Hắn chống thân mình đứng lên, nhìn nàng, khuôn mặt nàng bởi vì say rượu mà nổi lên nhàn nhạt ửng đỏ, ánh mắt nàng trống rỗng, rõ ràng dừng ở trên người hắn, nhưng trong mắt nàng lại không có hắn. Hắn bỗng nhiên quyết tuyệt cười nói: "Ở trong lòng nàng, ta vẫn là không bằng hắn! Vì sao nàng đối với hắn nhớ mãi không quên? Tình cảm giữa nàng và hắn cũng bất quá chỉ là hơn mươi ngày, nếu chinh phục một nữ nhân thật sự phải từ thân thể bắt đầu, ta đây cũng không ngại thử một lần. Dù sao cũng không có hy vọng."

Ánh mắt hắn trở nên lãnh khốc, rốt cuộc đã không còn ôn nhu như trước, nàng trực giác mà rụt rụt thân mình, cau mày, vẻ mặt mờ mịt.

"Dung Nhạc, nàng đừng trách ta!" Hắn đã hối hận, lần đầu tiên không nén buông tha nàng, từ sau khi thành thân, hắn nên cùng nàng thực hiện chuyện phu thê, có lẽ liền sẽ không có việc hôm nay.

Hắn tâm niệm đã định, đôi tay chế trụ bả vai nàng, không cho nàng có cơ hội trốn tránh, cúi đầu liền muốn hôn lên đôi môi hồng quyến rủ của nàng. Nàng kinh sợ giãy giụa, hắn liền đem tay nàng giăng lên trên đỉnh đầu, ở thời điểm hắn muốn hôn lên nàng, đột nhiên cảm giác sau lưng có lực phong đánh úp lại, hắn nhíu mày, ánh mắt sắc bén, buông nàng ra, cấp tốc xoay người, nhưng vào lúc này, một cây ngân châm màu xanh băng cực kỳ nhỏ bay nhanh đâm thẳng da thịt hắn, chuẩn xác mà đâm vào huyết đạo, làm động tác hắn đình trệ, lập tức không thể động đậy.

Hắn tức khắc tâm lạnh như băng, thì ra tất cả mọi thứ từ nãy đến giờ đều là dùng để làm cho sự cảnh giác của hắn hạ thấp xuống, chờ đợi một kích tất trúng này. Hắn bi ai cười, gian nan quay đầu, nữ tử say rượu liền đứng ở sau lưng hắn, giờ phút này ánh mắt thanh minh vô cùng, nơi nào còn có nửa phần men say.

Mạn Yêu lạnh lùng mà nhìn hắn, đối với biểu tình bi thống (bi ai thống khổ) trong mắt hắn chỉ làm như không thấy, nàng đối với Tiêu Sát ra hiệu, Tiêu Sát gật đầu liền đi lấy lệnh bài bên người hắn, rồi mới chiếu theo Mạn Yêu phân phó đem Phó Trù đích đến trên giường, đắp chăn đàng hoàng.

Mạn Yêu trước khi ra cửa quay đầu lại nhìn một cái, cái ánh mắt kia thần sắc cực kỳ phức tạp, tựa như nhìn hết thảy dây dưa qua lại giữa hai người bọn họ, từ khi bọn họ lần đầu tiên gặp mặt đến sau này hàng đêm cộng gối ôm nhau mà ngủ, ai có thể nói ở giữa không có một tia tình cảm? Nàng xoay đầu đi, ánh mắt kiên định dị thường nhìn về phía bầu trời đêm, ngữ khí lạnh nhạt đạm nhiên, nói:

"Phó Trù, niêm tình ngươi xác thật đối với ta có vài phần tình ý, lần này, ta không làm thương tánh mạng ngươi. Nhưng sau này gặp lại, ngươi và ta nhất định là kẻ thù, ta lại sẽ không thủ hạ lưu tình! Cả đời này của ta, từ nay về sau, chỉ vì một người mà sống. Này... Còn phải cảm tạ ngươi ban cho, khiến cho ta thấy rõ ràng, trên đời này, đến tột cùng là..... người đó mới là người thiệt tình

đối đãi ta!"

Ánh mắt Phó Trù tắc tắc bị vỡ nứt, hắn nhìn bóng dáng nàng kiên quyết rời đi, bi ai nồng đậm cùng tuyệt vọng tràn ngập cả trái tim hắn, thế giới của hắn liền giống như đêm tối bên ngoài bị mây đen che kín nguyệt kia, đen như mực, nồng đậm đến muôn hòa tan cũng không hòa tan được.

Mạn Yêu bỗn người ra phủ Tướng quân, đi theo hướng tây được một đoạn, bên trong bóng đêm nồng đậm, một nam tử áo đen đột nhiên hiện thân, đối với nàng hành lễ nói: "Công chúa!"

Mạn Yêu gật đầu nói: "Lãnh Viêm, lệnh bài đưa cho ngươi, các ngươi đi trước, ta đi lầy chút đồ, sau đó sẽ đến."

Hạng Ánh vội nói: "Thuộc hạ đi cùng chủ tử."

Mạn Yêu xua tay: "Không cần, nhiều người chói mắt, ta tự mình đi là được."

Dứt lời xoay người lên ngựa, thăng đến Long Nguyệt vườn trà.

Bóng đêm thanh lãnh, nàng đến nóc nhà vườn trà, mở ra lỗ tròn dùng để cho ánh trăng chiếu xuống, thả người nhảy đi xuống, dáng người cực kỳ linh hoạt, không phát ra một chút âm thanh. Chuyến này tới, sự tình trọng đại, nàng không dám kinh động bất luận kẻ nào.

Trong vườn đen như mực, không có chút ánh sáng nào, nàng đợi tầm mắt dần dần rõ ràng, mới quẹo đến một góc không người chú ý sau bình phong, mở ra cơ quan, một cây dùng làm cây cối trang trí lập tức qua một bên, nàng cúi người xuống mở ra ngăn ngầm hai tầng đáy, lấy ra cái tráp kia, rồi mới đem hết thảy khôi phục lại nguyên trạng, lúc này mới đứng lên.

Thật cẩn thận mà bưng cái tráp kia, đang định xoay người, bỗng nhiên, phía sau lưng một trận âm phong thổi tới, một giọng nói bị xé rách không phân biệt nam nữ, mang theo ý cười âm trầm đáng sợ xuyên thấu qua bình phong lạnh lùng mà truyền tới, kinh sợ đến khiến người cả thân run rẩy lập tức nỗi lên một

trận rùng mình.

"Thì ra công chúa đem đồ vật giấu ở nơi này, hại bốn môn chủ tìm rất lâu!"

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Rời Xa Kinh Thành (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Mạn Yêu bình định tâm thần, cúi đầu mắt nhìn cái tráp trong tay, chậm rãi đi đến trước tấm bình phong, chỉ thấy có một người đang đứng cách đó không xa, hắn từ đầu đến chân đều bọc kín vải đen, chỉ lộ ra một đôi mắt, mà cặp mắt kia mặc dù là ở trong bóng đêm, cũng có thể tinh tường nhìn thấy tia âm ngoan độc ác lập loè trong mắt. Ánh mắt người nọ nhìn chăm chắm vào vật trong tay nàng, quyết tâm nhất định phải có được.

Mạn Yêu mặt vô biểu tình, bình tĩnh dị thường nói: "Các hạ có phải là môn chủ Thiên Thủ môn?" Không nghĩ tới ở dưới sự truy nã của Phó Trù, người này còn có thể tự do hành tẩu ở trong kinh thành, người này vô luận là võ công hay là mặt khác, đều không thể khinh thường. Từ sau khi chuyện ở điện Tuyên Đức, Phó Trù tiêu diệt Thiên Thủ môn, chuyện có quan hệ với Thiên Thủ môn, nàng đều đã biết. Cho nên dõi mắt trước mắt cái tên đầu sỏ gây tội vẫn luôn ở sau bức màn, trong lòng nàng nói có bao nhiêu hận liền có bấy nhiêu hận, nhưng giờ phút này, không phải thời điểm báo thù. Cũng không biết bối cảnh người này đến tận cùng ra sao? Hắn muốn ngọc tỷ truyền quốc có tác dụng gì? Chẳng lẽ chỉ đơn giản là vì ngăn cản không để Tông Chính Vô Ưu lấy được? Hắn trăm phương ngàn kế bày ra bối cục, thật là vì Phó Trù sao?

Người nọ từ trên xuống dưới đánh giá nàng, nói: "Không tồi! Người nha đầu này chẳng những có chút nhẫn lực, còn có chút định lực, là nhân tài có thể đào tạo, bất quá... Đáng tiếc!"

Hắn xem mình thành đấng tạo thế? Mạn Yêu lạnh lùng cười, nói: "Môn chủ theo dõi ta đến nơi đây, là muốn đồ vật trong tay ta, hay là... mạng của ta?"

Người nọ cười âm trầm nói: "Đồ vật, đương nhiên là muốn! Người, cũng muốn!"

Mạn Yêu trào phúng nói: "Xem ra ta đối với môn chủ còn có giá trị lợi dụng, nói như thế, tánh mạng của ta, tạm thời không có nguy hiểm?"

Người nọ cười ha ha nói: "Ngươi đối với hai cái tiểu tử kia mà nói quan trọng như bảo bối vậy, tác dụng của ngươi còn rất lớn. Chỉ cần ngươi đem đồ vật đưa ra, ngoan ngoãn đi cùng bốn môn chủ, bốn môn chủ tự nhiên sẽ lưu lại tánh mạng của ngươi, không cho ngươi ăn nhiều đau khổ. Nhưng nếu ngươi không chịu nghe lời, vậy bốn môn chủ cũng không dám bảo đảm ngươi còn có thể hay không còn sống mà nhìn thấy bọn họ."

Mạn Yêu nhíu mày, nói: "Ngươi đối phó không chỉ là Tông Chính Vô Ưu, còn có Phó Trù! Phó Trù không phải là người của Thiên Thủ môn các ngươi sao? Người hao hết tâm lực bồi dưỡng hắn, không phải vì giúp hắn báo thù, mục đích của ngươi đến tột cùng là cái gì?"

Người nọ dừng lại cười, trầm giọng nói: "Mục đích của ta, ngươi không cần biết, ngươi chỉ nên biết đến là, cái mạng nhỏ của ngươi, hiện tại ở trong tay bốn môn chủ. Mau đem đồ vật đưa qua đây!" Người nọ hướng nàng vươn tay, tay lại bị dấu ở dưới miếng vải đen.

Mạn Yêu nhíu mày, cùng người này nói mấy câu, nàng vẫn phân không ra hắn đến tột cùng là nam hay là nữ. Hắn thân hình trung đẳng hơi gầy, thân hình không tính là cao lại cũng không thấp, âm thanh xé rách bén nhọn, tựa như nam lại không phải nam, tựa như nữ lại không phải nữ. Người này đem chính mình làm đến thần bí như vậy, rốt cuộc có lý do gì? Nàng hơi hơi suy ngẫm, hỏi: "Ngươi biết trong tay ta cầm chính là vật gì? Ta chính mình còn không biết."

Người nọ cười nói: "Ngươi không biết? Vậy ngươi vì sao phải chọn đêm hôm khuya khoắc vô thanh vô tức mà chính mình một mình tới đây lấy? Sợ để lộ ra tiếng gió. Bệ hạ tâm tư chính là càng ngày càng thâm sâu, thế nhưng lại nghĩ đến đem đồ vật giao cho ngươi bảo quản, cũng đúng, chỉ có ngươi, Phó Trù mới sẽ không tra, càng sẽ không nghiêm hình bức cung. Bất quá, ta ngược lại thật cảm thấy rất kỳ lạ, lấy thân phận của ngươi, hắn(LTH) vì sao sẽ tin ngươi?"

Trong lòng Mạn Yêu cũng nghĩ không rõ, vì sao Lâm Thiên hoàng sẽ tín nhiệm nàng, đem đồ vật quan trọng như thế giao vào tay nàng?

Người nọ thấy nàng đứng bất động, đã không còn kiên nhẫn nói: "Kiên nhẫn của bốn môn chủ có hạn, mau đem đồ vật đưa ra!"

Trong mắt Mạn Yêu lanh quang (ánh mắt lạnh lùng) chợt lóe, cười nói: "Nếu ta..... Không đưa thì sao?"

Người nọ cười lạnh nói: "Ngươi, không phải là đối thủ của bốn môn chủ! Vẫn là thức thời chút đi."

Mạn Yêu mắt nhìn cái tay bị thương của mình, nhợt nhạt cười nói: "Nhưng ngươi đừng quên, đây là địa phương của ta!" Hai chữ "địa phương" còn chưa nói ra miệng, nàng hăng hái trở tay về phía sau, một tay ấn lên một cái nút nhô ra trên tấm bình phong phía sau, miệng phượng hoàng trên bức điêu khắc "Trăm điểu triều hoàng" đột nhiên mở ra. Mấy viên đạn màu đen hướng tới phuong hướng hắc y nhân bắn nhanh ra, hắc y nhân không dự đoán được có chút hơi hơi sững sốt, nhanh chóng lắc mình né qua, mấy viên đạn kia bắn lên trên cây cột thô to ở sau lưng hắn, "oanh" một tiếng nổ tung, một trận sương khói đen đặc sắc người nháy mắt tỏa ra tràn ngập, che khuất tầm mắt của hắc y nhân.

Liền tại cơ hội này, Mạn Yêu đã nhẹ nhàng lướt thân chạy như bay mà đi, nàng cũng không am hiểu nhiều về cơ quan, uy lực của mấy viên đạn này cũng không phải là rất mạnh, khi đó bất quá chỉ là vì phòng ngừa có một ngày nào đó sinh biến để lại một con đường lui cho mình, đối phó người bình thường có lẽ có thể, nhưng đối phó môn chủ Thiên Thủ môn, cũng bất quá là dùng để tranh thủ một chút thời gian mà thôi. Cho nên, nàng muốn nhân lúc sương mù dày đặc chưa tan hết mau rời khỏi nơi đây, cùng mọi người họp mặt. Tuy có võ công trong người, nhưng cuộc đấu này không có nắm chắc, nàng sẽ không đi cậy mạnh, đặc biệt là giờ phút này, bảo vệ tốt đồ vật trong tay là quan trọng nhất.

Cái trap này quan hệ đến Vô Ưu có danh chính ngôn thuận hay không! Phó

Trù hiện giờ khống chế tình hình, ngọc tỷ đối với hắn tuy rằng quan trọng, nhưng cũng không phải thiếu thì không thể, ngược lại, Tông Chính Vô Ưu trên người mang tội danh mưu nghịch, ngọc tỷ truyền quốc này quan trọng nhất đối với việc hắn hồi Giang Nam! Nàng cấp tốc phi thân nhảy lên nóc nhà, hắc y nhân sau lưng còn ở trong sương mù lại là không chút hoang mang, hừ cười một tiếng: "Ngươi trốn không thoát đâu!"

Mạn Yêu từ nóc nhà đi đến hậu viền, thả người nhảy xuống, rơi ở trên lưng ngựa, hai chân kẹp lại, roi ngựa gấp quất, "giá" một tiếng, ngựa liền hướng tới phương hướng Tây giao chạy như điên.

Bốn phía yên tĩnh, trên con đường nhỏ héo lánh chỉ có tiếng vọng kích động của vó ngựa khắc ở trong màn đêm, hai bên con đường rùng rập cây lá lay động. Mạn Yêu rõ ràng cảm giác được một cỗ nồng liệt sát khí xông thẳng lên, nhắm thẳng đỉnh đầu ập xuống. Sắc mặt nàng ngưng đọng, đem tráp bỏ vào ống tay áo trái, nắm chặt dây cương, cái tay bị thương cầm chặt chuôi kiếm, làm tốt chuẩn bị tùy thời xuất kích.

Phía chân trời mây đen nồng đậm, ánh trăng trốn ở sau tầng mây, làm như không muốn nhìn thấy nhân gian này sắp gặp phải cảnh thảm thiết. Mặt đất cuồng phong tàn sát bừa bãi, cuốn lên lá rụng bay cuộn trong không trung, phất qua gò má nàng, lưu lại một vết đỏ nhạt. Cả lá rụng cũng có thể đả thương người, có thể thấy được sát khí rất nặng.

Mạn Yêu ngưng thần (tập trung tinh thần) phóng ngựa chạy như điên, chung quanh có mấy đạo kiếm khí sắc bén phá không mà đến, nàng vành tai vừa động, nhắm mắt lại, trong bóng đêm, thính giác càng thêm nhanh nhạy. Đương lúc kiếm khí từ bốn phương tám hướng chỉ thẳng tới mấy huyệt lớn quanh thân nàng, nàng nhíu mày vỗ một cái lên lưng ngựa, cả người bay lên không trung, lại mượn thế, kiếm trong tay hướng xuống quét ngang một vòng, kiếm khí kiên quyết lạnh buốt thấu xương, mang theo mấy đạo máu tươi xung thiên(bốc lên trời), chỉ nghe "hừ" tiếng kêu rên chợt nổi lên, có vũ khí sắc bén leng keng rơi xuống đất. Nàng mày cũng không nhăn chút nào, phi thân về phía trước lại lần

nữa rớt xuống trên lưng ngựa vẫn đang chạy. Quát mạnh một roi, con ngựa kia càng là chạy điên cuồng.

Mười trượng một đợt, liền như thế tiếp tục giăng co hơn trăm trượng, chuôi kiếm trong lòng bàn tay đã nhiễm đỏ, trên mặt lại là tái nhợt đến dọa người, xương ngón tay đau đớn không còn cảm giác, nàng vẫn cứ cầm chặt kiếm cũng không nỡ lỏng tay chút nào.

Thẳng đến một ngã rẽ, nhìn khu đất rộng lớn phía trước đầy người áo đen đang đứng đó, mặt đất trổ nêden nghìn nghịt, nàng vội vàng nắm chặt dây cương, quay đầu nhìn lại, sau lưng cũng là như thế. Nàng bị vây quanh! Trước không có đường đi, sau không có đường lui.

"Bốn môn chủ nói qua, ngươi trốn không thoát đâu!" Tiếng nói xé rách lần thứ hai truyền đến, nàng cơ hồ dự kiến chính mình sắp phải rơi vào tay người khác, trở thành quân cờ khống chế Tông Chính Vô Ưu. Nàng không muôn! Nếu thật sự trốn không thoát, nàng tình nguyện chết, cũng không cần lại làm quân cờ! Ở lúc nàng quyết định lấy chết liều mình, xem có thể hay không lao ra khỏi vòng vây, bên trong một bến rừng rậm, truyền đến một đạo âm thanh:

"Thiên Thủ môn làm việc thật vô sỉ, nhiều người như thế vây giết một nữ tử, nói ra, cũng không sợ tổn hại đến uy danh của môn chủ!" Theo tiếng người này nói ra, hai bên rừng rậm bỗng nhiên nhảy xuống hơn mười người, dừng ở xung quanh Mạn Yêu, đem nàng bảo hộ ở giữa.

Mạn Yêu hơi hoi sững sốt, ngẩng đầu, thấy một nam tử huyền y đang đứng trên một ngọn cây, tên nam tử kia khuôn mặt vốn là thanh tú sạch sẽ, nhưng từ trán đến mũi có một vết sẹo sâu thật dài khiến bộ mặt của hắn trở nên dữ tợn, làm người nhìn qua một cái, liền nhiều thêm vài phần sát khí.

Môn chủ Thiên Thủ môn cười nói: "Bốn môn chủ tưởng là ai? Thì ra là năm đó Trượng kiêm thiên nhai chỉ cầu nhất bại - Vô Tướng Tử, không thể tưởng được ngươi thế nhưng làm lâu chủ Vô Ân lâu, cam nguyện thần phục Tông

Chính Vô Ưu!"

(Trượng kiếm thiên nhai chỉ cầu nhất bại: vác kiếm đi khắp chân trời góc
biển chỉ cầu được thua.)

Vô tướng tử, người này vừa chính vừa tà, từng ỷ vào người mang tuyệt học, ở trong chốn giang hồ không có đối thủ, liền xuất cuồng ngôn, trượng kiếm thiên nhai chỉ cầu nhất bại, oanh động toàn bộ võ lâm, rất nhiều cao thủ võ lâm bất mãn với cuồng ngạo không coi ai ra gì của hắn, tiến đến khiêu chiến, kết quả không chết tức bị thương, từ đó tên tuổi hắn càng vang dội, nhưng mà bốn năm trước, không biết vì sao, người này đột nhiên mai danh ẩn tích trên giang hồ.

Huyền y nhân thả người nhảy xuống, nhẹ nhàng rơi xuống đất, cả y phục cũng chưa từng mảy may lay động, hắn khẽ cười nói: "Thần phục với ai, là chuyện của bốn tọa, nhưng có một chuyện, bốn tọa tuyệt sê không thần phục với ngươi cái loại hoạn quan nam không ra nam, nữ không ra nữ!"

Môn chủ Thiên Thủ môn hai mắt mở thật to, trong mắt hung quang hiện lên, hắn hờ lạnh một tiếng: "Miệng lưỡi thật mau lẹ không phải là hành vi của người tài, Vô Tướng Tử, ngươi cho rằng chỉ bằng vài người của ngươi, liền vọng tưởng cản trở chuyện tốt của bốn môn chủ?"

Mạn Yêu ngăn ra, người này lại là thái giám! Một cái thái giám vì sao không ở hoàng cung, mà đi làm môn chủ Thiên Thủ môn?

Huyền y nhân nhướng mày, từ trong tay áo móc ra một chiếc quạt xếp chậm rãi mở ra, quạt hai cái, thong dong cười nói: "Cản trở hay không cản trở được, thử qua mới biết!"

Hắn dứt lời cây quạt bỗng dừng hợp lại, cùng môn chủ Thiên Thủ môn cơ hồ là đồng thời ra tay, cổ sát khí sắc bén kia tức khắc che trời lấp đất, thổi quét toàn bộ thiên địa, khiến mây gió phải biến sắc, mọi người đình trệ hô hấp. Mây đen tụ hợp lại không tiêu tan, cuồng phong phẫn phật, trong không khí hơi thở áp lực làm người không tự giác nắm lấy tim, khẩn trương đến suyễn không hít thở kịp

không khí.

Mạn Yêu ngồi trên lưng ngựa, thấy không rõ thân ảnh hai người giao đấu kịch liệt trên không trung kia. Mà bốn phía thân ảnh người của Thiên Thủ môn cùng động, huy kiếm hướng tới nàng, hơn mười tên Huyền y nhân bên người nàng sắc mặt ngưng trọng, giơ kiếm nghênh địch, kiếm quang múa may, ngưng tụ thành một bức tường bảo vệ kiên cố không thể phá vỡ, đem nàng gắt gao hộ ở giữa, một tấc cũng không rời. Thiên Thủ môn nhân số đông đảo, mỗi người đều là cao thủ khó gặp. Cuộc giao chiến này, tất nhiên là phi thường thảm thiết.

Chiến đấu giằng co gần nửa cái canh giờ, môn chủ Thiên Thủ môn cùng lâu chủ Vô Ân lâu vẫn như cũ triển đấu kịch liệt, chưa phân ra thắng bại. Mà mặt đất đã là thi thể ngang dọc, máu tươi lan tràn. Người của Thiên Thủ môn tử thương đông đảo, hơn mười người của Vô Ân lâu mỗi người đều bị thương, hoặc nhẹ hoặc nặng lại không ngã xuống qua một bên. Bọn họ chấp nhất mà huy động kiếm trong tay, một khắc đều không thể ngưng lại.

Mạn Yêu trong lòng chấn động, nàng muốn ra tay hỗ trợ cũng chen không được. Thiên Thủ môn nhân số hơn bọn họ gấp vài lần, chiếu như vậy đi xuống, chỉ sợ có mạnh bao nhiêu cũng không chống đỡ được bao lâu! Nàng không muốn ở tại một chỗ chờ sự bảo hộ của người khác, như vậy sẽ chỉ làm nàng cảm thấy chính mình thực vô dụng. Nhìn thấy bọn họ người người tắm máu chiến đấu hăng hái, thân ở trong số mũi kiếm lại vì bảo hộ nàng mà sừng sững không ngã, tâm nàng sinh kính nể mặc dù bọn họ chỉ là phụng mệnh hành sự, cũng không phải là vì muốn bảo vệ cho nàng mà hết sức bảo vệ nàng.

Mạn Yêu lại lần nữa nắm chặt chuôi kiếm, nàng không để ý tới nếu lại dùng kiếm tay nàng có phải hay không sẽ phế đi. Đang định phi thân về phía trước, nhưng vào lúc này, phía trước đột nhiên có từng trận tiếng vó ngựa truyền đến, âm thanh dồn dập mà kịch liệt.

Nàng ngẩng đầu, nhìn đến vó ngựa mang theo bụi đất bay tán loạn, bảy con khoái mã đứng song song ở đằng trước, trên lưng ngựa bảy tên nam tử mang

theo nửa bên mặt nạ quỷ đỏ, cầm trường kiếm trong tay, giục ngựa chạy như điên mà đến.

Cuồng phong mãnh liệt nghịch hướng thổi quét, mang đến sát khí cuồng liệt, nàng nhìn đến ánh mắt lạnh khốc thị huyết (ham thích máu) của bảy tên nam tử kia như Diêm La địa ngục, cầm kiếm quét ngang liền giống như động tác ngày đó tàn sát dã lang. Bọn họ dễ dàng mở ra một con đường thông đến nơi này của nàng, rồi mới tay nâng kiếm, nhanh chóng giải quyết địch nhân vây quanh ở quanh thân nàng, nàng thậm chí còn không thấy rõ đến tột cùng bọn họ nâng tay lên mấy lần. Nàng thấy được, chỉ là tròng mắt của những thi thể chảy máu, cổ họng còn chưa kịp kêu một tiếng thì đã ngã trên mặt đất. Ngựa dưới thân bọn họ giảm đạp lên trên những xác chết đó, nàng nghe được tiếng nứt xương, nhìn thấy những thi thể đó bị dãm thành thịt vụn.

Mùi máu nồng liệt trong không khí khiến người ngửi thấy là muốn buồn nôn, người của Thiên Thủ môn bị khí thế của Tu La Thất Sát đột nhiên mà đến làm cho chấn động tại chỗ, phản ứng trở nên có chút trì độn (chậm chạp). Môn chủ Thiên Thủ môn quét mắt nhìn về phía trước thấy một tốp lớn người ngựa tùy theo mà đến, ánh mắt chợt lóe, trong lòng thăm kêu không ồn, vội vàng chấn đổi phương mấy chiêu, thân hình nhanh chóng lui về phía sau, kêu một tiếng: "Rút!" Người của Thiên Thủ môn lập tức rút lui về phía sau, động tác cực nhanh, mấy cái tung nhảy liền biến mất ở bên trong đêm tối.

Tu La Thất Sát phân tán ở chung quanh nàng, mặt vô biểu tình, mắt nhìn thẳng, phảng phất như hết thấy vừa rồi đều chưa từng phát sinh. Lâu chủ Vô Ẩn lâu nhiệm vụ đã hoàn thành, hắn cũng không sai người đuổi theo, chỉ sửa sang lại đầu tóc, đi đến trước mặt Mạn Yêu, làm cái động tác mòi, sắc mặt nhàn nhạt nhưng trong tiếng nói lại có cung kính, nói: "Thỉnh công chúa lên xe!"

Đại đội nhân mã phía trước hướng hai bên phân khai, nhường ra một con đường, cuối con đường là một chiếc xe ngựa xa hoa khí phái. Nàng hơi hơi nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi cái gì, nhảy xuống ngựa, theo Vô Tướng Tử đi về hướng xe ngựa. Giờ khắc này, nàng nói không nên lời tâm tình của mình đến tột

cùng là loại nào!

Đi đến xe ngựa trước mặt, lập tức có người ngồi xổm xuống khom lưng làm ghế đạp chân cho nàng, nàng thoảng do dự, vẫn là không quen, liền vượt qua người nọ trực tiếp bước lên xe, người bên kia vội vàng thay nàng xốc lên màn xe, nàng khom người đi vào, xe ngựa thực rộng lớn, nàng vừa nhấc đầu, ánh mắt liền đâm vào một đôi mắt thâm thúy.

Nàng ngân ra, nhíu mày trực giác nói: "Ngươi tại sao cũng đến?" Thân thể hắn thương nặng như vậy, sao có thể dùng tốc độ chạy vội kịch liệt như vậy?
Hắn không muốn sống nữa à?

Tông Chính Vô Ưu nghiêng người dựa vào đệm mềm, nhìn nàng không nói chuyện, vết thương trên người hắn đã xử lý qua, thay đổi một thân xiêm y sạch sẽ, khuôn mặt vẫn là tái nhợt, cảm xúc trong mắt cực kỳ phức tạp.

Cho dù trong lòng Mạn Yêu có vạn loại tư vị, trên mặt lại là cực kỳ bình tĩnh. Nàng chậm rãi đi đến bên người hắn ngồi xuống, cúi đầu cũng không mở miệng.

Tông Chính Vô Ưu rũ xuống con ngươi, kéo tay phải của nàng qua nhìn một cái, ánh mắt kia tựa như ngọn lửa.

Mạn Yêu sững sốt sững sốt, cũng nhìn tay mình, giờ phút này băng gạc trên tay bị nhiễm máu đến đỏ tươi được Tông Chính Vô Ưu nhanh chóng gỡ xuống, xương trắng lộ ra dưới thịt hỗn loạn, cực kỳ kinh khủng, nàng đột nhiên hít vô một ngụm khí lạnh, lúc này mới cảm thấy một cỗ đau đớn xuyên tim đánh thẳng vào tim phổi, làm nàng thiếu chút nữa đau đến ngất xỉu đi.

Tông Chính Vô Ưu thấy nàng một khuôn mặt nhăn chặt lại, trong con mắt thịnh nộ, đau lòng từng chút dần dần tràn ra, hắn nhấp môi tái nhợt, cau mày, cúi đầu không nói một câu. Cứ việc nơi đây không nên ở lâu, nhưng động tác của hắn vẫn cứ mềm nhẹ mà thong thả, tận lực giảm bớt đau đớn khi giúp nàng bôi thuốc. Hắn tinh tế tỉ mỉ vì nàng rửa sạch vết thương, bôi thuốc bao lại, một chút cũng không bởi vì tình cảnh bọn họ bây giờ mà có nửa điểm qua loa. Cả đời này

của hắn, phỏng chừng cũng không có chuyện gì làm đến nghiêm túc như thế.

Đại khái là do có người để ý, Mạn Yêu liền cảm thấy đau đớn càng là kịch liệt, nàng gắt gao cắn môi, không dám phát ra âm thanh, nhưng trong mắt lại không tự giác mà nổi lên lệ quang(nước mắt), nàng biết hắn nổi giận! Giận nàng không yêu quý chính mình, giận nàng tự chủ trương, để chính mình bị vây hãm vào cảnh nguy hiểm. Nhưng mà lệnh bài cùng cái tráp đều rất quan trọng đối với hắn!

Tông Chính Vô Ưu giúp nàng xử lý thỏa đáng, lúc này mới đổi bên ngoài phân phó nói: "Khởi hành."

"Vâng." Người bên ngoài lên tiếng, đại đội nhân mã hướng phương hướng phía tây khởi hành. Suy xét đến thương thế của Tông Chính Vô Ưu, tốc độ xe ngựa hành tẩu không phải đặc biệt nhanh.

Không khí bên trong xe ngựa có chút kỳ quái, đã trải qua sự tình nhiều như thế, hai người cuối cùng hiểu rõ tâm ý của đối phương, thoát khỏi sự trói buộc của thân phận, có thể ở bên nhau không hề cố kỵ, trong lòng rõ ràng có rất nhiều lời, đến thời khắc này lại là cái gì cũng nói không nên lời.

Mạn Yêu cúi đầu, hơi hơi nâng khéo mắt nhìn nam nhân bên cạnh, vừa lúc trông thấy đối phương đang vội vàng thu hồi tầm mắt, cùng với trong tầm mắt lóng túng che dấu không được tình cảm nồng liệt. Nàng càng cúi thấp đầu, hơi hơi dương môi, tựa hồ ngửi thấy được hương vị của hạnh phúc. Cuộc đời nàng đi đến hiện giờ, tuy rằng thân phận cao quý vẫn luôn khiến người hâm mộ, nhưng nàng chưa từng có được hạnh phúc chân chính, từng chịu qua thương tổn cùng với cảm giác xa lạ mà dị thể mang đến cho nàng, còn có thân phận mẫn cảm của nàng cùng với quá nhiều âm mưu quỷ kế tràn ngập chung quanh, đều khiến nàng không thể không sống hết sức cẩn thận. Mà trước đó, nàng cho rằng cuộc đời mình cứ như vậy, không thể tưởng tượng được, quanh co lòng vòng, mặc dù có rất nhiều oán hận trong lòng, mặc dù giờ phút này con đường phía trước của bọn họ mênh mông bát ngát, tình huống có thể khiến người lo lắng,

nhưng nàng lại là an tâm xưa nay chưa từng có.

Từ nay về sau, nàng không hề chỉ có một mình, trong sinh mệnh của nàng, nhiều thêm một nam nhân gọi là Tông Chính Vô Ưu! Mà trong sinh mệnh của hắn, cái nữ tử gọi là Mạn Yêu, sớm đã tiến vào chiếm giữ.

Xe ngựa vững bước chạy về phía trước, Tông Chính Vô Ưu bỗng nhiên nhíu mày, âm thanh hình như có vẻ khó chịu, đối với bên ngoại kêu lên: "Tốc độ nhanh chút!"

Vô Tướng Tử cưỡi ngựa song hành ở một bên xe ngựa kinh ngạc, lo lắng nói:
"Này..... Vương gia, thương của ngài....."

Mạn Yêu nhíu mày, ngẩng đầu trùng mắt với Tông Chính Vô Ưu một cái, người nam nhân này lại đang mắc phải bướng bỉnh rồi! Nàng dỗi nói: "Ngươi không muốn sống nữa à?" Nói xong ló đầu đối với người bên ngoài kêu lên:
"Đừng để ý đến hắn, cứ đi như thế."

Vô Tướng Tử bên ngoài xe ngựa mỉm cười, cũng thật nghe theo lời nói của nàng, đáp: "Vâng." Từ lúc vị công chúa này kêu người cầm cây quạt của Vương gia xuất hiện ở trước mặt hắn, bắt đầu một khắc kia, hắn liền biết, nữ tử này sớm hay muộn cũng sẽ trở thành một chủ tử khác của hắn.

Tông Chính Vô Ưu liếc mắt nhìn nàng, nàng nhanh như thế liền bắt đầu mệnh lệnh người của hắn, hơn nữa, người của hắn thế nhưng cũng nghe theo!

Mạn Yêu liếc mắt, thảng tắp mà nhìn trở về, nửa điểm cũng không nhận thua, hai người liền như thế trùng mắt lẫn nhau, ai cũng không mở miệng.

Gặp ngã rẽ, xe ngựa xoay một vòng cong, bỗng nhiên xóc một chút, Mạn Yêu không đề phòng, thân hình liền nghiêng qua hướng về phía hắn. Nàng nhíu mày, thật sự cảm giác rất mệt mỏi, rất muốn thôi thì cứ như thế dựa vào hắn, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, trên người hắn có thương nặng như vậy, như vậy có đúng đến vết thương của hắn hay không?

Nàng muôn ngồi thăng người lại, nào biết thân hình còn chưa động, Tông Chính Vô Ưu làm như nhận ra được trù tính của nàng, một đôi tay rắn chắc đã vòng qua, đem nàng ôm chặt vào trong ngực, muốn động cũng không thể động. Nàng nhíu mày, người nam nhân này bị thương mà sức lực còn mạnh như thế!

Hơi thở của hắn có chút hỗn loạn, làm như buồn bực, lại làm như tâm tình kích động. Đã hơn một năm, mấy trăm cái ngày đêm dày vò, mong mỏi cuối cùng cũng có được ngày này, bọn họ thật sự lại lần nữa ở bên nhau. Hắn cúi đầu, môi chống lên sợi tóc trắng như tuyết của nàng, đau lòng khôn kể. Những người mang đến cho bọn họ khuất nhục cùng thống khổ, một người hắn cũng sẽ không bỏ qua.

Mạn Yêu dựa vào lồng ngực rộng lớn của hắn, nghe thấy tim hắn đập không bình ổn, nàng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, nhẹ nhàng gọi một tiếng: "Vô Ưu." Tất cả tâm tình, tất cả tình ý, tất cả dĩ vãng, đều ở một tiếng nhẹ gọi này, có rất nhiều lời, nàng không nói, nàng tin tưởng hắn hiểu. Có rất nhiều lời, hắn không nói, nàng trong lòng cũng hiểu.

Tông Chính Vô Ưu thở dài một tiếng, tất cả buồn bã phiền não nghẹn ở trong lòng cứ như vậy bị một tiếng gọi nhẹ của nàng đánh tan, biến mất đến sạch sẽ. Hắn nắm thật chặt cánh tay, ôm nàng ở trong ngực, trong lòng tràn đầy thỏa mãn chưa từng có bao giờ.

Bên trong xe ngựa, viên dạ minh châu treo ở trên đỉnh xe, ánh sáng nhu hòa xua tan đêm tối bên ngoài, chiếu rọi lên hai người đang ôm chặt vào nhau. Nữ tử nhắm mắt lại, cúi đầu hôn nhẹ lên trán nữ tử, chỉ cảm thấy còn có thể sống ôm nàng như vậy, thật là một chuyện hạnh phúc!

"A Mạn, về sau..... Ta sẽ không buông tay nữa!"

Nữ tử nghẹn ngào, ở trong lòng ngực hắn nặng nề gật đầu, nước mắt như suối phun, không chịu khống chế mà dùng sức ôm lấy nam nhân dùng sinh mệnh để yêu nàng.

"A Mạn, con đường về sau, chúng ta sẽ cùng nhau đi."

"Được, cùng nhau đi."

Tháng mười, Vệ quốc đại tướng quân Phù Trù lấy kim ấn của Phó Hoàng hậu làm bằng chứng, khôi phục thân phận Lâm Thiên quốc hoàng thất đích trưởng tử, đổi tên là Tông Chính Vô Trù, nhận tổ quy tông. Cũng ở trong cùng tháng có được tin tức Phó Hoàng hậu năm đó táng thân trong biển lửa còn sống ở trên đồi. Thì ra năm đó cung Sâm Diêm bị cháy, Phó Hoàng hậu được một người cung nữ cứu ra khỏi cung, Phó Hoàng hậu bởi vì bị xà ngang đánh trúng vào mặt bị hủy dung, kinh sợ điên khùng nhiều năm. Sau khi mẫu tử gặp nhau, được ngự y chẩn trị, ý thức dần dần thanh tỉnh. Tháng 11 cùng năm, Hoàng đế đời thứ năm của Lâm Thiên quốc bởi vì bệnh nặng thoái vị, Tông Chính Vô Trù đăng cơ trở thành hoàng đế Lâm Thiên quốc đời thứ sáu, nhân xưng Bắc Hoàng, tôn Hoàng đế đời thứ năm làm Thái Thượng Hoàng, Phó hoàng hậu làm Thái Hậu. Thủ tử Dung Nhạc trưởng công chúa mất tích, hậu vị bỏ không, lục cung không một phi tần.

Cùng lúc đó, Ly Vương Tông Chính Vô Ưu lui thủ (lui về trấn thủ) Giang Nam, tuyên bố Vệ quốc đại tướng quân độc hại hoàng đế đời thứ năm, giả tạo chiếu thư mưu quyền soán vị. Trước mặt mọi người Ly Vương thề nhất định phải vì thiên hạ đòi lại công đạo, cũng lấy ra ngọc ti truyền quốc cùng với chiếu thư truyền ngôi, tự lập để danh xưng Nam Đế. Hình thành cục diện Lâm Thiên quốc phân cách Nam Bắc. Nam Đế chỉ phong một nữ tử làm phi, nàng ấy tuyệt sắc khuynh thành, lại là hồng nhan tóc bạc. Đồn đãi hư hư thực thực Dung Nhạc trưởng công chúa mất tích, cũng chính là nữ tử trong lòng Nam đế yêu quý nhất, nhưng khiến người khó hiểu chính là, Nam đế chưa phong nàng ấy làm Hậu, mà chỉ phong làm Hoàng phi.

Lời Yên Hoa:

Đã hết quyển hai, truyện hơi dài, các bạn cố gắng đọc hết quyển ba và phần ngoại truyện nha. Theo Yên Hoa thấy, quyển ba là quyển hay nhất trong ba quyển, vén lên tấm màn bí mật và lẩy nước mắt của người đọc.

Có người tội nghiệp nhất đáng thương nhất. Chết đối với họ mà nói là sự giải thoát.

Có người đau khổ nhất. Cả đời sống trong hối tiếc, hối hận, bù đắp lỗi lầm của mình.

Có người cao thượng nhất. Yêu một người nào đó không nhất thiết phải có được người đó. Thấy người mình yêu hạnh phúc, mình sẽ hạnh phúc.

Có người bá đạo nhất. Quyết thống nhất thiên hạ, cho nàng vị trí cao quý nhất.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Nam Triều Hoàng Phi (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Vùng sông nước Giang Nam, phong cảnh bốn mùa như họa, hiện giờ cũng đã nhiễm khói lửa chiến loạn, thế cục khẩn trương.

Cường quốc phân liệt, liên hôn giữa hai nước Lâm Thiên quốc và Khải Vân quốc thất bại, tình thế như nước với lửa. Lúc trước Thái Tử Bắc Di quốc thần phục Lâm Thiên quốc sau lại trốn đi, nhân cơ hội tập kết hơn mươi vạn đại quân phản loạn, một lần nữa đoạt lại chính quyền, cũng muốn đánh chiếm Lâm Thiên quốc rủa mỗi nhục xưa. Lâm Thiên quốc Bắc Hoàng dưới sự giận dữ tự mình xuất chinh bình loạn, thề muốn bình định đại quân phản loạn. Các nước nhỏ xung quanh biên quan bắt đầu ngoe rục rịch, tự chiêu binh mãi mã. Vạn Hoà đại lục hiện giờ phân loạn nỗi lên bốn phía, quần hùng tranh giành. Trần Phong quốc bởi vì có chiến mã mà nổi tiếng, trở thành một nước chạm tay là bόng của chúng quốc để lôi kéo mượn sức vào lúc này, vương tử Trần Phong quốc Ninh Thiên Dịch đã kế thừa vương vị - Thương Trung Vương.

(phân liệt: chia cắt)

(chiêu binh mãi mã: tuyển binh mua ngựa = chiêu mộ nhân tài)

(chạm tay là bόng ý nói thực quan trọng)

Mùa đông ở Giang Nam tuy không thể so với phương Bắc rét lạnh đóng băng ba thước, nhưng lại có một loại cảm giác âm lạnh ẩm ướt. Cái hoàng cung này vốn là từ vương phủ cải tạo lại mà thành, không so kịp với hoàng cung ở kinh thành rộng rãi đồ sộ, nhưng thăng ở phong cách cổ xưa.

Mạn Hương điện, trên ghế quý phi làm bằng gỗ đàn hương, Mạn Yêu ôm

chăn dựa vào tường, cúi đầu nhìn cuốn sách thê tre trên tay, mà trên chiếc bàn bên cạnh nàng, là những cuốn thê tre liên quan đến hành quân bày trận, về chiến sự mưu lược, về đạo thống trị của đế vương, đặt đầy cả bàn, những thứ đó đều là Tông Chính Vô Ưu đã xem qua. Văn hóa cổ đại bắc đại tinh thâm, nàng đã từng có vô số giấy chứng nhận, biết sáu ngôn ngữ, ở chỗ này lại không có đất dụng võ. Tuy rằng nàng học cũng là quản lý, nhưng đây lại là khác, tình thế không giống, tư tưởng mọi người ăn sâu bén rễ. Vì có thể càng trợ giúp tốt cho Tông Chính Vô Ưu, cũng vì có thể đứng ở bên cạnh hắn nắm tay hắn cùng tiến, những tri thức đó, nàng không thể thiếu. Còn phải dung hợp với tri thức hiện đại, ở tình thế cổ đại, đưa ra kiến nghị thích hợp nhất. Trong thời gian này, nàng lập tức nâng cao công phu, kiếm thuật cũng không lùi, tiến bộ rất nhanh, nội công được sự tương trợ của Tông Chính Vô Ưu, đã tiến đến tầng thứ tám, sắp tới tầng thứ chín.

"Tuyết rơi!!" Ngoài cửa không biết là ai kêu một tiếng. Nàng nghe tiếng ngẩng đầu, ngoài cửa quả thật tuyết đã nổi lên, bông tuyết trắng tinh bay pháp phói trong không trung, dừng ở trên nền gạch sạch sẽ màu xanh trong viện, nhanh chóng tan đi, lưu lại một số vết ẩm ướt.

Đã một năm rồi, một năm này, nàng cùng Tông Chính Vô Ưu không có thời gian đi thương xuân bi thu, cũng không rảnh nắm tay nhau cùng thưởng thức cảnh đẹp Giang Nam. Tân đế mới đăng cơ, dưới tình huống tổn thất mấy vạn đại quân, nếu muốn đổi kháng với phương Bắc đế nghiệp cung cố, đương nhiên sẽ là một chuyện rất gian nan. May mà phản loạn của Bắc Di quốc phản công, mang đến cơ hội cho bọn họ nghỉ ngơi lấy lại sức, bọn họ cần thiết nắm chắc tốt cơ hội này. Từ sau khi Tông Chính Vô Ưu đăng cơ, hắn sửa đổi tính tình mạn bất kinh tâm của hắn trước đây, thực hành chính sách mới, yên định dân tâm, thưởng phạt phân minh, hành sự quả quyết, làm cho người đã kính lại sợ. Đồng thời chiêu binh mãi mã khắp nơi, cũng lợi dụng địa vị của Vô Ân lâu ở trong chốn võ lâm với trọng chốn giang hồ mời chào nhân tài, thực nhanh liền tạo nên uy danh không thua gì với Nam đế Bắc Hoàng.

(thương xuân bi thu: dễ dàng cảm động trước ngoại vật)

(mạn bất kinh tâm: tùy ý, không chút đế ý)

"Nương nương, nương nương." Một cung nữ vừa kêu vừa vội vàng tiến vào.

Mạn Yêu ngẩng đầu, nhíu mày hỏi: "Chuyện gì mà kinh hoảng như thế?"

Trước kia bên cạnh nàng đều có vài người, hiện giờ một người cũng không có. Tiêu Sát làm thống lĩnh cấm vệ quân trong cung, công việc bě bộn, Hạng Ánh được phong làm tân Vệ tướng quân, phụ trách thao luyện tân quân, có phủ đệ khác ở ngoài cung. Tiêu Khả tra được một loại dược liệu hi hữu tên là "Huyết Ô" có kỳ hiệu làm tóc đen, nàng ta quyết định nhập thể lịch luyện, đi khắp thiên hạ vì Mạn Yêu tìm cho được kỳ dược này. Tông Chính Vô Ưu đối với việc này hết sức coi trọng, phái ra nhị Sát tùy hộ, cũng phân phó Tin tức các của Vô Ân lâu toàn lực điều tra nơi nào mới có được loại kỳ dược này.

(kỳ hiệu: công hiệu kỳ diệu)

(nhập thể lịch luyện: trải qua thể sự, rèn luyện, học hỏi)

(nhị Sát: hai người trong Tu La Thất Sát)

(tùy hộ: đi theo bảo hộ)

Cung nữ đi vào hành lễ, nói: "Nương nương, vừa rồi nô tỳ ở bên ngoài gặp được Tường công công ở điện Nghị Chính, nghe công công nói, Hoàng Thượng ở trong điện Nghị Chính đã nổi nóng, lúc này các đại thần quỳ đầy ở trong điện, gần nửa canh giờ, cũng chưa kêu các đại nhân đứng dậy."

Mạn Yêu ngạc nhiên, mày ngài hơi chau, một năm này, vô luận gặp được chuyện gì, Tông Chính Vô Ưu cho dù phiền não hoặc là tức giận đến như thế nào, nên xử trí như thế nào liền xử trí như thế ấy, hắn rất ít nổi giận, hôm nay là xảy ra chuyện gì? Nàng buông thẻ tre trên tay, xốc chăn lên, cầm lấy hồ cừu ở một bên khoác lên, liền bước nhanh đến điện Nghị Chính.

(hồ cừu: áo da hồ ly, cáo)

Thời tiết rét lạnh, tuyết lớn gió mạnh. Điện Nghị Chính túc mục trang nghiêm, lặng ngắt như tờ.

Trong điện, trước ngự án màu đen đêu khắc phục long, Tông Chính Vô Ưu thân mặc long bào màu đen, trên long bào có thêu ngũ trảo Thanh Long dùng chỉ tơ vàng nạm biên, vô cùng tôn quý, khí thế uy nghiêm, làm người không dám nhìn gần. Giờ phút này, dung nhan lạnh lùng, ánh mắt thâm trầm, nhìn không ra biểu tình, môi mỏng gắt gao nhấp, ngồi ở chỗ kia, không nói tiếng nào.

(phục long: con rồng giấu mình nằm một chỗ, chỉ người tài chưa gặp thời)

Hắn nhìn quyển tấu chương trong tay vừa mới mở ra, ngón tay thon dài nhéo một góc tấu chương, bởi vì dùng sức mà đầu ngón tay phiếm xanh trắng, để lộ ra sự tức giận ở đáy lòng hắn ẩn nhẫn không bộc phát.

Vài vị đại thần cúi đầu quỳ gối phía dưới, bọn họ nín thở ngưng thần, trên trán đã có tinh mịn mồ hôi lạnh chảy ra, gió lạnh bên ngoài hô hô thổi vào, bọn họ không tự kìm hãm được mà rùng mình.

"Hoàng Thượng....." Một quan viên có lá gan lớn mở miệng, nhưng tiếng "Hoàng Thượng" còn chưa dứt, Tông Chính Vô Ưu đột nhiên đem tấu chương trong tay đập một cái "bụp" lên trên ngự án, âm thanh không lớn, lại làm kinh động đến mọi người phía dưới thân mình đều run rẩy, mồ hôi lạnh rơi trên mặt đất. Người nọ vừa định nói chuyện lập tức im tiếng, kinh hoàng mà cúi đầu.

Tông Chính Vô Ưu mặt vô biểu tình nói: "Nghe nói trận chiến phía Bắc sắp đánh xong rồi, chiến sự triều ta cùng Ngọc Thượng quốc cũng sắp kết thúc, La tướng quân một năm này vì triều ta khuếch đại biên cương ngàn dặm, binh lính tăng hai mươi vạn, tháng sau khai hoàn hồi triều, các vị ái khanh nhàn rỗi đến bực này ở đây lo lắng chuyện nhà của trẫm, không bằng trở về suy ngẫm lại, lúc này đây, trẫm nên tưởng thưởng (khen ngợi) La tướng quân như thế nào."

Âm thanh hắn trầm thấp, ngữ khí không giận nhưng uy nghiêm, nghe được chúng đại thần lại không dám nói tiếng nào, trong lòng biết tấu chương hôm nay dâng lên lại như không, không khỏi lắc đầu âm thầm thở dài.

"Hoàng Thượng" rốt cuộc có người chiến thắng sự kinh hoảng ở nội tâm, thấy chết không quay đầu, nói: "Chúng thần cũng không phải là cỗ ý can thiệp vào chuyện nhà của Hoàng Thượng, chỉ là hoàng tự quan hệ đến căn cơ ổn cố (vững chắc) của triều ta..... Hoàng Thượng từ khi đăng cơ cho tới nay, chuyên sủng một mình hoàng phi, nhưng hoàng phi đến nay chưa thể hoài thai long tự, khiến trên phố lời đồn đãi nổi lên bốn phía, chúng thần thật sự lo lắng! Khẩn cầu Hoàng Thượng vì giang sơn xã tắc mà suy nghĩ lại, nạp thêm phi tần, làm giàu hậu cung, mau chóng có con nối dõi, làm an lòng bá quan, cũng làm an lòng vạn dân a Hoàng Thượng! Thỉnh Hoàng Thượng suy nghĩ lại!"

"Thỉnh Hoàng Thượng suy nghĩ lại." Tên quan viên kia tinh thần hy sinh vì nghĩa thấy chết không quay đầu khiến các quan viên còn lại tinh thần chấn động, cũng theo phụ họa thỉnh cầu.

Tông Chính Vô Ưu sắc mặt trầm xuống, ánh mắt lạnh đạm quét mắt qua từng người, mọi người đều cúi đầu, hắn lại liếc mắt đến tấu chương trên bàn, mắt phượng nhíu lại một chút, lúc này, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến tiếng bọn nô tài lě bái: "Bái kiến hoàng phi nương nương! Nương nương thiên tuế thiên tuế!"

Các đại thần trong điện nghe vậy liền biến sắc, tâm vốn đang thấp thỏm lo âu giờ phút này càng là bất an.

Cửa điện được mở ra, Mạn Yêu chậm rãi đi vào, sau khi tiến vào điện, không hành lễ lập tức hướng đến Tông Chính Vô Ưu đi qua. Ánh mắt các đại thần trong điện chợt lóe, vội đem đầu cúi thấp xuống thêm một chút.

Tông Chính Vô Ưu giương mắt, ánh mắt lạnh khốc mà uy nghiêm hơi hơi nhu hòa một chút, hướng nàng vươn tay ra, nói: "Nàng đã đến rồi."

"Ân." Mạn Yêu nhẹ nhàng lên tiếng, giống như không có người nào khác ở đây, đi đến bên người hắn, bị hắn kéo xuống ngồi ở bên cạnh hắn. Ngôn ngữ động tác của hai người đều thập phân tự nhiên.

Lúc mới vừa hồi Giang Nam, trong lúc Tông Chính Vô Ưu trọng thương chưa khỏi, nàng từng làm phó thủ (phụ tá, tay trái) của hắn giúp hắn xử lý chính vụ, bởi vậy đối với điện Nghị Chính cũng không xa lạ, đương nhiên, nàng cũng không xa lạ gì đối với các lão thần quỳ ở trên mặt đất. Bọn họ thường xuyên tham tấu nói nàng là hậu phi can chính (can thiệp vào chính sự) bất kính đối với đế vương, nàng đều cười, Tông Chính Vô Ưu cũng chỉ là làm như không nghe thấy.

"Xảy ra chuyện gì? Bọn họ chọc giận chàng à?" Nàng ngồi xuống, nhẹ nhàng cười hỏi.

"Không có việc gì." Tông Chính Vô Ưu giơ tay phất đi bông tuyết còn chưa tan ở trên vai nàng, động tác kia thực nhẹ nhàng tự nhiên, lại nói: "Trời lạnh như vậy, nàng không ở trong phòng cho ấm áp, chạy tới làm gì?!"

"Thiếp nghe nói chàng ở nơi này nô khí, lại đây nhìn nhìn một cái."

Hai người bọn họ nhìn qua một chút cũng không giống như cách tương xử giữa đế vương cùng phi tử, mà giống như là một đôi phu thê bình thường nói những lời nói ấm áp bình thường nhất, mà ngữ khí bình đạm kia tựa hồ có thể khiến người nghe thấy được hương vị thiên trường địa lão (cùng nghĩa thiên trường địa cữu).

(nô khí: nỗi giận)

(tương xử: sống chung với nhau)

Nàng cười cười, duỗi tay cầm lấy tấu chương bị ném ở một góc trên ngự án, rõ ràng quyển tấu chương này chính là một trong những nguyên nhân dẫn đến hắn phát hỏa.

Tông Chính Vô Ưu tay mắt lạnh lẽo, một phen đè lại tấu chương kia, tiệm đà kéo tay nàng qua, đem bàn tay lạnh lẽo của nàng đặt ở trong lòng bàn tay bao lại, giống như không có việc gì mà thuận miệng nói: "Không có gì tốt để xem. Tay nàng sao lạnh như thế!"

Mạn Yêu giật mình, nghi hoặc mà liếc mắt nhìn quyển tấu chương kia, lại nhìn nhìn mấy vị lão thần quỳ gối phía dưới kia đang căng chặt thân hình làm như cực kỳ khẩn trương, nàng nhàn nhạt cười nói: "Xem ra việc hôm nay, là bởi vì ta mà ra! Các vị đại nhân, không biết bốn cung gần nhất lại làm cái việc gì hại nước hại dân đại nghịch bất đạo, đáng giá để các vị đại nhân trọng trọng như thế?"

Nàng lấy danh nghĩa của mình đưa ra một số chính sách mới có lợi ích cho dân, tổn thương đến ích lợi của các quý tộc này, bị bọn họ ghi hận cũng là chuyện đương nhiên, ở trong dự kiến của nàng. Làm cho bọn họ hận nàng còn tốt hơn là hận Tông Chính Vô Ưu. Nàng tuy là cười, nhưng ánh mắt kia lại là sắc bén vô cùng, phảng phất như liếc mắt một cái liền có thể xuyên thủng đáy lòng người.

Vài vị đại thần cúi đầu càng thấp xuống, không dám đối diện với nàng, chỉ có Thừa tướng Tang Khâu quỳ gối ở phía trước nhất nâng mí mắt nhìn nàng, định mở miệng, Tông Chính Vô Ưu ánh mắt sắc bén bắn nhanh quét tới, Tang thừa tướng nhìn thấy giật mình một cái, Tông Chính Vô Ưu trầm giọng nói: "Hôm nay liền nghị đến đây, đều lui xuống đi."

"Tuân chỉ, thần cáo lui." Mấy vị đại thần như được đại xá, vội không ngừng dập đầu tạ ơn, Tang thừa tướng trước khi đi nhìn Mạn Yêu thêm một cái.

Chờ đợi bọn họ đều rời đi, Tông Chính Vô Ưu đuổi các nô tài chung quanh lui xuống, đem nàng ôm vào trong ngực, vận công sưởi ấm cho nàng.

Mạn Yêu tránh hắn ra, hợp lại cổ áo hồ cừu. Nhẹ nhàng lắc đầu nói: "Không cần, thiếp mặc nhiều như thế, không lạnh." Kỳ thật nàng có chút sợ lạnh, nhưng

mỗi lần đều như vậy, sẽ làm hắn rất mệt. Mỗi ngày đều xử lý nhiều chính vụ phức tạp như thế, hắn đã rất mệt.

Tông Chính Vô Ưu kéo nàng qua, trực tiếp đem nàng bế lên, đi đến ghế tháp sau bình phong dùng để nghỉ ngơi tạm thời, kéo chăn qua bao lấy hai người, hắn không sợ lạnh, nhưng hắn biết, nàng sợ.

Một năm trước, nàng vứt lại hết thảy theo Tông Chính Vô Ưu đi đến Giang Nam, vốn dĩ tưởng rằng bồi hắn không được mấy ngày, lại không nghĩ rằng, chứng đau đầu của nàng thế nhưng giống như đột nhiên biến mất, một năm này không uống thuốc cũng không tái phát lại, nàng rất là nghi hoặc, cũng bất an, nhưng vô luận như thế nào, có thể tồn tại bồi ở bên người hắn, vẫn luôn là tốt hơn cả.

Mạn Yêu thoái mái dựa vào trong lòng ngực hắn, cảm giác ấm áp lại thư thái, ánh mắt nàng xuyên qua khe hở nơi đường gấp của tấm bình phong, dừng ở trên chõng tấu chương bị phân ra còn chưa xử lý, than nhỏ một hơi, tuy có không nỡ, nhưng nàng vẫn là nhẹ giọng hỏi: "Chàng không cần xử lý chính vụ à?"

Tông Chính Vô Ưu hai tay ôm chặt lấy nàng, cắm gác ở trên đỉnh đầu nàng, rũ mi mắt che khuất thần sắc trong mắt, hắn trầm ngâm một lát, mới dùng âm thanh trầm thấp, nói: "Bồi nàng trong chốc lát. Những cái việc đó, để đó cũng không sao."

Mạn Yêu cảm giác hắn hôm nay có chút không đúng, nàng ngồi dậy, xoay người lại nhìn hắn, thấy ấn đường hắn nhíu lại, nàng nhíu mày hỏi: "Vô Ưu, rốt cuộc là chuyện gì chọc chàng nổi giận? Hôm nay, bọn họ lại tham tấu thiếp cái gì vậy?"

Tông Chính Vô Ưu giơ tay nhẹ nhàng xoa xoa khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, thuận tay chạm đến tóc mai tuyết trắng của nàng, đáy mắt nổi lên vẻ đau lòng cùng trầm uất, ngoài miệng lại cười nói: "Không có gì, đều là những chuyện nhỏ, đừng lo lắng." nói xong lại lần nữa đem nàng ôm vào trong lòng ngực,

khiến lòng ngực của hắn trở thành chỗ dựa của nàng.

Mạn Yêu thở dài, thấy hắn không chịu nói liền không hỏi nữa. Nàng lảng lặng mà dựa vào hắn, cảm thụ một khắc thả lỏng khó được này.

Ngoài cửa sổ bông tuyết tung bay bị gió lạnh thổi rót ở trên cửa sổ giấy màu nguyệt bạch, màu trắng dung hợp lại với nhau, lộ ra triều ý nhàn nhạt, liền giống như hai người yêu ôm ấp nhau trong ngày đông, ở trong hạnh phúc đồng thời cũng có tồn tại sự chua xót.

Tông Chính Vô Ưu mở miệng nói: "Hôm nay thu được tuyển báo, chiến loạn ở Bắc Di quốc đã bình định, Thái Tử Bắc Di quốc đền tội, binh tướng của Phó Trù tổn hại năm vạn, lại thu phục tám vạn hàng binh. Hai mặt Đông, Tây của kinh thành, các nước nhỏ ở biên quan nhân lúc đại quân bọn họ ở bên ngoài, muốn phân chia một chén canh, liên tục công chiếm bốn tòa thành trì. Mà phía Nam của chúng ta cũng vẫn luôn có người quấy rầy, không muốn cho chúng ta có cơ hội nghỉ ngơi lấy lại sức, đối với việc này, nàng có kiến giải gì?"

Mạn Yêu nghĩ nghĩ, ngẩng đầu nói: "Theo thiếp thấy, chuyện này khẳng định không đơn giản như vậy. Các quốc gia cùng động, tất cả đều hướng về phía Lâm Thiên quốc mà đến, chỉ sợ là có người dã tâm quá lớn, cố ý ở sau lưng quạt gió thêm cùi. Đạo lý trai cò tranh chấp ngư ông đắc lợi, ai cũng biết, nhưng không nhất định ai cũng có thể làm được cái ngư ông kia. Nhìn chung thế cục của thiên hạ hiện giờ, nhìn bên ngoài, tựa hồ chỉ có Khải Vân quốc cùng Trần Phong quốc còn án binh bất động."

Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu khẽ nhúc nhích, hỏi: "Nàng đối với Khải Vân để hiểu biết bao nhiêu?"

Ánh mắt Mạn Yêu dần dần thay đổi, nhẹ nhàng lắc lắc đầu. Nàng không hiểu biết, là thật sự không hiểu biết. Người kia quá thâm trầm, khiến cho cả người ở bên cạnh hắn(KVĐ) cũng nhìn không ra. Từ cái ngày bị đả kích thương tích đầy mình chưa lành lại, nàng cảm thấy người kia, mới là một người chân chính đáng

sợ! Nàng dựa vào lòng ngực rộng lớn của hắn (TCVU), nghĩ đến hết thảy những hành vi biểu hiện không bình thường trước đó của người kia đối với nàng, người đã từng đem nàng đẩy xuống địa ngục, nàng chỉ cảm thấy sờn tóc gáy. Nhìn bong tuyêt bay mênh mang phía chân trời, nàng nhíu mày buồn bã nói: "Hắn(KVĐ) là ma quỷ, có thể bên cười bên đem người hắn thương yêu hung hăng đẩy xuống địa ngục!"

Trước cái ngày mất đi ý thức, trong mắt người kia thâm tình lưu luyến chân thật khiến nàng muôn run rẩy. Ba năm ở Khải Vân quốc, hắn đối tốt với nàng còn hơn cả đối với bất luận một phi tử nào trong hậu cung của hắn, mà hiện tại hồi tưởng lại, mới bỗng nhiên kinh giác (kinh sợ + phát giác), những phi tử mà nàng nhìn thấy qua, tựa hồ nhiều hay ít đều có một số nét giống nàng, hoặc là mắt, hoặc là môi, hay lại là khuôn mặt, thân hình. Lúc trước, nàng mặc dù nhìn ra nhưng tuyệt đối cũng không nghĩ đến được.

Tông Chính Vô Ưu hơi hơi sững sốt, híp mắt, như đang suy tư cái gì. Một ma quỷ có thể bên cười bên đem người hắn thương yêu hung hăng đẩy xuống địa ngục! Người như vậy, trước hết phải có dũng khí đem chính tim mình đẩy xuống địa ngục, sau đó mới có thể đem người mình yêu thương đẩy xuống địa ngục được. Loại người này, tuyệt đối đủ tàn nhẫn đủ đáng sợ! Luôn có thể làm được đem chính nhược điểm của mình biến thành lợi thế chiến thắng cho mình.

Nghĩ đến này, ánh mắt hắn(TCVU) ngưng đọng, nói: "A Mạn, hay là hắn(KVĐ) đối với nàng..."

Mạn Yêu lắc đầu nói: "Thiếp không biết, có lẽ không phải thiếp, bỏ đi, không nói chuyện này, chúng ta cả ngày đều ở trong cung, được đến tin tức đều là do người khác cho biết, chúng ta cũng nên ngẫu nhiên thâm nhập dân gian dò hỏi dân tình, nói không chừng sẽ có chút thu hoạch. Vừa lúc, khó được đỗ một trận tuyêt, đi ra ngoài một chút hít thở không khí cũng tốt."

Tông Chính Vô Ưu nghĩ, gật đầu.

Mạn Yêu kêu một cung nữ lấy mũ sa của nàng tới, nàng đem mái tóc trắng vén lên, giấu ở bên trong mũ sa kia. Băng không, lấy hình trượng như vậy của nàng, vừa ra khỏi cửa khăng định sẽ bị người nhận ra ngay.

Tông Chính Vô Ưu lười biếng mà dựa nghiêng trên ghế tháp, lảng lặng mà nhìn ngắm động tác của nàng, ánh mắt thâm thúy, đột nhiên hỏi nói: "A Mạn, đối với việc hắn tự mình xuất chinh, nàng thấy thế nào?"

Động tác của Mạn Yêu hơi hơi cứng lại, tự nhiên sẽ hiểu "hắn" trong miệng Tông Chính Vô Ưu chỉ chính là ai. Nàng hơi trầm ngâm, nói: "Có lẽ lúc trước hắn(PT) không có bối trí thỏa đáng, để một tướng quân bình thường mang binh đi trấn áp bình loạn, không đủ để hắn(PT) tín nhiệm."

Cái lý do này, kỳ thật không thể thành lập, người giống Phó Trù như vậy tâm tư kín đáo, làm sao có thể không có bối trí trước? Lẽ ra, hắn(PT) vừa mới đăng hoàng vị, hắn là nên yên ổn vạn dân, xử lý chính sự trong triều là quan trọng nhất, chiến sự ở Bắc Di quốc, cũng không nhất định không phải hắn thân chinh xuất mã thì không thể được, nhưng vì sao? Nàng cũng không biết.

Tóc đã vén xong, nàng quay đầu lại nói: "Mặc kệ như thế nào, chúng ta bởi vì vậy được đến cơ hội nghỉ ngơi lấy lại sức, đây là chuyện tốt. Ân? Chàng sao còn không đi thay quần áo?"

Tông Chính Vô Ưu nhướng mày, đứng dậy đi đến điện Lâm Tê cách vách, gỡ xuống mũ kim long, thay long bào, mặc một cái áo ngoài màu trắng ám văn, rút đi vài phần uy nghi, nhiều thêm vài phần tùy tính phiêu dật.

(tùy tính phiêu dật: làm chuyện theo tâm tình của mình tiêu sai tự nhiên)

Mạn Yêu nhíu mày nói: "Chàng cứ như thế mà ra cửa à?"

Tông Chính Vô Ưu cúi đầu nhìn nhìn quần áo của mình, hỏi "Có gì không ổn sao?"

Mạn Yêu nói: "Quá bắt mắt."

Tông Chính Vô Ưu sững sốt sững sốt, tiện đà câu môi cười, tươi cười kia nhìn qua lại có vài phần tà mị, Mạn Yêu ngây người trong nháy mắt, vẻ mặt tươi cười này, nàng đã lâu không thấy rồi. Nàng biết hắn giờ phút này suy nghĩ cái gì, khóe miệng vừa kéo, trực tiếp tự xoay người sang chỗ khác, "Bỏ đi, cứ như vậy. Đi thôi."

Tông Chính Vô Ưu đi nhanh qua, cười cười giữ chặt tay nàng đi ra cung không mang theo hạ nhân. Đây có lẽ là khoảnh khắc cảm giác thoái mái thích ý nhất trong hơn một năm nay, thích ý như vậy, đối với bọn họ mà nói, có chút xỉ, cho nên càng thêm trân quý.

Đường phố Giang Nam thực sạch sẽ, kiến trúc cổ xưa ở hai bên con đường thực đẹp, những nhánh cây trọc nhẵn duỗi thân qua mái nhà ở trong bông tuyết bay phấp phới lại tạo nên một phong cảnh khác.

Bọn họ không ngồi xe ngựa, từ từ đi vào phố Nam, phố Nam có một quán trà, y thủy mà kiến, cổ xưa sinh hương, trong quán trà cực kỳ náo nhiệt, có người đang thuyết sách nước vãi bay tứ tung, hăng say nói. Hai người không hẹn mà cùng chọn quán trà này, còn chưa có đi vào, phía sau liền có người kêu lên:
"Thất ca đợi đệ với!"

(y thủy mà kiến: xây dựng bên dòng nước)

Mạn Yêu không cần quay đầu lại cũng biết là Cửu hoàng tử, hiện giờ hắn đã được phong làm Khương vương.

Cửu hoàng tử oán giận nói: "Các ngươi ra ngoài chơi tại sao cũng không gọi đệ a?"

Tông Chính Vô Ưu liếc nhìn hắn một cái, nhàn nhạt nói: "Ngươi thực rảnh rồi?" Biểu tình kia tựa hồ chỉ cần hắn dám nói rảnh rồi, lập tức liền có một đồng công vụ chờ hắn xử lý.

Cửu hoàng tử sợ tới mức vội vàng xua tay nói: "Không rảnh không rảnh, đệ không rảnh một chút nào, trong phủ công vụ chồng chất như núi....."

"Vậy sao ngươi còn không trở về phủ?" Tông Chính Vô Ưu mắt lạnh liếc hắn.

Cửu hoàng tử sững sốt, tức khắc ủy khuất nói: "Đệ vừa mới ra đây a..... Li Nguyệt, à không, Thất tẩu!" Hắn vội vàng hướng Mạn Yêu nháy mắt ra dấu cầu cứu. Kỳ thật một năm trước sau khi chuyện kia phát sinh, Cửu hoàng tử rất giận nàng, bất quá nhìn thấy nàng đầy đầu tóc bạc, và lại người sai không phải nàng, đã không còn giận nữa.

Mạn Yêu cười nói: "Nếu đã ra đây rồi, liền cùng nhau vào đi thôi."

Nàng chạm chạm cánh tay Tông Chính Vô Ưu, Tông Chính Vô Ưu không nói chuyện, xem như ngầm đồng ý, Cửu hoàng tử lập tức vui vẻ ra mặt. Mạn Yêu chọn một chỗ ở góc quán không khiến người chú ý mà ngồi xuống, gọi một ấm trà, lại thêm mấy món điểm tâm.

Giang Nam dân phong thuần phác, mọi người trừ bỏ lao động ra, chỉ nghe bình thư làm tiêu khiển, mà lúc này người kể chuyện đang nói đến chính là một kỳ nhân tinh thông thiên văn địa lý —— Nhậm Đạo Thiên, còn chưa có nói xong, phía dưới liền có người kêu lên: "Cái này đã nghe kể rất nhiều lần rồi, kể cái tiếp theo cái tiếp theo.....chuyện "Bạch phát hồng nhan" đi, tập trước ngươi nói đến tuyệt thế mỹ nhân kia tóc đột nhiên biến trắng, sau đó thì sao?"

(bình thư: bình luận kể về một câu chuyện, điển tích nào đó)

Người kể chuyện nói: "Sau đó..... Giang sơn bởi vì nàng ta mà chia năm xẻ bảy, thiên hạ đại loạn....."

Có người cả kinh nói: "A? Kia nàng chẳng phải là hồng nhan họa thủy sao?"

Một người khác nói: "Ai, hoàng phi triều ta không phải tóc bạc sao? Người

nói..... không phải là hoàng phi nương nương của chúng ta đi?"

Mạn Yêu nghe vậy ngẩn ra, tay mới vừa cầm lấy ấm trà hơi hơi run lên, nước trà liền bắn tung tóe trên người.

Lại nghe có người nói: "Ngươi đừng nói hươu nói vượn! Bạch phát hồng nhan mà hắn nói chính là cái yêu nghiệt mê hoặc quốc vương!"

Có người nói tiếp: "Ngươi như thế nào biết là không phải hoàng phi? Một nữ nhân tóc bạc đầy đầu còn có thể được đến chuyên sủng của hoàng đế, không phải yêu nghiệt thì là cái gì? Ngươi có bao giờ gặp qua người trẻ tuổi nào mà tóc toàn bộ trắng như tuyết chưa? Ta nghe nói rất nhiều năm về trước, có một quốc gia, Hoàng hậu của quốc gia đó chính là tóc bạc, không quá mấy năm, quốc gia đó bị diệt vong! Hoàng Thượng chúng ta nếu vẫn luôn chuyên sủng bạch phát hoàng phi như vậy, nói không chừng Nam triều của chúng ta sớm hay muộn cũng sẽ xong đời....."

Cửu hoàng tử nghe đến đó, hai hàng lông mày thăng một đường, phắt một cái đứng dậy, liền muốn nổi nóng, lại nghe Tông Chính Vô Ưu trầm giọng nói: "Đừng lỗ mang! Ngươi lập tức trở về, kêu Vô Tướng Tử điều tra rõ việc này!"

Cửu hoàng tử sững sốt, rất nhanh liền hiểu rõ ý tứ của hắn, đáp một tiếng liền rời đi. Mạn Yêu nhìn lướt qua người bình thư, chỉ thấy người nọ ánh mắt lập loè, những người còn lại ở phía dưới nghị luận nàng lại là mi mang sát khí, mắt chứa tinh quang, khiến nàng không tự chủ được nhớ tới một năm trước những người ở hẻm vô danh nghị luận nàng là hồng nhan họa thủy, không khỏi tâm thần rùng mình, còn chưa suy nghĩ kỹ, đã bị Tông Chính Vô Ưu lôi kéo rời khỏi quán trà.

Thật vất vả mới ra được một chuyến, lại vội vàng như vậy trở về cung.

Tuyết vẫn còn rơi, đem đường hồi cung phủ kín một tầng ẩm ướt, Mạn Yêu cùng Tông Chính Vô Ưu sóng vai đi trong hẻm cung thâm thầm, ai cũng không muốn mở miệng nói chuyện trước. Cung nữ thái giám đi ngang qua xa xa nhìn thấy bọn họ liền quỳ xuống, khẩn cúi đầu xuống, chờ nhìn không thấy thân ảnh

của bọn họ mới dám đứng dậy.

Gió ngày đông thổi phất khăn che mặt của nàng, ngẫu nhiên xốc lên một khe hở, nàng quay đầu, thấy sắc mặt Tông Chính Vô Ưu âm trầm dọa người. Nàng nhíu mày, thở dài đi nắm lấy tay hắn, nhẹ nhàng hỏi: "Vô Ưu, chàng đang suy nghĩ cái gì?"

Tông Chính Vô Ưu không có lập tức trả lời, qua một lát dừng lại bước chân, quay đầu lại đối với nàng nói: "Ta đang suy nghĩ, chúng ta... có phải hay không nên có một hài tử."

Lúc hắn nói lời này, trong mắt xẹt qua một thần sắc phức tạp, có phẫn nộ cũng có đau đớn khổ sở, âm thanh lại là ôn nhu vô cùng. Giữa bọn họ từ trước đến nay không dùng "trầm" cùng "thần thiếp" loại từ ngữ lạnh băng, bọn họ chỉ là một đôi phu thê, chỉ là chàng và thiếp. Đây là câu thông giữa bọn họ không cần dùng ngôn ngữ kiểu cách, mà là một loại tâm linh hòa hợp.

Mạn Yêu sững sốt, buông tay hắn ra, thân mình bỗng nhiên cứng đờ.

Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu tối sầm lại, trải qua lần thảm thống kia chung quy đã để lại ám ảnh không thể xóa nhòa ở trong lòng nàng, mặc kệ hắn ôn nhu như thế nào, nàng đối với chuyện phòng the vẫn như cũ tâm sinh kháng cự. Một năm nay, bọn họ cũng không từng chân chính cùng phòng qua, làm sao mà có con nối dõi?

Hắn cầm tay nàng, thở dài nói: "Ta chỉ thuận miệng nói thôi. Nàng có lạnh không?" Hắn xoa xoa tay nàng.

"Vô Ưu." Nàng nhẹ nhàng gọi một tiếng.

"Ân." Hắn nhẹ nhàng đáp.

"Như vậy là đủ rồi." Nàng nhìn hắn nhợt nhạt cười.

Ánh mắt ở đáy mắt vừa động, gợn lên một tia tươi cười ôn nhu mà tà mị, hắn

câu mô i nói: "Còn chưa đủ."

Mạn Yêu ngạc nhiên, còn chưa phản ứng lại đây, hắn đã khom lưng một tay đem nàng chặn ngang bế lên, nàng thở nhẹ một tiếng, nắm chặt vạt áo trước ngực. Mắt hắn như địa ngục u đàm không biết khi nào bắt đầu ở trước mặt nàng nhộn nhạo như nước mùa xuân, hắn nhìn nàng chăm chú "Ta ôm nàng đi, như vậy nàng sẽ không mệt, có thể bồi ta đi được xa hơn."

Bông tuyết trắng tinh bay rớt ở trên lông mi nồng đậm của hắn, chiếu ra trong đôi mắt thâm thúy một мат tình thâm lưu luyến, đem dòng khí lạnh của mùa đông rét lạnh ngăn cách ở ngoài trái tim nàng. Nàng giơ tay nhẹ nhàng phất rơi bông tuyết, đầu ngón tay dừng lại ở mặt mày hắn, nhẹ nhàng miêu tả hình dáng hoàn mỹ kia. Tim nàng ấm áp mềm mại đi, trong con người tràn đầy đau lòng, nhẹ giọng nói: "Nhưng mà, như vậy, chàng sẽ mệt."

Hắn lắc đầu nói: "Không mệt. Nàng ngủ một lát, ta đưa nàng trở về." Cánh tay ôm nàng hướng vào trong lòng ngực ôm thật chặt, nàng thuận thế đem đầu dựa vào bờ vai rộng lớn của hắn, nghe lời mà chậm rãi nhắm mắt lại. Nàng thích cảm giác như vậy, cứ việc không có lời ngon tiếng ngọt, nhưng hắn sẽ dùng hành động thực tế tới biểu đạt sủng nịch cùng yêu say đắm không hề cố kỵ của hắn đối với nàng, không để ý tới ánh mắt thế tục.

Hắn nhìn dung nhan ngủ bình tĩnh an tường của nàng, nhìn nàng không tự giác giơ lên khéo môi, ôn nhu trong mắt hắn trào ra, tràn đầy cả trái tim. Hắn ở trong tuyết bay đầy trời, bước đi thực ổn thực chậm, lúc xuyên qua một cửa lại một cửa cung lạnh băng, những thủ vệ cửa cung đều là khiếp sợ, bọn họ khi nào gặp qua một đế vương như vậy? Sủng một nữ tử hậu cung sủng đến mức độ này, quả thực chưa từng nghe thấy, huống chi vị đế vương này bình thường cho người ta cảm giác lạnh đến tận xương tủy.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Nam Triều Hoàng Phi (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Trở về Mạn Hương điện, Tông Chính Vô Ưu đem nàng đặt tới trên giường, nàng liền tỉnh lại. "Chàng phải đi sao?"

Tông Chính Vô Ưu giúp nàng đắp chăn, đẩy ra những sợi tóc rối loạn trên mặt nàng "Ta phải đi điện Nghị Chính phê duyệt tấu chương. Nàng ngủ trước đi." Nói xong xoay người rời đi.

Mạn Yêu bỗng nhiên gọi hắn: "Vô Ưu, thiếp..... Thiếp bồi chàng đi." Bồi hắn phê duyệt tấu chương, là chuyện thường có trong một năm nay, nhưng lúc này đây, Tông Chính Vô Ưu lại nhíu mày cự tuyệt nói: "Không cần. Nàng ngủ trước đi. Ta xem xong tấu chương, sẽ tới tìm nàng."

Đêm đó, đã qua canh ba, Tông Chính Vô Ưu vẫn chưa tối. Đây là sau khi tới Giang Nam, nàng lần đầu tiên ngủ một mình, thế nhưng cô đơn khó ngủ, đứng dậy nhìn tuyet rơi, nhưng tuyet ngoài cửa sổ đã ngừng rơi. Nàng ngơ ngác mà đứng ở phía trước cửa sổ, không có hắn ở bên người, cái hậu cung rộng lớn yên tĩnh này khiến người sợ hãi, nhưng nàng càng sợ hãi chính là, có một ngày hậu cung này không còn yên tĩnh nữa.

Trong đầu không tự chủ được hiện lên một màn thảm thiết của một năm trước, nghẹn đau hít thở không thông cùng với sỉ nhục khắc cốt minh tâm khiến thân thể nàng không chế khống được run rẩy lên.

Nàng cuống quít đóng cửa sổ lại, đặt mình trên ghế quý phi bằng gỗ đàn hương, ôm chăn dựa vào tường, cầm lấy sách thẻ tre ở một bên, cưỡng bách mình không suy nghĩ đến những chuyện đó, nhưng vô ích.

Khi Tông Chính Vô Ưu tới đã qua canh bốn, Mạn Yêu đã ngủ ở trên ghế quý phi rồi, ấn đường nhíu chặt, sắc mặt có chút tái nhợt. Tông Chính Vô Ưu may rậm hơi nhíu, nhẹ nhàng lấy sách thê tre còng bị nàng nắm trong tay, sau đó đau lòng mà vuốt ve ấn đường đang nhíu chặt của nàng, đem nàng ôm đến trên giường, động tác thập phần ôn nhu, nhưng Mạn Yêu vẫn là tinh.

Nàng vừa mở mắt nhìn thấy nam tử trước mắt, không đợi hắn buông tay, liền ôm chặt hắn, thế nhưng có hai phần vội vàng cùng sợ hãi.

"Vô Ưu....." Thân nàng run nhẹ nhẹ, Tông Chính Vô Ưu ngẩn người, rất ít nhìn thấy nàng toát ra biểu tình yếu ớt như vậy, trong lòng không khỏi căng thẳng, vội dùng tay nhẹ vỗ về sống lưng đơn bạc của nàng, hỏi: "Nàng làm sao vậy?" Âm thanh không tự giác ôn nhu như nước.

Nàng dùng sức đem mặt mà chôn ở trước ngực hắn, không có trả lời, thân mình lại dần dần không còn run nữa. Tông Chính Vô Ưu ngồi xuống ở mép giường, vỗ về mặt nàng, ôn nhu lại hỏi: "Phát sinh chuyện gì?"

Mạn Yêu rũ mắt, bình tĩnh nhìn tóc bạc rũ ở trước ngực nàng, dưới ánh đèn ôn hòa màu trắng như tuyết vẫn cứ phi thường chói mắt, nàng bỗng nhiên có vài phần ưu thương nói: "Vừa mới năm mộng, mộng thấy hậu cung này đột nhiên có rất nhiều rất nhiều nữ tử mỹ lệ, các nàng trẻ tuổi, tính tình bồng bột, có một mái tóc đẹp đen nhánh..... Mà thiếp..... Ở trước mặt các nàng, có vẻ rất già....."

"Nói bậy!" Tông Chính Vô Ưu thấp giọng trách mắng, thế nhưng mặt trầm xuống.

Mạn Yêu ngẩng đầu nhìn hắn, hắn một đôi mắt dày đặc tức giận mang theo cảm xúc phức tạp đen tối không rõ, làm cho khuôn mặt vô cùng tuẫn mĩ của hắn càng có vẻ thâm thúy mà hoàn mĩ, nàng nhịn không được duỗi tay đi sờ mặt hắn, ánh mắt hắn cử động một chút, lại nghe thấy giọng nói u buồn của nàng: "Vô Ưu, lại cho thiếp thêm một chút thời gian. Thực xin lỗi, là thiếp quá ích kỷ. Thiếp biết rõ chuyện vì sao chàng buồn rầu, thiếp lại làm bộ không biết, thiếp

biết hoàng tự đối với hoàng đế của một quốc gia mà nói quan trọng bao nhiêu, nhưng mà thiếp....." Nàng khổ sở cúi đầu, lại nói: "Chàng đột nhiên nói ra như vậy, thiếp thật sự chưa chuẩn bị....." Kỳ thật nàng là không biết, thân tàn này của nàng, mặc dù đã khắc phục chướng ngại trong lòng, có thể hay không vì hắn sinh hãi tử, cũng vẫn là không biết! Một năm trước, nàng bị thương nặng như vậy, chảy nhiều máu như vậy.....

"A Mạn," Sự tức giận trong mắt của Tông Chính Vô Ưu ở trong biểu tình vô tội của nàng hoàn toàn tan mất, hắt thở dài một tiếng, bắt lấy tay nàng, nhíu mày nói: "Đừng suy nghĩ lung tung. Ngủ đi."

Mạn Yêu thân mình xê dịch vào trong, Tông Chính Vô Ưu nắm xuống bên cạnh nàng, lấy chăn đắp lên cho cả hai người, đem cánh tay lót đến sau cổ nàng, một cái tay khác ôm lấy eo nàng. Mạn Yêu hướng trong lòng ngực hắn cọ cọ, dán vào lòng ngực rộng lớn rắn chắc của hắn, nghe thấy tim đập hơi nhanh của hắn. Nàng hơi hơi ngẩng đầu lên, có chút do dự nói: "Vô Ưu, các đại thần,..."

"A Mạn", hắn cúi đầu khẽ hôn thái dương nàng, động tác cực ôn nhu, ngữ khí lại là không dung kháng cự nói: "Chuyện này giao cho ta xử lý. Nàng chỉ cần tin tưởng ta là được! Mặc kệ phát sinh chuyện gì, đời này, chỉ có nàng, mới là thê tử của ta của Tông Chính Vô Ưu!"

Mạn Yêu nhíu mày, trong lòng bỗng nhiên có chút bất an, nhưng nàng vẫn cứ cười gật gật đầu. Nàng lại nghĩ đến Cửu hoàng tử, nói: "Thiếp đến bây giờ cũng còn không biết tên của lão Cửu, hắn kêu là gì?"

Tông Chính Vô Ưu rũ mắt nói: "Hắn không có tên."

Mạn Yêu sững sốt, Tông Chính Vô Ưu thấy nàng nghi hoặc, liền nói: "Khi mẫu thân ta mang thai, phụ hoàng sau khi say rượu, sủng hạnh một cung nữ, cung nữ kia sau khi sinh hạ lão Cửu đã bị ban chết, lão Cửu đi theo cung nữ thái giám lớn lên, không có tên."

Mạn Yêu ngạc nhiên, thì ra thân thế của lão Cửu là vậy! Một hoàng tử, không

có hoàng đế ban tên, cung nữ thái giám lại không dám tùy tiện vì hắn đặt tên? Chắc là Lâm Thiên hoàng sợ Vân Quý phi biết chuyện này, liền ban cái chết cho mẫu thân của lão Cửu. Hài tử lớn lên ở hoàn cảnh như vậy, thế nhưng có thể bảo trì tâm tính vui vẻ, thật sự thực không dễ dàng. Nàng nghĩ nghĩ, nói: "Vô Ưu, chàng đặt cho hắn một cái tên đi, một người nếu cả tên đều không có, quá thê lương!"

Tông Chính Vô Ưu "Ân" một tiếng, nói: "Nàng đặt cho hắn đi."

Mạn Yêu khẽ cười nói: "Thiếp có thể sao?"

"Đương nhiên, nàng là tẩu tử của hắn." Tông Chính Vô Ưu ôn nhu mà nhìn nàng, cầm tay nàng.

"Cũng được, hắn cũng giúp thiếp đặt tên qua." Mạn Yêu cười cười mắt ngưng đọng, hơi hơi nghĩ nghĩ, ánh mắt sáng ngời, nói: "Vô Cương, Tông Chính Vô Cương, như thế nào? Hy vọng hắn vui vẻ vô cương, tình nghĩa huynh đệ của chàng vô cương." Tình huynh đệ nhà đế vương, khó được đến cỡ nào, chỉ hy vọng huynh đệ họ vẫn có thể luôn như vậy.

Ngày hôm sau, sau khi lâm triều, thánh chỉ tuyên đọc chuyện ban danh.

Thời điểm giữa trưa, tuyết ngừng rơi.

Tông Chính Vô Ưu tới Mạn Hương điện bồi Mạn Yêu dùng bữa, đây là ước định của hai người, bất luận có bạn cõi nào, không phải hắn tới Mạn Hương điện, thì là nàng đi Nghị Chính điện, hai người cũng phải cùng nhau dùng bữa, lôi đà bất động (sét đánh không đổi).

Hai người nắm tay cùng nhau bước vào thiện thính (phòng ăn), nhìn qua tâm tình của Tông Chính Vô Ưu cũng không tệ lắm, Mạn Yêu nói: "Đánh hạ Ngọc Thượng quốc, biên quan hắn là có thể bình yên một thời gian."

Tông Chính Vô Ưu nói: "Lại qua một thời gian, triều đình đã củng cố, dân sinh yên ổn, bọn họ không tìm tới cửa, ta sẽ tự tìm tới bọn họ. Các nước nhỏ ở ngoại cảnh phía Nam tuy rằng cũng không lớn, nhưng vẫn là giàu có và đồng đúc, bắt lấy là chuyện sớm hay muộn. Chỉ là đến lúc đó, chiến sự liên tiếp, nam chinh bắc chiến, nàng....."

"Thiếp không phải là nữ nhân thủ ở hậu phương", Mạn Yêu dừng lại bước chân, dương cầm, nghiêm túc mà nhìn vào đôi mắt hắn, ánh mắt kiên định, nói: "Thiếp sẽ cùng với chàng sống vai đứng chung một chỗ, vô luận đối diện là ai!" Phó Trù cũng được, hoàng huynh cũng thế, lại hoặc là thiên quân vạn mã, long đàm hổ huyệt (đầm rồng hang hổ), bọn họ đều phải ở bên nhau.

Tông Chính Vô Ưu nao nao, ánh mắt ở khuôn mặt nàng lưu luyến, nói:
"Được, chúng ta cùng nhau."

Các cung nhân đem các món ăn mang lên bàn, các món ăn cực đơn giản, đều là những món bình thường. Đây cũng là ý tứ Mạn Yêu, quốc gia mới thành lập, chiến sự thường xuyên, chi phí bình thường hết thảy phải theo cách tiết kiệm.

"Li Nguyệt, Li Nguyệt, điểm tâm tới!" Hai người còn chưa động đũa, ngoài cửa truyền đến tiếng kêu của Cửu hoàng tử.

Cửu hoàng tử vào nhà vừa thấy Tông Chính Vô Ưu cũng ở đây, vội vàng cười nói: "Thất ca cũng ở đây a! Huynh kêu đệ mua điểm tâm, đệ đã mua tới, thất tẩu, tẩu nếm thử." Lập tức biến hóa xưng hô, hắn đem bao lớn bao nhỏ điểm tâm đặt tới trước mặt Mạn Yêu, cũng mở bọc ra.

Mạn Yêu vừa thấy, vui vẻ nói: "Là điểm tâm của Ngũ vị trai!"

Nàng ăn qua một lần, ăn rất ngon, không thể tưởng được Tông Chính Vô Ưu thế nhưng còn nhớ rõ. Nàng cầm một cái ở trong tay, còn chưa có ăn, trong lòng đã tràn đầy hạnh phúc.

Cửu hoàng tử đương nhiên lưu lại, nhìn một bàn thức ăn cũng không tính

thực phong phú, đang chuẩn bị muỗn ăn.

Lúc này, một cung nữ đi vào bẩm báo nói: "Hoàng thượng, Nương nương, Tiêu cô nương đã trở lại!"

Mạn Yêu sắc mặt vui vẻ, đứng lên đang định hỏi nàng (TK) người đâu, liền nghe bên ngoài một trận tiếng bước chân vội vàng truyền tới, đi theo là một thân ảnh màu hồng cam xông thẳng đến trước mặt nàng, kêu lên: "Công chúa tỳỷ, muội đã trở về!"

Ra cửa lịch luyện, Tiêu Khả so với một năm trước tựa hồ thành thực rất nhiều, mặt mày rút đi đơn thuần cùng ngây ngô, nhiều thêm vài phần giảo hoạt, chắc là ở bên ngoài cũng đã trải qua không ít chuyện. Nàng ta vẫn giống như lúc trước, thói quen đi kéo cánh tay Mạn Yêu, cười thật ngọt. Nhưng chỉ chớp mắt nhìn thấy Cửu hoàng tử, trừng mắt nói: "Di? Người tại sao cũng ở đây?"

Bởi vì khi mới tới Giang Nam, Cửu hoàng tử đối với Mạn Yêu còn giận dỗi, Tiêu Khả cùng hắn náo không ít mâu thuẫn, còn thường thường lén hạ thuốc cho hắn, làm hại Cửu hoàng tử có một đoạn thời gian không dám tiến cung.

Cửu hoàng tử vừa thấy đến nàng, da đầu tê dại, theo phản xạ mà nhảy đến phía sau Tông Chính Vô Ưu, trừng mắt, dùng ngón tay chỉ nàng, kêu lên: "Ngươi ngươi ngươi..... Người đừng tới đây a! Thất tấu, tấu mau quản quản nàng ta, ngàn vạn đừng để cho nha đầu chết tiệt này tới gần ta!"

Mạn Yêu thấy hắn dọa thành như vậy, liền giữ chặt Tiêu Khả, cười nói: "Khả nhi, muội vừa trở về, ngồi xuống nghỉ một lát trước đi."

"Nga." Tiêu Khả trừng mắt nhìn Cửu hoàng tử liếc mắt một cái, cho dù không có Mạn Yêu ngăn cản, nàng cũng thật không dám chạy tới cùng hắn nháo, bởi vì có Tông Chính Vô Ưu ở đây. Không biết vì sao, trong lòng nàng đối với Tông Chính Vô Ưu có loại sợ hãi vô cớ.

Tông Chính Vô Ưu mắt nhìn nhị Sát đi theo Tiêu Khả tiến vào, nhị Sát vào

nhà vội vàng quỳ xuống đất hành lễ, một tay chống trên mặt đất, đầu đều rũ xuống, nửa khuôn mặt không bị mặt nạ quỷ đỏ che khuất tràn đầy vẻ xấu hổ.

Tông Chính Vô Ưu nhíu mày, trầm giọng hỏi: "Đồ vật chưa tới tay?"

Nhị Sát đầu nặng nề rũ xuống, cùng kêu lên nói: "Thuộc hạ hổ thẹn, thỉnh
Hoàng thượng thứ tội!"

Tươi cười trên mặt Tiêu Khả nháy mắt biến mất, cũng cúi đầu, mắt đầy vẻ hổ
thẹn, không dám ngang đầu nhìn Mạn Yêu.

Tông Chính Vô Ưu sắc mặt ủ dột, cả người lộ ra hơi thở lạnh lẽo, Cửu hoàng
tử không tự giác lui ra phía sau vài bước, đối với Tiêu Khả kêu lên: "Ngươi cái
nhà đầu chết tiệt này làm việc như thế nào hả? Không phải nói đã tra được
nguồn gốc Huyết Ô ở Bắc Di quốc sao? Cho ngươi phái nhiều người như vậy, vì
sao còn không có lấy được?"

Tiêu Khả hung hăng vò vò góc áo của mình, đậm chân buồn bực nói: "Đúng
là tra được, nhưng mà.....lúc chúng ta đến, Huyết Ô đã bị người lấy đi rồi!"

Cửu hoàng tử ngạc nhiên nói: "Di? Là ai lấy đi? Ai có năng lực lớn như vậy,
có thể ở trước các ngươi tìm được đồ vật kia?"

Tiêu Khả bĩu môi nói: "Ta cũng không biết là ai. Rất kỳ quái, Huyết Ô đối
với người bình thường không có tác dụng gì, hơn nữa Huyết Ô yêu cầu dùng
máu tươi của người nuôi nấng mới có thể đạt đến kỳ hiệu tóc đen, người nuôi
nấng, còn sẽ tôn thương nguyên khí, người thường hẵn là sẽ không muốn thử
này."

Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu ngừng giây lát, bỗng nhiên nheo lại mắt
phượng, nhấp môi mỏng, rũ mắt trầm tư.

Mạn Yêu hơi sững sốt, dấu đi ánh mắt hơi lạnh nơi đáy mắt, nhàn nhạt cười
nói: "Thôi bỏ đi, không lấy được thì không lấy được, cũng không có gì, ta đã
quen rồi."

Tông Chính Vô Ưu kéo qua tay nàng, đầu ngón tay nhẹ nhàng ma xát da thịt lạnh lẽo của nàng, ánh mắt đau lòng lo lắng.

"Công chúa tỷ tỷ, thực xin lỗi a!" Tiêu Khả cắn môi, vạn phần hổ thẹn.

Mạn Yêu cười lắc đầu nói: "Ta không có việc gì, các ngươi đều tận lực. Hai người các ngươi cũng đi xuống đi, vất vả cho các ngươi!"

Nhi Sát ngang đầu nhìn Tông Chính Vô Ưu, không nhúc nhích. Tông Chính Vô Ưu nhàn nhạt mở miệng nói: "Lui xuống đi." Hai người bọn họ vội hành lễ rời khỏi.

Cửu hoàng tử thấy trong phòng không khí có chút nặng nề, vội đứng ra nhếch miệng cười nói: "Thất tấu, tấu đừng khổ sở, đầu bạc nhìn cũng đẹp mà, thoát nhìn giống tiên nữ! Tấu xem tấu xem, so với Tiêu Khả cái nha đầu chết tiệt tóc đen kia thì tấu đẹp hơn nhiều." Hắn thật cũng không phải nói dối, hắn xác thật cảm thấy bộ dáng Mạn Yêu đầu bạc có một loại đẹp nói không nên lời, cái loại đẹp này, đã thê lương lại mang theo chút yêu dã, lấy tư thái thánh khiết hiện ra ở trước mắt mọi người.

Tiêu Khả vội vàng phụ họa nói: "Đúng vậy đúng vậy, công chúa tỷ tỷ, tỷ đầu bạc cũng thực mĩ." Hai người từ khi gặp mặt liền thành oan gia, lần đầu tiên ăn ý đến kỳ dị. Nói xong, hai người liếc mắt lẫn nhau một cái.

Mạn Yêu nhàn nhạt cười, "Ăn cơm đi, đồ ăn đều lạnh cả rồi." Dứt lời gọi người thêm chén đũa.

Tiêu Khả đặt mông ngồi vào vị trí Cửu hoàng tử đã ngồi khi nãy, thấy chén cơm kia còn không có động qua, không nghĩ ngợi gì, liền bưng lên làm một ngụm.

Cửu hoàng tử sững sốt, bị nàng đoạt trước, tức giận đến thiếu chút nữa nhảy cao ba trượng, nhảy lại đây kêu lên: "Ê! Đó là của ta! Người mau buông xuống."

Tiêu Khả mở to đôi mắt nước long lanh vẻ mặt vô tội, trong mắt lại lập loè ánh giảo hoạt, nàng quay đầu cười nói: "A? Đây là của ngươi hả? Ta không biết, ta đã ăn một ngụm, trả cho ngươi, ngươi còn muốn hay không?"

Cửu hoàng tử hung hăng mà trừng mắt với nàng, nha đầu chết tiệt này rời đi một năm, trở về trở nên giảo hoạt, càng khó đối phó rồi! Hắn nhìn Tiêu Khả, nhìn nhìn cái chén nàng đưa qua, trừng mắt tức giận đến thở hổn hển.

Tiêu Khả nghiêng đầu nhìn hắn, cười nói: "Ngươi không ăn hả? Trong chốc lát đồ ăn bị ăn sạch, ngươi đừng kêu to a."

Mạn Yêu không lời để nói bật cười, bất đắc dĩ lắc đầu, bọn họ ở cùng nhau, sau này còn có chỗ sê näo đến àm ĩ.

Tông Chính Vô Ưu buông chén đũa, xốc mí mắt liếc hắn một cái, "Không ăn cơm, hiện tại liền cùng ta đi Nghị Chính điện."

Cửu hoàng tử sững sốt, "A? Đệ ăn đệ ăn, Thất ca huynh đợi đợi đệ a." Dứt lời vội vàng ngồi xuống, bay nhanh bới cơm.

Sau bữa cơm, Tông Chính Vô Ưu cùng Cửu hoàng tử đi Nghị Chính điện, Mạn Yêu kêu người gọi Tiêu Sát tới, để cho hai huynh muội bọn họ tụ họp trò chuyện. Tiêu Sát cùng Tiêu Khả đơn giản nói vài câu, liền để Tiêu Khả về phòng nghỉ ngơi. Hắn không có lập tức rời đi, mà là nhíu chặt mày, nhìn Mạn Yêu muốn nói lại thôi.

Một năm chấp chưởng cấm quân, Tiêu Sát thoát nhìn so trước kia càng thêm trầm ổn. Hắn vẫn luôn đang do dự, không biết có nên nói cho nàng biết hay không? Hoàng Thượng giấu giếm nàng tự có đạo lý của Hoàng Thượng, nhưng hắn lại không nên giấu giếm.

Mạn Yêu thấy sắc mặt hắn nặng nề, vẻ mặt do dự không chừng, nàng thu lại cười, nhíu mày hỏi: "Tiêu Sát, ngươi biết những gì? Những đại thần đó..... lần này lại lấy chuyện gì ra nói?"

Tiêu Sát hơi hoi sững sốt, không dự đoán được nàng trực tiếp liền hỏi đến chuyện này, trong lòng biết hiện tại không nói cũng không được. Hắn hai mắt hơi trầm xuống, nói: "Vài vị lão thần tham tấu nói chủ tử một người độc sủng hậu cung, là đại kị của đất nước, mà đã một năm chưa thể hoài thai hoàng tự, tiếp tục như thế, hại nước hại dân."

Mạn Yêu sắc mặt trầm xuống, ánh mắt nháy mắt lạnh băng. Khó trách hôm qua Vô Ưu đột nhiên nói bọn họ có phải hay không nên có một hài tử! Thì ra là thế. Hoàng tự của đế vương xác thật liên quan đến xã tắc, điểm này nàng không thể nói được gì. Nàng hơi cúi đầu, nhàn nhạt hỏi: "Bọn họ còn nói cái gì?"

"Còn nói chủ tử, hậu phi tham gia vào chính sự, nhiễu loạn triều cương, dã tâm rõ ràng. Thậm chí còn có người nói chủ tử là mật thám của Bắc Hoàng an bày gài vào chỗ này, nói ngài đầu bạc....." Tiêu Sát nói tới đây dừng lại, khuôn mặt luôn luôn trầm ổn hiện lên tức giận rõ ràng.

Nửa câu sau hắn không nói ra, nàng cũng biết, chẳng qua chính là ngày ấy ở quán trà nghe được, nói tóc bạc của nàng là do yêu nghiệt bám vào người! Cả gian tế cái loại danh nghĩa này cũng có thể đem ra nói, cái gọi là muối ghép tội thì sợ gì không có lí do? Nàng xoay người dạo bước đến bên cạnh bàn, chậm rãi ngồi xuống, cười lạnh một tiếng, nói: "Vậy bọn họ muốn như thế nào? Khuyên can Vô Ưu đem ta biếm vào lãnh cung, lại nạp thêm phi tần làm phong phú hậu cung?"

Tiêu Sát gật đầu nói: "Chủ tử đoán không sai. Bọn họ liệt ra bảy tội cho chủ tử, yêu cầu Hoàng Thượng đem chủ tử biếm vào lãnh cung, lại xử trí sau. Danh sách Lễ bộ đã nghĩ xong, tham tuyển tú nữ cộng một trăm hai mươi người, đã trình cho Hoàng Thượng, cũng gián tiếp nói nên tuyển một nữ tử hiền đức chủ lý hậu cung."

Tay Mạn Yêu chậm rãi nắm chặt, ánh mắt sắc bén, những người đó lấy danh nghĩa là vì quốc gia, thực ra là âm mưu tư lợi cho chính mình, ai mà không biết tâm tư của bọn họ. Chẳng qua chính là muốn đem người trong nhà đưa vào trong

cung, dùng để củng cố quyền vị của chính mình.

Nàng rũ mắt, hơi hơi suy ngẫm, ngữ khí bình tĩnh nói: "Trên danh sách kia, có người được đề cử chọn làm Hoàng Hậu không?"

Tiêu Sát nói: "Có, nữ nhi duy nhất của Tang thừa tướng, Tang Ương."

Tang thừa tướng? Cái nam nhân kia vóc dáng không tính cao, hai mắt tinh quang nội liễm! Thể lực của hắn ở Giang Nam phức tạp khó trừ, lúc trước Tông Chính Vô Ưu sở dĩ phong hắn làm thừa tướng, cũng là vì mượn dùng thể lực của hắn trước ổn định một số người. Xem ra, người này đã không thỏa mãn với chuyện chỉ làm một thừa tướng!

"Hoàng Thượng nói như thế nào?"

"Hoàng Thượng..... Không có tỏ rõ thái độ, chỉ là làm yên xuống việc này, không đề cập tới....."

Mạn Yêu con ngươi lạnh quang chợt lóe, qua nửa ngày, nàng mới nhàn nhạt nói: "Ân, ta đã biết."

Tiêu Sát thấy nàng bình tĩnh như thế, trong lòng có chút bất an, "Chủ tử, chuyện này...."

Mạn Yêu ngẩng đầu, thần sắc bình tĩnh nói: "Ta đáp ứng qua Vô Ưu, chuyện này giao cho hắn xử lý. Ta tin tưởng hắn. Người đi làm việc đi, có việc ta lại tìm ngươi."

Tiêu Sát đành phải theo tiếng lui ra.

Mạn Yêu chậm rãi ngồi ở bên cửa sổ, hơi hơi ngửa đầu, duy trì cái tư thế kia, hai mắt nhìn không trung trắng bệch, lẳng lặng mà ngồi thật lâu. Lấy cá tính của Vô Ưu, sẽ áp xuống việc này, thuyết minh thể lực của Tang thừa tướng quá lớn đến cả hắn cũng phải cỗ ky, hắn đã không còn là trước đây một Ly Vương hành sự không cỗ ky. Hiện giờ hắn đã là một hoàng đế, học biết lấy đại cục làm trọng,

sự tình lần này, hắn sẽ xử lý như thế nào. Bình thường chuyện chính sự, nàng còn có thể nêu ra kiến nghị, nói nói suy nghĩ trong lòng, khăng khăng việc này nàng không thể nhúng tay. Làm một thê tử của đế vương, mấy vấn đề này là sớm hay muộn cũng phải đổi mặt. Đế vương nhất định phải tam cung lục viện, đây là từ xưa đến nay ai cũng thay đổi không được quy củ. Dù cho Vô Ưu hắn không muốn, nhưng nhóm thần tử của hắn cũng sẽ không cho phép. Nàng tin tưởng hắn sẽ không phụ nàng, nhưng mà thế cục hiện giờ, loạn trong giặc ngoài, vì cân bằng triều cục, đế vương có đôi khi cũng là thân bất do kỷ.

Nàng đổi mặt lên trời thở thật mạnh ra một hơi, đứng lên, đem sách thẻ tre đã xem qua chất đống trên bàn để lại trên kệ sách, ánh mắt quét thấy cái tráp ở tầng trên đã từng dùng để cất ngọc tỷ truyền quốc, nàng giơ tay đem tráp xê dịch vào trong, phía dưới tráp lộ ra một góc màu trắng, động tác của nàng ngưng lại, liền đem trang giấy màu trắng kia rút ra.

Cầm ở trong tay, hơi hơi sững sốt, bỗng nhiên nhớ tới, cái này tựa hồ là trước lúc thu săn, là của Phó Trù đưa cho nàng, nói là sau thu săn mới có thể mở ra. Giấy trắng kia gấp đến chỉnh chỉnh tề tề, vuốt độ dày tựa hồ không chỉ một tờ. Mà tờ giấy bên ngoài thoạt nhìn như là dùng để bao những tờ ở bên trong, nàng nhẹ nhàng mở ra một góc, phát hiện trang giấy bên trong không giống như trang bên ngoài bằng phẳng, như là bị người tàn nhẫn vò xoắn qua. Nàng nhíu mày, đầu ngón tay dừng lại ở phía trên, nhẹ nhàng vuốt qua, mím mím môi, cuối cùng vẫn là không thể mở ra. Đem đồ vật kia thả lại chỗ cũ, nàng nằm trên ghế quý phi, trong lòng chua chát, chậm rãi rũ mắt xuống, cầm lấy sách thẻ tre ở một bên tới đọc, lại đọc không vào một chữ.

So với không khí ẩm ướt ở phía Nam, khí hậu phương Bắc phá lệ hanh khô.

Lâm Thiên quốc Bắc triều, giáp sắt hùng quân đạt được toàn thắng đang khải hoàn hồi triều trên đường bị tuyết lớn ngăn chặn lại, đội quân hơn mười vạn dừng lại dựng lều trại chạy dài vài dặm.

Ngoài soái trưởng, nam tử một thân kim sắc mũ giáp chắp tay sau lưng đứng lặng ở trên đỉnh núi Tuyết Sơn, khuôn mặt hàn lạnh buốt, thần sắc nhợt nhạt, ánh mắt trông về phía xa xa, nhìn về phương hướng xa xôi không thể chạm đến.

Gió lạnh gào thét, quét lên trên khuôn mặt anh tuấn nhiễm tang thương của hàn, sinh đau như dao cắt, nhưng hàn lại không có cảm giác chút nào. Mũ giáp trên người ở trong cuồng phong rung động leng keng, trên người độ ẩm của da thịt giống như trên thi thể người chết trên chiến trường.

Dưới chân, tuyêt trắng mên mông vô bờ, hàn khí lạnh băng lan tràn vô biên, vẫn luôn thẩm thấu đến đáy lòng người. Mà người này, chính là Bắc Hoàng Tông Chính Vô Trù. Vô trù, không cần trù tính, hết thảy đều ở trong tay. Nhưng hàn lại mọi chuyện đều trù tính, vẫn không chiếm được thứ mà mình muốn nhất.

"Khởi bẩm bệ hạ, mặt tướng đã theo ý chỉ của bệ hạ, đem tuyết đào súc qua hai bên mở ra hai con đường." Một tướng sĩ chân sau quỳ xuống đất chắp tay bẩm báo.

Bắc Hoàng Tông Chính Vô Trù thu hồi ánh mắt, khuôn mặt trán định, nhàn nhạt nói: "Triệu các vị tướng quân hồi doanh nghị sự.

"Mặt tướng tuân chỉ!"

Bên trong soái trưởng, các vị tướng quân chia làm hai bên, sắc mặt nghiêm túc, khi Tông Chính Vô Trù đi vào trưởng, bọn họ đồng thời bái nói: "Tham kiến bệ hạ!"

Tông Chính Vô Trù bước chân trầm ổn, đi đến thượng vị ngồi xuống, mới nói: "Miễn lẽ bình thân."

Chung tướng đứng dậy, hàn quét mắt một cái đến mọi người, trầm giọng nói: "Các nước nhỏ ở biên quan nhân lúc đại quân triều ta ở bên ngoài, đoạt thành trì của ta, giết con dân của ta, thực sự đáng hận! Lâm tướng quân, trầm lệnh ngươi dẫn dắt hai vạn nhân mã đêm nay đi bên trái tuyết đạo, bí mật đi tới biên cảnh

phía Tây, Dương tướng quân đem hai vạn nhân mã đi phía bên phải tuyết đạo, đi tới biên cảnh phía Đông. Đại quân ta bị tuyết lớn cản trở, bọn họ nhất định lơ đãng phòng bị, các ngươi ban ngày ẩn nấp trên núi, ban đêm hành quân, trong vòng 10 ngày cần phải đuổi tới nơi, đêm tập kích, đem quân địch nhất cử tiêu diệt"

Lâm, Dương hai vị tướng quân lập tức quỳ xuống đất nói: "Mặt tướng lãnh chỉ!"

Tông Chính Vô Trù nói: "Đi xuống chuẩn bị đi."

"Tuân chỉ." Bọn họ rời khỏi doanh trướng, một người tướng quân bước ra khỏi hàng, nói: "Bệ hạ, Nam triều độc lập đã hơn một năm, chúng ta có nên hay không nhân lúc đại quân khí thế đang thịnh, chỉ huy Nam hạ (xuống phía Nam), thăng đảo Giang Đô (đánh lật thủ đô Giang Nam), không cho bọn họ có cơ hội nghỉ ngơi lấy lại sức? "

Một tên tướng quân khác bước ra khỏi hàng, phản đối nói: "Mặt tướng cho rằng không thể, trải qua thời gian một năm nghỉ ngơi chỉnh đốn, thế lực Nam triều đã củng cố, quân ta các tướng sĩ chinh chiến đã mấy tháng, đã rất mệt mỏi, mà binh mã Nam triều dĩ dật đãi lao, lúc này giao chiến, là hạ hạ sách."

(Dĩ dật đãi lao: dật - an nhàn; lao - mệt nhọc. Chỉ ở trong chiến tranh làm tốt đầy đủ chuẩn bị, nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ địch nhân mệt mỏi đến xâm phạm, sẽ đón đầu tấn công)

Tông Chính Vô Trù xốc mí mắt, liếc mắt một cái tới những người khác. Một người mưu sĩ bước ra khỏi hàng, nói: "Mặt tướng cũng cho rằng không thể. Nghe nói Trần Phong quốc có một đám lương câu (ngựa non tốt khỏe) mới được sinh ra, có ý ở sau xuân tìm kiếm quốc gia hợp minh. Quân ta vốn là chiến mã không đủ, lần này xuất chinh lại tổn thương vô số, không bằng hồi kinh trước, nghỉ ngơi chỉnh đốn, đợi sau xuân, cùng Trần Phong quốc đặt mua chiến mã, lại đi Nam hạ cũng không muộn. Huống hồ bệ hạ ra kinh đã lâu, chuyện ở trong

triều sơ là sớm đã chồng chất như núi, đợi bệ hạ về xử lý."

Ánh mắt Tông Chính Vô Trù hơi đỗi, chiến mã? Trần Phong quốc! Đến lúc đó người đi, không chỉ một mình hắn! "Hôm nay nghị luận đến đây, đều lui ra đi."

Mọi người lui ra, hắn một người lưu lại trong trường lớn. Đi đến trước bàn, nhìn vật trên bàn bị một mảnh vải đen nhánh che đậy lại, ánh mắt dần dần giao động, trước mắt hiện lên một đầu tuyet trắng chói mắt. Đầu mặt bỗng nhiên đau xót, tim sớm đã tê dại vẫn cứ đau như là bị dao cắt.

Hắn duỗi tay xốc lên mảnh vải đen, dưới lớp vải đen là một thứ giống như hoa cỏ trồng trong một cái chậu nhỏ. Rễ cây trong suốt, lá cây đen nhánh như là hình dạng hoa loa kèn khép lại, chỉ có một mảnh rất nhỏ.

Lúc trời vừa tối, phiến lá kia từ từ mở ra, liền giống như hoa loa kèn nở rộ, giữa phiến lá đen nhánh, có ba cọng hoa trụ màu đỏ như máu mảnh khảnh giống như ngân châm, làm như đang khát vọng được thấm nhuần bởi máu tươi.

Hắn nhẹ nhàng nâng tay, không chút do dự đem ngón trỏ duỗi qua, hoa trụ kia như là đột nhiên có sinh mệnh, từng cọng cọng đâm thẳng vào da thịt ở đầu ngón tay hắn, nhanh chóng duỗi thân dưới lớp da thịt xanh trắng hút lấy máu, cực kỳ bá đạo.

Sắc mặt hắn dần dần trắng bệch, ngực như bị trùng kiến gặm cắn, ngực pháp phồng kịch liệt, hắn lại cả mày cũng không nhăn một chút nào. Hai mắt gắt gao nhìn thẳng rễ cây trong suốt của hoa cỏ kia chậm rãi biến thành huyết hồng yêu dã, phiến lá đen nhánh cũng lộ ra ánh sáng đỏ sậm. Hoa trụ nở rộ ở dưới da thịt hắn dần dần khô héo lùi về đến bên trong phiến lá, hắn thu hồi tay, phiến lá kia lại lần nữa khép lại.

Hắn nhìn hoa cỏ nhỏ kia, trong ánh mắt ảm đạm tỏa ra một mạt ôn nhu kỳ dị, cúi đầu nhìn tay mình, trắng bệch nhợt nhạt không hề có chút máu.

Năm ngày sau, băng tuyết tan rã, đại quân nhổ trại.

Mười hai ngày sau, hai mặt biên cảnh Đông Tây truyền đến tin tức đại thắng.

Tông Chính Vô Trù dẫn dắt đại quân hồi triều, Bắc triều trên dưới một cảnh tượng vui mừng. Mà Nam triều lúc này, đồn đại đãi vớ vẫn về hoàng phi nương nương bay đầy trời.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Một Đêm, Mười Năm (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Điện Nghị Chính không khí không chỉ rét lạnh, mà còn có vài phần trầm mặc.

Tông Chính Vô Ưu lạnh lùng nhìn chằm chằm vào tấu chương mà các đại thần dâng lên khi lâm triều, những người đó như cũ vẫn cẩn chặt những chuyện đó không buông, hắn vốn định qua một thời gian sẽ xử lý bọn họ, không thể ngờ được bọn họ ngược lại là chờ không kịp.

"Khởi bẩm Hoàng Thượng, xảy ra việc lớn không tốt rồi, Hạng tướng quân phái người tới tấu, tân binh ở quân doanh bạo loạn à!" Tiểu Tường tử vẻ mặt khẩn trương, quỳ phục trên mặt đất.

Tông Chính Vô Ưu ánh mắt sắc bén, cầm tấu chương trên tay "bang" một tiếng chụp đánh lên ngự án, trầm giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Tiểu Tường tử sợ tới mức thân hình run rẩy, giọng nói đều phát ra tiếng khóc nức nở, những lời đó hắn không dám nói rồi lại không thể không nói. "Người tới tấu, trong quân doanh tung tin đồn Hoàng phi nương nương bạch phát hồng nhan là họa quốc yêu nghiệt, nghe nói Hạng tướng quân là người của Hoàng phi nương nương, bọn họ đều không chịu phục tùng sự quản chế của Hạng tướng quân, đã đánh nhau rồi."

Tông Chính Vô Ưu nheo lại mắt phượng, năm ngón tay trái đang ấn ở trên quyển tấu chương thỉnh phong hậu nắm lại, hơi hơi dùng sức, quyển tấu chương màu minh hoàng kia liền in xuống dấu ấn năm ngón tay. Mặt hắn không có biểu tình gì, nói: "Truyền các đại thần vào cung yết kiến."

Tiểu Tường tử cuống quít dập đầu lui đi ra ngoài, sau ót đều là mồ hôi.

Không đến một canh giờ, trong điện Nghị Chính văn võ bá quan tề tựu, quỳ xuống đất cúi đầu chờ đợi để vương lên tiếng, nhưng ở phía trên vị trí cao kia, để vương phảng phất như quên mất sự tồn tại của bọn họ, đang phê duyệt một quyền lại một quyền tấu chương. Các đại thần lén lút nhìn trộm nhau, không biết đến tột cùng là tình huống gì.

Tang thừa tướng quỳ gối ở đằng trước nhất hơi chút ngẩng đầu, ánh mắt khôn khéo hơi hơi lập loè, nhìn mặt mày không có biểu tình gì của đế vương, con ngươi lạnh băng không hề có cảm xúc dao động nào, làm hắn một chút cũng nhìn không ra tâm tư của đế vương, trong lòng không khỏi có chút bất an. Tân binh bạo loạn, còn có thể bình tĩnh như thế mà phê duyệt tấu chương, có thể thấy được đế vương tuổi trẻ này không phải loại thâm trầm bình thường.

Tông Chính Vô Ưu phê duyệt xong quyền tấu chương cuối cùng, buông chu bút xuống, mắt lạnh đảo qua mọi người, chúng thần một người một người đều giật mình, vội tập trung tinh thần đợi lệnh.

(chu bút: bút lông chấm mực đỏ)

Tông Chính Vô Ưu liếc mắt ra hiệu cho tiểu Tường tử, tiểu Tường tử hiểu ý, vội lấy tấu chương đưa trả lại cho các vị đại thần.

Thân người của Tông Chính Vô Ưu dựa ra đằng sau, lúc này mới lười nhác nói: "Trải qua nhiều ngày suy nghĩ, trẫm, cho rằng lời khuyên của các ái khanh đều không phải là hoàn toàn không có đạo lý. Nhưng vừa mới kiến quốc, lý nên lấy dân sinh làm trọng, chuyện tuyển tú, đợi đoạt lại kinh thành, sẽ suy xét sau. Về việc lập hậu.... Trẫm nghe nói nữ nhi của Tang ái khanh - Tang Ương tài mạo song toàn, đức dung kiêm bị là một nữ tử khó có được. Vừa vắn mấy ngày nay, Hoàng phi nói không có người bồi nàng trò chuyện, không bằng, khiến cho Tang Ương tiến cung làm bạn với Hoàng phi mấy ngày, không biết Tang ái khanh có nỡ không?"

(kiến quốc: xây dựng nước)

(đức dung kiêm bị: phẩm đức cùng dung mạo, gồm nhiều mặt đều rất tốt
hiếm thấy)

Tang thừa tướng sắc mặt vui vẻ, vội cười nói: "Đa tạ hậu ái của Hoàng
Thượng cùng Hoàng phi nương nương, có thể tiến cung bạn giá là phúc phận đã
tu luyện mấy đời của tiểu nữ, lão thần khâu tạ hoàng ân!"

(Bạn giá: làm bạn với vua)

Tông Chính Vô Ưu xốc mí mắt, nhìn hăm một cái, nhàn nhạt nói: "Vậy cứ
làm như thế. Đều lui hết đi."

Mọi người rời khỏi, Tông Chính Vô Ưu kêu lên: "Lãnh Viêm!"

Lãnh Viêm hiện thân, chờ đợi phân phó.

Tông Chính Vô Ưu nói: "Kêu Tiêu Khả lại đây một chuyến." Lãnh Viêm lĩnh
mệnh, Tông Chính Vô Ưu lại trầm giọng bổ sung thêm một câu: "Đừng làm cho
nàng biết." Lãnh Viêm sững sốt, tự nhiên biết cái "Nàng" này chỉ chính là ai.

Mạn Hương điện, Thanh Phong các, ở trong một rừng mai như biển, trong
rừng hương mai tỏa ra bốn phía, hoa nở như tuyết.

Mạn Yêu cúi người trên chiếc bàn ở phía trước cửa sổ, một tay đè lại một
trang giấy trắng rộng lớn, một tay cầm bút vẽ vẽ cái gì đó. Mày liễu nhíu lại,
biểu tình cực kỳ nghiêm túc, đầu rũ xuống, chiếc cổ thon mảnh khảnh cong ra
vòng cung duyên dáng. Tóc dài từ bên tai chảy xuống, rải rác trên trang giấy
trắng tuyết như nhau. Chung quanh nàng chất đầy những quyển sách thẻ tre cổ
xưa, trên các thẻ tre đó là những tư liệu có quan hệ đến binh khí cùng chiến trận.

Mấy ngày nay, trừ bỏ thời gian buổi tối ngủ cùng với Tông Chính Vô Ưu và

cùng nhau dùng bữa, thời gian còn lại, nàng đều đang cân nhắc một việc. Chiến tranh sắp xảy ra, đại quân Nam triều số lượng tuy cùng Bắc triều tương đương, nhưng có một nửa trở lên là tân binh hoặc hàng binh, nếu không có chuẩn bị tốt trang bị cùng vũ khí, mặc dù mưu lược hơn người, nếu thật đánh trận, sẽ thập phần chịu thiệt. Mà trang bị cùng binh khí của cái niên đại này, chẳng qua chính là khôi giáp(mũ áo giáp sắt), chiến mã, giáo, khiên, cung, nỏ, kiếm... Mỗi một thứ đều đơn độc, không phải công chính là phòng thủ, lại không có một thứ có thể đem công và phòng kết làm thành một.

Nàng vẫn còn suy ngẫm, hoàn toàn chẳng hay biết sắc trời bên ngoài đã đen. Cung nữ vào nhà thắp thêm đèn yên lặng lui ra, sợ quấy rầy đến nàng. Toàn bộ cung nữ thái giám ở Mạn Hương điện đều biết, khi nàng nghiêm túc làm một việc gì đó, sẽ quên ăn quên ngủ, không thích có người quấy rầy.

Lúc trước nàng tuyệt đối sẽ không nghĩ đến, có một ngày, thiết kế của nàng thế nhưng sẽ dùng ở trên trang bị binh khí trong chiến tranh. Chuyện này nàng còn chưa kịp thương lượng cùng Vô Ưu, chỉ nghĩ chờ sau khi nàng hoàn thành thiết kế, cho hẵn một kinh hỉ. Nhìn bức vẽ đã thành hình dưới ngòi bút, nàng hơi hơi giơ lên môi, quang hoa rực rỡ lưu chuyển bên trong hai mắt, khiến trăng tròn treo cao trên không trung cũng ảm đạm thất sắc.

(kinh hỉ: vừa kinh ngạc vừa vui mừng)

Nàng cuối cùng thở ra một hơi, buông bút, cung nữ canh giữ ở cửa vội vàng tiến vào hành lễ nói: "Nương nương, vẫn thiện (bữa tối) đã hâm nóng bốn lần rồi, ngài mau đi thiện thính dùng thiện đi ạ."

Mạn Yêu sững sốt, mắt nhìn bóng đêm đen tối, lúc này mới phát hiện nàng đã bất tri bất giác ngồi ở chỗ này vài cái canh giờ rồi. Nàng quay đầu hỏi: "Đã trễ thế này, Hoàng Thượng còn chưa lại đây sao?"

Cung nữ trả lời: "Hồi Nương nương, nửa canh giờ trước, Tường công công phụng chỉ tới truyền lời, Hoàng Thượng đêm nay có việc, không tới Mạn Hương

điện được, Hoàng Thượng bảo Nương nương tự dùng bữa, không cần chờ.....".

Mạn yêu hơi giật mình, hai ngày nay, tuy rằng hắn cùng nàng nói chuyện vẫn là giống như bình thường, nhưng trực giác của nàng cho biết trong lòng hắn có chuyện. Nàng nhíu nhíu mày, hỏi: "Còn nói gì khác không?"

Cung nữ lắc đầu nói: "Không có."

Nàng rũ mắt ngừng lại một chút, chậm rãi đứng lên, vừa nhấc đầu lên, liền trông thấy một vòng trăng tròn sáng ngời trên bầu trời xám đen, bừng tỉnh nhớ tới, hôm nay là ngày mười lăm tháng mười một, hình như là sinh nhật nàng. Có bao nhiêu năm không qua sinh nhật rồi?

Ngày này năm trước, bọn họ đang ở trên đường tới Giang Nam, đối mặt với sự truy kích của địch nhân, nàng không có hướng Vô Ưu nhắc qua việc này. Mà nay năm, nàng hy vọng có một người có thể thay nàng thực hiện tâm nguyện nhiều năm, không cần bánh kem, cũng không cần nghi thức long trọng, chỉ cần có một người có thể nhẹ nhàng ôm nàng, đối với nàng nói một câu sinh nhật vui vẻ, vậy là đủ rồi!

Nàng cầm lấy bản vẽ ở trên bàn, đi đến thiện thính, thấy thức ăn lại có chút lạnh, đối với cung nữ phân phó nói: "Lại hâm nóng lần nữa, hâm xong đưa đến Long Tiêu cung." Nếu hắn có việc không thể lại đây, thì nàng đi qua đó.

Cung nữ kinh hãi, ngẩng đầu "A" một tiếng, mấy cung nữ khác trong phòng liếc mắt nhìn nhau, trong mắt lại có lo lắng cùng mập mờ.

Mạn Yêu nhíu mày, dừng lại ánh mắt hỏi: "Làm sao vậy?"

Các cung nữ hai mặt nhìn nhau, đều không phát ra tiếng.

Mạn Yêu trong lòng biết có việc, không cầm trâm giọng nói: "Các ngươi có việc gạt bốn cung?"

Cung nữ kinh hoàng quỳ nói: "Nô tỳ không dám....."

"Mau nói!" Mạn Yêu rũ mắt liếc bọn họ, sắc mặt trầm xuống, ngữ khí lạnh băng.

Các cung nữ tuy rằng sợ hãi, nhưng vẫn như cũ cúi đầu, do dự mà không dám mở miệng, có một cung nữ nhỏ nhịn không được, nói: "Mấy ngày hôm trước trong cung có tới một vị Tang tiểu thư, trú ở Y Lan điện. Nghe nói vị Tang tiểu thư này trẻ tuổi mĩ mạo, ca hát rất hay.....",

"Huyên Nhi", cung nữ lớn tuổi chút quỳ gối dang trước biển sắc, vội mắng một tiếng, nói: "Tang tiểu thư có đẹp đi chăng nữa cũng không bì kịp một phần vạn của Nương nương chúng ta, Nương nương thiên nhân chi tư, một nữ tử tầm thường sao có thể so bì được chứ? Nương nương, là như vậy, Tang tiểu thư tiến cung đã có năm ngày, năm ngày này, Hoàng Thượng cũng không có đi Y Lan điện gặp qua nàng ta. Chiều hôm nay, Tang tiểu thư ca hát ở trên con đường mà Hoàng Thượng nhất định phải đi qua khi tới Mạn Hương điện, hấp dẫn lực chú ý của Hoàng Thượng, còn nói Hoàng Thượng cả ngày vì chuyện quốc gia đại sự mà vất vả, nàng ta tự mình xuống bếp vì Hoàng Thượng mà nấu canh, cho Hoàng Thượng bồi bổ thân thể, sau đó... Nàng ta liền đi theo Hoàng Thượng tới Long Tiêu cung, bồi Hoàng Thượng dùng vân thiện"

(thiên nhân chi tư: tư thái, tư sắc của thần tiên)

Tâm Mạn Yêu trầm xuống, mấy ngày nay nàng mỗi ngày đều chỉ lo đọc sách thè tre, cân nhắc chiến sự sắp xảy ra, chỉ nghĩ có thể giúp hắn chia sẻ bớt một ít, lại không nghĩ tới nữ nhân khác đã tiến cung năm ngày, nàng thế nhưng không chút nào hay biết! Vô Ưu để nàng ta vào cung làm cái gì? Nàng ta lại là ca hát, lại là nấu canh, xem ra không cam lòng làm người tầm thường cùng tịch mịch.

Lại có cung nữ sắc mặt lo lắng nói: "Nương nương, ngài mau nghĩ cách đi ạ! Hiện tại trong cung đang lén truyền, nói Nương nương thực sự sắp bị biếm vào lãnh cung, Tang tiểu thư sẽ làm Hoàng Hậu.....",

"Mau câm mồm, đừng nói bậy!" Cung nữ lớn tuổi cuống quít ngăn cản cung

nữ kia, cũng quay đầu lại hung hăng trừng mắt liếc mắt một cái, vội nói: "Nương nương, ngài đừng nghe các nàng ta nói bừa, Hoàng Thượng đối với Nương nương sủng ái trong cung từ trên xuống dưới ai mà không biết a? Cho dù Tang tiểu thư thật sự được phong Hoàng Hậu, ở trong lòng Hoàng Thượng, cũng vẫn là chỉ Nương nương ngài một người mà thôi. Nương nương, ngài dùng bữa trước đi, đừng để đói lả thân mình."

Mạn Yêu nắm chặt đồ trong tay, móng tay sắc nhọn đâm thủng giấy Tuyên Thành màu trắng kia, khắc vào da thịt nàng. Nàng nhìn lướt qua thức ăn trên bàn, nhìn vị trí hắn thường ngồi, sắc mặt bình tĩnh dị thường, bình tĩnh đến khiến người cảm thấy bất an.

Các cung nữ hai mặt nhìn nhau, cúi đầu không dám lại hé răng.

Qua hồi lâu, Mạn Yêu mới nhẹ nhàng mở miệng, ngữ khí nhàn nhạt nói:
"Đều lui hết đi."

"A? Nương nương ngài.....

"Bốn cung nói, lui xuống." Ánh mắt nàng sắc bén, âm thanh cũng là lạnh lạnh băng băng, không dung kháng cự. "Các ngươi đều lui xuống."

"Vâng." Các cung nữ vội theo tiếng lui ra ngoài.

Mạn Yêu ở trong phòng đi dạo hai vòng, năm ngón tay trắng bệch. Gió đêm mùa đông lạnh lẽo đến tận xương, chụp đánh lên khung cửa sổ khắc hoa, hô hô vỗ lên cửa sổ giấy trắng. Cửa sổ chưa từng đóng chặt bị xốc lên một tiếng kẽo kẹt, gió lạnh thấu qua cửa sổ thẳng nhập vào phòng, lay động mái tóc dài trắng tuyết của nàng.

Nếu như hắn vẫn là Ly Vương như trước có thể không chỗ nào cố kỵ tùy hứng mà làm, nàng sẽ vững vàng tin tưởng hắn sẽ không thỏa hiệp, nhưng hắn giờ phút này, là một đế vương quyền thế còn chưa hoàn toàn củng cố, phụ thân hắn vẫn còn ở trong tay kẻ thù, không biết sẽ gặp loại tra tấn nào? Lặng mộ thi

cốt mẫu thân hắn ở trong địa bàn kẻ địch, ngày lễ ngày tết hắn muốn đi bái tế đều làm không được! Còn có người mang đến sự sỉ nhục cho bọn họ, hiện giờ đều như hổ rình mồi, trăm phương nghìn kế muốn cho bọn họ chết. Hết thảy những thứ này, đều khiến nàng không thể xác định được hắn sẽ lựa chọn như thế nào?

Người mình yêu hoặc là giang sơn, chưa bao giờ có thể lưỡng toàn, đến phiên hắn, có hay không sẽ phá lệ? Triều thần tương bức, quân doanh bạo loạn, là có người âm thầm động tay động chân, lợi dụng việc nàng đầu bạc làm đề tài khởi xướng. Người kia nhất định là cực kỳ hiểu rõ tình cảm giữa bọn họ, liền lợi dụng tâm tư của các đại thần Nam triều, muốn cho hắn cái đế vương này trở thành cô quân, lâm vào hoàn cảnh lưỡng nan, mới thiết lập mưu kế ngoan độc như vậy.

(cô quân: chỉ hoàng đế, đế vương cô độc, không có quần thần trợ giúp)

Một đế vương có thể xử trí bất luận một thần tử nào, nhưng mà một đế vương lại không thể đối nghịch cùng cả triều văn võ bá quan thậm chí là toàn bộ đội quân của một nước, đó là tự tìm đường chết. Tang thừa tướng ở Nam triều căn cơ quá sâu, cả triều văn võ cơ hồ có một nửa là môn sinh của hắn, cái gọi là rút dây động rừng, nếu muốn nhổ, há là chuyện dễ dàng như vậy?

Nàng hiểu rõ đạo lý đó, hiểu rõ tình cảnh khó xử của hắn, nhưng mà nàng vẫn là làm không được chuyện cam tâm tình nguyện cùng người khác cộng phu! Trăn trọc trở về, trải qua sinh tử, chẳng lẽ đây là vận mệnh sao? Vận mệnh chủ định nàng không có được tình yêu mà nàng muốn? Nàng nghĩ nghĩ, xoay người mắt nhìn bầu trời đen tối bên ngoài, bước nhanh đi ra cửa.

Mạn Hương điện cách Long Tiêu cung không xa, nàng chỉ dùng thời gian một khắc đã đến bên ngoài Long Tiêu cung. Xa xa liền nghe được tiếng đàn sáo, còn có tiếng ca hát của nữ tử, giọng hát kia phảng phất như tiếng bách linh uyển chuyển thanh nhã mỹ diệu, cực kỳ ngọt ngào êm tai. Công phu xướng ca của nàng ta quả nhiên thật giỏi, nghĩ ắt hắn vì ngày hôm nay mà đã chuẩn bị từ lâu.

(Bách linh: chim sơn ca)

Tâm nàng trầm xuống, còn không có vào cửa, đã bị thị vệ gác ngoài cửa cung kính có lẽ ngăn lại, nói: "Thỉnh nương nương chờ một lát một lát, dung ti chức trước hướng Hoàng Thượng bẩm báo."

Trái tim Mạn Yêu chợt lạnh, nhìn cung điện huy hoàng phía trước ngọn đèn, trực giác mà ngăn cản nói: "Không cần! Bốn cung chỉ là đi ngang qua mà thôi, lại đây nhìn xem, không đi vào." Nàng nói như vậy, trong lòng lại là một mảnh bi thương, từ khi nào bắt đầu, nàng tới nơi này cũng phải yêu cầu bẩm báo trước?

Trong đêm tối ngọn đèn phá lệ chói mắt, trăng tròn trên không trung sáng sửa, đem hình bóng của cây cối bên ngoài cung điện kéo thật dài chiếu lên trên mặt đất. Hết thảy mọi thứ trong cung này đã là quen thuộc, hiện giờ ở trong lòng nàng trở nên có chút xa lạ.

Lúc ra cửa đã quên phủ thêm hồ cừu, giờ phút này gió lạnh thảng quét, nàng chỉ cảm thấy cả người rét run, cả tâm cũng lạnh lẽo, liền giống nền gạch xanh trăng dưới chân nàng. Vì sao hai người yêu nhau ngàn cay vạn đắng đến với nhau, còn phải trải qua trắc trở cùng khảo nghiệm nhiều như thế?

Nàng ngẩng đầu lên, hít thật sâu một hơi, không khí rét lạnh thảng nhập vào phế phủ, nàng lành lạnh mà cười cười, lẩm bẩm nói: "Thật lạnh!" Đã không có một đôi tay ấm áp kia ôm nàng, cuộc sống này lạnh đến giống như là kết băng.

Nàng lại nhìn tòa cung điện kia, nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn là chậm rãi xoay người, yên lặng mà rời đi, từ đâu tới đây, thì về lại nơi đó.

"Vì sao không đi vào?" Vừa rời khỏi Long Tiêu cung, Tiêu Sát vẫn luôn xa xa chăm chú nhìn vào nàng liền xuất hiện ở trước mặt nàng. Hắn cho rằng nàng sẽ đi vào, bởi vì nàng là một nữ tử kiêu ngạo như vậy, một khi xác định chính mình muốn cái gì, liền sẽ không cho phép có người phá hú hạnh phúc của nàng.

Mạn Yêu dừng lại bước chân, đi vào làm cái gì? Hắn nói chuyện này giao cho hắn xử lý, nàng nói qua sẽ tin tưởng hắn, nàng phải nên tin tưởng hắn sẽ xử lý tốt! Nếu đã trải qua nhiều trắc trở như vậy, hắn còn không đáng để nàng tín nhiệm, vậy nàng lưu lại ở bên người hắn lại có ý nghĩa gì? Nhân sinh đã thực thật đáng buồn, nàng lại còn muốn cho chính mình một cơ hội.

Nàng dương cầm, ánh mắt nhìn phía chân trời đen tối xa xôi, nhàn nhạt cười nói: "Hắn làm như thế, đều có đạo lý của hắn." Dứt lời không để ý tới Tiêu Sát đang sững sờ, thẳng rời đi, ánh trăng lạnh lẽo nghiêng đổ lên trên bóng dáng đơn bạc của nàng, khiến người nhìn thấy không khỏi đau lòng.

Bên ngoài Thanh Phong các, trong rừng mai, nàng gọi người mang cầm tới, ngồi một mình trên đình đài. Khiến mọi người đi ra ngoài, toàn bộ Mạn Hương điện, nàng lẻ loi một mình, chỉ có trăng lạnh làm bạn.

Dây đàn phát động, âm phù tịch liêu như dòng suối trong xanh róc rách từ đầu ngón tay tái nhợt chảy xuôi mà ra, mang theo tâm tình lo sợ không yên giờ phút này của nàng, quanh quẩn tại thâm cung trong bóng đêm yên tĩnh, lây dính hiu quạnh thê lương của bóng đêm. Ánh đèn đối diện trong Thanh Phong các mờ nhạt ở trong gió lay động, chiếu không sáng bóng đêm đen nhánh bên ngoài.

Nàng bỗng nhiên suy nghĩ, năm đó Vân Quý phi nhìn Lâm Thiên hoàng cưới Phó Uyên, tâm tình của bà ta là bi ai đau khổ cỡ nào? Ở những ngày Phó Uyên được thịnh sủng, bà ta là như thế nào vượt qua một đêm lại một đêm dài đằng đẵng khiến người tuyệt vọng? Nếu là nữ tử của thế giới này thì thôi, từ nhỏ được giáo huấn nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện thiên kinh địa nghĩa, như vậy ít nhất cũng dễ dàng tiếp thu một ít. Mà thật đáng buồn chính là, Vân Quý phi cùng nàng giống nhau, từ cái xã hội nam nữ bình đẳng chế độ một vợ một chồng mà đến, ở trong tư tưởng các nàng, tình yêu nên là toàn tâm toàn ý, không chấp nhận được người thứ ba đặt chân vào. Đây là hạnh phúc của các nàng, hay là bất hạnh?

"Vô Ưu, chỉ mong chàng đừng để cho bi kịch của bọn họ ở trên người chúng

ta tái diễn lần nữa."

Cứ như vậy, nàng dùng tiếng đàn bi thương làm bạn chính mình vượt qua một khắc cuối cùng của ngày sinh nhật, lúc này đây, vẫn như cũ không người làm bạn, không có nghe được một tiếng chúc phúc ấm áp nào.

Một đêm không ngủ, nàng lăng lặng mà ngồi ở trong rừng mai, nhìn trời, suy tư, không có Huyết Ô, có biện pháp gì có thể ngăn chặn lời đồn dâng yêu nghiệt của nàng, mau chóng bình ổn bạo loạn trong quân doanh cùng với triều đình bá quan văn võ, mà người khác có tâm ác ý khởi xướng?

Vầng sáng dần dần nổi lên từ hướng Đông, nàng ngẩng đầu dùng tay xoa xoa huyệt Thái Dương. Lúc này, một người từ từ đi vào, nàng đảo mắt nhìn lại, là Tiêu Khả đã mỉm cười không nhìn thấy.

Tiêu Khả không giống như bình thường vừa thấy nàng liền chạy tới kéo cánh tay của nàng, mà là cúi đầu chậm rãi hướng nàng đi tới. Sắc mặt có chút trầm trọng, hốc mắt ửng đỏ.

Mạn Yêu nhíu mày hỏi: "Khả nhi, sớm như thế, muội sao lại tới đây?"

"Công chúa tỷ tỷ", Tiêu Khả nhẹ nhàng kêu nàng một tiếng, cẩn mōi, ánh mắt có chút trốn tránh, tựa như đang có chút do dự cái gì. Rồi mới gục đầu xuống, âm thanh cực nhẹ, nói: "Công chúa tỷ tỷ, thực xin lỗi, muội.....Hoàng Thượng....."

Sự khác thường của Tiêu Khả khiến nàng có cảm giác đã xảy ra chuyện không tầm thường, Tim Mạn Yêu nhảy dựng, vội đứng lên, hỏi: "Vô Ưu xảy ra chuyện gì?" Nàng thế nhưng không cảm giác được âm thanh của chính mình mang theo một chút run rẩy.

Tiêu Khả ngẩng đầu nhìn nàng, môi giật giật, muốn nói lại thôi.

Mạn Yêu mất đi trấn định, khẩu khí khẩn trương: "Khả nhi, đến tột cùng đã

xảy ra chuyện gì sự, mau nói đi!"

Tiêu Khả nói: "Công chúa tỷ tỷ..... tỷ tự mình đi Long Tiêu cung xem đi."

Bầu trời sáng sớm một màu xám xịt, giống như bị bao phủ một tầng sương mù dày đặc. Cây cối hai bên đường treo những giọt sương thanh lãnh, lúc nữ tử đi qua là lúc, giọt sương kia vừa lúc đón gió lung lay, nhỏ giọt xuống, đánh lên khóm mắt thanh lãnh của nàng, cực kỳ giống như nước mắt trong lòng không thể chảy ra. Mà nàng đối với độ lạnh như băng kia không hề cảm giác tới, cả gioi tay lau đi cũng chưa từng. Nàng vội vàng đi về phía trước, trong lòng trống trải tịch liêu, cái gì cũng không nghĩ, cái gì cũng không dám nghĩ đến.

(tịch liêu: yên lặng, vắng vẻ)

Long Tiêu cung ở trước mắt, nàng đi tới cửa, các cung nhân vội vàng hành lễ với nàng, lúc này đây thế nhưng không ai ngăn cản, nàng lập tức đi thẳng vào, dư quang ở khóm mắt cũng chưa từng nghiêng đi một chút nào.

Đi đến cửa tắm cung, nàng bỗng nhiên bình tĩnh lại, dừng lại thân mình, chung quanh im ắng, trừ bỏ tim nàng đang đập hậm hực trầm trọng ra, cũng nghe không thấy nửa tiếng âm thanh nào khác. Nàng ở cửa lảng lặng mà đứng trong chốc lát, nhìn cánh cửa đóng chặt, do dự mà vươn tay, lại có một chút run rẩy. Thì ra nàng cũng biết sợ hãi sao? Năm ngón tay nhẹ nhàng dán lên cửa gỗ dày nặng đêu khắc hoa mỹ, nàng căn căn mõi, tay lại hơi buông ra, chậm rãi nắm thành quyền, ngừng ở giữa không trung. Trong một khắc ngắn ngủi, nàng đã hỏi chính mình vô số lần, nàng rốt cuộc có nên đi vào hay không? Một bước đi vào, thế giới của nàng có long trời lở đất hay không? Nàng hoàn toàn không dám xác định.

Mi tâm nhíu chặt, môi đỏ trở nên tái nhợt. Làm sao bây giờ? Nàng rốt cuộc nên làm sao bây giờ? Nàng luôn sống trong thanh tịnh, đột nhiên do dự. Nhắm mắt lại, bên tai hồi tưởng lại câu nói kia của hắn: "Nàng chỉ cần tin tưởng ta là được rồi! Mặc kệ phát sinh chuyện gì, đời này..... Chỉ có nàng, mới là thê

tử của ta của Tông Chính Vô Ưu!" Nàng hắn là nêん tin tưởng hắn, không phải sao? Nàng lấy lại bình tĩnh, dũng cảm mà đẩy cửa ra, không lựa chọn trốn tránh, mới là tín nhiệm cùng tôn trọng đối với hắn.

Vừa bước vào tấm các, nàng sững sốt sững sốt, chiếu vào trong mắt nàng chính là lộn xộn hỗn độn đầy đất, phảng phất như phát sinh qua một trận vật lộn thảm thiết. Gió lạnh hô hố thổi vào, lay động chiếc giường lớn khắc hoa duy nhất trong phòng còn hoàn hảo không tổn hao gì. Trên giường màn giường màu minh hoàng chậm rãi ở trong gió lay động, nổi lên gợn sóng, chói mắt đến khiến mắt người sinh đau. Nàng nhíu mày, mắt nhìn thấy trước giường quần áo quen thuộc rải rác trên mặt đất, phía trên có những vết máu. Trong lòng nàng kinh hoảng, bước nhanh tới gần mép giường, vén màn giường lên, hơi sững sốt, trên giường thế nhưng không có một bóng người. Chăn gối màu minh hoàng bị xốc cuộn ở góc giường, khăn trải giường màu trắng không bằng phẳng giống như ngày thường, mà là tất cả đều là nếp gấp nhăn núm, phảng phất như mỗi một tấc đều bị người dùng tay hung hăng nắm chặt qua. Bên gối ở đầu giường, thế nhưng lại có một mảng lớn vết máu, loang lổ chói mắt kinh tâm.

"Người đâu, người đâu." Nàng quay đầu héto vài tiếng, hoảng hốt không thôi.

Thái giám ngoài cung nghe tiếng lập tức đi vào, cẩn thận hỏi: "Nương nương có gì phân phó?"

Mạn Yêu chỉ vào những vết máu đó hỏi: "Đây là chuyện gì xảy ra?"

Thái giám kia thăm đầu nhìn thoảng qua, biến sắc, ánh mắt lại có kinh ngạc. Vội quỳ xuống dập đầu nói: "Nô tài không biết, nô tài đáng chết! Đêm qua Hoàng Thượng khiến cho bọn nô tài trong cung đều đi ra ngoài, không được phân phó đều không được phép tiến vào."

Mạn Yêu ngẩn ra, nhìn toàn bộ căn phòng, phát hiện trên mặt đất có một cái chén bị quăng vỡ thành hai mảnh, trong chén còn có một chút nước thuốc màu

nâu, đã cô đọng lại. Nàng khom lưng nhặt lên, khéo mắt thoảng nhìn thấy Tiêu Khả ngoài cửa như là muốn đi vào lại không dám đi vào, nàng trầm giọng kêu lên: "Khả nhi, muội đi vào."

Tiêu Khả thấy đã bị nàng phát hiện, lúc này mới chậm rãi dịch bước tiến vào, cúi đầu, ánh mắt lạnh run.

Mạn Yêu ánh mắt sắc bén, gắt gao nhìn thăng nàng ta, hỏi: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trong cái chén này là đựng thứ gì? Khả nhi, muội biết, có phải hay không? Muội nếu không nói, sau này cũng đừng lại đi theo ta."

Tiêu Khả kinh hoảng ngẩng đầu, trước nay chưa thấy qua sắc mặt nàng lãnh lệ quyết tuyệt như vậy, biết nàng đã nỗi giận, vội vàng nói: "Muội nói muội nói, là, là..... Nghịch Tuyết!"

Nửa mảnh vỡ của cái chén ở trong tay Mạn Yêu, nghe đến hai chữ "Nghịch Tuyết" là lúc, "Quang" một tiếng rơi trên mặt đất, lại rót thành mấy cánh. Âm thanh kia mang theo vài phần bén nhọn quanh quẩn tại căn phòng, phảng phất như muốn đâm thẳng màng tai. Thân thể Tiêu Khả run lên, hai đầu gối mềm nhũn liền ở trước mặt nàng quỳ xuống "Công chúa tỷ tỷ, thực xin lỗi, muội, muội... Muội không nên đem Nghịch Tuyết đưa cho Hoàng Thượng, nhưng mà....."

Đầu óc Mạn Yêu trống rỗng, Tiêu Khả nói cái gì nàng đều nghe không lọt. Thân mình nhoáng lên, nàng lảo đảo lui lại mấy bước, thái giám kia tay mắt lạnh lẽ, vội lại đây đỡ nàng, nàng phất tay đẩy ra, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Nghịch Tuyết, Nghịch Tuyết! Hắn phục (uống) Nghịch Tuyết?! Vô Ưu, hắn làm sao có thể? Làm sao có thể...

Sớm biết như thế, nàng tình nguyện nàng không cần tin tưởng hắn, tình nguyện tùy hứng một hồi, tối hôm qua nên xông vào Long Tiêu cung, đối với hắn nói, hôm đó là sinh nhật nàng, hắn hắn là bồi ở bên người nàng, nhưng mà nàng không có làm như vậy.

Cỗ họng tắc nghẽn, trong mắt hiện lên một tầng nước, xuyên thấu qua tấm màn mông lung, nhìn chén sứ vỡ vụn nằm trên mặt đất, tim giống như là có người cầm đao hung hăng cưa xéo, làm nàng suyễn không được khí. Nàng nâng tay lên che ngực mình, hít khí thật sâu, một lúc sau nàng mới hoãn lại, hỏi:
"Hoàng Thượng..... Người đâu?"

Thái giám kia vội nói: "Hồi Nương nương, Hoàng Thượng đi Càn Hòa điện
lâm triều rồi."

Mạn Yêu sau khi nghe được, bước nhanh đi đến Càn Hòa điện, cơ hồ là một đường chạy chậm mà đi. Dọc theo đường đi, lệ quang ở hốc mắt đảo quanh, tâm tư bách chuyển thiên hồi, cũng không bận tâm đến ánh mắt của cung nữ bọn thái giám trên đường lô ra vẻ kỳ quái, nàng sớm đã bất chấp thân phận, chỉ muốn lập tức được nhìn thấy hắn.

Đi vào tòa điện phủ tượng trưng cho quyền lợi chí cao vô thượng, lại phát hiện trong điện, cũng vậy đều không có một bóng người.

"Hoàng Thượng đâu? Hoàng Thượng đi nơi nào?" Nàng bắt một tên thủ vệ
lại, vội vàng hỏi.

Thủ vệ trả lời: "Hồi nương nương, trong quân bạo loạn, Hoàng Thượng mới
vừa dẫn dắt toàn bộ các vị đại nhân đi quân doanh phía Bắc rồi." Lời nói của hắn
chưa dứt, Mạn Yêu người đã biến mất ở trước mặt bọn họ.

Quân doanh tân binh ở phía Bắc Giang Đô, nàng gọi người chuẩn bị xe ngựa,
đi thẳng đến quân doanh.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Một Đêm, Mười Năm (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân "Là người nào?" Thủ vệ cửa quân doanh ngăn lại xe ngựa, lạnh giọng quát hỏi.

Xa phu trách mắng: "Lớn mật! Bên trong xe là Hoàng phi nương nương, còn không mau mau lui ra."

Bọn thủ vệ sững sốt, sắc mặt có chút hoảng loạn, liếc mắt lẫn nhau một cái, sau khi quỳ xuống tham bái, một trong những tên thủ vệ ngẩng đầu nói: "Trong quân có quy tắc, nữ tử không được tự tiện đi vào, nương nương thỉnh hồi."

Mạn Yêu vén lèn rèm xe, phi thân nhảy lên lưng hắc mã phía trước, đoạt lấy trường thương (cây dáo dài) trong tay thị vệ, trở tay chém đứt dây cương nối liền hắc mã cùng xe ngựa. Đối với sự ngăn cản của thủ vệ cẩn bản không bỏ vào mắt, đôi mắt sắc bén đảo qua, mãnh liệt giơ roi, con ngựa kia hướng tới bên trong quân doanh chạy như điên mà đi. Bọn thủ vệ kinh hãi, lại là ngăn chặn không kịp, chỉ có thể đứng ở tại chỗ ngơ ngẩn mà nhìn thân ảnh màu trắng đảo mắt biến mất kia, đều quên hắn là phải nén kêu một tiếng: "Có người xông vào quân doanh!"

Thao trường luyện tập quân sự của tân binh, bao la mênh mông vô bờ. Mười vạn người, lặng ngắt như tờ.

Các đại thần hơi hơi rũ đầu, tướng lãnh tân binh Hạng Ánh thân mặc tướng phục quỳ một gối ở dưới chân đế vương, cúi đầu nghiêm mày. Các tướng sĩ trong thao trường vốn đang ở trong sự hỗn loạn của một cuộc bạo loạn lên án,

bởi vì hoàng đế giá lâm mà đột nhiên an tĩnh lại.

Gần đây trong quân có lời đồn đivable: Hoàng phi nương nương hồng nhan tóc bạc tất là yêu nghiệt chuyển thể, có loại yêu nghiệt ở bên cạnh Hoàng thượng, thiên hạ vĩnh viễn không có ngày yên tĩnh, quốc gia tất vong! Bọn họ từ bán tín bán nghi, đến tin tưởng không nghi ngờ, mà nay, nhìn lên trên đài cao đế vương vô cùng tôn quý, nguồn gốc khiến cho bọn họ bạo loạn lại rõ cuộc không thể trở thành lý do.

Mười vạn người vô đội hình kết cấu, hỗn độn mà đứng ở giữa sân thao luyện. Bọn họ tay cầm trường thương, ánh mắt khiếp sợ mà nhìn lên đài cao ở phía trên một tầng bậc thang kéo dài, một nam tử khí thế đồ sộ vô biên đứng ở phía trước các bá quan văn võ, tên nam tử kia người mặc long bào màu đen, ánh mắt sắc bén, khí thế uy nghiêm. Chỉ thấy hắn mặt vô biểu tình, tư thái bẽ nghẽ nhìn chúng sinh, nghiêm nhiên trời sinh vương giả, có ma lực khiến người không thể không thần phục. Hắn mắt lạnh đảo qua, các tướng sĩ toàn thao trường như làn sóng lục tục quỳ xuống.

(bẽ nghẽ: nhìn xéo liếc mắt)

Đây là Hoàng Thượng của bọn họ! Dáng người giống như tiên, khí thế giống như thần, ánh mắt tà vọng như ma, mà để cho bọn họ khiếp sợ, lại không phải những thứ đó, mà là đầu đầy tóc bạc bị bọn họ coi là tượng trưng cho yêu nghiệt!

Bọn họ có thể hoài nghi Hoàng phi là họa quốc yêu tôn, đó chỉ là ở trong mắt bọn họ có thể tùy ý phế bỏ một nữ nhân ở hậu cung, nhưng mà, được bọn họ thừa nhận là chúa tể sinh mệnh chí cao vô thượng, đế vương một quốc gia, tuyệt đối không thể bị xưng là yêu nghiệt! Bởi vậy, hai mắt nhìn nhau, kháng nghị lúc trước trào dâng toàn bộ như biển mực.

Mạn Yêu xuống ngựa, đứng ở chỗ ngoặt phía sau đài cao, đỡ cột hành lang, nhìn nam tử lỗi lạc đứng thẳng ở phía trước, nước mắt xoát chảy ra. Trong trí nhớ, lúc vừa tới Giang Nam, hắn từng mềm mại nhẹ nhàng vuốt ve tóc trắng như tuyết của nàng, đáy mắt đều là đau lòng. Nàng cười hỏi hắn, "Sẽ ghét bỏ sao?"

Hắn nói: "Có một loại dược, có thể làm cho ta vô phuơng ghét bỏ nàng. Nếu nàng sợ hãi, ta sẽ uống."

Nàng dựa vào trong lòng ngực hắn, cười cùng hắn: "Là cái gì?"

Hắn nói: "Nghịch Tuyết."

Nàng tò mò hỏi: "Nghịch Tuyết là vật gì?"

Hắn nhìn nàng, cười mà không đáp.

Sau đó, nàng hỏi qua Khả nhi mới biết được Nghịch Tuyết là cái gì. Nghịch Tuyết là một loại độc hiểm thấy, cực kỳ bá đạo, sẽ không muốn mạng người, lại có thể khiến cho người nếm qua mùi vị sinh tử thậm chí sống không bằng chết. Người phục độc này, huyết mạch nghịch chuyển đảo hành, giống như vạn tiễn xuyên tim, gan ruột nứt nẻ. Có thể làm cho thiếu niên trong một đêm tóc trắng như tuyết. Mà hậu quả còn lại là..... Giảm thọ mười năm!

Nàng ngay lúc đó, khiếp sợ đến tột đỉnh, lần nữa dặn dò hắn trăm triệu không thể động cái ý niệm này. Khi đó, nàng gắt gao ôm hắn, một lần một lần đối với hắn nói: "Thiếp không sợ hãi, thiếp không sợ hãi một chút nào. Thiếp biết chàng sẽ không ghét bỏ thiếp, nhưng mà nếu tóc chàng bạc, thiếp sẽ ghét bỏ chàng. Cho nên chàng phải đáp ứng với thiếp, mặc kệ có tìm được Huyết Ô hay không, chàng vĩnh viễn đều không thể chạm vào Nghịch Tuyết. Nếu không, thiếu đi mười năm kia, ai tới làm bạn với thiếp cho thiếp ấm áp?"

Hắn cười vuốt ve gò má nàng, ôn nhu đáp "Được."

Hiện giờ, hắn vì ngăn chặn lời đồn đãi, không khuất phục với sự đùa cợt của những người đó, càng là vì không phụ tình nàng, hắn cuối cùng đã phục Nghịch Tuyết, trải qua một đêm tra tấn kịch liệt, cùng nàng giống nhau, có được sợi tóc bạc đầy đầu.

Không cần bất luận biện giải gì, hắn chỉ cần đứng ở nơi đó, từ nay về sau, sẽ

không còn người dám lấy chuyện tóc bạc của nàng ra nói. Giờ phút này nàng nỗ lực bình phục lại cảm xúc mãnh liệt không chừng, cực lực khống chế chính mình không tiến về phía hắn, cứ như vậy, giấu ở phía sau cột hành lang, xuyên thấu qua hơi nước mông lung, xa xa mà nhìn hắn.

Trên đài cao, có người chuyển đến một chiếc ghế dựa, Tông Chính Vô Ưu vén vạt áo ngồi xuống, quét mắt tới các đại thần hai bên, ánh mắt thăm trầm, nhìn không ra cảm xúc. Bốn phía yên tĩnh không tiếng động, tất cả mọi người đang chờ đợi để vương lên tiếng.

Hai tay của Tông Chính Vô Ưu đáp ở trên tay vịn của ghế dựa, âm thanh trầm thấp chứa đầy nội lực thâm hậu, nói: "Trẫm nghe nói mấy ngày gần đây lời đồn đái ở phố phường truyền khắp triều, quân doanh, gia sự của trẫm rất được các thần dân chú ý, cho nên hôm nay, trẫm lâm triều tại đây, cùng các khanh đồng nghị. Người đâu, mời các doanh tướng lên đây."

"Tuân chỉ! Các vị tướng quân, thỉnh mời!"

Trong thao trường hơi có chút oanh động, các doanh tướng lanh hai mặt nhìn nhau, mọi người đều biết, để vương lâm triều là việc thần thánh mà trang nghiêm cỡ nào, các đời triều đại, loại doanh tướng bình thường giống bọn họ nỡ nào có tư cách tham dự? Mà binh lính bình thường, cả nhìn thấy hoàng đế một mặt, cũng là khó hơn lên trời, giờ phút này thế nhưng may mắn tham dự lâm triều, không khỏi kích động lại sợ hãi. Hơn mười doanh tướng thần sắc câu nệ, thật cẩn thận bước lên đài cao, mà khoảng cách cùng với Hoàng thượng ở trong cảm nhận của bọn họ như thánh địa xa vời vời giờ lại gần như vậy, bọn họ chỉ cảm thấy ngay cả đứng cũng yêu cầu dũng khí rất lớn.

"Tham kiến Hoàng Thượng, Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế!"

Tiếng tham bái của mười vạn người, như tiếng sấm rung trời, thăng nhập cửu tiêu (cửu trùng thiên chín tầng trời).

Tông Chính Vô Ưu nói câu: "Bình thân." Ánh mắt sắc bén nhìn về phía Thừa

tướng Tang khâu, thăng vào chủ đề nói: "Tang ái khanh, ngươi thân là đứng đầu bá quan, đối với lời đồn đãi lần này, thấy thế nào?"

Tang thừa tướng bước ra khỏi hàng, chỉ vài bước, đầu óc lại xoay mẩy vòng, trả lời: "Khởi bẩm Hoàng Thượng, sự tình liên quan đến Hoàng Thượng cùng nương nương, lão thần không dám vọng ngôn. Bất quá, phàm là đồn đãi, thông thường sẽ không có vô căn cứ, thân phận lai lịch nương nương không rõ, xác thật dễ dàng trở thành đầu đề câu chuyện của người."

Giỏi cho con cáo già này! Chuyện bạch phát yêu nghiệt không thể nói, liền lại lấy chuyện thân phận của nàng ra nói.

Tông Chính Vô Ưu một mặt cười lạnh giấu ở khoe môi mỏng, trên mặt vẫn như cũ nhìn không ra cảm xúc, hỏi: "Ý chúng ái khanh xem, việc này hắn nên là bình ổn như thế nào?"

Chúng thần vi lăng, chú ý tới Hoàng Thượng nói chính là bình ổn, mà không phải điều tra rõ!

Tang thừa tướng trầm ngâm nói: "Cái này..." Hắn nghiêng mắt đối với một vị đại nhân bên cạnh dùng cái ánh mắt, tên đại thần kia hiểu ý, bước ra khỏi hàng nói: "Khởi bẩm Hoàng Thượng, bình ổn việc này kỳ thật không khó, chỉ cần Hoàng Thượng mau chóng sắc lập một Hoàng Hậu hiền đức, việc hậu cung có Hoàng Hậu xử lý, Hoàng Thượng tự nhiên không cần lại chịu phiền nhiễu mấy việc vặt của hậu cung."

Tông Chính Vô Ưu nhìn chăm chăm hắn, hỏi: "Ý tứ của ái khanh là, trầm, còn không bằng một nữ nhân?"

Vị đại thần kia kinh sợ, đối diện với ánh mắt lạnh lẽo của đế vương như địa ngục u đầm, trong lòng không tự giác rùng mình, vội quỳ xuống nói: "Thần không dám! Thần, ý tứ của thần là....."

Tông Chính Vô Ưu không đợi hắn nói tiếp, trầm giọng nói: "Thiết nghĩ ngươi

cũng không dám! Chúng ái khanh cho răng, ai thích hợp nhất làm nhất quốc chi mẫu?"

Lại một đại thần bước ra khỏi hàng, đã có người phía trước làm gương, hắn cẩn thận tìm từ, nói: "Khởi bẩm Hoàng Thượng, thần cho răng... Tang thừa tướng chi nữ Tang Ương ấu thừa đình huấn, tri thư đạt lễ, là người thích hợp nhất để chọn." Dứt lời lấy mắt lén nhìn đế vương trẻ tuổi, nào biết vừa đúng lúc chạm phải tầm mắt sắc bén kia, trong lòng không khỏi run sợ, cuống quít cúi đầu xuống.

(Ấu thừa đình huấn: từ nhỏ tiếp thụ giáo dục, gia giáo thực tốt.)

Có người đã mở lời trước, tự nhiên có người phụ họa: "Thần cũng cho răng Thừa tướng chi nữ rất thích hợp."

Không đến nửa khắc, bá quan bước ra khỏi hàng lại có hơn một nửa. Tông Chính Vô Ưu hơi hoi nheo lại mắt phượng, nhàn nhạt mà nhìn lướt qua, mà một nửa người còn lại, nhìn thấy ánh mắt thâm trầm của đế vương, không dám có động tác gì.

Tông Chính Vô Ưu môi mỏng câu ra ý cười không rõ, nói: "Chúng ái khanh đối với nữ nhi của Thừa tướng lại thật hiểu biết. Ấu thừa đình huấn, tri thư đạt lễ... Là như thế này sao, Tang ái khanh?"

Tang thừa tướng ánh mắt chợt lóe, đang định tiến lên đáp lời, nhưng Tông Chính Vô Ưu cũng không muốn nghe hắn trả lời, mà là đối với Tiêu Sát thống lĩnh cấm quân đang ở phía sau lưng phân phó nói: "Đem người dẫn tới."

"Tuân chỉ." Tiêu Sát đối với phía sau xua tay, "Dẫn tới."

Ở một phía bên kia khác nơi Mạn Yêu đang đứng, cột hành lang cuối cùng của Quân Chính điện, hai gã thị vệ kéo một nam một nữ đi đến hướng trên đài cao. Một nam một nữ kia quần áo không chỉnh tề, đầu tóc tán loạn, dǎng trước chiếc cổ mở rộng khắp nơi đều có những vết đỏ bị găm cắn, vừa thấy liền biết

duyên cớ ra sao. Hai người kia bị thị vệ ném tới trước mặt bá quan, nữ tử từ từ tỉnh dậy, nằm ở trên mặt đất, hơi hơi ngẩng đầu, xoa xoa đôi mắt, còn chưa hiểu được đã xảy ra chuyện gì.

Sắc mặt Tang thừa tướng kinh biến, chỉ vào nữ tử trên mặt đất, ngón tay khẽ run, nói: "Ngươi, ngươi..... Xin hỏi Hoàng Thượng, đây..... đây là chuyện gì đang xảy ra?"

Tông Chính Vô Ưu cười lạnh nói: "Tang ái khanh không biết? Không bằng hỏi nữ nhi của ngươi!"

Nữ tử kia lúc này mới phản ứng lại, nhớ tới hết thảy chuyện phát sinh đêm qua, nàng một gương mặt mỹ lệ nháy mắt trắng bệch, giống như người chết.

Nàng mang theo sứ mệnh vào cung, năm ngày đều chưa từng nhìn thấy đế vương một lần, đành phải chờ ở nơi để vương nhất định phải đi qua, làm mọi cách khiến cho Hoàng Thượng chú ý đến, cuối cùng được như ý nguyện, bước vào tòa Long Tiêu cung điện. Chỉ tiếc, mặc cho nàng hao tổn tâm cơ, cuối cùng vẫn là thất bại trong gang tấc.

Tang Ương đối mặt với ánh mắt trách cứ của phụ thân, nắm chặt vạt áo trước ngực, hổ thẹn mà cúi đầu, một câu cũng không nói.

Cửu hoàng tử đã nhịn nửa ngày, đã sớm muộn mở miệng, lúc này đến phiên hắn nói chuyện rồi, hắn lập tức đứng ra nói: "Thừa tướng đại nhân, sự tình rõ ràng như thế, ngươi còn nhìn không ra sao? Nữ nhi của ngươi gấp gáp không chờ nổi muốn bước lên bảo tọa Hoàng Hậu, cư nhiên dùng mị thuật dụ quân. Kết quả! Dụ không thành, không chịu nổi tịch mịch, tìm một cái thị vệ tư thông...."

(quân chỉ hoàng đế, hoàng thượng.)

Hắn vừa nói vừa nhìn chung quanh liếc mắt đến các đại thần đã đề cử Tang Ương làm hậu, trào phúng cười nói: "Đây là các ngươi nói cái gọi là tri thư đạt lê a? Hả, bốn vương hôm nay có thể xem như có thêm kiến thức! Nói thế nào đây, nàng ta tốt xấu cũng là thiên kim phủ Thừa tướng đi, lại không phải xướng kĩ

đầu đường... Ai!" Hắn ra vẻ tiếc hận mà lắc đầu, trong lòng đối với những người này hận đến ngứa răng, nếu không phải bọn họ cố ý phát tán lời đồn, gây xích mích thị phi, Thất ca sao có thể phục vào Nghịch Tuyết?

(xướng kĩ: nữ tử thời xưa làm nghề hát mướn)

Tang thừa tướng vừa nghe, tức giận đến râu thằng run, trừng mắt, nói:
"Khuông vương nói chuyện, thỉnh chú ý thân phận.

Cửu hoàng tử cười nói: "Thật sự xin lỗi, bốn vương nói chuyện tùy ý quen rồi, Thừa tướng không thích nghe a? Vậy cũng trách không được bốn vương, ai kêu nữ nhi của ngươi làm ra chuyện không biết xấu hổ như thế?" Âm thanh hắn to lớn vang dội, truyền khắp toàn trường, giơ lên mày, xoay người đối mặt với các tướng sĩ, thu lại tươi cười bình thường, vạn phần đứng đắn mà đối với mười vạn binh lính phía dưới, lớn tiếng nói "Các chiến sĩ Giang Nam của chúng ta, các ngươi là anh hùng tương lai của quốc gia! Nói cho quân chủ thánh minh của chúng ta biết, các ngươi muốn nữ nhân như vậy làm Hoàng Hậu của các ngươi sao?"

Các binh lính phía dưới nhìn nhau, Hạng Ánh lập tức giơ tay phải lên cao, đi đầu lớn tiếng kêu lên: "Đương nhiên không muốn!"

Những doanh tướng trên đài nghe thấy, sau đó cũng lớn tiếng kêu lên:
"Không muốn!"

Tiếp theo chính là, mười vạn tướng sĩ cùng nhắc trường thương trong tay lên, một tiếng cao hơn một tiếng đáp lại, "Không muốn!" "Không muốn!"

Tiếng hô của mười vạn người, to lớn khí thế, chấn động cả tòa quân doanh, cũng chấn động vô số nhân tâm.

Những đại thần đề cử Tang Ương làm Hoàng hậu hoảng loạn mà quỳ xuống dập đầu, liên tục nói "Thần có tội! Thần có tội a!"

Tông Chính Vô Ưu như người ngoài cuộc xem diễn, lạnh nhạt mà nhìn một màn này, như cũ mặt vô biểu tình, ánh mắt thâm trầm khó dò.

Tang thừa tướng sắc mặt xám trăng, là hắn đánh giá thấp cái đế vương tuổi trẻ này. Chỉ phải cúi người bái lạy nói: "Thần không biết cách dạy dỗ nữ nhi, thỉnh Hoàng Thượng giáng tội!"

Cửu hoàng tử xoay người nói: "Thừa tướng đại nhân đừng nóng vội nhận tội a, còn có người chưa ra trình diện mà. Người đâu, đem người nọ cũng dẫn tới đây!"

Một nam tử trung niên đội nón thư sinh bị kéo đi lên, nam tử kia đã sớm bị khí thế này làm cho sợ tới mức hồn vía lên mây, sắc mặt xám như tro tàn, giờ phút này toàn bộ thân mình đều đang run rẩy.

Cửu hoàng tử ở trước mặt văn võ quan xoay vài vòng, thăm dò hỏi: "Các ngươi biết hắn là ai không? Thừa tướng đại nhân, ngươi hắn là rõ ràng nhất, đúng không? Hắn chính là cái tên hồn đản phụng lệnh vị Thừa tướng đại nhân này của chúng ta, ở quán trà dân gian phát tán lời đồn, nói Hoàng phi nương nương là yêu nghiệt!"

Hắn nói xong quay người, bay lên một chân hung hăng đá người kể chuyện kia, đem người nọ đá đến lăn lộn mây vòng, người nọ kêu thảm thiết một tiếng, trợn trắng mắt, thiếu chút nữa ngất xỉu.

Tang thừa tướng đáy lòng hoảng hốt, trên mặt ra vẻ trấn định, nói: "Hoàng Thượng, lão thần oan uổng à, lão thần đối với Nam triều đối với Hoàng Thượng trung thành và tận tâm, thỉnh Hoàng Thượng minh xét!"

Tông Chính Vô Ưu dương lên khói mắt, đứng dậy, chậm rãi đi đến trước mặt hắn, ánh mắt sắc bén vô cùng đảo qua văn võ quan, hơi hơi câu môi, cười như không cười nói: "Trẫm đăng cơ một năm, các vị ái khanh đều đã làm chuyện gì, nói qua lời gì, trẫm, trong lòng hiểu rõ. Là trung? Là gian? Không phải dựa vào một cái miệng, mà là xem hành động của hắn."

Các đại thần bị ánh mắt hắn nhìn đến trong lòng rùng mình, đồng thời quỳ xuống nói: "Hoàng Thượng anh minh!"

Tông Chính Vô Ưu lại nói: "Trẫm nhớ rõ ái khanh mới vừa nói qua, mọi việc cũng không phải là tin đồn vô căn cứ, Khương vương nếu đã ở trước mặt cả triều văn võ bá quan và mười vạn tướng sĩ nói ra những lời này, nói vậy cũng là có căn cứ. Chúng ta không bằng tiếp tục nghe đi."

Tang thừa tướng quỳ trên mặt đất, mồ hôi lạnh nơi thái dương dày đặc, lại cãi lại không được.

Cửu hoàng tử cười đắc ý, từ trong lòng ngực móc ra một xấp thư từ, hỏi: "Thừa tướng đại nhân, mấy thứ này ngươi có nhận biết hay không?"

Cửu hoàng tử nói xong, mở một phong thư ra, bày ra dung đưa ở trước mặt Tang thừa tướng.

Tang thừa tướng vừa thấy, trong lòng hoảng hốt, trực giác mà duỗi tay muốn đoạt lại, Cửu hoàng tử làm như dự đoán được ý đồ của hắn, vội vàng nhảy qua một bên, ngẩng cao đầu, cầm lá thư kia, triển lẵm ở trước mặt mọi người, chỉ vào ấn giám ở cuối lá thư, giương giọng nói: "Nếu bốn vương không nhận lầm, ấn giám cuối thư này, hắn là tư ấn của hoàng đế Bắc triều!"

"A?....." Các đại thần một trận rối loạn.

Tang thừa tướng trừng mắt, lắc đầu nói: "Không có khả năng, mấy thứ này làm sao tới trong tay của ngươi?"

Cửu hoàng tử ngồi xổm xuống thân mình, giơ lên một nụ cười rạng rỡ, thập phần sung sướng nói: "Thật ngượng ngùng, buổi sáng ở lúc ngươi chân trước ra cửa, bốn vương chân sau liền dẫn người..... lục soát nhà của ngươi, từ dưới nền gạch ở thư phòng của ngươi đào ra cái này. Như thế nào? Dẫu đến bí ẩn như thế cũng có thể bị ta tra ra được, không nghĩ tới đi? Ai!!, tra xét hơn nửa năm, cũng coi như là không uổng phí công sức!"

Tang thừa tướng toàn thân nhũn ra ngã xuống trên mặt đất, không dám tin tưởng mà nhìn đế vương mặt vô biểu tình cao cao tại thượng, bọn họ thế nhưng tra xét hắn hơn nửa năm, hiện tại nhà cũng đã bị lục soát, hắn lại không biết tí gì, còn tưởng rằng Hoàng Thượng tín nhiệm hắn biết bao nhiêu, cũng dựa vào quyền thế khổng lồ của hắn ở Giang Nam để củng cố ngôi vị hoàng đế của mình, lại không ngờ, hắn kỳ thật sớm đã là thịt cá trong dĩa của người nọ, còn ở nơi này năm mồng xuân thu, nghĩ có một ngày không chế được đế vương này, năm giữ hoàng quyền. Đến cuối cùng, hại chính nữ nhi duy nhất của mình thì thôi đi, còn liên lụy toàn bộ gia tộc, đây là cái giá của dã tâm!

Màn lâm triều sóng gió âm dũng này, cuối cùng kết thúc ở trong thánh chỉ của đế vương.

(âm dũng: hình dung bên ngoài bình tĩnh, bên trong lại là thủy triều ào ạt, cuồn cuộn gợn sóng.)

"Thừa tướng Tang Khâu cấu kết địch quốc, reo rắc lời đồn bêu xấu thanh danh của Hoàng phi, nhiễu loạn triều cương, dẫn phát binh biến, bí mật mưu đồ đoạt quyền soán vị, tội không thể tha! Hiện miễn đi chức quan, tru di cửu tộc! Từ hôm nay trở đi, ai dám nhắc lại chuyện tuyển tú lập hậu, như nhau ấn tội mưu nghịch luận xử!"

Uy nghi của đế vương ở tại một khắc này đều hiện ra, Tông Chính Vô Ưu ở trong ánh mắt kính sợ của chúng thần và các tướng sĩ, cùng với trong một tiếng hô to vang dội "Hoàng Thượng anh minh!" hoa lệ lui xuống. Mà mọi người đều biết, Tang thừa tướng rơi dài, tiếp theo nhất định là một màn tẩy diệt dưới thủ đoạn lôi đình của đế vương, bọn họ rất nhanh sẽ lãnh hội đến.

Tông Chính Vô Ưu bước xuống đài cao, ở chỗ ngoặc thấy được một nữ tử tóc bạc vẫn luôn đứng ở sau cột hành lang. Chỉ thấy trong mắt nữ tử rưng rưng lệ, si ngốc mà ngóng nhìn hắn, trong mắt nữ tử, có trách cứ, có yêu say đắm, có đau lòng, còn có tình ý thâm trầm kích động.

Hắn hơi hoi sảng sỡ, bước nhanh đi qua, nhíu mày nói: "Nàng sao lại tới đây?" Gió lớn như thế, cả hồ cừu nàng cũng không khoác, cũng không biết đứng ở chỗ này đã bao lâu. Hắn không màng ánh mắt của người khác, giang cánh tay ra một phen ôm lấy thân hình của nàng, mang nàng đi hướng tới ngự liễn ở phía sau.

Mạn Yêu nhấp môi không nói lời nào, nhìn tơ máu dày đặc đan xen trong mắt hắn, cùng với nồng đậm mỗi mét trải qua sau một đêm tra tấn giấu ở giữa mi mắt, tim nàng xoắn lại thành một đoàn. Nàng cắn chặt môi, không dám mở miệng, nàng sợ một khi mở miệng, liền sẽ nhịn không được mà khóc ra.

Lúc bức rèm dày nặng màu minh hoàng buông xuống, đem gió lạnh ngày đông ngăn cản ở bên ngoài, cũng ngăn trở ánh mắt của mọi người. Nàng rốt cuộc không chịu đựng được nữa, không màng tất cả đột nhiên bỗn nhào vào lòng ngực hắn, nước mắt chứa đầy hốc mắt cuồn cuộn mà rơi, thẩm thấu vào xiêm y nam tử, làm ướt ngực hắn, độ ấm nóng bỗng kia đem một trái tim đã từng lạnh cứng như băng hòa tan thành một hồ xuân thủy.

Nàng nắm nắm tay, đấm đánh vào ngực hắn, nức nở nói: "Chàng sao có thể như vậy? Chàng đã đáp ứng thiếp cái gì, chàng đã quên sao? Chàng đã nói vĩnh viễn không chạm vào Nghịch Tuyết, chàng đã nói chàng không muốn thiếu đi một ngày bồi thiếp..."

Thân hình nàng nhẹ nhàng run rẩy, trong lòng là sợ hãi đối với việc hắn có khả năng sẽ sớm một bước rời khỏi nàng. Vì ngăn chặn lời đồn đãi, vì không phụ nàng, hắn thế nhưng ăn vào kịch độc, một đêm đầu bạc! Giảm thọ mười năm, đó là cái giá trầm trọng cỡ nào!

Sớm biết như thế, nàng tình nguyện để hắn cưới một đồng nữ nhân trở về, nhưng nàng không biết, kỳ thật không phục Nghịch Tuyết, hắn cũng như thế có thể dễ như trở bàn tay bình ổn hết thảy, sở dĩ phục vào Nghịch Tuyết, bất quá là vì một giấc mộng ngày ấy của nàng, đương nhiên, còn có một cái nguyên nhân quan trọng khác, rất nhiều năm sau, nàng đã biết cái nguyên nhân kia, cơ hồ vô

ngữ.

Tông Chính Vô Ưu ôm chặt lấy nàng, mái tóc như tuyết buông xuống cùng nàng dây dưa ở bên nhau, phân không ra là của ai. Hắn cúi đầu đem cẩm dán lên trán nàng, ngón tay thon dài vuốt ve cái lưng đơn bạc của nàng, thở dài nói: "Ta nói rồi, chỉ cần nàng chịu quay đầu lại, ta cả đời này, thà phụ thiên hạ cũng quyết không phụ nàng!"

Mạn Yêu cả người chấn động, nâng lên hai mắt mê mang đẫm lệ, run giọng nói: "Nhưng mà thiếp..... Lúc ấy cũng không có quay đầu lại!"

"Sau đó cũng tính." Hắn ôm sát thân hình nàng, nhìn đôi mắt trong sáng đầy lệ quang của nàng, ánh mắt thâm thúy nói: "Chỉ cần nàng ở bên người ta, lời hứa hẹn này, vĩnh viễn giữ lời!"

Thời điểm nói những lời này, hơi thở trên người hắn đều rút đi lạnh lẽo, chỉ còn lại ôn nhu chấn động nhân tâm. Nước mắt lần thứ hai tràn mi mà ra, cảm động trong lòng nàng như nước sông lao nhanh, thao thao bất tuyệt đem nàng bao phủ. Nàng nhìn hắn, thế nhưng nói không ra lời.

Tông Chính Vô Ưu nâng mặt nàng lên, mềm mại nhẹ lau đi nước mắt trên mặt nàng, cúi đầu hôn lên cánh môi kiều nộn của nàng. Vốn chỉ muốn nhẹ nhàng mà hôn nàng một chút, lại không nghĩ rằng đôi môi đã tưởng nhớ thật lâu kia một khi đụng vào là không thể buông ra. Rõ ràng cảm giác được thân thể nàng run lên, hắn từ mềm nhẹ dò thử đến thâm nhập đòi lấy, thật cẩn thận quý trọng chấn động linh hồn nàng.

Nàng không tự chủ được mà giơ tay ôm cổ hắn, nước mắt lại không ngừng lăn xuống, hoàn toàn đi vào giữa môi và răng, mặn chát lan tràn rồi lại có hương vị hạnh phúc. Nàng một bên nức nở, một bên dùng tất cả sức lực của nàng đi đáp lại cái nam nhân dùng cả sinh mệnh quý trọng nàng. Môi răng cọ xát, mang theo từng đợt rùng mình phát ra từ tâm linh, khát vọng thâm trầm trong cơ thể đột nhiên bị kíp nổ tới mãnh liệt sôi sục.

Đây là đã hơn một năm qua, nụ hôn đầu tiên vong tình của bọn họ, phát sinh tự nhiên như vậy. Giờ khắc này, bọn họ đều quên mất đã từng khuất nhục, cũng quên mất thời khắc cừu hận cùng đau đớn nhập tận xương tủy.

Ánh dương đầu tiên dâng lên, ánh sáng cam vàng ấm áp bao phủ cả Giang Đô, vì cái mùa đông rét lạnh mang đến hy vọng mới.

Bên trong bức rèm minh hoàng, phía trên ghế mềm, hai người hôn nhiên quên mình, hôn đến kịch liệt mà nhập tâm. Nữ tử đáp lại không hề dặt nhắc lên kích động thâm trầm trong lòng nam tử. Tông Chính Vô Ưu ôm chặt trong lòng ngực cái nữ tử khiến hắn mẩy độ điên cuồng, nụ hôn giữa môi lưỡi càng thêm tùy ý mà cuồng nhiệt, phảng phất như nếu không đem nữ tử cùng hắn cùng nhau hòa tan thì không ngừng lại.

Thở dốc dồn dập, tim đập kịch liệt, độ ấm trong ngự liễn liên tiếp tăng lên, hơi thở ái muội tràn ngập trong một không gian nhỏ này, đốt cháy lý trí cùng thể xác và tâm hồn của bọn họ.

Vốn là quang cảnh rất tốt đẹp, cư nhiên có người không có mắt ở thời điểm này vén lên bức rèm, nhìn cũng không thèm nhìn liền xoay người nhảy đi lên, kêu lên: "Thất ca, đệ đi cùng các ngươi." Chuyện ngồi chung ngự liễn, hắn không phải không trải qua, đều tùy ý quen rồi.

Một đạo âm thanh này lập tức lôi trở lại lý trí của hai người đang ôm hôn kịch liệt, Mạn Yêu kinh động, vội vàng buông ra tay đang câu lấy cổ của Tông Chính Vô Ưu, một phen dùng sức đẩy hắn ra, xấu hổ cùng ngượng ngùng bị người nhìn thấy loại sự tình này khiến cho trên mặt nàng đỏ bừng như lửa đốt.

Loại sự tình này bị người khác quấy rầy, đặt ở trên bối cảnh người nào đều sẽ thực không sảng khoái, đặc biệt là nam nhân đã một năm chưa từng nếm đến ngon ngọt. Sắc mặt Tông Chính Vô Ưu cực kỳ đen, chau mày, không chút nghĩ ngợi nào, liền đột nhiên hướng đến người mới vừa đi lên xuất ra đi một đạo kình lực.

Cửu hoàng tử còn chưa đứng vững mới thấy rõ tình cảnh bên trong bức rèm, kinh ngạc mà trừng lớn đôi mắt, trong lòng thầm kêu một tiếng: "Không tốt!" Người cũng đã bị đạo kình lực đó quét bay đi ra ngoài, "Phanh" một tiếng rơi trên mặt đất. Hắn "Ai da" một tiếng kêu to, khổ nhăn một khuôn mặt, đau đến thăng rầm miệng, cảm giác mông đều phải nở hoa rồi.

Cảm quân bên ngoài đều là hoảng sợ, cuống quít rút kiếm, mới thấy rõ ràng người rớt ra ngoài chính là Cửu hoàng tử. Tiêu Sát sững sốt, mắt nhìn bức rèm đã khép lại, đi đến trước mặt Cửu hoàng tử, hỏi: "Vương gia không có chuyện gì chứ?"

Cửu hoàng tử khóe miệng vừa kéo, quả là muốn nói, người để Thất ca đánh bay người một cái thử xem xem cũng có hay không có chuyện gì? Nhưng vừa thấy đôi mắt của mọi người chung quanh đều nhìn chăm chăm hắn, có một số người bộ dáng muốn cười lại không dám cười, kích thích thật mạnh đến lòng tự trọng cường đại của hắn, hắn vội vàng triển mày, lập tức nhảy dựng lên, vỗ vỗ tro bụi trên người, ngẩng đầu hừ hừ một tiếng, không để ý đến Tiêu Sái, thoải mái chậm rãi mà xoay người, hướng đến xe ngựa của mình mà đi. Mới vừa lên xe ngựa, liền ôm lấy mông mình nhảy dựng, vẻ mặt đau khổ lẩm bẩm nói: "Thất ca, cho dù ta không cẩn thận làm hỏng chuyện tốt của huynh, huynh cũng không cần tàn nhẫn như thế đi? Ô, đau quá đau quá!"

"Hoàng Thượng khởi giá hồi cung

Nghi trượng của đế vương chậm rãi khởi hành, đội ngũ khổng lồ kéo dài đến rất xa.

(Nghi trượng: khi vua quan ra ngoài, có lính hộ vệ mang cờ xí, lọng quạt, vũ khí....)

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Nửa Bên Cái Bốt (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Mạn Yêu đã ra một góc rèm, thăm dò ra bên ngoài nhìn nhìn, sắc mặt có chút lo lắng, giận nói: "Vô Ưu, chàng ra tay nặng quá rồi!"

Tông Chính Vô Ưu đen mặt, rầu rĩ nói: "Ta đã thủ hạ lưu tình rồi. A Mạn, lại đây." Hắn túm thân hình nàng qua, còn đang hồi tưởng gợi nhớ lại mới vừa rồi nàng nhiệt tình ngoài dự đoán của người. Quan hệ giữa bọn họ, đã đến lúc nên có đột phá rồi.

Mạn Yêu vừa quay đầu lại, liền đụng phải cặp mắt thâm thúy nóng bỏng, khát vọng thiêu đốt trong đôi mắt kia làm nàng nhớ tới vong tình của chính mình, nàng vội vàng rũ mắt, trên mặt lại lần nữa nổi lên một trận đỏ ửng.

(Vong tình: [1] buông xuống tình cảm đứng đằng sau gần nghĩa với bạo tình. [2] không thể khống chế chính tình cảm của mình, say mê vô phương tự kềm chế.)

Một năm rồi, những ký ức khiến người cảm thấy đau xót cùng khuất nhục, đều bị chôn vùi ở đáy lòng, hai người tránh không đề cập tới. Tựa như một cái gai đâm vào thịt, người không chạm vào nó thì không đau, người nếu là bởi vì sợ hãi mà không chạm vào nó, vậy nó liền vĩnh viễn ở nơi đó tùy thời nhắc nhở người sự tồn tại của nó. Cho nên, có một số việc, cùng với trốn tránh, không bằng dũng cảm đối mặt.

Sinh mệnh có hạn, hạnh phúc đến không dễ dàng, vì sao còn phải bởi vì đau thương ở quá khứ mà ảnh hưởng hạnh phúc của tương lai? Nhưng mà, lúc này ở nơi đây, đều không phải là lúc thích hợp.

Nàng xoay người ngồi bên người hắn, duỗi tay chạm đến tóc của hắn, kia mỗi một tấc màu sắc tuyet trắng, ở dưới đầu ngón tay mảnh khảnh của nàng nhẹ nhàng kể ra tình yêu nồng烈 sâu thâm thầm của nam tử này đối với nàng, là quảng khoát vô biên như vậy đó.

(quảng khoát vô biên: mênh mông bao la vô bờ bến)

Tông Chính Vô Ưu cầm tay nàng, ôm nàng vào lòng. Khuôn mặt nàng dán ở ngực hắn, lắng nghe tiếng tim đập mạnh có tiết tấu hơi nhanh của hắn, nàng bỗng nhiên muốn nói với hắn chút chuyện gì đó, không khỏi lẩm bẩm nói: "Vô Ưu, thiếp không biết thiếp nên quở trách chàng hay là nên cảm tạ chàng, là chàng khiến cho thiếp thể nghiệm thống khổ sâu nhất cùng với hạnh phúc to lớn nhất của một nữ nhân, đi đến thế giới này, thiếp vốn chỉ muốn sống những tháng ngày bình thản đạm nhiên, trừ bỏ bình bình an an mà sống, cái gì thiếp cũng không cầu. Nhưng mà thiếp gặp chàng! Là chàng làm cho thiếp hiểu được cái gì mới là tình yêu chân chính, chàng cho thiếp dũng khí để yêu, thiếp may mắn là thiếp có thể lấy phuơng thức như vậy sống lại, mặc dù là thê người khác, mặc dù đã trải qua nhiều thống khổ như vậy, nhưng thiếp vẫn cứ cảm thấy may mắn, bởi vì có một người như chàng bồi ở bên người thiếp."

(đạm nhiên: thờ ơ lạnh lùng)

Khuôn mặt Tông Chính Vô Ưu vừa động, trong mắt thâm tình nồng đậm, hai tay đột nhiên buộc chặt, chặt đến nàng hít thở không thông. Hắn chậm rãi nhắm mắt lại, cầm ở trên trán nàng nhẹ nhàng cọ xát, nói: "Có lời nói này của nàng, cái gì cũng đều đáng giá."

Cái mũi nàng đau xót, đôi tay ôm chặt lấy eo hắn, vì không cho chính mình lại rơi lệ, nàng hơi hơi ngẩng đầu lên nhìn hắn, cười nói: "Chàng liền dễ dàng thỏa mãn như thế sao?"

Tông Chính Vô Ưu cúi đầu nhìn đôi môi bị hôn đến sưng đỏ của nàng, ửng lên đỏ mọng mịn màng trơn bóng quyến rủ, ánh mắt vừa động, câu môi tà mi

cười, nói: "Không thỏa mãn, nàng chuẩn bị khen thưởng ta?!!"

Dứt lời liền cúi đầu sấp muốn hôn, Mạn Yêu hơi sững sốt, vội vàng đẩy hắn, không kịp nghĩ nhiều liền buột miệng thốt ra, nói: "Nơi này không được."

"Ân?" Tông Chính Vô Ưu nhướng mày, tà mắt mang theo ý cười, kéo dài âm điệu nói: "Nơi này..... không được?" Ánh mắt hắn cực nóng, giống như là một ngọn lửa đang thiêu đốt.

Mạn Yêu nói xong liền hối hận, sắc mặt nàng đỏ lên, vội cúi đầu đem mặt chôn ở trước ngực hắn, làm bộ cái gì cũng không nghe thấy.

Tông Chính Vô Ưu trong mắt có ý bỡn cợt, thật hiếm gặp nàng thanh lãnh như vậy cũng có lúc xấu hổ vì tình. Hắn nghiêng nghiêng đầu, tiếng nói khàn khàn, mang theo âm phù ái muội, ở bên tai nàng phun hơi thở nóng rực, khiêu gợi lên thần kinh đã là mẫn cảm của nàng, nhẹ nhàng kêu lên: "A Mạn, A Mạn?"

Thân hình nàng run nhẹ lên, vội quay đầu tránh thoát, tay ở phía sau hắn tượng trưng mà véo một cái, nhưng hành động của tiểu nữ nhi như vậy nàng lại cảm thấy như làm ra vẻ, vội buông lỏng tay, không biết phải làm gì với hắn bây giờ.

Tông Chính Vô Ưu thấy bộ dáng bức mình lại không biết làm sao của nàng, không thể không cười, những chuyện triều chính mang đến cho hắn áp lực cùng bức bối trầm trọng, cùng với thống khổ và cái giá rất lớn cho mái tóc bạc của hắn mang đến bi thương cho nàng, đều ở trong tiếng cười như vậy dần dần tiêu tán đi, chỉ còn lại có hạnh phúc cùng ngọt ngào lảng đọng lại ở trong lòng.

Hai người cười đùa một trận, Mạn Yêu làm như nhớ tới cái gì, thu lại vẻ mặt tươi cười, nhíu mày hỏi: "Những lá thư đó, thật là do hắn viết sao? Người phía sau chỉ thị phán tán lời đồn là Phó Trù?"

Vẻ mặt tươi cười của Tông Chính Vô Ưu khụng lại, ngưng mắt hỏi: "Nàng cảm thấy sao?"

Mạn Yêu ngồi dậy, hơi hơi suy ngẫm, nói: "Thiếp cảm thấy không phải hắn."

Tông Chính Vô Ưu hỏi: "Vì sao?"

Mạn Yêu nghĩ nghĩ, nói: "Thiếp cho rằng.....Lấy tính cách của Phó Trù, hắn sẽ không tự bóc vết sẹo!" Chuyện tóc bạc, Phó Trù cũng ở trong kế hoạch của người khác, nàng dù cho hận hắn, nhưng cũng biết có một số việc hắn sẽ không làm.

Ấn đường của Tông Chính Vô Ưu nhíu nhẹ một cái thoáng qua, ánh mắt ở đáy mắt khẽ biến, trong lòng hơi có ý chua xót, hắn rũ xuống mi mắt, nói: "Nàng hiểu biết hắn như thế?"

Mạn Yêu nghe ra ý trong lời nói của hắn, hơi nao nao. Tuy rằng nàng cùng Phó Trù không có quan hệ phu thê chân thực, nhưng suy cho cùng bọn họ vẫn là một năm phu thê, đã từng đồng sàng cộng chẩm (cùng giường cộng gối), trong lòng hắn (TCVU) có thể nào không đổi với chuyện này có vài phần khúc mắc?

Nàng mím môi, nghiêng đầu cười hỏi: "Chàng ghen?"

Tông Chính Vô Ưu ngẩn người, trực giác muôn phủ nhận, muốn nói: "Ta là nam nhân keo kiệt như vậy!" Nhưng lời nói đến bên miệng lại nuốt trở vào, hắn vẫn luôn không xác định được, Phó Trù ở trong lòng nàng, rốt cuộc là một vị trí như thế nào? Còn có Thương Trung vương(NTD) cùng Khải Vân đế, mỗi người đều là nhân vật!

Mạn Yêu thấy thần sắc trong mắt hắn thay đổi mấy lần cũng không nói lời nào, nàng trong lòng hơi trầm xuống, nghiêng đầu, âm thanh nhẹ nhàng từ từ mang theo một chút quan tâm, hỏi câu: "Vô Ưu, chàng..... thực để ý sao?!"

Đây là một cái đề tài mẫn cảm, bất luận đối với hắn hay là đối với nàng mà nói, đều là như thế.

Tông Chính Vô Ưu thân hình hơi chấn động, ngón tay thon dài xoa xoa hốc mắt vẫn phiếm hồng của nàng, động tác phá lệ ôn nhu. Đáy mắt phượng hẹp dài

lưu chuyền có một chút không tự tin, "A Mạn, trong lòng nàng....."

Hắn nói tới đây bỗng nhiên dừng lại, rũ tay xuống, ấn đường nhú lại, thoảng quay mặt đi, hắn ý thức được loại lời nói này, hắn vốn không nên hỏi. Có thể giống như bây giờ, vẫn luôn cùng nàng bên nhau đến già, đã là thực tốt rồi, nhưng hắn lại muốn biết đáp án.

Dù là người kiêu ngạo tự phụ như thế nào, trong sinh mệnh hắn vẫn có một số thứ, là hắn cảm thấy chính mình vô phuơng khống chế, do đó lo được lo mất, mỗi khi đổi mặt, vẫn thật cẩn thận, trở nên không giống như là chính mình.

Mạn Yêu vừa thấy động tác không vui của hắn, cùng với không tự tin thoảng hiện lên trong mắt hắn, nàng tức khắc hiểu hắn đang để ý cái gì, nàng đã từng yêu cầu hắn buông tha Phó Trù, nói vậy trong lòng hắn vẫn luôn là để ý, chỉ là hắn chưa bao giờ nói ra.

Nàng duỗi tay vặn qua khuôn mặt tuấn tú hoàn mỹ như tiên, nhìn chăm chăm vào hắn, những sợi tóc tuyet trắng phản chiếu ở trong tròng mắt đen nhánh của hắn, càng thêm có vẻ thâm thúy, mang theo sức hút trí mạng, khiến người không thể kháng cự mà lún xuống. Nàng trước nay đều không có như vậy để ý qua người khác đối với nàng có phải hay không sẽ hiểu lầm, nhưng giờ khắc này, nàng là thực nghiêm túc muốn một người khác hiểu rõ nội tâm của nàng. Nàng nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của hắn, vẻ mặt tươi cười ôn nhu ẩn hàm mỉm phần thâm tình, nói: "Trái tim của thiếp rất nhỏ, nhỏ đến không gian chỉ có thể cất chứa một người. Cho nên lúc cái không gian kia bị người chiếm cứ rồi, liền không thể chứa đựng được người thứ hai. Mà người này, tên của hắn, kêu là Tông Chính Vô Ưu!" Đây là lời thổ lộ rõ ràng nhất của nàng, hy vọng hắn có thể hiểu rõ tâm ý của nàng.

Tông Chính Vô Ưu có kinh ngạc trong nháy mắt, trên mặt vẫn duy trì bình tĩnh không gợn sóng như cũ, chỉ kia trong mắt đột nhiên bốc lên quang hoa, giống như pháo hoa thịnh phóng trong đêm đen, xán lạn bắt mắt, tiết lộ đáy lòng hắn giờ phút này xuất hiện cảm xúc mừng như điên mà kích động. Nhưng thân

hắn phảng phất như mất đi phản ứng, cả người giống như ngây dại, vẫn không nhúc nhích, liền như vậy ngọt ngác mà vẫn luôn nhìn nàng, vẫn luôn nhìn, làm như là đang cạnh tranh cùng thời gian, một thời một khắc cũng không muốn buông tha.

"A Mạn....." Qua nửa ngày, hắn môi mỏng khẽ mở, chậm rãi phun ra hai chữ này, nhưng lại bao hàm muôn vàn ngôn ngữ.

"Đồ ngốc." Nàng ôm eo hắn, đem đầu dựa vào bả vai rộng lớn của hắn. Cười kêu một cái nam nhân thông minh cơ trí như vậy là đồ ngốc, thật là có cảm giác thư thái lại có thành tựu.

Hắn làm như lúc này mới phản ứng lại, đột nhiên thu cánh tay lại, dùng cái ôm chặt chẽ tới chứng minh sự chân thật ở giờ phút này. Thì ra A Mạn của hắn, vẫn luôn là của hắn, trước nay không thay đổi qua! Không phải bởi vì cảm động, cũng không phải vì tình thế bắt buộc mới trở lại bên người hắn, mà là trong lòng nàng trước sau có hắn, liền giống như trong lòng hắn chỉ có nàng.

Hắn buông xuống tảng đá lớn trong lòng thở dài nhẹ nhõm, trong lòng nhảy nhót vô cùng, không mang hình tượng mà cười nói: "Ngốc thì ngốc đi, nàng thích là được rồi!"

Trở về cung, ngự liễn dừng ở cửa điện Nghị Chính, bọn họ xuống liễn, Tông Chính Vô Ưu muốn đưa Mạn Yêu hồi Mạn Hương điện, lại bị Mạn Yêu ngăn lại, nàng nói: "Hôm nay thượng triều mới vừa xử trí Tang Khâu, kế tiếp còn có rất nhiều sự tình cần xử lý. Lúc này lấy quốc sự làm trọng, ngày tháng của chúng ta còn dài."

Tông Chính Vô Ưu thở dài: "Nàng hiểu rõ và quan tâm đến đại cục như vậy, ta nên vui mừng hay là nên khổ sở? Được, nghe theo nàng, ta trước đi xử lý chính sự, ngọt thiện (bữa trưa)....."

Mạn Yêu cười nói: "Ngọ thiện chàng tự giải quyết đi, chờ chàng xử lý xong chính vụ, thiếp cho chàng xem một thứ."

"Ân? Là cái gì?" Tông Chính Vô Ưu ánh mắt sáng ngời, câu khéo miệng, cười đến vài phần tà tú.

Mạn Yêu biết hắn cố ý xuyên tạc ý tứ của nàng, không cấm trợn trăng mắt, trừng hắn.

Tông Chính Vô Ưu khẽ cười một tiếng, cúi đầu gần sát bên tai nàng, thực nhanh ở vành tai oánh bạch tinh xảo của nàng khẽ cắn một ngụm, như là bị điện lưu đánh trúng, toàn thân nàng một trận tê dại, thân hình nhẹ nhàng run lên, chỉ nghe hắn thấp giọng nói: "Vậy buổi tối ta đi qua, nàng chờ ta!"

Hai má nàng đột nhiên đỏ lên, cung nhân cùng thị vệ bốn phía rất là thức thời cúi đầu nhìn chính chân mình, mắt nhìn thẳng, cố gắng đạt tới bị coi như không khí. Đã phi thân thiếp, há là bọn họ có thể nhìn trộm!

Mạn Yêu quay đầu đi, cố ý nhíu mày nói: "Thiếp hôm nay có chút mệt, buổi tối hắn là sẽ nghỉ thật sớm, muốn cùng nhau... ngày khác đi." Nói xong xoay người muốn đi, Tông Chính Vô Ưu sao có thể đồng ý, hắn túm chặt cánh tay của nàng, không chút do dự nói: "Vậy ta đi liền bây giờ."

"Đừng! "Mạn Yêu vội nói: "Quốc sự quan trọng."

Tông Chính Vô Ưu ôm lấy eo nàng, một cái hôn trừng phat liền lấp đầy miệng nàng, Mạn Yêu kinh động, mắt nhìn mọi người chung quanh, vội đẩy hắn: "Nơi này nhiều người như thế!"

Tông Chính Vô Ưu mắt lạnh quét qua, cung nhân và bọn thị vệ bốn phía phảng phất như bị dội nước lạnh nhện không được thân mình run lên, không hẹn mà cùng xoay người sang chỗ khác, cả đôi mắt đều nhắm lại.

Mạn Yêu vô ngữ, Tông Chính Vô Ưu không để ý tới giãy giụa của nàng,

càng vây chặt eo nàng, nhường mày nói: "Vậy nàng buổi tối đợi hay là không đợi?"

Nàng cũng nhường mày, khẽ nâng cằm, không chịu uy hiếp nói: "Xem tình huống." Nàng há là người dễ dàng thỏa hiệp như vậy?

Tông Chính Vô Ưu nhíu mày, quay đầu kêu lên: "Người đâu, đem hết tấu chương đến Mạn Hương điện."

"Tuân chỉ!" Các cung nhân lập tức tiến đến điện Nghị Chính dọn tấu chương, tốc độ một chút cũng không hàm hồ.

"Ngươi....." Mạn Yêu trừng mắt với hắn, người này thật là.....

Sắc mặt của Tông Chính Vô Ưu nhìn qua đậm mạc lanh khốc, nhưng nhìn kỹ lại, liền có thể phát hiện khéo miệng nhấp lên một nụ cười thích ý, cực kỳ thoả mái. Đây là một công đôi việc, cớ sao mà không làm? Bọn họ vẫn như vậy tôn trọng nhau như khách, sống trong ám ảnh của quá khứ cũng không phải chuyện tốt, dù sao cũng phải có người thay đổi trước, nhân sinh ngắn ngủi, không thể cô phụ thời khắc tốt này mới là.

Cho nên, A Mạn, đêm nay nàng trốn không thoát!

Tiêu trừ ngăn cách của hai người, không còn hết sức cẩn thận như lúc trước. Suy cho cùng sinh hoạt yêu cầu được điều chỉnh, mới có thể trôi qua càng có tư vị.

(tư vị: [1] cảm giác, cảm xúc, cảm thụ. [2] chỉ mùi vị thức ăn như: chua, cay, ngọt, đắng, mặn...)

Hai người cùng trở về Mạn Hương điện, tấu chương chất đống như một ngọn núi nhỏ ở trên chiếc bàn gỗ Nam phía trước cửa sổ của Thanh Phong Các, đem song cửa sổ tường phượng khắc hoa che đậm hơn một nửa.

Mạn Yêu ngẩn người, sao có nhiều tấu chương như vậy? Ngay cả thời gian dùng thiện của Vô Ưu cũng lược bỏ, e rằng phải xử lý đến rất khuya rồi! Trong lòng nàng có chút hơi đau, từ khi hắn đăng cơ viếng, mệt mỏi giữa đuôi lông mày và khói mắt luôn là khó có thể che dấu, nếu là ở lúc trước, cho dù chất đầy toàn cẩn phòng, y tính nết của hắn, có lẽ cả nhìn cũng sẽ không thèm nhìn một cái.

"Đau lòng cho ta à?" Tông Chính Vô Ưu nhìn thấy ánh mắt nàng chợt lóe qua, đoán được tâm tư nàng. Hắn xoay người ôm lấy người nàng, trong mắt mang theo một chút ý cười xấu xa.

Mạn Yêu oán trách mà nhìn hắn một cái, đem hắn đẩy đến trước bàn, "Chàng mau làm chuyện đứng đắn đi! Nhiều tấu chương như thế! Phê đến khi nào?"

Tông Chính Vô Ưu bị nàng ấn ngồi xuống, thấy nàng muốn xoay người rời đi, hắn vội vàng giữ chặt nàng, "Nàng không hỗ trợ ta sao?" Hắn biết nàng suy nghĩ cái gì, không thể khiến nàng có lý do rời khỏi nửa bước.

Mạn Yêu liếc mắt nhìn hắn, hắn nhanh như thế liền tính kế lên nàng! Tối hôm qua nàng một đêm không ngủ, hiện tại có chút buồn ngủ, đang muốn cự tuyệt, nhưng thấy tơ máu ẩn hiện trong mắt hắn, bọng mắt màu xanh lá dưới mí mắt, nghĩ đến đêm qua hắn bị tra tấn đau đớn cũng là một đêm không ngủ, trong lòng đột nhiên mềm xuống, thuận theo mà ngồi xuống ở bên người hắn.

Tông Chính Vô Ưu gọi người chuẩn bị một hủ trà, sau đó khiến cho mọi người lui khỏi Thanh Phong các.

Ngoài cửa sổ hoa mai thịnh nở, hương thơm thoang thoảng quanh quẩn, theo gió mát nhẹ nhẹ từng đợt từng đợt xuyên thấu qua cửa sổ mà đến, tràn ngập một không gian tĩnh mịch, trong phòng trà nóng vừa mới pha bốc lên làn sương mù trắng nhạt, giống như làn khói ở không trung lượn lờ tản ra. Trong phòng hương trà bay bổn phía, dung hợp với hương mai làm say lòng người.

Mạn Yêu sửa sang lại những tấu chương đó, dựa theo việc nặng nhẹ lớn nhỏ

cùng với nội dung cấp hoãn (gấp, không gấp) mà phân ra, theo thứ tự chỉnh tề xếp thành hàng ở trước mặt hắn. Chỉ là mới xem một lần, nàng đã cảm thấy chóng mặt nhức đầu, tới buổi chiều, mới coi như đã sửa sang xong. Ngồi mấy cái canh giờ, eo thực nhức mỏi, cả người cũng cảm thấy thực mỏi mệt, nàng giờ giờ lên mi, quay đầu đi nhìn hắn.

Chuyên chú với xử lý chính vụ, Tông Chính Vô Ưu thoát nhìn cùng với lúc bình thường có chút bất đồng, khi thì nhíu mày, khi thì trầm mặc, khi thì nhướng mắt, khi thì nhấp nhấp môi, vô luận cái biểu tình nào, phôi hợp với đường nét khuôn mặt ưu nhã mà lại không mất đi cương nghị của hắn, đều lộ ra lực hấp dẫn trí mạng. Nàng không khỏi nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên khi thấy hắn, hắn được người nâng lên điện, hô hô ngủ say, khi đó hắn kiêu ngạo ương ngạnh cỡ nào, phảng phất như toàn thế giới không ai có thể lọt vào được mắt hắn, càng đừng nói đi vào tim hắn. Nhưng hôm nay..... Khuỷu tay nàng đeo ở trên bàn, nửa nắm tay chống đầu nhìn hắn, đắm chìm ở trong hồi ức xa xôi.

Tông Chính Vô Ưu phê duyệt xong tấu chương khẩn cấp mà nàng đã sửa sang qua, thở mạnh ra một hơi, vừa mới nghiêng đầu liền chạm phải ánh mắt có chút mê mang của nàng, nàng khẽ nhếch môi đỏ, màu sắc phấn nộn mê người, phảng phất như đang mời gọi hắn tới gần, làm hắn nhớ đến buổi sáng cái hôn kia, trong lòng rung động, đột nhiên đem mặt nhích đến gần, trong mắt quang mang tà tú cự thịnh.

(quang mang: tia sáng)

Một khuôn mặt tuấn tú đột nhiên phóng đại ở trước mắt nàng, nàng hoảng sợ, bỗng nhiên hoàn hồn. Ánh mắt hai người ở không trung giao nhau, như u đàm thần bí gấp phải một dòng suối trong sáng, tình ý ở đáy mắt lưu chuyển như sợi bông (bông gòn) thiên ti vạn lũ, nhẹ nhẹ xoắn quanh, không thể tách rời. Chóp mũi hắn cơ hồ dán lên nàng, ở khoảng cách trong gang tấc, hai người đều có thể rõ ràng mà cảm nhận được hơi thở lẫn nhau.

(thiên ti vạn lũ: hình dung một sợi lại một sợi, vô số không đếm được, hình

dung liên hệ giữa hai người chặt chẽ phức tạp.)

Mạn Yêu tức khắc trong lòng hoảng hốt, có loại xấu hổ rình coi người khác bị bắt gặp tại trận, nàng vội đứng lên thối lui thân mình liền muốn mở cửa đi ra ngoài, Tông Chính Vô Ưu phản ứng hăng hái, ném bút son trong tay xuống, ở lúc tay nàng chạm vào cánh cửa kia, duỗi tay ra liền đem nàng ôm trở về trong lòng ngực, tiếng nói của hắn trầm trầm thấp thấp ở bên tai nàng nói nhỏ: "Nàng muốn đi đâu?"

Hơi thở hắn ấm áp, thổi tới khuôn mặt nàng, nỗi lên cảm giác ngứa ngứa, khiến trên mặt nàng từng đợt nóng lên. Nàng muốn nghiêng đầu né tránh, hắn không cho phép, dùng một bàn tay nắm cằm nàng, lực đạo vừa vặn. Nàng bị bắt chỉ có thể nhìn thẳng hắn, không rõ hắn muốn làm cái gì, mới vừa rồi xử lý chính sự vẫn còn tốt mà, tại sao đột nhiên lại giữ chặt nàng? Nàng giãy giụa một chút, Tông Chính Vô Ưu nhường đuôi lông mày, tinh tế đánh giá nàng, truy vấn nói: "Nàng muốn đi đâu?"

Hôm nay hắn tựa hồ phá lệ lo lắng nàng sẽ rời đi, ở sâu trong nội tâm là sợ nàng tìm lý do trốn tránh cái buổi tối mà hắn nói? Trong lòng nàng xác thật còn có chút sợ hãi cùng bất an, suy cho cùng trải qua lần đó khiến tâm người không thể không tồn tại sự khiếp sợ, nhưng nàng cũng biết không thể lại tiếp tục trốn tránh như thế, một đế vương không thể không có con nối dõi, như vậy chỉ biết làm hắn khó có thể đối mặt với quần thần.....

Mạn Yêu an tĩnh lại, không hề giãy giụa, nhẹ nhàng nói: "Thiếp nơi nào cũng không đi, chàng mau làm chuyện của chàng đi, còn có thật nhiều tấu chương chưa phê xong."

Cánh môi nàng đỏ bừng ở giữa lời nói hé mở nhẹ hợp, giống như là anh đào dính sương mai thực mê người, trong lòng hắn rung động, hắn lấy khéo mắt liếc mắt trên bàn tấu chương, cắn răng nói: "Không phê!"

Nói xong cánh tay dùng sức nhắc lên vòng eo mảnh khảnh của nàng, thân

hình hai người túc khắc gắt gao dán chặt vào nhau, xuyên thấu qua quần áo, nàng cơ hồ có thể cảm xúc đến độ ấm của da thịt hắn chợt trở nên nóng bỏng. Nàng từ ánh mắt đột biến cùng với phản ứng thân thể trong nháy mắt của hắn hiểu tâm tư giờ phút này của hắn, trong lòng kinh ngạc, không phải nói buối tối sao? Giờ là ban ngày ban mặt, hắn không phải là muốn...? Nàng vội dùng sức đẩy hắn, lại bị hắn ôm chặt đến gắt gao, động cung không động được, nàng nhíu mày kêu lên: "Vô Ưu....." Chỉ là còn không có kêu ra tiếng, đã bị chìm sâu ở trong miệng hắn.

Cái hôn của hắn giống như cuồng phong sóng biển vội vàng cuốn đến, phảng phất như bất mãn sự giãy giụa của nàng mà cho nàng trừng phạt, môi lưỡi hắn dùng lực cạy ra hàm răng nàng, tìm kiếm đến chiếc lưỡi định hương của nàng, liều mình hấp thu hương thơm kia làm hắn vạn phần mê muội.

Cánh môi nóng bỏng cuồng mãnh xâm nhập vào đôi môi đỏ kiều nộn, cả người nàng không cấm mềm nhũn ra, nơi nào còn có sức lực giãy giụa, tay vốn muốn đẩy hắn ra lại chặt chẽ bắt lấy vạt áo của hắn, thở hổn hộc, cầm lòng không đậu mà "Uhm" một tiếng, thăng đánh vào trong lòng hắn, kích thích đến nam tử càng thêm mãnh liệt sóng cuồng.

Hắn tựa hồ cái gì cũng không quan tâm nữa, vội vàng mà ôm nàng xoay người đem nàng áp ở trên tường, lực độ giữa môi răng chỉ tăng không giảm, độ ấm da thịt của hai người kịch liệt tăng lên, nóng bỏng đến giống như muốn làm tan chảy lẫn nhau. Hắn gấp không chờ nổi đem tay thăm tiễn vào vạt áo của nàng, cầm lấy cái mềm mại kia. Nàng kiều suyên một tiếng, cảm giác quen thuộc như vậy, làm nàng nhớ tới lần đầu tiên ở bên cạnh ao suối nước nóng, hắn khi thì ôn nhu như nước, khi thì tà mị dụ cảm, một lòng hống dụ dỗ nàng buông xuống phòng bị trong lòng, một bước một bước đi vào cái bẫy mà hắn vì nàng thiết lập ra, cuối cùng trở thành người của hắn. Hiện giờ lại hồi tưởng lại, thật là trăm vị trong lòng, chua xót khôn kể.

Khi đó, nàng không biết hắn lợi dụng lừa gạt nàng, một lòng đắm chìm ở giữa ngọt ngào, mà hắn cũng không biết ôn nhu của mình là thật, một lòng chỉ

nghĩ muốn đạt thành mưu kế. Cho nên mới có đủ loại trắc trở sau đó, sau khi nàng bị thương phong tỏa chính tim mình, đối với chuyện của hắn chẳng quan tâm. Mà hắn lại hiểu được chính tim mình, thả ra tình yêu của chính mình, từ đó một lòng chỉ vì nàng.

Từ khắc hắn trở về kia, liền chú định giữa bọn họ dây dưa không rõ. Ở hồ Thanh Lương hắn giống như thiên thần bay đến cứu tánh mạng nàng; không cõi ký chút nào ở tuyễn phi yến ra mặt cho nàng; một ván cờ ở Phù Liễu viên hướng nàng nhận thua; bên huyền nhai khu vực săn bắn không màng tánh mạng mà chặn lại độc tiễn và cùng nàng cộng đố (cùng nhau đố phó) bầy sói; ngoài điệu Tuyên Đức vì nàng từ bỏ giang sơn dễ như trở bàn tay hướng kẻ thù của hắn xưng hàng, cùng nàng cộng thừa (cùng nhau chịu) khuất nhục, bị người dùng xích sắt xuyên cốt, cầm tù mấy ngày..., nàng đều không thể tưởng tượng được, một người vô cùng kiêu ngạo như vậy là như thế nào làm được? Muốn bẻ gãy ngạo cốt của hắn, so với muôn mạng hắn càng thêm tàn khốc! Còn có một đêm địa ngục tra tấn đau đớn kịch liệt lấy cái giá giảm thọ mười năm đổi lấy thiếu niên đầu bạc. Mũi nàng đau xót, nước mắt liền chảy xuống, thì ra trong bất tri bất giác, hắn vì nàng đã làm nhiều như vậy sao? Nàng phải làm như thế nào mới có thể hồi đáp lại thâm tình tựa như hải này của hắn?

Nước mắt trong suốt chảy xuôi xuống, Tông Chính Vô Ưu chỉ cảm thấy giữa môi mẫn mẫn ướt ướt, mở to mắt vừa thấy, thế nhưng nhìn đến nàng đầy mặt toàn nước mắt. Hắn tức khắc trong lòng đại hoảng, vội vàng dừng lại động tác, hợp lại vạt áo bị mở rộng của nàng, trong lòng thăm hậu chính mình đã vội vàng!

Đôi tay hắn nâng mặt nàng lên, trong mắt lại là hoảng sợ lại đau lòng, có chút hoảng loạn, đối với hắn mà nói, đối mặt trước nước mắt của nàng so với đối mặt với sự chỉ trích cả triều văn võ thậm chí là so với đối mặt trăm vạn đại quân càng làm cho hắn khó chịu gấp trăm lần, đối mặt với hai cái sau, hắn có thể mặt không đổi sắc, thản nhiên trấn định, nhưng nước mắt của nàng lại có thể đánh bại hắn dễ dàng, làm hắn chân tay luống cuống.

Hắn lau lung tung nước mắt không ngừng trào ra của nàng, trong lòng khẩn hoảng, vội vàng ôn nhu xin lỗi: "A Mạn..... A Mạn, thực xin lỗi! Ta quá vội vàng! Nàng đừng khóc, ta bảo đảm sau này sẽ không hề miễn cưỡng nàng!"

Mạn Yêu sững sốt, thấy vẻ mặt hắn nôn nóng, biết hắn hiểu lầm, cúi đầu nhìn tay hắn đang vội vàng kéo áo lại cho nàng, bỗng nhiên có chút dở khóc dở cười.

Tông Chính Vô Ưu thấy nàng cúi đầu, tâm lý càng thêm tin tưởng rằng là nàng bởi vì ám ảnh tâm lý mà sợ hãi hành phòng, hắn ở trong lòng thở dài, duỗi tay thay nàng lau đi nước mắt, ôn nhu nói: "Không có việc gì, không có việc gì, đừng sợ."

(hành phòng: chuyện chăn gối của phu thê)

Hắn buông xuống đôi mắt không che dấu được ảm đạm, tránh không khỏi đôi mắt của nàng, nàng túm chặt cánh tay hắn, khoanh tay ôm chặt lấy eo hắn, ngẩng mặt lên, cắn cắn môi, muốn nói nàng không phải bởi vì sự đụng chạm của hắn mà rơi lệ, nhưng mà nàng trước nay đều là một người hướng nội, những lời này luôn là nói không nên lời, môi nàng động đậy, nửa ngày mới nhẹ giọng nói: "Vô Ưu, thiếp, thiếp....."

Trong mắt Tông Chính Vô Ưu mang theo thương tiếc vô tận, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve da thịt mịn màng trơn láng trên mặt nàng, dịu dàng săn sóc nói: "Nàng không cần phải nói, ta hiểu."

"Không phải, thiếp....." Đôi mắt nàng, trong lúc nhất thời không biết nên nhìn về phía nào.

Tông Chính Vô Ưu tiếp lời, nói: "Đừng lo lắng ta, ta không có việc gì."

Thấy hắn một mạch đăm chìm ở trong lý giải của chính mình, tự chính nàng lại giải thích không rõ, trong lòng nàng có chút gấp gáp, đem mắt nhắm lại, dứt khoát cái gì cũng không nói, trực tiếp giơ tay dùng sức câu lấy cổ hắn, nhón mũi chân liền chiếu ngay miệng hắn hôn lên.

Tông Chính Vô Ưu thân mình bỗng nhiên cứng đờ, sững sờ ngay tại chỗ. Nàng nhắm mắt hôn lấy hắn, thấy hắn không phản ứng, liền nhíu mày trộm mở ra một cái khe hở, nhìn thấy hắn đang trợn to mắt phượng thăng tấp nhìn nàng, thật giống như ánh mắt đang nhìn thấy mặt trời mọc từ hướng Tây, nàng tức khắc dừng lại động tác, trên mặt như một ngọn lửa đang bốc cháy, phắt một cái đỏ ửng hết cả khuôn mặt. Người này ngày thường thông minh vô cùng, như thế nào hiện tại lại trì độn như thế! Nàng đã chủ động như vậy, tại sao hắn lại một chút phản ứng cũng không có? Nàng vội vàng buông môi hắn ra, muốn tránh thoát nhưng nàng lại quên nàng còn ở trong lòng hắn, có thể tránh đi nơi nào?

Tông Chính Vô Ưu lúc này mới hồi thần lại, nàng chủ động hôn hắn?! Đây là đại biểu cái gì? Nàng hoàn toàn không kháng cự hắn? Vậy rốt cuộc là vì cái gì mà nàng rơi lệ?

Ánh mắt thiêu cháy người của hắn gắt gao nhìn thằng đôi mắt nàng, muốn từ nơi đó tìm kiếm đáp án, nhưng trừ bỏ ảo não cùng ngượng ngùng, cái khác cái gì cũng nhìn không ra, hắn có chút không rõ, nàng như vậy..... Rốt cuộc là nguyên ý hay là không nguyên ý?

"A Mạn....." Ánh mắt hắn tỉ mỉ quan sát nàng, đang cẩn thận tìm từ.

Ánh mắt nóng bỏng của hắn nhìn đến khiến trong lòng nàng nhảy kinh hoàng, Mạn Yêu biết hắn muốn hỏi cái gì, nàng quay mặt qua chỗ khác, thấp giọng nói: "Hiện tại là ban ngày. Thiếp, thiếp còn chưa có chuẩn bị tốt."

Tông Chính Vô Ưu sững sốt, nhìn gò má nàng đỏ bừng, trong đầu nhanh chóng bay lộn, nghĩ lại phản ứng khi nãy của nàng cùng với vừa rồi nàng đã nói qua những lời gì. Rất nhanh hắn liền xác định, chính mình có thể là hiểu lầm ý tứ của nàng, ánh mắt xán lạn, cười xấu xa một tiếng, hỏi: "Nàng muốn chuẩn bị cái gì?"

Mạn Yêu âm ừ nói: "Thiếp....."

Một từ thiếp vừa mới ra khỏi miệng, môi lưỡi của hắn lần thứ hai cuồng ập

đến, mang theo kích động cùng kinh hỉ khó lòng giải thích, đem âm phù trong miệng nàng phát ra, cắn nuốt xuống bụng. Nàng còn không kịp kêu lên, đã là đầu váng mắt hoa, thân hình bị xoay không biết bao nhiêu lần, lúc bị hắn ôm xoay vòng đụng ngã tẩu chương chất cao ở trên bàn, tẩu chương nghiêng đổ xuống, có chút đã hồn độn mà rớt xuống trên mặt đất.

"Ân..... Tẩu chương.....!" Nàng mờ mịt hàm hồ không mời mà kêu lên.

Tông Chính Vô Ưu không chút nào do dự mà nói: "Mặc kệ nó." Mở mắt nhìn lướt qua chiếc bàn chất đầy tẩu chương, trong lòng không kiên nhẫn, ống tay áo vung lên, chỉ nghe vang lên một trận phẫn phật, một bàn tẩu chương tức khắc rớt đầy trên mặt đất.

Nàng kinh động, kêu thảm một tiếng: "A! Đừng!" Nàng cực kỳ khổ sở sửa sang lại mấy cái canh giờ, liền như thể bị hắn vung tay lên, công sức bị hủy hết rồi.

Tông Chính Vô Ưu không để ý tới kháng cự của nàng, khom lưng chặn ngang bẽ nàng lên đặt lên trên bàn, liền đi cởi xiêm y của nàng.

Nàng sững sốt, ngay tại chỗ này? Còn chưa có hoàn hồn, da thịt tuyet trắng đã bại lộ ở trong không khí, nàng ngay tức khắc luống cuống, muốn đi ngăn lại động tác của hắn, "Vô Ưu, ban ngày ban mặt..... Nơi này không được! A!..."

Nàng đang nói, hắn cũng đã khom lưng bá đạo mà một ngum ngậm lấy trắng hồng lộ ra ở trước ngực nàng, nàng hít một hơi thật sâu, cả người run lên, thân thể không tự giác mà cong lên, không chịu khống chế mà kêu lên tiếng. Nàng tức khắc thận đến không chỗ dung thân, vội quay mặt đi, sợ bị hắn nhìn thấy.

Tông Chính Vô Ưu cười nhẹ ra tiếng, như là cực vừa lòng với sự e lệ của nàng. Hắn nhanh chóng cởi bỏ quần áo, đổi đi tiến công trái tai oánh bạch của nàng, bên cười bên thổi khí nói: "Nơi này khá tốt!"

Nàng tức khắc vô ngữ.

Động tác của hắn khi thì bá đạo khi thì ôn nhu, làm nàng vô phương hô hấp, nụ hôn nồng nhiệt che trời lấp đất thổi quét mà đến đem mỗi một tát trên thân thể mềm mại của nàng hôn hết một lược, như là đang an ủi sự bất an của nàng, thân thể của nàng đã từng bị thương nặng, tuy rằng vẫn luôn điều trị tỉ mỉ, nhưng mà còn chưa có thể khôi phục đến trạng thái trước kia. Tông Chính Vô Ưu giờ phút này dùng hết tâm tư, đè xuống dục vọng cuồng nhiệt của chính mình, thả chậm động tác, an ủi tâm linh bị tổn thương của nàng. Không có người biết hắn may mắn cõi nào, ngay lúc tóc nàng biến trắng, đúng lúc kêu gọi lý trí hắn trở về, khiến hắn không cần thừa nhận nỗi thống khổ hại chết người mình yêu! Ở một khắc đó, chỉ sợ toàn bộ hắc ám trên thế giới gộp lại cũng không bằng nỗi sợ hãi bao phủ ở trong lòng hắn! Mà loại sợ hãi này chỉ cần nhớ tới, liền sẽ run rẩy.

Đây lòng nàng có tư vị khó lòng giải thích, đó là nhiều loại cảm xúc pha lẫn nhau mà sinh ra, khẩn trương, sợ hãi, giãy giụa, thống khổ....., còn có may mắn cùng cảm kích, giờ khắc này, nàng cũng tinh tường cảm nhận được tình cảm phức tạp giống hệt nhau đang giãy giụa ở trong nội tâm hắn, mà cái loại tình cảm này, làm nàng đau đớn đến đầu quả tim. Hắn là nam tử cường đại tự phụ như vậy, ở trước mặt nàng, hắn liền giống như thiên thần của nàng, có mặt khắp nơi, cũng không có gì là không thể. Hắn không bao giờ nói ra thống khổ của hắn, cũng không bày ra sự yếu ớt của hắn, nhưng cũng không đại biểu là hắn không có! Nàng nâng người giờ tay xoa khuôn mặt tuấn tú của hắn, hơi thở hồn hển của hắn phủ lên đôi môi mềm ấm của nàng. Nàng muốn đem tình yêu vô tận trong lòng nàng thông qua nụ hôn này truyền lại cho tình yêu của kiếp này.

Tông Chính Vô Ưu thấy nàng ôn nhu đáp lại, vốn là nụ hôn tỉ mỉ chạy dài dần dần biến thành cực nóng mà mãnh liệt. Hắn mơ màng gọi tên nàng, một tiếng lại một tiếng, phảng phất như chỉ có như vậy mới có thể chứng minh, nữ nhân mà hắn yêu thương ở ngay trong lòng hắn. Nàng nghe thấy từng tiếng gọi của hắn, cảm xúc luân phiên nỗi lên, ở trong nụ hôn cuồng liệt tùy ý của hắn dần dần phóng túng chính mình.

Hai thân thể nóng bỏng như lửa gắt gao dán vào nhau, tâm cũng là giống như nước đang sôi, tựa như muốn bốc cháy. Nụ hôn tỉ mỉ của hắn từ môi nàng dời đi,

găm cắn cẩn cỗ tuyết trắng của nàng, mang theo một trận kiều suyễn liên tục. Nụ hôn của hắn một đường đi xuống, ở trên người nàng đốt lên từng xuyên từng xuyên tia lửa kịch liệt.....

Trong không khí tràn ngập ước số của ái muội, chậm rãi khuếch tán. Tiếng thở dốc thô nặng của hắn ở bên tai nàng pháp phồng không chừng, khí nóng thở ra nóng bỏng da thịt nàng. Khuôn mặt tái nhợt của nàng nhiễm từng vòng mịn màng đỏ ửng, trong ánh mắt mê ly mang theo lo âu cùng khát vọng không rõ, ánh mắt của hắn càng thêm sâu thăm, không hề ẩn nhẫn.

Ma xát thân thể mang đến từng trận tê dại khoái ý cùng với đau đớn rất nhỏ, nàng cắn môi không ra tiếng, cảm giác hắn tạm dừng, phảng phất như đang chờ đợi nàng thích ứng. Nàng mở mắt ra nhìn thấy đau đớn ẩn nhẫn trong đôi mắt mê loạn của hắn, tâm căng thẳng, làm như hạ quyết tâm mà ôm sát cổ hắn, ý đồ đón ý nói hùa với động tác của hắn. Chỉ một chút, hắn liền rốt cuộc kiềm chế không được, đỡ eo nàng xông thăng đến chỗ sâu nhất trong thân thể nàng.

Nàng ức chế không được run rẩy, lại không muốn lùi bước. Xỏ xuyên mãnh liệt khiến cho nàng hít một ngụm khí lạnh, rồi lại có vui thích khôn kề. Đau đớn rõ ràng cùng với cảm giác run rẩy thăng tới đầu quả tim, làm nàng mấy lần muốn ngất xỉu, nàng cắn chặt răng, yên lặng thừa nhận. Cuối cùng, ở trong sự đoạt lấy bá đạo mà hung mãnh của hắn, cảm giác đau đớn dần dần biến mất, thay vào đó là làn sóng điên cuồng kịch liệt dâng trào một đợt thăng qua một đợt.

Đôi tay nàng gắt gao bám lấy hắn, đầu ngón tay đâm vào da thịt phần lưng của hắn, ở trong cực hạn đại não một trận trống rỗng, bỗng nhiên thực sợ hãi chính mình sẽ lại lần nữa ngất xỉu.

Trong ý thức, lần đầu tiên hôn mê, sau khi tỉnh lại đối mặt chính là sự lạnh nhạt hoàn toàn bất đồng sau sự ôn nhu dịu dàng của hắn; lần thứ hai hôn mê, sau khi tỉnh lại đối mặt chính là đau đớn cả thể xác và tinh thần, cùu hận khắc cốt cùng với khủng hoảng đối với sinh tử không rõ của hắn. Lúc này đây, nàng dùng tất cả ý thức mạnh mẽ chống đỡ không cho chính mình nhắm mắt lại, nàng sợ

hãi một khi nhắm mắt, sau khi tỉnh lại, sở hữu hạnh phúc đều sẽ trở thành một hồi ảo mộng.

Tông Chính Vô Ưu thở hồn hển phủ ở trên người nàng, làm như nhìn thấu tâm tư của nàng, hắn chẽ trụ tay nàng, vạn phần thương tiếc mà ở môi nàng khẽ hôn một cái, "Ngủ đi, ta ở đây." Thanh âm của hắn là từ tính khàn khàn, ôn nhu mà không mất kiên định, khiến người đặc biệt an tâm. Nàng mỉm cười, ở khuỷu tay hắn nhắm mắt lại.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Nửa Bên Cái Bốt (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Ánh nắng mặt trời đầu tiên xuyên thấu qua song cửa sổ khắc hoa, chiếu vào gương đồng trên bàn và chiếu lên trên tấm thảm bông mềm mại thực đầy, phát ra vầng sáng ấm áp, đem không khí rét lạnh của mùa đông ngăn cách ở ngoài bức tường dày.

Bốn phía bức màn gấm dệt bằng tơ thiên tằm rũ xuống trên mặt đất, ánh nắng từ gương đồng phản xạ ra bắn lên trên màn gấm màu nguyệt bạch, chiếu ra màu sắc mộng ảo, có vẻ hơi không chân thật. Sau khi cuồng loạn hơn nửa ngày, hai người mở rộng cửa lòng ngủ đến đặt biệt ngọt ngào.

Lúc tỉnh lại, Mạn Yêu khỏa thân, đầu gối trên cánh tay nam tử, cả người đau nhức, giống như khung xương đều đã rã rời. Bừng tỉnh lại, nhớ tới hôm qua bị hắn ôm đến trên giường, trong mơ mơ màng màng, nàng lôi kéo hắn không buông tay, khiến cho hắn khổng chẽ không nổi chính mình, lại triền miên thêm mấy lần, cả bữa tối cũng chưa từng dừng.

Mặt nàng không khỏi có chút nóng lên, tuy không phải là lần đầu tiên, nhưng khi tỉnh lại cùng hắn ôm nhau như vậy cảm giác ngọt ngào lại là trước nay chưa từng có. Thật tốt! Cảm giác an tâm lạ thường khi vừa mở mắt là có thể nhìn thấy hắn.

Mạn Yêu nhìn thẳng vào đôi mắt đang nhắm chặt của nam nhân đang nằm nghiêng bên cạnh, lại không nghĩ cắp mắt kia đột nhiên mở ra. Ánh mắt từ trước đến nay luôn lạnh lùng sắc bén, khi nhìn thấy nữ tử trước mắt liền hóa thành những sợi tơ tình ôn nhu mềm mại.

Mạn Yêu hơi hoi sảng sốt, nhắm mắt lại một cái lại mở ra, muốn nói với hắn một tiếng chào buổi sáng, nhưng ngày hôm qua trải qua cơ thể và tâm trí hòa

hợp cùng nhau, nàng bỗng nhiên không biết nên mở miệng như thế nào, tuy nói đã không phải là lần đầu tiên, nhưng mỗi khi đối mặt với ánh mắt ôn nhu của hắn, trong lòng nàng vẫn ngăn không được thình thịch loạn nhảy, khuôn mặt ửng hồng.

Tông Chính Vô Ưu ôn nhu nhìn chăm chú nữ tử mà hắn yêu thương nhất trong cuộc đời này, nhẹ nhàng cong cong khói môi, cũng không nói lời nào. Ở thời điểm này, nói cái gì cũng là dư thừa. Hai năm nay, không nhớ rõ có bao nhiêu đêm đều có cùng một giấc mộng, mơ thấy sau khi ngủ dậy nàng nằm ở bên cạnh hắn, hắn ôm chặt nàng, nàng ở trong lòng ngực hắn ngượng ngùng cúi đầu, mặt đầy ửng hồng.....Đã từng cho rằng cái mộng này vĩnh viễn sẽ không thực hiện được, lại không nghĩ rằng sẽ có ngày này! Hắn cảm giác vô cùng thỏa mãn.

Hai người lặng lẽ mà nhìn nhau, hưởng thụ thời khắc yên tĩnh không một tiếng động này. Thời gian nếu có thể dừng lại ở một khắc này, vậy sẽ thực mỹ diệu cỡ nào.

"Chàng đã tỉnh." Dưới cái nhìn chăm chú rất lâu của hắn, nàng cuối cùng là nhẹ nhàng không được mở miệng đánh vỡ sự im lặng.

"Ân." Giọng hắn vẫn như cũ hơi trầm thấp khàn khàn, ánh mắt sáng rực chậm rãi dời xuống, nhìn thấy những vết đỏ trại rộng khắp chiếc cổ duyên dáng tinh tế của nàng, là dấu vết triền miên không hề tiết chế của ngày hôm qua, dưới tấm chăn gấm màu hồng nhạt thêu hoa nổi, là bộ ngực tuyet trắng cùng với thân thể mềm mại mê người của nàng.

Nàng thấy trong mắt hắn chợt lóe lên tia sáng u ám, hơi thở nóng rực quen thuộc lao thẳng đến mặt nàng, nàng theo bản năng mà kéo chăn lại co rụt vào bên trong giường, lại không nghĩ đến phần lớn của tấm chăn vốn là ở phía bên nàng, lúc này bị nàng kéo một cái, thân thể trần trụi của hắn bộc lộ hoàn toàn ở trong không khí.

Hai người đều là sững sốt.

Bờ ngực của hắn rộng lớn mà rắn chắc, làn da săn chắc trơn nhẵn hiện lên màu mật ong khỏe mạnh, đường cong toàn thân kiên nghị hoàn mỹ từ bên hông kéo dài tới đồi chân thon dài.

Nàng cứ ngơ ngác như vậy mà nhìn hắn, chờ phục hồi tinh thần lại, gò má thanh lệ lập tức nóng rực lên như lửa đốt. Nàng theo trực giác mà kéo chăn trùm lên đầu, không mặt mũi gặp người!

Đáng tiếc nam tử đối diện sẽ không dễ dàng buông tha nàng như vậy, Tông Chính Vô Ưu một nắm kéo chăn xốc lên, tấm chăn kia liền bay ra ngoài, bị ném lên trên tấm thảm.

Nàng tức khắc kinh hãi, thân thể tuyet trăng mềm mại cứ như vậy lộ ra ở trước mắt hắn, không chỗ nào có thể che giấu. Nàng kinh động nói: "Chàng, chàng..... làm cái gì vậy?"

Tông Chính Vô Ưu híp lại mắt phượng, nhìn thân hình lá lướt hấp dẫn mê người của nàng, tia sáng trong mắt càng thêm sâu thẳm, hắn câu môi cười gian nói: "Vậy mới công bằng."

Mạn Yêu liếc mắt hắn một cái, vội cuộn người lại, đôi tay che ở trước ngực, kêu lên: "Lạnh..... A!"

Hắn xốc lên cánh tay nàng, đem nàng túm lại đây, xoay người liền đè lên trên, nhìn đôi mắt nàng, hắn nghiêm trang mà bá đạo tuyên ngôn: "Ta làm chăn của nàng!" Dứt lời cúi đầu xuống chính là một trận cuồng hôn, đôi tay cũng không nhàn rỗi, nàng kinh hãi kêu một tiếng, thừa nhận bị động, thân thể càng thêm mãn cảm run rẩy ở dưới tay của hắn. Nàng muốn chết ngất cho xong, lại là ban ngày ban mặt!

Triền miên qua đi, nàng nằm ở đó thở dốc, cả người bủn rủn vô lực, cả ngón tay cũng không muốn động một cái. Nhưng nam nhân trên người nhìn qua vẫn là dư thừa tinh lực, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm nàng, ý cười nơi đuôi lông mày khéo mắt dấu cũng dấu không được, tà mị mà đường hoàng.

Nàng trợn trăng mắt nhìn nóc nhà, nhìn bất luận đồ vật gì ở xung quanh,
chính là không muốn nhìn hắn.

Tông Chính Vô Ưu xoay người năm thăng ở bên cạnh nàng, cùng với nàng
mười ngón tay đan vào nhau, phát ra một tiếng thở dài nhẹ nhàng chậm chạp,
thư thái mà thỏa mãn.

Nàng cảm nhận được sự thỏa mãn của hắn, ngăn không được giơ lên khéo
môi, tim giống như bị tẩm mật. Ánh mắt nơi đáy mắt nàng lưu chuyển, nhìn thấy
ánh nắng hưng thịnh ngoài cửa sổ, mới nhớ tới một việc, gương mặt giãn ra,
quay đầu đối với nam nhân thanh thản lười biếng nằm bên cạnh hỏi: "Hôm nay
chàng không lâm triều?"

Tông Chính Vô Ưu lười nhác lên tiếng, "Tối hôm qua đã phát chiếu lệnh, bấy
triều ba ngày."

Mạn Yêu ngạc nhiên nói: "Vì sao?"

Tông Chính Vô Ưu quay mặt qua, cười nói: "Vì Thái Tử."

"Thái Tử?" Mạn Yêu khó hiểu, tại sao nàng không biết từ khi nào lập Thái
Tử? Nàng nhíu mày, đảo mắt thấy khéo miệng hắn ngậm một nụ cười tà mị bờn
cợt, nàng bừng tỉnh thông suốt, quên mất sự bình tĩnh thận trọng lúc bình
thường, xoay người nhào lên đầm vào ngực hắn, lại bị hắn bắt được, ấn ở trên
người hắn.

Nàng vùng vẫy, cả người hắn lập tức cứng đờ, tiếng nói khàn khàn, trừng
phạt mà ở vành tai của nàng cắn một ngum, cảnh cáo nói: "Nàng nếu không
muốn lại thêm một hiệp, thì ngoan ngoãn nằm đó đừng nhúc nhích."

Nàng vội nghe lời mà ghé vào trên người hắn, một chút cử động cũng không
dám, cả thở dốc cũng cẩn thận.

Một lát sau, lồng ngực hắn chấn động, nàng nghi hoặc ngẩng đầu, thấy nụ

cười trong mắt hắn, cười đến cực kỳ vui vẻ, nàng sững sốt, lại bị đùa bỡn rồi?!

Mạn Yêu tức khắc cáu giận, xoay người ngồi dậy, muốn xuống giường mặc quần áo, Tông Chính Vô Ưu vội vàng từ sau lưng vớt nàng, đem cả cánh tay của nàng đặt ở bên hông cùng nhau khoanh lại, ôm đến thực chặt, chết sống không buông tay. Đầu của hắn gác ở hõm cổ của nàng, nhìn nàng tránh thoát không được, bộ dáng cáu giận lại bất đắc dĩ, hắn cười trầm thấp nói: "Tức giận à?"

Hắn như vậy giống như là quay về đoạn thời gian mà bọn họ sống chung với nhau ở phủ Ly Vương, khi thì tà mị phóng đãng, ngẫu nhiên trêu cợt nàng, hoàn toàn không giống Tông Chính Vô Ưu của hai năm nay hoặc là lãnh khốc hoặc là ôn nhu có thừa. Đại khái là hiểu rõ tâm ý của nàng, cũng đã buông xuống, không hề giống như trước đâu đâu cũng thật cẩn thận.

Nàng rầu rĩ nói: "Chàng mau buông tay, đã là giờ gì rồi, mà còn làm tổ ở trên giường!"

Hắn nhướng mày nói: "Sợ cái gì! Ai dám loạn khua môi múa mép!"

Nàng quay đầu lại trùng hắn một cái, vừa rũ mắt nhìn thấy eo bên phải của hắn có một cái vết màu nâu, to như hai đồng tiền xu, hình dạng có chút kỳ lạ, nàng hơi thò đầu qua, muốn nhìn cho rõ. Hình dạng giống như là Tường Long đang bay vút lên không, có đầu có đuôi, nhưng đều chỉ có một nửa, rất là kỳ lạ.

Nàng không khỏi ngạc nhiên hỏi: "Trên eo chàng là cái gì? Là bớt sao?"

Ánh mắt của Tông Chính Vô Ưu thay đổi, buông tay ra, gật đầu "Ân" một tiếng.

Mạn Yêu được tự do, xuống giường mặc quần áo, cầm lấy quần áo hắn ném tới trên người hắn thuận miệng hỏi: "Hình dạng rất kỳ lạ. Một nửa kia đi nơi nào rồi?"

Động tác mặc quần áo của Tông Chính Vô Ưu hơi khụng lại, rũ xuống mí

mắt, "Không biết. Tìm mười mấy năm rồi, không hề có manh mối".

Nàng hơi kinh ngạc, vốn là tùy tiện hỏi hỏi, không nghĩ tới lại thật là có một nửa kia. Nàng vén lên tấm màn dùng móng câu màu ô kim câu lấp, mới hỏi nói:

"Chàng còn có huynh đệ?"

Nam nhân sau lưng đáp: "Không xác định là nam hay là nữ."

Cả trai hay gái cũng không biết! "Vì sao vậy?" Nàng nghi hoặc mà quay người lại đến bên cạnh hắn ngồi xuống, thực tự nhiên mà kéo cánh tay hắn.

Sắc mặt của Tông Chính Vô Ưu bình tĩnh nói: "Năm đó mẫu thân của ta sinh hạ hai người con, chảy máu rất nhiều hôn mê ba ngày, sau khi tỉnh lại biết được một trong hai đứa là tử anh (đứa trẻ vừa sinh ra đã chết). Mẫu thân ta cực kỳ bi thương, tìm được thi thể của tử anh, phát hiện khối thi thể kia không có cái bớt mà trước khi mẫu thân hôn mê đã nhìn thấy, cho nên mẫu thân ta không tin đó là đứa con của người! Nhưng lại không biết đứa bé kia đến tột cùng ở nơi nào?"

Chẳng lẽ là bị đánh tráo? Trong hoàng cung, ai có lá gan lớn như vậy, ai lại có năng lực như vậy? Nhiều năm như thế, đứa bé kia sống hay chết, cũng chưa biết được! Mạn Yêu cảm giác được tuy rằng trên mặt hắn không gợn sóng, nhưng trong lòng hắn sẽ không bình tĩnh, nàng duỗi tay đi cầm tay hắn, an ủi không tiếng động, hỏi: "Lúc ấy phụ thân chàng không có ở đó sao?"

Tông Chính Vô Ưu nhíu ấn đường lại, nói: "Tam vương phản loạn, hắn ở ngoài thành đối phó với địch."

Mạn Yêu hơi suy ngẫm, "Vậy bà mụ....."

"Đã chết. Sau khi tử anh bị nhận biết, tất cả mọi người có quan hệ đều biến mất trong một đêm." Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu đột nhiên lạnh lẽo, lại nói: "Sau đó tra ra, ở đêm trước một ngày mẫu thân ta sinh nở, bà mụ lén gặp qua thái giám tổng quản trong cung Hoàng Hậu."

Phó Hoàng Hậu? Không, hiện giờ hắn là nên gọi Phó Thái Hậu, nghe nói vị Thái Hậu này dung nhan nửa bên bị hủy, thần trí điên khùng, nhưng từ khi được Phó Trù tiếp vào hoàng cung mẫu tử nhận nhau, thần trí của bà ta liền chậm rãi tỉnh táo lại. Mạn Yêu bỗng nhiên nhớ đến người đàn bà điên mà nàng từng gặp ở hẻm vô danh, cũng là dung nhan nửa bên bị bỏng, hay là..... Mạn Yêu nghĩ đến một loại khả năng, trong lòng kinh hãi. Kinh thành tuy lớn, nhưng một kẻ điên cũng không có bị hạn chế tự do có thể ở kinh thành ăn nấp mười mấy năm mà không bị phát giác, cố tình ở sau khi Phó Trù thắng trận chiến kia thì được tìm thấy, có phải hay không quá đúng lúc rồi? Nàng không khỏi nhíu mày nói: "Ý của chàng là..., chuyện này có quan hệ đến mẫu thân của Phó Trù? Bà ta vì sao muốn làm như vậy?" Nếu là sợ hãi con của Vân Quý phi sẽ đoạt ngôi vị hoàng đế của con bà ta, vì sao chỉ tráo đổi đi một đứa lưu lại một đứa?

"Những việc này nói ra thì rất dài, sau này ta sẽ từ từ nói cho nàng biết." Tông Chính Vô Ưu lôi kéo tay nàng đứng lên, gọi người tiến vào hầu hạ bọn họ rửa mặt chải đầu.

Kinh thành cuối tháng mười một, một mảnh băng thiên tuyết địa. (tuyết rơi đầy trời lấp đất)

Ngày hôm nay, trên bầu trời không có mây, ánh mặt trời chiếu lên tuyết đọng ở hai bên con đường, phản xạ ra ánh sáng trắng lạnh giá chói mắt, che trời lấp đất bao phủ tòa hoàng cung vốn đã lạnh băng.

Bắc triều hoàng đế trẻ hạ triều đang đi ở trên đường thâm cung yên tĩnh, sắc mặt hắn trầm tịch (trầm lặng + tịch mịch), mắt không có biểu tình, một thân long bào màu vàng tươi, hiển nhiên tôn quý chí cao vô thượng, trên mũ mười hai sợi chuỗi ngọc thật dài trước trán che đậy đôi mắt mang tràn đầy tang thương của hắn, ánh mắt xuyên thấu qua chuỗi ngọc phóng ra là tia sáng sắc bén chuyên thuộc về đế vương, mà che dấu ở phía sau chuỗi ngọc chính là nỗi cô tịch nặng nề không tương xứng với tuối tác mà người khác không thể nhìn thấy.

Gió lạnh mùa đông lạnh thấu xương đem long bào của hắn thối phồng lên, theo bước chân nặng nề của hắn tung bay pháp phồng trong gió. Hắn một mình cô độc đi ở đẳng trước, bên cạnh không có người sánh vai, sau lưng là một đám nô tài sụp mi thuận mắt.

Hắn trở lại ngự thư phòng, cũng không nhìn đến tấu chương chõng chất như núi trên ngự án, mà là trước tiên vòng qua bình phong đi vào nội thất.

Trong nội thất một cung nữ mới tới đang quét dọn phòng, thấy giữa giường lớn khắc hoa đặt một chậu nhỏ, hoa cỏ hình dạng kỳ lạ. Nàng rất lấy làm lạ, chiếc giường này không phải là chỗ để bệ hạ dùng để nghỉ ngơi sao? Tại sao lại đặt loại đồ vật này ở đây? Nàng nhất thời tò mò, liền thò lai gần nhìn nhìn, cái thứ này giống hoa lại giống lá cây, màu đen nhánh lộ ra đỏ đậm khiến cho nàng hứng thú, vươn tay nhẹ nhàng chạm đến một cái.

"Ngươi đang làm cái gì?" Sau lưng cung nữ truyền đến một giọng nói trầm thấp mang theo tức giận, kinh hãi đến cả người nàng run lên, móng tay nhọn không cẩn thận kéo một góc lá cây, lưu lại một vết gấp rất nhỏ. Nàng cũng không quan tâm đến những thứ đó, bỗng nhiên quay đầu lại, liền thấy được hoàng đế mà nàng nằm mơ cũng muôn gấp, tâm nhất thời thế nhưng sững sốt, quên mất hành lễ.

Ánh mắt hoàng đế lướt qua nàng, nhìn về phía chậu hoa cỏ trên giường, chỉ thấy trên chiếc lá đen nhánh lại có dấu vết bị tổn hại, ánh mắt hắn đột nhiên lạnh lùng hung ác, trầm giọng quát: "Ai cho phép ngươi chạm vào?"

Cung nữ kia lấy lại tinh thần, ý thức được mình đã phạm sai lầm lớn, nàng sợ tới mức hai chân mềm nhũn liền quỳ xuống, vội vàng dập đầu nói: "Nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết!"

"Ngươi đúng là đáng chết! Người đâu!", hắn lạnh lùng kêu một tiếng, bợn thị vệ nô tài ngoài ngự thư phòng sau khi nghe tiếng liền lập tức đi vào, thấy sắc mặt hoàng đế không tốt, cuống quít quỳ xuống đất chờ đợi ý chỉ của hoàng đế.

Tông Chính Vô Trù liếc mắt bọn họ một cái, hỏi: "Cung nữ này là ai an bài?"

Trong lòng thái giám quản sự ngự thư phòng kinh hãi, lập tức nhận ra được là cung nữ kia gây ra họa, hắn vội dập đầu nói: "Hồi bệ hạ, cung nữ ban đầu hai ngày này bị phong hàn, nô tài sợ nàng ta truyền bệnh cho bệ hạ, nhất thời lại tìm không được người thích hợp để thay thế, liền từ trong các cung nữ mới đến chọn một cái lanh lợi lại đây....."

"Kéo đi xuống." Tông Chính Vô Trù không đợi hắn nói xong, đã hạ mệnh lệnh. Từ sau khi làm hoàng đế, tính tình của hắn trở nên càng khó nắm bắt. Hắn để mắt đến cung nữ sơ tới mức mặt không còn chút máu, lại nói: "Đem nàng ta cùng kéo đi xuống, sau này đừng làm cho trẫm nhìn thấy bọn họ."

"A! Bệ hạ tha mạng, bệ hạ tha mạng....." Cung nữ một mạch dập đầu xin tha, có người nói hoàng đế trẻ lại anh tuấn, có người nói hoàng đế cơ trí lại anh minh, có người nói hoàng đế ôn hòa mà tình thâm, duy nhất không có người nói cho nàng biết đạo lý gần vua như gần hổ! Cứ thế mà mất đi tính mạng cũng không biết rõ cuộc là vì nguyên nhân gì.

Một trận tiếng kêu rên xin tha vang lên ở ngự thư phòng, hoàng đế không kiên nhẫn phất tay, thị vệ vội vàng tiến lên dùng tay bụt miệng bọn họ, nhanh chóng đem hai người kéo đi ra ngoài. Trong phòng thực mau lại khôi phục yên tĩnh.

Hắn chậm rãi đi đến trước giường, nhìn cái chậu hoa cổ hình dạng kỳ lạ xuất thần. Đó là hắn dùng thời gian mấy tháng, vận dụng mĩ vạn quân đội mới tìm thấy được được liệu đổi với hắn mà nói quá sức trân quý, tên là "Huyết Ô"!

Nghe nói vật này, lấy máu tươi nuôi nấng, có công hiệu làm cho tóc đen.

"Tham kiến Thái Hậu nương nương! Thái Hậu nương nương vạn phúc!" Sau hồi lâu, ngoài cửa truyền đến tiếng cung nhân tham bái. Mi hắn hợp lại, mới vừa xoay người, một vị phụ nhân quần áo hoa lệ, toàn thân khí chất phú quý, đã vòng qua bình phong đi về phía hắn.

Hắn khom lưng hành lễ, thập phần cung kính nói: "Hài nhi bái kiến mẫu hậu! Mẫu hậu nếu có việc có thể khiến người truyền triệu hài nhi, cần gì người phải tự mình đi một chuyến?!"

Người tới đúng là Hoàng Thái Hậu Phó Uyên mà một năm trước đột nhiên tìm thấy được, chỉ thấy bà ta mặc trang phục thiêng Phượng Hoàng rực rỡ, tóc đen búi kiểu lưu vân, dọc theo bên phải che nửa bên mặt kéo dài xuống đến chiếc cổ mảnh khảnh, lại từ phía sau vòng lên, vừa lúc che khuất nửa bên mặt bị thương, mà nửa mặt bên kia đẹp đến làm người chỉ cần nhìn một cái liền sẽ không quên. Bà ta gần bốn mươi, làn da vẫn trắng nõn tinh tế như xưa, nhìn qua còn rất trẻ, bộ dáng giống như ba mươi tuổi.

Bà ta đi tới, từ ái (hiền từ thương yêu) mà lôi kéo cánh tay của Tông Chính Vô Trù, vài phần oán trách nói: "Trù nhi, mẫu thân đã nói với con biết bao nhiêu lần rồi, không có người ngoài, giữa hai mẫu tử chúng ta không cần hành đại lễ, mau đứng lên!"

Tông Chính Vô Trù đứng dậy, khẽ cười nói: "Mẫu hậu nói cực kỳ phải! Hài nhi sau sẽ chú ý hơn! Mẫu hậu, người ngồi." Hắn đỡ mẫu thân đi đến bên cạnh bàn ngồi, rồi mới ngồi xuống ở đối diện, gọi người bưng trà tới, mới cung kính lể phép hỏi: "Mẫu hậu hôm nay tới tìm hài nhi có chuyện quan trọng?"

Dựa theo lề nghi hoằng thất, hoàng đế vốn nêu mỗi ngày sau khi lâm triều đi đến cung Thái Hậu thỉnh an, nhưng vị Thái Hậu này suy nghĩ thương xót cho hoàng đế chính sự bận rộn, miễn đi lễ nghi mỗi ngày vẫn an, có việc triệu kiến mới đi.

Đôi tay Phó Uyên chồng lên nhau để ở trên đầu gối, dáng ngồi mẫu mực đoan trang, bà ta nói: "Mẫu thân nghe nói hai ngày nay các đại thần dâng tấu đều khuyên con lập hậu, thật có chuyện này?"

Tông Chính Vô Trù hơi sững sờ, vẫn chưa lập tức trả lời, mà là rũ mắt xuống suy nghĩ, mới nói: "Xác thực có việc này, tin tức của mẫu hậu cũng thật linh

thông!"

Phó Uyên giơ tay vỗ vỗ tay hắn, ôn nhu nói: "Con đừng suy nghĩ nhiều, mẫu thân cũng là vì tốt cho con. Từ xưa đến nay, có hoàng đế nào không phải tam cung lục viện? Con đăng cơ đã một năm, hậu cung này một cái phi tần cũng không có, sao được chứ? Con cho dù không suy xét cho chính mình, con cũng nên suy xét chuyện kế thừa của giang sơn sau này! Hoàng tự của hoàng đế, quan hệ đến quốc gia xã tắc, không thể không lo cho được. Mẫu thân lúc trước gặp qua nữ nhi của Tôn thừa tướng, hài tử kia thật không..."

"Mẫu hậu", Tông Chính Vô Trù mỉm cười ngắt lời, nói: "Hài nhi biết, khiến cho mẫu hậu nhọc lòng là hài nhi bất hiếu. Nhưng việc cưới phi nạp hậu, trăm điều có chủ trương, thỉnh mẫu hậu cũng đừng vì chuyện này mà hao tâm tổn sức." Hắn tuy là cười, nhưng thần sắc kia lại là kiên định vô cùng, giống như ai cũng dao động không được.

"Con..... Ai!" Phó Uyên thở dài, "Con cả ngày chỉ chờ đợi một nữ nhân đã vứt bỏ con, sống dựa vào hồi ức..... Ai, con tại sao không chịu thanh tịnh một chút? Nàng ta sẽ không trở lại bên cạnh con nữa!"

Lời nói này giống như một cái gai nhọn to lớn ở trong lòng hắn khuấy đảo, toàn bộ kinh thành, không người không biết, đó là nỗi đau trong lòng hắn, là căm kỵ của Bắc triều, ai cũng không dám ở trước mặt hắn nhắc nửa chữ về nàng, chỉ trừ bỏ mẫu thân hắn! Hắn thanh âm hơi trầm xuống, thấp giọng kêu lên: "Mẫu hậu! Hài nhi đều có chứng mực."

Ánh mắt Phó Uyên chợt lóe, hình như có đau lòng vô hạn, "Được được được! Mẫu thân không nói là được rồi chứ gì, con cũng đừng quá khổ sở. Con phải nhớ kỹ, con là một hoàng đế, trên đời này có ngàn ngàn vạn vạn nữ tử tốt, còn không phải để tùy con chọn lựa?" Bà ta nói xong nhìn thấy sắc mặt của Tông Chính Vô Trù lại trầm xuống thêm vài phần, liền ngưng lại cái đề tài kia, ánh mắt đảo mấy vòng, nghĩ đến một việc khác, giọng nói cũng lạnh lẽo đi vài phần, nói: "Con trở về đã nhiều ngày, cũng nên đi xem phụ hoàng của con."

"Có sự chăm sóc tỉ mỉ của mẫu hậu, hài nhi không đi cũng thế thôi." Từ sau khi hắn đăng cơ, người kia đã được dời đến cung Duyên Thọ. Lúc hắn hồi cung tới nay, nghe đồn đái trong cung, Hoàng Thái Hậu đối với Thái Thượng Hoàng đang bệnh nặng chiếu cố thực cẩn thận tỉ mỉ, mỗi ngày lấy thuốc điều trị thân thể hắn, bồi hắn nói chuyện giải buồn, ai ai cũng khen ngợi tính tình hiền huệ của Hoàng Thái Hậu thế gian hiếm thấy, có thể nói là điển phạm của các nữ tử. Nhưng chỉ có hắn mới biết rõ, trên đời này hận nhất người kia không phải hắn, mà là mẫu thân hắn! Đây là sự thật mà khi hắn còn rất nhỏ cũng đã biết. Cái loại hận này, không có khả năng tiêu tán theo thời gian.

(Điển phạm: khuôn mẫu, gương mẫu)

Phó Uyên nói: "Con là hoàng đế, hắn là phụ hoàng của con, con nếu không đi xem hắn, sẽ mang tai mang tiếng. Đi, cùng mẫu thân đi xem một cái." Dứt lời, cũng mặc kệ hắn có nguyện ý hay không, lôi kéo hắn đi ra ngoài.

Mẫu tử hai người ở trong đông đảo nô tài vây quanh đi tới cung Duyên Thọ nơi Thái Thượng Hoàng cư trú. Tòa cung điện kia trang trí đến cực kỳ xa hoa, biểu hiện sự coi trọng của hoàng đế đối với Thái Thượng Hoàng.

Cung Duyên Thọ, đồ vật trong tẩm cung giống như ngâm qua nước thuốc, khắp nơi đều tản ra vị đăng nồng đậm. Trong cung điện trên chiếc giường gỗ điêu khắc nạm vàng rộng lớn, một người nam tử trung niên năm đó vẫn không nhúc nhích, khuôn mặt lúc trước anh tuấn giờ thì gầy đến không ra hình người. Nếu không phải hắn trợn tròn mắt, còn thở gấp một hơi, người khác có lẽ sẽ cho rằng đây bất quá là một người chết.

Ai có thể nghĩ đến, người này đã từng là đế vương của một nước hô mưa gọi gió danh chấn thiên hạ, giờ phút này nằm ở hoa lệ kim ốc mà người khác ban cho hắn, không thể động đậy, cũng không thể mở miệng nói chuyện, chỉ có thể nằm giống như người chết, mặc cho người xâu xé, không hề có năng lực phản kháng, đây là một loại hành hình so với lăng trì càng tra tấn khốc hơn. Khóe mắt hắn thoảng nhìn thấy hai người vừa mới đi vào phòng, đặc biệt là khi nhìn

thấy Tông Chính Vô Trù, khuôn mặt vốn bình tĩnh bỗng nhiên có chút kích động, hai mắt vẫn đục hơi hơi sáng lên, muốn nói cái gì, nhưng lại nói ra lời, chỉ gấp đến độ trừng mắt.

Trên mặt của Tông Chính Vô Trù không có biểu tình, giống như đối mặt với một người xa lạ không chút quan hệ nào, lạnh nhạt thờ ơ.

Phó Uyên hướng tới bọn nô tài vẫy vẫy tay, bọn cung nữ thái giám vội vàng hành lễ lui ra. Bà ta không nhanh không chậm đi đến mép giường ngồi xuống, ôn nhu cười nói: "Vẫn Hách, Trù nhi tới xem chàng, chàng có vui không?"

Tông Chính Vẫn Hách, cái tên này, đã rất nhiều năm không ai gọi qua, ngay cả chính hắn cũng sắp quên mất. Thái Thượng Hoàng nhìn bà ta, da mặt giật giật, mắt lộ ra tia hung dữ, nhìn qua có chút quỷ dị đáng sợ.

Mày liễu của Phó Uyên hơi chau, nghi hoặc nói: "Chàng không thích sao? Nó là nhi tử của chàng, nhìn đến nó chàng hẳn là nên vui vẻ mới phải chứ! Nga, thiếp đã quên, chàng xác thật không thích nó, từ khi nó ở trong bụng thiếp, chàng liền trăm phương nghìn kế muốn giết chết nó. Chàng mượn tay của người khác, hạ thuốc phá thai, thậm chí không tiếc dùng độc, đáng tiếc, thiếp cùng con đều mạng lớn, đều sống sót. Chàng phái người đuổi giết nó khắp nơi, năm đó nghe đến tin tức nó trúng kiếm rơi xuống sông, chàng nhất định thực vui vẻ đi?" Bà ta dừng lại một chút, ánh mắt nhìn nam nhân trên giường vẫn ôn nhu như cũ, nhưng phía sau ôn nhu kia là thần sắc phức tạp, khiến người không phân rõ là hận hay là thõng khoái?

(Thõng khoái: vui vẻ thoái mái)

Bà ta nhẹ nhàng cười một tiếng, lại nói: "Chàng nhất định không thể nghĩ đến, nó lại lần nữa tìm được đường sống trong chỗ chết, cuối cùng đuổi đi đứa con mà chàng thương yêu nhất, đoạt ngôi vị hoàng đế của chàng! Đây..... gọi là nhân quả báo ứng, chàng có biết hay không?"

Ánh mắt Thái Thượng Hoàng thay đổi mấy lần, chậm rãi bình tĩnh trở lại,

khóe miệng kéo kéo, lại là một tia trào phúng, làm như đang nói: "Ngươi cũng sẽ gặp được báo ứng!" Khuôn mặt hắn vững vàng, nghiêng mắt thấy nam tử trẻ tuổi đứng yên bất động, ánh mắt đen tối khó hiểu, phức tạp không rõ.

Tông Chính Vô Trù lắng lặng mà nghe, môi nhắm chặt, biểu tình đờ đẫn, làm như chuyện lớn động trời đối với hắn mà nói cũng bất quá như thế mà thôi. Hắn cũng không biết, trên đời này, còn có chuyện gì có thể dấy lên làn sóng ở trong lòng hắn?

Phó Uyên đối với nụ cười chế nhạo của Thái Thượng Hoàng làm như không nhìn thấy, tự nói tự nghe, trong chốc lát đứng dậy, cười đến cao quý mà điển nhã (cao nhã), nhưng nụ cười kia ở trong mắt nam tử trên giường lại giống như nụ cười của ác ma, ngươi sẽ không biết những âm mưu quỷ kế nào được cất giấu ở phía sau dung nhan tươi cười của bà ta? Chỉ nghe bà ta nói: "Trù nhi, năm quan sắp tới rồi, con có nên hay không vì phụ hoàng cùng đệ đệ của con chuẩn bị một phần đại lễ để cho bọn họ bất ngờ."

(Năm quan: Theo lệ cũ cuối năm âm lịch phải tổng kết sổ sách tính tiền, những người thiếu tiền thuê, mặc nợ cảm thấy ăn tết khó như qua cửa ải, cho nên xưng là "năm quan" cửa quan ải cuối năm.)

Tông Chính Vô Trù nhàn nhạt nói: "Mẫu hậu quyết định là được rồi." Hắn lúc này đây như thế nào cũng không nghĩ tới hắn tùy ý đáp lại, thế nhưng sẽ đúc thành trong cuộc đời của hắn trừ cảnh hồng trưởng ra lại là một màn bi ai khác, không thể nghịch chuyển!

Cung Duyên Thọ hắn không muốn ở lâu, báo thù tùy ý như vậy cũng không phải như hắn đã từng tưởng tượng, có thể mang đến cho hắn bao nhiêu phàm cảm của việc báo thù. Mặc dù trong lòng hắn rất hận, nhưng đó là phụ thân sinh thân của hắn, cốt nhục chí thân, huyết mạch tương liên, đây là sự thật ai cũng không thay đổi được! Hắn vì mẫu thân của mình, báo thù chính là phụ thân cùng huynh đệ của mình, làm tổn thương người hắn yêu, còn có cái gì so với vận mệnh càng khiến người cảm thấy tàn khốc cùng bi ai như vậy?

Rời đi cung Duyên Thọ, hắn vẫn chưa hồi ngự thư phòng, mà là đi tới tẩm cung mà hắn sai người một lần nữa xây cất trang trí lại. Tòa tẩm cung kia, tên là "Thanh Mịch viên". Nô tài nơi này rất ít, ít đến không giống như là tẩm cung của hoàng đế.

Trong Thanh Mịch viên có một khu rừng trúc, trong rừng trúc có một mảnh đất trống rộng lớn, ở giữa có một cái bàn tròn cầm thạch trắng, bốn cái ghế tròn, có thể dùng để đọc sách chơi cờ, cũng có thể dùng để uống rượu phẩm trà. Mà chỗ đất trống kia có thể múa kiếm, cũng có thể luyện công. Chỉ tiếc, cái nữ tử thích đọc sách chơi cờ, thích phẩm trà ngẫu nhiên uống rượu sớm đã không ở bên người hắn.

Hắn cô độc một mình đi ở trong rừng trúc, cảnh sắc giống nhau như đúc, thiếu đi người kia, càng là khác nhau như trời với đất. Hắn còn nhớ rõ dáng múa của nàng sau khi say rượu, say đắm mê hoặc đến người mất cả tâm hồn, khiến người cho dù biết rõ chờ ở phía trước chính là một cái hố lún sâu ngập trời, rồi lại không thể không cam tâm tình nguyện mà nhảy xuống. Người đời nói hắn tâm tư kín đáo tính toán không lộ chút sơ hở, nhưng mà ở trước mặt nàng, hắn kỳ thật không thể chịu nổi một kích!

Có đôi khi hắn suy nghĩ, nếu hắn sớm biết rằng mẫu thân vẫn còn sống, hắn có phải hay không có thể hận ít đi một chút? Nếu như có thể hận ít đi một chút, có lẽ hắn sẽ không bỏ lỡ nữ nhân mà hắn yêu thương, ít nhất có thể không tổn thương nàng nặng như vậy, vậy hắn cũng sẽ không đi đến kết cục hiện giờ!

Rời đi rừng trúc, hắn chậm rãi đi vào tẩm điện, mọi thứ trước mắt đều là quen thuộc như vậy. Mỗi một vật phẩm ở nơi này, đều là từ Thanh Mịch viên trong phủ Tướng quân chuyển qua đây, liền vị trí bày biện đều giống nhau như đúc.

Hắn đi đến trước bàn trang điểm, nhẹ nhàng cầm lên cây lược gỗ đàm đỏ khắc hoa mà nàng từng dùng qua, mặt trên tựa hồ còn sót lại hơi thở của nàng, hương thơm thanh nhã, làm người ở trong bất tri bất giác mắc nghiện, cai cũng cai không được.

(Đàn: tên một loại cây, có bạch đàn (đàn trắng), hoàng đàn (đàn vàng), đàn hồng (đàn đỏ), tử đàn (đàn tím), mùi gỗ thơm phức còn gọi đàn hương)

Tủ quần áo ở góc tường, có tất cả quần áo mà nàng đã từng mặc qua, nhiều nhất là màu trắng, tầng trên cùng của tủ quần áo, là chiếc áo cưới đỏ thắm mà nàng mặc trong ngày gã cho hắn được xếp đến chỉnh chỉnh tề tề. Hắn giơ tay thật cẩn thận mà đem xuống, bưng ở lòng bàn tay, giống như là bưng lấy hết thảy trân quý nhất ở trong sinh mệnh. Hắn đi đến mép giường chậm rãi nằm xuống, chiếc áo cưới đỏ thắm nằm ở bên cạnh hắn, thay thế tình cảm chân thành trong lòng hắn.

Hồi triều đã mấy ngày, hắn mỗi ngày ở điện Càn Khôn cùng ngự thư phòng trăn trọc, xử lý chính sự không biết ngày đêm, không cho chính mình lưu lại một chút thời gian nhàn rỗi. Hoàng cung này to như vậy, hàng ngàn hàng vạn người, đều đang nhìn ánh mắt hắn mà làm việc. Hắn mỗi ngày ngồi ở trên chiếc ghế lạnh băng tượng trưng cho quyền lực tối cao, tôn vinh chí cao vô thượng che dấu không được tịnh mịch cùng cô đơn ở đáy lòng hắn.

Tâm cung quá lớn, long sàng quá rộng, hắn lại chỉ có một người, cô độc một mình lưu luyến đi tới đi lui.

Dung Nhạc, Dung Nhạc..... Khi nào mới có thể gặp lại nàng?

Tông Chính Vô Trù ở Thanh Mịch viên vừa năm đó là đã năm nửa ngày, hắn đã nhiều ngày không có thể nghỉ ngơi cho tốt. Giờ phút này hắn cau mày, ở trạng thái mỏi mệt cực độ tựa như ngủ mà không ngủ, lông mi run rẩy, rơi vào trong những chuyện cũ không thể quay đầu.

Bầu trời xám xịt, một tầng sương mù mènh mông trên mặt sông lạnh băng thấu xương, nước sông lưu động chảy xiết, mang theo từng dòng đỷ tươi cuốn cuộn không thôi, một đứa bé trai năm tuổi ở trong nước đang kiệt lực giãy giụa, liếc mắt nhìn một cái lại khiến người xúc mục kinh tâm.

(Xúc mục kinh tâm: tình cảnh vừa đập vào mắt, vừa nhìn thấy nội tâm liền

cảm thấy giật mình khiếp sợ.)

Đôi mắt đen của hắn trợn tròn tuyệt vọng mà bất lực, tựa hồ cảm nhận được sinh mệnh đang từng chút từng chút trôi qua mà đi, lại bất lực, sợ hãi tử vong tràn ngập tâm linh bé nhỏ. Trong lồng ngực quay cuồng hít thở không thông giống như đau đớn bị xé rách, ánh mắt hắn giống như xuyên thấu qua nước sông màu đỏ đậm đi nhìn cái thế giới lạnh băng, không tiếng động hướng vận mệnh tàn khốc chất vấn: "Vì sao?"

Từ khi có ký ức thì đã trong kiếp sống đào vong lãnh hội đến sự tàn khốc ngoan tuyệt của người huyết mạch chí thân, hắn trợn mắt nhìn những người bảo hộ hắn mà mẫu thân lưu lại một người một người lần lượt rời đi, cuối cùng chỉ còn một mình hắn mang theo vết thương đầy người một mình thở dốc. Ở trong những đêm tối băng tuyết ác nghiệt, hắn kéo thân hình mỏi mệt chầm chậm mà đi về phía trước, bước chân cất bước mang ra hai hàng vết máu.

Hắn không thể chết được! Nhất định phải sống sót! Chỉ có còn sống mới có hy vọng trở nên lớn mạnh! Mới có thể cứu ra mẫu thân đang vì hắn mà phải chịu cực khổ, mới có thể biết vì sao phụ thân thân sinh của hắn lại đối với hắn tàn nhẫn độc ác đuổi cùng giết tận!

Lòng hắn tràn đầy phẫn hận (tức giận uất ức + oán hận), từ thời khắc đó trở đi, phệ tâm đau đớn khổ sở tựa hồ phế phủ của hắn từng chút từng chút bị tăm găm nhấm, dục vọng mong muốn cầu sống mãnh liệt đã cho hắn sức sống ngoan cường vượt qua người thường. Hắn không biết trôi dạt bao lâu ở giữa dòng sông, cuối cùng chờ đến một đôi tay đem hắn đang dần dần mất đi ý thức từ trong nước kéo ra.

(Phệ tâm: Giống như có thứ gì đó đang cắn nuốt chính tim mình, tỏ vẻ nội tâm cự kỳ đau đớn cùng khiếp sợ.)

Đuối giết đào vong (đào tẩu lưu vong) dài tận 5 năm, từ đây kết thúc, nhưng vận mệnh mang đến bất hạnh cho hắn lại vừa mới bắt đầu. Hai năm sau, hắn

dưới sự hiệp trợ của ở môn chủ Thiên Thủ môn, định ra kế hoạch cứu viện mẫu thân, nhưng sau khi vào cung, chính mắt nhìn thấy một cảnh mẫu thân tảng thân trong biển lửa. Một khắc kia, cùu hận liền giống như cảnh lửa lớn ngập trời kia, thiêu đốt lan tràn tùy ý ở trong lòng hắn, giống như đốt cháy thiêu hủy hết thảy sức lực. Từ đó, chõng đỡ để hắn sống sót, chỉ còn có cùu hận khắc cốt kia.

Ở trong sự huấn luyện tàn khốc không hề có nhân tính đáng để nói, trong đấu tranh cực kỳ bi thảm, hắn học được cười đối mặt với hết thảy mọi thứ, thói quen đeo lên mặt nạ, đem chân thật nhất của chính mình che dấu đi, rèn luyện một trái tim lạnh lùng cứng rắn vô tình, gian nan từng bước từng bước một xuất phát hướng tới mục đích đến, đem vạn vật trên thế gian không đặt vào trong mắt, không có ai có thể ngăn cản kế hoạch báo thù của hắn! Chỉ là vận số trong mệnh, cuối cùng là không thể trái nghịch, hắn gặp được nàng, cái nữ tử lạnh lùng thờ ơ trấn định đến giống như mọi thứ trên thế gian này đều không thèm để ý đến, là kiếp nạn tránh cũng không thể tránh trong sinh mệnh hắn.,

Là thời điểm nào bắt đầu yêu nàng? Hắn đã không nhớ rõ. Có lẽ là nghe được người khác miêu tả nàng trước khi nhìn thấy nàng, có lẽ là lần đầu tiên tương ngộ bên hồ Thiên Thủy, có lẽ là trong rừng trúc của khách điếm Đông Giao, có lẽ là gặp lại trong hoàng cung, có lẽ là ngóng nhìn dưới mái hiên.....

Vì sao lại yêu nàng, hắn cũng không biết, có lẽ là bởi vì ánh mắt đem bản tính con người nhìn đến xuyên thấu rõ ràng, cũng có lẽ là bóng dáng của nàng trong mưa to khóc thút thít một mình, cực lực che dấu đi sự yếu ớt, linh hồn cô tịch, cùng với hắn đã từng tương tự như vậy, làm dưới đáy lòng hắn nhịn không được mà thương tiếc. Hắn thưởng thức sự kiên cường cùng thông tuệ của nàng, còn có tâm tư trù tính ra mưu kế thiên y vô phùng, trong thời gian một năm sớm chiều ở chung, nàng tươi cười lạnh lùng thờ ơ lại ẩn chứa thương cảm, hắn thanh tịnh nhìn chính mình trầm luân.

Một người sớm đã mất đi tư cách yêu, cuối cùng vẫn là mua dây buộc mình, đem chính mình đẩy vào vực sâu vạn kiếp bất phục! Tóc đen thành tuyết, nỗi hận của nàng, không cần ngôn ngữ miêu tả! Tại mấy trăm đêm trong một năm

nay, hắn chỉ cần khép lại đôi mắt, liền có thể nhìn thấy đầy đầu tóc bạc bay múa trong không trung, nháy mắt hóa thành thanh kiếm sắc bén đâm thẳng đến trái tim hắn, giống như vạn tiễn xuyên tim.

Nam tử nằm ở trên giường đột nhiên mở to mắt, hắn chậm rãi đứng dậy ngồi thăng, bên ngoài trời đã tối rồi, nghiêng đầu nhìn áo cưới đỏ thắm đặt bằng phẳng ở bên hông, trong bóng đêm phượng hoàng được thêu bằng tơ vàng phảng phất dục hỏa trùng sinh muốn bay lên tận trời, cực kỳ giống nàng. Chỉ tiếc, áo còn đây, người đã không ở đây. Hết thảy tất cả thoát nhìn là châm chọc như vậy, hắn cưới sâu thẳm, đã không có nàng, cuộc sống của hắn như cái xác không hồn cũng vẫn phải tiếp tục trôi qua.

(Dục hỏa trùng sinh: là thành ngữ, chỉ trải qua khảo nghiệm liệt hỏa dày và cùng thống khổ, đạt được trọng sinh, cũng ở trong trọng sinh đạt tới thăng hoa. Thành ngữ xuất phát từ truyền thuyết phượng hoàng trải qua 500 năm ở trong liệt hỏa đốt người, trọng sinh trong tro tàn.)

Hắn đứng dậy trở về ngự thư phòng, chờ đợi hắn vẫn như cũ là chính vụ chồng chất như núi. Hắn không thèm nhìn một cái, đi thẳng vào nội thất, rẽ cây của thực vật trên giường màu sắc trong suốt, chiếc lá đen nhánh chậm rãi mở ra, mỗi ngày đúng thời khắc này, Huyết Ô đều cần máu tươi tới tắm bổ để sinh trưởng.

Hắn giơ tay, đang muốn đem ngón trỏ vào trong lỗ của lá cây, nhưng động tác đột nhiên dừng lại, mắt hơi hơi thoáng nhìn.

"Bệ hạ không cần phí khổ tâm nữa, nàng không cần dùng cái này rồi!" Theo sau một giọng nói nhu hòa vang lên, phía sau tấm bình phong ngự thư phòng xuất hiện một nữ tử. Nữ tử mày liễu như họa, da trắng như tuyết, ngũ quan tinh xảo giống như điêu khắc tỉ mỉ tinh tế. Nàng đi vào, yên lặng hành lễ. Không cần trải qua thông truyền liền có thể tiếp cận đến bên cạnh hắn chỉ có hai loại người, loại thứ nhất là tâm phúc, loại thứ hai là người có thân phận không nên công khai.

Mặt Tông Chính Vô Trù không có biểu tình, quay đầu nhìn nàng ta. Nữ tử cung kính lễ phép, lại không kiêu ngạo không siêm nịnh. Nàng bước lên phía trước, khẽ thở dài: "Một cây Huyết Ô nhỏ như vậy chỉ đủ khôi phục tóc đen cho một người, nhưng Nam đế vì bình ổn bạo loạn trong quân đội, ngăn chặn lời đồn đãi yêu nghiệt đầu bạc, dùng Nghịch Tuyết, lấy cái giá giảm thọ mười năm đem một đầu tóc biến trắng. Cho nên, nàng ta sẽ không dùng Huyết Ô, bệ hạ cũng đừng tự thương hại đến nguyên khí nữa!"

Sắc mặt Tông Chính Vô Trù đột biến, ngây ngốc nhìn vật trên giường được hắn coi như trân bảo, có một chút thất thần. Một lúc sau, hắn lại giơ tay lên, dứt khoát đem ngón tay duỗi hướng về phía thực vật chỉ có hút máu tươi mới có thể sinh trưởng.

"Bệ hạ, ngài..... Ngài sao phải chịu khổ như vậy?" Biểu tình của nữ tử phức tạp, nhìn khuôn mặt nghiêm của nam tử đã tái nhợt, âm thầm thở dài một hơi.

Huyết Ô hút đủ máu, chiếc lá đỏ sậm buông lỏng cuộn lại, lộ ra vẻ sáng bóng quý dị. Sắc mặt hắn bình tĩnh không gợn sóng, chỉ thu tay về, lỗ máu thật sâu ở trên đầu ngón tay, hắn giống như không nhìn thấy, nhàn nhạt hỏi: "Là người phương nào phát tán lời đồn yêu nghiệt đầu bạc?"

Nữ tử nhíu mày nói: "Tang Khâu Thừa tướng Nam triều, nghe nói từ trong phủ của hắn tìm ra nhiều phong mật hàm, trên mặt có đóng ấn tỷ của ngài."

Ánh mắt Tông Chính Vô Trù đột nhiên sắc bén, "Ấn tỷ của trẫm?" Nữ tử thực xác định gật đầu, hắn chậm rãi xoay người, chấp tay sau lưng đi dạo vài bước, sắc mặt thâm trầm khó dò.

Trong phòng thập phần yên tĩnh, có thể nghe thấy tiếng kim rơi, sau một lát sau, hắn ngửa đầu hít sâu một hơi lại nặng nề phun ra, giống như dùng hết sức lực toàn thân mới hỏi ra một câu: "Nàng..... sống có tốt không?"

Nữ tử nhẹ nhàng gật đầu, đáp: "Nàng sống thật tốt, thật hạnh phúc."

Tông Chính Vô Trù yên lặng rũ mắt, dẫu xuống thần sắc ở đáy mắt, lại nói: "Vậy nàng..... có nói qua, khi nào tới tìm ta..... báo thù?" Giọng nói thấp mà trầm hoãn (nặng nề chậm chạp) giống như là băng tuyet đè lên cành cây phát ra tiếng vang, chứa đầy tang thương cùng thương lương (bi thương + thê lương), đè nén không tiếng động, ở trong lòng hợp lại thành một đám sương lạnh kiết cố. Nữ tử nhẹ nhàng lắc lắc đầu, làm như bị hơi thở bi thương của nam tử ảnh hưởng đến, trong mắt cũng xẹt qua một tia thương cảm.

Tông Chính Vô Trù tự cười giễu, khoát tay ra dấu "Ngươi đi xuống đi, thay nàng xử lý tốt chuyện buôn bán của vườn trà, đừng để nàng thất vọng."

Mỗi nữ tử giật giật, muốn nói chút gì đó lại cuối cùng cái gì cũng không nói.
Nàng đáp lời, hành lễ cáo lui.

Tông Chính Vô Trù đi ra khỏi bình phong, đi đến trước bàn ngồi xuống, từ trong ngăn kéo lấy ra ấn tỷ được làm bằng ngọc bích trong suốt, gắt gao nắm ở trong lòng bàn tay, đốt ngón tay hiện lên xanh trắng, mày gắt gao nhăn chặt lại, môi góc cạnh rõ ràng không chút huyết sắc (màu đỏ máu).

Ấn tỷ của hoàng đế, trên đời này, còn có ai có thể tùy ý sử dụng? Mẫu hậu thân ái nhất của ta, người đã gấp không chờ nổi như thế sao?

"Khởi bẩm bệ hạ, thuộc hạ có chuyện quan trọng khai tấu!" Ngoài cửa truyền đến tiếng nói của thị vệ Lý Lượng. Đó là thị vệ bên người mà hắn đích thân chọn lựa từ trong quân đội bồi dưỡng ra.

Tông Chính Vô Trù buông tay ra, đem ấn tỷ thả lại chỗ cũ, thu lại thần sắc, trầm giọng nói: "Tiến vào."

Thị vệ trẻ trầm ổn đi vào, quỳ xuống đất tham bái nói: "Khai tấu bệ hạ, thuộc hạ tra được người của Thiên Thủ môn lui tới biên cảnh Tây Nam, phái người đi trước điều tra, đã chịu một cổ thể lực ngầm lai lịch không rõ cố ý gây trở ngại."

Biên cảnh Tây Nam, cùng Khải Vân quốc liền nhau. Tông Chính Vô Trù

nhăn mà y lại, mí mắt hơi nhấc lên, lại không nói chuyện, chờ đợi hắn nói tiếp.

Lý Lượng cúi đầu, hổ thẹn nói: "Thuộc hạ vô năng, còn chưa tra được thế lực ngầm đến từ nơi nào. Bọn họ xuất quỷ nhập thần, cũng chưa từng cùng chúng ta chính diện giao phong, thật giống như là đối với nhất cử nhất động của chúng ta rõ như lòng bàn tay, mỗi một lần, đều vừa lúc né qua sự truy kích của chúng ta."

Ánh mắt Tông Chính Vô Trù trầm xuống, hắn cũng không biết phía sau Thiên Thủ môn còn có thế lực ngầm! Hắn một tay chống lên mặt bàn, đứng lên, đưa lưng về phía thị vệ trẻ, "Tiếp tục tra, chỉ cần là người cùng Thiên Thủ môn có quan hệ, giống nhau đều giết không tha." Một năm nay không ngừng đuổi giết, người của Thiên Thủ môn không còn lại mấy người, mà còn lại mấy người kia, chính là người mà hắn thống hận nhất.

"Tuân chỉ!" Lý Lượng vội vàng đáp lời, lại nói: "Bệ hạ, thuộc hạ còn tra được người đời xưng tụng - thiên mệnh thần toán, Nhậm Đạo Thiên, đã trở về nhà tranh ở Li Sơn."

Tông Chính Vô Trù dừng lại ánh mắt, xuyên qua khe hở bình phong, nhìn về phía Huyết Ô ở giữa giường lớn trong nội thất, trong mắt hơi hơi bốc cháy lên một tia sáng. Li Sơn, cùng Bắc triều liền nhau, thuộc phạm vi Nam triều.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Một Cuộc Đánh Cược Lớn (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Nam triều bã triều ba ngày, bá quan văn võ đóng cửa ăn năn.

Ba ngày sau, phe phái của Tang thừa tướng, mười lát có tám chín lần lượt dâng tấu từ quan, thỉnh cầu để vương ân chuẩn cho bọn họ cáo lão hồi hương, để vương chấp thuận. Trong triều có khá nhiều chức quan trống, rất nhiều sĩ tử có tài có chí lúc trước bị phe phái của Tang thừa tướng chèn ép xa lánh được phá cách bắt thăng chức, khiến cho trong lòng bọn họ vốn dĩ uất ức không thỏa lòng mong muốn giờ lại đổi với vị đế vương trẻ qua cảm này tràn ngập cảm kích, muốn tận tâm tận lực, để báo đáp ân điển của đế vương. Các thần tử khác thì kinh hãi, không còn người nào dám kết bè kết phái, mọi người đều cẩn cù tận tụy, đến giờ, Nam triều một cảnh tượng thực tốt.

(Phá cách: không theo quy định lề lối)

Đáp ứng yêu cầu của Tông Chính Vô Ưu, Mạn Yêu đã trở thành khách quen của điện Nghị Chính, chính đại quang minh mà hiệp trợ đế vương xử lý chính vụ. Cùng tiến cùng lùi, đã là lời thề mà trong lòng bọn họ hai người đều hiểu rõ nhưng không nói ra. Trải qua chuyện đồn đãi lần này, Tông Chính Vô Ưu hiểu ra thay vì đem nàng bảo hộ ở sau lưng hắn, không bằng đem nàng kéo đến vị trí cao giống hắn, người khác mới không dám lấy nàng sinh sự, mặc dù mới bắt đầu sẽ có người không phục, nhưng chỉ cần vượt qua thời kỳ này, dần dần, hết thảy sẽ trở thành sự thật không thể sửa đổi, sẽ không còn có ai dám dị nghị.

Tông Chính Vô Ưu phê tấu chương một ngày, dựa nằm ở trên ghế, bày biện ở trước mặt hắn không hề chỉ là chính vụ vĩnh viễn cũng xử lý không xong, còn có canh tẩm bổ thân thể do nữ tử mà hắn yêu thương kêu người điều phổi chuẩn bị

riêng cho hắn. Hương vị thuốc nhàn nhạt trộn lẫn với hương khí nồng đậm của thức ăn ngon quanh quẩn toàn gian phòng, làm người ngửi thấy tâm sê sinh ra cảm giác ấm áp. Nàng múc một chén cho hắn, nhìn thấy hắn cúi đầu uống hết, nàng mới lộ ra nụ cười vừa lòng.

Cửu hoàng tử ngồi ở đối diện bọn họ, khó được an phận. Thầm nghĩ trong lòng: Tiêu Khả cái nha đầu chết tiệt kia xem ra cũng có chỗ dùng, ít nhất có thể dùng thức ăn phổi được giúp Thất ca điều trị thân thể. Nhìn hai người đối diện, hắn bỗng nhiên có chút hâm mộ, có lẽ quyết định lúc trước của Thất ca là đúng, tướng sĩ hàng địch rồi còn có thể chiêu mộ tân binh, giang sơn mất rồi cũng có thể đánh đoạt lại, nhưng nếu là Li Nguyệt chết rồi, Thất ca cho dù có được thiên hạ, cũng sẽ không hạnh phúc.

Mạn Yêu thấy Cửu hoàng tử ngơ ngác mà nhìn bọn họ xuất thần, liền cười nói: "Lão Cửu, đệ có muốn uống hay không? Ta kêu Khả nhi giúp đệ cũng làm một phần đưa tới."

"Được a", ánh mắt hắn phát sáng trả lời một tiếng, sau đó làm như nhớ tới cái gì, vội vàng lại xua tay nói: "Vẫn là thôi đi, cái nha đầu chết tiệt kia nếu biết là vì đệ làm, không chừng cũng muốn bỏ độc gì vào trong đó nữa."

Mạn Yêu cười khẽ, nói đến cũng lạ, Khả nhi đối với ai cũng tốt cả, cố tình là đối nghịch cùng với lão Cửu, hai người này, thật là một đôi oan gia! Nàng thu dọn chén đũa, gọi người tiến vào đem xuống.

Tông Chính Vô Ưu lười nhác mà dựa vào lưng ghế, giọng nói hơi trầm xuống, "Tin tức Nhậm Đạo Thiên hồi Li Sơn truyền nhanh đến như vậy, ngắn ngủn mấy ngày, mà cả thiên hạ đều biết!"

Cửu hoàng tử tức khắc nghiêm túc lên, nghi hoặc nói: "Cũng không biết là chuyện gì đã xảy ra, chúng ta mới vừa được đến tin tức, ngày hôm sau đều bị truyền ra, thật giống như là có người cố ý truyền bá vậy."

Mạn Yêu nhíu mày, thở dài: "Nam triều của chúng ta..... sợ là không được an

bình!"

Cửu hoàng tử hoài nghi nói: "Đều nói ai được người này là có được thiên hạ, Nhậm Đạo Thiên thực sự lợi hại như trong lời đồn đái như vậy sao?" Hắn vẫn tỏ vẻ hoài nghi. Ở trong lòng hắn, người lợi hại nhất là ở ngay trước mặt hắn, người khác đều không tính là cái gì.

Mạn Yêu gật đầu, nói: "Có lẽ không có như trong lời đồn khoa trương như vậy, nhưng người này tinh thông thiên văn địa lý, nhiều năm qua đi khắp sông núi lớn nhỏ trong thiên hạ, trên tay hắn có một quyển bản đồ thật dày, không giống với tác chiến đồ đơn giản trong quân đội, mà là miêu tả mỗi một địa hình thích hợp cho tác chiến, mặt trên ghi lại kỹ càng tỉ mỉ địa thế ưu khuyết, phối hợp thiên văn khí tượng, binh mã số lượng, cũng là con đường nhanh nhất dành chiến thắng. Mọi người xưng bản đồ này là thiên thư, chỉ cần có nó, liền đủ để khiến quân vương các nước trong thiên hạ phải kiêng kị!"

Cửu hoàng tử kinh ngạc nói: "Lợi hại như vậy a! Chúng ta phải nhanh phái người đi mời hắn xuống núi, đừng để bị người khác đoạt trước." Nói xong sot ruột liền muốn đi phái người.

Mạn Yêu nhìn phía nam tử vẫn cứ một tư thế lười biếng, nhưng ánh mắt hắn lại là thâm thúy dị thường, phảng phất như một cái hồ sâu, nhìn không thấy đáy. Sắc mặt Tông Chính Vô Ưu thâm sâu, không nhanh không chậm nói: "Không vội. Điều năm ngàn người ngựa từ Vô Ẩn lâu đi đến dưới chân núi Li Sơn, việc này.....để Vô tướng tử đi làm." Nói xong hai mắt nhíu lại, trầm giọng lại nói: "Ta được đến tin tức, thống lĩnh tướng quân La Thực ở trên đường khải hoàn hồi triều, say rượu mắng to "nước có yêu nghiệt, vua không phải vua"!"

"A? Cái này cũng được à!" Cửu hoàng tử vừa nghe lập tức quay đầu lại nói: "Lật đổ hắn! Chờ hắn trở về, trực tiếp loại bỏ chức vị của hắn, lại trị hắn tội danh đại bất kính, xem hắn còn dám nói bừa không!"

"Ngàn vạn không thể!" Mạn Yêu vội vàng ngăn cản nói: "Trước không nói

La Thực trong một năm này lập không ít chiến công, mà là nói đến La thị một gia tộc nhiều đời cố thủ biên cảnh phía Nam, công lao to lớn, có một địa vị không thể thay thế trong lòng của bá tánh Giang Nam, mà La Thực cái người này anh dũng thiện chiến, cũng là tướng tài khó được, chỉ là trời sinh tính cuồng ngạo không kềm chế, hơn nữa hắn ghét cái ác như kẻ thù, ta nghĩ hắn hắn chỉ là nói lên cảm nghĩ nhất thời khi nghe lời đồn đai, hoặc là có người cố ý châm ngòi ly gián, mới xuất ra vọng ngôn, chúng ta đối với hắn, chỉ có thể thu phục, không thể chèn ép hoặc trừng trị! Vô Ưu, chàng nghĩ sao?"

Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu sáng rực, ôn nhu thâm ý cười nói: "Việc này giao cho nàng phụ trách?"

Mạn Yêu sững sốt, khó hiểu cười nói: "Thiếp? Chàng không phải là muốn giúp thiếp nuôi dưỡng thế lực đi?"

Tông Chính Vô Ưu sâu sắc nhìn nàng, hỏi ngược lại: "Có gì là không thể? Bắt đầu từ ngày mai, nàng cùng ta thương triều."

Nắm tay cùng tiến, không chỉ là nói mà thôi! Ở trong mắt hắn, nàng không phải là loại nữ tử nhu nhược yếu đuối thích đứng ở sau lưng nam nhân chờ được bảo hộ, chỉ là giới hạn và sự mẫn cảm của hoàng quyền, khiến nàng không thể không cố thủ hậu cung, chỉ có hắn đánh vỡ hạn chế của hoàng quyền, để nàng ra khỏi hậu cung, đứng ở bên cạnh hắn, bọn họ mới có thể nắm tay cùng tiến, cùng nhau đối mặt gió nổi mây phun, nàng mới có thể phát ra ánh sáng thuộc về nàng.

Mạn Yêu sững sốt, nhìn ánh mắt hắn thâm thúy mà không mất ôn nhu, biết hắn tuyệt không phải đang nói giỡn, không khỏi ê ẩm trong lòng, ngoài miệng lại cười nói: "Thủ lĩnh tân quân là Hạng Ánh, thống lĩnh cầm quân là Tiêu Sát, hiện tại La gia quân chàng cũng giao cho thiếp đi thu phục, đến lúc đó, toàn bộ Nam triều hơn phân nửa quân lực đều nằm ở trong tay của thiếp, chàng còn để thiếp tham dự triều chính, không sợ ngày nào đó thiếp phản chàng sao?"

Tông Chính Vô Ưu nghe vậy cười rộ lên, nhéo nhéo tay nàng, thay đổi nghiêm túc thâm trầm trước đó, bỗng nhiên nghiêng mắt cười nói: "Của ta cũng là của nàng, nàng muốn, chỉ cần một câu nói, nơi nào dùng đến phản?"

Hắn cười thực nhẹ nhàng, ánh mắt ôn nhu mà tà mị, hoàn toàn không giống như vị hoàng đế thâm trầm uy nghiêm của ngày thường, Cửu hoàng tử nhìn đến ngây người, tròng mắt như muốn rớt ra, bật thốt lên nói: "Thất tẩu, Thất ca trúng tà rồi?" Hắn trước nay không nghĩ tới Thất ca còn sẽ có vẻ mặt tươi cười như thế này, lại không biết, ở trước mặt nữ tử bên cạnh, Thất ca lạnh nhạt thâm trầm của hắn lộ ra vẻ mặt tươi cười này đã không còn hiềm lạ.

Tông Chính Vô Ưu vừa nghe xong trên mặt tối sầm lại, thu lại vẻ mặt tươi cười, một cái mắt lạnh lập tức quét qua, cả người Cửu hoàng tử lạnh rét, lập tức hồi phục lại tinh thần, hoảng loạn mà xua tay nói: "Không không không..... Là đệ trúng tà! Khu khu..... Cái kia, Thất ca, đệ không biết đệ vừa rồi nói gì, đệ đệ đệ..... đệ đi đây!" Một câu cuối cùng còn chưa nói xong liền vội không ngừng từ trên ghế bò dậy, muốn chuồn đi.

Mạn Yêu vốn còn đang đăm chìm trong câu nói của Tông Chính Vô Ưu, cảm động không thôi, bị Cửu hoàng tử làm rối loạn, nhịn không được vui vẻ cười lên, nghĩ đến còn có chuyện chưa nói, lập tức kêu lên: "Lão Cửu chờ một chút."

Cửu hoàng tử đã chạy đến cửa khuôn mặt khổ sở quay đầu lại, vạn phần ủy khuất nói: "Không phải mà, thất tẩu? Đệ chỉ là nhất thời linh hồn xuất khiếu, mới nói bừa, tẩu tha cho đệ đi! Đệ bảo đảm, về sau cho dù Thất ca cười đến miệng nhếch đến sau lỗ tai, đệ cũng quyết không hề lên tiếng!" Hắn rất phôi hợp mà nhấc tay, làm bộ dáng chỉ trời thề, Mạn Yêu phręt một tiếng cười ra, Vô Ưu hắn có thể cười đến miệng nhếch đến sau lỗ tai? Cũng chỉ có lão Cửu mới nghĩ ra.

(linh hồn xuất khiếu: linh hồn tạm thời rời khỏi cơ thể)

Tông Chính Vô Ưu vốn đầu đầy những sợi đen, lại thấy nàng cười, khói

miệng hắn càng co rút, giận cũng không được cười cũng không được, nghẹn đến cực kỳ khó chịu. Liền buông tay nàng ra, đột nhiên ôm lấy thân hình nàng, lực đạo như trừng phạt đem tay đặt ở bên hông nàng, nghiêng mắt liếc nàng, trong ánh mắt ái muội tràn ngập cảnh cáo nguy hiểm.

Mạn Yêu lập tức nghĩ đến hậu quả nghiêm trọng khi chọc hắn bức, vội ngừng cười, sắc mặt chính chính, ho khan hai tiếng, đối với Cửu hoàng tử nói: "Lão Cửu, lần trước kêu đệ âm thầm thu mua ba thứ đồ, có thuận lợi không?"

Cửu hoàng tử vừa nghe là việc này, mới yên lòng, trở lại chỗ ngồi khi nãy, nói: "Cái kia à, than củi đã có khá nhiều, lưu huỳnh cùng tiêu thạch không nhiều lắm..... Thất tấu, tấu muốn mấy thứ này để làm gì a?"

(Tiêu thạch: Tên một thứ khoáng thạch thành phần là ni-trát ka-li, dùng chế thuốc nő)

Mạn Yêu không đáp, chỉ nói: "Tiếp tục thu mua, có thể thu mua bao nhiêu thì thu mua bấy nhiêu." Nàng cũng dự đoán được lưu huỳnh cùng tiêu thạch số lượng sẽ không nhiều, chỉ có thể làm thử trước xem sao.

Sau khi Cửu hoàng tử rời đi, Mạn Yêu quay đầu nhìn khuôn mặt không chút gợn sóng của Tông Chính Vô Ưu, thấy hắn đối với chuyện này thế nhưng không nửa phần tò mò, hỏi: "Vô Ưu, chàng biết mấy thứ này là dùng để làm gì sao?"

Tông Chính Vô Ưu nghĩ nghĩ, nhàn nhạt nói: "Là đồ vật của thế giới kia?"

Mạn Yêu gật đầu, xem ra Vân Quý phi chưa từng kể về chuyện hỏa dược với bọn họ, nếu kể qua, vậy thì Lâm Thiên hoàng sớm đã chỉnh chiến khắp thiên hạ. Nàng nghĩ, có lẽ là Vân Quý phi trời sinh tính tình thiện lương, không muốn bởi vì vậy mà khiến người nổi lên lòng tham, để tránh thiên hạ đại loạn, trăm họ lầm than. Nhưng mà tình thế hiện tại đã không giống, chiến loạn không ngừng, khói lửa nổi lên bốn phía. Bọn họ nếu muốn sống cuộc sống bình thản yên ổn, chỉ có bình định thiên hạ, không còn cách khác. Nàng thở dài kéo qua tay hắn, nhìn vào mắt hắn, làm như từ trong mắt hắn thăm dò cái gì, biểu tình có chút nghiêm túc.

Tông Chính Vô Ưu dùng tay vuốt ve đầu ngón tay oánh bạch như ngọc của nàng, ôn nhu hỏi nói: "Nàng sao vậy?"

Mạn Yêu hơi hoi rũ mắt xuống, sắc mặt có vài phần thê lương, nói: "Vô Ưu, thiếp không biết làm như vậy có đúng hay không, thiếp chỉ muốn góp một phần sức lực giúp giúp chàng, muốn nhanh chóng kết thúc những ngày tháng không được yên ổn, cũng muốn sớm chút trả lại thái bình cho thiên hạ. Tuy rằng thiếp còn không xác định được những thứ kia sẽ có uy lực lớn bao nhiêu, nhưng là tự tiện đem thứ không thuộc về thế giới này đưa tới thế giới này, tạo thành trăm họ lầm than, thiếp....." Nàng thế nhưng không nói tiếp được, trong lòng giỗng như bị cái gì đó chặn lại, rất khó chịu.

Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu lay động, có chút đau lòng mà nâng khuôn mặt nàng lên, đã trải qua nhiều thương tổn như vậy, A Mạn của hắn thế nhưng vẫn còn tâm hồn thiện lương! Hắn không khỏi thở dài nói: "Mặc kệ là thứ gì, nếu khiến cho nàng bất an như thế, vậy thì không cần. Cứ như vậy, ta cũng có thể đánh lấy thiên hạ cho nàng, để nàng sống trong những ngày bình thản yên vui."

Mạn Yêu ở trong lòng ngực hắn lắc đầu, chiến tranh càng là kéo dài, dân sinh càng là khổ không nói nổi. Nàng thở dài, lảng lặng rúc vào trong lòng ngực hắn. Giờ khắc này, Nam triều còn tính yên ổn, nhưng chưa đầy một ngày, loại yên ổn này đã bị dập nát hoàn toàn!

Ngày kế lâm triều, Tông Chính Vô Ưu ở trước mặt văn võ bá quan, chính thức trao quyền tham chính cho Mạn Yêu, không chấp thuận bất luận kẻ nào đưa ra dị nghị.

Ba ngày sau, đại quân Nam cảnh khải hoàn hồi triều, Nam đế đem khánh công yến thiết lập tại Ngự Hoa Viên.

(Đại quân Nam cảnh: quân đội ở biên cảnh phía Nam)

(Khánh công yến: tiệc mừng chiến thắng, ban thưởng các chiến sĩ có công)

Ngày này, thời tiết rất tốt, mây trắng trôi nổi trên không.

Ngự Hoa Viên, một năm bốn mùa phong cảnh như họa. ĐÌnh Tứ Ngũ ở phía tây Trì Lâm Thủy, được xây dựng bởi tám mặt hành lang dài quay chung quanh ba tòa chủ đÌnh, hành lang uốn khúc nối liền với nhau, đan xen khéo léo. Trong đÌnh thân ảnh các cung nhân tấp nập bận rộn, những món ăn cung đình tinh xảo từng món từng món dâng lên ở trước mặt các bá quan văn võ và các tướng lĩnh quân doanh, không giống với trước đây chính là, lần này trừ bỏ các món ngon, còn có rượu ngon. Để vương ky rượu đột nhiên ở trong yến hội bày rượu ngon, khiến trong lòng mọi người đều khó hiểu, nhưng lại không có ai dám đem nghi ngờ trong lòng nói ra.

Bá quan đã đến đông đủ, đối với La Thực tướng quân đánh thắng trận trở về tóm lại cũng không tránh được phải có một phen khen ngợi. Mà La Thực là chủ soái của La gia quân, ấn đường mang sát khí, đôi mắt như chim ưng, khuôn mặt hơi rộng, dáng người đĩnh bạt (thắng đứng). Bởi vì đang ở trong hoàng cung mà thu liêm vài phần cuồng vọng, nhưng ánh mắt hắn nhìn Hạng Ánh thủ lĩnh tân quân đang ngồi đối diện, vẫn cứ rõ ràng là coi thường thậm chí là khinh bỉ. Ở trong mắt hắn, kia bất quá là dựa vào nữ nhân mà ngồi trên vị trí thống soái tân quân, là quân cờ mà nữ nhân hậu cung an bài ở trong quân dùng cho việc củng cố địa vị, hoặc là lợi thế cho dã tâm soán quyền sau này.

Hạng Ánh tiếp thu ánh mắt từ phía đối diện phóng tới, nhíu nhíu mày, bị tướng quân tú phẩm phía sau La Thực nhìn thấy, người nọ nói: "La tướng quân, Hạng tướng quân tựa hồ đối với việc chúng ta đánh thắng trận không cho là đúng!"

La Thực ngẩng đầu, ánh mắt coi thường nhìn đến Hạng Ánh cực kỳ không thoái mái, nhưng hắn (HA) không muốn gây chuyện, liền lặng lẽ nhin. Ai ngờ La Thực thế nhưng dùng khẩu khí hết sức khinh thường nói: "Một chủ soái bám víu váy nữ nhân, ngươi hà tất để ý đến cái nhìn của hắn."

Vị tướng quân tú phẩm kia vừa nghe thấy, liền phóng túng cười lớn, mà các tướng sĩ phía sau bọn họ cũng cười theo.

Hạng Ânh lập tức giận, phắt một cái đứng lên, chỉ vào La Thực, hỏi:
"Ngươi nói cái gì?"

La Thực xem như không có việc gì nói: "Bốn tướng nói không đúng? Không vui thì đừng ăn bát cơm này. Dựa vào nữ nhân lên làm tướng quân, chờ khi nữ nhân kia tuổi già sắc kém, ngươi vẫn nên là suy nghĩ tìm thêm đường lui đi."

"Ngươi!" Hạng Ânh tức khắc nổi giận, từ trong tay cầm vệ phía sau rút ra một thanh kiếm, nổi giận nói: "La Thực, ngươi dám bất kính đối với Hoàng phi?"

La Thực vừa thấy đối phương rút kiếm chỉ vào mình, mắt ưng vừa trợn, không chút do dự xoay người đoạt thanh kiếm nghênh đón, "Keng" một tiếng, hai thanh kiếm va chạm vào nhau, hoa lửa văng khắp nơi, mọi người kinh hãi, vội tiến lên hoà giải, lúc này, có người kêu lên: "Hoàng Thượng, Hoàng phi giá lâm!"

Chung thần vội quỳ xuống nghênh đón, chỉ có Hạng Ânh cùng La Thực hai người còn đang giằng co, ai cũng không chịu buông kiếm trong tay xuống trước.

Cuối hành lang gấp khúc sau quảng đình cao tầng, để phi hai người ở trong một chung nô tài vây quanh, chậm rãi hướng bên này đi tới.

Đế vương một thân long bào màu đen, đầu đội kim quan đế vương, khí chất tôn quý uy nghiêm đầy người bức thang vào trong đình. Hắn lạnh lùng nhìn lướt qua hai người đang giằng co, Hạng Ânh cùng La Thực đều run lên, lúc này mới buông kiếm, phép phép tặc tặc mà quỳ xuống.

Đế phi vào chỗ, sau khi mọi người thăm bái, Tông Chính Vô Ưu liếc mắt nhìn hai thanh kiếm sắc bén bị bỏ trên mặt đất, ánh mắt thâm trầm.

Cung nhân đi theo Đế Phi yên lặng tản ra, cúi đầu đứng yên ở bốn phía quảng đình. Trong đình yên tĩnh, ánh nắng mùa đông chiếu lên mặt nước trong suốt lóng lánh ngoài hành lan, chiết xạ vào trong đình Tứ Ngữ rộng lớn, ánh sáng trăng làm người chói mắt phát lạnh.

Hoàng đế trẻ ngữ khí trầm thấp nói: "Bình thân. Ban ngồi."

Chúng thần tạ ơn, Hạng Ánh cùng La Thực sau khi đứng dậy, âm thầm lấy ánh mắt đánh giá nhau, nhặt lên thanh kiếm trên mặt đất chuẩn bị từng người trở về vị trí cũ, lại bị người gọi lại: "La tướng quân, Hạng tướng quân, chậm đã!"

Là tiếng nói của nữ tử. La Thực lúc này mới ngẩng đầu đi nhìn vị hoàng phi nương nương theo lời đồn đãi lấy yêu mị mê hoặc chủ. Chỉ thấy nàng người mặc phượng bào màu đỏ sậm, trên áo choàng tơ vàng thêu phượng hoàng sống động như thật, tỏ rõ nàng tuy không có danh hiệu Hoàng Hậu, nhưng lại được hưởng tất cả tôn vinh của nhất quốc chi mẫu. Tóc bạc được buộc lên cao, búi tóc kiểu lăng vân, trên đầu ngọc bích quan màu sắc thông thấu cao quý lại không chút thô tục. Gương mặt trang điểm nhẹ nhàng, hoa điền nửa đóa mai đỏ trên trán, dính một chút phấn vàng, đem khuôn mặt thanh lệ thoát tục làm nổi bật đến tinh xảo tuyệt luân, mà cả người phát ra khí chất thanh nhã cao quý khiến nàng thoát nhin giống như thần nữ hạ phàm, tôn quý thần thánh, không thể xâm phạm. Cùng với hình dáng nữ tử yêu mị trong tưởng tượng của hắn sai biệt rất lớn, hắn không khỏi sững sốt sững sốt.

(Hoa điền: là những hoa văn được vẽ hay dán lên trán, giữa hai mày.)

Mà cùng lúc đó, Mạn Yêu cũng đang đánh giá La Thực. Ấn đường mang sát, hai mắt như ưng, khuôn mặt hơi rộng, dáng người đĩnh bạt. Đây là chủ soái La gia quân! La gia quân, một cánh thủ quân mà hoàng đế đời thứ hai của Lâm Thiên quốc lưu tại Nam cảnh, bọn họ trông coi biên cảnh, nghe lệnh của La gia. La gia ba đời trung lương, đời đời đơn truyền, ai ai cũng danh chấn thiên hạ, đến đời La Thực, tuy từ nhỏ luyện tập cởi, bắn, binh pháp, võ công, tài bắn cung người người khen ngợi, tại Giang Nam, không người có thể so bì, bởi vậy đã

luyện ra cá tính cuồng vọng, đặc biệt khinh thường nữ nhân.

Mạn Yêu hướng Tông Chính Vô Ưu đưa mắt nhìn một cái, thấy hắn gật đầu đáp ứng, nàng mới đứng lên đi ra khỏi quảng đình, đi đến trước mặt hai người La, Hạng, nhìn chăm chắm kiểm trong tay hai người, hơi hơi trầm giọng hỏi: "Nhị vị tướng quân ở trên ngự yến, cầm kiếm làm cái gì?" Nàng thoạt nhìn rõ ràng là mỉm cười, nhưng vẻ mặt tươi cười kia lại làm người cảm thấy lạnh lẽo. Tiếng nói của nàng hơi hơi trầm thấp, có sự uy nghiêm nói không nên lời, làm tâm người sinh kính sợ.

Vào cung, bá quan văn võ không được phép mang theo vũ khí, chỉ có cẩm vệ quân trong cung là ngoại lệ. Ánh mắt Hạng Ánh chợt lóe, vội vàng quỳ xuống nói: "Thần biết tội!"

Ánh mắt La Thực hơi lóe lên, trên mặt vẫn có sự kiêu căng, ngẩng đầu trả lời: "Mặt tướng nhất thời ngứa nghẽ, muốn cùng Hạng tướng quân so mẩy chiêu, nương nương không cần đại kinh tiểu quái như thế!"

(Đại kinh tiểu quái: chỉ chuyện chẳng có gì lạ hay to lớn gì mà lại hết sức kinh ngạc, làm ầm lên.)

Lời này nói thực là cực kỳ vô lễ, nhưng hắn chính mình cũng không cảm thấy như vậy. Ở trước khi Giang Nam được phân phong, thế lực La gia của bọn họ không người có thể so sánh, sau khi phân phong, Ly Vương tuy người ở Giang Nam, nhưng bọn hắn cố thủ biên cảnh, cùng Ly Vương cũng không qua lại. Thẳng đến Ly Vương xưng đế, bọn họ La gia mới chính thức cùng triều đình kết nối, bởi vì sinh sống nhiều năm ở biên quan, trong quân doanh chỉ có tướng soái, bởi vậy, hắn nhận thức về hoàng quyền không có sâu sắc bằng người thường.

Đại kinh tiểu quái? Ánh mắt Mạn Yêu trầm xuống, nghe nói trong mắt La Thực không có khái niệm về quốc gia, hắn sở dĩ sẽ xuất binh trấn thủ biên cảnh phía Nam, toàn bởi vì sứ mệnh gia tộc cùng di nguyện của phụ thân hắn, hoàng quyền ở trong lòng người này không đủ phân lượng, với đế vương mà nói,

không thể nghi ngờ là hết sức nguy hiểm! Nàng quay đầu đi nhìn Tông Chính Vô Ưu, thấy hắn một bộ biểu tình toàn quyền giao cho nàng xử lý, cái loại này hoàn hoàn toàn tín nhiệm, làm nàng cảm thấy ấm áp.

Nàng thu liễm suy nghĩ, quét mắt đến hai người trước mặt, nghiêm mặt nói: "Hai người các ngươi tay cầm binh khí ở tại cung yến mà Hoàng Thượng khâm thường vung tay đánh nhau, đây là đại bất kính đối với Hoàng Thượng, bốn cung mặc kệ các ngươi tranh chấp vì chuyện gì, đều nên chịu trừng phạt. Người đâu, dẫn bọn hắn đi xuống, mỗi người đánh hai mươi trượng." Hình phạt nhỏ, đối với người không đủ tôn trọng để vương, là cần thiết! Mà nàng, nếu Vô Ưu muốn nàng cùng hắn sóng vai, vậy nàng cũng là nên đến lúc cho mọi người một cái kinh sợ, để tránh sau này các đại thần ba ngày hai bữa tìm phiền toái đến cho bọn họ.

Chúng thần kinh động, vội giương mắt nhìn phản ứng của vị hoàng đế đang ngồi trên cao, chỉ thấy hoàng đế dựa vào trên long ỷ, rũ mi mắt, mặt không có biểu tình. Hạng Ánh không nói cái gì, lập tức đi xuống lãnh phạt.

La Thực lại chưa động, tướng quân tử phẩm phía sau hắn là thống lĩnh phân doanh La gia quân, thấy đế vương vẫn chưa mở miệng, vội hướng vị trí trên cao hành lễ nói: "Hoàng Thượng, lần này công chiếm Ngọc Thượng quốc, La tướng quân anh dũng vô cùng, đâu đâu cũng đi trước dẫn đầu binh lính, công không thể không....."

Ánh mắt Mạn Yêu sắc bén, quay đầu nhìn thẳng người nói chuyện, người nọ bị ánh mắt lạnh lùng sắc bén của nàng nhìn đến sững sốt, bất giác liền im miệng.

Mạn Yêu trầm giọng nói: "Công là công, lỗi là lỗi. Có công nên thưởng, có lỗi nên phạt. Nếu như ý vào công lao trên người liền có thể trong mắt không có vương pháp, coi rẻ triều đình, vậy hắn cho dù có công lao to lớn cũng không giúp được gì. Dẫn đi!"

La Thực hơi nao nao, ánh mắt vẫn luôn chưa từng nhìn thẳng nàng bỗng

nhiên nâng lên, nhìn thẳng tắp dáng lưỡng thăng đứng của nữ tử trước mặt, nhíu mày, thường phạt phân minh, hắn thế nhưng không lời nào để nói.

Cấm vệ quân tiến lên kéo hắn, hắn ngược lại không có giãy giụa, cùng Hạng Ânh hai người ở bên ngoài đình Tứ Ngũ bị trượng hình, trong lòng rất là không phục.

Hình trượng thô to một gậy một gậy đánh vào trên người bọn họ, thong thả mà nặng nề quanh quẩn ở toàn bộ Ngự Hoa Viên. Trong đình Tứ Ngũ một mảnh an tĩnh, các đại thần ngồi nghiêm chỉnh, hai mắt không dám liếc nhìn, các tướng quân cũng là mỗi người ai cũng cúi đầu, nghĩ đến lúc trước bọn họ nghị luận đối với hoàng phi, sau lưng không khỏi toát ra mồ hôi lạnh.

Ngoài đình, trượng hình đã xong, hai người đều rất có cốt khí cỗ họng không kêu một tiếng. Đứng lên, chỉnh chỉnh áo quan, trừng mắt liếc mắt lẫn nhau một cái, ánh mắt La Thực hàm chứa trào phúng, làm như đang nói: "Ngươi cũng chỉ là như thế, nàng ta cũng không cho ngươi lưu nửa phần tình cảm!"

Hạng Ânh liếc hắn một cái, cái gì cũng không nói, liền chịu đựng đau đớn đi trở về. La Thực theo sau, hai người ở trong đình quỳ xuống, Mạn Yêu xoay người nhìn bọn họ, hỏi: "Các ngươi đến tội cùng vì chuyện gì tranh chấp, thế nhưng lại đại động can qua như thế?"

(can qua chỉ vũ khí)

La Thực hơi hối hắt đầu, thăm hừ một tiếng, phạt cũng đã phạt, còn nói những cái đó làm gì?

Hạng Ânh rũ mắt, cũng không ra tiếng.

Lấy hiểu biết của Mạn Yêu đối với La Thực cùng Hạng Ânh, bọn họ không nói, nàng cũng có thể đoán ra bảy tám phần, vì thế, ánh mắt nàng nhàn nhạt mà đảo qua hai người, trầm giọng nói: "Nếu các ngươi cũng không chịu nói, vậy việc này cứ như vậy bỏ qua, về sau ai cũng không được phép nhắc lại. Nếu như

để bốn cung biết được các ngươi ngày sau bởi vì ghi hận trong lòng mà tính kế chèn ép lẫn nhau, bốn cung..... Quyết không phạt nhẹ như vậy! Đều về chỗ ngồi đi."

Hai người lĩnh mệnh từng người trở về vị trí cũ, nhân bởi vì bị trượng hình, mông rạn nứt, vừa ngồi lên ghế cứng liền đau đớn nhe răng.

Mạn Yêu đối với ngoài đình kêu lên: "Người đâu, lấy đệm mềm lại đây cho hai vị tướng quân."

Cung nhân lĩnh mệnh rời đi, Hạng Ánh cung kính mà hành lễ. "Tạ nương nương quan tâm thương xót!". La Thực cũng nói tạ, lại là không tình nguyện.

Mạn Yêu cũng không để bụng, chỉ xoay người hướng nam nhân ngồi trên thượng vị trước sau không nói lời nào, hành lễ, mỉm cười dò hỏi: "Hoàng Thượng, thần thiếp xử lý như thế..... được không ạ?" Nàng cảm thấy "Thần thiếp" cái xưng hô này thật là không quen! Nhưng ở tại đây, lại không thể không xưng hô như vậy.

Cái này vừa hỏi, làm cho những người ở trong lòng cảm thấy Hoàng phi vượt quyền không đem Hoàng Thượng để vào mắt, tức khắc trừ khử được lòng căm giận, bất bình. Thì ra chuyện này đều là ở trong phạm vi Hoàng Thượng cho phép, bọn họ tức khắc thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Ngồi ở vị trí đầu của quan văn là tân thừa tướng vừa mới đề bạt lên, hắn quan sát hết thảy, trong lòng thăm khen vị hoàng phi nương nương này không bình thường, trưởng phạt phân minh, sau khi phạt xong lại chiếu cố, đã biểu lộ rõ rệt hoàng quyền không thể vi phạm, cũng biểu hiện nhân từ khoan hậu của người có địa vị cao.

Sắc mặt hoàng đế trẻ thâm trầm khó dò, ánh mắt lộ ra một tia nhợt nhạt khen ngợi, nhàn nhạt mà "Ân" một tiếng, hướng nàng duỗi tay qua, lười nhác kêu gọi nói: "Lại đây."

Mạn Yêu nhẹ nhàng cười, tư thái ưu nhã đi về phía hắn, ngoan ngoãn mà đem tay đặt lên trong lòng bàn tay to lớn của đế vương, bị đưa tới bên người đế vương ngồi xuống. Giờ phút này nàng thanh cao ôn thuận, nơi nào còn có nửa phần khí thế sắc bén mới vừa rồi?

Mọi người sững sốt, Thùa tướng thấy tình cảnh vậy, vội vàng đi đầu đứng dậy quỳ gối: "Hoàng Thượng anh minh!"

Bá quan đồng thời phụ theo, chúng tướng tùy theo.

Mạn Yêu cùng Tông Chính Vô Ưu nhìn nhau, mười ngón tay giao nhau gắt gao nắm chặt.

Một nữ nhân dù cho khí thế có mạnh mẽ, cũng không thể siêu việt hơn nam nhân của mình, đây là đạo lý sinh tồn cho nữ nhân ở cái xã hội nam quyền. Huống chi, nàng là hoàng phi, trượng phu của nàng là đế vương, nàng mặc dù là được cho phép tham dự triều chính, nhưng quyền lợi của nàng, vĩnh viễn cũng không thể lướt qua một đế vương, nếu không, sẽ làm quốc gia mang đến khủng hoảng, cho dù đế vương cho phép, các thần tử của hắn cũng sẽ không cho phép, cho nên cẩn thiết phải nắm bắt cho tốt.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Một Cuộc Đánh Cược Lớn (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Yến hội chính thức bắt đầu, sau các lễ nghi mở màn đơn giản, tiếp đến là phong thưởng các tướng lãnh có công, La Thực thăng lên nhất phẩm, thưởng một tòa phủ đệ, vàng lá một ngàn. Các tướng lãnh còn lại thăng cấp một bậc, thưởng bạc năm trăm lượng.

Thưởng phạt phân minh, đế phi hai người phối hợp đến thiên y vô phùng.

(Thiên y vô phùng = không có kẽ hở)

Mọi người uống rượu, đế phi uống trà. Sau ba tuần rượu (ba vòng rượu), La Thực tướng quân hơi say. Sau khi chúng thần nâng ly kính qua đế phi, Mạn Yêu bưng một ly trà lại lần nữa bước xuống trung đình, đi đến trước mặt La Thực.

La Thực nhíu mày, ngẩng đầu nhìn nàng, tuy rằng nàng thực đẹp, nhưng ở trong mắt hắn, nàng cũng bất quá chỉ là một nữ nhân, mà hắn chướng mắt nhất, chính là nữ nhân lấy sắc đẹp mê hoặc quân vương!

Mạn Yêu không quan tâm tới ánh mắt bất kính của hắn, chỉ nâng ly cười nói: "La tướng quân lần này lập được công lớn, bôn cung thay Hoàng Thượng lấy trà thay rượu kính La tướng quân một ly."

Rượu có thể làm cho lá gan người lớn mạnh hơn, lời này không sai. Vốn dĩ Hoàng Phi kính rượu, là vinh quang to lớn, cho dù là rượu độc, cũng phải ngưỡng cổ uống hết một hơi, còn phải làm ra một bộ dáng thụ sủng nhược kinh, nhưng La Thực tướng quân hiển nhiên không hiểu, hắn ngay cả đứng cũng chưa từng đứng lên, mắt ưng mang theo châm chọc nói: "Trà không phải rượu, rượu không phải trà, vốn không phải là một, há có thể lẩn lộn thay thế?"

Mạn Yêu nhàn nhạt nhìn hắn, tươi cười như cũ, thanh âm lại trầm hai phân nói: "Ý tứ của tướng quân là..... Bốn cung không có tư cách đại diện cho Hoàng Thượng kính rượu? Hay là..... Tướng quân muốn cho Hoàng Thượng tự mình kính người?"

Sắc mặt La Thực cứng lại, giương mắt liền nhìn hoàng đế, chỉ thấy hoàng đế hơi nhắm mắt lại, mặt không biểu tình mà ngồi ở trên long ý, nếu không phải thấy tay hắn đang chậm rãi chuyển động cái ly, người khác sẽ cho rằng hắn ngủ rồi. La Thực nhìn nhìn hoàng đế, lại nhìn ánh mắt sắc bén của Hoàng Phi đang đứng trước mặt, cau mày, đứng dậy ôm quyền nói: "Mặt tướng không dám!"

Mạn Yêu bình tĩnh nhìn đinh mày mang đầy sát khí của hắn, ánh mắt nàng đột nhiên lạnh lùng, đột nhiên đem ly trà trong tay ném xuống mặt đất.

"Quang ——!!!" Nước trà văng khắp nơi, sứ trắng thanh hoa vỡ thành hơn mươi mảnh.

Động tác này tới đột nhiên, kinh động khiến cho thân thể mọi người run lên, bọn nô tài chung quanh run rẩy một cái, cuống quít quỳ đầy đất. La Thực cũng chấn trụ, tiện đà nhíu mày.

Ánh mắt Mạn Yêu nặng nề, không thấy lạnh lùng nghiêm khắc, nhưng lại làm người tâm kinh đảm chiến, nàng chậm rãi mở miệng: "Ngươi không dám? Bốn cung xem lá gan của ngươi so với trời còn lớn hơn! Ngươi tự cao vì có công, kiêu căng gây rối, lần nữa coi rẻ hoàng quyền, xem ra hai mươi hình trượng mới vừa rồi hình như không đủ, người đâu, dẫn đi, thêm năm mươi trượng."

(tâm kinh đảm chiến: kinh hoảng sợ hãi)

Một tướng quân nhất phẩm, ở trước mặt cấp dưới của hắn, lần nữa bị trượng hình, cho dù hắn nhịn được cái đau trên người, nhưng mà mặt mũi cũng quá mất mặt đi, hơn nữa, vẫn là bị nữ nhân mà hắn khinh thường nhất khiến trách. Sát khí trên ấn đường của La Thực đột nhiên ngừng trọng, đôi tay nắm chặt đến khớp

xương vang lên răng rắc, làm như đang cực lực nhẫn nại, tùy thời đều có khả năng bộc phát bất kể hậu quả.

Chúng thần thấy tình hình như vậy, hoảng hốt. Mấy vạn đại quân của La gia đều là tinh nhuệ của triều đình, tuy rằng hắn giờ phút này đang ở hoàng cung, xốc không nổi sóng lớn, nhưng khó bảo đảm hắn sẽ không ghi hận trong lòng. Trừ phi hôm nay liền nhân cơ hội đem hắn trừ khử, nhưng sau đó, sợ rằng quân La gia cũng sẽ gây chuyện. Sau khi chúng thần ở trong lòng cân nhắc, cuối cùng đều quỳ gối, đồng thời nói: "Nương nương bớt giận!"

Thừa tướng nói: "La tướng quân say rượu nói lỡ lời, dù cho có tội, nhưng thỉnh nương nương xem ở La gia ba đời trung lương, tha thứ cho La tướng quân lần này đi!"

"Thỉnh nương nương tha thứ cho La tướng quân lần này!" Các đại thần cầu tình.

Toàn bộ Ngự Hoa Viên, quỳ đầy người. Sau một trận tiếng cầu tình, hô hấp của mọi người nặng nề. Không khí phảng phất như bị đông lại, thời gian đình trệ.

Tông Chính Vô Ưu vẫn nhắm hai mắt như cũ, mặt không gợn sóng, hắn dung túng hết thảy mọi chuyện phát sinh ở phía dưới, chẳng quan tâm, làm cho người rất là nghi hoặc khó hiểu.

Cửu hoàng tử khó được nghiêm trang nói: "Thất tấu, La tướng quân uống nhiều quá, tấu liền buông tha hắn lúc này đi!" Dứt lời, hắn kêu La Thực một tiếng, ý bảo hắn(LT) nhận sai.

La Thực lúc này mới thu lại sát khí, chậm rãi buông mười ngón đang nắm chặt ra, giương mắt nhìn Mạn Yêu một cái, chỉ thấy sắc mặt nàng nhàn nhạt, thế nhưng giống như mới vừa rồi người dùng dùng nỗi giận không phải là nàng. Hắn nghĩ nghĩ, vẫn là quỳ xuống.

Quỳ là quỳ, nhưng trong lòng thực sự không cam lòng, hắn không cho rằng mình sai. Cho nên quỳ đến lưng thẳng tắp, đầu nâng cao cao.

Mạn Yêu liếc nhìn hắn một cái, hỏi: "Ngươi không phục?"

La Thực liếc mắt qua, không hé răng. Ánh mắt kia rõ ràng đang nói: "Ngươi bất quá là ỷ vào sự sủng ái của Hoàng Thượng, lấy thân phận đè ép ta, ta vì sao phải phục?"

Mạn Yêu đổi với ánh mắt hắn chỉ làm như không thấy, phục lại trầm giọng hỏi: "La tướng quân, ngươi dùng cái gì làm tướng?"

La Thực không hé răng, người chung quanh đều một thân mồ hôi lạnh, âm thầm dưới đáy lòng trách mắng người này không biết thức thời, thân là một thần tử, một hai phải cùng phi tử của hoàng đế tranh cãi.

Mạn Yêu ở trước mặt hắn đi dạo vài bước, quay đầu lại lần nữa hỏi: "Chẳng lẽ chỉ dựa vào ngươi là con của La lão tướng quân đã qua đời?"

La Thực bỗng nhiên ngẩng đầu, trực giác phản bác nói: "Đương nhiên không phải! Ta có thể lên làm tướng soái là bằng chính bản lĩnh thật sự của mình!" Hắn phản cảm nhất đó là người khác lấy thân phận của hắn tới phủ định năng lực của hắn. Hắn từ nhỏ ở trên lưng ngựa lớn lên, võ nghệ không tầm thường. Bách bộ xuyên dương, hắn lúc mười hai tuổi là có thể làm được. Mà lần này công chiếm Ngọc Thượng quốc, hắn cách thiên quân vạn mã, với khoảng cách mấy chục trượng, một mũi tên bắn thẳng tim vua Ngọc Thượng quốc, há là người bình thường có thể làm?

(Bách bộ xuyên dương: Trăm bước bắn xuyên lá cây dương liễu, chỉ thiện xạ)

Phản ứng của hắn ở trong dự kiến của nàng, Mạn Yêu hơi hơi dương môi, thần sắc bất động nói: "Nga? Vậy bản lĩnh thật của La tướng quân là cái gì? Bốn cung cũng muốn mở rộng tâm mắt."

Cửu hoàng tử xen mõm nói: "La tướng quân cưỡi ngựa bắn cung lợi hại nhất, cả triều trên dưới, chỉ sợ không ai có thể so sánh. À không, ngoại trừ ta cùng Thất ca." Bất luận khi nào chỗ nào, hắn cũng không quên cường điệu hắn cùng Thất ca hắn mới là lợi hại nhất.

Sắc mặt La thực khó coi đến cực điểm, chẳng lẽ muốn hắn dưới tình huống bị thương ở trong Ngự Hoa Viên biểu diễn cưỡi ngựa bắn cung cho bọn họ xem? Công phu của hắn không phải dùng để biểu diễn cho mọi người xem!

Mạn Yêu cưỡi nói: "Cưỡi ngựa thì khỏi đi, La Tướng quân vừa mới chịu qua trượng hình, hơn nữa Ngự Hoa Viên này cũng không thích hợp cưỡi ngựa. Bắn cung thì có thể được, vừa lúc bốn cung cũng từng tập sơ qua một thời gian, hôm nay không ngại liền thỉnh La Tướng quân chỉ giáo một vài chỗ. Người đâu, lấy hai bộ cung tiễn tới."

Cung nhân thật nhanh đem tới hai bộ cung tiễn, cung cung kính kính đưa tới trước mặt Mạn Yêu. La Thực ngẩn ra, dùng ánh mắt thập phần hoài nghi nhìn nữ tử nhỏ yếu trước mặt, làm như đang nói: Người cũng biết bắn cung?

Mạn Yêu nhàn nhạt nói: "La tướng quân chọn trước đi."

La Thực đầy mặt khinh thường, nghĩ thầm hắn một tướng quân thống soái thắng một nữ nhân cũng không có ý nghĩa gì, liền không có động tác tiếp theo.

Mạn Yêu khẽ cười nói: "Nếu La tướng quân ngại bắn cung quá không thú vị, không bằng chúng ta thuận tiện đánh cược một cuộc." Nàng chỉ vào tấm bia cách xa hơn mười trượng, "Lấy hồng tâm làm chuẩn, mũi tên của ai ở giữa hồng tâm nhất, liền tính người đó thắng."

Mày La Thực vừa động, nói: "Nếu thần thắng, thỉnh nương nương sau này rời khỏi triều đình, vĩnh viễn không lại nhúng tay vào việc triều chính, an an phận phận làm chuyện mà một nữ nhân nên làm!"

Chúng thần nghe vậy không khỏi hít một ngụm khí lạnh, âm thầm thay hắn

đổ mồ hôi lạnh, trộm nhìn hoàng đế đang ngồi trên cao, hoàng đế vẫn như cũ mặt không có biểu tình gì.

Mạn Yêu nhướng mày nói: "Chuyện gì mới là chuyện nữ nhân nên làm?"

La Thực nói: "Giúp chồng dạy con!"

"Thỉnh giáo La tướng quân, bốn cung làm như thế nào, mới xem như là giúp chồng?" Lời này, nàng không chỉ là hỏi cho La Thực nghe, cũng là hỏi bá quan văn võ đang ngồi ở đây, nàng rất rõ ràng, mặt ngoài bọn họ không dám nói cái gì, ở sau lưng vẫn cứ nghị luận.

La Thực nói: "Phụ trợ Hoàng Thượng xử lý hậu cung, vì Hoàng Thượng phân ưu, khuyên nhủ Hoàng Thượng làm một vị minh quân."

Ánh mắt Mạn Yêu tức khắc sắc bén vô cùng, nhìn thẳng vào hai mắt hắn, "Ý của La tướng quân là..... hiện tại Hoàng Thượng không phải là minh quân?"

La Thực trong lòng kinh hãi, "Ngươi..... Mạt tướng không dám! Thỉnh nương nương chớ có cố ý vặt vẹo ý tứ của mạt tướng."

Mạn Yêu nghiêm mặt nói: "Được, bốn cung không nói ngươi, bốn cung liền nói như thế nào để giúp chồng? Không nạp hậu cung, miễn đi muôn vàn chuyện vặt mà giữa các phi tần tranh sủng mang đến, làm cho Hoàng Thượng một lòng xử lý chính vụ, này chẳng lẽ không phải thay Hoàng Thượng phân ưu? Mà bốn cung trợ giúp Hoàng Thượng xử lý chính vụ thống trị thiên hạ, này chẳng lẽ không phải một loại phụ trợ?"

"Nương nương đây là cưỡng từ đoạt lí! Không cho phép Hoàng Thượng nạp phi tần, đây là việc làm của đố phụ. Thân là nữ tử hậu cung, nhúng tay vào việc triều chính, rõ ràng là có dã tâm." Hắn nói thực rõ ràng vô cùng.

Mỗi Mạn Yêu hơi nhếch lên, đem một mạt trào phúng giấu ở khói miệng đang mỉm cười, nàng biết nếu muốn cùng nam nhân của thế giới này thảo luận

nam nữ bình đẳng quả thực là một chuyện cười, ở trong xương cốt bọn họ, quan niệm nam tôn nữ ti sóm đã là ăn sâu bén rẽ. Nếu nói không thông tình lý, vậy dùng sự thật tới chứng minh, nữ nhân cũng không kém hơn nam nhân. Nàng không có ý đồ gì đối với hoàng quyền, nàng chỉ nghĩ muốn dùng hết năng lực của mình trợ giúp trượng phu nàng cùng nhau tranh đấu giành thiên hạ, nhanh chóng mang đến thái bình cho thiên hạ, cũng cho bọn họ một cuộc sống an bình.

Mạn Yêu chậm rãi cầm lấy cây cung gỗ trầm hương toàn thân đen nhánh ở gần trước mặt nàng, chọn một cây tiễn bạch vũ (cây tên đuôi lông trắng), mới chuyển mắt nhìn về phía La Thực, không mang theo bất luận cảm xúc gì, nói: "Ngươi muốn bốn cung rời khỏi triều đình? Vậy được, bốn cung..... Liền đánh cược binh phù La gia quân của ngươi!"

La Thực sảng khoái đáp: "Được." Binh phù La gia quân đời đời tương truyền, có ý nghĩa rất phi thường đối với hắn, nhưng hắn ý vào tài bắn cung bất phàm của mình, cũng không có lo lắng sẽ thua.

Mạn Yêu khéo miệng hơi nhếch lên, muốn chính là một tiếng "Được" này của hắn. Nàng mỉm cười nói: "Tướng quân mời."

La Thực cũng không khiêm nhường, mắt nhìn tấm bia không tính rất xa, khoảng cách hơn mười trượng hắn căn bản không để vào mắt. Giơ tay, lắp tên lên cung, kéo căng cung thành dạng trăng tròn. Quay đầu mắt nhìn nữ tử nhàn nhã cao quý bên cạnh, hắn tràn đầy tự tin, cuồng ngạo cười, nhìn cũng không thèm nhìn đến, liền mở ra ngón tay, chỉ nghe kia mũi tên "Sưu" một tiếng, phá không hiệp phong mà đi, thế nhưng thẳng ngay điểm hồng tâm.

"Tốt!" các đại thần và các tướng lĩnh chung quanh nhịn không được reo hò, cả Mạn Yêu đều không khỏi ở trong lòng âm thầm trầm trồ khen ngợi, có thể không nhìn mục tiêu mà có thể bắn chuẩn đến như thế, tài bắn cung của người này quả nhiên thập phần lợi hại.

Tông Chính Vô Ưu lúc này mới chậm rãi mở to đôi mắt, hắn nhìn tiễn hắc vũ

(cây tên đuôi lông đen) ở giữa hồng tâm, nheo lại hai mắt, trong mắt chợt lóe qua tinh quang, mắt nhìn tướng quân tuổi trẻ thân hình thăng thắn ngạo nghễ ngẩng đầu, tính cuồng ngạo của người này nhưng thật ra cùng với hắn lúc trước có vài phần tương tự. Hắn động đậy thân mình, đảo mắt đem ánh mắt dán ở trên người nàng đang đứng ở phía trước, đôi mà không thể thấy mà nhíu nhíu. Hắn đáp ứng hôm nay không nhúng tay, cũng không biết là đúng hay là sai?

Cửu hoàng tử vỗ tay xong, bỗng nhiên cảm thấy không đúng, vội vàng tiến lên đối với Mạn Yêu nói: "Thất tẩu, muốn hay không muốn đệ giúp tẩu?"

Mạn Yêu không nói chuyện, ánh mắt của các đại thần nhìn nàng không phải lo lắng thì là đồng tình, La tướng quân một mũi tên thăng nhập hồng tâm, nửa phần đều không lệch khỏi quỹ đạo, dù cho nàng tài bắn cung siêu quần, nhưng vị trí chính giữa nhất đã bị chiếm, nàng muốn như thế nào mới có thể thăng? Nàng hơi hơi nhìn chăm chú, nghe được lời nói của La Thực mang khinh miệt nói:

"Không biết tự lượng sức mình!"

Nàng nhịn không được cười nói: "Thắng bại chưa phân, tướng quân hiện tại có kết luận, tựa hồ hơi sớm!"

Nàng đem tiễn bạch vũ lắp lên cây cung đen nhánh, chậm rãi kéo căng dây cung, mảnh khảnh đầu ngón tay xanh trắng mà có lực. Gió lạnh nhắc lên ống tay áo phượng bào màu đỏ đậm của nàng, lộ ra cổ tay trắng nõn, vốn là tư thái nhu nhược không có xương lại giống như ẩn chứa sức lực vô cùng mạnh mẽ. Nàng nhắm chuẩn mũi tên nhập hồng tâm phía trước, biểu tình dị thường nghiêm túc.

Mọi người nín thở tập trung tinh thần, thiết nghĩ, đây thật là một cuộc đánh cuộc lớn hi thiêm thấy! Một cái tuyệt sắc hoàng phi nhìn như nhỏ yếu đồn đãi lấy sắc đẹp hầu hạ quân vương cùng với một thiếu niên tướng quân rong ruổi sa trường nổi tiếng với tài bắn cung, lấy tài bắn cung đánh cuộc, hoàng quyển cùng quân quyển làm tiền đặt cược! Tựa hồ ở lúc mở màn, cũng đã phân ra thắng bại? Nhưng mà, kết quả thắng bại cùng trong tưởng tượng của bọn họ hoàn toàn không giống nhau.

Cũng là một tiếng "Sưu", tiễn bạch vū lấy tốc độ nhìn không thấy hướng giữa hồng tâm hăng hái mà bay đi. Không cùng vị trí góc độ, mục tiêu giống nhau, tiễn bạch vū cọ qua đầu mũi tiễn hắc vū sắc bén, kim loại ma xát kịch liệt, hỏa hoa vẩy ra. Sau đó, tiễn hắc vū rơi xuống đất, tiễn bạch vū thay thế được vị trí khi nãy của tiễn hắc vū!

Một khắc kia, biểu tình của mọi người đều đã xảy ra biến hóa, vô cùng kinh dị. Trong đình Tứ Ngữ một mảnh yên tĩnh hít thở không thông, lặng ngắt như tờ.

La Thực trùng lớn đôi mắt, mắt ngơ ngác mà nhìn tiễn hắc vū bị tiễn bạch vū chấn động rơi xuống trên mặt đất, làm như không thể tin tưởng mà nhìn nữ tử bình tĩnh ưu nhã trước mắt, nàng nhìn qua nhỏ yếu vô cùng, không nghĩ tới lại có tài bắn cung như thế, vượt xa ngoài dự đoán của hắn!

Hắn thua! Cho rằng sẽ tất thắng, kết quả là thua!

Đây là thất bại lần đầu tiên trong đời hắn, không phải bại bởi kẻ địch mạnh mẽ trên chiến trường, mà là bại bởi một nữ nhân. Cái này làm cho thiếu niên tướng quân luôn luôn cuồng ngạo có chút khó có thể chấp nhận được.

Cửu hoàng tử kinh ngạc mà há to miệng, cặp mắt kia trùng lớn hơn chuông đồng, kinh ngạc kêu lên: "Thất tấu! Tài bắn cung của tấu khi nào luyện được tốt như vậy?"

Mạn Yêu nhàn nhạt cười, thời gian một năm này, nàng một chút cũng không lãng phí, xem binh pháp chiến trận, nghiên cứu học tập đạo đế vương, luyện tập cưỡi ngựa bắn tên, để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào, mà tiến bộ lớn nhất của nàng kỳ thật không phải là những thứ đó, mà là ở dưới sự trợ giúp của Tông Chính Vô Ưu, nội lực của nàng tiến bộ vượt bậc, sớm đã vượt qua lúc trước.

Mọi người chung quanh ở trong khiếp sợ kinh ngạc phục hồi tinh thần lại, một trận tiếng tán thưởng, nữ tử biết bắn cung không khó gặp, nhưng mà bắn rơi xuống mũi tên đã nhập hồng tâm xa hơn mười trượng cũng thay thế vị trí, mà lại không hủy tấm bia một chút nào, tất cả tướng lãnh có mặt ở đây, tự hỏi đều

không có năng lực này.

Mạn Yêu nhìn La Thực còn đang đăm chìm ở trong đả kích bại dưới tay nữ nhân, hỏi: "La tướng quân, ngươi có chịu phục không?"

La thực lúc này mới phục hồi tinh thần lại, hắn luôn luôn tự xưng là nam tử hán đại trượng phu, dám làm dám chịu, giờ phút này lại không biết nên làm như thế nào. Trầm mặc một lát, hắn xoay người ở trước mặt nàng quỳ xuống, từ bên hông móc ra một khố bài băng đồng có khắc chữ "La", hai tay nâng lên, lại đem đầu vặn qua một bên, biểu tình làm như trải qua đấu tranh tư tưởng kịch liệt mới hạ quyết tâm, cắn răng nói: "Tài bắn cung của Nương nương lợi hại, thần cam nguyện nhận thua! Bình phù La gia quân ở đây, nhưng mà, thần không phục!"

Mạn Yêu hỏi: "Ngươi có gì không phục?"

La Thực nói: "Nếu như nương nương ra tay trước, mạt tướng cũng có thể chuyển bại thành thắng!"

Ấn đường Mạn Yêu nhíu lại, nói: "Phải không? Vậy được. Bốn cung liền lại cho ngươi một lần cơ hội, cho ngươi thua đến tâm phục khẩu phục." Nàng xoay người lại lấy một cây tiễn bạch vũ, không nói một câu vô nghĩa, nhanh chóng khai cung, không chút do dự hướng tới tấm bia bắn nhanh mà ra. Lúc này đây, tiễn bạch vũ không chỉ bắn trúng hồng tâm, hơn nữa, mũi tên nhọn mang theo nội lực mạnh mẽ trực tiếp bỗn bia ra, "Đùng" một tiếng, bia gỗ vỡ vụn bay tứ tán, như bụi mù bị vô số voi ngựa bắn tung lên, tràn ngập trong không trung thật lâu không tiêu tan.

Lại là lặng im không tiếng động như chết.

Nếu nói mũi tên lúc trước càng quan trọng là độ chính xác, vậy mũi tên này, khiến người chấn động bởi khí thế cường đại do nội lực thâm hậu mang đến.

Tay nắm cung tiễn của La Thực hoàn toàn cứng đờ, lần đầu tiên, hắn giành trước công chiếm hồng tâm, kết quả bị nàng bắn rơi xuống tiễn hắc vũ chuyển

bại thành thắng. Mà lúc này đây, nàng ra tay trước, trực tiếp huỷ hoại tấm bia, cả cơ hội ra tay cũng không cho hắn. Hắn quay đầu nhìn nàng, thấy sắc mặt nàng bình tĩnh thản nhiên, lòng hắn có khôn cam lòng nói: "Nương nương vi phạm quy tắc."

Mạn Yêu chăm chú nhìn hắn, nhàn nhạt cười nói: "Cái gì gọi là quy tắc? Bổn cung chỉ nói, vị trí mũi tên ai ở giữa hồng tâm nhất liền tính người đó thắng!"

Có cung nhân đem tiễn bạch vũ nhặt lên, mũi tên kia cắm ở một khói hoàn chỉnh trong vòng hồng tâm.

La Thực ngẩn ra, tức khắc không lời nào để nói.

Mạn Yêu nặng nề hỏi: "La tướng quân, ngươi có biết ngươi vì sao sẽ thua không?"

La Thực ngậm miệng không nói, thế nhưng hổ thẹn mà cúi đầu. Hắn quá cuồng vọng tự tin, cho nên phạm vào điều tối kỵ của binh gia—— khinh địch! Nếu mũi tên thứ nhất dùng thêm ba phần lực đạo, như vậy, cho dù nàng nội lực thâm hậu, cũng chỉ có thể phá huỷ tấm bia lại bắn không rơi mũi tên của hắn! Nếu hắn kiềm chế tính tình lại, trước dò xét thực lực của đối phương sau đó lại nghĩ đổi sách, có lẽ cũng có cơ hội thắng được, nhưng mà hắn không có, cho nên hắn thua! Thì ra nữ nhân này, cũng có thể là cái dạng này! La Thực hơi hơi do dự, vẫn là mở miệng: "Nếu nương nương có thể lại cho vi thần một lần cơ hội....."

Mạn Yêu ngắt lời nói: "La tướng quân! Ngươi là một thống soái, ngươi hắn là nén hiếu, trên người của ngươi gánh vác chính là cái gì? Yên ổn biên quan trực tiếp ảnh hưởng đến vận mệnh một quốc gia. Nếu ở trên chiến trường, kẻ địch hiểu biết đến tính nết của ngươi, điều một nữ tướng quân cùng ngươi đánh trận, mà ngươi bởi vì khinh địch dẫn đến thất bại, đối phương cũng sẽ cho ngươi cơ hội lần thứ hai sao? Muôn vàn tướng sĩ bởi vì sai lầm của ngươi mà hy sinh, ai có thể cho bọn họ một cơ hội?"

La Thực ngơ ngẩn, thế nhưng không lời gì để nói. Hắn trầm tư một lát, lại lần nữa móc ra binh phù, đưa tới trước mặt nữ tử, đôi tay khẽ run, nhưng lại không chần chờ. Mặc dù lấy phương thức này mà mất binh phù, hắn không có mặt mũi nào đối mặt với tổ tiên, nhưng thua chính là thua, lúc này đây, hắn tâm phục khẩu phục.

Mạn Yêu thấy trong mắt hắn tuy có không cam lòng, nhưng sắc mặt còn tính thản nhiên, nàng không nói thêm cái gì nữa, chậm rãi tiếp nhận binh phù, lại cả nhìn cũng không thèm nhìn tới, phảng phất giống như đồ vật này đối với nàng mà nói, chỉ là tiền đặt cược, không bằng một món đồ chơi.

Tông Chính Vô Ưu lúc này mới chậm rãi bước xuống quảng đình, ánh mắt nhìn La Thực đang uể oải hối hận, không nói gì, chỉ dắt tay Mạn Yêu, nhàn nhạt đảo qua chung quanh, thanh âm trầm thấp mà uy nghiêm nói: "Đều tan hết đi."

Chúng thần vội vàng dập đầu, Mạn Yêu rời đi trước, La Thực nhịn không được hỏi: "Nương nương có tài bắn cung cùng nội lực như vậy, vì sao lần đầu tiên không trực tiếp bổ tấm bia ra? Như vậy chẳng phải thăng được càng thêm dễ dàng?"

Mạn Yêu ngoái đầu nhìn lại, ý vị thâm sâu mà nhìn hắn, nhàn nhạt cười nói:
"Một mũi tên tốt, hủy đi, không đành lòng!"

Để phi rời đi thật lâu, La Thực còn quỳ gối tại chỗ, cảm giác say rượu đã sớm tan, không cầm hồi tưởng lại hết thảy phát sinh hôm nay, không rõ câu nói cuối cùng của hoàng phi nương nương trước khi rời đi là có ý gì? Thăng đến chúng thần hoàn toàn rời khỏi, hắn mới đứng dậy hồi phủ. Dọc theo đường đi, hắn đều suy nghĩ, phải nói như thế nào với mẫu thân.

Sau khi hồi phủ, La Thực bồi hồi ở bên trong đình viện, không dám vào nhà, hắn cũng không dám tưởng tượng, sau khi mẫu thân biết hắn đánh cược thua binh phù sẽ làm ra chuyện gì, cho nên muốn nghĩ cách che giấu nhưng cuối cùng là giấu không được. Sáng hôm sau, La mẫu biết nhi tử thế nhưng lấy binh phù

làm tiền đặt cược, tức giận đến ngất xỉu ngay tại chỗ, sau khi tỉnh lại một khóc hai nháo ba thắt cổ, ai khuyên cũng vô dụng, toàn bộ La phủ cực kỳ náo nhiệt.

Thẳng đến khi Mạn Yêu xuất hiện. Liền tại đây một ngày, Mạn Yêu rốt cuộc hiểu ra vì sao La Thực chướng mắt nữ nhân.

Từ khắc nàng bước vào La phủ bắt đầu, sau khi La mẫu lao tới hành lễ, cậy già lên mặt, lôi kéo nàng khóc đến trời đất u ám, mắng nhi tử bất hiếu, bắt đầu nói về từ khi tảng tổ phụ của La Thực đi theo Lâm Thiên hoàng đời thứ hai tranh đấu giành thiên hạ, lại nói đến phụ thân La Thực qua đời, sự tích ba đời anh hùng, nói suốt một ngày. Ở giữa không đình chỉ ngừng khóc, cả ăn cơm cũng không nhàn rỗi, một bên gạt nước mắt, một bên uống nước bổ sung hơi nước, bổ sung xong lại tiếp tục khóc.

Mạn Yêu không khỏi thăm than, thì ra công lực khóc của một người thế nhưng có thể tu luyện đến cảnh giới như thế! Nàng quả thực bội phục sát đất, lại không có biểu hiện ra chút không kiên nhẫn nào, chỉ là nghiêm túc làm xứng chức người nghe, thường thường an ủi một hai câu. La Thực ngồi yên ở bên cạnh, nhíu chặt mày, khuyên mẫu thân hắn vài lần, bị mắng trở về, còn đổi lấy một trận khóc nháo càng mãnh liệt. Hắn bất đắc dĩ ngửa đầu nhìn trời, đối với vị nữ tử dung mạo mỹ lệ thân phận tôn quý thần sắc bình tĩnh vô cùng nhiều thêm vài phần bội phục.

Thời điểm trời đã tối, Tông Chính Vô Ưu thấy nàng còn chưa hồi cung, liền sai người tới đón.

La mẫu lúc này mới ngượng ngùng mà buông nàng ra, giọng nói ai oán thở dài: "Làm nương nương chê cười! La gia của chúng ta mấy đời trung thành anh dũng, hủy ở trong tay nhi tử không nên thân của lão phu, cái này kêu lão phu tương lai sau khi chết như thế nào có thể đổi mặt với phụ thân hắn! Nương nương người không biết, cuộc đời phụ thân của Thực nhi ghét nhất chính là đánh cuộc, cố tình cái nghịch tử này cư nhiên lấy binh phù ra làm tiền đặt cược, làm chuyện đại nghịch bất đạo, về sau còn như thế nào kế thừa di chí của cha hắn,

bảo hộ biên cương a?"

La mǎu bên nói, bên lấy mắt lén nhìn Mạn Yêu. Mạn Yêu chỉ lảng lặng mà nghe bà ta nói, trên mặt thản nhiên. La mǎu thấy nàng không phản ứng liền im miệng, đứng dậy đưa tiễn.

Tới bên ngoài viện, Mạn Yêu ngừng bước chân, móc ra khố binh phù kia, đưa tới trước mặt La Thực.

La Thực sững sốt, khó hiểu mà nhìn nàng, không dám duỗi tay đi tiếp lấy.

La mǎu ánh mắt tinh lượng, vội hướng nhi tử sử dụng ánh mắt, La Thực vẫn cứ không nhúc nhích.

Mạn Yêu khẽ cười nói: "Bốn cung hôm qua thấy tướng quân say rượu, liền cùng tướng quân vui đùa một chút. La gia quân là đội quân tinh nhuệ của triều ta, mà La tướng quân lại là trung thần lương tướng không thể thiếu của triều ta, binh phù này há là tùy ý dùng để đánh đố?"

Ánh mắt La Thực thay đổi mấy lần, hắn tự nhiên biết kia không phải là một cuộc vui đùa, nếu hắn thắng, hắn nhất định sẽ ở trước mặt bá quan văn võ bức nàng rời khỏi triều đình, từ đây về sau không tham dự chính sự. Mà cái binh phù này ở trong tay nàng, nàng hoàn toàn có thể mượn cơ hội khống chế càng nhiều binh quyền, vì sao còn muốn đưa cho hắn? Hắn nghĩ cũng liền hỏi ra tối.

Mạn Yêu cười nói: "Bốn cung không phải Võ Tắc Thiên, cũng không có ý muốn làm Võ Tắc Thiên." Ở trong mắt nàng, quốc gia, thiên hạ, dân sinh, đều không bằng một người kia. Mà nàng, chỉ là muốn trợ giúp trưởng phu của nàng, chỉ có vậy không hơn.

La Thực kỳ lạ nói: "Võ Tắc Thiên là người ra sao?"

Mạn Yêu đã quên, thời đại này còn không có người nào biết Võ Tắc Thiên.

Nàng nhàn nhạt nói: "Trong lịch sử duy nhất một vị nữ hoàng đế."

La Thực ngẩn ra, trong lịch sử còn có nữ tử làm qua hoàng đế sao? Hắn thế nhưng chưa bao giờ nghe nói qua. Hắn ngơ ngác mà nhìn nữ tử trước mặt, nàng có đôi khi lời nói mang thâm ý nói bóng nói gió, dùng hành động nhắc nhở hắn, có đôi khi lại trực tiếp mà thẳng thắn, khiến cho người ngạc nhiên. Nàng tựa hồ cái gì cũng không sợ, cái gì cũng không để bụng. Nàng dùng thời gian một ngày, làm cho hắn hiểu rõ rất nhiều thứ, hoàng quyền không thể xâm phạm, đối với nữ nhân không thể coi khinh, cơ hội ở chỗ người biết nắm bắt, thành bại vốn không có định luật..... Hắn có được hết thảy, đều là để vương ban ân, có hoặc là không, bất quá chỉ một câu, một cái suy nghĩ mà thôi.

Một cái nhìn như nhu nhược hoàng phi còn lợi hại như thế, vậy Hoàng Thượng trước nay đều thâm tàng bất lộ, lại là dạng đáng sợ đến như thế nào? La Thực hít sâu một hơi, hắn biết để phi muối, đơn giản chính là một trái tim trung thành của hắn. Hắn phép phép tắc tắc mà quỳ xuống, duỗi tay tiếp nhận bình phù.

Mạn Yêu sâu sắc nhìn hắn một cái, lời nói thẩm thía nói: "La tướng quân, hy vọng ngươi..... Sẽ không làm bốn cung cùng Hoàng Thượng thất vọng!"

La Thực ngẩng đầu, trong ánh mắt lại không còn thấy sự khinh thường cùng cuồng vọng như lúc trước, hắn dùng một cái tư thái quân nhân nên có, vạn phần kiên định nói: "Mạt tướng đã hiểu. Thỉnh Hoàng Thượng cùng nương nương yên tâm."

Mạn Yêu yên lòng gật đầu, ở trong tiếng cảm kích hoàng ân mênh mông cuốn cuộn của La mẫu cùng trên dưới La phủ, nàng rời khỏi La phủ, vẫn chưa lập tức hồi cung, mà là đi xem Hạng Ánh, nàng sẽ không bởi vì Hạng Ánh là người một nhà mà cho rằng hắn chịu ủy khuất là chuyện đương nhiên.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Gặp Gỡ Cố Nhân

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Trở lại trong cung trời đã khuya, bóng đêm dày đặc, từng trận gió lạnh thổi quét. Tông Chính Vô Ưu đã ở Mạn Hương điện đợi nàng một canh giờ, nhìn thấy mặt nàng đầy mệt mỏi, ôm vào trong ngực đau lòng không thôi: "Sao trở về trễ đến như vậy?"

Nàng mệt đến không muốn nói chuyện, thân thể mềm mại toàn bộ dựa vào trong lòng ngực hắn, cũng không muốn động chút nào. Hắn cũng không hỏi, gắt gao khoanh nàng lại, cầm ở trên trán nàng cọ cọ.

Nghỉ ngơi trong chốc lát, nàng ngẩng đầu hướng hắn cười cười, "TẤU chương
phê xong rồi?"

Hắn gật đầu "Ân" một tiếng.

Nàng ở trong lòng ngực hắn cọ cọ, không biết sao, gần đây nhất tựa hồ so với trước kia càng dễ dàng mệt, nàng hơi hơi giương mắt, nhìn thấy ánh mắt hắn ôn nhu mà đau lòng, bỗng nhiên muốn làm ra vẻ một chút, liền giơ tay ôm cổ hắn, giọng điệu mềm nhũn nói: "Vô Ưu, thiếp muốn tắm gội, chàng bế thiếp đi qua đi."

Tông Chính Vô Ưu ngẩn người, bộ dáng này của nàng xem như là làm nũng sao? Thật là trăm năm khó gặp, hắn ngăn không được ở môi nàng hôn một chút, vô cùng ôn nhu đáp: "Được." Sai người chuẩn bị nước ấm, bế nàng đi vào phòng tắm.

Nàng ở trong lòng ngực hắn thoải mái mà nhắm mắt lại, hưởng thụ sự sảng
nịnh của người yêu dấu.

Vào tắm phòng, hắn buông nàng xuống, tà mị cười nói: "Không cần ta giúp nàng tắm sao?"

Mạn Yêu liếc hắn một cái, đẩy hắn đi ra ngoài.

Tông Chính Vô Ưu thấy nàng mặt mày toàn là mẩn mệt, hắn cũng không miễn cưỡng nàng, nhưng cũng không rời đi, liền chờ ở trong viện. Chắp tay sau lưng đứng đó, hơi hơi ngửa đầu nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời đen tối, ánh trăng kia tuy rắng lạnh lẽo, lại chiếu sáng cả một thế giới, giống như cuộc đời nàng với hắn.

Tông Chính Vô Ưu đợi gần nửa canh giờ, nghe bên trong không có một chút động tĩnh, hắn nhíu mày, ở ngoài cửa kêu nàng hai tiếng, không phản ứng. Hắn hoảng hốt, vội đẩy cửa đi vào, tâm hắn tức khắc như bị một bàn tay mềm mại bóp một cái, đau nhói, nàng thế nhưng dựa vào thành ao tắm ngủ thiếp đi!

Trong phòng hơi nước bốc lên sớm đã tan đi, nữ tử bên cạnh ao khuôn mặt gầy, da thịt hơi hơi có chút tái nhợt, ấn đường nhợt nhạt nhíu lại, mang theo một tia mệt mỏi. Tóc dài trắng tuyết rũ xuống, chảy dọc trên đôi vai bóng loáng lộ ra trên mặt nước, một đoạn chìm ở trong nước, nhẹ nhàng phập phình tản ra, như những sợi tơ tình bị đưa đẩy qua lại. Tay phải nàng bắt lấy khăn tắm đắp lên trên cánh tay trái, làm như đang tắm nửa chừng không cẩn thận ngủ thiếp đi. Trong lúc ngủ mơ, nàng liền giống như một đóa tuyết liên nở rộ, thánh khiết tốt đẹp đến làm người không đành lòng chạm vào.

Tông Chính Vô Ưu chậm rãi đi qua, bước chân thật nhẹ thật nhẹ, hắn dùng tay thử nước, đã thấy lạnh. Hắn cau mày nhẹ nhàng đem nàng bế lên, ôm tới trên người, lấy khăn giúp nàng chùi lau thân mình, động tác mềm mại nhẹ nhàng dị thường. Cuối cùng lấy thảm cẩn thận bao lấy nàng, ôm về tắm cung.

Một loạt động tác này, nàng một chút cũng không biết. Cũng không biết là động tác của hắn quá mức ôn nhu, hay là nàng ngủ đến quá say?

Đem nàng đặt tới trên giường, đắp chăn đàng hoàng. Hắn lặng lẽ mà chăm

chú nhìn dung nhan ngủ của nàng, không nỡ dời đi ánh mắt.

Ngoài cửa có ba tiếng gỗ cửa, Lãnh Viêm thấp giọng kêu lên: "Hoàng Thượng, lâu chủ truyền tin tức tới."

Đầu mày của Tông Chính Vô Ưu vừa động, đứng dậy ra cửa, trên đôi tay Lãnh Viêm có một tờ giấy trắng, sắc mặt không được tốt.

Tông Chính Vô Ưu tiếp lấy, mở ra vừa nhìn thấy, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Nhậm Đạo Thiên đã chết!

Tin tức này không chỉ làm cho Nam Triệu khiếp sợ, cũng chấn kinh toàn bộ thiên hạ, bởi vì được xưng là bản đồ thiên thư đã không biết tung tích. Lâu chủ Vô Ẩn lâu Vô Tướng tử dãy dắt năm ngàn người vây thủ Li Sơn, thỉnh sứ giả các nước xuống núi, các sứ giả này là được bí mật phái tới để thỉnh mời Nhậm Đạo Thiên rời núi. An bài bọn họ ở thành Du Châu dưới chân Li Sơn, chờ đợi Tông Chính Vô Ưu đích thân tới.

"Có bao nhiêu người tới?" ngoài cửa tắm cung Mạn Hương điện, nắm ngón tay của Tông Chính Vô Ưu gộp lại, nắm chặt tờ giấy ở lòng bàn tay trong khoảnh khắc hóa thành phẩn vụn, theo gió bay đi.

Lãnh Viêm trả lời: "Mười bốn nước, sứ giả mang theo thị vệ tổng cộng 173 người."

Toàn bộ đại lục Vạn Hoà trừ Lâm Thiên quốc ra, còn có mười lăm nước, lại có mười bốn nước phái người tới! Có dã tâm chính là vì thiên hạ mà đến, không có dã tâm chính là vì muốn tiêu hủy bản đồ của quốc gia mình mà đến, nói cho cùng cũng là không có gì đáng trách.

Tông Chính Vô Ưu lại hỏi: "Thiếu nước nào?"

Lãnh Viêm nói: "Khải Vân quốc."

Sắc mặt Tông Chính Vô Ưu đột nhiên trầm xuống, Lâm Thiên quốc chia cắt, thực lực mạnh nhất trên đại lục này để chinh chiến thiên hạ không có nước nào hơn Khải Vân quốc, nhưng một năm này, các nước nhỏ sôi nổi dậy, Khải Vân quốc lại không hề có động tĩnh. Khải Vân để vì sao không phái sứ giả đến? Chẳng lẽ đối với thiên hạ không có hứng thú? Hoặc là hắn cũng không lo lắng bản đồ của Khải Vân quốc rơi vào tay người khác? Vấn đề này, không chỉ có một mình Tông Chính Vô Ưu đang cân nhắc.

Tông Chính Vô Ưu trầm giọng phân phó: "Trông chừng những người đó cho tốt! Đừng xảy ra sự cố." Nam triều còn chưa đến thời điểm có thể lấy thực lực của một nước khiêu chiến các nước trong thiên hạ.

"Vâng."

Tông Chính Vô Ưu cùng Mạn Yêu tới thành Du Châu đã là bảy ngày sau. Tri phủ Du Châu cùng với quan viên lớn nhỏ trong thành ra ngoài thành mười dặm nghênh đón, thanh thế mênh mông bát ngát. Vì để tiện tiếp kiến sứ giả mười bốn nước, bọn họ ở tại phủ đệ của Du tri phủ.

(Thanh thế: tiếng tăm địa vị)

Một phủ đệ của tri phủ không thể coi là xa hoa, nhưng mà sạch sẽ gọn gàng. Thượng Tê Uyển chuẩn bị cho đế phi, khu vườn này rõ ràng là mới được tu sửa lại.

Thành Du Châu gần sát phương Bắc, mùa đông nhiệt độ nơi này rất thấp, gió lạnh phần phật chụp đánh vào cửa sổ, hô hô rung động. Tông Chính Vô Ưu đi tiếp kiến sứ giả các nước, Mạn Yêu không tiện lộ diện, liền lưu tại Thượng Tê Uyển. Giờ phút này, nàng khoác hồ cừu, ngồi ở trong phòng cuộn thành một đoàn. Dọc theo đường đi có ôm ấp ấm áp của Vô Ưu nàng còn không có cảm thấy lạnh, hiện tại rời khỏi hắn, nàng mới có cảm giác lạnh không chịu nổi. Vừa định luyện công đuổi hàn, liền thấy một cái nha hoàn bước nhanh đi tới nơi này.

"Khởi bẩm nương nương, có người nhờ nô tỳ đem cái hộp này giao cho ngài." Một cái nha đầu kiểu tiểu cung kính mà dâng lên một hộp gỗ màu đen nhỏ dài mà tinh xảo.

(kiểu tiểu: dáng vẻ mềm mại xinh đẹp đáng yêu)

Mạn Yêu hơi hoi nhíu mày, nàng ở chỗ này cũng không có người quen, "Ai đưa cho người?"

Nha hoàn kia nói: "Hồi nương nương nói, nô tỳ không quen biết người kia. Nô tỳ ra phủ làm việc, mới vừa ra đại môn không xa đã bị một người ngăn lại đường đi, hắn đưa cho nô tỳ cái hộp này, nói chủ tử nhà hắn là cố nhân của nương nương."

Cố nhân? Nàng sao không biết nàng ở chỗ này còn có cố nhân? Mạn Yêu tiếp nhận hộp gỗ, chỉ thấy góc cạnh của hộp gỗ kia được mài giũa đến bóng loáng mượt mà, trên nắp hộp điêu khắc một cành đông mai ánh tuyết đến sống động như thật, làm người nhìn thấy giống như có thể ngửi được mùi hương ngầm của hoa mai.

Chỗ nắp hộp dán một tờ giấy niêm phong nhỏ màu trắng, nàng xé mở giấy niêm phong, nhẹ nhàng mở ra nắp hộp, nếu không biết nhất định cho rằng bên trong có vật hiếm lạ gì, nhưng kỳ thật chỉ có một tờ giấy trắng được gấp chỉnh tề.

Động tác của Mạn Yêu dừng lại một chút, hơi có chút dùng dằng ngờ vực, nhưng cuối cùng vẫn là chậm rãi mở tờ giấy trắng kia ra, chỉ thấy mặt trên viết: "Giờ Dậu hôm nay, khách điểm Tường Duyệt tìm phòng số 1 chữ Thiên có chuyện nói với nhau." Lạc khoản ghi: Cố nhân.

(Lạc khoản: là chỗ trên thư từ, tranh họa.....dùng để ghi thời gian tên tác giả hay người gửi.)

Nét bút phóng khoáng uyển chuyển như rồng bơi, nhưng cũng không qua loa,

loại chữ viết này nàng rõ ràng chưa từng gặp qua, nhưng lại ẩn ẩn lộ ra vài phần quen thuộc. Loại cảm giác này giống mà lại không giống như quen biết, có thể làm khơi dậy lên sự tò mò được chôn sâu trong nội tâm, làm cho người muốn tìm tòi đến cùng.

Nàng đem tờ giấy kia gấp lại bỏ vào trong hộp gỗ, đóng nắp hộp lại. Nhíu mày suy ngẫm thật lâu, vẫn như cũ nghĩ không ra người này là ai? Mắt nhìn canh lậu, lúc này ước chừng giờ Thân canh ba, cách giờ Dậu còn có nửa canh giờ, Vô Uu hội kiến sứ giả các nước, chờ yến tiệc kết thúc mới có thể trở về, hẳn là phải tới khuya. Nàng nghĩ nghĩ, vẫn là quyết định đi gấp cái cỗ nhân ra vẻ thần bí này một lần.

(Canh lậu: người xưa dùng đồng hồ nước để nhận biết thời gian là canh mấy)

Nàng thay một bộ quần áo bình thường, đem tóc bạc quấn lên, dấu ở bên trong mũ sa, lụa mỏng màu trắng rũ xuống che khuất khuôn mặt nàng, tay cầm lấy thanh kiếm, bước nhanh mà đi, khiến cho nàng cả người nhìn qua như là một nữ hiệp khách hành tẩu giang hồ. Ra tới cửa, nàng đối với nha đầu Thượng Tê Uyển phân phó một tiếng: "Bổn cung đi một chuyến đến khách điếm Tường Duyệt, nếu sau một canh giờ còn chưa trở về, ngươi liền đi đến tiền đường bẩm báo với Hoàng Thượng."

(Tiền đường: gian nhà chính ở đằng trước, dùng để tiếp khách.)

Khách điếm Tường Duyệt cách Du phủ không tính quá xa, nhân xe ngựa hơi chạy nhanh một chút thời gian một nén nhang đã tới nơi rồi.

Đó là một khách điếm nhìn như bình thường, toàn bộ trang hoàng kiểu khép kín xa hoa mà cao đằng. Trong khách điếm thực an tĩnh, nàng đi vào, thế nhưng nhìn không thấy một người khách nào.

Nàng ngừng ở cửa, một tiểu nhị sau khi nhìn thấy nàng, đem nàng trên dưới

cẩn thận đánh giá một phen, cuối cùng ánh mắt dừng ở thanh kiếm trên tay nàng, nhìn trong chốc lát mới chào đón hỏi: "Cô nương, ngài chính là tới tìm người?"

Mạn Yêu bình tĩnh mà nhìn tiểu nhị một cái, người này bước chân trầm ỗn, trong mắt chứa tinh quang, không giống như là một tiểu nhị tầm thường. Nàng hơi hơi gật đầu, tỏ vẻ hắn đoán đúng rồi.

Sắc mặt của tiểu nhị kia lập tức nghiêm chỉnh lại, vội vàng cong người đem nàng dẫn tới lầu hai dừng lại trước cửa gian phòng sát bên trái, trên cửa viết một cái chữ Thiên, tiểu nhị nói câu: "Người mà ngài muốn tìm ở bên trong." Rồi mới lui xuống, vẻ mặt thế nhưng mang theo chút cung kính.

Hành lang thật dài chỉ thắp một ngọn đèn, chụp đèn bằng lụa sa ngũ sắc không bị đính cõ định, theo gió lạnh ngoài cửa thổi vào nhẹ nhàng mà xoay tròn, ánh nến xuyên thấu qua lụa sa ngũ sắc mờ nhạt mông lung, không ngừng biến đổi màu sắc, chiếu vào vị trí trống vắng, lộ ra một loại hơi thở thần bí mơ hồ như có như không.

Mạn Yêu giơ tay ở trên cửa gỗ nhẹ ba tiếng, đợi trong chốc lát, bên trong không có phản ứng. Nàng nhíu mày, trực tiếp đẩy cửa phòng.

Căn phòng này rất lớn, không gian rộng lớn bị phân làm hai bởi một tấm bình phong bằng gỗ, xuyên thấu qua bình phong khắc hoa văn hình thoi lộ ra một tia ánh sáng cực mỏng manh, phảng phất như ẩn như hiện tùy thời đều sẽ bị dập tắt. Thật đúng là thần bí, Mạn Yêu nhíu mày, chậm rãi đi vào, tiếng bước chân nhợt nhạt phiêu đãng ở trong căn phòng yên ắng không nghe thấy chút âm thanh nào, lại cực kỳ rõ ràng. Nàng sinh ra một tia khẩn trương mà không biết lý do, bất giác nắm chặt thanh kiếm trong tay, mới vừa đi vài bước. "Phanh!" Cửa phòng đột nhiên ở sau lưng nàng đóng lại, âm thanh không lớn, nhưng ở trong không khí quỷ dị an tĩnh, đủ để cho nàng kinh hãi đến cả người đều run lên. Đột nhiên có một loại dự cảm không tốt, chuyến này nàng không nên tới. Suy nghĩ như vậy, nàng liền xoay người rời đi.

"Nàng sợ hãi?" Sau bình phong đột nhiên truyền đến một tiếng thấp giọng dò hỏi. Thân hình nàng bỗng nhiên cứng đờ, đứng ở tại chỗ không thể động đậy. Đó là một giọng nói của nam nhân, tiếng nói vốn là thanh nhã ôn hòa, nhưng giờ phút này nghe thấy lại là nặng nề hiu quạnh, khiến cho người nhịn không được mà lạnh cả người.

Một phòng lặng im, trong không khí mùi Long Tiên Hương nhàn nhạt tràn ngập tản ra, âm thanh kia đã từng vô cùng quen thuộc vẫn tràn ngập ở bên tai nàng. Thì ra là hắn! Thời điểm mẫn cảm như vậy, hắn cư nhiên dám tự mình đi vào lãnh địa Giang Nam!

Cố nhân, thật sự là cố nhân! Nàng câu môi cười trào phúng, đưa lưng về phía phương hướng phát ra thanh âm, không lên tiếng.

Người phía sau bình phong xoay lại, tiếng bước chân thong thả trầm thấp, mỗi một bước đều giống như bước qua mấy trăm cái ngày đêm tưởng niệm cùng dày vò. Tông Chính Vô Trù nhìn chăm chăm lên bóng dáng nữ tử phía trước, ánh mắt kia tham luyến lại không nỡ rời đi.

"Dung Nhạc." Gọi ra một tiếng này, giọng nói của hắn thế nhưng có chút khàn. Một năm rồi, bọn họ vốn là phu thê, lại yêu cầu dùng phương thức như vậy mới có thể nhìn thấy mặt nàng. Cái tên này khắc sâu trong đáy lòng, hắn ở trong lòng trong mộng gọi qua vô số lần, lại không có người có thể đáp lại hắn, mà hôm nay, cuối cùng có thể lần nữa gọi ra tiếng, nhưng vẫn như cũ không người đáp lại. Trăm ngàn tư vị, hội tụ ở trong lòng, không thể dùng lời nói để diễn đạt được.

Mạn Yêu nhấp môi, tiếng kêu gọi làm nàng sinh ra một chút hoảng hốt, cái nam tử kia từng ở bên nàng một năm thời gian, đã từng là trượng phu của nàng, nam nhân đó mang cho nàng cảm động cùng đau lòng cũng mang đến cho nàng khuất nhục cùng tổn thương trí mạng, nàng đã từng hận hắn, nàng cho rằng nàng sẽ vẫn luôn tiếp tục hận hắn, đến khi hắn chết hoặc là nàng chết. Nhưng mà, giờ phút này, nàng dị thường bình tĩnh, thế mới biết, thì ra những cái hận đó, trong

sự ngọt ngào cùng hạnh phúc của một năm nay đã dần dần bị tan biến, sớm đã không hề khắc sâu như trong tưởng tượng của nàng. Nàng ngay cả đầu cũng không quay lại, giọng điệu nhàn nhạt nói: "Nếu biết là ngươi, ta sẽ không tới."

"Ta biết." Hắn đáp lại một tiếng, cười khổ nói: "Còn tốt, ít nhất,... nàng còn nhớ rõ giọng nói của ta." Không uổng công hắn mấy ngày không ngủ khổ tâm luyện ra một loại bút tích khác, mới dẫn nàng tới đây.

Mạn Yêu hơi hoi sững sốt, không muốn dây dưa với hắn, nhíu mày hỏi:
"Ngươi tìm ta có chuyện gì?"

"Không có việc gì thì không thể đến gặp nàng sao?" Hắn hơi rũ mi mắt, dấu đi u ám thê lương trong mắt, có ai sẽ giống hắn như vậy, muốn nhìn thê tử của mình, còn cần phải mượn một cái cớ hợp lý?

Mạn Yêu xoay người, nam tử đối diện so với trước kia tựa hồ gầy ốm hơn nhiều, nhưng vẫn như cũ anh tuấn bức người, khuôn mặt hắn nhiều thêm vài phần khí thế sắc bén chuyên thuộc về đế vương, ánh mắt lại giấu không được nỗi cô đơn cùng thê lương.

Tông Chính Vô Trù chậm rãi tới gần nàng, ánh mắt làm như muốn xuyên thấu qua lớp sa mỏng, đem nữ tử ngày đêm thương nhớ nhìn đến càng thêm rõ ràng.

Mạn Yêu theo trực giác lui ra sau, trong mắt nồng đậm cảnh giác, lạnh lùng nói "Đứng lại."

Tông Chính Vô Trù thật sự dừng lại, cách nàng không quá năm bước. Hắn nhẹ nhàng thở dài: "Dung Nhạc, chúng ta đã thật lâu không gặp, nàng không thể gỡ xuống khăn che mặt, để ta có thể nhìn thấy nàng sao?"

Ánh mắt hắn sáng quắc nhìn nàng, đáy mắt ẩn hiện phức tạp không muốn người biết, là hoài niệm là bi thống là áy náy là hối hận... đều hóa thành khuynh thế yêu thương sâu sắc hiện ra ở trước mắt nàng. Cho dù ánh sáng trong phòng

tối tăm, mặc dù có khăn che mặt chắn lại, nàng vẫn như cũ có thể cảm nhận được rõ ràng.

Mạn Yêu ngậm miệng không nói. Hắn lại thở dài: "Ta tới đây chỉ vì muốn gặp nàng một lần, nàng không cần khẩn trương như thế."

"Nơi này, không phải là nơi ngươi nên tới." Nàng hơi hơi quay đầu đi, không muốn nhìn hắn.

Hắn rũ mắt, hỏi: "Vì sao ta không nên tới?"

"Bởi vì tới rồi, nhưng không nhất định sẽ rời khỏi được." Khẩu khí của nàng cực kỳ bình tĩnh lạnh nhạt, nghe không ra một chút cảm xúc nào.

Ánh mắt Tông Chính Vô Trù lại đột nhiên xán lạn, "Nàng lo lắng cho an nguy của ta?" Bước lên ngôi vị hoàng đế và đánh chiếm Bắc Di quốc hắn đều chưa từng có một phần vạn hưng phấn như vậy. Nhưng mà, hi vọng không nên có, nếu có chỉ biết đổi lấy tuyệt vọng càng sâu hơn.

Mạn Yêu cười lạnh nói: "Ngươi nghĩ nhiều rồi. Ngươi là hoàng đế Bắc triều, ta là Hoàng phi Nam triều, nếu như nói ta là lo lắng cho an nguy của ngươi, không bằng nói... Ta là đang nhắc nhở ngươi tình cảnh trước mắt. Tự lo cho tốt đi."

Nàng nói xong xoay người muốn đi, nhìn ở hắn không màng an nguy bắn thân chỉ vì muốn gặp nàng, nàng muốn lại buông tha cho hắn một lần. Nhưng mà Tông Chính Vô Trù lại không đáp ứng, chỉ thấy đồng tử của hắn mở lớn, sắc mặt bỗng dưng tái nhợt, hắn một mình từ xa ngàn dặm đến đây, thật vất vả mới nhìn thấy nàng, sao có thể để nàng cứ như vậy rời đi, đột nhiên hắn lướt nhanh đến, không khỏi phân trần mà từ sau lưng ôm lấy nàng.

Mạn Yêu biến sắc, định tránh thoát liền nghe âm thanh của hắn tràn đầy đau đớn ở bên tai nàng kêu lên: "Ai nói nàng là Hoàng phi của Nam triều? Nàng là Hoàng Hậu của trẫm! Là thê tử mà ta cưới hỏi đàng hoàng, nàng đã quên rồi

sao?" Hắn còn muốn nói: Nàng mặc áo cưới đỏ thăm cùng ta bái đường thành thân, chúng ta một năm sớm chiều ở chung, mỗi đêm ôm nhau mà ngủ... Hắn muốn đếm kỹ hết thảy mọi thứ mà bọn họ đã từng chung sống, muốn kích thích những ký ức ấm áp trong lòng nàng.

Ánh mắt Mạn Yêu trầm xuống, lạnh lùng ngắt lời nói: "Ngươi đã quên rồi sao? Là ngươi tự tay đem ta đẩy cho người khác!"

"Ta không phải cố ý, Dung Nhạc,... Ta thật sự không phải cố ý." Hắn như vậy vội vàng biện giải, hoảng loạn mà lúng túng, những lời nói vẫn luôn đè nén ở trong lòng muốn cùng nàng giải thích lại không thể ra khỏi miệng mà toàn bộ đều lấp kín ngực hắn, làm hắn mấy lần muốn hít thở không thông. Hắn không ngừng siết lại vòng tay, khẩn trương bế tắc sợ nàng rời đi, trấn định cùng lý trí mà ngày thường lấy làm tự hào, sớm đã tróc ra khỏi thể xác hắn, âm thanh của hắn như than khóc mà kêu lên: "Nàng không biết, đêm đó, ta uống nhiều rượu, nhận lầm Ngân Hương là nàng, ta cho rằng ta cuối cùng có được nàng tất cả, nhưng mà, không phải! Không phải là nàng! Là cái nữ nhân đáng hận kia hóa trang thành bộ dáng của nàng làm bến tình cảm của ta đổi với nàng! Ta hận không thể đem nàng ta thiên đao vạn quả, cũng không thể giải trừ mối hận trong lòng của ta. Ta là bị oán hận vọt lên làm đầu óc mê muội, mới trúng gian kế của bọn họ, mới nghĩ đến để nàng ta thay thế nàng hoàn thành cái kế hoạch vốn đã từ bỏ, nhưng mà ta ngàn lần cũng không nghĩ tới, Thường Kiên là ta đã từng một tay bồi dưỡng ra tâm phúc, thế nhưng cũng là người của bọn họ. Ta càng nghĩ không ra, hoàng huynh của nàng thế nhưng cũng sẽ hại nàng, người đời đều biết, hắn đối với nàng yêu thương có thừa, vì sao cả hắn cũng sẽ vì thiên hạ mà không bận tâm đến sống chết của nàng?"

(thiên đao vạn quả: lột da róc thịt)

Thân thể Mạn Yêu cứng đờ, vì sao? Nàng cũng không biết. Nàng không biết nếu muốn đáp án phải nén đi hỏi ai.

Bi ai nồng đậm thấu xương gắt gao bao phủ không gian rộng lớn của căn

phòng, năm tháng bọn họ ở chung lưu lại những ký ức như thủy triều đánh úp đến, hắn bao dung, hắn sủng nịch, hắn yêu quý, hắn giãy giụa trong đau khổ, tuy rằng có lợi dụng, nhưng hắn chưa bao giờ chân chính nghĩ tới muôn tổn thương nàng, nàng đều biết, cho nên, ở đủ loại lợi dụng cùng thương tổn trước kia, nàng đều có thể tha thứ, thậm chí có thể lý giải. Nhưng mà lần cuối cùng không giống nhau, nàng cho hắn tín nhiệm, vô luận xuất phát từ loại nguyên nhân nào, cô phụ chính là cô phụ, tạo thành thương tổn ai cũng không thể vãn hồi, mặc dù không phải ý của hắn, nhưng cũng không thể tha thứ.

"Buông ta ra." Nàng hít sâu một hơi, giọng điệu lạnh nhạt xa cách.

Án đường của hắn nhíu chặt lại, như là bị người thắt một cái kẽt. Cánh tay càng buộc chặt, không có chút ý tứ nào muốn buông ra. Nàng nắm chặt lòng bàn tay, hạ quyết tâm, bỗng nhiên nở nụ cười, "Kỳ thật ngươi không cần cùng ta nói những lời này, ta đã không hận ngươi rồi." Nàng dừng một chút, cảm giác nam tử sau lưng ngắn ngủi, nàng lại cười nói: "Ta còn hắn là nên cảm tạ ngươi, nếu không phải ngươi, ta có lẽ vĩnh viễn cũng không hạ quyết tâm được, như vậy, ta vĩnh viễn cũng sẽ không biết, thì ra ta..... Cũng có thể sống được hạnh phúc như vậy."

Hai cánh tay tráng kiện ôm lấy nàng tức khắc cứng đờ giống như sắc, mặt nam tử xám như tro tàn, ánh mắt nhẹ nhè lột vỡ ra, biểu tình đau đớn ở trong căn phòng ánh nến sáng tối không chừng bị bóng đêm lặng lẽ cắn nuốt. Một trái tim bị vứt bỏ như một chiếc guốc hư hỏng cũ kỹ sớm đã chồng chất vết thương, ở trong chết lặng hít thở không thông, lại nhiều thêm hai lỗ máu.

Hạnh phúc? Thì ra kết quả của vạn kiếp bất phục mà hắn chịu đựng chính là hạnh phúc của nàng cùng một người khác! Mà hắn một mình thừa nhận tịch mịch cô độc, ở trong hối hận đau khổ giãy giụa, gian nan sống qua ngày. Hắn đột nhiên ngẩng đầu, một tay đem người nàng xoay lại, lực đạo lớn đến kinh người. Xốc lên mũ sa của nàng, một đầu tóc bạc trút xuống, khuôn mặt thanh lệ tuyệt mỹ của nàng liền ở trước mặt hắn.

Khuôn mặt thương nhớ ngày đêm, vẫn giống như trong quá khứ thanh lệ thoát tục. Đôi mắt kia bồi hồi quanh quẩn ở trong mộng hăng, so với trước càng thêm thanh lùng thờ ơ, nhiều thêm một phần quyết tuyệt. Mà trong mắt nàng phản chiếu ra bóng dáng của hắn, mơ hồ đến giống như là ký ức bị người cố tình bôi xóa. Cặp môi kia, cũng từng là lãnh địa thuộc về hắn, nhưng hiện giờ....."

Hắn đột nhiên cúi đầu, lấy khí thế sét đánh không kịp bừng tai hung hăng hô lên, so với bất luận một lần nào trong dĩ vãng đều muôn mảnh mẽ cuồng liệt, tựa hồ muốn đem dấu vết của người khác lưu lại ở trên môi nàng toàn bộ thanh trừ đi.

Mạn Yêu bị hắn càn rỡ thình lình xảy ra làm kinh sợ, trên môi đau xót, giống như bị cắn phá, nàng bỗng nhiên bừng tỉnh, tụ lại sức lực toàn thân đột nhiên tránh ra nam nhân đang ôm chặt bả vai nàng, giơ tay chính là một cái tát hướng tới mặt hắn tàn nhẫn quẳng xuống. Nàng giận dữ trừng mắt với nam nhân trước mặt, "Ngươi cho ta là cái gì?" Hắn cho rằng nàng vẫn là trưởng công chúa Dung Nhạc trước kia mặc hắn tùy ý muốn ôm thì ôm muốn hôn thì hôn? Hiện tại nàng là thê tử của Tông Chính Vô Ưu, không dung thứ bất luận kẻ nào xâm phạm.

Gương mặt nam tử lưu lại dấu ấn năm ngón tay, hắn lảo đảo lui về sau mấy bước, kịch liệt ho khan vài tiếng, một tia máu tươi theo khóe miệng tràn ra,
"Xoạch" tích đến trên mặt đất.

Nàng dời đi ánh mắt, hút khí, âm điệu bình tĩnh, "Mặc kệ hết thảy, có phải hay không phải là sai lầm của ngươi, đi đến bước này, đã không thể quay đầu lại."

Hắn đứng vững thân người, dùng ngón tay lau khóe miệng, trên ngón tay lây dính máu đỏ tươi hắn cũng không thèm nhìn một cái. Thở dốc lấy lại bình tĩnh, sắc mặt dần dần khôi phục như thường, hắn ngẩng đầu lên, thật mạnh phun ra một hơi, trầm giọng nói: "Vô luận nàng có thừa nhận hay không, nàng vẫn là thê tử của ta. Chỉ cần ta một ngày không ưu nàng, nàng sống một ngày, thì vẫn là thê tử của ta Tông Chính Vô Trù." Hắn cố chấp như thế, cố chấp đi yêu một

người, chẳng sợ người kia không yêu hắn, chẳng sợ..... Biết rõ vĩnh viễn cũng sẽ không có kết quả, nhưng vẫn khống chế không được mà đi yêu. "Chỉ cần nàng nguyện ý, chúng ta có thể quay đầu lại, giống như trước đây, qua những ngày tháng ấm áp bình ổn."

"Ngươi không cần lừa mình dối ngươi!" Mạn Yêu nhịn không được kêu lên: "Ta không có khả năng quay đầu lại, cũng không muốn quay đầu lại." Nàng nói xong vội vàng xoay người, liền muốn mau rời khỏi nơi này. Người nam nhân này mang cho nàng áp lực nặng nề như vậy, nặng nề đến khiến người cảm thấy hít thở không thông, thậm chí muốn điên cuồng.

Tông Chính Vô Trù lặng lẽ nhìn nàng, nhìn nàng vội vàng mà mở cửa phòng ra, tốc độ giống như trốn chạy. Hắn không có lên tiếng, cũng không có ngăn cản.

Mở cửa ra, nàng một chân còn chưa bước ra, người đã khụng lại.

Bốn gã thị vệ cao lớn giống như Thái Sơn, cầm kiếm để ngang che ở cửa, đem con đường ra duy nhất chặn kín không kẽ hở. Nàng quay đầu lại, nhìn ánh mắt nam tử thâm trầm, không cầm cười lạnh nói: "Ngươi đây là ý gì? Ngươi cho rằng như vậy là có thể ngăn được ta?" Khi nàng nói chuyện tay cầm kiếm đột nhiên run lên, bảo kiếm rút ra khỏi vỏ, mũi kiếm màu xanh băng lập loè tia sáng u hàn giống như con đom đóm bay lượn bất định, tia sáng lạnh lẽo in vào trong mắt nàng thế nhưng lại là lạnh lùng nghiêm khắc, khiến người run sợ.

Sắc mặt Tông Chính Vô Trù đổi lại ôn hòa, liền giống như những ngày ở chung trước kia, cái loại ôn hòa vạn năm không thay đổi. Đây mắt sâu không lường được khiến người dò hỏi không ra tâm tư của hắn. Chỉ là bình tĩnh, bình tĩnh đến làm người bất an.

Mạn Yêu nắm thật chặt thanh kiếm trong tay, tính toán con đường thoát khỏi nơi này. Bốn người ở cửa vừa thấy liền biết ai ai cũng vô công không tầm thường, lấy sức của một mình nàng cho dù có thể xông ra, dưới lầu còn không

biết có bao nhiêu người đang chờ nàng.

Căn phòng yên tĩnh đến cả tiếng hít thở cũng có thể nghe được rõ ràng, ánh nến u ám chợt lóe chợt lói, như là quỷ lửa trong đêm tối kêu gọi linh hồn. Gió lạnh xuyên thấu qua cửa sổ thổi vào, xen lẫn với hơi thở lạnh rét của băng tuyết, phớt qua gương mặt tái nhợt của nàng, xốc lên mái tóc bạc của nàng, hợp với sát khí phát ra từ trong người nàng, đường hoàng bay múa. Nàng nhìn cửa sổ bị đóng kín mít phía sau tấm bình phong, đó là cửa sổ duy nhất của căn phòng này thậm chí toàn bộ khách điếm, trong lòng nàng vừa động, Phó Trù dù cho có võ công cao cường, nhưng trong tay hắn cũng không có binh khí, chỉ cần nàng dùng tốc độ nhanh nhất đâm hắn một kiếm, lúc hắn tránh né, nàng liền có thể nhân cơ hội lướt qua hắn, rồi mới xông qua cửa sổ mà ra.

Chủ ý đã định, nàng ngưng tụ bảy phần nội lực, chiếu theo ý nghĩ của chính mình mà thực thi. Thân hình nhanh như quỷ mị, kiếm pháp như điện, chỉ thấy một đạo quang ảnh màu xanh băng đột nhiên chợt lóe, trường kiếm lạnh lẽo mang theo sát khí sắc bén kiên quyết phá không đâm thẳng về phía trước.

Nhưng mà, luôn có một số sự tình, sẽ không phát triển y theo trong tưởng tượng của mọi người.

Tông Chính Vô Trù nhìn thấy nàng xuất kiếm, không có trốn tránh, liền như vậy thẳng tắp đứng ở nơi đó, nhận lấy một kiếm kia! Không phải hắn trốn không thoát, mà là hắn cẩn bản là không tính trốn tránh đi.

Trường kiếm sắc bén tiến quân thần tốc, hung hăng đâm vào ngực nam tử. Hắn bởi vì đau nhức mà đồng tử co rút lại, không có sợ hãi, không có kinh ngạc, hắn cả người bình tĩnh dị thường, phảng phất như động tác của nàng vốn là ở trong dự đoán của hắn, thậm chí chờ đợi đã lâu rồi.

Ánh mắt hắn gắt gao nhìn chăm chăm tay cầm kiếm của nàng, năm ngón tay tinh tế tú mĩ bởi vì dùng sức quá độ mà trở nên xanh trắng, giống như khuôn mặt hắn giờ phút này không hề có huyết sắc. Ở trong bình tĩnh ngắn ngủi qua đi, ánh

mắt hắn biến ảo không chừng, phức tạp khó hiểu. Tüm mắt chậm rãi đi lên, nhìn thấy mắt nàng tràn đầy kinh ngạc, hắn đột nhiên cười, bi thương trước mắt, ho nhẹ một tiếng, mồm to máu tươi theo khóe miệng chảy xuống.

Trong lòng nàng hoảng hốt, trực giác mà đem thanh kiếm rút ra, chỉ nghe "bá" một tiếng, một dòng máu tươi mạnh mẽ phun tung toé. Nàng ngây ngẩn cả người, trường kiếm leng keng rơi xuống đất, âm thanh bén nhọn đâm vào màng tai người.

Tông Chính Vô Trù kêu lên một tiếng, bước lớn thụt lui về phía sau, khó khăn lăm mới đứng vững.

"Bệ hạ!" Bọn thị vệ lúc này mới phản ứng lại, hoảng loạn kêu to, người dưới lầu nghe được động tĩnh bay nhanh lên lầu, nối đuôi nhau mà vào, đem hung thủ đâm bị thương để vương chặt chặt chẽ chẽ vây quanh ở giữa.

Thị vệ bên người Đế vương Lý Lượng vội tiến lên đỡ lấy Tông Chính Vô Trù, trong mắt nổi đầy lửa giận, gầm lên một tiếng: "Bắt lấy nàng ta!"

Sát khí đột nhiên lớn mạnh, mang theo gió lạnh hô hô, không khí tức khắc hóa thành vô số băng nhọn, cắt từ bốn phương tám hướng mà đến. Hơn mười người đồng thời rút đao, hàn quang hiện ra, sáng chói làm mắt người sinh đau. Mà nàng đã ném kiếm, lúc này hai tay trống không có vật nào. Hơn mươi tên cao thủ đứng đầu vây công, hơn mười thanh đại đao chói lợi chụp xuống đầu, khí thế không gì sánh kịp, tựa muốn đem nàng bối trâng thành thịt vụn.

Trong lòng nàng hoảng hốt, chỉ lo khiếp sợ, thế nhưng đã quên tình cảnh của mình. Vũ khí sắc bén ngay đầu, nàng hiện tại đi nhặt kiếm đã không còn kịp. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, chỉ nghe một giọng nói hùng hồn trầm thấp hé lộ: "Dừng tay!"

Bọn thị vệ toàn bộ ngơ ngác, lập tức dừng lại động tác, như là bị người điểm huyệt đạo chính tề đứng tại chỗ.

Tông Chính Vô Trù bởi vì trong lúc nỗi giận cấp bách vận dụng nội lực cử động mà chấn động miệng vết thương, vốn là khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy ánh lên vết máu đỏ tươi nơi khóe miệng, thật sự chói mắt kinh tâm, hắn chậm rãi gioi tay, chụp lấy ngực mình, máu đỏ tươi thấm ướt lòng bàn tay hắn, từ kẽ hở giữa các ngón tay tùy ý tràn ra, hắn nhắm hai mắt thở gấp gáp hai tiếng, lại mở mắt ra nhìn nàng, ánh mắt kiên định nói: "Ai cũng không được phép động đến nàng!"

"Bệ hạ....." Lý Lượng mới vừa mở miệng, ánh mắt uy nghiêm của Tông Chính Vô Trù quét lại đây, hắn vội vàng đình chỉ, lại nói: "Thuộc hạ liền đi think đại phu."

Tông Chính Vô Trù gioi tay ngăn lại, dùng khẩu khí chân thật đáng tin, nói:
"Không cần. Các ngươi đều lui ra đi."

Lý Lượng thực không yên tâm mà nhìn thoáng qua Mạn Yêu, thấy ánh mắt đế vương kiên định, liền quát hô tất cả thị vệ cùng lui đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Mạn Yêu ở trong tình thế biến ảo quay nhanh run rẩy sững sốt, nhìn hắn thong thả xoay người, gian nan mà hướng phía sau bình phong từng bước một dịch đi qua. Thân hình cao lớn bởi vì thương thế mà hơi hơi cong lại, rõ ràng đã đứng không yên, lại kiên trì đi qua. Nàng cắn môi, tiến lên đỡ lấy hắn.

Thân người Tông Chính Vô Trù hơi hơi cứng đờ, quay đầu lại nhìn nàng, nàng rũ mắt, không nói lời nào, đỡ hắn đi đến mép giường. An trí tốt cho nam tử bị thương, nàng gọi người đem tới một chậu nước, hắn cởi ra áo trên, nàng giúp hắn rửa sạch miệng vết thương, bôi thuốc bao lại. Tình cảnh này, thế nhưng cùng một năm trước khi hắn chịu đựng nỗi đau xuyên cốt trở lại phủ Tướng quân đêm kia có vài phần tương tự, khi đó, nàng cũng là như vậy thật cẩn thận mà giúp hắn xử lý miệng vết thương, giống như một thê tử chân chính xử lý hết thảy.

Hắn xuất thần mà nhìn nàng, từng cảnh từng cảnh trong quá khứ, đều phảng phất như chỉ phát sinh ở ngày hôm qua, hắn còn chưa từ nơi đó đi ra, nàng cũng

đã nhanh nhẹn rời đi xa, rời khỏi sinh mệnh của hắn.

"Dung Nhạc." Hắn nhịn không được gọi nhẹ một tiếng, như là đem cảm tình tích tụ trong lòng không thể miêu tả toàn bộ đều gọi ra. Động tác trên tay nàng ngừng lại một chút, rũ lông mi, nhẹ nhàng mà "Ân" một tiếng.

Hắn ngẩn người, làm như không nghĩ tới nàng sẽ đáp lại. Trong mắt lập lòe sáng rực, hắn cười nói: "Cảm giác có người đáp lại thật tốt."

Nàng ngẩng đầu liếc hắn một cái, thấy môi hắn tái nhợt nhiễm huyết giơ lên một hình cung rất nhỏ, đó là một vẻ mặt tươi cười kỳ quái cảm giác nói không nên lời, ẩn chứa thỏa mãn chua xót. Nàng nhíu mày thở dài, bất quá chỉ là lên tiếng mà thôi, dùng đến cảm xúc như thế sao?

Hắn nhẹ nhàng cười, lấy thân trúng một kiếm đổi lấy ôn chuyện cũ, hắn có cái gì không thỏa mãn sao? Tuy rằng đây gần như là giấc mộng, hơn nữa vẫn là một giấc mộng cực kỳ ngắn ngủi! Nhưng với hắn mà nói, đã đủ trân quý.

Nhin miệng vết thương máu tươi đầm đìa, đôi tay nàng run nhẹ nhè, nếu không phải nàng chưa có tâm giết hắn, lại hoặc là một kiếm này lệch ra một phân đâm sâu vào, có lẽ, hắn sẽ chết ở trong tay nàng.

Suy nghĩ như thủy triều cuồn cuộn, hàng trăm tư vị ở trong lòng.

"Vì sao không né?" Giọng nói của nàng run rẩy đánh gãy hắn đang đắm chìm ở trong hồi ức đẹp đẽ.

Hắn hoàn hồn, cười tự giễu, ngữ khí nhàn nhạt nói: "Vết thương trên người ta, ta không để bụng.....nhiều thêm một cái này." Vô luận là ở trên người hay là ở trong lòng, miệng vết thương dữ tợn xấu xí đầy khắp nơi, có cái là do người thân cho, có cái là do kẻ thù lưu lại, hiện giờ lại thêm do người yêu ban tặng, đầy đủ cả rồi!

Nàng ngẩn ra, không dự đoán được hắn sẽ trả lời như thế. Nhớ tới mười ba

vết thương mót ngược xuyên cốt lưu lại sau lưng hắn, trái tim có chút chua xót, há mồm không biết nên nói cái gì. Nàng trước nay đều không có chân chính nghĩ tới muôn giết hắn, cho dù là ở thời điểm thống hận hắn nhất, nếu không, cái ngày rời khỏi phủ Tướng quân, nàng liền có thể làm được.

Không hề mở miệng, cả hai người đều trầm mặc.

Ánh nến tối tăm khi sáng khi tối, bao phủ cả căn phòng. Thân hình to lớn bị quấn lên băng vải màu trắng, miệng vết thương cuối cùng cũng xử lý thỏa đáng, như thở ra một hơi, ngồi thẳng thân người. Lấy thân phận hai người bọn họ, ở chung như vậy thật sự thực kỳ dị, nhưng cũng thực tự nhiên.

Tông Chính Vô Trù phủ thêm chiếc áo dựa vào đầu giường, hơi thở mỏng manh, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào nàng, không hề chớp mắt, làm như đang sợ nếu như bây giờ không nhìn thêm vài lần, sau này sẽ không còn nhìn thấy được nữa.

"Dung Nhạc, nàng vẫn là không đủ tàn nhẫn! Nàng nếu là tàn nhẫn một chút, nàng có thể vì hắn trừ bỏ ta cái tâm phúc đại họa này."

Mạn Yêu mím chặt môi, nhìn chỗ khác. Hắn nói đúng, nàng xác thật không đủ tàn nhẫn. Nhưng mà, đối với một người yêu mình sâu đậm, ai có thể thật sự tàn nhẫn đến hạ quyết tâm? Mà nàng, trước nay đều không phải có ý chí sắt đá.

"Ngươi đi nhanh đi. Nếu không đi, sẽ không còn kịp." Nàng ngôn ngữ bình đạm, nghe không ra vui buồn. Nàng buông tha hắn, nhưng Vô Ưu chưa chắc chịu buông tha hắn. Bọn họ rốt cuộc cũng là huynh đệ, tay chân tàn sát lẫn nhau, thật là bi ai! Nhưng mà loại cục diện này, ai cũng không thể thay đổi.

Tông Chính Vô Trù sững sốt, muốn nói: Nàng liền như thế vội vã đuổi ta đi sao? Cả nói thêm mấy câu cũng không cho ta?

Nhưng lời nói còn chưa nói ra, ngoài cửa đã truyền đến một trận tiếng bước chân vội vàng, Lý Lượng chờ không kịp xin chỉ thị, liền vọt vào trong phòng,

vội vàng đưa tin: "Bệ hạ, mới vừa có người tới báo, có một số đông nhân mã đi
về phía này. Người dẫn đầu, tựa hồ là, Nam đế!"

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Tỏa Cốt Dương Hồi (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân(Tỏa cốt dương hồi: Người sau khi chết xương cốt bị đem đi thiêu đốt, ghiền xương thành tro rải khắp nơi. Hình dung cùu hận thật sâu đậm hoặc là nghiệp chướng nặng nề.)

Mạn Yêu sững sốt, nàng kêu nha đầu kia một canh giờ sau mới hồi báo, hiện tại cũng bất quá nửa canh giờ, sao lại tới nhanh như vậy?

Ánh mắt Tông Chính Vô Trù trầm xuống, sắc mặt vẫn cứ hết sức trấn định, hắn sâu sắc nhìn nàng, hiểu ra nàng vì sao kêu hắn đi mau, thì ra trước khi nàng ra cửa đã lưu lại một con đường cho mình.

Thị vệ lại lần nữa tiến vào, không đợi phân phó liền phòng bị mà vây quanh nữ tử trong phòng. Lý Lượng xoay chuyển ánh mắt, nhanh chóng cân nhắc thế cục, nhìn Mạn Yêu một cái, tiếp hướng Tông Chính Vô Trù quỳ sát đất bái nói: "Bệ hạ, muốn rời khỏi nơi đây, chỉ có một biện pháp. Thỉnh bệ hạ định đoạt!" Hắn biết bắt lấy cái chủ ý này, bệ hạ nhất định sẽ không đồng ý, có lẽ còn sẽ di dời lửa giận lên trên người hắn, nhưng hắn có trách nhiệm trên người, vì suy nghĩ cho an nguy của Bệ hạ, chủ ý này không thể không nêu ra.

Tông Chính Vô Trù biến sắc, theo bản năng nhìn nữ tử tóc bạc đầu đầy.

Ánh mắt Mạn Yêu hoảng hốt, không tự giác mà lui về phía sau một bước, nàng tự nhiên biết biện pháp mà Lý Lượng nói là ý gì, là bắt giữ nàng làm con tin, bức Vô Ưu thả người! Đó cũng có nghĩa là nàng sẽ bị mang ra khỏi Giang Nam, đi theo bọn họ trở lại kinh thành, như vậy, những ngày sau này, nàng cùng Vô Ưu sẽ là trời Nam đất Bắc, lại lần nữa trở lại thân bất do kỷ như trước. Chịu người đùa nghịch với cuộc đời mình, nàng không muốn tiếp tục như vậy. Nàng

nhìn những tia sáng vụn vặt sáng lên lại tắt ở trong mắt Tông Chính Vô Trù, ánh mắt không ngừng biến hóa, làm như đang cân nhắc lợi hại, tư tưởng đấu tranh kịch liệt. Nàng liếc nhìn mọi người chung quanh, cuối cùng nhìn Tông Chính Vô Trù, hơi hơi động khéo môi, lạnh lùng cười, kia thật là một cái biện pháp tốt, nhưng mà, nàng sẽ không lại cho hắn cơ hội lợi dụng nàng để thương tổn Vô Ưu. Trừ phi..... nàng chết! Tâm ý đã quyết, nàng cái gì cũng không nói, ngang nhiên ngẩng đầu, ngưng tụ nội lực, muốn liều chết với bọn họ.

Tông Chính Vô Trù nhìn đôi mắt quật cường của nàng, ảm đạm rũ hai mắt, biểu tình trống vắng như một mảnh tro tàn, hắn xuống giường, đối với bọn thị vệ nhàn nhạt phun ra một chữ, trầm hoãn mà kiên định "Đi."

Lý Lượng chấn động, vội vã ngăn ở trước mặt hắn, cấp bách khẩn cầu nói: "Bệ hạ, không thể a! Ngài là vua của một nước, thân quan hệ với giang sơn xã tắc, là phúc của vạn dân, thỉnh ngài lấy đại cục làm trọng! Nam để mang đến không dưới mấy trăm người, đám người của thuộc hạ cho dù là liều cả tánh mạng cũng khó bảo toàn cho Bệ hạ bình an rời khỏi lãnh địa Giang Nam. Huống chi bệ hạ giờ phút này thân bị trọng thương, nếu là thực sự có bất trắc, thuộc hạ vạn tiễn xuyên tim cũng khó chuộc tội! Thỉnh Bệ hạ suy nghĩ kỹ!"

"Thỉnh Bệ hạ suy nghĩ kỹ!" Bọn thị vệ đồng loạt quỳ xuống cầu xin.

Hai hàng lông mày của Tông Chính Vô Trù gắt gao hợp lại, Lý Lượng lại nói: "Chỉ cần bắt lấy nữ nhân mà Nam để yêu thương nhất, lấy tánh mạng uy hiếp, không sợ hắn không thả người."

"Câm mõm!" Tông Chính Vô Trù đột nhiên lạnh giọng quát bão ngưng lại, nàng không chỉ là nữ nhân mà Tông Chính Vô Ưu yêu thương nhất, dùng phương thức thương tổn nữ nhân hắn yêu thương, để bức bách một nam nhân khác đi vào khuôn khổ, loại sai lầm này đủ để cho hắn hối hận cả đời, hắn vĩnh viễn cũng sẽ không tái phạm lần thứ hai, cho dù cái giá là phải chết! Hắn tức giận mở to hai mắt, bộ mặt vặn vẹo dữ tợn, như là một con sư tử nổi cơn điên, kinh sợ đến Lý Lượng cứng họng, không dám nói nữa.

Tông Chính Vô Trù nhìn Mạn Yêu, đáy mắt đau khổ tức giận không thôi, "Lời như vậy, ai còn dám nói thêm một lần, trẫm sẽ giết hắn trước! Đi." Một chân đá văng Lý Lượng đang chấn ở trước mặt, dùng tay đè lên ngực, thân hình hơi hơi loạn choạng không chút do dự đi qua bên người nàng, bước nhanh mà đi.

"Vì sao?" Mạn Yêu bỗng nhiên xoay người, đứng ở bên cạnh bình phong gỗ, lớn tiếng hỏi. Nàng tình nguyện liều chết tranh đấu, cũng không muốn để hắn buông tha như vậy.

Hắn dừng lại bước chân, không có quay đầu lại. Đưa lưng về phía nàng, âm thanh thê lương nói: "Nàng chỉ là thê tử của ta, không phải là công cụ ta dùng để chạy trốn! Ở trên đời này, không có ta, còn có người khác yêu thương nàng cho nàng hạnh phúc, nhưng mà, ở trong lòng ta, lại chỉ có một mình nàng. Dung Nhạc, nàng có lẽ không biết, ta, vẫn luôn đều thực hâm mộ hắn, ta cũng muốn giống như hắn đi yêu một người không hề cố kỵ như vậy, không so đo sống chết, không cân nhắc được mất... Chỉ là, ta từ nhỏ mang sứ mệnh cùu hận, ta..... thân bất do kỷ! Ta khát vọng có được tình cảm thuần túy, cũng nghĩ tới phải cho nàng tình cảm như vậy, nhưng vận mệnh không cho ta cơ hội đó."

Hai mươi năm, hơn bảy ngàn ngày, từng giọt từng giọt tín niệm hội tụ mà kết thành kiên định, cho dù là gặp được người mình yêu, cũng không phải một sờn một chiêu là có thể thay đổi. Cho nên hắn, từ lúc bắt đầu liền chú định không có được tình yêu của nàng.

Thôi, không buông tha cho mình được, thì buông tha cho nàng đi. Vốn một chuyến đi này, cũng chỉ là muốn gặp nàng một lần, đem Huyết Ô giao cho nàng, hỏi xem nàng sống có tốt không, hỏi xem nàng còn có hận hắn hay không? Nhưng mà có ai ngờ, vừa nhìn thấy nàng, tưởng niệm chất đống ngày đêm như thủy triều mãnh liệt ập đến, phá hủy lý trí của hắn, nhìn thấy nàng ở trước mặt, hắn không chế được dục vọng mãnh liệt muốn đem nàng mang về, suýt nữa tái phạm sai lầm lớn. Hắn vẫn luôn muốn hỏi, nàng đã từng nói qua thiếu chút nữa yêu hắn, rốt cuộc có phải là thật hay không? Bây giờ xem ra, đã không

cần hỏi nữa.

Hết thảy đều là vận mệnh đã an bài!

Trước khi rời đi, hắn lại nói một câu: "Đồ trên bàn, là cho nàng. Có lẽ nàng sẽ không dùng đến, nhưng ta vẫn là muốn đem nó tặng cho nàng."

Nhìn hắn rời đi, thân hình cao lớn cực lực ổn định không ngã, ở trong mắt nàng dần dần trở nên mơ hồ. Rốt cuộc dây đưa giữa bọn họ, là duyên? Hay là nghiệt? Ai có thể nói rõ ràng? Có lẽ, từ lúc bắt đầu, toàn bộ đều là sai lầm. Hy vọng hắn có thể hiểu rõ, sớm ngày buông xuông. Nàng nhẹ nhàng thở dài một hơi, chậm rãi xoay người, đi xem đồ vật mà hắn muốn đưa cho nàng. Ở một góc trên cái bàn dài không được người chú ý đến, bày một chậu hoa lá nhỏ. Rẽ cây đỏ tươi như là mới vừa uống qua máu, lộ ra màu sắc thị huyết quý dị, chiếc lá đen nhánh thu nạp vào nhau, hiện ra ánh sáng màu đỏ sậm... Cả người nàng chấn động, kinh sợ, đây là Huyết Ô?!

Huyết Ô thực vật kỳ lạ cần lấy máu người nuôi nấng! Là thứ xuất động người của Vô Ẩn lâu cũng chưa thể lấy được, thế nhưng ở trên tay hắn! Chẳng lẽ, đây chính là nguyên nhân hắn tự mình xuất chinh Bắc Di quốc sao? Vì được đến thứ này, hắn từ bỏ thời cơ tốt nhất tấn công Giang Nam, còn một thân một mình không ngại nguy hiểm đi vào lãnh thổ của cố nhân, chỉ vì muốn tận tay đem vật này giao cho nàng.

Tư vị không thể miêu tả ở trong lòng kích động, Phó Trù, hắn tội tình gì phải làm như thế? Biết rõ nàng sẽ không dùng đến, vì sao còn cách ngàn dặm đưa đến đây? Biết rõ giữa bọn họ đã không thể vẫn hồi, lại làm chuyện này, còn có ý nghĩa gì? Chỉ tăng thêm phiền não, mà thôi. Nàng đi đến bên cạnh bàn, tâm tư một mảnh hỗn loạn, Huyết Ô này, nàng nên xử lý như thế nào? Là giữ lại nuôi nấng? Hay là để nó tự sinh tự diệt? Chợt nghe có tiếng bước chân tới tấp từ bên ngoài truyền đến, chính tề dị thường, nàng biết là hắn đã tới!

Nàng mở ra cửa sổ đi xem, phát hiện trên bầu trời không biết khi nào thế

nhưng nổi lên tuyêt lông ngỗng, gió lạnh thổi vào, thổi tắt một tia ánh sáng cuối cùng ở trong phòng.

(Tuyêt lông ngỗng: Bông tuyêt như lông ngỗng, hình dung tuyêt rơi thật lớn thật mạnh.)

Dưới lầu bỗng nhiên nhiều ra vô số cây đuốc chi chi thiêu đốt, đem đêm tối thắp sáng giống như ban ngày. May trăm người tay cầm trường kiếm, nhanh chóng vây quanh toàn bộ gian khách điểm. Nàng nghĩ nghĩ, cầm lấy Huyết Ô cùng bảo kiếm, chuẩn bị đi ra ngoài, lại nghe "Phanh" một tiếng, cửa bị gió thổi đóng lại, bị người một chân đá văng hơn mười người xông vào, phân ra hai bên, cầm kiếm đề phòng mà quan sát toàn bộ căn phòng.

Theo đi vào, một nam tử thân khoác áo choàng lông hạc màu đen bước vào, tóc trắng bay phấp phới, mang theo một trận kinh phong cường thế, dũng dũng sát khí, vừa tiến vào phòng ống tay áo liền vung lên, xốc lật tấm bình phong bằng gỗ che ở giữa căn phòng. Gỗ trầm hương bay tứ tán, ủ rủ rơi đầy đất.

Mạn Yêu ngơ ngác mà đứng ngây tại chỗ, bị khí thế không giống bình thường của hắn làm cho kinh sợ. Giương mắt cùng nam tử đối nhau, thấy trong mắt hắn có khẩn trương nôn nóng còn có thái độ phẫn nộ đều bộc lộ ra ngoài. Nàng cảm thấy tình hình này không đúng, hắn từ trước đến nay đều trầm ổn trấn định, vui vẻ cùng tức giận không hiện ra trên mặt, hôm nay vì sao bất đồng như vậy? Không giống như là lo lắng cho an nguy của nàng mà đến. Nàng nhíu mày đi lên đón.

Tông Chính Vô Ưu quét nhìn toàn bộ căn phòng, lo lắng cùng sợ hãi lan tràn ở trong tim dần dần bình ổn, sắc mặt lại là một phản ứng phản lạnh cứng lại. Hắn rũ mắt nhìn nữ tử trước mặt, hàn khí trong con ngươi hẹp dài bốc hơi như u đầm nơi địa ngục. Nàng nhìn thấy, nhịn không được đánh cái rùng mình, nàng nhíu mày, bất an mãnh liệt khuếch tán ở trong lòng, ngoài miệng lại cười nói: "Thiếp bất quá là ra cửa một chyện, chàng đâu cần phô trương lớn như vậy?"

Sắc mặt của Tông Chính Vô Ưu hơi đỡ hơn một chút, đáy mắt lạnh nhạt thản
sắc bị tổn thương, hắn nhướòng mày, trầm giọng hỏi: "Người khác đâu?"

Mạn Yêu ngẩn ra, hắn đã biết là Phó Trù? Khó trách đi tới đây mang theo
nhiều người như vậy. Sợ hắn hiểu lầm, giọng nói của nàng ôn nhu, muốn giải
thích với hắn: "Vô Ưu"

"Ta hỏi nàng người khác đâu?" Nàng mới vừa mở miệng, hắn liền đánh gãy
lời nói của nàng. Thanh âm lạnh lẽo, ngữ khí nóng nảy.

Hắn nghiêng người về phía trước, mang đến cảm giác áp bách nồng đậm
khiến sắc mặt nàng bỗng nhiên tái nhợt, hơi thở nguy hiểm như vậy, cho nàng
cảm giác, quen thuộc mà xa lạ, cực kỳ giống như khi chất vấn ở lần đầu tiên gặp
mặt. Tâm nàng một phần một phần nặng nề rơi xuống, nhập môi, nỗ lực làm cho
chính mình bình tĩnh, nhàn nhạt nói: "Đi rồi."

Sắc mặt Tông Chính Vô Ưu trầm xuống, mắt phượng chậm rãi nheo lại,
ngẩng đầu giơ tay mệnh lệnh đối với những người ở sau lưng: "Đuổi theo." Nói
xong hắn xoay người muốn đi, giống như nữ tử trong phòng cùng hắn không có
quan hệ gì.

Mạn Yêu hoảng sợ giữ chặt tay hắn, kêu lên: "Đợi đã." Hắn chuẩn bị cứ như
vậy mà rời đi? Sao lại như vậy, hắn không phải vẫn luôn sủng nịch nàng, tín
nhiệm nàng không điều kiện sao? Chẳng lẽ chỉ là bởi vì, nàng ra cửa gặp người
khác không có nói với hắn, mà người này vừa lúc là chồng trước của nàng, cho
nên hắn cứ như vậy phớt lờ nàng, coi nàng không tồn tại?

Tâm như dao cắt, nàng ngẩng khuôn mặt gầy ốm mà tái nhợt, hắn nghiêng
đầu nhìn nàng, hai hàng lông mày hợp lại, nhìn thấy trong lòng nàng lo sợ bất
an, trong mắt hắn xẹt qua một tia đau lòng, rất nhanh liền bị nhiều loại cảm xúc
phức tạp bao phủ, trên mặt hắn không có biểu tình gì, âm thanh không tự giác
mềm đi vài phần, "Nàng đi về trước đi."

Nói xong liền cất bước mà đi, nàng lại không chịu buông tay, gắt gao túm lấy

hắn, thủ thầm dò nói: "Vô Ưu...lần này, có thể hay không trước hãy buông tha hắn?" Nàng biết lúc này đây cầu tình không thể nghi ngờ là đổ thêm dầu vào lửa, nhưng nàng lại không thể không như thế. Chỉ bởi vì nàng tin tưởng tình cảm giữa bọn họ (TCVU, MY)! Nàng cảm thấy lấp tình cảm sống chung trong một năm nay, Vô Ưu hắn là tín nhiệm nàng. Phó Trù có thể chết, nhưng nàng không muốn Phó Trù là vì tới đưa Huyết Ô cho nàng mà chết, như thế sẽ làm nàng cảm thấy, nàng đã nợ ân tình của người, còn nợ thêm một cái mạng.

Cả người Tông Chính Vô Ưu chấn động, cầu tình như vậy làm hắn đột nhiên nhớ tới tình cảnh khi ở trên núi lúc thu săn năm ấy, nàng cũng từng vì nam nhân kia cầu qua hắn, khi đó, nàng vẫn là thê tử của người kia. Mà hiện giờ, nàng là thê tử của hắn Tông Chính Vô Ưu, Hoàng phi Nam triều, cái nam nhân kia đã từng một tay sáng lập ra sự khuất nhục cùng thống khổ cho bọn họ, nàng thế nhưng còn sẽ vì hắn (PT) mà cầu tình? Hắn không thể lý giải! Nàng không biết sao? Đó là người mà hắn hận không thể thiêu đao vạn quả!

Hắn bỗng nhiên bắt đầu hoài nghi, nàng nói trong lòng nàng chỉ có hắn, quả thật là như thế sao?

Tình yêu cái thứ này, luôn là như vậy, cho dù là người có tự tin bao nhiêu, một khi gặp nó, liền sẽ lo được lo mất, dễ dàng sinh ra hoài nghi đối với tình yêu.

Hắn chậm rãi nhẹ lại mắt phượng, ánh mắt âm vu, giữa phức tạp biến ảo, như tuyết bay ngoài cửa sổ không hề có độ ẩm, nàng nhìn thấy, kinh hãi không thôi.

"Nàng kêu ta..... buông tha hắn(PT)?" Ngực hắn pháp phồng không chừng, mỗi một chữ đều làm như từ kẽ răng nhảy ra. Nàng bị hơi thở lạnh lẽo phát ra từ người hắn làm cho đông lạnh đến cứng đờ, mà ánh mắt hắn tràn ngập hoài nghi càng làm cho trái tim nàng lạnh như băng. Hắn như vậy, thế nhưng thực xa lạ!

"Thiếp....." Nàng há mồm nhưng lại nói không ra lời.

Hắn chuyển mắt nhìn thấy chậu hoa lá nho nhỏ được nàng đặt ở một bên, màu sắc cùng hình dạng như vậy, hắn liếc mắt một cái là có thể nhìn ra đó là cái gì. Thì ra đó là mục đích tới đây của người nọ! Khó trách nàng sẽ cầu tình.

Ánh mắt hắn lướt qua nữ tử, nhìn tuyết tung bay ngoài cửa sổ, gió lạnh xốc lên mái tóc của hắn, màu sắc giống như tuyết, pháp phèn ở trước mắt hắn, hắn câu môi cười đến châm chọc, "Một đêm tra tấn, mười năm thọ mệnh, không thăng nổi hắn ngàn dặm tặng vật trong tuyết, quả thực là một mảnh tâm tình!"

"Không phải, không phải." Ngón tay nàng gắt gao túm chặt hắn, hắn sao có thể không tin nàng? Trải qua nhiều khúc mắc cùng trắc trở như thế, giữa bọn họ cả chút tín nhiệm này cũng không có sao? Hắn thế nhưng còn hoài nghi cảm tình của nàng đối với hắn! Nàng không muốn từ bỏ, vẫn cứ muốn giải thích, "Vô Ưu, thiếp....."

Hắn bỗng dừng thu liêm hết thảy cảm xúc, ngắt lời nói: "Có chuyện gì chờ ta làm xong việc trở về lại nói. Hiện tại ta không có thời gian." Nói xong không nhìn nàng, dùng sức ném tay nàng ra, cả cầu thang cũng không đi, trực tiếp bay vút xuống. Ra cửa xoay người lên ngựa, đột nhiên giơ roi, mang theo mấy trăm người hướng tới con đường duy nhất thông Bắc triều ra sức chạy như điên. Nàng đờ đẫn mà đứng ở cửa, nắm ngón tay bị giãy thoát ra đã tê liệt, nhìn bóng dáng kiên quyết của hắn, cả trái tim đều trống rỗng.

Sau một lúc sững sốt, nàng cũng tìm một con ngựa, chạy theo sau. Cho dù không thể ngăn cản, cũng muốn xem kết cục ra sao.

Quan ải Hồi Đồng, sừng sững ở giữa Nam Bắc triều, đem Lâm Thiên quốc một phân thành hai.

Trên đường thông đến quan ải Hồi Đồng, hai bên là núi cao, chính giữa là một con đường rộng lớn, một chiếc xe ngựa do ba con tuấn mã lôi kéo ở trong tuyết phi chạy nhanh như điên, màn xe ngựa dày nặng bị gió lạnh ở trước mặt

thôi tới xốc tung lên, nam tử trong xe hai hàng lông mày nhíu chặt, ánh mắt lạnh lẽo, một khuôn mặt tuấn tú khí khái bức người giờ phút này không còn huyết sắc. Một tay hắn gắt gao đè lại ngực, một tay bắt lấy tay vịn trên xe, không cho chính mình ở trong xóc nảy kịch liệt mà ngã xuống, mặc dù hắn bởi vì có thương trên người toàn thân sớm đã không còn sức lực.

Hơn mươi người cưỡi ngựa chạy theo sau xe, bọn họ không ngừng múa may roi ngựa trong tay, quất đánh lên ngựa đang ở dưới thân, muốn cầu tốc độ có thể nhanh hơn một chút. Thị vệ Lý Lượng quất mạnh một roi, tiến lên cùng song hành với xe ngựa, xuyên thấu qua tấm màn cửa sổ của xe ngựa bị phong nhấc lên, thấy người ở bên trong xe thân thể không chế không được mà lay động, hắn thập phần lo lắng, đối với bên trong xe ngựa lớn tiếng kêu lên: "Bệ hạ, ngài lại kiên trì trong chốc lát, thực mau liền đến quan ải Hồi Đồng rồi." Chỉ cần vào quan ải Hồi Đồng, đó là địa giới của Bắc triều, không sợ bọn họ đuổi theo.

Bên trong xe đôi mắt của Tông Chính Vô Trù nhắm chặt, nhàn nhạt liếc mắt nhìn Lý Lượng một cái, tỏ vẻ hắn không có việc gì. Hắn sống hơn hai mươi năm, đã trải qua vô số lần đuổi giết lớn bé bé, sớm đã tập mãi thành thói quen. Nghĩ lại, trước kia tuổi còn nhỏ tay trói gà không chặt bị người đuổi giết cần phải đào vong, hiện giờ là hoàng đế của một nước thân phận cao quý, thân có tuyệt thế thần công, vậy mà vẫn như cũ cần phải chạy trốn, tựa hồ có chút châm chọc

Thời gian qua một nén nhang, tường thành nguy nga cao ngất ở trong sương tuyết như ẩn như hiện, Lý Lượng trong lòng vui vẻ, lập tức kêu lên: "Bệ hạ, quan ải Hồi Đồng ở phía trước! Chúng ta sắp đến rồi!"

Trên mặt Tông Chính Vô Trù không hề vui mừng, cho dù là sắp đến quan ải Hồi Đồng thì sao, chỉ sợ, người sau lưng cũng sắp tới rồi.

Đêm đông gió lạnh thấu xương, khắp mặt đất là một mảnh tuyết trắng mênh mông.

Ở chỗ xe ngựa vừa mới đi qua, mẩy trăm ky binh chạy như điên phóng tới, vó ngựa phi dương (bay cao) đạp tuyết thành bùn, vẩy ra khắp nơi, sương tuyết như khói. Nam tử dǎn đầu ánh mắt dữ tợn thị huyết, do phẫn nộ cùng bi thương đạt đến cực hạn ở trong lòng đan xen lẩn lộn với nhau tạo thành. Gió lạnh mang theo băng tuyết chụp đánh lên khuôn mặt lanh khốc của hắn, độ ấm trên da thịt càng lạnh băng.

Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu gắt gao nhìn chăm chăm về phía trước, lúc chiếc xe ngựa đang phóng nhanh xuất hiện ở trong tầm mắt, hai hàng lông mày nhíu lại, vung mạnh roi ngựa, ngựa tốt dưới thân giống như bay mà phi nhanh về phía trước, mẩy trăm người ngựa sau lưng hắn gắt gao phóng theo. Vừa đuổi kịp liền nhanh chóng đi tắt đón đầu hơn mười người ngựa và một chiếc xe ngựa ở trước mặt, đem tất cả bao vây lại.

Hơn mười người kia lập tức ghì chặt dây cương, toàn bộ lập tức phòng bị, rút đao phân tán ở chung quanh xe ngựa. Sắc mặt của bọn họ trầm tĩnh trang trọng, đem người ở bên trong xe bảo hộ ở giữa.

Ánh mắt của Tông Chính Vô Ưu sắc bén phẫn hận nhìn chăm chăm xe ngựa, ánh mắt kia làm như muốn đem xe ngựa bửa ra, đem người bên trong xe băm thành vạn đoạn. Âm thanh hắn trầm thấp, lạnh lùng nói: "Phó Trù, hôm nay, ngươi có chạy đằng trời."

Tông Chính Vô Ưu vẫn như cũ kêu hắn là Phó Trù, ở trong lòng hắn (TCVU) không muốn thừa nhận người này là ca ca cùng với hắn (TCVU) có huyết thống chí thân, mà người này đơn giản chỉ là nhi tử của Phó Uyên.

Bên trong xe ngựa sắc mặt của Tông Chính Vô Trù trấn định như thường, hắn nhìn thanh kiếm đặt ở một bên, chưa có đáp lại. Ngược lại Lý Lượng ở bên ngoài xe rút kiếm để ngang, một bộ dáng thề sống chết bảo hộ chủ, "Chỉ cần có ta Lý Lượng ở đây, các ngươi cũng đừng mơ tưởng thương đến bệ hạ một sợi lông tơ." Dứt lời đối với các thị vệ khác mệnh lệnh nói: "Bảo vệ tốt bệ hạ!"

"Vâng!" Chúng hộ vệ đồng thanh đáp, vẻ mặt thay đổi không lùi bước.

Tông Chính Vô Ưu khinh thường cười lạnh một tiếng, "Hừ! Chỉ bằng các ngươi? Không biết tự lượng sức mình." Dứt lời mắng phượng hơi hoi nheo lại, giơ lên thanh kiếm trong tay, chỉ lên không trung, môi mỏng chậm rãi phun ra một chữ: "Giết!"

Ngựa tốt hí vang, sát khí khuấy động cả bầu trời. Trong đêm đông tuyết bay đầy trời, người ngựa hai bên chém giết lẫn nhau, máu huyết phun tung toé, mạng người giống như cỏ rác. Dao kiếm đánh nhau, hoa lửa văng khắp nơi, những tiếng động leng keng loảng xoảng đâm thủng màng tai.

Tông Chính Vô Ưu cười ở trên lưng ngựa, những vũng máu chưa kịp đọng lại phản chiếu ra gương mặt của hắn, nhiễm một mảnh đỏ thị huyết. Hắn đối với mọi người chém giết lẫn nhau cũng không thèm nhìn tới, trong mắt chỉ có chiếc xe ngựa kia.

Ở hơn nửa canh giờ trước, hắn còn đang tiếp kiến sứ giả các nước, Lãnh Viêm đột nhiên hiện thân, vẻ mặt trầm trọng, nói có chuyện quan trọng bẩm báo.

Hắn liền rời khỏi tiền đường, mới vừa vào cửa Thượng Tê Uyển, Lãnh Viêm bùm một tiếng quỳ xuống ở sau lưng hắn.

Sự tình có thể khiến Lãnh Viêm thiếu kiên nhẫn như thế tất là chuyện lớn, hắn xoay người, nhíu mày hỏi: "Chuyện gì?"

Lãnh Viêm cúi đầu, ngữ khí trầm trọng dị thường, "Hoàng Thượng, Bắc triều truyền đến tin tức, nói...." Nói tới đây, Lãnh Viêm dừng lại.

Hắn chờ đợi Lãnh Viêm sau khi tạm dừng lại tiếp tục nói tiếp, nhưng mà qua nửa ngày, Lãnh Viêm vẫn ngừng lại ở cái chữ "nói" kia, không có vế sau, loại tình hình này đối với một người nhiều năm không có cảm xúc dao động mà nói, không giống tầm thường. Hắn càng thêm nhăn chặt mày, đã không có kiên nhẫn, giọng nói nhấn mạnh "Rốt cuộc chuyện gì? Nói!"

"Hoàng lăng ở kinh thành phát sinh tuyết lở, lăng mộ của Quý Phi nương nương... bị sụp!" Lãnh Viêm tuyệt đối là lần đầu tiên giống như hôm nay bẩm báo một sự kiện thực sự gian nan, đơn giản là theo Hoàng Thượng quá nhiều năm, hắn quá hiểu biết trong lòng Hoàng Thượng để ý nhất chính là cái gì.

Tông Chính Vô Ưu quả nhiên sắc mặt đại biếu, vội vàng hỏi: "Đây là tin tức ai truyền cho ngươi? Có chuẩn xác? Là chỉ có lăng mộ mẫu thân bị sụp, hay là toàn bộ hoàng lăng, đều sụp?"

Lãnh Viêm nói: "Chỉ có..... Quý Phi nương nương.....

"Không có khả năng! Cho dù toàn bộ hoàng lăng đều bị sụp, lăng mộ mẫu thân cũng không có khả năng sẽ bị sụp!" Tông Chính Vô Ưu trầm giọng quát một tiếng, sắc mặt cực kỳ khó coi. Lăng mộ của mẫu thân mới xây dựng mươi mấy năm, lúc xây dựng tất cả vật liệu đều tuyển dụng tốt nhất, trình độ kiêng cố vượt xa các lăng mộ khác. Không có khả năng trong khi các lăng mộ khác đều hoàn hảo mà chỉ có lăng mộ của mẫu thân bị hủy, trừ phi... Trừ phi có người cố tình gây ra! Hắn bỗng nhiên nắm chặt song quyền, cố nén bi phẫn cực kỳ tức giận đang quay cuồng ở trong lòng, cắn răng hỏi: "Là mẫu tử bọn họ làm?"

Lãnh Viêm hơi hơi ngẩng đầu, biểu tình vẫn luôn cứng đơ như gỗ cũng có chút cử động "Phó Thái Hậu cùng Bắc Hoàng nói năm quan sắp tới, muốn đưa cho ngài cùng Thái Thượng Hoàng một phần đại lễ....."

"Phanh!" Không đợi Lãnh Viêm nói xong, Tông Chính Vô Ưu tức giận hùng hực sôi sục, hắn vẫn luôn trấn định giờ khống chế không được một quyền nện lên trụ cột hành lang thô to ở bên cạnh, tức khắc, trụ cột hành lang bằng gỗ trầm hương lõm xuống rạn nứt, chấn động vô số ngói xanh rơi xuống đất dập nát. Mà trên nắm tay hắn da tróc thịt bong nhuộm đầy máu tươi. Bọn họ lại dám động vào lăng mộ của mẫu thân hắn! Cả đời này của hắn, hai nữ nhân mà hắn yêu thương nhất, bị bọn họ lần nữa thương tổn, hắn sao có thể nhẫn耐?

Thần sắc Lãnh Viêm khẽ biến, nhìn Hoàng Thượng từ trước tới nay vẫn luôn

lấy bình tĩnh tự khắc chế, mở miệng khuyên nhủ: "Thỉnh Hoàng Thượng bảo trọng long thể!" Chỉ là chuyện này đã đủ làm cho Hoàng Thượng thịnh nộ, mà chuyện kế tiếp, hắn đã không biết nên bẩm báo như thế nào?

Tông Chính Vô Ưu cực lực ổn định cảm xúc của chính mình, mỗi khi đụng đến chuyện của mẫu thân cùng A Mạn, chung quy cũng có thể dễ dàng đánh vỡ sự trấn định mà hắn lấy làm kiêu ngạo tự hào! Qua nửa ngày, hắn siết chặt nắm tay, hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Di thể của mẫu thân ta....." Hắn chỉ nói mấy chữ này, nhìn thẳng Lãnh Viêm.

Lãnh Viêm trả lời: "Ở trước khi lăng mộ sụp xuống, di thể của Quý Phi nương nương được bí mật chở đi."

Tông Chính Vô Ưu sững sốt, ánh mắt tức thì sắc bén như băng đao, vội vàng bật thốt lên hỏi: "Là ai làm? Được vận chuyển đi nơi nào? Có còn..... có còn nguyên vẹn không?" Hắn không có ngu xuẩn cho rằng có người đại phát từ bi, huỷ hoại lăng mộ còn sẽ bỏ qua cho di thể của mẫu thân hắn.

Ánh mắt Lãnh Viêm lập loè, bị ánh mắt sắc bén của Tông Chính Vô Ưu bức cho không có chỗ để trốn. Hắn không biết, tin tức này, nên bẩm báo như thế nào cho Hoàng Thượng biết, mà sau khi Hoàng Thượng biết, lại sẽ làm ra chuyện gì?

Cái chết của Quý Phi nương nương mười lăm năm trước đã tra tấn Hoàng Thượng nhiều năm như thế, hiện giờ sự thật tàn khốc như vậy, Hoàng Thượng lại phải đổi mặt như thế nào?

Tông Chính Vô Ưu thấy thần sắc do dự bất an trong mắt Lãnh Viêm, tâm hung hăng trầm xuống, đầm băng sâu không thấy đáy bao phủ lấy hắn, hắn ý thức được không phải là một kết quả tốt, nhưng mà, đến tận cùng là xấu đến mức nào mới có thể khiến cho Lãnh Viêm khó có thể mở miệng ra như thế?

"Bọn họ đến tận cùng là đem di thể của mẫu thân ta xử trí như thế nào?" Trong đầu hắn thoáng hiện vô số loại khả năng, âm thanh bất giác mang theo một chút run rẩy.

"Di thể của Nương nương..... sau khi bị thiêu đốt, nghiền cốt thành tro." Dù cho gian nan, Lãnh Viêm cũng đã nói xong rồi, hắn cúi đầu, chờ đợi một trận bão táp sắp đến. Nhưng mà, đợi hồi lâu, mưa gió trong dự đoán cũng không có đến. Hắn nghi hoặc mà ngẩng đầu, chỉ thấy hai mắt của Hoàng Thượng đỏ bừng thị huyết, giống như không dám tin tưởng mà trừng mắt.

Nghiền cốt thành tro, đó là trùng phạt nghiêm khắc nhất đối với người phạm vào thập ác bất xá (mười đại tội ác không thể tha). Mà mẫu thân hắn, là nữ tử thiện lương tốt đẹp như thế. Khi còn sống, mỗi ngày đều bị dày vò khoét tim đâm cốt, bị chết đến thê thảm như vậy. Sau khi chết còn phải bị người đào ra, nghiền cốt hủy thi. Tông Chính Vô Ưu dưới chân lảo đảo một bước, nỗi bi thống đau lòng thật lớn xâm nhập đến, hắn thế nhưng nhất thời khó có thể thừa nhận.

Là hắn sai, đều là hắn sai!

Lãnh Viêm lo lắng kêu lên: "Hoàng Thượng,... Thỉnh Hoàng Thượng nép bi thương!"

Tông Chính Vô Ưu đỡ cột hành lang, lập tức ổn định thân hình, "Nép bi thương?" Hắn muốn không phải là nép bi thương, mà là lập tức giết vào kinh thành, đem mẫu tử Phó Uyên ngàn đao vạn quả để giảm bớt phẫn nộ trong lòng. Cực kỳ bi ai đã làm hắn đánh mất lý trí, đôi mắt hắn đỏ bừng phun ra ngọn lửa cùu hận, nhìn về phương hướng kinh thành, gằn từng chữ: "Kêu lão Cửu chuẩn bị lương thảo, chỉnh quân mười vạn tốc tiến đến hội hợp."

Lãnh Viêm kinh hãi, còn không đợi hắn(LV) lĩnh mệnh, Tông Chính Vô Ưu đã xoay người đi vào nội viện.

Giờ phút này, hắn (TCVU) lòng tràn đầy đau buồn phẫn nộ, lại không có tâm tình đi ứng phó sứ giả các nước, chỉ muốn nhìn thấy nàng, chỉ có ở trước mặt nàng, hắn mới có thể làm chân thật chính mình. Vào nội viện, phát hiện trong phòng không người, đối với bên ngoài hỏi: "Hoàng phi nương nương người đâu?"

Một cái nha hoàn vội vàng tiến lên hành lễ, "Khởi bẩm Hoàng Thượng, nương nương nhận được một lá thư của cỗ nhân, nói là muốn ra cửa gặp cỗ nhân."

Tông Chính Vô Ưu mày rậm nhíu chặt, "Là cỗ nhân nào? Đi nơi nào gặp?" A Mạn tại thành Du Châu này cũng không có người quen, làm sao có cỗ nhân?

Ánh mắt nha hoàn kia chợt lóe: "Hồi Hoàng Thượng, nô tỳ không biết."

Tông Chính Vô Ưu không kiên nhẫn mà phất tay, ý bảo nàng ta lui ra. Hắn đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, rót một ly trà đã lạnh, một ngụm uống cạn, lại đem cái ly quăng mạnh ra ngoài, ly sứ rơi xuống đất, "Bang" một tiếng giòn vang. Bọn hạ nhân ngoài cửa giật mình một cái, nơm nớp lo sợ quỳ sát đất.

"Hoàng Thượng, thuộc hạ có việc bẩm báo." Ngoài cửa một thị vệ quỳ báо.

Tông Chính Vô Ưu bình tĩnh lại, nói: "Tiến vào. Chuyện gì?" Sự tình hôm nay tựa hồ phá lệ nhiều.

"Khởi bẩm Hoàng Thượng, thuộc hạ vừa mới nhận được mật báo, Bắc Hoàng tới thành Du Châu, ở tại khách điểm Tường Duyệt."

Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu tức khắc lóe lên, nắm tay nắm chặt nổi lên gân xanh, hắn câu môi cười dữ tợn, thực tốt, hắn (TCVU) đang muốn tìm hắn (PT), hắn (PT) lại tự mình đưa tới cửa! "Tức tốc đem hai trăm nhân mã, theo trăm điểm khách điểm Tường Duyệt."

Lúc ra cửa, hắn ẩn ẩn cảm thấy được chuyện này tựa hồ thực kỳ lạ. A Mạn hôm nay đi ra ngoài gặp cỗ nhân, mà vừa lúc Phó Trù cũng đến thành Du Châu.

Tới khách điểm Tường Duyệt, nơi đó đã là người đi lầu trống, tại phòng số 1 chử Thiên, hắn không có nhìn thấy kẻ thù mà hắn hận thấu xương, lại nhìn thấy thê tử hắn yêu thương. Cỗ nhân, đây thật là cỗ nhân của nàng! Suy đoán của hắn thế nhưng là đúng. Một khắc kia, thương tâm, thất vọng, bi thống, phẫn nộ, hoài

nghi, sợ hãi, đủ loại cảm xúc ập đến tối tấp, tra tấn đến hắn cơ hồ muốn điên rồi.

Hắn đã không quan tâm đến cảm xúc của người khác, cũng không thể dùng tư duy bình thường đi lý giải, cho nên, hắn liền như vậy ném xuống nữ tử mà hắn luôn luôn đặt ở đầu quả tim yêu thương che chở, lo đi truy bắt kẻ thù của hắn.

Chiến trường chém giết vẫn còn tiếp tục, có người chống đỡ hết nỗi ngã xuống đất, có người vung đao xông lên. Kiếm bén xuyên ruột, máu tươi nóng bỗng cùng với nội tạng chảy xuôi đầy đất, uốn lượn hòa tan với tuyết rơi xuống đất. Mùi máu tươi nồng liệt tung bay ở trong bầu không khí rét lạnh, lan tràn vô tận.

Đêm tối, bầu trời không trăng không sao, màu sắc như vẩy mực, cực kỳ áp lực.

Không đến một khắc, toàn bộ thị vệ chung quanh xe ngựa đều ngã xuống, không còn một người đứng thẳng. Duy nhất chỉ còn Lý Lượng đang thở gấp một hơi, ngã vào bên trong vũng máu, hai mắt trừng thật lớn, chứa đầy tuyệt vọng cùng không cam lòng, hắn nhìn nhìn quan ải Hồi Đồng cách đó không xa, rõ ràng liền ở trước mắt, vì sao lại là không qua được? Bình thường canh giữ quan ải Hồi đồng đều là phế vật, cách gần đến như vậy, bọn họ nhìn không tới bên này đang đánh nhau sao? Hắn lại nhìn về phía xe ngựa, không thể nhắm mắt mà lầm bẩm tự nói: "Bệ hạ,... Vì sao,...", Vì sao ngài chính là không chịu nghe theo lời khuyên can của thuộc hạ, dùng nữ nhân kia làm con tin? Đáng tiếc, chung quy là nói không xong liền nuốt xuống một hơi cuối cùng.

Người mà Tông Chính Vô Ưu mang đến đã nhanh chóng giải quyết xong những thị vệ đó, liền hướng tới gần xe ngựa, đồng thời giơ kiếm bổ ngang, thân xe vỡ vụn, khung xe văng khắp nơi, xe ngựa tức khắc bị chém cái nát nhusc.

Người bên trong xe vẫn ngồi đến ổn định vững chắc, sắc mặt hết sức trấn định, hắn đối với hết thảy chung quanh tựa hồ cũng không để ý, chỉ nhìn về phía nam từ nằm trên mặt đất chết không nhắm mắt, trong lòng một trận bi ai. Hắn cả đời này, đi đến hiện giờ, thiệt tình đối đãi hắn đến tột cùng có mấy người? Trước

trước sau sau đổi qua vô số thị vệ bên người, đây là người duy nhất đến chết vẫn còn lo lắng cho an nguy sinh mệnh của hắn. "Lý Lượng, trẫm nhớ kỹ ngươi! Nếu hôm nay có thể sống rời đi, trẫm, chắc chắn sẽ đổi xử tử tế với người nhà của ngươi." Hắn ở trong lòng nói một câu như thế, rồi mới, nắm chặt chuôi kiếm trong tay, chống thân mình đứng lên, dù cho phía trước chỉ có một con đường chết, hắn cũng phải đánh một trận.

Mười đại tội ác không thể tha thời xưa

- 1, mưu phản: ý đồ lật đổ triều chính, âm mưu làm phản.
- 2, mưu đại nghịch: mưu đồ hủy hoại hoàng thất tông miếu, lăng mộ cùng cung điện, khiêu chiến quyền uy của hoàng đế
- 3, mưu phản: phản bội đầu quân cho giặc.
- 4, ác nghịch: ấu đả cùng mưu sát ông bà, cha mẹ, chú bác...
- 5, bất đạo: giết chết cả nhà dòng họ
- 6, đại bất kính: mạo phạm tôn nghiêm đế thất
- 7, bất hiếu: bất hiếu với ông bà, cha mẹ, hoặc kết hôn mua vui... ở trong lúc giữ đạo hiếu (để tang)
- 8, bất mục: dòng tộc thân tộc mưu hại lẫn nhau
- 9, bất nghĩa
- 10, nội loạn: chính là bên trong thân tộc phạm tội thông đồng hoặc cưỡng gian.....

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Tỏa Cốt Dương Hôi (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Tông Chính Vô Trù chậm rãi đạp xuống ván xe, nam tử kia đang chờ đem hắn vạn kiếp xuyên tim cưỡi ở trên lưng ngựa, từ trên cao ngó xuống nhìn hắn, trong mắt ngọn lửa giận dữ của cừu hận làm như muốn đem xương xác của hắn toàn bộ thiêu đốt đến không còn một mảnh. Sắc mặt của hắn thản nhiên trấn định, chuyện gì cũng không sợ. Thôi vậy, hoàng vị đã đoạt, thù cũng báo rồi, cho dù hôm nay hắn vì người mình yêu mà chết, cũng không có gì là không tốt. Hơn nữa mẫu thân vẫn còn sống, còn lại thì để cho mẫu thân tự mình đi hoàn thành đi.

Tông Chính Vô Trù đứng yên, nhìn Tông Chính Vô Ưu yên ổn ngồi trên lưng ngựa, ngẩng đầu, ngữ khí bình tĩnh nói: "Mạng của ta ở đây, ngươi tới lấy đi."

Trăm người cùng động, đang muốn giết chết người này. Tông Chính Vô Ưu đột nhiên giơ tay ngăn lại, lệnh tất cả lui ra sau. Hắn xoay người nhảy xuống lưng ngựa, trong tay cầm kiếm rạch đất đi về phía trước, sức lực thấu qua thân kiếm, đánh mạnh lên mặt đất tạo ra một đường nứt thật dài, như là muốn đem trời đất bỗn ra làm hai.

Gió lạnh phẫn phật, thổi tới bên tai ô ô rung động. Trên bầu trời mây đen hợp tan vô định, tuyết lớn bay tán loạn, bông tuyết giống như lông ngỗng rơi đầy trời, mên mang bát ngát, nhìn không thấy cuối. Thảm kịch nhân gian, không gì hơn là thủ túc tương tàn. (huynh đệ tàn sát lẫn nhau)

Mạn Yêu nhìn từ xa xa, không có tiến lên phía trước. Một đường phóng ngựa chạy như điên, tâm tư chuyển biến trăm lần. Tông Chính Vô Ưu cả người phát ra sát khí mãnh liệt như địa ngục Diêm La, phảng phất như muốn hủy thiên diệt địa, đó là một mặt mà nàng trước nay đều chưa từng thấy qua. Nàng bỗng nhiên cảm thấy, có lẽ sự khác thường của hắn hôm nay là có nguyên nhân khác, lấy sự

hiểu biết của nàng đối với hắn, nếu chỉ là hiểu lầm, hắn là không đến nỗi này. Mà cừu hận giữa hai người bọn họ quá sâu, đã sâu đến bất luận kẻ nào cũng không thể ngăn cản, bao gồm cả ông trời.

Khoảng cách khoảng một trượng, huynh đệ hai người cầm kiếm chỉ nhau, sát khí tăng lên. Tông Chính Vô Ưu ngưng tụ nội lực trên thân kiếm, lúc vung kiếm múa may, một đạo hàn quang chói mắt cao chọc trời vừa xuất hiện, kiếm hắn đã chỉ thẳng trước ngực Tông Chính Vô Trù, tốc độ giống như tia chớp, khí thế kia tần mãnh tuyệt luân.

Tông Chính Vô Trù vội vung kiếm đi chắn, kiếm đâm chói tai, khí thế to lớn. Kiếm khí cùng nội lực mạnh mẽ chấn động đến ngoài trăm bước người ngã ngựa đổ. Hắn dùng mười thành lực đạo toàn lực đi chắn, cũng chỉ là một chiêu, liền phân ra thắng bại. Thương thế của hắn vốn đã nghiêm trọng, lại mất máu quá nhiều, lúc này vận dụng nội lực đã là điều đại kị, mà một kiếm này của Tông Chính Vô Ưu ít nhất dùng bảy thành lực đạo, thế là, thân hình của Tông Chính Vô Trù giống như con diều bị đứt dây bay nhanh ra ngoài, đụng lên trên sườn núi ở một bên, văng ngược lại thật mạnh lên trên mặt đất, hắn không thể kiềm chế mà kêu rên ra tiếng, miệng phun ra máu tươi, vết thương rách ra, ngũ tạng lục phủ phảng phất như đều dời chỗ.

Tình hình này vượt ra ngoài dự đoán của Tông Chính Vô Ưu, hắn (TCVU) không khỏi hơi sững sốt, híp nửa mắt phượng, lạnh lùng cười nhạo nói: "Ngươi sao lại trở nên vô dụng như thế?" Hay là hắn(PT) lại đang dùng âm mưu quỷ kế gì?

Tông Chính Vô Trù đối với sự khinh miệt của hắn (TCVU) chỉ lấy cười tự giễu hồi lại, giơ tay lau một bên khói miệng, lại ngăn không được máu tươi vẫn không ngừng trào ra. Sinh mệnh trôi đi, không có mang đến cho hắn tuyệt vọng cùng bi thương, hắn nhặt lên thanh kiếm ở bên người, tự mình miễn cưỡng chống đỡ, lấy kiếm chống đất, gian nan đứng lên. Ở trước mặt kẻ địch, cho dù chết, cũng phải chết đứng! Ánh mắt hắn sâu kín xuyên qua vô số người ngựa, rơi trên người nữ tử tóc bạc đang cười trên lưng ngựa cách đó không xa, thê lương

cười nói: "Dung Nhạc, sau khi ta chết, nàng... có thể nhớ kỹ ta bao lâu?" Một ngày? Một năm? Hay là cả đời? Vấn đề này, hắn thật sự rất muốn biết.

Cả người Tông Chính Vô Ưu chấn động, tay cầm kiếm hơi run lên, hắn bỗng nhiên cũng muốn biết đáp án như vậy. Nếu như, người này vì nàng mà chết ở trong tay hắn, như vậy, người này có phải hay không sẽ vĩnh viễn sống ở trong lòng nàng? Loại khả năng này, khiến cho bước chân hắn như bị đóng đinh ở trên mặt đất, không thể đi về phía trước. Hắn dừng lại thân mình, quay đầu đi ngóng nàng, trong gió tuyet, mái tóc bạc của nàng bay phấp phới, thân hình mỏng manh, gió thổi tóc chiếc áo khoác hồ cùu của nàng lênh, như là tùy thời đều muốn đem nàng cuốn đi.

Ánh mắt Mạn yêu trầm tĩnh giống như bầu trời đêm nay, nàng mím chặt môi, vấn đề này, nàng sẽ không trả lời, cũng không thể trả lời.

Sau một lúc trầm mặc, chỉ có gió tuyet rét lạnh cuốn theo hơi thở lạnh lẽo của trời đất xẹt qua người bọn họ, hàn khì một chút một chút xuyên thấu qua da thịt, dừng lại ở trong lòng ba người.

"Vì sao không trả lời?" Người hỏi câu này, là Tông Chính Vô Ưu, hắn nhìn nàng ôm thực vật nhỏ vào ngực, ánh mắt lạnh băng phức tạp.

Mạn Yêu nắm chặt dây cương, hai chân kẹp bụng ngựa, ruồi ngựa tiến lên. Đến phía trước mới nhảy xuống, đi đến trước mặt Tông Chính Vô Ưu cách xa năm bước, nhìn thẳng vào đôi mắt hắn, sắc mặt bình tĩnh, than nhẹ hỏi: "Chàng muốn nghe thiếp nói cái gì?"

Tông Chính Vô Ưu dời đi ánh mắt không nhìn nàng, giọng nói lạnh băng mang theo một chút lo sợ không yên bất an, "Không phải ta muốn, mà là nàng muốn."

Mạn Yêu dương môi, cười đến cực kỳ chua xót: "Thiếp muốn? Thiếp muốn cái gì chàng không biết sao? Thiếp ở tại trên đời này, bất quá chỉ là một cô hồn..., nếu không phải là chàng, cô hồn của thiếp từ lâu đã bay mất đi, mà thế

giới này, trừ chàng ra, không có bất luận cái gì đáng giá để thiếp lưu luyến. Thiếp muôn bất quá chỉ là, chàng sống, thiếp sẽ sống, chàng chết, thiếp sẽ chết, chỉ vậy thôi!" Ánh mắt nàng thăng thắn thành khẩn mà kiên định, ưu thương ở đáy mắt rõ ràng như vậy, có thể nhìn thấy được. Như vậy có đủ hay không? Mệnh nàng là của hắn, thân nàng là của hắn, tâm nàng cũng là của hắn, hắn rốt cuộc còn có cái gì không yên tâm?

Đáy lòng Tông Chính Vô Ưu cùng Tông Chính Vô Trù đồng thời chấn động, nàng thăng thắn mà trực tiếp như thế. Tông Chính Vô Ưu làm như lập tức vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, ngơ ngẩn mà đảo mắt nhìn nữ tử trước mặt, ánh mắt lại trước sau chưa từng biến ấm áp.

Tông Chính Vô Trù bỗng nhiên nở nụ cười, cười đến thê lương thảm đạm, "Ta thật hy vọng ở khách điếm một kiếm kia, nàng không có đậm lệch." Như vậy, hắn sẽ nghe không thấy lời hứa hẹn sống chết có nhau của nàng nói với Tông Chính Vô Ưu, như vậy, cho dù chết, cũng sẽ không chết đến đau lòng như thế đi? Nếu chết ở trong tay nàng, có lẽ, hắn còn có thể ở trong lòng nàng... sống lâu thêm mấy ngày.

Mạn Yêu nghe thấy, mím chặt môi, tay nắm lấy kiếm, xoay người hướng Tông Chính Vô Trù đi qua. Tông Chính Vô Ưu nhìn nàng, không có ngăn cản.

Bước chân của Mạn Yêu nặng nề chậm chạp, mỗi một bước đều đang đem chính tim mình biến thành sắt đá. Có một số việc nên nhìn rõ ràng, cũng nên suy nghĩ cẩn thận, nếu hai người bọn họ chú định chỉ có một người có thể sống, vậy nàng căn bản không cần lựa chọn. Mà Phó Trù, nàng không muốn hắn bởi vì nàng mà chết, nhưng nếu hôm nay hắn không thể tránh khỏi cái chết, vậy cùng với việc để Vô Ưu động tay, không bằng để Phó Trù chết ở trong tay nàng.

Nàng chỉ là một cái phi tần, một cái hồng nhan họa thủy trong mắt người đời, lại tàn nhẫn độc ác cũng không quan tâm đến đại cục. Mà Vô Ưu lại không giống, hắn là để vương! Thiên hạ này, chung quy cũng chú ý đến những cái nhân nghĩa đạo đức, những thứ bề ngoài, người khác có thể không để ý, nhưng là để

vương, lại không thể không để ý. Làm hoàng đế chính là như vậy, rất nhiều việc không như ý mình. Thiên hạ chưa định, để vương không thể cho người ta ăn tượng lục thân không nhận tàn bạo bất nhân, nếu không dân tâm sẽ quay đi, giết Phó Trù rồi, Phó Thái Hậu năm giữ hoàng quyền lại há là dễ dàng đối phó như vậy?

Nàng nhìn Tông Chính Vô Trù tư thế gian nan chống đỡ để đứng thẳng người, dùng biểu tình tươi cười che dấu thống khổ cố tình làm như không có việc gì, giống như là bộ dáng dường như không có việc gì ở bên cạnh nàng trong khi vừa chịu qua nỗi đau xuyên cốt. Trong lòng nàng chua xót, nàng không cầm hồi tưởng lại, kiếp trước kiếp này nàng sống hơn hai mươi năm, có mấy người đối với nàng trả giá qua thiệt tình như vậy? Trừ bỏ Vô Ưu, sợ cũng chỉ có Phó Trù. Vận mệnh trêu người, bọn họ đều bất lực cùng không thể chống lại.

Nàng xoay đầu, nhìn đêm tối mèm mang, ép xuống tất cả cảm xúc trong lòng, âm thanh lạnh lùng mà bình tĩnh. "Nếu ngươi muốn, ta có thể thỏa mãn ngươi, bù thêm một kiếp. Lần này, tuyệt đối sẽ không lại có lệch lạc. Nhưng ngươi không cần trông mong, ta sẽ bởi vậy mà áy náy cả đời."

Cũng không biết là nói cho người khác nghe hay là nói cho chính mình nghe, nàng nói xong đem Huyết Ô trong tay đưa đến trước mặt hắn, cũng không nhìn hắn, nhàn nhạt nói: "Cảm ơn ý tốt của ngươi, bất quá thứ này, ta đã không cần dùng đến, thỉnh ngươi thu hồi."

Tông Chính Vô Trù nhìn sườn mặt vặn qua một bên của nàng, lông mi hơi rũ che dấu biểu tình lạnh nhạt xa cách trong con ngươi, mà phía sau biểu tình kia, luôn có một tia bi thương khiến người không thể dung vào. Hắn rũ mắt quét qua thực vật nhỏ đưa tới trước mặt hắn, chính là vì muốn tìm thực vật nhỏ này, hắn buông xuống triều đình còn chưa đủ yên ổn, đích thân chạy tới biên quan, ba tháng liền có thể bình định chiến loạn, hắn lại dùng thời gian hơn nửa năm, xuất động tất cả người ngựa, không tiếc trả hết thảy mọi giá, chỉ vì ba ngàn sợi tóc bạc của nàng. Tìm kiếm thu được vật ấy, lại hơn ba tháng, không biết hút bao nhiêu máu tươi của hắn, làm tổn thương bao nhiêu nguyên khí của hắn. Thân

thể bị thương chỉ cần thời gian liền có thể khôi phục lại, nguyên khí tổn thương rồi, lại là khó có thể khôi phục lại giống như trước, nếu như ở lúc trước, cho dù chịu một kiếp, hắn cũng sẽ không không chịu nổi một kích như thế. Nhưng thứ này, còn có ích gì?

"Nếu không cần dùng đến, thì cứ ném đi." Tông Chính Vô Trù tiếp nhận Huyết Ô, đem đồ vật đã từng quý trọng như sinh mệnh tùy tay ném đi ra ngoài. Chậu hoa gỗ sứ tinh xảo một cái chớp mắt vỡ vụn, rễ cây của thực vật bị đứt gãy, có máu đỏ thắm chảy ra, làm như vì vận mệnh bất hạnh chết non của nó mà biểu đạt thương cảm nồng liệt.

Mạn Yêu chỉ nhìn thoáng qua, liền nâng cằm lên, không muốn nhìn nữa.

Tông Chính Vô Trù khẽ mỉm cười nói: "Dung Nhạc, động thủ đi. Có thể chết ở trong tay nàng, chuyến đi này, ta cũng không phải chạy không một chuyến." Dứt lời chậm rãi nhắm mắt lại, chờ đợi một kiếp của người yêu xuyên tim. Hắn cả đời này sống hai mươi hai năm, người người đều nói tâm tư hắn kín đáo tính toán không lộ chút sơ hở, nhưng lúc này đây, từ bỏ tính kế, không hề trù tính, chỉ cầu đi ra khỏi địa ngục, tìm một cái giải thoát.

Mạn Yêu mở to hai mắt nhìn trời, hơi hơi hít khí, bông tuyết lọt vào trong mắt nàng, cảm giác lạnh băng lạnh băng, từ đầu lan tràn đến lòng bàn chân. Nàng nhắm mắt lại, tay cầm kiếm chậm rãi nâng lên, thế nhưng nặng nề vô cùng. Đột nhiên, cánh tay nâng lên bị một bàn tay to cầm lấy, cái tay kia thật lạnh, không còn ấm áp như trước.

Tông Chính Vô Ưu không biết khi nào đã đi đến bên cạnh nàng, thông qua cuộc nói chuyện của bọn họ, hắn đã biết trước đó nàng đã đâm Phó Trù một kiếm, khó trách Phó Trù lại vô dụng như thế! Nếu mẫu tử Phó Trù chưa từng hủy di thể mẫu thân hắn, có lẽ hắn sẽ suy xét buông tha cho Phó Trù lần này, chờ ngày sau lại quang minh chính đại quyết đấu với hắn (PT), nhưng mà, thủ đoạn của mẫu tử bọn họ ti tiện như thế khiến người khinh thường, hắn cần gì phải quản hắn (PT) có bị thương hay không?

"Mạng của hắn, là của ta." Ánh mắt của Tông Chính Vô Ưu trước sau vẫn luôn nhìn chăm chăm nam nhân đối diện. Hắn tuyệt đối sẽ không để người nam nhân này chết ở trong tay nàng, cho dù là một cái người chết, cũng không thể cùng hắn đoạt lấy vị trí trong lòng nàng.

Mạn Yêu quay đầu nhìn Tông Chính Vô Ưu, nhíu mày nói: "Vô Ưu, chàng phải lý trí một chút, hắn không thể chết ở trên tay chàng được, cho dù chàng hận hắn như thế nào đi chăng nữa."

Tông Chính Vô Ưu tự nhiên hiểu được ý tứ của nàng, nhưng hắn không để ý. Mặt hắn không có biểu tình, nói: "Yên tâm, ta sẽ không dễ dàng làm hắn chết như thế. Nàng tránh ra."

Hắn không có quên lúc trước người này đã đổi dae hắn như thế nào, khuất nhục khắc cốt, tùy ý giẫm đạp tôn nghiêm của hắn, buộc hắn trước mặt mọi người xưng hàng, làm hắn từ bỏ giang sơn cùng với hơn mười ngày tra tấn xích sắt khóa cốt trong ám điện, mỗi một khoảng, hắn đều ghi nhớ trong lòng.

Mạn Yêu bị đẩy qua một bên, nhìn thấy thần sắc hắn kiên định như thế, nàng biết rõ khuyên cũng vô dụng, chỉ có thể ở dưới đáy lòng bất đắc dĩ thở dài. Thôi, hắn chưa bao giờ để ý mấy chuyện đó, tranh đoạt thiên hạ cũng bất quá là vì báo thù mà thôi.

Tông Chính Vô Trù mở to mắt, trào phúng cười, xem ra tâm nguyện cuối cùng của hắn cuối cùng cũng là không thể đạt thành.

Tông Chính Vô Ưu gắt gao nhìn thẳng Tông Chính Vô Trù, chậm rãi giờ kiềm, quét ngang không, kiềm quang lạnh thấu xương đem trường kiếm mà nam nhân đối diện dùng để chống đỡ toàn bộ thân hình chém làm hai đoạn.

Tông Chính Vô Trù mất lực chống đỡ, thân hình tức khắc nghiêng đảo, ngã xuống ở trên mặt đất lạnh băng cứng ngắt, ngũ tạng lục phủ đều đang kêu gào đau đớn. Bởi vì ẩn nhẫn đau nhức, ẩn đường hắn nhíu thật chặt, lại vẫn cứ cắn chặt răng, trở tay chống ở trên mặt đất, chống đỡ nửa người, thần sắc bình tĩnh

mà nhìn hàn kiếm chỉ đến trước ngực, kiếm khí kia lạnh lẽo thăng thấu phế phủ, mang theo một luồng thống hận muôn đem hăn lột da ăn thịt, xem ra Tông Chính Vô Ưu cũng sẽ không để hăn được chết có tôn nghiêm, tựa như hăn đã từng đem tôn nghiêm này đẹp dưới lòng bàn chân. Hăn vô vị cười cười, thần sắc trấn định, nhàn nhạt nói: "Từ xưa thăng làm vua thua làm giặc. Bại ở trong tay ngươi, muốn giết muôn róc, tùy tiện."

Biểu tình như vậy bình tĩnh không sao cả khiếp cho Tông Chính Vô Ưu vô cùng khó chịu, hăn hơi hơi nheo lại mắt phượng, mũi kiếm chậm rãi di dời xuống, đi vào khớp xương khuỷu tay đang chống thân thể của hăn (PT). Mũi kiếm sắc bén cắt qua da thịt, đâm vào máu thịt, chậm rãi đi vào chỗ tương liên yếu ớt nhất bên trong khớp xương.

Gân xanh trên trán nổi lên, tại đêm đông tuyết lạnh, mồ hôi lạnh lặng lẽ bò lên trên da thịt nam tử, dọc theo khuôn mặt từng giọt lớn lăn xuống. Hàm răng bị cắn đến chảy máu, Tông Chính Vô Trù vẫn không kêu ra một tiếng. Chỉ là tay bắn rất đau, lại không có sức chống đỡ, thân hình lại ngã trên mặt đất lạnh băng, sau ót "bỗp" một tiếng chấm đất, trước mắt sao Kim lóng lánh. Hăn nhắm mắt lại, há mồm thở dốc, lồng ngực pháp phồng kịch liệt chấn động.

Mạn Yêu hơi quay mặt đi, tất cả mọi người chung quanh đều nín thở. Đêm dài yên tĩnh, chỉ có tiếng thở hổn hển đau đớn pháp phồng không chừng.

Trong mắt Tông Chính Vô Ưu nổi lên một tia vui sướng, phun ra từng chữ như băng: "Nói, các ngươi đến tột cùng đem tro cốt của mẫu thân ta xử trí như thế nào?"

Tông Chính Vô Trù lồng mi nhẹ nhàng rung động, làm như tốn rất nhiều sức lực, mới lại mở ra hai mắt. Hăn nhìn Tông Chính Vô Ưu, mày kiếm khẽ nhếch, trong mắt thần sắc khó hiểu, làm như không rõ hăn(TCVU) vì sao đột nhiên hỏi loại vấn đề không thể hiểu được.

Tông Chính Vô Ưu oán hận mà trừng mắt hăn (PT), nghiến răng nghiến lợi,

thanh âm trầm thấp, "Đừng giả bộ hồ đồ. Mẫu tử các ngươi ngoan độc như thế, ngay cả một cái người chết cũng không chịu buông tha! Mười lăm năm trước, Phó Uyên lợi dụng sự cùu hận của Tần gia đối với hoàng tộc, dùng Tiêu Hồn tán đối với mẫu thân ta, hại người chết thê thảm không chịu nổi. Một năm trước, các ngươi vì đối phó ta, trò cũ lại làm lần nữa, muốn hại chết A Mạn, khiến ta cùng hắn (Lâm Thiên hoàng hiện giờ là Thái thượng hoàng) giống nhau, vĩnh viễn sống ở trong hối hận cùng thống khổ, nhưng người tính không bằng trời tính, gian kế của các ngươi chung quy cũng không thể thực hiện được."

Trái tim Mạn Yêu rung mạnh, Vân Quý phi chết bởi Tiêu Hồn tán? Chuyện này nàng trước nay cũng không biết. Nói như thế, ngày ấy nàng gặp chuyện là đang lặp lại cảnh tượng Vân Quý phi tử vong? Như vậy, Vô Ưu hạ quyết tâm cứu nàng phải yêu cầu dũng khí bao lớn? Lại là gian nan cỡ nào? Nàng vẫn luôn cho rằng từ bỏ giang sơn dễ như trở bàn tay còn có tôn nghiêm của nam nhân nặng như sinh mệnh với hắn mà nói, đã là cái giá lớn nhất, thì ra thế nhưng không phải! Từ bỏ giang sơn cùng tôn nghiêm, thậm chí tính mạng của hắn, đều không sánh kịp lặp lại cảnh tượng ngày xưa của cha mẹ, càng bi ai thống khổ gấp trăm lần. Nàng giờ phút này đáy lòng vô cùng chấn động, đó là tình yêu Vô Ưu đối với nàng!

Vân Quý phi tử vong thảm thiết như vậy, tạo thành ám ảnh tâm lý của Vô Ưu, cho nên hắn căm kỵ nữ nhân. Hắn hận phụ thân hắn, cho dù hắn biết đó cũng không phải là hoàn toàn do lỗi của phụ thân hắn, nhưng hắn lại không cách nào tiếp thu được sự thật mẫu thân hắn chết ở dưới thân phụ thân. Đã nhiều năm như vậy, hắn vẫn luôn sống ở trong mâu thuẫn cùng giãy giụa. Nàng không có một khắc nào, giống như giờ phút này cảm kích mái tóc bạc của mình, nó khiến cho nàng không có trở thành một vết thương khác trong lòng Vô Ưu.

Tông Chính Vô Ưu một câu chọc trúng chỗ đau trong lòng Tông Chính Vô Trù, sự kiện một năm trước kia, cuối cùng tạo thành không phải là hận thù bén rẽ trong lòng Tông Chính Vô Ưu, mà là đem hắn (PT) đánh nhốt vào địa ngục vô biên.

Tông Chính Vô Ưu lại nói: "Mà nay, các ngươi thương tổn không được ta, liền đi hủy lăng mộ mẫu thân ta, đem di thể của người nghiền cốt thành tro." Nói đến chỗ này, hai mắt hắn đỏ bừng, phát ra tia sáng lạnh lẽo thị huyêt, mũi kiếm chỉ thăng đôi mắt nam tử trên mặt đất, ngữ khí âm hiểm tàn nhẫn nói: "Ngươi... Nếu ta khoét đôi tròng mắt của ngươi, đưa đi cho Phó Uyên làm lẽ chúc mừng trừ tịch (ngày cuối cùng của năm), bà ta sẽ có cảm tưởng như thế nào?"

Một câu nghiền cốt thành tro, khiến Mạn Yêu hít hả một hơi, hoàn toàn chấn động ngay tại chỗ, thì ra đây mới là nguyên nhân khiến hắn khác thường!

Tông Chính Vô Trù sững sốt nói: "Lăng mộ mẫu thân ngươi vẫn còn tốt, ta mặc dù có hận cách mấy, cũng không đi....." Hắn muốn nói: Cũng không đi động đến một cái người chết, nhưng lời còn chưa dứt, đã là dừng lại, bỗng dừng hắn nhớ tới câu đại lễ kia của mẫu hậu? Trong lòng không khỏi kinh động, ánh mắt thay đổi mấy lần, nhìn thanh kiếm sắc bén trước mắt, khuôn mặt không hề bình tĩnh. Nếu mẫu hậu thật huỷ hoại di thể Vân Quý phi, hắn hoàn toàn tin tưởng Tông Chính Vô Ưu thật sẽ khoét đôi mắt của hắn đưa đến kinh thành. Hắn chết đi không quan trọng, nhưng mẫu hậu nhìn đến tròng mắt của hắn, sẽ phản ứng như thế nào?

"Chạm đã." Tông Chính Vô Trù nhìn kiếm sắp rơi xuống, kêu lên.

Tông Chính Vô Ưu hết sức khinh miệt nói: "Ngươi cũng biết sợ hãi?"

Tông Chính Vô Trù không để ý sự cười nhạo của hắn, sắc mặt thập phần nghiêm túc, mang theo cảnh cáo nói: "Ngươi đừng quên, còn có một người ở trong hoàng cung Bắc triều ta! Mẫu hậu ta dù chưa có ý giết hắn, nhưng ta không cam đoan khi người nhìn đến tròng mắt của ta còn có thể bảo trì thanh tịnh cùng lý trí." Vẫn luôn đều rất hận một người, vì sao nghĩ đến hắn (Lâm Thiên hoàng) sẽ chết, trong lòng lại là mùi vị như vậy? Tông Chính Vô Trù chạm rã rũ xuống mí mắt, lông mi nồng đậm dấu đi thần sắc trong mắt.

Tông Chính Vô Ưu nao nao, tiễn đà lạnh giọng cười nhạo nói: "Ngươi dùng

sống chết của hắn uy hiếp ta? Hừ! Sống chết của hắn, ta, không quan tâm." Môi mỏng mím chặt, hắn vừa nói hơi hơi nhìn qua một bên, ánh mắt phóng đến nơi xa xa, bị đêm đen nhánh cắn nuốt.

Mạn Yêu đứng ở một bên bất động. Nàng nhìn hai người nam nhân kia đối chọi gay gắt, đã không có cách nào nhúng tay vào ân oán giữa bọn họ. Khó mà tin được, Phó Uyên thế nhưng ngoan độc như thế, không biết rõt cuộc là hận đến cái dạng gì, thế nhưng có thể khiến một người điên cuồng đến muôn đem một người đã chết mười lăm năm đào ra hủy thi nghiền cốt!

Nơi xa xa có tiếng vó ngựa mãnh liệt mà dồn dập truyền đến, cửa quan ải Hồi Đồng đột nhiên được mở rộng ra, bên trong bụi khói màu tuyet, hơn một ngàn thiết ky (Thiết giáp quân cưỡi ngựa) đạp tuyet lao nhanh, như thủy triều mãnh liệt mà đến, một mảnh đen nghìn nghịt.

Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu sắc bén, sắc mặt lại một chút cũng không thay đổi. Lãnh Viêm giơ tay làm cái thủ thế, hai trăm thị vệ huyền y huy động roi, cùng "Giá" một tiếng, che ở phía trước rút kiếm chỉ ngang chuẩn bị nghênh địch. Kiếm khí điên cuồng gào thét, quay cuồng ở trong trời đêm, khí thế kia không hề thua kém ngàn ky Thiết giáp quân.

Cách xa hơn ba trượng, thủ lĩnh áo đen thiết ky ghì chặt dây cương dừng lại, nhìn đối diện kiếm khí sắc bén tạo thành trận thế sắp ập vào trước mặt, lập tức giơ kiếm kêu lên: "Chậm đã! Bốn tướng là Lý Thạch tướng quân canh giữ quan ải Hồi Đồng, phụng ý chỉ Hoàng Thái Hậu triều ta, có hai thứ muôn dâng lên cho Hoàng đế Nam triều." Nói xong từ phía sau bên trái tiếp nhận một chiếc áo màu trắng đã xếp gấp ngay ngắn, cao cao giơ lên.

Mây đen nồng đậm trên không trung làm như bị kiếm khí xông trời bỗn ra một khe hở, ánh trăng lạnh lẽo chiếu lên vùng đất lớn tràn ngập mùi máu cùng sát khí, trên mặt đất máu tươi đã đọng lại, màu máu đỏ băng hỗn loạn với thi thể cụt tay cụt chân, dần dần bị băng tuyet trắng xoá bao trùm lấy.

Cuồng phong gào thét, Lý Thạch dương tay ném xuống, chiếc áo trắng bị gió cuốn bay, ở không trung tung bay, giống như cờ xí trắng bệch trong âm tào địa phủ đang lay động.

Sắc mặt Tông Chính Vô Ưu lập tức thay đổi, Lãnh Viêm cũng nhận ra vật ấy, vội vàng vỗ lên lưng ngựa thả người bay vọt lên, đem chiếc áo kia tiếp lấy ở trong tay. Sắc mặt hắn nghiêm trang, chậm rãi đi đến trước mặt Tông Chính Vô Ưu, quỳ xuống, cúi đầu, cung kính mà dùng đôi tay nâng chiếc áo kia qua khỏi đầu.

Tay cầm kiếm của Tông Chính Vô Ưu nhè nhẹ run lên, nắm ngón tay bỗng nhiên mất đi sức lực, trường kiếm tức khắc rơi xuống trên mặt đất. Hắn nhìn chiếc áo trắng trong tay Lãnh Viêm, trong mắt toàn là nồng đậm bi thương cùng áy náy. Ẩn đằng hàn giật giật run rẩy, tay run run nắm lên chiếc áo trắng bóp chặt, đau khổ trong lòng khó ức chế, nhưng lại cố gắng hết sức ẩn nhẫn.

Mạn yêu cũng nhận ra chiếc áo kia đúng là chiếc áo của Vân Quý phi mặc, nắm ở trong quan tài hàn ngọc, gấm trắng, chỉ tơ vàng thêu hình hoa sen phảng phất như nở rộ đến cực điểm lại vĩnh viễn sẽ không diêu tàn. Nhìn thấy biểu tình cố nén đau buồn của Vô Ưu, nàng cực kỳ đau lòng, đi nhanh tiến lên, lo lắng mà kêu hắn một tiếng. Tông Chính Vô Ưu không phản ứng, chỉ chậm rãi quay đầu đi nhìn nam tử trên mặt đất, ánh mắt kia thật hung dữ, tựa hóa thành ngàn vạn thanh kiếm sắc bén, muốn đem người trên mặt đất xé rách nát.

Mạn Yêu nhíu mày, Phó Thái Hậu làm như thế là có ý gì? Ở ngay lúc này kêu người đưa tới chiếc áo của Vân Quý phi, chẳng khác nào là muốn đổ thêm dầu vào lửa, đặt con mình vào tử địa? Tâm nàng vừa nghĩ đến, quay đầu nói với Lý Thạch: "Thứ còn lại là gì?"

Lý Thạch hướng phía sau bên phải duỗi tay, một tay Thiết giáp kỵ binh đem một chiếc hộp gỗ nửa thước vuông màu đen trong tay chuyển qua tay Lý Thạch, Lý Thạch giơ lên trước ngực, giương cao giọng nói: "Đây là Hoàng Thái Hậu tặng cho Hoàng đế Nam triều lễ mừng năm mới, cụ thể là vật gì, thiết nghĩ

Hoàng đế Nam triều cũng đã biết được. Nếu không muốn bốn tướng mở nắp hộp ra, làm cho tro cốt lưu tại trên mảnh đất này tùy người lẩn vật giãm đạp, vậy thì thỉnh cho phép bốn tướng phái người tiếp Bệ hạ triều ta vào quan ải Hồi Đông."

Mạn Yêu chấn động, tro cốt? Là tro cốt của Vân Quý phi?! Phó Uyên thật sự tàn nhẫn độc ác, nghiền cốt còn chưa đủ, còn muốn đem tro rải bay khắp nơi!

Tông Chính Vô Ưu vừa nghe thấy, ấn đường nhú thành một cái chữ xuyên (川), trong mắt hiện lên sát khí dữ tợn. Hắn siết chặt nắm tay, mũi chân khiêu một cái, thanh kiếm trên mặt đất lại lần nữa bị hắn nắm trong tay, mũi kiếm đâm ngay ngực Tông Chính Vô Trù, không để ý tới Lý Thạch, chỉ đối với Tông Chính Vô Trù lạnh giọng nói: "Kêu bọn hắn đem đồ đưa qua đây. Bằng không, ta lập tức mổ tim ngươi."

Tông Chính Vô Trù rũ mắt nhìn kiếm, lại xốc lên mí mắt, "Thả ta đi, bọn họ tự nhiên sẽ giao đồ ra."

Tông Chính Vô Ưu trầm giọng nói: "Ngươi vọng tưởng!" Dứt lời, mũi kiếm khoét một cái, áo và vải trắng bao vết thương trên ngực Tông Chính Vô Trù đều bị rách ra, lộ ra vết thương đang chảy máu.

Tông Chính Vô Trù cũng không thèm nhìn một cái, nhàn nhạt nói: "Vậy ngươi cứ chờ tro cốt mẫu thân ngươi bị bay tán."

Nghiền xương thành tro, ở thế giới này đại diện cho tội ác滔天, sau khi chết linh hồn không nơi nương tựa, vĩnh thế không được siêu sinh, là trừng phạt nặng nhất. Nếu là ở lúc trước, Mạn Yêu có lẽ sẽ không tin việc con người còn có linh hồn, nhưng sau khi tự nàng xuyên qua, lại không thể không tin, người, xác thật có linh hồn.

Tông Chính Vô Ưu đem lưỡi kiếm đẩy về phía trước, thuận theo miệng vết thương châm rãnh đậm vào, lưỡi kiếm lạnh lẽo ánh lên máu huyết đỏ thắm, tử vong, liền ở trong chớp mắt.

Con ngươi của Tông Chính Vô Trù bỗng mở thật lớn, sắc mặt trắng bệch, yết hầu phát ra tiếng động nuốt xuống thật lớn, lại vẫn ngăn không được máu lan tràn ở trong miệng.

"Kêu bọn họ đem hộp gỗ đưa lại đây." Tông Chính Vô Ưu lặp lại, âm thanh so với băng tuyet giữa tháng chạp càng lạnh gấp trăm lần. Ánh mắt hắn(TCVU) lạnh lùng tàn bạo, gân xanh trên tay từng cọng cọng nổi lên, kiêm trong tay thuận thế ở trong máu thịt hắn (PT) khuấy động, lẩy làm cảnh cáo.

Thân thể Tông Chính Vô Trù run rẩy một cái, phun ra một ngum lớn máu tươi bắn đầy đất.

Lý Thạch kinh hãi hét lớn: "Bệ hạ! Hoàng đế Nam triều mau mau dừng tay, nếu không, bốn tướng sẽ phải mở nắp hộp ra." Tay hắn đặt lên trên nắp hộp, làm bộ muốn mở ra.

Tông Chính Vô Ưu hờ lạnh một tiếng, kiêm trên tay chưa từng thu về, "Trẫm ngược lại muốn xem, Hoàng Thái Hậu của các ngươi là hủy một cái người chết quan trọng, hay là tánh mạng nhi tử của bà ta quan trọng hơn?" Kiêm của hắn dừng ở bên cạnh trái tim của Tông Chính Vô Trù, chỉ cần lại động một cái, nam tử dưới kiêm liền sẽ đi đời. Hắn cũng không tin, một cái mău thân có thể không quan tâm đến tánh mạng nhi tử của mình!

Tông Chính Vô Trù há mồm, đã suyễn không được khí, nhưng ánh mắt hắn vẫn bình tĩnh, không có chút ý tứ muốn thỏa hiệp. Thông thống khoái khoái chết đi (chết một cách sảng khoái), so với rơi vào tay Tông Chính Vô Ưu từ từ chịu tra tấn nhục nhã còn tốt hơn nhiều.

Trong mắt Lý Thạch hiện lên một tia sắc hoảng loạn, nhưng hắn vẫn cố gắng trấn định, ghi nhớ lời dặn dò của Hoàng Thái Hậu. Ngón tay nắm chặt nắp hộp gỗ, thật sự mở ra một cái khe hở, cuồng phong thổi qua, cuốn động tro bụi mờ ảo bay ra, như là biểu hiện linh hồn sắp mai một.

Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu lập tức thay đổi, Mạn Yêu vội kêu lên: "Đợi

đã."

Lý Thạch dừng lại động tác, chậm rãi khép lại nắp hộp gỗ, đuôi mắt nhướng lên lớn tiếng hỏi: "Như thế nào? Đồng ý sao?"

Mạn Yêu tiến lên hai bước, sắc mặt uy nghiêm trang trọng, ngẩng đầu trầm giọng nói "Lý tướng quân, ngươi có biết ngươi làm như thế là đang đuổi Bệ hạ các ngươi vào con đường chết hay không? Chẳng lẽ ngươi muốn làm tội nhân thiên cổ của Bắc triều sao? Ngươi nếu còn muốn làm thần tử của Bắc triều, nên lập tức đem hộp gỗ trên tay ngươi đưa lại đây, lấy làm bảo đảm Bệ hạ các ngươi không chết." Nàng không biết nếu Lý Thạch đưa hộp gỗ qua, Vô Ưu có thể buông tha Phó Trù hay không, nhưng mà nàng biết, nếu tro cốt của Vân Quý phi thật giữ không nổi, Vô Ưu nhất định sẽ thông khổ hối hận cả đời.

Sắc mặt Lý Thạch biến đổi, đáy lòng vẫn vặt giãy giụa, tội nhân thiên cổ của quốc gia, ai nguyện ý lưng đeo tội danh như vậy? Nhưng hắn lại không có lựa chọn. Hoàng Thái Hậu nói chỉ có dựa theo ý tứ của bà ta mới có thể cứu được Bệ hạ về, nếu không, Bệ hạ chẵn hắn phải chết không thể nghi ngờ. Hắn đổi mặt lên trời thở dài một hơi, làm như bất đắc dĩ rồi lại kiên định, nói: "Các ngươi nói cái gì cũng đều vô dụng. Không đổi gạt các ngươi, chuyến này bốn tướng đã ký quân lệnh trạng, một nhà già trẻ của bốn tướng đều ở trong tay Hoàng Thái Hậu, nếu mà ta giao hộp gỗ ra lại không cứu được Bệ hạ trở về, một nhà của bốn tướng sẽ bị trừng, dù sao cũng là chết, các ngươi, định đoạt đi!" Lời hắn nói là thật.

"Bà ta đối với ngươi cũng bất quá chỉ như thế!" Tông Chính Vô Ưu lạnh lùng châm chọc.

Tông Chính Vô Trù nhíu đôi chân mày, rũ xuống lông mi, chỉ làm như không nghe thấy.

Mạn Yêu thấy Lý Thạch lại lần nữa muốn mở nắp hộp, mà động tác lần này không giống như là thử, nàng vội vàng ngăn cản: "Chậm đã! Ngươi làm sao để

chúng ta tin tưởng người?"

Lý Thạch nói: "Bốn tướng tuy rằng thân phận thấp kém, nhưng về danh dự, điểm này vẫn phải có. Đương nhiên, các ngươi cũng có thể không tin ta." Hắn hạ thấp ánh mắt nhìn cái hộp trong tay mình, ý tứ kia thực rõ ràng, bọn họ không có lựa chọn.

Mạn Yêu quay đầu lại, sau khi hơi hoi do dự, dùng âm thanh ôn nhu, khuyên nhủ: "Vô Ưu, chàng muốn giết hắn, sau này còn có rất nhiều cơ hội. Nhưng mà mẫu thân..... Chúng ta đánh cuộc không nỗi."

Tông Chính Vô Ưu nhìn chăm chăm Tông Chính Vô Trù, chậm rãi rút kiếm về, rũ mắt cẩn răng nói: "Lần sau, ta sẽ không lại buông tha cho ngươi."

Tông Chính Vô Trù khéo miệng nhẹ giơ lên một nụ cười trào phúng mà thảm đậm, mẫu hậu quả nhiên thực hiểu biết Tông Chính Vô Ưu! Hắn muốn tự chống người dậy, lại hoàn toàn đã không còn sức lực, Lý Thạch lập tức phái người tiến đến nâng hắn dậy, đem hắn an trí lên xe ngựa. Khi xe ngựa khởi động, hắn dựa vào trong xe, gian nan giơ tay vén lên tấm màn xe, cuối cùng liếc nhìn một cái đến nữ tử duy nhất ở nơi này, mà trong mắt nữ tử đều là tràn đầy đau lòng cùng lo lắng cho Tông Chính Vô Ưu. Xe ngựa rời đi, nàng cũng chưa từng quay đầu nhìn một cái.

Đợi xe ngựa vào trong quan ải Hồi Đồng, Lý Thạch ruồi ngựa lùi lại, cách hơn mươi步 mới xoay người xuống ngựa, chậm rãi đem hộp gỗ trên tay nâng chuyển bằng phẳng đặt trên mặt đất, rồi mới khéo miệng nhấp một cái nhợt nhạt hình cung không dễ dàng nhìn thấy, một bộ dáng biểu tình chúc các ngươi may mắn, tiện đà xoay người lên ngựa, vung tay lên dẫn dắt ngàn Thiết kỵ binh nghênh ngang mà đi.

Tông Chính Vô Ưu ngơ ngẩn mà nhìn cái hộp gỗ nơi xa, phảng phất như đã mất đi năng lực động đậy. Lãnh Viêm đối với thị vệ ra hiệu, một tên thị vệ huyền y bước nhanh đi đến chỗ hộp gỗ.

Mạn Yêu nhíu chặt mày, cảm thấy có chỗ nào không thích hợp, rồi lại không thể nói ra. Phó Uyên một nữ tử tàn nhẫn độc ác như vậy, có thể sử dụng phương thức như vậy hại chết Vân Quý phi, lại hủy thi nghiền cốt, thật sự sẽ dễ dàng đem tro cốt trả lại cho Vô Ưu như vậy sao? Trong đầu nàng không ngừng hồi tưởng lại biểu tình khi Lý Thạch rời đi, còn có động tác hắn tiếp nhận hộp gỗ cùng với đem hộp gỗ chuyển qua trên mặt đất.

Tông Chính Vô Ưu cũng đang suy tư, cảm giác tro cốt này có được quá dễ dàng. Thả Phó Trù đi là bất đắc dĩ, A Mạn nói đúng, Phó Trù đi rồi tương lai còn có cơ hội giết hắn, nhưng tro cốt của mẫu thân tuyệt đối không thể hủy. Hắn cho rằng bọn họ sẽ không tuân thủ chữ tín, cho dù bọn họ mang tro cốt đi, sau này hắn cũng có cơ hội một lần nữa đoạt lại, nhưng Lý Thạch lại dễ dàng như thế để lại hộp gỗ, ngược lại làm cho người không thể không sinh nghi ngờ. Phó Uyên nếu muốn cho hắn thông khổ, không có đạo lý lại đem tro cốt mẫu thân đưa cho hắn.

Gió càng thổi càng dữ dội, tàn sát bừa bãi tuyết bay ngang trời loạn múa. Thị vệ huyễn y đã đến gần hộp gỗ, hắn ngồi xổm người xuống, đôi tay bưng lên.

Mạn Yêu cùng Tông Chính Vô Ưu lâm vào trầm tư, có cái gì ở trong đầu miêu tả thực sinh động, nàng bỗng dừng cả người chấn động, hoảng loạn kêu lên: "Đừng nhúc nhích!"

Cùng lúc đó, Tông Chính Vô Ưu cũng là vội vàng bật thốt lên: "Đừng tay!"

Đáng tiếc, đã quá muộn!

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Vùi Cốt Dưới Tuyết

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Tông Chính Vô Ưu cùng Mạn Yêu hoảng sợ mà trừng lớn đôi mắt, cực kỳ sợ hãi mà nhìn bụi mù xung quanh bỗng nhiên bị một trận cuồng phong mãnh liệt thổi tung lên bay đầy trời, mảnh lớn sương khói màu xám lượn lờ giữa không trung, làm cảnh vật trước mắt bọn họ trở nên mơ hồ. Thị vệ huyền y nhìn hộp gỗ đã rỗng không trong tay ngây người, mà tấm ván gỗ giữa đáy hộp vẫn còn ở tại chỗ.

Tro bụi bay tan hết, cùng với tuyết lạnh băng rơi trên con đường rộng lớn này. Mà tất cả độ ẩm trên người bọn họ nháy mắt đã lui đi, cả người giống như tượng đá, cứng đờ mà lạnh băng. Cái đêm đông này, đã cướp đi ánh sáng cùng ấm áp còn dư lại trong sinh mệnh của bọn họ.

Nghiền cốt rải tro, nữ tử thuần tịnh tốt đẹp như đóa sen trắng kia, cuối cùng vẫn là không thể chạy thoát khỏi kết cục như vậy.

Những đám mây đen dày nặng lại lần nữa tụ hợp lại, đem một tia ánh trăng sáng nhợt nhạt ngăn cách ở bên ngoài thế giới tràn ngập bi ai này, không trung một mảnh đen nhánh. Trong không khí vắng ngắt không tiếng động, phảng phất giống như hô hấp của mọi người đều ngưng lại.

Mạn Yêu chỉ cảm thấy sức lực cả người tựa hồ đều bị rút cạn, nàng chậm rãi quỳ xuống, đối với chỗ tro cốt bay rải rác ở cách hơn ba trượng cung kính kính mà đã cúi đầu lạy. Lòng bàn tay úp xuống đất, cái trán để trên mu bàn tay, hàn khí trên mặt đất thăng thẩm vào da thịt, làm máu trong cơ thể giáng xuống đến điểm băng.

Lãnh Viêm cùng tất cả thị vệ huyền y cũng đều quỳ theo, chỉ có Tông Chính Vô Ưu vẫn cứ không nhúc nhích, phảng phất giống như si ngốc.

Cuồng phong lạnh thấu xương gào thét thổi qua bên tai hắn, mang theo tiếng nức nở, tựa như âm thanh khóc không ra tiếng phát ra từ lồng ngực nữ tử, thê thảm bi ai. Khuôn mặt hắn cứng đờ, đồng tử một mảnh đỏ huyêt đen tối, không có biểu tình, ai cũng nhìn không ra trong lòng hắn rốt cuộc là bi ai hay là đau khổ? Kỳ thật, cái gì cũng không có, trong đầu hắn một mảnh trống rỗng, ở trong thời gian từng giọt từng giọt trôi đi, nơi trống rỗng đó, dần dần tràn ngập đầy phẫn nộ cùng cùu hận, trong lòng trong đầu đều tràn đầy chỉ có hai chữ: Phó Uyên! Cái nữ nhân hung ác kia, hắn phải làm cho bà ta trả một cái giá đắt.

Song quyền nắm chặt, hắn vừa xoay người bay nhanh nhảy lên lưng ngựa, vung mạnh roi quất một tiếng "Giá", ngựa quý hí vang, cất vó phóng lên cao, thế nhưng một mình chạy như bay rời đi. Lãnh Viêm vội vàng đuổi theo, chúng thị vệ huyền y cũng như thủy triều thối lui. Trong mấy chục trượng ở ngoài quan ải Hồi Đồng, chỉ còn lại một đống xác chết tàn bại cùng một con ngựa đen gầy làm bạn với nữ tử tóc bạc đang quỳ trên tuyết.

Đêm khuya rét lạnh, tuyết lông ngỗng tung bay không ngừng, nàng vẫn như cũ phục lạy trên mặt đất, tóc trắng đầy đầu hỗn độn tản ra phủ dày trên mặt đất, cùng với đôi tay nàng, đều bị băng tuyết vùi lấp.

Tú chi tê dại, nàng chậm rãi ngẩng đầu, chống mặt đất đứng lên, bông tuyết trên ấn đường lông mi rớt xuống, ở khói môi xẹt qua một tia cảm xúc lạnh giá.

Lúc này đây, nàng có thể làm, chỉ có một chuyện.

Ở ngoài ba trượng, nàng nhặt lên tấm ván gỗ trên mặt đất, đi đến một nơi rộng lớn phía trước đường cái, sát bên núi đá, quỳ xuống, bới tuyết ra, dùng kiếm đi đào mảnh đất sau khi bị băng tuyết đóng lạnh thật cứng rắn giống như cục đá. Con đường này, một ngày nào đó chinh chiến Bắc triều nhất định phải đi qua, nàng không muốn để cho tro cốt của mẫu thân lưu tại trên đường cái bị ngàn vạn người ngựa giẫm đạp, đây là chuyện duy nhất nàng phải làm trong giờ phút này.

Trong quan ải Hồi Đồng, lều lớn của doanh tướng.

Lý Thạch thẫn sắc cung kính quỳ gối trước giường, sau khi vết thương trên người Tông Chính Vô Trù đã được xử lý thỏa đáng, cả người không còn sức lực nằm dựa ở trên giường, cả mí mắt cũng nâng không lên nổi. Hắn nghe xong Lý Thạch bẩm báo huyễn cơ của hộp gỗ kia, mặt không biểu tình hỏi: "Là mẫu hậu kêu ngươi làm như thế?!"

"Hồi Bệ hạ, đúng vậy."

Tông Chính Vô Trù hơi hơi nhíu nhíu mày, một tên binh lính tiến vào bẩm báo nói: "Khởi bẩm Bệ hạ, người ngựa mà Nam đế mang đến đều rút lui hết, chỉ có nữ tử kia còn ở đó."

Hắn bỗng đứng mờ to mắt, đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, vết thương bị động đến tê dại, hắn phảng phất như không có cảm giác, chỉ vội vàng hỏi: "Một mình nàng? Đang làm cái gì?"

"Hồi bẩm Bệ hạ, là một mình nàng ta. Nàng ta ở trong tuyết quỳ gần nửa canh giờ, sau đó bắt lấy kiếm không biết là đang đào cái gì."

Tông Chính Vô Trù xốc chăn lên, Lý Thạch hốt hoảng nói: "Bệ hạ, trên người ngài có thương tích, phải nên tĩnh dưỡng."

"Chuẩn bị liễn cho trãm, lập tức." Hắn đẩy Lý Thạch ra, ngữ khí kiên định, không thể nghi ngờ.

Lý Thạch bất đắc dĩ, đành phải sai người ở trong thành tìm một chiếc nhuyễn kiệu, lót thêm chăn bông mềm mại, tận lực để hắn có thể dựa nǎm thoải mái một chút.

Ra khỏi quan ải Hồi Đồng, bất quá chỉ cách mấy chục trượng, rất nhanh liền đến. Tông Chính Vô Trù kêu người đem nhuyễn kiệu đi đến gần một chút. Nhắc

lên màn kiệu, hắn nhìn sống lưng nữ tử mỏng manh thon gầy, bởi vì ở trong cuồng phong tuyêt mà động tác trên tay nàng trở nên run rẩy, hắn đỡ thân kiệu gian nan đứng lên, muốn đi đến bên cạnh nàng.

"Đừng tới đây." Mạn Yêu lạnh nhạt mở miệng, tiếng nói trầm thấp nghẹn ngào không giống như là nàng.

Tông Chính Vô Trù dừng động tác lại, ánh mắt ảm đạm, phất tay khiến tất cả mọi người lui đi. Áo khoác trên người được bao bọc thật chặt, nhưng gió lạnh vẫn như cũ hó hó chảy vào trong, đông lạnh đến cả người nhịn không được phát run. Hắn chống thân mình đứng yên thật lâu, vẫn luôn nhìn chăm chăm vào nàng, xem nàng liều mình dùng kiếm đem băng đất bới lên, rồi mới dùng tay bưng đất vứt ra xa. Động tác thực nhanh, như là đoạt thời gian với người nào đó.

Hắn trong lòng chua xót, thương tiếc khôn kể. "Dung Nhạc." Hắn kêu một tiếng, nàng không có đáp lại, thực nghiêm túc mà tiếp tục đào hố bới đất, cũng không ngừng nghỉ một chút nào, tựa hồ trừ bỏ một việc đó, cái khác không liên quan đến nàng.

Tuyết, rơi xuống đầy người nàng, đất bị ném văng ra lại bị gió cuốn trở về, đánh lên trên đầu trên mặt nàng, nàng cố chấp mà lặp lại động tác của mình, một lần lại một lần.....

Hắn cuối cùng nhịn không được, không màng vết thương trên người mình, hướng nàng vọt qua, cũng không biết sức lực là từ đâu tới bắt lấy tay nàng, giọng nói đau lòng của hắn thấp thấp kêu lên: "Đủ rồi, đừng đào nữa!"

Tay nàng thật lạnh a! Tựa như nhiệt độ nước biển dưới ba thước đóng băng. Hắn dùng sức đoạt lấy kiếm trong tay nàng, nhưng thanh kiếm kia lại bị nắm thật chặt, phảng phất như cùng với tay nàng đông cứng lại với nhau. Hắn lại giơ tay muốn gạt đi bụi đất dính trên khuôn mặt tái nhợt của nàng, lại bị nàng nghiêng đầu tránh qua.

Tay hắn cứng đờ ở giữa không trung, vô lực mà rũ xuống, nhẹ giọng hỏi:

"Nàng muốn chôn cái gì? Gió lớn như thế, những tro cốt đó sớm đã không biết bị thổi đi nơi nào rồi!"

Chôn cái gì? Hai mắt nàng không có thần sắc, trống trải mênh mông, giống như đêm tối không bờ bến. Gió lạnh mãnh liệt, tro cốt không còn, nàng rốt cuộc muốn chôn cái gì?

"Chôn hạnh phúc của ta... Có thể được chứ?" Âm thanh của nàng nhẹ nhàng, mờ ảo vô định. Làm như đang hỏi người khác, lại làm như đang hỏi chính nàng.

Hô hấp của hắn ngưng trệ một lát, trong ánh mắt cô đơn mang theo nồng đậm thương tiếc đối với nữ tử, nói: "Hạnh phúc của nàng, không phải ở trên người hắn sao? Hắn còn sống, còn yêu nàng, nàng cần gì phải như thế?"

Nàng chậm rãi chậm rãi quay đầu, đáy mắt một mảnh bi ai thê lương, khóe miệng ngậm một tia lạnh lùng châm chọc, ra tiếng chất vấn: "Ngươi cho rằng,...
Chuyện tới hiện giờ, ta cùng hắn còn có hạnh phúc? Đi đến một bước này,
ngươi... có vừa lòng?"

Từ khi hộp tro cốt bị giơ lên trong nháy mắt, nàng rõ ràng nghe thấy được, tiếng hạnh phúc bị bẻ gãy. Vốn dĩ hết thảy đều có thể không cần phát sinh, là Vô Ưu vì cứu nàng, ở ngoài điện Tuyên Đức mấy vạn người, từ bỏ giang sơn, từ bỏ hết thảy, đem di thể mẫu thân hắn để lại cho kẻ thù, khiến hiện giờ mẫu thân hắn bị kết cục nghiền xương thành tro rải khắp nơi! Vô Ưu hắn là yêu mẫu thân hắn như thế, hắn như thế nào mới có thể tiếp nhận sự thật tàn khốc như vậy? Có lẽ hắn sẽ không hối hận cứu nàng, nhưng hắn nhất định bởi vì thế mà lưỡng mang áy náy đối với mẫu thân, không thể tha thứ cho chính mình.

Hạnh phúc đối với nàng, luôn là pháo hoa trong chớp mắt, sau khi sáng lạn trôi qua, lưu lại chính là đau thương vĩnh viễn, nhìn không tới hy vọng của nhân sinh, nên tiếp tục như thế nào?

Yết hầu của Tông Chính Vô Trù giống như là bị nghẹn, há mồm phun không ra thanh âm. Một chuyến hành trình đi đến Du Châu này, có lẽ hắn không nên

tới! Hắn luôn luôn lý trí cẩn thận, hiểu được chuyện gì nên làm chuyện gì không nên làm, nhưng mà lần này, tất cả lý trí của hắn đều bị đánh bại lại sự tưởng nhớ đối với nàng, không màng tất cả tới gặp nàng, chẳng lẽ thế là sai rồi sao? Hắn có nghĩ qua, cứ như vậy chết ở trong tay nàng, cũng thực tốt. Nhưng mà, mặc dù tâm tư hắn kín đáo bày mưu lập kế, nhưng vận mệnh hắn, tựa hồ ở thời điểm mấu chốt nhất bị khống chế ở trong tay người khác!

"Dung Nhạc..." Hắn muốn nói xin lỗi, lại bị nàng đánh gãy.

"Ngươi có biết, hiện giờ... người mà ta không muốn nhìn thấy nhất, chính là ngươi." Nàng quỳ gối trước cái hố chính mình đào, ngồi ở trên chân mình, hai chân đã tê dại, đã không có một chút tri giác nào. Mặt nàng không có biểu tình, trong giọng nói lượn lờ tia hàn khí, "Lúc này, ta còn không muốn giết người, ngươi đi đi." Nàng nói xong, tiếp tục đào, không hề để ý tới nam nhân bên cạnh trong mắt tràn đầy bi thương.

Sau một lúc lâu, Tông Chính Vô Trù hít sâu một hơi, quay đầu đi phân phó nói: "Người đâu, đi tìm công cụ tới hỗ trợ."

"Không cần. Ta không muốn mượn tay người khác." Nàng lạnh nhạt cự tuyệt, không chừa lối thoát.

Hắn nhíu mày, "Nàng đừng cố chấp, đào giống nàng như thế, ba ngày ba đêm, tuyết nơi đây đều tan hết rồi, cái gì nàng cũng chôn không được."

"Đây là chuyện của ta, không cần ngươi nhọc lòng." Nàng lạnh lùng mà vứt ra một câu.

Hắn bất đắc dĩ đứng dậy, thân hình lung lay, lập tức có thị vệ tiến lên nâng đỡ, hắn trở lại bên trong nhuyễn kiệu phân phó nói: "Thông tri Lý Thạch, đóng cửa quan ải Hồi Đồng, phái đại quân đi phía trước trông giữ, trong ba ngày, con đường này không cho phép bất luận kẻ nào thông hành, người vi phạm bất luận là ai đều giết chết."

"Tuân chỉ!"

Ba ngày ba đêm, không ngừng không nghỉ, một cái hố đất nhỏ mà nông cuối cùng biến thành sâu bằng một người, rộng bằng hai cái quan tài. Nữ tử cởi chiếc áo hồ cùu trên người, chỉ còn lại một bộ áo đơn quỳ xuống đất, dùng chiếc áo hồ cùu quét tuyết, đem băng tuyết chưa tan trong mười trượng chôn vùi ở trong hố đất, dùng thổ nhưỡng đắp lên, ở trước cái hố kia dựng một cái cọc gỗ, ở trên cọc gỗ được gọt bằng phẳng, cái chữ gì cũng chưa viết.

Tông Chính Vô Trù ngồi ở trong kiệu vẫn luôn yên lặng mà nhìn nàng, lại không mở miệng nói một lời. Thời tiết càng ngày càng rét lạnh, vết thương trên người hắn chuyển biến xấu, dù Lý Thạch thỉnh cầu như thế nào, hắn đều ngoảnh mặt làm ngơ, lẳng lặng mà nhìn chăm chú nữ tử cả người hơi thở tản ra bi thương cùng tuyệt vọng, lòng hắn sớm đã tuyệt vọng càng thêm tinh mịch.

Hắn vẫn luôn không ngừng hỏi chính mình: Nếu hắn không tới thành Du Châu, hắn có hay không ngăn cản mẫu hậu đêm thi thể của Vân Quý phi nghiền cốt thành tro? Nếu hắn đáp ứng với Tông Chính Vô Ưu, cưỡng chế mệnh lệnh cho Lý Thạch đưa hộp gỗ tro cốt qua trước, có phải hay không nàng sẽ không cần tuyệt vọng đào đất chôn tuyết như vậy? Tựa hồ vô luận hắn làm cái gì, đến cuối cùng mang cho nàng cũng chỉ là thương tổn! Dung Nhạc..... Nàng có biết, người hắn không muốn thương tổn nhất, chính là nàng.

Kiên trì ba đêm hai ngày, dưới hai loại tra tấn trong người, hắn cuối cùng không thể chống đỡ nổi, ngất xỉu ở trong kiệu, Lý Thạch vội vàng kêu người đem hắn nâng trở về, tìm đại phu cứu chữa.

Một đêm tối lại đến, nàng làm xong tất cả hết thảy, từ chi thậm chí thân hình đều giống như không phải là của chính mình, hoàn toàn không nghe sai khiến, ngay cả muốn nâng lông mi lên một chút cũng là khó khăn như vậy. Hơi thở mỏng manh lại nóng bỏng như lửa, móng tay ở trên đôi tay đứt gãy, đầu ngón tay máu thịt mơ hồ, bùn đất tiến vào trong da thịt, cùng với máu tươi ngưng kết thành khối. Nàng quỳ gối phía trước cọc gỗ, cầu nguyện ở trong lòng: "Mẫu

thân, người nếu ở trên trời có linh, thỉnh phù hộ hẵn."

Lấy kiếm chống đất, đứng dậy, lại không thể nào đứng thẳng. Nàng nỗ lực mà thử rất nhiều lần, còn chưa đứng lên đã rơi xuống đất. Nàng nằm trên mặt đất, bi ai nhìn lên trời, trên không trung mây bay khắp nơi, mênh mông bát ngát, nàng chậm rãi khép lại hai mắt, cánh môi khô nứt ở trong gió hơi rung động.

Thời điểm tỉnh lại, đã là nửa đêm, nàng nằm ở trên giường lớn trong tấm các Thượng Tê uyển, hai chân vẫn tê dại như cũ.

Trong lúc mơ mơ màng màng, nghe người ta nói: "Nương nương hàn khí đã tận xương, đôi chân này sợ là....."

"Sợ là như thế nào?"

"Sợ là..... Không dễ dàng phục hồi như cũ."

"Cái gì? Sao lại nghiêm trọng như thế! Tiếu đại phu, ngươi mau nghĩ cách cứu chữa, nếu chân của Nương nương thực sự có chuyện gì, ngươi ta một nhà già trẻ, chỉ sợ một người cũng trốn không thoát!"

"Vâng, vâng, Du đại nhân, tiểu nhân liền nghĩ cách. Nhưng mà..... Nương nương kim ngọc phượng thể, tiểu nhân muốn thi châm cho Nương nương cũng....."

"Đã đến lúc nào rồi, còn quản những chuyện đó! Người mau thi châm đi."

"Vâng....."

Cảm giác tê tê đau nhức dày đặc nơi đầu gối truyền đến, trán nàng chảy ra lấm tấm mồ hôi hột. Tay nhẹ nhàng giật giật, thời điểm mở to mắt, đại phu kia đã thi châm xong, chân nàng cuối cùng cũng có chút cảm giác.

Thấy nàng tỉnh lại, đại phu kia sợ tới mức cuống quít quỳ xuống liên tục thỉnh cầu thứ tội. Nàng hữu khí vô lực, hơi hơi há mồm ra, giọng nói đau như

lửa đốt, nói giọng khàn khàn: "Đứng lên đi. Du đại nhân, Hoàng Thượng hiện tại ở nơi nào?"

Bên ngoài màn trường, Du đại nhân vội trả lời: "Hồi bẩm Nương nương, Hoàng Thượng ba ngày trước không biết sao, ngay đêm rời khỏi thành Du Châu, nghe nói là trở về Giang Đô."

Nàng nhíu mày lại, rũ xuống lông mi, ngữ khí tận lực băng phẳng, hỏi: "Có từng lưu lại lời nào không?"

Du đại nhân nói: "Hồi bẩm Nương nương, Hoàng Thượng dặn dò, chờ lúc Nương nương muốn hồi Giang Đô, kêu vi thần chuẩn bị một chiếc xe ngựa thoải mái một chút hộ tống Nương nương trở về."

Lúc muốn hồi Giang Đô? Hắn không ở đây, nàng lưu ở thành Du Châu làm cái gì? Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, lông mi nồng đậm run rẩy vài cái, nắm chặt góc chăn, mười ngón tay đều bị vải vóc thật dày bao lấp, thô nặng mà cồng kềnh.

Qua nửa ngày, nàng lại hỏi: "Sứ giả mười bốn nước....."

"Cái này thỉnh Nương nương yên tâm, vi thần phụng ý chỉ của Hoàng Thượng, chiêu đãi tốt sứ thần mười bốn nước, hôm qua đã phái người riêng biệt hộ tống bọn họ rời đi, hắn là..... sẽ không có sai lầm."

"Hắn là?" Mạn Yêu trợn mắt, ánh mắt sắc bén, "Không thể là "hắn là", cần thiết phải là "khẳng định". Người phái bao nhiêu người hộ tống?"

Du đại nhân ngạc nhiên, vội vàng trả lời: "Mỗi sứ thần của một nước, ngoài sáng an bài trăm tên hộ vệ, trong tối còn có....."

Không đợi hắn nói chuyện, Mạn Yêu nhíu đôi chân mày, "Ngươi đây là đang khuyết trương mục tiêu cho kẻ địch biết!"

Du đại nhân tuy rằng tài học có hạn, nhưng cũng là một người rất là tự phụ, giờ phút này thấy nàng phản ứng như vậy, chỉ cho là nàng bởi vì Hoàng Thượng

rời đi trước mà trong lòng không thoái mái, không khỏi cảm thấy có chút không cho là đúng, nói: "Vi thần phái đi đều là tinh anh từ trong quân đội chọn lựa ra,
Nương nương không cần lo lắng."

Mạn Yêu chôngh thân mình ngồi dậy, sắc mặt nghiêm nghị thâm trầm, ngữ khí nghiêm khắc nói: "Không cần lo lắng? Chỉ sợ xảy ra chuyện cái đầu của ngươi cũng gánh không được! Người tốc tốc phái người ngụy trang thành bộ dáng sứ thần các nước, đi tắt theo con đường nhỏ, tận lực ở trong một ngày đuổi kịp bọn họ, nhiễu loạn tầm mắt địch nhân. Hiện tại liền đi làm đi."

Du đại nhân cảm thấy năng lực làm việc của mình bị hoài nghi, bất giác có chút không thoái mái, âm thầm nghĩ, nàng một cái phi tần hậu cung quản việc của người khác! Nhưng ngại thân phận của nàng, hắn mặc dù không muốn, cũng lại không thể không nghe lệnh hành sự. "Vi thần liền đi làm."

Du đại nhân lui đi ra ngoài, Mạn Yêu gọi tới quản gia trong phủ, phân phó nói: "Lập tức chuẩn bị xe ngựa, bốn cung phải hồi Giang Đô."

Tiểu đại phu kinh ngạc nói "Nương nương, thân thể của ngài....."

Nàng bình thản không có biểu tình nói: "Không đáng ngại, ngươi đi giúp bốn cung khai mẩy thang thuốc chuẩn bị trên đường đi."

Chiến sự muộn tới sớm rồi, rất nhiều chuyện còn không có làm thỏa đáng, nàng nên chạy nhanh trở về. Hiệu suất làm việc của quản gia Du tri phủ rất cao, thời gian chỉ một nén nhang, xe ngựa cùng tất cả vật dụng cần dùng trên đường đều chuẩn bị đầy đủ hết.

Hai nha hoàn đỡ nàng lên xe ngựa, nàng nhắm mắt lại nằm ở trong chăn gối thật dày. Một đường xóc nảy, nàng mơ mơ hồ hồ, không biết ngày đêm.

Hoàng cung Giang Nam, điện Nghị Chính.

"Nàng trở về chưa?" Đế vương vùi đầu vào trong chính vụ vô ý thức lại hỏi ra lần nữa, đây là hôm nay lần thứ 49 hắn hỏi cái vấn đề này.

"Hồi Hoàng Thượng, Nương nương còn chưa trở về." Tường công công cung kính cẩn thận lặp lại đáp án. Tóm lại cảm thấy Hoàng Thượng lần này trở về, có cái gì đó thay đổi. Hắn thấy rất kỳ lạ, Hoàng Thượng cùng Hoàng phi nương nương ân ái như vậy, như hình với bóng không rời, thời điểm đi là cùng nhau đi, vì sao lúc trở về lại chỉ có một mình Hoàng Thượng?

Tông Chính Vô Ưu theo thói quen dừng lại động tác trên tay một lát, quay đầu nhìn di vật mẫu thân đặt ở bên cạnh, chiếc áo bào có thêu hình hoa sen. Đáy mắt hắn tối sầm lại, thần sắc đau buồn. Đêm hôm đó, tâm tình hắn cực kỳ bi ai, phóng ngựa chạy như điên, chỉ dùng hai ngày liền chạy về Giang Đô. Xử lý chính vụ, kiểm tra quân đội, gom góp lương thảo, không cho chính mình có một chút phân tâm nào. Hắn đã không biết nên đối mặt với nàng như thế nào, cũng không biết nên đối mặt chính mình như thế nào? Vì A Mạn từ bỏ hết thảy, hắn trước nay đều chưa từng hối hận, cũng chưa từng có nửa điểm do dự, nhưng hôm nay, hắn lại bỗng nhiên không biết chính mình rốt cuộc là làm đúng hay là làm sai.

Luôn luôn cuồng ngạo tự phụ, tự cho là trên đời này không có chuyện gì hắn làm không được, nhưng mà, nguyên nhân bởi vì hắn, làm hại thi cốt của mẫu thân không còn, cả tro cốt hắn cũng giữ không nổi, uổng cho hắn làm con của người! Nếu không thể sớm ngày đánh vào kinh thành, đem Phó Uyên cái phụ nhân ngoan độc kia thiên đao vạn quả, hắn có tư cách gì có được hạnh phúc?

"Hoàng Thượng, Du tri phủ truyền đến tin tức, Hoàng phi đang trên đường hồi Giang Đô." Lãnh Viêm đột nhiên hiện thân.

Tông Chính Vô Ưu hơi giật mình, đáy mắt hiện lên một tia chờ đợi, phun ra một hơi, hỏi: "Nàng..... vẫn tốt?"

Lãnh Viêm nói: "Trên tin không có đề cập đến, hắn không có việc gì."

Tông Chính Vô Ưu gật đầu, không có việc gì là tốt rồi. "Người ngựa Vô Ân
lâu đã đến đông đủ chưa?"

Lãnh Viêm đáp: "Đã đến đông đủ. Tính cả võ lâm nhân sĩ chiêu mộ ở trong
chốn giang hồ, cộng tám ngàn bảy trăm người."

Tông Chính Vô Ưu nói: "Võ lâm nhân sĩ biến thành một nhánh quân đội
riêng biệt, chuẩn bị về sau dùng."

Lãnh Viêm lĩnh mệnh, nhìn thân ảnh gầy ốm của hắn ngày ngày vùi đầu vào
chính vụ, muốn nói lại thôi.

Lúc này, một tướng lãnh cầu kiến, bẩm báo nói: "Khởi bẩm Hoàng Thượng,
lương thảo đã chuẩn bị đầy đủ."

Tông Chính Vô Ưu cũng không ngẩng đầu lên, "Phân phó đi xuống, đại quân
ba ngày sau xuất phát."

"Tuân chỉ."

Qua canh năm, trời mới vừa tờ mờ sáng.

Mạn Yêu ngồi xe ngựa tới Giang Đô, đến thăng hoàng cung.

Đi ở trong cung, tốc độ xe ngựa chậm lại, Mạn Yêu chống thân mình ngồi
dậy, dùng xương cổ tay xoa ấn huyệt Thái Dương. Mơ mơ màng màng ngủ ba
ngày đêm, đầu nặng nề choáng váng, cực kỳ khó chịu.

Chúng cung nữ thái giám ở Mạn Hương điện vừa nghe nói Nương nương hồi
cung, vội vàng buông việc trong tay, ra cửa quỳ nghênh đón.

"Công chúa tỳ tỳ, tỳ cuối cùng đã trở lại!" Tiêu Khả vui vẻ chạy ra, giống
như thường lệ ôm lấy cánh tay của nàng. Xuyên thấu qua quần áo thật dày, cũng

có thể cảm giác được thân hình nàng nóng bỏng, Tiêu Khả sững sốt, kéo tay nàng qua, đầu ngón tay bay nhanh ấn trên mạch đập của nàng, một lát sau kinh ngạc kêu lên: "Công chúa tỷ tỷ, tỷ....."

"Vào nhà hãy nói." Mạn Yêu nhàn nhạt ngắt lời, nàng không muốn tin tức nàng nhiễm bệnh truyền ra, lúc này, không muốn làm cho Vô Ưu lại vì nàng lo lắng.

Tiêu Khả đỡ nàng vào tắm điện, cho lui những người khác, vội vàng kêu lên: "Hàn khí trong cơ thể của công chúa tỷ tỷ sao lại nặng như thế? Tỷ mau nắm xuống, muội lại bắt mạch cho tỷ một lần nữa."

Mạn Yêu theo lời nắm xuống, Tiêu Khả ấn lên mạch của nàng, một đỗi mà liễu nhăn nhíu lại.

"Như thế nào?" Mạn Yêu nhíu mày, ngữ khí nghe đến làm như thực bình tĩnh, nhưng tâm lại treo lên, hỏi: "Là hàn khí tận xương không thể trị tận gốc, hay là chân ta..... bị phế đi?"

Tiêu Khả buông tay nàng ra, lắc lắc đầu, "Đều không phải. Hàn khí nhập vào xương có thể chậm rãi xua đuổi, chân của tỷ thi châm vài lần tu dưỡng cho tốt hẵn là cũng không có trở ngại gì."

Mạn Yêu nhíu chặt ấn đường, lại hỏi: "Còn có vấn đề khác?"

Tiêu Khả nghiêng đầu, vẻ mặt thập phần nghi hoặc, làm như có chuyện gì đó nghĩ không ra. "Muội cũng nói không rõ. Tim mạch của tỷ tỷ rất kì lạ, đập so với người bình thường chậm đi rất nhiều, rõ ràng là có vấn đề, nhưng mà... Lại nhìn không ra vấn đề ở nơi nào? Giống như hết thảy đều thực bình thường. Muội trước nay không gặp qua loại tình hình này, nếu sư phụ còn sống thì tốt rồi, lão nhân gia người nhất định biết là nguyên nhân gì?"

Mạn Yêu nghe nói hai chân không có việc gì, đã yên tâm, nàng tình nguyện chết đi cũng không muốn làm một người tàn phế. Thả lỏng thân mình, vô lực

nhẹ giọng nói: "Nghĩ không ra cũng đừng suy nghĩ nữa. Đi sắc thuốc đi, ta ngủ một lát trước đã."

"Nga." Tiêu Khả đáp lời rồi đi, sau nửa canh giờ trở về hầu hạ nàng uống thuốc, sau đó chuẩn bị thi châm cho chân nàng, mới vừa mở ra vải bông trên đùi nàng, kêu lên một tiếng "A!", "Tỷ tỷ, chân tỷ.... đây là...."

Nàng sắc mặt nhàn nhạt nói: "Không có gì, muội thi châm đi. Ta ngủ trước."

Không biết lại ngủ bao lâu, nàng mơ mơ màng màng nghe thấy ngoài cửa có người ồn ào kêu gọi: "Thất tẩu, thất tẩu....."

Cửu hoàng tử vừa hạ triều nghe nói Mạn Yêu hồi cung, vội vội vàng chạy lại đây. Hô hai tiếng, người đã đến cửa tấm điện, các cung nhân còn không kịp ngăn cản, hắn cũng đã bước nhanh vượt qua đi vào, kêu lên: "Thất tẩu, tẩu cuối cùng đã trở lại! Mau đi khuyên nhủ Thất ca đi! Huynh ấy không cần mạng nữa."

Mạn Yêu ở trong mơ hồ, nghe được câu cuối cùng, lập tức tỉnh táo lại, giờ phút này nhiệt độ trên người đã giảm xuống, nàng cuồng quít chống thân thể, khẩn trương nói: "Hắn xảy ra chuyện gì?"

Cửu hoàng tử sắc mặt nôn nóng đáp: "Sau khi từ thành Du Châu trở về, Thất ca liền không có ăn qua một bữa cơm đàng hoàng, cũng không có ngủ một giấc ngon, cứ tiếp tục như vậy thân thể như thế nào chịu nổi? Hơn nữa, ngày mai liền phải xuất binh tấn công Bắc triều, huynh ấy còn muốn ngự giá thân chinh, chỉ sợ trận chiến này còn chưa có bắt đầu đánh, huynh ấy đã ngã xuống trước."

"Hắn hiện tại ở nơi nào?" Mạn Yêu vừa nghe có chút nóng lòng, đoán được hắn tất nhiên muốn xuất binh sớm, lại không nghĩ rằng sớm như thế, hơn nữa còn muốn đích thân xuất chinh.

Cửu hoàng tử nói: "Mới vừa tan triều, huynh ấy trở về điện Nghị Chính."

Mạn Yêu lập tức xốc lên chăn, muốn khoác áo bước xuống giường, nào biết nhất thời quá mức nóng vội, đầu nặng chân nhẹ thân thể không có sức lực, một đầu liền hướng dưới giường ngã xuống.

Cửu hoàng tử sảng sốt, ở cách xa, không kịp đỡ nàng, chỉ có thể nhìn nàng ngã trên mặt đất, chạy qua hỏi: "Thất tẩu, tẩu đây là xảy ra chuyện gì? Tuy rằng sốt ruột, cũng không cần gấp như thế nha."

Nền gạch lạnh cứng, đầu nàng chấm đất, trước mắt một trận đèn kẹt. Trên trán một vết bầm lớn xanh tím cơ hồ thấy máu, nàng dùng tay xoa nhẹ một cái, đau nhức xuyên tim, vội vàng dừng lại. Nhẹ nhàng thở dài một hơi, thật là càng gấp càng loạn. Thấy Cửu hoàng tử lo lắng nhìn nàng, nàng lắc lắc đầu, đỡ giường đứng lên, vừa lúc đối mặt với tấm gương trên bàn trang điểm, chỉ thấy người trong gương sắc mặt tái nhợt, giống như là một người bệnh lâu ngày tiêu tụy không chịu nổi, nàng hơi hoi hoi sảng sốt, ngồi xuống ở mép giường, đối với Cửu hoàng tử nói: "Đệ đi trước đi, ta một lát liền đến."

Cửu hoàng tử thấy nàng thần sắc khác thường, có chút không yên tâm, "Thất tẩu, tẩu..... thật sự không có việc gì sao?"

Nàng rũ tay xuống, sờ sờ hai chân tê đau, thở hổn hển hai ngum khí, mới thuận miệng nói, "Không có việc gì."

Trong lòng Cửu hoàng tử có chút hơi nghi hoặc, nhưng hắn một lòng lo lắng cho Thất ca của hắn, cũng không nghĩ nhiều, đáp một tiếng liền đi trước.

Mạn Yêu lúc này mới ngẩng đầu lên, hít sâu một hơi lại thật mạnh phun ra, tùy tiện lấy một kiện áo ngoài tròng lên, đi đến trước bàn trang điểm ngồi xuống, sai người phân phó Ngự Thiện Phòng chuẩn bị đồ ăn.

Sau khi rửa mặt chải đầu, nàng hướng trên mặt thoa chút son phấn, tận lực che dấu đi thần sắc có bệnh cùng vết bầm xanh tím trên trán, làm cho mình thoạt nhìn có tinh thần một chút. Đồ ăn đã chuẩn bị xong, nàng mang theo cung nhân đi hướng đến điện Nghị Chính.

Cửu hoàng tử ở ngoài điện nôn nóng mà qua lại đậm bước, thấy Mạn Yêu tới rồi lập tức đi đến đón, "Thất ca ở bên trong."

Nàng gật đầu, bước lên bậc thang, lại bị vài tên thị vệ chưa bao giờ gặp qua ở cửa ngăn lại, "Hoàng Thượng có chỉ, bất luận kẻ nào không được tiến vào."

Nàng nhíu mày, còn chưa mở miệng, Cửu hoàng tử đã trách mắng trước: "Lớn mật! Các ngươi nhìn cho rõ ràng, nàng là Hoàng phi nương nương, có quyền tham chính. Trong hoàng cung này, nơi Hoàng Thượng có thể đi, không có chỗ nào mà Hoàng phi lại không thể đi."

Sắc mặt thị vệ khẽ biến, quỳ xuống nói: "Đây là ý chỉ của Hoàng Thượng, thỉnh Nương nương cùng Khương vương đừng làm cho bọn nô tài khó xử."

"Các ngươi!" Cửu hoàng tử liền muốn phát tác, chỉ nghe Mạn Yêu mặt trầm xuống, đối với thị vệ kia lạnh lùng mệnh lệnh nói: "Tránh ra!"

Bọn thị vệ bị một tiếng lạnh lùng trách mắng sơ tới mức thân mình run lên, cúi đầu, không dám động.

Mạn Yêu duỗi tay liền rút bội kiếm của một thị vệ, chỉ vào bọn họ, lạnh lùng nói: "Hoàng Thượng mấy ngày nay chưa từng dùng một bữa cơm đàng hoàng, bốn cung là vì đưa đồ ăn mà đến, các ngươi dám can đảm ngăn cản, chính là không màng đến long thể của Hoàng Thượng! Các ngươi đáng phải bị tội gì?"

Bọn thị vệ kinh sợ, Mạn Yêu lại nói: "Tránh ra, nếu Hoàng Thượng trách tội, mọi hậu quả, bốn cung gánh vác."

Cửu hoàng tử lạnh giọng quát: "Còn không mau cút đi!"

"Vâng" bọn thị vệ tránh ra, Mạn Yêu liền vào điện, trong điện cửa sổ đóng chặt, như cũ lạnh đến kinh tâm.

Để vương dựa vào ngự án phê duyệt tấu chương sớm đã nghe thấy tiếng động ầm ĩ bên ngoài, tay hắn cầm bút son, khẽ run lên, một giọt mực liền bắn ở trên

bàn, chậm rãi lan ra. Hắn nhíu mày không nói, đôi mắt nhìn chăm chăm vào cửa điện đóng chặt. Từ lúc hạ triều, ngay một khắc nàng hồi cung liền có người bẩm báo với hắn, hắn vẫn luôn đang giãy giụa, sợ nhìn thấy nàng, rồi lại khát vọng được nhìn thấy nàng. Hắn không cầm suy nghĩ, sau khi nàng hồi cung chuyện thứ nhất sẽ làm cái gì? Nàng có hay không tới gặp hắn? Có hay không trách hắn ném nàng một mình ở đó? Nàng có thể hay không lý giải sự giãy giụa cùng áy náy ở đáy lòng hắn trong giờ phút này, cùng với khổ sở không thể đối mặt với nàng?

Tra tấn như vậy, hắn cảm thấy chính mình sắp điên rồi!

Cửa điện dày nặng bị đẩy ra, cái thân ảnh mảnh khảnh xuất hiện ở trong tầm mắt hắn, hắn vội vàng rũ mắt xuống, đi xem tấu chương trong tay, lại một chữ cũng xem không rõ. Chưa bao giờ biết, thì ra chính mình cũng có lúc yếu đuối như thế. Hắn nghe tiếng bước chân quen thuộc của nàng, tựa hồ có chút phù phiếm không ổn, mà âm thanh nàng mệnh lệnh cho bọn nô tài buông đồ ăn xuống, mang theo hơi hơi nghẹn ngào, làm cho người nghe xong nhịn không được đau lòng.

Mạn Yêu sau khi chờ các cung nhân đều lui ra, mới chậm rãi đi đến trước ngự án, phảng phất như chuyện gì cũng chưa phát sinh, ôn nhu cười kêu hắn:
"Vô Uưu, lại đây ăn cơm."

Khuôn mặt hắn mỏi mệt, hai mắt bởi vì không được nghỉ ngơi tốt mà hơi hơi lõm xuống, nghe được lời nói của nàng, đáy lòng hắn run lên, làm như đợi một câu này hắn đợi thật lâu cuối cùng chờ đến tâm tình như vậy. Hắn đột nhiên hiểu ra, vì sao mấy ngày nay hắn đều không muốn dùng bữa, thì ra bất quá là đang đợi một người nói ra một câu như vậy.

Hắn đứng lên, không nhìn nàng, lập tức đi đến trước bàn cơm ngồi xuống, đồ ăn nóng hừng hực tản ra mùi hương mê người, bụng kêu lộc cộc một tiếng.

Mạn Yêu hơi hơi mỉm cười, ngồi xuống ở đối diện hắn, muốn giúp hắn bối

cơm, mới vừa giơ tay phát giác tới ngón tay thật nặng nề, lại thả xuống. Nhìn chính hắn bởi cơm, gấp đồ ăn, to mồm lùa cơm, không hề ưu nhã như trước kia. Nàng lảng lặng mà ngồi, lảng lặng mà nhìn, trước sau không nhúc nhích chiếc đũa. Không hề muốn ăn, chỉ muốn như vậy mà nhìn hắn, vẫn luôn nhìn, nếu có thể cứ như thế nhìn đến thiên trường địa cửu, mặc dù không nói lời nào, cũng là tốt. Nhưng mà, ngày mai từ biệt, không biết khi nào mới có thể lại gặp nhau?

Chiến tranh giành thiên hạ sắp sửa xảy ra, chiến sự trước nay số thắng thua vô định, thân thể nàng như bây giờ, đi theo hắn sẽ chỉ là liên lụy.

Nhấp nhấp miệng, trong miệng vị đắng của thuốc còn lưu lại, phảng phất như một chút một chút thẩm thấu tới chỗ sâu nhất trong đáy lòng nàng, nàng hơi hơi quay đầu đi, cái mũi hơi xót.

Tốc độ như gió cuốn mây tan, ăn cơm xong, hắn buông chén đũa, ngữ khí bình bình hỏi: "Nàng vì sao không ăn?"

"Thiếp đã ăn qua." Nàng hít sâu một hơi, mỉm cười đáp lại. "Nghe nói chàng muốn ngự giá thân chinh, ngày mai xuất phát?"

Hắn gật đầu, nhẹ "Ân" một tiếng. Không hề có ngôn ngữ, một lát sau, hắn đứng dậy trở lại trước ngự án, nàng cắn cắn môi, quay đầu nhìn hắn, lấy hết can đảm nói: "Một ngày cuối cùng trước thời gian xuất phát, có thể hay không lưu lại cho thiếp?"

Hắn hơi hơi kinh ngạc, lúc này mới ngẩng đầu nhìn nàng, mới mấy ngày không thấy, khuôn mặt nàng tựa hồ gầy đi một vòng, khói miệng dương lên nụ cười nhàn nhạt, lại che dấu không được ưu thương cùng bàng hoàng lộ ra ở đáy mắt. Hắn muốn đáp ứng theo trực giác, nhưng lời nói khi xuất khẩu thì lại thay đổi, "Ta còn có việc. Những chính vụ đó cần thiết ở sáng sớm mai trước khi xuất chinh phải xử lý xong."

Ánh mắt nàng ảm đạm nhẹ rũ, "Ngày mai thiếp giúp chàng xử lý, cũng không được sao?"

Hắn ngậm miệng, không nói lời nào.

Đồ ăn trên bàn dần dần lạnh đi, trong phòng vốn vẹn khí nóng cũng đều tan biến hầu như không còn, nàng chậm rãi đứng dậy, dùng sức mỉm cười, "Chàng cứ làm việc đi, thiếp đi trước. Buổi tối nhớ phải nghỉ ngơi, nếu chàng ngã xuống, thì không có ai có thể báo thù cho mẫu thân." Nói xong, xoay người, chõng đỡ thân mình mỏi mệt vô lực, chậm rãi hướng đến cửa đi.

Bóng dáng mảnh khảnh, yếu đuối như thế, nhìn qua cô tịch mà thê lương lạnh lẽo.

"A Mạn." Hắn không tự chủ được gọi một tiếng.

Mới mấy ngày không thấy, giữa bọn họ, đã cách quá xa. Một cái thi thể thậm chí là một linh hồn bị hủy diệt, tạo thành trong lòng hai người tràn đầy áy náy, đó là khoảng cách vĩnh viễn cũng không thể vượt qua.

"Thực xin lỗi!" Hắn lẩm bẩm ra tiếng. Ném một mình nàng ở thành Du Châu, thực xin lỗi! Không thể giống như trước đối với nàng che chở sủng nịch, thực xin lỗi! Hắn thậm chí cảm thấy, lần này bỏ nàng xuống, nếu như nàng lựa chọn Phó Trù, có lẽ sẽ so với trở lại bên cạnh hắn càng hạnh phúc hơn.

Nước mắt đột nhiên vọt lên hốc mắt làm tâm mắt mơ hồ, nàng ngẩng đầu lên, nuốt xuống chua xót nơi cổ họng, thanh âm mờ ảo, "Chàng không có lỗi với thiếp, là thiếp..... có lỗi với chàng, mới hại mẫu thân."

Nghe giọng nói của nàng vô cùng bi ai, đáy lòng hắn chấn động, thế nhưng đã xem nhẹ, lúc hắn đang áy náy đồng thời lòng nàng cũng sẽ tồn tại tự trách. Hắn đi nhanh đuổi theo, ở trước khi nàng ra cửa giữ chặt nàng, "Không phải nàng sai, nàng không cần tự trách."

Vậy đó là lỗi của ai, nàng ở trong lòng hỏi chính mình như vậy. Không phải nàng sai, cũng không phải hắn sai, nhưng mà bọn họ lại phải gánh vác kết quả tàn khốc nhất.

Vặn thân hình nàng qua, đón lấy ánh sáng, vết bầm lớn xanh tím trên trán nàng thế nhưng lại hiện ra rõ ràng như vậy, hắn kinh hãi nói: "Trán nàng bị thương..... Chuyện như thế nào?"

Nàng vội nghiêng đầu, nhàn nhạt nói: "Không có việc gì, không cần thận té ngã một cái."

Hắn nhíu mày, "Đang yên đang lành sao bị té ngã?" Lại không phải là ngày đầu tiên quen biết nàng, nàng là một nữ tử trầm ổn như vậy, chuyện không cần thận té ngã sẽ không phát sinh ở trên người nàng.

"Thật sự không có việc gì." Nàng nỗ lực mỉm cười.

Hắn thở dài, đi nắm tay nàng, nàng sợ hãi, vội đem mu bàn tay để ở sau lưng, ánh mắt né tránh hắn, "Chàng mau xử lý chính vụ đi, thiếp mệt mỏi, muốn trở về nghỉ ngơi." Nói xong không đợi hắn mở miệng liền rời đi.

Ánh mắt hắn trầm xuống, bắt lấy nàng, không khỏi phân trần túm tay nàng qua. Nàng vốn là cả người vô lực khó có thể chống đỡ, lúc này bị hắn như thế túm lấy, nàng ngay cả đứng cũng đứng không vững, liền ngã xuống. Sắc mặt hắn lập tức biến đổi, duỗi tay đi vớt lấy nàng, hai đầu gối nàng đã đụng đất, cảm giác đau đớn bén nhọn truyền đến, nàng ngăn không được kêu rên ra tiếng.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Hoàng Phi Bị Trục (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Tông Chính Vô Ưu vội bế nàng lên, đem nàng đặt trên ghế mềm ở trước giường. Không cần phải phân trần đã tháo ra vải bao quấn quanh ngón tay nàng, nàng muốn ngăn cản cũng ngăn không được.

(phân trần: bày tỏ, giải bày)

Lọt vào trong mắt, không phải là làn da oánh bạch như ngọc của ngày xưa, mà là sưng đỏ, vết thương sau khi được tẩy đi bùn cát, máu tươi đầm đìa, ở trong thời tiết rét lạnh thấu xương đã đồng thương ác hóa, một mảnh máu thịt mơ hồ, làm người nhìn thấy đều sẽ cảm thấy rất đau lòng.

(đồng thương ác hóa: vết thương do giá rét ẩm ướt dẫn đến chuyển biến xấu)

Đáy lòng Tông Chính Vô Ưu run lên, sắc mặt lập tức thay đổi, ánh mắt tối tăm thâm trầm khó dò, trong giọng nói đã lẩn lộn sự tức giận, "Sao lại thế này?"

Ánh mắt nàng hơi lóe lên, vùng vẫy thu tay về, đem vết thương xấu xí hết mức dấu ở trong tay áo, rũ xuống con ngươi, ngữ khí nghe đến thật nhẹ nhàng thản nhiên, "Không cần thận mài trúng, chàng không cần khẩn trương như thế, bất quá là một vết thương nhỏ mà thôi, đã không còn đau rồi."

Không đau? Bị thương đến như vậy, sao có thể không đau! Trong lòng hắn một nỗi chua xót đau đớn bức bối khó nói nên lời, vội lại đi kiểm tra chân nàng, nàng hoảng loạn ngăn cản, không chút nào cố kỵ vết thương trên tay.

"Đừng nhìn!" Ngữ khí của nàng mang theo khẩn cầu, giọng nói nghẹn ngào. Cong hai chân lên, hai tay gắt gao ôm lấy đầu gối, ngẩng đầu lên, vẻ mặt quật cường, "Vô Ưu, cầu xin chàng, đừng nhìn." Cái vết thương kia so với ngón tay

càng xấu xí hơn, cả chính nàng cũng không đành lòng nhìn xem, không muốn để cho hắn nhìn thấy được.

Hắn nhìn thấy sự yếu ớt vô lực ẩn sâu trong mắt nàng, giống như có người ở trên trái tim hắn hung hăng xát muối, đau đớn đến nghẹn thở. Hắn ở trước mặt nàng chậm rãi ngồi xổm xuống, đầu gối chấm đất, đôi tay dùng sức bắt lấy cánh tay của nàng, thanh âm khẽ run, "Vì sao không cho ta xem? Rất nghiêm trọng có phải hay không?"

"Không phải", nàng vẫn nỗ lực mỉm cười như cũ, đem hết thảy bi thương cắn nuốt vào bụng, lảng đọng lại dưới đáy lòng, nhẹ nhàng lắc đầu, "Là bởi vì... rất xấu, không muốn để cho chàng nhìn thấy. Chàng đừng lo lắng, có Khả nhi ở đây, rất nhanh sẽ tốt thôi."

Thật là bởi vì xấu sao? Nàng từ bao giờ cũng sẽ để ý những thứ này? Hắn không tin! Nhưng nàng quật cường như vậy, nếu lại miễn cưỡng chỉ sẽ làm tổn thương đến nàng.

"Vì sao bị thương? Nói cho ta biết." Ẩn đằng sau ánh mắt không dung cự tuyệt của hắn, nàng thở dài một hơi, cúi đầu giọng nói nhỏ yếu nói: "Thiếp chỉ là không muốn để cho mẫu thân lưu tại giữa đường cái, bị người giãm đạp."

Đôi tay hắn run lên, bọn họ chính mắt nhìn thấy tro cốt mẫu thân bị gió thổi bay tán, hòa lẫn ở trong tuyết, như thế nào mới có thể không cho mẫu thân lưu ở giữa đường cái "Nàng..... Làm cái gì?"

"Chôn mảnh tuyết kia." Đắng cay khổ sở ba ngày đêm, bị mấy chữ ỏi của nàng nói ra như là chuyện thật nhẹ nhàng bâng quơ như vậy, hắn sau khi nghe

xong thì chấn động. Tro cốt hòa lẫn cùng tuyết rơi bay lả tả, một mảnh lớn như vậy, trời lạnh như vậy, với sức lực một mình nàng, như thế nào làm được?

Môi mỏng của hắn khẽ nhếch, run rẩy vài cái, ánh mắt phức tạp, nhìn nàng nửa ngày, mới thong thả mở miệng hỏi, trong giọng nói có thương tiếc vô tận cùng với ảo não tự trách, "Nàng..... chôn ba ngày ba đêm? Cho nên thằng đến hôm nay mới trở về?"

Nàng không có gật đầu, cũng không có lắc đầu, hốc mắt rưng rưng nước mắt, giọng nói có chút nghẹn ngào, "Thiếp biết làm như vậy không thể đền bù cái gì, nhưng mà, đây là việc....., duy nhất thiếp có thể làm. Vô Ưu, thực xin lỗi! Nếu không có thiếp, hết thảy, đều sẽ không phát sinh!"

Nước mắt trào ra khỏi hốc mắt, một chuỗi một chuỗi lăn xuống. Hắn giơ tay bưng lấy khuôn mặt gầy ốm của nàng, nước mắt nóng bỏng cọ qua da thịt trên tay hắn, bỏng rát trái tim lạnh lẽo.

"A Mạn....." Tất cả đau lòng cùng cảm kích còn có hổ thẹn, đều ở trong một tiếng gọi nhẹ này. Muốn nói lời cảm ơn, nhưng lại trước sau cũng nói không ra lời. Hắn cảm kích nàng ở thời điểm hắn mất đi lý trí, bao dung hắn lý giải hắn, còn thay hắn làm chuyện vốn dĩ hắn phải nên làm, cả người bị thương cũng không hề có một câu oán hận.

"Đừng nhìn thiếp như vậy, Vô Ưu, thiếp là thê tử của chàng, làm những việc này, vốn là lẽ đương nhiên. Chàng không cần cảm kích, cũng không cần áy náy đối với thiếp..... Chàng và thiếp là phu thê nhất thể, tất cả hạnh phúc hoặc bất hạnh trong sinh mệnh, chúng ta... cùng nhau gánh vác." Nàng dùng tay bị thương vỗ về mặt mày hắn, giọng nói ôn nhu chân thành tha thiết.

Cùng nhau áy náy, cùng nhau bi thương, cùng nhau gánh vác vận mệnh bất hạnh, hắn cùng nàng gánh vác, không phải một người.

Không thể dùng lời nói hình dung sự cảm động trong lòng hắn giờ phút này. Cả đời này, gặp gỡ nàng, yêu nàng, là may mắn của hắn. Ánh mắt quấn quýt

nhau, có mấy lời nói, cũng không cần nói ra, suy nghĩ của hắn, nàng hiểu được là đủ rồi.

"Ta đưa nàng hồi Mạn Hương điện nghỉ ngơi." Hắn bế nàng lên.

Nàng ở trong lòng ngực hắn, nhẹ nhàng đáp: "Ân!"

Ngày đó, hắn lưu tại Mạn Hương điện bồi nàng, hai người sóng vai nằm ở trên giường, ai cũng không nói lời nào. Trong phòng thực an tĩnh, qua không bao lâu, hắn bởi vì nhiều ngày chưa từng nghỉ ngơi cho tốt, thực nhanh đã ngủ say rồi. Nàng nghe tiếng hít thở trầm ồn của hắn, hơi hơi nghiêng đầu nhìn vẻ mặt hắn trong lúc ngủ mơ vẫn còn mỏi mệt, nước mắt theo khói mắt nàng chảy xuống, làm ướt cả gối.

Ngày hôm sau, thời điểm nàng tỉnh lại, hắn đã rời khỏi rồi. Không chỉ rời khỏi Mạn Hương điện, cũng rời khỏi Giang Đô. Hắn không muốn cho nàng đưa tiễn. Nàng đứng dậy nhìn thấy ở trên chiếc bàn bên cạnh giường, có đặt ngọc tỷ cùng thánh chỉ, còn có một tờ giấy, thánh chỉ là để cho các đại thần xem, nội dung đại ý là trong lúc Hoàng đế không có ở đây, do Hoàng phi chủ trì triều chính, còn tờ giấy, mặt trên lưu lại hai chữ, lực bút cứng cáp, phảng phất như dùng sinh mệnh viết ra: "Chờ ta."

Nàng dương môi cười, tuy răng chua xót, nhưng cũng vui vẻ yên lòng, tốt xấu còn để lại hai chữ như thế. Nàng nhẹ nhàng cầm lấy tờ giấy kia, sau khi nhìn thật lâu, thật cẩn thận mà đem nó đặt ở dưới gối, thuận tiện cho lúc tưởng nhớ người kia khi lấy ra xem.

Đại lục Vạn Hòa, năm Thương Hiển 176, tháng mười hai, Nam triều chính thức hướng Bắc triều khởi xướng chiến tranh, Nam đế ngự giá thân chinh, lãnh mười lăm vạn đại quân cùng với bảy ngàn người của Vô Ân lâu phá quan ải Hồi Đông, không cần tốn nhiều sức lực liền đoạt bốn thành trì, tổn thất tám trăm binh sĩ, được đến ba vạn binh hàng phục, khí thế mạnh mẽ không thể đỡ.

Đại lục Vạn Hòa, năm Thương Hiển 177, tháng giêng, thương thế trên người Hoàng đế Bắc triều đã khỏi hăn, suất hai mươi vạn quân thiết kỵ Nam hạ nghênh chiến tại quan ải Tử Tường, hội hợp với ba vạn quân trấn thủ quan ải Tử Tường, cùng đại quân Nam triều hình thành thế giằng co. Hai bên đều là cao thủ dùng binh, binh lực cũng tương đương, nhất thời khó phân thắng bại.

(Nam hạ: xuống Nam

Bắc thượng: lên Bắc)

Sau khi Tông Chính Vô Ưu xuất chinh, Mạn Yêu tọa trấn triều đình. Liền ở sau khi Tông Chính Vô Ưu xuất phát ngày thứ tư, nàng nhận được tin tức, sứ thần mười bốn nước, có sứ thần của sáu nước gặp nạn ở biên quan Nam triều, năm người chết một người bị thương, trong đó bao gồm sứ thần của Trần Phong quốc. Nàng sai người viết quốc thư tạ lỗi, cũng hứa hẹn mau chóng điều tra rõ là kẻ nào làm. Mà nàng tra được ngày đó Du tri phủ vẫn chưa toàn bộ chiếu theo sự phân phó của nàng mà hành sự, mà là tự tiện quyết định chỉ phái chín đội nhân mã, khiến sứ thần sáu nước gặp nạn, cho người khác lấy được nhược điểm. Sau khi nàng biết được tin tức, sai người đem Du tri phủ áp giải vào triều, sau khi thẩm vấn suy xét, y theo luật pháp chém đầu thị chúng, lấy làm răn đe cảnh cáo.

Trong điện Càn Hòa trang trọng nguy nga, phía sau long ý ở trên cao, một bộ rèm châu màu hoàng kim rũ xuống, nữ tử đầu đội mũ phượng, một thân phượng bào tơ lụa màu vàng quý khí trang nghiêm, nàng ngồi ngay ngắn ở sau rèm, đang nghe các triều thần trình tấu những chuyện lớn nhỏ.

Một binh lính cả người nhiễm máu gấp gáp xông ngang đâm thăng, nhắm về phía đại điện, cầm vệ quân đang muốn ngăn cản, lại thấy hăn dùng tay giơ cao tấu chương lên, vừa chạy vừa hô to: "Khẩn cấp sáu trăm dặm!"

Sắc mặt Mạn Yêu khẽ biến, kêu một tiếng: "Truyền!"

Tên binh lính kia bước nhanh xông vào, quỳ xuống đất đôi tay trình lên tấu chương khẩn cấp, "Khải tấu Nương nương, Thổ Tiên, Dịch Thạch, Vực Thủy, ba nước tập kết mười hai vạn đại quân tấn công biên cảnh phía tây của triều ta. Sa Thành báo nguy, thỉnh Nương nương tốc tốc phái người tiếp viện!"

Các đại thần đều kinh hãi, Mạn Yêu cũng ngăn không được sắc mặt biến đổi. Tốc độ thật nhanh! Ba nước liên hợp lại, so với trong tưởng tượng của nàng còn tới sớm hơn. Mười hai vạn đại quân, quân trấn thủ Sa Thành phía Tây biên cảnh bất quá chỉ có bốn vạn, sao có thể ngăn cản nổi? Nàng nhíu mày hỏi: "Thương vong như thế nào?"

Tên binh lính kia trả lời: "Quân ta tử thủ cửa thành, thương vong đã hơn nửa, chỉ sợ nhiều nhất chống đỡ được năm ngày."

(Tử thủ: liều chết phòng thủ, bảo vệ cho tới cùng)

Chỉ có năm ngày, còn có khả năng không đến năm ngày! Mạn Yêu nhìn về phía các đại thần dưới đan bệ, trầm giọng hỏi: "Các vị ái khanh có thượng sách gì?"

(đan bệ: bậc thềm, bậc thang trong cung điện.)

Thừa tướng bước ra khỏi hàng nói: "Khải tấu Nương nương, Thổ Tiên, Dịch Thạch, Vực Thủy ba nước đều là các nước nhỏ, bọn họ sở dĩ dám khiêu khích triều ta như thế, cũng bởi vì binh lực chủ yếu của triều ta đều ở quan ải Tử Tường. Trận chiến ở Tử Tường đã liên tục hơn một tháng, triều ta cùng Bắc triều thế lực ngang nhau, khó phân thắng bại, ở trong một tháng giao chiến chính diện ba lần, hai bên tổn thất thảm trọng, nếu cứ tiếp tục đánh tiếp, chỉ là lưỡng bại câu thương, nếu lúc này lại có người xâm chiếm từ phía Đông, triều ta sẽ gặp nguy hiểm! Suy nghĩ cho giang sơn xã tắc, thần khẩn cầu Nương nương khuyên nhủ Hoàng Thượng tạm thời lui binh hồi triều, ngày sau lại mưu đồ đại nghiệp Bắc thượng. Chỉ cần đại quân triều ta phản hồi, ba nước nhỏ của bọn họ nhất định biết khó mà lui."

Hắn nói cũng không phải là không có đạo lý, Mạn Yêu tự nhiên biết hiện tại không phải là thời cơ tốt nhất tấn công Bắc triều, nhưng trải qua chuyện ở quan ải Hồi Đồng, ai có thể khuyên được Vô Ưu? Ai có thể khuyên hắn? Vô luận như thế nào, hiện giờ không phải là thời điểm thảo luận việc phát binh Bắc thượng đúng hay sai. Nàng chỉnh lại sắc mặt, giọng nói hòa hoãn thâm trầm, "Cuộc chiến Bắc thượng, là công là lui, Hoàng Thượng đều có chủ trương. Hiện tại bốn cung hỏi chính là, lấy binh lực còn lại ở trong triều, nên đối phó với ba nước phía Tây như thế nào? La tướng quân, trong triều còn lại bao nhiêu binh mã?"

La Thực bước ra khỏi hàng, cung kính trả lời: "Khải tấu Nương nương, Hoàng Thượng mang đi mười lăm vạn đại quân, quân trấn thủ biên cảnh phía Đông có năm vạn, phía Nam Ngọc Thượng quốc lưu thủ hai vạn, biên cảnh phía Tây bốn vạn, quân trấn thủ các trạm kiểm soát quan trọng cộng lại mười tám vạn, trước mắt trong triều trừ cầm vệ quân ra, binh lực có thể dùng chỉ có bảy vạn quân La gia."

Mạn Yêu suy ngẫm nói: "Bảy vạn quân La gia thêm hai vạn còn lại ở Sa Thành cũng bất quá chỉ có chín vạn..... La tướng quân, người nắm chắc mấy phần?"

La Thực không có lập tức trả lời, từ khi nhận giáo huấn lần trước, ở trước mặt nàng, hắn đã thu liêm đi tính tình cuồng ngạo, trở nên trầm ổn. Suy nghĩ một chút, hắn mới nói: "Nương nương, mạt tướng có nắm chắc bảy phần." Hắn không xác định được, thời điểm hắn đến Sa Thành, Sa Thành có còn binh có thể dùng hay không? Nếu chỉ có bảy vạn người đối địch mười hai vạn, xác thật khó có nắm chắc.

Mạn Yêu trầm mặc, một vị đại thần bước ra khỏi hàng, nói: "Khải tấu Nương nương, chính sách của triều ta, triều đình muốn xuất binh cần có thánh dụ mới có thể a. Thỉnh Nương nương bẩm tấu với Hoàng Thượng, có thể viện quân đến Sa Thành hay không, vừa lúc cũng có thể trưng cầu thánh ý của Hoàng Thượng?"

Ánh mắt Mạn Yêu nghiêm nghị, lại là quy tắc! Nàng liếc nhìn lão thần kia

một cái, có đôi khi những người này ngoan cố thật đáng giận. Nàng không cầm trầm giọng nói: "Ý tứ của Bùi đại nhân là, phải bẩm tấu với Hoàng Thượng trước, đợi lấy được thánh dụ mới có thể phát binh? Chẳng lẽ Bùi đại nhân không biết từ Giang Đô đến quan ải Tử Tường một đi một về nhanh nhất cũng phải sáu ngày? Sáu ngày sau, Sa Thành đã bị phá, kẻ địch tiến quân thần tốc, đoạt Giang Đô, tội danh mất nước này, là người Bùi đại nhân có thể gánh nổi hay là bốn cung có thể gánh nổi?" Giọng nói của nàng một câu so với một câu càng nghiêm khắc, hỏi một câu cuối cùng, Bùi đại nhân sắc mặt trắng bệch.

Nàng không hề để ý tới những người đó, trực tiếp hạ chỉ: "La tướng quân, bốn cung lệnh người tức khắc suất lĩnh quân La gia chạy tới Sa Thành viện trợ, tiêu diệt quân địch, dương uy Nam triều ta."

"Mặt tướng tuân theo ý chỉ của nương nương!" La Thực quỳ xuống đất lạy mệnh, lúc sau lo lắng nói: "Nương nương, lương thảo..."

Mạn Yêu nói: "La tướng quân xin yên tâm, lương thảo, bốn cung đã sai người chuẩn bị trước rồi."

Các đại thần nghe thấy toàn bộ sững sốt, thì ra việc này hoang phi đã có định đoạt từ sớm, chúng thần cúi đầu, lại không một người phản đối.

Tan triều, nàng gọi La Thực vào điện Nghị Chính.

"Xin hỏi Nương nương còn muốn phân phó thêm chuyện gì?" La Thực thần sắc cung kính hỏi.

Mạn Yêu nói: "La tướng quân mới vừa nói lần này xuất chinh chỉ có năm chắc bảy phần? Vậy bốn cung đưa thêm cho người hai phần."

La Thực hơi hời hoặc, không có quân đội dư thừa phái thêm cho hắn, hai phần thắng ở đâu ra?

Mạn Yêu hỏi: "Tướng quân cảm thấy trận này hắn là đánh như thế nào?"

La Thực suy tư nói: "Binh lực quân ta có hạn, không thích hợp đánh chính diện, lúc này lấy thủ thành là chính, tùy thời dùng mưu lược, thắng là phải đánh bất ngờ."

Mạn Yêu gật đầu, "Vậy bốn cung cho ngươi bốn chữ: Trước phải công tâm. Nghe nói Dịch Thạch quốc ở nửa năm trước đã từng cùng Vực Thủ quốc phát sinh hiềm khích, hiện giờ tiêu tan hiềm khích, đơn giản là vì công chiếm lãnh thổ Nam triều của chúng ta. Ba nước hợp mưu, trong lúc mưu sự, đều có tự đánh giá cao thấp."

Ánh mắt La Thực lập tức sáng ngời, "Ý tứ của Nương nương là.....ly gián ba nước? Mạt tướng đã hiểu rõ!" Ba nước hợp thành một nhánh quân đội, mặt ngoài thoát nhìn vô cùng cường đại, kỳ thật quân tâm không thấy được sự đồng lòng.

Mạn Yêu xoay người từ trên ngự án cầm lấy một quyển sổ nhỏ hơi mỏng cũng chỉ có vài tờ. "Cái này cho ngươi. Cái gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng, ngươi lợi dụng nó cho tốt."

La Thực tiếp nhận vừa nhìn thấy, giật mình, trên mặt quyển sổ kia ghi lại, ham mê sở thích cùng tính tình và khuyết điểm của tướng lĩnh ba nước, còn có giữa bọn họ đã từng có mâu thuẫn ràng buộc lẫn nhau. Có cái này rồi, ly gián lòng quân ba nước, cũng chỉ là vấn đề thời gian. Hắn không cầm có chút hưng phấn, nhiều năm như thế, trước nay đều là khinh thường nữ nhân, nhưng nữ tử trước mắt, hắn lại không thể không bội phục. "Thì ra Nương nương sớm đã có chuẩn bị."

Mạn Yêu mỉm cười, đối với ngoài cửa vẫy tay, lập tức có cung nhân bưng rượu tiến lên. Mạn Yêu tự tay rót cho hắn một ly, đưa qua, La Thực chuẩn bị quỳ xuống tiếp lấy, lại bị nàng ngăn cản, "Chiến sự biên quan khẩn cấp, không kịp mở tiệc tiễn biệt, bốn cung liền ở chỗ này, kính La Tướng quân một ly, chúc La Tướng quân sớm ngày đánh tan quân địch, khải hoàn mà về!"

"Đa tạ nương nương!" La Thực đôi tay nâng ly, ngưỡng cổ một ngụm uống cạn, cùng với tâm tình lần trước ở đình Tứ Ngũ cự tuyệt rượu mời, thái độ hoàn toàn bất đồng.

Sau khi La Thực lui ra, nàng truyền Tiêu Sát tiến vào, rồi mới chậm rãi đi đến trước ngự án ngồi xuống, viết thư đem chuyện hôm nay từ đầu chí cuối mà nói cho Vô Ưu biết.

Tiêu Sát mắt mang lo lắng hỏi: "Chủ tử, ngài đem lương thảo cho La Tướng quân, Hoàng Thượng làm sao bây giờ?!"

Tông Chính Vô Ưu đột suất quyết định xuất chinh, thời gian chỉ có mấy ngày, lương thảo chuẩn bị cũng không phải thực sung túc. Ưu sầu hiện lên giữa mày Mạn Yêu, "Mấy ngày trước đây vừa rời một trận tuyết, trên đường thông đến quan ải Tử Tường, có giao lộ ngang qua u cốc, bị tuyết lớn ngăn lại, xe ngựa không thể thông hành, lương thảo không thể nào vận chuyển đi được. Cho dù lưu trữ lương thảo đó cũng vô dụng, còn không bằng đưa trước cho Sa Thành, ứng phó tình hình khẩn cấp ở đó."

"Vậy Hoàng Thượng....."

Mạn Yêu nói: "Ngươi truyền tin cho Chiêu Vân, để cho nàng ta lấy hai mươi vạn lượng bạc, bí mật thu mua lương thảo, cần phải ở trong một tháng đem lương thảo đưa đến ngoài quan ải Tử Tường."

Tiêu Sát không tán đồng mà nhìn nàng, "Ngài muốn đem tánh mạng của Hoàng Thượng cùng mấy chục vạn tướng sĩ giao vào trong tay nàng ta?" Hắn rất hoài nghi đối với năng lực làm việc của Chiêu Vân.

Mạn Yêu buông xuống bút son, thở dài nói: "Đã không có lựa chọn! Ta tin tưởng, vì Vô Ưu, Chiêu Vân cho dù liều cả tính mạng, cũng nhất định sẽ làm thỏa đáng."

Cái nữ tử kia, tình yêu của nàng ta đối với Vô Ưu không thua nàng chút nào.

Một năm này thư từ lui tới, nàng từ giữa những hàng chữ, cảm giác được Chiêu Vân đã trưởng thành, thực vui mừng thay cho nàng ta.

Mạn Yêu lại nói: "Ngươi chỉ cần đem tình huống viết rõ ràng, dặn dò nàng ta hành sự cẩn thận. Nhớ kỹ, nói cho nàng ta biết, chuyện này, nhất định không thể để cho người khác biết, bao gồm cả Trầm Ngư." Sự tình quan hệ đến sinh tử tồn vong của Vô Ưu, nàng không thể không thêm cẩn thận, trừ bỏ Chiêu Vân, nàng cũng không tin bất kỳ ai.

Tiêu Sát gật đầu, "Chủ tử, chế tạo thanh đồng chiến xa đã có hai trăm chiếc, cơ quan trên mặt đều đã sắp đặt xong rồi, chỉ còn thiếu cho hỏa dược vào."

(Thanh đồng chiến xa: xe chiến đấu bằng đồng màu xanh)

Mạn Yêu đáp một tiếng "Tốt", lại nói: "Phương pháp chế tác hỏa dược, phải tránh không thể lan truyền ra ngoài."

Tiêu Sát nói: "Chủ tử yên tâm, chuyện này vẫn luôn là thuộc hạ tự mình làm, không có người khác biết."

"Vậy là tốt rồi. Vất vả cho ngươi!" Nàng cảm kích cười một cái. May mắn bên cạnh còn có mấy người đáng giá tín nhiệm.

Sau khi Tiêu Sát cáo lui, nàng vùi đầu xử lý chính vụ thăng đến canh ba.

Trở về Mạn Hương điện, cả người không còn sức lực, cảm giác thực mỏi mệt. Nàng ngâm mình vào bể tắm, ngâm trong chốc lát nàng lại dựa vào bên cạnh ao ngủ gật đi. Gần đây nhất tựa hồ so với trước kia càng dễ dàng mệt mỏi yếu sức, hơn nữa thường xuyên nằm mơ, ngủ đến mơ màng màng, chung quy là ngủ không yên ổn.

Trong mộng, luôn có một bàn tay gắt gao bóp chặt cổ nàng, nàng dùng sức hô hấp, như thế nào cũng không hít thở được. Nàng liều mình kêu người, không có

một ai tới cứu nàng, nàng muốn bẻ cái tay người kia ra, nhưng mặc cho nàng nỗ lực như thế nào cũng không may lay động được hắn. Cái mông kia, mỗi lần tỉnh lại, trong hoảng hốt, mồ hôi lạnh trải rộng toàn thân, nàng giống như nhìn thấy được nam nhân bóp cổ nàng lệ rơi đầy mặt, nhưng mà, nàng như thế nào cũng thấy không rõ mặt hắn. Mông như vậy, theo ngày qua ngày, từ bắt đầu cảm giác chót lóe rồi biến mất, sau đó là một đoạn ngắn, càng ngày càng rõ ràng, rõ ràng đến phảng phất giống như là nàng chính mình đã trải qua, chân thật như vậy.

Thời tiết tháng hai ở Giang Nam, đã có một chút ấm lại, nhưng ban đêm vẫn là thực lạnh. Gió lạnh len vào từ khe hở của cửa sổ khép kín, thổi lên da thịt lộ ra ở trên mặt nước của nàng, khiến nàng nổi lên một trận rùng mình. Nàng tức khắc tỉnh giấc, nước hơi hơi thấy lạnh, nàng vội vàng đứng dậy, phủ thêm quần áo, hồi tẩm điện.

Giường lớn trong tẩm điện thiếu một người, rõ ràng trống trải dị thường, nàng không có đốt đèn, trực tiếp đi đến trước giường, xốc lên chăn, chui vào ố chăn, theo thói quen hướng vào phía bên trong năm, lưu lại vị trí bên ngoài.

Đột nhiên, tay nàng ở trên chiếc giường lạnh băng chạm vào một thứ ấm áp thậm chí có thể nói là nóng bỏng, hình như là da thịt của người!

Trong lòng nàng hoảng hốt, kinh hãi đến bật người dậy, xốc chăn gãm lên. Theo ánh trăng, vừa nhìn thấy, tức khắc ngây ngô ra câm mồm, kia thế nhưng là..... thân thể một người nam nhân!

Nửa đêm canh ba, Vô Ưu ở quan ải Tử Tường xa xôi, tẩm điện của nàng, không, chính xác phải nói là, trên giường của nàng, sao lại có một nam nhân trần nửa người? Hơn nữa người nam nhân này giờ phút này hô hấp đều ngủ rất ngon giấc, biểu tình giống như là đang ngủ ở tại nhà mình vậy. Tình hình này, thật là quá mức quỷ dị, thế cho nên nàng kinh hô ra tiếng, phát giác đã muộn rồi.

Cơn buồn ngủ mông lung tại giờ phút này tất cả đều tan biến đi, nàng mở to

hai mắt xác nhận lần nữa xem có phải chính mình nhìn hoa mắt hay không, thủ vệ hoàng cung thật nghiêm ngặt, là người nào thế nhưng lớn mật như thế? Nàng sau khi sững sốt trong nháy mắt, lập tức nhảy xuống giường. Không chút do dự cầm lấy thanh kiếm Huyền Phách ở mép giường, chỉ thăng nam nhân trên giường. Mà cùng lúc đó, bên ngoài có người lớn tiếng kêu lên: "Có thích khách!" Thanh âm bén nhọn, làm như cực kỳ hoảng sợ, lập tức truyền khắp toàn bộ Mạn Hương điện.

Cấm vệ quân tuần tra ban đêm nghe theo tiếng chạy đến, không đợi thông báo, liền vội vàng xông vào.

"Thích khách ở đâu?" Người cầm đầu là Cảnh Dực Phó thống lĩnh cấm vệ quân, người này có tiếng tính tình ngay thẳng, căm ghét cái ác. Còn chưa có vào điện liền kêu lên: "Bảo hộ Nương nương!"

Cung nữ bọn thái giám ở Mạn Hương điện cũng đều tụ lại đây.

Ánh trăng mát lạnh xuyên thấu qua cửa sổ hình thoi tiêu saí chiếu vào trong tấm điện đen nhánh u ám, tấm điện rộng rãi lại bởi vì đột nhiên có quá nhiều cung nữ thái giám cùng với thị vệ dũng mãnh tiến vào mà có vẻ có chút chen chúc.

Mạn Yêu sững sốt, phản ứng đầu tiên đó là chuyện trên giường có nam nhân, không thể để cho người khác biết. Nàng vội vàng buông màn giường xuống, đem kiếm trong tay để ở sau lưng, đang muốn nói không có việc gì, thì trên giường lớn khắc hoa liền truyền đến một giọng nam vũ mị mê ly: "Nương nương, ngài vì sao còn chưa đi ngủ a?"

(Vũ mị mê ly: say đắm đáng yêu)

Đây lòng Mạn Yêu đột nhiên trầm xuống, người này tinh dậy thật đúng lúc mà! Nàng không khỏi cười lạnh, cái này, nàng chính là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch! Nàng nhíu mày nhìn bọn thị vệ cùng các cung nhân trợn mắt khiếp sợ mà há to miệng, biểu tình của bọn họ liền giống như là bị sét đánh

trúng, ngây ngốc câm mồm.

Hoàng Thượng xuất chinh ở bên ngoài, trên giường Hoàng phi nương nương sao lại có nam nhân?

Trong phòng an tĩnh quý dì.

Màn giường bị vén lên, một nam tử diện mạo yêu mị, trần nuda thân người, còn đang buồn ngủ vươn một bàn tay, làm như muốn túm nữ tử đứng ở mép giường kéo đi vào, còn nói: "Nương nương, đã trễ rồi, mau nghỉ ngơi đi." Dùng từ cùng khẩu khí thật tự nhiên, cùng với loại động tác đầy mờ ám này, càng làm cho người không ngừng suy nghĩ miên man. Nói xong làm như lúc này mới phát hiện trong phòng còn có người ngoài, đột nhiên mở to hai mắt, sợ hãi kêu một tiếng, từ bên hông túm lấy một chiếc áo rỗi rít tròng lên trên người, giọng nói run rẩy: "Nương nương, trong phòng.....sao có nhiều người như vậy? A! Chẳng lẽ....." Hắn tựa hồ đột nhiên nghĩ tới cái gì, biểu tình cực kỳ hoảng sợ, thần sắc hoảng loạn mà lăn xuống giường, ôm chặt chân nàng, liên tục cầu xin: "Nương nương tha mạng! Có phải hay không ta có chỗ nào làm không tốt? Nương nương ngài nói cho ta biết, ta sẽ sửa, ta không muốn giống bọn họ chết như vậy..... Ta không muốn chết, Nương nương xin tha mạng a!"

Một câu này, liền khiến cho người nghe hiểu rõ, hắn không phải là người nam nhân đầu tiên tư thông cùng với Hoàng phi.

Ngữ khí thê ai sợ hãi, kỹ thuật diễn của nam nhân này thật sự là bậc nhất. Mạn Yêu nhíu mày, nhắc chân muốn đá văng hắn ra, nhưng người nam nhân này liền giống như kẹo bông gòn dính trên đùi nàng, như thế nào cũng không thoát khỏi được. Ánh mắt nàng lạnh lùng thâm trầm, huyền phách trong tay chậm rãi chỉ vào hắn, lạnh lùng nói: "Bốn cung đếm tới ba, ngươi còn không buông tay ra, bốn cung liền chém rót cánh tay này của ngươi! Một, hai....." Nàng giơ kiếm lên, mũi nhọn của kiếm lóng lánh, sát khí lập tức hiện ra. Ánh mắt của nam tử kia khụng lại, lập tức liền buông lỏng tay ra, ngã ngồi trên mặt đất, hai tay phản ngược chống ở sau lưng, sợ hãi cực độ giống như sợ bị diệt khẩu, kéo thân người

từ từ dịch về phía sau.

(thê ai: thê lương + bi ai)

"Nương nương!" Biểu tình trên mặt Cảnh Dực thật phẫn nộ, đi lên tới trước, không màng thân phận mà lén án chất vấn: "Bị đám người ti chức trông thấy, ngài là muốn giết người diệt khẩu sao? Ti chức vẫn luôn kính trọng Nương nương, cho rằng Nương nương có phong phạm của mẫu nghi thiên hạ, nhưng mà, không thể tưởng tượng được Nương nương thế nhưng nhân lúc Hoàng Thượng xuất chinh bên ngoài, dâm loạn hậu cung! Nương nương hành vi phóng đãng như thế, sao có thể làm nhất quốc chi mẫu?"

Mạn Yêu liếc hắn một cái, đối với chất vấn của hắn phảng phất giống như không nghe thấy. Cảnh Dực sắc mặt vẫn như cũ đầy căm giận, ánh mắt nam tử trên mặt đất chợt lóe lên, nhìn chuẩn thời cơ đứng dậy liền chạy ra bên ngoài,

Mạn Yêu cùng Cảnh Dực đồng thời kêu lên: "Bắt lấy hắn!"

Thị vệ nơi cửa nghe lệnh ngăn lại đường đi của hắn, thấy bộ dáng uất ức sợ chết nằm trên mặt đất của hắn khi nãy, cho rằng bất quá chỉ là một nam sủng không thể lộ diện, lại không nghĩ rằng hắn cư nhiên biết võ công. Chỉ thấy trên tay hắn tụ lực, hướng tới vài người trước mặt bỗng nhiên vung chưởng, khí lực trên tay thật mạnh, bọn thị vệ không đề phòng, bị quét trúng ngực, bắn ra hai bên. Cung nữ bọn thái giám trong phòng sợ tới mức liên tục thét chói tai, rối loạn ôm đầu chạy trốn.

Tiêu Sát vừa lúc chạy tới lập tức chặn hắn lại, đi theo Tiêu Sát tới, còn có Tiêu Khả. Bọn thị vệ lập tức cùng vây bắt hắn, thế nhưng phí một phen công phu mới bắt được người này.

Mạn Yêu sai người đem hắn đưa tới chủ thính thẩm vấn, nhưng vô luận bọn họ ép hỏi như thế nào, hắn chỉ một mực chắc chắn, hắn là nam sủng của Hoàng phi, hầu hạ Hoàng phi đã vài ngày.

(chủ thính: như đại sảnh)

Mạn Yêu ngồi ở trên ghế, sắc mặt bình tĩnh trấn định, không hề bối rối vì hắn nói bậy bạ mà tức giận, nàng rất hiểu rõ, người này bất quá chỉ là quân cờ trong tay người khác, rốt cuộc là ai bày ra, nàng còn không xác định được. Sự bình tĩnh của nàng vượt qua người bình thường, khiến nàng thoát nhìn nhiều thêm vài phần thâm trầm.

Qua canh bốn, thấy hỏi thêm cũng hỏi không ra cái gì, nàng nhàn nhạt đứng dậy, phân phó nói: "Người này tự tiện xông vào tẩm điện của bốn cung, ý đồ gây rối, đem hắn nhốt lại trước, ngày sau tái thẩm." Nàng dừng lại một chút, nhìn về phía Cảnh Dực, trầm giọng nói: "Cảnh Dực thân là Phó thống lĩnh cầm vệ quân, thế nhưng ở phiên trực của mình, phát sinh chuyện này, người có biết phải bị tội gì?"

Cảnh Dực khịt mũi coi thường, "Nương nương nếu muốn giết ti chức diệt khẩu, cứ việc động thủ, không cần tôn nhiều mõi lưỡi. Nếu muốn cho ti chức giúp Nương nương giấu lừa Hoàng Thượng, thứ cho ti chức làm không được!"

Mạn Yêu cười lạnh nói: "Ngươi thật không sợ chết! Nhưng, ngươi tự cho mình là người chính nghĩa nghiêm nghị, kỳ thật ngu xuẩn không ai bằng. Bốn cung niệm tình ngày thường ngươi tận chức tận trách, lại đối với Hoàng Thượng trung thành tận tâm, tạm thời tha cho ngươi một mạng. Đều lui ra đi."

(Tận chức tận trách: hết lòng với chức trách, trách nhiệm của mình)

Cảnh Dực sững sốt, không nghĩ tới nàng dễ dàng thả hắn rời đi như thế, hơn nữa cũng chưa từng uy hiếp muốn bọn họ bảo mật. Hắn không khỏi cảm thấy kỳ lạ.

Sau khi mọi người đều lui ra Tiêu Sát nhíu mày nói: "Chủ tử, những người này, không thể lưu lại."

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thượng

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Hoàng Phi Bị Trục (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Mạn Yêu xua tay, sắc mặt trang trọng nói: "Chuyện này, không phải giết bọn họ diệt khẩu là có thể bình yên. Cho dù bọn họ đều chết hết, sáng sớm ngày mai, lời đồn cũng sẽ được truyền bá rộng rãi ra ngoài. Nếu như bọn họ đột nhiên biến mất, càng thêm xác minh tính chân thật của tin đồn." Còn có một điểm, nàng không muốn bởi vì âm mưu của người khác, tàn sát người của mình, sự tình, vẫn là phải giải quyết bằng phương pháp khác.

Tiêu Khả sốt ruột nói: "Chúng ta phải làm như thế nào a? Nếu truyền ra ngoài, sẽ làm hỏng thanh danh của công chúa tỷ tỷ, còn có a, vạn nhất Hoàng Thượng tin là thật, làm sao bây giờ?"

Mạn Yêu trầm ngâm, bại hoại thanh danh tính là cái gì? Dùng không được mấy ngày, triều đình nhất định sẽ thập phần náo nhiệt. Còn về Vô Ưu... Hắn sẽ tin tưởng sao?

Tiêu Khả mặt mày ủ rủ, thật là lo lắng cho nàng (MY) không thôi, suy nghĩ trong chốc lát, hai mắt đột nhiên sáng ngời, giơ tay vỗ vào đầu mình một cái, không ý thức được động tác này thế nhưng cùng một người nào đó không sai biệt gì cho mấy (ý nói là giống Cửu hoàng tử). Nàng ta kêu lên: "A! Muội nghĩ đến biện pháp rồi. Công chúa tỷ tỷ, muội có thể dùng thuốc làm cho bọn họ quên chuyện phát sinh vừa rồi, như vậy, cho dù có người cố ý đem lời đồn đãi truyền ra ngoài, nhưng cũng không có người có thể chứng minh tận mắt nhìn thấy, không phải là đã không có việc gì rồi sao."

Cái này vẫn có thể xem là một phương pháp tốt! Tiêu Sát tán đồng gật đầu, "Khả nhi chủ ý này không tồi, muốn động thủ, phải ngay bây giờ."

"Chậm đã." Biện pháp này, Mạn Yêu cũng nghĩ tới. "Làm như thế, có lẽ có thể giải quyết một số vấn đề, nhưng mà... Tiêu Sát, chiến mã của chúng ta còn có bao nhiêu?"

Bỗng nhiên chuyển biến đề tài, Tiêu Sát không hiểu rõ nguyên do, trả lời nói: "Hầu như không còn, chiến mã lần này quân La gia dùng đã là chọn lại chọn, dư lại cũng chỉ còn mấy chục con, nếu dùng để kéo thanh đồng chiến xa, sợ là không được. Hoàng Thượng nơi đó, nghe nói thời tiết ở quan ải Tử Tường rét lạnh, trận đại tuyết kia, chiến mã của chúng ta không thích ứng được, chết cóng không ít, Hoàng Thượng có ý phái sứ thần đi Trần Phong quốc mua chiến mã, nhưng mà trước mắt, sứ thần của Trần Phong quốc ở biên cảnh triều ta gặp nạn, trên dưới Trần Phong quốc đều vì thế phẫn nộ không thôi, chỉ sợ, sứ thần của chúng ta bước vào lãnh thổ của Trần Phong quốc, không những chưa thấy được Thương Trung vương, mà còn rất khó sống trở về."

Mạn Yêu nhíu mày lại, chuyện này cũng đúng là chuyện trước mắt mà nàng phát sầu nhất. Kỵ binh của bọn họ chiếm đa số, hơn nữa bản địa Giang Nam nuôi dưỡng ra chiến mã thích ứng với khí hậu ôn hòa, vừa vào phương Bắc, khó có thể thích ứng. Nếu có thể mua chiến mã từ Trần Phong quốc, thì đó là không thể tốt hơn rồi. Nàng nhớ tới cái nam tử hào phóng khoáng đạt kia, nhớ rõ trước khi sắp chia tay, hắn đã từng nói qua, nếu có chỗ nào yêu cầu hắn hỗ trợ, cứ việc tìm hắn. Không biết lời này, có còn tính hay không? Khi đó, hắn vẫn là một vương tử, hiện giờ, cũng đã là quốc quân, gánh vác gánh nặng của một quốc gia, hắn có bởi vì nàng mà có điều bất đồng hay không? Chỉ sợ, cho dù hắn muốn, nhóm thần tử của hắn cũng sẽ không đáp ứng đi.

Trầm tư một lát, nàng ở trong phòng đi dạo vài vòng, tìm giấy bút, sau một lát do dự, làm như hạ quyết tâm, viết một phong thơ.

Tiêu Sát đứng ở bên cạnh nàng, nhìn nội dung nàng viết, mà hắn càng nhăn càng chặt, không tán đồng kêu lên: "Chủ tử!"

Tiêu Khả tò mò, chạy tới xem, nàng cũng đã thu bút lại. Mặt không gợn sóng,

đem lá thư kia đưa cho Tiêu Sát, chân thật đáng tin, nói: "Đưa đi ngay đêm nay."

Không ngoài dự đoán, ngày hôm sau, Hoàng phi dưỡng nam sủng bị đám người Cảnh phó thống lĩnh phát hiện, đồn đãi khắp hoàng cung thậm chí truyền ra ngoài cung, tốc độ truyền bá của lời đồn có thể nói là bậc nhất. Lời đồn không chính xác tiếp tục truyền đi, có người kêu nàng là yêu phi, có người xưng nàng là dâm phụ, thậm chí còn có người, tìm mọi cách trà trộn vào cung, liều chết cản giá (= chặn kiệu), nói phải làm nam sủng của nàng. Đến ngày thứ ba, những lời đồn đãi đó đã từ khiến trách đạo đức kéo dài đến phê phán dã tâm. Nàng không có áp dụng bất luận một biện pháp nào, lạnh lùng nhìn xem lời đồn đãi khuếch tán.

Ngày hôm nay, điện Càn Hòa, thời điểm lâm triều. Nàng người mặc phượng bào, một mình ngồi ở sau bức rèm, lắng lặng nhìn tòa điện trống trải mà trang nghiêm. Bên trong điện, trừ bỏ nàng cùng tiểu Tường tử, không còn một ai khác. Những đại thần đó nói nàng tư dưỡng nam sủng bại hoại đạo đức, ôm hết quyền triều chính dã tâm bùng bùng, hai thế lực vẫn luôn bất hòa lần này lại thực đồng lòng, cùng nhau bãi triều, quỳ ngoài cung, chờ đợi sự trở về của Đế vương, quyết tâm này trước nay chưa từng có, nếu Đế vương không xử trí nàng cái "Yêu phi" này, thì sẽ không từ bỏ.

Tông Chính Vô Ưu trở về nhanh hơn so với tưởng tượng của nàng. Đại quân chưa rút, do Cửu hoàng tử cùng Vô Tướng tử hai người thống lĩnh, chỉ một mình hắn trở về triều, ra roi thúc ngựa, hai ngày ba đêm, ngựa chạy không ngừng, không nghỉ không ngủ.

Lúc vẻ mặt hắn phẫn nộ xuất hiện ở trên đại điện, người bị giam giữ..... luôn mồm tự xưng là nam sủng của nàng, bị Cảnh phó thống lĩnh áp lên điện.

Vốn là tai tiếng dèm pha của hoàng thất, không thể thương đương, nhưng việc này đã náo đến mọi người đều biết, không có một sự giải thích, như thế nào cũng

không qua được.

(trương dương: công khai cho mọi người biết)

Ánh mắt các đại thần đi theo Đế vương tiến vào điện đều cùng nhau nhìn về phía nữ tử vẫn như cũ đang ngồi an ổn ở sau bức rèm, một lão thần ra tiếng trách mắng: "Hoàng Thượng ở tại đây, ngươi sao còn có mặt mũi ngồi ở cái vị trí kia?

Còn không mau đi xuống lĩnh tội!" Hắn trực tiếp xưng hô "ngươi", cả hai chử Nương nương cũng tiết kiệm đi.

Nàng chậm rãi đứng lên, đẩy rèm châu ra, mọi người ở trong mắt nàng đều bay xa mờ nhạt đi, duy chỉ còn lại nam tử, nhiều ngày không thấy càng thêm tiêu tụy gây ốm.

Đại điện trống trải yên tĩnh, nhân vì hắn trở về mà tuôn vào muôn vàn cảm xúc. Đế vương trẻ từ chiến trường chạy về, một thân kim khôi chiến giáp, đứng ở giữa đại điện, ánh nắng ban mai xuyên thấu qua cửa sổ ở hai bên chiếu lên trên áo giáp của hắn, phản chiếu ra ánh sáng vàng tỏa ra bốn phía, choáng váng chói mắt. Các đại thần ở sau lưng hắn không tự chủ được hơi hoi cong người lại, phảng phất như bị khí thế vương giả kia ép tới không thể đứng thẳng.

(kim khôi chiến giáp: nón áo giáp màu vàng)

Mà Tông Chính Vô Ưu từ lúc bước vào đại điện này, ánh mắt thăng tầm bỗn ra không gian cách nhau kia, vững vàng dừng ở trên người nữ tử phía sau bức rèm. Nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh của nàng sau khi vén rèm châu, cùng với thần sắc kiên định nơi đáy mắt, theo thân ảnh chậm rãi bước ra của nàng mà chuyển động, ánh mắt hắn nửa khắc cũng chưa từng dời đi. Khoảng cách mấy chục mét, nàng ở phía trên đan bệ, hắn ở dưới đan bệ, nối liền bởi một chiếc thảm đỏ, hai đầu ngóng nhìn nhau.

Nàng nhàn nhạt nhan mỏe mệt của hắn nhiễm một tầng sương gió, nhìn vào mắt hắn, cảm nhận được rõ ràng tình cảm sâu sắc từ trái tim hắn dâng lên tràn vào đáy mắt, đó là một loại bi thương thấu xương, vùng vẫy giữa đau lòng cùng

phẫn nộ. Nàng ở trong ánh mắt như vậy của hắn, tất cả sự trấn định cùng bình tĩnh từ nơi sâu thẳm nhất dần dần nứt ra. Đôi tay nàng hợp lại ở trong tay áo gắt gao nắm chặt lấy nhau, giống như đang nắm chặt chính tim mình, thà rằng đau, cũng không thể bởi vì run rẩy mà dao động nửa phần. Bước xuống đan bê, bước chân nàng trầm hoãn mà kiên định, dừng lại ở phía trước hắn mười bước.

Một người quát: "Hoàng phi, chuyện tới bây giờ, ngươi thấy Hoàng Thượng, sao còn dám không quỳ xuống?"

Hai hàng lông mày của Tông Chính Vô Ưu hơi hơi nhíu lại, rũ xuống con ngươi, dấu đi cảm xúc trong mắt, Mạn Yêu không nói chuyện, mắt nhìn Tông Chính Vô Ưu, thế nhưng chậm rãi quỳ xuống.

Đây là lần đầu tiên, nàng hướng hắn quỳ!

Thân hình Tông Chính Vô Ưu chấn động, bước chân cơ hồ lảo đảo không vững. Hắn nhìn chăm chú đôi tay nàng giáp đất, không lời nào quỳ gối xuống ở trước mặt hắn. Đồng tử hắn hơi co lại, trong lòng chua xót khó nhịn.

Các đại thần cũng sững sốt, không nghĩ là nàng thế nhưng thật sự quỳ xuống! Thế là, thăm nghĩ: Nàng tất nhiên là biết chính mình phạm phải sai lầm to lớn đến nhường nào, khó có thể nghịch chuyển, mới thuận theo như vậy.

Tông Chính Vô Ưu nhìn thân hình cúi lạy của nàng, chỉ cảm thấy hai chân mình nặng ngàn cân, mỗi cất một bước đều đau đớn khôn kể. Hắn chậm rãi đi qua bên người nàng, cất bước đi đến long ý lạnh băng cao cao tại thượng kia, mà nàng ở sau lưng hắn ngẩng đầu thẳng người dậy, vẫn quỳ như cũ, chỉ là đường nét sống lưng thẳng tắp của nàng miêu tả sự quật cường cùng kiên trì khác với người thường. Tông Chính Vô Ưu sau khi xoay người, nhìn chăm chú bóng dáng nàng, ánh mắt biến ảo phức tạp, một câu cũng không nói.

Các đại thần thấy hắn ngồi xuống, bắt đầu thi hành đại lễ quỳ lạy, hắn giống như không nghe không thấy, không để cho bọn họ đứng dậy, chúng đại thần cứ quỳ đó không dám động, bọn họ tựa hồ đều có thể cảm nhận được bi thống nặng

nép phát ra từ đáy lòng của Đế vương, áp lực trầm trọng như vậy, cứ thế với cái loại hơi thở bi thương này tràn ngập toàn bộ không gian đại điện, làm tất cả mọi người hít thở không thông.

Những lời nói mà bọn họ chuẩn bị tốt từ trước tại một khắc này đều bị nghẹn ở trong cổ họng, thế nhưng nhất thời nói không nên lời. Nhưng sự phẫn nộ cùng oán trách trong lòng bọn họ đang dần dần tăng lên, toàn bộ trên dưới Nam triều, không ai không vì sự dung túng sủng ái của Đế vương đối với Hoàng phi mà cảm thán, cảm thán cho một Đế vương thâm tình như thế thiên cổ khó tìm, nhưng Hoàng phi lại không biết tốt xấu, hành vi phóng đãng như thế, thương tổn Hoàng Thượng, thật là không thể tha thứ!

Một vị lão thần sắc mặt xúc động phẫn nộ, mở lời can gián: "Hoàng Thượng, Hoàng phi nhân lúc Hoàng Thượng xuất chinh bên ngoài, không màng đạo đức lẽ nghi liêm sỉ, thế nhưng ở trong cung tư dưỡng nam sủng, làm ra chuyện bại hoại đức hạnh, thật là cực kỳ đáng giận! May mà có đám người Cảnh phó thống lĩnh trông thấy, mới không tiếp tục che mắt Hoàng Thượng cùng thần dân thiên hạ, hiện giờ, chứng cứ vô cùng xác thực, thỉnh Hoàng Thượng định đoạt!"

(tư dưỡng nam sủng: lén lúc nuôi dưỡng nam sủng)

Một vị lão thần tự cho là chính trực lập tức góp thêm lời: "Hoàng phi bại hoại đạo đức, khiến cho Hoàng Thượng thậm chí toàn bộ hoàng tộc hổ thẹn, tội thật sự không thể tha! Thần khẩn cầu Hoàng Thượng đem đôi gian phu dâm phụ này xử cực hình, để rửa sạch nỗi sỉ nhục của Nam triều ta, bình ổn sự tức giận của vạn dân."

Tông Chính Vô Ưu đột nhiên biến sắc mặt, ánh mắt lạnh lùng nghiêm khắc bắn thẳng đến người vừa nói chuyện kia.

Thừa tướng nói: "Khải tấu Hoàng Thượng, chiến sự biên quan căng thẳng, lúc này nếu không xử lý chuyện này cho thích đáng, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến lòng quân, không có lợi cho chiến sự, hậu quả, không dám tưởng tượng. Thỉnh

Hoàng Thượng.....suy nghĩ kĩ càng!"

"Thỉnh Hoàng Thượng suy nghĩ kĩ càng!"

Ngày hôm nay, thượng triều liên tục hai canh giờ, là từ khi Nam đế đăng cơ
tới nay, lần triều nghị này có thời gian dài nhất.

Hình Bộ ra mặt, đơn giản thẩm vấn người bị mang lên đại điện tự xưng là
nam sủng của Hoàng phi, người nọ vẫn như cũ một mực khẳng định hắn là
người kế tiếp sau hai gã nam tử bị bức bách bởi dâm uy của Hoàng phi bất đắc dĩ
mới trở thành nam sủng thứ ba của Hoàng phi. Cấm vệ quân Phó thống lĩnh
Cảnh Dực làm nhân chứng, lấy tánh mạng thề lời nói của hắn mỗi câu đều là sự
thật, còn có ngày đó bọn thị vệ cùng với hắn tiến vào tấm điện Hoàng phi và
cung nữ bọn thái giám ở Mạn Hương điện đến chứng thực.

Cảnh phó thống lĩnh có thanh danh ngay thẳng lấy tánh mạng đảm bảo làm
chứng, những lão thần cố hủ tự cho là chính trực đối với chuyện Hoàng phi tư
dưỡng nam sủng tin tưởng đến không nghi ngờ. Bọn họ luôn luôn tự cho là
thanh cao bất phàm, làm sao chịu hướng một nữ tử bại hoại đạo đức như vậy mà
cúi đầu xưng thần? Thế là, quần thần sắc mặt xúc động phẫn nộ, ngôn từ ngữ khí
càng là kịch liệt vô cùng, tất cả từ ngữ dùng để chỉ trích chửi rủa nữ tử hầu như
đều được dùng hết, nàng cứ như vậy ở trong miệng các đại thần chính nghĩa biến
thành nữ nhân ai cũng có thể làm chồng. Chỉ có thượng thư lệnh Minh Thanh
Chính trước sau không nói một lời, sắc mặt trầm tĩnh. Mà những đại thần đó bởi
vì Đế vương từ đâu đến cuối đều trầm mặc, cuối cùng dừng lại. Bắt đầu dùng
hành động tới biểu đạt sự phẫn nộ cùng bất mãn ở trong lòng bọn họ đối với
hành vi của Hoàng phi.

Một lão thần tháo xuống mũ quan, đặt ở bên cạnh, đầu va mạnh trên nền
gạch, bang bang vang lên. Chúng thần cùng noi theo, trong nhất thời, tiếng động
dập đầu hết đợt này đến đợt khác, không dứt tai.

Trong điện Càn Hòa trang nghiêm, trên nền gạch vàng, máu tươi bắn ra, nhổ

xuống loang lổ. Cái trán của mấy người họ da tróc thịt bong, vẫn không ngừng nghỉ, rất có khí thế lấy chết can gián.

Đế vương từ xưa, không thể mất lòng dân, lòng thần, lòng quân, mà Nam triều giờ phút này, chiến sự phân loạn (phân tranh + hỗn loạn), lời đồn nỗi lên bốn phía, lòng dân đều phẫn nộ, lòng quân không ổn, bá quan lại lấy chết can gián... Tình thế như vậy, nếu Đế vương không thể xử trí một cách hoàn hảo, giang sơn Nam triều sẽ thập phần nguy hiểm!

Đó là mục đích của người bố trí? Mạn Yêu vẫn luôn lắng lặng quỳ ở đó, dõi mắt cửa đại điện, tư thế chưa từng thay đổi. Nghe lời nói khẳng khái kịch liệt của các đại thần, sắc mặt nàng lạnh nhạt hờ hững dị thường, biểu tình thật giống như hết thảy đều không quan hệ với nàng. Đột nhiên, trên đài cao xa xa ở sau lưng, phía trên long ý truyền đến một tiếng "Phanh" vang lớn, sau đó, sau khi Đế vương đã nhẫn nại cực hạn, long nhan nổi giận, một tiếng bùng nổ gầm lên: "Đủ rồi!"

Cả tòa đại điện đều bị chấn động đến lung lay, thân hình Mạn Yêu cứng đờ, đôi môi hơi hơi hé mở, thần sắc trong mắt bất đắc dĩ mà bi thương.

Động tác dập đầu của các đại thần tức khắc đình trệ, bọn họ nhìn ngự án phía trên đan bê hóa thành bụi bay khắp nơi, kinh sợ đến há to miệng. Mà đôi mắt của Đế vương giờ phút này thế nhưng đỏ đậm, ánh mắt hắn giống như dung nham trước khi núi lửa bùng nổ phun tung toé ra, đáy mắt dần dần nỗi lên giông bão cuồng nộ, phảng phất tùy thời đều có khả năng hủy diệt hết thảy mọi thứ trên thế gian này. "Các ngươi, dám can đảm uy hiếp trẫm?"

Tư thái chính nghĩa nghiêm túc trên mặt các đại thần từ từ rút đi, thay thế chính là biểu tình kinh hoàng thấp thỏm.

"Chúng thần không dám!"

Tông Chính Vô Ưu hờ lạnh một tiếng, bước xuống đan bê, đi qua thảm đỏ, một dòng uốn lượn tinh tế, là máu đỏ tươi nhỏ giọt xuống từ lòng bàn tay của

hắn, giống như trong lòng đang chảy máu.

Hắn từng bước một, bỏ qua nữ tử, đi đến trước mặt Cảnh phó thống lĩnh đang quỳ gối ở giữa đại điện, thần sắc hắn là bình tĩnh sau khi trải qua cực đoan phẫn nộ cùng đau lòng, cái loại bình tĩnh này làm lòng người sinh ra mãnh liệt bất an.

Sắc mặt Cảnh Dực có chút hơi khẩn trương, "Hoàng, Hoàng Thượng.....

Tông Chính Vô Ưu giống như không nghe thấy, chậm rãi ngồi xổm người xuống, mắt nhìn thanh kiếm được Cảnh Dực đặt ở trên mặt đất bên cạnh, hắn duỗi tay cầm lấy chuôi kiếm, động tác thong thả dị thường.

Ngón tay thon dài tái nhợt cầm chặt chuôi kiếm, trường kiếm một tấc một tấc từ từ rút ra, kiếm khí lạnh lẽo tức khắc phá vỏ mà ra, quay quanh cả tòa đại điện, chúng thầm im tiếng, hô hấp đình trệ.

Tâm thần Mạn Yêu cũng căng thẳng, nhìn chăm chăm động tác của hắn. Tông Chính Vô Ưu đứng lên, mũi kiếm vẽ ở trên nền gạch màu vàng, thanh âm bé nhỏ chói tai, làm như muốn đâm thủng màng tai, xuyên thủng trái tim.

"Hoàng Thượng tha mạng a! Tiểu nhân cũng là bị bắt buộc không cách nào khác, là Nương nương..... Nương nương bức tiểu nhân! Nương nương nói, nếu tiểu nhân không đáp ứng, liền phải giết chết tiểu nhân. Còn có bọn họ, bọn họ đều đã chết, tiểu nhân không muốn chết,..... Cầu Hoàng Thượng tha....."

Người tự xưng là nam sủng của nàng dùng ngón tay chỉ về phía nàng, nhưng lời nói của hắn còn chưa nói xong, trường kiếm phut một tiếng, xuyên qua thân thể, hắn cả tiếng kêu thảm thiết cũng chưa kịp phát ra liền trọn tròn tròng mắt, đột nhiên ngã nghiêng, khí tuyệt thân vong (đứt hơi mà chết).

Chúng thần tuy rằng cực lực yêu cầu đem người này xử tử, nhưng lại thế nào cũng không dự đoán được Đế vương sẽ ngay tại chỗ tự mình động thủ giết chết người này. Trong nhất thời, mọi người bị cổ sát khí ngoan tuyệt của Đế vương làm chấn động ngây ra đó, cũng không dám hé ra một tiếng nào.

Mặt Tông Chính Vô Ưu không biểu tình mà thu tay lại, lạnh lùng nói: "Kéo đi xuống."

Thi thể thực mau bị kéo đi, máu tươi trên mặt đất được nhanh chóng lau rửa sạch sẽ, duy chỉ còn lại mùi máu nồng liệt gay mũi ở trong không khí quanh quẩn không tan.

Mạn Yêu cũng bị hành động của hắn làm cho kinh sợ sững sốt, nhìn loại hành vi gần như mất đi lý trí của hắn, nàng hơi hoi nhíu mày, nhìn chăm chú bóng dáng hắn, cả người phát ra hơi thở lạnh thấu xương khiến cho nàng bỗng nhiên cảm giác được lo sợ không yên không biết làm sao.

Tông Chính Vô Ưu xoay người lại, ánh mắt kia nhìn như bình tĩnh, phía sau lại là sóng gió mãnh liệt, phức tạp khó định. Hắn chậm rãi chậm rãi dịch bước đi về phía nàng, bước chân lảo đảo phù phiếm, làm như mỏi mệt quá độ khiến cho hắn đã không còn sức lực chống đỡ thân hình cao dài. Hắn nhìn chăm chú nữ tử ngày nhớ đêm mong, sự bình tĩnh được ngụy trang toàn bộ bị xé nát, đáy lòng bị đau đớn công kích, ánh mắt bi phẫn mà tuyệt vọng.

"Vì sao?" Giọng nói của hắn trầm thấp khàn khàn như từ trong lồng ngực phát ra, hắn muốn hỏi nàng: "Nàng có suy xét qua, làm như thế..... ta có thể tiếp nhận hay không?"

Trong mắt hắn trừ bỏ đau đớn, còn có oán trách, Mạn Yêu mỗi một khắc cùng hắn nhìn nhau, trong lòng sẽ thêm một phần khẩn trương căng thẳng, thân hình hơi hoi run rẩy, há mồm muốn nói, yết hầu giống như bị nghẹn, "Vô Ưu....."

Cho dù không thể tiếp nhận, chuyện cho tới bây giờ, đã không có đường xoay chuyển. Tông Chính Vô Ưu thần sắc đột nhiên kiên quyết, như là đã hạ một quyết định nào đó, đánh gãy lời nói của nàng: "Người đâu, chuẩn bị xe ngựa, đưa..... rời đi." Hai chữ "rời đi" ra khỏi miệng, hắn nhắm mắt lại, như bị rút cạn sức lực toàn thân.

Cái mũi của nàng đột nhiên đau xót, nước mắt trong nháy mắt bừng lên. Tựa như thừa nhận sự đả kích to lớn, nàng đột nhiên ngangs đầu, giương đôi môi, giọng nói của nàng run rẩy, không thể tin tưởng hỏi: "Vô Ưu, chàng..... Chàng không tin thiếp? Người khác không tin, chàng cũng không tin?"

"Sự thật bày ở trước mắt, nàng kêu ta như thế nào tin nàng? Là trãm, quá dung túng cho nàng sao?" Ngực hắn một trận pháp phồng kịch liệt, tựa hồ nói ra mỗi một chữ đều gian nan vô cùng.

"Thì ra..... Thiếp ở trong lòng chàng, chính là người như vậy!" Nàng nhắm mắt lại, mặc cho hai hàng nước mắt từ khói mắt không ngừng tràn ra, xẹt qua khuôn mặt tái nhợt, tích ở trên nền gạch.

Đôi tay của Tông Chính Vô Ưu run lênh, mày gắt gao nhíu chặt, tựa như đang cực lực ẩn nhẫn cái gì.

Các đại thần giật mình, Hoàng Thượng đây là muốn bỏ qua cho Hoàng phi một mạng, đem nàng trực xuất khỏi cung?

"Hoàng Thượng, Hoàng phi dâm loạn hậu cung tội lớn滔天, sao có thể dễ dàng như vậy thả nàng ta đi?"

"Đúng vậy, Hoàng Thượng, nếu như yêu phi không trừ, sợ sê tổn hại đến danh tiếng của triều ta, càng làm tổn hại đến sự anh minh của Hoàng Thượng!"

"Thỉnh Hoàng Thượng suy nghĩ lại!"

"Câm mõm!" Tông Chính Vô Ưu chậm rãi nheo lại mắt phượng, ánh mắt sắc bén như dao, "Các ngươi mỗi người đều có chủ kiến như thế, trãm cái hoàng đế này, không bằng nhường cho các ngươi làm?"

Mọi người đều kinh hãi, sợ tới mức cuống quít lê bái, "Hoàng Thượng bớt giận! Thần tội đáng chết vạn lần!"

Tông Chính Vô Ưu hờ lạnh một tiếng, không thèm nhìn bọn họ nữa, chỉ đối

với nữ tử lạnh lùng nói: "Nàng đi đi. Xem ở mặt mũi của Khải Vân đế, trẫm, buông tha cho nàng."

Nàng dương môi, khóe miệng ngậm một mạt tươi cười châm chọc, vẻ mặt tươi cười kia nhìn qua, như bao hàm ruột gan đứt từng khúc. Ánh mắt nàng mênh mông không có tiêu cự, đầu hướng lên trời cao mênh mang ngoài điện, sâu kín nói: "A, vậy ta đây..... thay hoàng huynh, cảm ơn Hoàng Thượng! Cảm ơn ngươi chịu lưu lại một cái tiễn mạng của ta!"

Khải Vân đế? Hoàng huynh? Chúng thần sững sốt, lời đồn về thân phận của Hoàng phi thế nhưng là thật sự!... Quả thật là muội muội mà Khải Vân đế thương yêu nhất, trưởng công chúa Dung Nhạc từng hòa thân với Bắc Hoàng? Đầu mùa xuân tháng hai, bọn họ bởi vì tin tức này kinh hãi ra một thân mồ hôi lạnh, Nam triều hiện giờ hai mặt Tây Bắc nỗi lên chiến sự, nếu thật sự giết chết công chúa mà Khải Vân đế thương yêu nhất, Khải Vân quốc nhất định sẽ phát binh có quy mô tới xâm phạm, bọn họ lại không còn đại quân có thể kháng cự, chẳng phải là chỉ có thể chờ đợi diệt vong? Ý thức này, làm cho chúng thần lập tức ăn ý mà câm miệng. Nếu không thể giết, cùng với khuyên Hoàng Thượng đem nàng ta giam cầm ở lanh cung, không bằng để cho nàng ta phản hồi Khải Vân quốc, cũng coi như là bán cho Khải Vân đế một cái nhân tình lớn bằng trời, đây là một công đôi việc, Hoàng Thượng quả nhiên anh minh!

Nước mắt của nàng ánh vào trong mắt Tông Chính Vô Ưu, như băng đâm dùi tim, Tông Chính Vô Ưu xoay đầu mồm to hút khí, không hề nhìn nàng. Mà nàng lại đột nhiên mở to mắt, ánh mắt lạnh khốc, nàng giơ tay, bắt lấy tay cầm kiếm của hắn, cảm giác được ngón tay hắn lạnh lẽo hơi run nhẹ nhẹ. Nàng ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt nghiêng hắn chuyển đầu qua, buồn bã cười, sắc mặt quyết tuyệt, ngón tay chậm rãi trượt xuống, bỗng dừng cầm lấy thân kiếm nâng lên liền hướng đến bụng mình đâm xuống.

Mũi kiếm sắc bén phá da nhập vào bụng, máu tươi đầm đìa bắn ra, huyết sắc trên mặt nữ tử tức thì trút đi hết, đôi môi trắng bệch như tờ giấy.

"Chủ tử!" Tiêu Sát canh giữ ở cửa kinh hãi, cái gì cũng không quan tâm, cuống quít vọt vào đại điện.

Tông Chính Vô Ưu hoảng sợ quay đầu lại, không dám tin mà nhìn nàng, trường kiếm trong tay rơi xuống đất, nẹn ở trên mặt đất một tiếng giòn vang chấn động cả tâm hồn. Nhìn máu tươi trào ra trên người nàng từ từ nhuộm dần chiếc phượng bào tơ vàng thêu phượng hoàng, màu sắc tươi sáng như vậy, làm hắn kinh hoảng thất sắc, cuồng quít hướng nàng nhào tới, "A Mạn!! Nàng đây là làm cái gì?!" Trong giọng nói che dấu không được sự cuồng nộ, cuốn quét nàng, tựa như muốn cắn nuốt tất cả. Trong lòng hắn đau đớn vô cùng, vội dùng tay bít lại miệng vết thương của nàng, máu nóng dính ướt đẫm lòng bàn tay hắn, theo kẻ tay chảy ra, chảy xuôi xuống tấm thảm có màu sắc như máu.

Các đại thần kinh sợ, không cầm hai mặt nhìn nhau, "Này.....

Một vị lão thần phản ứng lại trước, sợ Đế vương bởi vậy mà mềm lòng, tha thứ cho nữ tử này, liền cười nhạo một tiếng, "Hoàng phi cho rằng tự mình hại mình thì có thể bù đắp hết tất cả lỗi lớn mà ngươi phạm phải sao, hay là ngươi muốn mượn việc này lại có được thánh sủng? Hoàng Thượng, ngài ngàn vạn đừng bị nàng che mắt..."

"Cút! Tất cả đều cút đi cho trãm! Cút ——!!!" Tiếng hét phẫn nộ như cuồng sư (sư tử điên) vang vọng cả tòa hoàng cung, hoàng đế trẻ tuổi thâm trầm lần đầu tiên kinh hoảng thất thố (thất thố: bối rối lúng túng), lần đầu tiên mất khống chế như thế, ánh mắt đỏ đậm của hắn lạnh như kiếng, quét thẳng đến người vừa nói chuyện, cảnh cáo nồng liệt dữ tợn rõ ràng là nói: Người nếu dám nói thêm một chữ, trãm nhất định đem ngươi thiên đao vạn quả!

Tên lão thần kia cả người run lên, Thừa tướng thấy tình thế không tốt, vội vàng hành lễ rời khỏi, các đại thần lúc này mới đi theo lui ra ngoài. Bọn họ cũng không có rời đi, mà là quỳ gối ở ngoài cửa đại điện, ánh mắt nhìn chăm chú hai người trong điện.

Lòng của Tông Chính Vô Ưu sờm đã rối loạn, lớn tiếng kêu lên: "Ngụy y, mau truyền ngụy y!"

"Không cần." Tay nàng tràn đầy máu tươi bắt lấy cánh tay hắn, muốn mượn lực đứng lên, Tông Chính Vô Ưu trừng lớn hai mắt, nóng giận nói: "Nàng muốn làm gì?"

Nàng hơi hơi mỉm cười, hiện ra nỗi thê lương, "Chàng, không phải..... kêu người chuẩn bị xe ngựa sao? Thiếp, phải đi liền."

"Nàng!" Lòng ngực của Tông Chính Vô Ưu pháp phồng kịch liệt, ngực có đau giật, lại không cách nào nói ra, nàng yên lặng nhìn hắn vài lần, tránh tay hắn ra, sắc mặt kiên quyết, "Chàng..... bảo trọng!"

Chỗng thân hình đứng lên, nén bước tập tành, nàng cự tuyệt Tiêu Sát nâng đỡ, chậm rãi hướng ngoài điện bước đi, ở trong mắt mọi người lưu lại một vết máu thật dài, giống như đang kể ra sự bi thương cùng tuyệt vọng ở trong lòng nữ tử.

Lời đồn dồn: Ngày hôm đó, chúng thần vừa lòng đi về, Đế vương lại ở điện Càn Hòa ngã ngõ suốt một ngày, ánh mắt dại ra, biểu tình đờ đẫn, phảng phất như một pho tượng đã mất đi linh hồn.

Lại có lời đồn: Hoàng phi Nam triều nhân lúc Nam đế xuất chinh ở bên ngoài, độc tài nắm giữ đại quyền dâm loạn hậu cung, làm cho cả triều văn võ bá quan và con dân Nam triều đều tức giận, bá quan ở trên đại điện lấy chết can gián, Đế vương tức giận, tự tay chém giết gian phu, còn về Hoàng phi cũng thân trúng một kiếm suýt nữa mất mạng ngay tại chỗ, sau đó bị Đế vương trực xuất khỏi Nam triều, không biết sống chết.

Lại có lời đồn: Thì ra Hoàng phi tóc bạc của Nam triều thật là trưởng công chúa Dung Nhạc của Khải Vân quốc, đã từng là thê tử của Hoàng đế Bắc triều!

Lần này Nam đế cùng Bắc triều dấy lên chiến tranh, không muốn cùng Khải Vân
quốc phát sinh chiến sự, mới thả trưởng công chúa Dung Nhạc rời đi.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Tam Hoàng Tề Tựu (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Hoàng phi Nam triều bị trục, thiên hạ ầm ồ lên.

Trong Tử Tường quan, doanh trướng của tướng soái.

Hoàng đế Bắc triều đang cùng chúng tướng trong doanh thương nghị sách lược chiến tranh tiếp theo, đột nhiên thu được tin tức này, vẻ mặt thâm trầm của hắn đột nhiên biến đổi, ánh mắt sắc bén, nhìn chăm chăm người đang quỳ trên mặt đất, "Tin tức có chính xác không?"

Thị vệ trả lời: "Hồi bẩm Bệ hạ, đích thực chính xác!"

Một tướng quân mọc đầy râu quai nón sau khi nghe xong khinh thường vô cùng, cười nói: "Tông Chính Vô Ưu lúc trước vì nữ nhân này cả giang sơn cũng không cần, không thể tưởng tượng được hắn mới rời khỏi Giang Đô không đến hai tháng, nữ nhân kia liền không chịu nổi tịch mịch, cho hắn đội một cái nón xanh lớn như thế. Ha ha, hắn nhất định tức giận đến điên rồi!"

Hai hàng lông mày của Tông Chính Vô Trù nhíu chặt, ánh mắt thâm trầm khó dò liền quét qua đây, ánh mắt ảm đạm thực rõ ràng là không vui. Một phó tướng ở bên cạnh vội vàng dùng tay đụng đụng tên Tướng quân đang vui vẻ hả hê khi người gặp họa, vị Tướng quân kia sững sốt, bỗng nhiên phản ứng lại, nhớ tới Hoàng phi Nam triều cũng là thê tử trước kia của Bệ hạ, hơn nữa còn nghe nói Bệ hạ sở dĩ không nạp phi tần cũng là không thể quên được trưởng công chúa Dung Nhạc. Trong lòng hắn kinh hoảng, nụ cười nơi khóe miệng cứng đờ, vội vàng ngậm miệng cúi đầu xuống.

Một vị Tướng quân khác thấy không khí ngột ngạt cứng nhắc, liền trở lại để

tài, nói: "Bệ hạ, trận chiến lần trước chúng ta thắng là bởi vì Nam đế hồi triều lòng quân Nam triều không ổn, hiện giờ, bọn họ lui thủ Phất Vân quan, Nam đế không ở trong quan nội, chúng ta không bằng nhân cơ hội này xuất binh, đoạt lại thành trì bị mất?"

Một vị tham tướng nói theo: "Đúng vậy, Bệ hạ, Nam đế trải qua trận đả kích này, nhất định vô tâm tác chiến, chúng ta hẳn là nhân chí khí của quân sĩ ta đang hăng hái phấn chấn, nhất cổ tác khí đem bọn họ tiêu diệt."

(Nhất cổ tác khí: Tiếng trống đầu tiên làm cho tinh thần tướng sĩ hăng hái. Khi tác chiến lần đầu tiên gõ trống có thể làm nổi lên nhuệ khí trong lòng chiến sĩ.)

Mưu sĩ ngồi phía trên lắc đầu nói: "Không ổn, Nam đế tuy rằng người ở Giang Đô, nhưng Cửu hoàng tử cùng Vô tướng tử - thống soái tạm thời của quân Nam triều, cũng không thể khinh thường! Hơn nữa người của Vô Ẩn lâu quá mức lợi hại, bọn họ tuy chỉ có bảy ngàn người, nhưng lại tương đương với bảy vạn tinh binh. Mỗi lần giao chiến, chúng ta đều sẽ tổn thất rất nhiều tướng sĩ, nếu đánh tiếp như vậy, lưỡng bại câu thương, cho dù cuối cùng chúng ta thắng, nguyên khí cũng sẽ tổn thương rất lớn, nếu đến lúc đó, có cường địch khác tới phạm, quốc gia của chúng ta chẳng phải nguy rồi sao? Bệ hạ, thần cho rằng, cường công, không phải là thượng sách."

Một tham tướng khác hỏi: "Vậy theo như lời nói của quân sư, như thế nào mới là thượng sách?"

Mưu sĩ nói: "Hơn hai mươi dặm về hướng Nam của Phất Vân quan có một sơn cốc, đường hẹp mà dài, là con đường quân Nam triều vận chuyển lương thảo nhất định phải đi qua, nơi đó hai mặt trái phải là núi cao đá lớn, không thấy ánh mặt trời, tuyết đọng khó tan. Vừa lúc này, nửa tháng trước liên tiếp đổ mấy trận tuyết, nơi đó xe ngựa nhất định không thể thông hành. Chúng ta không bằng chờ lương thảo của bọn họ hao hết, bị khốn trong thành, như thế không tổn một binh một tốt, không đánh mà thắng, mới là thượng sách." Mưu sĩ vừa nói xong nhìn

Hoàng đế ở phía chủ vị, muốn trưng cầu ý kiến của Hoàng đế, lại thấy Hoàng đế nhíu mày trầm lặng, ánh mắt không biết nhìn về nơi nào. Mà trong thần sắc ở giữa mày dẫu không được sự tức giận cùng buồn bã mơ hồ. Hắn không cấm kêu:
"Bệ hạ!!!

Tông Chính Vô Trù hoàn hồn, giờ phút này trong đầu tất cả đều là bộ dáng bị thương của nữ tử kia. Hắn nhìn bọn họ một cái, nhàn nhạt nói: "Các ngươi đều lui xuống đi, việc này sau này lại nghị tiếp."

Chúng tướng nhìn nhau lẩn nhau, lĩnh mệnh rời khỏi, mà tên thị vệ tiến vào bẩm báo tin tức bị giữ lại.

Tháng hai Tử Tường quan, mới vừa đổ xuống một trận tuyết lớn, khí hậu còn rất lạnh, Tông Chính Vô Trù khoác áo khoác vào, nhìn tuyết mêt mông ngoài cửa sổ, tâm tư quay cuồng.

Dâm loạn hậu cung, người khác không hiểu biết Dung Nhạc có lẽ sẽ tin loại tin đồn hoang đường này, nhưng hắn nghĩ cũng không cần nghĩ! Nếu Dung Nhạc là cái loại nữ tử tùy tiện, vậy nàng đã sớm là nữ nhân của hắn! Đến tột cùng là ai hãm hại nàng, hủy thanh danh của nàng? Mục đích là gì? Chuyện này cả hắn cũng không tin, Tông Chính Vô Ưu sao lại tin? Đủ loại nghi ngờ, trong lòng hắn rối rắm. Hắn quay đầu lại kêu thị vệ đem toàn bộ chân tướng sự việc nói rõ ràng lại.

Bắt đầu nói từ lúc thị vệ cấm quân phát hiện trên giường Hoàng phi có nam nhân, nói đến Hoàng phi bị thương một mình rời khỏi hoàng cung, nói rất tường tận.

Tông Chính Vô Trù lắng lặng mà nghe xong, sắc mặt thâm trầm, mày nhíu lại càng chặt. Xem ra người bày ra cái cục này nhằm vào không phải là Dung Nhạc, mà là Tông Chính Vô Ưu. Dùng thủ đoạn vụng về như thế, người nọ nhất định đối với Tông Chính Vô Ưu cùng Dung Nhạc đều cực kỳ hiểu rõ, mục đích của bọn họ không phải là hãm hại Dung Nhạc, cũng không phải ly gián quan hệ giữa

để phi Nam triều, bọn họ thực khăng định Tông Chính Vô Ưu sẽ không tin Dung Nhạc sẽ phản bội, cho rằng hắn tất nhiên sẽ ra mặt bảo vệ cho nàng, như vậy, Nam đế sẽ mất đi lòng quân, lòng thần cùng với lòng dân, đến lúc đó, bọn họ lại khích động binh biến, khuấy lên phản loạn, dễ như trở bàn tay. Nhưng mà ngàn vạn cũng không thể nghĩ đến, Tông Chính Vô Ưu sẽ dùng phương thức trực tiếp như thế phá vỡ bố cục của bọn họ, làm cho chiêu sau của bọn họ không có nơi dụng võ. Mưu kế lần này, so với lần trước phát tán tin đồn bạch phát yêu nghiệt để kích động binh biến càng ti tiện hơn, mà thủ đoạn lại tương tự như thế! Người sử dụng mưu kế này, hắn cũng không cần suy đoán.

Sắc mặt Tông Chính Vô Trù càng thêm khó coi. Tông Chính Vô Ưu dùng phương thức này phá cục, có lẽ là dùng một loại phương thức để bảo hộ nàng, nhưng mà, phương thức này, thương tổn đến nàng! Không chỉ huỷ hoại danh dự của nàng, làm nàng bị thương, còn làm tổn thương trái tim nàng. Trải qua chuyện Vân Quý phi nghiên cốt thành tro, ở trong lòng Tông Chính Vô Ưu, nàng đã không còn quan trọng nhất hay sao? Hắn ở trong lòng làm các loại phỏng đoán.

Tông Chính Vô Ưu đã từng vì nàng từ bỏ giang sơn, từ bỏ tôn nghiêm thậm chí từ bỏ tính mạng, hiện giờ không ngờ lại vì báo thù mà đối đầu với nàng như vậy. Sức mạnh của cừu hận, quả nhiên vô cùng lớn mạnh.

"Nàng bị thương có nặng không?" Hắn trầm giọng hỏi.

Thị vệ trả lời: "Đâm trúng bụng, chảy rất nhiều máu. Đại khái là..... bị thương không nhẹ!"

Đôi người của Tông Chính Vô Trù tối sầm lại, đáy mắt ẩn chứa đau lòng cùng lo lắng, hắn ở bên trong trướng lớn rộng rãi, dạo bước qua lại, tiếng bước chân nặng nề tiết lộ cảm xúc ở đáy lòng hắn giờ phút này. Đôi tay, nắm chặt lại buông ra, buông ra lại nắm chặt. Dung Nhạc, rời khỏi Nam triều, nàng sẽ đi đâu? Nàng chán ghét hắn như vậy, lại thông hận Khải Vân đế, hiện giờ, bị người mà nàng khuynh tâm yêu thương trực xuất khỏi Nam triều, nàng, còn có thể đi nơi

nào?

(khuynh tâm: điên đảo tâm hồn)

Tông Chính Vô Trù hít sâu một hơi, cưỡng chế lại sự nghẹn đau cùng rối loạn ở trong lòng, xoay người phân phó nói: "Nhanh đi tra nơi nàng đặt chân đến, sau khi tra được, lập tức tới bẩm báo, không được có sai lầm."

Thị vệ vội tuân mệnh rời khỏi, đi tới cửa, Tông Chính Vô Trù tựa như nghĩ tới cái gì, lại kêu lên: "Chậm đã. Nơi giáp Nam triều cùng Trần Phong quốc phái thêm người thăm dò."

"Tuân chỉ."

Trần Phong quốc tháng hai thời tiết đã ấm lại. Trại ngựa Hoàng gia, rộng lớn mênh mông bát ngát, trên nền cỏ khô khốc nhìn không thấy bờ, nhô lên lục mầm tươi mới. Bầu trời trong sáng, một màu xanh bích, đàn ngựa ở trong trại tùy ý phóng chạy, thân hình cường tráng, bốn vó hữu lực.

Thương Trung vương - Ninh Thiên Dịch người mặc một chiếc áo khoác da hổ đi ở bên ngoài hành rào trại ngựa, phần chấn oai hùng, đứng thẳng ngang đầu, khuôn mặt anh tuấn khí khái so với trước nhiều thêm vài phần trang nghiêm cùng trầm ổn. Đi theo sau lưng hắn là vài vị đại thần, cùng nhau nhìn vào trong trại ngựa, tâm tình đều cực kỳ tốt. Lệ Võ - Nam tử trung niên đã từng đi cùng với Thương Trung vương đến Lâm Thiên quốc - cười ha ha nói: "Vương thượng, đám ngựa này, so với trước kia còn tốt hơn. Đợt chọn ngựa năm nay muôn náo nhiệt rồi!"

Một vị đại thần cười nói: "Đúng vậy, trừ bỏ Nam triều ra, mươi bốn nước khác đều phát quốc thư tới. Lần này đến, sợ không phải là sứ thần như trước kia, mà là hoàng đế các nước."

Nhắc tới Nam triều, một vị võ thần lập tức thay đổi sắc mặt, sắc mặt căm giận, nói: "Hoàng đế Nam triều nếu là dám phái người tới, ta sẽ để hắn có đến mà không có về." Người này sở dĩ phẫn nộ như thế, là bởi vì hai tháng trước sứ thần được phái đi Nam triều là đường huynh đệ của hắn.

Các vị đại thần khác cũng sôi nổi tỏ vẻ, tuyệt không hợp tác cùng Nam triều.

Thương Trung vương khẽ nhúc nhích mày rậm, nghe bọn họ đàm luận, vẫn chưa tò thăi độ. Hắn chỉ là đi lên phía trước vài bước, chắp tay sau lưng, ánh mắt nhìn về nơi xa xa ở phía trước. Nam triều, nơi cùng nàng ấy có quan hệ.

"Đi, hồi vương cung mở tiệc." Hắn hướng tới không trung phun ra một hơi thật mạnh, đem tiếc nuối cùng mát mát ở trong lòng đè nén xuống, bày ra bộ dáng khí khái sáng khoái, cao giọng dứt lời, xoay người dẫn chúng thần trở lại vương cung.

Vương cung Trần Phong quốc, vẻ ngoài hùng vĩ tráng lệ, bên trong trang trí đến phú lụy huy hoàng. Cung Hành Nhạc, gạch vàng ngói xanh, rường cột chạm trổ. Thương Trung vương cùng vài vị đại thần phân chỗ mà ngồi, sai người chuẩn bị ca vũ và mỹ tửu món ngon. Ở Trần Phong quốc, quân thần cùng yến tiệc là chuyện thường.

Bên trong cung điện, phía trên tấm thảm nhung lớn, hơn mươi mỹ nhân chân trần khom lưng, ở trong tiếng nhạc vui tươi của đàn sáo cổ xưa, nhẹ nhàng khiêu vũ. Chúng thần xem đến thực vui vẻ, lắc đầu theo, vui tươi hớn hở mà theo tiếng hát của nhóm ca nữ, hù ra giai điệu mà tất cả mọi người đều quen thuộc, không khí rất là vui vẻ hòa hợp.

Thương Trung vương ngồi trên long vị, lại không giống như bọn họ xem đến nhập tâm, ngược lại ánh mắt mờ ảo, thần sắc hoảng hốt, mỗi khi nghe được tiếng đàn là hắn nhớ tới nửa khúc "Cao Sơn Lưu Thủy" ở trong biệt cung Vân Liên Sơn của Lâm Thiên quốc, tâm không cầm sinh ngao ngán. Từ sau khi ở hồ Thanh Lương, bóng hình xinh đẹp của nữ tử áo trắng kia, cứ ở trong lòng hắn

vứt đi không được.

Một năm trước, mới vừa về nước, liền nghe nói nàng bạch phát hồng nhan, hắn lấy làm đau lòng, thậm chí tập kết quân đội chuẩn bị đi cứu nàng, nhưng còn chưa xuất phát, liền nghe nói nàng đã mất tung tích. Hắn phái người thám thính khắp nơi, mới biết được nàng đã thành Hoàng phi của Nam triều, hơn nữa cùng Nam đế hết sức ân ái, hắn sớm đã nhìn ra nàng cùng Bắc Hoàng băng mặt không băng lòng, kỳ thật tâm luôn nghĩ đến Ly Vương, hiện giờ, nàng cuối cùng cũng có thể cùng người nàng yêu thương ở bên nhau, hắn hẵn là nên chúc phúc cho nàng, vui mừng thay cho nàng, nhưng tiếc nuối cùng mất mát ở trong lòng, cũng không thể nào bù đắp được. Trong một năm này, những gì có liên quan đến nàng, hắn vẫn cứ không có lúc nào mà không chú ý đến.

Từ khi bước lên vương vị, quốc sự thông thuận, hậu cung của hắn ba ngàn giai lệ, nhưng không có một nữ tử nào có thể thay thế vị trí của nàng ở trong lòng hắn. Nàng cứ như thế trở thành nỗi tiếc nuối duy nhất trong cuộc đời hơn hai mươi năm của hắn.

Thiên hạ chưa định, chiến loạn phân tranh, Trần Phong quốc của bọn họ tuy rằng không lớn, nhưng nổi tiếng nhờ có chiến mã, trở thành đối tượng mà các nước tranh nhau lung lạc. Hắn vô tâm tranh đoạt thiên hạ, chỉ cần từ trong các nước đó tìm được một nước có thực lực nhất để hợp tác, bảo đảm sau khi thiên hạ đại định, quốc gia của hắn được yên ổn thuận lợi, như vậy là đủ rồi. Mà hiện nay, nước có thực lực thống nhất thiên hạ, chỉ có Nam, Bắc triều cùng Khải Vân quốc. Nghe nói hiện tại Nam triều là do nàng xử lý triều chính, nếu cùng nàng hợp tác, đời này, có lẽ còn có thể gặp được nàng nhiều thêm vài lần! Hắn đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên có người tới báo: "Vương thượng, tín sứ ở Nam triều có truyền tin tức đến."

(Tín sứ: người truyền đạt tin tức hay đưa thư.)

Ánh mắt Thương Trung vương sáng ngời, nói: "Mau nói." Phàm là chuyện Nam triều, tất cả đều có quan hệ với nàng.

Thị vệ vội vàng đem tin tức của tín sứ ẩn núp ở Nam triều truyền đến, một năm một mười mà bẩm báo lại.

"Nói hươu nói vượn!" (nói nhảm)

Ninh Thiên Dịch còn không có nghe xong đã vỗ bàn đứng lên, kích động phẫn nộ nói: "Dâm loạn hậu cung? Không có khả năng! Li Nguyệt tuyệt không phải là loại nữ nhân đó! Nam đế thật là hồ đồ, thế nhưng tin vào lời đồn, đem nàng đuổi khỏi Nam triều! Sao lại có lý nào như vậy!"

Các đại thần bởi vì sự phản ứng kịch liệt của hắn mà sững sốt, lúc trước sứ thần chết ở Nam triều, cũng không thấy qua Vương thượng nổi nóng như vậy! Không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái, nguyên nhân trong đó chỉ có Lê Võ biết.

Lê Võ suy nghĩ, bỗng nhiên mặt mang nét vui mừng, nói: "Vương thượng trước đừng nóng giận, cứ như vậy, đối với Vương thượng chính là một chuyện tốt a!"

Ninh Thiên Dịch ngân ra, thực mau liền hiểu rõ ý tứ của hắn, mà râm giàn ra, chỉ vào tên thị vệ kia nói: "Mặc kệ ngươi điều động bao nhiêu nhân mã, lập tức đi điều tra ngóng tung tích của trưởng công chúa Dung Nhạc!"

"Tuân lệnh!"

Nhận Thành, là nơi liền nhau giữa Trần Phong quốc và Nam triều, thuộc lãnh thổ Trần Phong quốc.

Khách điểm Lâm Tây ở phía Tây của Nhận Thành, là một nơi thật hẻo lánh, xây dựng sát bên khu rừng rậm rạp, khách điểm phân trên dưới hai tầng, bày bố tương đối đơn giản. Một gian phòng ở tầng hai, theo phương hướng hướng về phía khu rừng rậm, tuy xưng là phòng thượng hạng, nhưng phòng lại chỉ có thể dùng hai chữ "đơn sơ" mới để hình dung.

Ban đêm, chung quanh khách điểm thực yên ắng, chỉ có thể nghe được thanh âm của khu rừng ở trong gió.

Mạn Yêu nằm ở trên giường, trọn tròn mắt nhìn nóc nhà đơn sơ một mảnh đen nhánh. Ván giường thực cứng, cứng đến làm cho cả người thật đau nhức. Nàng một mình dừng lại ở chỗ này đã mười mấy ngày, vết thương trên bụng không tính là sâu, ở trên đường nàng cũng tự bao lại thật tốt, tĩnh dưỡng vài ngày hẵn là sẽ khỏi. Cũng không biết vì sao, gần đây luôn có cảm giác mỏi mệt, càng ngày càng nghiêm trọng, nhưng mà, rõ ràng thực mệt mỏi, lại như thế nào cũng ngủ không được. Nếu như là một ngày hai ngày còn đỡ, nhưng tình huống như vậy đã liên tiếp hơn một tháng, nàng phải nên là trước khi rời cung để cho Tiêu Khả giúp nàng bắt mạch xem sao. Lần trước Tiêu Khả bắt mạch cho nàng, là khi nàng từ thành Du Châu trở về cung.

"Thích thích thích....." Khách điểm cách âm thật không tốt, ngoài cửa chính là cầu thang. Phàm là có người lên xuống lầu, thanh âm cực kỳ rõ ràng.

Trong lòng bực bội bất an mà không biết lý do, nàng nhíu mày, chậm rãi ngồi dậy, dựa nghiêng ở đầu giường, lười nhác rũ tay xuống, loại tư thế lười biếng mệt mỏi này, cực kỳ giống với một người dựa nằm ở trên giường nhìn bộ dáng khi đang ngủ của nàng. Trong lòng nàng tức khắc dâng lên một trận chua xót, hồi tưởng lại hẵn đau lòng, tức giận, thống khổ, bất đắc dĩ, giãy giụa, còn có hẵn ra vẻ lạnh nhạt cùng quyết tuyệt... Ngày ấy, mỗi một động tác của hẵn, mỗi một ánh mắt, mỗi một câu nói, đều khắc thật sâu vào trong lòng nàng. Nàng nắm chặt tẩm chăn mỏng đang đắp trên người, nhắm mắt lại, bỗng nhiên cảm thấy hít thở không thông, mỗi khi vừa nhớ tới hẵn, hô hấp đều trở nên khó khăn như vậy.

Lúc này, đột nhiên có tiếng gỗ cửa vang lên.

"Cốc, Cốc, Cốc!"

Ba tiếng không nhẹ không mạnh, ở trong đêm hôm yên tĩnh bị kéo dài, có vẻ phá lệ rõ ràng.

Nàng lập tức mở hai mắt, ánh mắt cảnh giác mà nhìn về phía cánh cửa, trễ như vậy rồi, là ai vậy? Tính ngày, người nàng chờ, cũng sắp tới rồi! Nhưng mà, hắn là không phải là đêm khuya mới đúng! Sắc mặt nàng nghi hoặc, đứng dậy, không chút hoang mang mặc áo ngoài vào, dùng tay vuốt vuốt tóc, sửa sang lại thỏa đáng, mới đi đến cửa.

Trong lúc này, người ở ngoài cửa đã không gõ nữa, cũng không mở miệng gọi người, trừ bỏ ba tiếng gõ cửa lúc nãy, lại không có động tác nào khác, người nọ vẫn luôn lắng lặng mà đứng ở ngoài cửa chờ đợi, làm như rất có kiên nhẫn.

Nàng càng thêm nghi hoặc, không tự giác liền nắm chặt kiếm trong tay. Hai cánh cửa, đóng lại đến tuyệt đối kín mít, không có lưu lại một chút khe hở nào. Nàng vanh tai dán lên cửa, lắng nghe động tĩnh bên ngoài, trừ bỏ tiếng hít thở nhợt nhạt mà đều đặn, không còn cái khác. Nàng đứng thảng người, cảm giác được khoảng cách người nọ cách cánh cửa rất gần. Mà hơi thở người nọ phát ra, có một loại cảm giác quen thuộc nói không nên lời.

Nàng hơi hơi do dự, cuối cùng vẫn là giơ tay.

Cửa chậm rãi được mở ra, lúc nam tử đứng thảng người nơi cánh cửa, ánh vào mi mắt nàng, đồng tử của nàng co rụt lại, sắc mặt đột nhiên thay đổi, buột miệng thốt ra nói: "Sao lại là ngươi?"

Người tới thân khoác một chiếc áo khoác màu đỏ sậm, nơi cổ áo ẩn ẩn lộ ra long bào màu vàng tươi. Hắn vĩnh viễn vẫn là một bộ dáng thanh tuyển nho nhã, sắc mặt ôn nhuận, thanh âm hiền hoà, người này không phải Khải Vân đế thì là ai?

Hắn một đôi mắt sáng quắc nhìn khuôn mặt nữ tử bên trong cánh cửa, quang hoa ẩn hiện trong mắt, mang theo tưởng niệm phức tạp cùng chờ mong, nhưng khi ánh mắt chạm đến mái tóc bạc của nữ tử là lúc, quang hoa nơi đáy mắt đã ảm đạm đi, một mặt cảm xúc đau đớn không thể thấy xẹt qua trên khuôn mặt thanh tuyển của hắn, nháy mắt liền biến mất không để lại dấu vết. Hắn khẽ cười nói:

"Hoàng muội, không chào đón Hoàng huynh sao?"

Năm ngón tay của Mạn Yêu nắm chặt khung cửa, đầu ngón tay đã hiện lên màu trắng xanh. Tại sao là hắn? Nàng đang ở trong lãnh thổ Trần Phong quốc, Khải Vân để thế nhưng lại so với Thương Trung vương Ninh Thiên Dịch còn sớm hơn một bước tìm được nàng, đây năm ngoài dự liệu của nàng. Mỗi khi đối mặt với hắn, nàng cảm thấy lông tơ dựng thẳng lên, cái loại khẩn trương cùng sợ hãi này từ trong xương cốt chảy ra đem nàng bao phủ chặt chẽ. Ánh mắt của nàng xẹt qua hắn, liếc mắt nhìn sau lưng hắn một cái, thấy tiểu Tuần tử đang đứng ở cầu thang, còn có mấy người phân tán rải rác ở dưới lầu. Nàng nhíu mày, cố gắng kìm nén sự khó chịu trong lòng, chặn ở cửa, nhàn nhạt trào phúng nói: "Thì ra là Khải Vân để đại giá quang lâm! Đêm hôm khuya khoắc, không biết là vì chuyện gì?"

Khuôn mặt Khải Vân để khẽ động, nghe nàng xưng hô như thế, ánh mắt hắn hơi tối sầm lại, nháy mắt lại hồi phục như lúc ban đầu, âm thanh có vài phần thương cảm nói: "Một năm không gặp, Hoàng muội sao xa lạ như vậy? Một năm này, Hoàng huynh vẫn luôn thực nhớ mong muội, muốn đi Nam triều thăm Hoàng muội, nhưng quốc sự quấn thân, không thể đi được, Hoàng muội, muội chính là đang trách hoàng huynh sao?"

Ngữ khí của hắn khẩn thiết, ánh mắt chân thành tha thiết, mỗi một câu đều nói được tự nhiên như vậy, nếu là ở lúc trước, nàng chắc chắn sẽ tin tưởng không nghi ngờ, nhưng mà hiện giờ, một câu "nhớ mong", Mạn Yêu nghe xong không cầm cười lạnh. Trải qua sự kiện một năm trước kia, người nam nhân này cư nhiên còn có thể bình tĩnh thản nhiên nói nhớ mong nàng! Một ngọn lửa giận đột nhiên chạy đi lên, nàng muốn hỏi hắn, đến tận cùng hắn là người hay là ma quỷ? Vì sao có thể đối với thân nhân của mình thậm chí là người mình yêu thương làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy?

Nhưng cuối cùng vẫn là nhịn xuống! Thời cơ không đúng, nàng lần này tới Trần Phong quốc là có nhiệm vụ trong người, không muốn thêm rắc rối, bằng không, nàng nhất định sẽ khiến hắn đền mạng thay cho Linh nhi. Nàng đè nén

hết thảy cảm xúc xuống đáy lòng, đạm mạc nói: "Khải Vân để nhận sai người rồi!" Dứt lời định đóng cửa, lại bị hắn duỗi tay ngăn lại.

Hắn nhìn ánh mắt lạnh nhạt đến cực điểm của nàng, trong mắt hắn hiện lên một tia đau đớn cùng áy náy, thực nhanh liền biến mất, nói: "Trẫm biết, Hoàng muội trong lòng đang trách trẫm! Sự kiện đó, đúng thật là trẫm có lỗi với Hoàng muội, Hoàng muội giận trẫm, cũng là lẽ thường tình." Chỉ là trách cứ thôi sao?

Hắn thật là không dám nói sâu xuống!

Sắc mặt nàng trào phúng chẽ nhạo, trong lòng thì cười lạnh, đó không phải là trách cứ, cũng không phải tức giận, mà là hận, rõ ràng chính xác là hận! Mà loại hận này hiện lên rõ ràng rành mạch ở trong mắt nàng, Khải Vân để chỉ nhìn thoáng qua liền cuồng quít dời đi ánh mắt, ngữ khí thương cảm nói: "Hoàng huynh đến là vì muốn đón muội hồi cung. Nghe nói Hoàng muội bị thương..... có nặng không? Trẫm đặc biệt có mang theo ngự y tới giúp muội chữa bệnh..."

"Không cần!" Nàng lạnh lùng cự tuyệt, đi cùng hắn, trừ phi nàng điên rồi! Vết thương của nàng, cũng không cần hắn quan tâm. Nhìn vẻ mặt lo lắng của hắn, nàng không cảm thấy một chút ấm áp nào, ngược lại cảm thấy nơi này khắp nơi đều là từng cơn gió lạnh.

Khải Vân để một bộ dáng thực không yên tâm, nói "Nhưng mà Hoàng huynh nghe nói Hoàng muội bị thương thật nặng, vẫn là để ngự y xem một cái như vậy trẫm mới yên tâm. Muội xem, muội tiêu tụy như vậy, so với một năm trước gầy ốm hơn rất nhiều." Trong mắt hắn đầy thương tiếc, nói xong liền giơ tay muốn vuốt ve khuôn mặt nàng, biểu tình vạn phần ôn nhu.

Mạn Yêu nhíu mày, sao chịu để cho hắn đụng vào? Nàng nghiêng đầu tránh thoát tay hắn, biểu tình chán ghét, lực đạo nơi cánh tay đang đỡ khung cửa không tự giác liền buông lỏng đi một chút. Khải Vân để ánh mắt chợt lóe lên, tay đột nhiên thay đổi phương hướng, trực tiếp nắm lấy tay nàng, nàng vội vàng thu hồi bàn tay đến sau lưng, mà động tác của Khải Vân để liền biến thành đẩy cửa ra, hắn cứ như vậy dễ như trở bàn tay mà đi vào phòng.

Mạn Yêu đứng ở cửa, nhìn chăm chăm hắn, nhìn động tác thật tự nhiên cởi áo choàng xuống của hắn, tùy ý giống như nơi này là tẩm cung của hắn vậy. Trong lòng Mạn Yêu hơi trầm xuống, vì sao nàng đột nhiên cảm thấy, Khải Vân để Dung Tê rất hiểu nàng, hiểu biết đến tựa hồ mỗi một cái phản ứng của nàng đều ở bên trong dự kiến của hắn! Loại ý thức này khiến nàng cảm thấy sợ hãi.

Khải Vân để ngồi xuống cạnh mép giường, đảo mắt nhìn khắp căn phòng, nhíu nhíu mày, thở dài nói: "Nơi này đơn sơ như thế, ủy khuất cho Hoàng muội rồi! Sáng ngày mai, chúng ta liền khởi hành về Khải Vân quốc. Đêm nay nghỉ tạm trước một đêm, Hoàng muội, muội lại đây nằm, để ngự y giúp muội xem một cái, tiểu Tuần tử...!"

Tiểu Tuần tử vội vàng lén tiếng, đi xuống dưới lầu kêu ngự y đi lên.

Mạn Yêu vẫn cứ đứng ở cửa, vẫn không nhúc nhích.

Khải Vân để thở dài, phân phó nói: "Tiểu Tuần tử, thân thể của Hoàng muội không khoẻ, ngươi đỡ nàng lại đây."

"Vâng ạ, Hoàng Thượng. Công chúa, thỉnh ngài, chậm chút." Tiểu Tuần tử duỗi tay muốn đỡ nàng.

Mạn Yêu lắc mình né qua, lạnh lùng nói: "Ta nói, thân thể của ta đã không đáng ngại, không làm phiền Khải Vân để lo lắng. Nếu Khải Vân để thích gian phòng này như thế, vậy nhường cho ngươi." Nếu hỏi nàng ở thế giới này, nàng ghét người nào nhất, nhất định là trừ Khải Vân để ra thì không còn ai! Ở cạnh nam nhân đáng sợ này, nàng cả một khắc cũng không muốn lưu lại.

Thấy nàng rút kiếm xoay người liền đi, tiểu Tuần tử quỳ gối ở cửa ngăn cản đường đi của nàng, khẩn cầu nói: "Công chúa xin dừng bước! Hoàng Thượng tưởng nhớ công chúa, thường xuyên ăn không ngon, ngủ không yên, vừa nghe nói công chúa xảy ra chuyện, Hoàng Thượng lập tức buông xuống quốc sự, không quản ngàn dặm xa xôi tự mình nghênh đón công chúa, thỉnh công chúa

đứng giật dỗi với Hoàng Thượng."

Ăn không ngon, ngủ không yên? Nàng bỗng nhiên cười nói: "Hắn (KVĐ) ăn không ngon, ngủ không yên, là bởi vì hoàng quyển, giang sơn, cũng không biết hại chết bao nhiêu huynh đệ, hiện tại cả ta là người thân cuối cùng cũng không buông tha! Ta đã là cái dạng này, người không ra người, quý không ra quý, ngươi (KVĐ) còn muốn như thế nào nữa?" Nàng nắm lấy mái tóc bạc của mình quay đầu chất vấn.

Sắc mặt của Khải Vân để đột nhiên thay đổi, chau mày, che miệng, ho mạnh vài tiếng, sắc mặt bởi vì ho khan kịch liệt mà đỏ lên, làm nổi bật lên bàn tay trông càng trắng bệch giống như quý của hắn. Mỗi khi đến lúc này, nàng đều sẽ sinh ra một loại ảo giác, giống như người này sống không lâu, nhưng hắn vẫn cứ luôn sống thực tốt, lúc không bị bệnh thì cùng với người bình thường không có gì khác biệt. Nàng sẽ không giống như trước, khi nhìn thấy hắn ho khan liền quan tâm hỏi han.

"Tránh ra." Nàng đối với tiểu Tuần tử lạnh lùng phân phó. Tiểu Tuần tử cúi đầu bất động, mắt nàng trầm xuống, không chút khách khí mà một chân đá văng hắn ra, dùng ba phần nội lực. Tiểu Tuần tử không dự đoán được nàng sẽ hành động như vậy, thế là đã bị đá bay đi ra ngoài, vỗ vỗ ngực, kinh ngạc mà ngẩng đầu, nhìn vị công chúa luôn ôn hòa thản nhiên, hiện giờ thế nhưng cũng sẽ lạnh nhạt như thế.

Khải Vân để cũng là sảng sốt một cái, trong mắt xẹt qua một tia thần sắc kinh ngạc.

Mạn Yêu cười lạnh, đến giờ phút này, bọn họ cho rằng lòng nàng vẫn còn nhân từ đối với bọn họ sao? Hừ lạnh một tiếng, cũng không quay đầu lại, đi xuống lầu. Tìm được chưởng quầy, nói: "Làm phiền ngươi lại cho ta một gian phòng."

Chưởng quầy kia nhìn thoáng qua thị vệ có khuôn mặt lạnh lùng đang đứng

bên cạnh, gượng cười nói: "Thật ngại quá, vị cô nương này, nơi này của chúng ta không còn phòng trống rồi."

Mạn Yêu ánh mắt sắc bén đảo qua mấy gian phòng phía bên phải lâu hai, trăm giọng nói: "Nếu ta nhớ không lầm, mấy gian phòng kia hình như đều là trống không."

Sắc mặt của chưởng quầy càng thêm cứng đờ, "Mấy gian phòng kia, đã được vài vị khách quan này lấy hai trăm lượng bạc cho mỗi gian phòng, đã bao hết rồi. Ngài nếu nhất định phải trọ, vậy thì..... Năm trăm lượng bạc dành ra một gian phòng cho ngài....."

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Tam Hoàng Tề Tựu (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Sắc mặt Mạn Yêu hơi thay đổi, trong lòng biết người này nhìn thấy nàng cả cái tay nải cũng không có, cố ý lấy bạc ra nói khiến nàng biết khó mà lui. Nàng không đợi hắn nói xong, cầm lấy kiếm trong tay "bang" một tiếng, nện lên trên quầy, mang theo cảnh cáo trầm giọng hỏi: "Ngươi xem thanh kiếm này, có trị giá năm trăm lượng hay không?"

Chưởng quầy bị khí thế này của nàng sợ tới mức sững sốt, vội lui ra đằng sau mấy bước, sắc mặt sợ hãi, giọng nói bi ai thê lương, nói: "Khách... khách quan, ngài là người có thân phận! Ta đây là làm ăn buôn bán, dựa vào mấy gian phòng này nuôi sống cả gia đình, thật vất vả gấp được Thần Tài, ta cũng không có lý nào đem tiền đầy ra bên ngoài có đúng không? Ngài thông cảm thông cảm cho hoàn cảnh khó khăn cầu sinh nhai của bọn tiểu dân chúng ta đi, ta ở chỗ này thay lão nương(mẹ già) tám mươi tuổi cùng đứa cháu một tuổi rưỡi cảm ơn ngài!" Nói xong liền khom lưng chắp tay thi lễ, bộ dáng kia thật là cảm động đến rơi nước mắt.

Mạn Yêu nắm chặt kiếm trong tay, trong lòng cực kỳ buồn bực nhưng lại không có chỗ phát tác, người nàng hận là Khải Vân đế, cũng không thể bởi vì người nam nhân đáng giận kia mà làm khó lão bản của một khách điểm nho nhỏ đi? Nhưng mà, vị trí của khách điểm này héo lánh, trong phạm vi năm dặm không thấy dân cư, đêm hôm khuya khoắc, nàng phải đặt chân ở nơi nào? Huống chi, đổi chỗ, nàng còn phải nghĩ cách tiết lộ hành tung mà không để lộ dấu vết, chỉ sợ một chút vô ý, liền có khả năng thua hết cả ván cờ.

Nàng đang do dự, Khải Vân đế khoác áo khoác đỏ sậm không nhanh không chậm đi xuống lâu, nhìn nàng, hànуш tươi cười ôn hòa như không có việc gì, vẻ mặt tươi cười kia khiến cho nàng cực kỳ chán ghét. Nàng lập tức làm ra quyết

định, thà ngồi xe ngựa ngủ ngoài trời hoang dã, cũng không muốn cùng cái ma quỷ này ở chung một phòng. Không đợi Khải Vân đế tới gần, nàng xoay người liền đi ra hậu viện, nàng tìm một vòng cung không tìm được chiếc xe ngựa đơn sơ mà nàng dùng khi tới đây.

Khải Vân đế đứng ở cửa hậu viện, vô luận nàng nói gì, làm gì, hắn trước sau vẫn là tươi cười như vậy, không thay đổi qua. Lắng lặng mà nhìn nàng, thăng đến khi nàng quay đầu lại ánh mắt mang theo ẩn nhẫn tức giận như băng đao nhìn chăm chăm hắn, hắn tiến lên thanh nhã ôn hòa cười một cái, dùng khâu khí sủng nịch cùng bao dung, nói: "Nếu Hoàng muội không thích nơi này, vậy chúng ta suốt đêm hồi cung. Xe ngựa của trẫm ở ngoài cửa, chúng ta đi ngay bây giờ."

Nói xong liền đi tới muôn dắt tay nàng.

Hắn là thong dong chắc chắn như vậy, tựa hồ hết thảy đều ở trong lòng bàn tay. Nàng nhíu mày, thối lui mấy bước, đem kiếm để ngang ở trước ngực, cười nhạo nói: "Ngươi cho rằng, cho tới bây giờ, ta còn sẽ nghe theo lời an bài của ngươi?"

Khải Vân đế khẽ cau mày, khóe miệng vẫn còn ngậm ý cười, ánh mắt nhìn nàng dần dần phức tạp thâm trầm. Nàng nhìn chăm chăm vào đôi mắt hắn, lại nhìn không thấu tâm tư của hắn, thật sự không rõ, vì sao một người có thể không thay đổi sắc mặt đem người mình thích bức đến cùng đường như thế?

Không khé chung quanh trở nên nặng nề, có một cổ sát khí được cổ tình che dấu đè nén từ bên ngoài vách tường của hậu viện lan tỏa lại đây, nàng trong lòng rùng mình, đang muốn rút kiếm ra khỏi vỏ, đột nhiên, trong đại đường (đại sảnh) của khách điểm một giọng nói hồn hậu trầm thấp truyền tới: "Khải Vân đế không hô như trong lời đồn là huynh trưởng tốt, thương yêu Dung Nhạc nhất, cả tốc độ cũng so với người khác nhanh hơn!"

Nghe được thanh âm này, thân hình nàng chấn động, tay cầm kiếm không tự giác buông lỏng đi rất nhiều.

Theo thanh âm rơi xuống, cửa hậu viện xuất hiện mấy người, người nam tử cầm đầu mặc áo gấm màu xanh lá đậm chấm đất, trên áo choàng thêu ẩn Thanh Long, năm móng vuốt mở ra, khí thế uy vũ. Khuôn mặt anh tuấn của hắn mang theo vất vả mệt mỏi của việc bôn ba mấy ngày liền, nhìn say đắm nữ tử trong viện, bên trong những cái mệt mỏi đó tựa hồ nhiều thêm một ít vui mừng. Tiện đà, hắn nhìn thẳng Khải Vân đế, ánh mắt thâm trầm sắc bén. Người này đúng là vừa có được tin tức nơi nàng đặt chân, liền lập tức chạy suốt đêm từ Tử Tường quan tới nơi này - Bắc Hoàng Tông Chính Vô Trù.

Sát khí bên ngoài vách tường của hậu viện, vào lúc này đã tiêu tán đi hầu như không còn.

Mạn Yêu rút kiếm ra ba tấc lại lần nữa khép lại, khoanh tay, mặt vô biểu tình. Trong lòng lại không có bình tĩnh như bấy giờ, nàng đợi mười mấy ngày, chờ không tới người nàng muốn đợi, lại chờ tới hai hoàng đế mà nàng không muốn nhìn thấy nhất. Chẳng lẽ là nàng đã tính sai?

Ngược lại Khải Vân đế cũng không có nhiều kinh ngạc, chỉ là ở đáy lòng hơi hơi sa sầm xuống, biểu tình trên mặt không biến chút nào, đối với sự trào phúng chê giễu ẩn chứa trong lời nói của Tông Chính Vô Trù, hắn chỉ coi như không biết, hắn quay đầu lại, trong vẻ mặt tươi cười ẩn dấu sự sắc bén, ngữ khí ôn hòa, nói: "Trẫm cũng chỉ có một muội muội này, đương nhiên là rất khẩn trương. Tốc độ của Bắc Hoàng cũng không kém, chẳng qua là, trẫm tới đây..... là vì nghênh đón Hoàng muội về nước, còn Bắc Hoàng tới đây là vì sao?"

Tông Chính Vô Trù nhướng mày, đi vào trong hậu viện, sắc mặt ôn hòa lại không mất khí thế uy nghiêm, nói: "Xem ra trí nhớ của Khải Vân đế không được tốt, Dung Nhạc là thê tử mà trẫm cưới hỏi đàng hoàng, trẫm tới đây, đương nhiên là tiếp nàng trở về, cử hành đại điển phong hậu."

Khải Vân đế xoay người, mặt hướng về phía nam tử cũng có khí thế cùng thân phận của một đế vương, cười nói: "Trẫm cũng nhớ rõ, một năm trước Bắc Hoàng lấy thê tử làm quân cờ, Hoàng muội đã là Hoàng phi của Nam đế đệ đệ

của Bắc Hoàng, tuy rằng hiện giờ, Hoàng muội bị Nam đế trực xuất khỏi Nam triều, nhưng Nam đế hình như vẫn chưa đoạt đi phong hào hoàng phi của nàng, làm sao lại trở thành Hoàng Hậu Bắc triều?"

Dường như có hai thanh kiếm sắc bén muốn ra khỏi vỏ từ đáy mắt của Tông Chính Vô Trù bắn nhanh ra, ở dưới trăng lạnh quang hoa, tia sáng lạnh lẽo lập loè. Một năm trước, không có thể giết chết Khải Vân đế, là tiếc nuối của hắn! Giọng nói của Tông Chính Vô Trù như thần chung (tiếng chuông buổi sáng), cẩn chữ rất nặng, nhưng khéo miệng vẫn cứ ngậm vẻ tươi cười, bên trong ôn hòa khách khí lộ ra lạnh băng thấu xương. "Hết thảy, đều là nhờ Khải Vân đế ban tặng! Nếu không có Khải Vân đế, đâu ra trẫm hôm nay? Mặc dù Khải Vân đế không nhắc, trẫm, cũng sẽ nhớ rất rõ ràng!"

Khải Vân đế nhìn qua, tròng mắt hắn nhàn nhạt màu băng xám (màu xám nhạt), đem ánh mắt của Tông Chính Vô Trù chuyển qua phản xạ nguyên vẹn trở về, tiện đà nhẹ nhàng băng qua, cười chậm rãi mở miệng, "Chỉ là chuyện nhỏ, Bắc Hoàng không cần khách khí như thế."

Hai người khéo miệng đều mang theo ý cười, sắc mặt ôn hòa, nhưng hơi thở quanh thân một phân một phân đông lạnh. Ánh trăng trong sáng lạnh lẽo, chiếu xuống lều tranh thấp bé ở hậu viện, một con ngựa đen bị buộc ở dưới lều giống như bị khí thế khẩn trương này làm kinh động, xao động bất an mà lắc lắc cái đuôi, tựa hồ muốn thoát khỏi nơi thị phi này.

Mạn Yêu không muốn ở lại nghe hai người này nói chuyện, chỉ muốn rời đi, còn chưa đi được hai bước, đã bị Tông Chính Vô Trù kéo lấy cánh tay, tốc độ của hắn thật nhanh, nàng cả tránh cũng tránh không khỏi. Mạn Yêu không vui nhíu mày, vừa nhấc mắt liền trông thấy sự lo lắng trong đôi mắt kia, nàng quay mặt đi, nhàn nhạt nói: "Buông tay."

Sắc mặt Khải Vân đế trầm trồ không thể thấy cho mấy, chỉ trong nháy mắt lại khôi phục như lúc ban đầu.

Tông Chính Vô Trù hỏi: "Dung Nhạc, thương thế của nàng..... Có khá hơn không?" Khí thế tan hết, thừa lại chỉ còn đau lòng cùng lo lắng.

Mạn Yêu tránh tay hắn ra, lại liếc mắt nhìn hắn, một cái liếc mắt này, lạnh nhạt mà xa cách, đem khoảng cách giữa hai người kéo ra cả một thế giới xa như vậy. Nàng không có trả lời, ngẩng đầu rời đi. Nếu có thể, hai người này, một người nàng cũng không muốn nhìn thấy!

Khải Vân đế khéo môi nhẹ dương lên, ở sau lưng nàng dùng ánh mắt đồng tình nhìn Tông Chính Vô Trù, mà Tông Chính Vô Trù ngoảnh đầu lại, tươi cười trên mặt không còn thấy nữa, "Khải Vân đế không cần dùng loại ánh mắt này nhìn trãm, trãm, ngược lại cảm thấy, Khải Vân đế..... Người so với trãm còn đáng thương gấp trăm lần." Nam nhân trực giác nhạy bén, có đôi khi chỉ vì sự thay đổi của hơi thở trong nháy mắt, hoặc là sự thay đổi của ánh mắt, một động tác chần chờ, đều có thể dò xét ra nhiều chuyện mịt mờ, do đó càng thêm xác minh.

Bề ngoài nho nhã của Khải Vân đế bị nứt vỡ ra, sắc mặt sa sút trãm trọng chưa bao giờ có. Hậu viện rách nát, sát khí nồng liệt nỗi lên trong không khí, chung quanh vách tường của hậu viện có tia sáng lạnh lùng sắc bén dày đặc như ẩn như hiện. Tông Chính Vô Trù mặt không gợn sóng, tay thị vệ sau lưng đồng thời ấn trên chuôi đao, chỉ cần một cái thủ thế đơn giản, đao kiếm ra khỏi vỏ, máu bắn ra bốn phía. Nhưng mà, qua hồi lâu, hai đế vương ai cũng không động, bọn họ lặng lẽ đứng ở tại chỗ, yên lặng giằng co thật lâu.

Từ trước đến nay không đánh trận khi không nắm chắc, ngoài sáng trong tối, ai cũng không xác định đối phương mang theo bao nhiêu người? Càng không thể nào phỏng đoán có mấy phần thắng? Huống chi, cái địa phương này, bọn họ cũng chỉ mới đến, có phải chỉ có nhân mã của hai bọn họ hay không, không thể nào biết được. Quan trọng nhất, đây là ở trong lãnh thổ của Trần Phong quốc, kỳ chọn ngựa sắp đến, dù sao cũng phải giữ chút mặt mũi cho Thương Trung vương mới được.

Đêm tối yên tĩnh vô biên, gió lạnh đầu xuân phất qua bụi bặm trong không trung, phiêu phiêu bay lượn ở phía trên khách điếm đơn sơ hẻo lánh này. Sóng gió ngầm gợn sóng, ánh đao ở vỏ. Ai có thể nghĩ đến, một cái khách điếm nhỏ như vậy, bởi vì một nữ tử dừng lại mà đồng thời tụ tập nhân vật đứng đầu trong đại lục có thể khiến thiên hạ biến đổi phong vân.

Mạn Yêu đi vào đại đường, người mà Khải Vân để cùng Bắc Hoàng mang đến phân ra đứng ở hai bên, mỗi người cảnh giác mà nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của đối phương, cho dù là hít thở cũng phải cẩn thận cẩn thận. Mạn Yêu không chút nào nghi ngờ, nếu lúc này có người nhịn không được hắt xì một cái, đều sẽ dẫn phát chiến tranh.

Chưởng quầy khách điếm làm tổ oa ở một góc nhỏ phía sau quầy, hoảng loạn mà nhìn sang bên này lại nhìn sang bên kia, sợ một khi không cẩn thận làm những người này tức giận, dẫn tới không còn xác thịt.

Mạn Yêu nghĩ nghĩ, vẫn là quyết định lên lầu, trở về gian phòng kia của nàng, khóa kỹ cửa phòng, mới xem như thở ra một hơi. Trải qua lăn lộn nữa ngày, cảm giác càng là cực kỳ mỏi mệt.

Phó Trù đã đến tuy rằng không phải là kỳ vọng của nàng, nhưng ít ra đã giải vây cho nàng. Nàng không cần phải đối mặt với cái nam nhân đáng sợ kia, trong lòng yên ổn không ít, nhưng vẫn muốn phòng bị cẩn thận, không thể thiếu cảnh giác. Nàng chậm rãi đi đến trước giường, cảm giác trong phòng này còn lưu lại hơi thở của nam nhân kia như thế nào cũng không tan đi, nàng nhíu mày, đi mở cửa sổ ra, ngoài cửa sổ là khu rừng u ám đen nhánh, không khí tươi mát vô cùng.

Nàng nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, bỗng nhiên, một trận gió thổi qua, một cỗ hơi thở dị thường quen thuộc ập vào mặt, thăng thẩm vào trái tim, trong lòng ngột ngạt, nàng mở choàng mắt. Dưới ánh trăng khuôn mặt nàng bỗng nhiên tái nhợt, nồng đậm đau thương hiện lên ở trong mắt nàng. Nàng khẩn trương bắt lấy một cánh cửa sổ, móng tay khám vào khung cửa sổ bằng gỗ, ánh mắt vội vàng qua lại tìm kiếm trong bóng đêm. Như là đột nhiên được rót thêm sức mạnh vào, trong lòng một trận kích động, tất cả những mệt mỏi cùng bi thương của mấy

ngày nay đã được quét sạch hết.

Lồng ngực kịch liệt pháp phồng, nàng ở trong lòng hỏi: Là hắn sao?

Là hắn tới sao?

Ló đầu ra ngoài cửa sổ nhìn vào trong rừng rậm, một mảnh đèn nhánh, cái gì cũng nhìn không thấy.

Nàng đang muốn đóng cửa sổ, chợt thấy hai thân ảnh huyền y giống như ma quỷ từ đỉnh đầu xẹt qua, từ phía trên mái hiên bay vào rừng rậm, lặng yên không một tiếng động, tốc độ cực nhanh. Nếu là người khác, chắc chắn tưởng rằng nhìn hoa mắt, nhưng nàng lại vô cùng rõ ràng, đó là tồn tại chân thật.

Mạn Yêu ngơ ngẩn, trong một tích tắc đó, đáy lòng xuất hiện vô số cảm xúc, nàng ngơ ngác mà đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn một nơi nào đó trong bóng đêm, ánh mắt ưu thương, không chuyển động chút nào.

Mây đen trên không trung tụ tan, ánh trăng không rõ.

Đột nhiên một đạo tia chớp bỗng tới, tựa như muốn đem bầu trời bỗn ra làm hai. Đêm tối, nháy mắt được thắp sáng lên, giống như ban ngày, nàng nhìn thấy bên trong rừng rậm cách hơn mấy trượng, một cái thân ảnh màu đen trong rừng cây cổ thụ có vẻ như hiu quạnh cô đơn. Trong lòng nàng chấn động, hốc mắt nháy mắt đỏ lên, nước mắt chưa kịp rơi xuống, ngoài cửa lại có người gõ cửa.

"Cốc cốc cốc....."

Tiếng gõ cửa lần này, vừa gấp lại vừa mạnh.

Nàng giật mình bỗng nhiên hoàn hồn, nghe thấy tiếng bước chân lộn xộn ngoài cửa, tức khắc nghi hoặc, tâm sinh cảnh giác, bức bối. Nhíu chặt mày, thăm nghĩ: Lần này đây, lại là ai? Nàng quay đầu lại, nhìn chăm chăm cửa, không trả lời, cũng không mở cửa, vô luận là Khải Vân đế, hay là Phó Trù, nàng đều không tính để cho bọn họ vào phòng.

Cứ như thế một lát sau, người ngoài cửa thấy bên trong không động tĩnh, làm như có chút nôn nóng, cao giọng kêu lên: "Li Nguyệt, nàng ngủ rồi sao?"

Thanh âm này..... Là Ninh Thiên Dịch! Hắn rốt cuộc đã tới rồi!

Nàng nhíu mày, nhẹ nhàng thở dài, quay đầu, nhìn về phương hướng rừng rậm một lần nữa, phát giác cái loại cảm giác quen thuộc hình như đã biến mất. Hắn đi rồi sao? Trong lòng nàng hơi hoi trống trải, trên mặt lại trỗi lên nụ cười nhàn nhạt, đóng cửa sổ lại, thắp đèn, mới đi mở cửa.

Nam tử ngoài cửa vẫn là vẻ mặt tươi cười, trong mắt rực rỡ lộ ra thần sắc hết sức trông chờ. Người này chính là Thương Trung vương Ninh Thiên Dịch ba ngày trước mới được đến tin tức của nàng.

Vừa nhìn thấy nàng, liền gắt gao nắm lấy hai vai nàng, sắc mặt kích động nói: "Li Nguyệt, đã lâu không gặp! Nàng có khỏe không?"

Ánh mắt của hắn tham luyến ở trên người nàng lưu luyến không rời, đáy lòng khó có thể ức chế mà thương tiếc, nữ tử trước mắt so sánh với một năm trước gầy ốm tiêu tụy đi rất nhiều, sắc mặt nàng tái nhợt, sợi tóc như tuyết, nhưng gương mặt kia vẫn như ngày nào đẹp đẽ đến nỗi khiến người kinh hồn đoạt phách!

(Tham luyến: thập phần mê luyến, say mê đắm đuối)

Ánh mắt Mạn Yêu nhàn nhạt đảo qua hai nam nhân đã hoà hợp êm thấm ở sau lưng hắn, đối với hắn gật đầu mỉm cười nói: "Ta thực tốt, cảm ơn sự quan tâm của người Thiên Dịch!" Người nam nhân này, nhiệt tình vẫn tựa như ngày nào.

Nàng cũng như một năm trước kêu tên của hắn một cách quen thuộc như vậy, cũng không có chút thần sắc xa cách, nghe được, ánh mắt của Ninh Thiên Dịch sáng láng rực rỡ như pháo hoa thịnh phóng, trong lòng hắn tức khắc vô cùng phấn khích. Cái nữ tử nhất kiến khuynh tâm, ngày nhớ đêm mong, hắn cuối

cùng, lại gặp được nàng rồi! Lúc này đây, thể xác và trái tim nàng đều bị thương, hắn có thể lưu nàng ở bên người hay không?

Đối mặt với ánh mắt nóng rực cùng với tình cảm không chút nào che dấu ở trong mắt hắn, Mạn Yêu hơi hơi cúi đầu, không dấu vết thu tay lại. Bất quá chỉ là gọi tên của hắn mà thôi, hắn liền vui sướng khó có thể tự đè nén như vậy.

Khải Vân đế ở trên hành lang ánh mắt hơi động, con ngươi màu băng xám như là hiện lên một tầng sương mỏng, khó có thể nhìn ra là có thâm sắc gì.

Tông Chính Vô Trù ảm đạm rũ mắt, dấu đi thâm sắc cô đơn cùng tịch liêu ở trong mắt. Đã từng, nàng đối với hắn buông bỏ phòng bị cùng hắn ôm nhau ngủ, hiện giờ, cả phương thức giao tiếp giữa nàng cùng Ninh Thiên Dịch cũng là giấc mơ mà hắn không thể chạm đến.

(Tịch liêu: vắng vẻ yên lặng)

Ninh Thiên Dịch đã đến, làm cho hy vọng muôn đón tiếp nàng trở về của bọn họ, tức khắc hóa thành bọt nước. Không chỉ là bởi vì vị đế vương này tư thái hiên ngang oai hùng nắm giữ chiến mã tinh nhuệ nhất trong thiên hạ, mà còn là vì giao tình giữa nàng và hắn (NTD) sâu hơn bọn họ gấp trăm lần.

Ninh Thiên Dịch quay đầu nhìn nhìn hai nam nhân có thân phận giống nhau tôn quý đang đứng trên hành lang, đối với Mạn Yêu xin lỗi nói: "Nàng đến Trần Phong quốc của ta làm khách, ta thân là băng hữu của nàng, không thể tự mình tiếp đón nàng, lại còn so với Khải Vân đế và Bắc Hoàng tới trễ hơn một bước, thật là hổ thẹn! Hy vọng Li Nguyệt nàng đừng trách móc!"

Mạn Yêu nhẹ nhàng lắc đầu, còn chưa nói chuyện, Khải Vân đế đã mở miệng trước cười nói: "Thương Trung vương thật sự quá khách sáo rồi! Kỳ chọn ngựa sắp bắt đầu, Thương Trung vương nhất định thực bận rộn, có được rảnh rỗi tự mình tới đây một chuyến đã là không dễ dàng gì. Trẫm tin tưởng, trong lòng Hoàng muội cảm động còn không kịp, sao có thể trách Thương Trung vương được. Hoàng muội, muội nói xem Hoàng huynh nói có đúng không?"

Mạn Yêu khéo miệng hơi cong lên, một tia trào phúng nhanh chóng biến mất ở bên trong vẻ mặt tươi cười, nàng nhẹ giọng nói: "Hoàng huynh nói rất đúng! Thiên Dịch, ngươi nếu coi ta là bằng hữu, liền không cần khách sáo như vậy." Nếu hắn muốn săm vai một cái huynh trưởng hiền từ nhân ái, vậy nàng cũng không ngại phối hợp cùng hắn.

Tông Chính Vô Trù đi lên phía trước, ôn hòa cười nói: "Thương Trung vương xác thật lo lắng nhiều rồi, tính tình của Dung Nhạc, trẫm không dám nói thập phần hiểu biết, ít nhất cũng hiểu biết một chút, chút chuyện này, nàng sẽ không để trong lòng."

Ninh Thiên Dịch cười vang nói: "Vẫn là Khải Vân đế cùng Bắc Hoàng hiểu biết Li Nguyệt hơn!"

Mạn Yêu không tỏ ý kiến, nhàn nhạt cười cười, sắc mặt không gợn sóng. "Đừng đứng đó nữa, tiến vào nói chuyện đi." Nàng dẫn đầu xoay người vào phòng, ba người theo sau tiến vào.

Căn phòng đơn sơ, trừ bỏ một chiếc giường gỗ ra, chỉ có một chiếc bàn bốn chiếc ghế cũ nát. Ba người cho nhau vài câu khiêm nhượng, Mạn Yêu cố ý chờ Khải Vân đế ngồi xuống, rồi mới ngồi ở đối diện hắn. Ninh Thiên Dịch đánh giá căn phòng, Li Nguyệt thế nhưng ở tại điều kiện tệ như vậy, đáy lòng hắn dâng lên tự trách, càng cảm thấy có lỗi với nàng.

(Tự trách: áy náy khiến trách chính mình)

Một đêm này, ba Hoàng đế, một Hoàng phi, ở trong khách điem đơn sơ như vậy, ngồi một đêm. Ninh Thiên Dịch tâm tình tốt, lời nói cũng nhiều, Khải Vân đế cùng Tông Chính Vô Trù ngẫu nhiên đáp vài câu, còn Mạn Yêu sớm tại một khắc nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia ở ngoài cửa sổ, tâm nàng đã không biết thổi đi nơi nào rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, trời vừa mới sáng. Mạn Yêu đáp ứng lời mời của Ninh Thiên Dịch đi đến vương thành Trần Phong quốc, đại hội chọn ngựa sắp

đến, Khải Vân đế cùng Tông Chính Vô Trù cũng được mời cùng đi, nàng dù cho không thích cùng hai người này đồng hành, lại cũng phải bất đắc dĩ. Đại hội chọn ngựa lần này, không chỉ có bọn họ, mà còn có hoàng đế của các quốc gia cũng đều sẽ đến. Mà nàng, cần thiết phải ở trước khi đại hội chọn ngựa bắt đầu, tìm được cơ hội tiếp xúc đơn độc với Ninh Thiên Dịch.

Cỗ xe ngựa mà Ninh Thiên Dịch chuẩn bị cho nàng rộng rãi thoải mái, dọc theo đường đi đều thực thuận lợi. Tới vương cung Trần Phong quốc, mới vừa xuống xe ngựa, bụng nhỏ đột nhiên một trận quặn đau, sắc mặt nàng trắng bệch, đứng thăng không xong.

"Nàng làm sao vậy?" Ba người nam nhân đồng thời khẩn trương hỏi, nàng cũng đã đau đến nói không nên lời, cả người vô lực, hướng trên mặt đất ngã xuống, Khải Vân đế biến sắc, cuống quít tiếp được nàng.

"Mau truyền ngự y!" Ninh Thiên Dịch khẩn trương ra lệnh.

Buổi trưa trên bầu trời mây bay tụ hợp lại tan, ánh sáng khi thì sáng sủa, khi thì âm u.

Vương cung Trần Phong quốc, điện Khuynh Nguyệt, tấm màn lay động, cách tấm màn màu hoàng kim, nàng nhíu mày nằm ở bên trong, chỉ lộ ra một bàn tay ở ngoài màn.

Tông Chính Vô Trù, Ninh Thiên Dịch, Khải Vân đế ánh mắt của ba người gắt gao nhìn chăm chăm tay nàng, chỉ thấy cái tay kia mảnh khảnh tái nhợt, lòng bàn tay ửng lên đầy ánh nước, làm như bị mồ hôi lạnh thấm ướt.

Ngự y đã bắt mạch qua, mày nhíu chặt, thần sắc nghi hoặc khó hiểu.

Ninh Thiên Dịch nôn nóng hỏi: "Ngự y, Li Nguyệt mắc phải bệnh gì? Có nặng lăm không?"

Ngự y từ trong trầm tư hoàn hồn lại, vội đứng dậy bẩm báo nói: "Khởi

bẩm Vương thượng, công chúa mạch tượng thật là kỳ lạ, thẩn làm nghề y mấy chục năm cũng chưa bao giờ gặp qua người có nhịp tim chậm như thế, bất quá, y như trước mắt xem ra tình trạng này cũng tạm thời không quá đáng ngại....."

Ninh Thiên Dịch trong lòng sốt ruột, không muốn nghe hắn thao thao bất tuyệt, liền ngắt lời nói: "Ngươi liền nói cho trãm biết, hiện tại thân thể nàng khó chịu, rốt cuộc là nguyên nhân gì?"

Ngụy y nói: "Vương thượng đừng vội, công chúa..... Chỉ là có hỉ!"

"Có..... Có hỉ?"

Sắc mặt của Ninh Thiên Dịch cùng Tông Chính Vô Trù hoàn toàn thay đổi, ánh mắt âm tình bất định. Ánh mắt Khải Vân đế cũng biến đổi một chút, lại nhìn không ra là vui hay là giận.

(Âm tình: chỉ đắc ý hay thất ý)

Mạn Yêu cũng sững sốt, nàng mang thai? Nàng kích động mà ngồi dậy, không màng trong bụng đang đau đớn, xốc màn lên, vội vàng hỏi: "Ngụy y, ngươi có chắc chắn không?"

Ngụy y gật đầu nói: "Là hỉ mạch không sai! Hơn nữa đã có ba tháng!"

Ba tháng! Nàng theo bản năng sờ sờ bụng mình, ở trong này thế nhưng có cốt nhục của hắn! Cảm xúc phức tạp nói không nên lời nháy mắt ở trong lòng khuếch trương lan tràn, nàng thật sự có cốt nhục của hắn! Trong lòng nàng thế nhưng nói không rõ là vui mừng hay là khổ sở, đứa nhỏ này tới không đúng thời điểm! Khó trách mấy ngày nay nàng lúc nào cũng cảm thấy mỏi mệt, vả lại mấy ngày nay gặp quá nhiều chuyện, thế cho nên không chú ý đến cả tin kỳ chậm lại hai tháng cũng không phát hiện.

(Tin kỳ: kỳ kinh nguyệt)

Ngụy y thấy trong mắt nàng có lóng lánh quang hoa sắp làm mẫu thân, không

cầm thở dài một tiếng, lại nói: "Vốn nên chúc mừng công chúa, nhưng mà....."

Mạn Yêu trong lòng trầm xuống, một cảm giác không tốt nháy mắt bao cả trái tim, nàng vội vàng hỏi: "Nhưng mà cái gì?"

Ngụy y thở dài: "Nhưng mà, thân thể công chúa vốn là không được tốt, mà bụng trúng một kiếm, dù chưa tổn thương đến thai nhi trong bụng, nhưng đã động thai khí, cộng thêm công chúa uất ức buồn bã tích tụ trong lòng, lại lặn lội đường xa, không thể có được điều dưỡng thực tốt, thai nhi này..... Sợ là dữ nhiều lành ít!"

Sắc mặt nàng theo mỗi một câu câu nói của ngụy y trở nên càng thêm trắng bệch, cho đến cuối cùng không còn huyết sắc. Câu lành ít dữ nhiều kia càng khiến nàng như bị sét đánh, nháy mắt toàn thân cứng đờ. Nàng run rẩy môi, lẩm bẩm nói: "Ngươi nói là..... hài tử của ta..... Giữ không nổi?" Nàng một câu nói này chưa nói xong, trong lòng thực đau, hốc mắt không chế không được mà phiếm hồng. Nếu biết chính mình đã mang thai, nàng tuyệt đối sẽ không tự đâm một kiếm, tuyệt đối sẽ không!

Ngụy y thở dài, không có trả lời.

Ánh mắt nàng chớp mắt ảm đạm, dùng tay vỗ về bụng, cố nén xuống khổ sở cùng chua xót ở đáy lòng tràn ra muôn bao phủ nàng, hơi hơi ngẩng đầu lên, một chữ một chữ chậm rãi hỏi: "Có thể..... giữ nó được hay không?"

Mặc dù cố nén bi thương, nhưng sự khẩn cầu trong mắt, là rõ ràng như vậy.

Đứa nhỏ này, nàng không thể đánh mất! Trận khuất nhục của một năm trước kia, tuy không muốn mạng nàng, nhưng tử cung xuất huyết, thân thể bị thương rất nặng, nàng đã từng hoài nghi cả đời này của nàng còn có tư cách trở thành mẫu thân hay không? Hiện giờ, rốt cuộc có hài tử rồi, rồi lại bởi vì nàng sơ sẩy khiến đứa nhỏ này không thể đi đến trên đời này, cái này đối với nàng mà nói, thật sự thực tàn nhẫn!

Đối mặt sự khẩn cầu của nàng, ngự y cúi đầu, vãnh đề này, lấy năng lực của hắn, hắn không dám trả lời.

Mạn Yêu lại hỏi: "Nếu, nếu đứa nhỏ này không giữ nỗi, ta..... ta có phải hay không..... Từ đây liền mất đi làm quyền làm mẫu thân?" Nàng thực nỗ lực muốn khống chế cảm xúc chính mình, nhưng lại khống chế không được sự run rẩy của thanh âm.

Ngự y kinh ngạc ngẩng đầu, hắn vốn không đành lòng nói, lại không dự đoán được chính nàng liền nói ra. Thấy ánh mắt nàng quật cường, làm như nhất định phải có một đáp án, hắn chỉ phải đáp: "Thân thể của công chúa đã từng chịu qua tổn thương rất nặng, nếu lần này đẻ non, lại lần nữa tổn thương đến thân mình, về sau, sợ là....."

"Không cần phải nói!" Nàng đột nhiên vội vàng ngăn cản, nói: "Không cần nói nữa! Ta, ta biết. Người đi ra ngoài đi."

Ngự y hành lễ rời khỏi phòng, thở dài lắc đầu, đối với một nữ nhân mà nói, bị tước đoạt quyền làm mẫu thân, đó là tàn nhẫn đến cỡ nào!

Ba nam nhân ở trong phòng từ trong trầm tư của mỗi người đều tỉnh thẩn lại, tất cả đều sững sốt ngây tại chỗ.

Tông Chính Vô Trù bởi vì một câu cuối cùng của ngự y, cả người trở nên cứng đờ, bỗng đứng nhớ tới một màn mà khi nhớ lại là kinh hoàng, hoàng hôn máu của một năm trước, nàng đầy đầu tóc bạc từ trong màn đỏ đi ra, máu tươi chói mắt từ mắt cá chân trơn bóng vẫn luôn uốn lượn trên mặt đất, những dấu chân đẫm máu do chân trần lưu lại, vẫn luôn lưu tại trong lòng hắn. Mà theo như lời của ngự y, nàng đã từng bị thương nặng. Thì ra hắn mang đến thương tổn cho nàng, không chỉ là một khắc sỉ nhục kia! Hắn thế nhưng còn ở nơi này kỳ vọng nàng có thể lại cho hắn một lần cơ hội!

Hắn nhìn hi vọng cuối cùng trong mắt Mạn Yêu dần dần ảm đạm, mặc kệ nàng như thế nào che dấu, tuyệt vọng kia vẫn là một phần một phần từ trong mắt

nàng lộ ra, hơi thở bi ai nháy mắt tràn ngập toàn bộ căn phòng. Hắn nên làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

Nội tâm của Tông Chính Vô Trù bi ai khôn kẽ, hắn chậm rãi quay đầu nhìn Khải Vân để đứng bên cạnh, chính là người này tự tay chế tạo bi ai cho hắn cùng Dung Nhạc. Phẫn nộ đột nhiên dâng lên ngập trời, mênh mông quay cuồng trong lòng, hắn không thể khống chế dục vọng muốn lập tức giết chết người này.

Một quyền mạnh mẽ bỗng nhiên vun ra, đánh thẳng vào ngực của đối phương, Khải Vân để ở trong sững sốt, cảm thấy được sát khí ập vào trước mặt, nhưng muốn tránh thì đã trễ rồi, bị đánh trúng ngực, lùi về sau mấy bước, may mà kịp thời ngưng tụ nội lực hộ thân, không đến nỗi té ngã.

Ninh Thiên Dịch kinh hãi, không rõ hắn (TCVT) vì sao lại như thế, nhíu mày nói: "Bắc Hoàng, ngươi đây là đang làm cái gì?"

Khải Vân đế đột nhiên bị một quyền, trong mắt cũng có tức giận, vô số cảm xúc phức tạp ở đáy mắt bốc lên, một mạt hận ý lướt qua trong nháy mắt.

Tông Chính Vô Trù nhìn chăm chăm vào hắn, còn muốn ra tay nữa, lại bị Ninh Thiên Dịch ngăn lại.

"Đi ra ngoài!" Mạn Yêu cũng không thèm nhìn tới bọn họ, mặt vô biểu tình hạ lệnh đuổi khách.

"Li nguyệt, nàng..... không có việc gì chứ?" Ninh Thiên Dịch còn chưa bao giờ thấy qua nàng như vậy, ở trong mắt hắn, nàng bất cứ lúc nào chỗ nào, vĩnh viễn đều là bình tĩnh thiên nhiên, chính là giờ này khắc này, nàng là tuyệt vọng mà bi thương như vậy. Lòng hắn tràn đầy lo lắng, muốn tiến lên an ủi nàng, rồi lại bị nàng ngăn cản.

"Các ngươi đều đi ra ngoài, ta muốn..... một mình..... yên tĩnh một chút." Nàng gian nan mà đè nén lại giọng nói đang run rẩy, tận lực đem một câu nói này nói ra được hoàn chỉnh.

Tông Chính Vô Trù không lên tiếng, hắn chỉ là ngơ ngẩn mà nhìn bộ dáng quật cường dương cầm cõi nén nước mắt của nàng, khó chịu hít thở không thông.

Thần sắc trong mắt Khải Vân đế chợt lóe, khẽ nhíu mày nói: "Hoàng muội....."

"Đi ra ngoài!" Giọng nói của nàng đột nhiên trở nên thực lạnh, lạnh đến như đào ba tầng băng tuyết. Giờ khắc này, nàng chỉ muốn một mình an tĩnh, không muốn nhìn thấy bất cứ ai. Đặc biệt không muốn nhìn thấy người nam nhân giống như ma quỷ này.

Ninh Thiên Dịch mang theo hai người rời khỏi, yên lặng mà thay nàng đóng cửa lại.

Mạn Yêu buông tay, tấm màn rơi xuống.

Trong căn phòng yên tĩnh, chỉ còn lại có một mình nàng. Nước mắt rốt cuộc nhịn không được, như thủy triều dâng trào lên, theo khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy cuồn cuộn mà rơi xuống, thấm ướt xiêm y trước ngực. Nàng gấp hai chân lại, cong người, dùng đôi tay gắt gao bịt miệng, đem tiếng động nghẹn ngào muốn buột miệng thốt ra dấu ở yết hầu. Mặt chôn vào giữa đầu gối, thân mình bởi vì không nói gì khóc thút thít mà kịch liệt run rẩy.

Gió không biết từ nơi nào tiến vào phòng, vén lên tấm màn tung bay, phe phẩy ẩn ẩn lộ ra thân ảnh nữ tử bất lực mà bi thương.

Bên ngoài cửa sổ nữa mở, ba nam nhân đang đứng sắc mặt khác nhau, Ninh Thiên Dịch xoay người gọi thi vệ tới, phân phó nói: "Lập tức tới các thành dân hoàng bảng, truyền tramped lệnh: Ai có thể giữ được thai nhi trong bụng trưởng công chúa Dung Nhạc, tramped ban cho hắn chức vị hầu tước, cả đời vinh hoa."

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Ngàn Dặm Truy Tìm (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Hoàng bảng vừa phát ra, đại phu yết bảng vào cung vô số, nhưng sau khi xem qua mạch tượng, đều không có hoàn toàn nắm chắc, bởi vậy không dám tự tiện kê đơn, sợ một khi không cẩn thận, sẽ rước lấy họa sát thân. Mạn Yêu uống thuốc ngự y điều phổi, tạm thời duy trì tình trạng như vậy. Thai vị không ổn định, nàng tận lực khiến cho chính mình tâm bình khí thuận, không ra khỏi cửa, lưu tại điện Khuynh Nguyệt tĩnh dưỡng.

Ban ngày, Ninh Thiên Dịch, Tông Chính Vô Trù, Khải Vân đế ba người, phàm là có một người tới thăm nàng, hai người khác cũng nhất định đến. Nàng tuy không vui, rồi lại không thể đuổi bọn họ đi, đành phải nhẫn nhịn.

Buổi tối hai ngày đầu, nàng thường thường nằm mơ, ngủ không an ổn, ngự y khai phương thuốc an thần, mới có chút thuyên giảm. Nhưng mà, tuy rằng không nằm mơ, nàng mơ mơ màng màng cũng cảm thấy có một người ở sau lưng ôm nàng, hơi thở của người kia rất quen thuộc, nàng muốn mở to mắt nhìn xem rõ cuộc là ai, nhưng đôi mắt cũng không mở ra được. Mỗi khi qua hôm sau tỉnh lại, bên cạnh không có ai, trong lòng nàng dần dần cảm thấy bất an, người kia, rõ cuộc là ảo giác, hay là có thật? Nếu là thật sự, nơi này là thâm cung nội viện, thủ vệ đông đúc, đến tột cùng là ai có năng lực lớn như vậy, thần không biết quý không hay, ở tẩm cung của nàng ở đi lại tự nhiên?

Ngày hôm nay, nàng tỉnh lại thực sớm, trời còn chưa sáng, trong phòng một mảnh đèn nhánh. Nàng mở to mắt, phản ứng đầu tiên đó là duỗi tay sờ sờ sau lưng, không có ai! Nàng không cầm nghi hoặc, chẳng lẽ là nàng quá lo lắng cho đứa nhỏ này, cho nên xuất hiện ảo giác? Hay là vẫn nằm mơ như cũ, chỉ là nàng không nhớ rõ?

Nàng nhíu mày, trở mình, đem tay buông suôn xuống. Đột nhiên, trong lòng

kinh ngạc, bỗng dừng ngồi dậy, vị trí này nàng không có năm qua, sao lại ấm?
Không phải ảo giác! Thật sự có người tới! Ý thức được rõ ràng, làm cho tim
nàng không thể ức chế mà đậm mạnh bình bịch, là ai? Rốt cuộc là ai?

Nàng vén màn giường lên, nhìn chung quanh, chung quanh một mảnh tối
tăm. Nàng vuốt ve khăn trải giường vẫn còn có nhàn nhạt hơi ấm kia, cực kỳ bất
an khuếch tán ở trong lòng.

"Người đâu, người đâu ----" nàng kêu lên hai tiếng, nữ thị vệ bên ngoài cung
lập tức đẩy cửa tiến vào, hỏi: "Công chúa có gì phân phó?"

"Một đêm này, các ngươi có nghe thấy động tĩnh gì không?"

Cung nữ kia cùng bọn thị vệ nghi hoặc mà lắc lắc đầu, nói tiếng "Không có".
Một cung nữ hỏi: "Công chúa, có phải phát sinh chuyện gì hay không?"

Mạn Yêu sững sốt, lắc đầu, bày ra một tia mỉm cười nói: "Không có việc gì,
ta vừa rồi.....là năm mộng."

Cung nữ cùng thị vệ thở dài nhẹ nhõm một hơi, Mạn Yêu nói: "Được rồi, các
ngươi lui ra đi, ta ngủ tiếp trong chốc lát."

Mọi người rời khỏi, Mạn Yêu nhíu mày lại, những người này đều tinh táo, vì
sao có người tiến vào, bọn họ lại không biết? Mang theo nghi hoặc như vậy, tâm
tình cả ngày đều không yên.

"Hoàng muội, hôm nay sắc mặt của muội không tốt, là đêm qua không nghỉ
ngơi tốt sao?" Khải Vân đế ôn nhu tươi cười, làm cho nàng như thảm nhuần âm
phong. Mà hắn nhắc tới đêm qua, càng khiến lòng nghi ngờ của nàng nổi lên.
Nhớ lại trước khi tóc bạc, tất cả hành động của hắn đối với nàng, nàng không rét
mà run. Nếu là hắn..... Nàng không dám tưởng tượng, mỗi ngày nằm ngủ ở
trong lòng ngực một người như vậy, nàng....

(Âm phong: gió lạnh từ cõi chết thổi đến)

"Dung Nhạc, nàng có lạnh không? Sao nàng run rẩy như vậy?" Tông Chính
Vô Trù lo lắng mà nhìn nàng.

Mạn Yêu hoàn hồn, vội ốn định lại cảm xúc, nhìn khuôn mặt anh tuấn của
Tông Chính Vô Trù, bỗng nhiên lại nhớ tới lúc trước, nàng chính là bị hắn ôm
như vậy, trải qua vô số đêm. Sẽ là hắn sao?

"Li Nguyệt, Nàng có chỗ nào không thoải mái sao? Có phải bọn họ hầu hạ
không tốt hay không?" Ninh Thiên Dịch cũng là quan tâm dò hỏi.

Mạn Yêu lại quay đầu nhìn hắn, mày hơi nhíu lại, Ninh Thiên Dịch là người
không có khả năng nhất, tuy rằng ngoài cửa đều là người của hắn, hắn ra vào dễ
dàng, nhưng hắn xử sự quang minh lối lạc, sẽ không làm như vậy.

Vậy rõ cuộc là ai?

Nàng hít sâu một hơi, lắc lắc đầu, mặt mang theo mệt mỏi nói: "Ta không có
việc gì, chỉ là cảm thấy mệt mỏi."

Ninh Thiên Dịch lúc này mới yên lòng, an ủi nói: "Li Nguyệt, nàng đừng lo
lắng, chúng ta nhất định có thể tìm được thần y có thể giữ được thai nhi trong
bụng nàng! Nàng trước hãy nghỉ ngơi đi, chúng ta ngày mai lại đến thăm nàng."

Ba người cùng nhau rời đi, nàng nhìn bóng lưng của bọn họ, thế nhưng cảm
thấy nhìn ai cũng giống! Không được, nàng nhất định phải làm rõ ràng, mấy đêm
nay người mà mỗi đêm đều ôm nàng rõ cuộc là ai?

Tâm đã quyết, buổi tối, nàng lén lén đổi thuốc. Rồi mới ôm kiêm, nghiêng
người nằm ở trên giường, nhắm mắt lại, tập trung tinh thần, lặng lẽ chờ đợi
người kia đến.

Bóng đêm dần dần dày đặc, vương cung Trần Phong quốc hồi phục một
mảnh yên lặng, mà hoàng cung Nam triều trên dưới lại là một mảnh hoảng loạn
bất an.

Bên ngoài điện Mạn Hương, các lão thần vì muốn gặp mặt hoàng đế, quỳ gối trên nền gạch xanh đã một ngày. Mà Nam đế từ cái ngày Hoàng phi bị trục, đêm đó đi vào điện Mạn Hương, liền không có đi ra, Tường công công thái giám bên người Hoàng đế truyền ra thánh dụ, Hoàng Thượng bị bệnh rồi, yêu cầu an tâm tĩnh dưỡng, trong thời gian dưỡng bệnh, tất cả chính vụ của triều đình, giao cho Thừa tướng tạm thời thay mặt xử lý, Thượng thư lệnh Minh Thanh Chính tổng lãnh lục bộ phụ trách giám chính (giám sát trông coi việc triều chính).

Hơn hai mươi ngày, ngự y ra ra vào vào điện Mạn Hương, thuốc men không ngừng, bệnh của Hoàng đế tựa hồ không hề khởi sắc. Bởi vậy, các đại thần bắt đầu lo lắng long thể của thánh thượng, muốn diện thánh khuyên nhủ, thậm chí có người bắt đầu tự thu xếp tuyển mỹ nữ, hy vọng có thể tìm đến một người tuyệt thế giai nhân, làm Hoàng thượng quên đi Hoàng phi bị trục, mà phấn chấn tinh thần lại.

"Các vị đại nhân, đêm đã khuya, tất cả đều trở về đi. Long thể của Hoàng thượng không khoẻ, ai cũng không gặp, thỉnh các vị đại nhân đừng lại làm khó cho nô tài!" Tường công công còn thiếu chưa quỳ xuống trước mặt các vị đại thần đó.

Một vị lão thần ngẩng đầu nhìn nhìn Tiêu Sát thống lĩnh cầm vệ quân ôm kiềm tự mình trấn thủ ở ngoài điện Mạn Hương, trong mắt có hoài nghi. Ở trong lòng bọn họ, Tiêu thống lĩnh là người của Hoàng phi nương nương, không đáng tín nhiệm.

Một vị lão thần dẫu đầu nói: "Long thể của Hoàng thượng liên quan đến quốc gia xã tắc, ta muốn đi vào nhìn thấy Hoàng thượng, thỉnh công công châm chước châm chước. Hôm nay nếu không nhìn thấy được Hoàng thượng, ta liền quỳ chờ chết ở chỗ này."

Tường công công thực bất đắc dĩ mà nhìn hắn, quay đầu muốn xin giúp đỡ từ

Tiêu thống lĩnh, nhưng Tiêu thống lĩnh sắc mặt lạnh nhạt, ánh mắt nhìn đâm đại thần kia rất là khinh thường, tựa hồ bọn họ có quỳ chết ở chỗ này, vẻ mặt hắn (TS) cũng không động chút nào.

Tường công công biết Tiêu thống lĩnh ghi hận những người này có miệng lưỡi độc ác, tuyệt đối sẽ không hỗ trợ. Hắn có chút hoang mang lo sợ, thì vào lúc này, nhìn thấy cách đó không xa có một vị thần mặc quan bào màu đen, nam tử ước chừng ba mươi tuổi mang theo một gã sai vặt vững bước đi tới bên này. Nam tử kia ngũ quan hình dáng cương nghị, giữa mày mang theo một cổ chính khí nghiêm nghị. Tường công công nhìn thấy bọn họ giống như nhìn thấy cứu tinh, vui sướng mà đi lên đón, cong eo lấy lòng cười nói: "Minh đại nhân, ngài cuối cùng đã tới! Ngài mau hỗ trợ khuyên nhủ các vị đại nhân đi."

Người này đúng là Minh Thanh Chính, hắn làm người cũng giống như tên của hắn, thanh chính liêm minh, rất được Nam đế cùng Hoàng phi tín nhiệm, nhiệm chức thượng thư lệnh, tổng lãnh lục bộ. Hắn có nghe nói một chúng lão thần vì muốn nhìn thấy Hoàng đế, mà ở trong hoàng cung quỳ suốt không đứng lên, sau khi hắn hiệp trợ Thừa tướng xử lý xong chính vụ liền vội vàng tới đây.

Minh Thanh Chính không nói hai lời, đi đến trước mặt các vị đại thần, cau mày, đối với vị lão thần cầm đầu, trong lời có ý trách cứ nói: "Bùi đại nhân, ngự y đã nói rất rõ ràng, Hoàng Thượng thánh thể chỉ bệnh nhẹ, yêu cầu an tâm tĩnh dưỡng, ngươi dẫn dắt vài vị đại nhân quỳ ở đây làm ầm ĩ, cũng không sợ quấy nhiễu Hoàng Thượng nghỉ ngơi sao?"

Vị Bùi đại nhân kia khóc miệng giật giật, hàm râu động đậy, chậm hoãn nói, "Hoàng thượng thánh thể luôn luôn khoẻ mạnh, như thế nào nói bệnh thì liền bị bệnh? Hơn nữa vừa bệnh lại là mấy chục ngày, mỗi ngày đều uống thuốc bổ sao không thấy chuyển biến tốt, hạ quan cho rằng việc này thật sự kỳ quặc. Hoàng thượng từ khi đăng cơ tới nay đều cần chính, cho dù Hoàng thượng thật sự bị bệnh, cũng không nên bỏ mặc quốc gia đại sự, không quản chiến sự ở biên quan, cả ngày đóng cửa ở cái nơi mà trước đó nữ nhân kia đã từng ở qua, nhìn vật nhớ người, không lâm triều không gặp chúng thần, vì yêu phi mà hoang phế triều

chính, hành vi này không phải là việc làm của minh quân, ta thân là thần tử, lý nên khuyên can, há có thể mặc kệ nó? Trừ phi, Minh đại nhân ngươi..... hiện giờ nắm quyền giám chính, càng hy vọng Hoàng thượng vẫn luôn lưu tại trong cung tĩnh dưỡng không ra!"

Minh Thanh Chính nghe vào trong tai, như không để ý, chỉ nói: "Lời nói của Bùi đại nhân cũng không phải không có lý, nhưng tình ý của Hoàng thượng đối với Hoàng phi, người đời đều biết, lúc trước Hoàng thượng vì Hoàng phi cả giang sơn cũng có thể vứt bỏ, hiện giờ phát sinh chuyện này, trong lòng Hoàng thượng tất nhiên không dễ chịu, trực xuất Hoàng phi vốn không phải là ý muốn của Hoàng thượng, là do những lời lẽ gay gắt của các bá quan bức ép, khiến Hoàng Thượng tích tụ trong lòng ôm bệnh trên giường không dậy nổi. Chúng ta thân là thần tử, ở ngay lúc này, có thể làm, cũng chỉ là làm tốt bổn phận của chúng ta, xử lý tốt mọi chuyện trong chức vụ của mình, mà không phải lại một lần lấy chết bức ép! Hoàng thượng có phải là minh quân hay không, ở trong lòng cả triều văn võ thậm chí muôn vàn bá tánh Nam triều của chúng ta đều có phán đoán! Chúng ta hẳn là nên tin tưởng Hoàng thượng, cho Hoàng thượng một chút thời gian, mới không uổng Hoàng thượng từ trước cho tới nay tín nhiệm và coi trọng chúng ta." So với Bùi đại nhân, lời nói này của Minh Thanh Chính, càng có nhiều thêm một tia nhân tình.

Các vị đại thần đó cũng đều không phải là hoàn toàn không thông tình đạt lý, nghe qua Minh Thanh Chính nói như vậy, cũng cảm thấy loại hành vi lấy chết can gián lần thứ hai này rất là không khôn ngoan. Có mấy người sôi nổi gật đầu, "Minh đại nhân nói rất có đạo lý."

Bùi đại nhân thấy bọn họ có chút dao động, sắc mặt nặng nề, giống như nổi giận, nói: "Minh đại nhân là nói sở dĩ Hoàng thượng ôm bệnh trên giường không dậy nổi là bởi vì do sự cố chấp của ta gây ra? Không sai, ngày đó thật là hạ quan đi đầu kiên trì nhất định phải trừu trị Hoàng phi, hạ quan làm như thế, cũng là vì Hoàng thượng, vì suy nghĩ cho xã tắc Nam triều của chúng ta. Hừ, Hoàng phi phẩm hạnh không đoan chính, dâm loạn hậu cung, giống nàng loại nữ nhân không biết xấu hổ này....."

"Bùi đại nhân!" Minh Thanh Chính đột nhiên trầm giọng đánh gãy lời nói của hắn, "Sự tình đã qua đi, Hoàng phi thân bị trọng thương lại bị trực, ngài không cần lẩn nữa lặp lại ác ngôn như vậy, vẫn là chừa chút khâu đức đi."

(Khẩu đức: lời nói có đạo đức không tổn thương người.)

Bùi đại nhân nói: "Minh đại nhân lời này nói ra thật là dễ nghe! Nhưng mà, Minh đại nhân ngươi cũng đừng quên, ngươi dù chưa từng có lời nói kích bác, nhưng ngày đó dập đầu lấy chết can gián..... Chính là ngươi dẫn đầu trước!"

Hắn nói xong liền đứng lên, đôi tay chắp sau lưng, ưỡn ngực, ngẩng đầu mắt liếc Minh Thanh Chính. Minh Thanh Chính nhìn hắn, ánh mắt hơi tối sầm, đáy mắt làm như ẩn chứa rất nhiều lời nói lại không thể nói ra, nhìn đôi mắt của Bùi đại nhân, cũng không có làm bất luận phản bác gì. Cuối cùng ánh mắt xẹt qua người Bùi đại nhân, đối với các đại thần ở sau lưng hắn, Minh Thanh Chính trầm giọng nói: "Đêm đã khuya, các vị đại nhân còn chưa đi sao? Chẳng lẽ phải đợi Hoàng thượng hạ chỉ, lệnh cho cấm vệ quân đưa các vị đại nhân hồi phủ?"

Sắc mặt của những người đó lập tức thay đổi, vội thức thời mà từ biệt, Bùi đại nhân một bàn tay vỗ không vang, vung ống tay áo, hờ lạnh rời đi.

(một bàn tay vỗ không vang: ý nói chỉ có một mình thì khó làm nên việc.)

"Minh đại nhân, đa tạ ngài!" Tường công công vội tiến lên nói cảm tạ, Minh Thanh Chính nói: "Từ nay về sau lại có việc này, trực tiếp kêu Tiêu thống lĩnh đưa bọn họ về nhà."

Tường công công vội vàng đồng ý, Minh Thanh Chính đổi diện Tiêu Sát chắp tay nói: "Nơi này, làm phiền Tiêu thống lĩnh!"

Ánh mắt của Tiêu Sát ôn hòa một chút, hơi hơi gật đầu, xem như chào hỏi.

Minh Thanh Chính ngồi trên xe ngựa hồi phủ, xe ngựa chạy nhanh, gió thổi nhấc lên màn xe, Minh Thanh Chính hơi hơi ngẩng đầu, nhìn một vầng minh

nguyệt nhô lên cao, suy nghĩ quay trở về hơn hai mươi ngày trước.

Cái đêm hôm đó, ánh trăng cũng giống như bây giờ trong sáng như vậy, giống như đôi mắt của nàng ta. Hắn ở thư phòng xử lý công vụ, bởi vì tuyet lớn cách trở, lương thảo không thể đưa đến Tả Tường quan, cùng với việc chiến mã khan hiếm ở biên quan khiến hắn mặt ủ mày chau. Nếu như là lúc trước, hắn chắc chắn sẽ tiến cung cùng Hoàng phi thương thảo, nhưng mà ngày hôm nay, trong cung đột nhiên truyền ra Hoàng phi bị đồng đảo thị vệ và cung nữ thái giám phát hiện cùng nam nhân khác dan díu, thật sự khiến người khó có thể tin! Hoàng phi như thế nào nhìn cũng không giống như là cái loại hồng hạnh vượt tường, huống chi, nam tử trong thiên hạ, luận tôn quý, luận dung mạo khí chất, luận thành tựu về văn hóa giáo dục võ công, luận si tình, có mấy cái có thể cùng Hoàng Thượng đánh đồng? Hoàng phi là một nữ tử thông minh như vậy, sao làm ra chuyện hồ đồ như thế?

Hắn thở dài, đứng lên, hoạt động hoạt động gân cốt đã tê mỏi, đi đến trước kệ sách, bỗng nhiên dư quang ở khói mắt thoáng nhìn phía trước cửa sổ có một bóng trắng chợt lóe, hắn cảnh giác nói: "Ai?"

Theo thanh âm, hắn bước nhanh đi đến phía trước cửa sổ, thò đầu nhìn vào trong viện, trong viện trừ bỏ cỏ cây ra, rỗng tuếch, nửa bóng người cũng nhìn không thấy. Hắn đang hết sức nghi hoặc, đột nhiên, sau lưng có người kêu một tiếng: "Minh đại nhân."

Hắn sững sốt, vội vàng xoay người, chợt vừa nhìn thấy, kinh hoảng một phen. Chỉ thấy người tới đưa lưng về phía hắn, một thân bạch y, nếu nói là phiêu dật như tiên, chỉ bằng nói nàng lặng yên không một tiếng động đi vào trong phòng như là quỷ mị thì càng chuẩn xác hơn. Mái tóc dài của nàng rối tung, màu sắc giống như quần áo trên người nàng, bay múa ở trong cơn gió xuyên qua cửa sổ thổi vào.

Lấy lại bình tĩnh, Minh Thanh Chính mới vô cùng kinh ngạc nói: "Hoàng phi nương nương!"

Nữ tử nghe vậy, chậm rãi xoay người lại, nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của hắn, khẽ cười nói: "Xin lỗi, bốn cung kinh động đến Minh đại nhân."

Minh Thanh Chính nhíu mày khó hiểu, hỏi: "Nương nương có việc, có thể chờ đến sáng sớm ngày mai triệu vi thần vào cung, cần gì nương nương tự mình chạy đến nơi này một chuyến?"

Nữ tử không có trả lời, chỉ là tươi cười nơi khóe miệng thêm mấy phần thâm trầm sâu sắc, ánh mắt thẳng tắp nhìn đôi mắt hắn. Minh Thanh Chính chỉ cảm thấy ánh mắt kia thực sắc bén, phảng phất như vừa nhìn một cái liền có thể nhìn thấu đáy lòng người, hắn không cầm nhíu nhíu mày, chỉ nghe nữ tử mở miệng nói: "Át hắn Minh đại nhân nhất định cũng đã nghe nói, hôm qua có người ở tấm điện của bốn cung phát hiện một nam nhân, mà nam nhân kia tự xưng là nam sủng của bốn cung."

Minh Thanh Chính hơi hơi cúi đầu, sắc mặt bình thản, nhìn không ra biểu tình. Nữ tử thấy hắn không trả lời, bỗng nhiên cười cười, lại nói: "Sao nào, Minh đại nhân là lo lắng bốn cung lần này đến đây nếu bị người khác biết, sẽ huỷ hoại danh dự của đại nhân? Hay là..... người sợ bởi vì vậy mà chịu liên lụy, do đó bị mất chức bỏ mạng?"

"Nương nương nói quá lời!" Minh Thanh Chính vừa nghe nàng nói như vậy, lập tức ngạc nhiên ngẩng đầu, sắc mặt nghiêm chỉnh, nói: "Hành vi của thần ngay thẳng chính trực, không sợ người khác nói. Đến nỗi bởi vì vậy mà mất chức bỏ mạng..... Vì thần cho rằng, Hoàng thượng cũng không phải là hôn quân, sẽ không tin vào lời gièm pha tru sát trung thần."

"Minh đại nhân không sợ thì tốt rồi." Nàng mỉm cười nghiêm mặt nói: "Hôm nay bốn cung tới, chủ yếu là muốn thỉnh Minh đại nhân giúp đỡ một chút chuyện, không biết đại nhân có dám giúp hay không?"

Minh Thanh Chính thấy nàng sắc mặt nghiêm trọng, hơi hơi suy tư một lát, đoán được nhất định là chuyện quan trọng, nếu không Hoàng phi cũng sẽ không

nửa đêm đến đây. Hắn xoay người đóng cửa sổ lại, thỉnh nàng vào trong phòng, mới nói: "Nương nương mời ngồi. Có chuyện không ngại nói thẳng."

Sau khi nàng ngồi xuống, đi thẳng vào vấn đề nói: "Về chuyện bốn cung tư dưỡng nam sủng, chỉ trong một ngày ngắn ngủn đã truyền khắp Giang Đô, bốn cung tin rằng, không đến năm ngày, cả tướng sĩ ở biên quan đều sẽ biết đến. Đợi

Hoàng thượng trở về triều, các lão thần do Bùi đại nhân cầm đầu nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này." Khi nàng nói chuyện, ánh mắt trước sau không có rời khỏi đôi mắt hắn, vẫn luôn cẩn thận quan sát đến thần sắc biến hóa của hắn, mà hắn chỉ là nghe, trong mắt cũng không có cảm xúc.

Sau khi nghe nàng nói xong, ánh mắt của Minh Thanh Chính hơi hơi chuyển động, nhàn nhạt nhường mày, không kiêu ngạo không siêm nịnh nói: "Nương nương muốn cho vi thần làm gì? Đêm qua người phát hiện trong tâm cung của nương nương có dấu nam tử xa lạ lại không phải là vi thần, xin thứ cho vi thần ở trước khi chưa thấy được chứng cứ xác thực, không thể chứng minh sự trong sạch của nương nương. Bất quá, thỉnh nương nương yên tâm, vi thần nhất định sẽ thỉnh cầu Hoàng thượng phái người điều tra rõ việc này, không để nương nương chịu oan không duyên cớ."

Tuy rằng Hoàng phi chỉ là một nữ tử, nhưng hai tháng nay nàng đem chính sự xử lý gọn gàng ngăn nắp, mỗi một cái quyết sách an bài đều làm cho người không thể bắt bẻ. Đặc biệt thu phục thống soái La gia quân La Thực tướng quân, vì quốc gia an nguy, có can đảm nghịch ý quần thần, quyết sách quyết đoán, việc mệnh lệnh cho La gia quân đúng lúc tiếp viện biên quan Sa Thành, làm hắn cực kỳ tán thưởng. Nếu sự kiện kia, đổi lại là một người sợ đầu sợ đuôi, chỉ sợ Sa Thành sớm đã bị phá rồi.

Nữ tử cười nói: "Minh đại nhân hiểu lầm, bốn cung tới đây không phải muốn cho đại nhân ở trước mặt Hoàng thượng hỗ trợ nói giúp, hoàn toàn tương phản, bốn cung là muốn, chờ lúc Hoàng thượng hồi cung, đại nhân không chỉ không nói thay cho bốn cung, mà là tốt nhất có thể cùng đàm với Bùi đại nhân đồng lực can gián, thỉnh cầu Hoàng thượng nghiêm trị bốn cung. Bất luận đại nhân nói

như thế nào, bốn cung ở đây bảo đảm, sau khi sự việc đã định sẽ không trách tội."

Minh Thanh Chính kinh ngạc giương mắt, nhìn chăm chăm hai mắt nàng, xác định nàng nói những lời này là thực nghiêm túc, trong lòng hắn càng là cực kỳ kinh ngạc! Thông thường nữ tử vào thời điểm này, không phải hắn là nên chứng minh sự trong sạch của mình sao? Vì sao Hoàng phi lại muốn hắn cầu Hoàng thượng nghiêm trị nàng? Chẳng lẽ Hoàng phi thật sự làm chuyện có lỗi với Hoàng thượng, lấy làm hổ thẹn trong lòng? Nhưng mà xem biểu tình của nàng, không giống!

Hắn suy nghĩ hồi lâu, nghĩ không ra, liền nhíu mày nói: "Vi thần, không rõ ý tứ của nương nương!" Loại chuyện này, cũng không thể hồ đồ đáp ứng được.

Nữ tử đứng lên, ở trước mặt hắn đi dạo vài bước, ngừng ở vị trí cách xa năm bước, nghiêng người đối với hắn, chậm rãi quay đầu, vẻ mặt tươi cười của nàng ở dưới những sợi tóc mai trắng tuyết chảy xuống từ thái dương càng thêm nổi bật, có vẻ thánh khiết mà yêu dã, rồi lại mang theo chút cao thâm khó đoán. Nữ tử cười nói: "Minh đại nhân cho rằng, nếu, không có sự cho phép của bốn cung, sẽ có người..... Dám can đảm mở to mắt chứng thực hư thật của lời đồn dại?"

Minh Thanh Chính sững sốt, trong đầu có cái gì đó rộng mở sáng ngời (thông suốt) "Ý tứ của nương nương là....."

Nữ tử vẫn chưa trực tiếp giải thích nghi hoặc cho hắn, ngược lại hỏi một vấn đề khác: "Minh đại nhân gần đây đang phiền não chuyện lương thảo cùng chiến mã có phải hay không?"

"Đúng vậy, thưa Nương nương." Minh Thanh Chính theo sự thật trả lời, không rõ chuyện lương thảo và chiến mã cùng chuyện này có liên hệ gì?

Nữ tử nói: "Chuyện lương thảo, người tạm thời không cần phiền não, bốn cung đã phân phó cho người đáng tin cậy từ Bắc triều lo đủ lương thảo bí mật vận chuyển đến Tử Tường quan, trong một tháng có thể tới."

Đôi mắt của Minh Thanh Chính đột nhiên sáng ngời, ưu sầu mĩa ngày nay đã trôi đi một nửa. Từ Bắc triều vận chuyển lương thảo, chỉ cần đó là người có thể tin cậy, phương pháp này tất nhiên là thật hay! Đã không có tuyệt lớn cản đường, mà quân đội Bắc triều cũng nhất định không thể nghĩ đến, càng sẽ không phái người đi ngăn chặn. "Biện pháp hay!" Hắn không cấm khen ngợi.

Nữ tử lại nói: "Còn về chiến mã, cũng là nỗi lo của bốn cung cùng Hoàng thượng. Kỳ chọn ngựa của Trần Phong quốc sắp đến, mà sứ thần của bọn họ ở biên cảnh quốc gia ta bị vô cớ giết hại, khiến cho quan thần Trần Phong quốc kích động phẫn nộ, lúc này phái người đi, không chỉ không thể đặt mua lương cầu (ngựa tốt), còn rất có khả năng sẽ dẫn phát chiến tranh, chậm trễ đại sự."

Minh Thanh Chính tán đồng gật đầu, "Vi thần cũng cho rằng như thế, bởi vậy, mới chậm chạp chưa định ra người được chọn. Không biết nương nương có kế sách hay gì?"

Nữ tử xoay người, đổi mặt hắn, ánh mắt xuyên thấu qua tới kiên định vô cùng, nàng chậm rãi mở lời, giọng nói trầm hoãn hữu lực: "Bốn cung, yêu cầu có một cái lý do rời khỏi Nam triều."

Minh Thanh Chính cả người chấn động, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, "Chẳng lẽ..... nam tử trong bốn cung nương nương, là một tay ngài an bài?"

Nữ tử lắc đầu, "Đương nhiên không phải. Có người muốn lợi dụng tình ý của Hoàng thượng đối với bốn cung, để đạt được mục đích nhiễu loạn triều đình của triều ta, dao động lòng quân, bốn cung sao có thể để cho bọn họ thực hiện được!" Nàng hơi hơi nâng cằm, môi mang theo cười lạnh châm chọc, dừng một chút, lại nói: "Vừa lúc, bốn cung cũng cần một cái cơ hội như vậy. Không bằng..... tương kế tựu kế!"

Minh Thanh Chính ngơ ngẩn mà nhìn nữ tử trước mắt, hắn là người thông minh cỡ nào, tự nhiên thực nhanh liền hiểu rõ lời nói tương kế tựu kế của nàng là ý gì? Nhưng mà.....

"Nữ tử trên đời đều bảo hộ thanh danh mình như tánh mạng. Nương nương ngài đối với danh dự, thật sự..... một chút cũng không để bụng sao?" Đây là chỗ hắn chấn động nhất, đổi lại là một phi tử bình thường, nếu bị người vu hãm (vu oan + hãm hại), nhất định ủy khuất tức giận hô to oan uổng, trăm phuơng nghìn kế hướng để vương chứng minh sự trong sạch của mình, nào có người giống như nàng trấn định như vậy, chỉ vì suy xét cho để vương cùng giang sơn xã tắc, hoàn toàn không màng đến thanh danh của mình có bừa bãi hỗn độn hay không!

Nữ tử hơi lạnh lùng trào phúng nói: "Danh dự? Sớm ở Khải Vân quốc, lời đồn đãi nói bốn cung thực xấu xí vô cùng thiếu hụt đức hạnh; sau gả cho Vệ quốc Đại tướng quân khi ấy, lại có người nói bốn cung không giữ phụ đạo, có thể so với kỹ nữ hồng trần; lúc Hoàng thượng vì bốn cung từ bỏ giang sơn, đối với kẻ địch xưng hàng, mọi người nói bốn cung là hồng nhan họa thủy, hại nước hại dân; trước đó không lâu, không phải lại có người nói bốn cung bạch phát hồng nhan, là yêu nghiệt đầu thai?" Nàng hơi dừng lại, trên mặt không có chút thần sắc phẫn nộ cùng kích động, chỉ là tươi cười chế giễu bên khóe môi càng thêm sâu. Cười cười, châm chọc kia dần dần chuyển sang nghiêm trang cùng kiên định, nàng lại nói: "Lúc này đây, có lẽ, sẽ càng khó nghe một chút. Bất quá, có thể thay Hoàng thượng phân ưu, đừng nói là hi sinh cả danh dự, cho dù là muốn lấy tánh mạng của bốn cung..... Bốn cung, cũng không tiếc!"

Minh Thanh Chính bỗng nhiên cảm thấy, nữ tử lúc này đây, so với ở phía sau bức rèm châu trên địa vị cao kia, càng khiến cho người thêm kính trọng. Nàng bất quá chỉ là một nữ tử, thế nhưng có thể vì quốc gia vì Hoàng thượng làm đến nồng nỗi này, thật sự là đáng quý. Cũng trách không được Hoàng thượng vì nàng không lập hậu cung, nữ tử này, nàng gánh nổi ba ngàn sủng ái của một đế vương, đảm đương nổi nhất quốc chi mẫu.

Nghĩ đến này, Minh Thanh Chính vén vạt áo, quỳ xuống ở trước mặt nữ tử, sắc mặt dị thường cung kính, nói: "Nương nương yêu cầu vi thần làm như thế nào, thỉnh cứ việc phân phó."

Nữ tử giống như đang chờ hắn một câu nói này, khẽ cười nói: "Bốn cung đêm

qua đã truyền thư cho Hoàng thượng, qua mấy ngày, Hoàng thượng sẽ trở về triều. Đến lúc đó, người chỉ cần phụ họa theo ý của đám người Bùi đại nhân, hướng Hoàng thượng tận lực can gián trùng trị nặng bốn cung, cuối cùng, cần thiết phải đem bốn cung trực xuất khỏi Nam triều."

"Này....." Minh Thanh Chính có chút khó xử nói: "Kế này hay thì có hay, nhưng nếu không có Hoàng thượng phối hợp..... Chỉ sợ khó thành. Hơn nữa, Nương nương cô độc một mình đi đến Trần Phong quốc, vạn nhất kế sách bại lộ, chỉ sợ tánh mạng của Nương nương có điều bất trắc." Lấy sủng ái của Hoàng thượng đối với nương nương, sợ sẽ không đồng ý làm như vậy.

Nữ tử gioi tay, ý bảo hắn đừng lo lắng, "Đại nhân không cần lo nghĩ nhiều! Bốn cung cùng Thương Trung vương có chút giao tình, huống hổ, nếu thực hành kế hoạch này, thì không được bại lộ. Phía Hoàng thượng, người chỉ cần dựa theo bốn cung phân phó đi làm, thì sẽ không có vấn đề."

Minh Thanh Chính thấy nàng chắc chắn như thế, liền nói: "Nương nương mời nói."

"Thỉnh đại nhân ở trước khi Hoàng thượng vào cung, suất lĩnh chúng thần tới cửa cung quỳ nghênh đón. Sau khi vào cung, ta yêu cầu đại nhân dẫn dắt bá quan lấy chết can gián." Nói đến đây, giọng nói của nàng hơi ngừng lại, thanh âm đè nặng thêm vài phần, cường điệu nói: "Ngươi nhớ kỹ, bốn cung nói, không phải là làm bộ, mà là, chân chính lấy chết can gián. Ít nhất, phải thấy máu. Phải biết rằng, trong hoàng cung ở một góc nào đó nhìn không thấy, không biết cất dấu bao nhiêu thám tử, chúng ta không thể lộ ra chút sơ hở nào. Minh đại nhân, ngươi, có thể làm được không?"

Minh Thanh Chính không có lập tức trả lời nàng, hắn suy nghĩ, ai cũng biết Hoàng thượng đối với Hoàng phi si tình vô cùng, nếu chỉ dựa vào lời đồn đãi liền đem Hoàng phi trị tội, đừng nói là những kẻ địch, ngay cả hắn cũng không tin. Nhưng nếu triều thần lấy chết can gián, Hoàng thượng vì an ổn triều thần, ổn định lòng quân, không thể không tạm thời đem Hoàng phi trực xuất. Cái lý do

này, hắn là không chê vào đâu được! Minh Thanh Chính không thể không tán thưởng Hoàng phi có tâm tư kín đáo. Hắn nghĩ nghĩ, nghiêm mặt, ẩn chứa kiên quyết, trọng trịnh trả lời, nói: "Vì thần, nhất định không phụ sự giao phó của Nương nương. Vậy, Nương nương, ngài....."

Nữ tử ngẩng đầu nói: "Bổn cung? Bổn cung, dưới sự giận dữ của Hoàng thượng bị trực xuất khỏi Nam triều, tự nhiên là thương tâm muôn chết, không tiếc tự thương hại thân thể để báo đáp đế vương. Bổn cung tin rằng, kể từ đó, ít nhất ở trong khoảng thời gian ngắn, sẽ không lại có người sinh ra nghi ngờ."

Mặt Minh Thanh Chính mang thần sắc tán thưởng, trong lòng đối với nàng không cấm lại nhiều thêm vài phần kính trọng. "Ủy khuất Nương nương! Nương nương thâm tình đại nghĩa như thế, ngày sau, văn võ bá quan, biên quan tướng sĩ, muôn vàn thần dân, đều sẽ cảm tạ ngài!"

Nữ tử hứa dù hắn một cái, sau khi để cho hắn đứng dậy, nhàn nhạt cười lắc đầu, "Bổn cung không có vĩ đại như ngươi nói như vậy, Bổn cung cũng không cần người khác cảm kích! Bổn cung làm hết thảy, không vì thiên hạ thương sinh, chỉ là vì muốn trợ giúp trưởng phu của Bổn cung sớm ngày đạt thành nguyện vọng trong lòng hắn. Không hơn! Bổn cung cần phải đi, ngươi cũng sớm chút nghỉ ngơi đi."

(Hứa dù hắn một cái: làm động tác dùn hắn nhưng không đụng đến người hắn)

Nàng nói xong liền xoay người rời đi, Minh Thanh Chính nhìn bóng dáng nàng biến mất thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh. Người trên đời người, bất luận nam nữ, đều vì danh lợi hao tổn tâm cơ, vọng tưởng đứng ở chỗ cao được người coi như thần minh kính ngưỡng, nhưng mà, lại có một nữ tử như vậy, chỉ vì muốn trợ giúp trưởng phu của mình, trả giá hết thảy, lại coi danh lợi như không là gì. Nàng không cần bất luận kẻ nào cảm kích, không để bụng sự trả giá của nàng có người ca tụng công đức của nàng hay không, nàng chỉ cần đạt thành mục đích đơn giản nhất của nàng, liền cảm thấy mãn!

.....

"Đại nhân, về đến phủ rồi."

Minh Thanh Chính còn đăm chìm ở trong hồi ức, không ngờ xe ngựa đã tới cửa phủ, hắn được gã sai vặt đỡ xuống xe, bước lên bậc thang, đứng ở trước cửa lớn màu đỏ thắm, bỗng nhiên xoay người, nhìn lên không trung hướng Tây Bắc, suy nghĩ đến nữ tử một lòng chỉ vì trưởng phu, liền trong lòng cầu nguyện: Hy vọng Hoàng phi nương nương thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, bình an trở về!

Lúc này ở vương cung Trần Phong quốc, bị bao phủ ở bên trong một mảnh ánh trăng như nước, rút đi ồn ào náo động náo nhiệt của ban ngày, chỉ còn lại có một mảnh yên tĩnh. Gió đêm đầu mùa xuân, rất là mát lạnh, thổi động bóng cành cây lay động đung đưa ngoài cửa sổ, xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào, lưu lại lốm đốm loang lổ.

Bên trong tấm cung điện Khuynh Nguyệt, Mạn Yêu an tĩnh nằm ở trên giường, tâm vẫn luôn đề phòng, chờ đợi cái nam nhân thần bí kia hiện thân, nhưng mà, nàng đợi thật lâu, người nọ trước sau đều không có xuất hiện. Nàng không cấm nghi hoặc, trễ như thế cũng chưa tới, buổi sáng rất sớm liền lại rời đi, vậy hắn ban đêm hắn là không có nghỉ ngơi đi! Nhưng ba người bọn họ, ban ngày thoát nhìn tinh thần tựa hồ đều thực tốt.

Càng nghĩ càng là hỗn loạn, cũng càng là bất an. Cứ như vậy, lại qua nửa canh giờ, người nọ như cũ không có tới, dần dần, thân hình mỏi mệt cùng với chờ đợi buồn tẻ khiến nàng bắt đầu cảm thấy buồn ngủ.

Sau canh ba, nàng cau mày, thật sự không thăng được sự xâm nhập của cơn buồn ngủ, nàng chậm rãi khép lại hai mắt. Mà ở lúc nàng mơ màng sắp ngủ, bỗng nhiên, cửa sổ bị người lặng lẽ mở ra, không có phát ra một chút thanh âm nào, nhưng nàng rõ ràng cảm thấy có một làn gió từ cửa sổ thổi vào, nàng trợn mắt, bóng dáng chiếu vào màn giường nhẹ nhàng lay động, có tiếng vang nhỏ

của vật áo, gần như không thể nghe thấy.

Nàng trong lòng chấn động, cơn buồn ngủ lập tức tiêu tán đi hầu như không còn.

Cuối cùng đã tới rồi sao?

Nàng vội vàng âm thầm ngưng tụ nội lực, tay cầm lên kiếm Huyền Phách, nắm ngón tay nắm chặt, chỉ đợi người bước vào trường.

Người nọ nhẹ nhàng khép lại cửa sổ, đi đường như quỷ mị vô thanh vô tức (không tiếng không hơi). Nàng đè lại hơi thở, gắt gao nhìn thăng bức tường bên cạnh giường, nơi đó trừ bỏ bóng dáng của bức màn, còn xuất hiện bóng đen của một người cao lớn, mông lung, xem không rõ hình dáng. Chỉ có thể nhìn ra người nọ bước tới gần mép giường, tốc độ thật là thong thả.

Bốn phía yên tĩnh, cả hô hấp cũng rõ ràng có thể nghe thấy, nàng bỗng nhiên có chút khẩn trương, tim đập nhanh hơn. Người này võ công cao, tựa là cao hơn nàng, mà nàng đang mang thai, thai vị không ổn, cùng hắn đối kháng như thế nào? Nắm chặt kiếm trong tay, đầu ngón tay run nhẹ nhè.

Bóng đen chiếu vào trên tường càng ngày càng rõ ràng, cũng càng ngày càng cao lớn, nàng mở to hai mắt gắt gao mà nhìn chăm chăm, cũng không chớp mắt.

Bỗng nhiên, người nọ đi đến trước màn, bất động. Nàng nín thở, lòng bàn tay hơi ướt. Theo thời gian trôi đi, đối với kẻ địch hoàn toàn không biết gì cả khiến nàng càng thêm cảm thấy khẩn trương bất an, nàng không biết người đứng trước bức màn trong lòng hắn rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Càng không biết hắn muốn làm cái gì?

Nàng muốn gọi thị vệ ngoài cửa, nhưng lại lo lắng người này nhanh chóng xông cửa sổ mà ra, sẽ không nhận ra được hắn là ai? Cưỡng chế xuống cảm giác hoảng sợ ở đáy lòng, nàng kiên nhẫn chờ đợi thời cơ.

Người nọ cuối cùng có động tác tiến thêm một bước, giơ tay vén lên bức màn, động tác xác thật nhẹ nhàng mà thong thả như thế. Nàng cảm giác được hắn ngồi xuống mép giường, làm như muốn cởi áo nằm xuống.

Trong lòng nàng hoảng hốt, cơ hồ là theo tính phản xạ mà muôn rút kiếm ra khỏi vỏ, nhưng liền ở ngay lúc ngón tay nàng ngưng tụ lực, đột nhiên, có một cỗ hơi thở dị thường quen thuộc thoái mái thanh tân, tràn ngập toàn bộ trong trường, quanh quẩn ở giữa mũi nàng, thăng thẩm vào trong lòng. Động tác tức khắc đình trệ, thân hình cứng đờ, nội tâm kinh hãi vô cùng.

Sao lại..... là hắn?!

Cảm xúc kịch liệt dao động, khiến lồng ngực của nàng pháp phồng không chừng, thở dốc không xong. Nam tử ngồi ở mép giường động tác hơi hơi khụng lại, quay đầu nhìn nàng một cái, sau đó hắn tiếp tục động tác cởi áo ngoài, ở sau lưng nàng chậm rãi nằm xuống.

Nàng phục hồi tinh thần lại, kinh ngạc xoay người dậy, quay đầu đi nhìn cái người nam nhân vốn không nên xuất hiện ở chỗ này, buột miệng thốt ra: "Sao chàng lại tới đây?"

Lục bộ gồm: Lại Bộ, Hộ Bộ, Lê Bộ, Bình Bộ, Hình Bộ, Công Bộ.

Lại Bộ chưởng quản nhậm bãy chức, phong tặng khen thưởng, thăng giáng chức... của các quan văn cả nước.

Hộ Bộ chưởng quản ranh giới, đất đai đồng ruộng, hộ tịch, thuế má, quan viên bỗng lộc... tất cả liên quan đến tài chính cả nước.

Lễ Bộ chưởng quản việc nghi thức tế lễ, trường học, giáo dục, khoa cử..., còn có đối ngoại kết giao với ngoại quốc.

Binh Bộ chưởng quản tuyển chọn quan võ, xử phạt, binh tịch, quân giới, trạm

dịch, binh vụ...

Hình Bộ chưởng quản pháp luật của quốc gia, hình ngục,...

Công Bộ chưởng quản công trình, phụ trách khởi công xây dựng thuỷ lợi, xây dựng kiến trúc, giao thông cả nước.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Ngàn Dặm Truy Tìm (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Ánh trăng xuyên thấu qua màn giường, chiếu ra ánh sáng trăng nhạt nhẽo mờ nhạt, đem toàn bộ chiếc giường bao phủ bởi một tầng ánh sáng mông lung.

Nàng mở to hai mắt, ngơ ngác nhìn nam tử đang nằm xuống ở bên cạnh nàng, chỉ thấy mái tóc bạc của hắn phủ kín gối nằm, một khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân mang theo mệt mỏi lười biếng, một đôi mắt phượng tối tăm thâm thúy trong bình tĩnh mờ mịt giông bão không thể đoán trước. Người này chính là nam tử mà nàng ngày đêm tưởng nhớ lại tuyệt không nêu xuất hiện tại nơi này.

Tông Chính Vô Ưu. Nàng nhíu mày, muốn hỏi hắn có phải điên rồi hay không?

Ngày ấy ở Nhạn Thành hắn cũng không nêu đi đến đó, hiện tại thế nhưng đi theo nàng tới Vương Thành của Trần Phong quốc, còn mỗi đêm lén vào Vương cung! Lấy thân phận trước mắt của hai người bọn họ, một người là hoàng đế của một nước bị nghị luận bươi móc, một người là phi tử bị trục xuất, nửa đêm canh ba gắp gỡ như vậy, vạn nhất bị người phát hiện, há chẳng phải kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao? Tánh mạng của hắn còn có khả năng gặp nguy hiểm, cho dù hắn võ công cao cường, người bình thường khó có thể so, nhưng nơi này dù sao cũng là địa bàn của người khác.

Nàng còn lâm vào trong khiếp sợ, đột nhiên, bên ngoài có người hỏi: "Công chúa, có gì phân phó?" Thị vệ ngoài cửa tẩm cung nghe được trong phòng hình như có người nói chuyện, liền đi vào cửa dò hỏi.

Mạn Yêu kinh hoảng, còn không có kịp phản ứng, ánh mắt nam nhân trên

giường trầm xuống, vươn cánh tay dài ôm lấy người nàng, nàng liền nằm ở trong lòng ngực của hắn, chờ khi nàng hoàn hồn, chấn gấm đã đắp lên thân thể của hai người. Nàng bị hắn làm giật mình, ghé vào trên người hắn, có chút tức giận mà trừng mắt hắn, nhưng nam tử dưới thân nàng phảng phất như người không có việc gì, nhàn nhạt liếc mắt nơi cửa, nhắc nhở nàng, nơi cửa còn có người chờ nàng mở miệng.

Mạn Yêu vội vàng thu lại thần sắc, giương giọng đối với bên ngoài nói: "Không có việc gì, ta ngủ không được, đang nói chuyện cùng hài tử trong bụng ta."

Thị vệ bên ngoài thấy không có việc gì liền theo tiếng nói câu "Quấy rầy công chúa nghỉ ngơi!" Rồi trở lại vị trí của mình.

Mạn Yêu thở dài nhẹ nhõm một hơi, cả người thả lỏng đi. Nam nhân trên giường nghe được hai chữ "Hài tử", sắc mặt thay đổi, ánh mắt càng tối sầm, đáy mắt sôi sục tức giận, gioi tay vặn mặt nàng qua, một cái hôn mang theo tức giận ngập trời, lấy lực đạo trùng phạt hung hăng hôn lên cánh môi kiều nộn của nàng, làm như liều mình phát tiết oán khí khó có thể giải trừ, đã hơn hai mươi ngày hậm hực ở trong lòng.

Đã gần ba tháng, khiến người tưởng niệm đến muôn điên cuồng, đôi môi triền miên, hắn gần như bá đạo cạy ra hàm răng nàng, chiếc lưỡi mang theo hơi thở vội vàng mà nóng rực của nam tử, tư thái gấp gáp không chờ nỗi tiến quân thần tốc, chuẩn xác mà cướp lấy chiếc lưỡi định hương của nàng, hết sức dây dưa mút hôn, phảng phất như muốn nuốt hết mọi thứ của nàng.

Nàng bị hắn bất thình lình hôn một cách cuồng tình, hôn đến hít thở không thông, đầu óc trống rỗng, thân mình vô lực mà xui lơ ở trong lòng ngực hắn. Nam tử hơi thở dần dần thô nặng, nàng bỗng nhiên cảm giác được sự biến hóa trên thân thể hắn, bỗng nhiên tỉnh táo lại, vội vàng đẩy hắn ra, âm thanh bị đè thấp mơ mơ hồ hồ tràn ra từ giữa môi răng giao triền nhau của hai người:

"Đừng..... Hài..... Hài tử....."

Tay của nam nhân duỗi hướng vào nội y của nàng tức khắc dừng lại, thân hình cứng đờ như sắt. Hắn nhíu mày, ảo não mà rửa thầm một tiếng, buông nàng ra, nhẹ nhàng đem nàng lật qua, làm nàng nằm ngay lại, rồi mới chống thân mình, từ trên cao nhìn xuống, gắt gao nhìn chăm chăm nàng, nên là lúc tính sổ rồi!

Mạn Yêu rũ xuống lông mi, vẫn như cũ có thể cảm giác được cơn thịnh nộ nơi đáy mắt của nam nhân chống ở trên đỉnh đầu nàng đang trào dâng ra, nàng hơi hơi cúi đầu, nhắm chặt môi, không nói lời nào.

"Nàng không nói chuyện?" Nam nhân thấy nàng thật lâu không mở miệng, trong lòng cực kỳ buồn bực. Hơn hai mươi ngày, hắn không có lúc nào là không nghĩ chờ năm được cơ hội, nhất định phải hung hăng giáo huấn nàng, nữ nhân này dám tự tiện quyết định, không cùng hắn thương lượng liền định ra mưu kế như thế, buộc hắn không thể không cùng nàng phôi hợp!

Đêm đó, thu được bồ câu đưa thư của nàng, nàng đơn giản nói chuyện phát sinh ở tẩm cung cùng với kế hoạch của nàng, hắn lúc ấy liền không tán đồng, thế là suốt đêm ra roi thúc ngựa từ Tử Tường quan gấp gáp trở về, chỉ nghĩ sớm chút chạy về, ngăn cản hành động của nàng. Lại không nghĩ đến, người còn chưa tới Giang Đô, lời đồn đãi đã lan rộng, bá quan lại cùng can gián.

Vào đại điện, hắn dùng ánh mắt của hắn, nói cho nàng biết, hắn không đồng ý kế sách của nàng! Mà nàng lại dùng hành động của mình, nói cho hắn biết, sự kiên trì của nàng. Nàng có biết, khi hắn ngồi ở trên long ỷ, nghe những lời chửi rủa cùng vú nhục của các đại thần đối với nàng, trong lòng hắn có bao nhiêu chịu đựng? Hắn cần phải rất tự chủ mới có thể khống chế được chính mình không đem những người đó toàn bộ lôi ra chém đầu thị chúng! Cái này còn chưa tính, nàng thế nhưng vì muốn giống như thật không tiếc dùng kiếm trong tay hắn tự mình hại thân thể mình, để đạt tới mục đích thuận lợi rời khỏi Nam triều! Nàng chẳng lẽ không biết? Một kiếm kia đâm vào người nàng, so với đâm vào tim hắn càng khiến hắn khó chịu đau đớn hơn! Hắn là rất muốn báo thù, nhưng hắn tuyệt không muốn trả giá là làm thương tổn nàng!

Đây chỉ là một mặt, còn về mặt khác càng không thể làm hắn yên tâm. Ninh Thiên Dịch có tâm tư gì đối với nàng, hắn sớm ở trong bữa tiệc tuyển phi của hơn một năm trước đã nhìn ra, mà đợt chọn ngựa lần này, Phó Trù cùng Khải Vân để sẽ đến, hai người này, đối với nàng mà nói, đều là nhân vật vô cùng nguy hiểm, nhưng nàng vẫn muốn cùng một nhóm với bọn họ. Hắn sao có thể yên tâm? Vạn nhất nàng có bất trắc gì, vậy hắn cho dù là vì mẫu thân báo thù, cũng sẽ thống khổ cả đời.

Hơi thở của hắn lạnh lẽo, ánh mắt ảm đạm giận dữ, Mạn Yêu bất an mà há miệng thở dốc, ngược mắt nhìn thấy thần sắc trong mắt hắn không ngừng biến ảo, những nỗi lo lắng, đau lòng, tức giận còn có sợ hãi cùng giãy giụa rối rắm ở bên nhau đủ loại cảm xúc chợt lóe mà qua, rõ ràng không nhầm lẫn mà đem sự để ý cùng khẩn trương ở đáy lòng hắn đối với nàng toàn bộ truyền đến trái tim nàng.

Hắn muốn hỏi, nàng có hiểu cho lòng hắn? Nàng có thể hiểu được ánh mắt của hắn, cũng hiểu lòng hắn. Hốc mắt hơi cay xót, nàng giơ tay nhẹ nhàng xoa khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, ánh mắt thương tiếc mà không muốn xa rời ở trên dung nhan mệt mỏi của hắn trán trọc lưu luyến, dùng ôn nhu như nước của nàng đi hóa giải nỗi buồn bức tức giận trong lòng nam tử. Nàng hơi hơi mở miệng, âm thanh cực nhẹ cực nhạt, muốn nghe không thấy. Nàng nói: "Thiếp xin lỗi! Suy nghĩ trong lòng chàng, thiếp đều hiểu. Nhưng mà, suy nghĩ trong lòng thiếp, thiếp hy vọng, chàng cũng có thể hiểu."

Nàng hy vọng, làm một nữ nhân chân chính cùng hắn kề vai sát cánh. Vô luận trong sự nghiệp hay là trong cuộc sống, bất luận là thân thể hoặc là tinh linh, nàng đối với hắn mà nói, hắn là một nữ nhân hữu dụng. Mà không phải vĩnh viễn đứng ở tại chỗ, chờ đợi nam nhân quay đầu lại, cho nàng sự yêu thương cùng che chở của hắn.

Tông Chính Vô Ưu nhìn ánh mắt quật cường mà kiên định của nàng, cùng với sự trông mong trong ánh mắt hi vọng hắn hiểu lòng nàng, tâm hắn một tấc tấc trở nên mềm mại đi. Nữ tử này, thật sự là khắc tinh trời sinh cho hắn, làm hắn

vừa yêu vừa hận.

Hắn bất đắc dĩ phun ra một ngụm buồn bực ở trong lòng đã nhiều ngày, đáy lòng chậm rãi dâng lên một cỗ cảm động ấm áp. Bởi vì chuyện này, làm hắn hiểu rõ, nữ tử này vì hắn, dám hi sinh hết thảy.

Mạn Yêu thấy cơn giận của hắn biến mất, đáy mắt toát ra thần sắc ôn nhu, nàng nở nụ cười, phảng phất giống như đánh thắng một trận.

Tông Chính Vô Ưu lập tức trở mặt, kéo tay phải nàng xuống nắm chặt, đè thấp giọng nói, "Nàng thật rất có thiên phú diễn trò." Ngày đó, tất cả cảm xúc nàng biểu hiện ra ngoài thoạt nhìn đều rất chân thật, mặc dù hắn biết đó chỉ là một màn kịch, nhưng lại vẫn cứ ngăn không được vì nước mắt của nàng cùng với nàng toát ra sự bi thương mà cảm thấy đau lòng.

Mạn Yêu chậm rãi rũ mắt, trong lời nói, có thêm một tia nhàn nhạt đau thương, "Đó cũng không xem như là diễn trò." Nàng là thật sự cảm thấy tuyệt vọng cùng bi thương, lại nói: "Vô Ưu, thiếp không biết, con đường tương lai của chúng ta, còn phải trải qua bao nhiêu trắc trở? Phải tới khi nào, mới có thể qua những ngày tháng bình tĩnh yên vui?"

Nàng cảm thấy ở sau lưng bọn họ, có một bàn tay nhìn không thấy, trong bóng tối bí mật thao túng vận mệnh của bọn họ, không ngừng tạo ra gập ghẽn trắc trở, đưa bọn họ từng bước một hướng tới vực thẳm của số mệnh, làm người chạy trốn không thoát.

Đặc biệt là trải qua việc xương cốt của mẫu thân bị nghiền thành tro, đã chấn ngang ở giữa bọn họ, phảng phất như vĩnh viễn cũng không thể vượt qua được rào cản, làm nàng cảm thấy cuộc sống ở tương lai, chung quy cũng nhìn không tới hy vọng.

Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu nhu hòa xuống, hắn giơ tay nhẹ vỗ về những sợi tóc mai tuyet trắng của nàng, "Sẽ không lâu lắm, tin tưởng ta!"

Ngữ khí của hắn kiên định phảng phất như có sức mạnh thẩm thấu vào trong tim người, nàng cứ như vậy mà tin tưởng, sẽ có một ngày như vậy, bọn họ có thể sống những tháng ngày chân chính bình tĩnh, hạnh phúc. Trong lòng có cảm giác trông mong chờ đợi, luôn là thực đẹp.

"Ân." Trong mắt nàng nở rộ ra tia sáng hy vọng, Tông Chính Vô Ưu lại bỗng nhiên đè xuống âm thanh, mang theo cảnh cáo nghiêm túc, đôi tay nâng lên khuôn mặt nàng, hơi hơi cúi người xuống, ở cách khuôn mặt nàng khoảng cách ba công phân (3 cm), nhìn mắt nàng, trầm giọng nói: "Nhưng mà, nàng cần thiết đáp ứng với ta, chuyện lần này..... chỉ một lần này, không có lần sau."

Nàng nhẹ nhàng gật đầu, nghĩ nghĩ, khẽ mỉm cười nói: "Sau này, thiếp sẽ cùng chàng thương lượng trước."

"Không cần thương lượng." Hắn quả quyết cự tuyệt. Nàng ngạc nhiên, lại nghe hắn dùng ngữ khí thực khẳng định nói: "Ta không đồng ý." Phàm là kế hoạch sẽ thương tổn hoặc là có khả năng thương tổn tới nàng, hắn sẽ không đồng ý.

Mạn Yêu nhíu mày, muốn nói: Chàng đừng tuyệt đối như thế. Nhưng cuối cùng nàng cũng không nói ra, hắn cho nàng cảm giác áp bách quá lớn mạnh, tạm thời thỏa hiệp một lần, cũng không sao.

Thấy nàng lại gật đầu, Tông Chính Vô Ưu mới lộ ra thần sắc vừa lòng, rũ mắt, nhìn đôi môi đỏ gần trong gang tấc, nhịn không được rung động trong lòng, lại muốn hôn lên. Gần ba tháng không chạm vào nàng, thật sự rất muốn.

Mạn Yêu nhạy bén nhận thức được thần sắc trong mắt hắn có sự biến hóa, trong lòng kinh động, vội vàng giơ tay che môi mà hắn sắp phải hôn lên, kiên quyết nói: "Không được." Nàng hơi hối dịch thân mình ra, cúi đầu nhìn bụng của mình.

Tông Chính Vô Ưu rõ ràng có chút mất mát, vẫn luôn muốn có một hài tử, hiện giờ thực sự có được hài tử, lại bất tiện như thế.

Mạn Yêu nhìn thấy sắc mặt hắn sa sầm, ánh mắt buồn bực nhìn chăm chăm bụng nàng, nàng duỗi tay ở trước ngực hắn đấm một cái, giận hắn liếc một cái. Tông Chính Vô Ưu nhẹ nhàng thở dài một hơi, ở bên người nàng nằm xuống, một cánh tay duỗi đến dưới cổ nàng, một cánh tay khác ôm lấy nàng, né qua eo bụng của nàng, thực tự nhiên đem nàng đưa tới trong lòng ngực hắn.

Mạn Yêu gối đầu lên khuỷu tay hắn, tay nàng đặt ở phía trên bụng nhỏ, nơi đó hơi hơi phồng lên, không chú ý sẽ nhìn không ra. Nàng nhẹ nhàng vỗ về, thật giống như cảm nhận được một cái sinh mệnh nhỏ bé trưởng thành ở trong bụng nàng, khiến ở sâu trong nội tâm nàng tràn ngập vui sướng vô tận, hơn nữa, vui sướng qua đi, nỗi sợ hãi sâu sắc lại không có lúc nào là không tra tấn nàng.

"Vô Ưu, chàng nói xem, đứa nhỏ này, sẽ là con trai? Hay là con gái? Nếu như nó có thể bình an đi đến thế giới này, nó lớn lên sẽ giống ai?" Giọng nói của nàng xa xôi mờ ảo, trông mong cùng lo lắng, lại nói: "Nếu..... nó không thể đi đến thế giới này, thiếp đây..... Thiếp nên làm sao bây giờ? Chúng ta, lại nên làm sao bây giờ?"

Nàng chỉ là một nữ nhân, không có hài tử, bất quá là thống khổ một mình, thiếu một phần vui sướng khi trở thành mẫu thân. Nhưng hắn thì khác, một vị hoàng đế, không thể không có con nối dõi.

Tông Chính Vô Ưu thấy nàng lo sợ không yên báu an như thế, xoay đầu nàng qua, đem mặt nàng dán lên lòng ngực hắn, an ủi nói: "Đừng lo lắng, hài tử, sẽ không có việc gì."

"Nhưng mà, vạn nhất....."

"Không có vạn nhất."

"Vô Ưu, thiếp..... "

"Đừng sợ, có ta."

Thời gian tĩnh mịch yên tĩnh, ở trong lời nói thì thầm nhỏ nhẹ của hai người chậm rãi trôi đi, sắp đến canh năm, nàng ở trong vòng ôm ấp rộng lớn ấm áp của hắn an tâm ngủ say.

Cứ như vậy qua ba ngày, ban ngày không có gì thay đổi, chỉ là ban đêm, nàng không còn cần thuốc an thần của ngự y, mỗi đêm nằm trong vòng tay của nam nhân mà mình yêu thương ngủ đến thơm ngọt vô cùng. Mà Tông Chính Vô Ưu tối một ngày so với một ngày sớm hơn, rời đi một ngày so với một ngày trễ hơn.

Buổi sáng hôm nay, trời đã sắp sáng, nàng sợ bị người phát hiện, thúc giục hắn, hắn mới rời đi.

Một canh giờ sau, nàng rời giường rửa mặt chải đầu, dùng xong bữa sáng. Trong lòng cân nhắc, còn không đến mười ngày đến kỳ chọn ngựa, quốc vương của các nước cũng đã sắp tới rồi, nhưng nàng đến bây giờ, cũng tìm không thấy cơ hội đơn độc gặp Ninh Thiên Dịch. Mỗi lần chỉ cần nàng ra cửa, tất nhiên có người đi theo, nàng không tiện bỏ rơi những người đó, mà một khi gặp được Ninh Thiên Dịch, hai người khác chắc chắn sẽ đến. Còn tiếp tục như vậy, chờ tới kỳ chọn ngựa, chỉ sợ đã chậm rồi. Xem ra nàng cần thiết phải suy ngẫm lại biện pháp khác, không thể lại tiếp tục chờ.

Nàng chậm rãi dạo bước ở hành lang đình trong vườn, đang trong lúc suy tư, chợt có một cung nữ bước nhanh tới, sau khi hành lễ, bẩm báo nói: "Công chúa,

Hàm đại nhân lại kêu người mang một vị đại phu tiến cung chuẩn mạch cho ngài, nghe nói người này thực lợi hại, vừa đến Vương thành liền trị hết bệnh cho một người mà người khác đều trị không hết, rất nhiều người đều kêu hắn là thần y. Ngài mau vào phòng nghỉ ngơi đi ạ." Nói xong liền vui vẻ mà lại đây đỡ nàng.

Mạn Yêu sau khi nghe, cảm xúc không có thăng trầm biến hóa gì, sắc mặt nhàn nhạt, không hề giống như mấy ngày đầu ở trong lòng tràn đầy hy vọng. Mấy ngày này mỗi ngày đều có vô số đại phu tới vì nàng bắt mạch, mỗi người đều nói rất giống như là Hoa Đà tại thế, nhưng mà không một người dám cam đoan có thể giữ được hài tử của nàng. Nàng đều đã quen rồi, hy vọng lại thất

vọng, đến cuối cùng, đơn giản không còn ôm hy vọng đối với bọn họ.

Lăn qua lộn lại trăn trọc, nằm rồi lại dậy, dậy rồi lại nằm, nàng cũng ngại phiền, dứt khoát không nằm, ngồi ở trên ghế. Nàng nhàn nhạt phân phó: "Dẫn hắn tiến vào."

Cung nữ đáp lại, vội đi ra ngoài dẫn một người vào phòng.

Mạn Yêu bưng một ly trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nhàn nhạt quét nhìn người nọ một cái. Chỉ thấy người tới ăn mặc như lang trung(thầy thuốc) trong giang hồ, dáng người nhỏ gầy, lại đeo một cái hòm thuốc lớn, hòm thuốc kia đè ép thân thể gầy yếu của hắn, khiến cho động tác đi đường của hắn nhìn qua tựa hồ thực cõi hết sức, làm người không tự giác liền muốn giúp hắn một phen.

Mạn Yêu ý bảo cung nữ hỗ trợ đỡ hòm thuốc xuống, nhưng người nọ lại xua tay. Mà hắn ở trong lúc xua tay đầu cũng chưa nâng lên một chút nào, phải nói từ sau khi hắn đi vào phòng, vẫn luôn chưa nâng đầu lên quá mức. Mạn Yêu cảm giác người này có chút cổ quái, không cẩm nhíu mày, muốn đánh giá hai mắt của hắn.

Người nọ được cung nữ đưa tới trước mặt Mạn Yêu, cung nữ hành lễ thối lui qua một bên. Người nọ cũng không giống như những đại phu trước đó, tiến vào phòng là nhanh buông hòm thuốc xuống lập tức bắt mạch cho nàng, xem xét hy vọng chính mình có được phong hầu hay không. Mà người này chỉ là đứng ở tại chỗ, lấy khéo mắt liếc mắt một cái cung nữ sau lưng, rồi mới hướng về phía Mạn Yêu chậm rãi ngẩng đầu lên, cũng nhanh chóng hướng nàng nháy nháy mắt một cái.

Mạn Yêu giật mình, ánh mắt đột nhiên sáng lên, trên mặt lại không có cảm xúc gì đối với cung nữ nói: "Trà này có chút đậm, ngươi đi pha lại một hủ lại đây. Nhớ rõ dùng tám phần nước sôi pha trà."

Cung nữ vội vàng đáp lời, lấy trà đem xuống, cung kính mà lui ra ngoài.

"Công chúa tỳ tỳ....."

"Suyt!"

Người tới quả nhiên là Tiêu Khả!

Mạn Yêu ngăn lại nàng ta, hạ giọng nói: "Nhỏ giọng một chút. Ở nơi này, khắp nơi đều là tai mắt mà chúng ta nhìn không thấy, mặc kệ chung quanh muội có người hay không, nói chuyện và làm việc đều phải thập phần chú ý."

Tiêu Khả bị biểu tình nghiêm túc của nàng làm cho sợ tới mức vội vàng im tiếng, chỉ mở to mắt, gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Mạn Yêu liếc mắt ngoài cửa, đem tay đặt tới trên bàn.

Tiêu Khả nhìn thấy, buông hòm thuốc xuống, ngồi xuống ở đối diện Mạn Yêu, tay nhẹ nhàng đập lên mạch của nàng.

Mạn Yêu lúc này mới nghiêng người về phía trước, thấp giọng cười nói: "Sao tới nhanh như vậy? So với trong dự tính của ta sớm đến ba ngày!" Từ Giang Đô Nam triều đến Vương Thành Trần Phong quốc, mặc dù là bảo mã lương cầu ngày đi sáu trăm dặm, nhưng nữ tử giống Tiêu Khả như vậy không có võ công, ít ra cũng đến mười ngày. Nhưng hôm nay cách ngày khám ra nàng mang thai, mới qua tám ngày.

Tiêu Khả lắc lắc đầu, nhỏ giọng oán giận nói: "Đều là bởi vì Lãnh Viêm hết! Trên đường chạy hết bảy ngày, khiến cho muội chỉ ngủ mấy cái canh giờ, hay là ngủ ở trên lưng ngựa. Ai da.....," Tiêu Khả một tay đảo ngược ra sau sờ eo, đau đớn nhe răng trợn mắt, nàng không có cười ngựa như thế qua lần nào, lần này bị người mang theo chẳng phân biệt ngày đêm mà phóng ngựa chạy như điên, điên đến cả người khung xương tử đều muốn tan rã. Nàng cau mày bĩu môi, ủy khuất thấp giọng kêu lên: "Đau quá a!"

Biểu tình này, làm Mạn Yêu nhớ tới lão Cửu, bọn họ hai người càng náo càng

giống nhau. Mạn Yêu không cấm nở nụ cười, vỗ vỗ tay Tiêu Khả nói: "Vất vả cho muội rồi!"

Tiêu Khả lập tức dương môi cười nói: "Không sao. Vì công chúa tỷ tỷ mà, muội cam tâm tình nguyện. Nếu đổi là người khác, muội mới không nghe cái Lãnh đầu gỗ kia nói đâu." Nàng nói chính là lời nói thật, lấy thủ đoạn hiện giờ của nàng thần không biết quý không hay hạ độc, nếu nàng không muốn, tự nhiên có biện pháp khiến cho Lãnh Viêm dừng lại nghỉ ngơi.

Mạn Yêu cảm kích cười cười, không còn nói nữa, nhìn Tiêu Khả chuyên tâm vì nàng chuẩn mực, nhíu mày, khi nhíu chặt khi thả lỏng. Tim nàng không khỏi treo ngược lên, mấy ngày qua, nàng đem tất cả hy vọng đều đặt ở trên người Tiêu Khả, nếu cả Tiêu Khả cũng không có biện pháp, vậy đứa nhỏ này là thật sự giữ không nổi.

"Khả nhi..... Thế nào?" Nàng hỏi có chút cẩn thận.

Tiêu Khả nhìn ra sự lo lắng của nàng, buông tay nàng ra, nhẹ nhàng vỗ vỗ hòm thuốc nặng nề bị gác qua một bên, giãn mày, hướng về phía trước nghiêng người qua, tự tin lại kiêu ngạo mà thấp giọng cười nói: "Tỷ tỷ yên tâm, có muội ở đây mà, hài tử của tỷ tỷ sẽ không có việc gì! Thời điểm lúc muội đi, còn đặc biệt chuẩn bị rất nhiều những dược liệu trân quý cần dùng đến. Tỷ nhìn xem!"

Tiêu Khả ngày thường cứ thích thu thập một ít dược liệu hi hữu (hiếm có), có rất nhiều là khá ngộ bất khả cầu có tiền đều khó có thể mua được trân phẩm. Nàng mở nắp hòm ra, bên trong dược liệu bị nhét đến tràn đầy, Mạn Yêu duỗi tay ước lượng cái hòm thuốc, thật đúng là nặng! Trách không được Khả nhi cả eo cũng không thăng nổi, Mạn Yêu trong lòng cảm động, xin lỗi nói: "Làm khó muội rồi."

Tiêu Khả cười lắc đầu, cúi đầu viết đơn thuốc. Mạn Yêu thấy bộ dáng nàng ta có nắm chắc như thế, cục đá trong lòng xem như đã rơi xuống đất. Có thể giữ được hài tử, nàng lại không có gì phải lo lắng. Bất quá, Mạn Yêu nghĩ nghĩ, lại

hỏi: "Khả nhi, muội vừa rồi..... Vì sao nhíu mày?"

Tiêu Khả dừng lại động tác, ngẩng đầu, trong mắt tự tin cùng chắc chắn dần dần nhạt đi, đáy mắt hiện ra chút nghi ngờ cùng bất an, "Muội là đang suy nghĩ a, mạch tượng của tỷ tỷ vì sao kỳ lạ như thế? Từ sau khi lần trước giúp tỷ tỷ bắt mạch, muội vẫn luôn suy nghĩ chuyện này, chính là như thế nào nghĩ cũng không ra. Muội khắp nơi đều giờ y thư xem, cũng không có nhìn thấy có ghi lại về phương diện này. Cho nên, muội nghĩ chờ sau khi hài tử của tỷ tỷ bình an xuất thế, đi một chuyến về Tuyết Ngọc sơn, nhìn xem bên trong bản chép tay của sư phụ lưu lại có thể tìm được đáp án hay không."

Làm một người hành y, không thể xác định thân thể người khác rốt cuộc có ẩn chứa bệnh hoạn hay không, loại cảm giác này thật sự không tốt, đặc biệt người nọ vẫn là người mà nàng (TK) quan tâm, việc này khiến nàng(TK) cảm thấy thực bất an.

Thì ra là chuyện này! Ngụ ý trong Vương cung lần trước cũng nhắc tới mạch tượng của nàng, nói tạm thời đối với thân thể của nàng còn chưa có ảnh hưởng gì, không biết sau này, sẽ như thế nào? Mạn Yêu gật gật đầu, lúc này, cung nữ pha trà mới bưng tới, hai người bọn họ vội vàng ngồi ngay ngắn lại, ra vẻ một bộ dáng không thân.

Tiêu Khả khai phương thuốc xong, đưa cho cung nữ, kêu nàng ta đi ngự dược phòng lấy chút dược lại đây, Mạn Yêu lại phân phó người thông tri Hàm đại nhân gỡ bỏ hoàng bảng, không lâu, Ninh Thiên Dịch biết được việc này lập tức đi đến đây.

"Li Nguyệt." Ninh Thiên Dịch người còn chưa bước vào phòng, ở rất xa liền kêu tên nàng, vẻ mặt hắn tươi cười sang sảng, giống như ánh nắng sáng lạn bên ngoài. Nghe nói cuối cùng tìm được một vị thần y có thể giữ được hài tử của Li Nguyệt, hắn là thiệt tình vui mừng cho nàng. Mấy ngày nay, nhìn ưu thương mà nàng cố tình che dấu ở đuôi mày khói mắt, hắn vì chuyện này mà đau lòng, hắn cảm thấy, giống nàng một nữ tử tốt đẹp như vậy, trời sinh nên đạt được vui vẻ

cùng hạnh phúc, nhưng nữ tử này lại bị người làm tổn thương tới chỉ có thể giả dạng vui vẻ.

Mạn Yêu đứng dậy tiếp đón, Tiêu Khả vội vàng thối lui qua một bên, trước kia thời điểm ở phủ Vệ quốc tướng quân, Ninh Thiên Dịch đã gặp qua Tiêu Khả, nàng ta làm ra một bộ dáng kinh sợ sau khi nhìn thấy hoàng đế, gấp gáp cúi đầu, không dám nhìn hắn, để tránh không cẩn thận lộ ra sơ hở.

Ninh Thiên Dịch đi nhanh vào phòng, không coi ai ra gì xông thẳng đến Mạn Yêu, một phen kéo tay Mạn Yêu qua cầm lấy, vui mừng lộ rõ trên nét mặt, nói:
"Thật tốt quá! Li Nguyệt, ta thật vui mừng cho nàng."

Mạn Yêu không thích ứng với động tác như vậy của hắn, hơi hơi nhíu mày, thấy hắn là thiệt tình thay nàng vui mừng, nàng cũng không muốn làm cho hắn mất mặt mũi, liền cười lại với hắn, nói: "Cảm ơn ngươi! May gặp được vị Kha thần y này, Thiên Dịch, để cho "hắn" ngụ tại điện Khuynh Nguyệt đi, có chuyện gì cũng đúng lúc kêu "hắn", được không?"

"Đương nhiên là được." Ninh Thiên Dịch khó có được nhìn thấy nàng thiệt tình cười một lần, vội không ngừng vui vẻ đồng ý, trong mắt đều là rực rỡ sáng lạn.

Mạn Yêu phân phó cung nữ, "Mang Kha thần y đi xuống nghỉ ngơi. Chờ sắc thuốc xong, các ngươi mang lại đây là được rồi."

Tiêu Khả cúi đầu sau khi hành lễ theo cung nữ rời đi. Ninh Thiên Dịch thật cẩn thận đỡ nàng ngồi xuống, động tác cực kỳ cẩn thận, như là đối đãi với đồ sứ dễ vỡ.

Mạn Yêu nhìn ngoài cửa, hỏi: "Hôm nay sao chỉ có một mình ngươi? Bọn họ luôn luôn là một người này tới, hai người kia nhất định sẽ đến, hôm nay thật kỳ lạ rồi."

Ninh Thiên Dịch hơi sững sốt, sau đó cười nói: "Hay là Li Nguyệt muốn gặp

hai người bọn họ?" Hắn là cái người thông minh, mặc dù bẽ ngoài Mạn Yêu ra vẻ một bộ dáng không có việc gì, nhưng hắn có thể nhìn ra, nàng không thích nhìn thấy hai người kia, hơn nữa là rất không thích. Từ sau một màn ám sát của hơn một năm trước kia, hắn cũng đã biết, Khải Vân đế cũng không phải là giống như trong lời đồn đai đối với nàng yêu thương bảo hộ có thừa.

Mạn Yêu nhàn nhạt cười cười, không tỏ ý kiến. Ninh Thiên Dịch lại nói:
"Sáng sớm bọn họ liền đi trại nuôi ngựa rồi."

Mạn Yêu kinh ngạc, "Đã bắt đầu chọn rồi sao? Không phải còn có mấy ngày nữa sao?"

Ninh Thiên Dịch nói: "Dù chưa đến ngày chọn, nhưng quốc vương của các nước đều đã đến đông đủ, bọn họ đi xem trước một cái." Hắn ngừng lại một chút, cười cười lại nói: "Li Nguyệt cũng quan tâm đến chuyện chọn ngựa?"

Mạn Yêu ngẩn ra, cũng không trực tiếp phủ nhận, chỉ là hỏi: "Làm chủ nhân, ngươi vì sao không đi?"

Ninh Thiên Dịch ngồi xuống ở đối diện nàng, ánh mắt hắn sáng quắc, lưu luyến đảo quanh ở trên mặt nàng. Nghe nàng hỏi vấn đề này, hắn mang theo thần bí cười nói: "Thời cơ chưa tới."

Thời cơ chưa tới? Mạn Yêu ở trong lòng nhấp nhô nuốt cặn kẽ những lời này, kỳ chọn ngựa sắp tới, hắn còn đang chờ đợi cái gì?

"Li Nguyệt", nàng đang trong lúc suy tư, Ninh Thiên Dịch đã phất tay kêu các cung nhân đều lui ra, rồi mới đột nhiên bắt lấy tay nàng đang gác ở trên bàn, gắt gao nắm chặt ở lòng bàn tay, cái động tác này thực đột nhiên. Mạn Yêu sững sốt, vội vàng muốn thu tay lại, Ninh Thiên Dịch lại nắm chặt lấy không bỏ, lòng bàn tay ấm áp, hơi hoi mang theo nóng bỏng.

Ánh nắng bên ngoài ấm áp mà sáng chói, xuyên thấu qua cửa sổ giấy trắng tinh, chiếu lên tấm thảm ở trong phòng, ngũ quan của nam tử đại khí mà dương

cương, đôi mắt nóng bỏng như hỏa tinh làm như có thể cho người vô hạn hy vọng, hắn nhìn chăm chú nữ tử đối diện, sắc mặt kiên định, thậm chí còn mang theo chút khẩn trương, phảng phất như là tư thái đang hạ quyết tâm nào đó.

(Đại khí dương cương: chỉ nam tử có khí chất phong độ, khí khái, kiên cường)

Biểu tình trịnh trọng như vậy, khiến trong lòng Mạn Yêu đánh một cái đột. Trong phòng lúc này chỉ có hai người bọn họ, chung quanh cực kỳ an tĩnh. Nàng vẫn luôn muốn tìm cơ hội đơn độc cùng hắn nói chuyện, lại không nghĩ rằng mới vừa có cơ hội liền sê là tình hình như thế này. Nàng nhíu mày, trong lòng hơi hối hận, vội vàng lấy lại bình tĩnh, giương mắt, lập tức liền đụng phải ánh mắt nóng rực như lửa của hắn.

"Thiên Dịch, ngươi...." Nàng muốn mở miệng đánh vỡ yên lặng.

"Ta có lời muốn nói với nàng." Ninh Thiên Dịch lần đầu tiên cắt ngang lời nói của nàng, ánh mắt hắn thập phần nghiêm túc. Có một số lời nói, hắn đã suy nghĩ thật nhiều ngày, vẫn luôn không có tìm được cơ hội nói ra. Giờ phút này thật vất vả có cơ hội đơn độc ở chung, có thể nào lại bỏ qua? Đôi tay hắn nắm chặt nàng, lấy hết can đảm nói: "Li Nguyệt, ta muốn cho nàng làm Vương hậu của ta, sau này đều để cho ta tới chiếu cố nàng! Nàng yên tâm, hài tử của nàng, ta sẽ coi như là hài tử của mình, xin nàng tin tưởng ta!"

Hắn là như thế chân thành tha thiết mà thành khẩn hướng nàng thỉnh cầu, giọng nói của hắn mang theo bị áp chế vội vàng gấp gáp, trong mắt hắn có thân thiết chờ đợi như vậy, còn có đối với tương lai tốt đẹp mặc sức tưởng tượng của hai người. Đây là một nam nhân rất chân chính, tất cả những suy nghĩ của hắn không hề che dấu, hoặc là nói hắn không muốn che dấu.

Mạn Yêu chấn động ngây ra đó, vô cùng kinh ngạc mà nhìn hắn, nhất thời thế nhưng thất thần. Mọi người đều biết, nàng cũng không chỉ gả qua một lần, thanh danh hồn độn, hiện giờ, còn có hài tử của người khác, hắn lại vẫn là chấp

nhất như thế!

Mạn Yêu không chút do dự, dùng sức tránh tay hắn ra, nhìn hai mắt hắn, không lẩn tránh, kiên định phun ra ba chữ: "Thực xin lỗi!" Căn bản là chuyện không có khả năng, nàng quả quyết sẽ không cho hắn lưu lại hy vọng. Mặc dù hiện tại nàng cần sự giúp đỡ của hắn, kia cũng là thành lập ở trên cơ sở hợp tác công bằng, nàng tuyệt sẽ không vì đạt được mục đích mà đi lừa gạt cảm tình của người khác.

Ninh Thiên Dịch thân hình chấn động, rực rỡ trong mắt đột nhiên ảm đạm, làm như không nghĩ tới nàng sẽ dứt khoát cự tuyệt như thế, hắn ngơ ngác mà nhìn nàng, ước chừng nửa ngày, sau đó, hắn cúi đầu đi nhìn lòng bàn tay đã là trống không, ngón tay thon dài hơi hơi cử động một chút, phảng phất như còn muôn năm bắt lấy cái gì, nhưng mà, lại chỉ có không khí hư vô chảy xuôi giữa kẽ tay. Ngực hắn bỗng dựng tê rần, chưa bao giờ từng có cảm giác trống trải mất mát lấp đầy trái tim hắn.

Mạn Yêu thu hồi tay, ngồi ngay lại. Nhìn thấy thần sắc biến hóa không chừng trong mắt hắn, từ hy vọng đến mất mát đến bi thương lại đến hoài nghi chính mình, nàng vội vàng ngăn cản hắn miên man suy nghĩ, "Thiên Dịch, ngươi thực ưu tú, điểm này ngươi không cần hoài nghi!"

Ninh Thiên Dịch nghe vậy chậm rãi ngẩng đầu, nhìn nàng, thanh âm thực mắng mỉa, hỏi: "Vậy đó là vì sao?"

Hắn vì muốn lưu nàng ở lại bên người, vì muốn sau này càng bảo hộ nàng cho tốt, cho nàng cuộc sống bình tĩnh an ổn, mấy ngày nay, hắn suy xét rất nhiều. Suy xét đến sự phản đối của các đại thần, suy xét đến sự bất mãn của chúng phi tần ở hậu cung, suy xét đến Khải Vân để muôn chính là cái gì, cũng suy xét đến về sau có khả năng đối địch với Nam Bắc triều, hết thảy những thứ đó, hắn đều từng cái từng cái một suy nghĩ qua, cũng cực lực tìm kiếm đối sách, cuối cùng ở hôm nay hạ quyết tâm, lại không dự đoán được, nàng thế nhưng sẽ cự tuyệt! Mặc dù là bị nam tử mà nàng yêu thương tồn thương đến triệt để như

thể, nàng lại vẫn như cũ không chịu cho hắn một chút cơ hội nào. Vì sao? Hắn thật kém cỏi như vậy, so ra kém hơn Tông Chính Vô Ưu sao? Hay là bởi vì nguyên nhân hậu cung của hắn phi tần đông đảo?

"Nếu ta, nguyệt ý vì nàng, giải tán hết hậu cung thì sao?" Trong nháy mắt, hắn liền toát ra một ý niệm như vậy, một cái ý niệm mà hắn từ trước căn bản sẽ không có suy xét, nhưng mà giờ phút này, hắn liền buột miệng thốt ra như vậy. Hơn nữa, trước nay hắn không phải là một người có tâm huyết dâng trào, tuy rằng hào sảng, nhưng hắn tuyệt đối lý trí. Cho nên, những lời này nói ra, chính hắn cũng ngây ngẩn cả người.

Mạn Yêu càng là khiếp sợ không thôi, Trần Phong quốc không thể so với Nam Bắc triều, Tông Chính Vô Ưu cùng Phó Trù từ khi bước lên ngôi vị hoàng đế thì chưa từng nạp phi tần vào cung, các đại thần mặc dù có ý kiến, lại cũng không có biện pháp. Nhưng Ninh Thiên Dịch lại không phải vậy, hậu cung của hắn đã thành, phi tần đa số là nữ nhi của các đại thần, mạo muội như thế nói ra lời nói giải tán hết hậu cung, nếu truyền ra ngoài, chỉ sợ nàng cùng hắn, đều sẽ có rất nhiều phiền toái.

Nàng nhìn hắn, trầm trọng lắc đầu, "Thiên Dịch, ta thực cảm tạ tình ý của ngươi đối với ta! Nhưng mà, loại lời nói này, sau này cũng không cần nói lại. Ta và ngươi, cả đời này, sẽ chỉ là bằng hữu." Nàng dừng một chút, muốn nhân cơ hội này cùng Ninh Thiên Dịch nói chuyện kia, tuy rằng lúc này tâm tình của Ninh Thiên Dịch cũng không thích hợp đàm phán chuyện công, nhưng nàng không thể lại đợi. Thế là, nàng hơi hơi hạ giọng, nói: "Nói thật cho ngươi biết, ta lần này tới, kỳ thật là muốn..."

"Bái kiến Khải Vân đế! Bái kiến Bắc Hoàng!" Ngoài cửa sổ đột nhiên truyền đến một đạo thanh âm như vậy, kinh động đến khiến Mạn Yêu cả người toát mồ hôi lạnh.

Hai người này đến khi nào?

Ninh Thiên Dịch đăm chìm ở trong mắt mát cưng sững sốt, Khải Vân đế cùng Tông Chính Vô Trù theo tiếng mà vào, hôm nay bọn họ đều ăn mặc thực chính thức, trên người mặc long bào, phát quan cột cao, dáng người đĩnh bạt, khí thế uy nghiêm, mỗi người đều là nhân trong long phụng, nếu chọn bất kỳ người nào trong bọn họ, tựa hồ đều là không có ai có thể so sánh, nhưng chính là không vào được mắt nàng.

Ánh mắt của Khải Vân đế cùng Tông Chính Vô Trù nhìn hai người trong phòng, thần sắc của bọn họ khác nhau. Ninh Thiên Dịch bị Mạn Yêu cự tuyệt, vốn là tâm tình hạ xuống, hiện giờ còn bị hai người bọn họ nghe được, càng là trong lòng buồn bực, sắc mặt xấu hổ, cười mất tự nhiên hướng hai người chào hỏi, rồi mới xưng có việc cáo từ rời đi.

Mạn Yêu có chút lo lắng, lại ngại không biết phải nói thêm cái gì, chỉ hy vọng hắn có thể mau chóng nghĩ thoáng một chút.

Khải Vân đế nhìn nhìn bóng dáng Ninh Thiên Dịch, ánh mắt lại nhìn về phía Mạn Yêu mang theo xem xét suy nghĩ sâu xa, tiếp đó, hắn có thâm ý khác cười nói: "Thương Trung Vương thế nhưng chịu vì Hoàng muội giải tán hết hậu cung, thật sự là đối với muội một mảnh si tình, cả trẫm cũng bị cảm động, Hoàng muội chẳng lẽ là lòng dạ sắt đá hay sao?" Thanh âm của hắn không lớn không nhỏ, vừa lúc làm thị vệ cùng cung nữ bọn thái giám ngoài cửa nghe được, đặc biệt năm chữ "giải tán hết hậu cung" càng là nói thực rõ ràng vô cùng.

Mạn Yêu ánh mắt sắc bén, ở trong ánh mắt kinh ngạc của những người tụm lại ở bên ngoài, chậm rãi rút đi sắc bén, trở nên ôn hòa bình tĩnh, thanh âm lại là lạnh băng: "Luận lòng dạ sắt đá, ta nơi nào so được với Hoàng huynh?" Trong phòng trừ bỏ nàng cùng Khải Vân đế, chỉ có Tông Chính Vô Trù, nàng cũng lười diễn trò, cảm giác thật là mệt.

Ánh mắt Khải Vân đế khẽ biến, đáy mắt hiện lên cảm xúc phức tạp khôn kể, nháy mắt đã che dấu đi. Hắn chậm rãi nhíu mày lại, nhìn chăm chú hai mắt Mạn Yêu, phảng phất như muốn từ nơi đó tìm kiếm cái gì.

Mạn Yêu không hề để ý tới hắn, ai ngờ Khải Vân để bỗng nhiên nói câu:
"Loại lời nói này, không nên là do Hoàng muội nói ra. Nếu có lựa chọn, ai
nguyễn ý làm một người có lòng dạ sắt đá?"

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Tình Đã Sâu Đậm (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Mạn Yêu sừng sốt, loại âm thanh này nghe vào không hề gợn sóng nhưng cố tình cho người ta một loại cảm giác bất đắc dĩ thấu xương cùng bi ai, đây không giống như là tác phong của hắn. Nàng đứng yên, liếc xéo hắn, chỉ thấy khuôn mặt thanh tuấn của hắn vẫn y như cũ cười nhạt nho nhã, vẫn là một bộ dáng vô hại như ngày thường. Nàng bỗng nhiên muốn hỏi hắn: "Ta vì cái gì không thể nói ngươi là lòng dạ sắt đá, trên đời này, còn có ca ca nào so với ngươi càng tàn nhẫn hơn không?" Nàng còn muốn hỏi hắn: "Không có lựa chọn mà ngươi nói, chính là bởi vì giang sơn, quyền lực? Hoặc là thiên hạ? Cho nên ngươi lục thân không nhận, đoạn tình tuyệt nghĩa?"

Rốt cuộc cái gì cũng không hỏi, bởi vì đã không có ý nghĩa. Cảm tình sinh ra trong ba năm yêu thương chăm sóc che chở của một huynh trưởng, sớm đã theo màn âm mưu kia hóa thành tro tàn.

Tông Chính Vô Trù từ khi vào phòng liền không có mở miệng qua, một câu nói lúc nãy của Khải Vân đế: "Nếu có lựa chọn, ai nguyện ý làm một người lòng dạ sắt đá?" Làm hắn nhíu mày, lâm vào trầm tư. Đây là lần đầu tiên, hắn đồng ý với lời nói của người nam nhân này.

"Công chúa, thuốc đã sắc xong." Một cung nữ bưng thuốc tiến vào, đặt ở trên bàn, lại lui đi ra ngoài.

Mạn Yêu lạnh lùng liếc mắt nhìn hai người này một cái, thở ơi lạnh nhạt nói: "Các ngươi đều đi đi, ta mệt rồi."

Khải Vân đế không nói gì nữa, xoay người rời đi. Tông Chính Vô Trù liếc nhìn chén thuốc ở trước mặt nàng một cái, cũng không nói gì.

Chờ sau khi hai người đều đi rồi, Tiêu Khả tránh ở bên ngoài mới đi vào

phòng.

Mạn Yêu kỳ lạ hỏi: "Khả nhi, muội sao không nghỉ ngơi đi?

Tiêu Khả không nói chuyện, trước tiên nhấc chén thuốc trước mặt Mạn Yêu lên, đưa đến gần chóp mũi ngủi ngủi, lại nhấp một chút, thăng đến sau khi xác định không có vấn đề, mới đưa cho nàng, thấp giọng ở bên tai nàng nói: "Trước khi muội tiến Vương cung, Hoàng Thượng luôn mãi giao phó, bất luận kẻ nào ở nơi này đều không thể tin, cho nên, muội phải đợi tỷ tỷ uống xong thuốc mới có thể đi nghỉ."

Một làn ấm áp cùng ngọt ngào chảy vào trong lòng Mạn Yêu, rốt cuộc vẫn là hắn thận trọng. Nàng không tự chủ được dương môi, nuốt xuống nước thuốc đắng chát, khóe miệng lại sinh ý cười hạnh phúc. Mà một màn này vừa lúc dừng ở trong mắt nam nhân đi mà quay lại.

Mạn Yêu uống thuốc xong, buông chén, "Muội có thể đi nghỉ ngơi rồi?"

"Ân. Muội đi đây, tỷ tỷ có việc kêu người đi gọi muội." Tiêu Khả cười xoay người liền rời đi.

Mạn Yêu đứng dậy, chuẩn bị đi vào buồng trong nghỉ ngơi một lát, mới vừa xoay người, phát hiện bên ngoài cửa sổ có người.

"Ai?" Nàng hỏi.

Cửa mở ra một người đi tới, lại là Tông Chính Vô Trù vừa mới rời đi. Nàng nhíu mày, thấy ánh mắt của hắn vọng lại đây có chút kỳ quái, nàng thăm nghĩ không tốt, hắn vừa rồi không phải đã phát hiện cái gì đi?

"Ngươi như thế nào còn ở nơi này?" Nàng nhàn nhạt hỏi.

Tông Chính Vô Trù không nói chuyện, đi đến trước mặt nàng, đứng yên, cửa sổ phía Đông có ánh mặt trời chiếu vào, rơi xuống bóng dáng của hắn, bao trùm cả nàng. Nàng nhíu mày, thấy bộ mặt hắn lạnh lùng, nhìn chăm chằm vào nàng,

như là muốn ở trên mặt nàng tìm một đáp án, lại trước sau không mở miệng, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì, lại tựa hồ đang nỗ lực thuyết phục chính mình đi tiếp nhận một cái sự thật mà mình không muốn tiếp nhận.

Mạn Yêu ở dưới ánh mắt phức tạp nhìn chăm chú của hắn, trong lòng sinh ra một tia bối rối bất an, nàng bỗng nhiên đứng lên, mặt không có biểu tình nói: "Ngươi lại tới làm cái gì? Ta rất mệt, muốn nghỉ ngơi, ngươi xin cứ tự nhiên."

Nàng nói xong liền phải rời đi.

Lúc đi ngang qua, Tông Chính Vô Trù đột nhiên duỗi tay đi bắt cánh tay của nàng, nàng tựa hồ sớm có đoán trước mà nghiêng người lánh qua, cũng rời khỏi vài bước, mắt lạnh lùng nhìn hắn.

Tông Chính Vô Trù bắt cái không, nắm ngón tay ở giữa không trung hơi hơi cứng đờ, hắn nhìn chiếc ghế dựa trống trơ trước cùng với vách tường trắng lạnh lẽo phía sau ghế dựa, tự giễu mà cười cười, ngón tay chậm rãi nắm thành nắm đấm, nhìn qua lại là dùng sức thực mạnh, phảng phất giống như đang áp chế cái gì.

Mạn Yêu nhíu mày, không đáng để ý tới, chuẩn bị xoay người liền phải hồi tâm điện nghỉ ngơi. Mà lúc này, nam nhân sau lưng bỗng nhiên mở miệng: "Không nghĩ tới nàng vì hắn, có thể làm đến nồng nỗi này! Không quan tâm đến danh dự, thậm chí... tự làm hại thân thể mình!"

Tông Chính Vô Trù nhìn bóng dáng nàng, giọng nói đau đớn vô cùng, ánh mắt giống như pha lê bị búa tạ hung hăng gõ nát, dưới ánh mặt trời chiết xạ ra muôn vàn dấu vết vỡ vụn.

Mạn Yêu trong lòng chấn động, hắn quả nhiên đã nhìn ra, nhưng nàng sẽ không thừa nhận, giọng nói của nàng đậm đặc nói: "Ta không hiểu ngươi đang nói cái gì."

Tông Chính Vô Trù nhìn bóng dáng nàng, nói "Ta vẫn luôn suy nghĩ, nàng biết rõ tâm tư của Ninh Thiên Dịch đối với nàng, theo hắn tới Vương cung

không thể nghi ngờ là đem mình đặt trên đầu sóng ngọn gió, trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, nhưng nàng vì sao còn đồng ý tới Vương cung Trần Phong quốc? Nàng không muốn cùng ta trở về, nàng cũng sẽ không theo Khải Vân đế đi, hiện giờ, nàng lại cự tuyệt Ninh Thiên Dịch, vậy nàng đến Vương cung, rốt cuộc là muốn làm cái gì?" Ở ngay lúc này, cái địa phương này, nàng tới đúng lúc như vậy, làm việc gì, tựa hồ đã không cần nói cũng biết. Mà Tiêu Khả lại tới nhanh như vậy, càng xác minh suy đoán của hắn. Nàng mới vừa rồi khi uống thuốc ý cười nơi khoe miệng ngọt ngào mà hạnh phúc, đó là hắn đã từng hy vọng xa vời lại chưa từng gặp qua.

Hắn dùng sự hiểu biết đối với nàng, sắc bén như thế chỉ ra chỗ không tầm thường của chuyến đi này của nàng, Mạn Yêu trong lòng rùng mình, cũng không quay đầu lại nói: "Ta làm cái gì, có quan hệ gì đến ngươi?"

Đồng tử của Tông Chính Vô Trù co rút lại, đôi môi góc cạnh rõ ràng mím chặt thành một đường thẳng tắp. Đúng vậy, nàng làm cái gì, có quan hệ gì đến hắn đâu? Hắn vì sao phải ném xuống mấy chục vạn đại quân, từ bỏ thời cơ chinh chiến tốt nhất, từ Tử Tường quan một đường ra roi thúc ngựa chẳng phân biệt ngày đêm đuổi đến Trần Phong quốc để gặp nàng? Hắn hoàn toàn có thể lợi dụng hơn nửa tháng trước kỳ chọn ngựa làm rất nhiều chuyện. Nhưng hắn vì sao phải không màng tất cả mà chạy tới?

Bất quá là sợ danh dự của nàng bị hao tổn mà phải chịu ánh mắt lạnh lùng của người khác; bất quá là sợ thương thế của nàng quá nặng không có người có thể nương tựa; bất quá là sợ trong lòng nàng quá khổ quá lạnh tìm không thấy ấm áp; bất quá là sợ nàng bị người yêu gây thương tích mà đối với thế giới này tuyệt vọng...cho nên, hắn đã đến, nhưng nàng lại không hiềm lạ. Thì ra, hết thảy mọi thứ đều là nàng vì người nọ tạo ra cảnh tượng giả. Đây là chỗ khác nhau giữa yêu và không yêu, luôn là kém nhau lớn đến như vậy.

Hắn nhìn bóng dáng nữ tử đầu đầy tóc bạc, càng nhìn càng cảm thấy vận mệnh đối với hắn thật không công bằng. Hắn dời đi ánh mắt, ngẩng đầu hít sâu một hơi, đem chua xót cay đắng tràn khắp trong tim kìm nép xuống, vung tay áo

xoay người rời đi.

Hai bóng lưng đối nhau, trước khi rời đi, hắn nói: "Ở chỗ này, người mà nàng nên phòng bị, không phải ta. Lời nói của Ninh Thiên Dịch muốn vì nàng giải tán hết hậu cung thực nhanh sẽ truyền khắp toàn bộ Vương thành, nàng nếu muốn đơn độc nhìn thấy Ninh Thiên Dịch, chỉ sợ là không dễ dàng, mặc dù Khải Vân để không hề từ giữa cản trở, nhưng những nữ nhân ở hậu cung há có thể cho nàng được ý? Nàng... tự giải quyết cho tốt đi!"

Tông Chính Vô Trù đi rồi, Mạn Yêu còn đứng ở chỗ cũ, đưa lưng về phía cửa, lặng lẽ đứng rất lâu. Rõ ràng là lập trường đối địch nhau, biết rõ tất cả việc nàng làm sẽ bất lợi đối với hắn, hắn vì sao còn muốn suy nghĩ cho nàng? Nàng quay đầu nhìn ra bên ngoài, vốn dĩ không trung màu xanh lam đã bị một mảnh mây bay bao phủ, đã nhìn không ra màu sắc vốn có.

Sự tình hình như là từ sau khi Khải Vân để hiện thân bắt đầu trở nên phiền toái, vốn tưởng rằng Ninh Thiên Dịch cách gần như thế sẽ là người đầu tiên đuổi tới, lại không ngờ hắn thành người cuối cùng, chắc là có người không muốn nàng được đưa vào Vương cung, mới từ giữa làm khó dễ. Hiện giờ, nàng cự tuyệt Ninh Thiên Dịch, Ninh Thiên Dịch trong lòng nhất định không dễ chịu, trong khoảng thời gian ngắn sợ là sẽ không lại đến tìm nàng, như vậy, nàng phải nghĩ cách đi tìm hắn, nhưng mà, ban ngày bên cạnh Ninh Thiên Dịch luôn có rất nhiều người đi theo, tới buổi tối, tấm cung của hắn thủ vệ nghiêm ngặt, khó có thể lẩn vào.

Mạn Yêu thở dài một hơi, đi vào nội thất. Không muốn rút dây động rừng, còn phải chuẩn bị chu toàn mới được.

Ngay tại trong ngày, tin tức Thương Trung vương vì Dung Nhạc trưởng công chúa mà muốn giải tán phi tần ở hậu cung phảng phất giống như mọc đôi cánh, trong một ngày truyền khắp toàn bộ Vương thành, cứ thế nhà nhà đều biết.

Chúng thần khiếp sợ, suốt đêm vào cung yết kiến, lại bị Vương cự tuyệt

ngoài cửa.

Ngày thứ hai, Thương Trung Vương hạ chỉ, bãi triều ba ngày. Tấu chương của các quan lại như bông tuyết đưa vào Vương cung, chất đầy ngự thư phòng. Mà phi tần hậu cung noi theo thay phiên đến bên ngoài tẩm cung của đế vương ngày đêm quỳ khóc, thậm chí có người ngay tại chỗ lấy chết chứng minh ý chí của mình, nói là: "sống là người của vương, chết là quý của vương", "tuyệt không rời khỏi cung"...v...v...

Suốt ba ngày, toàn bộ Vương thành giống như bị thiêu nấu, sôi trào không thôi.

Ninh Thiên Dịch sứt đầu mẻ trán, đem mình nhốt ở trong tẩm cung, ba ngày chưa từng bước ra cửa nửa bước. Mà bên ngoài điện Khuynh Nguyệt cũng thật sự náo nhiệt, chỉ trích chửi rủa từ sau lưng đến trước mặt, nếu không phải thủ vệ đông đảo, chỉ sợ sớm đã có người vọt vào muốn đem nàng gỡ thành tám mảnh, như vậy có thể thấy được nữ nhân hậu cung thực điên cuồng. Mạn Yêu không hề ra cửa, đối mặt với những âm thanh đó, nàng chỉ coi như không nghe thấy, chỉ là đối với sinh hoạt hằng ngày càng thêm cẩn thận, để ngừa có người gây ra bất lợi đối với nàng cùng hài tử trong bụng.

Đêm nay, trên bầu trời ít sao, trăng thanh gió mát.

Tẩm cung, Điện Khuynh Nguyệt.

"Không được!" Trên giường lớn khắc hoa, sắc mặt của nam nhân đen như Bao Công, mắt phượng hàm chứa cảnh cáo lạnh lùng nhìn chăm chăm nữ tử nửa năm sấp ở trên người hắn, kiên định phủ quyết kế hoạch của nàng.

Mạn Yêu hơi chống thân thề dậy, dùng tay đi sờ mặt hắn, suy nghĩ nên thuyết phục hắn như thế nào.

Nam nhân một tay đem tay nàng kéo xuống, ném cho nàng một cái xem thường lanh khốc (lanh đậm hà khắc), làm như đang nói: "Dùng mỹ nhân kế cũng không được!"

Mạn Yêu cũng không giận, bàn tay bị kéo xuống thuận thế liền ôm cái eo gầy nhưng rắn chắc của hắn, đôi môi đỏ kiều diễm hướng tới đôi môi mỏng của hắn hôn xuống. Thân hình hắn cứng đờ, nàng cười ngẩng đầu, lại thấy sắc mặt hắn không thay đổi chút nào, không có nửa phần dao động. Nàng nâng lên hai bàn tay ôm lấy khuôn mặt hắn, dùng ngữ khí ôn nhu nhất nói: "Thiên Dịch là chính nhân quân tử, chàng yên tâm, thiếp nhất định sẽ không có việc gì."

"Không được." Nam nhân vẫn lạnh lùng cự tuyệt như cũ, trong mắt dần dần có lửa giận hiện ra.

Mạn Yêu nhíu mày, cái nam nhân này như thế nào mềm cứng đều không ăn? Nếu có biện pháp tốt nào khác, nàng cũng sẽ không muốn dùng cái loại phương thức này đi gặp Ninh Thiên Dịch.

"Vô Ưu....." Nàng còn muốn khuyên.

Nam nhân quả quyết ngắt lời nói: "Không cần nói nữa. Chuyện này nàng đừng quản, ta tự có biện pháp."

Mạn Yêu hỏi: "Cái biện pháp gì?"

Nam nhân đôi môi mỏng mím thực chặt, không nói.

Mạn Yêu nhíu mày, nói: "Chàng nói tra được Trần Phong quốc bí mật huấn luyện một đám lương cầu tinh nhuệ, so với chiến mã mà trại nuôi ngựa Hoàng gia huấn luyện ra càng kiện mãnh (tráng kiện dũng mãnh) không chỉ gấp mười lần, chẳng lẽ chàng muốn lén lút đem đám lương cầu đó mang đi?"

"Có gì mà không thể?" Nam nhân đôi mày rậm vừa nhíu, Mạn Yêu nói: "Đương nhiên không thể. Tám ngàn con lương cầu, sao có thể dễ dàng đem đi

này như vậy? Cái này quá nguy hiểm! Hiện tại quốc gia kết thù với chúng ta đã quá nhiều, chúng ta binh lực hữu hạn, ứng phó với thiết kế binh của Bắc triều cùng liên hợp quân của ba nước ở biên cảnh Tây Nam đã thực cỗ hết sức, nếu lại bởi vậy mà cùng Trần Phong quốc khai chiến, chúng ta điều động binh mã từ chỗ nào?"

Sắc mặc Tông Chính Vô Ưu không thay đổi, bộ dáng tựa hồ không có lo lắng chút nào, trong lòng Mạn Yêu có chút nóng nảy, nhưng vẫn như cũ nhẫn nại, ôn nhu nói: "Lúc này, chúng ta hẳn là nên tranh thủ cùng Trần Phong quốc thiết lập quan hệ tốt, tuy rằng hắn sẽ không lộ ra mặt giúp chúng ta đổi phó mấy cái quốc gia kia, nhưng chỉ cần cùng hắn đạt thành hiệp nghị, hắn sẽ có thể âm thầm cung cấp cho chúng ta chiến mã hoàn mỹ, tương lai khi lương thảo không đủ tiếp tế, hắn cũng có tác dụng quan trọng, cái này đối với sau này chúng ta giành thiên hạ có trăm lợi mà không một hại."

Vô Ưu luôn luôn khôn khéo cơ trí, nhưng mỗi khi gặp việc có quan hệ với nàng, hắn luôn là như thế không quản không lo. Vốn dĩ nàng nên vui vẻ, nhưng lúc này đây, nàng lại vui vẻ không nổi.

Tông Chính Vô Ưu nhường mày nhìn nàng, "Nàng sao biết hắn nhất định sẽ đồng ý cùng chúng ta hợp tác?"

"Thiên Dịch..." Nàng vừa mới mở miệng, nam nhân mắt phượng híp lại, ánh mắt sa sầm xuống, nàng sững sốt, vội vàng sửa lại: "Ninh Thiên Dịch là một người lo cho đại cục, chỉ cần chúng ta cấp cho hắn đầy đủ những thứ tốt, thỏa mãn những gì hắn cần, hắn sẽ biết nên làm như thế nào."

Tông Chính Vô Ưu hờ lạnh một tiếng, nói: "Vì một nữ nhân không thích hắn, giải tán hậu cung, ba ngày không lâm triều, cũng kêu là lo cho đại cục? Hắn muốn cái gì, nàng so với ta càng rõ hơn." Hắn (TCVU) cho rằng trên đời này chỉ có hắn (TCVU) là một kẻ điên, không thể tưởng tượng được Ninh Thiên Dịch loại người này cũng sẽ phạm phải loại hồ đồ này. Nhưng mà, Ninh Thiên Dịch muốn tranh giành nữ nhân với hắn (TCVU), mơ cũng đừng mơ đến.

Ninh Thiên Dịch nói ra lời nói vì nàng giải tán hết hậu cung, xác thật là một loại hành vi không lý trí, Mạn Yêu nghĩ, hắn có lẽ chính là nhất thời xúc động, đã qua mấy ngày, ở dưới áp lực của các đại thần cùng các phi tần hậu cung, hắn tất nhiên sẽ hiểu rõ, đó chỉ là một giấc mộng không thực tế, đến lúc đó, hắn nhất định sẽ áp dụng thi thoả, đem việc này đè ép phong ba xuống. Còn về việc ba ngày không lâm triều, bất quá là cho chính mình một chút thời gian mà thôi, hoặc là cũng là vì muốn dò xét một số việc. Nàng nói: "Hắn chỉ là tạm thời không muốn đối mặt với các đại thần cùng phi tần, thời gian ba ngày không sai biệt lắm, thiếp nghĩ, ngày mai chắc chắn sẽ có ý chỉ truyền ra."

Tông Chính Vô Ưu thấy nàng chắc chắn như vậy, hai mắt híp lại, giọng nói hơi hơi chua chua, "Nàng hình như đối với bọn họ thực hiểu biết? Vậy nàng cũng biết giờ phút này ta đang suy nghĩ cái gì?"

Mạn Yêu ngân ra, thuận miệng cười nói: "Chàng đang ăn giấm?" (đang ghen ấy mà)

Tông Chính Vô Ưu thần sắc cứng đờ, tách tay nàng ra, đầu vặn qua một bên đi, khéo miệng hơi co rút một cái.

Biểu tình này... Thật là đang ghen? Khéo miệng Mạn Yêu nhẹ nhàng dương lên, tâm tình vô cùng nặng nề bỗng nhiên trở nên nhẹ nhàng vui sướng, nàng cúi đầu, nép vào cổ hắn, buồn cười, thân mình khẽ run. Hơi thở ấm áp hương thơm phun lên da thịt nam nhân, ánh mắt của Tông Chính Vô Ưu vốn buồn bức tức giận lập tức trở nên thâm sâu, nữ nhân này cũng dám giễu cợt hắn! Hắn duỗi tay một phen ôm eo nàng đột nhiên quay cuồng một cái, hai người tức khắc đổi vị trí cho nhau.

Mạn Yêu hốt hoảng, nhìn thấy nam nhân trên người ánh mắt thâm sâu, hơi thở nóng rực, mắt phượng híp lại tản mát ra tín hiệu nguy hiểm, nàng thầm kêu không tốt, vội vàng thu đi ý cười, một tay ngăn cản thân thể của hắn đang muốn cúi xuống, một tay che đậy bụng mình, cảnh giác mà nhìn nam nhân trên người, trên mặt nàng rõ ràng viết hai chữ: "Không được".

Tông Chính Vô Ưu cúi đầu nhìn động tác của nàng, nhụt chí xoay người nằm qua một bên. Buồn bực nhắm mắt lại, không nói lời nào. Ngày tháng không có nàng ở bên người lúc nào cũng nhớ nàng, cảm thấy trôi qua đêm dài cực kỳ gian nan, hiện giờ có nàng ở cạnh bên người, ôm nàng vào trong ngực, ngược lại càng thêm gian nan. Hoài thai mười tháng, lúc này mới ba tháng, hắn buồn bực tính toán, còn có bảy tháng, hơn hai trăm ngày!

Mạn Yêu nghiêng người dõi hắn, kéo tay hắn qua, tay hắn hoàn mỹ đến tìm không thấy một chút tì vết, liền giống như khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân của hắn, là kiệt tác hoàn mỹ nhất mà Chúa sáng thế để lại cho nhân gian. Lòng bàn tay hắn thật ấm áp, ngón tay trắng tinh thon dài mạnh mẽ, nàng dùng ngón tay mảnh khảnh của mình duỗi vào khe hở của ngón tay hắn, mười ngón tay cùng đan vào nhau, giống như gài lấy thiên trường địa cửu.

Tông Chính Vô Ưu sắc mặt ủ dột dần dần nhu hòa, vươn cánh tay ôm lấy nữ tử bên cạnh.

Mạn Yêu hơi ngẩng đầu, nhìn đôi mắt vẫn như cũ nhắm chặt của hắn, nàng thấp thấp gọi hắn một tiếng: "Vô Ưu."

Hai hàng lông mày của hắn nhẹ nhàng giương lên, làm như biết nàng muốn nói cái gì, hắn không đáp lại.

Mạn Yêu hơi do dự, quay lại đề tài lúc ban đầu, đứng đứng đắn mà nói: "Cách ngày chọn ngựa chỉ còn lại mấy ngày, chúng ta cần thiết bắt lấy cơ hội lần này, không thể tiếp tục chờ đợi nữa. Kỳ thật trong lòng chàng cũng thực hiểu rõ tầm quan trọng của việc hợp tác cùng Trần Phong Quốc lần này, chàng chỉ là không yên tâm đến an nguy của thiếp, nhưng thiếp nếu có thể nghĩ ra biện pháp này, tự nhiên là có nắm chắc, chàng phải tin tưởng thiếp! Nếu thật sự không yên tâm, khiến cho nhị Sát đi theo thiếp đi."

Tông Chính Vô Ưu vẫn nhắm hai mắt như cũ, trừ bỏ cau mày, không có phản ứng khác.

Như vậy còn không được? Mạn Yêu bất đắc dĩ thở dài một hơi, người nam nhân này sao khó thu phục như vậy? Nàng lật người nằm ngay lại, đem tay từ giữa kẽ tay hắn rút ra, Tông Chính Vô Ưu nhíu mày, một phen bắt lại nắm chặt lấy.

Mạn Yêu trợn tròn mắt, nhìn tấm màn màu vàng trên đỉnh đầu, âm thanh mềm mại bỗng nhiên mang theo một chút đau thương, "Vô Ưu, chàng cũng không muốn danh dự của thiếp bị chà đạp vô ích đi? Còn có một nhát kiếm kia, thiếu chút nữa hại con của chúng ta, thiếp không thể chịu một cách vô ích như vậy được, chàng hiểu không?"

Tay của Tông Chính Vô Ưu run rẩy một chút, trái tim theo giọng nói kia từ từ từ từ trở nên mềm mại đi, hắn chậm rãi mở to mắt, đáy mắt là nồng đậm thương tiếc. Hắn quay đầu lại, nhìn sự quật cường cùng kiên trì trong mắt nàng. Cuối cùng hắn thở dài một tiếng, kéo tay nàng, nhẹ nhàng đem nàng đưa tới trong lòng ngực.

Bóng đêm nồng đậm, bầu trời như bị nhiễm mực, ngôi sao được treo thưa thớt trên cao. Có hai ngôi sao vừa lớn vừa sáng đối nhau, ở trong bầu trời rộng lớn liếc mắt một cái liền có thể trông thấy, người hiểu biết tinh tượng xưng loại ngôi sao này là đế vương tinh, mà một ngôi sao trong đó không tính thu hút bỗng nhiên ánh sáng cực thịnh, đem các ngôi sao ở xung quanh hai ngôi sao đế vương tinh chiếu đến ấm đậm thất sắc.

Mạn Yêu nằm ở trong khuỷu tay nam tử, mỉm cười nhắm mắt lại, qua hồi lâu, lúc nàng sắp đi vào giấc ngủ, nghe được nam tử ở bên tai nàng thầm tình nói: "Nàng phải nhớ kỹ, ở trong lòng ta, cái gì cũng không bằng nàng." Cánh tay nàng ôm chặt lấy eo hắn, ở trong lòng ngực hắn ra sức gật đầu, rồi mới mang theo nụ cười ngọt ngào tiến vào mộng đẹp.

Buổi tối hôm sau, Vương cung sôi sùng sục đột nhiên yên tĩnh, chỉ bởi vì

Thương Trung Vương truyền ra một đạo ý chỉ, lệnh Cầm phi thị tẩm. Đạo ý chỉ này giống như là một viên thuốc định tâm, trong cung ngoài cung, nháy mắt tất cả đều an tĩnh.

Mạn Yêu nghe được Quân Vương Trần Phong quốc cùng phi tần thị tẩm có cái quy củ, Quân Vương từ trước tới nay không đi tẩm cung của phi tần, phàm là phi tần bị tuyển định thị tẩm cần thiết ở giờ Tuất đến cung Ngọc Tuyền tắm gội, sau khi tắm gội xong, không được mặc y phục, không được phép búi tóc, toàn thân trên dưới không có vật gì, chỉ dùng thảm lông cuốn, do thái giám Kính Sư phòng nâng đến tắm cung của Quân Vương. Quy củ này thế nhưng cùng triều Thanh tương tự đến kỳ dị!

Tại đại lục này, loại thị tẩm này cũng chỉ có Trần Phong quốc mới có, Mạn Yêu mới đầu nghe được cảm thấy tò mò, từ khi nàng đi đến Trần Phong quốc, cảm giác quân thần của Trần Phong quốc ở chung không có nghiêm ngặt giống các nước khác, vì sao chỉ có hậu phi thị tẩm sẽ có quy củ nghiêm minh như vậy? Thì ra, Trần Phong quốc khi vừa mới lập quốc cũng không có loại quy củ này, sau đó bởi vì Quân Vương khai quốc gặp phải dư nghiệt của tiền triều trả thù, hai lần bị phi tần thị tẩm gây thương tích, lần đầu tiên là phi tử ở trong tay áo dãu đao nhọn, bị quân vương phát hiện, lần đó chỉ bị chút thương nhẹ, mà lần thứ hai lại không may mắn như vậy, một phi tử cùng quân vương đang làm chuyện cá nước thân mật, lúc quân vương không có phòng bị nhất, đem cây trâm cài đầu sắc nhọn đâm vào trái tim của Quân Vương.

Một thế hệ Quân Vương khai quốc, nửa đời tranh đấu giành thiên hạ, còn không có kịp hưởng thụ hưởng thụ, liền chết ở trên giường nữ nhân. Con cháu của Quân Vương tưởng nhớ đau lòng vô cùng, vì muốn nhớ kỹ cái giáo huấn này, liền định ra quy củ này.

Cung Ngọc Tuyền, ao Cam Tuyền, là một trong những nơi nữ nhân hậu cung thích nhất.

Lúc này, một nữ tử đang ngâm mình ở trong nước ao ấm áp, tiêu trừ nỗi buồn bực của ba ngày qua, tâm tình vui vẻ nhảy nhót. Nữ tử có một đôi mắt đào hoa, hơi hơi mỉm cười, rất là câu dẫn người. Nữ tử này là người lát nữa phải đi tắm cung của Vương thị tẩm - Cầm phi.

Một cung nữ đang quỳ bên cạnh ao hẫu hạ nàng tắm gội, cung nữ kia diện mạo bình thường, bình thường đến mức dù là thấy nàng ta mười lần cũng không dễ dàng nhớ kỹ gương mặt của nàng ta.

Cung nữ kia thực cẩn thận giúp Cầm phi lau rửa lưng, một bên xoa một bên lấy lòng cười nói: "Ở trong hậu cung này, Vương Thượng thích nhất, vẫn là Nương nương ngài đây! Còn không phải sao, mấy ngày qua không triệu phi tần thị tẩm, hôm nay lần đầu tiên chọn chính là Nương nương! Theo nô tỳ thấy, nếu không có cái vị ở điện Khuynh Nguyệt kia, vị trí Vương Hậu, sớm hay muộn cũng sẽ là của Nương nương." Cái cung nữ này diện mạo bình thường, nhưng giọng nói lại như sáo trồi, thật dễ nghe.

Cầm phi cong đôi mắt đào hoa, cười đến xuân phong đắc ý, phảng phất như vị trí Vương Hậu đã là vật trong bàn tay nàng. Nhưng nghĩ đến điện Khuynh Nguyệt, sắc mặt nàng đột nhiên thay đổi, không khỏi hờ lạnh nói: "Có nàng ta thì như thế nào? Vị trí Vương Hậu sớm hay muộn vẫn là của bốn cung, không ai có thể đoạt của bốn cung được. Nữ nhân kia, thế nhưng muốn cho Vương Thượng vì nàng ta mà giải tán hết hậu cung, thật là si tâm vọng tưởng! Bốn cung thật là nghĩ không ra, Vương Thượng vì sao lại để tâm với một cái tàn hoa bại liễu như thế?"

Cung nữ kia nói: "Nghe nói một năm trước thời điểm Vương Thượng đi Lâm Thiên quốc, ở bên hồ gặp được nàng ta, kinh vi thiên nhân ạ! Kỳ thật lúc ấy, nàng ta đã gả cho Vệ quốc Đại tướng quân đương thời, nhưng vẫn là trang điểm thành một bộ dáng cô nương chưa lấy chồng, Vương Thượng không biết nàng ta đã gả chồng, cho nên đối với nàng ta nhất kiến chung tình."

(kinh vi thiên nhân: hình dung tài mạo xuất chúng, khiến người kinh ngạc)

Câu nhất kiến chung tình kia khiến tay Cầm phi đang vẽ trên mặt nước dừng lại, sắc mặt nàng lộ ra vẻ căm ghét, tay nâng lên đánh thật mạnh xuống, giống như cho hả giận, bọt nước trong ao tức khắc bay lên, văng khắp nơi rơi xuống đầy ao. Ánh mắt nàng ta mang theo căm hận nói: "Đã gả cho người rồi, còn không an phận! Nàng ta thật đúng là cái hồng nhan họa thủy, mang đến tai họa cho Lâm Thiên quốc xong, lại tới Trần Phong quốc của chúng ta. Bốn cung ngày đó nghe được, sau khi Vương Thượng nghe nói nàng ta bị trực xuất liền kích động, thì dự đoán được nữ nhân này là cái tai họa, cho nên, bốn cung mới kêu phụ thân nghĩ cách, đừng làm cho Vương Thượng tra được tin tức của nữ nhân kia, kết quả vẫn là không có thể ngăn lại được."

Cung nữ kia trong mắt tinh quang chợt lóe, trong miệng lại thở dài: "Cũng không biết Vương Thượng từ chỗ nào có được tin tức, nghe nói lúc ấy liền vui mừng vô cùng, suốt đêm cười khoái mã, đuổi tới nơi đặt chân của nàng ta, có thể thấy được Vương Thượng đối với nàng ta có bao nhiêu khẩn trương. Lần này Vương Thượng tuy rằng triệu Nương nương thị tẩm, nhưng vị trí Vương Hậu rốt cuộc vẫn còn không có xác định. Nương nương, ngài cần phải suy tính trước a!"

Cầm phi quay đầu hỏi: "Ngươi là nói, nàng ta còn có khả năng sẽ lên làm Vương Hậu? Nhưng mà, nữ nhân này đã gả qua hai lần, tuy có Khải Vân đế vì nàng ta chống lưng, nhưng nàng ta đã rõ ràng có xú danh (tiếng xấu), lại hoài thai tử của người khác, Vương Thượng nếu muốn phong nàng ta làm Vương Hậu, các đại thần khẳng định sẽ không đồng ý."

Cung nữ kia nói: "Cái này..... Nô tỳ không dám nói. Nô tỳ chỉ là cảm thấy, nếu nàng ta vào hậu cung, cho dù hiện tại không phải là Vương Hậu, nhưng dựa vào Vương Thượng thích nàng ta như thế, sau này sủng hạnh khẳng định là không thiếu được, vạn nhất tương lai nàng ta vì Vương Thượng sinh hạ Vương tử, sau này Vương vị....."

"Nàng ta nằm mơ đi!" Cầm phi căm giận đánh gãy lời nói của cung nữ, sắc mặt tàn nhẫn, trong mắt lập loè tia sáng âm độc tính kế, "Bốn cung tuyệt đối sẽ không cho phép loại khả năng này phát sinh! Không phải nói nàng ta chỉ cần mất

đứa nhỏ này, thì sau này sẽ không thể mang thai được nữa sao? Hừ! Nếu nàng ta một hai phải cùng bốn cung đối nghịch, vậy đừng trách bốn cung tàn nhẫn."

Khuôn mặt tuyệt đẹp của nữ tử hiện lên thần sắc ác độc. Ở trong hậu cung, một nữ nhân bị xảy thai, là chuyện bình thường đến như cơm bữa.

"Nương nương, ngài..... Muốn làm như thế nào?" Động tác trên tay cung nữ hơi dừng lại, trong mắt ẩn ẩn chứa một tia thần sắc khác thường lướt qua trong giây lát. "Nghe nói tất cả âm thực cùng đồ dùng đưa đến điện Khuynh Nguyệt, toàn bộ phải trải qua Kha thần y cẩn thận kiểm tra, phương pháp thường sơ là không thể thực hiện được."

Cầm phi xoay người sang chỗ khác, dựa lưng vào bên cạnh ao, dùng tay cầm lấy một lọn tóc đen, để tới trước mặt nhẹ nhàng vuốt, một lát sau, nàng mới cười u ám nói: "Bốn cung có biện pháp khác."

"Ồ? Không biết Nương nương có diệu kế gì, nói ra nghe một chút." Phương hướng sau lưng, một đạo âm thanh như sáo trời hơi mang theo thanh lãnh truyền đến.

Cầm phi đắc ý cười nói: "Phía sau tẩm cung điện Khuynh Nguyệt có một cánh rừng, thường có cung nữ trộm ở nơi đó huân hương (xông hương thơm), vì muốn làm cho trên người lây dính hương khí, khiến cho Vương Thượng chú ý, bốn cung trước kia đối với hành vi này của bọn họ cực kỳ chán ghét, hiện giờ xem ra là một chuyện tốt. Ngày mai, người chuẩn bị thêm mấy phần bốn cung đặc chế hương liệu đưa cho các nàng đi, cứ nói là khi bốn cung mới vào cung thường xuyên dùng đến."

"Quả nhiên kế sách hay, nếu ở trong những cái hương liệu đó tăng thêm một ít xạ hương, rồi khiến cho các cung nữ trên người lây dính xạ hương đi qua đi lại ở điện Khuynh Nguyệt, sợ là không tới ba ngày, thai nhi vốn đã không ổn, nhất định sẽ giữ không nổi."

Âm thanh sau lưng chậm rãi biến lạnh lùng, mà Cầm phi đang vì kế sách của

mình mà đắc ý không thôi, hoàn toàn không phát giác có cái gì không đúng. Nàng tưởng tượng bộ dáng xray thai của nữ nhân kia, tâm tình rất tốt, ngẩng cằm lên, cười nói: "Không sai, chỉ cần nàng ta sau này không hoài thai được, cho dù nàng ta ngồi trên vị trí Vương Hậu thì sao nào? Đợi tương lai bốn cung sinh hạ Vương tử, mẫu băng tử quý, đến lúc đó, bốn cung nhất định sẽ không để cho nàng ta có ngày lành qua. Huống hồ, chờ qua mấy năm, nàng ta tuổi già kém sắc, bốn cung không tin Vương Thượng còn sẽ thích nàng ta giống như bây giờ!" Trong mắt nàng lập loè ác độc tính kế, phảng phất giống như ngày đó gần ngay trước mắt.

Chợt có gió lạnh thổi vào, đánh tan sương mù bốc lên trong không trung, xẹt qua da thịt của nàng lộ ở trên mặt nước, nàng không tự giác đánh một cái lạnh run, lúc này mới phát giác là lạ, cung nữ sau lưng không biết từ khi nào đã ngừng động tác giúp nàng lau lưng, nàng nhăn lại mày liễu, sắc mặt không vui mà quay đầu lại. Nhìn thấy cung nữ té xỉu trên mặt đất, nữ tử khi nãy cùng nàng nói chuyện đứng ở bên cạnh ao Cam Tuyền, bạch y như tuyết, khuôn mặt thanh lệ thoát tục, không phải là người mà nàng muốn tính kế sao? Nhưng tóc nàng ta tại sao biến thành màu đen? Hơn nữa, nàng ta như thế nào xuất hiện ở chỗ này? Một chút thanh âm cũng không có! Không đúng, mới vừa rồi cùng nàng nói chuyện chính là nữ nhân này! Nàng thế nhưng một chút cũng nghe không ra, hiện tại cẩn thận ngẫm lại, âm thanh của nàng ta cùng cung nữ nằm trên mặt đất tựa hồ thực giống nhau, cho nên nàng mới không nhận ra.

Cầm phi vội đem thân mình chìm xuống nước, nữ tử bên cạnh ao hơi thở lạnh lẽo, mặt không có biểu tình nhìn chăm chăm nàng, không biết tại sao, trong lòng nàng bỗng nhiên liền có chút sợ hãi. "Ngươi, ngươi sao vào đây? Vì sao không ai bẩm báo?"

Cái địa phương này là nơi tắm gội chuyên dụng của phi tần thị tẩm, bên ngoài có người canh gác, người bình thường không có khả năng đi vào. Cầm phi cảm giác sự tình không ổn, đang muốn mở miệng kêu người, nữ tử bên cạnh ao bỗng nhiên ra tay, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai điểm trúng huyệt đạo của nàng.

Cầm phi hoa dung thất sắc, trong mắt hiện ra sợ hãi, làm như đang hỏi:
"Ngươi, ngươi muốn làm cái gì?"

Nữ tử áo trắng bên cạnh nói: "Ngươi yên tâm, tuy rằng ngươi có tâm hại ta, nhưng nể mặt Thương Trung Vương, ta sẽ không giết ngươi. Bất quá, ta cũng sẽ không cho ngươi cơ hội hại hài tử trong bụng ta." Nói xong bàn tay thon mềm giơ lên, mê hương vô sắc vô vị xẹt qua chóp mũi Cầm phi! Ở trong hoảng sợ Cầm phi thực nhanh liền mất đi ý thức. Mà nữ tử áo trắng kia cư nhiên là Mạn Yêu, người vốn đang ở điện Khuynh Nguyệt.

Tóc nàng là dùng Tiêu Khả chuyên vì nàng điều chế thuốc đặc biệt có công hiệu cho tóc biến thành màu đen, loại thuốc này ngẫu nhiên dùng một lần không có gì, nhưng không thể thường dùng, mà công hiệu của thuốc, một lần chỉ có thể duy trì sáu canh giờ.

Nàng ngồi xổm người xuống, đem Cầm phi trong ao kéo ra, niệm tình nàng ta là nữ nhân của Ninh Thiên Dịch, Mạn Yêu giúp nàng ta tròng lên một kiện áo ngoài, mới đổi với sau lưng phân phó nói: "Trước hết mang nàng ta đi lãnh cung ở một đêm đi."

Phòng tắm trống trải bởi vì lời nói của nàng, đột nhiên xuất hiện hai nam tử đeo nửa mặt nạ quỷ đỏ. Nam tử vừa hiện thân, sát khí dày đặc nháy mắt tràn ngập toàn bộ gian phòng, sắc mặt cung nữ nằm trên mặt đất hình như đột nhiên trắng thêm một phần. Một nam tử mặt nạ đáp lời, xách Cầm phi lên, lập tức biến mất ở cung Ngọc Tuyền, động tác cực nhanh.

Mạn Yêu lúc này mới chậm rãi xoay người, nhìn cung nữ nằm trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, khéo miệng nàng nhếch lên, hàm chứa một mạt cười lạnh, chậm rãi ngồi xổm người xuống, nhìn khuôn mặt cung nữ bình thường đến không thể bình thường hơn, trầm giọng cười nói: "Không thể tưởng tượng được, hôm nay tới đây, lại vẫn có thu hoạch ngoài ý muốn. Hương phu nhân, chúng ta thật lâu đã không gặp!"

Cung nữ trên mặt đất rõ ràng trúng mê hương nghe vậy biến sắc, bỗng dừng mở to mắt ngồi dậy. Người này đúng là Ngân Hương biến mất đã hơn một năm.

Nàng (NH) cảnh giác mà nhìn Mạn Yêu và nam tử đeo mặt nạ sau lưng nàng (MY), bình ổn lại hơi thở sau khi kinh hoảng bị nhìn ra thân phận, giơ tay bóc đi mặt nạ da người tinh tế ở trên mặt, lộ ra một khuôn mặt tinh xảo diễm mỹ, nàng nhìn Mạn Yêu, thần sắc trấn định cười nói: "Không nghĩ tới dễ dàng bị người nhận ra như thế!" Sớm biết vậy, nàng hăng hái phục một viên Biển Thanh hoàn (thuốc biến đổi giọng nói).

Mạn Yêu đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống, nhìn chăm chăm mắt nàng (NH), lạnh lùng nói: "Ta đến tột cùng cùng ngươi có thâm cùu đại hận gì? Đáng giá để ngươi mạo hiểm lẩn vào Vương cung, mượn tay hậu phi, muốn làm hại hài tử của ta?"

Nghe được hai chữ hài tử, ánh mắt Ngân Hương hơi thay đổi, nàng rũ xuống mi mắt, tựa hồ không chuẩn bị trả lời cái gì. Giữa các nàng không có gì là thâm cùu đại hận, đơn giản chính là nam nhân mà nàng yêu lại thích nữ tử này mà không phải là nàng, nhưng nếu chỉ là nguyên nhân này, nàng cũng không đến nỗi trăm phương nghìn kế đi hại người khác.

Mạn Yêu thấy nàng ta lấy khéo mắt trộm quét nhìn bốn phía, biết nàng ta đang tìm kiếm phương pháp thoát thân. Nàng bất động thanh sắc đánh giá nữ tử cùng nàng có giọng nói giống nhau, thân hình tương tự, nghĩ tới tất cả đau khổ cùng nhục nhã đã từng chịu qua, ánh mắt bình tĩnh của Mạn Yêu dần dần gợn sóng, lãnh lệ nơi đáy mắt một phân phân lộ ra.

Ngân Hương xem chuẩn cửa sổ phía Tây đăng sau bức màn, đột nhiên ngẩng đầu, duỗi tay muốn bắt lấy cổ Mạn Yêu, cái bắt đó vừa nhanh lại vừa tàn nhẫn lại chuẩn xác, cơ hồ là liều mạng toàn lực đánh cuộc.

Ánh mắt Mạn Yêu không đổi, tựa sờm đã đón ra được, rất dễ dàng mà lắc mình tránh đi, nhưng vẫn chưa đánh trả. Mà Ngân Hương nhân cơ hội Mạn Yêu né tránh, thả người nhảy, liền về phía cửa sổ hướng Tây mà đi. Mạn Yêu ở sau

lưng nàng (NH) cười lạnh lăng lặng nhìn.

Ngân Hương lướt qua ao tắm rộng một trượng, chưa kịp rơi xuống đất, liền bị một thân ảnh màu huyền cao lớn ngăn cản đường đi. Ngân Hương kinh hãi, với tốc độ này chí ít so với nàng gấp hơn hai lần. Đứng ở thành ao tắm, phía sau lui không thể lui, nàng đành phải căng da đầu ra tay tập kích hướng đến con mắt của nam tử đeo mặt nạ.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Tình Đã Sâu Đậm (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Sắc mặt nam tử không thay đổi, bàn tay to bắt lấy, chỉ nghe vài tiếng răng rắc, xương ngón tay bị đứt gãy, Ngân Hương kêu lên đau đớn, sắc mặt lập tức một mảnh trắng bệch. Nàng nâng lên một cánh tay khác, ở trong không trung vung lên, trong tay áo một cái ám khí lập loè hàn quang bắn nhanh hướng tới ngực nam tử.

Nam tử duỗi hai ngón tay ra, không phí sức chút nào mà đem ngân châm tinh tế kẹp ở kẽ tay, trở tay chế trụ cổ tay của nàng, vặn ngược đến sau lưng nàng, lại đột nhiên gập ngược lại, lại là một tiếng răng rắc xương cốt bị bẻ gãy, Ngân Hương đau đến há to miệng, thở dốc ra tiếng, nam tử lập tức duỗi tay phong lại các đại yếu huyệt của nàng, rồi mới xách nàng lên, thả người phóng qua ao tắm, đem nàng ném ở dưới chân Mạn Yêu như là ném một khối giẻ lau.

Mạn Yêu rũ mắt nhìn nữ tử trên mặt đất, chỉ thấy nàng ta sắc mặt trắng bệch, cái trán nhăn vì đau đớn mà dày đặc mồ hôi lạnh. Ngân Hương cười thê lương nói: "Tu La Thất Sát, quả nhiên,... danh bất hư truyền!" Nàng ở trong chốn giang hồ cũng coi như là cao thủ số một số hai, nhưng ở trước mặt người này, cũng không tiếp được ba chiêu.

Nửa khuôn mặt lộ ở bên ngoài của nam tử đeo mặt nạ, từ đầu đến cuối không có phát sinh bất luận cảm xúc biến hóa nào, hẵn nhìn Ngân Hương như là nhìn không khí, mặt vô biểu tình.

Mạn Yêu chậm rãi ngồi xổm thân mình xuống, chế trụ cắm Ngân Hương, trầm giọng nói: "Nếu muốn sống rời đi, trả lời ta mấy vấn đề."

Ngân Hương dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Mạn Yêu, "Ngươi..... Sẽ thả ta sống rời đi?"

Mạn Yêu nói: "Chỉ cần đáp án của ngươi, đủ làm cho ta vừa lòng. Tuy rằng ta có lý do giết ngươi, nhưng ta nghĩ, ngươi cũng là nghe lệnh với người khác, thân bất do kỷ."

Ánh mắt Ngân Hương hơi đổi, mím môi, hình như có chua xót vô cùng từ đồng tử lộ ra. Nếu như là ở lúc trước, sống hay chết, nàng có thể hoàn toàn không thèm để ý, nhưng mà bây giờ nàng..... nàng không thể chết được, nhất định không thể chết được.

"Ngươi muốn biết cái gì?" Biết rõ nữ tử này muốn hỏi vấn đề gì, mà nàng lại không thể nói, nhưng nàng vẫn là ôm một tia hy vọng.

Mạn Yêu nhìn thấy tia dục vọng cầu sinh mãnh liệt trong mắt Ngân Hương, khóc miện hơi câu lên, buông cằm nàng ta ra, nhìn thẳng đôi mắt nàng ta, hỏi: "Nhiệm vụ lần này, trừ bỏ làm hại hài tử của ta, còn làm cái gì?" Nàng không tin bọn họ không bói mà biết trước, biết nàng đang có thai.

Ngân Hương sững sốt, cái vần đề thứ nhất liền mâu chốt mà trực tiếp như thế, nàng nhíu mày, há miệng. Thần sắc trong mắt giãy giụa, nửa ngày mới thấp giọng nói: "Cái này..... Ta không thể nói. Ngươi đổi một cái khác."

Mạn Yêu nhìn nàng ta, vẫn chưa bởi vì đáp án như vậy mà nổi giận, cái này thậm chí là ở trong dự kiến của nàng, nếu Ngân Hương dễ dàng như thế trả lời vấn đề của nàng, nàng ngược lại cảm thấy đáp án kia khó có thể tin phục (tin tưởng thuyết phục). Mạn Yêu hơi nhướng đôi mày đẹp, không bức không giận nói: "Được, ta đây lại hỏi ngươi: Môn chủ Thiên Thủ môn rốt cuộc là còn có thân phận gì? Hắn hiện tại ở nơi nào? Hắn tính toán hết thảy, mục đích cuối cùng lại là cái gì?"

"Môn chủ chính là môn chủ, còn có cái thân phận gì?" Mắt Ngân Hương hiện lên mờ mịt, nhíu mày hỏi lại. Thấy ánh mắt Mạn Yêu sa sầm, nàng vội vàng lại nói: "Ta chỉ biết là, hắn là môn chủ, có thân phận khác hay không, ta không rõ ràng lắm. Từ sau khi thiếu chủ tiêu diệt Thiên Thủ môn, môn chủ liền đi lại lại

tung tích không xác định, không ai biết hắn người ở nơi nào, cũng không ai biết hắn đang làm cái gì, hắn chỉ ở lúc cần chúng ta hoàn thành nhiệm vụ quan trọng, mới xuất hiện ở trước mặt chúng ta. Còn về mục đích là gì, ta thật sự không biết. Trước kia, ta cho rằng hắn là muốn giúp thiếu chủ báo thù đoạt ngôi vị hoàng đế, nhưng mà hiện tại..... Thiếu chủ đã lên làm hoàng đế, hắn lại chưa bơi vậy mà đình chỉ."

Cái môn chủ này thân bí như thế, thế nhưng cả Ngân Hương đối với hắn cũng chỉ biết rất ít. Mạn Yêu nhìn chăm chăm đôi mắt Ngân Hương, chỉ thấy trong mắt nàng ta có chân thật sự mê mang không thể lý giải, mà lúc nàng ta nói đến môn chủ, đáy mắt có hận ý nghiến răng, cùng với sự sợ hãi và không thể làm gì được, không tự giác toát ra. Lấy cảm tình của nàng ta đối với Phó Trù, ắt hắn cũng rất muốn biết, cái môn chủ kia nhìn như là đang trợ giúp Phó Trù nhưng trên thực tế đối với Phó Trù thực tàn nhẫn, rõ cuộc có cái thân phận cùng mục đích gì không thể cho ai biết?

Mạn Yêu nhìn chăm chăm nàng ta trong chốc lát, mới lại hỏi: "Vậy ngươi biết những cái gì? Biết, mà nói không thể nói, có thể nói, thì nói không biết.....
Ngươi kêu ta như thế nào thả ngươi sống rời đi?"

"Ngươi có thể hỏi một số vấn đề khác." Ngân Hương nghĩ nghĩ, "Những chuyện đã phát sinh qua, nói ra cũng không có quan hệ quá lớn, dã như, lời đồn đãi về ngươi phát sinh ở Nam triều, còn có chuyện ở thành Du Châu....."

Sắc mặt Mạn Yêu ngây ra, ánh mắt tức khắc sắc bén, "Thành Du Châu? Nhậm Đạo Thiên còn có sứ giả của các nước là do các ngươi giết? Một cái Thiên Thủ môn đã bị huỷ diệt, thế lực đâu ra lớn như thế?" Nàng tưởng đó là việc làm của Khải Vân đế, bởi vì chỉ có Khải Vân quốc chưa từng phái sứ giả đến. Nhưng nếu không phải hắn, đó có phải hay không có nghĩa là Khải Vân đế sớm đã biết kế hoạch của môn chủ Thiên Thủ môn? Hắn cùng môn chủ Thiên Thủ môn rốt cuộc là có quan hệ gì? Một cái Thiên Thủ môn đã bị huỷ diệt, vì sao còn muốn hao tổn tâm cơ làm nhiều chuyện như vậy? Hay là ở sau lưng hắn (môn chủ), còn cất dấu nhân vật càng sâu không lường được?

Mạn Yêu nhíu mày, trong đầu có cái gì chợt lóe lên rồi biến mất, bắt cung bắt không được, tổng cảm thấy có rất nhiều thứ tựa hồ âm thầm đều là cùng một nhịp thở, nhưng nhất thời lại không thể nói ra, tức khắc có chút hỗn loạn.

Ngân Hương nói: "Thế lực từ nơi nào tới ta không rõ ràng lắm, ta chỉ biết là nhiệm vụ của ta, là giết bọn họ."

Mạn Yêu hỏi: "Vì sao phải giết bọn họ?"

Ngân Hương lắc đầu, "Ta chỉ phụng mệnh hành sự. Môn chủ cũng không nói cho chúng ta biết nguyên nhân."

Mạn Yêu thấy có hỏi nữa cũng hỏi không ra cái gì, liền suy tư muôn suy nghĩ rõ ràng. Từ hơn một năm trước bắt đầu những cái âm mưu đó, tựa hồ hết thảy tất cả đều là nhắm vào Vô Ưu, hay là Môn chủ Thiên Thủ môn cùng Vô Ưu có cái thâm cùu đại hận gì? Hoặc là nói, hắn cùng gia tộc của Lâm Thiên hoàng có thù oán?

Mạn Yêu đột nhiên lại hỏi: "Ngươi mới vừa nói..... phát tán tin đồn bạch phát yêu nghiệt, cũng là việc làm của các ngươi?"

Ngân Hương gật đầu, Mạn Yêu nhíu mày, cái này thì kỳ lạ! Sự kiện bạch phát yêu nghiệt, tra ra là thừa tướng tiền nhiệm cùng Bắc triều có cấu kết mới cố ý phát tán ra, sao lại là việc làm của Thiên Thủ môn? Phó Trù đối với Thiên Thủ môn hận thấu xương, sẽ không lại cùng bọn họ hợp tác, mà thư tín trong phủ Thừa tướng tiền nhiệm, trừ bỏ phó Thái Hậu, nàng cũng nghĩ không ra còn có ai có thể tùy ý dùng ngọc ấn của Phó Trù, như vậy, Môn chủ Thiên Thủ môn cùng Thái Hậu Bắc triều lại có liên hệ gì?

Mạn Yêu lại nghĩ tới hơn một năm trước, bà điên ở hẻm vô danh khắp nơi đều là võ công cao thủ, nếu bà điên kia thật sự là Phó Thái Hậu, vậy bà ta điên khùng khẳng định là giả! Bà ta vì sao phải làm như vậy, nhiều năm như vậy, bà ta biết rõ Phó Trù là nhi tử của mình, lại không đi tìm hắn, khiến cho hắn vẫn luôn sống ở trong cùu hận, mỗi năm thừa nhận nỗi đau xuyên cốt...

Mạn Yêu đang đăm chìm ở trong suy nghĩ của mình, bên ngoài bỗng nhiên có tiếng bước chân truyền đến, nàng kinh hãi, vội thấp giọng nói: "Mang nàng ta đi xuống trước đi."

Nam tử đeo mặt nạ khó có được cái nhíu mày, "Nương nương an nguy của ngài....."

"Yên tâm, ta đều có đúng mực." Mạn Yêu nghe tiếng bước chân bên ngoài càng ngày càng gần, dùng khẩu khí chân thật đáng tin phân phó nói: "Ngươi mau mang nàng ta đi!"

Nam tử đeo mặt nạ điểm huyết đạo của Ngân Hương, một cánh tay kẹp lấy nàng ta, nhảy ra ngoài cửa sổ, biến mất ở bên trong bóng đêm mênh mông.

Mạn Yêu lấy mặt nạ da người đã chuẩn bị từ trước mang lên, ra vẻ bộ dáng của Cầm phi, được người nâng vào tẩm cung của Thương Trung vương.

Tẩm cung của Thương Trung vương cách Ngự thư phòng không xa.

Lúc này tại Ngự thư phòng, tấu chương chồng chất như núi. Trên bàn, trên ghế, trên mặt đất, nơi nơi đều có.

Ninh Thiên Dịch quăng giày, đạp lên phía trên tấu chương thật dày. Hắn chưa từng có chán ghét qua những tấu chương đó như thế, còn có các thần tử cùng với các nữ nhân đã từng thừa hoan dưới thân.

Từ lúc ngồi trên Vương vị, hắn nơi nơi đều suy nghĩ lo cho quốc gia xã tắc, chỉ một lần này, muốn dựa theo ý nguyện của mình cưới một nữ nhân mình yêu thương làm thê tử, nhưng mà, hắn chẳng những bị nàng cự tuyệt, mà còn bị những người này hết lòng hết sức bức bách.

Hắn đặt móng ngồi trên mặt đất phủ kín tấu chương, nắm lên tấu chương ở bên tay, hung hăng hướng tới đại môn ném đi ra ngoài.

Thái giám đang muốn bẩm báo sự tình nghe được âm thanh sợ tới mức run lên, cuống quít quỳ xuống ngay ở cửa, nửa ngày mới bẩm báo: "Vương Thượng, Cầm phi nương nương..... Đã đưa vào tẩm cung của Vương Thượng."

Ninh Thiên Dịch ấn đường đèn đặc nhíu lại, nâng lên tròng mắt đèn đục, nghe được hai chữ Cầm phi, lại không thể nào có nửa phần nhu tình như trước. Trải qua ba ngày ôn ào ầm ĩ này, vẻ mặt nhiệt tình của hắn ngày xưa giờ đã che kín ghê tởm, chính là nữ nhân kia, ý vào sủng ái của hắn đối với nàng, liên hợp với phi tử hậu cung ở trước cửa tẩm cung của hắn nháo sự, đừng tưởng rằng hắn cái gì cũng không biết. Hắn mím chặt môi, nhìn chăm chăm thái giám quỳ ở cửa, không nói tiếng nào.

Thị vệ tổng quản Vương cung Lệ Võ đứng ở một bên, thấy sắc mặt của Ninh Thiên Dịch không tốt, liền đổi với thái giám quỳ ở cửa nói: "Vương Thượng đã biết, ngươi lui ra đi."

Người ngoài cửa vội đáp lời lui ra.

Ninh Thiên Dịch quay đầu nhìn về phía thị vệ đi theo hắn nhiều năm, cảm tình giống như bỗng hữu, suy nghĩ, hỏi: "Trẫm, có được tính là một cái quốc quân tốt hay không?"

Lệ Võ không rõ tại sao Ninh Thiên Dịch đột nhiên hỏi cái vấn đề này, nhưng thấy thần sắc của Ninh Thiên Dịch nghiêm túc, liền không chút do dự gật đầu, ánh mắt mang sùng kính nói: "Vương Thượng mọi chuyện đều lấy quốc gia cùng dân đi đầu, là quốc quân thánh minh nhất thiên hạ."

(sùng kính: sùng bái, kính trọng)

Ninh Thiên Dịch hơi tự giễu, lại hỏi: "Vậy trẫm, lại có tính là một quân tử hay không?"

Lệ Võ vẫn cứ là không chút do dự gật đầu, cười nói: "Vương Thượng làm

người quang minh lối lạc, đương nhiên được tính là quân tử."

Ánh mắt của Ninh Thiên Dịch từ trước đến nay đều thẳng thắn bỗng nhiên trở nên thâm thúy xa xôi, tối sầm như là bị đào một cái động đen đục không đáy, hắn lại mở miệng, sang sảng hào khí trong lời nói đã biến mất không thấy, thay thế chính là thâm trầm trong cắn nhắc, "Nếu trầm, không muốn làm minh quân nữa, cũng không muốn làm quân tử nữa, ngươi..... Còn sẽ giống như trước như vậy, lấy chân thành đổi mãi trầm không? Những đại thần đó còn sẽ giống như trước đây nguyệt trung thành với trầm hay không? Con dân của Trần Phong quốc ta, còn sẽ ủng hộ tôn kính trầm trước sau như một hay không? Nếu bởi vì tư tâm của trầm, tương lai cùng Lâm Thiên quốc khai chiến, nhất định sẽ thất bại không có nghi ngờ đi?"

Tươi cười trên mặt Lệ Võ ngưng đọng, hắn sững sốt sững sốt, ý tứ của Vương Thượng là..... trong lòng hắn kinh động, vội nói: "Vương Thượng, ngài không phải đã triệu Cầm phi nương nương thị tẩm sao?"

"Thì sao nào?" Nữ nhân kia, nếu có thể, hắn hiện giờ không muốn chạm vào một chút nào.

Lệ Võ tựa hồ hiểu rõ tâm tư của Vương Thượng, hắn lo lắng nhíu mày,
"Vương Thượng, ngài.....hãy suy nghĩ lại!"

"Cả ngươi cũng không tán đồng?" Giọng nói của Ninh Thiên Dịch mang theo sự cô đơn, biểu tình như là bị mọi người vứt bỏ.

Lệ Võ vội nói: "Thần là cảm thấy, Vương Thượng có thể lưu công chúa ở trong cung, nhưng giải tán hết hậu cung..... Xác thật quá nghiêm trọng!"

Hắn cũng muốn lưu lại nàng, nhưng mà, mặc dù là hắn giải tán hết hậu cung thì cũng lưu nàng lại không được, nếu lưu lại hậu cung ba ngàn phi tần, sao còn có thể hy vọng nàng có thể lưu lại? Ánh mắt Ninh Thiên Dịch ảm đạm, từ khi phân biệt hơn một năm trước, nàng liền biến thành giắc mộng mà hắn giống như vĩnh viễn đều không thể chạm đến, mà giắc mộng này, hiện giờ liền ở trước mắt

hắn, hắn lại vẫn như cũ không có cách nào đụng vào.

Ninh Thiên Dịch đem thân mình dựa vào ngự án phía sau lưng, phất tay với Lệ Võ, làm như rất mệt, thanh âm trầm thấp mà mỏi mệt nói: "Ngươi đi ra ngoài đi, trẫm một mình ở đây một lát nữa."

Lệ Võ không tiếng động rời khỏi, tuy rằng trong lòng có lo lắng, nhưng hắn tin tưởng lấy sự sáng suốt của Vương Thượng, nhất định sẽ nghĩ kỹ rõ ràng.

Cánh cửa của Ngự thư phòng được đóng lại, đem sắc trời đen tối cách trở ở ngoài cánh cửa dày nặng, mà trong phòng ánh đèn sáng tỏ đến chói mắt, chiếu đầy mặt đất minh hoàng, giống như dệt lên gông xiềng trách nhiệm đem hắn vây ở giữa.

Hắn cầm lấy tẩu chương lên, lật xem một quyển lại một quyển, từ trên bàn đến trên mặt đất, mỗi lần xem xong một quyển, lòng càng thêm nặng nề.

Qua canh ba, Ngự thư phòng càng thêm hồn độn, hắn từ trong tẩu chương chất đầy đất đứng lên, hai chân có chút tê dại.

"Người đâu, thu gọn đi."

"Vâng ạ!"

Ninh Thiên Dịch nhìn bầu trời tối đen ngoài cửa, ưỡn ngực, ngẩng đầu phun ra một ngụm buồn bực, giống như hạ quyết tâm hướng tầm cung mà đi.

Trong tầm cung Thương Trung Vương, Mạn Yêu được đặt trên long sàng làm bằng gỗ Tử Đàn, nghiêng đầu đánh giá gian phòng rộng thoáng nhưng không trống trải, bày biện gọn gàng, cho người ta cảm giác giống như chủ nhân của gian phòng này vậy.

Nàng ở trên cái giường này trợn mắt năm đã có hơn một canh giờ, trên cái tủ

thấp bên mép giường có đặt một bộ y phục do cung nữ chuẩn bị cho phi tần thị tẩm sáng sớm hôm sau mặc, trên nền vải màu hoa hồng (màu rose #FF007F) có thêu hoa văn hoa lệ mà phức tạp, được gấp đến chỉnh chỉnh tề tề. Nàng giường mắt nhìn bốn cung nữ phép phép tắc tắc đứng ở trong phòng, không thể không chau mày, đã qua canh ba, Ninh Thiên Dịch còn chưa tới, nàng không khỏi có chút nóng lòng. Nàng thật ra có thể chờ, chỉ sợ có người chờ không được.

Đúng lúc này, bên ngoài tẩm cung truyền tới tiếng nói của thị vệ: "Vương Thượng!"

Theo tiếng nói tiếp theo cửa bị mở ra, Ninh Thiên Dịch đi bước lớn bước vào, lúc bước đi ống tay áo bị lay động vang hô hô, tiếng bước chân nghe đến có chút nóng nảy. Hắn xoái bước đi đến trước giường, nhìn khuôn mặt quen thuộc của nữ tử trên giường bị thảm lông bao chặt lấy, trong mắt đã không có nhu tình cùng khát vọng của ngày trước, thay thế chính là sự ngông cuồng tức giận bị cõi tình áp chế, làm như là đang cố nén lại suy nghĩ muốn đem nàng ta ném văng ra ngoài.

Mạn Yêu hơi sững sốt, nhìn ra hôm nay cảm xúc của Ninh Thiên Dịch không đúng, lại thấy đáy mắt hắn phảng phất như có một ngọn lửa bùng lên, nàng thầm kêu không tốt, muốn cho hắn khiến cung nữ lui xuống, nhưng còn không kịp mở miệng, nam tử đã nóng nẩy mà xông lên, giường len bàn tay to, muốn xốc lên thảm lông trên người nàng, trong lòng nàng kinh hãi, cuống quít giơ tay gắt gao túm chặt.

"Chờ một chút." Nàng trong cuống quít vội vàng kêu lên. Trên người không có mặc gì cả, sao có thể để hắn xốc tung lên như vậy? Ở trong mắt nàng Ninh Thiên Dịch luôn luôn là một quân tử khiêm nhường, cao thượng quang minh lỗi lạc, chưa từng nghĩ, hắn cùng phi tần của mình ở chung thế nhưng sẽ là loại tình hình này.

Ninh Thiên Dịch hơi ngừng lại một chút, nhìn biểu tình kinh hoảng thoảng qua trong mắt nữ tử, nhíu mày mang chút trào phúng nói: "Ái phi không phải

vẫn luôn ngại trẫm không đủ nhiệt tình sao? Trẫm hôm nay thỏa mãn nàng một lần, nàng nên vui vẻ mới phải, sao lại sợ?!"

Mạn Yêu nhíu mày cực lực làm cho chính mình trấn định lại, lúc này có cung nữ liếc mắt trộm nhìn qua đây, Mạn Yêu vội lộ ra một nụ cười vui mị thuộc về Cầm phi, tận lực học theo âm thanh cùng ngữ điệu của Cầm phi, hơi mang theo khẩu khí làm nũng, "Vương Thượng, thần thiếp không muốn để cho các nàng lưu lại nơi này, ngài khiến các nàng đều lui ra đi." Nàng dùng ánh mắt chờ đợi nhìn Ninh Thiên Dịch.

Ninh Thiên Dịch lại cười nói: "Trẫm đêm nay càng muốn các nàng lưu lại." Vẻ mặt tươi cười của hắn giờ phút này không phải sang sảng thanh thoát mà nàng từng gặp qua, mà là mang theo một loại buồn bực cùng bi ai nói không nên lời. Ninh Thiên Dịch nói xong liền cởi bỏ đai lưng của mình, tùy tiện ném đi, quần áo thực mau bị cởi ra, lộ ra nửa thân trên rắn chắc.

Thân thể khoẻ mạnh hùng hồn, da thịt bánh mật săn chắc, đường cong phần eo hoàn mỹ, ở dưới ánh đèn màu cam hồng mang theo dụ dỗ loạn nhân tâm. Loại tình cảnh này, vài cung nữ tuy rằng đã thường thấy qua, nhưng vẫn ngăn không được đỏ mặt tim đập nhanh, các nàng vội cúi đầu xuống, ngăn không được ảo tưởng có một ngày nào đó các nàng cũng có thể trở thành chủ tử trên long sàng này.

Mạn Yêu thấy động tác hắn nhanh như vậy, trong lòng hoảng loạn không thôi, không kịp ngăn cản, Ninh Thiên Dịch vung bàn tay to lên, màn giường hai bên rơi xuống, hắn đã bước lên long sàng.

Mạn Yêu kinh hãi bật ngồi dậy, thối lui về phía bên trong giường, đôi tay gắt gao ôm chặt lấy thảm lông đem thân mình che đến kín mít.

Ninh Thiên Dịch trên người chỉ mặc một chiếc quần màu trắng, động tác từ trên cao nhìn xuống nàng, tổng cảm thấy nữ nhân này hôm nay rất kỳ lạ, như là thay đổi một người, chẳng lẽ là đột nhiên đổi tính? Hoặc là đang chơi trò

muốn cự tuyệt còn giả bộ hoan nghênh? Hắn chậm rãi ngồi xổm người xuống, chuyển đến trước mặt nàng, nhìn sự đề phòng trong mắt nàng, bỗng nhiên tới một tia hứng thú, duỗi tay bắt lấy đôi vai mảnh khảnh của nàng, cúi đầu liền hướng đến môi nàng hôn xuống.

Mạn Yêu lập tức nghiêng đầu tránh thoát, nhanh chóng ở bên tai hắn thấp giọng nói: "Thiên Dịch, là ta!"

Ninh Thiên Dịch cả người chấn động, sững sốt. Dưới bầu trời này nữ tử kêu hắn "Thiên Dịch" chỉ có một! Hắn khiếp sợ mà quay đầu lại nhìn nàng, có chút không dám tin.

Mạn Yêu liếc mắt nhìn cung nữ mơ hồ có thể thấy được ở ngoài giường, thấp giọng nói: "Ngươi buông ta ra trước đi. Để cho các nàng lui ra đi."

Ninh Thiên Dịch vô ý thức mà buông tay, ánh mắt trước sau đều nhìn chăm chăm đôi mắt nàng, vừa rồi còn không cảm thấy, giờ phút này nhìn lại, cặp mắt kia thanh triệt minh tuệ (trong suốt thông tuệ), xác thật không phải Cầm phi có khả năng có. Hắn vội vàng cho cung nữ lui xuống, khép lại cửa, khi Ninh Thiên Dịch lại quay đầu nhìn nàng, nàng đã giơ tay bóc đi lớp mặt nạ da người trên mặt, lộ ra một khuôn mặt thanh lệ thoát tục.

"Li Nguyệt, thật là nàng!" Ánh sáng trong mắt hắn đột nhiên cực thịnh, nỗi buồn bực tức giận trong ba ngày qua nhân vì nữ tử trước mắt mà biến mất hầu như không còn. Hắn không thèm nghĩ tới nàng vì sao muốn giả dạng Cầm phi đi vào nơi này, hắn chỉ biết là toàn bộ trái tim đều bị một cỗ mừng như điện chiếm cứ.

Tâm hoa nộ phóng, đại khái chính là như thế!

(Tâm hoa nộ phóng: hình dung trong lòng cực kỳ vui mừng, vui mừng đến giống như hoa tươi nở rộ)

Ánh mắt hắn nóng rực như lửa đang thiêu đốt, ở trên người nàng lưu luyến

không rời, tỉ mỉ quan sát giống như sợ chính mình nhìn lầm.

Nữ tử trên người bọc tấm thảm màu hồng tím, tóc đen mượt mà mềm mại rũ xuống sau lưng, có mấy lọn tóc rải rác trên đôi vai ngọc hơi lộ ra, làm nỗi bật lên làn da như ngọc càng thêm oánh bạch trong sáng, khiến người không thể rời mắt được. Hắn nhẹ nhàng hít một hơi, liền ngửi thấy một làn hương thơm mê người. Hắn không cấm nuốt một ngụm, hầu kết lăn lộn lên xuống, có cái gì đó ở trong nháy mắt chui vào huyết mạch thần kinh toàn thân, khiến thân hình hắn cứng đờ, hô hấp liền trở nên dồn dập.

(Màu hồng tím: màu hồng fuchsia mang tên loài hoa Vân Anh còn gọi là hoa đăng, hoa lồng đèn, với sắc màu hồng tím tươi tắn.)

Mạn Yêu cảm nhận được hắn phát ra hơi thở nguy hiểm, vội đem tấm thảm trên người túm lại càng thêm chặt, lại không biết, loại động tác vô tâm này ở trước mặt một nam nhân đã sinh ra tuyệt vọng, càng làm cho hắn tăng thêm mấy phần xúc động muôn lập tức bóc bỏ tất cả những vật che đậy trên người nàng.

"Li Nguyệt....." Âm thanh của hắn đã mang theo khàn đục của tình dục, khát vọng trong mắt háo hức sôi sục rõ ràng như vậy.

Mạn Yêu trong lòng hoảng hốt, vội dịch thân mình ra, kéo ra thêm một chút khoảng cách với hắn, tận lực dùng âm thanh thực bình tĩnh cùng hắn nói: "Thiên Dịch, ngươi đi ra ngoài một chút, để ta mặc vào xiêm y trước đã. Lát nữa, ta có chuyện muôn nói với ngươi."

Giọng nói của nàng trong trẻo khiến cho lý trí của hắn mẩy lần muôn bị đốt cháy dần dần khôi phục lại, nghe được nàng nói có chuyện muôn nói với hắn? Ánh mắt hắn hơi đổi, mày rậm nhẹ nhàng nhăn lại một chút, cũng không có nghe lời nói của nàng lập tức xuống giường, mà là ngồi xổm ở ngay đó, như là đang suy tư gì mà nhìn vào mắt nàng, một câu hỏi cứ như vậy ở trong đầu hắn nhảy ra: Là chuyện gì khiến cho nàng một nữ tử bình tĩnh mà lý trí như vậy xuất hiện trong tẩm cung của hắn ở giữa đêm khuya, hơn nữa là dùng phương thức phi tần

thị tẩm của hắn?

Đại nǎo của hắn dần dần trở nên sáng tỏ rõ ràng, sự vui mừng lúc đầu dần dần rút đi, thay thế chính là nghi hoặc.

Từ khi hắn biết được nàng bị thương bị trực xuất khỏi Nam triều, đến khi hắn tìm được nàng, nàng không chút nào kháng cự theo hắn đi vào Vương cung, rồi mới là phát hiện nàng đang mang thai, nàng sợ hãi sẽ mất đi hài tử của nàng cùng Tông Chính Vô Ưu... Còn có nàng vài lần muốn đơn độc cùng hắn nói chuyện, bị Khải Vân đế phá hỏng; rồi sau đó, hắn cho rằng nàng đã không còn nơi có thể đi, muốn dành ra một cái hậu cung cho nàng, lại bị nàng quả quyết cự tuyệt; hiện tại, nàng giả làm phi tử của hắn, nằm ở trên giường hắn...

Mỗi một sự kiện, đơn độc mà xem, đều thực bình thường, nhưng kết hợp lại, cuối cùng đã nói rõ lên một vấn đề.

Hắn thông minh như vậy, nhìn như phóng khoáng hào sảng, kỳ thật tâm tư tỉ mỉ tinh tế. Nhưng lúc này, hắn đột nhiên cảm giác được, người có đôi khi quá thông minh, cũng tính không phải là cái chuyện tốt gì.

Có một số việc, hắn không muốn dễ dàng nhìn thấy rõ ràng như vậy. Tỷ như, duyên phận cùng với nữ tử trước mắt.

Giờ khắc này, lại không có tâm tình kích động như vừa mới đầu nhìn thấy nàng, lúc đó hắn cả người đầy nhiệt huyết sôi trào đến đỉnh điểm, giờ thì bị ý thức thanh tịnh của chính mình giống như một chậu nước đá dội xuống đầu.

Ninh Thiên Dịch cứng ngắc ở chỗ kia, cũng không nhúc nhích, hắn vẫn như cũ yên lặng nhìn nàng chăm chú, mà tấm chăn dưới thân hắn không biết từ khi nào bị hắn nắm chặt trong bàn tay, nhăn đến giống như là cảm xúc rối rắm phức tạp trong lòng hắn. Ánh mắt hắn vẫn luôn biến hóa, ánh mắt u ám đen nhánh từ đậm biến nhạt lại từ nhạt nhập vào đậm, làm như ở tại nội tâm đang vùng vẫy kịch liệt.

Ngắn ngắn trong một lát, cảm xúc của hắn dao động kịch liệt như nước, nàng không cầm c得住 chút bất an, hơi hơi nhíu mày, muốn lặp lại lời nói vừa rồi, "Thiên Dịch....." Lời nói của nàng mới ra khỏi miệng, Ninh Thiên Dịch đột nhiên vươn cánh tay ra, nghiêng người về phía trước ôm lấy nàng.

Động tác đột nhiên như vậy, không kịp suy đoán, mặt nàng va vào bả vai rắn chắc của hắn, cái mũi rất đau, nàng chau mày, không kêu ra tiếng.

Hắn ôm nàng thật chặt, nàng vốn là bị thảm lông bao lấy thân mình, lúc này lại bị hắn ôm vào trong lòng, không thể động đậy. Nàng tinh tường cảm giác được ngực hắn pháp phồng kịch liệt, cùng với hơi thở nóng rực của hắn phun ra ở bên tai nàng, không ngừng kể ra sự ẩn nhẫn mãnh liệt ở trong lòng hắn giờ phút này.

Nàng suy tư, lời nói vẫn là càng sớm nói rõ ràng càng tốt, suy cho cùng mục đích chuyến đi này của nàng liền ở chỗ này. Vô luận hắn phản ứng như thế nào, là tức giận hay là phẫn nộ, lại hoặc là thất vọng, nàng đều không thể do dự nữa. Thế là, đem những lời nói đã chuẩn bị trước khi đến đây suy nghĩ lại lần nữa, mới cẩn thận tìm từ, "Thiên Dịch, ta lần này tới đây là vì....."

"Ta biết." Không đợi nàng nói xong một câu, Ninh Thiên Dịch liền đánh gãy..... âm thanh không giống như dĩ vãng sang sảng, mà là mang theo một chút buồn tẻ, không có dục vọng, chỉ có tịch mịch vắng vẻ thê lương.

Tay hắn vuốt vuốt mái tóc dài mượt mà như gấm vóc ở phía sau lưng nàng, cầm để ở bên thái dương nàng, cọ cọ da thịt bóng loáng tinh tế của nàng. Đây là nữ tử duy nhất khiến hắn khuynh tâm yêu quý, đã từng là mộng khó có thể chạm đến, giờ phút này liền ở trong lòng ngực hắn, hắn vẫn cứ nắm giữ không được.

Tâm thảm lông cách trở ở giữa hai người, hắn rõ ràng cảm giác được thân hình của nàng cứng đờ. Nhưng hắn không nói gì, chỉ là ôm nàng, cũng không có động tác nào khác.

"Ngươi..... biết?" Mạn Yêu hơi kinh ngạc, hắn nhanh như thế đã hiểu ra?

Cũng đúng, hắn là nam tử thông minh như thế!

"Ân." Ninh Thiên Dịch nhẹ nhàng lên tiếng, lúc sau lại thật lâu không mở miệng.

Mạn Yêu thực an tĩnh ở trong lòng ngực hắn, trong lòng tuy có bất an, lại không vùng vẫy, cũng không có tùy tiện mở miệng.

Nàng đang đợi hắn bình tĩnh lại, nàng trước sau đều tin tưởng, hắn là một cái khiêm khiêm quân tử, có lý trí siêu nhiên, sẽ lấy đại cục làm trọng, vô luận gặp được chuyện gì, hắn đều có thể nhanh chóng hiểu rõ. Chỉ là, sự đấu tranh ở giữa những cái này có bao nhiêu vấn đề, nàng nhìn không thấy.

(khiêm khiêm quân tử: chỉ người khiêm tốn, yêu cầu nghiêm khắc đối với chính mình)

(siêu nhiên: siêu phàm thoát tục, vượt lên trên sự tầm thường)

Trên giường lớn rộng rãi, không gian yên tĩnh bị màn giường ngăn cách, bọn họ lấy tư thế ái muội ôm nhau lảng lặng chờ đợi, đều bất động, cũng không nói lời nào.

Nàng nhìn không thấy thần sắc của hắn biến hóa nhiều lần ở trên đỉnh đầu nàng.

Từ chấn kinh đến vui mừng, lại từ vui mừng đến lo sợ mất mát, cuối cùng từ mất mát đến bi ai tuyệt vọng, chuyển biến cảm xúc hai mặt cực đoan như vậy, hắn chỉ là chính mình một mình lảng lặng cảm thụ.

Có một số sự thật, hắn kỳ thật sớm nên nghĩ đến, nhưng hắn vẫn luôn không muốn suy nghĩ. Mà nay, đã là tránh cũng không thể tránh.

Lời đồn nàng dưỡng nam sủng là giả; nàng dưới sự tuyệt vọng tự mình hại thân thể mình là giả; nàng bị Nam đế trực xuất khỏi Nam triều là giả; nàng không chối để đi, nghỉ chân ở Nhạn Thành vẫn là giả...

Nhin bóng đen chiếu ở trên tường nhìn không ra đôi mắt, cái mũi, cái miệng, một khối mơ hồ, hăn chậm rãi chậm rãi bình tĩnh lại. Tâm tình sau khi vô số cảm xúc lảng đọng lại, là mệt mỏi, cũng là chua xót. Nhưng hăn không có trách cứ nàng, càng không muốn oán trời trách đất, cuối cùng, ngược lại là lòng tràn đầy may mắn cùng cảm kích. Đối với nàng mà nói, hăn ít nhất còn có một chút giá trị, còn hơn so với từ đây về sau không có qua lại tốt hơn rất nhiều.

Ước chừng thời gian qua một nén hương, Ninh Thiên Dịch mới ngẩng đầu hít sâu, lại phun ra một hơi thật dài, rồi sau đó hơi hơi cúi đầu, ở bên tai nàng mở miệng, lại là ngữ khí thâm tình chưa bao giờ từng có, "Ta biết rằng nàng không phải tới nhào vào trong ngực ta. Nhưng mà, ta muốn ôm ôm nàng..... đã muốn thật lâu lắm rồi. Cảm ơn nàng cho ta một cơ hội như vậy, khiến cho cuộc đời của ta..... không còn có tiếc nuối nữa."

Âm thanh của hăn kéo dài chua xót nồng đậm, quanh quẩn nhàn nhạt ngọt ngào cùng thỏa mãn, làm cho người nghe xong trong lòng không cấm xuất hiện ra chua xót khôn kẽ.

Hăn lấy cẩm cọ lên thái dương của nàng, thì ra, cảm giác ôm nàng... lại là khiến người vui sướng như vậy, khiến cho người không có cách nào tự ức cảm thấy hạnh phúc cùng ngọt ngào. Tuy rằng hăn biết, trong lòng nàng không có hăn, vĩnh viễn cũng không có khả năng thuộc về hăn.

(Tự ức: không kềm chế được khắc chế chính mình)

Giấc mộng của hăn, mặc dù giờ phút này còn ở trong lòng ngực hăn, nhưng đó vẫn như cũ chỉ là một giấc mộng.

Mạn Yêu trong lòng chua xót, nước mắt không cách nào khống chế được mà tràn đầy hốc mắt. Nàng bỗng nhiên cảm thấy, nàng có phải quá ích kỷ hay không? Từ khi bắt đầu thiết lập cái mưu kế này, nàng cũng chỉ nghĩ tới Vô Ưu, lại chưa từng suy xét qua cảm thụ của Ninh Thiên Dịch. Nàng lấy phuơng thức như vậy đột nhiên đi vào ranh giới của hăn, vô hình trung đã cho hăn hy vọng,

sau đó lại đem hy vọng kia hung hăng nghiền nát, không để lối thoát. Nàng có phải đã làm sai hay không? Nhưng mà, ai có thể nói cho nàng biết, còn có biện pháp nào tốt hơn? Nàng chưa bao giờ nghĩ tới muôn lợi dụng cảm tình của hắn, chỉ nghĩ muốn có được một cái cơ hội, một cái cơ hội cùng hắn đơn độc ở chung có thể dùng làm đàm phán, bàn bạc về sự hợp tác đối với hai bên đều có lợi.

(vô hình trung: một cách không hay biết, không ý thức)

"Thực xin lỗi, Thiên Dịch. Ta....." Nàng ý đồ muốn giải thích, nhưng Ninh Thiên Dịch lại mỉm cười ngắt lời nói: "Li Nguyệt, không cần xin lỗi. Nàng muốn, chỉ cần nói một tiếng là được. Ta..... đều sẽ đáp ứng với nàng!" Đây là lời hứa hẹn mà hắn đã từng nói với nàng, mặc kệ là hiện tại, hay là sau này, cái lời hứa hẹn này, vĩnh viễn hữu hiệu.

Vốn tưởng rằng không thể vì nàng giải tán hết ba ngàn hậu cung, khiến cho hắn mất đi cơ hội có khả năng được đến nàng, do đó trở thành không cam lòng cùng tiếc nuối vĩnh viễn ở đáy lòng hắn. Nhưng mà, lúc này, hắn ngược lại lại thoái mái. Bởi vì cuối cùng hiểu rõ, cho dù là hắn vì nàng vong quốc, cũng vẫn là không chiếm được tâm nàng, như vậy, hắn có thể từ đây trở đi chết tâm hay không, an an ổn ổn làm nhất quốc minh quân của hắn? Thay vì mạo hiểm với nguy cơ vong quốc được ăn cả ngã về không, không bằng dốc hết sức lực trợ giúp cho nàng, giúp nàng đạt thành mong muốn, cái loại phương thức lấy tôn trọng thành toàn cho tình yêu, có lẽ càng thích hợp với hắn. Mà đời này, có thể được một cái ôm này, đã không tiếc nuối.

Hắn chậm rãi buông nàng ra, tham luyến mà nhìn dung nhan của nàng, làm như muốn đem bộ dáng giờ phút này của nàng khắc vào trong ký ức của hắn, vĩnh viễn không quên.

"Cảm ơn ngươi." Nàng là chân thành như vậy mà cảm kích hắn. Ninh Thiên Dịch, là hai đời làm người của nàng gặp được người có cảm tình thuần triệt vô tư nhất.

(thuần triệt vô tư: trong sáng không ích kỷ)

Ninh Thiên Dịch hơi mỉm cười, khôi phục lại dáng vẻ sang sảng cùng tiêu sai, phảng phất giống như tất cả mọi chuyện chỉ cần vãy vãy ống tay áo, liền có thể vứt lại phiền não lưu tồn những thứ tốt đẹp. Hắn xoay người, nhảy xuống giường, đem quần áo trên cái bàn thấp đưa cho nàng, giúp nàng kéo lại màn giường, sau đó đưa lưng về phía nàng, lo mặc quần áo của mình.

Mạn Yêu nhìn bóng dáng hắn, trong lòng nói không nên lời là cảm xúc gì. Rũ mí mắt xuống, cầm lấy quần áo, nhanh chóng mặc vào.

Nàng lần này tới gặp hắn, tuy rằng biết hắn sẽ không thương tổn nàng, nhưng lại không nghĩ rằng, hắn sẽ dễ dàng như vậy đáp ứng cùng Nam triều hợp tác. Mà nàng trước đó chuẩn bị một loạt ngôn ngữ dùng để thuyết phục hắn, tất cả đều không có đất dụng võ, còn có những cái điều kiện chuẩn bị dùng để cùng hắn đàm phán đều không cần sử dụng đến. Hắn cứ như vậy dễ dàng đáp ứng rồi, chỉ vì nàng là nàng.

Cuộc đời này, nàng nợ hắn rồi.

Đêm nay, cuộc đàm phán của hai quốc gia, liền ở trong vài câu ít ỏi của hai người đã đưa ra quyết định cuối cùng, Ninh Thiên Dịch đáp ứng đem toàn bộ bí mật huấn luyện chiến mã tinh nhuệ cho bọn họ, mặt khác còn đáp ứng sau này lúc bọn họ có yêu cầu giúp đỡ sẽ cung cấp hỗ trợ hậu cần cho bọn họ, mà nàng đại biểu Nam triều hứa hẹn tương lai thiên hạ đại định, nhất định đảm bảo Trần Phong quốc hoàn chỉnh không việc gì, như cũ đều thuộc về hắn.

Nói thỏa hết thảy, đã là canh bốn.

Ninh Thiên Dịch điều thủ vệ đi nơi khác, để nàng lặng lẽ rời đi tắm cung của hắn. Tại trong đêm khuya yên tĩnh, cùng nữ tử mình yêu thương ở chung một phòng, hắn cần có lực tự chủ rất cường đại, mới có thể thuyết phục mình buông nàng ra?

Nhìn bóng dáng nàng rời đi, hắn nói với chính mình, cứ như vậy đi, cứ như vậy đặt ở trong lòng âm thầm lặng lẽ nhớ đến nàng, cũng là một loại hạnh phúc!

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Hoàng Phi Hoàn Triều (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân(Đi rồi trở lại gọi là hoàn)

Mạn Yêu ra khỏi tẩm cung của Ninh Thiên Dịch, né qua thủ vệ tuần tra khắp nơi, một đường chạy như bay đi đến điện Khuynh Nguyệt.

Trải qua lăn lộn một đêm, cảm xúc pháp phồng lên xuồng không chừng, hiện giờ mọi chuyện đã làm xong, trong lòng nàng khẽ buông lỏng, chỉ là, nàng đi một cái thì đã hơn hai canh giờ, Nhị Sát bọn họ lại bị phân phái đi rồi, Vô Ưu nhất định sẽ thực lo lắng cho nàng, không biết lát nữa có giận dỗi hay không? Nàng còn đang suy nghĩ, thực nhanh liền tới cánh rừng phía sau tẩm cung điện Khuynh Nguyệt.

Phiến rừng kia không tính quá lớn, nhưng mà thật âm u đen tối, cây cối trong rừng rậm rạp tươi tốt, một tia ánh trăng cũng không chiếu vào được. Mạn Yêu vừa mới tiến vào con đường nhỏ giữa rừng, chỉ cảm thấy gió lạnh vèo vèo ập vào mặt, chung quanh tràn ngập một cổ sát khí mơ hồ không rõ. Nàng trong lòng hơi kinh hãi, ở trong Vương cung này, hơn nửa đêm còn có ai ở chỗ này chờ muộn tánh mạng của nàng? Tốc độ của nàng hơi chậm lại, vanh tai, âm thầm âm thầm tập trung tinh thần đề phòng.

Bỗng nhiên, một đạo kình khí khí thế mãnh liệt vô cùng từ sau lưng nàng quét thẳng đến bên hông nàng, phảng phất như muốn đem nàng cắt thành hai đoạn. Nàng kinh hãi trong lòng, bốn phía thế nhưng đều tránh không khỏi, tất cả đường lui tựa hồ đều bị phong kín, nàng nhăn mày lại, vội vàng thả người bay vọt lên, chân đạp thân cây, xoay người nhảy xa hơn cả trượng. Nàng chăm chú nhìn lướt qua một lượt, thế nhưng phát hiện sau lưng không có một bóng người. Nàng kinh hãi, vừa rồi rốt cuộc là ai đánh lén nàng? Vì sao trong cánh rừng này

nửa thân ảnh cũng không thấy? Cho dù là tốc độ có nhanh đi chăng nữa, cũng không có khả năng cả cái bóng dáng cũng không thấy.

Nàng cau mày, dùng tay sờ sờ bụng nhỏ, trong lòng có chút hoảng sợ bất an. Ở tại chỗ dạo qua một vòng, xác thật nhìn không thấy người nào khác, cả cỗ sát khí khi nãy cũng không thấy. Nàng mang theo tâm cảnh giác, chậm rãi lại đi về phía trước, phát hiện phía Nam cánh rừng tràn ngập làn khói nhợt nhạt, một mùi hương kỳ dị nhàn nhạt gần như không thể ngửi thấy bay lại đây, chợt ngửi một cái, khiến người tinh thần phấn chấn, Mạn Yêu trong lòng biết mùi hương kia tất nhiên không phải thứ tốt, vội vàng nín thở, cũng đã không kịp.

Chứng đau đầu đã hơn một năm chưa từng mắc bệnh lại, bỗng nhiên phát tác, lại là cuồn cuộn sôi sục ập đến, cái đau kia phảng phất muốn đem đầu nàng bốc ra, nàng tức khắc cả người vô lực. "A" một tiếng kêu lên, đôi tay nàng ôm đầu, thân mình vô lực chống đỡ, mắt thấy liền sắp phải ngã xuống đất.

Bên tai truyền đến một giọng nói như bị xé rách vỡ giọng: "Ngươi đã quên những gì ngươi nhìn thấy ở trong mộng, cũng đã quên những gì ngươi nghe được....."

Nàng ở trong mộng nhìn thấy? Nàng nhìn thấy được cái gì? Nàng giống như thấy được một cái viện rách nát suy sụp, trong viện có khối bia đá nho nhỏ màu xanh, mặt trên có khắc ba chữ, là ba chữ nào? Nàng không nhớ rõ, nàng còn thấy được một người nam nhân dùng tay bóp chặt cổ nàng, trong mắt nam nhân kia chảy xuống nước mắt, tuyệt vọng cùng đau thương tràn đầy trong mắt, nhưng mà nàng thấy không rõ hắn là ai... Nàng nghe qua cái gì? Giống như có người cứ lập đi lập lại mà kêu tên nàng, nhưng hắn rốt cuộc kêu nàng là cái gì, nàng không nghe rõ.....

Còn có rất nhiều cảnh tượng mơ hồ, bóng người mơ hồ, cùng với ngôn ngữ nghe không rõ lầm mơ hồ. Rốt cuộc người trước mặt là ai? Họ đang nói cái gì? Nàng hoảng hốt tinh thần, ánh mắt mờ mịt, trong đầu những cảnh tượng đó vốn là mơ hồ không rõ càng trở nên thêm mơ hồ, đang dần dần mờ nhạt đi, thiếu

chút nữa, liền hoàn toàn biến mất. Nhưng mà, đúng lúc này, một cánh tay mạnh mẽ đột nhiên ở ngay lúc nàng sắp ngã xuống trên mặt đất đúng lúc ôm lấy eo nàng, đem nàng ôm vào trong ngực.

"Dung nhi, Dung nhi....."

Trong hốt hoảng, từng tiếng kêu gọi lộ ra nôn nóng cùng khẩn trương xuyên phá những cảnh tượng cùng âm thanh mơ hồ, rõ ràng mà truyền đến trong tai nàng, rất chân thực. Nhưng mà, cái tên này, là đang kêu ai? Chưa từng có người kêu qua nàng như vậy. Còn có âm thanh kia, nghe đến quen thuộc như vậy, mà ngữ khí khẩn trương kia tựa hồ không nên phát ra từ âm thanh đó.

Nàng nhíu mày, đôi tay ôm đầu mềm mại rũ xuống, trên người một tia sức lực đều nhãc không nổi, cả đôi mắt cũng không thể mở ra, cảm giác rất mệt, rất muốn ngủ, nhưng mà tâm nàng không thể yên lòng, liền cường ép chống đỡ một tia thanh tỉnh.

"Ngươi quá nhiều chuyện!"

Nàng nghe được người nam tử ôm nàng không biết đối với ai nói một câu như vậy, mà âm thanh kia luôn luôn nho nhã bình thản dường như là đang nỗi giận. Rồi sau đó, một âm thanh khác vang lên, nàng nghe được có chút mơ hồ: "..... Hài tử trong bụng nàng ta không thể lưu lại..... ký ức càng không thể bị đánh thức, nếu không..... kiêm cùi ba năm thiêu một giờ."

Nàng trong lòng kinh hãi, bọn họ muốn hại hài tử của nàng! Đầu vẫn như cũ đau đớn giống như muốn vỡ ra, nhưng trong đầu lại khôi phục một chút thanh tỉnh.

"Ngươi nói không thể thì không thể sao? Ngươi coi trãm là Tông Chính Vô Trù? Trãm muốn làm thế nào, còn không tới phiên ngươi nhúng tay."

Là âm thanh của Hoàng huynh! Nàng kinh hãi cả người run lên, phảng phất như mới tỉnh lại sau cơn ác mộng, mở to mắt nhìn thấy khuôn mặt thanh túyn

nho nhã kia, đã rút đị sự ôn hòa, trong mắt tràn ngập âm u cùng cực kỳ tức giận. Loại vẻ mặt này, nàng rõ ràng chưa bao giờ từng gặp qua ở trên mặt hắn, nhưng vì sao cảm thấy quen thuộc như vậy? Có một cái tên bỗng nhiên nhảy ra trong đầu nàng, nàng không tự giác buột miệng thốt ra: "Tề ca ca"

Âm thanh của nàng mờ ảo mà mỏng manh, ngay cả chính nàng cũng nghe không rõ, nhưng Khải Vân để lại là cả thân hình hung hăng chấn động, cúi đầu không dám tin tưởng mà nhìn nàng, ánh mắt kia trong chấn động mang theo kinh hỉ lớn lao, "Nàng..... kêu ta là cái gì?"

Mạn Yêu nhíu mày, suy nghĩ có một chút hỗn loạn, đúng vậy, nàng kêu hắn cái gì? Tề ca ca? Nàng vẫn luôn kêu hắn là Hoàng huynh, vì sao sẽ vô ý thức nhảy ra một cái xưng hô như vậy? Nàng bỗng nhiên cảm thấy cả người rét run, có một cổ hàn khí từ đáy lòng toát ra, làm nàng có chút không biết làm sao bây giờ.

Hồi tưởng mấy tháng qua, nàng thường thường nằm mơ, trong mộng cảnh vật luôn có một loại cảm giác quen thuộc lại tựa như không quen, mà tình cảnh trong mộng cứ lặp lại càng ngày càng khuếch trương mở rộng ra. Hiện tại ngẫm lại, kia không giống như là mộng, càng giống như là ký ức của một người, chẳng lẽ ký ức của thân thể này đang khôi phục.

Khải Vân để thấy ánh mắt nàng mê mang, ánh mắt hắn phức tạp, như là chờ đợi, lại như là lo lắng.

Lúc này, một người khác ở trong rừng, mở miệng nói: "Ngươi không nên đánh thức ký ức của nàng, đối với nàng đối với ngươi cũng không có chỗ tốt."

Nghe được âm thanh, mà quay đầu, nhìn đến người đang nói chuyện chính là một cái toàn thân bao bọc toàn màu đen chỉ lộ ra một đôi mắt, môn chủ Thiên Thủ môn! Hắn sao ở chỗ này? Lúc này đây, giọng nói của hắn bị xé rách khàn khàn vẫn y như xưa, nhưng nàng rõ ràng nghe ra hắn là nam nhân. Hắn nói Hoàng huynh đánh thức ký ức của nàng là có ý gì? Nàng chưa bao giờ nói qua

với Hoàng huynh, nàng mất đi ký ức, hắn sao phải đánh thức?

Khải Vân đế đột nhiên đánh gãy lời nói của môn chủ Thiên Thủ môn, nói: "Đủ rồi! Người còn không mau cút đi, nơi này không phải là nơi ngươi nên ở lâu."

Không biết như thế nào, hắn thế nhưng nổi giận, đánh vỡ hình tượng thường ngày nho nhã của hắn.

Môn chủ Thiên Thủ môn làm như cũng không sợ hãi, chỉ thở dài một hơi, có chút bất đắc dĩ nói: "Nếu như thế, ta đây liền rời đi. Hoàng Thượng tự giải quyết cho tốt."

"Muốn chạy? Không dễ dàng như vậy!" Một đạo trầm giọng lạnh lùng quát lớn, một trăng hai huyền, cộng ba đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện ở trong rừng.

Người cầm đầu mặc áo trắng đầu bạc, mắt phượng môi mỏng, sau khi hắn nói xong, híp mắt nhìn cánh tay của nam tử đối diện đang ôm nữ tử, bỗng nhiên thân hình vừa động, một bóng trắng nhanh như quỷ mị cấp tốc hướng bọn họ cuốn qua. Khải Vân đế ngẩn ra, muốn siết chặt lại vòng tay, nhưng rũ mắt nhìn thấy trong mắt nữ tử bỗng nhiên sáng lên quang hoa tươi sáng, con ngươi màu băng xám của hắn tức khắc u ám, liền như vậy buông tay ra. Mặc cho nàng bị một tên nam tử khác bế vào ngực, ôm đi rời khỏi xa cả trượng.

"A Mạn, Nàng sao rồi?" Tông Chính Vô Ưu nhìn nữ tử trong lòng ngực sắc mặt tái nhợt, âm thanh cùng ánh mắt của hắn đều lộ ra cảm xúc khẩn trương.

Mạn Yêu nhìn mắt hắn, cuối cùng cũng yên lòng, cong cong môi, âm thanh suy yếu vô lực, "Thiếp không có việc gì, chỉ là, đau..... có chút đau." Tâm thần buông lỏng, nàng kiên trì nói xong câu đó, liền cảm giác trước mắt tối sầm, mang theo vô số nghi hoặc, liền như thế lâm vào nặng nề tối tăm mất đi tri giác.

"A Mạn, A Mạn....."

"Ngươi không cần kêu, nàng nghe không thấy."

Mạn Yêu tỉnh lại, đã là hơn mười ngày sau. Khi đó, bọn họ sớm đã ở trong đoàn năm ngàn tinh binh hộ tống do Ninh Thiên Dịch tự mình dẫn dắt, cưỡi xe ngựa hoa lệ rời đi Trần Phong quốc.

Nghe nói, liền ở ngay đêm hôm đó, trại nuôi ngựa Hoàng gia của Trần Phong quốc vì chư quốc chuẩn bị hơn mươi vạn chiến mã, trong một đêm toàn bộ tử vong. Đêm đó trong trại nuôi ngựa xuất hiện một cao thủ thần bí trợ giúp thị vệ trại nuôi ngựa bắt được một hắc y nhân, nhưng người nọ cắn lưỡi tự sát, không lưu lại bất luận khẩu cung nào. Theo như lời nói của thị vệ mỗ quốc (mỗ quốc: một nước nào đó), cách ăn mặc và võ công của người nọ cùng với thích khách mà lúc trước sứ giả của bọn họ ở biên cảnh Nam triều gặp được cực kỳ tương tự, trải qua sự xác nhận của Bắc Hoàng Tông Chính Vô Trù, hắc y nhân kia thuộc người của Thiên Thủ môn. Mọi người đều biết, Thiên Thủ môn cùng Nam triều là địch không phải là bằng hữu, thế là, chuyện sứ giả các nước gặp nạn ở biên cảnh Nam triều ở dưới sự tận lực đảm bảo của Thương Trung Vương, tất cả mọi người đều tin tưởng rằng là người có tâm cố tình khiêu khích xúi giục quan hệ giữa Nam triều cùng các nước, việc này đến tận đây đã lắng xuống.

Nam đế với cái danh khách quý được Thương Trung Vương thỉnh ra, hai nước giải trừ hết hiểu lầm. Có người nhắc tới tám ngàn con chiến mã tinh nhuệ mà Trần Phong quốc bí mật huấn luyện, chư quốc muốn lấy giá cao để có thể đạt được, nhưng Thương Trung vương biểu thị, Hoàng phi Nam triều lấy thân phận Mật sứ Nam triều đã ngay trong ngày đầu tiên cùng với hàn thảo luận thỏa đáng việc quyền sở hữu tám ngàn con chiến mã.

Quốc quân chư quốc bừng tỉnh đại ngộ, đấm ngực đậm chân, phòng được hoàng đế chư quốc, nào biết phòng không được một cái phi tử bị trực! Chư quốc tuy có bất mãn, nhưng suy xét đến sự hợp tác sau này, không người dám có dị nghị, chỉ phai tiếc nuối cáo từ.

Một chuyến hành trình chọn ngựa này, mười bốn nước tề tụ ở Trần Phong quốc, quốc quân mười ba nước tay không mà về, chỉ có Nam triều lúc trước không có khả năng hợp tác nhất đã đặt mua được tám ngàn con chiến mã tinh nhuệ, trở thành cơ sở cho Nam triều tranh giành thiên hạ. Từ đó, Hoàng phi Nam triều, họa quốc yêu phi một cái thanh danh hồn đôn như vậy trở thành "đại nghĩa cân quắc" mà nhiều người tranh nhau truyền tụng.

(cân quắc là khăn trùm đầu của người phụ nữ thời xưa, cũng có ý bóng chỉ phụ nữ, đại nghĩa cân quắc: người phụ nữ vì đại nghĩa)

Hoàng cung Nam triều, điện Càn Hòa.

Đây là trong một tháng qua bá quan văn võ của Nam triều lần đầu tiên tề tụ tại đây.

...

...

...

...

CÁI ĐOẠN NÀY LÀ

Minh Thanh Chính tuyên bố thủ dụ của Tông Chính Vô Ưu đại ý là: lệnh bá quan văn võ cả triều sáng sớm ba ngày sau, đi ra cửa thành quỳ nghênh đón Hoàng phi hồi triều.

Sau đó mọi người ngạc nhiên, tranh luận, nói ra nói vô,..... sau đó khâm phục, áy náy vì mắng nhầm Mạn Yêu.....

Yên Hoa thấy phần này không quan trọng, lại dài gần một chương nên tạm

thời cho qua không địch, lúc rảnh sẽ bù vô.

Lấy thời gian này dịch chương tiếp theo, nên chương này chỉ đến đây.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Hoàng Phi Hoàn Triều (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Cảnh nội Nam triều, một chiếc xe ngựa hoa lệ chạy ở trên quan đạo thông đến Giang Đô, đi theo phía sau xe ngựa là ít ỏi mấy kỵ binh, trận thế không lớn, nhưng tinh mắt vừa nhìn thấy liền biết đều không phải là người thường.

Lúc Mạn Yêu mở to mắt, ánh vào mi mắt chính là khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân của Tông Chính Vô Ưu, nhưng giờ phút này đã cực kỳ tiêu tụy, mắt phượng lõm vào, tơ máu trải rộng trong mắt, ảm đạm không ánh sáng, màu môi tái nhợt, cằm mọc lúm nhúng râu xanh, làm như là kết quả hơn mười ngày lo lắng không ngủ. Nàng kinh ngạc nói: "Vô Ưu, chàng tại sao thành như thế này?"

Tông Chính Vô Ưu thấy nàng tỉnh lại, ánh mắt đột nhiên sáng ngời, đáy mắt xẹt qua một tia vui mừng khôn siết, nhưng hắn chỉ là khẽ cười cười, ngữ khí giống như lúc bình thường sau khi ngủ một giấc tỉnh lại, ôn nhu nói: "Nàng tỉnh."

Nàng gật đầu, chống thân mình muốn ngồi dậy, mới vừa dậy, chỉ cảm thấy đầu một trận choáng váng, liền muốn ngã xuống.

"Nàng trước đừng nhúc nhích." Tông Chính Vô Ưu vội vàng đỡ lấy nàng, kéo nàng qua, rồi mới ngồi vào sau lưng nàng, đối với bên ngoại mệnh lệnh nói "Dừng xe. Kêu Tiêu Khả tiến vào."

Xe ngựa lập tức ngừng lại, Mạn Yêu nhìn chung quanh không gian thực rộng lớn, xe ngựa này thực to lớn, có thể so với một gian phòng, nàng nghi hoặc hỏi: "Chúng ta ở trên xe ngựa? Phải đi về sao?"

"Ân." Tông Chính Vô Ưu nhẹ nhàng trả lời, đem nàng ôm vào trong ngực.

Tiêu Khả thực mau liền tiến vào, cười kêu nàng một tiếng, "công chúa tỳ tỳ", sau đó bắt mạch cho nàng, đối với Tông Chính Vô Ưu nói "Không có việc gì", nói xong liền xuống xe ngựa. Tiêu Khả vẫn luôn rũ đầu, không nói một câu dưa thừa, cùng với trước kia một Tiêu Khả hoạt bát đáng yêu như là thay đổi thành một người.

Mạn Yêu cảm giác kỳ lạ, nhưng cũng chỉ cho là có Tông Chính Vô Ưu ở đây, Tiêu Khả mới như vậy, nàng cũng không nghĩ nhiều. Dựa vào trong lòng ngực Vô Ưu, động đậy thân mình, cảm giác thân thể đau nhức mệt mỏi rả rời, nàng nhíu mày, giơ tay đi xoa eo. Thật đau!

Tông Chính Vô Ưu nhìn nàng nhíu chặt mày, ôn nhu nói: "Lại qua nửa canh giờ liền đến Giang Đô, nàng nhịn một chút."

Mạn Yêu sững sốt, Giang Đô? Trong trí nhớ của nàng, ở trước khi hôn mê còn ở Vương cung Trần Phong quốc, cách xa nhau không chỉ ngàn dặm, như thế nào đảo mắt liền đến Giang Đô rồi? Nàng kinh ngạc giương miệng, vội vàng hỏi: "Thiếp ngủ bao lâu?"

"Mười lăm ngày." Tông Chính Vô Ưu vươn tay giúp nàng xoa xoa eo, lực đạo nặng nhẹ vừa phải. Nàng thoái mái đến nhẹ "Ân" một tiếng.

Một giấc này, thế nhưng ngủ đến mười lăm ngày! Giấc ngủ dài đến xưa nay chưa từng có. Trước kia đau đầu, uống xong thuốc, ngủ say một đêm liền hết, tại sao cách một năm, tái phát lần nữa, thế nhưng vừa ngủ thì đã ngủ đến mười lăm ngày? Chứng đau đầu này của nàng, cũng quá kỳ lạ rồi! Nàng lắc lắc đầu, chỉ cảm thấy đầu nàng nặng giống như được rót chì vào, ngực có chút ngọt ngạt, nàng thở dốc một ngụm khí, quay đầu đi nhìn khuôn mặt gầy ốm của hắn, chỉ thấy giữa mày hắn, đáy mắt có một nỗi buồn sâu thăm không hòa tan được.

Nàng nhíu mày, giơ tay muốn thay hắn vuốt phẳng.

"Vô Ưu, chúng ta rời đi, Thiên Dịch có biết không? Hành tung của chàng có bị người khác phát hiện hay không, còn chiến mã..."

"Đừng lo lắng, sự tình lần này làm được thực viên mãn."

"Ồ, vậy thiếp liền an tâm rồi." Nàng cười cười, bỗng nhiên lại nghĩ tới cái gì, hỏi tiếp: "Cái đêm đó, chàng cùng nhị Sát đột nhiên xuất hiện, môn chủ Thiên Thủ môn có bắt được không?"

"Để hắn chạy thoát rồi. Sẽ có một ngày nào đó, ta còn sẽ bắt lấy hắn lần nữa." Nói đến môn chủ Thiên Thủ môn, hắn nheo lại mắt phượng, ánh mắt đột nhiên trở nên hung ác sắc bén, làm như là cực kỳ thống hận.

Mạn Yêu ngạc nhiên, bắt lấy lần nữa? Nói như thế là đã bắt được, nhưng mà lại để hắn trốn thoát? Thật là hiếm có người có thể từ trong tay Vô Ưu trốn thoát.

Tông Chính Vô Ưu nói: "Được rồi, nàng mới vừa tỉnh, đừng quá hao tâm tổn sức."

"Ân." Mạn Yêu dựa vào vai hắn, ngưỡng mặt nhìn hắn, giơ tay cọ cọ cái cằm đã mọc lúm nhúng râu xanh của hắn, cứng cứng, có chút đậm vào tay. Hắn như vậy, dung nhan nhìn qua thiếu đi vài phần tiên khí, nhiều thêm vài phần thành thục của nam tử, ngược lại càng mê người. Nàng bỗng nhiên cười nói: "Chàng tiểu tụy như vậy, thoát nhìn đã có rất nhiều ngày không có nghỉ ngơi rồi, chắc không phải cho rằng thiếp đã chết đi?"

"Nói bậy!" Tông Chính Vô Ưu thân hình chấn động, mắt phượng sơ hãi mở to, âm thanh hơi khàn khàn, trong ngữ khí giận mắng thế nhưng có chứa một tia run rẩy.

Mạn Yêu ngân ra, thấy sắc mặt hắn khó coi, vội nói: "Thiếp chỉ là thuận miệng nói nói, nhìn chàng xem, nghiêm túc như thế làm cái gì?"

Tông Chính Vô Ưu nhíu chặt mà rậm, sắc mặt hơi sa sầm xuống, thấp giọng nói: "Thuận miệng nói nói cũng không được!"

Hắn tức giận thật rồi, Mạn Yêu hơi hơi kinh ngạc, mở to hai mắt nghi hoặc

mà nhìn hắn.

Tông Chính Vô Ưu quay mặt đi, khi xoay lại, sắc mặt đã nhu hòa đi, nhưng hắn rũ mắt, nàng chỉ thấy được lông mi đen đậm của hắn, nhìn không thấy thần sắc trong mắt, chỉ nghe hắn bá đạo phát ngôn: "Sau này không cho phép nói đến cái chữ kia, mạng của nàng là của ta."

Mạn Yêu hơi hơi nhướn mày, cười nói: "Ai nói? Vì sao không nói mạng của chàng là của thiếp?"

Tông Chính Vô Ưu suy nghĩ, thực nghiêm túc gật đầu, "Ân, mạng của ta cũng là của nàng."

"Như vậy còn xem như công bằng." Nhìn bộ dáng nghiêm trang của hắn, nàng nhịn không được cười ra tiếng, cười đến trong mắt tràn đầy hạnh phúc, trong lòng tràn đầy ngọt ngào.

"Eo còn mỏi không?"

"Đã đỡ hơn một chút."

"A Mạn."

"Ân?"

"Nàng đã nói qua muôn mãi luôn bồi ta, còn nhớ rõ không?"

Mạn Yêu ở trong lòng ngực hắn gật đầu, hơi hơi giơ lên lông mi, cảm giác hôm nay hắn tựa hồ có chút kỳ lạ, hắn rất hiếm khi cảm tính như vậy. Nàng nhẹ giọng hỏi: "Sao lại đột nhiên nhắc tới cái này?

Tông Chính Vô Ưu ôm chặt nàng, cắm gác lên trên đỉnh đầu của nàng, rũ mắt, nhìn đôi lông mi như cánh quạt của nàng, làn da vô cùng mịn màng, trong mắt hắn bỗng nhiên đổ xuống một tia đau thương, tiếng nói mang chút khàn khàn, lại là chứa đầy thâm tình nói: "Chờ ta báo thù cho mẫu thân xong, tặng cho

nàng một cái thiên hạ thái bình. Chúng ta ngồi ôm giang sơn vạn dặm, cùng nhau nhìn con của chúng ta trưởng thành, đem giang sơn giao cho nó, chúng ta liền có thể sống những tháng ngày tự do tự tại. Đến lúc đó, mặc kệ nàng đi đâu, ta đều bồi nàng. Cho nên A Mạn,... nàng nhất định phải chờ ta."

Âm thanh của hắn, ôn nhu đến cực điểm, nhưng nàng lại nghe ra một tia hương vị thê lương. Nàng muốn nói, nàng đương nhiên sẽ chờ hắn, nhưng không biết vì sao, nàng bỗng nhiên nói không nên lời, cổ họng đau đớn giống như là bị cái gì đó mất kẹt ở nơi đó. Nàng nhíu mày, ngực không biết tại sao nghẹn muôn chêt, cúi đầu, đem mặt chôn ở ngực hắn, trong lòng chua xót khó chịu. Cuộc sống tự do tự tại, đó vẫn luôn là nàng muốn hướng tới! Không có cùu hận, không có chiến tranh, không có lợi dụng, không có thương tổn, không có người lừa ta gạt, không có âm mưu quỷ kế..., chỉ còn lại có ngọt ngào cùng hạnh phúc, thật là cuộc sống tốt đẹp cỡ nào! Nhưng mà, bọn họ thật sự có thể thực sự sống trong cuộc sống như vậy sao? Nếu có thể, còn cần bao lâu? Lúc cái loại cuộc sống đó đến, bọn họ còn có cơ hội hưởng thụ hay không?

Lông mi hắn lặng lẽ nâng lên, ánh mắt xuyên thấu qua màn cửa sổ xe nhìn về phía bầu trời rộng lớn vô biên, nơi đó mây trắng bay bay, như mộng như ảo, giống như nhân sinh vô định, rất nhiều chuyện không phải do người khống chế.

Có một loại hơi thở mang theo thương cảm lan tràn ở giữa bọn họ, làm tâm người sinh ra một chút bất an.

Mạn Yêu duỗi tay ôm lấy eo hắn, ở trong lòng ngực hắn cọ cọ, khẽ mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Thiếp nơi nào cũng không đi, liền bồi chàng cùng hài tử."

Tông Chính Vô Ưu nghe vậy thân hình run lên, cánh tay bỗng dựng siết chặt thêm, hắn chỉ cảm thấy cổ họng tắc nghẹn, vội vàng ngẩng đầu nhắm mắt lại, đem nàng ôm vào trong ngực, ôm đến thật chặt.

Xe ngựa khởi hành, nàng lại không nằm xuống, cứ dựa vào trong lòng ngực hắn, hai người lẳng lặng dựa sát vào nhau, cũng không mở miệng nữa, thẳng đến

xe ngựa đi đến Giang Đô hoàng thành.

"Cung nghênh Hoàng phi nương nương hồi triều! Nương nương thiên tuế
thiên tuế thiên thiêng!"

"Nương nương thiên tuế thiêng thiêng thiêng!"

Trước cửa thành Giang Đô khí thế rộng lớn, dưới tường thành cao ngất mà
kiên cố, Thừa tướng cùng Minh Thanh Chính dẫn dắt cả triều văn võ bá quan
quỳ ở hai bên, Tiêu Sát xuất Cấm vệ quân ra khỏi thành quỳ nghênh, bên trong
thành bá tánh tụ tập, quỳ theo.

Đội ngũ trải dài vô tận, ngự liễn tôn quý mà xa hoa, một chiếc thảm đỏ thăm,
từ hoàng cung trải dài đến cửa thành, tươi tắn bắt mắt.

Mấy vạn người cùng quỳ, tiếng hô xông thăng lên trời, chấn động cả tòa đô
thành! Đó là khí thế dùng để nghênh đón Hoàng phi trở về, long trọng chưa từng
có.

Có người vén lên màn xe, Mạn Yêu nhìn đám người đen nghìn nghịt quỳ
phục trên mặt đất, vừa nhìn vô tận. Nàng trong lúc nhất thời, cảm xúc không
khỏi phép phồng, nhớ rõ lúc đi, nàng thân chịu kiém thương, lưng đeo muôn vàn
bêu danh, người người phỉ nhổ, khi đó, chỉ có một chiếc xe ngựa cũ nát, một xa
phu lớn tuổi. Thời gian cách một tháng, lại trở về, để vương ở bên, vạn người
triều bái. Mặc dù chính là mưu kế của nàng, nhưng tâm tình dưới hai loại tình
cảm hoàn toàn bất đồng đối chiếu lại chân thật đến như vậy.

Ánh mặt trời từ phía Đông chậm chậm dâng lên, mặt đất bao phủ ở trong một
mảnh ánh sáng trong suốt mông lung.

Bên người đột nhiên phát ra một cỗ hàn khí lạnh lẽo, Mạn Yêu ngạc nhiên,
quay đầu liền nhìn thấy sắc mặt ủ dột của Tông Chính Vô Ưu, ánh mắt âm u,

biết hắn nhất định là nhớ tới bọn họ ngày ấy ở trên đại điện dùng lời lẽ mắng nhiếc không có suy nghĩ lựa lời, mà tức giận trong lòng, nàng cầm lấy tay hắn ôm ở bên hông nàng, làm như không thèm để ý hướng hắn khẽ cười cười, dù cho bọn họ mắng thật quá đáng, nhưng pháp không trách chúng, huống chi lần này đi sứ thuận lợi, cũng dựa vào bọn họ "Hết sức phôi hợp".

(Pháp không trách chúng: chúng = Đa số người. Ý nói hành vi nào đó cho dù phải chịu vương pháp trừng phạt, nhưng rất nhiều người đều làm như vậy, cũng không thể nào trừng phạt được)

Mạn Yêu nhẹ nhàng kéo tay hắn ra, ngồi thẳng thân mình, sắc mặt lạnh đạm thản nhiên bình tĩnh như ngày thường, đối với bên ngoài bình thanh nói: "Đều đứng lên đi."

Chúng đại thần cúi đầu thoảng sững sوت, bọn họ quỳ gối phía dưới, nghe thấy tiếng màn xe bị xốc lên, rõ ràng cảm giác được có một cỗ hơi thở cường đại lạnh lẽo che trời lấp đất đè ép lại đây, ép tới bọn họ cơ hồ không thở nổi. Bọn họ tưởng rằng, chuyến này Hoàng phi trở về, có công lao trong người, nhất định sẽ không dễ dàng tha cho bọn họ, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng cũng sẽ bị trách phạt đi? Ít nhất cũng sẽ làm khó dễ một chút, rửa nỗi nhục ngày đó bị ác mắng. Nhưng không nghĩ tới, nàng liền dễ dàng như vậy để cho bọn họ đứng lên, chẳng lẽ là bọn họ đem lòng tiểu nhân đo lòng dạ quân tử? Nhưng mà, hơi thở kia cùng ngữ khí của Hoàng phi, cảm giác vì sao khác nhau lớn như thế?

"Tạ nương nương!" Quần thần sau khi tạ ơn, thấp thỏm đứng dậy, còn chưa dám mạo muội ngẩng đầu, chỉ phát hiện Minh Thanh Chính cùng Thừa tướng quỳ gối ở phía trước vẫn không nhúc nhích, vẫn như cũ tư thế quỳ lạy sát đất, không cảm thấy nghi hoặc.

Bùi đại nhân ngạc nhiên tò mò, nâng khéo mắt trộm liếc mắt một cái, vừa nhìn thấy, sắc mặt hắn biến đổi, kinh hoảng há to miệng, bật thốt lên kêu lên:
"Hoàng Thượng!"

Các đại thần khác còn chưa đứng vững, nghe được tiếng hô kinh hãi này, ngẩng đầu nhìn thấy đế vương sắc mặt đen thui thảm trầm ngồi ngay ngắn ở bên trong xe ngựa, sợ tới mức chân mềm nhũn, vội lại quỳ xuống.

"Khấu kiến Hoàng Thượng! Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!!"
Hoàng Thượng sao lại cùng với Hoàng phi cùng nhau ngồi ở trong xe ngựa?
Chẳng lẽ Hoàng Thượng trong hoàng cung cáo ốm là giả? Lại hoặc là, trong điện
Mạn Hương căn bản là không có ai?

Tông Chính Vô Ưu lạnh lùng nhìn bọn họ, một tháng trước, các đại thần một người so với một người càng thêm lợi hại, hắn hận không thể đem bọn họ toàn bộ kéo xuống chém hết, đặc biệt là cái Bùi đại nhân cố chấp giống như cái đầu lừa kia.

Bùi đại nhân chỉ cảm thấy có một đạo ánh mắt giống như lưỡi dao sắc bén hướng tới đầu hắn chém thẳng đến, hắn không tự kìm hãm được run lập cập, dập đầu một cái vang lớn, âm thanh khẽ run nói: "Thần..... có tội!"

"Chúng thần có tội!" Quần thần cùng bái lạy.

Tông Chính Vô Ưu câu môi lạnh lùng cười, ngữ điệu nặng nề: "Các ngươi,
đích xác là có tội!"

Chúng thần vội nói: "Chúng thần biết tội, cam nguyện lãnh phạt."

Mạn Yêu nhíu mày, thấy Tông Chính Vô Ưu làm như thật muốn vì thế trừng trị các đại thần, liền nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Chuyện này vốn chính là một mưu kế, thôi bỏ đi."

Tông Chính Vô Ưu cau mày, không nói lời nào.

Thừa tướng bỗng nhiên ngẩng đầu, mặt đầy vẻ xấu hổ nói: "Nương nương lòng dạ nhân từ khoan hậu, khiến thần trong lòng thập phần kính nể. Nhưng việc này..... Thần thân là trọng thần của triều đình, tùy tiện tin lời đồn bậy, không

phân thị phi, oan uổng cho Nương nương, thật sự..... thẹn làm bẽ tôi của người, thỉnh Hoàng Thượng, Nương nương hạ chỉ trách phạt! "

Không thể không nói, Thừa tướng xác thật thực biết xem mặt đoán ý, đo lường nhân tâm, ở trong các đại thần, trừ Minh Thanh Chính ra, Thừa tướng có thể nói là một người thanh tịnh nhất, ngày đó trên đại điện, những câu nói đều là suy nghĩ cho quốc gia đại cục, không có một từ mắng nhiếc, ngược lại khiến người không thể nào trách phạt.

Mạn Yêu cười nói: "Thừa tướng cúc cung tận tụy, một lòng vì nước, dù cho có chút không đúng, sau này sửa lại là được. Bốn cung chịu chút ủy khuất không quan trọng, chỉ hy vọng thông qua sự kiện lần này, tương lai ở lúc các vị đại nhân đổi mặt với chính sự quốc gia, chớ chỉ dùng đôi mắt cùng lỗ tai, mọi việc dùng tâm nhiều một chút mới đúng."

Thừa tướng sắc mặt nghiêm túc, giọng nói cung kính: "Nương nương nói rất đúng, thần cẩn tuân dạy bảo của Nương nương!"

"Cẩn tuân dạy bảo của nương nương!" Quần thần lại bái.

(Cẩn tuân: kính cẩn tuân theo)

Mạn Yêu gật đầu, khẽ cười nói: "Tốt, chuyện này cứ như vậy đi. Đều đứng lên hết đi." Để cả triều văn võ vẫn luôn quỳ như vậy, cũng thật khó coi.

Chúng thần giương mắt nhìn nhìn Hoàng phi sắc mặt ôn hòa nhàn nhã, lại nhìn về phía Hoàng Thượng sắc mặt vẫn không tốt như cũ, do dự mà lại gục đầu xuống. Không có Đế vương lên tiếng, không người nào dám đứng dậy.

Mạn Yêu chạm chạm cánh tay Tông Chính Vô Ưu, đối với hắn sử dụng cái ánh mắt, như vậy là được rồi!

Tông Chính Vô Ưu liếc nhìn nàng một cái, nghĩ nghĩ, đứng dậy, cũng không cho người đỡ, thẳng nhảy xuống xe ngựa, rồi mới hướng nàng vươn tay.

Mạn Yêu cười đem tay đưa cho hắn, đang chuẩn bị xuống xe ngựa, lại bị hắn trực tiếp ôm lên. Nàng trong lòng kinh hoảng, hắn đây là làm cái gì? Nơi này cũng không phải là ở hoàng cung, cũng không chỉ có bá quan văn võ cùng cấm vệ cung đình, mà còn có lê dân bá tánh, như thế này sao được? Nàng hơi hối giãy giụa, ở bên tai hắn nhỏ giọng nói: "Vô Ưu, nơi này nhiều người như thế, mau buông thiếp xuống. Ngự liền liền ở phía trước, chỉ có vài bước, thiếp tự mình đi."

Tông Chính Vô Ưu giống như chưa từng nghe thấy, cũng không nhìn nàng, chỉ buộc chặt hai tay, không cho nàng giãy giụa.

Bước lên thảm đỏ, hắn đi đến trước mặt bá quan, hơi dừng lại bước chân, nhàn nhạt mà liếc mắt nhìn một vòng tất cả mọi người, mới nói: "Hoàng phi người đang có mang, không thể vất vả. Trong lúc trẫm không ở trong triều đoạn thời gian này, triều đình chính vụ, vẫn do Minh ái khanh cùng Thừa tướng cùng chung xử lý, không phải chuyện lớn khó có thể quyết đoán, không được phép quấy rầy Hoàng phi dưỡng thai."

"Thần lãnh chỉ!" Minh Thanh Chính nghĩ đến đầu tiên chính là Hoàng Thượng thực nhanh lại muốn đi Tử Tường quan rồi, rồi sau đó mới chú ý tới câu đầu tiên cùng câu cuối cùng, Hoàng phi có mang! Sắc mặt hắn đại hỉ, "Hoàng phi chuyến này đi sứ Trần Phong quốc thuận lợi trở về, vốn là chuyện vui mừng, hiện tại người mang long chủng, đây là song hỷ lâm môn a! Thần, chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Hoàng phi nương nương!" Hắn nói vô cùng chân thành tha thiết, là thiệt tình vui mừng.

Các đại thần khác cũng đều phản ứng lại, vẻ mặt đều hiện lên vui sướng, quần thần vội vàng chúc mừng: "Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Nương nương!"

Đối với các đại thần vẫn luôn lo lắng con nối dõi của đế vương mà nói, đây thật là một chuyện thiên đại hỉ sự. Còn đối với một vài người khác mà nói, bình yên vượt qua kiếp nạn này, là may mắn của bọn họ.

Mây đen tức khắc tan hết, tiếng chúc mừng hết đợt này đến đợt khác. Cửa thành Giang Đô, lan tràn một mảnh không khí vui mừng.

Mạn Yêu trên mặt dào dạt vui sướng khi bản thân sắp thành mẫu thân, nàng thiếu chút nữa quên, trong bụng nàng đang hoài chính là hài tử của hoàng đế bọn họ, có lẽ đó chính là trữ quân tương lai. Ở cái niên đại này, phi tử mang thai thường thường có thể hưởng thụ những đai ngộ mà người bình thường hưởng thụ không đến, vậy nàng có phải có thể bởi vậy mà thản nhiên hưởng thụ sủng nịch của đế vương, không cần lo lắng người khác lại bình luận thị phi hay không?

Làm như bị lây nhiễm không khí vui sướng như vậy, trong lòng nàng có chút chua xót. Từ sau khi mang thai, nàng tuy có vui mừng, nhưng càng nhiều lại là lo lắng, đầu tiên là không xác định hài tử có thể giữ được hay không, sau lại vì sự tình chưa hoàn thành mà hao hết tâm tư, hiện giờ hết thảy thuận lợi, nàng có phải có thể an tâm dưỡng thai hay không, chờ đợi hài tử của nàng bình an sinh ra đời?

Vui sướng của hạnh phúc khiến cho sắc mặt nàng nhiễm một tia đỏ ửng, giống như một áng mây đỏ đẹp nhất ẩn hiện ở phía chân trời, màu sắc kia, đẹp đến loá mắt.

Tông Chính Vô Ưu rũ mắt nhìn mặt nàng, một mặt thần sắc hạnh phúc, khiến hắn động lòng, ánh mắt liền có chút ngây ngốc. Hắn ôn nhu ôm nàng, ở dưới ánh mắt của mọi người, chậm rãi đi vào thành.

Đi đến ngự liễn trước mặt, nàng cho rằng hắn sẽ đem nàng đặt tới trên ngự liễn, nhưng mà không có. Tông Chính Vô Ưu đi đến trước ngự liễn vẫn không làm bất luận động tác dừng lại nào, mà là lập tức đi qua ngự liễn, bước chậm đi trên thảm đỏ, hướng tới phương hướng hoàng cung, mỗi một bước đều đẹp đến vững vàng.

Nàng ngẩn người, ngẩng khuôn mặt lên, trong lòng khó hiểu, ngoài miệng lại

là vui đùa nói: "Vì sao không lên ngự liễn? Chàng không phải là dự định cứ như vậy ôm thiếp đi trở về hoàng cung đi?"

"Có gì mà không thể?" Âm thanh của hắn mang theo ý cười nhàn nhạt mà mềm mại, ngữ khí lại không giống như vui đùa.

Mạn Yêu ngơ ngẩn, hắn là nghiêm túc! Từ nơi này đến hoàng cung, lấy tốc độ như vậy, ít nhất cũng muốn đi đến một nửa canh giờ, tương đương với ba tiếng đồng hồ, như vậy sẽ mệt biết bao! Nàng vội ngăn cản nói: "Đừng, chúng ta vẫn là người ngự liễn đi. Quá xa."

Nếu đổi là một nữ tử bình thường, được một cái đế vương sủng ái không hề cố kỵ như thế, chắc chắn sẽ mừng rỡ như điên, ước gì để cho người trên toàn thế giới đều biết. Nhưng mà, nàng không phải là nữ tử bình thường, người khác có biết hay không, có hâm mộ hay không đổi với nàng mà nói không phải quan trọng nhất, quan trọng là _____nàng đau lòng cho hắn! Mặc dù cảm giác được sủng ái thực hạnh phúc, nhưng nàng không muốn dùng sự vất vả mỏi mệt của hắn tới trao đổi.

Tông Chính Vô Ưu nói: "A Mạn đừng nhúc nhích! Ta muốn ôm nàng trở về. Chỉ có ôm nàng, nàng mới sẽ không mệt, mới có thể bồi ta đi xa hơn!" Nếu có thể, hắn muốn cứ như vậy vẫn luôn ôm nàng, mà đi đến cuối đời.

Mạn Yêu sững sốt, ngược mắt nhìn hắn chăm chú, ánh mặt trời sáng sớm chiếu lên khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân như tiên của hắn, trong mắt hắn lạnh băng tà vọng chi khí giống như ma hơi liễm, lộ ra mơ hồ ôn nhu lưu luyến nhưng lại thâm trầm, còn có một mặt ưu thương nhàn nhạt không thể thấy. Từ sau khi tỉnh lại, nàng luôn cảm thấy hắn giống như có chút kỳ lạ, chính là lại không thể nói ra là nơi nào kỳ lạ? Không khỏi cười nói: "Vô Ưu, chàng sủng thiếp như vậy, không sợ sủng hư thiếp sao?"

Tông Chính Vô Ưu mang chút sủng nịch cười nói: "Ta ngược lại thật muốn đem nàng sủng đến hư, nhưng nàng luôn là quá lý trí."

Nàng cười nói: "Lý trí chút không tốt sao?"

"Tốt, nàng như thế nào cũng tốt."

Ngọt ngào cùng chua xót dung hợp, tràn đầy trong tim. Bọn họ nói giỡn giống như bên cạnh không có ai, giống như thế giới này, chỉ có hai người họ.

Buổi sáng ngày hôm nay, một đế vương đối đãi với phi tử ôn nhu sủng nịch cứ như vậy không hề cố kỵ triển lộ ra ở trước mắt muôn vạn người, cùng với hình tượng một hoàng đế lãnh khốc cao ngạo hành sự thực tuyệt tình mà bọn họ bình thường nghe vào trong tai lại là một trời một vực, nam nữ già trẻ ven đường nhìn đến ngây ngốc.

Thảm đỏ tươi sáng vẫn luôn trải dài nhìn không tới cuối. Hai bên con đường, quỳ phục vô số bá tánh. Có xem náo nhiệt, có sùng kính bái lạy, cũng có chen lấn rách đầu bể trán chỉ vì muốn thấy tôn dung của đế phi.

Mà phía sau Hoàng đế, là ngự liên hoa lệ trống không, văn võ bá quan, hai vạn cấm vệ quân.

Hắn cứ như vậy ôm lấy nàng, sắc mặt ôn nhu, đôi mắt thâm tình, ở dưới ánh mắt nhìn chăm chú của vạn người không chút nào cố kỵ mà đi về phía trước. Hắn chính là muốn nói cho quan viên bá tánh của Nam triều biết, nói cho người trong thiên hạ biết, cũng nói cho những người ở sau lưng thiết lập âm mưu phá hư hạnh phúc của bọn họ biết, cho dù những người đó có hao tổn tâm cơ, bất luận người đời đánh giá như thế nào, cả đời này, hắn ban cho nàng ngàn vạn sủng ái, không có người có thể thay đổi.

Hắn nhẹ rũ lông mi, "A Mạn, ta thiếu nàng một cái hôn lễ chờ thiên hạ đại định, ta bù cho nàng."

Nàng hơi hơi sững sốt, sau đó cười nói: "Đang tốt đẹp, đề cập cái này làm cái gì? Chàng không nói thiếp cũng sắp quên rồi."

Lúc mới đăng cơ, hăn sắc phong nàng làm phi, đối với nàng nói: "Ta thiếu nàng một cái hôn lễ." Chỉ vì, sỉ nhục chưa rửa, dùng cái gì để thành hôn? Hiện giờ, nàng đang có thai, hăn còn thiếu màn hôn lễ, liền cảm thấy có lỗi với nàng. Nhưng mà thù của mẫu thân chưa báo, phụ hoàng còn ở trong tay kẻ thù, giang sơn chia cắt, bọn họ không thể tiến hành đại điển tân hôn được.

Mạn Yêu ôm cổ hăn, cái trán dán ở bên khuôn mặt nghiêng của hăn, nàng nhìn thảm đỏ chạy dài, trong lòng chỉ cảm thấy hạnh phúc. Kỳ thật, tình cảnh như vậy vốn đã giống như là một màn hôn lễ long trọng, tuy không có nghi thức, nhưng lại có lời thề mà hăn dùng hành động để biểu đạt. Đó là một loại ăn ý của tâm linh, nàng hiểu được là được rồi. Thế là, nàng cười nói: "Không sao, thiếp không thèm để ý những cái hình thức hư vô. Chàng cũng không cần để ý."

Nàng chỉ muốn vẫn luôn tiếp tục sống qua những ngày tháng như vậy, hạnh phúc, trước nay đều không đi cùng với hình thức.

Tông Chính Vô Ưu hơi thở dài: "Ta biết nàng không thèm để ý, nhưng ta không muốn ủy khuất nàng."

"Không ủy khuất, thiếp một chút cũng không cảm thấy ủy khuất." Nàng lắc đầu, ở trong lòng ngực hăn cười hạnh phúc, nhưng cười cười, liền có nước mắt trôi lên hốc mắt. Cả đời này, nàng tới đây một chuyến, quen biết hăn, yêu hăn, có thể được hăn đối đãi hết lòng như vậy, nàng đâu ra ủy khuất?

Tiêu Sát đi theo sau lưng bọn họ, rũ mắt, nhìn không ra cảm xúc trong mắt hăn. Tiêu Khả từ phía sau theo kịp lên, kéo cánh tay hăn, cùng hăn chào hỏi:
"Ca ca."

Tiêu Sát đáp một tiếng, quay đầu thấy sắc mặt nàng không được tốt, nhíu mày hỏi: "Xảy ra chuyện gì? Trên đường mệt mỏi sao?"

Tiêu Khả ánh mắt chợt lóe, nhẹ nhàng lắc đầu, muốn nói lại thôi.

Lãnh Viêm hướng bọn họ bên này nhìn thoáng qua, ánh mắt đạm mạc, Tiêu

Khả ngึng đầu nói: "Không có việc gì."

Tiêu Sát gật đầu, "Ân" một tiếng, tiếp tục rũ mắt đi về phía trước, không nói cái gì nữa.

Lãnh Viêm ngẫu nhiên ngước mắt, nhìn thấy gương mặt tươi cười hạnh phúc của chủ tử khi nữ tử trong lòng ngực ngึng đầu, còn có khuôn mặt nghiêng nhu hòa của đế vương bình thường ít khi cười nói. Hắn nhìn đến suy nghĩ xuất thần, khuôn mặt hàng năm lạnh nhạt cũng theo đó mà nhu hòa đi một chút. Hắn không cầm hồi tưởng, là từ cái thời điểm nào bắt đầu, chủ tử của hắn cũng như một người bình thường sẽ cười như vậy? Là từ sau khi Hoàng phi xuất hiện đi? Hắn bỗng nhiên hai tròng mắt ấm đậm, cúi đầu thở dài gần như không thể nghe thấy.

Đội ngũ mènh mông cuồn cuộn trải dài không biết đã đi bao lâu, cuối cùng tới cửa hoàng cung.

Bước chân của Tông Chính Vô Ưu vững vàng trầm hoãn như cũ, không loạn có chút nào.

Mạn Yêu lại có cảm giác buồn ngủ, nhắm mắt lại, dựa vào trong lòng ngực hắn muốn ngủ. Kỳ lạ, nàng đã ngủ mười lăm ngày, vì sao còn buồn ngủ? Chẳng lẽ là bởi vì mang thai?

Lúc này, một con bồ câu trắng từ phương Bắc giương cánh bay tới, ở đỉnh đầu bọn họ xoay quanh, Lãnh Viêm giơ tay, con bồ câu trắng kia liền dừng ở trên cánh tay hắn. Hắn duỗi tay gỡ xuống tìn điều dùng chỉ đốt buột chặt trên chân bồ câu trắng, vừa đi vừa mở ra, xem xong biến sắc. Hắn theo bản năng ngึng đầu, nhìn về nhị vị chủ tử ở phía trước, khẽ nhíu mày, hình như có do dự, một lát sau, hắn đem tìn điều thu lại trong tay.

"Có việc sao?" Tông Chính Vô Ưu cũng không quay đầu lại, thuận miệng hỏi.

Lãnh Viêm tiến lên, hạ giọng, bẩm báo nói: "Hoàng Thượng, là Tử Tường

quan truyền đến tin tức. Quận chúa Chiêu Vân đã xảy ra chuyện."

Mạn Yêu vừa nghe đến, buồn ngủ tức khắc kinh hoảng tiêu tán đi. Sắc mặt nàng đại biến, vội vàng mở to mắt, hỏi: "Ngươi nói cái gì? Chiêu Vân đã xảy ra chuyện?"

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Cái Giá Đau Đớn (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Trong Tử Tường quan, quân doanh Bắc triều.

Trong doanh trướng trống trải đơn sơ, không có bàn ghế hay giường, chỉ có xích sắt cùng hình cù.

"Bang!" Một tiếng roi quất trầm trọng mà vang dội chấn động đến run cả người.

"Ngươi có nói hay không?" Một tên Hiệu úy tay cầm roi dài, ánh mắt hung ác, trùng mắt với nam tử gầy yếu bị xích sắt khóa trụ đôi tay. Người nọ thái dương rũ vài sợi tóc hỗn độn, trên mặt dính nhiều bùn đất. Trên người đã ăn bốn năm roi, lại vẫn cứ một câu không nói. Người này đúng là quận chúa Chiêu Vân trên đường vận chuyển lương thảo cho đại quân Nam triều không cẩn thận kinh động đến thủ vệ Tử Tường quan. Vì muốn đem lương thảo an toàn đưa đến Phất Vân quan, nàng một mình đánh lạc hướng địch nhân, cuối cùng bị bắt. Không có sợ hãi, không có xin tha, nàng chỉ là cắn chặt răng chịu đựng.

(Hiệu úy chỉ là chức vụ trong quân đội thời xưa, Thái úy, Đô úy, Hiệu úy)

"Bang!" Lại là một roi, da tróc thịt bong. Khuôn mặt tinh xảo của nàng đau đớn run rẩy biến hình, nhịn không được đau hô lên một tiếng. Người cầm roi đặc ý cười nói: "Xem ngươi còn có thể nhịn nữa không? Ngươi nói, ngươi rõ cuộc là người nào? Kêu tên gì? Vì sao lén lút vận chuyển lương thảo cho quân địch? Những lương thảo đó lại là từ chỗ nào ra? Ngươi còn có đồng bọn nào? Mau mau khai ra, nếu không nói ta sẽ khiến ngươi dễ chịu!"

Chiêu Vân cúi đầu nhìn trên người ngang dọc dày đặc lằn roi huyết sắc, gian

nan thở hổn hển, dùng ánh mắt khinh miệt cực độ liếc người nọ một cái, "Ngươi không cần hỏi, ta cái gì cũng sẽ không nói. Người giết ta đi." Từ lúc thời khắc bị bọn họ bắt tới đây, nàng liền không tính toán còn sống đi ra ngoài. Lúc này đây, có thể giúp đỡ Vô Ưu ca ca, nàng thật sự thật vui vẻ, ít nhất, nàng là người không hề hoàn toàn vô dụng. Nếu có thể chết như vậy, sau này Vô Ưu ca ca ngẫu nhiên sẽ nhớ tới nàng, cũng sẽ không giống như lúc trước chán ghét nàng đi? Nghĩ đến đây, nàng bỗng nhiên cười, cười đến cảm thấy mỹ mãn.

Tên Hiệu úy kia vừa nhìn thấy, mắng: "Mẹ nó! Người xương cốt rất cứng phải không?", hắn hướng sau lưng vẫy tay, lập tức có một người xách một xô nước lại đây. Tên Hiệu úy kia nhìn nàng, cười dữ tợn nói: "Giội!"

"Xôn xao!" Một thùng nước muối không lưu tình chút nào mà hướng tới miệng vết thương trên người nàng hung hăng giội xuống, xé rách đau nhức mãnh liệt tập kích mỗi một dây thần kinh trên người nàng.

"A!!!!!!" Nàng ngửa đầu hét chói tai, tiếng kêu thê lương mà bén nhọn. Thân thể không ngừng run rẩy, run rẩy, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh như thác nước.

"Như thế nào? Này cảm giác như thế nào nhỉ, dễ chịu đi?" Tên Hiệu úy kia giơ roi tới gần nàng, nhìn bộ dáng nàng co rút đau đớn chật vật, cười ha ha.

Chiêu Vân há mồm thở dốc, thân mình vô lực mềm mại ngã xuống, nhưng đôi tay lại bị xích sắt gắt gao buộc chặt, nàng rũ đầu, tay đau đớn giống như là bị chặt đứt, cùng vết thương trên người, đã hút cạn sức lực của nàng "Ngươi..... Giết..... Giết ta đi." Âm thanh của nàng cực kỳ suy yếu, nhưng lại chấp nhất mà kiên định.

"Ngươi! Hừ, ta cũng không tin thân hình ngươi là làm bằng sắt!", Hắn đem roi ném cho binh lính sau lưng, kiêu căng ngạo mạn hạ mệnh lệnh: "Lột xiêm y của hắn, cho bốn Hiệu úy hung hăng đánh, đánh tới hắn nói mới thôi!"

Chiêu Vân kinh hãi, trong mắt hoảng sợ hiện lên, nhìn binh lính đang đi tới,

trực giác kêu lên: "Đứng lại! Không được phép chạm vào ta!"

Tên Hiệu úy kia mày động, nghĩ thầm, ngươi cuối cùng có phản ứng? "Đi, lột áo hắn ra."

"Vâng!" Bình lính lĩnh mệnh tiến lên, Chiêu Vân trong lòng luống cuống, thấy người nọ hướng tới gần nàng, nàng muốn chạy trốn, chính là đôi tay bị khóa trụ, chạy cũng chạy không được, nàng quỳnh lên, đột nhiên có sức lực, nhắc chân liền hết sức mà hướng binh lính đá một cái.

Binh lính kia như thế nào cũng không nghĩ tới một người thoát nhìn suy yếu như thế còn có thể có sức lực lớn như vậy, hắn không có phòng bị, bị đá trúng mệnh căn (nguồn gốc của sinh mệnh mới), tức khắc kêu thảm một tiếng, đau đớn ngã trên mặt đất lăn lộn.

Chiêu Vân khinh thường nhìn thoảng qua, Hiệu úy mày nhíu lại, đi nhanh đến trước mặt nàng, Chiêu Vân còn muốn dùng chiêu kia, nhưng lúc này đây không nói đến Hiệu úy đã có phòng bị, hơn nữa hắn võ công không kém, đương nhiên sẽ không bị thương đến.

Tên Hiệu úy kia giơ tay liền xé quần áo của nàng, lúc xé đến ngực, hắn hơi sững sốt, có một lát kinh ngạc, tiện đà giơ tay nắm cằm nàng, dùng một cái tay khác lau bùn đất trên mặt nàng, hiện ra một khuôn mặt tú lệ tinh xảo. Tên Hiệu úy kia trong mắt thoáng hiện tia sáng dâm tà, nhìn da thịt trắng nõn tinh tế của nàng, cười mắng nói: "Mẹ nó, ta cư nhiên không nhìn ra ngươi là cái nữ nhân! Còn là một nữ nhân diện mạo xinh đẹp! Ha ha, lão tử đã thật lâu không chạm qua nữ nhân rồi, xem ra hôm nay có thể chơi thỏa thích."

Nghe được lời nói của người này, Chiêu Vân trong lòng vừa kinh hãi vừa tức giận còn thực sợ hãi. Nàng muốn tránh thoát sự khống chế của hắn, nhưng cằm lại bị nắm đến gắt gao, nàng muốn động cũng không động được, chỉ có thể giận trừng mắt nhìn hắn. Đã từng bị chông trước cưỡng bách hành phỏng, đã là ác mộng của nàng, hiện giờ lại bị những người này chà đạp, nàng thà rằng chết!

"Buông ta ra! Người, người dám động đến ta, người nhất định sẽ hối hận!" Nàng cưỡng bách đè lại sự sợ hãi trong lòng, ra tiếng uy hiếp. Nàng muốn trấn định, trấn định, không thể hoảng sợ, tựa như Dung Nhạc tỷ tỷ bình tĩnh mà kiên cường.

Người nọ làm như cảm thấy buồn cười, ngả ngớn vuốt mặt nàng, hỏi: "Người như thế nào khiến ta hối hận? Người cho rằng người có thể sống đi ra khỏi tòa thành này?"

Nàng cực lực bình phục hoảng loạn, ngực pháp phồng, cắn răng nói: "Cho dù ta chết, cũng sẽ có người thay ta báo thù."

"Báo thù? Ha ha, lão tử trên chiến trường giết nhiều người, còn sợ người tìm ta báo thù? Hừ, lão tử muốn sung sướng trước lại nói sau." Hắn cười dâm tà, duỗi tay liền xé xiêm y nàng.

Lồng ngực lộ ra vết roi đan xen, máu thịt bầy nhầy, tên Hiệu úy kia nhìn thấy, chẳng những không cảm thấy đáng sợ, ngược lại trên mặt càng thêm vài phần thần sắc hung phấn, giống như cầm thú khát máu. Hắn đang muốn tiếp tục lột hết quần áo của nàng, lúc này, ngoài cửa có người kêu một tiếng: "Lý tướng quân."

Tên Hiệu úy kia ngăn ra, vội vàng dừng tay, hợp lại vạt áo đã rộng mở trên người nàng, quay đầu lại, hướng nam tử trung niên đang đi vào trong trường, hành lễ nói: "Thuộc hạ gặp qua Tướng quân."

Lý tướng quân gật đầu, "Ân, hỏi đến như thế nào? Đã khai ra sao?"

Tên Hiệu úy kia nói: "Hồi Tướng quân, nàng ta xương cốt thật cứng, đánh như thế nào nàng ta cũng không chịu nói, thuộc hạ đang chuẩn bị lại thêm hình phạt."

Lý tướng quân đi lên phía trước, lúc này mới nghiêng mắt liếc nhìn nàng một cái, nhìn đến mặt nàng, hắn hơi sững sốt, tựa hồ ở nơi nào gặp qua?

Chiêu Vân vội cúi đầu, cái Lý tướng quân này trước kia đã gặp qua nàng, nàng không thể để hắn nhận ra.

Lý tướng quân đối với Hiệu úy mệnh lệnh nói: "Ngươi đi khiến cho nàng ta ngẩng đầu lên."

"Vâng, Tướng quân." Tên Hiệu úy tiến lên, không dung kháng cự nâng cǎm nàng lên, ép nàng ngẩng đầu.

Lý tướng quân ở chính diện đánh giá nàng, nhìn một hồi lâu, mới bừng tỉnh đại ngộ, tiện đà cười như không cười, nói: "Quả nhiên là đã gặp qua! Bốn tướng còn tưởng là ai lớn mật như thế, dám tư thông Nam triều, thì ra là Quận chúa Chiêu Vân đối với Nam đế si tâm không đổi!"

Tên Hiệu úy kia trong lòng chấn động, tay không tự giác liền buông lỏng, nàng là quận chúa?!

Chiêu Vân thấy đã bị nhận ra, liền cúi đầu không lên tiếng, vừa không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Lý tướng quân dùng ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm nàng, trầm giọng nói: "Quận chúa Chiêu Vân, ngươi thật lớn mật! Cũng dám tư thông ngoại địch, bí mật vận chuyển quân lương, ngươi biết đây là tội gì không? Tội phản quốc, là phải tru di cửu tộc!" Tội phản quốc là tội lớn cỡ nào, một câu tru di cửu tộc nặng nề, khiến thân hình Chiêu Vân chấn động, nhưng nàng vẫn cắn răng như cũ, cúi đầu không rên một tiếng.

Lý tướng quân hỏi: "Ngươi là từ chỗ nào có được nhiều ngân lượng như vậy, lại là như thế nào đặt mua nhiều lương thảo như vậy? Ở kinh thành, đến tột cùng có bao nhiêu gian tế của Nam triều? Chỉ cần ngươi một năm một mười đều khai ra, bốn tướng quân sẽ tự thỉnh cầu với Bệ hạ cùng Thái hậu tha cho ngươi."

Chiêu Vân đem đầu uốn éo, tỏ vẻ không hiềm lạ. Nàng sẽ không khai ra Long Nguyệt vườn trà, nàng cùng với mỗi người nơi đó, đều có cảm tình thâm

hậu, hơn nữa, hiện giờ Long Nguyệt vươn trà quy mô khổng lồ, chi nhánh các nơi có hơn một ngàn người, nàng há có thể liên lụy?

Lý tướng quân thấy nàng còn không mở miệng, nhíu mày nói: "Bốn tướng quân biết quan hệ của ngươi cùng ca ca tẩu tẩu ngươi không phải thực tốt, nhưng mà Quận chúa, ngươi cần phải nghĩ cho kỹ, bọn họ dù sao cũng là thân nhân của ngươi! Cửu tộc cộng lại, cũng có một hai trăm người đi? Những bọn con cháu chỉ mới có ba bốn tuổi, có đứa còn mặc tã lót, Quận chúa tâm địa thiện lương, như thế nào nhẫn tâm để cho bọn họ bởi vì sai lầm của ngươi mà bị giết chết?"

Chiêu Vân thân mình run lên, sắc mặt đột nhiên trắng bệch. Nàng gắt gao cắn răng, trong mắt ngẩn lè hiện lên, đúng vậy, huynh tẩu tuy bất nghĩa, nhưng không đến nỗi phải chết. Nàng nên làm sao bây giờ? Vô luận nàng làm thế nào, đều sẽ có rất nhiều người phải chết. Chẳng lẽ không có một biện pháp nào có thể bảo toàn mọi người?

Thấy nàng do dự, Lý tướng quân đợi trong chốc lát, hỏi: "Quận chúa nghĩ kỹ rồi sao?"

Chiêu Vân cắn môi, làm như hạ quyết tâm bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn Lý tướng quân, cười nói: "Vị Tướng quân này, ngươi nhận sai người đi? Ta không quen biết cái gì Quận chúa mà ngươi nói."

Lý tướng quân ngạc nhiên, ánh mắt đột nhiên sắc bén, không nghĩ tới nàng sẽ phủ nhận thân phận của mình. "Quận chúa không thừa nhận cũng vô dụng, chỉ cần bốn tướng quân phái người đi kinh thành đến nhà ngươi tra là biết liền."

"Vậy ngươi liền phái người đi tra đi." Nhà? A, nàng đã sớm không có nhà, hơn một năm này, những cái đó cái gọi là thân nhân của nàng, ai quản qua nàng chết hay sống? Tùy tiện bọn họ tra như thế nào. Người đã biến mất hơn một năm, tìm không thấy vốn là không hiếm lạ.

"Ngươi! Hừ! Tốt, nếu ngươi không thừa nhận, vậy đừng trách bốn tướng quân vô tình! Lữ hiệu úy, ngươi này, liền giao cho ngươi thẩm vấn, ngươi phải

nhớ kỹ, đừng làm cho nàng ta chết." Lý tướng quân sắc mặt lạnh khốc, vung cánh tay, hờ lạnh bước nhanh rời đi.

Chiêu Vân kinh hoàng nói: "Đừng cho người này thảm ta..... Lý tướng quân,
Lý tướng quân....."

"Ngươi không cần hô", Lữ hiệu úy kia sắc mặt đắc ý cực kỳ, dùng một ngón tay câu lây cẩm nàng, mặt thò qua, dâm đãng nói: "Ngươi kêu cũng vô dụng. Thì ra ngươi chính là trong lời đồn đãi trăm ngàn năm qua nữ nhân đầu tiên hữu trượng phu, thật không nghĩ tới, đời này của ta còn có thể có cơ hội "thượng" một cái Quận chúa, ha ha, Quận chúa tôn quý của ta, ngươi có sức lực, vẫn nên là giữ lại trong chốc lát thời điểm sung sướng lại kêu lớn tiếng đi."

"A!! Không cần,..... Cút ngay, không cần, A!!!!....."

Trên quan đạo đi thông đến Phất Vân quan, một chiếc xe ngựa chạy như bay vượt qua, tốc tung lên một mảng bụi đất.

Đánh xe chính là một cái người mặt lạnh, ngồi bên cạnh hắn là hai nam tử huyền y mang mặt nạ, mà ngồi trong xe gồm một nam hai nữ.

Đọc theo đường đi, nghe tiếng gió ngoài xe ngựa hô hô thổi qua, mọi người đều là trầm mặc.

Tông Chính Vô Ưu nắm tay Mạn Yêu, lòng bàn tay nàng lạnh băng một mảnh ướt át, ngón tay hơi hơi cứng đờ, ngẫu nhiên còn sê run rẩy. Sắc mặt nàng thực tái nhợt, ấn đường bao trùm mệt mỏi, đáy mắt có lo lắng cùng sợ hãi che dấu không được.

Tông Chính Vô Ưu nhíu mày, vốn không muốn để nàng đi theo, nhưng tính tình nàng quật cường, kiên trì như vậy, hắn không có biện pháp đối với nàng. Hắn vạn phần đau lòng mà nhìn nàng, ôm vai nàng, đối với bên ngoài kêu lên:

"Lãnh Viêm, tốc độ chậm một chút."

"Không cần." Mạn Yêu ra tiếng ngăn lại, ngữ khí kiên định nói: "Cứ như vậy, có thể chạy nhanh bao nhiêu thì chạy nhanh bấy nhiêu." Nàng chỉ hận không thể lập tức bay đến Phất Vân quan.

Tiêu Khả không ủng hộ nói: "Công chúa tỷ tỷ, tỷ....."

Mạn Yêu ngắt lời, nói: "Khả nhi, đừng nói chuyện, lòng ta đang loạn, muốn an tĩnh một chút."

Tiêu Khả nghe lời mà cúi đầu, lo lắng sốt ruột.

Tông Chính Vô Ưu ôm thân hình cứng đờ của Mạn Yêu qua, làm đầu nàng dựa vào hắn nghỉ một lát. Hắn nắm chặt tay nàng, ôn nhu trấn an nói: "Đừng lo lắng, Vô Tướng Tử sẽ phái người đi cứu nàng ta."

Mạn Yêu rũ mắt, là nàng kêu Chiêu Vân làm chuyện này, hiện tại Chiêu Vân bị bắt, sống chết không biết, nàng sao lại không lo lắng cho được? Đó là quân doanh của quân địch, hơn hai mươi vạn đại quân, dựa vào mấy người có võ công cao, muốn xông vào cứu người, chỉ sợ không dễ dàng, cũng phải chờ đợi thời cơ. Nhưng mà, giống Chiêu Vân một mỹ nữ như vậy, tay trói gà không chặt, một mình ở quân doanh của quân địch, gặp phải vận mệnh như thế nào, không nói nàng cũng biết. Hiện giờ Nam Bắc triều đối lập, Chiêu Vân thân là người của Bắc triều, lại vì Nam triều vận chuyển lương thảo, thông đồng với địch phản quốc, không có khả năng sẽ có đãi ngộ tốt. Nàng là thật sự sợ hãi, sợ hãi Chiêu Vân xảy ra chuyện.

Tới Phất Vân quan, Lãnh Viêm lấy ra eo bài (lệnh bài để bên eo), xe ngựa thăng nhập quan nội đến doanh trưởng lớn trong quân doanh.

Cửu hoàng tử vừa nghe nói Tông Chính Vô Ưu tới rồi, bay nhanh ra đón, nhìn thấy khuôn mặt tiêu tụy của Tông Chính Vô Ưu ngồi ở bên trong xe ngựa, kinh ngạc nói: "Thất ca, huynh sao thành như vậy? Thoạt nhìn như là rất nhiều

ngày không ngủ đủ giấc, huynh đi nghỉ ngơi trước một chút đi."

Tông Chính Vô Ưu không trả lời, chỉ dứt khoát lưu loát mà nhảy xuống xe ngựa, hỏi: "Chiêu Vân đâu? Cứu ra chưa?!"

Nhắc tới Chiêu Vân, Cửu hoàng tử biến sắc, thần sắc nặng nề, hắn sụp xuống hai vai, ngữ khí có chút trầm trọng nói: "Cứu thì đã cứu ra rồi....."

Mạn Yêu được Tiêu Khả nâng xuống xe ngựa, nghe Cửu hoàng tử nói đến một nửa liền không nói, lại nhìn thấy sắc mặt hắn như vậy, trong lòng trầm xuống, vội vàng tiến lên hỏi: "Nàng xảy ra chuyện gì? Bị thương sao?"

Cửu hoàng tử dời đi ánh mắt, thở dài nói: "Đệ dẫn mọi người đi xem."

Doanh trướng phía Đông, bọn họ một hàng mấy người đi theo Cửu hoàng tử đi vào doanh trướng màu xám chủ trướng hậu phuong, xa xa liền nghe được bên trong có tiếng ly chén đánh vỡ, còn có tiếng nữ tử hoảng loạn kêu to: "Cút ngay, cút ngay a! Đừng đụng vào ta..... không cần....."

Trong tòa doanh trướng này không có bày biện bất cứ đồ vật cứng rắn gì, cả cái bàn cũng không có, nếu có chỉ là thảm lông đệm chăn.

Hạ nhân được Cửu hoàng tử phái tới hầu hạ Chiêu Vân ai oán thở dài, mặt ủ mày ê mà ngồi xổm trên mặt đất thu thập đồ ăn bị đánh nghiêng cùng ly chén bị quăng vỡ. Trên giường, nữ tử cuộn tròn một góc trên giường, hai tay ôm đầu gối, mười ngón gắt gao nắm chặt chăn không bỏ. Nàng dựng lỗ tai, biểu tình khẩn trương, một bộ tư thái phòng bị. Mái tóc dài hỗn độn rơi rụng xuống, những sợi tóc đen bóng ngày xưa đã biết mất, giờ lại khô xơ xác giống như mất đi sinh mệnh. Trên mặt nàng không hề có huyết sắc, khóe miệng tảng lớn vết bầm xanh tím, môi khô nứt, hai mắt u ám vô thần.

"Chiêu Vân....." Mạn Yêu vừa nhìn thấy bộ dáng này của Chiêu Vân, tâm tức khắc rơi xuống đáy cốc, nàng vội vàng chạy tới, muốn nhìn rõ Chiêu Vân một chút.

"A!!!!!" Tay nàng mới vừa đụng tới Chiêu Vân, Chiêu Vân đột nhiên la lên một tiếng, như là con thú nhỏ bị chấn động kinh hoảng, đột nhiên nhảy dựng lên, dùng sức đẩy nàng ra, sắc mặt hoảng loạn mà hoảng sợ, đôi tay loạn bấu víu,
"Đừng chạm vào ta, cút ngay..... Cầm thú, cầm thú..... A....."

Mạn Yêu không có phòng bị, bị Chiêu Vân đẩy như thế, liền nghiêng về một phía, Tông Chính Vô Ưu mày nhăn lại, một cái bước xông lên trước, đỡ lấy thân thể nàng, ôm lấy nàng lui lại đằng sau mấy bước, rồi khỏi phạm vi Chiêu Vân có khả năng chạm được.

Mạn Yêu ngạc nhiên Chiêu Vân, nhìn kỹ từ đã từng tốt đẹp, hiện giờ thần thái như là một kẻ điên, nàng (CV) rõ ràng là cảnh giác mà nhìn chung quanh, nhưng cặp mỹ lệ đồng mắt của nàng(CV) lại là cái gì cũng không ánh ra. Mạn Yêu giương môi, run nhẹ nhẹ, một câu nói không nêu lời, trong lòng như là bị một tảng đá lớn ngàn cân đè ép, hít thở không thông.

Nàng đẩy tay Tông Chính Vô Ưu ra, chậm rãi chậm rãi tới gần Chiêu Vân, chậm rãi giơ tay, ở trước mắt nàng (CV) lung lay mấy cái, Chiêu Vân mở to mắt to, đối với phương hướng của nàng(MY), nháy cũng không nháy mắt một cái.

Mạn Yêu đáy lòng chấn động, không dám tin tưởng nhìn Chiêu Vân không hề phản ứng, đôi mắt của Chiêu Vân, mù rồi?! Đây là vì sao?

Nàng nhìn Chiêu Vân bỗng nhiên kéo chấn đem chính mình toàn bộ bọc kín mít, cả một cọng tóc cũng không lộ ra, hai mắt nàng đau xót, nước mắt tức khắc nảy lên, vô lực đứng vững. Tông Chính Vô Ưu tay mắt lạnh lẽo, một phen ôm nàng, cau mày, quay đầu trầm giọng hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Cửu hoàng tử tay nắm thành quyền, vừa hận vừa tức giận nói: "Đêm hôm trước, ba Sát ẩn vào quân doanh của Bắc triều, thời điểm tìm được nàng, nàng bị roi hình, còn bị một cái tên hồn đán chà đạp! Sau khi cứu trở về, hôn mê một ngày hai đêm, tỉnh lại..... Đôi mắt liền nhìn không thấy. Quân y nói, nàng là bị kích động quá lớn, mới dẫn đến mù."

Cứ việc trong lòng đã ý thức được, nhưng giờ phút này nghe được Cửu hoàng tử nói như vậy, Mạn Yêu vẫn là khó có thể tiếp thu, sắc mặt đột nhiên trắng bêch, lảo đảo lui một bước, được Tông Chính Vô Ưu đỡ lấy.

"Là thiếp..... hại Chiêu Vân!" Nàng nhắm mắt lại, nước mắt không chịu khống chế mà trào ra hốc mắt, trong lòng hối hận không kịp.

Một cuộc hôn nhân bất hạnh, Chiêu Vân dùng bao nhiêu nỗ lực mới thoát khỏi đoạn bóng ma đó? Nàng (CV) là một nữ tử đơn thuần thiện lương mà lại kiên cường dũng cảm, lại bởi vì tình yêu của nàng (CV) đối với Vô Ưu, lại một lần đi vào địa ngục.

Tông Chính Vô Ưu nhíu mày hỏi: "Kẻ nào làm? Còn sống không?"

Cửu hoàng tử nói: "Đêm đó, ba Sát chỉ lo cứu người, không có kinh động quân địch, nhưng mà đã điều tra ra, cái tên súc sinh kia họ Lữ, là Hiệu úy. Đệ thật muốn hiện tại liền vọt vào Tử Tường quan, đem hắn bắt đến đây băm thành thịt vụn đút cho chó ăn! Thất ca..... Chiêu Vân là vì muốn đem lương thảo an toàn đưa đến Phất Vân quan, mới một mình đánh lạc hướng kẻ địch, khiến bị bắt. Thất ca, Phó Trù hiện tại không ở Tử Tường quan, chúng ta công thành đi! Đệ cũng không tin Tử Tường quan là tường đồng vách sắt, có công mà không phá được!"

Tông Chính Vô Ưu ánh mắt âm u ủ dột, nhìn Chiêu Vân cuộn tròn đến trong chăn, bỗng nhiên nhớ lại bộ dáng phẫn nộ khi còn nhỏ của Chiêu Vân, khi đó, nàng mới ba bốn tuổi, cả ngày đi theo phía sau hắn, một ngày muốn kêu vô số lần "Vô Ưu ca ca", cùng hắn cùng nhau làm bạn với mẫu thân bệnh nặng, bưng trà rót nước, hầu hạ mẫu thân uống thuốc, chọc mẫu thân vui vẻ. Nàng đi đường thường té ngã, té ngã đau sưng khóc, nhưng chỉ cần hắn đáp ứng công nàng đi, vô luận có đau bao nhiêu, nàng đều nín khóc mỉm cười.

Ký ức xa xôi cõi nào, mười mấy năm qua lần đầu tiên nhớ lại. Hai hàng lông mày của hắn nhíu chặt, trầm ngâm một lát, mệnh lệnh nói: "Truyền lệnh xuống,

ngày mai công thành! Bắt sống Lữ hiệu úy!" Cái Tử Tường quan này, dừng lại
cũng đã lâu lắm rồi!

Cửu hoàng tử thần sắc phẫn chấn, vội vàng nói: "Vâng, đệ đây liền đi truyền
lệnh." Nói xong xoay người liền đi, gặp được Vô Tướng Tử từ trong sân luyện
binh chạy tới, lập tức hưng phấn nói: "Vô Tướng Tử, ngươi tới vừa lúc, Thất ca
nói, ngày mai công thành."

Vô Tướng Tử hơi sững sốt, vội tiến vào trường hành lễ "Tham kiến Hoàng
Thượng, Nương nương!"

"Đứng dậy đi."

"Tạ Hoàng Thượng." Vô Tướng Tử đứng dậy, sắc mặt lo âu nói: "Hoàng
Thượng là muốn ngày mai công thành sao?"

Tông Chính Vô Ưu nhướng mày nói: "Có vấn đề?"

Vô Tướng Tử chắp tay nói: "Hồi Hoàng Thượng, thần cho rằng, đây là đấu
pháp lưỡng bại câu thương, nếu quân địch ra tới nghênh chiến còn tốt, chúng ta
có thể thiết hạ mai phục trước, còn nếu bọn họ tử thủ, cho dù chúng ta công đi
vào, cũng sẽ tổn thất thảm trọng. Hoàng Thượng, có thể bàn bạc kỹ hơn không?"

Tông Chính Vô Ưu song quyền trong tay áo nắm chặt, ấn đường nhíu chặt,
quay đầu nhìn Mạn Yêu đôi mắt còn đang rưng rưng nước mắt, ánh mắt u ám rũ
xuống, đã là kiên định nói: "Trẫm không có thời gian đợi! Ngày mai công thành,
mặc kệ phải trả giá bao lớn, chỉ cho phép thắng, không được bại."

Vô Tướng Tử ngẩn ra, còn muốn lại nói cái gì, nhưng nhìn thần sắc kiên
định của hoàng đế, liền im lặng, lo lắng sốt ruột đáp: "Thần, tuân chỉ." Dứt lời
liền phải lui ra, Mạn Yêu đột nhiên ngăn cản: "Đợi đã."

Vô Tướng Tử hỏi: "Nương nương có gì phân phó?"

Mạn Yêu giơ tay, lau đi nước mắt trên má, trong mắt đột nhiên xuất hiện ra

kiên quyết, nàng đổi mặt với Tông Chính Vô Ưu, trầm hoãn mở miệng: "Cho thiếp thời gian năm ngày, thiếp muốn đốc chiến (trên chiến trường giám sát tác chiến), muốn tận mắt nhìn thấy Tử Tường quan hóa thành một phế tích, thiếp muốn cho bọn họ vì tất cả khổ sở mà Chiêu Vân chịu đựng trả một cái giá thảm thống."

"Hồ nháo!" Tông Chính Vô Ưu giận nói: "Nàng hồi doanh trưởng nghỉ ngơi đi, Tiêu Khả bồi nàng đi xuống đi."

"Vâng!" Tiêu Khả lại đây đỡ nàng, Mạn Yêu tránh ra, nắm chặt tay Tông Chính Vô Ưu, nàng bình tĩnh nhìn đôi mắt hắn, gắn từng chữ một, "Thiếp cũng không phải là hành động theo cảm tình, Vô Ưu, cho thiếp thời gian năm ngày, chờ Tiêu Sát đến. Chàng hắn là hiểu biết thiếp, thiếp cho dù không để ý tánh mạng của mình, nhưng thiếp sẽ không lấy con của chúng ta ra nói giỡn. Chàng phải tin tưởng thiếp!" Ánh mắt nàng mang theo khẩn cầu, thần sắc quật cường mà kiên trì.

Sắc mặt Tông Chính Vô Ưu hòa hoãn đi một chút, đối với Vô Tướng Tử phân phó nói: "Đi xuống đi."

"Tuân chỉ." Vô Tướng Tử lui ra, Cửu hoàng tử chậm rãi tới gần Tiêu Khả, kêu một tiếng: "Nha đầu thúi."

Tiêu Khả trừng hắn một cái, quay đầu đi không để ý tới hắn.

Cửu hoàng tử xoay chuyển ánh mắt, nghiêng đầu nghiêng mắt nhìn nàng, ngữ mang khinh miệt nói: "Ngươi không phải được xưng là thần y sao? Nếu ngươi có thể trị khỏi đôi mắt của Chiêu Vân, ta liền thừa nhận ngươi là thần y, nếu trị không hết, vậy ngươi sau này đừng lại ngụy trang thần y đi khắp nơi giả danh lừa bịp."

Hắn nói xong chờ Tiêu Khả đậm chân, cho rằng nàng chắc chắn giống như trước phản ứng kịch liệt, cùng hắn cãi lại, ai ngờ, ánh mắt của Tiêu Khả tối sầm lại, rู đầu thấp giọng lầm bẩm: "Về sau, ta không bao giờ nói chính mình là thần

y nữa."

Cửu hoàng tử sững sốt, có chút không thích ứng sự biến hóa của nàng, nhìn trên khuôn mặt tiếu lệ của nàng trong cát giận hơi mang theo biểu tình bi thương, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một trận cảm giác ê ẩm. Hắn dò đầu qua, nhẹ giọng dò hỏi: "Nha đầu thúi, ngươi sao vậy?"

Tiêu Khả xoay mặt qua, nhìn nhìn Mạn Yêu, hốc mắt ửng đỏ.

Mạn Yêu xoay người đối với nha đầu ở phía sau hỏi: "Quận chúa vẫn chưa ăn qua sao?"

Nha đầu nói: "Hồi Nương nương nói, đúng vậy."

Mạn Yêu nhìn Tông Chính Vô Uy thần sắc không rõ, lại đối với nha đầu kia nói: "Lại đi chuẩn bị một phần bụng tối."

"Vâng, Nương nương. Nô tỳ cáo lui."

Tông Chính Vô Uy chậm rãi đến gần trước giường, Chiêu Vân đang bọc chăn vẫn luôn run rẩy, có âm thanh rất nhỏ mà vụn vụn xuyên thấu qua chăn truyền ra tối: "Không cần, không cần, không cần....."

Hắn duỗi tay nhẹ nhàng xốc chăn lên, Chiêu Vân tránh ở trong chăn đôi tay ôm đầu, cuộn thân mình lại, vừa cảm giác có người đụng chạm, lập tức lại trở nên điên cuồng lên, giường nanh móng vuốt, cào cấu loạn khắp nơi.

Tông Chính Vô Uy cau mày, cảm xúc ở đáy mắt phức tạp, nhẹ gọi một cái tên mà đã thật lâu không gọi qua: "Chiêu Vân."

Chiêu Vân đột nhiên bất động, biểu tình trên mặt vốn hoảng loạn sợ hãi bởi vì một tiếng nhẹ gọi này mà hoàn toàn trút hết, hóa thành từng chút chờ đợi và vui sướng, giống như sợ hãi đã nghe lầm mà xác nhận lại: "Vô Uy ca ca..... Là huynh sao? Vô Uy ca ca?"

Đôi tay nàng thử đi sờ sờ ở phía trước, quay đầu nhìn tối nhìn lui, muốn nhìn thấy nam tử mà mình giấu ở trong lòng, lại là nhìn như thế nào cũng đều là một mảnh đèn nhánh.

Tông Chính Vô Ưu đứng ở trước giường bất động, nhẹ nhàng ứng thanh:
"Đúng vậy."

"Vô Ưu ca ca! A! Vô Ưu ca ca....." Chiêu Vân sờ đến ống tay áo của hắn, nhào tới ôm chặt hắn, lên tiếng khóc lớn. Tiếng khóc thê lương ai oán bất lực, phảng phất giống như muốn xé rách lòng người. Mạn Yêu xoay đầu đi, nước mắt đã ngừng lại chảy ra, nàng phải làm như thế nào, mới có thể đèn bù thương tổn mà Chiêu Vân phải chịu? Thế giới này, vì sao luôn có nhiều đau đớn tàn khốc như vậy?

Tông Chính Vô Ưu không có đẩy Chiêu Vân ra, tay hắn nặng nề nhắc không lên. Là vì sao để một cái nữ tử không có võ công có gan một thân một mình đi dụ địch, không màng sự sống chết của chính mình? Hắn so với ai khác đều hiểu rất rõ. Nhưng càng là hiểu rõ, trong lòng càng là nặng nề vô cùng. Cái nữ tử này đơn thuần thiện lương, hắn đã từng đem nàng coi như là muội muội mà đối đãi, nhưng từ khi nàng niêm thiếp nảy sinh tình ý, làm hắn không thể không đem nàng đẩy ra. Nếu không có ý tứ kia, liền không muốn cho nàng hy vọng.

"Vô Ưu ca ca, thật là huynh sao? Huynh tới cứu muội sao?" Cùng với giọng mũi nồng đậm, Chiêu Vân khóc đến giọng nói nghẹn ngào. Nàng ôm chặt lấy nam nhân mà mình từng yêu duy nhất trong cuộc đời này, chỉ cảm thấy có thể ôm hắn như vậy, giống như là nằm mơ, không chân thực. Không nhớ rõ đã có bao nhiêu năm, nàng đều chỉ có thể đứng xa xa nhìn hắn, cả một góc áo cũng không đụng vào được.

Tông Chính Vô Ưu không nói lời nào, lặng lẽ đứng ở nơi đó, mặc cho nàng ôm.

"Vô Ưu ca ca, muội sau này rốt cuộc nhìn không thấy huynh rồi, muội đã

thành người mù..."

"Vô Uuu ca ca, muội có phải thực vô dụng hay không?"

"Vô Uuu ca ca..."

Chiêu Vân vẫn luôn lẩm bẩm tự nói, cũng không thèm để ý có người đáp lại hay không, nàng chỉ là muốn nói chuyện, lo sợ không yên muốn bắt lấy một cọng rơm cứu mạng.

Mạn Yêu nghe Chiêu Vân một câu lại một câu "Vô Uuu ca ca", trong lòng chua xót khôn kẽ, nhìn vẻ mặt thống khổ của Chiêu Vân, cảm thụ được tình ý của Chiêu Vân đối với Vô Uuu nồng liệt sâu nặng, cảm giác giống như cự thạch đè nặng trong tim, khiến nàng hít thở không thông. Đối mặt với Chiêu Vân như vậy, bởi vì vì bọn họ mà Chiêu Vân bị roi hình, bị lăng nhục làm cho hai mắt mù, nàng nên làm sao bây giờ? Bọn họ lại nên làm sao bây giờ?

Vì sao, hạnh phúc đối với nàng, luôn là gần nhau trong gang tấc mà cách tận chân trời!

Một người thân thể bị thương, còn có thể khang phục, nhưng mà trải qua thảm bi thống giống như khắc sâu vào trong trí nhớ, vĩnh viễn cũng xóa bỏ không được, tựa như hết thảy nàng đã từng chịu, mặc dù là ở thời điểm hạnh phúc nhất nhớ lại, vẫn như cũ là đau đớn khắc cốt ghi tâm. Nhưng nàng so với Chiêu Vân may mắn hơn, mặc dù bị khuất nhục, nhưng nàng ít nhất không có bị người khác xâm phạm.

Sắc mặt từng đợt trắng bệch, tâm thần có chút hoảng hốt, nàng rũ xuống lông mi, che lại thần sắc thê lương trong mắt, chậm rãi xoay người, yên lặng mà đi ra ngoài, bước chân trầm trọng nặng nề vô cùng.

Tông Chính Vô Uuu mày nhăn lại, vội vàng đẩy Chiêu Vân ra, quay đầu lại kêu lên: "A Mạn!"

Mạn Yêu hơi hơi dừng lại bước chân, hai mắt khô khốc, lại chảy không ra nước mắt, muốn nói chuyện, cổ họng như bị mắc nghẹn, nàng ngẩng đầu, nhìn bầu trời xám xịt ở bên ngoài, thật vất vả mới suyễn ra một hơi, nhẹ giọng nói:

"Chiếu cố tốt cho Chiêu Vân."

Phất Vân quan, mới đó đã qua năm ngày. Năm ngày nay Chiêu Vân vẫn luôn ở vào trạng thái nửa điên nửa tỉnh, trừ bỏ giọng nói của Tông Chính Vô Ưu, ai nàng cũng nhận không ra. Hắn không ở đó, nàng liền không ăn cơm, ai khuyên cũng vô dụng. Nàng đem chính mình co đầu rút cổ ở một cái thân xác nhỏ, mỗi ngày tất cả chờ đợi chính là tới thời gian ăn cơm, chờ đợi âm thanh lạnh giá thắp sáng thế giới tràn đầy tối tăm của nàng.

Thì ra một cái thế giới tối tăm cũng có thể tràn ngập hy vọng cùng ánh mặt trời! Nàng bắt đầu chờ đợi ngày tháng như vậy có thể lại dài thêm một chút, lại lâu hơn một chút, chẳng sợ vẫn luôn mù như vậy, chỉ cần có Vô Ưu ca ca làm bạn, nàng liền giống như thấy được màu sắc rực rỡ của toàn thế giới.

Trung tuần tháng ba, tuyết đọng trong sơn cốc đã tan, nhưng khí hậu ở nơi này còn chưa ấm lên.

Ngoài Phất Vân quan, đất đai hoang vu, cỏ dại khô cằn. Ánh nắng mặt trời chạng vạng của đầu xuân rơi xuống, nổi bật ở dưới cảnh tượng thê lương tiêu điều giống như có vẻ hơi tái nhợt, không hề có một tia ấm áp.

Mạn Yêu đứng một mình ở trên tường thành, mắt nhìn Tử Tường quan ở nơi xa, ánh mắt xa xôi vô tận, đáy mắt hoàn toàn kiên định.

Gió lạnh xet qua tường thành nguy nga, cao ngất, nhấc lên mái tóc của nàng tung bay trong gió, như những sợi chỉ tuyết bạc ở trong không trung theo gió loạn múa. Thế giới này, nàng tới đã có hơn 5 năm. Nàng đã từng hỏi chính mình, vì sao đi đến thế giới này?

Nàng suy nghĩ, nàng tới đây một chuyến, nhất định là bởi vì để gặp gỡ một cái nam tử gọi là Tông Chính Vô Ưu, vì hắn mà vui mừng, vì hắn mà rơi lệ, cũng bởi vì hắn mà cảm động, cũng bởi vì hắn mà bi thương.

"Chủ tử."

Nàng suy nghĩ đến nhập thần, cũng không biết sau lưng từ khi nào nhiều thêm một người. Không cần quay đầu lại, nghe giọng nói cũng biết là Tiêu Sát. Nàng hơi liếc mắt, thu liêm lại suy nghĩ, nhàn nhạt nói: "Tới lúc nào?"

Tiêu Sát trả lời: "Vừa tới chưa đến nửa canh giờ."

Nàng gật đầu, lại hỏi: "Đều đã chuẩn bị xong chưa?"

Tiêu Sát nói: "Đã chuẩn bị xong rồi."

"Ân, vậy là tốt rồi." Nàng lần nữa nhìn về phía trước, bất động, giọng nói nghe không ra hỉ nộ.

Tiêu Sát nhìn bóng lưng mỏng manh gầy yếu của nàng, hơi nhíu mày, khuyên giải an ủi nói: "Chủ tử, chuyện của Quận chúa, ngài không cần tự trách, kia không phải là lỗi của ngài."

Mạn Yêu nghe vậy, chậm rãi quay đầu nhìn hắn, ánh mắt của nàng không giống như ngày xưa thông thấu lanh lợi, mà là một loại mờ mịt bất lực từ đáy lòng lộ ra. Tiêu Sát còn chưa bao giờ gặp qua loại vẻ mặt này của nàng, không cầm ngẩn ra, chỉ nghe nàng nhẹ nhàng chậm chạp mở miệng, hỏi: "Vậy là lỗi của ai?"

Tiêu Sát sững sốt, là lỗi của ai? Đương nhiên là lỗi của cái tên cầm thú kia! Nhưng hắn biết, nàng hỏi không phải cái này. Mày hơi hợp lại, hắn dời đi ánh mắt, nói: "Ngài, thân đang có thai, không nên quá mức hao tổn tinh thần. Nếu việc đã đến nước này, ngài có như thế nào tự trách cũng không thể thay đổi được gì, không bằng..... đền bù cho Quận chúa nhiều thêm một ít."

"Đèn bù? Đèn bù như thế nào? Người có biết đối với Chiêu Vân mà nói, cái gì mới là đèn bù tốt nhất không? Chính là..."

Nàng cái gì cũng đều có thể nhường, duy nhất chỉ có Vô Ưu là không thể. Đã không có Vô Ưu, thế giới này, còn có cái gì đáng giá để nàng lưu luyến? Nàng cười thê lương, lại quay đầu đi, nhìn đất đai hoang vu ngoài tường thành, tràn ngập cát bụi, lại nói: "Tiêu Sát, ta..... có phải thực ích kỷ hay không? Ta chỉ nghĩ đến, lấy cảm tình của Chiêu Vân đối với Vô Ưu, nhất định dùng hết tánh mạng cũng sẽ làm tốt chuyện này, nhưng lại không nghĩ đến, Chiêu Vân thật sự sẽ vì chuyện này mà trả một cái giá so với tánh mạng càng nghiêm trọng thê thảm hơn. Mà ta, lại không có năng lực đi gánh vác hậu quả mà cái giá của chuyện này mang đến."

Giọng nói của nàng trống vắng mà thê lương, quanh quẩn ở trong lòng Tiêu Sát. Tiêu Sát há miệng thở dốc, muốn nói, "Ngài không cần vì thế gánh vác hậu quả." Nhưng còn chưa nói ra khỏi miệng, bởi vì biết nói ra cũng vô dụng.

Hoàng hôn đã qua, sắc trời dần dần tối, Tiêu Sát lặng lẽ đứng lặng ở phía sau nàng, bồi nàng xem mặt trời lặn ở Tây Sơn, màu xám trên bầu trời một phần một phần ảm đạm thâm trầm, trời đất cùng chung một màu đen nhánh, chỉ có mái tóc dài của nàng ở trong đêm dưới ánh đèn chiếu rọi xuống, vẫn như cũ giống như tuyết.

"Chủ tử, trời tối rồi, hồi doanh trưởng đi."

Mạn Yêu sững sốt, trời đã tối rồi sao? Nàng thế nhưng không cảm thấy được. Gật gật đầu, xoay người, hai người cùng nhau bước xuống tường thành.

Khúc ngoặc vào cửa quân doanh, tới giờ thay ca, một tên binh lính đã ăn cơm no, đánh ợ một cái, bước nhanh lại đây tiếp nhận trường thương trong tay tên binh lính đứng gác "Đến phiên ta, ngươi đi đi!!"

"Ờ, A!!, đúng rồi, nghe nói ngày mai muốn công thành?"

"Đúng vậy, Hoàng Thượng hạ lệnh, muốn bắt sống cái tên súc sinh khi dễ quận chúa Chiêu Vân."

"Ai da, quận chúa Chiêu Vân thật đáng thương, đều là vì đưa lương thảo cho chúng ta, mới bị những cái tên hồn đản bắt lấy. Nghe nói Hoàng Thượng mấy ngày nay đối với nàng ta rất tốt, ngươi nói nàng ta có thể trở thành Nương nương thứ hai của Nam triều chúng ta hay không?"

"Ngươi đừng nói bùa, cảm tình của Hoàng Thượng đối với Hoàng phi không giống với người bình thường, việc này, trừ phi Hoàng phi gật đầu."

"Vậy ngươi nói Hoàng phi sẽ gật đầu không?"

"Cái này..... Khó mà nói. Hoàng phi đại nghĩa, lại hiểu lý lẽ, theo tình lý mà nói, Hoàng phi hẳn là chủ động khuyên Hoàng Thượng nạp quận chúa Chiêu Vân làm phi. Lần này nhiệm vụ đưa lương thảo tới của quận chúa Chiêu Vân vẫn là do Hoàng phi phái..... A!!!, Hoàng phi nương nương!" Lời nói của người nọ còn chưa dứt âm, liền nhìn thấy Mạn Yêu từ chối ngoặt đi ra, trong lòng kinh hoảng, cuống quít quỳ phục xuống.

Người còn lại cũng là kinh hoảng thất thố, sợ tới mức hai chân thăng run.

Hai người cùng nói: "Tiểu nhân lầm miệng, thỉnh Nương nương thứ tội!"

Mạn Yêu cũng không nhìn bọn họ một cái, chỉ là mặt vô biểu tình, thăng rời đi. Tiêu Sát lạnh lùng liếc bọn họ một cái, sau đó đuổi kịp Mạn Yêu. "Chủ tử không cần để ý người khác nói cái gì."

Mạn Yêu cười nhạt, trong lòng lại bất giác sinh một chút bức bối, giọng nói hơi lạnh: "Có để ý hay không, lại có thể thay đổi được cái gì?" Không chế được lời nói việc làm của bọn họ, cũng không thay đổi được tư tưởng của người khác. Ở trong mắt người đời, nam nhân tam thê tứ thiếp vốn là lẽ thường, huống chi là đế vương. Mà nàng, hiểu lý lẽ thì thế nào, không hiểu lý lẽ thì lại như thế nào? Nếu nàng ra vẻ hào phóng, thật để Vô Ưu nạp Chiêu Vân, Chiêu Vân là có thể

hạnh phúc sao? Chỉ sợ chưa chắc!

"Nương nương, Nương nương, ngài cuối cùng đã trở lại! Hoàng Thượng đang phái người đi khắp nơi tìm ngài, ngài mau trở về đi thôi." Một cái nha đầu hẫu hạ nàng nhìn thấy nàng, vội vàng chào đón bẩm báo.

Mạn Yêu hỏi: "Tìm ta có chuyện gì?"

Nha đầu kia cung kính trả lời: "Hoàng Thượng đang đợi ngài dùng bữa, đồ ăn đều sắp nguội rồi."

Đã nhiều ngày vào giờ này, hắn không phải đều bồi Chiêu Vân dùng cơm sao? Hôm nay sao ở lều lớn chờ nàng? Nàng nhíu mày, nhẹ nhàng gật đầu, "Đã biết."

Tiêu Sát thấy vậy, vội cáo lui, nàng đi trở về lều lớn.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Cái Giá Đau Đớn (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Mạn Yêu mới vừa xốc lên màn che, liền nhìn thấy Tông Chính Vô Ưu đang đi qua đi lại, hắn nhìn qua có chút bực bội bất an, thấy nàng trở về, liền nhíu mày đón nàng, giữ chặt bàn tay lạnh băng của nàng, sắc mặt trầm xuống, "Nàng đi đâu vậy? Giờ này mới về."

"Ra bên ngoài tùy tiện đi dạo." Nàng nhàn nhạt trả lời, bị giữ chặt đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, nàng hơi gương lên một vẻ mặt tươi cười, hỏi: "Canh giờ này, chàng sao còn ở chỗ này?"

Động tác của Tông Chính Vô Ưu ngừng lại, quay đầu nhìn nàng, nhăn chặt mày, trầm giọng hỏi: "Ta không nên ở chỗ này sao? Ta đây hắn là nên ở nơi nào?" Nàng thế nhưng đem hắn đi đến chỗ Chiêu Vân trở thành thói quen!

Mạn Yêu ở trong ánh mắt không vui bắn thẳng đến của hắn mà quay đầu qua một bên, nhẹ nhàng hỏi: "Chiêu Vân còn chưa có ăn cơm đi?"

Tông Chính Vô Ưu không lập tức trả lời, bưng lên một chén canh đưa cho nàng, nhàn nhạt nói: "Nàng ta đói bụng tự nhiên sẽ ăn."

Mạn Yêu sững sốt, không dự đoán được hắn sẽ trả lời như thế, lại nhìn về phía hắn, không tiếp cái chén trong tay hắn, nhíu mày, hỏi: "Nếu nàng ta không ăn thì sao?"

Tông Chính Vô Ưu làm như tâm tình không tốt, có chút không kiên nhẫn, "Không ăn thì bị đói. Một ngày nào đó sẽ ăn."

Cái này là cái lời nói kiểu gì? Đó là Chiêu Vân, là một nữ tử vì hắn có thể trả giá cả tánh mạng, hắn cư nhiên lạnh nhạt thờ ơ như thế, giống như cùng với

mình không có quan hệ. Nàng ngơ ngẩn nhìn hắn, không suy nghĩ nhiều đã buột miệng thốt ra: "Chàng sao lãnh khốc vô tình như vậy? Chiêu Vân là bởi vì chúng ta mới biến thành bộ dạng này, chàng sao có thể nói nàng ta như vậy?"

Một câu "Lãnh khốc vô tình", khiến Tông Chính Vô Ưu biến sắc, động tác trên tay cứng đờ, "Phanh!" Hắn đột nhiên buông cái chén xuống thật mạnh, canh trong chén chịu đựng không được kịch liệt chấn động, cơ hồ nghiêng đổ ra một nửa, bắn đến khắp nơi trên bàn. Hắn cũng không thèm nhìn tới, ẩn đường khóa chặt, môi mỏng nhấp thành một cái thảng thompson, chuyển mắt qua yên lặng nhìn vào mắt nàng, ánh mắt kia làm như muốn nhìn thấy tận đáy lòng nàng. Tay hắn bắt tri bắt giác nắm chặt, gân xanh trên tay một cọng một cọng chậm rãi hiện ra, giống như đang cực lực ẩn nhẫn cái gì.

Lòng Mạn Yêu đột nhiên xoắn lại, nàng ảo não nhíu mày, nàng rốt cuộc đang nói cái gì?! Nhìn đáy mắt hắn chôn dấu bi thương cùng đau đớn, nàng chỉ cảm thấy ngực nghẹn đau, giương môi, run rẩy nói không ra lời.

Hai người cùng lặng im, qua nửa ngày, Tông Chính Vô Ưu cũng không có tiếp..... Hắn chỉ là bình tĩnh nhìn mặt nàng, mắt nàng, một câu cũng không nói.

Mạn Yêu bỗng nhiên có chút sợ hãi biểu tình trầm mặc đến như là không tồn tại của hắn, nàng duỗi tay đi nắm tay hắn, chỉ cảm thấy tay hắn lạnh lẽo mà cứng nhắc. Tâm nàng run lên, những phiền loạn đã thoái lui, nàng rõ ràng ý thức được, ở thế giới này, có thể dễ dàng như vậy đả thương đến hắn, trừ bỏ nàng lại không còn người nào khác. Mà trên đời này, ai đều có thể nói hắn lãnh khốc vô tình, duy độc nhất chỉ có nàng là không có tư cách này! Cái mũi đột nhiên đau xót, nàng bỗng nhiên bỗn nhào vào trong lòng ngực hắn, đôi tay gắt gao ôm chặt eo hắn, liên tục nói: "Thiếp xin lỗi! Thiếp xin lỗi..... Vô Ưu, là thiếp nói sai rồi!"

Tông Chính Vô Ưu chậm rãi rũ mắt, dấu đi hết thấy cảm xúc trong mắt, giơ tay xoa tấm lưng mỏng manh của nàng, âm thanh trầm thấp nói: "Ta..... hắn là nên đối đãi với nàng ta như thế nào? Nàng muốn cho ta làm như thế nào? Hay là cứ luôn bồi nàng ta như vậy, hống nàng ta, cho nàng ta hy vọng? Đó không phải

"là giúp nàng ta, đó là hại nàng ta! Nàng hiểu không?" Đã nhiều ngày, đã đủ rồi! Nếu nàng bởi vì tất cả thương tổn mà Chiêu Vân đã chịu, muốn dùng hắn tới đền bù, vậy hắn ở trong mắt nàng, thành cái gì?

Mạn Yêu ở trong lòng ngực hắn dùng sức gật đầu, nàng hiểu, nàng đều hiểu. Hơi ngẩng khuôn mặt, nàng nhẹ giọng nói: "Nhưng mà, chúng ta cũng không thể cứ như vậy mặc kệ nàng ta được!"

Sắc mặt Tông Chính Vô Ưu hơi chút hòa hoãn, giơ tay dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt nơi khói mắt của nàng, khuôn mặt trắng gần như trong suốt của nàng giống như vừa chạm vào là lập tức vỡ vụn. Hắn vừa đau lòng lại bất đắc dĩ, thở dài nói: "A Mạn, ta hy vọng nàng ích kỷ một chút." Đời người quá ngắn ngủi, nhân lúc bọn họ còn ở bên nhau, nên quý trọng những ngày tháng bên nhau. Hắn không cho phép bất luận kẻ nào, phá hú hạnh phúc cuối cùng của hắn. Hắn nói qua, cả đời này, thà phụ thiên hạ, cũng quyết không phụ nàng!

Mặt nàng dán lên lòng bàn tay hắn, buồn bã nói: "Thiếp đã thực ích kỷ."

Hắn lắc đầu, "Còn chưa đủ, chuyện của Chiêu Vân nàng đừng nhúng tay, giao cho ta. Những gì Chiêu Vân phải chịu, những kẻ đó sẽ dùng máu tươi để trả giá. Ta sẽ phong Chiêu Vân làm công chúa, từ nay về sau đối đãi với nàng ta như muội muội. Ta có thể làm, chỉ có thể thôi!"

Cũng chỉ có thể như vậy. Nàng gật đầu, dựa vào trong lòng ngực hắn, trái tim chua xót.

"Thất ca, Thất ca....." Cửu hoàng tử kêu to chạy vào, Tông Chính Vô Ưu nhíu mày, trách mắng: "Lại là chuyện gì? Sao hô to gọi nhỏ như vậy."

Cửu hoàng tử vác một khuôn mặt, buồn rầu kêu lên: "Huynh xem, mặc kệ đệ khuyên như thế nào, Chiêu Vân chính là không nghe, cớm canh thức ăn đều hắt lên trên người đệ." Hắn kéo xiêm y lên cho bọn họ xem, quả nhiên có tảng dầu mỡ lớn.

Tông Chính Vô Ưu nghiêng mắt nhìn thoảng qua, mặt không gợn sóng nói:
"Tiếp tục đi khuyên."

"Hả? Đệ còn phải đi nữa à?" Cửu hoàng tử cả khuôn mặt đều nhăn thành một đống, gần như cầu xin nói: "Thất ca, đệ khuyên nàng ta không được, huynh đổi người khác đi. Nàng ta căn bản là không nhận ra đệ, đối với đệ lại là đá lại là cà, huynh nhìn xem tay của đệ, đều bị nàng ta cà xướt rồi." Hắn kéo cánh tay áo lên, trên cánh tay quả nhiên có vài vết cà.

Mạn Yêu nhíu mày nói: "Thiếp đi xem." Nàng nói xong liền đứng dậy! Lại bị Tông Chính Vô Ưu một phen túm chặt, hắn sa sầm mặt, nhường mày nhìn về phía Cửu hoàng tử, chân thật đáng tin nói: "Mặc kệ dùng cái biện pháp gì, tiếp tục khuyên. Khuyên nàng ta không được, ngươi liền chuẩn bị hồi cung trông coi cửa cung đi, còn không đi mau?!"

"Đệ....." Cửu hoàng tử mặt đầy ủy khuất, lại không dám phát tác, đành phải bất đắc dĩ rời khỏi.

Mạn Yêu lo lắng nói: "Như thế là quá khó xử cho lão Cửu rồi."

Tông Chính Vô Ưu nhàn nhạt nói: "Lúc ta không ở đây, hắn thân là thống lĩnh tối cao trong quân, không thể kịp thời cứu Chiêu Vân ra, chẳng lẽ không có trách nhiệm? Được rồi, mặc kệ người khác, chúng ta ăn cơm đi!"

Cửu hoàng tử rời khỏi doanh trướng, tâm tình buồn bực, không biết làm sao bây giờ. Hắn rũ đầu, thở ngắn than dài, rơi vào đường cùng, lại gọi người đi chuẩn bị thức ăn, hướng tới doanh trướng của Chiêu Vân mà đi, lúc sắp đến, khóc mắt thoảng nhìn một cái thân ảnh màu hồng nhạt đi vào một tòa doanh trướng khác, hắn tâm tình rung lên, tròng mắt xoay chuyển, liền đi theo.

Rón ra rón rén, đi đến phía sau Tiêu Khả, duỗi tay vỗ mạnh một cái lên vai nàng. Kêu lên: "Nha đâu thúi."

Tiêu Khả vốn dĩ đang suy nghĩ sự tình đến thất thẫn, bị hắn vỗ một cái làm nàng bị dọa giật mình, "A" một tiếng kêu sợ hãi, trừng to đôi mắt ngập nước tức giận nói: "Ngươi muốn hù chết người a!"

"Khả nhi, phát sinh chuyện gì?" Tiêu Sát vừa lúc đi ngang qua nghe thấy tiếng kêu, lập tức cầm kiếm chạy vào.

Cửu hoàng tử vừa thấy tư thế này của hắn (TS), trực giác mà rụt rụt cổ, cười gượng hai tiếng, "Không có việc gì, không có việc gì."

Tiêu Sát đi qua, kéo Tiêu Khả ra, ngăn ở chính giữa bọn họ, mắt lạnh nhìn Cửu hoàng tử, lời nói tỏ vẻ nghi ngờ nói với Cửu hoàng tử. "Đã trễ như thế, Vương gia không có việc gì chạy đến doanh trướng của muội muội ta, tựa hồ mất thân phận! Còn thỉnh Vương gia tốc tốc rời đi, sau này chớ lại làm loại chuyện mất thân phận này."

"Ngươi!" Cửu hoàng tử khuôn mặt co rút, có chút nỗi giận. Muốn hắn một cái đường đường là Vương gia, bị một cái thông lĩnh thị vệ làm cho tức đến nói không nên lời, quá uất ức! Cửu hoàng tử hờ lạnh một tiếng, khinh thường mà ngẩng đầu, cùng hắn nói thân phận? Ha ha, cũng không xem hắn là ai, lúc hắn làm việc, làm gì mà để ý những cái quy củ đó?

"Bên trong quân doanh, bất luận chỗ nào, bốn Vương muôn đi thì cứ đi, ai có thể ngăn được ta? Hôm nay, bốn Vương còn không muôn rời đi, xem ngươi có thể làm gì được ta?"

Công phu giở trò vô lại của hắn tuyệt đối đứng nhất, nói xong liền đi đến mép giường ngồi xuống, kiều chân, dựa vào thành giường, một bộ dáng như là đêm nay liền ngủ ở chỗ này.

Tiêu Sát biến sắc, liền bước nhanh đến trước mặt hắn, không màng thân phận mà nắm chặt vạt áo của hắn, hung hăng trừng mắt hắn, "Đừng tưởng rằng ngươi là Vương gia, liền có thể làm xăng làm bậy! Nói cho ngươi biết, ngươi đừng nghĩ đến đánh chủ ý lên muội muội ta."

Cửu hoàng tử một chút cũng không tức giận, ngược lại ngẩng đầu cười nói: "Ha ha ha, ta còn có ý đồ với nàng, ngươi thế nào? Chờ trận này xong rồi, ta liền đi thỉnh Thất ca, Thất tấu tứ hôn, rồi mới vê vang đem nha đầu thúi cưới về nhà, xem ngươi sau này còn quản được không."

Tiêu Khả sững sốt, có cái gì dưới đáy lòng nổ tung, hai má không tự giác ửng hồng, nàng tiến lên nửa bực nửa thận, "Ngươi nói bậy cái gì? Ai muốn gả cho ngươi?"

Cửu hoàng tử cũng sững sốt, hắn chỉ là thuận miệng nói ra, còn không có ý thức được chính mình rốt cuộc đã nói cái gì. Giờ phút này bị Tiêu Khả hỏi như thế, sắc mặt hắn tức khắc cứng đờ, có chút không thể tưởng tượng được mà nhìn Tiêu Khả. Trước nay mỗi lần nhắc tới cưới vợ, né còn không kịp, cho dù là nói chơi cũng không lấy việc này ra nói. Nhưng hôm nay thế nhưng liền nói ra như thế, thuận miệng như vậy. Dường như đã ở trong lòng nghĩ tới vô số lần, một chút cũng không cảm thấy ngượng ngùng, thậm chí.....

Hắn giơ tay sờ sờ ngực mình, sao đập nhanh như thế. Hắn một phen đãi Tiêu Sát ra, sắc mặt mệt tự nhiên đứng lên, sửa sang lại y phục bị siết nhăn.

Tiêu Sát nhìn nhìn biểu tình cứng đờ của hắn, lại quay đầu lại nhìn thẩn sắc xấu hổ bực mình của Tiêu Khả, không cấm giật mình, chuông cảnh báo trong lòng vang lên, nhíu mày nói: "Khả nhi, các ngươi....."

Tiêu Khả vội ngắt lời, nói: "Chúng ta không có chuyện gì. Ca ca, huynh đừng nghe hắn nói bừa. Huynh có việc thì cứ đi đi. Muội ở nơi này còn muốn phổi được." Nói xong liền đem Tiêu Sát đẩy đến cửa.

Tiêu Sát dùng ánh mắt thập phần hoài nghi nhìn nàng, làm như không tin, nàng vậy mà lưu trữ Cửu hoàng tử, lại đuổi hắn cái ca ca này đi! Đây là đạo lý gì.

Tiễn Tiêu Sát đi, Tiêu Khả quay đầu thấy ánh mắt của Cửu hoàng tử sáng rực, nhìn bóng dáng Tiêu Sát biến mất ở cửa, khuôn mặt tuấn tú của hắn đã thay đổi

thành biểu tình vui sướng khi người gặp họa. Tiêu Khả trừng mắt hắn, kêu lên:
"Ngươi sao còn không đi? Lưu ở nơi này làm cái gì?"

Cửu hoàng tử bị nàng trừng đến ngây người trong chốc lát, ngay sau đó tròng mắt chuyển động, nâng cằm lên, kiêu căng ngạo mạn nói: "Ta tới lấy thuốc, thuốc của Chiêu Vân, đã sắc xong chưa?"

"Không có." Tiêu Khả tức giận trừng hắn một cái, lập tức đi tới trước một chiếc bàn vuông phủ kín đầy những quyển sách cũ xưa, ngồi xổm xuống, không để ý tới hắn. Cửu hoàng tử đi theo sau nàng, oa oa hét lớn: "Này, đã là canh giờ gì rồi, thuốc sao còn chưa sắc xong? Người cái nha đầu thúi này cả ngày không biết là đang làm cái gì?"

Tiêu Khả quay đầu, khẩu khí không nhanh nói: "Nàng ta không uống thuốc, ta sắc thuốc làm cái gì?"

"Cái gì?" Cửu hoàng tử sững sốt, "Ngươi nói Chiêu Vân không uống thuốc?
Thuốc mấy ngày nay, nàng ta không phải đều uống hết sao?"

"Ai nói nàng ta uống hết? Người tận mắt nhìn thấy? Hừ, uống hay không uống, ta so với ngươi rõ ràng hơn." Tiêu Khả nói xong không để ý tới hắn, quay đầu lại đi sửa sang lại tờ giấy viết tán loạn ở trên bàn.

"Ồ? Nàng ta không uống, vậy thuốc kia đi nơi nào? Nàng ta chẳng lẽ không muốn đôi mắt của mình khỏi hàn sao?" Cửu hoàng tử mặt mang nghi hoặc, nghĩ nghĩ, bừng tỉnh đại ngộ kêu lên: "A! Ta biết rồi, Chiêu Vân là sợ sau khi đôi mắt khỏi hàn, Thất ca liền mặc kệ nàng ta, có phải hay không?"

Tiêu Khả không để ý tới hắn, giống như không nghe thấy, chỉ cúi đầu đối với y thư (sách y) đã ố vàng bị rách lại cũ nát cầm ở trong tay, một chữ một chữ xem đến biểu tình nghiêm túc dị thường.

Cửu hoàng tử thấy nàng không để ý tới hắn, trong lòng không biết tại sao sinh ra một tia buồn bực, loại cảm giác bị người làm lơ khiến hắn thực khó chịu,

còn không bằng trước kia vừa thấy mặt liền náo đến đỏ mặt tía tai, ít nhất cũng không như bây giờ, không thú vị. Kỳ lạ, từ khi nàng cùng Thất ca bọn họ từ Trần Phong quốc trở về, nàng liền vẫn luôn kỳ lạ, giống như thay đổi thành một người khác, không cùng hắn cãi nhau, cũng không thích cười, giống như có một bụng tâm sự, hắn nói cái gì nàng đều mặc kệ, vì sao? Hắn bỗng nhiên có chút hoài niệm Tiêu Khả trước kia, đâu đâu cũng cùng hắn đối nghịch giống như một con tiểu hổ, bọn họ cãi vã đã hơn một năm, đột nhiên một bộ dáng này, cảm giác thực không quen.

Hắn hơi hơi khom lưng để sát vào nàng, không nói hai lời, liền đoạt tờ giấy trong tay nàng, "Ngươi đang xem cái gì? Ta cũng muốn nhìn xem."

"Roẹt!" một cái, tờ giấy vốn đã cũ nát bị xé thành hai mảnh. Tiêu Khả sững sốt, hắn cũng sững sốt, không dự đoán được nàng sẽ nắm chặt đến như vậy.

"Hắc, hắc hắc....." Hắn cười gượng hai tiếng.

"Bang!" Tiêu Khả nhìn mảnh giấy bị xé rách chỉ còn một nửa ở trong tay, vỗ mạnh lên cái bàn một cái, đứng lên nổi giận nói: "Ngươi còn cười! Ngươi da ngứa nữa có phải hay không?"

Lời này vừa nói ra, Cửu hoàng tử cho rằng nàng lại muốn rải độc phấn đối phó hắn, kinh hoảng cuống quít nhảy ra xa, duỗi tay cản lại, "Ai ai ai! Từ từ! Còn không phải chỉ là một tờ giấy rách thôi sao? Ngươi sao tức giận như thế? Cho ngươi!" Nói xong đem nửa tờ giấy còn lại trên tay ném đến trước mặt nàng. Cái nha đầu thúi này, sao muốn lật mặt là lật mặt nhanh như vậy.

Tiêu Khả trừng mắt với hắn, môi đỏ căng chặt, trong mắt dần dần nổi lên ánh nước. Cửu hoàng tử ngăn ra, bĩu môi nói: "Không phải nha, nha đầu thúi, xé một tờ giấy rách của ngươi, liền muốn khóc rồi."

Tiêu Khả quay đầu, duỗi tay nắm y thư trên bàn, hướng trên mặt hắn ném tới, nổi giận nói: "Cho ngươi, cho ngươi.... Ngươi đều xé đi, xé xong ngươi liền chuẩn bị tốt hai chiếc quan tài, một chiếc cấp cho công chúa tỷ tỷ, một chiếc để

lại cho Thất ca của ngươi."

Cửu hoàng tử trong lòng chấn động, mở to hai mắt, kinh ngạc nói: "Cái, cái gì? Người.... Vừa rồi nói cái gì?"

Tiêu Khả sững sốt hoàn hồn, tiện đà phảng phất như nhớ tới cái gì, ánh mắt lóe lóe, vội xoay người, cúi đầu có lệ nói: "Ta nói cái gì? Ta cái gì cũng chưa nói."

Cửu hoàng tử há là dẽ dàng lừa gạt như vậy, hắn đi nhanh qua bắt lấy nàng, "Không đúng. Người phải nói rõ ràng, Thất ca của ta xảy ra chuyện gì? Thất tấu lại xảy ra chuyện gì?"

"Ta không biết." Cánh tay của Tiêu Khả bị hắn túm chặt muối chết, như thế nào tránh cũng tránh không thoát. Cửu hoàng tử trong lòng sốt ruột, lại vô kẽ khă thi, liền chơi trò vô lại nói: "Ngươi mau nói rõ ràng cho ta, không nói rõ ràng, ta, ta.... Ta hôm nay liền không rời đi."

"Ngươi! Người vô lại!"

"Ta vô lại thì sao, ngươi có thể làm gì ta?!"

"Ngươi còn không biết xấu hổ thừa nhận! Hừ! Người đường đường là một Vương gia, lớn như thế vậy mà còn chơi trò vô lại, nói ra ngươi không sợ bị chê mất mặt, ta còn phải thay ngươi đỏ mặt."

"Ai, ngươi lại không phải là cái gì của ta, ngươi thay ta mặt đỏ cái gì?"

"Ta... Hừ!" Từ lúc nào, nàng thế nhưng nói không lại hắn? Cái tên vô lại này! Nàng dứt khoát đem mặt sa sầm xuống, ngồi xổm người xuống đi nhặt mảnh giấy rơi xuống trên mặt đất, không hề để ý đến hắn.

Cửu hoàng tử tròng mắt xoay mây vòng, "Ngươi không nói đúng không, ta đây đi hỏi Thất tấu."

"Không được đi!" Tiêu Khả hoảng hốt, vội vàng đứng lên giữ chặt hắn. "Việc này công chúa tỷ tỷ không biết."

Cửu hoàng tử dừng lại, quay đầu lại nói: "Vậy ngươi mau nói a!"

Tiêu Khả do dự, "Ta, ta không thể nói..... Là Hoàng Thượng không cho phép nói ra."

"Thất ca?" Cửu hoàng tử ngẩn người, càng cảm thấy đây nhất định là chuyện lớn khó lường. Hắn tức khắc nóng nảy, nâng lên đôi tay bắt lấy bả vai nàng, "Rốt cuộc là chuyện gì? Bị ngươi làm cho sốt ruột muốn chết, ta lại không phải là người ngoài....."

Tiêu Khả trực giác hỏi ngược lại: "Ngươi sao lại không phải là người ngoài?"

"Ta....." Cửu hoàng tử muốn lại mở miệng, bỗng nhiên có người lên tiếng trước hắn một bước.

"Ta thì sao? Khả nhi, ta đây là ca ca của muội, cũng không thể nói sao?" Tiêu Sát đột nhiên vén màn bước vào. Sắc mặt hắn nghiêm trọng dị thường, ngữ khí nghiêm túc mà trầm thấp.

"Ca ca!" Tiêu Khả kinh ngạc, "Huynh chưa đi hả? Huynh, Huynh nghe lén!"

Tiêu Sát nhíu nhíu mày, không tỏ ý kiến, không dung cự tuyệt nói: "Khả nhi, mau nói."

Cửu hoàng tử phụ thêm nói: "Đúng vậy, ngươi mau nói a."

Tiêu Khả thấy được tránh không khỏi, than ra một hơi thật dài, hốc mắt liền có chút đỏ.....

Bóng đêm nồng đậm, gió lạnh nhẹ phớt qua. Doanh trướng của quận chúa

Chiêu Vân.

"Tránh ra, các ngươi đều tránh ra..... Ta không ăn cơm, không ăn." Chiêu Vân đối với nha đầu bụng đồ ăn đứng trước giường điên khùng kêu to, sau khi kêu lên liền cuộn tròn đến góc giường, ôm chăn, biểu tình mệt mỏi mà thống khổ, thấp giọng lẩm bẩm: "Vô Ưu ca ca, huynh mặc kệ muội sao? Huynh có phải sau này không bao giờ quản muội nữa? Vô Ưu ca ca..... Huynh không cần bỏ mặc muội, muội sẽ ngoan ngoãn, giống như khi còn nhỏ..... Huynh kêu muội ăn cơm muội sẽ ăn, huynh kêu muội ngủ liền đi ngủ, chỉ cần có huynh ở bên cạnh, cho dù có đau, muội cũng không khóc, không nháo....."

Hai cái nha đầu thấy nàng như vậy, bất đắc dĩ mà nhìn nhau, đều không đành lòng bức nàng, chỉ đứng ở trước giường, bó tay không có biện pháp. Lúc này, sau lưng bọn họ đột nhiên có người nói chuyện: "Đồ ăn để xuống đó đi, các ngươi đi ra ngoài trước đi."

Hai nha đầu giật mình, vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy sau lưng không biết khi nào nhiều thêm một người nam tử tướng mạo không tầm thường, tuy rằng không quen biết, nhưng xem cách ăn mặc của hắn, cũng biết thân phận của hắn hắn là không thấp, vội vàng hành lễ, lại chưa theo lời lui ra ngoài.

Người tới móc ra một khối eo bài, mặt vô biểu tình nói: "Ta là thống lĩnh cầm vệ quân - Tiêu Sát, phụng mệnh tới khuyên Quận chúa dùng bữa."

Hai nha đầu vội nói: "Gặp qua Tiêu thống lĩnh. Vậy bọn nô tỳ liền cáo lui." Dứt lời đem đồ ăn đặt xuống ở mép giường, hành lễ rời đi.

Tiêu Sát đi đến mép giường, âm thanh lạnh lùng hơi hoi ôn nhu: "Quận chúa còn nhớ rõ ta không? Chúng ta đã gặp qua ở Long Nguyệt vườn trà." Âm thanh của hắn không có đồng tình, cũng không có thương hại, chỉ như là muốn cùng một cái bằng hữu nói vài câu.

Chiêu Vân nghe được âm thanh, lại hướng vào trong góc rụt rụt, biểu tình trên mặt một mảnh mê mang. Nhưng nàng kỳ dị là không có điên khùng kêu to,

chỉ lắc đầu nói: "Ta không quen biết ngươi, ngươi mau đi ra."

Tiêu Sát nhíu mày, nhàn nhạt nói: "Quận chúa không quen biết ta không sao, ta tới, là muốn hỏi Quận chúa mấy vấn đề."

"Ta không muốn nghe." Chiêu Vân giơ tay liền che lại lỗ tai của mình.

Tiêu Sát khéo miệng khẽ nhếch, xem ra nàng cũng không phải thật sự đIÊN khùng, chỉ là cõi tình phong bế chính mình mà thôi.

Tiêu Sát thở dài, hỏi: "Quận chúa, ngài muốn cứ như vậy qua cả đời sao?"

Chiêu Vân che lại lỗ tai, đem mặt chôn kín, làm bộ không nghe thấy.

Tiêu Sát lại nói: "Ngài cho rằng không ăn cơm, không uống thuốc, là có thể từ trong tay Hoàng phi đem Hoàng Thượng đoạt lấy sao?"

Chiêu Vân bỗng nhiên buông tay ra, ngẩng đầu kêu lên: "Ngươi nói bậy, ta không có muốn từ tý tỳ nơi đó cướp đi Vô Ưu ca ca?"

Tiêu Sát nhướng mày nói: "Không có sao? Vậy ngài hiện tại đang làm cái gì? Ngài đang lợi dụng lòng áy náy của bọn họ đối với ngài, để đạt tới mục đích của ngài."

"Ta không có." Thần sắc của Chiêu Vân trở nên hoảng loạn, biểu tình mờ mịt bất lực, "Ta không có... Không phải như ngươi nói vậy, không phải! Ta chỉ là, chỉ là muốn có một chút hy vọng sống sót, chẳng lẽ cái này cũng sai rồi sao?"

"Nhưng hy vọng của ngài là thành lập ở trên tuyệt vọng của Hoàng phi." Khuôn mặt hắn cực kỳ nghiêm túc, đáy mắt ẩn sâu đau lòng cùng thương tiếc mơ hồ không thể thấy.

Thần sắc của Chiêu Vân chấn động, hơi hơi hé miệng, thân mình xụi lơ xuống, vấn đề như vậy, nàng vẫn luôn lảng tránh, nhưng Tiêu Sát lại rõ ràng mở ra đặt ở trước mặt nàng, làm nàng lại tránh cũng không thể tránh. "Ta, ta....."

Nàng sai rồi sao? Nàng thật sự sai rồi sao? "Ta đây nên làm sao bây giờ? Người nói ta nên làm sao bây giờ?" Nàng giơ tay ôm đầu, biểu tình thống khổ, dùng sức nắm bứt đầu tóc của mình.

Tiêu Sát nhíu mày, khom lưng, kéo tay nàng ra, Chiêu Vân hai mắt ảm đạm, thế nhưng không có tránh thoát, chỉ là mờ mịt không biết phải làm sao, giãy giụa ở trong bóng tối.

Tiêu Sát ngữ khí chân thành, thở dài: "Quận chúa chỉ cần chịu mở rộng lòng mình, cuộc đời của ngài còn có thể hạnh phúc."

Chiêu Vân buồn bã cười khổ, "Ta có thể chứ? Một người giống ta như vậy....."

Tiêu Sát hơi suy nghĩ, chậm rãi ngắt lời nói: "Quận chúa cho rằng, chính mình là cái dạng người như thế nào?"

"Ta....." Chiêu Vân nhíu mày ấn đường mang theo nồng đậm đau thương, đôi môi nàng run rẩy: "Một nữ nhân không chịu đựng nổi trọng phu khi dễ, ý vào quyền thế của Vô Ưu ca ca mà hưu phu, hiện tại, lại bị người lăng nhục.... Ta là cái người vô dụng....." Nàng cúi đầu, như là sợ người khác thấy trong mắt nàng trỗi lên ánh nước.

Tiêu Sát lại lắc đầu, đối với lời nói của nàng không tán đồng nói: "Quận chúa sao có thể tự coi nhẹ mình như thế, không có người nào có thể lựa chọn vận mệnh của chính mình, những gì ngài gặp phải đều không phải là sai lầm của ngài, ngài không cần bởi vậy mà tự ti, lại càng không nên cảm thấy mình hèn hạ. Ở tại đây trong mắt mấy chục vạn tướng sĩ, ngài là một nữ tử đại nghĩa dũng cảm, không có người nào sẽ khinh thường ngài, ngược lại bọn họ đều thực cảm kích ngài, hơn nữa còn kính nể ngài!"

Chiêu Vân sau khi nghe thì kinh ngạc, làm như không tin, ngẩng đầu, dừng một chút, mới hỏi nói: "Ngươi nói... Là thật vậy sao? Thật sự không có ai khinh thường ta sao?"

"Đúng vậy." Tiêu Sát buông tay nàng ra, thực khăng định cho nàng một đáp án.

Chiêu Vân dần dần bình tĩnh trở lại, ngồi thẳng người, ánh mắt chuyển hướng đến hắn, làm như muốn nhìn thấy bộ dáng của hắn, nhưng mà cái gì cũng nhìn không thấy. Chỉ có thể nghe thấy âm thanh của hắn, trầm trầm, mang theo hơi hơi lạnh lùng rồi lại có một tia nhàn nhạt nhu hòa. Nàng không cảm suy nghĩ, chủ nhân của âm thanh này, mặt hắn là bộ dạng gì?

Nàng hỏi: "Ngươi vừa rồi nói, ngươi là ai?"

"Tiêu Sát."

Nàng nhẹ nhàng gật đầu, làm như nỗ lực nhớ lại, nửa ngày mới nói: "Nga, ta nhớ ra rồi, ngươi là thị vệ bên người tỷ tỷ, đúng không?" Nàng gặp qua người này, chính là không nhớ ra mặt của hắn, trong đầu có một chút ấn tượng mơ hồ. Trong mắt nàng cùng trong lòng nàng, luôn luôn chỉ có Vô Ưu ca ca, bất luận nam tử nào khác, mặc dù là gặp qua, nàng rất ít nhớ kỹ.

Tiêu Sát nói: "Đúng vậy."

Chiêu Vân nghĩ rồi lại nghĩ, lại hỏi: "Ngươi vì sao tới gặp ta? Là tỷ tỷ kêu ngươi tới sao?"

Tiêu Sát nói: "Không phải. Là ta chủ trương muốn tới gặp Quận chúa, chỉ là muốn mang Quận chúa đi ra khỏi bóng tối, tìm được con đường thuộc về ngài."

Chiêu Vân hỏi: "Ngươi chuẩn bị như thế nào dẫn ta đi ra ngoài?"

"Nếu Quận chúa nguyện ý, không chê bai thân phận thấp kém của Tiêu Sát, như vậy, Tiêu Sát nguyện ý chiếu cố Quận chúa cả đời." Sắc mặt hắn nghiêm túc nghiêm túc, ngữ khí trịnh trọng, làm người nghe đến âm thanh, liền có thể cảm giác được đó là một loại thái độ đối mặt với nhân sinh đại sự.

Chiêu Vân ngẩn người, "Vì sao? Ngươi sợ ta quấn lấy Vô Ưu ca ca, gây trở

ngại hạnh phúc của tý tý sao?"

Ánh mắt Tiêu Sát hơi lóe lên, lắc đầu nói: "Không phải."

"Vậy là vì sao? Ta là một người mù." Tuy mắt nàng không thể nhìn thấy, nhưng đôi mắt vẫn như cũ ngơ ngẩn nhìn về phương hướng hắn.

Tiêu Sát nói: "Ta có thể làm đôi mắt của Quận chúa." Ngữ khí của hắn thập phần chân thành, khiến người không thể không tin tưởng hắn. Hắn xoay người bưng đồ ăn qua, âm thanh biến ôn nhu: "Quận chúa ăn cơm trước, cơm nước xong, ta mang Quận chúa đi ra ngoài đi dạo một chút. Quận chúa đã ở trong phòng buồn tẻ vài ngày rồi, cũng nên đi ra ngoài hít thở không khí."

Chiêu Vân hơi hoi cúi đầu, làm như đang cân nhắc cái gì. Một lát sau, nàng không hề kháng cự, há mồm nuốt xuống đồ ăn hắn đưa đến bên miệng, mới phát giác, thì ra chính mình đã rất đói bụng.

Ăn cơm xong, Tiêu Sát dắt nàng đi, Chiêu Vân đến cửa bỗng nhiên dừng lại bước chân.

"Sao lại không đi rồi? Quận chúa không cần sợ hãi, ta sẽ bồi ở bên người ngài, tuyệt đối sẽ không bỏ mặc ngài một mình." Tiêu Sát quay đầu nhìn nàng, chỉ thấy nàng cắn cắn môi, làm như hạ quyết tâm thật lớn, mới nói một câu: "Ngươi có thể cõng ta đi sao? Tựa như khi còn nhỏ, Vô Ưu ca ca cõng ta như vậy."

Tiêu Sát ngẩn ra, dừng một chút, ở trước mặt nàng ngồi xổm người xuống "Lên đi."

Chiêu Vân bò lên lưng hắn, tấm lưng rộng lớn mà rắn chắc, khiến người cảm thấy an tâm. Đôi tay nàng ôm cổ hắn, đây là lần đầu tiên nàng chủ động đụng chạm nam tử ngoài Vô Ưu ca ca ra mà không cảm thấy phản cảm.

Tiêu Sát cõng nàng đi đến bên ngoài, đi ngang qua một chỗ nàng nghe thấy

tiếng động có binh lính chào hỏi, những âm thanh đó không giống như trong suy nghĩ của nàng khinh miệt cùng cười nhạo, mà là mang theo cung kính, chân thành tha thiết mà hữu lễ. Gió thổi thật mát mẻ, thổi tới trên mặt nàng, phảng phất như đánh tan hờn dỗi yên lặng mấy ngày qua, khiến lòng nàng rộng mở thông suốt. Không khí bên ngoài, quả nhiên tốt hơn so với trong phòng.

Thì ra, thật là nàng nghĩ sai rồi sao?

Nàng đem mặt dán ở trên vai hắn, cảm giác Tiêu Sát bởi vì công nàng đi mà hơi hơi pháp phồng thở dốc, nghe Tiêu Sát mỗi khi đi đến một chỗ, đều sẽ cùng nàng nói, đó là nơi nào, cái địa phương nào, nơi đó có cái gì, là màu sắc gì.... Nàng liền ở trong đầu tưởng tượng, tưởng tượng thật nhiều, liền giống như thật sự nhìn thấy.

Đêm nay, lời nói của Tiêu Sát, còn nhiều hơn lời nói trong một năm của hắn.

Ở nơi cách xa một dặm bên ngoài quân doanh Phất Vân quan, trên một ngọn đồi núi thấp bé, bọn họ sống vai mà ngồi trên thềm đá màu xám trắng, Chiêu Vân ở trong giọng nói trầm thấp, nhẹ giọng chậm ngữ dựa vào cánh tay hắn tiến vào mộng đẹp.

Đêm trước khi bão táp tiến đến, luôn là thập phần an tĩnh. Mà một đêm này, Phất Vân quan cùng Tử Tường quan, không có tiếng quân đội thao luyện.

Qua sáng hôm sau, đó là Vạn Hòa đại lục ngày 25 tháng 3 năm Thương Hiện 177, đối với Tử Tường quan, đối với Nam Bắc triều mà nói, đây là một cái ngày đặc thù, một cái ngày khiến thiên địa biến sắc thần quỷ cùng khóc, nó được người hậu thế nhớ kỹ. Mà một ngày này, trở thành bóng ma của mây chục vạn người trong Tử Tường quan vĩnh viễn vứt đi không được, nó thay đổi tình thế đổi cục của thế lực ngang nhau liên tục nhiều ngày.

Sáng sớm hôm nay, đã qua giờ Thìn, sắc trời có chút đen tối không rõ, mây

đen trên bầu trời hợp tụ không tan, phảng phất như muôn đốm che trời lấp đất, khắp mặt đất chịu tải một không khí áp lực, làm như tượng trưng chứng minh cho một trận mưa máu sắp xảy ra.

Hơn hai mươi vạn đại quân của Nam triều ở Phất Vân quan dốc toàn bộ lực lượng, Đế vương thân lâm, Hoàng phi ở bên.

Hàng vạn con ngựa lao nhanh, bụi đất nổi lên bốn phía, khí thế cuồn cuộn mênh mông chấn vang hai tòa thành trì.

Mây đen trên không trung tựa hồ cũng bị khí thế này chấn động tan ra, lộ ra bầu trời màu xanh lam, ánh mặt trời trong suốt xán lạn tưới xuống, chiếu rọi lên áo giáp màu hoàng kim trên người đế vương tuổi trẻ, phản xạ ra ánh sáng rực rỡ chói mắt, hợp với khí chất vương giả khi sinh ra đã có sẵn trên người hắn, khiến người không dám ngược đầu nhìn. Mà nữ tử bên cạnh đế vương một thân áo trắng tung bay, tóc bạc bay múa, ở phía trên tuấn mã chạy như bay, ngọc diện một vẻ nghiêm túc, khiến người vô thức dâng lên một nỗi thán kinh sợ. Mà đi đâu ở phía trước, là bảy ngàn thiết kỵ huyền y. Mặt nạ quý đỏ trên mặt Tu La thắt sát đang dần đầu, tỏa ra màu sắc khát máu dưới ánh mặt trời, ánh lênh hai bên thanh đồng chiến xa đặc chế, hồng quang như máu, thanh quang như lưỡi dao.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thượng

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Phá Tử Tường Quan (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Tử Tường quan.

Tường thành cao gần mươi trượng, kiên cố như thùng sắt. Trên tường thành, chủ soái Bắc quân nghe tin, suất lĩnh đại tướng dưới trướng lên thành trông về phía xa.

Chỉ thấy hơn mấy chục trượng ngoài cửa thành, tràn ngập cát bụi đầy trời, giáp sắt hùng sư liếc mắt một cái nhìn không thấy đầu, khí thế to lớn vô cùng. Trên cờ xí màu hoàng kim đang bay phấp phới có thêu chữ "Nam", liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấy một nam một nữ được mọi người quay chung quanh, đều là tóc bạc, bọn họ ngồi trên lưng ngựa, thân hình thẳng tắp, rõ ràng vị trí địa thế so với tường thành này thấp bé rất nhiều, nhưng ánh mắt bọn họ đưa tới lại không phải là ngược nhìn, mà là giống như đang đứng ở nơi cao mà người khác không thể với tới, biểu tình rũ mắt cúi xuống nhìn chúng sinh.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua bụi đất, ở trên người bọn họ hợp lại thành một tầng ánh sáng màu hoàng kim, nam tử khôi giáp ánh sáng chói mắt, cả người tản ra khí thế vương giả, nữ tử áo trắng như tuyết chói mắt, thần thánh không thể xâm phạm, cho người ta một loại ảo giác thiên thần giáng lâm thảo phạt thế gian. Bọn họ ánh mắt sắc bén, lướt qua mấy chục vạn người xuyên không bắn thẳng đến, làm người nhịn không được run rẩy.

Một người tướng quân nói: "Quả nhiên là Nam đế đích thân tới, hơn nữa xuất động toàn bộ Nam quân ở Phất Vân quan, xem ra Nam đế lần này là quyết tâm muốn có được Tử Tường quan! Lý tướng quân, bệ hạ không ở đây, cái này phải làm như thế nào cho phải?"

Sắc mặt của Lý tướng quân nghiêm trọng nói: "Truyền lệnh bốn tướng: Tử thủ thành trì. Bất luận kẻ nào cũng không được tự tiện ra khỏi thành nghênh chiến, người trái lệnh, xử trí theo quân pháp!"

"Tuân lệnh." Có người lĩnh mệnh lui ra.

"Lý tướng quân, ngươi xem, đó là cái gì? Giống như là xe ngựa, Nam đế đánh giặc còn mang theo nhiều xe ngựa như vậy làm gì?" Một người tướng quân chỉ vào xe ngựa lóng lánh thanh quang ở hai bên đại quân của Nam triều hỏi.

Xe ngựa kia lấy đồng thau chế tạo, bốn bên vuông góc, không có trang trí điểm xuyệt gì, nhìn qua có chút quái dị, không giống như xe chiến đấu cũng không giống xe ngựa kéo người, Lý tướng quân sau khi nhìn thấy, nghi hoặc mà nhíu mày.

Lúc này, những chiếc xe ngựa tản ra ánh sáng màu xanh bỗng nhiên di chuyển, giống như một con Thanh Long từ hai sườn đại quân di chuyển đến phía trước đại quân rồi hợp lại, ở phía trước liền xếp thành một hàng ngang. Phía trước xe ngựa có một tấm chắn, cao bằng một người, bằng đồng thật, đao thương bất nhập. Phía trước ở chính giữa có một cái lỗ tròn thật nhỏ, mà phía sau xe có một cái cửa sổ nhỏ ở bên hông, từ bên ngoài nhìn qua, bên trong một mảnh đen như mực, ai cũng không biết bên trong xe đến tột cùng là người hay là vật.

Một người tướng quân nghi hoặc nói: "Ta đánh trận nhiều năm như vậy, còn chưa từng gặp qua chiến xa có trần nhà!"

Một người mưu sĩ suy tư nói: "Chiến xa này là có chút kỳ quái, toàn bộ dùng đồng thau chế tạo, thoát nhìn là đẹp, cũng kiên cố rắn chắc, nhưng mà thân xe quá nặng, bốn con ngựa lôi kéo cũng chạy không nhanh. Bọn họ, vì sao muốn chế tạo loại chiến xa này?"

Lại một người nói: "Cái chiến xa gì? Cả cái chỗ cho người đứng cũng không có! Ta xem, đây là bọn họ chuẩn bị dùng để chạy trốn khi đánh không lại, kêu là xe chạy trốn còn tạm được."

Một người khác xua tay nói: "Quản nó là chiến xa hay không phải là chiến xe, chỉ cần chúng ta không ra thành nghênh chiến, bọn họ dùng cái xe gì cũng vô dụng....."

Bên trong trận doanh của Nam quân, Tông Chính Vô Ưu ngồi ổn trên lưng ngựa, sắc mặt thâm trầm, mà biểu tình của Mạn Yêu là đậm mạc, nhìn không ra biểu tình, chỉ thấy đôi mắt nàng lạnh lùng kiên định, nhìn thành trì đối diện, có quyết tâm nhất định phải có được. Thấy tướng soái địch doanh hiện thân trên tường thành, bọn họ hai người nhìn nhau, sự ăn ý không cần ngôn ngữ lưu chuyển ở giữa hai người.

Trước khi đi, bọn họ đã ước định, nàng phụ trách phá thành, hắn phụ trách phá địch.

Tông Chính Vô Ưu nhìn chiến xa sắp hàng chỉnh tề ở phía trước, ánh mắt sâu thẳm, hình như có sự chờ mong.

Cửu hoàng tử một thân khôi giáp màu bạc, cầm kiếm trong tay, sắc mặt thập phần đứng đắn, nhìn qua ngược lại có vài phần bộ dáng tướng soái. Hắn ngẩng đầu nhìn tường thành cao ngất kiên cố, hơi thở đầu qua, có chút hoài nghi nhỏ giọng hỏi: "Thất tẩu, tẩu xác định chúng ta không cần cây thang là có thể công vào thành sao? Tường thành này ít nhất cũng cao gần mươi trượng, đây chính là thành quan nổi danh khó có thể công phá a!"

Mạn Yêu quay đầu nhìn hắn, hơi nhướng mày nói: "Tường thành cao như vậy, đệ cảm thấy cây thang có thể leo lên?"

Cửu hoàng tử nói: "Vậy cũng còn hơn là không có a! Vô Tướng Tử, ngươi nói có phải hay không?"

Vô Tướng Tử cũng là một thân khôi giáp màu bạc, vết sẹo phía trên khuôn mặt tuấn tú kia ở trong sát khí xung thiên của đại quân làm hắn tăng thêm vài phần khí thế lạnh thấu xương. Hắn nghe vậy, quay đầu lại, khẽ cười nói: "Nương nương nói không cần cây thang, vậy tất nhiên là không cần."

Tông Chính Vô Ưu liếc nhìn, quét mắt một lượt Cửu hoàng tử, Cửu hoàng tử hắc hắc cười gượng một tiếng, vội nói: "Thất tẩu, đệ không phải không tin tẩu, đệ chỉ là tò mò, vũ khí bí mật của tẩu rốt cuộc là cái gì a? Là những chiếc xe ngựa đó sao? Nhưng mà..... đệ nhìn thế nào cũng nhìn không ra những chiếc xe ngựa này có ích lợi gì? Nó lại không thể đánh giặc, người nếu là ngồi vào đó, cả kẻ địch cũng nhìn không thấy, còn đánh như thế nào hả?" Thật không hiểu, hắn nhìn thế nào cũng vẫn là cảm thấy kỳ quái. Cố tình Thất ca đối với cái này lại tin tưởng không nghi ngờ, cả hỏi cũng không hỏi một tiếng.

Mạn Yêu hơi mỉm cười, trong mắt sóng nước lóng lánh, hơi mang thần bí cười nói: "Trong chốc lát đệ sẽ biết liền, nó rốt cuộc hữu dụng hay vô dụng!" Nàng nói xong quay đầu nhìn Tông Chính Vô Ưu, Tông Chính Vô Ưu hướng nàng vươn tay, ánh mắt thâm thúy, ẩn hàm chờ mong nói: "Ta chờ nàng cho ta kinh hỉ."

(Kinh hỉ: vừa kinh ngạc vừa vui mừng)

Nàng đem tay mình bỏ vào trong lòng bàn tay hắn, cảm thụ được sự tín nhiệm vô điều kiện của hắn, mỉm cười nói: "Thiếp nhất định sẽ không làm chàng thất vọng."

Cửu hoàng tử ánh mắt sáng lên, càng thêm tò mò, liền nói: "Thất ca, chúng ta mau công thành đi."

Tông Chính Vô Ưu nhìn thoảng qua Vô Tướng Tử, Vô Tướng Tử hiểu ý, đổi với một người phó tướng ở bên cạnh gật đầu, tên phó tướng kia lập tức ruỗi ngựa về phía trước, nhấc trường thương trong tay chỉ thẳng về phía trước, lớn tiếng kêu lên: "Bắc quân nghe đây! Thánh dụ của Hoàng thượng ta: Nam, Bắc triều vốn là nhất thể, bởi vì nghịch tặc phạm thượng tác loạn, khiến quốc gia phân liệt, các ngươi lại không phân rõ trắng đen, trợ trụ vi ngược, vốn là chết chưa hết tội, nhưng niệm tình các ngươi từ trước toàn lập chiến công, Hoàng thượng ta quý trọng kẻ có tài, không đành lòng thấy các ngươi bỏ mạng tại đây, hiện cho các ngươi một con đường sống. Chỉ cần các ngươi giao ra Hiệu úy họ Lữ, lại mở cửa

thành đầu hàng, Hoàng thượng của ta lòng dạ khoan hậu, nhất định không so đo hiềm khích trước đây, ngày sau sẽ ủy thác trọng trách, hy vọng các ngươi tự giải quyết cho tốt. Hiện giờ lấy thời gian một nén nhang làm giới hạn, nếu sau một nén nhang, các ngươi vẫn như cũ ngang bướng hồ đồ, quân ta tức khắc công thành, đến lúc đó tất trãm họ lầm than, thiên địa cùng bi ai."

(trợ trụ vi ngược: trợ giúp kẻ hung ác làm việc tàn bạo)

Tên phó tướng này âm thanh leng keng rõ ràng mạnh mẽ, ngôn từ dũng dạc hùng hồn, khảng khái mà khí thế, cùng lúc lộ ra ân huệ cùng uy nghiêm của Đế vương.

Binh lính thủ thành Tử Tường quan sau khi nghe vậy, toàn bộ quay đầu nhìn chủ soái, Lý tướng quân nhíu mày nhìn trái phải, mặt có khinh thường, hướng tới phương hướng kinh thành chắp tay giương giọng nói: "Muốn đánh cứ đánh, các ngươi đừng có ở đây nói khoác dọa người! Chúng ta chỉ nhận thánh dụ của Bệ hạ triều ta, cái khác một mực không nghe."

Phó tướng lui về, để phi sắc mặt như thường. Lý tướng quân cự tuyệt vốn là ở bên trong dự kiến của bọn họ, bọn họ làm như thế cũng bất quá chỉ là làm cho có lệ mà thôi, khiến cho binh lính cùng các bá tánh Tử Tường quan biết, bọn họ đều không phải là tàn bạo thích giết chóc.

Mặt Yêu một tay siết chặt dây cương, nhìn tường thành ở trong mắt mọi người như tường đồng vách sắt cao ngất ngay nga, cùng với mấy vạn gương mặt tựa xa lạ lại tựa quen thuộc trên tường thành. Những người này, đều đã từng có mặt ở trong hoàng cung lạnh băng tràn ngập huyết tinh ngày đó, mắt lạnh chứng kiến sự khuất nhục mà nàng từng muôn sống không được muôn chết không xong, tư thái giống như là đang xem kịch. Lúc nàng loay hoay ở kẽ cận cái chết, nàng từng ở trong lòng nói, nếu có thể sống sót, nhất định sẽ khiến mọi người phải trả giá. Thời gian cách một năm, những cùu hận đó vốn đã ở trong hạnh phúc dần dần mờ nhạt đi, là đau đớn của Chiêu Vân đánh thức hận ý chôn dấu dưới đáy lòng nàng.

(Mắt lạnh: ánh mắt lạnh nhạt khinh miệt)

(Khuất nhục: bị ủy khuất cùng vũ nhục)

Một tên tướng ném công (lập công) trên vạn bộ xương khô, từ xưa cuộc tranh giành ngôi vị hoàng đế, vốn là huyết tinh tàn khốc, huống chi là cuộc tranh giành thiên hạ? Nàng đã đứng ở bên cạnh hắn, coi như vứt bỏ lòng dạ đàn bà, tâm địa tàn nhẫn, trợ giúp hắn báo thù, thành tựu bá nghiệp đế vương.

Thu lại nỗi lòng, nàng mắt lạnh nhìn trên tường thành đối diện, Lý tướng quân hô gọi các tướng quân trái phải cùng lui về sau, đối với các binh lính trên tường thành giơ tay hạ lệnh: "Bắn tên!"

Một tiếng ra lệnh, vạn mũi tên đều bắn ra.

Mũi tên sắc nhọn giống như mưa, rậm rạp, hướng ngay đỉnh đầu của Nam quân bắn tới, mỗi một mũi tên đều là uy lực lạnh thấu xương. Nàng nhìn mưa tên đoạt mệnh, câu môi cười lạnh, giữa trán một đóa hoa điên hồng liên làm nổi bật lên mái tóc bạc đầy đầu đang phất phơ trong gió, tản ra ánh sáng yêu dã mà thánh khiết.

Thiết kỵ huyễn y đi đầu Nam quân đang định giơ kiếm chấn lại, mà lúc này, Tiêu Sát ở phía sau trận thanh đồng chiến xa đối với cửa xe chiến xa dương tay trầm giọng quát: "Nâng!"

Tấm chắn của trăm chiếc chiến xa đồng thời nâng lên, từ chiều cao bằng một người, thoáng một cái cao tới mấy trượng, vừa lúc ngăn trở mưa tên dày đặc đổ xuống. Chỉ nghe "Leng keng keng keng" từng đợt binh khí bằng sắc bằng đồng chạm vào nhau tạo ra âm thanh bén nhọn không ngừng bên tai. Trong nháy mắt, tấm chắn của chiến xa thành cái kiên cố, mấy vạn mũi tên của Bắc quân rơi xuống đất, Nam quân không một người thương vong.

Đám người Lý tướng quân trên tường thành sững sốt ngạc nhiên thì ra chiến xa kia có cơ quan. Hắn giơ tay, kêu một tiếng: "Ngừng." Như thế đi xuống, chỉ là

lăng phí tên.

Một người tướng quân mặt mang khinh thường, cao giọng cười nói: "Thì ra xe này không phải là chiến xa, là dùng để làm khiên!, Thì ra lại là vì nói cho chúng ta biết, các ngươi thực sẽ làm rùa đen rút đầu nha! Ha ha ha..... Có bắn lõi các ngươi vẫn luôn tránh ở phía sau đừng ra?"

"Ha ha ha....." Trên tường thành những người khác cũng cười theo ha hả, mặt đầy khinh thường cùng khinh bỉ. Lý tướng quân lại là vẻ mặt nghiêm túc, chỉ là một tấm chắn liền có cơ quan nhanh nhẹn linh hoạt như vậy, vậy trong chiến xa chứa chính là cái gì, không người biết được. Hắn bỗng nhiên có chút lo lắng, thành trì này ở trong mắt hắn phòng thủ kiên cố, hôm nay còn có thể giữ được hay không?

Nam triều binh lính nghe lời bình luận này, trong lòng căm giận, nhiệt huyết không cấm dâng lên, bọn họ nắm chặt trường thương trong tay, nắm chặt dây cương, chờ đợi phía trên ra lệnh một tiếng, liền như mũi tên rời dây cung, xông lên giết kẻ địch.

Tông Chính Vô Ưu sắc mặt bình tĩnh, phảng phất giống như chưa từng nghe thấy, chỉ quay đầu nhìn Mạn Yêu một cái, Mạn Yêu hơi hơi dương môi, cười lạnh, nhìn Tiêu Sát đối với xe ngựa dương tay, trầm giọng thét ra lệnh: "Công thành!"

Mệnh lệnh vừa ra, tấm chắn của thanh đồng chiến xa lập tức thu lại, nóc trần xe vốn bằng phẳng trơn bóng bỗng hướng xốc mở ra phía sau, mấy trăm cái vật thể đen nhánh tròn trụa ở dưới tác dụng của cơ quan đo lường tốt khoảng cách cùng góc độ chuẩn xác bắn nhanh ra hướng tường thành kiên cố, uy lực không thể đỡ.

Lý tướng quân ở trên tường thành sắc mặt khẽ biến, có người hỏi: "Cái thứ đồ đen như mực kia ném lại đây chính là cái gì?"

Một người cười nói: "Dùng cục đá đen lớn như vậy mà muốn phá hủy tường

thành, thật là buồn cười chết được....." Người này khẩu khí cực kỳ khinh thường, biểu tình của mấy người khác cũng là như thế. Ở trong mắt bọn họ tường thành Tử Tường quan, đó là tường đồng vách sắt kiên cố không phá vỡ nổi, nhưng mà, hai chữ "buồn cười" của hắn vừa mới ra khỏi miệng.....

"Âm vang!!!"

Một tiếng chấn vang ngập trời đinh tai nhức óc, như sét đánh, chấn vang hơn trăm dặm.

Tường thành kiên cố như thùng sắt theo tiếng ầm ầm sụp xuống, đá vụn tung bay, văng tung tóe ra bốn phương tám hướng, bụi mù nỗi lên, một đám lửa xông thẳng lên trời, khói đặc như những đám mây đen lan nhanh tràn ngập khắp nơi.

Rung mạnh cùng hủy diệt không kịp phòng ngừa, mang đến chính là một mảnh tiếng kêu thảm thiết trong hoảng sợ hoảng loạn, bén nhọn chói tai, những binh lính đứng gần tường thành cũng bị nổ bay đi xa. Hoặc tan xương nát thịt, hoặc chôn xác dưới đống gạch đỗ nát của tường thành, hoặc là ngã xuống trong biển lửa, hoặc ở đang ở trong đau đớn hoảng sợ trừng lớn đôi mắt, nhìn máu tươi như mưa, xem chính mình cụt tay cụt chân...

"....."

"....."

"....."

Lực sát thương kinh người như thế, ở cái niên đại còn không thuộc về nó đã làm chấn kinh mọi người, cũng bao gồm Tông Chính Vô Ưu. Mặc dù trước đó hắn suy đoán qua nhiều lần, cũng nghĩ tới rất nhiều loại khả năng, nhưng vẫn là bị một màn đã phát sinh trước mắt làm cho chấn kinh, hắn không thể tưởng tượng được kinh ngạc chuyển mắt nhìn nàng, một tấc một tấc lưu chuyển ở trên khuôn mặt đậm đạm nhiên thong dong tuyệt mỹ của nàng. Nơi đó là một thế giới vũ khí? Hắn bắt đầu tò mò, rồi cuộc là một cái thế giới như thế nào? Hắn không

biết, mấy thứ này, ở thế giới kia căn bản sớm đã không đáng giá nhắc tới.

Cửu hoàng tử mỏ to hai mắt, giương miệng, kinh động nói không ra lời. Vô Tướng Tử cũng như thế, mà mấy chục vạn tướng sĩ chung quanh bọn họ mỗi người đều trợn mắt há hốc mồm, làm như không thể tin tưởng tường thành cao ngất mà trong vô số cuộc chiến hy sinh vô số tướng sĩ vẫn cứ không thể công phá được, làm người đau đầu, cứ như vậy dễ dàng bị phá hủy. Bọn họ nhìn đằng trước kia một loạt thanh đồng chiến xa được Hoàng phi sai người chế tạo nhìn như quái dị, lúc trước cảm xúc không hiểu biến thành chấn động cùng kinh hãi. Trách không được Hoàng phi nói, không cần cây thang, nhất định có thể công vào thành!

Giờ khắc này, ở trong mắt bọn họ, nàng không bao giờ là một nữ tử bình thường, không phải như những nữ nhân dựa vào sắc đẹp để được sự sủng ái của Đế vương. Bọn họ cuối cùng đã tin, nữ tử này xác thật đủ tư cách đứng ở bên cạnh Đế vương được bọn họ tôn sùng như thần, kiêu ngạo tuyên bố muốn trợ giúp Đế vương thống trị giang sơn, chinh chiến thiên hạ. Không còn có người, có thể nghi ngờ năng lực của nàng! Kỳ thật, từ khi nàng mang chiến mã về, ở trong lòng bọn họ, nàng đã có đủ năng lực này.

Mấy chục vạn đạo ánh mắt, tụ tập ở trên người nữ tử, dưới ánh mặt trời, lưu quang trong tuệ nhãn của nàng phá lệ sáng ngời, tựa như có thể chiếu sáng lên toàn bộ thế giới hắc ám, hình dáng ngũ quan và khuôn mặt duyên dáng, cùng với mái tóc bạc yêu dã mà thánh khiết của nàng, còn có khoe môi khi nàng vừa chuyển mắt đổi với đế vương hơi vui vẻ cười nhạt, đều bị phủ thêm một tầng quang hoa sáng lạn nhu hòa, như là được trời cao ban cho nàng sứ mệnh thần thánh, khiến cho người nghiêm nghị kính phục. Nàng liền ở bên cạnh Đế vương, cùng Đế vương sóng vai ngồi trên lưng ngựa, bọn họ nhìn Đế, Phi hai người, thật giống như thấy tương lai thiên hạ thái bình.

Ai có thể nghĩ tới, một cái tinh tế nhu nhược như vậy, thế nhưng có thể dễ như trở bàn tay phá hủy một tòa thành trì kiên cố!

"Ha ha, có cái vũ khí này, thì không có thành trì nào mà tấn công nhưng không phá được! Thật quá tốt! Thật sự là quá tốt!" Cửu hoàng tử khiếp sợ đã qua đi, thần sắc phẫn chấn vô cùng, hắn vỗ tay, nhìn Mạn Yêu ánh mắt gần như sùng bái, "Thất tấu, cái này..... cái này thật là từ mây thứ đồ vật tấu kêu đệ mua, luyện chế ra sao?"

Mạn Yêu khẽ lắc đầu nói: "Không chỉ có vài thứ đó, đáng tiếc tài liệu hữu hạn, luyện chế ra số lượng hữu hạn, uy lực cũng hữu hạn."

Cửu hoàng tử trừng mắt, vạn phần kinh ngạc nói: "A? Cái uy lực này còn hữu hạn? Chẳng lẽ còn có lợi hại hơn sao?"

Có, đương nhiên là có! Chỉ là, nàng không học qua chế tạo vũ khí, những cái đồ vật có công nghệ cao, cho dù đem tài liệu đặt tới trước mặt nàng, nàng cũng chế tạo không ra. Huống chi, vài thứ kia, không phải tùy tiện dùng cái gì là có thể chế tạo ra tới.

Cửu hoàng tử lại nói: "Thất tấu, trận này đánh xong, tấu chỉ cho đệ đi. Sau này, lúc đệ không có việc gì, cũng luyện mấy cái ra chơi."

Mạn Yêu không còn lời để nói, thứ này là dùng để chơi sao? Tông Chính Vô Ưu nhíu mày, nhàn nhạt liếc Cửu hoàng tử, Cửu hoàng tử vội vàng lấy lòng cười nói: "Khi quay về, đệ kêu người thu mua số lượng lớn mây thứ này, luyện chế nhiều một chút, sau này thiên hạ chính là của Thất ca rồi!"

Mạn Yêu nhìn hắn, thực bất đắc dĩ lắc đầu, hạ giọng nói: "Nếu thật dễ dàng thu mua như vậy, tại sao đệ trong nửa năm mới thu mua được một ít như vậy? Lão Cửu, đệ cần phải ghi nhớ, cái này, tuyệt đối không thể tiết lộ ra ngoài, nếu không, thiên hạ sợ là khó có ngày yên tĩnh."

Cửu hoàng tử tươi cười một cái, "Thất tấu nói đúng!" Dứt lời, ánh mắt bọn họ lại lần nữa hướng đến tường thành đối diện đã sụp xuống tổn hại.

Ban đầu trên tường thành có vài vị tướng quân, trước khi tường thành sụp đổ,

kinh hãi nhanh chóng nhảy ra phía sau, may mắn tránh được vận mệnh chôn xác dưới tường thành. Bọn họ từ trên mặt đất bò dậy, khuôn mặt toàn màu nâu đất, không dám tin tưởng nhìn tường đồng vách sắt trong mắt bọn họ ở dưới sự công kích của "cục đá đen" mà mới vừa rồi còn bị bọn họ cười nhạo, đã trở thành một mảnh phế tích!

Một người tướng quân giơ tay chùi bụi đất trên mặt, lắc lắc đầu, vừa mở miệng, lại có chút nói lắp: "Lý, Lý tướng quân, cái này, cái này.....

Mưu sĩ kinh ngạc cảm thán nói: "Trời a! Cái thứ kia rốt cuộc là cái gì? Sao lợi hại như thế!"

"Lý tướng quân, chúng ta hiện giờ phải làm sao bây giờ? Chiếu như vậy mà tiếp tục, đại quân của bọn họ thực mau liền có thể vào thành!

Lý tướng quân sắc mặt trầm trọng, quả quyết hạ lệnh: "Truyền lệnh của bốn tướng quân, đại quân ra thành nghênh chiến!"

"Tướng quân, không thể a! Ngài xem, vũ khí của bọn họ lợi hại như vậy, đại quân của chúng ta ra khỏi thành cũng là chịu chết, không bằng..... Chúng ta rút lui đi....."

"Câm mõm!" Lý tướng quân một tiếng quát chói tai, trợn mắt tức giận nhín hắn, nếu thân là tướng quân tâm lại sợ hãi, vậy bọn lính còn đánh giặc như thế nào? Quân tâm sỹ khí làm trọng, hắn thu thần sắc, trầm giọng nói: "Tử Tướng quan là pháo đài của biên thành, là thành chắn bảo vệ ngăn địch trong lòng muôn vàn con dân Bắc triều, há có thể mất? Ai còn dám phát ngôn bừa bãi, xử trí theo quân pháp!" Hắn gạt trường kiếm ra, tên tướng quân có tâm rút lui kia vội vàng xưng "Rõ", cúi đầu, không dám nói nữa lời.

Lý tướng quân lại nói: "Các ngươi cho rằng những chiếc chiến xa đó có thể chứa bao nhiêu "cục đá đen"?! Đừng bị chí khí của người khác diệt đi uy phong của chính mình, mau đi truyền lệnh!!"

"Rõ!" Một người tướng quân đi xuống truyền lệnh, không cần thiết một lát, hơn hai mươi vạn quân thiết giáp đã chuẩn bị tốt do Lý tướng quân suất lĩnh, khí thế hùng tráng, dãm đạp phế tích cháy đen cùng với máu thịt thể xác của các thủ vệ tường thành, xông thẳng đến ngoài thành, hướng đại quân Nam triều nghênh chiến.

Nam quân bị vũ khí thẫn bí kia, chấn động đến nhiệt huyết sôi trào, bọn họ người người sĩ khí ngẩng cao, mặt không ý sợ, nắm chặt trường thương trong tay, chỉ chờ chủ soái ra lệnh một tiếng, xả mệnh giết địch, lấy chết trận nơi sa trường làm vinh quang suốt đời.

Cửu hoàng tử cười nói: "Bọn họ rốt cuộc đã ra rồi!"

Vô Tướng Tử đang định hạ lệnh nghênh chiến, Mạn Yêu ngăn cản nói: "Chờ một chút."

Cửu hoàng tử cảm thấy kỳ lạ nói: "Thất tấu, còn chờ cái gì nha? Bọn họ muốn xông qua rồi!"

Tông Chính Vô Ưu nghiêng mắt liếc hắn một cái, chân thật đáng tin nói: "Kêu ngươi chờ, ngươi cứ chờ, đừng có nhiều lời vô nghĩa."

Cửu hoàng tử lập tức im tiếng, nửa chữ cũng không dám nói.

Mạn Yêu không nhìn bọn họ, nàng buông tay Tông Chính Vô Ưu ra, tay trái cầm kiếm, cánh tay tụ nội lực vừa động, huyền phách ra khỏi vỏ, tay phải nàng tiếp được, kiếm khí chỉ thăng lên cao, đổi mặt với quân địch khí thế to lớn rào rạt, lớn tiếng kêu lên "Bày chiến xa trận!"

Âm thanh ẩn chứa nội lực, khí thế dồi dào, mang theo thông đồng tự tin không người có thể so sánh, truyền đi rất xa.

Tiêu Sát theo tiếng làm cái động tác ra lệnh, trăm chiếc thanh đồng chiến xa đột nhiên hướng hai bên tản ra, giống như hai con Thanh Long ở trên mặt đất tùy

ý qua lại, chạy đi qua bao sao quân địch đang vội vàng chạy tới.

(Bao sao: đi tắt đón đầu)

Lý tướng quân vừa nghe đến chiến xa trận, trong lòng kinh hãi, thầm kêu không tốt, chiến xa tuy chỉ có trăm chiếc, không đủ để vây khốn hơn hai mươi vạn đại quân, nhưng vũ khí này hỏa lực cường thịnh, hắn đã tận mắt nhìn thấy, nếu bị vây quanh ở giữa nào còn có đường sống? Hắn vội vàng hạ lệnh, đại quân bốn hàng phân làm hai tiến quân từ hai bên, vây quanh quân địch, chỉ cần địch ta giao chiến khó có thể phân rõ, vậy vũ khí kia của bọn họ sẽ không có đất dụng võ.

Chiến trường rộng lớn, bốc lên sát khí, bốn hàng đại quân Bắc quân phân hai bên, muốn tránh thoát chiến xa vây quanh, nhưng mà, đúng lúc này, hai con Thanh Long bỗng nhiên lại từ hai bên hướng trung gian hợp lại, nhanh chóng hợp hai làm một, hướng tới quân địch trung ương xen đi vào. Giống như двâng long nhập hải, thế không thể đỡ.

Lý tướng quân ngẩn người, đang muốn hạ lệnh chặn đứng nó, nhưng đã muộn.

Trăm chiếc chiến xa vừa vào bụng quân địch, hai bên sườn chiến xa chợt có cơ quan mở ra, hơn một ngàn mũi tên chứa hỏa được bắn ra hai bên từ bên trong xe.

"Suu, suu,.....", Tiếng mũi tên nhọn xé gió không dứt tai. Hỏa được nổ tung, một mũi tên trúng địch, mấy người bị thương.

Chung quanh một mảnh tiếng kêu thảm thiết, bén nhọn chói tai phá trời cao, cả mặt trời cũng trở nên ảm đạm không ánh sáng.

"Trúng kế rồi!" Lý tướng quân cáu giận không thôi, nhìn các tướng sĩ không ngừng ngã xuống, lại nhìn về phía thanh đồng chiến xa thập phần kiên cố đao thương bất nhập, vội vàng hạ lệnh: "Tránh nó ra, xông lên!"

Bắc quân dãm đạp thi thể người một nhà, một đường vọt tới, Tông Chính Vô
Ưu giơ tay vung lên, lạnh lùng phun ra một chữ: "Giết!"

"Giá! Giá! Giá!....."

Chiến mã theo tiếng cất vó hí vang, các tướng sĩ Nam triều từ bốn phương
tám hướng đi bao vây quanh quân địch.

Tu La Thất Sát trong mắt hiện lên tia khát máu, dãy dắt bảy ngàn huyễn y
thiết ky huy kiếm nghênh tiếp xông lên. Kiếm trong tay bọn họ lộ ra hàn khí ăn
mòn đến xương cốt, một nhát giết vô số địch, tinh chuẩn vô cùng.

Đầu lăn ra đất, cổ đứt, máu tươi chảy ngập trời.

Chiến tranh tàn khốc, giết chóc khát máu, đây mới là chiến trường Tu La
chân chính! So với hình ảnh ở trong tưởng tượng của nàng, càng nhiều máu tươi,
cũng càng tàn nhẫn. Mọi người đều đang giết địch, chỉ có nàng cùng Tông Chính
Vô Ưu còn đứng tại chỗ, lặng lẽ quan sát. Nhìn một màn cực kỳ bi thảm của
nhân gian, Tông Chính Vô Ưu mặt vô biểu tình, mà cũng không nhăn lại một
chút nào, hắn là một cái trời sinh vương giả, có lãnh khốc cùng ngoan tuyệt mà
Đế vương nêu có.

Tàn thi chồng chất, mặt đất của chiến trường giống như nhiễm máu, ánh nắng
phản chiếu từ vũng máu đỏ thắm, chiếu ra hồng quang đầy trời.

(tàn thi: thi thể không còn nguyên vẹn)

(hồng quang: ánh sáng đỏ)

Trong không khí tràn ngập nồng liệt mùi máu tươi buồn nôn, hơi thở tử vong
bao phủ khắp nơi đây, trong chiến trường, mạng người như cỏ rác như con kiến,
không đáng giá nhắc tới. Lòng bàn tay nàng lạnh run, sắc mặt trở nên trắng bệch,
ngực làm như bị lấp kín, trái tim không thể đập.

Một trận chiến này, thắng được không hề hoãn. Bắc quân ở dưới sự kiên

trì của Lý tướng quân thề muốn chiến đấu đến một binh một tốt cung tuyệt không đầu hàng, trừ bỏ Lữ hiệu úy đang trốn ở một góc tường thành chưa toàn bộ phá huỷ, thì không còn một ai sống sót. Mà Nam quân thiệt hại năm ngàn, bị thương một vạn.

Sau khi thắng lợi đại quân Nam triều cùng nâng trường thương, vung tay hô to: "Hoàng Thượng vạn tuế! Nương nương thiên tuế!"

Mạn Yêu lúc này thân mình nhoáng lên, ngã xuống ngựa.

Sắc trời âm u, mây đen dày đặc, bầu không khí giữa thiên địa đầy áp lực mà nặng nề. Nàng cảm giác chính mình đột nhiên ngã vào bên trong đám người chen chúc, lại bị một đám người tầng tầng lớp lớp vây quanh ở giữa, có một cái đài rất lớn, trên đài hơn hai mươi người nam nữ bị trói quỳ gối nơi đó, bọn họ tóc tai hỗn độn, trên mặt có rất nhiều vết thương, trong miệng bị một mảnh vải lấp kín, giống như là tù phạm sắp bị trucid.

Nàng bị chèn ép ở trong đám người vây xem, không biết tại sao sợ hãi bất an, vội vàng chen lấn lên phía trước. Phí thật lớn sức lực, cuối cùng cũng chen đến hàng phía trước, một nam một nữ quỳ gối phía trước vừa nhấc đầu, tựa hồ thấy được nàng, khuôn mặt của họ vốn dĩ bình tĩnh bỗng nhiên xuất hiện cảm xúc kịch liệt, họ làm như muốn hướng nàng truyền đạt lại cái gì, liều mình hướng nàng đưa mắt ra hiệu, trong mắt kia có lo lắng sợ hãi, có chờ đợi cùng khẩn cầu, thần sắc kia thế nhưng khiến nàng cảm thấy rất khổ sở đau lòng.

Tâm mắt bỗng nhiên mơ hồ, trên mặt một mảnh ướt át, nàng vậy mà đã khóc, thật kì lạ! Nhân sinh ở thế giới này bị giết chết là chuyện bình thường, nhưng mà nàng vì sao phải vì người không liên quan mà chảy nước mắt? Đem nước mắt lau đi, nhưng như thế nào cũng ngăn không được, trong lòng rất đau, có một loại bi ai nồng đậm dưới đáy lòng xoay quanh lớn mạnh. Nàng khống chế không được muốn đi lên hỏi một chút hắn muốn nói cái gì? Chính là bên trong đám

người chen lấn ồn ào, tựa hồ có một bàn tay kéo lẩy nàng, nàng như thế nào nháu chân cũng không đi ra được. Nàng nhìn chung quanh đám người lạnh nhạt, cảm giác chính mình thật nhỏ bé, phảng phất so với mọi người đều thấp hơn một khúc, như là một cái tiểu hài tử cẩn ngước đầu nhìn hết thảy.

Tên đao phủ giơ đại đao trong tay lên, trong lòng nàng tức khắc xuất hiện một cổ cảm xúc sợ hãi cực độ, nàng muốn gọi bọn họ dừng tay, một bàn tay to màu đen đột nhiên bịt miệng nàng, nàng kêu không ra tiếng, chỉ có thể ở trong bàn tay người nọ giãy giụa, thế nhưng thực vô lực.

Đại đao sắc bén đem đầu người cùng thân hình một phân làm hai, máu tươi như tên phun thẳng lên tung toé, nàng chỉ cảm thấy ngực bị lấp kín, trầm trọng đau buồn, không thể hô hấp. Nàng ở dưới bàn tay đen gông cùm hoảng sợ mà mở to hai mắt nhìn, tầm mắt nhiễm một màu đỏ tươi, nhìn thấy đầu người máu chảy đầm đìa từ Hình đài cuồn cuộn rơi xuống, vẫn luôn lăn đến bên chân nàng, chỗ cổ bị đứt máu tươi không ngừng trào ra, ở lòng bàn chân nàng chậm chậm lan ra, nàng giống như có thể cảm giác được nhiệt độ ướt át dính nhớp, ở trong gió lạnh lẽo dần dần ăn mòn da thịt nàng, nàng muốn chạy trốn, lại động cũng không thể động.

Cái đầu người bị chém đứt, mặt hướng về phía nàng, hai mắt trừng to, nhìn chăm chăm nàng, hướng nàng kẽ ra hắn không cam lòng cùng phản hận, hắn nói hắn chết không nhắm mắt, hắn còn nói: "Những tên đao phủ hại chết hắn sẽ không chết tử tế được, không chết tử tế được, không chết tử tế được..."

Rõ ràng không có âm thanh, nhưng nàng chính là nghe thấy được, phảng phất giống như linh hồn đang khóc thút thít, thê lương như vậy, ăn sâu vào tâm hồn người.

Thân hình nàng bắt đầu run rẩy, tâm cũng đang run rẩy, nước mắt như hồng thủy vỡ đê, ngăn không được mà trào ra, nàng trong lòng cực kỳ sợ hãi, có một loại giống như là cùu hận vây chặt lẩy nàng, làm cho nàng suốt đời bị nhốt trong đó tìm không ra lối thoát. Nàng giường mắt nhìn chung quanh, người chung

quanh đều không thấy, toàn bộ mặt đất đều là máu, chỉ còn một mình nàng, đứng ở giữa huyết tinh, thi thể không đầu hướng tới phương hướng nàng ngã xuống, máu đỏ tươi một tấc tấc không quá mắt cá chân của nàng, làm như muốn đem nàng bao phủ...

"A! Không, không" nàng hoảng loạn giãy giụa, mồ hôi thấm ướt toàn thân. Nàng thanh tỉnh mà ý thức được đây là một cơn ác mộng, nàng muốn tỉnh lại, muốn tỉnh lại, nhưng vì sao đôi mắt không mở ra được?

"A Mạn, A Mạn, nàng xảy ra chuyện gì? Mau tỉnh lại." Bên tai có người kêu gọi, âm thanh kia mang theo sự nôn nóng cùng lo lắng của chủ nhân, còn có nồng đậm thâm tình, tay nàng nâng lên vội vàng mà hướng tới nơi phát ra âm thanh kia chộp lấy, giống như là sợ hãi âm thanh kia biến mất "Cứu thiếp, cứu thiếp..... Vô Ưu, chàng ở nơi nào? Mau tới cứu... cứu thiếp."

Trong lúc hôn mê Mạn Yêu liều mạng giãy giụa ở bên cạnh ác mộng, mồ hôi lạnh thấm ướt xiêm y nàng, sắc mặt nàng tái nhợt, mày nhíu chặt, một bàn tay sờ soạng lung tung, nhìn qua bất lực mà kinh hoàng.

Tông Chính Vô Ưu đem nàng ôm vào trong lòng, ôn nhu kêu: "A Mạn, ta ở chỗ này! Liền ở bên cạnh nàng, nàng mở to mắt liền có thể nhìn thấy, mau tỉnh lại, tỉnh tỉnh!"

Tay nàng bị một con bàn tay to cầm lấy, cái tay kia ấm áp mà mạnh mẽ, làm người an tâm kỳ dị. Nàng nghe được có một đạo âm thanh ôn nhu đang kêu gọi nàng, âm thanh kia như bỗn ra mây đen dày nặng trên bầu trời, sắc trời bỗng nhiên sáng ngời, ánh mặt trời trút xuống, nàng liền mở mắt.

Rốt cuộc tỉnh lại, trong mắt chiếu ra dung nhan tuấn mỹ quen thuộc của hắn, đôi mắt thâm thúy chứa đựng đầy nồng đậm lo lắng cùng đau lòng, còn có sợ hãi bị che dấu, làm như sợ hãi nàng sẽ rời khỏi hắn, cũng giống như nàng sợ hãi cùng bất lực ở trong mộng tìm không thấy hắn, nàng trong lòng căng thẳng, giờ tay liền ôm lấy eo hắn.

"Vô Ưu, Vô Ưu!" Nàng vội vàng gọi tên của hắn, xác định hắn tồn tại. Cũng chưa từng sợ hãi như vậy, cái mộng này quá kỳ lạ, kỳ lạ đến làm người cảm thấy bất an, trong mộng cảm giác chân thật giống như đã phát sinh qua.

Nàng dựa vào khuỷu tay hắn, đôi tay gắt gao ôm eo hắn, chặt một chút, chặt một chút, chặt đến không có bất kỳ ai có thể đoạt đi mới được. Nàng hơi ngẩng khuôn mặt, trong mắt lộ ra bàng hoàng không biết phải làm sao, lẩm bẩm nói: "Vô Ưu, may mắn có chàng ở đây! Đừng rời khỏi thiếp, vĩnh viễn cũng đừng rời khỏi thiếp."

Tông Chính Vô Ưu đã bao giờ gặp qua bộ dáng yếu ớt bất lực như vậy của nàng, vội vàng cũng ôm chặt thân hình mềm mại mảnh khảnh của nàng, cǎm nhẹ nhàng cọ cọ cái trán trơn bóng của nàng, nghe nàng nhẹ giọng nỉ non, tâm một tấc một tấc thắt chặt, đáy mắt bi thương ở nàng nhìn không thấy mà tuôn ra, tràn ngập tầm mắt. Cỗ họng hắn hơi nghẹn, môi mỏng hé mở, vạn phần ôn nhu nói: "Ta không rời khỏi nàng. Chỉ cần..... Chỉ cần nàng không rời đi, ta vĩnh viễn ở bên cạnh nàng. Cho nên, nàng không thể rời đi."

"Ân, thiếp không rời đi." Nàng gật đầu, ở trong ôn nhu của hắn, dần dần bình tĩnh trở lại.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Phá Tử Tường Quan (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Tông Chính Vô Ưu khẽ hôn trán nàng, bưng chén thuốc qua, đưa tới bên môi nàng, ôn nhu nói: "Nàng uống thuốc đi."

Nàng bưng lấy chén thuốc, một hơi uống cạn, vị thuốc đắng chát, nàng nhăn lại hai hàng lông mày, "Đây là thuốc gì? Sao đắng như vậy?" So với các thứ thuốc mà trước kia nàng đã từng uống còn muôn đắng hơn rất nhiều lần.

Tông Chính Vô Ưu dời đi ánh mắt, thuận miệng nói: "Thuốc an thai, thuốc đắng dã tật."

Nàng chuyển mắt qua, nhìn ánh đèn mờ nhạt trong trướng, làm như nhớ tới cái gì, hỏi: "Lần này, thiếp ngủ bao lâu? Sẽ không lại là nửa tháng đi? Chúng ta hiện tại là ở nơi nào?"

Tông Chính Vô Ưu bưng chén thuốc xuống, dùng ngón tay lau đi một giọt nước thuốc màu nâu còn dính ở khóe miệng nàng, "Còn ở Phất Vân quan, nàng đã ngủ ba canh giờ."

Mới ba canh giờ sao? Nàng sao cảm thấy đầu lại nặng như vậy? Như là đã ngủ thật lâu thật lâu, tỉnh ngủ rồi, cảm giác so với trước khi chưa ngủ còn mệt hơn.

Nàng nhíu mày nghi ngờ, rõ ràng lúc ở chiến trường còn tốt, sao đột nhiên té xỉu? Mấy tháng này, thân thể nàng luôn không bình thường, vốn tưởng rằng duyên cớ thích ngủ cùng dễ dàng mỏi mệt là bởi vì mang thai, nhưng mà, hiện tại nghĩ đến, giống như không đơn giản như vậy. Còn nhớ Khả nhi cùng vài vị đại phu bắt qua mạch của nàng đều nói qua mạch tượng của nàng rất kỳ lạ, còn

có chứng đau đầu của nàng, cùng với những giấc mộng không thể hiểu..... Đêm hôm đó trong Vương cung Trần Phong quốc, âm thanh mà nàng nghe được, cảnh tượng nhìn thấy đều mơ hồ, một tiếng "Tê ca ca....." kia buột miệng thoát ra..... Trên đường trở về, nàng ngủ một giấc thì đã hơn mười ngày, cảm xúc đau thương mà trong lúc lơ đãng Vô Ưu biểu lộ ra, Khả nhi trầm mặc....., hết thảy tựa hồ đều có ý không tầm thường.

"Vô Ưu, thân thể của thiếp..... Có phải có vấn đề hay không? Hài tử, không có việc gì đi?" Giọng nói của nàng thấp thỏm, hỏi xong cảm giác được thân hình Tông Chính Vô Ưu chấn động, hắn rũ mắt nhẹ trách mắng: "Nàng đừng suy nghĩ lung tung! Hài tử không có việc gì."

Thật sự chỉ là suy nghĩ lung tung sao? Trong lòng nàng càng ngày càng bất an, nhưng thấy sắc mặt hắn không vui, ẩn đường rỗi răm, nàng liền dẫu xuống những cái cảm xúc đó, vẻ mặt bình tĩnh, nhàn nhạt cười nói: "Hài tử không có việc gì thì tốt rồi. Chàng đừng vẫn luôn trông sóc thiếp, mới vừa công phá Tử Tường quan, nhất định có rất nhiều sự tình yêu cầu cần xử lý. Chàng bận việc của chàng đi, thiếp ngủ tiếp thêm một lát nữa."

Tông Chính Vô Ưu nghĩ, hiện tại xác thật có rất nhiều việc cần phải làm, thấy nàng thần sắc mệt mỏi, hắn gật đầu, để nàng nằm lại trên giường, sau khi dặn dò nàng nghỉ ngơi cho tốt, mới rời đi.

Phỏng đoán hắn đã đi xa, nàng mới xốc chăn lên, mặc thêm quần áo rời giường.

Bên ngoài sắc trời thực tối, nàng đi ra lều lớn, muốn đi xem Chiêu Vân trước.

Trong doanh trướng màu xám, Chiêu Vân ngồi ở trên giường, mở to hai mắt ảm đạm vô thần, vĩnh tai nghe tiếng động bên ngoài. Từ khi đôi mắt nhìn không thấy, thính giác liền trở nên nhanh nhạy, cho dù là một chút gió thổi cỏ lay, đều nghe được thập phần rõ ràng. Tiếng bước chân nhẹ nhàng từ ngoài trướng truyền đến, nàng nhẹ giọng hỏi: "Là ai tới?"

Mạn Yêu đi đến mép giường ngồi xuống, "Chiêu Vân, là ta."

"Ồ, là tỷ tỷ a!" Giọng nói của Chiêu Vân bình tĩnh, hơi hơi mỉm cười, không có điên khùng cuồng loạn giống như mấy ngày trước đây.

Mạn Yêu vui mừng cầm tay nàng (CV), vui vẻ nói: "Chiêu Vân, muội có thể nhận ra giọng nói của ta? Muội đã khỏe rồi phải không?"

Chiêu Vân gật gật đầu, cầm ngược lại tay nàng (MY), xin lỗi nói: "Thực xin lỗi, tỷ tỷ. Muội làm cho tỷ lo lắng rồi!"

Mạn Yêu áy náy nói: "Muội đừng nói như thế, là ta không tốt, đã hại muội."

Chiêu Vân lắc đầu, trấn an nói: "Tỷ tỷ sao lại nói thế? Cái này sao có thể trách tỷ tỷ? Là muội tự mình không cẩn thận, mới bị phát hiện, tỷ tỷ không cần tự trách."

Mạn Yêu trong lòng đau xót, Chiêu Vân càng như vậy, nàng càng cảm thấy thiếu nợ nàng (CV). Còn muỗn nói nữa, lúc này màn trường bị người xốc lên, Tiêu Sát xách theo một người bước nhanh tiến vào, hắn không chút khách khí đem người nọ ném lên trên mặt đất, còn đạp một cái, "Quỳ xuống."

Đôi tay người nọ bị trói sau lưng, bị nhét vải trong miệng, bị hung hăng đá một cái, đau đến kêu không ra tiếng, chỉ là kêu rên. Hắn nghe lời mà quỳ xuống, ngẩng đầu nhìn thấy Chiêu Vân ngồi ở trên giường, ngẩn ra, trên mặt thẫn sắc kiêu ngạo mấy ngày trước lại không còn nữa thấy, chỉ là sợ hãi cùng hoảng loạn. Người này chính là tên cầm thú Lữ hiệu úy, ngày đó quất roi lăng nhục Chiêu Vân.

Chiêu Vân nghe được âm thanh, kêu một tiếng: "Tiêu Sát?"

Tiêu Sát thấy Mạn Yêu cũng ở đây, hơi chút ngẩn người, rồi mới chắp tay cùng nàng chào hỏi, mới đổi với Chiêu Vân nói: "Quận chúa, lời hứa hôm qua mà Tiêu Sát hứa với Quận chúa, nhất định sẽ bắt được cái tên cầm thú đem về

giao cho Quận chúa xử trí. Hiện tại, hắn đang quỳ gối ở dưới chân ngài, ngài muốn xử trí hắn như thế nào đều có thể."

Tiêu Sát nói xong kéo miếng vải trong miệng người nọ xuống, người nọ lập tức mở miệng xin tha, "Cầu Quận chúa tha cho tiểu nhân một mạng, ta không phải là người, không nên đối với Quận chúa nỗi lên sắc tâm....."

"A!!!! A!!!!" Chiêu Vân vừa nghe giọng nói của người này, sắc mặt lập tức trắng bệch, một màn nghĩ đến là kinh hãi nháy mắt hiện lên trong đầu, giống như lại trải qua thêm một lần nữa, đau không thể chịu nổi, nàng bỗng nhiên nỗi cơn điên, hai tay ôm đầu, kinh hoàng kêu to.

Mạn Yêu vội nói: "Mau làm hắn câm mõm."

Tiêu Sát lập tức điểm huyệt đạo của người nọ, trong trường túc khắc an tĩnh, Chiêu Vân cuộn tròn thành một đống, thân hình mảnh khảnh không ngừng run rẩy. Mạn Yêu đau lòng không thôi, nhìn nàng (CV), lại không biết nên nói cái gì.

Tiêu Sát đi đến mép giường, nói: "Quận chúa, ngài không cần sợ hãi, có Tiêu Sát ở đây, sẽ không để cho người khác thương tổn ngài. Người này, ngài muốn cho hắn sống, hay là để hắn chết? Hoặc là, sống không bằng chết. Ta đều có thể thay ngài làm được."

Chiêu Vân chậm rãi ngẩng đầu, bỗng nhiên hướng đến phuơng hướng của Tiêu Sát nhào tới, Tiêu Sát tiếp được nàng, nàng liền bồ nhào vào trong lòng ngực hắn.

Mạn Yêu sững sốt, Tiêu Sát khi nào cùng với Chiêu Vân qua lại gần đến như thế? Hắn biểu hiện ra sự quan tâm làm nàng cảm thấy kỳ lạ, mà động tác bồ nhào vào trong lòng ngực hắn của Chiêu Vân càng làm cho nàng nghi hoặc khó hiểu, nàng cau mày, nhìn hai người kỳ lạ này, chỉ thấy Chiêu Vân ở trong lòng ngực Tiêu Sát, ý lại nói: "Tiêu Sát, ta sợ quá! Ta không cần nhìn thấy cái tên súc sinh này, ngươi mau làm hắn cút đi."

Tiêu Sát trấn an nói: "Được rồi, ta kêu người dẫn hắn đi ra ngoài, ngài yên tâm, nỗi khổ mà ngài chịu, ta nhất định làm hắn hoàn lại gấp trăm lần."

Chiêu Vân liên tục gật đầu, "Ân."

Sau khi Lữ hiệu úy bị mang đi, Mạn Yêu còn đang ngây người, một lát sau, cảm xúc của Chiêu Vân đã ổn định, mới ngồi ngay ngắn lại, quay đầu đối với phương hướng Mạn Yêu, hơi mang xấu hổ, mỉm cười nói: "Làm tỷ tỷ chê cười rồi!" Mạn Yêu còn chưa có lên tiếng, Chiêu Vân giống như làm một cái quyết định trọng đại, sắc mặt đứng đắn nghiêm túc, lại nói: "Tiêu Sát, ngươi dám hay không dám đem lời nói ngày hôm qua của ngươi nói với ta, ở trước mặt tỷ tỷ lặp lại một lần nữa?"

Tiêu Sát ngẩn ra, không thể thấy nhíu mày một cái, đối với ánh mắt nghi ngờ của Mạn Yêu nhìn qua đây, hắn chậm rãi rũ xuống lông mi, thực mau lại giơ lên, trong mắt bình tĩnh như thường, hắn trịnh trọng nói: "Được. Vậy thỉnh chủ tử làm chứng, Tiêu Sát muốn chiếu cố Quận chúa cả đời, xuất phát từ tấm lòng."

Mạn Yêu bỗng nhiên ngẩng đầu, trong lòng kinh ngạc cơ hồ cho rằng chính mình nghe lầm.

Chiêu Vân đợi một lát, không nghe thấy Mạn Yêu nói chuyện, mới cười nói: "Tỷ tỷ, tỷ nói, có được hay không?"

Mạn Yêu ngơ ngẩn sững sờ, nửa ngày không lên tiếng, qua một hồi lâu, mới nói: "Tiêu Sát, ngươi đi ra ngoài trước đi."

Tiêu Sát yên lặng thối lui đến bên ngoài trướng.

Mạn Yêu nhìn biểu tình phảng phất e lệ ngượng ngùng của Chiêu Vân, chỉ cảm thấy trong lòng nặng nề hít thở không thông, "Chiêu Vân, muội..."

Nàng mới mở miệng, Chiêu Vân cười ngắt lời nói: "Tỷ tỷ, tỷ không thay muội vui mừng sao? Tỷ xem, người giống muội như vậy, thế nhưng còn có

người thích, được đến không dễ dàng! Tiêu Sát a, hắn nói phải làm đôi mắt của muội, ngày hôm qua hắn cõng muội từ nơi này đi ra ngoài, kể cho muội nghe những gì hắn nhìn thấy, muội cảm thấy giống như chính mình cũng nhìn thấy được, thật sự! Thì ra bên người tỷ tỷ, còn có một nam tử tốt như thế, muội trước kia sao không phát hiện ra?" Nàng (CV) thoạt nhìn cười đến rõ ràng là vui sướng.

Mạn Yêu lại dời đi ánh mắt, không dám nhìn mặt Chiêu Vân, nàng ngẩng đầu lên, nhẹ giọng hỏi: "Đây là lời nói trong lòng muội sao?" Chiêu Vân, nếu không nhìn thoáng cũng không cần vì người khác mà tùy ý xử trí cuộc đời của chính mình.

Chiêu Vân nói: "Đúng vậy, muội liền biết tỷ tỷ sẽ không tin. Không sai, muội là thích Vô Ưu ca ca, nhưng mà Vô Ưu ca ca huynh ấy không thích muội, huynh ấy luôn là hung dữ với muội. Từ sau khi Vân di nương mất đi, huynh ấy đối với muội không có sắc mặt tốt, muội luôn là trăm phượng nghìn kế tiếp cận huynh ấy, làm hết thảy mọi chuyện mà muội có khả năng làm để đãi lấy lòng huynh ấy, nhưng mà, huynh ấy ngay cả liếc mắt cũng không thèm liếc mắt một cái. Vô luận muội vì huynh ấy trả giá bao nhiêu, muội ở trong lòng huynh ấy, cũng không bằng một phần của tỷ tỷ. Muội cảm thấy.....thích một người như vậy thật sự mệt mỏi quá a! Cho nên, muội không muốn thích Vô Ưu ca ca nữa, muội muốn có một người tốt với muội bồi muội, sống hết cả đời này."

Mạn Yêu trầm mặc, nói như thế cũng không có gì không đúng. Tuy rằng chuyện này đối với Chiêu Vân mà nói, chưa chắc không phải là một chuyện tốt, nhưng nàng luôn cảm thấy có phải chuyển biến quá nhanh rồi hay không? Nhanh đến có chút không bình thường, nhưng lại nói không nên lời. Nàng đứng lên, thở dài nói: "Chiêu Vân, muội nghỉ ngơi đi, ta ngày mai lại đến xem muội."

"Ân." Chiêu Vân cười đáp lại, nghe tiếng bước chân của Mạn Yêu đã đi xa, màn trướng buông xuống, một chuỗi nước mắt trong suốt chảy xuống, dừng ở khóe miệng mỉm cười của nàng một tia mặn mặn chua xót. Cố họng nàng nghẹn ngào, không thể cùng với Vô Ưu ca ca cùng nhau hạnh phúc, vậy ở bên cạnh

huynh ấy, nhìn huynh ấy hạnh phúc. Cho nên, Vô Ưu ca ca, huynh nhất định phải hạnh phúc, bởi vì..... Chỉ có huynh hạnh phúc, muội mới có thể hạnh phúc.

Nàng ở trong lòng nói như vậy, nắm xuồng kéo chăn qua che mặt.

Mạn Yêu ra khỏi doanh trướng của Chiêu Vân, Tiêu Sát đứng ở phía trước, ánh trăng trong sáng lạnh lẽo chiếu lên tấm lưng kiên nghị của hắn, tịch mịch cô đơn nói không nên lời.

Nàng chậm rãi đi về phía trước, Tiêu Sát quay đầu, làm như đang chờ nàng mở miệng dò hỏi.

Mạn Yêu đột nhiên không biết nên hỏi cái gì, hơn 5 năm ở chung, tính cách của Tiêu Sát, nàng không dám hoàn toàn hiểu rõ, nhưng ít ra cũng hiểu biết một ít. Hắn không phải là một người tùy tiện đối với người khác giao ra cảm tình của mình, hai ngày ngắn ngủn này, liền phải định ra chung thân, không khỏi cũng nhanh quá đi.

"Tiêu Sát, ngươi nói cho ta biết, ngươi là thật sự thích Chiêu Vân sao?" Nàng nhìn hai mắt Tiêu Sát, ánh mắt sắc bén vô cùng, như là liếc mắt một cái liền muốn xem rõ đáy lòng hắn.

Ánh mắt Tiêu Sát khẽ nhúc nhích, nhưng vẫn chưa tránh, sau khi hơi do dự, khẩu khí kiên định nói: "Đúng vậy."

Mạn Yêu nhíu mày, hắn trả lời khẳng định như thế, có một số lời nàng ngược lại không có cách nào nói ra. Nàng thở dài, "Tiêu Sát, Chiêu Vân chịu quá nhiều thương tổn, ta không hy vọng nàng (CV) lại chịu bất luận thương tổn nào khác, ta càng không hi vọng,... ngươi không hạnh phúc, ngươi có hiểu rõ không?"

Tiêu Sát trong lòng chấn động, vì sao nàng luôn có thể đem hết thảy mọi chuyện nhìn thấu rõ ràng như vậy, giống như cái chuyện gì đều không thể gạt được đôi mắt nàng. Hắn rũ mắt, nghĩ nghĩ, thận trọng gật đầu nói: "Chủ tử yên tâm, ta sẽ làm hết khả năng mà ta có, đối tốt với Quận chúa."

Mạn Yêu nhìn ánh mắt kiên nghị của hắn, nhíu mày lại, nhìn trong chốc lát, mới bất đắc dĩ nói "Tốt. Một khi đã như vậy, ta đây liền chúc phúc cho các ngươi." Còn có thể nói cái gì đây? Hy vọng bọn họ hạnh phúc đi, mặc dù hiện tại không thể hạnh phúc, sau này, ở năm tháng sớm chiều làm bạn, cảm tình được sinh ra từ sự nương tựa lẫn nhau, có thể làm cho bọn họ hạnh phúc cũng tốt. Suy cho cùng, hai người dựa vào nhau luôn luôn tốt hơn một người cô độc sống quãng đời còn lại.

"Đa tạ chủ tử thành toàn!" Tiêu Sát khom lưng chắp tay hành lễ, nhìn theo bóng dáng rời đi của nàng.

Tình yêu có rất nhiều loại, mà có một loại tình yêu, là đi ở phía trước người mình yêu, dốc hết sức lực, giúp nàng quét dọn những lá chắn rào cản, cản trở hạnh phúc của nàng. Con đường này, sẽ thực vất vả, nhưng mà, có thể ngẫu nhiên quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt hạnh phúc của người mình yêu, cũng có thể cảm thấy mãn nguyện.

Mạn Yêu cảm thụ được tầm mắt ở sau lưng hướng đến, bước chân vô cùng nặng nề, nâng khuôn mặt, nhìn những vì sao trên bầu trời đen tối, lập loè bất định. Nàng ở trong lòng hỏi chính mình: Đời này mắc nợ, nàng phải trả mấy đời mới có thể trả hết?

Nàng đi đến bên ngoài trường của Tiêu Khả. Còn chưa đi đến lối vào, liền nghe thấy bên trong loáng thoáng truyền ra một đạo giọng nam, nàng dừng lại bước chân, nghiêng tai lắng nghe, là âm thanh của lão Cửu.

"Nha đầu thúi, những cái mà ngươi nói, rốt cuộc ở nơi nào a? Sao tìm hai canh giờ rồi còn tìm không thấy? Nhiều tờ giấy như thế, chữ lại nhỏ, đôi mắt của ta đều xem đến hoa cả rồi. Người rốt cuộc có biết phương diện này có biện pháp giải độc hay không? Người không biết, ta tìm như thế nào a?"

Âm thanh của lão Cửu tràn đầy oán giận, tính tình giống như tiểu hài tử. Tiêu Khả nói: "Không tìm hết, ta như thế nào biết là có hay không?"

"Hả, ngươi không biết, kêu ta đi tìm, nếu không có, ta đây không phải là lãng phí thời gian vô ích sao?"

Tiêu Khả nói: "Ta mặc kệ, hôm nay nếu tìm không thấy, ngươi đừng hòng mà quay về ngủ."

"Không quay về thì không quay về, ngủ ở nơi này cũng giống nhau thôi, a!
Ngươi dám đánh ta!! Ngươi cái nha đầu thúi này."

Chơi trò vô lại không thành lại bị đánh, hai người bọn họ gần nhau vĩnh viễn đều là như thế này, Mạn Yêu cười lắc đầu.

Trong trường, Tiêu Khả cảnh cáo nói: "Ngươi còn dám nói bậy, ta dùng phán độc!"

"Ngươi! Xem như ngươi lợi hại! Hừ!"

Bộ dáng hầm hừ của lão Cửu, nàng tưởng tượng cũng có thể tưởng tượng ra được. Mạn Yêu nghe xong trong chốc lát, trong lòng khoan khoái thông suốt. Nàng cười, nhìn lều vài lỗ ra ánh đèn màu cam vàng nhàn nhạt, nghĩ hôm nay đừng quấy rầy bọn họ, ngày mai lại tìm Khả nhi hỏi lại một chút.

Nghĩ đến đây, nàng đang xoay người muốn rời đi, bên trong lại truyền đến âm thanh của lão Cửu cố tình đè thấp nói: "Ai, nha đầu thúi, độc trên người Thất tẩu... Thật khó giải như vậy sao? Ngay cả ngươi cũng không có biện pháp?"

Độc trên người nàng? Mạn Yêu bỗng dừng lại, nhíu mày quay đầu lại.

Trong trường, Tiêu Khả xếp băng ngồi ở trên thảm vội vàng giơ tay bịt miệng Cửu hoàng tử, "Ngươi nhỏ tiếng một chút! Vạn nhất bị công chúa tỷ tỷ biết được, ngươi thảm rồi, Hoàng Thượng nhất định sẽ đem ngươi sung quân đến biên cương, ngươi có tin hay không?"

Cửu hoàng tử trừng lớn đôi mắt, chớp một chút, gật đầu, tin, hắn tuyệt đối tin! Kéo tay Tiêu Khả xuống, tay hắn chống ở trên chiếc bàn thấp trước mặt,

nghiêng người qua, tiến đến trước mặt Tiêu Khả, thần sắc nghiêm trọng, giọng nói rất nhỏ hỏi: "Ai, nha đâu thúi, ngươi nói, nếu như không giải được độc trên người Thất tẩu, tẩu ấy nếu chết thật, Thất ca ta thật sự sẽ đi theo sao?"

"Phi phi phi, cái miệng quạ đen của ngươi! Ngươi dám trù công chúa tỷ tỷ của ta chết?" Tiêu Khả nổi giận, đôi mắt trừng đến tròn tròn, làm như muốn đem hắn ăn tươi nuốt sống.

Cửu hoàng tử vội xua tay, "Không, không phải, ta là nói..... nếu như, nếu như....."

"Nếu như cũng không cho nói! Nói cho ngươi biết, nếu thật sự như vậy, Thất ca của ngươi khẳng định sẽ đi theo." Tiêu Khả lật lật y thư ở trước mặt còn chưa có xem xong, thực khẳng định trả lời.

Cửu hoàng tử trừng mắt nàng, tròng mắt không chuyển động, hai người đều nâng nâng cằm, liền như vậy gắt gao trừng mắt lẫn nhau, ai cũng không chịu thua. Trừng đến đôi mắt đã mỏi, Cửu hoàng tử mới duỗi tay đoạt lấy y thư trong tay Tiêu Khả, chụp đến trước mặt mình, từng câu từng chữ, nghiến răng nói: "Hôm nay, ta không đi, ta cũng không tin, tìm không thấy hai chữ "Thiên mệnh" này. Hừ!" Nói xong, cũng không biết là giận dỗi với ai, hầm hừ quay đầu, vùi đầu vào y thư.

Tiêu Khả liếc mắt nhìn hắn, biết là như thế này mà, vừa nghe nói sự tình liên quan đến tánh mạng của Thất ca hắn, hắn mới có thể liều mạng. Nàng nhìn nhìn biểu tình nghiêm túc mà hắn khó có được, trong lòng hơi động, liền cúi đầu lấy một quyển y thư khác qua, những thứ này đều là bản chép tay mà sư phụ lưu lại, có một số y thư nàng vẫn chưa xem qua.

"Thiên mệnh, là cái gì?"

Sau lưng đột nhiên có người mở miệng, kinh động đến hai người từ trên mặt đất nhảy dựng lên, động tác cực kỳ nhất trí.

"Thất tẩu!"

"Công chúa tỳ tỳ....."

Mạn Yêu nhàn nhạt nhìn hai người bọn họ, khuôn mặt nàng bình tĩnh, nhìn không ra biểu tình, lại hỏi: "Có phải là tên của một loại độc hay không? Trên người ta trúng là loại độc này sao?" Thiên mệnh? Thiên mệnh! Là thiên mệnh không thể trái sao? Nhưng cái gì mới là thiên mệnh?

Sắc mặt Tiêu Khả hoảng hốt, ánh mắt hơi hơi lập loè, há miệng muốn nói không phải, nhưng bị Mạn Yêu nhìn như thế, nàng thế nhưng nói không nên lời.

Cửu hoàng tử tròng mắt chuyển động, gào to kêu lên: "Đương nhiên không phải, đệ nói "Thiên mệnh", À! Là chỉ vũ khí thần bí của Thất tẩu vừa ra, sau này không ai có thể đánh thắng được chúng ta, Thất ca huynh ấy thống nhất thiên hạ sắp đến rồi, đây là thiên mệnh!"

"Là như thế này sao?" Ánh mắt Mạn Yêu hơi trầm xuống, nhìn nhìn Cửu hoàng tử, lại chuyển hướng tới Tiêu Khả, đi hai bước về phía trước, nhìn gần nàng (TK), ánh mắt sắc bén, "Khả nhi, muội không bao giờ nói dối, muội nói cho ta biết."

"Muội....." Tiêu Khả không tự giác mà lui về sau, đặt mông ngồi vào trên bàn, suýt nữa té ngã, Cửu hoàng tử lập tức đỡ nàng một cái, kéo nàng qua, Tiêu Khả cúi đầu, nhỏ nhẹ nói: "Công chúa tỳ tỳ, muội, muội....."

Mạn Yêu ngắt lời: "Muội không cần khó xử, nếu chuyện này ta đã biết, mặc dù hôm nay các ngươi không nói, ta cũng có biện pháp tra được. Khả nhi, muội là muốn từ muội tới nói cho ta biết, hay là để ta tự mình đi tra? Tình trạng thân thể ta như thế nào, ta có quyền biết."

Tiêu Khả nghe nàng nói như thế, mày liễu rỗi răm, có chút do dự, oán trách trừng mắt nhìn mắt Cửu hoàng tử, Cửu hoàng tử vẻ mặt biểu tình vô tội trừng trở về.

Mạn Yêu không chút hoang mang đi đến dǎng trước ngôi xuõng, bình tĩnh nhìn hai người bọn họ, cũng không thúc giục.

Tiêu Khả nghiêng đầu trộm nhìn liếc mắt một cái, thấy sắc mặt Mạn Yêu tuy đậm nhiên mà bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại kiên định vô cùng, trong lòng biết, hôm nay không thể gạt được đi. Nàng (TK) xoay người vòng qua bàn thấp, đến bên cạnh Mạn Yêu ngồi xuõng, giống như lúc trước kéo cánh tay của nàng(MY), trên mặt lại không có vẻ mặt tươi cười không lo không nghĩ của trước kia, "Công chúa tỷ tỷ, tỷ yên tâm, muội, muội nhất định sẽ nghĩ cách tìm được biện pháp giải nó."

Đây xem như là thừa nhận! Mặc dù trong lòng Mạn Yêu đã đoán được vài phần, cũng chuẩn bị tâm lý, nhưng vừa xác nhận, trong đầu vẫn là "Ông" một tiếng chấn vang, trống rỗng, thân thể ngăn không được run run lên, trong lòng cực kỳ sốt ruột lo lắng. Nghe Tiêu Khả bảo đảm, rõ ràng không có sự tự tin. Nàng rũ mắt, che lại quang hoa ảm đạm trong mắt, cực lực khống chế hô hấp không ổn của mình, nhẹ giọng hỏi: "Loại độc này, lợi hại bao nhiêu? Ta trúng độc như thế nào? Trúng bao lâu?"

Tiêu Khả mờ mịt lắc đầu, "Muội cũng không rõ ràng lắm. Trước kia chỉ nghe sư phụ nhắc qua một chút, sư phụ nói: "Thiên mệnh, là một loại kỳ độc hi thiế hiếm thấy, chẳng những có thể phong ẩn ký ức của người, còn có thể thay đổi tâm mạch, có thể ở trong thân thể người ẩn núp thật lâu, chỉ cần không đánh thức nó, mỗi tháng lấy thuốc đặc chế khống chế nó, cũng xem như cả đời đều sẽ không có việc gì."

Mạn Yêu hỏi: "Đánh thức như thế nào? Sau khi đánh thức, sẽ như thế nào?"

Tiêu Khả nói: "Dẫn được đánh thức nó là một loại hương, cái loại hương này bản thân không độc, nhưng đối với người trúng "Thiên mệnh", nó lại chính là kỳ độc. "Thiên mệnh" bị đánh thức, ký ức bị phong ẩn sẽ chậm rãi khôi phục, một khi toàn bộ nhớ lại, nếu không thể giải trừ độc tính, thời gian còn lại cũng không còn nhiều lắm."

Mạn Yêu nhíu mày, ký ức của nàng đều còn, chẳng lẽ là trước khi nàng đi vào thế giới này, khói thân thể này đã trúng "Thiên mệnh"? Ký ức bị phong ấn, là những giắc mộng kỳ lạ lập đi lập lại trong một năm nay?

Nàng quay đầu nhìn Tiêu Khả, chờ nàng (TK) tiếp tục nói tiếp.

Tiêu Khả nhấp nhấp môi, do dự thấp giọng lại nói: "Sư phụ còn nói, Thiên mệnh..... Là trên đời này duy nhất một loại độc mà Thất tuyệt thảo cũng giải không được."

Lòng Mạn Yêu chấn động, một loại cảm xúc tên là tuyệt vọng che trời lấp đất đột nhiên hung hăng đả kích nàng, lồng ngực nàng đau nhức, sắc mặt tức khắc trắng bệch.

Cửu hoàng tử vội lại đây an ủi nói: "Thất tấu, tấu trước đừng có lo lắng a! Có một câu nói rất đúng, thanh thủ chi vu lam nhi thanh vu lam, nói không chừng nha đầu này so sư phụ nàng còn tài giỏi hơn, có thể tìm được biện pháp."

(thanh thủ chi vu lam nhi thanh vu lam: là câu thành ngữ trò giỏi hơn thầy)

Hai tay Mạn yêu vặn thật chặt, rũ xuống ánh mắt, nhìn đầu ngón tay tái nhợt của mình. Độc mà cả "Thất tuyệt thảo" cũng giải không được độc, còn có thể có biện pháp gì? Nàng không sợ chết, chỉ là, nếu nàng chết rồi, Vô Ưu làm sao bây giờ? Vô Ưu của nàng phải làm sao bây giờ? Bỗng dung giờ tay nắm chặt ngực, cái loại bi thương này khiến người hít thở không thông chèn ép trái tim nàng, nàng hé miệng, nhưng lại không thở được.

Tiêu Khả kinh hãi, vội xoay người đi qua cầm một khối nhỏ dược liệu ở trên bàn, để nàng ngậm ở trong miệng, Mạn Yêu nhẹ nhàng lắc đầu, nhắm mắt lại, nỗ lực bình phục nghẹn đau ở trong lòng, mới suyễn ra một hơi, gian nan nói: "Ta..... Còn có bao nhiêu ngày? Hài tử của ta, có thể bình an ra đời hay không?"

Tiêu Khả suy nghĩ mới nói: "Hài tử, hẳn là có thể bình an ra đời."

"Vậy chính là vẫn còn chút thời gian? Vậy thì tốt rồi." Tay nàng nhẹ nhàng đặt ở phía trên bụng nhỏ của mình, trong tuyệt vọng, cái này cũng coi như là một loại an ủi. Ít nhất, vì hắn lưu lại hài tử của bọn họ, lưu lại một đường hy vọng.

Tiêu Khả thấy được biểu tình đau thương của nàng, nghĩ nghĩ, lại nói: "Công chúa tỷ tỷ, sư phụ muội còn nói, nữ tử trúng "Thiên mệnh", kỳ thật có một loại phương pháp có thể giải, nhưng mà, sư phụ nói cái loại phương pháp này không có một người nữ nhân nào sẽ đồng ý, cho dù có đồng ý, sư phụ cũng sẽ không giúp họ giải độc. Cho nên, sư phụ không cho rằng cái kia là biện pháp giải độc."

Mạn Yêu trong mắt sáng lên một tia quang mang, ngẩng đầu hỏi: "Cái biện pháp gì?"

Tiêu Khả cúi đầu, có chút ủ rũ nói: "Muội còn chưa có tìm được. Mấy ngày này, muội vẫn luôn đang lật xem bản chép tay của sư phụ lưu lại, muội tin tưởng, nhất định có thể tìm được." Bản chép tay của sư phụ thật sự là quá nhiều, chửi viết qua loa, không nhìn kỹ căn bản nhận không ra.

Cửu hoàng tử nói phụ: "Đúng đúng, nhất định có thể tìm được. Đệ hiện tại liền bắt đầu tìm." Dứt lời, hắn chạy nhanh cầm lấy y thư trên bàn cẩn thận xem.

Mạn Yêu lại lần nữa rũ mắt xuống, biện pháp mà cả Tuyết cô Thánh Nữ cũng không cho đó là biện pháp, tìm được rồi cũng không nhất định hữu dụng. Nàng không biết chính mình rời đi như thế nào, cũng nhớ rõ sau đó Tiêu Khả có nói gì đó, chỉ nhớ rõ trước khi nàng rời đi dặn dò bọn họ đừng nói cho Vô Ưu biết là nàng đã biết chuyện này.

Bên ngoài bầu trời đen nhánh, ngôi sao thưa thớt quang mang (tia sáng) ảm đạm.

Nàng chậm rãi đi lang thang không có mục tiêu ở trong đêm tối yên tĩnh, trăng lạnh bị tầng tầng mây che đậy lộ ra ánh sáng mỏng manh nhạt nhẽo mà mông lung, bao phủ thân thể gây ốm mỏng manh của nàng, chiếu xuống trên mặt đất một bóng dáng màu đen thật dài, hình dáng có chút mơ hồ không rõ.

Xa xa có một dốc núi, cao bằng lều trại, cô độc sừng sững ở nơi đó. Trên đỉnh núi, có một cái đình nhỏ, ở dưới trời cao mênh mông cuồn cuộn trống trải, kể rõ nỗi tịch mịch cùng cô đơn năm này tháng nọ không người làm bạn.

Thiên mệnh, thiên mệnh..... Quả nhiên vận mệnh đã sắp đặt an bài, nàng không thể trường thọ sao?

"Vô Ưu, Vô Ưu, nếu thiếp không còn nữa, ai sẽ đồng hành cùng chàng trong suốt cuộc đời dài lâu mà cô tịch? Ai có thể đứng ở bên cạnh chàng, cùng chàng chia sẻ hỉ nộ ái ố trong sinh mệnh chàng?"

Nàng đi lên dốc núi, thềm đá dưới chân cao thấp không bằng phẳng, bởi vậy mà nàng đi được rất chậm. Nàng bỗng nhiên nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy hắn, trong lúc ngủ được người nâng vào đại điện, như tiên nhân không dính bụi trần, đẹp đến khiến người hít thở không thông, làm mê đắm bao nhiêu đôi mắt người. Mà hắn sau khi tỉnh lại, lạnh băng tà vọng như Ma Quân, kiêu ngạo ương ngạnh, không coi ai ra gì, vô tâm, cũng vô tình.

Là ai đã khiến một người như vậy trở nên có tâm, động tình, hủy diệt lanh khốc tà vọng trong mắt hắn, rót vào một khoang ôn nhu như nước? Nếu ôn nhu này đổi lấy không phải một đời bên nhau, mà là bi thống cùng tuyệt vọng, vậy nàng tình nguyện, hắn chưa từng yêu nàng. Như vậy, nàng liền có thể yên tâm rời đi, không mang theo đi một mảnh bụi trần.

Đứng ở trong đình, rũ mắt nhìn doanh trướng phía dưới lộ ra quang ảnh mờ nhạt, trong trướng Nghị Sự ở chính giữa, có nam tử nàng yêu thương, cái người vì nàng không màng sinh tử, bất kể được mất, nàng sao nỡ lòng bỏ hắn một mình cô độc sống trên cõi đời này? Nàng sao nỡ lòng được?

Nước mắt trượt khỏi hốc mắt, chảy xuôi theo gò má tuyet mỹ cuồn cuộn rơi xuống, nàng ngồi xổm xuống, vùi đầu khóc rống nức nở, hai vai ngăn không được run rẩy.

Vì sao đã trải qua nhiều trắc trở như vậy, bọn họ vẫn là không thể ở bên nhau

đến già? Nếu đây là vận mệnh, vậy nàng thông hận cái vận mệnh này!

Nếu sự xuất hiện của nàng, khiến hắn một đời bi ai, nàng hy vọng chính mình chưa từng có xuất hiện ở trong sinh mệnh hắn.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Thiên Mệnh Không Thể Giải

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Kinh thành Bắc triều, hoàng cung.

Tông Chính Vô Trù rời đi Trần Phong quốc vẫn chưa chạy về Tử Tường quan, mà là trực tiếp trở về Kinh thành. Xe ngựa chạy thẳng vào cửa cung, hắn ngồi ở bên trong xe ngựa rộng rãi, nhưng không cảm thấy thoải mái, chỉ cảm thấy chung quanh thực trống vắng.

Gió thổi xốc lên màn cửa sổ xe, ánh nắng chiếu rọi vào, hắn nhắm mắt lại, dựa vào đệm mềm ở sau lưng, biểu tình trên khuôn mặt anh tuấn là tang thương cùng trầm tích của ngày qua ngày càng thêm dày đặc.

(Tang thương: hình dung thể sự biến đổi thất thường.)

(Trầm tích: thực yên tĩnh)

Chuyến đi đến Trần Phong quốc lần này, hắn có phải đi lầm rồi hay không?

"Bệ hạ, đã tới Thanh Mịch viên rồi." Xe ngựa dừng lại, một người thị vệ cẩn thận bẩm báo. Sau đó truyền đến tiếng nô tài quỳ lạy.

Hắn chậm rãi mở to mắt, có người xốc lên màn xe, hắn đứng dậy, bước xuống xe ngựa, mặt vô biểu tình nói: "Người trầm có chút không khoẻ, truyền Thẩm ngự y."

"Tuân chỉ."

Vào Thanh Mịch viên, bước chân hắn chậm lại, nhìn chung quanh cảnh vật quen thuộc, trái tim từng đợt đau thắt. Mỗi một vật nơi này đều là phong cảnh

chôn ở trong lòng hắn, chỉ tiếc, bên trong phong cảnh này bởi vì thiếu một người, mà mất đi màu sắc vốn có, biến thành ký ức xám trăng.

Đến Trần Phong quốc, trừ nàng ra, hắn còn gặp một người, đó là một người tuyệt đối không nên xuất hiện ở Trần Phong quốc. Bởi vì gặp được người này, hắn mới bắt đầu hoài nghi một sự kiện. Mà sự kiện kia, hắn hy vọng chính mình đã đoán sai.

Từ Trần Phong quốc trở về, dọc theo đường đi đi gần hai mươi ngày, ở trong mấy ngày đó, hắn nghĩ tới nghĩ lui nghĩ về cuộc đời của hắn, cuộc đời bi ai mà lại tràn ngập hắc ám, từ phụ thân đến mẫu thân, lại đến huynh đệ cùng người yêu, những từ ngữ đó ở trong mắt người khác đại biểu cho sự ảm áp, vì sao ở trong sinh mệnh của hắn, lại chỉ như là một bàn tay lạnh băng đem hắn một lần lại một lần đẩy vào địa ngục?

"Bệ hạ, nước đã chuẩn bị xong rồi, nô tỳ hầu hạ ngài tắm gội đi." Một cung nữ bước vào, phép phép tặc tặc hành lễ.

Tông Chính Vô Trù hoàn hồn, thu suy nghĩ lại, không nói chuyện, xoay người đi vào phòng tắm.

Phòng tắm rộng khoáng, hơi nước mờ mịt mê mang tràn ngập cả không gian, hắn đi vào, đóng cửa lại, đem cung nữ ngăn cách ở ngoài cửa. Gió lạnh thổi vào, hơi hơi đánh tan sương mù, nhưng tầm mắt vẫn mông lung như cũ.

Hắn đi về phía trước, bỗng nhiên dừng lại nhìn bể tắm trước mặt, thần sắc có chút hoảng hốt. Phảng phất như thấy được nàng đang ngâm mình trong nước.

Hắn chạy qua muốn ôm nàng vào lòng, vươn tay ra, nàng đã biến mất.

"Dung Nhạc....." Hắn hoảng loạn mà mất mát kêu một tiếng.

Thì ra là ký ức mang đến ảo giác! Hắn tự giễu, chua xót lan tràn dưới đáy lòng. Nàng không bao giờ trở lại, nàng vĩnh viễn cũng không có khả năng trở lại bên người hắn, những ngày tháng sớm chiều ở chung, một đi sẽ không trở lại.

Hắn muốn hỏi chính mình, vì sao muốn cho cùu hận che mất tâm trí, không biết
nắm chắc đoạn thời gian tốt đẹp kia?

Hối hận loại tâm tình này thật sự thực đáng sợ, tăng trưởng theo ngày qua
ngày, mỗi khi thấy nàng thêm một lần, liền sẽ càng khắc sâu thêm.

Hắn cưỡng bách chính mình không thèm nghĩ nữa, cởi áo, bước xuống bể
tắm, nhắm mắt lại ngâm ở trong nước ấm áp, ý đồ dùng nước nóng làm ấm thân
thể lạnh lẽo của hắn.

Trong đầu hiện lên một người, là người của Thiên Thủ môn bị bắt ở trại nuôi
ngựa của Trần Phong quốc, mà đi cùng với người nọ, kỳ thật còn có một người,
chỉ là người này đã bị hắn lén mang đi. Mà người này, đúng là hơn một năm
trước khi hắn tìm được mẫu thân, là người chồng của cặp vợ chồng chiếu cố mẫu
thân điên khùng của hắn mười mấy năm.

Một cái người bình thường sao lại cùng với người của Thiên Thủ môn, cùng
nhau xuất hiện ở trại nuôi ngựa Hoàng gia của Trần Phong quốc? Trừ phi, hắn
cũng là người của Thiên Thủ môn! Mà theo hắn(PT) biết, người của Thiên Thủ
môn không được phép thành hôn sinh con, vậy đôi vợ chồng kia hiển nhiên là
giả!

Hắn lúc này mới cảm thấy, hết thảy mọi chuyện không khỏi quá trùng hợp.
Môn chủ Thiên Thủ môn vẫn luôn bồi dưỡng năng lực cho hắn báo thù,..... Một
hai muốn trợ giúp cho hắn báo thù, mà mẫu thân hắn kỳ thật là ở trong Thiên
Thủ môn. Thiên Thủ môn vừa mới bị hắn tiêu diệt, mẫu thân điên khùng mười
mấy năm không ra khỏi cửa, lần đầu tiên chạy ra khỏi cửa liền đụng phải Dung
Nhạc, lại vừa lúc, để hắn tra ra được.

Tông Chính Vô Trù kéo xuống cái khăn ướt ở trên mặt, mở đôi mắt phát ra
một đạo hàn quang thăm người.

Trở lại tẩm cung, Thẩm ngự y đã tới rồi, thấy Tông Chính Vô Trù nện bước
vững vàng, nhìn qua cũng không phải khoẻ, không cầm cảm thấy nghi

hoặc, hành lẽ bái nói: "Bái kiến Bệ hạ! Vì thần nghe nói Bệ hạ long thể không khoẻ, vi thần tới thỉnh mạch cho ngài ạ."

Tông Chính Vô Trù không nhanh không chậm đi đến mép giường ngồi xuống, trời sinh uy nghi, cho nên khiến người quỳ lạy trên mặt đất mang một loại cảm giác áp bách mãnh liệt, Thẩm ngự y chờ đợi không thấy Đế vương mở miệng, trong lòng không khỏi thấp thỏm.

Qua hồi lâu, Tông Chính Vô Trù hỏi: "Ngày đó chứng bệnh điên của Thái Hậu là do người chữa khỏi?"

Thẩm ngự y hơi sững sốt, cũng không ngẩng đầu lên, trả lời: "Hồi Bệ hạ, là vì thần."

Tông Chính Vô Trù "Ân" một tiếng, trên mặt bất động thanh sắc, nhìn hai mắt hắn, lại nói: "Trẫm nhớ rõ, ngày đó, người nói Thái Hậu bởi vì tâm tư tích tụ lại bị kinh hoảng cực lớn làm cho thần trí không rõ, người dùng thời gian ngắn ngủn mười lăm ngày, lấy phương pháp kỳ diệu trị hết cho Thái Hậu, trẫm tán thưởng y thuật tinh vi của người, phong người làm Viện sử, chưởng quản toàn bộ Ngự y viện. Không biết, trẫm có nhớ làm không?"

Thẩm ngự y vội nói: "Bệ hạ trí nhớ siêu quần, vi thần thập phần bội phục. Long ân của Bệ hạ, vi thần vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, cũng âm thầm thề, nhất định sẽ tiếp tục nghiên cứu y đạo, để báo đáp ân huệ của Bệ hạ."

Tông Chính Vô Trù lắng lặng nghe hắn nói xong, ánh mắt thâm trầm, khéo miệng nghiêm một nụ cười lạnh, "Vậy thì tốt rồi. Hơn một năm thời gian nghiên cứu y đạo, nói vậy y thuật của ái khanh còn tiến bộ hơn nữa. Trẫm lần này đi Trần Phong quốc, gặp được một cái cỗ nhân, hắn cũng bị chứng điên khùng, hơn nữa tình hình cùng với Thái Hậu năm đó cực kỳ tương tự, nên lần này, liền lại cho ái khanh thời gian mười lăm ngày, người cứ chiểu theo phương thuốc lần trước mà khai dược, nếu y lành người nọ, trẫm thật trọng thưởng thật lớn, nếu y không lành...", ngữ khí của hắn bỗng nhiên dừng một chút, hơi đi phía trước

nghiêng người, ánh mắt bỗng nhiên sắc bén, đâm thẳng vào mắt đối phuơng, âm thanh trầm thấp mà tràn ngập uy nghiêm, từng câu từng chữ, trầm giọng nói: "Nếu y không lành, trầm, phán ngươi cái tội khi quân, trầm đầu cả nhà!"

"A?!" Thẩm ngự y kinh hoảng ngẩng đầu, bị khí thế sắc bén của hắn(PT) làm sợ tới mức thân mình mềm nhũn, nắm liệt trên mặt đất, mồ hôi lạnh tức thì trahi khắp toàn thân. Biểu tình trên mặt hiện lên hoảng loạn, hoảng hốt nhìn sắc mặt thâm trầm của Đế vương, tức khắc hiểu rõ vì sao mà mình đến đây. Hắn vội vàng cúi đầu sát đất, cẩn thận bẩm báo nói: "Thỉnh Bệ hạ trị tội vi thần, vi thần... phuơng thuốc lần trước khai cho Thái Hậu, không cẩn thận đã bị đánh mất."

Tông Chính Vô Trù thuận miệng nói: "Đánh mất? Vậy khai một cái nữa."

Thẩm ngự y mồ hôi lạnh theo cái trán chảy xuống, "Tí tách" một tiếng, bắn tung tóe trên mặt đất, hắn đang chuẩn bị lại mở miệng. Trên đỉnh đầu, âm thanh của Đế vương lại trầm trọng thêm vài phần: "Đừng nói cho trầm, ngươi giúp người chữa bệnh, khai qua phuơng thuốc chính mình cũng không nhớ rõ, ngươi coi trầm là hài tử ba tuổi hả?"

"Vi thần không dám!" Thẩm ngự y đầu dập trên sàn nhà, âm thanh mang theo hơi rung mình.

Tông Chính Vô Trù vừa lòng gật đầu, nhướng mày nói: "Không dám thì tốt. Người phải nhớ kỹ, trầm mới là người nắm quyền trong hoàng triều, nếu trầm muốn trừu trị ngươi, mặc cho ai cũng ngăn không được! Trầm lại cho ngươi một cơ hội cuối cùng, là muốn vinh hoa phú quý? Hay là liên lụy cả nhà đi âm tào địa phủ, trên người mang danh tội nhân? Chính ngươi ước lượng mà làm. Trầm tin tưởng, ngươi là cái người thông minh."

Thẩm ngự y mặt như màu đất, sớm đã biết giấy không thể gói được lửa. Suy sụp quỳ gối: "Bệ hạ tha mạng! Vi thần..... Có tội!!"

Cung Sâm Diêm.

Tông Chính Vô Trù đứng xa xa, ngơ ngẩn nhìn về phía cung điện bị tàn phá chỉ còn một góc. Vách tường cháy đen, mái ngói suy sụp đổ nát, là dấu vết lưu lại của một trận lửa lớn. Trận lửa lớn năm đó, mang đến vận mệnh suy sụp cho tòa cung điện từng huy hoàng một thời, lưu lại nơi này một mảnh phế tích, mà mang đến cho cuộc đời hắn lại là cùu hận hủy diệt, ở trong trí nhớ của hắn, ở trong huyết mạch của hắn, càng thiêu càng dữ dội, thiêu suốt mười mấy năm.

Hắn chậm rãi tiến lên, đẩy ra cửa đại điện, trong điện cửa sổ bị phong kín, không có ánh sáng chiếu vào, bên trong thực tối đen. Hắn đi vào, mỗi một bước đều đi thực thong thả, trong bóng đêm, tầm mắt mơ hồ ánh ra bốn sợi xích sắt thô nặng đã rỉ sắt, chính giữa có chứa móc câu gai ngược, mặt trên còn dính loang lổ vết máu nâu.

Hắn hoảng hốt nhìn thấy trong xích sắt có một người, là một nữ tử thanh lệ tuyệt mỹ, tay chân nàng đều bị trói, sắc mặt tiêu tụy, tóc rối tung rơi rụng, hai mắt nhắm nghiền.

"Mẫu hậu, mẫu hậu." Một đứa bé trai bốn tuổi hướng tới nữ tử chạy qua,
"Mẫu hậu, người xảy ra chuyện gì."

Nữ tử mở to mắt, kinh ngạc nói: "Trù nhi! Con sao tới đây?" Sau khi kinh ngạc, mắt nàng nhìn hộ vệ cao lớn sau lưng hài tử, vừa nóng ruột vừa giận, nói "Ai kêu ngươi dẫn nó tới? Vừa mới tránh được một kiếp, ngươi sợ nó không mau bị bắt đi à? Mau dẫn nó đi đi!"

"Hài nhi không đi, hài nhi muốn ở bên mẫu hậu. Hài nhi không muốn trở về, hài nhi chán ghét nơi đó, nơi đó vừa tối vừa lạnh, mỗi ngày chỉ có một cái màn thau, còn phải đọc thật nhiều thật nhiều sách, còn phải luyện tập võ công, mẫu hậu, hài nhi rất mệt mỏi."

Ánh mắt nữ tử cực kỳ đau lòng, làm như muốn ôm ôm đứa nhỏ này, đôi tay lại bị khóa lại, không thể như nguyện. Vẻ mặt nàng mang bi thương đau khổ,

chảy nước mắt nói: "Trù nhi của ta, hài tử đáng thương của ta! Mẫu thân biết con rất vất vả, nhưng đây cũng là bởi vì muốn tốt cho con, con lưu lại nơi này, chỉ có một con đường chết, mẫu thân không thể nhìn thấy con chịu chết, con hiểu không?"

Hài tử cái hiểu cái không, mờ mịt nói: "Mẫu hậu, hài nhi không hiểu, người là Hoàng Hậu, hài nhi là nhi tử của người, phụ hoàng vì sao muốn giết hài nhi? Còn đem người trói lên?"

Nữ tử nói: "Mẫu thân là bị kẻ gian hãm hại. Phụ hoàng con chỉ sủng ái nữ nhân kia, hắn muốn cho nhi tử của nữ nhân kia tương lai kế thừa ngôi vị hoàng đế của hắn, nhưng mà, con là đích trưởng tử, ẩn theo tổ chẽ, ngôi vị hoàng đế này vốn nên thuộc về con, mà khi phụ hoàng của con đăng cơ cũng từng hứa qua con là người kế thừa, hiện tại, hắn đổi ý, cho nên liền muốn giết con..... Con còn nhỏ, những việc này con còn không hiểu, chờ khi con trưởng thành tự nhiên sẽ hiểu, con chỉ cần nhớ kỹ mỗi một câu mẫu thân đã nói với con. Đi nhanh đi, sau này mẫu thân không thể lại đi gặp con rồi, con phải nghe lời bọn họ, chăm chỉ đọc sách, luyện võ công cho tốt, mẫu thân sẽ chờ con đến cứu ta đi ra ngoài....."

"Không xong rồi, Nương nương, có người tới!"

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, hộ vệ vội vàng nhắc nhở. Nữ tử biến sắc, mắt nhìn đến một cánh cửa ngầm trên vách tường, vội nói: "Ngươi mau dẫn nó trốn vào đi, không có phân phó của bốn cung, mặc kệ phát sinh chuyện gì, đều không cho phép lén tiếng."

Tông Chính Vô Trù tay xoa cánh cửa kia, chính là ở bên trong này, hắn tận mắt nhìn thấy mẫu thân bị phụ thân sai người dùng móc câu ngược câu xuyên thấu xương sống lưng, mẫu thân căn răng nhẫn nhịn, cũng không có hừ ra một tiếng. Hắn không thể tin, mẫu thân dùng sinh mệnh bảo hộ hắn, thế nhưng giả điên tới lừa gạt hắn!

Mẫu thân điên khùng là giả! Vì sao?

Nhiều năm như thế, mẫu thân ẩn náu ở trong Thiên Thủ môn, nhìn hắn giãy giụa trong cùu hận, lại không nhìn nhận hắn.

Nỗi đau xuyên cốt mỗi năm một lần, chỉ vì muốn nhớ kỹ nỗi đau của mẫu thân năm đó, hắn không tin mẫu thân không biết.

Mẫu thân, người ở trong Thiên Thủ môn rốt cuộc là nhân vật như thế nào? Những người đó xưng hô hắn là thiếu chủ, bởi vì Môn chủ Thiên Thủ môn từng nói mẫu thân là chủ tử của hắn (môn chủ), như vậy.....

"Trù nhi."

Đang lúc Tông Chính Vô Trù đắm chìm ở trong suy nghĩ của mình, nơi cửa bỗng nhiên có người gọi một tiếng. Hắn ngẩn ra, chậm rãi quay đầu lại, nhẹ rũ lông mi dẫu đi thần sắc bi thương không muốn tin tưởng nơi đáy mắt, chỉ hơi hành lễ: "Mẫu hậu."

Phó Uyên người mặc phượng bào cẩm tú, hoa lệ mà tôn quý, bà ta đi vào, trên mặt nhẹ dương lên vẻ mặt tươi cười của một người mẹ hiền từ, "Mẫu thân nghe bọn nô tài nói con đã trở lại, trên đường có mệt mỏi không? Sao không về cung nghỉ ngơi trước, ngược lại chạy đến nơi này?"

Ánh mắt Tông Chính Vô Trù nhìn mặt đất màu tro đen, ngữ khí nhàn nhạt nói: "Không có gì, chỉ là..... Đột nhiên nhớ tới chuyện khi còn nhỏ, cho nên liền tới thôi."

Phó Uyên mỉm cười nói: "Sự kiện kia, nhiều năm như thế, khó có được con còn nhớ đến."

"Bao nhiêu năm cũng sẽ không quên." Hắn ngẩng đầu, nhìn nữ tử đối diện, làm như suy tư, lại tựa tim tội nghiên cứu, hỏi: "Trẫm muốn biết, năm đó, mẫu hậu vì sao phải bởi vì trẫm mà không màng đến an nguy tánh mạng của mình, thậm chí cam nguyện chịu đựng nỗi đau xuyên cốt? Mẫu hậu chẳng lẽ đã quên, trẫm không chỉ là nhi tử của người, mà trên người trẫm còn có huyết thống của

hắn."

Phó Uyên kinh ngạc, biếu tình hiền từ yêu thương trên mặt không thay đổi chút nào, bà ta đi lên phía trước, nhìn về phía xích sắt từ vách tường kéo đến trên mặt đất, loang lổ rỉ sét, như tái hiện vết máu. Ánh mắt của bà ta hơi gợn sóng, lại không rõ buồn vui, chỉ ôn nhu cười nói: "Từ ngay khắc hắn muốn giết chết con, con cũng đã không phải là con của hắn. Làm mẫu thân, bảo hộ chính hài tử của mình, còn cần lý do sao? Tựa như con, vì thay mẫu thân báo thù, bao năm qua chịu nhiều đau khổ như thế, còn không phải là bởi vì ta là mẫu thân của con sao?"

"Không phải, mẫu thân sai rồi!" Hắn lắc đầu, quả quyết phủ định, cùu hận sâu như vậy, không chỉ là do sản sinh bởi quan hệ huyết thống. Trong bóng đêm, hắn chôn dấu bi ai không thể lộ ra ở đáy mắt, chỉ có thể nhìn đến khuôn mặt anh tuấn bình tĩnh không gợn sóng của hắn. Hắn xoay người, cùng với bà ta nhìn về một phía, chậm rãi nói: "Nếu không phải khi bốn tuổi tận mắt nhìn thấy mẫu hậu vì trẫm chịu đựng nỗi đau xuyên cốt, trẫm sẽ không dùng mười ba năm xuyên cốt đau đớn tới nhắc nhở chính mình, thù này không đội trời chung; nếu không có mẫu hậu thường thường mạo hiểm tánh mạng lén đi đến cái căn phòng tối ẩm ướt để gặp trẫm, bậc lên khát vọng trong lòng trẫm đối với tình thân ấm áp, làm trẫm hiểu ra, kỳ thật trẫm vốn dĩ có thể có được một cuộc sống khác hoàn toàn bất đồng..... Nếu không phải mỗi lần tránh thoát sự đuổi giết, vừa mới qua mấy ngày bình yên, thực mau lại bị phát hiện hành tung, lại tiếp tục cuộc sống đào vong phảng phất như vĩnh viễn không ngừng, nếu, không có bảy tuổi năm đó cùng mẫu hậu đoàn tụ, rồi lại thấy mẫu hậu táng thân trong biển lửa và..... Nếu không có những thứ đó, trẫm nghĩ, có lẽ trẫm đối với cùu hận, sẽ không chấp nhất như thế."

Ánh mắt Phó Uyên khẽ biến, nhìn hắn đầy mặt tang thương, nghe hắn trong giọng nói không tự giác lộ ra bi thương, bà ta hơi dời mắt đi, tiếng nói mềm nhẹ sâu thẳm, nhẹ nhàng hỏi: "Trù nhi, con trách mẫu thân?"

Tông Chính Vô Trù ngửa đầu, hít vào một hơi lại chậm rãi phun ra, quay đầu

nhìn bà ta với ánh mắt hối hả phúc tạp.

"Trẫm sẽ không trách mẫu hậu. Cửu hận của mẫu hậu, chính là cửu hận của trẫm, trẫm sẽ không bởi vì mẫu thân còn sống, liền sẽ từ bỏ báo thù. Mẫu thân yên tâm, hắn cùng nhi tử của Vân Quý phi, trẫm sẽ không bỏ qua. Chỉ là, trẫm thỉnh cầu người, sau này..... Đừng lại thiết kế thương tổn Dung Nhạc. Ân oán giữa chúng ta cùng Tông Chính Vô Ưu, không do nàng tới đàm nhận." Hắn nói thực nghiêm túc, trong giọng nói lộ ra đau lòng không thể che dấu.

Phó Uyên nói: "Nàng ta lựa chọn Tông Chính Vô Ưu, nàng ta đã không thể đứng ngoài cuộc."

"Đó không phải là lựa chọn của nàng." Hắn nhăn lại mày rậm, ngực buồn đau, âm thanh bỗng nhiên hơi khàn, "Là chúng ta, đem nàng bức tới bên người Tông Chính Vô Ưu, nàng trước nay đều không có lựa chọn." Ánh mắt hắn sắc bén, âm thanh trầm thấp, sau khi nói xong, tựa như không muốn nhiều lời, xoay người định rời đi.

Phó Uyên nghe được câu nói kia, sắc mặt kinh ngạc biến đổi, vội vàng kêu lên: "Trù nhi."

Hắn bước chân dừng lại, cũng không quay đầu lại hỏi: "Mẫu hậu còn có việc sao?"

"Con..... con có phải nghe nói cái gì hay không?" Phó Uyên ngữ khí trấn định như thường, nghe không ra nửa phần khẩn trương cùng không được tự nhiên.

"Mẫu hậu cho rằng, trẫm hắn là nghe nói cái gì?" Hắn vẫn như cũ không có quay đầu lại, nhìn cảnh tượng tiêu điều tàn phế ngoài cửa, ánh mắt thê lương như băng, "Bên người trẫm, chỉ còn lại có mẫu hậu, trẫm không nghĩ lại mất đi mẫu hậu." Mất đi Dung Nhạc, đã là sự thật khó có thể văn hồi, hắn không muốn cuộc đời của mình cả một tia ấm áp cuối cùng cũng không còn, có lẽ, tia ấm áp đó sớm đã bị cừu hận hủy diệt. Nhưng mà, ở trong cái hoàng cung lạnh băng này,

hắn không muốn chỉ có một mình hắn, sống như một cái xác không hồn.

Hắn đi ra đại điện rách nát trống vắng, Phó Uyên ở sau lưng hắn, nhìn bóng dáng hắn, ánh mắt nhiều lần biến ảo, phức tạp khôn kể. Bà ta hơi hé miệng, muốn lại nói chút gì đó, nhưng cuối cùng vẫn là không nói ra lời.

Bên ngoài ánh nắng dần dần tối đi, Tông Chính Vô Trù vừa mới đi ra cung Sâm Diêm, thái giám bên người hắn dẫn một tên binh lính phong trần mệt mỏi bước nhanh hướng bên này đi tới.

"Khởi bẩm Bệ hạ, tám trăm dặm nguy báo!" Bình lính quỳ xuống, đôi tay dang lên tấu chương nguy cấp.

Tông Chính Vô Trù nhíu mày mở ra, chỉ nhìn lướt qua, thân hình đột nhiên chấn động, hai mắt mở to.

Tường thành của Tử Tường quan đã bị phá!! Hơn hai mươi vạn quân giáp sắt, toàn quân bị diệt, không một người trở lại.

Mà người phá thành, là nàng!

Ngón tay hắn khẽ run, tấu chương rơi xuống trên mặt đất, phát ra "Bang" một tiếng vang lên. Hắn bước chân phù phiếm, một cái lảo đảo không xong, làm như không thể tiếp thu ngây người. "Vì sao là nàng?"

Đại quân Nam triều sau khi công phá Tử Tường quan, tinh thần càng thêm hăng hái, lại tiếp tục tấn công ba thành trì, Nam quân sĩ khí ngẩng cao, không gì sánh kịp.

Mạn Yêu ngồi ở dưới giàn nho trong viện phơi nắng, ở trong mọi người chung quanh, chỉ có nàng là nhàn nhất. Tông Chính Vô Ưu cái gì cũng không cho nàng làm, chuyện lớn nhỏ trong thành hoặc là trong quân, một mực không cho nàng hỏi đến, chỉ để nàng an tâm dưỡng thai. Đoạn thời gian này, nàng đem

chính mình che đậy rất tốt, một chút cảm xúc bi thương cũng chưa từng lộ ra ngoài, giống như thật sự cái gì cũng không biết. Ngẫu nhiên còn sẽ nằm mơ, mơ thấy không phải máu tươi thì là thi thể, mỗi một lần tỉnh lại đều là đổ mồ hôi đầm đìa. Mỗi khi lúc này, Tông Chính Vô Ưu sẽ buông hết thảy mọi chuyện tới bồi nàng, mà nàng mỗi lần trợn mắt ra đều có thể nhìn đến nùng liệt đau thương cùng khủng hoảng không kịp thu hồi trong mắt hắn, hắn là sợ hãi như vậy, sợ nàng sẽ rời khỏi hắn, mặc dù Tiêu Khả nói thời gian mà nàng còn dư lại hắn là cũng đủ sinh hạ đứa nhỏ này.

Nàng ngẩng đầu nhìn giàn nho trên đỉnh đầu, dây nho mọc ra chồi non, sinh mệnh tươi mới, khiến người nhìn thấy vừa vui mừng lại vừa ngao ngán. Nàng sờ sờ cái bụng đã dần dần nhô lên, cảm nhận được hài tử trưởng thành từng ngày, trong lòng vừa mừng vừa lo.

Đây là hài tử của nàng cùng Vô Ưu, nghĩ đến tất nhiên sẽ là thông minh lại xinh đẹp.

"Đang nghĩ cái gì mà nhập tâm như thế?" Nàng đang đắm chìm trong tưởng tượng đối với hài tử của bọn họ, bỗng nhiên một đôi tay thon dài mạnh mẽ từ phía sau vòng qua, Tông Chính Vô Ưu đột nhiên lên tiếng, dọa nàng giật mình.

Nàng quay đầu hờn dỗi nói: "Đừng dọa con."

Tông Chính Vô Ưu cúi đầu ở trên cánh môi kiều diễm của nàng ngậm một ngum, nhường mày, lời nói mang ngạo khí, nói: "Cả chút can đảm này cũng không có, nó liền không xứng làm nhi tử của ta Tông Chính Vô Ưu!"

Mạn Yêu liếc mắt nhìn hắn, buồn cười nói: "Chàng sao biết là nhi tử, cũng có lẽ là nữ nhi?" Vừa nói đến hài tử, nàng luôn là lòng tràn đầy mềm mại, hứng thú cực cao. Ở trong lòng ngực hắn ngưỡng mặt, hỏi: "Vô Ưu, chàng muốn nhi tử hay là nữ nhi?"

Tông Chính Vô Ưu không chút do dự nói: "Nhi tử muốn, nữ nhi cũng muốn."

"Chàng thật tham lam. Nếu chỉ có thể có một đứa, chàng hy vọng là nhi tử, hay là nữ nhi?" Lấy thân phận đế vương của hắn, đứa nhỏ này tốt nhất nên là nam hài, tuy rằng nàng càng thích nữ hài hơn.

Tông Chính Vô Ưu cười nói: "Nhi tử nữ nhi đều tốt, chỉ cần là nàng sinh. Tốt nhất là sinh nhiều thêm mấy đứa, để có bạn, bọn nó sẽ không cô đơn." Tựa như hắn cùng lão Cửu. Vẻ mặt tươi cười của hắn dấu diếm nhàn nhạt chua xót, gần như không thể phát hiện.

Nụ cười bên khoe miệng của Mạn Yêu hơi ngưng trệ, ánh mắt tối sầm lại, nhưng chỉ một chốc, liền lại giương lên vẻ mặt tươi cười càng thêm sáng lạn, nói: "Nhiều mấy đứa, để cho bọn nó mỗi ngày vây quanh chàng, ồn ào đến làm cho chàng vắng đầu hoa mắt. Chỉ sợ đến lúc đó, chàng sẽ không chút khách khí mà xách cổ bọn nó ném ra ngoài cửa."

Trên mặt nàng tràn đầy tươi hạnh phúc của người làm mẫu thân đẹp đến hoa mắt, Tông Chính Vô Ưu ánh mắt chợt lóe, bỗng nhiên ôm chặt nàng, nhìn chăm chăm vào mắt nàng, vô cùng ôn nhu lại mang theo thương cảm nói: "Chỉ cần có nàng bồi, ta không ngại bọn nó phiền."

Cái mũi của Mạn Yêu đau xót, nước mắt thiếu chút nữa nhịn không được chảy ra. Hắn lúc nào cũng không ngừng nghỉ cách nói cho nàng biết, chỉ cần có nàng ở bên cạnh, cái gì cũng tốt. Nhưng có một số việc, không phải do nàng lựa chọn! Nàng vội vàng xoay đầu qua, mãnh liệt không chế bi thống đột nhiên xuất hiện trong lòng, sau đó, nỗ lực cười nói với hắn: "Lúc không có thiếp ở bên cạnh, chàng cũng không thể ngại nó phiền. Vô Ưu, con của chúng ta..... Chàng nhất định phải kiên nhẫn nhiều thêm một chút, thương yêu nó, cho nó một cái thơ ấu hạnh phúc không giống như chúng ta..... được không?"

Nàng lôi kéo tay hắn, vẻ mặt tươi cười tràn đầy khẩn cầu làm tâm người chua xót.

Tông Chính Vô Ưu trong lòng ảm đạm thê lương, một tay đem nàng ôm sát,

không lên tiếng.

Mạn Yêu không nghe được hắn trả lời, trong lòng có chút nóng nảy, liền đẩy hắn ra, nghiêm túc nói: "Vô Ưu, chàng đáp ứng thiếp đi!"

Án đường Tông Chính Vô Ưu nhíu lại, thần sắc nơi đáy mắt kiên quyết, nói: "Chỉ cần nàng thương bọn nó, ta tự nhiên sẽ thương bọn nó."

Mạn Yêu giật mình, ánh mắt ảm đạm. Nàng tất nhiên là sẽ yêu thương bọn hài tử, nhưng mà, có cơ hội yêu thương cùng chiếu cố hài tử hay không, không phải do nàng định đoạt!

"Thất ca, Thất ca!"

Không khí trong viện đang thương cảm, cửa đột nhiên truyền đến tiếng quát tháo hưng phấn của Cửu hoàng tử. Tông Chính Vô Ưu cùng Mạn yêu cùng nhau quay đầu lại, nhìn thấy Cửu hoàng tử giơ nửa tờ giấy trong tay lên, hướng bên này bước nhanh chạy tới, sắc mặt hắn hưng phấn, giống như tìm được bảo vật vậy. Tiêu Khả đi theo phía sau hắn, sắc mặt rõ ràng không tốt lắm. Cửu hoàng tử còn chưa tới trước mặt bọn họ, liền lớn tiếng kêu lên: "Tìm được rồi! Đệ rốt cuộc tìm được rồi!"

Ánh mắt của Mạn Yêu cùng Tông Chính Vô Ưu đều sáng ngời, sau khi Cửu hoàng tử lại đây, thấy Mạn Yêu cũng ở đây, sảng sốt sảng sốt, Tông Chính Vô Ưu đối với hắn ra hiệu bằng ánh mắt, mới nói: "A Mạn, thời gian nàng ra đây cũng đã lâu rồi, ta đưa nàng trở về phòng nghỉ ngơi."

Mạn Yêu trong lòng hiểu rõ, ôn nhu cười nói: "Không cần, để Khả nhi bồi thiếp trở về là được rồi."

Tông Chính Vô Ưu nhàn nhạt nhìn Tiêu Khả, gật đầu nói: "Cũng tốt."

Mạn Yêu được Tiêu Khả đỡ rời đi, Tông Chính Vô Ưu mới giọng mang vội vàng nói: "Tìm được phương pháp giải độc?" Mắt phượng luôn luôn thâm trầm

không lộ cảm xúc, giờ phút này che dấu không được sự mong mỏi kỳ vọng cùng vui sướng.

Cửu hoàng tử thấy được biểu tình của hắn(TCVU) như vậy, nghĩ đến phương pháp giải độc như vậy, thần sắc hưng phấn trên mặt hắn(CHT) bỗng nhiên cứng đờ, mắt nhìn nửa tờ giấy cũ đã ố vàng trong tay, nói lắp nói: "Tìm..... Là tìm được rồi, chẳng qua....."

Tông Chính Vô Ưu nhíu mày, "Chẳng qua cái gì?"

Cửu hoàng tử có chút do dự nói: "Đệ..., đệ không dám nói, đệ không dám nói, Thất ca chính huynh xem đi."

Tông Chính Vô Ưu vốn là sốt ruột, thấy hắn nói chuyện ấp a ấp úng, đã là không còn kiên nhẫn, không đợi hắn nói xong, liền một phen đoạt qua nửa tờ giấy kia.

Cửu hoàng tử hướng tới một chỗ chỉ vào, hắn (TCVU) theo cái vị trí kia xem qua, tức khắc trong lòng rùng mình, tràn đầy hy vọng trong tích tắc đó toàn bộ vỡ nát.

Tông Chính Vô Ưu trầm giọng nỗi giận nói: "Đây là cái gì?! Cái này cũng có thể coi là phương pháp giải độc? Lại tiếp tục tìm!"

"Đã không có phương pháp khác rồi, Thất ca."

Cửu hoàng tử cũng thực buồn bực, tìm nhiều ngày như vậy, không nghĩ tới rốt cuộc là cái dạng biện pháp này! Mặc kệ biện pháp này tốt hay là không tốt, cũng cuối cùng là tìm được rồi, chỉ cần bọn họ chịu dùng, nó chính là cái biện pháp.

Tông Chính Vô Ưu siết chặt nửa tờ giấy kia, gân xanh trên tay giật giật, cả người phát ra tức giận dần dần bị một cổ bi ai găm nhấm xương cốt thay thế, hắn nhìn chữ viết hồn độn mà qua loa trên giấy, ngơ ngẩn không nói gì.

Cái gọi là phương pháp giải độc, chỉ nhắm vào với nữ tử đang có thai, ở lúc nữ tử sắp lâm bồn, dùng phương pháp đặc thù châm vào huyệt đem độc tố trong cơ thể mẹ tụ hội đến trong cơ thể hài tử, theo hài tử sinh ra là có thể giải. Nhưng đứa nhỏ này, lại yêu cầu cần phải lấy thuốc dưỡng mệnh, tuổi thọ không quá hai mươi bốn tuổi.

Đây là kiểu phương pháp giải độc tàn khốc gì! Một cái sinh mệnh tràn ngập hy vọng, ở trong lúc còn chưa sinh ra, liền đã an bài cả đời thống khổ, mệnh thọ có hạn. Thủ hỏi cha mẹ trong thiên hạ, ai có thể nhẫn tâm như thế?

Cửu hoàng tử thấy biểu tình của Tông Chính Vô Ưu như thế, trong lòng khổ sở, khuyên giải an ủi nói: "Thất ca, Thất tẩu có thể sống mới là quan trọng nhất, chỉ cần giải độc, huynh và tẩu ấy về sau còn có thể có rất nhiều hài tử."

Tông Chính Vô Ưu đầu ngón tay nắm thực chặt, nửa tờ giấy ố vàng ở trong tay hắn bị bóp nát, âm thanh vỡ vụn kia rất nhỏ, từ đáy lòng truyền đến, xa xôi mà đau đớn. Hắn đứng ở dưới giàn nho, ngẩng đầu nhìn lên trời cao, bầu trời bao la bát ngát vĩnh viễn cũng nhìn không thấy cuối trời.

Hắn đứng đến gần nửa canh giờ, mới phun ra một hơi thật mạnh.

Lúc trở về phòng, Mạn Yêu đưa lưng về phía cửa, thực an tĩnh ngồi ở chỗ kia, mái tóc dài tuyết trắng rũ xuống ở vai lưng nàng, ở dưới ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ lưu chuyển quang hoa nhàn nhạt tựa thánh khiết rồi lại tựa ai tuyệt, sống lưng nàng mỏng manh, nhìn qua có chút cứng đờ.

Tiêu Khả cúi đầu đứng ở bên người nàng, thấy Tông Chính Vô Ưu vào phòng liền yên lặng rời khỏi, đứng ngoài cửa, cùng Cửu hoàng tử hai người lén trốn ở cửa nghe động tĩnh bên trong.

Tông Chính Vô Ưu nhìn bóng dáng nàng, trong lòng lộp bộp một chút, đi về phía nàng. Mạn yêu nghe tiếng bước chân trầm hoãn của hắn, chậm rãi quay đầu lại, kéo tay hắn qua đặt ở phía trên bụng nhỏ của nàng, mặt mang thần sắc kinh hỉ cùng hưng phấn, đáy mắt lại là tràn đầy đau thương cùng tuyệt vọng.

Nàng cười nói: "Vô Ưu, nó đang động đậy, chàng sờ xem, con của chúng ta đang động. Nó còn chưa đến bốn tháng mà biết động, nó nhất định là một cái hài tử thông minh lại đáng yêu....."

Hài tử trong bụng thật sự động một cái, lại động một cái. Thân hình Tông Chính Vô Ưu đột nhiên cứng đờ, thì ra chạm đến một cái sinh mệnh mới, là cảm giác vi diệu như thế này, tinh tế, mềm mại vui sướng cùng chua xót giao hòa nhau, hắn trong lòng tê tái, vội vàng rũ xuống mí mắt, cố tình lựa chọn xem nhẹ không coi trọng những cái cảm giác kỳ dị đột nhiên dâng lên.

Ánh mắt hơi rũ, hắn nhìn cái bụng hơi hơi phồng lên của nàng, nhìn đầu ngón tay nàng tái nhợt như tuyết, nghe trong giọng nói vui sướng của nàng có hỗn loạn đau thương..... hắn ngơ ngẩn không nói gì.

Mạn Yêu hướng về phía hắn hạnh phúc cười nói: "Nếu nó là nam hài, tương lai nhất định sẽ giống chàng, bẽ nghẽ thiên hạ, bày mưu lập kế. Nếu là nữ hài, thiếp hy vọng nó rời xa gông cùm xiềng xích của hoàng quyển, ở năm tháng tươi đẹp của nó gặp được một nam tử nó yêu mà người đó cũng yêu nó sâu đậm, vĩnh viễn sống trong cuộc sống hạnh phúc....."

Nàng ngẩng mặt lên, nhìn hắn nhăn mày, nhẹ rũ lông mi ngẫu nhiên sê rung động, nàng nhìn không thấy thần sắc trong mắt hắn, chỉ thấy được môi mỏng của hắn cứng đờ thăng túc không có độ cong. Lòng nàng một phần một phần trầm trọng nặng nề, theo biểu tình cứng đờ này của hắn, suy đoán của nàng đối với quyết định mà hắn sắp làm ra, đã được chứng thực.

Trong lòng mâu thuẫn giãy giụa, con ngươi tuyệt mỹ theo hy vọng cùng khát khao mà nàng nói ra, giờ đã mê mang hơi nước, tầm mắt mơ hồ. Trong lòng từng đợt thắt chặt, môi nàng khẽ run, âm thanh sâu thẳm mà bình tĩnh, nói tiếp: "Nhưng mặc kệ nó là nam hài hay là nữ hài, thiếp đều hy vọng..... Hy vọng bọn nó rời xa thương tổn cùng ốm đau, không lo không nghĩ vô tư vui vẻ sống cả đời..... Vô Ưu, chàng..... Có thể hiểu ý tú của thiếp không?"

Tông Chính Vô Ưu trong lòng chấn động, giương mắt, nhìn thấy lê quang phía sau thần sắc khẩn cầu của nàng, khàn giọng hỏi: "Nàng cũng đã biết?"

"Ân, thiếp đều biết." Nàng đứng lên, ôm lấy thân hình đứng thẳng bất động của hắn, đôi tay nắm chặt xiêm y phía sau lưng hắn, cánh tay mạnh mẽ làm như muốn đem chính mình khám vào thân thể hắn, từ đây hợp hai làm một, vĩnh viễn không chia lìa.

"Thực xin lỗi, Vô Ưu, xin tha thứ cho thiếp..... Thiếp không thể đáp ứng dùng cái biện pháp kia, không thể..... tuyệt đối không thể! Đó là con của chúng ta, chúng ta không thể đối với nó tàn nhẫn như vậy!" Cho dù nàng luyến tiếc không nỡ rời khỏi hắn như thế nào đi chăng nữa, nhưng nếu muốn lấy cả đời hài tử tới trao đổi, bất luận như thế nào nàng cũng làm không được. Nàng sao có thể cho nó một cái sinh mệnh, khiến nó thống khổ sống ở trên đời này, chờ đợi tử vong có khả năng tùy thời tùy lúc tiến đến, vĩnh viễn cũng nhìn không thấy ánh nắng ban mai của hy vọng. Đó thật là tàn nhẫn cỡ nào?!

Hai hàng lông mày của Tông Chính Vô Ưu nhíu chặt, cứng đờ để nàng ôm, hắn tay rũ ở hai bên, lòng bàn tay lạnh lẽo, giống như ngâm vào băng đá. Ánh mắt của hắn lướt qua mái tóc bạc trắng của nàng, chiếu xuống trên mặt đất cứng rắn lạnh băng, phanh một cái vỡ vụn tan nát.

"Vậy còn ta thì sao?" Hắn trầm giọng hỏi nàng, âm thanh khàn khàn, chỉ có mấy chữ thực nhẹ, dừng ở trong lòng nàng lại là nặng nề như vậy, nặng nề đến khiến nàng hít thở không thông. Mặt nàng dựa vào bờ vai của hắn, môi hơi hé mở, lại không biết nên trả lời như thế nào, nàng sợ hãi nhìn thấy tuyệt vọng của hắn.

Tông Chính Vô Ưu thu hồi ánh mắt, bi thống cùng trống vắng trong mắt dần dần hóa thành mãnh liệt không cam lòng, hắn đột nhiên nắm lấy bả vai nàng, bất ngờ mà đem nàng đẩy ra, nhìn thẳng vào mắt nàng, ánh mắt như là muốn đục khoét tiến vào tim nàng. Giọng nói của hắn trầm thấp mang theo đau thương: "Không tàn nhẫn đối với nó, đó là tàn nhẫn đối với ta! Nàng rõ cuộc có biết vị

trí của nàng ở trong lòng ta hay không? Chẳng lẽ, ở trong lòng nàng, ta còn không bằng một đứa trẻ chưa sinh ra?"

Hắn thình lình kích động, làm cho nàng hoảng loạn, âm thanh nàng run rẩy đối với hắn nói: "Nó là hài tử của chàng!"

"Thì tính sao?" Tông Chính Vô Ưu không rời mắt, ánh mắt hiện lên tia hung ác, "Nếu nàng không đành lòng nhìn nó sống mà chịu khổ, ta đây có thể ở ngay lúc nó sinh ra, lập tức kết thúc tính mạng của nó."

Cả người Mạn Yêu run rẩy, trừng lớn đôi mắt, không dám tin tưởng mà nhìn hắn, đây là lời nói mà một phụ thân phải nêu nói sao? Nàng dùng sức đẩy ra bàn tay đang nắm chặt bả vai của nàng, lảo đảo lui ra sau, lại lui ra sau..... Nhìn ánh mắt hắn trở nên xa lạ, phảng phất như chưa bao giờ từng quen biết người này. Nàng có thể tiếp thu hắn đối với bất luận kẻ nào lãnh khốc vô tình, lại không thể nào tiếp thu hắn bởi vì muốn lưu lại tánh mạng của nàng mà tự tay giết hại con ruột của mình.

Đứa bé kia, không phải là ai khác, đó là hài tử của bọn họ! Là một đứa bé trăm cay ngàn đắng mới giữ lại được! Ngày đó, nàng một kiếm đâm vào bụng, suýt nữa tự tay giết chết nó, những ngày ở Trần Phong quốc, nàng là hối hận, tự trách, lo lắng, sợ hãi như vậy mà đứa nhỏ này cuối cùng là tìm được đường sống trong chỗ chết, hiện giờ lại muốn gặp phải vận mệnh càng bi thảm, cái này kêu nàng có thể tiếp thu như thế nào?

Nhưng ánh mắt hắn kiên quyết như vậy, làm như đã hạ quyết tâm ai cũng không thay đổi được. Phía sau nàng, mép tấm thảm dưới chân hơi cuộn lên, bước chân nàng phù phiếm không vững lui ra sau, bị vấp một cái, người liền té ngã trên đất.

Tông Chính Vô Ưu nghe thấy chính tim mình "Đông" một tiếng chìm xuống, hắn cực lực khống chế nội tâm muốn đi đỡ nàng. Xoay đầu, không muốn nhìn thấy ánh mắt khiếp sợ mà thất vọng của nàng, không muốn nhìn thấy khuôn mặt

tái nhợt như tờ giấy của nàng, cũng không muốn nhìn thấy nàng ngã ngồi trên mặt đất nước mắt như suối phun.

Ngoài cửa, Tiêu Khả muốn tiến vào đỡ nàng, lại bị Cửu hoàng tử túm chặt tay. Tiêu Khả quay đầu lại trừng hắn, đang định phát tác, Cửu hoàng tử thấp giọng nói: "Đừng đi vào, ngươi muốn cho Thất tẩu chết a?"

Tiêu Khả sững sốt, nhìn nhìn trong phòng, do dự mà lại lui về.

Mạn Yêu xụi lơ trên mặt đất, khóc thút thít không tiếng động. Qua hồi lâu, nàng mới chống mặt đất đứng lên, lúc này, nước mắt đã ngưng lại, bi thương trong mắt đã lui đi, chỉ còn lại là sự kiên quyết của người làm mẹ. Nàng cũng không nhìn Tông Chính Vô Ưu, quay đầu đối với bên ngoài kêu lên: "Khả nhi, đi kêu Tiêu Sát chuẩn bị xe ngựa, ta phải hồi cung."

"A? Bây giờ sao?" Tiêu Khả kinh ngạc nói, Mạn Yêu kiên định gật đầu:
"Đúng vậy, bây giờ."

Tiêu Khả "Ồ" một tiếng, nhìn Cửu hoàng tử liếc mắt một cái, mới rời đi. Cửu hoàng tử vội vàng vào phòng, lấy tay chọt chọt Tông Chính Vô Ưu đang đứng đó như khúc gỗ không nhúc nhích, đối với Mạn Yêu xấu hổ cười hắc hắc nói: "Thất tẩu, tẩu liền phải quay về à? Tẩu không phải nói phải theo chúng ta đánh tới kinh thành sao?"

Mạn Yêu quay đầu, không lên tiếng. Tông Chính Vô Ưu mím chặt môi, cũng không hé răng. Cửu hoàng tử nhìn thấy mặt hai người vặn đến hai hướng khác nhau, đều là vẻ mặt không thỏa hiệp, hắn sốt ruột đến độ giật chân, "Thất tẩu, Thất ca chỉ là thuận miệng nói mà thôi, lời nói trong lúc nóng giận nhất thời tẩu cũng tin à? Tẩu ngẫm lại, đó là hài tử của tẩu, Thất ca nâng niu ở lòng bàn tay như bảo bối còn không kịp, sao nỡ tay giết chết nó? Thất ca, huynh nói có phải hay không a? Ai nha, Thất ca, huynh có thể nói một câu đi mà!"

Tông Chính Vô Ưu hơi quay đầu, lại không phải là nhìn nàng, mà là đối với bên ngoài kêu một tiếng: "Người đâu."

Một cái nha đầu theo tiếng mà đi vào, Tông Chính Vô Ưu phân phó nói:
"Thay Hoàng phi thu thập đồ vật."

Cửu hoàng tử sững sốt, kỳ lạ kêu lên: "Thất ca?!"

Tông Chính Vô Ưu cũng không thèm nhìn tới hắn, đảo mắt nhìn Mạn Yêu, ánh mắt sớm đã thu đi hết thảy cảm xúc, nhìn qua bình tĩnh không gợn sóng, nói: "Nàng hồi cung cũng tốt, trở về dưỡng thai cho tốt. Chờ chiến sự kết thúc, lúc ta hồi cung, hy vọng nàng còn ở đó. Nếu không ở đó cũng không sao, hoặc là ta đi xuống bồi nàng, hoặc là..... khiến cho toàn bộ người trong thiên hạ vì nàng tuẫn táng! Bao gồm đứa nhỏ này!" Hắn nói xong phất tay áo rời đi, thế nhưng không hề liếc nhìn nàng thêm một cái.

(Tuẫn táng: đem người sống chôn cùng người chết)

Mạn Yêu chấn động đứng dậy ra đó, ngơ ngác mà nhìn nam tử đã đi ra khỏi cửa, bên ngoài ánh nắng sáng đến chói mắt, bao phủ bóng dáng cô tịch mà hiu quạnh, tô vẽ thêm biểu tình quyết tuyệt của hắn.

Ý tứ của hắn thực rõ ràng, nàng sống, hắn sống, hết thảy đều tốt. Nếu nàng chết, hắn mặc dù còn sống cũng giống như chết, mọi thứ đối với hắn cũng không có ý nghĩa, bao gồm cả hài tử, bao gồm cả giang sơn. Hắn chính là dùng phương thức bá đạo như vậy, để nàng hiểu, nàng chính là hết thảy của hắn. Lưu hoặc là đi, chính nàng xem mà làm.

Yêu đến tột cùng, có thể là thành toàn, cũng có thể là hủy diệt.

Nàng lại lần nữa xụi lơ trên mặt đất, không còn sức lực, trong lòng cảm xúc cay đắng chua xót phức tạp giao nhau khó lòng giải thích, nàng giơ tay lau khói mắt lại không có giọt nước mắt nào.

Lời của Yên Hoa:

Tác giả để cho nam nữ 9 trải qua sinh ly tử biệt mới có thể hạnh phúc ở bên nhau. Cách xa nhau lần này của hai vợ chồng đến đứa bé sinh ra mới gặp lại.

Trong thời gian này do Tê ca ca chăm sóc cho Dung nhi.

Yên Hoa mong có thể dịch xong truyện đăng trên wattpad trước khi hết phim.

Tốc độ ra phim quá nhanh chắc hết trước truyện quá.

Hai ngày sau đăng tập tiếp theo.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Ô Thành Báo Nguy

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Trở lại hoàng cung Giang Đô, đã là ngày mười hai tháng tư. Mưa lớn liên miên không ngừng, mưa suốt một tháng, còn chưa có xu hướng ngừng lại. Đại quân Nam triều vẫn không bối vì thời tiết này mà trì hoãn việc hành quân, Nam đế Tông Chính Vô Ưu như là điên rồi, tranh đua đuổi theo với thời gian, điên cuồng công chiếm lãnh địa Bắc triều, một ngày không nghỉ. Bắc triều từ biên quan cấp bách điều binh mã, cuối cùng là nước xa không cứu được lửa gần, chỉ trong thời gian một tháng, Nam quân tiến quân thần tốc, công hãm Bắc triều hơn mươi tòa thành trì, đánh đến quan ải quan trọng cuối cùng ở ngoài kinh thành.

Mà lúc này, Vạn Hoà đại lục gấp phải lũ lụt nghiêm trọng nhất từ trước tới nay. Đê đập bị hủy hết, hồng thủy như mãnh thú xông thẳng xuống, nuốt sống một tòa lại một tòa thôn trang hoặc cả thành trì. Mọi người chạy thoát không kịp, chết trong hoảng sợ, cả thi thể cũng không biết trôi dạt tới nơi nào.

Thời đại này chiến tranh hỗn loạn, lại gấp phải lũ lụt, bá tánh trôi dạt khắp nơi, khổ không nói nổi, khắp nơi đều là một mảnh ai oán gào khóc thảm thiết, toàn bộ thiên hạ lâm vào trong cảnh hoảng loạn.

Nam triều so với các quốc gia khác, nạn lụt càng nghiêm trọng. Quan viên các nơi sôi nổi dâng tấu sớ, thỉnh cầu quyết định của bệ trên. Có một số nơi bị lũ lụt hầu như ngập cả tòa thành, cách trở tin tức qua lại của các nơi, Minh Thanh Chính cùng Thừa tướng bàn bạc quyết định tiến cung gấp Hoàng phi.

Nam triều Hoàng phi có thai năm tháng, lại lần nữa lâm triều.

Điện Càn Hòa, trang nghiêm nguy nga.

Sau long ỷ, rèm châu rủ xuống, Mạn Yêu ngồi ngay ngắn trên phuơng vị, sắc

mặt nghiêm trọng nói: "Lũ lụt thành tai họa ở các nơi, nhà cửa bị hủy, mấy ngày ngắn ngủn, vô số bá tánh tử vong nhà tang cửa nát. Hôm nay bốn cung triều các vị đại nhân lên điện, là muốn nghe xem các ngươi có thượng sách trị thủy gì?"

Minh Thanh Chính bước ra khỏi hàng nói: "Vi thần nghe nói, Nương nương sai người chế tạo một loại vũ khí, uy lực rất lớn, có thể phá hủy tường thành."

Án đường Mạn Yêu vừa động, hỏi: "Ý tứ của Minh đại nhân là, dùng thuốc nổ mở núi làm đường, mau chóng đạt tới mục đích khơi thông hồng thủy?"

Minh Thanh Chính nói: "Đúng vậy. Nương nương minh giám."

Các đại thần khác vừa nghe đến, ánh mắt đều là sáng ngờ, cũng sôi nổi gật đầu tán thưởng.

Mạn Yêu trầm mặc, nàng nhớ rõ từng ở trong TV gặp qua loại phương pháp này, có thể là có thể, bất quá..... Nàng thở dài: "Lúc này đang trong lúc chinh chiến, quốc gia binh lực không đủ, nếu đem thuốc nổ đó đều dùng cho việc trị thủy, nếu lại có quân địch xâm chiếm, sợ là khó có thể ứng phó. Mà lúc trước thu thập vật liệu có hạn, chế tạo hỏa dược cũng không nhiều, trong đó hơn phân nửa vận chuyển đến chiến trường, trong kho đã không còn thừa cho mấy."

Minh Thanh Chính vừa nghe, hơi có chút nhụt chí, đôi mày rậm tràn đầy chính khí dần dần hợp lại, sâu không giải được.

Bên trong đại điện trở nên an tĩnh, Mạn Yêu không lên tiếng, các đại thần không có chủ ý tốt hơn, cũng đều không dám mở miệng nữa. Nghĩ đến bá tánh lâm vào nạn lụt, bọn họ mỗi người đều thực thương cảm, không khỏi thở ngắn than dài.

Lúc này, một tên cấm vệ quân tới báo: "Khởi bẩm Nương nương, Hạng tướng quân ở ngoài điện đợi triệu kiến!"

Mạn Yêu ngạc nhiên, "Truyền."

Hạng Ânh tiến vào điện, sau khi hành lễ, Mạn Yêu hỏi: "Chiến sự chưa kết thúc, ngươi sao lại quay về?"

Hạng Ânh vội cung kính trả lời: "Hồi bẩm Nương nương, nửa tháng trước, Hoàng Thượng thấy mưa to nhiều ngày không ngừng, đoán được nhất định lần này tất có nạn hồng thủy, lệnh cho thần cấp tốc mang chiến xa và hỏa dược về, giao cho Nương nương, cần cho việc trị thủy."

Mạn Yêu sững sốt, không thể tưởng được Vô Ưu thế nhưng ở nửa tháng trước đã có dự kiến trước, cũng nghĩ tới phương pháp trị thủy!

Minh Thanh Chính lại là vui mừng khôn xiết, đôi tay nắm chặt lại, thần sắc kích động nói: "Thật tốt quá, thật sự là tốt quá! Hoàng Thượng có dự kiến trước, Nương nương, như vậy bá tánh ở nơi lũ lụt được cứu rồi!"

"Ngô hoàng anh minh! Ngô hoàng anh minh a!" Chúng thần sôi nổi quỳ gối, đều vui sướng tán thưởng, Đế vương quả thật là đoán việc như thần.

Mạn Yêu lập tức hạ lệnh: "Tiêu Sát, Hạng Ânh, bốn cung lệnh hai người các ngươi mang một vạn người đi đến nơi lũ lụt mở núi trị thủy, tức khắc xuất phát."

Hai người lĩnh mệnh.

Mạn Yêu lại nói: "Minh đại nhân, Hoàng Thượng xuất chinh ở bên ngoài, bốn cung lại đang mang thai, không tiện đi ra ngoài, bây giờ lệnh cho ngươi lấy thân phận Khâm sai đại thần, đại diện cho bốn cung cùng Hoàng Thượng đi đến nơi lũ lụt thăm hỏi tình hình tai nạn, trấn an lòng dân."

Minh Thanh Chính đang có ý này, vội vui vẻ lĩnh mệnh: "Vi thần lãnh chỉ, quyết không phụ lòng của Hoàng Thượng cùng Nương nương."

Nửa tháng sau, quan viên các nơi lục đục thượng tấu, dưới sự dẫn dắt của Tiêu thống lĩnh cùng Hạng tướng quân, cầm quân cùng người của quan phủ địa phương ngày đêm không ngừng mở mang đường sông, tình hình lũ lụt của các

toà thành trì bị lũ lụt nghiêm trọng rốt cuộc đã được giảm bớt và ở trong tầm kiểm soát. Mạn Yêu lại chọn mấy vị đại thần thanh liêm chính trực mang vật tư đến, trợ giúp nạn dân xây dựng lại nhà cửa, phân phát lương thực cứu trợ, mau chóng làm cho cuộc sống của bọn họ yên ổn lại. Nhân dân ở các nơi gặp nạn đối với việc này mang ơn đội nghĩa, bá tánh Nam triều cũng là thông qua việc này nhìn đến hy vọng trong tương lai, đối với Đế Phi ca ngợi không ngừng.

Nạn hồng thủy lần này, Nam triều vốn là quốc gia nghiêm trọng nhất, lại cũng là quốc gia đầu tiên trong toàn bộ đại lục giải quyết nạn lũ lụt yên ổn thắn dân sớm nhất. Việc này truyền ra, các nạn dân ở các quốc gia khác còn đau khổ giãy giụa trong lũ lụt, bọn họ đều hâm mộ, chỉ hận chính mình không phải là bá tánh của Nam triều.

Lũ lụt đã giải quyết, Mạn Yêu rốt cuộc thở dài nhẹ nhõm một hơi. Nhưng mà, đúng lúc này, nàng thu được chiến báo nguy cấp ngoài tám trăm dặm: Khải Vân quốc với quân đội có quy mô đã tấn công xâm chiếm, mười ba ngày liền phá tám thành, ba mươi vạn đại quân lấy khí thế cùng tốc độ không gì sánh kịp tiến sát đến Ô thành. Ô thành báo nguy!

Lũ lụt gây cản trở, vốn dĩ chiến báo nêu đến từ tám ngày trước nhưng đến hôm nay mới được đưa tới trong tay nàng.

Mạn Yêu nắm chặt tin chiến báo trong tay, ngơ ngẩn mà ngồi ở chỗ kia, thật lâu không lên tiếng nào. Chuyện nêu đến, thì sẽ đến.

Ô thành, cách Giang Đô bất quá chỉ mấy trăm dặm, là thành quân sự quan trọng nhất của Nam triều. Nơi đó hiện chỉ có năm vạn quân canh giữ, dùng cái gì để chống đỡ ba mươi vạn đại quân?

Nếu Ô thành bị phá, Giang Đô sẽ lâm nguy, Nam triều sẽ diệt vong!

Hoàng huynh hắn rốt cuộc đã ra tay! Ở ngay lúc này, nàng không có đại quân có thể phái đi, không có đại tướng có thể dùng, cũng không hỏa được thuốc nổ, có... chỉ là nàng, một nữ tử một lòng muốn tương trợ phu quân ngăn cơn sóng dữ

bảo gia hộ quốc.

Rốt cuộc là nguyên nhân gì, khiến cho quân đội Khải Vân quốc dễ dàng công thành chiếm đất như thế, hầu như là thông suốt không bị cản trở, một đường tiến tới Ô thành? Giống như là địa hình thế cục của Nam triều đều ở trong tầm kiểm soát của Hoàng huynh. Hành quân tốc độ như vậy, thật là cực kỳ đáng sợ.

Mạn Yêu lập tức truyền ra chiến báo nguy cấp tám trăm dặm, nhưng một đi một về, viện quân nhanh nhất cũng đến nửa tháng trở lên mới có thể đuổi tới, lấy tốc độ tiến quân hiện giờ của Khải Vân quốc, chỉ sợ đến lúc đó, cái gì cũng đã chậm. Mắt thấy nguy cấp ở Ô thành như lửa sém lông mày, không có quá nhiều thời gian suy xét, nàng nhanh chóng quyết định, bác bỏ nghị luận của chúng thần, quyết định tự mình đi một chuyến.

Một ngày một đêm, ra roi thúc ngựa. Khi đuổi tới Ô thành, Ô thành đang gấp phải cuộc tập kích ban đêm.

Mạn Yêu cùng Tiêu Khả vừa vào thành, hoả tốc chạy tới quân doanh.

Đại sảnh phòng Nghị Sư.

Mạn Yêu ngồi ở vị trí trên cùng, nhìn ba người ngoài cửa bước nhanh đi lên bậc thang, sắc mặt nàng trang nghiêm trầm tĩnh.

Tướng trấn thủ Ô thành là Hướng Mậu, hắn dẫn theo hai tên phó tướng nhanh chóng đi vào, sau khi hành lễ, mặt mang lo âu nói: "Nương nương sao lại một mình tới đây? Quân địch hiện nay đang nhân lúc ban đêm tập kích tấn công thành, Ô thành sợ là giữ không được bao lâu! Nương nương kim ngọc phượng thể, lại mang long tử, không nên lưu lại tại đây. Diêu phó tướng, ngươi tốc tinh lanh hai mươi tinh binh hộ tống Nương nương hồi cung, trên đường nhất thiết không thể bại lộ ra bất luận cái gì."

"Vâng, Tướng quân. Nương nương, mời đi nhanh ạ."

Mạn Yêu ngồi vững bất động, nhìn ba người bọn họ từng người một, ánh mắt nàng sắc bén, lại nhìn vào mắt Hướng Mậu, trầm giọng nói: "Ngươi thân là Tướng quân trấn thủ thành, trận này mới vừa bắt đầu, ngươi liền không có sự tự tin như thế, còn muốn lĩnh quân tác chiến như thế nào?"

Hướng Mậu ngẩn ra, vội trả lời: "Thần cũng không phải là không có tự tin, chỉ là binh lực của địch và ta thật sự cách xa quá lớn, chỉ là thần có thể sống chết cùng với Ô thành, nhưng mà Nương nương ngài....."

Mạn Yêu không đợi Hướng Mậu nói xong, ngắt lời, nói: "An nguy của bốn cung ngươi không cần lo. Thủ nghĩ nếu như Ô thành có năm vạn quân trấn giữ cũng giữ không nổi, vậy thì hoàng cung Giang Đô chỉ còn lại mấy ngàn cấm vệ quân lại có thể giữ được mấy ngày? Bốn cung nếu đã tới rồi, đương nhiên sẽ trợ giúp Tướng quân một tay, bảo vệ an nguy của Ô thành."

Hướng Mậu cảm thấy nàng nói cũng có đạo lý, Ô thành thất bại, Giang Đô nhất định giữ không nổi, chỉ là, nàng là một nữ tử thì bảo vệ an nguy của Ô thành như thế nào? Trong lòng Hướng Mậu nghi hoặc, nhưng thấy khuôn mặt trấn định của nàng, con ngươi lưu chuyển tuệ quang, trong lời nói rất có tự tin, không cấm hỏi: "Hay là, Nương nương mang theo viện quân tới?"

Mạn Yêu nhíu mày, hỏi ngược lại: "Cấm vệ quân hoàng cung đều phái tới chỗ nạn lụt, đâu ra viện quân có thể mang đi?"

Hướng Mậu sững sốt, "Vậy phải chăng Nương nương là mang theo chiếng xa cùng vũ khí bí mật tới?"

Mạn Yêu nói: "Hỏa dược đều dùng cho việc mở núi làm đường khai thông nước lũ, cũng không còn dư."

Hai tên phó tướng vừa nghe đến, trong mắt không tự giác lộ ra thần sắc thất vọng, Hướng Mậu cũng là như thế, chăng qua che dấu tốt hơn, hắn khẽ nhíu mày, nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Vậy lần này tới chỉ có Nương nương cùng Tiêu cô nương hai người?"

Tiêu Khả không vui, trừng mắt nói: "Chỉ có hai người chúng ta, thì như thế nào hả? Chẳng lẽ các người khinh thường ta cùng công chúa tỷ tỷ?"

Hướng Mậu vội nói: "Thần không dám."

Hai tên phó tướng ngoài miệng phụ họa theo, nhưng thông điệp từ trong ánh mắt bọn họ lộ ra, khiến người nhìn thấy là biết rõ ở trong lòng bọn họ vẫn cứ rất hoài nghi. Tuy rằng việc Hoàng phi lúc trước dùng kế đi Trần Phong quốc tuyển mua chiến mã làm tâm bọn họ sinh kính nể, sau đó lại đến vũ khí bí mật công phá Tử Tường quan cũng thực sự khiến người khiếp sợ, nhưng lúc này đây tình hình lại không giống nhau, ba mươi vạn đại quân, bọn họ không tin ở dưới tình huống không có viện quân cùng vũ khí bí mật, nàng một nữ tử có thể có biện pháp lui địch!

Mạn Yêu cũng không thèm để ý bọn họ suy nghĩ như thế nào, trên thực tế, nàng cũng không nắm chắc, chẳng qua làm yên lòng bọn họ trước đã. Một cánh quân đội, vô luận binh lực như thế nào, nếu cả chủ tướng đều ôm lòng phải thua, vậy thì làm gì còn có phần thắng đáng để nói? Nàng có thể làm, chỉ là đem hết toàn lực, có thể giữ được bao lâu thì giữ bấy lâu.

"Ô thành là một cửa khẩu cuối cùng của Nam triều chúng ta, vô luận tình thế như thế nào, Ô thành, tuyệt không thể có thất bại! Tuy rằng bốn cung cũng không hoàn toàn nắm chắc, nhưng tục ngữ nói rất đúng, biết người biết ta trăm trận trăm thắng, sự hiểu biết của bốn cung đối với Khải Vân đế, so với các ngươi nhiều hơn rất nhiều. Các ngươi đều ngồi xuống đi, nói lại tình hình chiến đấu cho bốn cung biết."

Ba người sau khi thoảng do dự thì ngồi xuống. Hai tên phó tướng trong lòng không cầm nổi, Khải Vân đế không phải thương yêu Nương nương nhất sao? Hơn một năm trước cũng là vì Nương nương mới cùng Lâm Thiên quốc làm địch a! Nhưng vì sao, lần này thế nhưng sẽ nhân lúc Hoàng Thượng xuất chinh bên ngoài thì phát binh tấn công Nam triều? Mà Nương nương nhìn qua giống như không khổ sở chút nào, hay là lời đồn đãi là giả? Khiến cho mọi

người khó hiểu.

Hướng Mậu nói: "Hồi Nương nương, lần này quân địch ban đêm tập kích tấn công thành, đại khái xuất động mươi vạn người, Tướng địch lãnh binh họ Tả, nói ra cũng kỳ lạ, bọn họ công thành hình như đánh luân phiên, một ngàn người một đợt, mỗi lần đều là thực mau lui trở về đổi một đợt khác ra, sau khi bọn họ thay phiên vài lần, cung tiễn cùng gạch đá của chúng ta dùng không ít, nhưng người của bọn họ lại tử thương không nhiều."

"Chiếu theo như vậy thì mục đích của bọn họ không phải là công thành?"

Mạn Yêu nhíu mày, cách làm người của Hoàng huynh, nàng tất nhiên là hiểu biết, chuyện không có nắm chắc hoặc là không có mục đích, Hoàng huynh tuyệt đối sẽ không làm. Nàng lại hỏi: "Hướng tướng quân cho rằng, mục đích của quân địch là gì?"

Hướng Mậu lắc đầu, "Thần vẫn luôn đang cân nhắc, nhưng mà nghĩ trăm lần cũng nghĩ không ra. Chúng ta phái thám tử đi thám thính cũng là không hề có tin tức."

Mạn Yêu nói: "Trong thành này trừ bỏ bốn cửa thành ra, còn có cửa nào khác?"

Hướng Mậu nói: "Không có."

Ô thành là thành trì ở trong nước, xây dựng không giống với các thành trì khác, tường thành là được xây dựng ở trong con sông Hộ Thành, khoảng cách hai bên tường thành cách mặt đất đều rộng gần một trượng, trừ cửa thành ra, ở chỗ khác muốn leo thang trèo tường vào, đều không có khả năng.

Mạn Yêu nghe Hướng Mậu nói xong, suy ngẫm sơ qua, đứng dậy nói: "Mang mục đích chỉ là muốn lãng phí cung tiễn và gạch đá của chúng ta.", vô luận như thế nào nàng cũng sẽ không tin.

Năm người cùng đi đến sông Hộ Thành ở bên tường thành, tường thành sừng

sững đứng ở giữa dòng sông, cao ngất kiên cố, không thể nào leo lên được. Nước sông màu xanh bích hiện lên ánh sáng u lam, phản chiếu những ngọn đuốc đang cháy trên tường thành, phong thổi phất qua một cái, sóng nước lóng lánh, đem ngọn lửa cam hồng tầng tầng đẩy ra. Nếu không có khói lửa của chiến tranh, nơi này thật ra cũng là một nơi yên tĩnh không tồi.

Mạn Yêu nhẹ nhàng thở dài, bỗng nhiên nhíu mày, quay đầu hỏi: "Tại sao nước của con sông này trong suốt như vậy? Chẳng lẽ không phải là nước tù đọng sao?"

Hướng Mậu bị hỏi đến sững sốt, hắn bị phái đến nơi này cũng mới có một năm, đối với chuyện này chưa từng chú ý qua. Ngược lại là Diêu phó tướng ở tại nơi đây đã mấy năm, có nghe người ta nói qua một chút, liền trả lời: "Hồi bẩm Nương nương, mặt tướng có nghe người lớn tuổi ở trong thành nói qua, con sông này xuống ba thước, có một cái hố, nước suối phun ra từ đó."

Mạn Yêu ngẩn ra, "Vị trí nguồn suối ở nơi nào?"

"Cái này..... Mạt tướng không biết."

"Mau đi hỏi. Hỏi rõ ràng vị trí cùng lớn nhỏ của nguồn suối? Đầu kia nối tiếp nơi nào? Tổng cộng có mấy cái? Đi nhanh về nhanh." Giọng nói của nàng trầm thấp, sau khi Hướng Mậu ngạc nhiên, cảm giác được sự tình có tính nghiêm trọng, sắc mặt liền trang nghiêm lên, Diêu phó tướng vội linsk mệnh rời đi.

Hướng Mậu hỏi: "Nương nương hoài nghi quân địch sẽ từ dưới nước trộm lén vào bên trong thành?"

"Chỉ là suy đoán, đề phòng nhiều thêm một chút cũng là chuyện tốt." Theo như nàng biết, Khải Vân quốc có một đội thủy binh, biết bơi thật giỏi, cho nên không thể không đề phòng.

Một phó tướng khác hoặc nói: "Nhưng mà, nguồn suối này cả chúng ta cũng không biết, người của Khải Vân quốc sao có thể biết đến?"

Mạn Yêu rũ mắt trầm tư, đây cũng là vấn đề mà nàng đang tự hỏi. Khải Vân quốc hành quân tốc độ quá nhanh, cho dù không cần công thành, khoảng cách từ biên quan Khải Vân quốc đến Ô thành, cũng đi đến hơn mươi ngày mới đúng. Tốc độ như thế, chỉ có hai cái khả năng, cái thứ nhất, phối hợp cùng với gian tế. Nếu chỉ là một tòa thành, cái khả năng này thật ra là có thể, nhưng mỗi tòa thành trì đều vừa lúc có gian tế, hơn nữa gian tế đối với địa thế rõ như lòng bàn tay, chỉ sợ người bình thường ở trong khoảng thời gian ngắn không thể làm được. Trừ phi, cái loại khả năng thứ hai.....

Nàng đang trong lúc suy tư, Diêu phó tướng đã trở lại.

"Khởi bẩm Nương nương, người già trong thành nói, mạch nước ngầm này tương thông, chỗ nguồn suối đại khái rộng lớn một thước vuông, gốc ở dưới tường thành phía Tây, liên thông với sông Bán Lý ngoài thành."

Hướng Mậu kinh ngạc nói: "Sông Bán Lý? Đó không phải là nơi quân địch hạ trại sao? Nương nương, thần lập tức điều binh đi trấn thủ tường thành phía Tây."

"Đợi đã." Nàng lập tức ngăn cản, "Lúc này điều binh, thực dễ dàng bị quân địch phát giác. Yên tâm, người của bọn họ tới sẽ không nhiều, đi đi tường thành phía Tây."

Mặt sau của một tấm bia đá màu xám có khắc chữ, kiểu chữ Triện, năm người bọn họ xuyên thấu qua khe hở của nhánh cây cổ thụ, nhìn chăm chắm động tĩnh của nước trong dòng sông dưới tường thành cách đó không xa.

(kiểu chữ Triện: một kiểu chữ Hoa)

Không bao lâu, giữa sông có gợn sóng, một cái đầu nhô ra trên mặt nước, nhìn đáo dác mọi nơi xung quanh, sau khi xác định chung quanh không có người, mới bơi lên bờ, ngay sau đó lại nhô lên thêm ba người. Bốn người sau khi

lên bờ, tụ ở bên nhau thương lượng vài câu, Mạn Yêu chăm chú lắng nghe, lại nghe không thấy chút âm thanh nào. Nàng chau mày, thấy bọn họ tựa hồ đã thương lượng xong, chuẩn bị tách ra bốn phía. Mạn Yêu lập tức giơ tay, giữa kẽ tay mảnh khảnh kẹp bốn cây ngân châm màu xanh băng lấp lánh, giương tay lên, ngân châm phá không đâm thăng, lại không tiếng không hơi, tốc độ nhanh đến kinh người.

Chờ khi bốn người đó phát giác, đã không kịp làm ra phản ứng thế là bị châm té xỉu.

Mạn yêu trầm giọng phân phó nói: "Mang về, thẩm vấn kỹ càng."

"Vâng."

Trở lại quân doanh, Mạn Yêu cùng Tiêu Khả qua loa dùng cơm chiêu, ở phòng Nghị Sự chờ tin tức.

Tiêu Khả thò đầu qua, giọng nói mang theo lo lắng, thấp giọng hỏi nói: "Công chúa tỷ tỷ, bọn họ có ba mươi vạn người, chúng ta..... Thật sự có thể thăng sao?"

Mạn Yêu nhấp một ngụm trà, quay đầu nhìn Tiêu Khả, cười cười, "Khả nhi đang sợ hãi?"

"Không có, công chúa tỷ tỷ xem thường muội." Tiêu Khả chu môi lên, không thuận theo mà lắc lắc cánh tay của Mạn Yêu, tiện đà bày ra một bộ dáng như suy tư gì, nghiêng đầu hỏi: "Công chúa tỷ tỷ, trận này..... nếu thua, chúng ta sẽ như thế nào?"

Mạn Yêu hơi suy nghĩ, nghiêm túc nhìn vào mắt Tiêu Khả, nghiêm mặt nói: "Muội có sợ chết không?"

Tiêu Khả ngẩn người, không lập tức trả lời, trong đầu Tiêu Khả bỗng nhiên

nhảy ra một người, cái người nam tử đáng ghét kia luôn là đối với nàng hô to gọi nhỏ cùng nàng đối nghịch, nếu nàng chết rồi, sau này sẽ không có ai bồi hăn cãi nhau! Hắn sẽ nhớ nàng sao?

"Luyến tiếc lão Cửu?" Mạn Yêu là người từng trải, liếc mắt một cái liền nhìn ra tâm tư của Tiêu Khả. Khả nhi vẫn là quá đơn thuần, chưa bao giờ biết che dấu tâm tư của chính mình, có lẽ đúng là như thế nên lão Cửu mới có thể thích Khả nhi.

"Không, không phải." Bị chọc trúng tâm sự, khuôn mặt Tiêu Khả hơi ửng hồng lên, vội không ngừng phủ nhận, "Muội sẽ không luyến tiếc hăn đâu, muội ước gì về sau sẽ không còn gặp lại hắn nữa."

Mạn Yêu nhìn gò má ửng đỏ mang theo tâm sự thiếu nữ của Tiêu Khả, lắc đầu cười nói: "Tuy rằng lão Cửu nhìn qua có chút không đứng đắn, nhưng ta tin lão Cửu chỉ là có chút chuyện còn chưa có nhận ra, chỉ cần lão Cửu nhận ra, về sau, hắn nhất định sẽ đổi với muội thực tốt. Vạn nhất, vạn nhất nơi này giữ không nổi, ta sẽ....."

"Nương nương," lời nói của Mạn Yêu còn chưa xong, Hướng Mậu bước nhanh đi tới, chau mày nói: "Mặc kệ chúng ta đe dọa dụ dỗ như thế nào, mấy cái tên cứng đầu kia thà chết cũng không chịu mở miệng, cả đại hình cũng dùng rồi, vẫn là vô dụng. Càng kỳ lạ chính là, từ trên người bọn họ lục soát không có bất cứ thứ gì, không có vũ khí, cũng không có độc phẩn ám khí."

Mạn Yêu nhíu mày, tại sao cái gì cũng lục soát không thấy? Bọn họ chỉ có bốn người, muốn hoàn thành nhiệm vụ ít nhất cũng sẽ có chút đồ phụ trợ. Nàng hỏi: "Chính là tách ra giam giữ thẩm vấn?"

Hướng Mậu gật đầu: "Đúng vậy."

Mạn Yêu hơi trầm ngâm, đứng dậy nói: "Vậy bốn cung tự mình đi một chuyến. Đi tìm một bộ y phục dạ hành tới đây."

(y phục dạ hành: quần áo đen đi đêm)

Quân doanh, phòng hành hình. Một nam tử tay chân bị trói, trên người đã là
chồng chất vết roi.

Vô luận Diêu phó tướng ép hỏi như thế nào, cái người này trước sau đều
giống như một người câm không mở miệng, cổ họng cũng không rên một tiếng.
Diêu phó tướng nóng nảy, cầm lấy thanh sắc in đũa nung đỏ ở bên cạnh, nói với
người nọ, uy hiếp nói: "Ngươi còn không nói, đừng trách ta không khách khí."

Ánh mắt người nọ chợt lóe lên, trong mắt có sợ hãi, nhưng vẫn cứ không há
mồm, còn xoay đầu đi, một bộ dáng thấy chết không sợ.

Mạn Yêu lặng lẽ tránh ở ngoài cửa, nhìn thanh sắt nung đỏ kia, có chút kinh
hãi. Nhưng nàng vẫn chưa đi vào ngăn cản, chỉ thấy Diêu phó tướng cầm lấy
thanh sắt tới gần người nọ, hung hăng ấn ở ngực người nọ, người nọ thân mình
đột nhiên run lên, tỏa ra làn khói mỏng, mùi thịt người bị nướng khét bay tán ra,
khiến người nhện không được mà buồn nôn.

Mạn Yêu nhíu chặt hai hàng lông mày, thấy người nọ dưới cơn đau đớn nhịn
không được mà há miệng, nhưng lại cũng không có phát ra một tiếng nào, chỉ là
một khuôn mặt đau đén run rẩy vặn vẹo, biểu tình thật dữ tợn. Nàng bỗng nhiên
nhớ tới nàng đã từng thừa nhận tâm tình đau đớn lại kêu không ra tiếng, tức khắc
sững sốt, hay là bọn họ là người câm? Nhưng mà, sau khi bọn họ lén bờ, bốn
người có mở miệng nói chuyện, tuy không nghe được âm thanh, nhưng rõ ràng
nhìn đến môi bọn họ động đậy, chẳng lẽ..... ánh mắt Mạn Yêu vừa chuyển, đem
miếng vải đen trên mặt mang vào, đi vào phòng dùng tay bỗng vùi sau cổ của Diêu
phó tướng.

Còn chưa kịp kêu một tiếng, Diêu phó tướng cả người liền uể oải ngã xuống
trên mặt đất, mất đi ý thức.

Cái người bị trói ngẩn người, ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt làm như đang dò hỏi: Người là ai?

Mạn Yêu kéo xuống mảnh vải đen che mặt cùng khăn trùm đầu, lộ ra mái tóc bạc, vẫn chưa hỏi thương thế của hắn, càng không có ý giúp hắn cởi bỏ dây thừng, mà là khuôn mặt nghiêm lại, dùng môi ngữ không tiếng động đối với hắn trách mắng: "Các ngươi là làm việc như vậy sao? Dễ dàng bị bắt lấy như thế, làm hỏng đại sự của Hoàng huynh."

Người nọ ngẩn ra, nhìn mái tóc của nàng, lại thấy nàng dùng chính là môi ngữ, còn có nàng nói "Hoàng huynh". Ánh mắt nam tử sáng ngời, lập tức hỏi: "Ngài là công chúa?"

Sắc mặt Mạn Yêu không thay đổi, trong lòng lại nói, Hoàng huynh hành sự quả nhiên đủ cẩn thận, dùng người câm trà trộn vào trong thành, cho dù bị bắt lấy cũng không sợ bị tiết lộ tin tức.

Người nọ lại nói: "Thỉnh công chúa giúp tiểu nhân cởi bỏ dây thừng, thời gian không còn nhiều lắm."

Mạn Yêu nhíu mày nói: "Nơi này chung quanh thủ vệ nghiêm ngặt, thả ngươi, ngươi cũng không ra được. Cho dù ngươi có thể may mắn chạy thoát, một khi bọn họ phát hiện không thấy ngươi, chắc chắn phái người lục soát toàn thành, để phòng nghiêm ngặt thêm, các ngươi muốn hoàn thành nhiệm vụ, căn bản không hề có khả năng."

Người nọ tức khắc sốt ruột, nhíu mày nói: "Vậy..... tiểu nhân hắn là phải làm như thế nào? Thỉnh công chúa cho biết."

"Giao cho bản công chúa." Mạn Yêu nhìn thẳng vào mắt người nọ, không tránh không né.

Người nọ không mở miệng, ánh mắt nhìn nàng dần dần lộ ra hoài nghi cùng phòng bị. Ánh mắt Mạn Yêu trầm xuống, khuôn mặt trang trọng uy nghiêm,

"Ngươi không tin bản công chúa? Ngươi cho rằng bản công chúa thân là Hoàng phi của Nam triều, vì sao giờ phút này không ở hoàng cung Giang Đô, ngược lại lại chạy đến Ô thành, một cái thành sắp khó giữ được?"

Ánh mắt người nọ hơi động, suy nghĩ, vẫn là có chút do dự. Lúc này, bên ngoài có động tĩnh truyền đến, Mạn Yêu lập tức kéo Diêu phó tướng trên mặt đất trốn vào trong bóng tối. Hai tên binh lính từ ngoài cửa thăm dò nhìn nhìn, một người nói: "Í? Diêu phó tướng lúc nào rời đi? Sao ta không biết nhỉ."

Một người khác nói: "Ngươi cho rằng ngươi là ai hả? Người ta đường đường là phó tướng đại nhân, rời khỏi phòng hành hình còn phải thông tri cho ngươi?"

"Cũng đúng, cũng đúng. Chúng ta cần phải trông chừng cho tốt, Hướng tướng quân có phân phó, ngàn vạn không thể để cho người của Hoàng phi trà trộn vào, bằng không, xảy ra chuyện, chúng ta đảm đương không nổi....."

Âm thanh của hai gã thủ vệ càng lúc càng xa, Mạn Yêu lúc này mới từ trong bóng tối đi ra, lúc này sự hoài nghi trong mắt nam tử bị trói đã tiêu hết, thay vào đó là một bộ cung kính, hướng Mạn Yêu gật gật đầu, trong miệng phun ra một khối vuông màu đen nhánh.

Trong mắt Mạn Yêu hiện lên một tia dị sắc, nhíu mày, duỗi tay tiếp được. Khó trách cái gì cũng lục soát không thấy, thì ra giấu ở trong miệng.

Người nọ nói: "Tiểu nhân cũng là phụng mệnh hành sự, không thể không cẩn thận, mạo phạm công chúa, thỉnh công chúa thứ tội."

Mạn Yêu đem một lớp kim loại mỏng màu đen bao ở bên ngoài khối vuông nhỏ kia mở ra, lộ ra một khối vừa nhỏ vừa mỏng màu nâu, nhìn nhìn, nhàn nhạt nói: "Bản công chúa hiếu. Nên làm như thế nào."

Người nọ nói: "Nam quân binh lực bị dẫn dụ tới tường thành phía Nam, chỉ cần đốt khói hương liệu này ở gần tường thành phía Nam, không đến nửa khắc, trong vòng trăm trượng cả người lẫn vật ngửi được mùi hương đều sẽ lâm vào

hôn mê, đến lúc đó liền có thể mở ra cửa thành. Tả tướng quân người được mùi hương của "Ly hôn hương", lại nhìn thấy địch nhân té xỉu, sẽ suất binh vào thành."

"Chỉ đơn giản như thế? Mạn Yêu rũ mắt nhìn hương liệu trên tay, trên mặt không có biểu tình gì, tiện đà như suy tư cái gì, nói: "Tả tướng quân bọn họ đều uống qua thuốc giải?"

"Đúng vậy."

"Vậy..... khi cửa thành mở ra, Hoàng huynh sẽ vào thành?"

"Cái này..... tiếu nhân không biết, công chúa nếu muốn gặp Hoàng Thượng, có thể trực tiếp đi đến nơi hạ trại bên cạnh sông Bán Lý."

Ngụ ý là, Hoàng huynh là sẽ không vào thành? Mạn Yêu lại hỏi: "Các ngươi sao biết phía dưới tường thành có nguồn suối?"

"Là Hoàng Thượng nói....."

Mạn Yêu ra khỏi phòng hành hình, Hướng Mậu cùng Tiêu Khả chờ ở bên ngoài.

Mạn Yêu đem khói hương liệu kia giao cho Tiêu Khả, "Muội xem kỹ xem, có nhận biết cái này không?"

Tiêu Khả tiếp nhận, nhìn nhìn, "Cái này là "Ly hôn hương", trúng độc của nó, trong vòng mười hai cái canh giờ không uống thuốc giải, sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại."

Mạn Yêu gật đầu, "Không sai, là "Ly hôn hương". Bọn họ muốn ở gần cửa thành đốt hương này lên, không cần tốn nhiều sức là có thể tiến vào Ô thành. Khả nha, muội có biện pháp giải độc tính này không?"

Tiêu Khả từ trong lòng ngực lấy ra một cái bọc nhỏ, mở ra, lấy ra một thứ

màu trắng hình dạng giống ngọn nến lại so với ngọn nến nhỏ hơn, tươi sáng cười nói: "Dùng nó là được."

Hương Mậu hỏi: "Đây là cái gì?"

Tiêu Khả nói: "Cái này a, ta gọi nó là "nến trắng". Không sắc không hương, chỉ cần đem nó đốt cùng với Ly hôn hương, độc tính của nó sẽ tiêu trừ độc khí của Ly hôn hương."

Ánh mắt Mạn Yêu sáng ngời, "Vậy những người đã uống qua thuốc giải của Ly hôn hương, người được sẽ như thế nào?"

Tiêu Khả suy nghĩ suy nghĩ, mới nói: "Trong thuốc giải của "Ly hôn hương" có một loại tương khắc với độc khí của "nến trắng", đã uống thuốc giải "Ly hôn hương", lại trúng độc của "nến trắng", nhẹ thì toàn thân té mõi, nặng thì sẽ chết."

Mười vạn người! Tâm tình của Mạn Yêu đột nhiên trầm trọng, nàng ngẩng đầu, hít sâu, không có lựa chọn. Mạn Yêu khép đôi mắt lại, sau khi mở ra tràn đầy kiên định cùng quyết tuyệt, đem sự giãy giụa cùng bất đắc dĩ che giấu đi, mệnh lệnh nói: "Hướng tướng quân, người kêu người đốt "Ly hôn hương" lên, đợi người của chúng ta sau khi hôn mê, châm "nến trắng" lên. Kêu người mặc quần áo của bốn người kia, đi mở cửa thành ra."

Hương Mậu lĩnh mệnh rời đi.

Mạn Yêu đứng ở tại chỗ, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đen nhánh, suy nghĩ, nàng là một người được giáo dục sâu sắc ở hiện đại, đi vào cổ đại, tuy là tình thế bức bách, nhưng giết nhiều người như vậy, trong lòng đều có chút bất an.

Đây là nàng cùng Khải Vân để lần đầu tiên chân chính giao phong, cái nam nhân kia sâu kín thâm trầm không lường được, không cần ra mặt, cũng có thể cho nàng một cổ áp lực vô hình mạnh mẽ, khiến cho nàng hít thở không thông.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Trận Chiến Thiên Cổ (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Sông Bán Lý, nơi hạ trại của đại quân Khải Vân quốc.

Trong doanh trướng lớn ở giữa trung tâm, một nam tử thanh tú yểu nhã lẫy lừng không thích hợp với khí chất của hắn ngồi trên tấm thảm phía trước ghế năm. Hai chân thon dài của nam tử, hơi cong lại, khuỷu tay để ở trên đầu gối, tay chống đầu, con ngươi màu băng xám thu đi thâm trầm, còn lại là trống rỗng cùng ưu thương. Hắn nhìn chăm chắm vào tấm thảm lông hồ ly trắng vô cùng trân quý được trải trên chiếc ghế năm ở trước người hắn.

Đó là tấm thảm dùng da lông của mấy chục con hồ ly trắng non nớt dệt thành, màu lông như tuyết, được chọn từ trong mấy trăm con, màu sắc hoàn toàn đồng nhất, không sai biệt chút nào. Da lông mềm mại bóng loáng giống như da thịt cùng lông tóc của trẻ con mới sinh, khiến người sờ một cái là khó quên. Mặt trên thảm lông có thêu đóa hoa sen, cùng một màu trắng, tư thái thánh khiết mà quyến rũ phô bày trên tấm thảm long trọng, như ẩn như hiện.

Một góc thảm từ trên ghế năm nhẹ nhàng rũ xuống, kéo dài đến trên tấm thảm đất màu đỏ rực, trong ánh sáng của dạ minh châu chiếu rọi xuống, màu sắc trắng tinh tảo ra ánh sáng nhu hòa lại trắng bệch như tờ giấy, khiến người nhìn thấy, liền không tự chủ được mà nhớ tới một người, không có cách nào tự khống chế được.

Hắn duỗi tay, đi đụng vào tấm thảm kia, động tác rất nhẹ nhàng cẩn thận. Ngón tay thon dài chậm rãi cọ xát lông hồ ly trắng, một cảm giác mềm mại đến như muốn tràn ra nước ở dưới đáy lòng nảy sinh, lấy thế không thể ngăn cản cấp tốc lan tràn ra. Mà ký ức tốt đẹp kia được chôn dấu dưới đáy lòng, rõ ràng hiện

lên giống như chỉ mới hôm qua.

"Dung nhi, muội lạnh không? Tấm thảm này là hôm qua phụ hoàng thưởng cho ta, ta tặng cho Dung nhi nè." Trong một cái đình vắng vẻ hẻo lánh yên tĩnh, hẵn nâng một chiếc thảm mỏng màu xanh da trời, đưa tới trước mặt thiếu nữ có thân hình mỏng manh gầy ốm.

Ánh mắt thiếu nữ hơi sáng ngời, giơ tay vuốt ve tấm thảm mềm mại, thân sắc một trận hoảng hốt, một tia cảm xúc phức tạp giao động nơi đáy mắt, lẩm bẩm nói: "Thật xinh đẹp."

Dung Tề mỉm cười, đem tấm thảm hướng tới gần trước mặt nàng, thiếu nữ lại đột nhiên rút tay về, xoay đầu đi, rũ mắt thấp giọng nói: "Cảm ơn ngươi, nhưng mà, ta không cần."

Hắn kinh ngạc, "Vì sao? Dung nhi không thích?"

Thiếu nữ ngoái đầu nhìn lại mỉm cười nói: "Thích, nhưng nó không thuộc về ta."

"Nếu đã tặng cho muội, thì nó đã thuộc về muội." Hắn kéo bàn tay nhỏ bị đông lạnh của nàng qua, đem thảm đặt tới trên tay nàng.

"Nha! Đây không phải là Lục hoàng đệ sao?! Phụ hoàng thật ít khi thưởng cho ngươi, tuy rằng là thứ mà mấy người chúng ta đã chọn còn thừa lại, nhưng tốt xấu cũng là do phụ hoàng ban thưởng, ngươi liền lập tức đem nó tặng cho một cái tiểu cung nữ, nếu là bị phụ hoàng biết được, về sau, sợ là có muôn nhặt đồ mà người khác chọn thừa ra cũng không có mà nhặt. Ha!! ha!! Ha!!" Một nam tử thân mặc y phục gấm hoa được một đám nô tài bao quanh đi tới về phía bên này, một bên vừa đi một bên vênh váo kiêu căng ngạo mạn cười nhạo Dung Tề.

Thiếu nữ hơi sững sốt, lập tức cúi đầu quỳ xuống hành lễ, cố ý làm cho giọng nói trở nên thô thiển, nói nói: "Nô tỳ gấp qua Nhị hoàng tử."

Dung Tề quay đầu lại, hướng nam tử thi lễ, ôn hòa cười nói: "Khiến cho Nhị hoàng huynh chê cười, đệ tự biết mình không bằng mấy vị Hoàng huynh được đến sự sủng ái của phụ hoàng, mà đệ cũng không có ý cùng các Hoàng huynh quyết tranh hơn thua, tin tưởng Nhị hoàng huynh sẽ không lấy những chuyện nhỏ nhảm chán đến bức này để đi chọc cho phụ hoàng phiền chán đi."

Nhị hoàng tử ngẩng đầu, vẻ mặt kiêu căng, khinh thường nói: "Ngươi có muốn tranh cũng phải có tư cách mới được, muốn trách thì trách cái mẫu thân không biết tranh sủng ăn chay niệm Phật không có giúp ích gì được của ngươi đi."

Nhị hoàng tử bước nghênh ngang đi về phía trước, cầm lấy tấm thảm trong tay thiếu nữ, ước lượng lắc lắc liền ném ra phía sau, "Cái này cầm đi làm cái đệm cho con hổ ly của ta là thích hợp nhất, Lục hoàng đệ ngươi sẽ không để ý đi?"

Thiếu nữ đột nhiên ngẩng đầu, làm như muốn cướp lại tấm thảm kia, Dung Tề vội vàng che ở phía trước thiếu nữ, không cho dung nhan của thiếu nữ bị Hoàng huynh kiêu ngạo của hắn nhìn thấy. Hắn nhìn nô tài phía sau Nhị hoàng huynh đem tấm thảm của hắn cầm đi bao một con tiểu hổ ly, con tiểu hổ ly kia màu lông thuần trắng, thật đẹp, tâm hắn lại sinh chán ghét. Ngoài miệng thì cười nói: "Nhị hoàng huynh cảm thấy thích hợp, vậy đó là thích hợp. Nga, đúng rồi, đệ vừa rồi lúc lại đây, tựa hồ nghe đến người trong cung Đại hoàng huynh nói, phụ hoàng triệu Đại hoàng huynh cùng nhau dùng bữa tối, nói là sau khi dùng bữa, Đại hoàng huynh còn muốn bồi phụ hoàng đánh cờ."

"Cái gì?" Nhị hoàng tử vừa nghe đến, thái độ kiêu ngạo vừa rồi tức khắc đã không còn, "Ai đều biết cờ nghệ của ta so với Đại hoàng huynh giỏi hơn rất nhiều, phụ hoàng vì sao triệu hắn không triệu ta?"

"Cái này, Nhị hoàng huynh phải hỏi phụ hoàng mới biết được."

"Đi."

Nhị hoàng tử tâm tình bức bối, bước nhanh rời đi, trước khi đi đem tấm thảm từ trên người con hồ ly xốc lên, tư thái giống ném phế vật tùy tay ném đến trong cái hồ không lớn ở dưới đình, nghênh ngang bước đi.

Dung Tề nhìn tấm thảm trong hồ, ánh mắt tối sầm, mím chặt môi không lên tiếng.

Thiếu nữ lại không nói hai lời, xoay người liền chạy xuống đình, thả người nhảy vào trong hồ. Dung Tề kinh hoảng, muốn ngăn cản đã không kịp.

Hồ nước vào mùa Đông, lạnh đến thấu xương, Dung Tề nhìn nữ tử ở trong hồ nước cố sức bơi đến tấm thảm kia, trong lòng nảy lên một cảm xúc xa lạ nói không rõ. Bình sinh đây là lần đầu tiên, hắn đã biết thì ra đồ của hắn cũng có thể được một người coi trọng như thế. Đi xuống đình, đối với thiếu nữ bơi đến bên bờ vươn tay ra, cầm bàn tay tinh tế mà lạnh băng của nàng, nhìn thân hình nàng sau khi lên bờ ở trong gió lạnh run bần bật, hắn bỗng nhiên nghĩ, cả đời này, hắn phải luôn bảo hộ nàng cho tốt.

Dung Tề lôi kéo nàng đến một nơi có thể tránh gió, thở dài nói: "Bất quá chỉ là một tấm thảm mà thôi, không đáng để cho muội nhảy xuống hồ nhặt nó. Huống chi, nó đã bị súc sinh kia chạm qua, không cần cũng được." Dung Tề nói xong liền muốn lấy lại đây, đem ném đi lần nữa.

Thiếu nữ lại không chịu, hai tay ôm chặt lấy, cúi đầu nói: "Không được, ngươi đã nói, cái này tặng cho ta, nó là thuộc về ta."

Dung Tề nói: "Sau này ta sẽ tặng cho muội một cái càng tốt hơn."

"Không. Ta chỉ muốn cái này." Thiếu nữ rũ mắt xuống, trong mắt có bi thương nhợt nhạt hiện lên, nói: "Ta đã không nhớ rõ đã có bao nhiêu năm không có ai tặng qua lễ vật cho ta, hình như là tám năm, lại hình như là mười năm. Cảm ơn ngươi, Lục hoàng tử."

Hắn còn chưa bao giờ gặp qua nàng có biểu tình như vậy, nàng mỗi lần thấy

hắn đều sê cười, mặc kệ là thật sự vui vẻ hay là giả vờ vui vẻ, nàng trước nay đều chỉ biết cười. Tựa giống như hắn, nụ cười trong trẻo hòa nhã không rời khói miệng, trong lòng chua xót lại không người nào biết. Hắn nhìn nàng buông xuống lông mi, đồng mắt mỹ lệ hiện lên một tầng sương nhợt nhạt, trái tim của hắn tê tái, không tự giác liền ôm lấy thân thể ướt sũng của nàng, nhỏ xinh như vậy, mỏng manh yếu ớt như vậy.

"Không cần kêu ta là hoàng tử, kêu tên của ta. Sau này, ta nhất định sẽ tặng cho muội một tấm thảm độc nhất vô nhị trong thiên hạ, đến lúc đó, không có ai còn dám từ trong tay muội cướp đi!"

Khi đó, hắn cho rằng, nàng thật sự chỉ là một cái cung nữ bình thường mà lại đặc biệt.

Ký ức đã là thực xa xôi, nhưng mặc kệ qua bao lâu, vẫn như cũ không thể ở trong lòng hắn mờ nhạt đi, nhưng nàng lại sớm đã quên đến không còn một mảnh. Hết thảy giữa bọn họ, ở trước mặt nàng, giống như mây khói thoảng qua, không có lưu lại chút dấu vết nào. Hiện giờ, tấm thảm độc nhất vô nhị này được dệt thành từ lông da của mấy chục con hổ ly trắng có màu lông đồng nhất được chọn ra trong mấy trăm con, đặt tới trước mặt nàng, nàng sẽ còn liếc mắt nhìn thêm một cái?

"Hoàng Thượng, nên uống thuốc rồi." Tiểu Tuần Tử thái giám bên cạnh Dung Tề bưng một chén thuốc đi vào lều, đôi tay cung kính nâng tới trước mặt Khải Vân đế.

Khải Vân đế chậm rãi xoay người, khéo mắt đảo qua nhìn nước thuốc đen tuyển trong cái chén sứ tinh xảo, đôi mi thanh tuyển hơi nhăn lại, đáy mắt hiện lên một mạt ghét cay ghét đắng.

Tiểu Tuần Tử âm thầm thở dài một hơi, lại hướng trước mặt Dung Tề đưa qua, cười nói: "Hoàng Thượng, ngài lại tưởng nhớ công chúa nữa à? Tả tướng quân xuất binh đã có hai canh giờ, lúc này chắc nên vào thành rồi. Hoàng

Thượng ngài thực mau là có thể nhìn thấy công chúa."

Khải Vân đế bưng chén thuốc qua, cũng giống như thường lệ, thói quen khi uống đến một nửa dừng lại một lúc, cảm thụ vị thuốc đãng chát lưu chuyển ở giữa môi răng, dần dần nhập vào tim phổi. Hắn khẽ nhíu mày, đem nửa chén thuốc còn dư lại uống cạn, súc miệng, ngẩng đầu, thần sắc tối sầm không rõ.

Đúng vậy, thực mau liền có thể nhìn thấy.

"Hoàng Thượng, Hoàng Thượng!" Một tên thị vệ hoang mang rối loạn chạy vọt vào lều, Tiểu Tuần Tử vội vàng tiến lên ngăn lại, quở mắng: "Chuyện gì hoảng loạn như thế?"

Người nọ dừng bước chân lại, bùm một tiếng quỳ gối nơi cửa lều, sắc mặt hoảng hốt.

Khải Vân đế cũng không ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nói: "Chuyện gì?"

Người nọ dập đầu xuống đất, giọng nói bi ai, nói: "Khởi bẩm Hoàng Thượng, kế hoạch của chúng ta bại lộ, Tả tướng quân mang đi mười vạn đại quân, toàn..... toàn quân bị tiêu diệt."

Tay của Khải Vân đế đang vuốt ve tấm thảm bồng lưng cứng đờ, đôi mắt màu băng xám ngược lại là thâm trầm, lại chưa hề quay đầu lại, chỉ có Tiểu Tuần Tử kinh hãi, mở to hai mắt hỏi: "Sao có thể bại lộ? Là ai để lộ tin tức?"

Thị vệ kia run giọng trả lời: "Tiểu nhân..... không biết."

Tiểu Tuần Tử trong lòng trầm xuống, quay đầu đi nhìn Đế vương vẫn ngồi ở trên thảm đỏ tư thế chưa từng thay đổi qua, chỉ thấy Khải Vân đế mày hơi nhăn lại, đôi môi hơi tái nhợt nhẹ nhàng nhấp nửa ngày cũng chưa ra tiếng.

Thị vệ ngoài cửa cũng không dám nâng đầu lên, Tiểu Tuần Tử cũng là trầm mặc không nói. Qua đến nửa khắc, Khải Vân đế sắc mặt không gợn sóng, thở dài nhẹ giọng hỏi: "Hoàng muội vào thành rồi?"

Thị vệ kinh ngạc ngẩng đầu, hắn còn không có dám nói, Hoàng Thượng sao lại biết? Ngơ ngác gật gật đầu, đem tin tức của thám tử từ Ô thành thám thính được bẩm báo lại từng chút.

Khải Vân đế lắng lặng nghe, không nói lời nào.

Gậy ông đập lưng ông, không uống một bình một tốt, dễ dàng giết mười vạn nhân mã của hắn như thế!

"Hoàng Thượng....." Tiểu Tuần Tử thấy sắc mặt của Dung Tề bình tĩnh như thế, không khỏi lo lắng gọi một tiếng. Đó là mười vạn người a! Cứ như vậy mà không còn, Hoàng Thượng sao thờ ơ như thế?

Khải Vân đế hơi cong khóe miệng, lộ ra một tia tươi cười ưu nhã, nói: "Cái này chỉ là bắt đầu!"

Dung Tề đổi ngoài cửa vãy vãy tay, Tiểu Tuần Tử vội định kêu thị vệ lui xuống, mới vừa tiến lên hô một tiếng, bị Khải Vân đế ngăn lại.

Khuôn mặt của Khải Vân đế như thường, bên trong thâm trầm nhìn không ra chút cảm xúc dao động nào, chỉ thấy thần sắc ở đáy mắt ngẫu nhiên xẹt qua một tia bi ai cùng bất đắc dĩ không thể thấy cho mấy. Ánh mắt Dung Tề nhẹ rũ, tay buông thả lỏng ra, màu trắng ở trong mắt khuếch tán, hắn nhìn nhìn, liền giống như thấy được mái tóc bạc đầy đầu của nàng.

Dung Tề đột nhiên hỏi nói: "Tiểu Tuần Tử, ngươi nói xem, Hoàng muội nhìn thấy tấm thảm này, sẽ thích sao?"

Tiểu Tuần Tử vội lôi ra một cái gương mặt tươi cười, trả lời: "Hoàng Thượng tự mình săn thú, đã dùng thời gian nhiều năm mới được một tấm thảm như vậy, trân quý hay không cần phải nói, chỉ riêng về phần tâm tư này, công chúa liền nhất định sẽ thích!" Hắn nói xong trong lòng suy nghĩ, cho dù không có tâm tư như vậy, đơn giản chỉ là một tấm thảm mỹ lệ lại trân quý, nếu là đưa cho một

vị nương nương nào đó trong hậu cung, vị nương nương kia thế nào cũng sẽ vui mừng đến mấy đêm không thể ngủ yên.

Khải Vân đế khẽ cười, tươi cười kia ngừng ở khéo môi, không có cách nào dung nhập vào đôi mắt màu băng xám của hắn. Hắn tự giễu nói: "Ngươi nói chính là nàng của lúc trước, Hoàng muội hiện giờ, chỉ sợ là..... Trẫm đem toàn bộ thiên hạ nâng đỡ đến trước mặt nàng, cũng không bằng Nam đế quay đầu lại nhìn nàng một cái."

Tiểu Tuần Tử theo Khải Vân đế đã nhiều năm, được đến sự tín nhiệm của Khải Vân đế, đối với chuyện giữa Hoàng đế cùng công chúa, Tiểu Tuần Tử vẫn luôn biết tương đối rõ ràng, giờ phút này thấy Khải Vân đế đau buồn, không khỏi âm thầm thở dài ở trong lòng, trong miệng lại khuyên giải an ủi nói: "Công chúa chỉ là tạm thời quên mất quá khứ giữa ngài và công chúa, chờ công chúa nhớ lại, vị trí của Hoàng Thượng ở trong lòng công chúa, vẫn cứ không ai có thể thay thế."

Phải không? Khải Vân đế ở trong lòng hỏi chính mình như vậy. Hắn đã từng nghĩ như vậy, nhưng hiện giờ, hắn rốt cuộc không thể nào xác định được. Hắn chống người đứng lên, xoay người nhìn ra ngoài lều cát bụi theo gió nổi lên, mệnh lệnh nói: "Truyền lệnh đi xuống, sáng sớm ngày mai, toàn quân xuất phát."

Cùng thời gian, Bắc triều, Kinh thành.

Hoàng cung đề phòng nghiêm ngặt, năm vạn cấm vệ quân cố thủ cửa thành, chuẩn bị tùy thời ứng chiến.

Nam quân đánh bại quan khẩu cuối cùng của Bắc triều —— Ngự Môn quan, đại quân tiến đến dưới tường thành của Kinh thành, mà cùng lúc đó, hai mươi vạn đại quân của Bắc triều từ phía Đông, phía Tây biên giới rút về, nhân cơ hội từ sau lưng chặn đứng Ngự Môn quan, đem Nam quân vây ở bên trong.

Luận binh lực, Nam quân có phần thắng hơn, luận địa lý ưu thế, Bắc triều có lợi thế hơn.

Nam Bắc triều, hình như đã đến trận đánh cuối cùng.

Mà lúc này trong Ngự Môn quan, một tên phó tướng thần sắc nôn nóng nói: "Tướng quân, Nam quân đã đánh đến Kinh thành rồi, tình hình rất nguy cấp chúng ta mau mau đi cứu giá đi."

Nam tử được xưng là tướng quân sắc mặt nghiêm túc, thận trọng gật gật đầu: "Truyền lệnh, toàn quân lập tức xuất phát."

"Tuân lệnh." Tên phó tướng kia lĩnh mệnh, vừa muốn đi xuống truyền lệnh, lúc này, một tên thủ vệ bước nhanh tới bẩm báo: "Tướng quân, vừa mới ở ngoài thành chặn đứng một người của Nam triều, lục soát ra được cái này."

Người nọ hai tay dâng lên một phong thư có đóng quốc tẩy của Nam triều, tên Tướng quân tiếp nhận, đơn giản xem qua một lượt, sắc mặt rất vui mừng, ha ha cười nói: "Tốt, tốt! Thật là trời cũng giúp ta! Có phong thư này, an nguy của Kinh thành có thể được giải rồi. Chúng ta không cần xuất binh, liền ở chỗ này chờ bọn họ quay đầu lại. Người, lập tức đem phong thư này chuyển đến cho Nam đế, Tăng phó tướng, sai người chuẩn bị nhiều thêm cung tiễn cùng gạch đá, chúng ta phải tử thủ cửa thành."

Tăng phó tướng kỳ lạ hỏi: "Trên thư viết cái gì? Đáng giá để Tướng quân vui mừng như thế?"

Tên Tướng quân thuận miệng nói vài câu, trực tiếp đưa thư cho hắn, "Chính ngươi tự xem đi."

Tăng phó tướng vừa thấy, cũng là rất vui mừng, cười nói: "Ha ha, quả nhiên là tin tức tốt! Mau đưa tin cho Nam đế, hù, Tông Chính Vô Ưu không phải lợi hại sao? Lúc này ta xem hắn làm sao bây giờ?"

Thủ vệ tiếp nhận tin, ra cửa cưỡi ngựa, chạy thẳng đến Kinh thành.

Kinh thành, khói lửa chiến hỏa, khí thế khẩn trương vô cùng.

Tông Chính Vô Trù một thân kim khôi chiến giáp, chấp tay sau lưng đứng trên tường thành, trước người hắn, cung tiễn thủ chồng chất dày đặc, trái phải thị vệ cầm đao đem Tông Chính Vô Trù bảo hộ ở chính giữa. Sắc mặt Tông Chính Vô Trù trấn định thong dong, rũ mắt nhìn nam tử dưới tường thành cũng là kim khôi chiến giáp một thân khí thế.

Tông Chính Vô Ưu ngạo nghẽ ngồi trên lưng ngựa, trái phải là Cửu hoàng tử cùng Vô Tướng Tử, sau lưng là Tu La Thất Sát cầm đầu bảy ngàn thiết kỵ huyền y, phía sau là quân đội Nam triều hơn hai mươi vạn sĩ khí ngang cao đầu.

Thần sắc Tông Chính Vô Ưu lãnh khốc, mắt phượng lạnh lùng nhìn nam nhân trên tường thành, đôi tay không tự giác nắm chặt. Nợ nần giữa hắn với hai mẹ con này đến lúc phải thanh toán rồi!

"Phó Trù, mở cửa đầu hàng, trẫm sẽ bảo ngươi toàn thây." Tông Chính Vô Ưu khinh miệt cười lạnh.

Tông Chính Vô Trù nói: "Trẫm không phải là ngươi, Tông Chính Vô Ưu! Trẫm vĩnh viễn sẽ không hướng kẻ địch xưng hàng. Ngươi cứ việc phóng ngựa lại đây, ân oán giữa chúng ta, liền ở trong hôm nay giải quyết dứt đi."

Ân oán giữa bọn họ kết đến quá sâu, sâu đến cần thiết phải dùng máu tươi cùng tử vong mới có thể kết thúc.

"Tốt. Phải nên chấm dứt rồi!" Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu thoáng hiện màu sắc khát máu, cánh tay vung lên, môi mỏng lạnh lùng phun ra hai chữ: "Công ————— thành —————!"

Để vương ra lệnh một tiếng, đại quân vận sức chờ phát động theo tiếng xông thẳng đi phía trước, tốc độ giống nhau bay, mà lúc này, đột nhiên có người hô:

"Chờ một chút, chờ một chút!"

Thủ vệ từ Ngự Môn quan chạy tới giơ cao thư tín trong tay, vội vàng kêu ngừng. Nam quân hậu phương quay người tiến lên, trường thương đâm trên cổ tên thủ vệ. "Ngươi là người phương nào?"

"Đừng quan tâm ta là ai, thỉnh đem phong thư này trình lên cho Nam đế. Nội dung trên thư quan hệ đến giang sơn của Nam triều cùng sinh tử của Hoàng phi các ngươi."

Binh lính Nam triều nửa tin nửa ngờ tiếp nhận thư tín, vừa thấy tì ẩn ở mặt trên, vội vàng nhận lấy thư tín, "Giá" một tiếng, cưỡi ngựa vòng đến trước ngựa Đế vương. Xuống ngựa, quỳ nói: "Khởi bẩm Hoàng Thượng, có người đưa tới một phong thư."

Tông Chính Vô Ưu nhàn nhạt nhìn lướt qua, Cửu hoàng tử tiếp nhận nhìn xem, kinh động nói: "Thất ca, là chiến báo cấp báo tám trăm dặm!"

Tông Chính Vô Ưu nhíu mày, "Đọc."

Cửu hoàng tử mở ra thư tín, thì thầm: "Khải Vân quốc quy mô xâm chiếm, mười ba ngày liền phá tám thành, thế như chẻ tre, ba mươi vạn đại quân bức thẳng đến Ô thành, Ô thành báo nguy. Trong triều không có binh tiếp viện, Hoàng phi không màng chúng thần ngăn cản, dứt khoát đi trước, Tiêu cô nương đi theo..... A! Thất ca, Thất tấu cùng Tiêu Khả cái nha đầu kia đi Ô thành! Ô thành chỉ có năm vạn quân trấn thủ!"

Tông Chính Vô Ưu ánh mắt kinh hoảng biến sắc, cũng không hề chờ Cửu hoàng tử đọc tiếp, liền đoạt lấy thư tín, liếc mắt một cái nhanh chóng xem xong, mày gắt gao nhăn lại, mắng thanh: "Hồ nháo!" Nữ nhân kia là điên rồi sao?

Tông Chính Vô Ưu đem phân chiến báo kia nắm chặt trong tay, vừa kinh động vừa tức giận.

Cửu hoàng tử sốt ruột nói: "Làm sao bây giờ a? Thất ca, chúng ta mau trở về cứu các nàng đi."

Vô Tướng Tử bình tĩnh dị thường nói: "Trăm ngàn không thể! Chúng ta hy sinh vô số tướng sĩ, không dễ đánh tới Kinh thành, mắt thấy đại sự sắp thành, có thể nào lui binh như vậy? Kiếm cùi ba năm thiêu một giờ!" Làm một tướng soái, Cửu hoàng tử lý nên đứng ở góc độ ích lợi của quốc gia tới suy xét.

Cửu hoàng tử biện nói: "Chờ chúng ta đánh lui đại quân Khải Vân quốc, lại đánh lại đây là được."

Vô Tướng Tử nhíu mày nói: "Vương gia nói thực đơn giản! Chờ khi đó, tướng sĩ của chúng ta bôn ba đã mệt, mà Hoàng đế Bắc triều cùng hai mươi vạn đại quân của bọn họ hội hợp, chúng ta tái chiến, lại là lưỡng bại câu thương. Nếu Khải Vân đế lại đưa binh tới phạm, chúng ta ngăn cản như thế nào? Như thế tiếp tục, thu phục Bắc triều không biết là ngày nào tháng nào."

Cửu hoàng tử nói: "Vậy cũng không thể mặc kệ như thế a! Chẳng lẽ để Ô thành cùng Giang Đô đều chấp tay tặng người sao? Còn có Thất tẩu làm sao bây giờ? Người đừng quên, trong bụng Thất tẩu hoài chính là Thái Tử tương lai của Nam triều chúng ta! Người muốn để mặc Thất tẩu không lo?"

Vô Tướng Tử nói: "Chỉ cần chiếm được Kinh thành, định ốn căn cơ, sau này lại đoạt lại Giang Đô cũng không muộn. Còn về an nguy của Nương nương, ta nghĩ điểm này, hắn là không cần lo lắng, chung quy Nương nương vẫn là muội muội của Khải Vân đế, cốt nhục chí thân, dù cho Khải Vân đế làm người âm hiểm xảo trá, cũng không đến nỗi muốn tánh mạng của Nương nương, chỉ cần Nương nương còn sống, liền có cơ hội cứu trở về."

Cửu hoàng tử nói: "Người nói thật dễ dàng, người khác không biết, người lại không phải không biết, lần trước chuyện ở điện Tuyên Đức, đều là Khải Vân đế ở đằng sau an bày. Nếu hắn thật xem Thất tẩu là muội muội của hắn, sao hại Thất tẩu như thế?"

Vô Tướng Tử nhíu mày, còn định nói thêm, lại nghe đến Tông Chính Vô Ưu
quát một tiếng: "Đủ rồi!"

Hai người lập tức câm miệng. Tông Chính Vô Ưu môi mỏng mím chặt, nhìn
kẻ thù gần trong gang tấc, giang sơn dễ như trở bàn tay, hắn nắm chặt thư tín
trong tay, nhíu mày, cắn răng nói: "Rút!"

Cửu hoàng tử vừa nghe, lập tức cao giọng truyền lệnh lui quân.

Vô Tướng Tử lắc lắc đầu thở dài: "Từ Kinh thành đến Ô thành cũng hơn nửa
tháng, đến lúc đó, đừng nói là Ô thành, chỉ sợ Giang Đô cũng đã không còn. Mà
chúng ta mất đi Giang Đô, lại không chiếm được Kinh thành, chẳng phải hai đầu
đều không? Hoàng Thượng, ngài, thật sự quyết định như vậy sao?" Theo Tông
Chính Vô Ưu đã nhiều năm, sớm đã hiểu biết tính tình của Tông Chính Vô Ưu,
nhưng giờ phút này vẫn là nhịn không được lại hỏi một lần, tuy rằng biết rõ là dư
thừa. Quả nhiên, Tông Chính Vô Ưu không có trả lời, thậm chí không có liếc
nhìn Vô Tướng Tử thêm một cái, chỉ quay đầu hướng Ngự Môn quan phi nhanh
mà đi.

"Ì? Họ sao lại đột nhiên rút quân?" Trên tường thành, cẩm vệ quân Bắc
triều cảm thấy kỳ lạ. Sắc mặt Tông Chính Vô Trù càng là nghi hoặc khó hiểu, từ
khi Tông Chính Vô Ưu thu được thư tín đến khi quyết định lui binh, thời gian
ngắn ngủn chỉ có một lát, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến cho Tông Chính
Vô Ưu cái người hận hắt thấu xương không tiếc từ bỏ cái cơ hội tốt có thể đánh
bại hắn? Hắn nhìn bóng dáng Tông Chính Vô Ưu dần đầu phóng ngựa rời đi,
trong lòng ẩn ẩn bất an, liền sai người triệu người truyền tin dưới thành tới.

"Trù nhi." Phó Uyên cùng vài tên cung nhân vây quanh lên đến tường thành,
Tông Chính Vô Trù mày nhăn lại, "Mẫu hậu sao lại tới đây?"

"Nghe nói có quân địch công thành, mẫu thân lo lắng cho con, cho nên liền
tới đây nhìn xem." Phó Uyên nói xong nhìn nhau ở ngoài tường thành trống trải
không người, hơi sững sốt, hỏi: "Người đâu?"

Tông Chính Vô Trù nói: "Lui rồi."

Phó Uyên ngẩn ra, trực giác hỏi: "Lui? Vì sao? Cơ hội rất tốt như vậy, Tông Chính Vô Ưu sao có thể bỏ qua?"

Biểu tình này của Phó Uyên giống như đây là chuyện ngoài dự tính của bà ta, khiến đáy mắt của Tông Chính Vô Trù hiện lên một tia nghi hoặc cùng suy nghĩ xa vời, hắn bình tĩnh nhìn chăm chăm mẫu thân hắn, ánh mắt thật thâm trầm, "Xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ mẫu hậu hy vọng Tông Chính Vô Ưu đánh tiến vào đây?"

Sắc mặt Phó Uyên hơi thay đổi, ánh mắt tức khắc chợt lóe, giọng mang theo tức giận nói: "Hoàng đế ngươi đây là nói cái lời gì? Ai gia chỉ là cảm thấy kỳ lạ, lo lắng Tông Chính Vô Ưu đang chơi âm mưu quỷ kế gì, mới nhắc nhở ngươi. Ai gia tuy rằng hy vọng nhìn thấy Tông Chính Vô Ưu chết, nhưng đối với mẫu thân mà nói, sự an nguy tánh mạng của nhi tử mình, mới là quan trọng nhất. Là Thái Hậu của một nước, cung cố giang sơn cũng là điều Ai gia quan tâm nhất."

Tông Chính Vô Trù nghe thấy, ánh mắt chậm rãi rũ xuống, cười nhàn nhạt, không tỏ ý kiến.

Phó Uyên thấy biểu tình hắn như thế, hạ giọng nói, "Trù nhi gần đây con đã xảy ra chuyện gì? Tựa hồ có rất nhiều tâm sự."

Tông Chính Vô Trù quay đầu nhìn ngoài thành, hai mắt xa xôi thâm thúy nhìn không ra biểu tình, "Mẫu hậu lo nghĩ nhiều rồi."

"Tiểu nhân bái kiến Bệ hạ! Bái kiến Thái Hậu nương nương!" Thủ vệ truyền tin ở Ngự Môn quan quỳ lạy hành lễ, Tông Chính Vô Trù cũng không quay đầu lại, hỏi: "Bức thư mà ngươi đưa cho Tông Chính Vô Ưu từ chỗ nào đến? Trên thư viết cái gì?"

"Hồi Bệ hạ, là tiểu nhân lục soát được từ trên người truyền tin của Nam triều, bị chặn lại ngoài Ngự Môn quan. Tiểu nhân không có xem qua lá thư kia, nghe ý

tú của Tướng quân cùng phó tướng, hình như là Khải Vân để mang binh tấn công Ô thành của Nam triều, Nam triều không có viện quân có thể phái đi, Hoàng phi Nam triều một mình đi đến Ô thành ngăn địch trước."

Tông Chính Vô Trù ngẩn ra, nguyên nhân quả nhiên là bởi vì nàng! Cũng chỉ có nàng, mới có thể khiến Tông Chính Vô Ưu từ bỏ cơ hội không dễ báo thù, không màng tất cả quay đầu liền đi.

Tông Chính Vô Trù nhíu chặt mày, không binh không tướng, nàng đi đến đó làm, cái gì?

"Ngươi nói Khải Vân để mang binh tấn công Nam triều?" Lời này là Phó Uyên hỏi, biểu tình của bà ta có chút kỳ lạ, làm như không tin.

Thủ vệ kia trả lời "Đúng vậy." Phó Uyên cảm thấy được Tông Chính Vô Trù đang nhìn bà ta, vội vàng thu lại cảm xúc, bên miệng hiện ra một cái tươi cười, lại tựa như cảm thấy may mắn nói: "Khải Vân để lần này phát binh thật là đúng lúc, cũng coi như là giúp chúng ta một cái đại ân. Diêm tướng quân ở Ngự Môn quan dự tính làm như thế nào?"

Thủ vệ nói: "Hồi Thái Hậu nương nương, Diêm tướng quân nói, tử thủ cửa thành!"

Tươi cười bên môi Phó Uyên lúc này mới không hề cứng đờ, vừa lòng gật gật đầu.

Ánh mắt Tông Chính Vô Trù càng thâm trầm, nhìn về phía phương hướng Nam triều xa xôi, trầm ngâm một lát, làm như đã hạ quyết định nào đó, phân phó nói: "Truyền khẩu dụ của trẫm, lệnh Diêm tướng quân tốc tốc mở cửa thành ra, thả cho Nam quân thông hành."

"Cái gì? Ngươi muốn thả Tông Chính Vô Ưu rời đi? Ngươi..... Cơ hội tốt như vậy, ngươi hoàn toàn có thể lợi dụng cơ hội này. Trù nhi....."

Tông Chính Vô Trù xoay người ngắt lời nói: "Mẫu hậu, ngài ra đây cũng đã lâu rồi, nên trở về cung nghỉ ngơi. Trẫm, bồi ngài trở về." Hắn nói xong liền đi đỡ Phó Uyên rời đi, lúc đi xuống thang lâu, quay đầu lại nhìn về phương hướng Nam triều. Trong lòng yên lặng nói: Dung Nhạc, hy vọng Tông Chính Vô Ưu kịp trở về cứu nàng!

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Trận Chiến Thiên Cổ (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Sáng sớm hôm sau, Nam triều, Ô thành.

Ánh nắng ban mai cuối mùa xuân đầu mùa hạ mới vừa ló dạng, xuyên thấu qua đám mây màu xám chiếu xuống mảnh đất tràn ngập huyết tinh.

Đại quân Khải Vân lại lần nữa tiến đến ngoài tường thành Ô thành, hai mươi vạn binh mã, phân ra tấn công Đông, Nam, Tây ba cửa thành lớn. Hai cửa thành phía Đông, Tây có ba vạn người, còn lại mười bốn vạn đại quân tụ tập ở dưới cửa thành phía Nam của Ô thành, chỉnh tề bày trận, chuẩn bị công thành. Mà cửa thành phía Nam, hơn bốn vạn người thủ thành đều bị phân công đến hai cửa thành phía Đông, Tây, lúc này trên tường thành phía Nam, không có một binh một tốt, chỉ có một người nữ tử tuyệt sắc.

Lụa mỏng nơi tay áo rộng bay phất phới, tóc trắng như tuyết, nhẹ tung lênh, phiêu nhiên như tiên. Một đóa sen đỏ hoa điền ở giữa trán, phấn vàng vẻ đường viền, ở dưới ánh nắng ban mai chiếu rọi xuống chiết xạ ra ánh sáng thánh khiết mà yêu dã, làm nổi bật lên khuôn mặt thanh lệ thoát tục của nàng, dáng người phiêu dật như tiên, làm người liếc mắt nhìn một cái, liền như bị hút hồn không rời mắt được.

Tướng sĩ dưới thành ngẩng đầu nhìn lên, trong ánh mắt sững sờ cùng nghi hoặc càng lộ ra sự kinh diễm ở đáy lòng.

Mạn Yêu đơn thân một mình, duyên dáng yêu kiều đứng ở bên cạnh tường thành, ánh mắt hướng dưới thành đảo một lượt, phảng phất như tư thái bẽ nghẽ thế gian, thờ ơ lãnh đạm.

Mười bốn vạn đại quân, một mảnh đèn nghìn nghịt, trận thế lớn mạnh vô cùng. Nàng nhíu nhíu mày, thế nhưng không thấy bóng dáng của Khải Vân đế. Hơi ngược mắt nhìn chung quanh, thoảng nhìn thấy một cái đài bằng đá ở xa ngoài trăm trượng, rắn chắc rộng lớn. Trên đài không biết từ khi nào có một chiếc kiệu đỗ ở đó, bằng gỗ đỏ, đinh nam vàng, một tấm màn màu vàng vén nghiêng qua một bên. Chung quanh kiệu không có người, bên trong ánh sáng tối tăm, khoảng cách lại xa, nàng nhìn không ra trong kiệu rốt cuộc là có người hay không?

"Vinh Thao phụng mệnh của Hoàng Thượng, nghênh đón công chúa về nước thăm viếng, còn xin thỉnh công chúa mở cửa thành ra." Cầm đầu quân địch chính là một người tướng quân tuổi trẻ, khi nói chuyện với nàng, cung kính chắp tay, nhưng chưa xuống ngựa. Hắn thấy trên tường thành tuy chỉ có một mình Mạn Yêu, nhưng cũng không dám hành động thiêu suy nghĩ, để tránh giống như Tả tướng quân, trúng kế của nàng.

Mạn Yêu lạnh lùng nhìn hơn mười vạn binh mã dưới thành, sắc mặt trấn định như thường. Nàng hơi hơi câu môi, nhìn chiếc kiệu ở đằng xa, nhàn nhạt chế nhạo nói: "Một trận chiến lớn như thế, thì ra là vì tiếp ta! Hoàng huynh hậu ái như vậy, khiến cho Dung Nhạc trong lòng sinh hổ thẹn. Vốn nên đáp ứng theo các ngươi trở về, tiếc rằng Dung Nhạc có thai trong người, không nên lặn lội đường xa, thỉnh Tướng quân thay ta hồi bẩm, thỉnh Hoàng huynh thông cảm."

Sắc mặt Vinh Thao có chút khó coi, trả lời: "Lời này vẫn là do công chúa giáp mặt với Hoàng Thượng bẩm báo thì tốt hơn. Nếu công chúa không muốn đi ra cửa thành, vậy..... Thần đành phải cho bọn họ lên tường thành tiếp ngài xuống." Dứt lời liền phải giơ tay phát động tiến công.

Mạn Yêu cười nói: "Vinh tướng quân gấp cái gì?"

Vinh Thao nói: "Thần có hoàng mệnh trong người, nghênh đón công chúa hồi triều, tình thế bắt buộc, mong rằng công chúa thông cảm!"

"Tôi?" Nàng cười, nụ cười xán lán như ánh bình minh, trong miệng thốt ra câu chữ, lại là trầm thấp mà lạnh băng: "Vậy không biết..... Hoàng huynh muốn người nghênh đón, là người sống? Hay là người chết?"

Vinh Thao ngẩn ra, nhíu mày trả lời: "Hoàng Thượng..... Chưa từng phân phó. Bất quá, lấy thân phận cao quý của công chúa, trừ phi vạn bất đắc dĩ, nếu không, thần tuyệt đối sẽ không muốn thương tổn đến ngọc thể của công chúa." Hắn khi nói chuyện, hơn phân nửa là nhìn tay mình hoặc là nhìn mặt đất, ngẫu nhiên ngẩng đầu, cũng là né qua dung nhan tuyệt đẹp đến khiến người hít thở không thông, đặc biệt là đôi mắt kia, trong sáng thanh thấu, ẩn sâu tuệ quang, một khi nhìn vào, hắn liền cảm thấy linh hồn của chính mình cũng có thể bị đôi mắt kia liếc một cái là nhìn thấu hết.

Mạn Yêu cố tình liền nhìn chăm chăm vào đôi mắt hắn, nháy mắt cũng không nháy một cái, giọng nói mang theo sự bất đắc dĩ nói: "Nếu như thế, vậy được rồi."

Ta có thể cùng các ngươi đi, nhưng ta có một thỉnh cầu."

"Công chúa thỉnh cứ việc nói."

Mạn Yêu nói: "Ta đi cùng với các ngươi, các ngươi không được phép tấn công Ô thành nữa."

"Cái này....." Vinh Thao thoáng do dự, Hoàng Thượng không có nói, nếu công chúa đồng ý, hắn hẳn là nên làm như thế nào, là tiếp tục công thành? Hay là rút quân hồi quân doanh? Hắn sau khi cân nhắc, nói: "Công chúa trước xin hãy xuống đây rồi nói tiếp."

Đối mặt với câu trả lời rõ ràng lấp lè này của hắn, Mạn Yêu cũng không giận, trên mặt vẫn mang theo mỉm cười như cũ.

Vinh Thao bất tri bất giác ngẩng đầu lên, nhìn thấy nụ cười nhàn nhạt nhu hòa của nàng, hơi sững sờ, trong đôi mắt như hổ của hắn bốc cháy lên một tia hoài nghi, một nữ tử thoát nhìn giống tiên tử như vậy, tay không tấc sắt, nhu nhược tinh tế, nàng thật sự có thể không cần tồn nhiều sức dẽ dàng tiêu diệt

mười vạn đại quân của bọn họ sao? Nàng, một nữ tử như vậy, nhìn thế nào cũng không giống như là người có đôi tay dính đầy huyết tinh a!

Mạn Yêu ở dưới cái nhìn chăm chú của hắn, dần dần thu lại nụ cười, mày đẹp nhiễm một tầng ưu sầu, khép môi hàm chứa đau thương, thở dài một tiếng, nói: "Thôi bỏ đi. Chỉ là..... Dung Nhạc nói như thế nào cũng là Hoàng phi của Nam triều, cả câu từ biệt cũng không thể lưu lại, cứ như vậy tự tiện rời đi."

Vinh Thao ngẫm lại, cảm thấy cũng không có gì không đúng, liền hỏi nói:
"Công chúa là muốn lưu lại thư từ cho Nam Đế?"

"Thư thì không cần." Nàng xoay người nhìn về phương Bắc xa xôi, trong mắt hàm chứa tưởng niệm nhớ thương đếm không hết, biểu tình thống khổ đau thương, khiến người nhìn thấy tâm sinh không đành lòng. Nàng sâu kín u buồn nói: "Từ khi hắn đăng cơ làm Hoàng đế, quốc sự bận rộn, ta gả cho hắn đã hơn một năm, còn chưa từng vì hắn đàm tán qua một khúc nhạc. Hôm nay, liền lấy một khúc gửi gắm tương tư, hy vọng hắn ở xa ngoài ngàn dặm, cũng có thể cảm nhận được tình ý của ta."

Lời động tình như vậy, trước nay không ai có thể cự tuyệt. Cho dù là hán tử có trái tim sắt thép, cũng sẽ có một khắc mềm lòng. Ánh mắt của Vinh Thao đảo mấy vòng, đã suy nghĩ qua, lui ngựa ra phía sau vài bước, gật đầu nói: "Được. Vậy thỉnh công chúa ở tại đây đàm tán, khiến thần cũng có phúc được nghe tiếng đàn của công chúa."

"Đa tạ Vinh tướng quân thành toàn." Nàng quay đầu hướng dưới tường thành kêu lên: "Người đâu, lấy đàn tới."

Một cây đàn cổ đưa lên đầu tường thành, trên bàn để cây đàn có đặt một quyển nhạc phổ, phía trên viết ba chữ: Nghiệp hồn khúc. Nếu Vinh Thao ở phía dưới nhìn thấy ba chữ này, tuyệt đối sẽ không cho nàng có cơ hội để nàng đàm ra.

Mạn Yêu phất ống tay áo, mười ngón đặt ở phía trên dây đàn.

Ngược mắt mang theo tươi cười, đảo qua đại quân ở dưới thành, ngón tay bắt đầu động, một chuỗi âm phù mỹ diệu từ đầu ngón tay chảy xuôi mà ra, không uyển thanh linh, giống như âm thanh của tự nhiên, rung động lòng người, xuyên đến chỗ mềm yếu nhất ở trong đáy lòng người.

Chỉ là mới mở đầu, những tướng sĩ không hiểu âm luật ở dưới thành đều nghe đến mê mẩn, phảng phất như bị tiếng đàn kia mang vào ảo cảnh mỹ diệu.

Vinh Thao vừa nghe đến, trong lòng rung động, trước mắt không tự giác hiện ra một phong cảnh tuyệt đẹp.

Rừng núi âm u yên tĩnh, cát vàng nơi xa, không có mác vàng thiết mã, chỉ có cỏ cây sum suê, tiếng suối chảy nhẹ nhàng thánh thót, nước suối màu u bích mà trong suốt, hai tay vốc một vốc nước suối, vào miệng ngọt như cam lộ, khiến người vui mừng khôn xiết, mặc sức tưởng tượng một ngày thanh bình thịnh thế.

Đang muôn lại một vốc nữa để nhấp nhápmi, bỗng nhiên tiếng đàn bên tai vừa chuyển, núi rừng trước mắt hóa thành tảng lớn biển hoa, xa xa những con bướm xinh đẹp ở giữa trăm hoa nhẹ nhàng bay múa, phảng phất như một đám nữ tử tuổi thanh xuân trên người khoác lụa sa mỏng, thân hình yếu điệu mỹ miều như ẩn như hiện, mê hoặc tâm thần người.....

(máć: vũ khí thời xưa cây thương, giáo, máć)

Mạn Yêu môi đỏ hơi cong lên, cũng không thèm nhìn tới những tướng sĩ sa trường cầm binh khí trong tay, trên mặt lại là như si như say, đầu ngón tay nàng lực độ thêm mạnh, tiếng đàn từ trong trảo vui tai trở nên thâm trầm sâu sắc

Vinh Thao làm như thân lại ở giữa biển rộng cùng núi non bao la rộng lớn, nhìn mây khói mờ ảo, như mộng như ảo..... giữa cơn say mê, đột nhiên, bên tai có tiếng mảnh thú điên cuồng gào thét, trong núi dã lang mảnh hổ từ bốn phương tám hướng chen lấn xông đến, ánh mắt thị huyết, hàm răng sắc nhọn, biểu tình muốn đem hăn xé nát cắn nuốt vào bụng.....Nước biển xanh lam trong khoảnh khắc biến thành máu tươi đặc sệt, mùi vị tanh hôi tràn ngập chóp mũi, kích thích

nhân tố thô bạo được chôn dấu ở nơi sâu nhất trong thân thể hắn.

Hắn giơ kiếm trong tay lên, đối với dã lang cùng mãnh thú xông tới mà hung hăng bổ xuống, máu tươi bắn thẳng lên, hắn cảm giác được trên mặt một cỗ nồng nồng ướt át nhơn nhớt, mùi huyết tinh nơi chóp mũi càng thêm dày đặc, làm người buồn nôn, hắn lại càng ngửi càng thêm hưng phấn lên.

Vinh Thao một kiêm lại một kiêm giơ lên, rốt cuộc là ngừng không được. Máu đỏ tươi chảy xuôi trên chiếc áo giáp màu xanh đồng của hắn, hai mắt của hắn đỏ như máu giống như đã nhập ma, khuôn mặt dữ tợn, máy móc mà vung tay lặp lại động tác chém giết, gắp người liền chém, giống như bị điên rồi.

Không chỉ có hắn, lúc này dưới tường thành, mọi người đều là như thế.

Bọn họ tựa hồ không biết chính mình là ai, cũng không biết đối phương là ai, trong mắt trong lòng bọn họ, đều chỉ có một chữ: Giết! Giết! Giết!

Hướng Mậu cùng hai gã phó tướng cùng với Tiêu Khả ẩn ở thang lầu tường thành bị cảnh tượng tàn khốc như vậy làm cho kinh động ngây người. Hướng Mậu cùng hai gã phó tướng khiếp sợ nhìn những người đó, không, những người đó đã không thể gọi là người, mà là đồ tể điên cuồng mất đi tâm trí.

Thì ra một khúc nhạc mỹ diệu, thật sự có thể hóa thành âm phù đài mạng, đáng sợ như thế!

Tiêu Khả ngạc nhiên ra, đứng ở bên cạnh Mạn Yêu, nhìn ngón tay của Mạn Yêu bay múa tinh tế mà linh động, lại nhìn quyển nhạc phổ bên cạnh, sắc mặt Tiêu Khả dần dần trắng bệch. Đây là bản "Nhiếp hồn khúc" là sư phụ của nàng "Tuyết cô Thánh Nữ" sáng chế, đã từng muốn truyền lại cho nàng, nhưng chần chờ là bởi vì nàng trời sinh không thích luyện võ, mà bản nhạc này, cần thiết phải phối hợp nội lực, mới có thể phát huy tác dụng của nó. Nội lực càng mạnh, lực sát thương càng lớn.

Tiêu Khả chỉ biết là bản nhạc này rất lợi hại, có thể giết người, lại không biết,

nó còn có thể đem người biến thành ma quỷ. Trước nay chưa từng thấy qua cảnh tượng tàn sát long trọng như vậy, nhìn những cái đầu lăn cuộn trên chiến trường hỗn loạn, ngũ tạng lục phủ tuôn ra từ thân thể bị bỗn ra hai nửa, máu tươi uốn lượn thành sông. Trong lòng Tiêu Khả nhất thời khó có thể tiếp thu, dạ dày cuồn cuộn dữ dội, nàng vội vàng chạy qua một bên, khom lưng nôn mửa không ngừng.

Mạn Yêu nghe phía dưới truyền đến tiếng động chém giết, ánh mắt chỉ nhìn khúc phô, cái gì cũng không muốn nghĩ, cái gì cũng không muốn nghĩ đến. Nếu không phải bị bắt đắc dĩ, nàng tuyệt không nguyện dùng phương thức như vậy, đi tàn sát đồng bào con dân của tấm thân thể này. Nàng chậm rãi nhắm mắt lại, mùi máu tươi trong không khí chậm rãi thẩm thấu vào phế phủ của nàng, quanh quẩn bên tai là những tiếng kêu rên thảm thiết vô cùng phát ra từ những người trước khi chết.

Tim từng nhịp từng nhịp đậm run rẩy, hít thở không thông khó chịu. Nếu nàng có thể, nàng thật muốn đinh chỉ trận chém giết tàn khốc này.

Đúng lúc này, một mũi tên nhọn phá không mà bắn ra, từ trong chiếc kiệu trên đài đá ở đằng xa, bắn thẳng về phía nàng.

"Vèo" một tiếng, tốc độ mạnh mẽ, kiên quyết, khí thế không ai có thể chấn.

Hướng Mậu kinh hoảng kêu lên: "Nương nương, cẩn thận!"

Nàng mở to mắt, liền thấy được mũi tên ở đối diện bay đến, dưới ánh mặt trời lập loè ánh sáng chói mắt. Nàng không có phản ứng, bởi vì khúc nhạc này, một khi bắt đầu, liền không phải do nàng quyết định dừng lại nữa chừng.

Nàng cho rằng nàng phải chết như vậy! Nhưng mà, chỗ mũi tên nhắm đến, lại không phải là nàng, mà là cây đàn trước mặt nàng.

"Tranh!!!"

Dây đàn bị đứt, đàn bị hủy, tiếng đàn dừng lại.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, trên đài đá ngoài trǎm trượng, một nam tử đi ra từ bên trong kiệu, người nọ đầu đội kim quan, mặc long bào màu vàng sáng chói, xa xa nhìn về phía nàng. Nàng thấy không rõ biểu tình của người nọ, thậm chí cả mặt hắn, nàng cũng nhìn không rõ.

Trong kiệu có người không nằm ngoài dự đoán của nàng, khiến nàng ngạc nhiên chính là, khoảng cách xa như vậy, hắn lại vẫn có thể chuẩn xác bắn hủy cây đàn trước mặt nàng, mà không phải người nàng.

Nhin cây đàn cùng chiếc bàn bị lực của mũi tên bỗng ra, nàng mới biết được, thì ra tài bắn cung của Khải Vân đế, cũng tốt như vậy!

Dưới thành quân địch đột nhiên tinh táo lại, Vinh Thao đầy người là máu không dám tin tưởng nhìn chiến hữu chết ở dưới kiếm của mình, nhìn chung quanh mặt đất đầy tàn thi, một cổ phẫn nộ ngập trời đột nhiên nổi lên, mấy vạn người còn dư lại đồng thời trùng mắt nhìn nữ tử áo trắng ở phía trên tường thành, trong mắt tràn ngập nồng đậm hận ý. Cái nữ tử này khí chất cùng bộ dáng giống như tiên tử, là công chúa mà Hoàng Thượng của bọn họ sủng ái thương yêu nhất, sao nhẫn tâm dùng thủ đoạn tàn khốc như vậy đối đãi với bọn họ?

Vinh Thao đau đớn kịch liệt nhìn nàng, cuối cùng liếc mắt một cái, xoay người, đổi mặt với các tướng sĩ còn dư lại, thanh âm giao tạp giữa thống khổ cùng cùu hận: "Các tướng sĩ, nữ nhân này thế nhưng dùng quỷ kế khiến cho chúng ta biến thành hung thủ tàn sát chiến sĩ của mình, chúng ta không cần đối với nàng ta khách khí nữa. Người như vậy, không xứng làm công chúa của chúng ta nữa. Các huynh đệ, xông lên đi, giết chết nàng ta!"

"Giết chết nàng ta! Giết chết nàng ta!" Sức mạnh của cùu hận, quả nhiên là lớn mạnh vô cùng. Tiếng kêu hô xông thẳng đến tận trời, cơ hồ muốn đem tòa thành này chấn động sụp xuống.

Mạn Yêu chậm rãi nắm chặt ngón tay bị dây đàn làm xướt rách, nhìn những

tướng sĩ bị cùu hận lửa giật bao phủ, trong lòng nàng rất đau buồn, cũng không quay đầu lại, đối với người phía sau phân phó nói: "Diêu phó tướng, lập tức đưa Tiêu Khả rời đi."

Hướng Mậu bùm một tiếng quỳ trên mặt đất, nói "Nương nương, ngài cũng đi thôi. Nơi này giao cho thần, thần sẽ đem hết toàn lực, cho dù dùng hết một hơi thở cuối cùng, cũng sẽ tận lực chiến đấu đến cùng, thề sẽ bảo vệ Ô thành."

Diêu phó tướng cùng một phó tướng khác cũng quỳ xuống đất lạy nói: "Đúng vậy, Nương nương, ngài đi nhanh đi ạ!"

Mạn Yêu mắt nhìn Tiêu Khả còn đang nôn mửa không ngừng, nhìn Diêu phó tướng ánh mắt lại trầm xuống, âm thanh lạnh lùng nói: "Đây là mệnh lệnh của bốn cung. Người dám cãi lời?"

Diêu phó tướng còn muốn khuyên nữa, mà Hướng Mậu thấy sắc mặt nàng kiên quyết không thể dao động, đành phải thở dài một hơi, ý bảo Diêu phó tướng chiếu theo phân phó mà làm.

Tiêu Khả hơi dừng nôn, quay đầu lại kháng nghị nói: "Muội không đi, muội muốn bồi công chúa tỳ tỳ....."

Mạn Yêu nhăn mày lại, tiến lên liền điểm huyệt đạo của Tiêu Khả, phân phó Diêu phó tướng: "Đi mau." Dứt lời đối với dưới thành phất tay, mấy chục người nghe theo mệnh lệnh ra hiệu của nàng, xách theo thùng dầu lên tường thành, lúc này, cây thang của quân địch đã đưa đến bên tường thành, Mạn Yêu lệnh binh lính hướng quân địch ở dưới thành đang chen chúc leo lên đây mà dội dầu xuống, đốt đuốc ném qua, lửa lớn bốc cháy cực kỳ mãnh liệt.

Những binh lính bị tạt dầu ở trong lửa lớn đau đớn lăn lóc thét chói tai, âm thanh xé tim rách phổi một tiếng cao hơn một tiếng. Lửa lớn vẫn không hoàn toàn cản trở những binh sĩ phẫn nộ đến điên cuồng, có một số binh sĩ dẫm lên thi thể trong lửa đi về phía trước, không màng tất cả muốn bò lên trên tường thành giết nàng.

Hướng Mậu cùng tên phó tướng giơ kiếm chém giết quân địch bò lên trên tường thành, nhưng lo lắng người của mình quá ít, quân địch leo lên đến trên tường thành lại càng ngày càng nhiều, đều hướng về phía Mạn Yêu mà đi.

Mạn Yêu cầm kiếm, sờ sờ bụng của mình, không lưu tình chút nào đem kiếm đâm vào thân thể kẻ định.

Đôi tay nàng đã dính đầy máu tươi, cũng không để bụng giết thêm mấy người.

Không biết qua bao lâu, Mạn Yêu cảm thấy tay nàng sắp phải mất đi tri giác, trước mắt nơi nơi đều là một mảnh màu đỏ tươi, trên người như là bị người ta dội một chậu máu, một thân áo trắng sớm đã nhìn không ra màu sắc vốn có. Người ở bên cạnh nàng một người lại một người ngã xuống, nàng cùng Hướng Mậu, còn đang chiến đấu. Hướng Mậu cũng giống như nàng, cả người đều là máu, đã phân không rõ đó là máu của kẻ địch, hay là máu của chính mình.

Hướng Mậu mắt thấy trên tường thành quân địch càng ngày càng nhiều, nôn nóng kêu lên: "Nương nương, ngài mau đi thôi! Ô thành có thể mất, nhưng ngài cùng tiểu hoàng tử chưa ra đời trong bụng ngài ngàn vạn không thể xảy ra chuyện. Cầu xin ngài, đi nhanh đi!"

Mạn Yêu cười khổ nói: "Đi không được rồi." Có lẽ bất luận người nào trong thành đều có cơ hội rời đi, duy nhất chỉ có một mình nàng, là đi không được. Cũng không biết tình hình chiến đấu ở hai cửa Đông, Tây như thế nào?

Nàng đang nghĩ ngợi, bên trong thành có người tới báo: "Khởi bẩm Nương nương, cửa thành Tây quân địch đã lui, quân ta hơn hai vạn tướng sĩ tử thương hơn một nửa, các tướng sĩ còn lại đang hướng bên này chạy đến, thỉnh Nương nương nhất định phải kiên trì a!"

Mạn Yêu còn không kịp sinh ra một tia vui mừng, lại có người tới báo: "Khởi bẩm Nương nương, cửa thành Đông.....cửa thành Đông sắp giữ không nổi!"

Nàng ngẩn ra, vội nói: "Kêu các tướng sĩ đó lập tức đi cửa thành Đông cứu viện."

"Nhưng còn Nương nương ngài....."

"Mau đi!" Nàng lạnh giọng hét lớn, người nọ vội vàng lĩnh mệnh rời đi.

Dưới thành lửa lớn đã tắt dần, bọn họ lâm thời chuẩn bị dầu đã dùng hết rồi, mà quân địch, còn có rất nhiều. Nàng cơ hồ là tuyệt vọng, trận này, vốn là không có khả năng thắng. Nàng muốn giữ lấy giang sơn cho Vô Ưu, nhưng mà, nàng đã tận lực rồi!

"Nương nương, chúng ta tới hỗ trợ!"

Tiếng bước chân nườm nượp từ phía sau truyền đến, nàng quay đầu lại, nhìn đến rất nhiều bá tánh xông lên tường thành, có nam có nữ, có già có trẻ, có một số người trong tay còn xách theo một thùng dầu, còn có người cầm lấy đao kiếm từ trên mặt đất hay trên tay người chết chạy tới hỗ trợ, mặc dù bọn họ không có võ công.

Một khắc kia, nàng đã bị cảm động! Nhìn lửa đã tắt lại lần nữa bốc cháy lên, thật giống như là ở trong lòng nàng bốc cháy lên hy vọng, cánh tay vốn đã không còn sức lực lại lần nữa tràn ngập sức mạnh, khéo mắt nàng ướt át, chưa từng có cảm giác giống như giờ khắc này, bá tánh không chỉ biết tản tin đồn, bọn họ kỳ thật cũng có tâm huyết như vậy, đáng yêu như vậy, khiến người tôn kính. Nhưng mà, bọn họ không biết võ công, tới nơi này sẽ chỉ là chịu chết. Nàng vội nói: "Lưu lại vài người tạt dầu, những người khác màu rời đi. Các ngươi không biết võ công, tới nơi này cũng chỉ là chịu chết."

"Chúng ta không sợ chết! Bà nội nó, có thể giết một kẻ địch cũng xem như là tới không vô ích."

"Nương nương ngài là công chúa Khải Vân quốc, lại hoài thai đã năm tháng, đều có thể vì bảo vệ Ô thành mà không màng tánh mạng, chúng ta làm con dân

của Nam triều, nếu khoanh tay đứng nhìn, vậy còn gọi là người sao?"

"Chúng ta là tự nguyện tới, cùng với Nương nương cùng nhau kháng địch, giết một người là....."

Phía sau còn chưa nói xong, liền bị quân địch xông lên tường thành một đao bỗ trúng, câu nói kia, vĩnh viễn cũng nói không xong rồi. Nàng nhìn hãi tử kia mới mười bốn mươi lăm tuổi ở trước mặt nàng ngã xuống, trong mắt còn mang theo thần sắc tôn sùng kính phục đối với nàng. Nàng "A" một tiếng kêu to, giơ kiếm liền đem kẻ địch kia chém thành hai đoạn.

Nàng đem kiếm trong tay đưa cho người bên cạnh, đoạt lấy cung tiễn trong tay người khác, từ khe hở giữa cổ của hai người phía trước, nhắm chuẩn nam nhân đứng trên đài đá ở đằng xa.

Dùng toàn bộ nội lực, một chút cũng không lưu lại, một mũi tên bắn ra, khí thế sắc bén giống như mũi tên hủy diệt cây đàn của nam nhân này khi nãy, "Vèo" một tiếng, mang theo kình phong hô hô mà bay đi, thế không thể đỡ.

Một mũi tên xuyên tim, chuẩn xác vô cùng!

Nam tử một thân long bào từ trên đài đá ngã xuống, rớt trên mặt đất dãy lên một mảnh bụi đất, nàng ở ngay khoảnh khắc nam tử rơi xuống, thân hình đột nhiên cứng đờ, hoảng hốt trong nháy mắt, trong đầu bỗng nhiên hiện lên thời gian ba năm ở hoàng cung Khải Vân quốc, người nọ đối với nàng che chở sủng nịch yêu thương, còn có, khi hòa thân đến Lâm Thiên quốc, câu nói khi đưa tiễn kia: "Tâm nguyện lớn nhất cuộc đời này của Trẫm, là hoàng muội có thể sống tốt, sống hạnh phúc....." Nàng thật sự không hiểu hắn, hắn đã từng đối với nàng tốt như vậy, như là nâng niu ở lòng bàn tay, khiến nàng cảm nhận được ấm áp mà kiếp trước không có, nhưng vì sao, vì sao bọn họ sẽ đi đến cục diện tàn sát nhau như hiện giờ?

Nàng bỗng nhiên rơi lệ đầy mặt, không biết là vui mừng, hay là khổ sở. Nàng không nghĩ tới, thế nhưng dễ dàng liền bắn trúng hắn như thế. Mà hắn, không có

né tránh, không có đón đỡ, không có làm ra bất luận cái chống cự gì, cứ như vậy bị một mũi tên của nàng bắn xuyên tim!

Trong quân địch có người la lên một tiếng: "Hoàng Thượng!"

"Không tốt rồi, Hoàng Thượng trúng tên rồi!"

Quân địch tức khắc hỗn loạn lên, Vinh Thao kinh hãi, vội kêu lui binh, chạy gấp đến nam tử ngã xuống đài đá.

"Hoàng Thượng, Hoàng Thượng ——" Tiếng thét bi thống bén nhọn chói tai từ dưới đài đá truyền tới, cung tiễn trong tay nàng rơi xuống trên mặt đất, tầm mắt đã là một mảnh mơ hồ.

Quân địch đã lui hết, bá tánh ở trên tường thành hoan hô.

Mạn Yêu nhìn thi thể chõng chất như núi, máu tươi hội tụ thành sông, nàng chỉ cảm thấy tim mình có chút đau đớn không rõ. Mọi người vây quanh nàng hồi doanh, Hướng Mậu giải tán bá tánh, kêu người đi thỉnh đại phu.

Mạn Yêu một mình trở về phòng, vào phòng, đóng cửa lại, nàng dựa vào tường, thân mình mỏi mệt không còn sức lực mà trượt xuống, ngã ngồi trên mặt đất. Hai mắt lộ ra nồng đậm mệt mỏi, cảm giác thật sự quá mệt mỏi, quá mệt mỏi, mệt đến cả hô hấp nàng cũng cảm thấy rất đau.

Chậm rãi khép lại hai mắt, bên tai tiếng chém giết vứt đi không được, trong đầu không ngừng thoáng hiện hình ảnh máu tươi cùng thi thể, hiện lên năm tháng ba năm ở trong cung, nam tử hết lòng che chở yêu thương cùng với sau này mang đến thương tổn cho nàng.

Nàng cuộn hai chân lên, ôm chặt lấy, khuôn mặt chôn ở giữa hai đầu gối, máu tươi ướt đầm đẽ trên quần áo nàng, nhuộm dần da thịt nàng, gió từ cửa sổ thổi vào, xet qua người nàng, mang theo từng đợt run rẩy không tiếng động.

Nàng muốn cứ như vậy trong chốc lát, không muốn nhúc nhích, không muốn

nhúc nhích một chút nào.

Đột nhiên, có một bàn tay, phủ lên tay nàng, hơi nóng nhàn nhạt bao vây lấy bàn tay lạnh lẽo của nàng, đó là một loại âm áp có một chút quen thuộc rồi lại trở nên xa lạ, nàng giật mình bỗng nhiên ngẩng đầu, liền thấy được một khuôn mặt tái nhợt thanh túynh nhã, cả người nàng đột nhiên chấn động, há mồm muốn kêu ra lại là kêu không ra tiếng, cả người cũng không thể động đậy.

Vì ở khoảnh khắc nàng ngẩng đầu, đã bị điểm trúng huyệt đạo.

Tông Chính Vô Ưu cùng Cửu hoàng tử dẫn dắt bảy ngàn huyền y thiết ky, thúc ngựa không ngừng nghỉ đuổi mấy ngày đêm, đuổi tới Ô thành trước đại quân. Tiến vào thành, nơi nơi đều đang nói về chuyện đánh lui địch.

Mọi người đều nói, đây là một cái kỳ tích, nếu như nói kỳ tích, năm vạn người chiến thắng ba mươi vạn người, không bằng nói kỳ tích về một nữ nhân dùng sinh mệnh của nàng tới bảo vệ một tòa thành trì thậm chí toàn bộ giang sơn. Nhưng mà, thành trì đã bảo vệ được, nữ tử lại mất tích, không ai biết nàng đi nơi nào.

"Khởi bẩm Hoàng Thượng, thần ngày đó nhìn thấy Nương nương đi vào phòng, không đến nửa canh giờ, khi thần dẫn đại phu vào phòng bắt mạch cho Nương nương, Nương nương người đã không thấy tăm hơi! Thần sai người giới nghiêm toàn thành, đều lục soát khắp nơi, vẫn cứ tìm không thấy Nương nương."

Tông Chính Vô Ưu ngơ ngẩn đứng ở trong phòng của nàng, nhìn trên mặt đất một bãi vết máu đỏ tươi chói mắt, phảng phất như cảm giác được máu trong cơ thể của mình đang nhanh chóng ngưng đọng lại. Hắn đem hết thảy đồ vật nơi này đều lật lên một lần, không tìm thấy được nàng lưu lại một câu hay một chữ nào.

Hướng Mậu quỳ ở sau lưng Tông Chính Vô Ưu, đem sự tình có quan hệ với

Nương nương phát sinh mấy ngày này bẩm báo tì mỉ.

Tông Chính Vô Ưu không nói một câu. Đáy mắt hắn chưa đầy lo âu, biểu tình dấu diếm sự hoảng loạn, rồi lại giống như người mất hồn vẫn không nhúc nhích. Hắn tình nguyện khi nàng gặp nguy hiểm, vứt bỏ hết thảy, chỉ có bảo vệ tốt chính nàng, bình an không có việc gì đi đến bên cạnh hắn là tốt rồi. Đáng tiếc nàng cái gì cũng biết, duy nhất là không biết trốn.

Cửu hoàng tử sững sốt, lấy sức một mình đấu mấy chục vạn đại quân, từ xưa đến nay, là chưa từng nghe thấy, nhưng Thất tẩu là một nữ tử, lại làm được! Nhưng mà, đối với Thất ca mà nói, Thất tẩu hao tổn tâm sức giữ được Ô thành, cũng không quan trọng bằng bản thân Thất tẩu. Hắn thở dài, an ủi nói: "Thất ca, huynh đừng lo lắng, Thất tẩu nhất định sẽ không có việc gì. Có lẽ tẩu ấy chỉ là quá mệt mỏi, muốn tìm chỗ nghỉ ngơi mấy ngày."

Tông Chính Vô Ưu không nói chuyện, một lát sau, đột nhiên hỏi một câu:
"Khải Vân để thật sự đã chết?"

Hướng Mậu sững sốt sững sốt, hơi suy tư nói: "Cái này..... thần không xác định, khoảng cách quá xa, thần chỉ thấy hắn mặc long bào, giống như Khải Vân để, hơn nữa sau khi hắn ngã xuống đài đá, tướng sĩ Khải Vân hoảng loạn thành một đoàn, không giống là giả."

Hai hàng lông mày của Tông Chính Vô Ưu nhăn đến càng chặt, việc này sợ không đơn giản như vậy. Khải Vân để là người như thế nào, cách xa trăm trượng, hắn sao có thể dễ dàng bị bắn trúng như thế, không né tránh chút nào? Hay là, công thành chỉ là thủ đoạn, nàng mới thật là mục đích của hắn? Nghĩ đến này, cả người Tông Chính Vô Ưu chấn động, xoay người phân phó nói: "Lập tức dán thông báo, mười vạn lượng hoàng kim, tìm tin tức của Hoàng phi. Mặt khác phái người đi đến Khải Vân quốc bí mật điều tra, xem Khải Vân để rốt cuộc là chết hay chưa chết."

Hướng Mậu lãnh chỉ, đang chuẩn bị lui ra, Cửu hoàng tử hỏi: "Cái kia.....

Tiêu Khả cái nha đầu kia đâu?"

Hướng Mậu nói; "Nương nương kêu Diêu phó tướng hộ tống Tiêu cô nương hồi cung, sao rồi, Tiêu cô nương không trở về sao?"

Sắc mặt Cửu hoàng tử lập tức thay đổi, "Không nhận được tin tức nàng hồi cung."

Hướng Mậu kinh ngạc nói: "Diêu phó tướng cũng không có trở về thành, chẳng lẽ..... Bọn họ cũng đã xảy ra chuyện?"

Cửu hoàng tử thân sắc hoảng hốt, nói với Tông Chính Vô Ưu: "Thất ca, đệ lập tức đi thông tri cho Tin Tức Các trong Lâu, điều tra tin tức của Thất tẩu cùng Tiêu Khả." Dứt lời cũng không đợi người đáp lại, lập tức bay nhanh chạy đi ra ngoài.

Hướng Mậu lui ra, trong phòng chỉ còn lại một mình Tông Chính Vô Ưu. Hắn nhìn chiếc giường sớm đã không có độ ẩm, tâm như là bị đào khoét. Đến gần mép giường, giơ tay vuốt ve tấm chăn nàng từng đắp, đôi tay nắm chặt, từ trong lòng kêu một tiếng "A Mạn". Hắn hối hận không nên để nàng rời đi, mặc kệ nàng có nguyện ý hay không, đem nàng buột chặt ở bên người, mới là an toàn nhất.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Mai Danh Ăn Tánh

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Ánh nắng đầu mùa Hạ còn chưa đủ gắt, nhưng mặt đất đã lộ ra cái nóng rực của ngày hè.

Bên trong một chiếc xe ngựa nhìn như bình thường, Mạn Yêu đột nhiên cảm thấy cái mũi đau xót, trong lòng hơi tắc nghẽn.

"Dung nhi, làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?" Người bên cạnh thấy đôi mày của nàng nhăn nhẹ và nàng đột nhiên giơ tay đè lại ngực, vội dò hỏi. Âm thanh của hắn vô cùng ôn nhu hơi mang khẩn trương.

Bàn tay vươn qua đây, vừa mới chạm vào nàng, nàng liền né tránh như tránh rắn độc mãnh thú. Âm thanh của nàng lạnh lùng nói: "Không liên quan gì đến ngươi. Người rõ cuộc muôn mang ta đi nơi nào?"

Đây đã là ngày thứ sáu nàng bị mang đi rời khỏi Ô thành, nam nhân bên cạnh tất nhiên là Khải Vân đế, người mà nàng cho rằng đã bị một mũi tên của nàng bắn chết. Nhưng không thể tưởng tượng được hắn xảo trá như thế, tìm cái thế thân để tháo dỡ phòng bị của nàng, mà hắn sớm đã nhân lúc hỗn loạn lẩn vào bên trong thành, trốn vào trong phòng nàng, chỉ chờ khi tinh thần và thể xác của nàng đều mệt mỏi sau "Thắng lợi" trở về.

Nội lực của nàng bị phong lại, hai mắt bị một mảnh vải đen che lại, cái gì cũng nhìn không thấy, nàng cũng lười bóc mảnh vải đen ra, bởi vì giờ phút này nàng không muốn nhìn thấy người nam nhân bên cạnh.

Ánh mắt Khải Vân đế tối sầm lại, tay rũ xuống, không có trả lời vấn đề của nàng, chỉ buồn bã than nhẹ, "Dung nhi, nàng chán ghét ta đến như vậy sao?"

"Đúng vậy, thực chán ghét." Nàng thập phần khăng định cho hắn đáp án, khuôn mặt lạnh nhạt, sự chán ghét trong giọng nói rất rõ ràng.

Sắc mặt của Khải Vân để bỗng dừng trăng bêch, con ngươi màu băng xám lộ ra một mảnh yên tĩnh, đột nhiên ho khan, một đợt so với một đợt kịch liệt dữ dội hơn, mang theo thở dốc nặng nề, nàng nghe vào trong tai, cảm giác giống như một cái người sắp chết muốn đem tim phổi đều ho cả ra. Là âm thanh mà nàng nghe được nhiều nhất trong mấy ngày nay.

Xe ngựa ngừng lại, Tiểu Tuần Tử vén màn xe lên, đưa cho Khải Vân để một viên thuốc đen như mực, "Hoàng Thượng, ngài mau ngậm cái này." Dứt lời đảo mắt nhìn Mạn Yêu, ánh mắt phức tạp, ngữ khí làm như khẩn cầu lại tựa như oán trách, "Công chúa, nô tài cầu ngài đừng làm Hoàng Thượng tức giận nữa, ngài làm như vậy, sớm hay muộn cũng sẽ hối hận. Hoàng Thượng không giống như ngài tưởng tượng như vậy đâu, Hoàng Thượng chưa từng có lỗi với ngài, nếu không có Hoàng Thượng, ngài cho rằng ngài có thể sống tới ngày nay sao?"

"Câm mồm! Khu, khu, khu..... Ai cho phép ngươi lăm mồm, đi ra ngoài." Khải Vân để trầm giọng quát.

Tiểu Tuần Tử không cam lòng kêu một tiếng: "Hoàng Thượng....."

"Trầm kêu ngươi đi ra ngoài! Khu khu....."

Thấy Hoàng đế tức giận, lại là một trận ho khan không ngừng, Tiểu Tuần Tử vội im miệng, thở dài lui ra ngoài.

Mạn Yêu quay đầu, nàng nhìn không thấy Khải Vân để, chỉ có thể nghe được tiếng ho khan cùng tiếng thở dốc giống như xé rách tim phổi của hắn, nàng khẽ nhíu mày, không biết làm sao rồi, trong lòng không tự giác có một tia bất an. Lời nói của Tiểu Tuần Tử rốt cuộc là có ý gì? Vì sao nàng sẽ hối hận?

Tiểu Tuần Tử nói không có Khải Vân để, nàng sống không đến ngày hôm nay, nhưng mà, nếu không phải Khải Vân để, nàng sao lại chịu khổ nhiều như

vậy? Cho dù lúc trước, Khải Vân để đối với công chúa Dung Nhạc chân chính, có đại ân, vậy thì cùng với nàng lại có can hệ gì? Nàng không phải là Dung Nhạc, nàng chỉ là Mạn Yêu. Nàng nghĩ như vậy, trong lòng liền yên ổn đi.

Ho khan dần dần ngừng lại, nam tử bên người không mở miệng nữa, chỉ là dựa vào vách xe, ánh mắt ôn nhu mà lại phức tạp, vẫn luôn nhìn mặt nàng. Nàng cảm giác được tầm mắt của hắn, quay mặt qua chỗ khác, có chút không được tự nhiên. Ở chung như vậy, quỷ dị đến khiến lòng người phát run.

Xe ngựa đang chạy trên con đường nhỏ hẻo lánh, có lẽ là suy xét đến việc nàng đang có thai, xe ngựa chạy với tốc độ không nhanh, mà mỗi lần đi qua một tòa thành, đều sẽ ở khách điểm nghỉ ngơi một đêm, hắn kêu người sắc một chén thuốc an thai cho nàng.

Nàng có chút không hiểu rõ, hắn rốt cuộc là người như thế nào? Vì sao hắn có thể đối đãi cùng một người, lúc nhẫn tâm thì lãnh khốc vô tình lại tàn nhẫn, lúc quan tâm săn sóc lại là ân cần cẩn thận chu đáo? Tâm tư của hắn, giống một cái đầm nước sâu, khiến người đoán không ra. Nàng không biết hắn khi nào sẽ hung hăng cho nàng một đòn nữa, là hại hài tử của nàng hay là lợi dụng nàng làm lợi thế áp chế nam nhân nàng yêu thương? Vô luận là cái nào, đối với nàng mà nói, đều là nàng không thể chịu đựng được, cho nên, cho dù hắn đối tốt với nàng bao nhiêu đi chăng nữa, nàng cũng sẽ không cảm kích hắn.

Đêm ở biên thành, trong phòng thượng hạng của một khách điểm bình thường, nàng rốt cuộc thăng không nổi cơn buồn ngủ và sự mệt mỏi của nhiều ngày qua, đã ngủ thật say.

Nam tử đẩy cửa đi vào chậm rãi tới gần, nhẹ nhàng ngồi xuống ở mép giường, thật cẩn thận bóc mảnh vải đen trước mặt nàng ra. Nhìn dung nhan mà mỗi ngày đều xuất hiện trong giấc mộng của hắn, biểu tình ôn hòa nhu nhã trên mặt đã rút đi, ánh mắt cực kỳ say mê, trong mắt lại là một mảnh đau thương. Chỉ có chờ nàng ngủ say, hắn mới dám gỡ xuống mảnh vải đen này. Hắn sợ hãi ánh mắt của nàng khi nàng thanh tịnh nhìn hắn, nồng đậm căm hận cùng chán ghét,

như là một lưỡi đao, xuyên ruột mổ bụng, cắm thẳng vào nơi sâu nhất trong đáy lòng hắn, còn hơn cả chuyện trên tường thành ngày đó. Ngay thời khắc hắn chính mắt nhìn thấy, nàng không lưu tình chút nào bắn ra mũi tên nhọn hướng đến thế thân ăn mặc xiêm y của hắn, vốn là ở trong dự tính của hắn, nhưng mà, trái tim của hắn, cũng ngay tại lúc ấy theo mũi tên kia vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ.

Dung nhi, nàng vì Tông Chính Vô Ưu, làm hết thảy mà không hối tiếc, lại chỉ đối với một mình ta, tàn nhẫn như vậy.

Hắn ở trong lòng không tiếng động than nhẹ.

"Hoàng Thượng." Tiếu Tuần Tử một thân y phục dạ hành nhẹ nhàng bước vào, kéo xuống mảnh vải đen trên mặt, nhỏ giọng kêu.

Khải Vân để cõng không ngẩng đầu lên, thuận miệng hỏi câu: "Tình huống như thế nào?"

Tiểu Tuần Tử hạ giọng trả lời: "Hoàng Thượng dự đoán không sai một chút nào, may mắn chúng ta đi đúng lúc, sớm hơn bọn họ một bước, hiện tại Thái Hậu đang phái người tìm ngài khắp nơi. Nam, Bắc triều cũng phái ra rất nhiều người điều tra tin tức, các nơi quan khẩu đều có người kiểm tra, nếu ngài không muốn để cho Thái Hậu tìm được chúng ta, vậy chúng ta không thể dùng lệnh bài."

Khải Vân để gật gật đầu, những chuyện này đều ở bên trong dự đoán của hắn, hắn nhàn nhạt phân phó nói: "Chiếu theo kế hoạch đã định trước, đi chuẩn bị mấy bộ quần áo vải thô, cải trang lên đường."

Tiểu Tuần Tử đáp lời, lại do dự nói: "Nhưng mà, Hoàng Thượng, thuốc của ngài..... không còn nhiều lắm."

Khải Vân để hỏi: "Còn dư bao nhiêu?"

Tiểu Tuần Tử lo lăng sổ ruột nói: "Lượng thuốc chiếu theo như bình thường mà dùng, thì sợ là chống đỡ không quá hai tháng."

Khải Vân đế nhíu mày, trầm ngâm, một lát sau mới nói: "Sau này sắc thuốc, mỗi thứ đều giảm phân nửa, lại từ ba ngày một lần sửa thành năm ngày một lần."

Tiểu Tuần Tử sững sốt nói: "Cái này sao có thể được? Long thể của ngài..... Ai! Hoàng Thượng, ngài làm như vậy..... Thật sự đáng giá sao?"

Trong con ngươi màu băng xám của Khải Vân đế một mảnh vắng lặng như tro tàn, hắn ngóng nhìn nữ tử lăng lặng nằm ở trên giường ngủ thật say, cười khổ nói: "Đã là người xuống mồ hơn phân nữa rồi, còn so đo chuyện này để làm gì?
Ngươi đi an bài đi."

Tiểu Tuần Tử bất đắc dĩ mà lui ra ngoài, đóng cửa lại.

Khải Vân đế muốn nắm tay nàng, rồi lại sợ đánh thức nàng, cuối cùng vẫn là từ bỏ. Hắn nhìn đôi tay kia, màu sắc tái nhợt gần như giỗng như hắn, đột nhiên không biết, lúc trước cứu nàng, rốt cuộc là đúng hay là sai, nếu bọn họ ở lúc ấy cùng chết, có thể tránh đi nỗi bất hạnh phát sinh sau này hay không?

Sáng sớm ngày thứ hai, khi Mạn Yêu tỉnh lại, ánh mặt trời đã sáng rực.

Nàng mở mắt ra, thấy một nữ tử đứng trước giường, nàng chỉ nhìn lướt qua, cũng không nhìn kỹ, liền nhíu mày hỏi: "Ngươi là người phuơng nào?"

Nàng kia ôn nhu cười một cái, đem một bộ quần áo vải thô tùy tay đặt tới trước mặt Mạn Yêu, nói: "Dung nhi, dậy thay quần áo, chúng ta cần phải đi."

Mạn Yêu sững sốt, kinh ngạc quay đầu, trừng mắt nhìn hắn, "Nữ tử" này thế nhưng là Khải Vân đế! Nàng giật mình, không thể tưởng tượng được hắn đường đường là một Hoàng đế, giả dạng nữ nhân, làm vẻ làm dáng, nhưng thật ra lại thật đẹp.

"Ngươi..... Ngươi sao trang điểm thành như vậy?" Ánh mắt hoang mang của

nàng xẹt qua một tia chẽ nhạo.

Khải Vân đế làm như không nhìn thấy, chỉ ôn nhã cười nói: "Kế sách tạm thời."

Trong đầu Mạn Yêu đột nhiên nhảy ra một câu: "Thì ra Tề ca ca là một đại mỹ nhân!"

Nàng nhíu mày, những lời này có chút không thể hiểu được, chẳng lẽ lại là ký ức của Dung Nhạc? Nàng lại chăm chú nhìn hắn, tuy là một thân áo thô vải sam, nhưng dáng người cao gầy, khuôn mặt tuấn tú nho nhã lộ ra phong độ đẹp đẽ ưu tú. Chợt có một loại cảm xúc quen thuộc mơ hồ từ đáy lòng xẹt qua, giống như hắn ăn mặc như vậy, nàng đã từng thật sự ở nơi nào gặp qua.

"Ngươi trước kia có phải đã từng mặc qua như vậy hay không?" Không biết tại sao lại hỏi ra lời này, nó không ở trong ý thức của nàng.

Khải Vân đế hơi chấn động, ánh mắt bỗng nhiên sáng lên, vội vàng tiến lên bắt lấy bả vai nàng, "Nàng nhớ lại cái gì rồi?"

Mạn Yêu đột nhiên hoàn hồn, đối với tâm tình cùng ngôn ngữ kỳ quái của mình có chút ảo não, nàng đây là làm sao vậy? Chuyện trước kia của hắn có quan hệ gì đến nàng? Vội cúi đầu, biểu tình lanh đạm nói: "Không có. Ngươi đi ra ngoài, ta muốn thay quần áo."

Khải Vân đế ngừng động tác, bởi vì khẩu khí lạnh nhạt kia mà thần sắc hắn ảm đạm, rút tay về, đứng dậy lui về phía sau hai bước, chậm rãi xoay người sang chỗ khác, ngực hơi pháp phồng, đôi mắt nhìn chăm chăm mặt đất, nhẹ giọng nói: "Ta, không nhìn nàng."

Tay Mạn Yêu nắm quần áo lên lại buông xuống, ý tứ của hắn là không đi ra ngoài? Nàng buồn bực mà xoay đầu theo phương hướng ngược lại, không nhìn hắn, cũng không có bất luận động tác nào, không tiếng động tỏ vẻ kháng nghị.

Khải Vân để làm như dự đoán được nàng sẽ như vậy, hắn thu lại thần sắc mắt mát mới vừa rồi, quay đầu lại ôn hòa cười cười, mặt mang sủng nịch nói: "Nếu Dung nhi không có sức lực thay quần áo, ta đây tới giúp nàng." Nói xong người đã đi qua, Mạn Yêu bực bội, lấy quần áo phủi tay hắn ra, dùng ánh mắt hung hăng như muốn xé thịt hắn, giọng nói buôn bục: "Xoay qua đi!"

Khải Vân để dừng tay, cười rộ lên, nghe lời xoay người. Mạn Yêu nhanh chóng thay đổi xong quần áo, kích cỡ quần áo thế nhưng rất vừa vặn, giống như là chiếu theo kích cỡ thân hình của nàng mà may.

Mặc xong quần áo, Khải Vân để đem nàng ăn ngồi trên ghế, nàng không biết hắn muốn làm cái gì, liền giãy giụa phản kháng.

Bàn tay to của Khải Vân để nắm bả vai nàng, ngữ khí nhu hòa như cũ, lại mang theo cảnh cáo mơ hồ, "Dung nhi ngoan ngoãn ngồi yên đừng nhúc nhích, ta không muốn làm tổn thương nàng cùng hài tử."

Mạn Yêu nhân vì lời cảnh cáo ôn nhu này mà lập tức ngừng giãy giụa, nàng tin, người này tuyệt đối có thể nói được làm được. Ánh mắt phẫn nộ nhìn vẻ mặt ôn hòa giống như vô hại của nam tử trong gương đồng, nàng buồn bực mà quay đầu đi.

Khải Vân để cười cười không thèm để ý, khéo miệng ngậm một mạt chua xót, dùng đôi tay gom tóc nàng lại, sợi tóc bạc trắng hiện lên ánh sáng mềm mại chảy xuôi ở giữa kẽ tay hắn, cực kỳ giống như thời gian đã từng một đi không trở lại của bọn họ. Hắn dùng ngón tay thon dài nhẹ nhàng chải vuốt sợi tóc, sau đó búi lên, tuy rằng động tác có chút vụng về, nhưng lại nghiêm túc mà cẩn thận. Búi tóc xong, hắn cầm lấy một mảnh vải màu xanh, đem toàn bộ tóc bao lại, ở trên thắt một cái kết, hai góc của cái kết rũ xuống, có nét thanh tao duyên dáng.

Hắn lại lấy một cái hộp nhỏ qua, trong hộp phân rất nhiều ngăn nhỏ, bên trong đựng đầy son phấn cùng ngưng cao màu sắc không giống nhau, hắn dùng đầu ngón tay dính một chút rồi bôi lên trên mặt nàng.

Hắn cong eo, mặt cách nàng rất gần, hơi thở của hai người có thể nghe thấy rõ ràng.

Thân hình Mạn Yêu hơi cứng đờ, muốn né tránh hơi thở nóng rực ở trước mặt xông tới, nhưng cǎm bị hắn bắt lấy, không thể động đậy, chỉ đành mặc kệ hắn. Không thể giãy giụa, nàng lại không muốn nhìn thấy hắn, đơn giản là nhắm mắt lại.

Ước chừng nửa khắc hắn mới dừng lại động tác, vừa lòng nhìn thoáng qua kiệt tác của hắn.

Mạn Yêu mở to mắt, nhìn gương mặt hoàn toàn xa lạ trong gương mà sững sốt, đó là một gương mặt hoàn toàn không có bất luận cái mỹ cảm đáng nói nào, lại cũng không xấu, chỉ là tầm thường, tầm thường đến khiến người nhìn thấy mười lần cũng không nhớ được. Thì ra không có mặt nạ da người, cũng có thể hoàn mỹ như vậy. Nàng giơ tay ở trên mặt thử lau một cái, thế nhưng cái gì cũng lau không sạch.

Khai Vân để cười cười đem đồ vật thu hồi, lôi kéo nàng đi ra ngoài, Tiểu Tuần Tử đã chờ ở bên ngoài.

Lúc này đây đi ngang qua phố xá phồn hoa, hắn không điểm huyệt đạo của nàng nữa, có lẽ là bởi vì dịch dung, không lo lắng người khác sẽ nhận ra nàng, lại hoặc là có cảnh cáo trước đó, hiểu biết nàng có bao nhiêu để ý hài tử trong bụng nàng.

Trên đường người đi đường rất nhiều, xe ngựa đi thật chậm, Mạn Yêu nghe được bên ngoài có người nghị luận, nói Tông Chính Vô Ưu treo giải thưởng số tiền rất lớn, tìm kiếm tin tức của nàng, cũng điên cuồng dẫn người đi khắp nơi tìm nàng, trong lòng nàng bỗng nhiên nổi lên gợn sóng, nghĩ đến Vô Ưu vì nàng mà ăn không ngon, ngủ không yên, lòng nàng liền nóng như lửa đốt. Nhưng nàng hiện tại dáng vẻ như thế này, cho dù nàng nói nàng là Hoàng phi của Nam triều, sợ cũng chẳng ai tin. Nàng thử dùng các loại phương pháp truyền ra tin

tức, kết quả, bất luận nàng truyền tin tức gì đi ra ngoài, cuối cùng đều bị Khải Vân để tự tay đưa về đến trên tay nàng, mà người được nàng lựa chọn truyền tin, cũng không ngoại lệ, bị hắn diệt khẩu.

Nàng cứ như vậy bị hắn vây chặt ở bên người, giống như Tôn Ngộ Không trong tay Như Lai phật tổ, làm thế nào cũng không thoát khỏi năm ngón tay của hắn. Nàng không khỏi cực kỳ ủ rũ, vốn là người đang mang thai, ngồi xe vất vả như thế, càng thêm mỏi mệt không chịu nổi, đi vài bước là muốn buồn ngủ.

"Dung Tề, rốt cuộc ngươi muốn thế nào?" Trong xe ngựa, nàng mệt mỏi hết sức dựa trên vách xe, phẫn nộ tuyệt vọng mà trừng mắt hắn, lần đầu tiên hô thăng danh tánh, ra tiếng chất vấn.

Khải Vân để lấy tư thế giống nhau dựa vào vách xe, trong mắt hắn có mệt mỏi cũng giống như nàng, chăm chú nhìn nàng, không lên tiếng, chỉ ngẫu nhiên phát ra một trận ho khan.

Đi đi dừng dừng, hơn hai mươi ngày, bọn họ còn ở trên đường, không biết là đang chú ý cẩn thận tránh ai? Nàng thật là quá mệt mỏi, ngờ vực phòng bị ngày đêm bất an như vậy, không ngừng đau tâm đau trí, nàng mệt, hắn cũng mỏi mệt.

Không bằng, ngả bài.

Nàng nói: "Hoàng huynh, hiện giờ ta còn gọi ngươi một tiếng Hoàng huynh, ta muốn hỏi ngươi một chút, giá trị lợi dụng của ta có thực sự cao như vậy sao? Cao đến khiến ngươi không tiếc dùng ba mươi vạn đại quân làm mồi? Người bắt ta, rốt cuộc muốn làm cái gì, không ngại cứ nói thẳng ra đi, không cần lại lãng phí thời gian. Người và ta rốt cuộc là huynh muội, nếu như ta có thể làm được, xem ở ngươi mấy ngày này tận tâm tận lực chiếu cố ta cùng hài tử trong bụng, ta sẽ suy xét. Nếu phạm tới điểm mấu chốt của ta, ta sẽ làm không được, mặc dù ngươi có giết chết ta, ta cũng sẽ không giúp ngươi đạt được mục đích."

Khải Vân để nhìn đôi mắt quật cường của nàng, lông mi rũ xuống một cái lại giơ lên, con ngươi màu băng xám chuyển động, ôn nhu hỏi nói: "Vậy Dung nhi

nói cho ta biết, điểm mấu chốt của Dung nhi ở chỗ nào?"

Nàng tức giận nói: "Ngươi biết."

Khải Vân đế nhíu mày một cái "Tông Chính Vô Ưu? Dung nhi sợ hãi ta lợi dụng nàng uy hiếp Tông Chính Vô Ưu?"

"Đúng vậy." Nàng vô cùng kiên định trả lời.

Đồng tử của Khải Vân đế co rụt lại, đôi môi khẽ run lên, chỉ cảm thấy máu huyết dâng lên. Luôn là như vậy, biết rõ không có khả năng, nhưng lại luôn muốn nghe đến đáp án phủ nhận. Hắn quay đầu, tay cầm thành quyển để lên đôi môi tái nhợt, ho khan vài tiếng, lại mở miệng, âm thanh giống như gió lạnh lướt qua cái huân cũ nát, con ngươi rũ xuống đen tối khó hiểu, "Hắn ở trong lòng Dung nhi, đã là rất quan trọng như thế sao? Nàng tình nguyện chính mình chết cũng không muốn để hắn chịu thương tổn? Vì sao?"

(Cái Huân: nhạc cụ OCARINA)

Câu vì sao kia, hỏi đến thật khó khăn.

Mạn Yêu nói: "Bởi vì hắn là trưởng phu của ta, là phụ thân của hài tử trong bụng ta, cũng là nam nhân duy nhất ta yêu trong cuộc đời này. Ta có thể vì hắn sống, cũng có thể vì hắn chết."

"Duy nhất nàng yêu?"

Nàng nói: "Duy nhất ta yêu."

Trong lòng Dung Tề đột nhiên đau xót, đáy mắt xuất hiện ra cảm xúc nồng đậm bi ai, đó là một loại bi ai từ nơi sâu thẳm trong linh hồn lộ ra giống như sau khi bị toàn thế giới vứt bỏ cùng phản bội. Nhưng hắn vẫn mỉm cười như cũ, giống như nước xuân tháng ba, bên ngoài ôn nhu, lại lạnh lẽo thấu xương. Hắn cúi đầu, hơi hé miệng, hồi lâu cũng phát không ra tiếng. Cuối cùng, ở trong tiếng ho, mơ hồ phun ra một câu: "Nàng.....có xác định không?"

"Đúng vậy." Lại là một cái đáp án khăng định, không chút do dự.

Mà câu trả lời "Đúng vậy" bao phủ trong tiếng ho khan đột nhiên kịch liệt của hắn. Hắn cúi đầu từ trong lòng ngực móc ra một cái khăn che miệng, dường như muốn cố gắng kìm néo cơn ho, nhưng lại cũng không có ích gì.

Tóc của hắn rũ xuống, che khuất một bên mặt. Bả vai thon gầy bởi vì ẩn nhẫn ho khan mà không ngừng run rẩy, khung xương phía sau lưng hình dáng rõ ràng dị thường, nàng lúc này mới phát hiện, hắn tựa hồ so với ba năm trước đây gầy ốm đi rất nhiều.

Một giọt máu đỏ tươi nhỏ xuống trên sàn xe, vẩy dính lên chân hắn. Mạn Yêu sững sốt, nghi hoặc nhíu mày, nàng hình như cũng không có nói cái lời gì quá đáng kích thích hắn, hắn lại kích động đến nỗi hộc máu? Nàng mím môi, đối với người nam nhân này, nàng thật sự không muốn mềm lòng, nàng thậm chí còn suy nghĩ ác độc, nếu hắn cứ chết như vậy, nàng có phải hay không liền được tự do, có phải liền có thể lập tức cùng Vô Ưu đoàn tụ hay không?

Trong lòng nghĩ như thế, nhưng không biết vì sao, ngoài miệng lại nói một câu: "Ta đi kêu Tiểu Tuần Tử." Nói xong, nàng thở dài, người còn chưa có nhúc nhích, tay đã bị hắn túm chặt, sức lực của hắn vẫn như cũ rất lớn, ngón tay hắn tái nhợt, ấn lên da thịt cũng đồng dạng tái nhợt của nàng, nàng sững sốt, tay của nàng là từ khi nào bắt đầu, thế nhưng cũng cùng hắn giống nhau, tái nhợt như quyỷ.

Trong lúc nàng đang sững sốt, hắn hơi ngẩng đầu, trong mắt bỗng nhiên có một tia ánh sáng, "Dung nhi, thì ra nàng còn biết lo lắng cho ta."

Mạn Yêu vừa nghe đến, lập tức ném tay hắn ra, muốn nói: "Ai sẽ lo lắng cho ngươi." Nhưng lời nói còn chưa ra khỏi miệng, vừa nhấc mắt lên, liền nhìn thấy vệt đỏ thắm trên khói mắt của hắn, cả người nàng chấn động, sợ tới mức ngồi ở trên ghế lót nệm. Máu kia..... thế nhưng không phải từ trong miệng hắn chảy ra, mà là..... mà là từ trong mắt hắn chảy ra!

Rất quái lạ! Nàng ngoognghìn gương mặt gầy ốm, da thịt trên khuôn mặt tái nhợt, làm nổi bật lên hai vệt máu từ khói mắt chảy xuống, con ngươi màu băng xám của hắn cũng bị bao phủ một lớp máu nhàn nhạt, khiến người vừa nhìn thấy trong lòng đã run sợ.

Trường hợp nàng thấy qua máu đã quá nhiều, nhưng loại tình cảm trong mắt chảy xuống huyệt lệ lại là lần đầu tiên nhìn thấy, tức khắc sắc mặt trắng bệch, trong lòng tràn đầy cảm giác kinh sợ, phân không rõ rốt cuộc là đang sợ hãi cái gì?

Khải Vân để thấy nàng dùng thần sắc như thế nhìn mặt hắn, hắn đưa tay sờ lên khói mắt, đối với vệt máu trên tay ánh mắt hắn thay đổi mấy lần, lại đối với nàng cười cười, giống như không có việc gì nói: "Dọa đến Dung nhi rồi."

Mạn Yêu mím chặt đôi môi không có lên tiếng.

Khải Vân để bình ổn lại hơi thở hổn hển của mình, lại ngồi ngay ngắn lại, ánh mắt nhìn vết máu đỏ thắm trên sàn xe, qua nửa ngày, hắn đột nhiên hỏi: "Dung nhi, nàng có chắc chắn..... Tông Chính Vô Ưu là hạnh phúc mà cả cuộc đời này nàng mong muôn?"

Mạn Yêu dùng ánh mắt nói cho hắn biết, nàng chắc chắn.

Khải Vân để lại dựa người vào vách xe, chậm rãi chậm rãi nhắm mắt lại, tay hắn rũ xuống hai bên hông, từ từ siết chặt lại.

Mạn Yêu nhìn khuôn mặt hết sức mệt của hắn, cũng không nói chuyện nữa. Hắn cũng biết mệt sao? Nàng cảm thấy hình như mặc kệ nàng khi nào mở mắt ra, hắn đều là tinh tú, nàng hoài nghi nhiều ngày như vậy, hắn rốt cuộc có ngủ hay không? Hay là tính cảnh giác của hắn quá cao, cho dù là nàng mở to mắt cũng có thể làm ồn đến hắn không ngủ được?

Thấy hắn nhắm mắt lại hồi lâu không có động tĩnh gì, nàng cho rằng hắn muôn. ngủ rồi, cho rằng cuộc nói chuyện lần này cứ như vậy tự nhiên chấm dứt.

Đang lúc nàng cũng chuẩn bị chợp mắt nghỉ ngơi là lúc, Khải Vân đế lại lần nữa mở miệng nói: "Được, ta thành toàn cho nàng. Nhưng ta có một cái thỉnh cầu, nàng giúp ta đạt thành một cái tâm nguyện, một cái tâm nguyện chỉ thuộc về mình ta, duy nhất trong cuộc đời này của ta, sau đó, ta liền thả nàng rời đi."

Mạn Yêu hỏi: "Cái tâm nguyện gì?"

Khải Vân đế mở mắt ra, trong mắt một mảnh mông lung mà mịt mờ, nhìn không ra thần sắc, "Bởi ta đi đến một chỗ, mai danh ẩn tánh, sống cuộc sống của người thường trong một đoạn thời gian. Nàng yên tâm, ta sẽ không bức nàng làm chuyện mà nàng không muốn làm."

Nàng nhíu mày lại, thoảng do dự, nàng có thể không đáp ứng sao? Nàng hình như không có lựa chọn mà!

"Nơi nào? Cần bao lâu?"

"Nàng đi đến đó thì sẽ biết. Còn về thời gian, có lẽ bốn năm tháng, có lẽ nửa năm."

"Không được. Nửa năm lâu lắm, ta không có nhiều thời gian như vậy."

Thân thể của nàng cũng không biết còn có thể chống đỡ bao lâu, qua nửa năm, nàng có thể thấy Vô Ưu một mặt cuối cùng hay không đều không biết được. Mà hài tử của nàng, nàng phải tự tay giao cho Vô Ưu, dặn dò Vô Ưu nhất định phải rất thương rất thương hài tử của bọn họ.

Khải Vân đế làm như nhìn thấu tâm tư của nàng, "Dung nhi đang sợ hãi không nhìn thấy được Tông Chính Vô Ưu? Không cần lo lắng, thời gian của nàng, ta sẽ hoàn lại cho nàng."

"Hoàn lại? Hoàn lại như thế nào?"

Không nghe nói qua thời gian cũng có thể mượn có thể trả, trừ phi, hắn có thể giải độc trên người nàng. Độc "Thiên mệnh", có lẽ là hắn hạ cũng nói không

chừng. Trong lòng nàng ló lên một tia hy vọng, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt thanh túyn ôn hòa của hắn.

Khai Vân đế lại không hề mở miệng, nhắm mắt lại lần nữa.

"Ngươi....." Mạn Yêu muốn hỏi, nhưng nàng một chữ còn chưa nói xong, Khai Vân đế ôn nhu đánh gãy lời nói của nàng: "Dung nhi, ta mệt mỏi rồi, muốn ngủ trong chốc lát, đừng ồn."

Giọng nói của hắn làm như từ phế phủ gian nan đậm ra, suy yếu vô lực, lại khiến nàng nghẹn đến không thể không im miệng.

Xe ngựa vào biên giới của Khai Vân quốc, Mạn Yêu vén lên màn xe, thấy từng nhà ở biên thành trước cửa đều treo một lá cờ trắng, thể hiện quốc tang.

Hiện giờ ở Khai Vân quốc, khắp nơi đều đang thảo luận một sự kiện: Hoàng đế băng hà, Thái Hậu nương nương vẫn luôn dốc lòng lễ Phật chưa bao giờ bước ra khỏi cung Từ Tất nửa bước, đột nhiên đứng ra, cầm quốc玺, lấy danh nghĩa Hoàng đế không lưu lại con nối dõi mà nắm hết quyền hành vào trong tay, độc quyền triều chính. Mà càng khiến người kỳ lạ chính là, trong triều vài đại thần có tầm ảnh hưởng lớn thế nhưng đứng ra tỏ vẻ ủng hộ. Thái Hậu chưởng chính, phát ra đạo ý chỉ thứ nhất, lấy chức vị Phiên Vương treo giải thưởng, bắt sống con cháu hoàng thất bất hiếu —— Dung Nhạc, vì Hoàng đế báo thù.

Bởi vậy, Mạn Yêu không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa. Mà bụng của nàng, cũng ngày một lớn rồi.

Xe ngựa lại đi mười ngày, chợt vang hôm nay, dừng lại ở trong một cái thôn nhỏ.

Đó là một cái thôn trang mỹ lệ, thôn không lớn, ước chừng có hơn mười hộ gia đình. Trong thôn có một con sông lớn, một cây cầu gỗ dài được xây dựng phức tạp trên sông, bên cầu treo các loại đèn hoa sen đầy màu sắc, vừa đến buổi tối, toàn bộ đèn hoa sen trên cầu đều sáng lên, đủ mọi màu sắc sặc sỡ.

Thôn dân nơi này đôn hậu giản dị chất phát, dựa vào nghề đánh cá sinh sống. Ban ngày ngồi ở trên cầu thả câu, buổi tối đi thuyền du hồ, cuộc sống rất sinh động, khiến người hâm mộ không thôi.

Mạn Yêu được đỡ xuống xe ngựa, đứng ở trên bờ sông, nhìn cảnh trí chung quanh, chợt thấy có chút quen thuộc, giống như đã từng đi tới nơi này.

Khải Vân để đã thay về nam trang, tuy không hề là cẩm y hoa phục, nhưng một thân vải thô áo bông che lấp không được khí chất nho nhã cao quý. Chính hắn cũng dịch dung, kỳ lạ chính là, ngay cả bộ dáng sau khi hắn dịch dung, hình như nàng cũng từng nhìn thấy qua, giống như lần này đi cùng với hắn, hành vi cử chỉ của hắn, nàng đều không tự giác sinh ra một loại cảm giác quen thuộc mơ hồ.

Trên người nàng mặc một chiếc váy nền trắng hoa xanh, toàn bộ mái tóc dùng một mảnh vải màu xanh đậm bao lại, cùng với một khuôn mặt bình thường, tuy rằng có khí chất bất phàm, nhưng người bình thường nhìn thấy sẽ không nghĩ nhiều.

"Công tử đã về rồi?"

Xa xa, một đại thẩm hơn bốn mươi tuổi nhìn thấy bọn họ, vui mừng chào đón, tươi cười nói: "Nhà ở vẫn luôn được quét dọn, chờ các ngươi trở về ở. Lần này tốt rồi, phu nhân, lần này trở về không còn đi nữa đi?"

Phu nhân? Mạn Yêu nhíu mày, nghi hoặc nhìn nam tử bên cạnh.

Khải Vân để ôn hòa hữu lễ cười nói: "Đa tạ Dư tẩu. Chúng ta lần này trở về, đại khái sẽ ở trong một thời gian. Tuần Tử." Hắn đối với Tiểu Tuần Tử ra hiệu bằng ánh mắt, Tiểu Tuần Tử móc ra một thỏi vàng đưa cho Dư tẩu, khách khí nói: "Vất vả cho Dư tẩu rồi, đây là tạ lễ..... của công tử nhà chúng ta."

"Ai nha, cái này không được a, mau thu hồi đi." Dư tẩu vội vàng chống đẩy, "Mấy năm nay cũng chỉ là đi quét nhà, lau chùi, không phí sức lực, nào dùng đến

trọng lẽ như vậy a! Công tử mỗi năm phái người đưa bạc tới cho chúng ta đều xài không hết, lúc này nói gì cũng không thể thu. Các người vừa trở về, trời cũng đã tối, đêm nay cũng đừng nỗi lửa, tới nhà của ta ăn tạm một bữa cơm đi, cũng không phải đồ ăn tốt gì, đừng ghét bỏ là được."

Dư tẩu này thật là một người thành thật. Khải Vân đế lễ phép cười nói: "Không phiền toái Dư tẩu, ta kêu Tiểu Tuần Tử đi quán rượu nơi cửa thôn mua chút đồ ăn trả về là được rồi. Dung nhi thân thể nặng nề, phải trả về nghỉ ngơi sớm." Nói xong hắn cố ý nhìn cái bụng nhỏ phồng lên của Mạn Yêu, thần sắc trên mặt giống như là vui sướng cùng hạnh phúc khi sắp làm cha.

Mạn Yêu nhíu mày, không thể không tán thưởng tài ngụy trang của người này thật là giỏi. Mà giờ phút này Khải Vân đế thu lại một thân uy nghi, đổi mặt với bá tánh bình dân, hoàn toàn không có tư thái của một hoàng đế, hắn giống như là một ẩn sĩ nho nhã, khiêm tốn hòa nhã.

Dư tẩu theo ánh mắt mà đi nhìn xem, vui vẻ nói: "Nha! Thì ra phu nhân có thai a, ta đây chúc mừng cho công tử cùng phu nhân! Ngẫm lại a, các ngươi thành thân cũng đã nhiều năm, đây là hài tử thứ mấy a?"

Thành thân đã nhiều năm? Dung Nhạc cùng Khải Vân đế? Trời tháng sáu, Mạn Yêu lại cảm giác được ở đáy lòng đột nhiên dâng lên một cỗ khí lạnh giá, đem nàng toàn bộ đông cứng lại. Mạn Yêu không hiểu nỗi, cái Dung Nhạc này cùng ca ca của nàng ta rốt cuộc là cái loại quan hệ gì a? Sao khiến người càng ngày càng hờ đờ?

Khải Vân đế ôm lấy vai Mạn Yêu, đối với Dư tẩu cười nói: "Chỉ có một đứa này." Nói xong cầm thỏi vàng trong tay Tiểu Tuần Tử đặt tới trong tay Dư tẩu, lại nói: "Cái này còn thỉnh tẩu thu lại, ta muốn thỉnh tẩu giúp ta một chút."

Dư tẩu ngượng ngùng cười cười, nói: "Yêu cầu ta làm gì, công tử cứ việc nói."

Khải Vân đế nói: "Là như thế này, từ sau khi Dung nhi có thai, tính tình

không được tốt, ta lần này mang nàng ra đây để giải sầu, phụ mẫu trong nhà không biết. Nếu có người hỏi, phiền tẩu cùng bọn họ nói chúng ta là bà con xa thân thích của tẩu, đến ở nhờ cậy tẩu."

Dư tẩu hiểu rõ cười, cho rằng nhất định là mâu thuẫn giữa mẹ chồng nàng dâu, tiểu phu thê này gạt phụ mẫu tới đây giải sầu. Quả nhiên là nhà giàu nhiều thị phi a! Dư tẩu sảng khoái vỗ ngực, cười nói: "Cái này thật dễ dàng, bao ở trên người ta. Đừng nói là người khác đến hỏi thăm, cho dù là người trong nhà môn tới tra, ta cũng có thể ứng phó."

Khải Vân đế nói đa tạ, nắm tay Mạn Yêu, nghiêm nhiên là bộ dáng của một trưởng phu hết lòng săn sóc chăm lo cho thê tử, biểu tình ôn nhu nói: "Dung nhi, đi, chúng ta về nhà rồi."

Mạn Yêu kháng cự muốn tránh khỏi hắn, Dư tẩu kia một bộ dáng là người từng trải miệng lưỡi khuyên nhủ: "Công tử thật là một người biết săn sóc chăm lo rất ít thấy trên đời này a! Hy vọng phu nhân biết trân trọng mới quý. Hai vợ chồng phải đồng tâm hiệp lực, mới có thể sống những ngày tháng vui vẻ. Mau trở về đi thôi, mang thai đừng quá mệt, có yêu cầu giúp đỡ gì, kêu Tuần Tử lại đây hỏi một tiếng là được."

Mạn Yêu nhíu mày, "Ta....."

"Dung nhi, có chuyện gì về nhà hãy nói, nghe lời." Khải Vân đế không cho nàng cơ hội mở miệng, lôi kéo nàng rời đi.

Dư tẩu ở phía sau bọn họ nhìn bóng dáng Mạn Yêu, lắc đầu thở dài, "Ai da, cái phu nhân này cũng thật là, có trưởng phu săn sóc chăm lo như vậy còn không biết hài lòng, lại phải giận dỗi. Cũng không biết 6 năm trước nàng vì sao đột nhiên rời đi, hại công tử một mình thương tâm....."

Mạn Yêu đi từ từ, cho nên lời của Dư tẩu nói đều nghe vào trong tai, ở trong lòng kinh ngạc. Nàng chau mày, nỗi băn khoăn trong lòng càng ngày càng nhiều, cũng càng thêm bất an, quan hệ giữa Dung Nhạc cùng Khải Vân đế, tựa hồ so

với tưởng tượng của nàng còn muôn phước tạp hơn. Bọn họ không phải là huynh muội sao? Càng nghĩ càng loạn, nghĩ đến đau cả đầu.

Khải Vân để mang nàng đi đến một tiểu viện đơn giản mà lại độc đáo ở trước rừng Trúc. Trong tiểu viện hoa cỏ tươi tốt, bốn phía tường viện trồng đầy cây Bạch Quả, cành lá sum xuê tản ra, đem toàn bộ tiểu viện bao lại ở giữa. Mà trong viện cây Thục Quỳ trắng cao bằng nửa người, những đóa hoa trắng nở rộ, tụ ở bên nhau, cảnh tượng mỹ lệ giống như trăm hoa đua nở, đi trên con đường lát đá, một mùi hương hoa thâm tận tim gan theo gió nghênh diện đánh úp lại, thổi bay đi phiền muộn trong lòng.

"Từ biệt đến nay đã là 6 năm, cây Bạch Quả này không thay đổi một chút nào, chỉ là những bụi hoa này, đã cao lớn như vậy rồi." Ánh mắt của nam tử bao phủ một tầng sương mù đánh giá khẽ nơi, mang theo hoài niệm, trong giọng nói lộ ra đau thương nhàn nhạt gần như không thể nghe thấy, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên người nàng, chỉ còn lại ý cười ôn nhu lại sảng nghịch, "Dung nhi, nàng có thích không?"

Mạn Yêu thân mình bỗng nhiên cứng đờ, trong đầu có một loạt hình ảnh mơ hồ chợt lóe lên rồi biến mất, nàng tựa hồ nghe được có người đang nói: "Tê ca ca, muội thích cây Bạch Quả này, nhà của chúng ta liền xây ở chỗ này đi. Tới mùa thu, gió thổi qua, toàn vườn đều là màu vàng kim của lá cây Bạch Quả, nhất định thực đẹp."

"Được. Chúng ta bao vây cái viện lại, trong viện trồng thêm một chút hoa cỏ. Dung nhi thích loài hoa gì? Hoa Mẫu Đơn được không?"

"Không, muội thích cây Thục Quỳ (hoa Mãn Đình Hồng), Thục Quỳ trắng, vừa đến mùa hè, nở khắp toàn bộ sân vườn..... Tê ca ca....."

Đầu lại đau lên, cảm giác giống như muốn nổ tung, Mạn Yêu dùng tay ôm đầu, ngồi xổm người xuống, đột nhiên không muốn nghe đến những lời nói đó. Vì sao ký ức càng nhiều, bất an ở trong lòng nàng càng mãnh liệt?

"Dung nhi, nàng làm sao vậy? Đau lại đau sao? Tuần Tử, mau đi sắc thuốc." Khải Vân để vội vàng đem nàng bế lên, đi vào trong phòng, đặt nàng đến trên giường.

Nàng dùng tay nắm tóc, như thế nào cũng ngăn không được cơn đau đớn mãnh liệt đánh úp lại, cái đầu nặng nề đến không còn sức lực chống đỡ, cũng không thể suy nghĩ. Nàng hoảng hốt bắt lấy cánh tay hắn, móng tay dùng sức cấn vào.

Đau đớn trên cánh tay không làm Khải Vân để nhíu mày một chút nào, ánh mắt của hắn nhìn nàng tràn đầy thương tiếc, nàng ở trên người hắn lưu lại một cái dấu tay đỏ tươi, hắn cũng không rên một tiếng.

Không biết qua bao lâu, Mạn Yêu mệt rồi, mệt đến cả sức lực cầu hắn cũng không có, dù người ngã xuống ở trên giường, cả hít thở cũng cảm thấy rất khó khăn.

Khải Vân để xoay người đi ra ngoài một chyện, thực nhanh liền trở về, trong tay bưng một chén thuốc. Hắn thổi thổi, đỡ nàng lên, đem thuốc đưa tới bên môi nàng, vị thuốc đắng chát hợp với một vị tanh tanh gay mũi xông thẳng đến, nàng cau mày quay đầu đi, trực giác muôn cự tuyệt.

"Uống nó rồi, đau sẽ không còn đau. Dung nhi ngoan." Hắn dụ nàng như là đang dụ trẻ con.

Mạn Yêu nhìn chăm chăm cái tay đang bưng chén thuốc của hắn, có chút sững sờ, đây là nam tử thứ ba đút thuốc cho nàng uống, cái thứ nhất là Vô Ưu, cái thứ hai là Phó Trù, cái thứ ba là hắn, nàng đi vào thế giới này đã gần 6 năm, cùng ba nam nhân này dây dưa không dứt, bọn họ đều đã từng tồn thương nàng, rồi lại đều là thiệt tình yêu nàng, mà nàng, chưa bao giờ có lòng tham, chỉ muốn một phần tình yêu là mãn nguyện rồi.

Nàng bưng chén thuốc qua, nín thở uống một hơi, thật sự là cực kỳ đắng chát. Đưa chén thuốc cho hắn, nàng thoảng nhìn khi hắn giơ tay tiếp lấy chén thuốc

ống tay áo trượt xuống, giữa cổ tay tái nhợt một vết thương do bị lưỡi dao sắc bén cắt rách chưa kịp xử lý còn đang chảy máu. Hiện ra ở trước mắt nàng, một đường thẳng thê lương bi ai động lòng người, mà nàng rõ ràng ngửi thấy được mùi thuốc đắng chát dính mùi máu tanh.

Nàng trong lòng kinh hãi, chấn động ngẩng đầu nhìn hắn, "Thuốc này..... Có phải có máu của người hay không?"

Khải Vân để giật mình, ánh mắt chợt lóe, không có trả lời.

Mạn Yêu thân mình cứng đờ, nàng thế nhưng uống máu của hắn?! Nàng bỗng nhiên cảm thấy trong dạ dày một trận cuồn cuộn, mùi máu tanh ở ngay chóp mũi thật lâu không bay đi, nàng cúi người liên tục nôn khan, nghẹn đỏ mặt thống khổ đau đớn. Đang yên đang lành vì sao muốn đem máu của hắn bỏ vào thuốc? Chẳng lẽ máu của hắn có thể giải độc "Thiên mệnh" trên người nàng?

Khải Vân để vuốt vuốt lưng nàng, chờ nàng bình phục, mới đưa cho nàng một ly nước, đợi nàng uống xong, ôn nhu cười nói: "Dung nhi uống thuốc xong thì đi ngủ đi." Dứt lời đỡ nàng nằm xuống, thay nàng đắp chăn mỏng. Tuy nói trời đã là tháng sáu, nhưng thời tiết nơi này cũng không có quá nóng.

Hắn làm xong này hết thảy, bưng chén thuốc đi ra ngoài.

Mạn Yêu ngoái đầu, nhìn bóng dáng mảnh khảnh của hắn, trong lòng nói không nên lời là cái cảm xúc gì.

Nên đối đãi với người này như thế nào? Nàng đã không biết rồi.

Mạn Yêu trợn tròn mắt nhìn trần nhà, trong lòng lẩm bẩm nói: "Hoàng huynh, ngươi rốt cuộc là một người như thế nào? Vì sao một bên trí ta vào chỗ chết, một bên lại dùng tánh mạng của mình tới cứu ta?"

Nhiều âm mưu quỷ kế như vậy, hắn nghĩ muốn cái gì, nàng không biết. Nếu nói hắn có dã tâm tranh bá thiên hạ, như vậy, một cái người trong mắt chỉ có

giang sơn quyền thế, như thế nào sẽ cùng một nữ tử đến một cái nông thôn như vậy để xây nhà, trồng hoa, trồng cây?

Nếu hắn không có dã tâm, vậy sao hắn lại đâm đâm cũng lợi dụng nàng, muốn xâm chiếm Lâm Thiên quốc, đem nàng đẩy vào đường chết? Nếu như, hắn biết nàng đã không còn là cái Dung Nhạc chân chính kia, hắn lại sẽ như thế nào? Còn sẽ lấy máu cứu nàng sao? Hoặc là dứt khoát bóp chết nàng.

Mang theo vô số nghi vấn, ở dưới tác dụng của thuốc, nàng đã ngủ say.

Ở thôn này, bọn họ vừa ở đã là bốn tháng, bốn tháng này, Khải Vân đế đối với nàng cực kỳ tốt, trừ bỏ không cho nàng đi ra bên ngoài, cái khác, nàng muốn làm cái gì hắn đều sẽ làm theo ý nàng, đối với nàng che chở chăm sóc hết lòng. Mà ho Khan của hắn ngày càng nghiêm trọng, không chỉ khóe mắt đổ máu, máu mũi cũng thường thấy, mà cái tật xấu thích ngủ của nàng ngược lại có chút giảm bớt.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Hoàng Cung Khải Vân Quốc (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Sớm chiêu ở chung mây tháng trời, hắn quan tâm chăm sóc tỉ mỉ, khiến nàng không còn nói chuyện lạnh lùng với hắn như lúc ban đầu, nói chuyện ít nhất có thể tâm bình khí hòa, không quan hệ gì đến tha thứ, chỉ là tạm thời thỏa hiệp dưới sự bất đắc dĩ, vì chính mình, cũng vì đứa bé trong bụng.

Mùa thu năm nay, trong viện đều là lá cây Bạch Quả màu vàng kim, trải khắp mặt đất, ở trong ánh nắng ban mai của ngày Thu hình thành một phong cảnh sáng chói mỹ lệ.

Hoài thai mười tháng, ngày hôm nay lâm bồn (sinh nở). Nàng ở trong thấp thỏm cùng vui sướng nghênh đón đứa bé chào đời.

Đau đớn đến xé tim rách phổi, xé rách thân thể của nàng, tra tấn đến gân cốt mệt nhoài, nàng cả kêu cũng kêu không ra tiếng, mấy lần muốn từ bỏ, muốn cứ như vậy mà ngủ luôn. Mà cái nam tử khiến nàng chán ghét căm hận đuổi như thế nào cũng đuổi không đi, cứ ngồi ở bên cạnh nàng, gắt gao nắm chặt một bàn tay của nàng, lòng bàn tay của hai người đều ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Nàng mệt mỏi không còn sức lực dần dần nhắm hai mắt lại, bà mụ vội vàng kêu lên: "Đừng ngủ, ngàn vạn lần đừng làm cho phu nhân ngủ, một khi ngủ rồi là không tỉnh lại được nữa. Dùng thêm sức nữa, đầu đã sắp ra rồi."

Nhưng mà nàng mệt mỏi quá a, không còn sức lực nữa.

Khải Vân để hoảng loạn mà lay mặt nàng, "Dung nhi, tỉnh tỉnh, không được ngủ."

"Ta buồn ngủ quá." Âm thanh của nàng mỏng manh như là bụi đất mờ ảo, vừa bay vào không trung, nhanh chóng tan hết.

Khải Vân đế vội la lên: "Có buồn ngủ cũng không được ngủ. Nàng không phải muốn gặp hắn sao? Ta đã kêu người đi thông tri cho hắn rồi, nàng muôn gặp hắn, phải kiên trì. Còn có đứa bé..... Nàng nhẫn耐 mấy tháng này, còn không phải là vì đứa bé này sao?"

"Đứa bé? Đúng rồi, con của ta....." Nàng mệt mỏi mở to mắt, ánh mắt ảm đạm bốc cháy lên ánh sáng, nàng duỗi tay đi bắt lấy Dung Tề, "Ngươi vừa rồi nói ai? Hắn? Là..... Vô Ưu sao?"

Khải Vân đế gật đầu nói: "Đúng vậy."

Sắc mặt Mạn Yêu vui vẻ, "Thật sao? Người..... Người không gạt ta?"

"Không gạt nàng." Ánh mắt của Khải Vân đế thương tiếc vô cùng mà lại bi ai khiến cho nàng bắt đầu tin tưởng lời nói của hắn, khói mắt của nàng chảy xuống một hàng nước mắt, có trời mới biết mấy ngày nay nàng có bao nhiêu mong nhớ Vô Ưu, vẫn luôn mong nhớ, vẫn luôn mong nhớ, chưa bao giờ ngừng. Mỗi khi đứa bé trong bụng đá nàng, nàng luôn muốn cho Vô Ưu cùng nàng cùng nhau chia sẻ cảm nhận vui sướng của một sinh mệnh đang lớn dần trong bụng nàng, nàng hy vọng khi đứa bé sinh ra, người bồi ở bên cạnh nàng cho nàng sức lực là Vô Ưu.

Khải Vân đế nhẹ lau nước mắt nơi khói mắt nàng, trong lòng chua xót vô cùng.

Mạn Yêu khôi phục ý thức, từng cơn đau đớn như bị xé rách lại lần nữa xâm nhập đến, nàng cắn chặt răng, nắm chặt tay hắn, móng tay hung hăng cắn lấy, dùng hết sức lực cuối cùng, kêu ra "A!!..."

Ngay sau đó, tiếng khóc lảnh lót nỉ non của trẻ con vang lên, nàng đi một chuyến từ Quỷ Môn quan trở về, không còn sức lực nằm liệt trên giường. Mồ hôi

thẩm ướt tóc và xiêm y của nàng, giống như là mới từ trong nước vớt ra.

"Là nam hài." Nàng nghe thấy bà mụ vui mừng nói với Khải Vân đế.

Nàng vui mừng mà cười, mặc kệ là con trai hay là con gái, có thể sống bình an là tốt rồi.

Khải Vân đế lấy khăn vải nhẹ nhàng lau mồ hôi trên mặt nàng, nhìn dung nhan tái nhợt mệt mỏi của nàng, khăn trương dò hỏi: "Dung nhi, có khỏe không?"

Nàng nhìn thấy sự lo lắng trong mắt hắn rất chân thực, hơi gật đầu một cái, cố sức mà giơ tay, suy yếu đối với bà mụ nói: "Đứa bé..... Ôm lại đây, cho ta xem."

Khải Vân đế tiếp lấy đứa bé, đặt tới bên cạnh nàng. Nàng nhìn đứa bé kia, trẻ con mới sinh ra đôi mắt còn chưa mở ra được, cả khuôn mặt cũng nhăn dùm lại, nhìn không ra là giống ai. Nàng duỗi tay sờ sờ mặt đứa bé, đứa bé kia "Oa" một tiếng khóc ngày càng lớn. Nàng lần đầu làm mẹ, đối mặt với tiếng khóc của đứa bé, chân tay có chút luống cuống.

Dư tẩu tiễn vào hỗ trợ cười nói, "Trẻ con mới sinh ra chính là phải khóc. Tiếng khóc càng vang dội, về sau càng có tiền đồ. Nghe tiếng khóc của đứa nhỏ này, sau này a, khẳng định là khó lường."

Mạn Yêu nhìn khuôn mặt đáng yêu của đứa bé, vuốt cái tay mềm mại nhỏ của nó, lần đầu làm mẫu thân vui sướng cùng hạnh phúc tràn đầy tim nàng.

Đứa bé này, là con của nàng cùng Vô Ưu! Trên mặt nàng lộ ra nụ cười chân thành thật lòng mà trước nay chưa từng có. Không biết Vô Ưu nhìn đến đứa bé này sẽ có biểu tình gì? Nghĩ đến Vô Ưu đang đi khắp nơi lật ngược trời đất để tìm nàng, nàng liền cảm thấy rất đau lòng.

Dư tẩu hỏi: "Tên của đứa bé này là gì a?"

Mạn Yêu thuận miệng nói: "Còn chưa đặt tên, chờ phụ thân của nó đặt tên cho nó."

Dư tẩu cười nói: "Vậy công tử mau đặt một cái đi."

Khải Vân đế thân mình hơi cứng đờ, nhìn đứa bé kia, tâm tình phức tạp. Nếu đây là con của hắn, thật là tốt biết bao! Đáng tiếc, vận mệnh của hắn đã chú định, vĩnh viễn cũng sẽ không có hài tử thuộc về chính mình. Nghe tiếng khóc của đứa bé, hắn nhíu mày lại, nói với bà mụ: "Đem đứa bé này ôm đến phòng bên kia đi, Dung nhi mệt rồi, để nàng nghỉ ngơi trước đã."

"Đừng, ta muốn nhìn nó thêm một chút nữa." Mạn Yêu không nỡ cứ vuốt vuốt tay đứa bé, giống như sợ một khi buông lỏng tay về sau sẽ nhìn không thấy.

Khải Vân đế nói: "Nàng nghỉ ngơi trước đi, chờ thân thể nàng khỏe rồi, có rất nhiều thời gian ôm nó." Nói xong không màng nàng ngăn cản, bế đứa bé lên đưa cho Dư tẩu.

Dư tẩu cười nói: "Công tử thật là biết săn sóc chu đáo, phu nhân thật có phúc." Nói xong cùng bà mụ cùng nhau rời đi, nhẹ nhàng đóng cửa lại, lưu lại không gian cho hai người bọn họ.

Mạn Yêu không còn sức, năm đó, cả người xui lơ, nhưng lại không muốn ngủ một chút nào. Lúc trước bởi vì lo lắng Vô Ưu vì muốn lưu lại tánh mạng nàng mà lựa chọn hy sinh đứa bé, hiện giờ đứa bé đã sinh ra, nàng sốt ruột không chờ nổi muốn gặp Vô Ưu.

"Ngươi..... Thật sự phái người thông tri cho Vô Ưu sao? Vậy khi nào Vô Ưu đến?" Nàng thử hỏi, vẫn như cũ có chút khó có thể tin, Hoàng huynh hao tổn tâm cơ mang nàng đi đến nơi này mai danh ẩn tách, hắn thật sự sẽ để Vô Ưu tìm được nàng? Hay là hắn lại bày âm mưu quỷ kế gì?

Khải Vân đế thấy thân sắc chờ đợi nôn nóng của nàng, trong lòng đau đớn, rũ mắt nhìn tay mình, trên da thịt tái nhợt không nhiều không ít, năm vết máu đỏ

tươi, đầm đìa trước mắt. Đôi mắt thâm trầm ngày xưa nhìn không ra cảm xúc dần dần nhuộm đầy bi thương, lại ra vẻ nhẹ nhàng hỏi: "Dung nhi cứ gấp như vậy, không chờ nổi sao? May ngày này, sống không tốt sao?"

Ánh mắt Mạn Yêu thoảng nhìn vết thương trên tay hắn, hơi có chút áy náy, nhưng nàng không có nói xin lỗi với hắn, chỉ nhàn nhạt nói: "Không phải là mấy ngày này sống không tốt, mà là người bên cạnh không phải. (không phải là người trong lòng). Cuộc sống yên ổn bình thản vui vẻ vẫn luôn là ta mong đợi, nhưng tiền đề là ta cam tâm tình nguyện, mà là không phải bị người cầm cõi cùng uy hiếp cưỡng bách."

(Cầm cõi: hạn chế gò bó)

Nụ cười bên môi của Khải Vân để ngưng đọng, Mạn Yêu nghĩ nghĩ, lại nói: "Ta, không phải là cái người kia ở trong lòng ngươi."

Ánh mắt của Khải Vân để lại sáng quắc lên, nói: "Vậy nàng là ai? Sao nàng biết, nàng không phải là cái người kia?"

Mạn Yêu không thể nào trả lời được, nàng không thể nói cho hắn biết, nàng không phải là người của thế giới này, như vậy, có lẽ nàng sẽ bị coi như là yêu quái bị một đám lửa thiêu hủy.

Khải Vân để nhìn nàng rũ xuống mí mắt, chăm chú đến xuất thần, qua một hồi lâu, hắn mới ảm đạm đứng dậy nói: "Nàng nghỉ ngơi cho khỏe đi."

"Hoàng huynh." Mạn Yêu gọi hắn lại.

Hắn dừng lại, quay đầu lại.

Mạn Yêu nhìn vào mắt hắn, hỏi: "Thiên Mệnh trong cơ thể ta, có phải ngươi hạ độc hay không?"

"Nàng có thể..... xem như là vậy." Màu băng xám bên trong hai mắt Khải Vân để, từ trong con ngươi dần dần khuếch tán ra, hiện giờ đã chiếm cứ toàn bộ

đồng tử của hắn, trông như vô hồn.

Quả nhiên là hắn sao? Không biết vì sao người nam nhân này lại độc đối với nữ tử mà mình yêu thương? Nếu muốn phong ấn ký ức của nàng, hiện giờ lại vì sao muốn cho nàng nhớ lại? Hắn tựa hồ là một cái người mâu thuẫn, hành vi cùng cảm tình của hắn luôn lẩn lộn xung đột, nàng nghĩ không rõ. Lại hỏi: "Thật sự có thể giải sao?"

Khải Vân đế hơi trầm ngâm, suy nghĩ, mới nói: "Có lẽ có thể, có lẽ.....
Không thể."

Đây là câu trả lời gì? "Vậy rốt cuộc là có thể giải? Hay là không thể giải?"

Hắn nói: "Ta không biết."

"Ngươi!" Mạn Yêu không còn lời để nói, không biết? Vậy sao hắn nói sẽ hoàn lại thời gian cho nàng?

Nàng buồn bực, hắn đây là đang trêu đùa nàng, cho nàng hy vọng, lại làm nàng thất vọng. Nàng không muốn nói cái gì nữa, trở mình, đưa lưng về phía hắn, không thèm nói chuyện với người nam nhân này nữa.

Khải Vân đế không tiếng động thở dài, chuẩn bị xoay người đi ra cửa.

"A! Ngươi là ai? Ngươi, ngươi, ngươi....." Trong một gian phòng khác đột nhiên truyền đến tiếng kêu hoảng sợ của Dư Tẩu, một câu chưa nói xong, liền nghe được một âm thanh vang lên "Đông", ngay sau đó bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân ồn ào náo động.

Mạn Yêu chấn động, phắt một cái ngồi dậy, bất chấp thân thể không khoẻ, xốc chăn lên liền phải xuống giường, mà Khải Vân đế sau khi sảng sốt đã trước nàng một bước lướt đi ra ngoài.

Ngoài cửa rất nhiều Ngự lâm quân thủ vệ, bước chạy chỉnh tề đến ngay cửa, phân làm hai bên đứng ngay ngắn. Thống lĩnh cầm đầu Ngự lâm quân thấy

Hoàng đế đi ra, vội dẫn mọi người quỳ xuống hành lễ.

Khải Vân đế biến sắc, rốt cuộc là ở dưới mí mắt của mẫu hậu, cho dù ẩn nấp
ở đâu, cuối cùng vẫn là bị tìm ra được!

Mạn Yêu khoác xiêm y, bước ra cửa phòng, đứa bé ở trong phòng cách vách
đã không thấy, Dư tẩu cùng bà mụ ngã ngồi trên mặt đất, bị trận thế bên ngoài
làm cho sợ tới mức sững sốt. Mạn Yêu quét một vòng, không thấy có người ôm
đứa bé, liền vội hỏi nói: "Đứa bé đâu? Con của ta đâu?"

Dư tẩu lòng còn sợ hãi, giọng nói run rẩy: "Bị một người..... một người áo
đen bịt mặt ôm đi rồi."

Người áo đen bịt mặt? Mạn Yêu đỡ khung cửa, trong đầu đã không còn sức
để suy nghĩ, nàng quay đầu đi, hung hăng nhìn chăm chăm vào Khải Vân đế, ánh
mắt kia vừa sốt ruột lại vừa hận, "Đây là mục đích của ngươi sao? Dùng thời
gian năm tháng cùng tánh mạng ba mươi vạn đại quân, đổi lấy một đứa bé làm
lợi thế, kiềm chế ta, kiềm chế Tông Chính Vô Ưu, để đạt thành dã tâm tranh bá
thiên hạ của ngươi? Nói cái gì thông tri Vô Ưu tới tìm ta, nói cái gì độc trên
người ta có lẽ có thể giải được..... Tất cả đều là giả, ngươi gạt ta! Người trả đứa
bé lại cho ta, trả đứa bé lại cho ta!"

Nàng xông lên nắm chặt lấy vạt áo của hắn, làm như điên cuồng muốn bóp
chết hắn.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Nàng không ngừng ở trong lòng hỏi
chính mình, giữ không nổi mạng của mình, lại đánh mất đứa bé, nàng sao còn có
mặt đi gặp Vô Ưu?

Khải Vân đế bình tĩnh đứng ở nơi đó, để cho nàng tùy ý phát tiết lửa giận nỗi
đáy lòng của nàng. Nhìn vẻ mặt phẫn nộ của nàng gần như điên cuồng, ánh mắt
bởi vì lo âu, uất hận, hối hận mà sinh oán hận, hắn hơi hé miệng, cuối cùng là cái
giọng cũng không nói, nhìn nàng xa lạ như vậy, ánh mắt như là bị lăng trì, vỡ vụn
từng chút. Hắn đã từng nghĩ qua, giống nàng một nữ tử lúc nào cũng duy trì

bình tĩnh cùng lý trí như vậy, nàng để ý một người như thế nào, mới có thể khiến nàng trở nên điên cuồng như vậy? Hắn đã từng hy vọng, có một ngày sự điên cuồng của nàng, là bởi vì hắn, cho dù là hận, cũng được.

Thống lĩnh Ngự lâm quân nói: "Công chúa không cần kinh hoảng, đứa bé của ngài đã được người của Thái Hậu phái tới đưa trở về cung trước rồi, chờ ngài vào cung, tự nhiên sẽ nhìn thấy. Hoàng Thượng, công chúa, thỉnh!"

Mạn Yêu ngân ra, Thái Hậu? Cái người không cần bất luận kẻ nào thỉnh an, cả ngày ở trong cung Từ Tất ăn chay niệm Phật? Nàng ở hoàng cung Khải Vân quốc ba năm, cũng chưa bao giờ từng gặp qua.

Thái Hậu sai người ôm đứa bé của nàng đi là muốn làm cái gì? Còn có, Thái Hậu sao biết bọn họ ở chỗ này? Bà ta không phải cho rằng Hoàng huynh đã chết sao? Còn chính thức phát quốc tang, hạ ý chỉ, dùng vương vị làm giải thưởng, bắt sống nàng báo thù cho Hoàng huynh. Nếu chỉ là muốn điều tra ra nàng, hắn là nên điều tra ở trong lãnh thổ Lâm Thiên quốc mới đúng, sao lại tra ra được cái địa phương này?

Nàng nhíu chặt mày, suy nghĩ có chút hỗn loạn, cưỡng bách chính mình trấn định xuống, suy nghĩ một chút, chỉ có hai cái khả năng, thứ nhất, Thái Hậu biết Hoàng huynh không chết, giả mượn danh phát tang cùng hạ lệnh bắt nàng, để đứng ra chủ trì triều chính; thứ hai, hết thảy đều là mưu kế của Khải Vân đế.

"Lên xe đi." Trong ngữ khí lạnh lùng thờ ơ của Khải Vân đế có chứa một tia run rẩy, nói xong, chính hắn bước lên xe ngựa trước.

Việc nén tới cuối cùng cũng sẽ đến, ngăn cung ngăn không được.

Thống lĩnh Ngự lâm quân thấy nàng đứng bất động, lại nói một lần: "Công chúa, thỉnh."

Mạn Yêu không có lựa chọn mà đi theo lên xe, đội ngũ hùng mạnh khởi hành dần dần đi xa trong ánh mắt khiếp sợ cùng kinh ngạc của Dư tẩu và các thôn

dân.

Liền ở một canh giờ sau khi bọn họ rời đi, tiếng vó ngựa bắn vang ở cái thôn trang yên lặng này, hơn mười huyền y tuấn mã chạy như bay mà đến, ngừng ở trước cửa tiểu viện phủ kín lá cây Bạch Quả màu vàng kim. Nam tử dẫn đầu mặc cẩm y màu đen, một khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân, nhưng hơi thở lại lạnh lẽo khiến người vừa nhìn thấy liền run rẩy tận đáy lòng đi. Hắn nhảy xuống ngựa trước, chân chưa chạm đất đã xông thẳng vào trong phòng.

Trong phòng hỗn độn, đệm chăn trên giường bị ném xuống đất, trong phòng không có một bóng người.

Tông Chính Vô Ưu nhìn hai chậu lớn máu loãng ở trong phòng, còn có một ít vải vóc nhiễm máu, trong lòng đột nhiên nổi lên một trận rùng mình, đứng thăng bằng động ở nơi đó, không thể động đậy.

Lãnh Viêm tuẫn tra một vòng, lại đây bấm báo nói: "Gia, trong nhà không có ai. Hình như là mới vừa đi, bếp lò vẫn còn nóng."

Trải qua hơn bốn tháng, Vô Ẩn lâu mới tra được tin tức, mà lúc ấy, hắn lại thu được một lá thư nặc danh. Hắn khẩn cấp chạy lại đây, không ngờ tới vẫn là chậm một bước.

Nàng đi nơi nào? Máu đó là của ai?

"Mau đi tìm thôn dân chung quanh hỏi một chút nơi này đã phát sinh qua chuyện gì?"

Lời nói của hắn còn chưa dứt, bên ngoài có người hỏi: "Các ngươi tìm ai a?" Dư tẩu ở cửa viện ló đầu vô, xem những người này tựa hồ đều là lai lịch không nhỏ, cả hỏi cũng phải cẩn thận.

Lãnh Viêm vội ra cửa hỏi: "Vị đại tẩu này, xin hỏi tẩu có biết người trong nhà này đi nơi nào không?"

Dư tẩu nói: "Bọn họ bị người trong cung tới tiếp đưa đi rồi. Những người đó gọi công tử là Hoàng Thượng, ta sớm nhìn ra bọn họ không phải người bình thường, nhưng như thế nào cũng không nghĩ tới vị công tử đó lại là Hoàng Thượng. Ai, các ngươi là ai a? Tìm Hoàng Thượng làm cái gì?"

Lãnh Viêm rất ít có kiên nhẫn, nói: "Chúng ta là bằng hữu của bọn họ. Tẩu có biết nơi này đã xảy ra chuyện gì không? Vì sao có nhiều máu như vậy?"

Dư tẩu cười nói: "Ồ, cái vị phu nhân kia a, mới vừa sinh đứa bé xong, những chậu máu loãng đó là ta còn chưa có kịp đem đi đổ. Nói ra cũng kỳ lạ, theo đạo lý mà nói, phu nhân hắn là được gọi là nương nương mới đúng, sao những người đó gọi phu nhân là công chúa?"

Tông Chính Vô Ưu chấn động cả người, sinh? Hắn xoay người, bước nhanh đi ra, đôi mắt thâm trầm che dấu không được khẩn trương, hỏi: "Người mẹ có bình an không?"

Dư tẩu vừa thấy mặt Tông Chính Vô Ưu liền sững sốt, trên đời này thế nhưng có người đẹp như vậy, còn là một nam nhân! Bất quá.....cặp mắt kia của hắn, như là hai con dao nhỏ sắc bén, thật dọa người.

Dư tẩu không tự giác lui ra phía sau vài bước, trong lòng không biết tại sao lại sinh ra sợ hãi, Lãnh Viêm thấy Dư tẩu bị dọa đến nói không nên lời, liền nhíu mày, nhẫn nại nói: "Đại tẩu, tẩu không cần sợ, chúng ta là người thân của công chúa. Tẩu biết cái gì, thì nói cho chúng ta biết."

Dư tẩu hơi do dự, lấp khéo mắt trộm đánh giá Tông Chính Vô Ưu, thấy khí thế của hắn tuy lạnh thấu xương, nhưng rõ ràng có rất nhiều lo lắng cùng khẩn trương, không giống người xấu, lúc này mới cẩn thận đáp: "Ồ, bình an, lớn nhỏ đều bình an. Là nam hài, tiếng khóc rất lớn vang dội."

Bình an thì tốt! Tông Chính Vô Ưu thở dài nhẹ nhõm một hơi, không rõ là mừng hay là lo, hài tử không có việc gì, nhưng mà độc trong cơ thể của nàng.....

Hắn lại hỏi: "Vậy nàng đã đi nơi nào?"

"Bị tiếp hồi cung rồi."

Tông Chính Vô Ưu nhíu mày, ánh mắt tức khắc tối sầm lại. Dư tẩu nhìn đến sững sốt, sao sắc mặt của người này nói đổi là đổi vây?

Tông Chính Vô Ưu xoay người đi vào trong phòng tự tay thu dọn quần áo của nàng, mặt trên tựa hồ còn lưu lại hơi ấm của nàng. Đôi tay của hắn nắm chặt chiếc áo trắng rộng thùng thình, nhìn chung quanh gian nhà này, mấy tháng cuối cùng là vất vả nhất khi đang mang thai, hắn lại không có thể ở bên cạnh nàng chiếu cố cho nàng, ngay cả khi nàng sinh đứa bé, thời điểm mẫu chốt như vậy, hắn cũng không thể bồi ở bên cạnh nàng. Nhìn hai chùm lớn máu loãng trước mặt, tim của hắn từng đợt từng đợt đau thắt.

Lãnh Viêm nói: "Gia, nơi này không nên ở lâu, chúng ta đi nhanh đi."

Tông Chính Vô Ưu thu lại nỗi lòng, "Đi lục soát, xem bọn họ có lưu lại cái gì?"

Lục soát một vòng, một tên thị vệ ở trong một gian phòng khác phát hiện một quyển sách thật dày, "Gia, chỉ tìm được cái này."

Lãnh Viêm tiếp lấy, nhìn thoáng qua, kinh động nói: "Là thiên thư!"

Tông Chính Vô Ưu sững sốt, lẩy qua đây lật vài trang, mỗi một trang đều là địa hình được vẽ kỹ càng tỉ mỉ, đánh dấu kỹ lưỡng tinh tế những nơi hiểm yếu, ưu thế yếu thế nhìn không sót cái gì, bên cạnh còn chú thích kế sách áp dụng vào mỗi một cái địa thế. Quả nhiên là Thiên Thư mà Nhậm Đạo Thiên lưu lại! Thì ra quyển sách này ở trên tay Khải Vân để, khó trách Khải Vân để tốc độ hành quân nhanh như vậy, giống như vào chỗ không người. Hắn khép sách lại, mắt phượng híp lại, Khải Vân để vì sao đem vật quan trọng đến bức này lưu tại cái địa phuơng này?

Hắn mang theo nghi hoặc ra cửa, xoay người lên ngựa.

"Đi."

Tuấn mã cất vó hí vang, chạy như bay, tốc độ giống như lúc đến, chỉ để lại
mảng lớn bụi đất.

***** tối mai gặp lại.

Các chương tiếp theo gồm:

Thêm 1 chương Hoàng cung Khải Vân quốc.

2 chương Chuyện cũ hiện ra

2 chương Màu máu kinh hồn (giải độc)

2 chương Phu thê gặp lại (Mọi người biết DT chết)

2 chương Sét đánh giữa trời quang (Anh em, chị em nhận nhau)

2 chương Tình như khói

2 chương Truyền miên tuyệt vọng

2 chương kết: Tuyệt thế hôn lễ, hoàn chính văn.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Hoàng Cung Khải Vân Quốc (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Hoàng cung Khải vân quốc, chính điện của cung Từ Tất. Một bức tượng phật cao lớn mang theo nét mặt từ bi, phổ độ chúng sinh, tươi cười nhìn thương sinh dưới bầu trời.

Trước tượng phật, trên một cái đệm mềm xốp có một mỹ phụ (người đàn bà đẹp) đang ngồi xếp bằng, khoảng đâu trên dưới bốn mươi tuổi, trên người mặc quần áo trắng thuần, khuôn mặt thật đẹp, tóc đen xoã tung. Năm tháng không có ở trên mặt bà ta lưu lại quá nhiều dấu vết, chỉ ở nơi khéo mắt có vài lẵn hoa văn nhợt nhạt, vẽ lên nỗi thăng trầm không thể thấy cho mấy. Người này là mẫu thân của Khải Vân đế, Thái Hậu nương nương hiện giờ chấp chưởng nắm quyền triều chính.

Trên tay bà ta cầm Phật châu (chuỗi tràng hạt), ngồi yên trên đệm, hai mắt hơi nhắm lại, khuôn mặt nhìn qua thật hiền hoà trầm tĩnh.

"Thái Hậu, Hoàng Thượng tới xem ngài." Cung tì bên người tiến vào bẩm báo.

Thái Hậu thần sắc bất động, mắt cũng không mở ra một chút nào, nhàn nhạt nói: "Kêu hắn vào đi. Các ngươi đều lui ra."

"Vâng ạ."

Khải Vân đế tiến vào điện, ở phía sau bà ta khoảng cách bảy bước thì dừng lại, chưa từng thi lễ.

Thái Hậu như cũ vẫn là dáng ngồi kia, biểu tình không thay đổi, chỉ chậm rãi mở hai mắt, thần sắc trong mắt cùng biểu tình hiền hoà trên mặt bà ta hoàn toàn

bất đồng, có quả cảm cùng sắc bén mà người thường không thể có. Bà ta nói: "Quỳ xuống." Âm thanh không có chút ấm áp nào, trực tiếp hạ mệnh lệnh.

Khải Vân đế mày nhăn lại, kéo vạt áo qua, nghe lời mà quỳ xuống.

Thái Hậu cũng không quay đầu lại, hỏi: "Biết ngươi sai ở chỗ nào không?"

Khải Vân đế không còn ôn nhuận nho nhã như bình thường, mặt không có biểu tình nói: "Nhi thần không biết."

"Ngươi không biết? Mấy năm nay, ngươi là làm sao vậy? Chẳng những không nghĩ tới báo thù, còn đâu đâu cũng đối nghịch cùng với ai gia. Nếu hôm nay ai gia không có tìm được ngươi, ngươi có phải quyết định vĩnh viễn cũng không trở về cái hoàng cung này hay không, sẽ để lại một khối thi thể cho ai gia?" Thái Hậu bỗng nhiên đứng dậy, xoay người sang chỗ khác nhìn hắn, sắc mặt đột nhiên nghiêm khắc, ánh mắt phẫn nộ.

Ánh mắt Khải Vân đế lướt qua bà ta, nhìn bức tượng phật ở đằng trước, ánh mắt vẫn không nhúc nhích, trên mặt nhìn không ra một chút cảm xúc dao động nào, nói: "Mẫu hậu không cần tức giận, kỳ thật mẫu hậu để ý, cũng không phải là nhi thần hồi cung hay không. Nhi thần, cũng không muốn đối nghịch với mẫu hậu, chỉ là, mẫu hậu để cho nhi thần tới trên đời này, ban cho nhi thần sứ mệnh cùu hận, nhưng mà, những cái cùu hận đó có báo thù hay không, đối với nhi thần mà nói, cũng không có ý nghĩa thực tế gì. Bởi vì nó thay đổi không được vận mệnh của nhi thần. Mà vận mệnh của nhi thần, ở trước khi nhi thần còn chưa đi vào thế giới này, mẫu hậu cũng đã vì nhi thần sắp đặt."

Ánh mắt của Thái Hậu khẽ biến, tay lần Phật châm run run lên, ngón tay bà ta gắt gao đè lại hạt châm tản mát ra ánh sáng tịch mịch tối tăm, như là đôi mắt của vận mệnh trong bóng tối, tùy ý đem chúng sinh trong thiên hạ bao trùm lại ở trước mắt. Bà ta chậm rãi đi về phía hắn, trầm giọng hỏi: "Báo thù không có ý nghĩa, vậy cái gì mới có ý nghĩa? Bọn họ khiến ngươi thừa nhận tra tấn ốm đau bao nhiêu năm như vậy, không thể thi triển chí nguyện to lớn nhất thống thiên hạ

của ngươi, ngươi không hận sao?"

Khải Vân đế chậm rãi rũ xuống ánh mắt, nhìn nền gạch lạnh cứng ở dưới đầu gối, ánh lên màu băng xám trong mắt hắn. Nếu cùu hận có thể thay đổi vận mệnh, vậy hắn sẽ vì mong muốn trong lòng mình mà nỗ lực đi hận. Nhưng, đời người đáng buồn nhất chính là, không gì hơn là không biết ý nghĩa của mình đi đến trên đời này là ở đâu? Chẳng lẽ là chỉ vì ngồi chờ đợi cái chết đến bất cứ lúc nào sao? Trong lòng hắn đã từng có chí nguyện to lớn, ngồi ôm giang sơn bình định thiên hạ, cùng cộng hưởng với người mình yêu, chỉ tiếc, vận mệnh không như người mong muốn.

Hắn nâng mắt lên, ánh mắt nghiêm khắc của Thái Hậu bắn thẳng vào đôi mắt hắn, hắn cũng không tránh né, bỗng nhiên đứng lên.

Thái Hậu sắc mặt trầm xuống, trách mắng: "Ai gia không kêu ngươi đứng lên."

Khải Vân đế nhàn nhạt liếc nhìn bà ta một cái, mắt điếc tai ngơ trước lời trách cứ của bà ta, chỉ làm như không có việc gì nói: "Nhi thần mệt mỏi, muốn hồi cung nghỉ ngơi, không quấy rầy mẫu hậu tu thân dưỡng tính." Nói xong xoay người, ánh mắt của Thái Hậu ở phía sau hắn lạnh đi, nhìn chăm chằm vào bóng dáng của hắn, Khải Vân đế đột nhiên lại xoay người lại, đối ngay ánh mắt của bà ta, khôi phục lại ôn nhã của ngày thường, cười nói: "Y theo nhi thần thấy, mẫu hậu cái này Phật..... không tụng cũng thế, nếu muốn cầu được an tâm, Phật, không giúp được cho mẫu hậu. Còn có, mẫu hậu tốt nhất mau chóng đem đứa bé đưa đến tẩm cung của trẫm, nếu không....."

Thái Hậu lạnh lùng nhướng mày, "Nếu không thì như thế nào?"

Khải Vân đế nói: "Nếu không, đừng trách trẫm, không niệm tình mẫu tử."

Thái Hậu cười rộ lên, nụ cười nơi khóe miệng che đậy không được sự tức giận cùng hận ý ở trong mắt, bà ta nâng cằm lên, "Ngươi muốn như thế nào mới gọi là không niệm tình mẫu tử? Ai gia ngược lại cũng muốn nghe thử xem."

Ánh mắt Khải Vân đế thâm trầm nói: "Mẫu hậu hình như đã quên, trầm, mới là Hoàng đế của quốc gia này."

"Hoàng đế?" Thái Hậu buồn cười nói: "Hoàng đế không phải đã chết trong cuộc chiến tranh ở Ô thành sao? Ai gia cùng cả triều văn võ đã cùng nhau phát tang cho Hoàng đế."

Khải Vân đế vẻ mặt tươi cười lạnh lùng, "Thì tính sao? Trầm hiện tại đứng ra đó, còn có thể có người không nhận ra trầm là Hoàng đế sao? Cho dù có mấy đại thần không chịu nhận biết trầm, nhưng trầm không tin, tất cả các đại thần đều có thể che lại lương tâm phủ nhận trầm, trầm là huyết mạch duy nhất của cái hoàng tộc này ở trên đời này, có trầm ở đây, bọn họ sẽ không cam nguyện khuất phục dưới chân một nữ nhân."

"Ngươi!" Thái Hậu trừng mắt, rõ ràng rất tức giận rồi lại cố gắng nhịn xuống, bà ta dùng ngữ khí "hận sắt không thành thép" nói: "Tề nhi, ngươi vì chút chuyện này mà làm dữ với ai gia? Vì một nữ nhân không màng hiểu đạo, liên tiếp nghịch lại ai gia, ngươi có còn nhớ, mẫu hậu vất vả như thế nào mới nâng đỡ ngươi ngồi trên vị trí này? Ngươi báo đáp ai gia như vậy sao?"

Đôi mày của Khải Vân đế hơi nhúc nhích, nói: "Mẫu hậu nâng đỡ trầm ngồi trên ngôi vị Hoàng đế, rốt cuộc là vì trầm, hay là vì chính mẫu hậu? Trầm nghĩ trong lòng mẫu hậu rõ ràng nhất. Nhị thần cho rằng, hơn hai mươi năm nay, ta vì mẫu hậu làm đã đủ nhiều rồi."

"Ngươi," Thái Hậu hai mắt nhíu lại, "Ai gia là đem ngươi sinh ra trên đời này....."

"Trầm tình nguyện mẫu hậu chưa từng đem ta sinh ra trên đời này!" Ánh mắt Khải Vân đế trầm xuống đột nhiên ngắt lời, âm thanh muôn bao nhiêu lạnh thì có bấy nhiêu lạnh, trong đôi mắt màu băng xám mang đau thương, bi ai vô cùng.

Thái Hậu sững sốt sững sốt, nhíu mày nhìn hắn, Khải Vân đế hít sâu một hơi, nỗ lực bình phục sóng triều đang dao động trong lồng ngực, ngữ khí lạnh đạm

nói: "Mẫu hậu nghỉ ngơi đi, nhi thần cáo lui." Dứt lời xoay người liền đi, không nhìn Thái Hậu một cái.

Thái Hậu nhìn bóng lưng của hắn ở dưới ánh nắng ấm đam cuối Thu đầu Hạ
đỗ xuống bóng dáng vắng vẻ cô đơn, trong mắt bà ta xuất hiện cảm xúc phức
tạp.

Trên đời này, cái gì cũng thiêng, duy nhất không thiêng chính là hận.

Bà ta thu hồi Phật châu trong tay, xoay người đi vào phòng trong.

Đó là một căn phòng nhìn không ra nơi nào là tường nơi nào là cửa sổ, trong phòng một ngọn nến bị một cái chụp đèn thật dày bao lại, ánh nến mỏng manh yếu ớt chỉ có thể ẩn ẩn chiếu ra sự khác nhau giữa ghế dựa và mặt đất.

Trong phòng, bên cạnh vách tường, có một chiếc bàn, trên bàn bày một bàn cờ tàn, trên bàn cờ, cờ trắng cờ đen đan xen tạo thành cục diện phức tạp.

(Cờ tàn: ván cờ đánh nữa chừng gián đoạn)

Thái Hậu đi đến bên cạnh ghế dựa ngồi xuống, ánh mắt nhìn bàn cờ kia, thần sắc không rõ.

Ở một góc tường trong bóng đêm có một người đi ra, người nọ toàn thân trên dưới được bao trùm lấy bởi một kiện áo đen to rộng, khuôn mặt nhìn không rõ, âm thanh khàn khàn nói: "Chủ tử, Nam quân đã đến biên thành, Tông Chính Vô
Ưu rất nhanh sẽ có được tin tức công chúa hồi cung, chắc chắn sẽ nhân lúc chúng ta mới vừa tổn thất ba mươi vạn đại quân sĩ khí đang tuột xuống mà đánh đến đây. Chủ tử thỉnh mau chóng làm tốt phòng bị."

Ánh mắt Thái Hậu không nâng lên, lấy một con cờ trắng đặt ở trong lòng bàn tay ngắm nghía thưởng thức, thần sắc ở trên mặt cùng với biểu tình hiền hoà và phẫn nộ trước tượng phật đã bất đồng, đó là một loại ánh mắt lạnh nhạt đến cực điểm, rồi lại ở ngoài mặt bình tĩnh cất dấu cảm xúc sóng gió mãnh liệt.

Bà ta nghe được hắc y nhân bẩm báo, không lo lắng ngược lại còn cười nói: "Tốt a, đánh đến đây mới tốt. Ai gia sẽ ở tại đây trong hoàng cung này đợi hắn. Người đi tung tin, nói Hoàng đế Khải Vân quốc giả chết, nhân lúc mọi người không phòng bị bắt đi Hoàng phi Nam triều, ngay cả Thái Thượng Hoàng cùng Hoàng Thái Hậu của Bắc triều, bốn tháng trước đột nhiên mất tích cũng bị giam lỏng ở trong Hoàng cung Khải Vân quốc, Khải Vân đế muốn dùng bọn họ kiềm chế Nam, Bắc triều, để đạt tới dã tâm thôn tính Lâm Thiên quốc. A, khiến cho hai huynh đệ bọn họ, cùng nhau đến đây đi."

Một bộ tư thái như đang nói chuyện phiếm, sau khi nói xong, bà ta mới ngẩng đầu, nhìn về một nơi trong bóng đêm ở phía trước, tươi cười bên môi dần dần nở ra, cực kỳ sáng lạn, làm như là ở góc tường đèn tối nơi đó đang trình diễn một tuồng kịch khiến người xem vui vẻ. Mà chính mình, đúng là người chi phối không chế vận mệnh của hết thảy nhân vật bên trong tuồng kịch này.

Hắc y nhân do dự nói: "Thiếu chủ..... Sẽ tin sao?"

Thái Hậu cười nói: "Có tin hay không, hắn cũng sẽ đến. Chỉ cần cho hắn biết nha đầu kia ở trong tay Tề nhi, hắn nhất định sẽ đến, chúng ta coi như là làm một chuyện tốt, giúp hắn tìm thêm một cái cớ."

Hắc y nhân gật đầu: "Thuộc hạ đã hiểu. Chỉ là..... cứ như vậy, ngài, sẽ có nguy hiểm hay không?"

"Nguy hiểm?" Thái Hậu càng cười đến sáng lạn, kia tươi cười có vài phần chờ đợi, vài phần bi thương, bà ta nói: "Ta muốn chính là cái gì, ngươi còn không biết sao?"

"Thuộc hạ biết, nhưng kế hoạch lần này bị Hoàng Thượng phá hư, nếu là hấp tấp dẫn dụ bọn họ đến đây, thuộc hạ lo lắng, nếu lại xảy ra sự cố, chỉ sợ tương lai..... không có cơ hội nữa."

Thái Hậu hai mắt hơi chăm chú, quay đầu lại liếc nhìn tàn cục của ván cờ trên bàn, âm thanh lạnh lùng trầm giọng nói: "Cho nên lúc này đây, tuyệt đối

không được phép lại xảy ra bất luận cái sai lầm gì. Người kêu người trông coi đứa trẻ kia cho tốt, đừng để đánh mất, càng không thể để nó chết được. Ta đã đợi quá nhiều năm, không còn kiên nhẫn tiếp tục chờ nữa. Hơn nữa, thân thế của nha đầu kia, sợ cũng chống đỡ không được bao lâu, người chỉ lo chiểu theo ý tứ của ta mà làm đi."

"Vâng."

"Còn có, Ngân Hương cái nha đầu kia..... Có thể lưu lại thì lưu lại đi. Tuy nói năm đó sự phản bội của Tương Y không thể tha thứ, nhưng Tân Vĩnh..... Đối với ai gia cũng coi như có tình có nghĩa, Tân thị một nhà của hắn bởi vì ai gia mà chết, chỉ cần Ngân Hương cái nha đầu kia thành thành thật thật nghe lời, liền vì Tân Vĩnh lưu lại huyết mạch cho họ Tân đi. Được rồi, người đi xuống đi."

Bà ta vẫy vẫy tay, hắc y nhân lắc mình đã không thấy.

Trường Nhạc Cung là nơi cư trú của Trưởng công chúa Dung Nhạc.

Mạn Yêu sau khi được đưa về nơi này, trừ bỏ mỗi ngày ba bữa ra, thì không có ai quản nàng. Nàng chưa thấy được con của nàng, cũng chưa từng nhìn thấy Thái Hậu, cung nữ thái giám canh giữ cửa Trường Nhạc Cung tất cả đều thay đổi, nàng không quen biết một người nào.

Bốn phía cung tường đầy kín thủ vệ, nàng đi ra không được, ngay cả nhát cử nhất động của Trường Nhạc Cung, cũng sẽ có rất nhiều đôi mắt nhìn chăm chằm vào đó.

Cuối tháng mười, có lẽ là đã lâu lắm không có người ở, nên phá lệ vắng vẻ lạnh lẽo thê lương. Cửa sổ trong tắm cung có chút rạn nứt, đến ban đêm, gió lạnh xuyên thấu thổi vào, chỉ có một chiếc chăn mỏng đắp trên người Mạn Yêu, nàng nhịn không được run bần bật. Vừa mới sinh xong đứa bé, thể chất suy yếu, trong lòng lo âu, kể từ đó, không mấy ngày liền bị bệnh, vừa ho khan lại vừa đau đầu, thân mình lúc lạnh lúc nóng, đi đường đau nặng chân nhẹ.

"Ta muốn gặp Thái Hậu." Nàng đỡ cánh cửa, nói với thị vệ ở đối diện cửa đang ngăn nàng lại.

Thị vệ nói: "Thái Hậu có lệnh, để công chúa lưu tại Trường Nhạc Cung nghỉ ngơi cho tốt, qua một thời gian, chờ công chúa thân thể khỏe lên, Thái Hậu sẽ tự triệu kiến công chúa."

Mạn Yêu không biết Thái Hậu rốt cuộc có chủ ý gì, lúc này, ngoài Trường Nhạc Cung có hai cung từ đi ngang qua, trong đó có một người nàng quen biết, là nha đầu bên cạnh Khải Vân đế, nàng hắng giọng một cái, giương giọng nói: "Vậy các ngươi đi bẩm báo với Hoàng huynh, cứ nói hai ngày này ta cảm nhiễm phong hàn, thân thể không khoẻ, thỉnh hoàng huynh phái ngự y tới bắt mạch cho ta." Nàng muốn gặp Khải Vân đế, hỏi một chút tình huống của đứa bé, từ khi vào tòa cung điện này, ai ai nàng cũng không thấy được, trong lòng rất hỗn loạn.

Cung nữ ngoài cửa nghe được âm thanh liền hướng bên này nhìn thoáng qua, bước chân vẫn không dừng lại. Thị vệ thấy Mạn Yêu sắc mặt xác thật không tốt, không giống như là nói dối, không cầm có chút do dự, nói: "Hoàng Thượng bận rộn chính vụ, ti chức đi bẩm báo với Thái Hậu. Công chúa nếu thân thể không khoẻ, xin thỉnh về phòng nghỉ ngơi đi." Lúc này bọn họ, đối với nàng còn có vài phần khách khí.

Mạn Yêu sau khi về phòng, từ buổi sáng chờ đến buổi tối, vẫn là không có ai tới xem nàng. Nàng ôm chăn ngồi ở trên giường, hai mắt nhìn chăm chăm cửa, nhìn không trung sáng người bên ngoài bị bóng tối cắn nuốt từng chút từng chút. Không có người vào phòng đốt đèn cho nàng, nàng giống như bị thế giới này lãng quên đi. Nàng dựa vào trên tường, cả người rét run, không muốn nhúc nhích một chút nào.

Mùa Đông năm nay, tựa hồ tới sớm hơn thường lệ, nàng an tĩnh ngồi ở nơi đó, rất nhớ con của nàng. Không biết đứa bé ra sao rồi? Nàng mới nhìn nó một cái, còn chưa có tới kịp ôm nó. Nó có thể sẽ bị ném vào một nơi lạnh băng không người, không có ai chăm sóc hay không? Nó có đói bụng không? Lạnh

hay không? Có người ngược đãi nó hay không? Càng nhớ, trong lòng nàng càng đau đớn, như muốn hít thở không thông.

"Công chúa, dùng cơm." Một cung nữ đem đồ ăn đặt ở trên bàn, thái độ lanh đạm kêu nàng dùng cơm, cả nhìn nàng cũng không nhìn một cái. Không chỉ ở trong cung này, hiện tại toàn bộ người của Khải Vân quốc đều biết, nàng là tội nhân của quốc gia này.

Nàng cúi đầu, không nói chuyện, cung nữ kia buông đồ ăn xuống, lập tức xoay người đi ra ngoài.

Nàng khoác chăn xuống giường, trong ánh trăng mỏng manh xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào, nàng bưng lên thức ăn lạnh lẽo, tùy tiện nuốt một ngụm. Cơm cứng ngắt, cũng không có một chút nước canh thừa, ép mình nuốt xuống. Mặc kệ là có khó ăn bao nhiêu, nàng cũng phải ăn hết, phải lưu trữ thể lực, chờ Vô Ưu tới cứu nàng cùng đứa bé.

Vị Thái Hậu này, rốt cuộc là một người như thế nào? Bà ta rốt cuộc muốn làm cái gì? Trước kia Mạn Yêu vẫn luôn cho rằng Thái Hậu thanh tâm quả dục, một lòng hướng Phật, thì ra những cái đó bất quá chỉ là biểu tượng bên ngoài, làm cho người khác xem mà thôi. Một nữ nhân có thể ở trong một đêm nắm giữ quyền triều chính, nói vậy, những năm qua đã không thiếu phí chút tâm tư đi. Hành vi gần đây của Hoàng huynh cũng rất quái dị, chuyện ba mươi vạn đại quân lần đó, kỳ thật hoàn toàn có cơ hội công phá Ô thành. Nếu Hoàng huynh muốn chính là giang sơn, vậy một mũi tên cách xa hơn trăm trượng bắn trúng cây đàn, không bằng trực tiếp bắn trúng trái tim nàng, chẳng phải là càng dứt khoát hơn không? Cần gì phải chờ nàng sinh xong đứa bé, lại dùng nàng cùng đứa bé đổi giang sơn của Nam triều, đây chẳng phải là làm chuyện dư thừa?

Ăn cơm xong, nàng tiếp tục nằm ở trên giường, đã không có nội lực, cái gì nàng cũng làm không được, giống như một phế nhân.

Cuốn tấm chăn hơi mỏng, ở trong gió lạnh cuộn thành một đống, trên người

không hề có độ ấm. Trong đầu thật hỗn loạn, hôn mê mê mệt. Qua canh ba, dạ dày bắt đầu đau lên, đau đến đổ mồ hôi đầm đìa, không có cách nào ngủ được.

Nàng ở trên giường cuồng qua cuồng lại, lăn xuống trên mặt đất.

"Dung nhi." Một tiếng thấp giọng kinh hoảng thất thố, Khải Vân để từ cửa sổ nhảy vào, Mạn Yêu miễn cưỡng mở to mắt, nhìn đến hắn mặc một thân y phục dạ hành, hiển nhiên là lén lút đi tới đây mà. Ở trong hoàng cung này, một vị Hoàng đế tới gặp nàng thế nhưng phải leo qua cửa sổ, nói ra đại khái cũng không có ai tin.

Khải Vân để động tác thật nhanh mà lướt đến trước mặt nàng, đem nàng nhanh chóng bế lên, khẩn trương hỏi: "Dung nhi, nàng làm sao vậy? Nghe nói nàng bị bệnh? Sao người nàng lạnh như vậy?"

Mạn Yêu bị hắn ôm, cảm giác cái ôm ấp của hắn thực ấm áp, nàng nâng chút sức lực, bắt lấy cánh tay hắn, vội vàng hỏi: "Hoàng huynh, con của ta ở đâu? Nó có tốt không? Có tốt không?"

Nàng suýt muốn khóc ra, từ khi sinh đứa bé, sự trấn định của nàng đã không bằng trước kia, luôn là không chẽ không được cảm xúc.

Khải Vân để đem nàng đặt ở trên giường, lại không có buông nàng ra, vẫn cứ ôm chặt lấy, nhẹ giọng nói: "Ta chưa thấy được đứa bé, bất quá nàng yên tâm, ta bảo đảm, đứa bé tạm thời sẽ không có việc gì."

Mạn Yêu thực thất vọng, cả hắn cũng không thấy được đứa bé sao? Nàng đè lại vị trí nơi dạ dày, đau đến hít mạnh một hơi, hơi đỡ một chút, liền đẩy hắn ra, lại hỏi: "Các ngươi rốt cuộc muốn lợi dụng ta cùng đứa bé làm cái gì?"

Khải Vân để không nói chuyện, hơi xoay đầu qua, nhìn đến thức ăn còn sót lại trên bàn, nhíu mày nói: "Bọn họ cho nàng ăn cái này?" Hắn cầm lấy chiếc đũa, gấp một chút thức ăn còn dư lại nêm nếm, mới vừa nhai một ngụm, toàn bộ phun ra. Thần sắc vừa hận vừa giận, quay đầu lại nhìn nàng, ánh mắt đau lòng cũng mang theo tự trách. Đây là nữ tử mà hắn nâng niu ở trong lòng, thế nhưng

bị những người đó đồi dãi như vậy, uổng cho hắn thân là Hoàng đế của một nước!

Xoay người, ngồi xổm trước giường, hắn giơ tay đẩy những sợi tóc bạc rải rác ở trước mặt nàng ra, nhìn dung nhan quật cường cố nén đau đớn của nàng, áy náy nói: "Thực xin lỗi, Dung Nhạc! Có lẽ nàng đã lựa chọn đúng, lựa chọn đi theo Tông Chính Vô Ưu, so với đi theo ta tốt hơn nhiều. Đi, ta mang nàng đi đến một chỗ."

Mạn Yêu đẩy tay hắn ra, "Nếu ngươi thật cảm thấy có lỗi, giải phong ấn nội lực của ta trước đi, ít nhất để ta có thể dùng nội lực của mình chống lạnh, không cần đến tối bị đông lạnh đến ngủ không yên."

Khải Vân đế sững sốt sững sốt, "Nàng làm chính mình sinh bệnh, chính là vì cái này sao? Dung nhi, ta không giải phong ấn nội lực cho nàng, là vì muốn tốt cho nàng."

Mạn Yêu ánh mắt trầm xuống, quay đầu đi chỗ khác, khẽ nhếch cằm, khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Khải Vân đế nhìn biểu tình quật cường của nàng, thở dài một tiếng, "Thôi vậy." Nói xong điểm lên huyệt đạo của nàng, nâng tay nàng lên, hai ngón tay tụ nội lực ấn trên cổ tay trắng nõn của nàng, theo mạch lạc hướng lên trên, nội lực xuyên thấu vào trong cơ thể, đả thông phong chẽ.

Nàng bỗng nhiên có sức lực, trong lòng một trận vui mừng. Cứ như vậy, nàng có thể thừa dịp buổi tối, đi ra ngoài tìm con của nàng.

Khải Vân đế làm như nhìn thấu tâm tư nàng, vội dặn dò nói: "Dung nhi, cái hoàng cung này, không giống như bể ngoài thoát nhìn an tĩnh như vậy, nàng không thể hành động thiếu suy nghĩ. Nếu không, không chỉ nàng sẽ có nguy hiểm, cả con của nàng cũng sẽ có nguy hiểm."

Lời nói của hắn hàm chứa cảnh cáo, vẻ mặt hết sức nghiêm túc, nói xong kéo

nàng rời đi.

Mạn Yêu hỏi: "Ngươi muốn mang ta đi nơi nào?"

Khải Vân đế nói: "Mang nàng đi gặp một người."

*****hết chương 96

Ngoại truyện Dung Tề, đoạn 2

Từ khi nữ tử mà hắn yêu thương phục vào Thiên Mệnh, mất đi ký ức, hắn chỉ có thể cõi tình áp chế cảm tình của chính mình. Mỗi khi nhìn thấy nàng, hắn cần thiết làm bộ làm như không có việc gì, đem đầy ngập mối tương tư hóa thành tình huynh muội đơn thuần, mặc dù là như vậy, nàng vẫn như cũ có chút phát hiện ra, luôn có ý làm bộ vô tình tránh né hắn. Ở trong mắt nàng, hắn trở thành một người tâm lý biến thái, không đạo đức luân lý, thế nhưng thích muội muội của mình. Mà hắn, có miệng mà khó nói.

Ở chung với nàng sau khi nàng mất trí nhớ, mặc dù lòng có chua xót, nhưng trong lòng vẫn luôn có chút vui sướng. Thế là, ngày hòa thân, kéo dài một ngày lại một ngày, cuối cùng ở dưới sự bức bách của mẫu thân, hắn đành phải định ra ngày, để nàng đi Lâm Thiên quốc hòa thân.

Thời tiết tháng hai còn có chút lạnh, tuy có ánh mặt trời chiếu đến chói mắt, hắn lại cảm thụ không được một chút ấm áp nào.

(Tiếp theo ở comment phía dưới, các bạn nhớ đọc nha.)

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Chuyện Cũ Tái Hiện (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Khải Vân đế cùng Mạn Yêu tránh thoát thị vệ tuần tra chung quanh, lặng lẽ ra khỏi Trường Nhạc Cung, bọn họ đi vào một nơi hẻo lánh. Nơi đó so với Trường Nhạc Cung lạnh hơn, ở rất xa là có thể cảm giác được có một cỗ âm khí lạnh thấu xương. Nếu nàng đoán không sai, cái tòa cung điện đỗ nát âm u này hẳn là Lãnh cung, là nơi ác mộng của các nữ nhân ở chốn hậu cung. Nàng xác định nàng chưa từng tới nơi này, nhưng mà nhìn một vòng chung quanh, cây cối trọc lá, cảnh trí ảm đạm hiu quạnh, nàng cảm thấy rất quen thuộc.

Khải Vân đế mang theo nàng nhảy qua một cái tường viện thấp, đi xuyên qua cái sân trống vắng rét lạnh. Trong sân lá rụng khô khốc chõng chất một tầng thật dày, không có người quét dọn. Nàng dẫm một chân lên, dưới chân liền phát ra tiếng vang chi chi rất nhỏ. Gió lạnh xẹt qua, đem lá cây khô cuốn lên, bay lả tả ở chung quanh bọn họ. Ngẫu nhiên có một chiếc lá xướt trúng mặt nàng, cảm giác hơi đau.

Nàng nhíu mày, giơ tay gạt đi, ánh mắt lơ đãng đảo qua một bên, nhìn thấy một khối bia đá xanh không lớn ở trong viện, tựa hồ đã từng xuất hiện ở trong mộng của nàng. Nàng ngẩn người, ánh mắt khẽ nâng, bỗng nhiên thoáng nhìn trên bia đá kia có một đôi chân, mắt cá chân mảnh khảnh chậm rãi dung đưa ở trong không trung, nàng thuận theo mà ngược lên trên nhìn, chỉ thấy một thân thể gầy yếu nhỏ xinh ở trong không trung nhẹ nhàng dung đưa trong gió, dưới cây Ngô đồng trọc lá cao lớn sau tấm bia đá. Đó là một đứa bé gái bộ dáng khoảng bảy tám tuổi, thè lưỡi dài ra, trừng to con mắt gắt gao nhìn nàng, dưới ánh trăng lạnh lẽo chiếu ra biểu tình dữ tợn kinh khủng của đứa bé gái, khiến người nhịn không được cả người run rẩy.

Nàng không tự chủ được dừng lại bước chân.

Khải Vân đế thấy nàng dừng lại không đi, đôi mắt nhìn chăm chăm vào một chỗ, liền theo ánh mắt của nàng liếc nhìn một cái, nghi hoặc nói: "Dung nhi, làm sao vậy? Có gì không ổn sao?"

Mạn Yêu hoàn hồn, nhắm mắt lại, lại mở mắt ra, nơi đó lại là cái gì cũng không có.

Là nàng hoa mắt sao? Nhưng mà một màn vừa rồi rõ ràng xuất hiện ở trước mắt nàng, giống như thật.

"Nơi này thoát nhìn rất quen thuộc." Nàng lẩm bẩm nói.

Khải Vân đế thầm sắc hơi giật mình, tiện đà cười nói: "Nàng đã quên? Nàng ở chỗ này mười năm, đương nhiên sẽ cảm thấy quen thuộc."

Mạn Yêu sững sốt, nàng là thật sự đã quên. Trách không được sẽ có cảm giác kỳ lạ như vậy, thì ra lại là ký ức của Dung Nhạc. Nàng nhíu mày nói: "Người dẫn ta tới nơi này gặp người nào?"

Khải Vân đế nói: "Một cỗ nhân."

Mạn Yêu ánh mắt chăm chú, cỗ nhân? Hắn không phải là nỗi lén lòng nghi ngờ muốn thử nàng đi? Cũng không biết thân thể này của nàng rốt cuộc là từ khi nào trúng "Thiên mệnh"? Nàng nhíu mày nghĩ nghĩ, đang muốn tìm cái lý cớ tuyệt.

Khải Vân đế giống như nhìn thấu tâm tư của nàng, không cho cự tuyệt, giữ chặt tay nàng, hướng tới cái viện đối diện bĩu môi nói: "Ngay ở trong đó, Dung nhi yên tâm, nàng ta khẳng định là người mà nàng muốn gặp. Đi nhanh đi."

Xem ra là không có biện pháp cự tuyệt, gấp trước rồi nói sau.

Trong Tây Uyển, một căn phòng trống trải mà đơn sơ, bọn họ đẩy ra cánh cửa phòng hư hỏng, lại nhẹ nhàng đóng lại.

Phòng hẹp mà dài, bên trong trống không, cả một chiếc giường cũng không có, chỉ có mấy mảnh lụa trắng từ trên xà nhà rũ xuống, đang phiêu diêu lay động trong những cơn gió thổi vào từ khắp nơi trong phòng, tựa như điệu múa u linh.

Nàng đi qua ở giữa, lụa trắng lạnh lẽo ngẫu nhiên xẹt qua cổ nàng, mang theo một hơi thở chết chóc, khiến người lông tơ dựng đứng lên, nàng không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Khải Vân để cảm giác được thân thể nàng run lên một cái, quay đầu hỏi:
"Dung nhi, nàng sợ hãi?"

Mạn Yêu hít sâu một hơi, làm chính mình trấn định xuống, nhíu mày hỏi:
"Người mà ngươi nói ở đâu?"

Khải Vân để nhìn góc tường ở phía trước nói: "Ở nơi đó."

Mạn Yêu theo ánh mắt của hắn, từ giữa hai mảnh lụa mỏng tung bay mà nhìn qua, ở góc tường đăng trước, vách tường bong tróc, một mảnh loang lổ màu xám, một nữ tử gầy yếu ôm đầu gối ngồi ở trên một tấm ván gỗ, hình như ngủ rồi. Nàng kia tóc tai tán loạn, thân thể mong manh, nàng nhìn không thấy khuôn mặt của nữ tử đó, nhưng bộ xiêm y này, nàng mơ hồ nhận ra được.

Hoàng huynh nói là cô nhân, chẳng lẽ là..... Mạn Yêu bỗng dựng ngắn ra, ngày đó ở trên tường thành Ô thành, Khả nhi hình như mặc chính là bộ xiêm y này!

"Khả nhi?" Nàng kinh động kêu lên tiếng, Khải Vân để vội che miệng nàng lại, ý bảo nàng nhỏ giọng một chút.

Mạn Yêu đẩy hắn ra, bước nhanh chạy tới, bắt lấy bả vai nữ tử, thấp giọng kêu lên: "Khả nhi, là muội sao? Khả nhi?"

Nữ tử mơ màng ngẩng đầu, ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ hư hỏng, chiếu lên trên khuôn mặt nàng ta, Mạn Yêu chỉ nhìn thoáng qua, cả người

liền sững sờ ở nơi đó.

Nữ tử còn buồn ngủ, nhìn nhìn Mạn Yêu, mê mang nói mớ: "Ta lại mơ thấy công chúa tỡ tỡ rồi." Giọng nói của nàng ta có chút mờ ảo, lộ ra tưởng niệm mong nhớ, lộ ra mất mát. Nói xong nhắm mắt lại, lại gục đầu xuống.

Âm thanh kia, rõ ràng chính là Tiêu Khả. Nhưng mà, khuôn mặt này đã từng sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi giống như búp bê Tây Dương tinh xảo đáng yêu, hiện giờ lại là dơ bẩn, như là một tên ăn mày lưu lạc đâu đường, từ chiếc cằm tròn mượt mà, biến thành thon gọn, một đôi mắt to thuần khiết trên khuôn mặt gầy, càng phân rõ trắng đen.

Mạn Yêu chỉ cảm thấy cái mũi đau xót, Khả nhi sao biến thành cái dạng này? Nàng vội vàng ngồi xổm xuống, nâng mặt Tiêu Khả lên, "Khả nhi, tỉnh dậy đi, muội không phải đang nằm mơ, thật là ta. Muội mau tỉnh lại..... Muội sao lại ở chỗ này? Muội ở chỗ này ngây người đã bao lâu rồi?"

Tiêu Khả lại lần nữa mở mắt ra, hơi có một tia thanh tịnh, nàng chớp chớp đôi mắt to, nhìn khuôn mặt quen thuộc gần trong gang tấc, nhìn một cái, lại nhìn một cái.....

"Di? Công chúa tỡ tỡ sao còn ở đây?" Tiêu Khả giơ tay lên dùng sức nhéo cái mặt dơ bẩn của mình một cái, "Ai da! Đau!"

Xuống tay quá nặng, Tiêu Khả đau đớn lập tức nhảy đứng lên, che lại một bên mặt bị chính mình nhéo đau, nhảy qua nhảy lại.

Mạn Yêu nhìn bộ dáng buồn cười của Tiêu Khả, một chút cũng không cười nổi, chỉ là đau lòng. Mạn Yêu đứng lên, túm lấy tay Tiêu Khả qua, lại gọi một tiếng: "Khả nhi."

Tiêu Khả sững sốt, nàng vừa rồi cảm giác được đau đớn! Không phải nằm mơ! Nàng trấn định lại, mở to hai mắt nhìn người trước mặt. Đánh giá từ trên xuống dưới, cẩn thận tỉ mỉ làm như sợ mình nhận sai.

"Công chúa tỷ tỷ? Công chúa tỷ tỷ....." Tiêu Khả vừa xác định là Mạn Yêu, lập tức nhào tới, giống như một đứa trẻ bàng hoàng không nơi nương tựa cuối cùng gặp được người thân, đầy bụng ủy khuất dùng nước mắt phát tiết ra.

Mạn Yêu nhẹ nhàng vỗ lưng Tiêu Khả, đau lòng nói: "Là ta."

Nước mắt Tiêu Khả càng chảy càng dữ dội, đôi tay nắm chặt áo Mạn Yêu, giống như sợ hãi một khi buông lỏng tay, Mạn Yêu liền sẽ giống như trong mộng của nàng ta, đột nhiên biến mất tiêu.

Mạn Yêu nhỏ nhẹ trấn an Tiêu Khả, "Khả nhi, đừng sợ."

Tiêu Khả khóc trong chốc lát, mới dần dần ngừng lại, ngẩng đầu nhìn luna trăng phiêu diêu bay khắp nơi, âm thanh run lên nói: "Công chúa tỷ tỷ, tỷ không biết nơi này rất đáng sợ đâu! Muội ở chỗ này đã năm tháng, vẫn là không quen.

Cái địa phương này cái gì cũng không có, chỉ có những mảnh lụa trăng cùng người tới nơi này thắt cổ chết. Muội rất muốn rời đi..... Nhưng độc phấn trên người muội sớm đã dùng hết rồi, như thế nào cũng không ra được..... Muội cảm thấy nơi này thật là khủng khiếp, có thật nhiều quý..... Các nàng mỗi buổi tối đều đối với muội ca hát....."

Tiêu Khả là một người không ăn qua bao nhiêu khổ, tâm lý đối với thế giới luôn luôn tươi sáng đơn thuần, hiện giờ cùng người chết làm bạn, bị nhốt ở cái loại địa phương u ám này đến mấy tháng, gần như muốn sụp đổ mất rồi.

Mỗi khi tới đêm khuya, Tiêu Khả luôn nhớ tới những thi thể máu thịt bầy nhầy ở dưới tường thành ngày đó, tình cảnh máu tươi thành sông, Tiêu Khả luôn cảm thấy bên người nàng đâu đâu cũng đều là quý hồn, các quý hồn đó đối với nàng giương nanh múa vuốt, giống như muốn đem nàng lột da róc xương, dùng để cho hả giận. Tiêu Khả rất sợ hãi, nhưng mà mặc kệ nàng kêu như thế nào cũng không ai để ý đến nàng, những người ở bên ngoài, đem nàng trở thành kẻ điên mà đối đãi nàng.

Mạn Yêu lau đi nước mắt trên mặt Tiêu Khả, đau lòng nói: "Ta không phải

kêu Diêu phó tướng đưa muội hồi cung sao? Muội sao lại đến nơi này?"

Tiêu Khả thở phò phò nói: "Ngày đó muội cùng Diêu phó tướng ở trên đường hồi cung bị một đám hắc y nhân ngăn lại, võ công của bọn họ thật là lợi hại, Diêu phó tướng bị bọn họ giết chết. Độc phẩn muội mang trên người không nhiều lăm, cho nên, thực dễ dàng đã bị bọn họ bắt được, sau đó bị mang đến nơi này."

Mạn Yêu nhíu mày, quay đầu nhìn Khải Vân đế, hỏi Tiêu Khả: "Là ai bắt muội? Bắt muội tới đây lại là vì cái gì?"

Tiêu Khả suy nghĩ, nói: "Muội không biết bọn họ là ai, muội nghe bọn họ nói vốn là muốn bắt công chúa tỷ tỷ, nhưng mà không thấy được tỷ tỷ, liền đem muội bắt đi, nhốt vào cái địa phương quý quái này. À, đúng rồi, muội nghe thấy một nữ tử có nhắc tới "Thiên Mệnh", nói muội là đồ đệ của Tuyết cô Thánh nữ, có lẽ có biện pháp kéo dài tánh mạng của ai đó? Sư phụ cũng đã nói "Thiên Mệnh" không có thuốc giải, nếu muội có biện pháp, người đầu tiên muội cứu sẽ là tỷ tỷ, nhưng mà....." Tiêu Khả nói xong thì cúi đầu, trong lòng cực kỳ khổ sở.

Nét mặt Khải Vân đế hơi động, đáy mắt màu băng xám hiện lên một tia cảm xúc khác thường, trong nháy mắt bị che dấu đi.

Mạn Yêu nhăn mày lại, hay là trong cung này còn có người cùng nàng giống nhau, cũng trúng độc "Thiên Mệnh"? Mà người bắt Tiêu Khả lại đây, chắc là người của Thái Hậu, chẳng lẽ Thái Hậu ở năm tháng trước cũng muốn bắt nàng? Như vậy, Hoàng huynh ở lúc ấy thiết lập mưu kế, tấn công Ô thành, đem nàng dẫn đi, cũng lặng lẽ làm hỏng mục đích của Thái Hậu, rốt cuộc là vì sao? Là vì muốn giam cầm nàng? Hay là vì muốn cứu nàng? Nếu nói, Hoàng huynh dùng tánh mạng của ba mươi vạn người, chỉ vì muốn ngăn cản nàng rơi vào trong tay mẫu thân hắn, cái này..... có khả năng sao?

Mạn Yêu xoay đầu đi, nhìn nam tử đứng ở chỗ tối, thân ảnh cô đơn gầy gò, Mạn Yêu suy ngẫm một lát, cũng không có đáp án, lại hỏi Tiêu Khả: "Sau khi

muội đến đây, có gặp qua người nào không?"

Tiêu Khả nói: "Gặp qua một hắc y nhân, hình như là đầu lĩnh của những người đó, toàn thân đều che vải đen, chỉ lộ một đôi mắt....."

"Môn chủ Thiên Thủ môn?"

"A đúng rồi, bọn họ kêu hắn là môn chủ."

Môn chủ Thiên Thủ môn không phải cùng Phó Uyên có quan hệ sao? Sao lại làm việc cho Thái Hậu Khải Vân quốc? Giữa bọn họ rốt cuộc có liên hệ gì?

Mạn Yêu đang nghỉ ngơi, lúc này Khải Vân đế nói: "Thời gian không còn sớm, Tiêu Khả, ngươi xem nàng thử xem, thân thể của nàng làm sao vậy?"

Tiêu Khả hình như lúc này mới chú ý tới hắn, giật mình hoảng sợ, nàng nhớ rõ Khải Vân đế đã chết rồi.

"Ngươi, ngươi, ngươi....."

Mạn Yêu vội vàng nói: "Yên tâm, hắn là người, không phải là quỷ. Bị mũi tên của ta bắn chết, là thế thân của hắn."

Tiêu Khả lúc này mới yên lòng, thấy bụng nhỏ của Mạn Yêu băng phẳng, lúc này mới nhớ tới hỏi chuyện về đứa bé. Mạn Yêu đem những chuyện phát sinh trong mấy tháng qua đơn giản nói một lần. Sau đó Tiêu Khả bắt mạch cho Mạn Yêu, mà không giàn ra, Mạn Yêu biết độc "Thiên Mệnh" đã thẩm sâu, cũng không hỏi nhiều, chỉ kêu Tiêu Khả khai phương thuốc trị phong hàn cùng bệnh đau dạ dày, Khải Vân đế thu lấy, mang Mạn Yêu rời đi, mà Tiêu Khả, chỉ có thể tiếp tục nhẫn nại, vì không cho Thái Hậu sinh ra nghi ngờ, phải lưu tại lanh cung một đoạn thời gian nữa.

Biên quan Khải Vân quốc.

Tông Chính Vô Ưu cùng Tông Chính Vô Trù trước kia dù có năm mơ cũng sẽ không nghĩ đến, có một ngày, hai người bọn họ sẽ liên thủ tấn công Khải Vân quốc, mặc dù không có xác định kết minh, nhưng mục đích lại là giống nhau.

Lần trước ở Ngự Môn quan, Tông Chính Vô Trù hạ lệnh thả cho đi, đã năm ngoài dự đoán của Tông Chính Vô Ưu. Lúc này đây, Nam Bắc triều Lâm Thiên quốc liên thủ, tuy lòng có khúc mắc, không nói chuyện với nhau, nhưng đánh trận, lại phối hợp đến hết sức ăn ý. Tông Chính Vô Ưu lại có Thiên Thư trong tay, hai quân công thành chiếm đất, thế dễ dàng như chẻ tre.

Khi tin tức đại quân Nam, Bắc triều đánh tới Hội đô truyền đến Hoàng cung, Mạn Yêu tiến cung đã gần một tháng thời gian, nàng vẫn là chưa thấy được Thái Hậu, mà Hoàng huynh tựa hồ rất bận, đêm đó từ Lãnh cung trở về, hắn lặng lẽ đưa tới vài thang thuốc cho nàng, sau đó nàng cũng không thấy hắn nữa.

Mỗi đêm nàng chờ qua canh ba, đi ra ngoài điều tra, nhưng đến nay cũng không có một chút tin tức nào của đứa bé. Nàng càng ngày càng nôn nóng, đã không có thuốc của Hoàng huynh, nàng cảm giác thân thể của mình ngày càng sa sút, càng thêm dễ dàng mỏi mệt, hô hấp không thuận, mỗi khi không thở được, nàng sẽ nghĩ, nàng có phải chết như vậy hay không, sẽ không còn được gặp lại Vô Ưu, không thấy được con của nàng.

Ánh trăng trong sáng mát mẻ, gió lạnh vi vu.

Hôm nay sau khi qua canh ba, nàng lại lần nữa đến nóc cung Từ Tất, tránh thủ vệ tuần tra ban đêm, thật cẩn thận mà mở mái ngói của từng phòng ra xem xét. Chung quanh cực kỳ an tĩnh, nàng dạo qua một vòng, cho rằng lại muốn không công mà trở về, đúng vào lúc này, một tiếng khóc nỉ non của đứa bé loáng thoáng từ một góc không xa ở trong viện truyền tới, nàng trong lòng cực kỳ vui mừng, vội theo tiếng khóc mà đi.

Đó là một tòa viện hoang phế, hẻo lánh quạnh quẽ.

Ở một gian phòng nhỏ hẹp hoàn toàn phong bế kín mít, chỉ có một ngọn đèn

vàng. Vật phẩm duy nhất trong phòng là một chiếc giường ván cứng, xung quanh giường có vách ngăn, một đứa bé đang nằm bên trong đó. Nàng linh hoạt mà lắc mình đi vào, vội vàng đến gần trước giường, vừa nhìn thấy, hoàn toàn thất vọng. Đó là một đứa bé gái cở khoảng một tuổi, thật xinh đẹp, khuôn mặt bụ bẫm cực kỳ đáng yêu, nhưng đây không phải là con của nàng!

Sau khi thất vọng qua đi, nàng không khỏi nghi hoặc, Hoàng huynh tuy có rất nhiều phi tần, nhưng mấy năm gần đây, lại không có bất luận một phi tần nào sinh hạ một mụn con, cũng không biết đây là con của ai? Đứa bé còn nhỏ như vậy, sao lại bị ném ở chỗ này không ai chăm sóc?

Nói cũng kỳ lạ, đứa bé gái vốn là oa oa khóc lớn, nhưng vừa nhìn thấy nàng, chẳng những ngừng khóc thút thít, mà còn mở to đôi mắt to nhìn nàng, bỗng nhiên cười khanh khách lên.

Mạn Yêu ngạc nhiên, bộ dáng ngây thơ đáng yêu của đứa bé thật khiến người thương yêu, cánh tay nhỏ bụ bẫm duỗi về phía nàng, làm như muốn cho nàng ôm, Mạn Yêu trong lòng mềm nhũn đi, dù sao cũng đã làm mẫu thân, thấy con của người ta liền sẽ nhớ tới con của mình, nàng vô thức muốn ôm đứa bé lên. Nhưng mà, khi tay nàng mới vừa lướt qua vách ngăn trước mặt ôm đứa bé lên, chỉ nghe răng rắc một âm thanh vang lên, hình như là tiếng đập chạm vào cơ quan, bên ngoài lập tức có người kêu lên: "Người nào?"

Mạn Yêu sững sốt, vội vàng buông đứa bé xuống, muốn rời đi thì đã không kịp, gian phòng này không có cửa sổ, chỉ có một cái cửa, mà ở ngoài cửa, nháy mắt xuất hiện rất nhiều thị vệ. Người cầm đầu, đúng là người ngày đó "Thỉnh" nàng vào cung - Thống lĩnh Ngự lâm quân.

Hắn giơ tay ra hiệu cho các thị vệ phía sau dừng lại, hắn đứng ở ngoài cửa, thần sắc như đã chờ đợi rất lâu rồi, nói: "Công chúa quả nhiên đã khôi phục nội lực. Thái Hậu có lệnh, nếu công chúa ngại Trường Nhạc Cung buồn chán quá, vậy thỉnh công chúa chuyển đến nơi khác. Công chúa, thỉnh."

Hắn làm cái thủ thế mòi, Mạn Yêu đứng ở cửa không nhúc nhích, cười như không cười, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn.

Thống lĩnh Ngự lâm quân cười nói: "Thuộc hạ biết công chúa vô công cao cường, bằng một khúc "Nhiếp Hồn khúc" đoạt đi tánh mạng hơn mươi vạn người, sao lại đem mấy chục người chúng ta để vào mắt, nhưng mà, công chúa, thỉnh ngài.....nhìn về phía bên kia xem." Tay hắn, chỉ về phía ngả rẽ của tường viện bên trái.

Mạn Yêu theo phuơng hướng nhìn qua, thấy một cung tì ôm một đứa bé từ ngả rẽ đi ra, bên cạnh cầm một cây đèn lồng cung đình, ánh đèn kia đang chiếu vào khuôn mặt của đứa bé đang ngủ say.

"Con của ta!" Mạn Yêu kích động mà kêu một tiếng, liền muôn xông lên, tên thống lĩnh kia cầm kiếm để ngang, ngăn cản đường đi của nàng, lời nói mang theo cảnh cáo, nói: "Công chúa tạm thời đừng sốt ruột, ngài trước hết phải suy nghĩ rõ ràng, ngài nếu xông qua đó, đứa nhỏ này còn có mạng để ngài ôm hay không thì không biết được!"

Cảm xúc vui sướng kích động bị dội một chậu nước lạnh dập tắt đi, nàng nhìn thấy trên tay cung tì ôm đứa bé, giơ lên một con dao nhỏ tinh xảo lại sắc bén vô cùng, nàng cực kỳ kinh hoảng, không dám lại hành động thiếu suy nghĩ, đè xuống hoảng loạn trong lòng, quay đầu, ép mình trấn định nói: "Các ngươi rốt cuộc muốn như thế nào?"

"Chúng ta không muốn gì, chỉ là khẩn cầu công chúa, ngài an phận một chút. Đứa nhỏ này sống hay chết hay là tàn tật? Tất cả là do ngài quyết định." Hắn nói thật lanh khốc, đối với tay cung tì kia dùng ánh mắt ra hiệu, dao nhọn trong tay cung tì liền hướng đến trên da thịt non nớt của đứa bé rạch nhẹ một đường, một lỗ máu đỏ tươi hiện ra trước mắt, đứa bé cảm giác được đau đớn, tỉnh lại oa oa khóc lớn.

Mạn Yêu hoảng hốt, vội nói: "Đừng! Đừng thương tổn nó! Ta đi với các

ngươi, ta cái gì cũng nghe theo các ngươi. Đừng thương tổn nó!" Giọng nói của nàng run rẩy, cả người đều đang phát run. Nghe tiếng khóc nghẹn ngào mà bén nhọn của đứa bé, đau đớn xé rách trái tim nàng, nàng cố nép xuống nước mắt muốn trào ra khỏi vành mắt, nàng nói: "Ngươi muốn mang ta đi nơi nào? Đi thôi."

Nàng xoay người, không hề nhìn đứa bé, nàng sợ nhìn thêm một cái, liền sẽ không màng tất cả mà xông lên đoạt lại.

Thống lĩnh Ngự lâm quân vừa lòng cười, ở phía trước dẫn đường.

Đó là một nơi so với Lãnh cung càng khiến cho người tuyệt vọng, trên đầu là cung uyển hoang tàn suy sụp, phía dưới là lao tù lạnh băng, vách đá song sắt, kiên cố vô cùng. Nàng tuyệt vọng mà ngồi ở trên mặt đất ẩm ướt, trong đầu óc đều là tiếng khóc của đứa bé, nhịn không được dùng đôi tay bụm mặt lại, chôn mặt vào giữa hai đầu gối, nước mắt tuôn rơi.

Nàng cùng Thái Hậu không oán không thù, Thái Hậu vì sao phải đối với nàng như vậy? Nàng nhớ rõ đêm cuối cùng ở Trần Phong quốc, trước khi hôn mê, có người ở bên tai nàng nói: Quên rồi sao. Người nọ hẳn là Môn chủ Thiên Thủ môn, bọn họ muốn nàng quên cái gì? Có phải là trong trí nhớ của Dung Nhạc có cái bí mật gì mà nàng không thể biết đến hay không? Cho nên, bọn họ mới muốn hại nàng thêm lần nữa, muốn dí nàng vào chỗ chết.

Rốt cuộc là cái bí mật gì?

Mọi người đều nói, cái nữ tử dung nhan tuyệt đẹp do tiên hoàng (phụ hoàng của Dung Tế) từ bên ngoài mang về, lúc đang được tiên hoàng sủng ái yêu thương chiều chuộng, thì lui về ở Phật đường, hành vi thực ngu ngốc, nhưng mà, khi đó không ai có thể tưởng được, ở sau khi nàng ta bị mọi người quên đi mười năm, con trai của nàng ta —— một hoàng tử có màu da tái nhợt không được xem trọng nhất, bước lên ngôi vị hoàng đế. Mà các hoàng tử khác, toàn bộ ở trong quá trình tranh vị mà lần lượt bỏ mạng, có thể thấy được nàng ta có tâm cơ

bao sâu!

Mấy ngày nay, Mạn Yêu chỉ lo tìm đứa bé, cũng không có tìm cơ hội đi nhìn xem Thái Hậu, nhìn cái nữ nhân tâm cơ thâm trầm kia, rốt cuộc là có một bộ mặt như thế nào?

*****hết chương 97

Các bạn muốn đọc tiếp Ngoại truyện về Dung Tề thì xem ở phía dưới. (Có 2 đoạn nha)

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Truyện Cũ Tái Hiện (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo QuânĐêm nay, cực kỳ lạnh, nàng khát nước muốn uống một ngụm nước, kêu khàn cả giọng cũng không có ai để ý tới, có lẽ địa lao này quá ẩn mật, song sắt quá rắn chắc, bên trong địa lao căn bản không có người trông coi. Không biết qua bao lâu, nàng nhắm mắt lại, dựa vào vách đá, đầu óc nặng nề hôn mê, cả người giống như tiến vào một ảo cảnh mơ hồ.

Một vùng núi hoang dã không người, sương mù thật dày, một đứa bé gái khoảng bảy tuổi, đứng ở trên đỉnh núi cao, nhìn xuống sơn cốc sâu thẳm ở phía dưới, thi thể bị ném tứ tung ngang dọc bị những con sói hoang đói khát cắn xé thành thịt vụn, nuốt vào bụng, lưu lại một đống xương trắng.

Khuôn mặt của đứa bé gái là bình tĩnh sau khi đã trải qua hoảng sợ cực độ cùng bi thống, bình tĩnh đến không giống như là biểu tình của cái tuổi này nên có.

Đồng tử bi ai tịch mịch, màu môi tái nhợt, đứa bé gái kia đối với đống xương trắng trong cốc, nhẹ giọng nhưng hết sức kiên định, nói: "Phụ thân, mẫu thân, con nhất định sẽ tìm được thủ phạm hãm hại phụ thân, mẫu thân, báo thù cho hai người! Con tin chắc Ngân nhi cũng còn sống, con cùng Ngân nhi nhất định sẽ không cô phụ kỳ vọng của phụ thân và mẫu thân, sẽ sống tốt."

Trong mơ mơ màng màng, Mạn Yêu cảm thấy ngực rất đau, giống như bi ai mà đứa bé gái kia giấu ở đáy lòng toàn bộ truyền vào thân thể của nàng, lấp kín đến nàng hít thở không thông. Cả người dần dần nghiêng qua một bên, trượt đến trên mặt đất, nàng ôm hai cánh tay, run nhẹ nhẹ. Trước mắt lại xuất hiện một hình ảnh khác.

Đêm khuya, cung tường hư hỏng, bong tróc, những mảnh lụa trắng rũ xuống,

hơi thở âm trầm mà quỷ dị..... nàng biết nơi này, là Lãnh cung.

Một người toàn thân mặc áo đen, lại phân không rõ nam hay nữ, chỉ vào thi thể của một đứa trẻ đang treo lủng lẳng dưới cây Ngô Đồng, tuổi tác cùng với đứa bé gái xấp xỉ nhau, nói: "Về sau, ngươi chính là nó —— Khải Vân quốc công chúa Dung Nhạc. Hiện tại Lâm Thiên quốc nơi nơi đều đang truy nã ngươi, ngươi muốn sống để báo thù, thì phải nghe theo ta. Hiểu rõ không?"

Đứa bé gái không chút nghĩ ngợi liền gật đầu, hắc y nhân vừa lòng, nói: "Đi thôi."

Trong mắt đứa bé gái hiện lên một tia sợ hãi, nhưng thực mau liền bị áp xuống, nó chậm rãi đi đến dưới cây Ngô Đồng, dẫm lên bia đá xanh, đem đứa bé treo cổ tháo xuống, sau đó ngồi xổm người xuống, tay run run cởi ra quần áo trên người đứa bé đã tắt thở cho mình thay.

Hắc y nhân lại cho nó mấy thứ đồ vật, sau khi dặn dò nó vài câu thì rời đi. Đứa bé gái ở dưới tấm bia đá đào một cái hố, đem xác đứa bé kia chôn xuống, lạy ba lạy, sau khi đứng dậy vò đầu làm cho tóc tai tán loạn che khuất khuôn mặt, đi vào trong cung điện đỗ nát khắp nơi lọt gió.

Bên cửa sổ có một cây đàn cũ, nó lấy ra nhạc phổi, chỉ xem một lần sau đó cất đi.

Ngón tay kích thích, giai điệu đàn tấu ra xa lạ chứa đầy bi thương, oán trách, thống hận, phẫn nộ, nó lập đi lập lại một lần lại một lần, cuối cùng ở trong luyện tập dần dần cất dấu đi sự sắc bén cùng cảm xúc của mình. Đây là một trong những thứ mà nó phải học.

Ở trong tiếng đàn, Mạn Yêu hoảng hốt, nỗi đau đớn bi thương trong lòng đứa bé gái kia, Mạn Yêu giống như đang tự thể nghiệm, nàng thậm chí còn biết trong lòng đứa bé gái kia đang suy nghĩ cái gì.

Trong nháy mắt, đứa bé gái kia đã trưởng thành một thiếu nữ có dáng người

thon thả, phong thái tài hoa xuất chúng.

Hôm nay hoàng hôn mới ló, thiếu nữ thay một bộ y phục giản dị của cung nữ, nhẹ nhàng mà lướt qua tường viện, đi đến một ngôi đình vắng vẻ hẻo lánh cách Lãnh cung không xa. Chung quanh ngôi đình cây cối cao lớn, đường mòn quanh co, có một thiếu niên tuổi tác cùng với thiếu nữ kia không sai biệt lắm đang ngồi trong đình. Thiếu niên có khuôn mặt thanh tuấn, thần thái ôn hòa, khí chất một thân nho nhã cao quý từ trong xương cốt lộ ra, khiến cho thiếu nữ vừa nhìn thấy nhịn không được tim đập thình thịch.

Thiếu nữ đi qua, dừng lại ở phía sau hắn, thiếu niên xoay người, ánh mắt nhìn thiếu nữ đột nhiên sáng lên, khoe miệng ngậm ý cười ôn nhuận, kêu: "Dung nhi,
muội đã đến rồi."

Thiếu nữ ánh mắt trong trẻo, tươi cười sáng lạn, đem âm u chôn ở trong lòng, che dấu đến một chút cũng không lộ ra. Thiếu nữ giống như là một bangle hữu chúc mừng nói: "Tề ca ca, muội nghe bọn họ nói, huynh sắp làm Hoàng đế, chúc mừng huynh."

Biểu tình ôn hòa của thiếu niên trở nên thâm trầm vài phần, trong mắt lại không có vui sướng. Hắn gật gật đầu, nhìn nàng, ánh mắt sáng quắc, "Chờ sau khi ta đăng cơ, sẽ phong muội làm phi tử của ta."

Thiếu nữ sững sốt, ánh mắt đột nhiên ảm đạm, nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Thiếu niên nhíu mày "Muội không muốn?"

Thiếu nữ cúi đầu, nhấp môi, không lên tiếng.

Nụ cười ôn hòa bên môi của thiếu niên đột nhiên biến mất, làm như không dự đoán được vị thiếu nữ kia sẽ không chịu. Hắn nhíu mày nói: "Muội thật sự không muốn? Vì sao? Muội không thích ta? Vậy những ngày tháng này..... muội tới gặp ta, là vì cái gì?" Ngữ khí của thiếu niên dừng lại một chút, ánh mắt xoay chuyển, giống như bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, đột nhiên nắm chặt tay thiếu nữ

kia, nhìn chăm chăm vào đôi mắt nàng ta, ánh mắt sắc bén hỏi: "Chẳng lẽ muội là vì muốn học kiếm thuật hoàng gia, cố ý tiếp cận ta?"

Thân hình thiếu nữ chấn động, đột nhiên ngẩng đầu, tựa hồ muốn ném tay thiếu niên ra, nhưng lại là nhịn xuống. Hai tròng mắt thanh lệ tuyệt mỹ của nàng nỗi lên một tầng nhợt nhạt sương mù, môi đỏ khẽ run, muốn nói: "Không phải muội không muốn, mà là thân phận của chúng ta không cho phép." Nhưng cuối cùng là không nói ra, chỉ phun ra hai chữ: "Đúng vậy."

Thiếu niên biến sắc, "Ta không tin!" Nói xong nhíu mày suy tư, tìm kiếm nguyên nhân nàng không muốn.

"Ta biết rồi, Dung nhi nhất định là lo lắng sau này ta sẽ có tam cung lục viện? Muội yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không giống phụ hoàng như vậy, cho dù ta có muốn đi chẳng nữa thì tấm thân thể này của ta sợ là cũng không cho phép." Thiếu niên cười nói, ánh mắt lại lần nữa lộ ra sự chờ đợi, làm như đang nói, như vậy nàng yên tâm chưa?

Thiếu nữ ánh mắt kích động, ngực đau xót. Nàng nhìn thiếu niên, vẫn là lắc đầu, sau đó dứt khoát xoay người, bước nhanh rời đi như đang tránh.

"Dung nhi....." Thiếu niên ở phía sau nàng gọi hai tiếng, khó hiểu mà nhíu mày lại.

Thiếu nữ trở lại Lãnh cung, giương mắt nhìn đình viện, bốn phía vách tường đều bong tróc ra từng mảng lớn, là nơi nàng nương náu, biểu tình trên mặt thống khổ đau thương, im lặng không nói tiếng nào. Nàng không có cách nào lựa chọn vận mệnh, sớm ở lúc gia đình nàng gặp biến cố lớn cũng đã chú định, tương lai của nàng, không phải do nàng làm chủ. May mắn sinh sống ở Lãnh cung, nàng sớm đã nhìn thấu sự biến hóa của nhân gian, học được lãnh đạm thờ ơ. Nhưng chỉ độc nhất đối với thiếu niên kia cũng giống nàng cô đơn tịch mịch lại mang đến cho nàng ấm áp khiến cho nàng không có cách nào cự tuyệt, nhịn không được mà muốn tới gần. Hiện giờ, lớp cửa sổ giấy kia bị đâm thủng, nàng không

bao giờ có thể làm như không có chuyện gì, làm bộ chỉ coi là bắng hຸu.

Nàng làm tổ ở nơi lạnh lẽo thê lương liên tiếp mấy ngày không hề đi ra ngoài. Bên ngoài Lãnh cung, Hoàng đế thiếu niên vừa mới đăng cơ chưa sắc phong Hoàng Hậu, càng không có một phi tử nào, mà là đang đem toàn bộ Hoàng cung lật ngược lên, chỉ vì muốn tìm kiếm một cung nữ tên gọi là Dung nhi.

Đương lúc lục soát Lãnh cung, thiếu nữ bị thị vệ mang ra ngoài từ cửa lớn của đình viện, đó là lần đầu tiên trong mười năm ở dưới ánh mặt trời nàng bước ra từ cánh cửa lớn này.

Thiếu niên ở ngoài cửa, đã không còn giống như trước, một hoàng tử không được sủng ái, giấu giếm tài hoa của mình, cả cung nữ thái giám cũng không để hẵn vào mắt. Hắn dẫm lên máu tươi cùng thi thể của huynh đệ, trở thành nhất quốc chi quân, người trên vạn người.

Phía trên ngự liễn, thiếu niên một thân long bào, mi tựa thanh phong, mắt như sao trời, môi hàm đan chu, mặt như quan ngọc, một dung nhan so với ngày xưa càng thêm thập phần tuấn mỹ, phảng phất giống như vầng thái dương trên trời đều chỉ thuộc về một mình hắn, loá mắt, tôn quý, không thể nhìn gần. Mà khéo miệng kia, nụ cười nho nhã ôn hòa cũng dấu không được khí thế uy nghiêm chỉ thuộc về Đế vương.

Nhin đến bóng dáng của thiếu nữ, trong mắt thiếu niên lập tức hiện lên vui sướng, nhưng hắn không nhúc nhích, chỉ nhìn nàng từng bước một chậm rãi hướng hắn đi tới, quang hoa sáng lạn từng chút từng chút tràn ra từ trong con ngươi ôn hòa rồi lại sâu không thấy đáy của hắn, hắn đứng lên, hướng thiếu nữ vươn hai tay ra. Nhưng ánh mắt của thiếu nữ lại rũ xuống, thướt tha quỳ gối hành lễ, cuối đầu gian nan mở miệng nói:

"Thần muội Dung Nhạc..... Bái kiến Hoàng huynh!"

Mỗi từ như dao cắt lấy trái tim thiếu nữ.

Một tiếng Hoàng huynh, khiến cho thiếu niên kia như bị sét đánh, thân hình cứng đờ, khuôn mặt lập tức trắng bệch. Hắn làm như cho rằng hắn nghe lầm, âm thanh run rẩy hỏi: "Muội..... muội kêu ta cái gì?"

Thiếu nữ chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt đau thương rồi lại kiên định nói:
"Hoàng huynh."

Thiếu niên trước nay đều là một thân nho nhã thong dong, vô luận gặp được chuyện gì đều có thể vô cùng trấn định, lúc này thân mình lại run rẩy, giống như chịu đả kích lớn mà ngã ngồi trở lại trên ngự liễn. Mới vừa rồi tinh quang còn sáng chói bắt mắt đột nhiên biến mất trong mắt hắn, bất luận dùng một từ ngữ nào cũng không thể hình dung nổi bi ai cùng tuyệt vọng trong mắt hắn một khắc kia.

Người mình yêu, đột nhiên biến thành muội muội ruột của mình, còn có loại nào có thể khiến người tuyệt vọng hơn loại này?

"Các ngươi đều lui ra." Qua hồi lâu, thiếu niên mở miệng kêu mọi người đều lui hết, ánh mắt lại chăm chú nhìn thẳng đôi mắt thiếu nữ, hỏi nàng: "Vì sao... không nói sớm cho ta biết?"

Thiếu nữ né tránh ánh mắt của hắn, không có trả lời. Nàng không biết nên trả lời như thế nào, từ lúc bắt đầu, nàng chuồn êm đi ra ngoài, trong lúc vô ý ở trong ngôi đình hẻo lánh không người gặp được hắn, nàng còn không biết thân phận của hắn, càng không dám dễ dàng đem thân phận của mình nói ra, thử nghĩ, một cái người vốn nên ở Lãnh cung lại xuất hiện ở ngoài Lãnh cung, mà thị vệ trông coi Lãnh cung hoàn toàn không biết, nếu truyền ra ngoài, nàng hắn là phải chết không thể nghi ngờ. Mà lúc nàng có thể tín nhiệm hắn, thì nàng đã nói không nên lời.

Thiếu nữ quỳ trên mặt đất, cũng không nhúc nhích, dư quang nơi khói mắt thoáng nhìn thiếu niên sắc mặt tái nhợt không có được đáp án chậm rãi bước xuống ngự liễn, ở trong tiếng ẩn nhẫn ho khan rất nhỏ chậm rãi đi xa. Nàng

ngẩng đầu nhìn bước chân phù phiếm của hắn, bóng dáng cô độc, nước mắt tràn ra khỏi hốc mắt của nàng...

Mạn Yêu nằm trên mặt đất nhíu chặt mày, cảm xúc rối rắm của thiếu nữ trong mộng đối với thiếu niên, đã siết chặt trái tim Mạn Yêu, làm cho Mạn Yêu suýt không thể thở nổi. Mạn Yêu biết đây là mộng, nhưng mà cái mộng này thật dài lại rất chân thật, dài đến giống như chính nàng đã tự mình trải qua cuộc sống mười mấy năm, rất mệt, mặc cho nàng nỗ lực như thế nào cũng không tỉnh lại được, mà cái mộng kia, còn đang tiếp tục.....

Lại là một đêm không ngủ dưới ánh trăng lạnh lẽo, thiếu nữ được tiếp ra khỏi Lãnh cung, vào ngủ tại cung điện vừa mới tu sửa lại Trường Nhạc Cung, trong sân không có cành khô cỏ dại, trong phòng không có lụa trăng cửa sổ hư hỏng, có chỉ là đình đài lầu các tinh xảo, phong cảnh như họa, trong phòng có chiếc giường mềm mại, chăn gấm tơ lụa thượng hạng, nàng không cần ôm người ngủ ở góc tường nữa, không còn lo lắng đêm đông sẽ bị đông lạnh mà tỉnh dậy, cũng không cần nhìn sắc mặt của bọn cung nữ thái giám, ăn cơm thừa canh lạnh mà bọn nô tài cũng không ăn.....Nhưng mà, nàng vẫn cứ không vui, mặc dù là tươi cười ngụy trang cũng không có cách nào giống như trước sáng lạn tự nhiên như vậy.

Sắc mặt của thiếu niên càng lúc càng tái nhợt, ánh mắt ôn hòa cũng theo đó một ngày so với một ngày thâm trầm khó dò. Lần đầu tiên hắn bước vào Trường Nhạc Cung tới gặp nàng, lấy thân phận một ca ca, ngồi ở đối diện thiếu nữ, bưng ly trà mà nàng đích thân pha cho hắn, đầu ngón tay trắng bệch, ánh mắt rũ xuống, nhìn hai mảnh lá trà mới xanh biếc nổi trên mặt nước đan xen lay động, một mảnh lá trà chìm xuống đáy ly, một mảnh khác còn đang trôi nổi lơ lửng không có mục tiêu.

Thiếu nữ an tĩnh ngồi đó, cũng nhìn cái ly trước mặt, không nói lời nào.

Một lát sau, thiếu niên mới giương mắt nhìn nàng, ánh mắt phức tạp khó phân biệt, chậm rãi mở miệng nói: "Gần đây thế cục ở biên quan không ổn, hôm

nay lâm triều, các đại thần đề nghị, cho muội đi Lâm Thiên quốc hòa thân."

Tay thiếu nữ bưng cái ly run nhẹ, hơi giương mắt lên, gấp phải bi thương đau đớn che dấu không được trong mắt thiếu niên, nàng cuồng quít dời đi ánh mắt, nhìn chăm chăm vách tường trắng ở bên cạnh, trong đầu hiện lên một màn của mười năm trước vĩnh viễn không phai, trên hình đài đầu người cuộn lăn, trong sơn cốc thi thể bị cắn xé máu thịt bầy nhầy Còn có bảy năm che chở cùng yêu thương mà phụ mẫu đã cho nàng. Vừa nghĩ đến, cảm xúc liền quay cuồng, thiếu nữ cắn cánh môi, kiên định nói: "Được. Muội đi."

Thiếu niên nghe xong trợn tròn hai mắt, con ngươi tràn đầy kinh ngạc, choáng váng, run rẩy, khiến ly trà nóng trong tay nghiêng đổ ra, nước trà bắn lên trên mu bàn tay tái nhợt, hắn lại không có phát giác.

Thiếu nữ ánh mắt đau xót, rồi lại làm bộ cái gì cũng không thấy, kiên quyết nhẫn tâm, lại nói: "Muội có điều kiện. Muội phải gả cho hoàng tử mà Lâm Thiên hoàng sủng ái nhất, Tông Chính Vô Ưu!"

Ánh mắt thiếu niên biến đổi lại biến đổi, hắn chăm chú nhìn nàng nửa ngày, hơi nóng trong ly trà uốn lượn dâng lên làm mơ hồ tầm mắt của hai người.

Ly trà kia, hắn nắm ở trong lòng bàn tay, đến giờ vẫn chưa uống một ngụm. Không biết qua bao lâu, hắn mới quay đầu đi, nhắm mắt lại, sau đó phất tay áo bỏ đi.

Hình như là qua ngày hôm sau, lại hình như là qua mấy ngày sau, khi thiếu nữ rời giường, không thấy một hạ nhân nào trong cung, nàng đang nghi hoặc, liền thấy một nữ tử xa lạ dáng người cao gầy mặc y phục cung nữ đi nhanh vào phòng, ném cho nàng một bộ y phục cung nữ, nói: "Thay mau."

Thiếu nữ vừa nghe thấy âm thanh, sững sốt, lại nhìn kỹ, ngũ quan mặt mày này không phải là thiếu niên kia thì lại là ai?

"Hoàng huynh?! Huynh sao lại ăn mặc thành như vậy?" Nàng kinh ngạc hỏi.

Thiếu niên nhíu mày, thúc giục nói: "Mau thay quần áo, ta mang muội xuất cung chơi."

Thiếu nữ ngẩn ra, xuất cung? Nàng bị nhốt trong thâm cung đã mười năm, bầu trời bên ngoài, nàng sớm quên mất bộ dáng. Hiện giờ đột nhiên nghe thiếu niên nói muốn mang nàng xuất cung chơi, đáy mắt không chế được xuất hiện lệ quang, nàng vội vàng cúi đầu, dưới sự thúc giục của thiếu niên, nàng thay đổi xiêm y, cầm lệnh bài mà thiếu niên đã chuẩn bị trước đó đi ra cung.

Một đường thông thuận.

Bầu trời ngoài cung rộng lớn, đường phố phồn hoa.

Thiếu nữ giống như con chim nhỏ bay ra khỏi lồng sắt, sương mù âm u của mấy ngày nay đã bị quét sạch sẽ, tâm tình bay bổng, vui sướng nói không nên lời. Thiếu nữ quay đầu nhìn thiếu niên một thân nữ trang đi đường cũng mất tự nhiên, cái này có chỗ nào giống hoàng đế của một quốc gia? Thiếu nữ không khỏi cười nói: "Thì ra Tề ca ca là một đại mỹ nhân!"

Khuôn mặt tuấn tú của thiếu niên rõ ràng cứng đờ lại, khéo miệng cũng giật giật, nhưng lại không có tức giận, chỉ nhìn khuôn mặt của thiếu nữ hiện lên ý cười sáng lạn, đôi mắt thanh lệ linh động, hoảng hốt một chút, làm nhớ tới khoảng thời gian vui vẻ hạnh phúc của hai người, tâm tình cũng trở nên tốt lên, nói: "Ở trong lòng ta, mỹ nhân trong thiên hạ, cũng không bằng nửa phần của Dung nhi. Huống chi, ta là nam tử, sau này không được phép lại dùng hai chữ "mỹ nhân" để hình dung ta. Bằng không, ta sẽ nổi giận."

Thiếu nữ cười hỏi: "Tề ca ca nổi giận thì sẽ như thế nào?"

Thiếu niên trầm mặc một chút, dừng lại, ngoại đầu nhìn lại, ánh mắt bỗng nhiên sâu không thấy đáy, rồi lại nổi lên quang hoa sáng chói. Hắn nói: "Không màng tất cả, cưới muội làm thê tử của ta."

Thiếu nữ trong lòng nhảy dựng lên, cùng hắn bốn mắt nhìn nhau, cuồng quít

vội vàng dời mắt đi chỗ khác.

Hai người tìm gian hàng thay đổi xiêm y, thuê chiếc xe ngựa, tùy ý chọn một phương hướng, liền đi tới một cái thôn trang nhỏ ven sông.....

Mạn Yêu nhận ra nơi này, đó là nơi mà nàng cùng Khải Vân đế ở bốn tháng. Nhưng mà, lúc này nơi đây, dưới cây Bạch Quả vẫn là một mảnh đất rộng rãi, không có phòng ở, không có tiểu viện, không có cây Thục Quỳ, cũng không có con đường lót đá.

Thiếu nữ trong mộng tựa hồ thực thích cây Bạch Quả, nàng đi dạo vòng quanh những cái cây đó, sắc mặt thật vui sướng.

Thiếu niên vẫn luôn đứng ở chỗ cũ nhìn nàng, đột nhiên nói: "Dung nhi, chúng ta..... không trở về cung được không? Liền ở chỗ này dựng gian nhà, ai cũng không quen biết chúng ta." Trong mắt hắn có chờ đợi, có ưu thương, đó là biểu tình mà bình thường được che giấu ở phía sau thâm trầm không thể nhìn thấy.

Thiếu nữ ánh mắt vừa động, thuận miệng đáp: "Được a." Nàng cho rằng, hắn bất quá chỉ là nói chơi mà thôi. Hắn là Hoàng đế, sao có thể rời khỏi hoàng cung, bỏ xuống toàn bộ quốc gia cùng nàng ẩn cư ở chỗ này?

Nhưng mà, thiếu niên cũng không giống như là đang nói chơi, mắt hiện lên kinh hỉ, hắn đột nhiên bắt lấy tay nàng, thập phần nghiêm túc xác nhận nói:
"Nàng thật sự nguyện ý?"

Thiếu nữ sững sốt, cuống quít tránh thoát tay thiếu niên, lại vòng quanh cây Bạch Quả nhìn nhìn, như muốn che giấu đi sự xấu hổ mất tự nhiên của nàng.

Thiếu niên tiến đến, bắt lấy tay nàng, cũng vặn người nàng qua, nhìn vào mắt nàng, dùng ngữ khí trịnh trọng nói với nàng: "Chờ khi xây xong nhà, chúng ta liền ở chỗ này thành thân."

Thiếu nữ chấn động ngây ra, trực giác nói: "Huynh đang nói mê sảng sao? Chúng ta sao có thể thành thân, huynh đã quên, chúng ta là..... là huynh muội mà." Nàng rũ mắt xuống, muốn che lại ánh mắt lập lòe.

Vốn tưởng rằng những lời nói này có thể làm thiếu niên khôi phục lại lý trí, buông tha nàng, lại không ngờ ánh mắt của thiếu niên trầm xuống, lại không có bi ai tuyệt vọng như sau khi biết được thân phận của nàng, ngược lại thu hồi biểu tình ôn hòa, đáy mắt ấp ủ một trận gió lốc thật lớn.

Hắn đột nhiên đem nàng đẩy dựa vào trên thân cây, lực đạo thật mạnh, khiến lưng nàng có chút đau.

Thiếu nữ ý thức được, thiếu niên đã nỗi giận rồi! Nhưng không biết hắn vì sao lại nỗi giận? Trở nên khác thường như thế.

Tay thiếu niên nắm chặt hai vai nàng, ánh mắt hơi tối, cả người liền ép lại đây.

"Huynh, huynh....." Thiếu nữ kinh hãi, có chút hoảng loạn, một câu còn chưa nói xong, đã bị đôi môi vô cùng nóng rực lấp kín miệng nàng, vội vàng như muốn đem nàng làm cho tan chảy.

Thiếu nữ sững sốt, mất phản ứng, đầu óc bắt đầu hỗn loạn. Một cỗ rung động xa lạ khiến tim nàng đập bịch bịch, giống như không phải là của nàng.

Sau một trận cuồng hôn phát tiết phẫn nộ ở trong lòng, thiếu niên kia bắt đầu trở nên ôn nhu. Nhẹ nhàng rời môi nàng, dùng đầu lưỡi khiêu khích trêu đùa khoe miệng nàng, nàng như bị điện lưu đánh trúng, thân mình nhẹ nhàng run lên. Trợn tròn mắt, nhìn biểu tình chuyên chú mà say mê trên khuôn mặt tuấn mỹ gần trong gang tấc, bỗng nhiên muốn cứ như vậy mà quên hết thảy, cùng hắn ở bên nhau, cũng không có gì là không tốt.

Thiếu niên rốt cuộc cũng buông môi thiếu nữ ra, đem thiếu nữ kéo vào trong lòng ngực, nói: "Ta không để bụng! Mặc kệ muội là ai, ta đều phải cùng muội ở

bên nhau, ai cũng ngăn không được. Chờ ngày nhà cửa xây dựng xong, chính là lúc chúng ta thành thân."

Có lẽ là thiếu niên đó nói quá êm tai, có lẽ là âm thanh quá ôn nhu, thiếu nữ không tự chủ được mà giơ tay ôm lấy hắn, nhỏ giọng hỏi câu: "Vậy..... Giang sơn của huynh thì sao?"

Thiếu niên nói: "Giang sơn, trước nay đều không phải là của ta."

Thiếu nữ cảm thấy kỳ lạ hỏi: "Không phải của huynh, vậy thì là của ai?"

Thiếu niên buông nàng ra, dắt tay nàng, làm như không muốn tiếp tục cái đề tài kia. Nhìn cây Bạch Quả trước mắt, hỏi: "Dung nhi, muội cảm thấy nhà của chúng ta nên xây ở chỗ nào mới tốt?"

Thiếu nữ nghĩ nghĩ, nói: "Tề ca ca, muội thích cây Bạch Quả này, nhà của chúng ta liền xây ở chỗ này đi. Tới mùa thu, gió thổi qua, toàn vườn đều là màu vàng kim của lá cây Bạch Quả, nhất định thực đẹp."

Thiếu niên nói: "Được. Chúng ta bao vây cái viện lại, trong viện trồng thêm một chút hoa cỏ. Dung nhi thích loại hoa gì? Mẫu Đơn được không?"

Thiếu nữ lắc đầu nói: "Không, muội thích cây Thục Quỳ, Thục Quỳ trắng vừa đến mùa hè, nở khắp toàn bộ sân vườn.....Tề ca ca"

Thiếu nữ nhắm mắt lại, đắm chìm ở trong tưởng tượng tốt đẹp, vẻ mặt hiện lên biểu tình hạnh phúc.

"Được, vậy trồng cây Thục Quỳ."

Dưới ánh mặt trời, thiếu niên tươi cười sảng nghịch, mang theo hạnh phúc khát khao, rất là mê người. Hai người cùng nhau tưởng tượng hình ảnh tốt đẹp hạnh phúc, một khắc kia, thiếu nữ thật sự đã dao động.

Đó là một hình ảnh cực kỳ đẹp, cả Mạn Yêu đang ngủ say cũng không cấm

mà mỉm cười theo. Nhưng mà, những thứ tốt đẹp, luôn là không dài lâu, dễ dàng bị phá hủy.

Không đến mười ngày, một đám hắc y nhân chạy đến, lặng lẽ mang thiếu nữ đi, không có lưu lại một câu hay nữa chử.

***** hết chương 98

Bên dưới có ngoại truyện của Dung Tề, các bạn nhớ đọc nha.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Huyết Sắc Kinh Hồn (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Nàng cùng hắn, đều có trách nhiệm và sứ mệnh của chính mình, mặc dù hắn nguyện ý vì nàng từ bỏ giang sơn, nàng cũng nguyện ý vì hắn từ bỏ cùu hận, nhưng người khác sẽ không mặc kệ bọn họ tiêu dao tự tại. Huống hồ, bọn họ đều không thể dễ dàng buông bỏ. Từ khi nàng quyết định tiếp thu thân phận công chúa Khải Vân quốc, cuộc sống của nàng, cũng đã không còn được lựa chọn.

Vẫn là tòa cung điện kia, bởi vì mệnh lệnh của Thái Hậu, thiếu nữ bị giam cầm ở trong đó, thăng đến khi thiếu niên hồi cung, mới giải trừ lệnh giam cầm.

Thiếu nữ nghe nói, sau khi Hoàng đế hồi cung, tuy rằng thoát nhìn cũng ôn hòa tuấn mỹ như trước, nhưng càng ngày càng trầm mặc ít lời, người cũng tiêu tụ đi rất nhiều, hắn không có tới chất vấn nàng vì sao bỏ hắn mà đi. Sau đó, vị thiếu niên kia bắt đầu nạp phi tần, quyết định nghe theo sự khuyên can của các đại thần vì hoàng gia khai chi tán diệp.

Trong cung bắt đầu trở nên náo nhiệt lên.

Thiếu nữ cả ngày buồn bực ở Trường Nhạc Cung, không muốn bước ra cửa một chút nào. Cung nữ miệng lưỡi nhiều lời tụ lại ở bên nhau nghị luận các nương nương trong cung, ai đẹp như thiên tiên, ai được thánh sủng nhất, ai lại được tấn vị...v.v.... Thiếu nữ luôn là ở xa xa nghe thấy, khoe miệng tươi cười hàm chứa lãnh đạm mà chua xót, lông mi rũ xuống che khuất thần sắc trong mắt, không nói lời nào.

Phi tần trong cung càng ngày càng nhiều, mà thiếu nữ chờ đợi chuyện hòa thân, giống như đá chìm đáy biển, bắt vô âm tín. Hắc y nhân phái người tới nói cho nàng biết, chuyện này Hoàng đế vẫn luôn không buông ra, để nàng chờ một

thời gian nữa.

Cho đến một đêm, thiếu nữ bỗng nhiên rất muốn đi nhìn thấy vị thiếu niên kia, lấy hết can đảm, nghĩ nhìn một cái cũng được, nhìn thử xem hắn có đúng như lời người khác nói tiều tụy như vậy hay không, hỏi hắn vì sao nói để nàng đi hòa thân rồi lại chừng chừ không xác định?

Nàng đi đến đó, hắn không ở tầm cung, nghe nói là đi cung Từ Tất gấp Thái Hậu.

Ma xui quỷ khiến, thiếu nữ quyết định đi đến cung Từ Tất nhìn xem, nàng ở trong cung mười năm, vẫn luôn chưa thấy qua Thái Hậu.

Phi thân lên nóc nhà, thân nhẹ như yến.

Một gian điện yên tĩnh thờ phụng tượng phật, cửa lớn đóng chặt, chung quanh không người. Nàng nhẹ nhàng vách một góc của mái ngói ra, thấy thiếu niên đứng ở trước phật đường, nhìn một vị phụ nhân đứng trước tượng phật. Vị phụ nhân kia tuy rằng ăn mặc quần áo giản dị, nhưng lại thong dong quý phái, nói vậy đây chính là Thái Hậu, cái vị đang trong thịnh sủng đột nhiên lui về ở Phật đường.

Khuôn mặt của Thái Hậu thiếu nữ nhìn rõ lắm, chỉ nghe được giọng nói hết sức nghiêm khắc.

"Ai gia hao hết tâm tư vì ngươi tìm nhiều mỹ nhân như vậy, ngươi còn không hài lòng?"

"Mẫu hậu có lòng. Nhi thần đã nói qua, cho dù dung mạo của các nàng cùng Dung nhi giống nhau như đúc, nhưng các nàng cũng không phải là Dung nhi. Nhi thần muốn, chỉ có một mình Dung nhi, thỉnh mẫu hậu thành toàn." Ngữ khí của thiếu niên chấp nhất mà hết sức kiên định.

Thái Hậu giận mắng: "Hoang đường! Nàng ta là muội muội của ngươi, ngươi

thân là vua của một nước, sao có thể nào làm ra chuyện trái luân thường đạo lý như thế? Nếu truyền ra ngoài, chẳng phải khiến người trong thiên hạ chê cười!"

"Muội muội? Mẫu hậu còn muốn lừa trãm đến khi nào? Dung nhi căn bản là không phải Dung Nhạc, Dung Nhạc ở tại mười năm trước đã bị các ngươi giết chết! Dung nhi là Tần Mạn hậu nhân Tần gia, cùng với ta không có chút quan hệ huyết thống nào."

Thiếu nữ trong lòng kinh động, thì ra hắn đã biết thân phận của nàng, chẳng lẽ ngày đó hắn tức giận là vì chuyện này.

Thái Hậu cũng lắp bắp kinh hãi, trầm giọng nói: "Ngươi nghe ai nói?"

Thiếu niên nói: "Đương nhiên là mẫu hậu nói."

"Nói bậy, ai gia khi nào nói qua lời này?"

"Một tháng trước, ở trong phòng tối mẫu hậu nói với Hồ tống quản, trãm đều nghe thấy hết."

"Ngươi! Ngươi thế nhưng nghe lén ai gia nói chuyện?" Âm thanh của Thái Hậu đột nhiên lạnh lùng, "Ngươi đường đường là vua của một nước....."

"Trãm không chỉ là vua của một nước, mà trãm còn là nhi tử của ngài!" Thiếu niên đột nhiên đánh gãy lời nói của Thái Hậu, giọng nói vẫn luôn ôn hòa bỗng nhiên cất cao âm điệu, khi mở miệng lần nữa, nhiều thêm vài phần bi thương. Hắn nói: "Mẫu hậu, ở trong lòng ngài, trừ bỏ cùu hận, hết thảy những thứ khác thật sự toàn bộ đều không quan trọng sao? Ta biết ngài hận phụ hoàng, nhưng phụ hoàng đã chết rồi, không chỉ là phụ hoàng chết, ngay cả tất cả huyết mạch của hoàng gia trong hoàng thất hầu như đều bị đuổi cùng giết tận..... Mẫu hậu, còn không thể tiêu trừ hết oán hận ở trong lòng sao? Bởi vì ta cũng là huyết mạch của phụ hoàng, cho nên ngài mới muốn tước đoạt quyền hạnh phúc của ta có phải hay không?"

"Tề nhi! Người làm càn! Người sao có thể nói chuyện với ai gia như vậy được!" Thái Hậu lời lẽ nghiêm khắc quát lớn, "Sau này đừng để cho ai gia nghe thấy loại hô ngôn loạn ngữ như thế này. Còn về nha đầu kia, người hãy chết tâm đi. Ai gia tuyệt đối sẽ không đồng ý."

Thiếu niên ngẩng đầu, ưỡn ngực hơi hơi ngẩng cằm, hỏi "Nếu trẫm nhất định phải cưới nàng thì sao?"

"Vậy thì từ hôm nay trở đi, người cũng đừng uống thuốc. Người cưới nàng ta, thì chuẩn bị để nàng nửa đời sau thủ tiết đi!"

"Mẫu hậu....." Thân hình thiếu niên chấn động, đồng tử co rụt lại, không dám tin tưởng nhìn mẫu thân hắn, lảo đảo lùi ra sau hai bước, nhíu chặt mày, thõng khổ kêu một tiếng.

Thái Hậu lại xoay đầu đi, giống như chưa từng nghe thấy, lại nói: "Bất luận kẻ nào cũng không được làm trái lại ý chỉ của ai gia, nếu không, chỉ có chết! Ngay cả người là con của ai gia, cũng không thể ngoại lệ."

Thiếu niên bi ai cười nói: "Ta, thật là con của ngài sao? Ở trong mắt ngài, chỉ sợ..... ta cũng giống như bọn họ, cũng chỉ là một quân cờ trong tay ngài mà thôi. Mà ta, so với bọn họ càng thảm thương hơn. Không phải bởi vì thân thể ta yêu cầu dựa vào thuốc của ngài để duy trì mạng sống, mà là bởi vì..... Ngài là mẫu thân của ta, ta không có nhãn tâm tuyệt tình giống như ngài vậy, cũng làm không được giống như ngài lục thân không nhận..... Cho nên, chủ định ta trốn không thoát lòng bàn tay của ngài."

Thái Hậu hơi biến sắc mặt, nhíu mày, giọng nói lại không tự giác nhu hòa một chút. Bà ta nói: "Người đương nhiên là con của ai gia. Chỉ cần người nghe lời, ai gia sẽ cho người một cái thiên hạ."

Thiếu niên bi ai tuyệt vọng nói: "Một cái thiên hạ cô độc, ta không cần. Ta chỉ cần Dung nhi."

"Không được. Nàng ta là con gái của Tương Y, ngươi không thể cưới nàng ta. Năm đó, nếu không phải do sự phản bội của Tương Y, Phó gia của chúng ta, sẽ không bị xét nhà diệt tộc, ta cũng sẽ không gặp phải nỗi khuất nhục như vậy!

Ngươi là con của ta, ta tuyệt đối sẽ không cho phép ngươi cùng con gái của Tương Y ở bên nhau!" Thái độ không thể ngỗ nghịch, biểu tình của Thái Hậu có chút kích động, giọng nói cũng mang theo chút run rẩy.

Thiếu niên nhí mà nói: "Ngài đã thiết lập mưu kế diệt cả nhà Tân thị, còn chưa đủ sao? Ta nghe nói, Tân tướng quân đã từng cứu tánh mạng ngài, đối với ngài tình thâm ý trọng, nhưng cả Tân tướng quân ngài cũng không buông tha, sao ngài không thể vì phần ân tình của Tân tướng quân mà buông tha cho Dung nhi?"

"Không thể! Ai gia đã từng thế..... Ai?!" Ngữ điệu của Thái Hậu đột nhiên chuyển biến, hướng trên nóc nhà nhìn lên, ánh mắt sắc bén thẩm tận xương tủy.

Thiếu nữ trên nóc nhà nghe được chuyện Tân thị diệt môn trong lòng chấn động, thì ra cả nhà nàng là bị Thái Hậu hãm hại, mà nàng lại nép ở dưới cánh chim của kẻ thù, chờ đợi cơ hội tra tìm chân tướng, mà còn coi bọn họ là quý nhân có thể trợ giúp nàng báo nỗi thù diệt tộc. Nào biết rằng, chân tướng vẫn luôn ở bên cạnh nàng. Dung Tề, thế nhưng là con của kẻ thù! Trong lòng thiếu nữ chấn động, dưới chân không ổn, phát ra âm thanh mái ngói vỡ vụn.

Theo sau một tiếng quát chói tai của Thái Hậu, đã có người bay lên nóc nhà, Thiếu nữ còn chưa kịp phản ứng, đã bị người xách cổ ném vào Phật đường. Nàng thế mới biết, luyện võ công mười năm, tự cho là có chút thành tựu, thì ra ở trước mặt kẻ thù, không chịu được một kích như thế.

Đại môn Phật đường đóng chặt, thiếu nữ quỳ rạp trên mặt đất, bị cùu hận lấp đầy nội tâm, thiếu niên vội đi đỡ nàng, thất kinh hỏi: "Dung nhi, muội tới nơi này làm cái gì?"

Thiếu nữ dùng sức ném tay hắn ra, thối lui vài bước, cùng hắn kéo xa khoảng

cách ra, ánh mắt trở nên xa lạ, bi thương nói: "Nếu ta không tới, ta vĩnh viễn cũng sẽ không biết các ngươi mới là hung thủ chân chính hại chết cả nhà ta! Thái Hậu? Hay là ta hắn nên kêu ngài là Phó Hoàng hậu."

Thái Hậu ánh mắt sắc bén, ngữ khí âm hiểm lạnh lùng nói: "Nếu ngươi đều đã biết, vậy ai gia không thể lưu lại ngươi nữa. Hồ Chu!"

"Vâng." Hồ tống quản cung Từ Tất mang theo sát khí, hướng về phía thiếu nữ đi tới. Thiếu nữ kinh hoảng lui ra sau.

"Đừng tay!" Thiếu niên hoảng hốt, trầm quát một tiếng, nhanh chóng túm lấy tay thiếu nữ, đem nàng bảo hộ ở sau lưng, đối với Thái Hậu cầu xin nói: "Đừng thương tổn nàng! Mẫu hậu, xin hãy buông tha cho Dung nhi. Nhi thần về sau cái gì cũng nghe theo ngài! Làm con của ngài cũng được, làm quân cờ trong tay ngài cũng được, nhi thần không có nửa câu oán hận."

Thái Hậu đầu mày nhíu một cái, nhưng lại quả quyết nói: "Không được. Nàng ta đã biết được bí mật không nên biết, đã không thể để cho ta dùng, không thể lưu lại nàng ta. Người tránh ra."

Thiếu niên bất động, đối diện thẳng tắp với Thái Hậu, hoàn toàn không nhượng bộ. Một lát sau, thiếu niên đột nhiên ra tay, đánh ra một chưởng ở trên ngực Hồ tống quản, đồng thời lôi kéo tay thiếu nữ đem nàng quăng tới cửa.

"Dung nhi, đi mau đi." Hắn kiên định nói.

Thiếu nữ bị quăng té ngã ở cửa đại điện, bò dậy ngăn người ra.

Thiếu niên vội vàng thúc giục: "Đi mau, không cần quay đầu lại. Đi rồi về sau..... vĩnh viễn cũng đừng trở lại nữa." Trong sự kiên định của hắn ẩn chứa âm thanh bi thương đau khổ khiến trái tim của thiếu nữ từng đợt từng đợt co thắt đau đớn, nhưng thiếu nữ không có do dự, thật sự xoay người liền rời đi. Bởi vì nàng biết, hiện tại nàng căn bản không phải là đối thủ của Thái Hậu, mà nàng cũng cho rằng hắn là con của Thái Hậu, Thái Hậu sẽ không làm gì hắn, nhưng mà,

nàng sai rồi.

Liền trong lúc nàng nhanh chóng lướt tới mở cửa, Thái Hậu đã động tay,
động tác giống như ma quỷ.

Thiếu niên cảnh giác phòng bị Hồ tổng quản ở đối diện, nhưng vô luận như thế nào cũng không nghĩ tới mẫu thân của mình vô công lợi hại hơn Hồ tổng quản rất nhiều. Thái Hậu từ mặt bên không tiếng không hơi đi tới bên người thiếu niên, không đến nháy mắt, cổ của thiếu niên bị siết chặt trong tay Thái Hậu, không thể phản kháng được.

Thiếu nữ nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng rên rỉ thống khổ cực lực ẩn nhẫn lại vẫn cứ tràn ra khỏi yết hầu.

Thiếu nữ khống chế không được quay đầu lại, vừa quay đầu lại, bước chân của nàng đã bị đóng đinh ở trên mặt đất, cho dù nàng nỗ lực như thế nào cũng không bước đi được.

Bởi vì, nàng nhìn thấy cổ của thiếu niên bị siết chặt ở trong tay Thái Hậu. Mà trong đôi mắt màu băng xám giờ phút này tràn ra một mảnh tuyệt vọng cùng đau xót, giống như cái tay của Thái Hậu bóp chặt không phải cổ của hắn, mà là bóp nát trái tim hắn. Thiếu nữ không thể tin được, trên đời này, thế nhưng sẽ có mẫu thân như vậy!

"Ngươi dám bước ra đại điện này một bước, ai gia lập tức giết hắn." Thái Hậu lạnh lùng nhìn thiếu nữ ở nơi cửa, bàn tay bóp chặt yết hầu của thiếu niên lại tuyệt tình thản nhiên như vậy.

Nhin gương mặt của thiếu niên đã đỏ lên phát tím, càng bởi vì hít thở không thông đau đớn mà vặn vẹo, thiếu nữ suy sụp buông tay, thân mình vô lực dựa ra sau, cửa mới vừa mở ra một khe hở lại đóng lại. Nàng không dám tin tưởng nói: "Hắn là con của ngươi! Ngươi thế nhưng xuống tay được!"

Thái Hậu mặt không đổi sắc, lãnh khốc vô tình nói: "Ai gia biết hắn là con

của ta, không cần ngươi phải nhắc nhở. Nhưng mà hắn vì ngươi, liên tiếp nghịch ý của ai gia, không đem ai gia cái mẫu thân này để vào mắt. Đứa con bất hiếu như thế, lưu hắn lại để làm gì? Ngươi chết, hoặc là hắn chết, ngươi lựa chọn đi."

Dứt lời tay càng siết chặt thêm vài phần.

Thiếu nữ nhìn đến Tống quản cung Từ Tất móc ra một viên thuốc đen sì, bất đắc dĩ mà cười. Từ khắc nàng quay đầu lại, nàng cũng đã không còn có sự lựa chọn. Lấy tốc độ giống như quỷ mị của Thái Hậu, kỳ thật hoàn toàn có thể dễ như trở bàn tay bắt nàng, nhưng mà Thái Hậu lựa chọn chính là Dung Tề, dùng mạng của Dung Tề, bức cho nàng không thể phản kháng.

Thiếu nữ tiếp lấy viên thuốc, mắt nhìn thiếu niên, chỉ thấy hắn mở to đôi mắt, biểu tình nôn nóng phẫn nộ, không tiếng động chỉ trích nàng vì sao phải quay đầu lại. Hắn nhìn thuốc viên trong tay nàng, ra sức giã giục lại bởi vì hít thở không thông mà vô lực, môi hắn động đậy, lại bởi vì yết hầu bị siết chặt mà không phát ra âm thanh được.

Nàng biết hắn đang nói cái gì, hắn nói: "Không cần để ý đến bọn họ. Nàng đi mau đi, đừng để ý đến ta. Bà ta là mẫu thân của ta, ta không tin bà ta thật sự sẽ giết chết ta. Nàng đi mau." Thiếu nữ lắc đầu, nàng tuy ích kỷ, nhưng còn không có ích kỷ đến có thể hy sinh tính mạng của hắn để bảo toàn tính mạng của mình. Huống chi, nàng căn bản là đi không được, giơ tay, đem viên thuốc kia đưa vào trong miệng nuốt xuống, nhìn thấy trong mắt hắn luôn luôn ôn hòa nhu nhã không ra cảm xúc, lại chảy xuôi ra nước mắt bi thương.

Thái Hậu lúc này mới buông lỏng tay.

Thiếu nữ ngã xuống, bị thiếu niên chạy như bay đến tiếp được ở trong ngực, ôm chặt lấy. Thiếu niên chà lau khói miệng nàng không ngừng tràn ra máu đen, tuyệt vọng kêu tên nàng.

"Dung nhi, Dung nhi, Dung nhi....."

Thiếu nữ gian nan mà trợn tròn mắt, muốn giơ tay giúp hắn chà lau nước mắt,

nhưng một chút sức lực cũng không có. Mà thiếu niên nhìn ánh mắt dần dần tan rã của nàng, bỗng nhiên an tĩnh lại. Quay đầu lại nhìn chằm chằm Thái Hậu, thế nhưng không có hận, cũng không có oán, thậm chí không có bất luận cảm xúc gì, chỉ còn lại có một mảnh trống không. Hắn nói: "Mẫu hậu, thỉnh ngài thương xót, cũng giết chết ta đi."

Thái Hậu ở dưới sự tuyệt vọng cầu xin của hắn, rốt cuộc cũng đổi sắc mặt, trách mắng: "Ai gia cho rằng ngươi có chí khí biết bao, thì ra chí khí của ngươi, cũng chỉ vì một nữ nhân!"

Thiếu niên mặt xám như tro tàn bình tĩnh, không cười cũng không giận, chỉ là chậm rãi nói: "Ta tình nguyện..... bồi Dung nhi cùng chết, cũng không muốn tiếp tục sống như vậy, làm một con rối có xác không hồn."

Thái Hậu nhíu chặt mày, thần sắc vô tình mà ngoan tuyệt có một tia dao động rất nhỏ, bà ta lập tức quay đầu đi, đưa lưng về phía thiếu niên, qua một hồi lâu, mới nói: "Ngươi muốn cứu nàng ta, cũng không phải không được."

Trong đôi mắt của thiếu niên xẹt qua một tia sáng, nhưng hắn không lên tiếng, đợi bà ta nói tiếp.

Thái Hậu lại nói: "Nàng ta có thể sống, nhưng cần thiết phải quên hết chuyện trước kia, bao gồm cả ngươi."

Đôi tay của thiếu niên run lên, vô ý thức mà đem thiếu nữ trong lòng ngực ôm chặt hơn, hắn cúi đầu, từ trong đôi mắt sắp khép lại của nàng thấy được sự khát vọng của nàng đối với sinh tồn, trong nháy mắt đó, cả do dự hắn cũng chưa từng, liền khó khăn phun ra một chữ: "Được."

Thái Hậu lúc này mới vừa lòng nói: "Về sau, hết thảy mọi chuyện các ngươi đều phải nghe theo sự an bài của ai gia. Nàng ta cần thiết phải gả đến Lâm Thiên quốc, thực thi kế hoạch của ai gia."

Thân hình thiếu niên chấn động, cánh tay ôm thiếu nữ càng siết chặt lại, ánh

mắt biến ảo không chừng, sau khi giãy giụa thật lâu, run giọng nói: "Được."

Mặt hắn dán lên trán thiếu nữ, thông qua nước mắt cực kỳ bi ai chảy xuống gương mặt nàng, từ từ trượt vào khoe miệng của nàng, nàng cảm nhận được mặn mặn chua chát còn có chút cay đắng.

Hắn nâng cẩm lên, hít sâu một hơi, giọng nói có chút khàn khàn: "Nếu hai người kia đều không thích nàng thì sao? Ngài vẫn là muôn giết chết nàng có phải hay không?"

Thái Hậu nói: "Đúng vậy. Cho nên, ngươi phải nghĩ biện pháp giúp nàng ta, giúp nàng ta có được cảm tình của hai anh em bọn họ. Bất quá, lấy sự thông tuệ cùng tư sắc hơn người của nàng ta, cả ngươi cũng bị mê hoặc, vậy huynh đệ bọn họ, cũng trốn không thoát khỏi lưới tình này. Các ngươi, có nghe qua câu chuyện Tuyệt Đại Song Kiêu chưa?"

Thiếu niên chậm rãi nhắm đôi mắt lại, âm thanh giống như từ lồng ngực phát ra, run rẩy nói: "Vậy thỉnh mẫu hậu cứu nàng đi."

Mộng, đến đây đột nhiên ngừng lại.

Mạn Yêu ở trong mơ mơ màng màng, phảng phất như đã cùng thiếu nữ kia vượt qua mười bảy năm. Mạn Yêu theo thiếu nữ trong mộng thể nghiệm hỉ nộ ái ố, cái ký ức kia bị Mạn Yêu nhận định không thuộc về nàng, hiện ra hoàn chỉnh như thế ở trước mặt nàng. Chấp nhất của thiếu nữ đối với cùu hận diệt môn tìm kiếm kẻ thù, tình yêu say đắm cùng không nỡ đối với thiếu niên Dung Tề, tan nát cõi lòng cùng bi thương sau khi tình yêu bị tan vỡ, còn ngày đêm giãy giụa..... rõ ràng mà khắc sâu đến giống như nàng tự mình trải qua. Thì ra, nàng trước kia mơ thấy người bị bóp chặt cổ, kỳ thật không phải nàng, mà là Dung Tề.

Lúc Mạn Yêu mở to mắt, nàng đã mù mịt rồi.

Những ký ức đó đều là của Dung Nhạc, không đúng, kỳ thật thiếu nữ kia cũng không phải là Dung Nhạc chân chính, mà là Tân Mạn hậu nhân của Tân

gia, bị lén đưa vào Lãnh cung lấy danh nghĩa công chúa Dung Nhạc mà sống sót. Không biết vì sao, sau khi Mạn Yêu tỉnh lại, trong lòng vẫn là cảm thấy rất đau, đau đến nàng không thể khống chế.

Kỳ lạ, chủ nhân của khối thân thể này rõ ràng còn chưa có chết, linh hồn của nàng lại là như thế nào nhập vào trên thân thể này? Cái nữ tử Tần Mạn được Khải Vân đế yêu sâu đậm, đi nơi nào rồi?

Đầu lại bắt đầu đau lên, trong đầu loạn thành một đống.

Mạn Yêu bỗng nhiên nghĩ, nàng rốt cuộc là ai? Là Tần Mạn? Là Dung Nhạc? Hay là Mạn Yêu..... Nàng đã phân không rõ rồi.

Nếu mộng này đều là thật, vậy hết thảy mọi thứ mà Dung Tề làm, bất quá chỉ là vì Dung nhi vì Tần Mạn, mà Thái Hậu Khải Vân quốc lại là Phó Uyên! Vậy Thái Hậu Bắc triều lại là ai? Phó Uyên chỉ có một người con, nếu con trai của bà ta là Dung Tề, vậy Phó Trù là con của ai? Còn có, hai huynh đệ trong miệng Phó Uyên, trừ bỏ Vô Ưu, người kia là.....

Đáy lòng Mạn Yêu đột nhiên chấn động, có cái gì đó từ trong đầu nhanh chóng xẹt qua, nàng vội vàng nhắm mắt lại, sợ bỏ qua một chi tiết nào, cố sức mà tập hợp lại những chi tiết đó.

Phó Uyên, Thái Hậu, Dung Tề, Dung Nhạc, Tần gia, cùu hận, Vân Quý phi, Tuyệt Đại Song Kiêu.....

Tuyệt Đại Song Kiêu!

Mạn Yêu bỗng nhiên trợn mắt, người kia là Phó Trù là huynh đệ song sinh mà Vô Ưu vẫn luôn tìm kiếm! Trước kia Phó Uyên cùng Vân Quý phi quan hệ rất tốt, nhất định là trong lúc nhàn rỗi Vân Quý phi đã kể cho bà ta nghe qua những câu chuyện đó. Phó Uyên bố cục hai mươi mấy năm, lại là vì để cho huynh đệ bọn họ tàn sát lẫn nhau, mà bà ta làm mọi việc trong hai mươi mấy năm qua, so với Cung chủ Di Hoa Cung, càng tàn khốc không chỉ gấp mười lần.

Không được, nàng phải đi ra ngoài, cần thiết phải đi ra ngoài ngăn cản kế hoạch của Phó Uyên.

Nàng chõng người đứng dậy, vọt tới bên song sắt, ý đồ muốn bồ xích sắt vừa thô vừa kiên cố ra, nhưng mặc cho nàng bồ tới đôi tay bắn đầy máu tươi, xích sắt kia vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu.

Cảm xúc nôn nóng ảo não tràn ngập nội tâm nàng, đang trong uể oải, mặt đất dưới chân bỗng nhiên một trận rung động, có tiếng vang rất nhỏ truyền tới. Nàng sững sốt, lập tức nắm sấp xuống, chuẩn bị lắng nghe động tĩnh phía dưới, lúc này, một góc mặt đất của địa lao đột nhiên bị xốc lên, bụi đất bay tứ tán.

Nàng vội vàng đứng dậy lui về phía sau, trường lớn đôi mắt, nhìn thấy hai người từ dưới nền đất đi ra.

"Hoàng huynh!" Nhìn thấy là Khải Vân đế, Mạn Yêu thật vui sướng, vội đi qua đón, trong mắt không còn có sự đề phòng, hỏi: "Ngươi tới cứu ta?"

Khải Vân đế liếc mắt một cái nhìn thấy tay nàng tràn đầy máu tươi, trong mắt vạn phần đau lòng, nhíu chặt mày, vén lên vạt áo, xé một mảnh áo nhẹ nhàng cẩn thận bao tay nàng lại, mới thở dài nói: "Dung nhi, ủy khuất cho nàng rồi."

Mạn Yêu lắc đầu, đối mặt với ánh mắt đau lòng mà lại nóng rực của hắn, nàng mắt tự nhiên mà quay đầu đi, thu về tay mình. Nàng nhớ tới giắc mộng thật dài kia, trong mộng hắn đối với Dung nhi thâm tình sống chết không bỏ, trong lòng vừa đau lòng vừa cảm động. Nhưng nàng không phải là Dung nhi của hắn, nàng nhận không nổi cảm tình nồng liệt của hắn.

"Chúng ta đi nhanh đi." Nàng nhàn nhạt nói.

Lại có hai người từ phía dưới đi lên, bọn họ còn kéo theo một nữ tử, mà nữ tử đó nhìn qua không chỉ có khuôn mặt cực kỳ giống nàng, cả tóc cũng bạc trắng.

Mạn Yêu tức khắc hiểu ra, có cái thể thân ở chỗ này, vạn nhất có người tiến

vào cũng sẽ không phát giác.

"Vẫn là Hoàng huynh nghĩ đến thật chu đáo. Chỉ là, nữ tử này....."

"À ta là người mẫu hậu sắp xếp ở bên cạnh ta, không cần lo lắng thay cho ta. Đิ thôi." Khải Vân đế nói xong mang nàng đi xuống địa đạo.

Cái địa đạo này hiển nhiên là mới đào, không gian quá hẹp, độ cao cũng không đủ, Khải Vân đế cần thiết cong lưng mới có thể đi qua.

Con đường gập ghềnh, không dễ đi qua. Hắn kéo cánh tay của nàng, nắm chặt không buông, sợ nàng té ngã. Trong lòng Mạn Yêu sinh ra một tia cảm giác lạ lùng, nàng có chút sợ hãi, hắn đối với nàng tốt như vậy, làm nàng có cảm giác tội lỗi hơn. Nàng không cầm nghĩ, hắn yêu Dung nhi như vậy, phải như thế nào mới nỡ lòng thương tổn đến nàng? Lại là như thế nào mới có thể làm được trơ mắt nhìn nàng từng bước một đi vào vòng tay ôm ấp của một nam nhân khác?

Không chỉ không có ngăn cản, còn phải quạt gió thêm củi.

Cái loại thống khổ cùng dày vò giãy giụa ở giữa tình yêu cùng lý trí, chỉ sợ nàng cả đời này cũng sẽ không hiểu rõ.

**** hết chương 99, hai ngày sau ra chương tiếp theo.

Bên dưới có ngoại truyện của Dung Tề đoạn tiếp theo.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Huyết Sắc Kinh Hồn (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân "Hoàng huynh." Mạn Yêu bỗng nhiên dừng lại, gọi một tiếng.

Khải Vân đế quay đầu lại nhìn nàng, hỏi: "Dung nhi làm sao vậy?"

Mạn Yêu lại không biết nên nói cái gì, có những lời, hiện tại nói ra tựa hồ không đúng lúc. Nàng vội lắc đầu, nói câu: "Không có việc gì."

Khải Vân đế cười cười, ánh mắt muôn vàn ôn nhu, vô cùng thâm tình, "Con đường này không dễ đi, kiên trì một chút nữa, thực nhanh là sắp đến rồi."

Mạn Yêu gật đầu hỏi: "Cái địa đạo này khi nào đào vậy?"

Khải Vân đế nhẹ nhàng bâng quơ, tùy ý nói: "Sau khi chúng ta hồi cung, khoảng một tháng."

Mạn Yêu kinh ngạc, cười nói: "Ngươi thần cơ diệu toán sao? Biết hôm nay có thể dùng đến."

Khải Vân đế nhìn khuôn mặt cười nhàn nhạt của nàng, biểu tình của hắn hơi hoảng hốt, mang theo hoài niệm, nàng có bao nhiêu lâu không cười với hắn rồi?

Tựa hồ đã rất lâu, rất lâu, lâu đến hắn cho rằng nàng sẽ vĩnh viễn cũng không cho hắn nhìn thấy một cái gương mặt tươi cười nữa. Hắn gioi tay, làm như muốn chạm đến nụ cười ở bên môi nàng mà hắn đã lâu không thấy rồi, đem nụ cười này nắm giữ ở trong lòng bàn tay, khắc sâu vào trong lòng, dùng để sưởi ấm cho hắn trên con đường tịch mịch hiu quạnh đi xuống Hoàng Tuyền.

Ánh mắt của hắn đau thương như vậy, biểu tình như sắp từ biệt người mình

yêu, khiến lòng của Mạn Yêu như bị dao nhọn đâm vào, đau thắt từ từ tản ra. Nàng nhíu mày, có chút không hiểu lòng mình, chăng lẽ mơ một giấc mộng dài, thế nhưng làm nàng có được cảm giác của Dung nhi? Bị tay hắn chạm đến, thân nàng có chút cứng đờ, vội nghiêng đầu né tránh.

Tay của Khải Vân đế liền dừng lại ở nơi đó, ánh mắt ảm đạm giống như thông đạo tối đen ở phía sau lưng bọn họ, một chút ánh sáng cũng không có.

Hắn buông tay xuống, quay mặt qua một hướng khác, ngẩng đầu hít sâu một hơi, giống như đang liều mạng ức chế cái gì, thở dài nói: "Bởi vì ta hiểu biết mẫu hậu, cũng hiểu biết muội. Đิ thôi."

Mạn Yêu sững sốt, hắn hiểu biết hắn là Dung nhi? Còn về nàng, làm một mẫu thân, trăm phương nghìn kế tìm kiếm con mình, bị đoán được cũng là chuyện bình thường, nàng nghĩ như thế. Hai người tiếp tục đi về phía trước, cũng không nói chuyện nữa. Cuối địa đạo, là mật thất trong tẩm cung của Khải Vân đế.

Vừa ra khỏi địa đạo, một mùi thuốc nồng đậm xông vào mũi, mùi này nàng ngửi thấy có chút quen thuộc. Mà nơi này không có tối tăm lạnh lẽo như trong địa đạo, hình như có khí nóng đang bốc hơi.

"Công chúa tỷ tỷ." Tiêu Khả chờ ở trong mật thất đi lên đón, Tiêu Khả đã tắm gội thay quần áo, sửa sang lại đầu tóc, khôi phục lại bộ dáng xinh đẹp trắng nõn sạch sẽ, chỉ là so với lúc trước gầy đi rất nhiều. Mạn Yêu kéo tay Tiêu Khả, còn chưa có kịp nói một câu liền nghe Khải Vân đế hỏi: "Đều đã chuẩn bị xong chưa?"

"Chuẩn bị xong rồi." Tiêu Khả cùng Tiêu Tuần Tử trăm miệng một lời trả lời, nhưng ngữ khí lại là một trời một vực, Tiêu Khả thì vui mừng, Tiêu Tuần Tử lại là thẫn sắc bi thương, muốn nói lại thôi.

Mạn Yêu ngạc nhiên hỏi: "Chuẩn bị cái gì?"

Khai Vân đế ôn nhu nói: "Giải độc cho nàng." Hắn chỉ vào tấm bình phong bằng gỗ ở phía trước, không gian sau lưng tấm bình phong không lớn, hơi nước bốc lên lượn lờ trong không khí, hắn nói: "Đi thôi."

Mạn Yêu nghi hoặc đi qua, phía sau bình phong có một cái thùng gỗ dùng để tắm gội, trong thùng đựng đầy dược liệu cùng nước ấm. Đây là hắn để nàng ngâm thuốc tắm sao? Được xưng là độc "Thiên mệnh" không thể giải, như vậy là có thể giải độc?

Tiêu Khả cùng đi lại đây, muốn giúp Mạn Yêu cởi áo, nàng thấp giọng hỏi: "Khả nhi, độc của ta, thật sự có thể giải sao? Như thế nào mới có thể giải độc?"
Trực giác của nàng cho biết giải độc lần này không đơn giản như vậy.

Ánh mắt Tiêu Khả né tránh, nói: "Trước ngâm thuốc tắm, Hoàng Thượng sẽ dùng nội lực bảo vệ tâm mạch của tỷ tỷ, muội lại thay tỷ tỷ thi châm, làm cho được tính thẩm vào kinh mạch của tỷ cùng với máu..... Ai nha, tỷ tỷ cũng đừng lo nhiều như vậy, mau cởi áo ra, đi vào thôi. Còn chậm trễ, nước sẽ lạnh đi, hiệu quả sẽ không tốt. Bên trong này có dược liệu trân quý hiếm có, là muội tìm kiếm đã nhiều năm cũng tìm không ra."

Mạn Yêu còn muốn hỏi cái gì, Tiêu Khả lại nói: "Muội nghe nói Hoàng Thượng cùng Bắc Hoàng sắp đánh tới trong hoàng cung rồi, chúng ta nên nắm bắt thời gian, tỷ tỷ không muốn đi ra ngoài sớm một chút để gặp Hoàng Thượng sao? Hoàng Thượng nha, nhất định nhớ tỷ tỷ nhớ đến sắp nổi điên rồi!"

"Muội, cái nha đầu này!" Sự trêu ghẹo của Tiêu Khả khiến lòng Mạn Yêu vốn nặng trĩu đã thư thái đi một chút. Mạn Yêu điểm nhẹ cái trán của Tiêu Khả, vừa nghĩ đến rất nhanh là có thể nhìn thấy Vô Ưu, tất cả nghi vấn trong lòng nàng đều bị đè ép xuống, thậm chí cũng không nghĩ đến, Hoàng thành sắp bị phá rồi, Khai Vân đế vì sao không ở bên ngoài chủ trì đại cục mà là ở chỗ này?

Cũng không biết Phó Uyên đem Vô Ưu cùng Phó Trù đều dẫn lại đây làm cái gì? Nàng bỗng nhiên cảm thấy, chuyện Vô Ưu cùng Phó Trù là huynh đệ song

sinh, đối với Phó Trù mà nói thật là tàn nhẫn. Không dám tưởng tượng, nếu Phó Trù biết cùu hận tra tấn hăn nhiều năm như vậy, tất cả đều là giả, kêu hăn phải chấp nhận sự thật như thế nào? Hăn vì Phó Uyên chịu mười ba cái đau đâm xuyên cốt, từ nhỏ tín niệm báo thù đã đâm sâu vào đáy lòng, những ngày tháng đau khổ giãy giụa giăng vặt ở trong cùu hận cùng tình yêu, hết thảy tất cả.....

kêu Phó Trù sao mà chịu nổi?

Nàng thở dài cởi xiêm y ra, đem mình ngâm vào trong nước thuốc. Mệt mỏi yếu sức tích tụ nhiều ngày vừa ngâm vào nước thuốc toàn bộ phóng xuất ra, nàng mơ màng sắp ngủ thiếp đi.

Khai Vân đế lúc này mới đi vào, âm thanh giống như thổi miên ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: "Dung nhi mệt mỏi thì ngủ đi, khi tỉnh dậy, sẽ không có chuyện gì nữa."

Nàng không tự chủ được nhắm mắt lại, cảm giác được tay của Khai Vân đế dán ở phía sau lưng nàng, có một cổ sức lực mạnh mẽ cuồn cuộn không ngừng rót vào trong cơ thể nàng, mà nàng ở bên trong hơi nóng có chứa được tính, liền như vậy ngủ say rồi.

Một giấc này, không có Dung nhi, không có Dung Tề, không có bất luận kẻ nào, nàng ngủ đến ngọt ngào xưa nay chưa từng có. Mạn Yêu không biết chuyện gì sắp xảy ra sau khi nàng ngủ thiếp đi, cũng không biết ở sau lưng nàng, sinh mạng của nam tử mà nàng đã từng rất để ý giờ phút này đang dần dần trôi đi. Nếu nàng có thể biết tất cả, nàng tình nguyện từ bỏ chính mình. Chỉ tiếc, chuyện đã cách hai năm, nàng vẫn như cũ không có bản lĩnh biết trước. Cho nên, vận mệnh, liền dựa theo quỹ đạo mà nó đã định, tiếp tục đi xuống.

(chuyện đã cách hai năm là chuyện khiến tóc MY biến trắng)

Thời điểm tỉnh lại, mỏi mệt đã tiêu tán, Mạn Yêu cảm giác được chính mình cả người tràn đầy sức lực, cực kỳ thoái mái. Mà mệt thất lúc này, một mảnh đen nhánh, cái gì cũng nhìn không thấy. Nàng còn ngồi ở trong thùng gỗ, nước ấm

bao vây lấy thân thể nàng.

Chung quanh thực an tĩnh, mùi thuốc nồng đậm phiêu đãng trong không khí, mà trong mùi thuốc còn trộn lẫn một mùi máu tinh nùng liệt, khiến người bất an không thể nói rõ được.

"Khả nhi." Mạn Yêu kêu một tiếng.

Tiêu Khả rũ đầu ngồi ở trên mặt đất bên thùng gỗ, tay nâng đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì, có chút mê mang, còn có một chút hâm mộ cùng ao ước. Nghe được tiếng của Mạn Yêu, vội vàng đứng dậy nói: "Công chúa tỷ tỷ, tỷ tỉnh rồi?"

Mạn Yêu hỏi: "Ta ngủ bao lâu?"

"Không bao lâu, thời gian chỉ một nén hương."

Còn tốt, thời gian không lâu. Nàng nâng mắt, nhìn bốn phía đèn nhánh xung quanh, lại hỏi: "Sao lại tắt hết đèn?"

Tiêu Khả nói: "A, vừa rồi gió lớn, đã thổi tắt."

"Gió? Mật thất phong kín, gió ở đâu ra? Khả nhi, muội nói dối gạt ta?" Mạn Yêu nhíu mày lại, nhẹ giọng trách cứ, bất an trong lòng dần dần khuếch tán, như bị bao phủ trong một tầng mây đen dày đặc.

Tiêu Khả sững sốt sững sốt, ậm ừ nói: "Muội..... không, không phải..... Công chúa tỷ tỷ, muội nói sai rồi, là ngọn nến đã cháy hết."

"Vậy lại đốt một cây khác, nếu trong phòng này không có, thì đi ra bên ngoài tìm một cây lại đây." Ẩn đường nhíu chặt, Mạn Yêu càng nghĩ càng cảm thấy có vấn đề.

Tiêu Khả cúi đầu, đôi tay vô ý thức nắm chặt vạt áo của mình, "Muội không biết nơi nào mới có. Công chúa tỷ tỷ, tỷ mau mặc quần áo vào, chúng ta đi ra

ngoài rồi nói sau. Nghe nói Hoàng Thượng đã tới, ngay ở bên ngoài đại điện."

Nhắc tới Vô Ưu, nàng xác thật rất muốn lập tức đi gặp hắn, nhưng nỗi băn khoăn trong lòng cũng không thể không làm rõ.

"Hoàng huynh đâu?"

"Khải Vân đế..... Nga, Thái Hậu phái người tới tiếp hắn đi rồi."

Mạn Yêu nhíu chặt chân mày, âm thanh đột nhiên trầm xuống lạnh lùng nói, "Muội phải nên nói là hắn đi đại điện. Với hắn mà nói, kẻ địch đã đánh vào hoàng cung, hắn làm một Hoàng đế, hắn là tên địch thân xuất hiện ở đại điện, mà không phải bị Thái Hậu phái người tiếp đi, như vậy mới càng có sức thuyết phục. Khả nhi, muội không thích hợp nói dối, còn không mau nói thật!" Giọng nói của nàng nghiêm khắc lên, Tiêu Khả sững sốt ngẩn ra.

Tiêu Khả trầm mặc một hồi, thở dài nói: "Muội đi đốt đèn, công chúa tỷ tỷ tự mình xem đi." Nói đứng dậy, sờ soạng đi đến bên cái bàn cách mười bước.

Ánh lửa cam vàng sáng lên trong mật thất đen tối, trước chiếu đèn chính là giọt nến đã đọng lại trên một góc của cái bàn, màu sắc đỏ tươi, cực kỳ giống vết máu nơi khốc mắt của nam tử ngày đó.

Mạn Yêu dán lưng ở vách thùng gỗ, chăm chú nhìn chung quanh, đem tất cả mọi nơi bên ngoài thùng gỗ đều nhìn một lần, cũng không có gì đặc biệt. Mặt đất sạch sẽ, phòng sạch sẽ, một bộ xiêm y màu trắng được đặt trên chiếc ghế bên cạnh thùng gỗ, trắng hơn tuyết, không nhiễm bụi trần. Nàng cau mày, thấy không có gì dị thường, trong lòng càng là cảm thấy kỳ lạ, nếu chuyện gì cũng không có, Khả nhi sẽ không nói gạt nàng. Nàng nghi hoặc rũ mắt xuống, ánh mắt vừa chạm đến nước thuốc trong thùng gỗ, cả người chấn động, soet một cái đứng lên, không khoát áo liền nhảy ra khỏi thùng gỗ.

"Đây là..... Đây là có chuyện gì?" Nàng run tay, chỉ vào nước thuốc trong thùng gỗ không biết từ khi nào biến thành màu sắc giống nhau máu, kinh động

đến cả lời nói cũng nói không lưu loát.

"Vì sao..... nước lại biến thành loại màu sắc này?"

Tiêu Khả cúi đầu không nói, Mạn Yêu nhớ tới nàng trước kia uống thuốc đều có máu của Khải Vân đế, bỗng nhiên hiểu ra cái gì.

Thân mình đột nhiên mất sức, đứng thăng không xong, vội dùng tay đi chõng thùng gỗ, lại không ngờ, nàng sử dụng lực trong lúc nóng vội, tay mới vừa chạm đến thùng gỗ, thùng gỗ vỡ tung ra giống như là bị búa nặng ngàn cân bỗ xuống, máu loãng trong thùng tuôn ra, cọ rửa bắp chân mảnh khảnh của nàng, tràn lan trên nền gạch màu xám, ở trong lòng nàng nỗi lên từng cơn rùng mình.

Nàng cứng đờ đứng ở nơi đó, trong lòng một mảnh hỗn loạn, cúi đầu nhìn tay mình, nàng khi nào có nội lực mạnh mẽ như vậy? Chẳng lẽ.....

Nàng bỗng chốc xoay người, nhìn thăng vào mắt Tiêu Khả, ép mình phải trấn định, nhưng giọng nói lại run rẩy, như thế nào không chế cũng không được.

"Khả nhi, hắn..... Hắn đem nội lực..... đều truyền hết cho ta, có phải hay không?"

Tiêu Khả gật đầu.

Mạn Yêu ngã ngồi trên mặt đất, người giống như hắn, một thân thể suy yếu như vậy đều phải dựa vào nội lực chống đỡ mới có thể sống sót, nếu đem toàn bộ nội lực đều truyền hết cho người khác, đó có nghĩa là gì? Nước mắt đột nhiên trôi lên hốc mắt, nàng đờ đẫn nhìn mặt đất dưới lòng bàn chân ướt đẫm máu, âm thanh khàn khàn nói: "Hắn đem máu của hắn..... cũng đều cho ta, có phải hay không?"

Không biết yêu cầu cần có bao nhiêu máu, mới có thể đem một bồn nước thuốc màu nâu nhuộm thành màu đỏ chói mắt như vậy?

Tiêu Khả không đành lòng nhìn thấy biểu hiện của nàng, rũ lông mi xuống,

lại gật đầu lần nữa. Mạn Yêu không cần nhìn Tiêu Khả, cũng biết đáp án. Lòng nàng thật đau, nước mắt cuồn cuộn mà rơi, hoàn toàn chảy vào môi răng, đắng chát giống như nước thuốc khó có thể nuốt xuống.

Mạn Yêu lại mở miệng, giọng nói nghẹn ngào vô lực, "Hắn còn đem mạng của hắn..... cũng cho ta, có phải hay không?"

Nước trên mặt đất không còn ấm áp, nhưng hàn khí trên mặt đất, thăng thẩm vào tim người.

Bi thương đau khổ không thể ức chế từ đáy lòng bùng lên, nàng có chút không chịu nổi, trong đầu một trận choáng váng, bỗng nhiên có vô số hình ảnh đột nhiên ở trong đầu thoáng hiện, như là muốn bỗn đầu nàng ra, hiện ra trước mắt nàng.

Ký ức của quá khứ, giống như thủy triều mãnh liệt đột kích, đem nàng bao phủ ngập đầu. Hết thảy mọi chuyện trong trí nhớ, phảng phất giống như mảnh vụn thời gian treo đầy gai ngược, đâm xước cả người nàng không còn một chỗ lành lěng.

Một khắc kia, trong đầu một mảnh trống rỗng, hô hấp đều giống như muốn ngừng lại.

Không hề là những đoạn ngắn mà nàng ngẫu nhiên mơ thấy, không hề là thiếu nữ cùng thiếu niên không quan hệ đến mình, mà là ký ức hoàn chỉnh của một nữ tử sống mười bảy năm. Trong trí nhớ đó, có một nữ tử gọi là Tần Mạn, lúc bảy tuổi gặp phải gia tộc bị tiêu diệt, cha mẹ chết oan, bất lực trước vận mệnh an bài đi vào ván cờ của kẻ thù, trở thành một quân cờ thật đáng thương, đau khổ giãy giụa ở trong tình yêu cùng cùu hận. Dương lúc nhìn thấy rõ âm mưu của kẻ thù, suýt nữa bỏ mạng, cuối cùng lấy cái giá mất trí nhớ, và dưới sự thành toàn của nam tử mình yêu thương, sống sót dưới một thân phận khác.

Những cái đó là một đời ngắn ngủi của Dung Nhạc giả, Tần Mạn thật, nhưng lại là một bộ phận trong sinh mệnh của Mạn Yêu.

"Tại sao lại như vậy?"

"Tại sao sẽ là như vậy?"

Nàng ngồi đờ dưới đất, trong thần sắc phức tạp lộ ra bi ai cùng tuyệt vọng khó có thể tin, lẩm bẩm tự nói: "Không có khả năng, không có khả năng!"

Tiêu Khả sợ hãi, vội cầm lấy quần áo đỡ nàng lên, nàng cũng không nhúc nhích, hoàn toàn mất đi năng lực phản ứng.

"Công chúa tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy? Tỷ đừng làm muội sợ a! Tỷ tỷ..... Mau đứng lên, trên mặt đất lạnh lắm."

Mạn Yêu được Tiêu Khả lôi kéo đứng lên, Tiêu Khả giúp nàng lau khô thân mình phủ thêm xiêm y, nàng đỡ đẵn mà quay đầu, nhìn Tiêu Khả, tròng mắt của nàng đen nhánh trống không, như là bị đào rỗng.

"Khả nhi, muội có thể nói cho ta biết hay không, một người rốt cuộc có thể sống mấy lần?"

Tiêu Khả bị bộ dáng này của Mạn Yêu dọa sợ, "Tỷ tỷ....."

Mạn Yêu lại quay đầu đi, biểu tình có vài phần dại ra, trong miệng không ngừng nỉ non: "Ta không phải Tân Mạn, không phải Dung Nhạc, ta chỉ là Mạn Yêu, không phải là bất luận một người nào trong các nàng....." Nàng đột nhiên giống như mất khống chế mà bắt lấy tay Tiêu Khả, lặp đi lặp lại vấn đề này, nóng ruột vội vàng như vậy, khát vọng có một người có thể cho nàng một cái đáp án chính xác: Nàng không phải Dung Nhạc, không phải Tân Mạn, nàng chỉ là Mạn Yêu, chỉ là một nữ tử tên Mạn Yêu xuyên không đến đây mà thôi!

Ai có thể cho nàng đáp án?

"Tỷ tỷ, tỷ đừng như vậy, tỷ vừa mới giải độc, không thể quá kích động a! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nha? Tỷ là công chúa Dung Nhạc a, là công chúa tỷ tỷ của muội."

"Không phải, ta không phải nàng ta....."

Mạn Yêu rốt cuộc không chịu nổi đả kích thình lình xảy ra, ngực nặng nề hít thở không thông, thế là ngất đi.

Sau khi khôi phục lại lý trí, Tiêu Khả đã giúp nàng mặc xiêm y xong rồi. Mạn Yêu dựa vào tường, ngồi ở trên ghế, xiêm y trên người trắng như tuyết, ánh đèn máu loang trên mặt đất càng thêm đỏ tươi đến chói mắt. Nàng ngơ ngẩn ngồi ở đó, ngây người thất thần bất động.

Ở trong trí nhớ xa xăm dường như đã trải qua mấy đời, cái thiếu niên tuấn mĩ nho nhã mang theo nụ cười nhàn nhạt đã từng hỏi nàng: "Muội tên là gì?"

Nàng ngồi ở trên tảng đá xanh bên hồ, dùng tay vọc vào nước hồ xanh biếc, nhiệt độ lạnh thấu tấm ướt lòng bàn tay mềm mại của nàng. Nàng cũng không quay đầu lại, thuận miệng đáp: "Ta kêu là..... Người kêu ta là Dung nhi đi."

"Dung nhi, tên này không tốt, xung đột với dòng họ hoàng gia. Về sau ở trước mặt người khác, muội không thể nói như vậy." Thiếu niên ôn nhu dặn dò, sắc mặt ôn hòa, lại nói: "Nơi này thực hẻo lánh, muội vì sao luôn thích tới đây vào buổi tối, ngây ngô đứng ở bên đình xuất thần? Nghe nói trong hồ này có vài người chết đuối, thường xuyên có quỷ hồn quấy phá, muội không sợ sao?"

Nàng quay đầu đi nhìn hắn một cái, thần sắc bình tĩnh nói: "Ngươi không phải cũng thích tới nơi này sao? Hẻo lánh có quan hệ gì, ta thích sự thanh tịnh ở nơi này, không người quấy rầy." Dứt lời tròng mắt nàng chuyển động, cười nói:
"Ta chính là quỷ hồn, ngươi sợ không?"

"Quỷ hồn? Muội?" Thiếu niên cười nhỏ giọng, đi đến bên cạnh nàng, tư thái ưu nhã ngồi xuống gần sát nàng, "Ta cho rằng muội là một người không biết nói đùa."

Nàng rũ mắt, nhàn nhạt nói: "Ngươi xem như ta nói đùa cũng được. Làm

người không thể lúc nào cũng buồn bã như vậy."

Thiếu niên gật đầu tỏ vẻ tán thành, "Muội vừa rồi suy nghĩ cái gì? Thấy muội hình như tâm tình không tốt, nhớ nhà sao? Nếu nhớ nhà, sau này ta sẽ đưa muội trở về. Nhà muội ở nơi nào?"

Nàng ngẩng đầu, nhìn vòng trăng sáng treo giữa bầu trời đen nhánh, ánh mắt sâu thẳm, âm thanh mờ ảo, "Nhà của ta..... Ở nơi rất xa, đó là khoảng cách không thể nào vượt qua, ta vĩnh viễn cũng không thể quay về."

Thiếu niên nhẹ nhường mày, mang chút tò mò hỏi, "Ì? Trên đời này còn có khoảng cách không thể vượt qua sao? Nói cho ta biết một chút đi."

Nàng nói: "Có, đó là khoảng cách mấy ngàn năm, người có thể qua được sao?"

Ngày đó, thiếu niên dưới ánh trăng, giống như bước ra từ bức họa tuyệt thế, là nàng ở Lãnh cung cùng người chết làm bạn dài mươi năm, lần đầu tiên cùng một người khác nói chuyện ngoài hắc y nhân ra. Từ đó, cái linh hồn cô tịch mà lạnh băng được bao bọc bởi một tầng ấm áp.

Thì ra, ở tại sáu năm trước, còn có mười bảy cái xuân thu thật dài bị phong ấn.

Mà nàng đi đến thế giới này, đã lâu như vậy rồi!

*** hết chương 100, hai ngày sau đăng chương tiếp theo.

Yên Hoa đăng trích đoạn tiếp theo của chương ngoại truyện về Dung Tề ở comment phía dưới, không biết có bạn nào đọc không?

Ngoại truyện Dung Tề đoạn tiếp theo.

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, cái ngày đó cũng đã đến, harkin đau lòng đến xuống giường không nổi. Khi Tiểu Tuần Tử đón nàng đến đây, nhìn

thấy trong mắt nàng ẩn chứa lo lắng, hắn liền cảm thấy vui vẻ, ít nhất nàng còn biết lo lắng cho hắn. Cái này là đủ rồi!

(Bên dưới còn có 2 đoạn tiếp theo)

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Phu Thê Gặp Lại (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Hoàng cung Khải Vân quốc, ở phía trên ba cái đài cao của chính điện Hiên Viên, nguy nga tráng lệ, khí thế hùng vĩ. Trên đài cao ở trước điện, nghi trượng rực rỡ lộng lẫy trải rộng.

(Nghi trượng: cờ, dù, quạt...)

Một chiếc phượng liễn bốn phía rũ màn lụa màu vàng kim, Thái hậu Khải Vân quốc ngồi ngay ngắn trong đó, một bộ tư thái đoan trang nhàn nhã, lâu lâu liếc mắt một cái, nhìn nam nhân bên cạnh đang dựa nằm ở trên lưng ghế.

Nam nhân kia trông hơn bốn mươi tuổi, rất gầy, chỉ còn da bọc xương, hình dáng ngũ quan vốn dĩ anh tuấn hiện tại thoạt nhìn có chút xấu xí dữ tợn. Nam nhân kia trừng mắt, trong mắt mang theo hận ý sâu sắc, còn có nồng đậm lo lắng. Hồ tổng quản thái giám Từ Tất cung đứng ở bên cạnh phượng liễn.

Ở phía trước bọn họ, dưới cái lộng màu vàng tươi, Khải Vân đế thân mặc long bào, đầu đội mũ đế vương, khác hẳn với ngày thường, trước mũ có mười hai sợi chuỗi ngọc rũ xuống che khuất toàn bộ khuôn mặt của hắn.

Hắn ngồi ở trên long ý, đôi tay đặt ở hai bên tay vịn có khắc đầu rồng, không nhúc nhích. Thái giám thân cận Tiểu Tuần Tử đang đứng ở bên cạnh hắn.

Chung quanh không có văn võ đại thần, cũng không có trăm vạn đại quân bảo vệ quốc gia, chỉ có lác đác mươi mấy tên cung nữ thái giám, cùng với ba ngàn thị vệ áo đen, chia làm hai bên.

Bầu trời của tháng 11 mây đậm sương dày, luồng khí lạnh xông thăng vào cổ của mọi người, nhưng bọn họ cũng không cảm thấy lạnh, bởi vì bên dưới đài

cao, có một cái hố lửa lớn vừa sâu lại vừa rộng. Than gỗ đỏ như lửa đang cháy hừng hực trong hố lửa, mỗi cây đinh sắt dài một thước, tổng cộng có chín trăm chín mươi cây toàn bộ bị thiêu đến đỏ bừng ở trong ngọn lửa cháy không ngừng trong gió.

(một thước bên Trung khoảng 33 cm)

Bọn cung nữ, thái giám đứng ở trên đài cao, luôn cố tình hay vô tình đều lui về sau, thầm nghĩ: Nếu ai đó không cẩn thận ngã vào cái hố lửa kia, không bị lửa đốt chết cũng sẽ bị đinh sắt đâm chết, sợ là cả thi thể cũng không vớt được.

Quảng trường rộng lớn phía dưới đài cao chia làm hai tầng, cầu thang bên cạnh một tầng hơi cao, hai gã nam tử ngồi ở trên lưng tuấn mã, bọn họ phân biệt khoác áo choàng màu huyền và màu xanh đậm, phần phật bay múa ở trong gió lạnh gào thét, bên trong là áo giáp vàng giáp bạc đều là chuyên thuộc về đế vương, theo gió thổi quét mà rung động phát ra âm thanh leng keng. Hai người đó chính là Nam Đế Tông Chính Vô Ưu cùng Bắc Hoàng Tông Chính Vô Trù suất lĩnh đại quân đánh vào Hoàng thành. Hai người ngày xưa thù sâu như biển, giờ phút này sánh vai ngồi trên lưng ngựa, tuy rằng chính giữa có khoảng cách, nhưng nhìn qua thế nhưng hòa hợp đến lạ lùng.

Hai người bọn họ liếc mắt nhìn một vòng chung quanh, không có hành động thiếu suy nghĩ. Lẽ ra Khải Vân quốc ít nhất cũng còn có mươi vạn binh mã, nhưng vì sao, bọn họ đều đánh đến trong hoàng cung rồi, nơi này lại chỉ có ba ngàn thủ vệ?

Thái hậu Khải Vân nhìn phía sau lưng Tông Chính Vô Ưu và Tông Chính Vô Trù, đội quân năm mươi vạn người, chạy dài vài dặm, nhìn không hết.

Những tướng sĩ đó đều theo Đế vương phá quan trัm tướng, tắm máu mà đến. Sát khí của năm mươi vạn người xông thẳng lên trời, bao trời lấp đất, tựa như muốn đem cả tòa hoàng cung này bao phủ.

Cửu hoàng tử một thân khôi giáp bạc cưỡi trên lưng ngựa, phía sau là hai vạn

cung tiễn thủ, đã chuẩn bị sẵn sàng, giương cung kéo dây, nhắm ngay người ở trên đài cao, chỉ chờ một tiếng ra lệnh, sẽ đem đát người Khải Vân để vạn tiễn xuyên tim. Mà trong quảng trường này, tướng sĩ tinh nhuệ của Nam, Bắc triều hoàn toàn đã đến đông đủ.

Thái hậu Khải Vân đổi mặt với trận thế như thế, sắc mặt lại vô cùng trấn định, doan trang cười nói: "Khó có được Nam đế, Bắc Hoàng cùng quang lâm triều ta, ai gia cùng Hoàng Thượng ở nơi này đã đợi rất lâu rồi. Không biết dọc theo đường đi, phong cảnh Khải Vân quốc của chúng ta có làm nhị vị vừa lòng hay không?"

Tông Chính Vô Ưu giơ tay, mắt phượng lạnh băng, hắn híp hai mắt lại, lười cùng bọn họ làm bộ khách sáo, chỉ lạnh lùng nói: "Trẫm, chỉ có hứng thú đối với cái đầu trên cổ của các ngươi mà thôi. Trẫm đếm đến ba, còn không giao thê tử của trẫm ra, trẫm lập tức hạ lệnh bắn tên! Một, hai....."

Sắc mặt của Thái hậu Khải Vân không thay đổi, khéo miệng hơi hơi cong lên, liếc mắt nhìn ở một bên mái hiên. Tông Chính Vô Ưu mới vừa đếm tới hai, chõ mái hiên cong vút của Hiên Viên điện bỗng nhiên có hai người rớt xuống. Trong miệng hai người kia đều bị nhét vải, hai tay hai chân đều bị trói chặt, treo ngược ở dưới mái hiên. Một trong hai người đó mặc hoa phục phượng hoàng, có chút dơ bẩn, tóc tai tán loạn, nửa bên mặt có vết b榜. Mà nữ tử còn lại mặc một thân áo trắng, mái tóc dài trắng như tuyết, khuôn mặt thanh lệ tuyệt mĩ. Bên dưới bọn họ, là miệng hổ lửa thật lớn kia, ngọn lửa trong hổ cuồng cuộn, làm như muốn mảnh liệt cắn nuốt hết thảy mọi thứ.

Một tên hắc y nhân đứng ở trên nóc nhà, trong tay nắm lấy hai sợi dây thừng treo ngược hai nữ tử.

Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu cùng Tông Chính Vô Trù lập tức biến đổi, không tự giác nhìn nhau liếc mắt một cái.

Thái hậu Khải Vân cười nói: "Nam Đế ngươi nỡ để cho nàng ta chết, thì cứ

việc bắn tên."

Tông Chính Vô Ưu nhìn nữ tử tóc bạc đang bị treo ngược, trong lòng mãnh liệt run rẩy, hắn khắc chẽ hoảng loạn cùng xúc động, trên mặt nhìn như bình tĩnh lạnh nhạt, nhưng cái tay nắm chặt dây cương lại không khống chế được mà run rẩy, tiết lộ nội tâm của hắn giờ phút này đang khủng hoảng. Hắn nhìn về phía màn lụa màu vàng kim, cảm giác được ánh mắt sắc bén phía sau màn lụa, lại nhìn về phía Khải Vân đế, trầm giọng nói: "Ngươi đối đãi với muội muội của mình như vậy sao?"

Trên đài cao, Khải Vân đế bị chỉ trích không có phản ứng, vẫn như cũ ngồi thực ngây ngắt, không mở miệng, cả ngón tay cũng chưa từng nhúc nhích.

Thái hậu Khải Vân khéo miệng nở nụ cười lạnh nhạt, liếc mắt đến long ý ở phía trước, nhìn thấy sắc mặt một bên mặt của Khải Vân đế xám trăng, hai mắt mở to, không nháy mắt một cái. Bà ta lại xuyên thấu qua màn lụa, cười nhìn sự đau lòng cùng hoảng loạn chợt lóe rồi biến mất ở đáy mắt của Tông Chính Vô Ưu. Bà ta không cầm thầm than, nữ tử này, quả nhiên là một quân cờ tuyệt diệu, lấy một người khống chế ba người, có thể nói là dùng trăm lần vẫn linh nghiệm. Bà ta lại nhìn về phía Tông Chính Vô Trù, thế nhưng nhìn không ra biểu tình của Tông Chính Vô Trù, chỉ thấy sắc mặt Tông Chính Vô Trù đậm mạc, ánh mắt thâm trầm, không biết hắn đang suy nghĩ cái gì.

Thần sắc của Tông Chính Vô Trù trấn định dị thường, nhìn cái tay túm chặt dây cương của Tông Chính Vô Ưu, cố tình bỏ qua sự khẩn trương trong lòng mình, âm thanh nghe đến làm như thực bình tĩnh: "Tuy là có mái tóc bạc, cũng không đại biểu nhất định chính là nàng, ngươi không cần phải khẩn trương như vậy."

Tông Chính Vô Ưu lạnh lùng liếc nhìn Tông Chính Vô Trù một cái, nghĩ lúc này đây, y vẫn còn có tâm tình chẽ nhạo hắn! Tông Chính Vô Ưu môi mỏng nhấp một cái, hờ lạnh nói: "Trẫm khẩn trương thê tử của mình, cùng ngươi có quan hệ gì? Quản tốt chính ngươi đi." Hắn đương nhiên biết nữ tử kia không

nhất định là nàng, nhưng chỉ sợ có một chút khả năng, hắn cũng không thể chịu đựng nổi. Bởi vì hắn đánh cuộc không nổi! Kỳ thật, bọn họ cũng đều biết, đây cũng không phải là một màn bắt chẹt đơn giản.

Tông Chính Vô Trù ấn đường nhíu lại, Tông Chính Vô Ưu ý tại ngôn ngoại, hắn đương nhiên hiểu rõ, nhưng nếu là có thể quản được trái tim của mình, hắn hiện tại đâu cần ở nơi này!

Mấy tháng trước, liền ở trong lúc Tông Chính Vô Ưu lui binh đêm đó, Thái Thượng Hoàng cùng Hoàng Thái Hậu của Bắc triều mất tích ly kỳ, tung tích không rõ. Cho đến một tháng trước, sau khi Nam triều Hoàng phi cũng bị mất tích có được tin tức, lập tức liền truyền ra Thái Thượng Hoàng cùng Hoàng Thái Hậu của Bắc triều cũng ở trên tay Khải Vân đế, hết thảy mọi chuyện, có phải hay không quá đúng lúc rồi? Rõ ràng là dẫn bọn họ lại đây, còn về có âm mưu gì, hiện tại Tông Chính Vô Trù không dám xác định. Nhưng nếu không phải vì Dung Nhạc, hắn cần gì phải làm chuyện không có nắm chắc đến bực này? Dù sao Tông Chính Vô Ưu nhất định sẽ đánh tới đây, hắn chỉ cần làm ngư ông chưởng phải càng tốt hơn sao? Nhưng hắn rốt cuộc vẫn là luyến tiếc nàng, muốn vì nàng dốc hết một phần sức lực, cho dù nàng có lẽ cũng không cần đến. Quay đầu, đối với hắc y nhân trên nóc nhà lạnh lùng hỏi: "Thường Kiên, ngươi có thể suy nghĩ kỹ xem muốn chết như thế nào?"

Hắc y nhân trên mái hiên đúng là thị vệ bên người Tông Chính Vô Trù trước kia, cũng từng đi theo Tông Chính Vô Trù vào sinh ra tử, người mà hắn từng đã rất tín nhiệm, chỉ là không nghĩ tới, người như vậy, thế nhưng cũng sẽ phản bội hắn.

Ánh mắt Thường Kiên lóe lên, không dám nhìn thẳng vào mắt Tông Chính Vô Trù, rũ mắt nói: "Thuộc hạ phản bội lại Bệ hạ, tự biết tội đáng chết vạn lần. Hôm nay qua đi, nếu thuộc hạ vẫn còn sống, mặc cho bệ hạ xử trí."

Tông Chính Vô Trù trầm giọng nói: "Uống cho trãm lúc trước đối với ngươi cực kỳ tín nhiệm, ngươi lại phản bội trãm, ngươi xác thật tội đáng chết vạn lần!"

Thường Kiên gục đầu xuống, dây thừng trong tay vẫn bị nắm chặt không buông. Tông Chính Vô Trù lại nói: "Nhưng niệm tình ngươi đã từng cùng trẫm vào sinh ra tử, trẫm lại cho ngươi một lần cơ hội. Nói cho trẫm biết, mẫu hậu của trẫm cùng Dung Nhạc hiện tại ở nơi nào? Chỉ cần ngươi chịu nói thật, trẫm chẳng những sẽ bỏ qua chuyện cũ, lại còn sẽ giống như lúc trước xem ngươi là tâm phúc, phong ngươi làm thống lĩnh cấm vệ quân."

Thường Kiên ngẩng đầu, ánh mắt hơi dao động, mày nhíu chặt, tựa như đang ở trong lòng vùng vẫy tranh đấu. Hắn chưa bao giờ muốn phản bội lại tướng quân từng cùng sống cùng chết. Nhưng mà, hắn không muốn nhìn thấy nữ nhân mà mình yêu thích bị chết, cho nên, hắn vẫn là lựa chọn phản bội.

Hồ tống quản bên cạnh Thái hậu Khải Vân thấy thế, mày nhăn lại, khụ hai tiếng, thần sắc Thường Kiên lập tức chấn động, khôi phục lại như thường, nhìn về phía hai người bị treo ngược ở phía dưới, nói: "Bọn họ liền ở trong tay của ta."

Tông Chính Vô Trù cùng Tông Chính Vô Ưu không tự giác nhìn nhau liếc mắt một cái, hành động này của Thường Kiên, đã nói rõ là có vấn đề.

Thái hậu Khải Vân lại lần nữa mở miệng, âm thanh trầm thấp lại sung sướng: "Ai gia nghe nói Nam Đế cùng Bắc Hoàng hai người đều có võ công cái thể, ai gia rất tò mò, các ngươi hai người..... Rốt cuộc ai giỏi hơn ai? Không bằng, đánh một trận đi. Lấy sinh tử định thắng bại, ai thắng, có thể lựa chọn cứu một người.
Như thế nào?"

Ánh mắt Tông Chính Vô Trù hơi chấn động, bình tĩnh nhìn tấm màn lụa ở trước mặt Thái hậu Khải Vân, đáy mắt ở trong nháy mắt hiện lên vô số biểu tình.

Thái hậu Khải Vân quay đầu nhìn nam nhân ở bên cạnh, phảng phất như nhìn thấy lại bộ dáng của hắn hơn hai mươi năm trước nói với bà ta "Cuộc đời này độc sủng một mình nàng". Bà ta cười đến xinh đẹp sáng lạn, phong hoa lưu chuyển ở trên dung nhan chưa từng già đi, bà ta ở bên tai nam nhân kia thấp

giọng cười nói: "Như thế nào? Trò chơi này không tồi đi? Văn Hách, chàng nói đi? Hai người bọn họ..... Ai sẽ thắng? Ai lại sẽ thua? Bất luận ai thắng ai thua, màn kịch này, đều rất xuất sắc, chàng nói có phải hay không?"

Không sai, người nam nhân bên cạnh bà ta, đúng là Thái Thượng Hoàng của Bắc triều - Tông Chính Văn Hách. Vừa nghe bà ta nói như vậy, đồng tử Tông Chính Văn Hách trương lớn, trong mắt hận ý càng thêm nồng liệt, làm như muốn một phen bóp chết cái phụ nhân tâm địa ác độc này.

Thái hậu Khải Vân nhìn đôi mắt của Tông Chính Văn Hách, chính là cặp mắt kia, đã từng tràn ngập thâm tình mật ý, lừa gạt cảm tình của bà ta, chỉ dùng thời gian ba tháng liền huỷ hoại cả đời bà ta. Nữ cười bên môi của Thái hậu Khải Vân vẫn sáng lạn như cũ, ánh mắt lại là rét lạnh như băng, "Chàng không cần trừng mắt nhìn thiếp như vậy, thiếp không sợ chàng hận, thiếp chỉ sợ... chàng không hận."

Tông Chính Văn Hách cực kỳ thống hận, nhưng lại không mở miệng được, tức giận mà di chuyển ánh mắt, không muốn nhìn bà ta nữa. Tông Chính Văn Hách nhìn hai huynh đệ trên quảng trường, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Tông Chính Vô Ưu nhíu mày một cái, mắt phượng thâm trầm, Tông Chính Vô Trù nhàn nhạt nhìn qua, hai người cũng không nói chuyện, cũng không nhúc nhích.

Thái hậu Khải Vân nhướng mày, cười lạnh nói: "Như thế nào? Các ngươi hoài nghi hai người kia là ai gia kêu người giả dạng? Thường Kiên, thả dây. Ai gia ngược lại cũng muốn nhìn xem bọn họ bị thiêu chết, người đau lòng rốt cuộc là ai?"

Thường Kiên đem dây thừng bên tay trái buông một đoạn, Thái hậu Bắc triều bị treo ngược kia mắng một tiếng, tóc bị ngọn lửa sém đến, tản ra một mùi khét. Mùi hơi nóng hừng hực quanh mặt Thái hậu Bắc triều, nháy mắt liền đã đỏ bừng,

cảm giác sắp bị bỗng khiến bà ta bắt đầu giãy giụa kịch liệt, như là con cá sống chiên ở trong chảo nóng. Ánh mắt bà ta nhìn Tông Chính Vô Trù, thập phần ai oán.

Tông Chính Vô Trù có sững sốt trong nháy mắt, không tự giác tiến lên một bước, lại dừng lại, mắt nhìn trên đài cao.

Thường Kiên vẫn chưa buông tay phải, cau mày nhìn Tông Chính Vô Trù, có chút nôn nóng cùng giãy giụa, chậm chạp không thả dây.

Hồ tổng quản thấy chỉ buông một cái, liếc mắt quay đầu lại, dùng ngữ khí cảnh cáo kêu lên: "Thường Kiên!"

Thường Kiên không tiếng động thở dài, định buông tay, ánh mắt Tông Chính Vô Ưu trầm xuống, giơ tay ngăn cản nói: "Chậm đã!" Thần sắc của Thường Kiên khiến cho trong lòng Tông Chính Vô Ưu sinh ra hoài nghi. Hay là Phó Uyên là giả, A Mạn là thật?

Thái hậu Khải Vân nói: "Nam Đế nghĩ kỹ rồi?"

Tông Chính Vô Ưu nói: "Trẫm muốn xác nhận, rốt cuộc có phải là nàng hay không?"

Thái hậu Khải Vân nói: "Ngươi muốn xác nhận như thế nào?"

Tông Chính Vô Ưu nói: "Trẫm muốn nàng mở miệng nói chuyện."

"Không được." Thái hậu Khải Vân một ngụm cự tuyệt, không hề có thương lượng. Lại nói: "Độc trong cơ thể nàng ta phát tác, ai gia sai người cho nàng ta uống thuốc, hiện tại nàng ta không mở miệng được. Nếu ngươi nhất định phải kiên trì, vậy vẫn là chờ nhìn xem nàng ta bị đinh sắt trong lửa xuyên tim đi. Dù sao trên tay của ai gia..... có rất nhiều lợi thế."

Tông Chính Vô Ưu nhíu chặt mày, hai đạo ánh mắt sắc bén xuyên thăng qua màn lụa, âm thanh lạnh lẽo vô cùng: "Nàng ta nếu chết đi, tất cả các ngươi ở nơi

này, một người cũng đừng nghĩ muốn sống sót."

Thái hậu Khải Vân ha ha cười nói, "Nàng ta không chết, ngươi có thể buông tha cho ai gia sao? Ai gia nếu đã chờ ở nơi này, cũng đã không quan tâm đến sống chết. Nhưng mà nàng ta, là người ở trong lòng hai vị Hoàng đế Nam, Bắc triều, có nàng ta bồi ai gia cùng chết, ai gia cảm thấy rất có giá trị. Thế nào? Nghĩ kỹ rồi sao? Ai gia không có nhiều kiên nhẫn mà chờ các ngươi từ từ suy xét." Dứt lời đối với Hồ tổng quản sử dụng ánh mắt ra hiệu, Hồ tổng quản phất tay muốn Thường Kiên lập tức thả dây thừng.

Tông Chính Vô Ưu trong lòng kinh động, tuy rằng khoảng cách cách xa nhau hơn hai mươi trượng, lại cách tấm màn lụa, nhưng ánh mắt kia từ phía sau màn lụa xuyên thấu tới đây, khiến trực giác của người cho biết đó là một đôi mắt cực kỳ sắc bén. Bà ta tuy là cười nói, nhưng sự nghiêm túc cùng lạnh tuyệt trong giọng nói khiến người không thể không để tâm.

Không đợi Hồ tổng quản phất tay, Tông Chính Vô Ưu cùng Tông Chính Vô Trù nhìn nhau liếc mắt một cái, tiện đà nhắc kiêm trên tay lên. Tông Chính Vô Ưu mặt vô biểu tình nói: "Được. Nếu Thái hậu Khải Vân có nhã hứng như vậy, muốn nhìn trận chiến giữa trẫm cùng Bắc Hoàng, vậy thì trẫm liền thành toàn cho Thái Hậu!"

Dứt lời, quay đầu ngựa lại, đối mặt với Tông Chính Vô Trù, ánh mắt âm trầm, một thân hàn khí toát ra lạnh thấu xương. Giơ bảo kiếm lên, nội lực xuyên qua lòng bàn tay vừa chấn động, trường kiếm phát ra âm thanh "Tranh!!", phá không mà ra, một đạo sát khí xông thẳng lên trời nghiêm nghị lạnh thấu xương, nhắc những sợi tóc bạc của hắn bay múa trong gió, tuấn mã dưới thân cất vó hí vang.

"Phó Trù, rút kiếm đi!"

Nam, Bắc triều tướng sĩ đứng ở tầng phía dưới trên quảng trường, tất cả đều kinh hãi, bọn họ sáng vai đánh vào Hoàng thành, kẻ địch chưa diệt, sao hai vị

Hoàng đế muốn đánh nhau trước rồi?

Có người tiến lên muốn khuyên giải, Thái hậu Khải Vân không kiên nhẫn nói: "Khiến cho tất cả bọn họ đều lui ra ngoài đi, ai gia nhìn chướng mắt."

Tông Chính Vô Ưu phất tay, Vô Tướng Tử thở dài một hơi, chỉ cần đợi đến chuyện có liên quan đến Hoàng phi, Hoàng Thượng luôn là như vậy, vì bảo vệ cho Hoàng phi, bất luận sự nỗ lực có trả giá bao nhiêu thì đều có thể từ bỏ dễ như trở bàn tay. Vô Tướng Tử bất đắc dĩ lắc đầu, dẫn đại quân lui ra phía sau, ra khỏi quảng trường Hiên Viên điện. Cửu hoàng tử lại ở đứng ở chỗ cũ bất động.

Tông Chính Vô Trù khẽ nhíu mày, trầm giọng nói: "Cũng được, trận chiến này vốn là không thể tránh được, đánh trước cũng không sao." Hắn nhìn về phía đài cao, ánh mắt thật sâu sắc, phức tạp khó hiểu, đồng thời cũng vãy lui tướng sĩ Bắc triều.

Không đến một lát, mấy chục vạn người trên quảng trường lui hết, chỉ còn lại có ba người.

Tông Chính Vô Trù lúc này mới giơ kiếm lên, chỉ thăng trời cao lồng lộng, hắn liếc mắt nhìn nữ tử bị treo ngược ở phía trên hố lửa, ánh mắt phức tạp khó phân biệt. Cánh tay tụ lực chấn động, vỏ kiếm bằng kim loại đột nhiên nứt vỡ ra, hóa thành muôn vàn mảnh nhỏ, mang theo sức mạnh ngàn cân, không hề dự báo trước mà hướng bốn phương tám hướng bắn nhanh ra.

"A——!!" Bọn cung nữ thái giám trên đài cao không ngờ đến có nước cờ này, người bị mảnh nhỏ đánh trúng, kêu thảm thiết một tiếng, ngã xuống đất đứt hơi mà chết.

Bọn thị vệ chung quanh vội giơ kiếm đi chắn, lại không ngờ trường kiếm trong tay cũng rung động theo những mảnh vụn ồ ạt bắn tới, kẽ tay giữa ngón cái và ngón trỏ bị xướt rách, huyết nhuộm cả lòng bàn tay.

Ánh mắt Thái hậu Khải Vân sắc bén liếc một cái, đứng lên, tay áo vung lên,

những mảnh nhỏ liền giống như đánh ở tường đồng vách sắt bắn ngược trở về. Mà ở ngay một cái chớp mắt đó, Tông Chính Vô Ưu lấy tư thái tấn mãnh tuyệt luân từ trên ngựa nhảy dựng lên, bay thẳng lên đài cao, tốc độ nhanh như mũi tên rời cung, nhanh đến khiến cho người ngay cả bóng dáng cũng nhìn không rõ.

Một kiêm chặt đứt dây, một cái tay khác bắt lấy dây thừng nhắc đi tới nơi khác. Chờ khi Thái hậu Khải Vân đánh rơi những mảnh vụn, ổn định lại thân người, thì hai nữ tử bị treo ngược ở trên hố lửa hùng hực cũng đã ở trong tay

Tông Chính Vô Ưu.

Tông Chính Vô Ưu nắm cổ áo của Thái hậu Bắc triều, giống như ném rác mà lập tức ném về phía Tông Chính Vô Trù. Hắn (TCVU) không có lập tức giết chết cái Thái hậu Bắc triều kia, là bởi vì hắn còn không xác định được người nọ có thật sự là Phó Uyên hay không, hơn nữa, lần này phôi hợp, cũng coi như là hai người ý kiến đạt thành nhất trí, trước cứu người, tiếp đến diệt Khải Vân quốc, cuối cùng giải quyết ân oán giữa bọn họ. Tông Chính Vô Ưu trở lại trên lưng ngựa, người còn chưa ngồi ổn, liền đi kiểm tra nữ tử trong lòng ngực là thật hay giả.

Thái hậu Khải Vân hung hăng lập tức thay đổi sắc mặt, trên đời này, thế nhưng còn có người có thể ngang nhiên từ ở dưới mí mắt của bà ta cướp người đi! Bà ta nhìn Tông Chính Vô Ưu đã quay trở về, lại nhìn Tông Chính Vô Trù ngồi đó không nhúc nhích, có chút khó có thể tin, hai người có thù không đội trời chung, thế nhưng có thể phôi hợp đến ăn ý như vậy. Vậy, bà ta hơn hai mươi năm qua ở đáy lòng của Phó Trù gieo trồng cùu hận thì tính là cái gì? Trong mắt bà ta tức khắc nổi đầy lửa giận, quay đầu lại nhìn nam nhân bên cạnh mình.

Ánh mắt của Tông Chính Võ Hách lộ ra thần sắc thường thức, trong lòng cũng là vạn phần vui mừng. Thầm nghĩ: Không hổ là hai huynh đệ, mặc dù còn không biết quan hệ của nhau, nhưng phần ăn ý trời sinh từ trong xương cốt lại không phải người bình thường có thể có. Hắn tình nguyện nghĩ là như thế, mà không muốn nghĩ, sự ăn ý của hai người bọn họ kỳ thật là dưới sự thù hận sâu sắc mà hiểu biết lẫn nhau. Hai người đều là vương giả trên vạn người, ngạo khí

nghiêm nghị trong xương cốt, không cho phép bọn họ bị người ép buộc quyết đấu, để cho người coi như là diễn tuồng mà ở bên cạnh thưởng thức xem kịch vui.

Sắc mặt Thái hậu Khải Vân lại là càng thêm khó coi, vung mạnh tay áo, cực kỳ tức giận cười nói: "Ngươi cũng đừng vui vẻ quá sớm, kịch hay bất quá chỉ mới mở màn." Dứt lời nhìn Khải Vân để ở trên long ý trước sau cũng không có phản ứng gì, nhíu mày nói: "Tê nhi, con hôm nay làm sao vậy? Một câu cũng không nói."

Tiểu Tuần Tử xoay người hành lễ, trên mặt lo lắng sốt ruột, ngữ khí cung kính nói: "Khởi bẩm Thái hậu nương nương, Hoàng Thượng hôm nay dậy sớm cố họng không được thoái mái, cả ngày cũng chưa từng mở miệng."

Thái hậu Khải Vân hơi rũ mắt phượng, liếc mắt nhìn bàn tay đang đặt trên tay vịn của long ý, trên ngón tay cái đeo một chiếc nhẫn Ban Chỉ tượng trưng cho thân phận, không bao giờ rời khỏi người, trên nhẫn Ban Chỉ có khắc hình rồng, màu vàng xán lạn, càng khiến cho bàn tay tái nhợt như quỷ càng thêm nổi bật. Ánh mắt của bà ta lóe lên, không nói cái gì nữa, cho rằng Khải Vân để là bởi vì cái nữ tử kia mà tức giận bà ta.

(Nhẫn Ban Chỉ là chiếc nhẫn bằng ngọc bảng bự, thường đeo trên ngón tay cái của vua, hay các quan lại...)

Tông Chính Vô Trù nhìn cái người được gọi là Thái Hậu Bắc triều bị trói tay sau lưng, ngũ quan và khuôn mặt giống nhau, thuật dịch dung thực tinh vi, nhưng hắn liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra là không phải. Không khỏi nhíu mày, phải tay đem người nọ ném đi xa, người nọ ở trên mặt đất phun ra một ngụm máu, nuốt xuống một hơi cuối cùng.

Hắn lại quay đầu nhìn Tông Chính Vô Ưu, chỉ thấy Tông Chính Vô Ưu nhíu chặt mày nhìn chăm chú nữ tử bất tỉnh nhân sự trong lòng ngực, biểu tình nghi hoặc, làm như không thể xác định.

"Sao rồi, nàng nhắm mắt lại, ngươi liền nhận không ra nàng sao?" Tông
Chính Vô Trù trào phúng nói.

****hết chương 101

Trẽ một chút Yên Hoa sẽ đăng ngoại truyện của Dung Tê phần tiếp theo ở
bên dưới. Các bạn nhớ quay lại đọc nha.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Phu Thê Gặp Lại (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Tông Chính Vô Ưu không để ý đến Tông Chính Vô Trù, tay hẵn sờ soạng phía sau tai của nữ tử, tìm không thấy chút dấu vết dán sát vào da thịt, mà làn da của nữ tử này bóng loáng tinh tế, bộ dáng hoàn toàn không giống là đã dịch dung. Nhưng mà, gương mặt tuy giống nhau, lại có cảm giác có chỗ nào không đúng.

Tông Chính Vô Ưu đang trong suy nghĩ, Thái hậu Khải Vân nói: "Hai người các ngươi dám đùa bỡn ai gia, hù! Vậy đừng trách ai gia tàn nhẫn độc ác. Ngân Hương, ẵm đứa bé ra đây." Ngữ khí Thái hậu Khải Vân rõ ràng là thẹn quá thành giận, chẳng lẽ, nữ tử này thật là A Mạn của hắn?

Tông Chính Vô Ưu dùng tay đo eo nữ tử, hơi béo một chút, Mạn Yêu mới vừa sinh xong đứa bé không lâu, thân hình có biến hóa cũng là chuyện bình thường, vả lại đã xa cách nửa năm, không thể lấy béo gầy để phân biệt. Bỗng nhiên, ở trên bàn tay của nữ tử, hắn vuốt được một khối xương hơi nhô ra một chút, động tác của hắn khụng lại, mắt phượng híp lại. Tông Chính Vô Ưu giương mắt nhìn Khải Vân để ở trên đài cao từ đầu đến cuối vẫn chưa từng mở miệng nói chuyện cũng chưa từng có bất luận một động tác nào, Tông Chính Vô Ưu kiềm chế xuống sự nghi hoặc trong lòng, mắt không biểu tình đem nữ tử an trí ở trước người hắn, cũng không chạm vào một cái nữa.

Tông Chính Vô Trù đem động tác của Tông Chính Vô Ưu xem vào trong mắt, trong lòng hiểu rõ.

Trên đài cao, Ngân Hương theo tiếng gọi từ phía sau đại điện đi ra, trong tay ẵm một đứa bé, đi đến bên phượng liễn.

Có người vén lên màn lụa, Thái hậu Khải Vân nhìn đứa bé kia, tấm tắc buông

tiếng thở dài, tiếc hận nói: "Đứa nhỏ này thật dễ thương, đáng tiếc!"

Tông Chính Võ Hách nhìn ra ý đồ của bà ta, tức khắc trợn mắt, khí huyết dâng lên, giận dữ trừng mắt nhìn bà ta.

Thái hậu Khải Vân nở nụ cười, lấy tư thái thường xem biểu tình phẫn nộ và nôn nóng của Tông Chính Võ Hách, đây là thú vui duy nhất trong cuộc sống hiện giờ của bà ta. Bà ta từ trong tay Hồ tống quản tiếp nhận một cái lọ sứ, giơ lên huơ huơ, giương giọng nói: "Nghe nói mấy tháng trước, Dung Nhạc chính là dùng cái này, tiêu diệt hơn mươi vạn đại quân của nước ta. Ai gia cũng muốn nhìn một chút, đem dầu hắt ở trên thân người, thiêu cháy lên có đẹp mắt hơn so với ngọn lửa bình thường hay không?"

Bà ta cầm cái lọ, ở trong ánh mắt hoảng sợ oán giận của Tông Chính Võ Hách mà vui sướng đem lọ dầu toàn bộ tưới lên trên người đứa bé. Đứa bé kia làm như ý thức được nguy hiểm, oa một tiếng khóc lớn, khiến người nghe thấy đau đớn xé lòng.

Tông Chính Võ Ưu căng thẳng, đó chính là đứa bé của hắn cùng A Mạn sao? Đó là đứa bé mà A Mạn tình nguyện chính mình chết cũng không muốn thương tổn nó.

"Ngươi đến rốt cuộc là muốn cái gì?" Tông Chính Võ Ưu trầm giọng quát hỏi, lại không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa. Trong tay bà ta có quá nhiều lợi thế.

Thái hậu Khải Vân không để ý tới Tông Chính Võ Ưu, chỉ đối với Ngân Hương phân phó nói: "Di đi."

Ngân Hương ôm đứa bé chậm rãi đi đến bên cạnh đài cao phía trên hố lửa, nàng cúi đầu nhìn đứa bé trong lòng ngực, ánh mắt ngày thường lạnh nhạt bỗng nhiên xẹt qua một tia thương tiếc.

Tông Chính Võ Ưu hai hàng lông mày nhíu chặt, nhìn chăm chăm tay Ngân

Hương ôm đứa bé, đè nén xuống khẩn trương trong lòng, trấn định nói: "Các ngươi rốt cuộc muốn như thế nào? Thái hậu Khải Vân, nói đi, mục đích của ngươi rốt cuộc là cái gì?"

Thái hậu Khải Vân cười nói: "Ai gia nhớ rõ, ai gia vừa rồi đã nói qua."

Tông Chính Vô Ưu nhíu mày, hồi tưởng lại tất cả mọi chuyện đã phát sinh mấy năm nay. Mỗi một chuyện, đều liên quan đến ba người, môn chủ Thiên Thủ môn, Khải Vân đế, Phó Uyên, hiện giờ lại nhiều thêm một cái Thái Hậu Khải Vân, ai mới là người âm mưu chủ đạo cuối cùng? Tông Chính Vô Ưu nhìn Khải Vân để an tọa bất động, nheo lại mắt phượng. Lúc trước, Khải Vân để suất đại quân ở Ô thành, sao có thể đồng thời bắt đi phụ hoàng của hắn cùng mẫu thân của Phó Trù? Cái này không phải là buộc bọn họ liên thủ cùng nhau đối phó Khải Vân để sao? Nếu chỉ là muốn dẫn bọn họ tới đây, vậy Khải Vân để vì sao một câu cũng không nói, tất cả đều là Thái Hậu chủ đạo?

"Thái Hậu hao tổn tâm cơ, chỉ vì muốn trẫm cùng Phó Trù quyết chiến? Không biết Thái Hậu..... Là cùng trẫm có thù, hay là cùng Phó Trù có oán? Thế nhưng không tiếc trả giá bằng an nguy của quốc gia, dẫn hai người chúng ta đến tận đây, chỉ vì muốn nhìn xem trẫm cùng Phó Trù quyết đấu sống chết?"

Tông Chính Vô Ưu nói lời này, đột nhiên có cái gì hiện lên trong đầu, nhanh đến bất cung bắt không được. Hình như là ở lúc còn rất nhỏ rất nhỏ, mẫu thân đã từng kể cho hắn nghe qua một câu chuyện, câu chuyện nói về hai huynh đệ báo thù, tàn sát lẫn nhau. Hắn nheo lại mắt phượng rồi đột nhiên trợn mắt, có cái khả năng này không, thì phải xem nữ nhân trên đài cao kia, rốt cuộc là người phương nào?

Tông Chính Vô Trù bỗng nhiên ruồi ngựa về phía trước, mới đi vài bước, Hồ tổng quản lập tức trầm giọng cảnh cáo nói: "Đứng lại."

Tông Chính Vô Trù dừng lại, hướng về phía Ngân Hương đang dùng ánh mắt mang hờn oán chứa đầy si mê nhìn hắn, Tông Chính Vô Trù vươn tay nói: "Đứa

bé đưa cho trãm."

Tay của Ngân Hương run lên, lại càng ôm chặt đứa bé. Nhìn nam tử anh tuấn trước mắt mà nàng yêu suốt mười năm, nàng cười nói: "Ngươi không phải hận Tông Chính Vô Ưu sao? Ngươi chẳng lẽ không muốn nhìn xem con của hắn bị lửa thiêu chêt, muốn nhìn thấy hắn thống khổ sao?"

Duôi lông mày của Tông Chính Vô Trù hơi nhướng lên, không có trả lời vấn đề của Ngân Hương, chỉ tăng thêm ngữ khí lặp lại nói: "Đứa bé, đưa cho trãm!"

"Vì sao phải đưa cho ngươi?" Ngân Hương lui ra sau nửa bước, "Bởi vì đây là con của nữ nhân kia sao? Nếu đây là con của ta và ngươi, ngươi còn có khẩn trương như vậy hay không?"

Tông Chính Vô Trù nhíu mày không nói, chỉ nghĩ như thế nào mới có thể có được đứa bé kia.

Ngân Hương hơi quay đầu, nhìn về phía bên kia của phượng liễn, một người giả dạng cung nữ đang ôm một đứa bé gái hơn một tuổi đi ra, tư thế cũng giống như nàng, chỉ là vị trí khác nhau, ở đầu bên kia của hố lửa. Chỉ cần nàng hơi chút có một động tác nào, thì đứa bé gái trong tay cung nữ kia liền sẽ phải chết. Mà đứa bé kia, là con gái của nàng cùng Tông Chính Vô Trù.

Ngân Hương tim đau như cắt, hốc mắt nổi lên nước mắt, nói với Tông Chính Vô Trù: "Ngươi có nhìn thấy không? Bên kia, đứa bé kia, nó là con gái của ngươi..... Đã một tuổi rồi."

Ánh mắt Tông Chính Vô Trù ngây ngẩn, liếc mắt nhìn lướt qua, chỉ thấy đứa bé gái kia bụ bã, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng, đôi mắt vừa to lại vừa tròn, tròng mắt đen nhánh linh động, cái đầu nhỏ lắc qua lắc lại, nhìn xem bên này, lại nhìn xem bên kia, giống như đối với thế giới này tràn ngập tò mò.

Tông Chính Vô Trù thay đổi sắc mặt, thuận miệng nói: "Ai biết đó là nghiệt chung của ai!"

Ngân Hương trong lòng đau xót, nàng mỗi lần cùng Tông Chính Tiêu Nhân ở bên nhau đều sẽ uống thuốc, mà thuốc đó chính là do Tông Chính Vô Trù đưa cho nàng, vì để phòng ngừa nàng mang thai con của Tông Chính Tiêu Nhân mà có chỗ ràng buộc. Hiện giờ, Tông Chính Vô Trù sao có thể nói như vậy?

Tông Chính Vô Trù ánh mắt thâm trầm, âm thanh lạnh lẽo như băng, "Cho dù là thật, thì sao? Trẫm không tự tay bóp chết nó, đã xem như nhân từ rồi. Mau đưa đứa bé trên tay ngươi cho trẫm, nếu không, trẫm thật sự sẽ tự tay kết thúc tánh mạng của nó."

Lần đó, đem Ngân Hương nhìn làm thành Dung Nhạc, là nỗi hối hận duy nhất trong cuộc đời này của hắn.

"Lại là một nam nhân nhẫn tâm tuyệt tình! Tông Chính Văn Hách, hắn không hổ là con của ngươi!" Thái hậu Khải Vân ở bên tai nam nhân bên cạnh thấp giọng nói, âm thanh châm chọc mang oán hận.

Thần sắc trong mắt Tông Chính Văn Hách biến ảo phức tạp.

Ngân Hương nghe xong, thân mình run rẩy, đã sớm dự đoán được hắn sẽ không nhìn nhận đứa bé, cũng không nghĩ tới hắn sẽ tàn nhẫn như vậy. Ở trong lòng hắn, cái đứa bé mà do nữ tử kia sinh ra, mặc dù là con của kẻ thù của hắn, hắn cũng sẽ vì nữ tử kia mà tận lực bảo vệ cho đứa bé đó chu toàn. Đó là sự khác biệt giữa yêu và không yêu! Nhưng nàng lại có thể trách ai, là chính nàng cam tâm tình nguyện.

"Ta biết ngươi hận ta, nhưng nó dù sao cũng là cốt nhục của ngươi! Người làm như vậy, cùng với phụ thân ngươi năm đó có gì khác biệt?"

Tông Chính Vô Trù biến sắc, oán hận nói: "Nếu không phải ngươi giả dạng thành Dung Nhạc, trẫm, tuyệt đối sẽ không chạm vào một đầu ngón tay của ngươi!"

Nước mắt trong mắt của Ngân Hương ồ ạt rơi xuống, rơi xuống trong hố lửa,

một tiếng "Tách" bị ngọn lửa cắn nuốt. Ngân Hương nhìn xuống phía dưới, đinh sắt bên trong hố lửa bị thiêu đến đỏ bừng, ánh mắt cũng ánh lên màu đỏ tươi, bỗng nhiên quyết tuyệt, "Tốt, một khi đã như vậy, để nó sống ở trên đời này cũng không có ý nghĩa. Khiến cho hai đứa bạn nó..... cùng đi âm tào địa phủ làm bạn đi, cũng tốt hơn là một người cô độc lên đường."

Dứt lời, nàng nhắm mắt lại, giơ tay lên liền phải đem đứa bé ném xuống. Đó là đứa bé cả người đều bị hắt dầu, một khi bị lây dính một chút tia lửa, lập tức liền sẽ bốc cháy, có dập cũng dập không tắt.

Ánh mắt Tông Chính Vô Ưu lập tức biến đổi, tiến lên tức giận nói với Tông Chính Vô Trù: "Ngươi rõ cuộc là muốn cứu nó hay là muốn hại chết nó?"

Tông Chính Vô Trù liếc nhìn Tông Chính Vô Ưu một cái, "Nếu nó chỉ là con của một mình ngươi, trẫm sẽ đi lên đấy giúp một tay."

Tông Chính Vô Ưu nắm chặt nắm tay, hờ lạnh một tiếng.

Cửu hoàng tử giục ngựa đuổi kịp bọn họ, chỉ vào Tông Chính Vô Trù đối với Ngân Hương giọng giọng nói: "Ngươi thích hắn? Vậy dễ rồi, chúng ta thương lượng thương lượng một chút, bốn vương đem hắn đóng gói tặng cho ngươi, đổi chất nhi của bốn vương, thế nào?"

Tông Chính Vô Trù mặt trầm xuống, Ngân Hương lại là cười, cười đến thê lương mà mỉa mai, "Ta đã không cần rồi. Ta nghĩ đứa bé này..... nàng ta cũng không cần." Nói xong, không do dự nữa, giơ tay liền muốn đem đứa bé ném xuống, đúng lúc này, mặt bên của Hiên Viên điện truyền đến một tiếng hoảng loạn kinh hô: "Ngân nhi, đừng!"

Đáy lòng Ngân Hương chấn động, tay cứng ngắt ở giữa không trung, trên đời này, người sẽ kêu nàng là "Ngân nhi" chỉ có ba người, phụ thân, mẫu thân, còn có tỷ tỷ. Nàng đờ đẫn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy từ bên hông Hiên Viên lao ra hai nữ tử, người chạy phía trước, bạch y trắng hơn tuyết, tóc bạc bay phất phới, khuôn mặt thanh lệ tuyệt mĩ, trừ bỏ thần sắc khẩn trương hoảng loạn ra,

ánh mắt nhìn nàng cực kỳ phức tạp.

"A Mạn!"

"Dung Nhạc!"

Tông Chính Vô Ưu cùng Tông Chính Vô Trù đồng thời kinh ngạc vui mừng kêu lên, quang mang trong mắt sáng rực, con ngươi tràn đầy tưởng nhớ, vô cùng thâm tình.

Đây mới là A Mạn của hắn! Tông Chính Vô Ưu vung tay lên, nữ tử trên ngựa bị đánh rơi xuống trên mặt đất. Vừa rồi sở dĩ không ném á ta đi, là bởi vì hắn phát giác Thái Hậu hình như cũng không biết á ta là giả, cho nên hắn mới giả vờ coi như không biết.

Sắc mặt Thái hậu Khải Vân lập tức biến sắc, mắt nhìn nữ tử bị Tông Chính Vô Ưu ném xuống ngựa, không nghĩ tới, cái nữ tử kia thật là giả! Quay đầu, nhìn Hồ tống quản, thấy thần sắc hắn cũng là nghi hoặc. Người biết cái địa lao kia rất ít, người biết mở ra cơ quan càng ít. Bà ta an bày thật nhiều nhân thủ, mỗi ngày mười hai cái canh giờ thay phiên trông coi ở ngoài cửa đá bị phong bế, có người ra vào, bọn họ không thể không biết.

Thái hậu Khải Vân ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Khải Vân để đang ngồi ngay ngắn bất động ở trên long ý, trầm giọng hỏi: "Tề nhi, ngươi là như thế nào thần không biết quý không hay mà đem người đổi đi?"

Khải Vân để không có trả lời, vẫn như cũ lặng lẽ ngồi ở chỗ kia, giống như dường như không nghe thấy, an tĩnh giống như một pho tượng điêu khắc không có sinh mệnh.

Thái hậu thấy Khải Vân để còn không trả lời, lập tức trong lòng tức giận. Bà ta bỗng đứng lên, cách màn lụa, một phen đập lên long ý ở phía trước.

"Bang!" Long ý không chịu nổi kình lực mạnh mẽ, đột nhiên sụp xuống, hóa

thành một đống gỗ uể oải trên mặt đất, gỗ vụn bay bốn phía. Người chung quanh đều là hoảng sợ, Tiểu Tuần Tử càng là kinh hoảng trong lòng, mà Khải Vân để cũng không có đúng lúc tránh đi như trong tưởng tượng của bà ta, mà là theo long ỷ sụp xuống ngã trên mặt đất. Vẫn là tư thế ngồi như cũ, hai chân uốn cong, hai tay vẫn như đang nắm tay vịn của long ỷ, chiếc mũ đế vương ở trên đầu bị rớt ra, một khuôn mặt thanh túynh nhã giờ phút này là một mảnh tái nhợt không có chút huyết sắc, bộ mặt cứng đờ, biểu tình lại là bình tĩnh mà an tường. Hắn mở to hai mắt, tròng mắt đen sẫm như cái hố đen không đáy, không có một chút thần sắc nào.

"Hoàng Thượng!" Tiểu Tuần Tử cuống quít nhào qua đi dùi hắn. Nhưng thân hình hắn đã là cứng đờ, thực nặng, Tiểu Tuần Tử như thế nào đỡ cũng đỡ không được, bi thương từ tâm nổi lên, cảm xúc bi thống đau lòng vẫn luôn cố nén ở trong lòng nháy mắt phát tiết mà ra, Tiểu Tuần Tử lên tiếng khóc lớn, "Hoàng Thượng, Hoàng Thượng ——"

Cung nữ, thái giám hai bên nhìn bộ dáng này của Khải Vân đế, sợ tới mức thét chói tai, xôn xao quỳ xuống.

Mạn Yêu ở dưới đài nghe được tiếng khóc của Tiểu Tuần Tử, trong lòng quá nỗi bi thương, cái gì cũng không mang, liền hướng đến trên đài cao cất bước chạy đi qua.

Thái hậu Khải Vân ánh mắt sững sốt, nhìn nam tử ngã vào bên màn lụa, trong đầu bà ta "Ong" một tiếng, chậm rãi ngồi xổm người xuống, dùng ngón tay ở chót mũi của hắn dò thử, không còn hơi thở. Thân hình bà ta chấn động, tay run rẩy đi sờ thân hình hắn, sớm đã là cứng đờ mà lạnh băng, hoàn hoàn toàn toàn là một khối tử thi. Bà ta lảo đảo lui về phía sau, ngã ngồi dưới chân phượng liễn, Hồ tống quản vội tiến vào đỡ bà ta.

"Tại sao lại như vậy?" Thái hậu Khải Vân tay chân đột nhiên trở nên lạnh lẽo, trong giọng nói thế nhưng mang theo run rẩy mà hơn hai mươi năm qua chưa bao giờ từng có, chính bà ta cũng không phát giác.

Tiểu Tuần Tử chỉ lo khóc, không nói lời nào.

Tông Chính Vô Ưu nhìn Mạn Yêu vội vàng chạy lên đài cao, nhíu mày, kêu lên: "A Mạn, nàng muốn làm gì? Đừng qua đó."

Bước chân Mạn Yêu hơi khụng lại, quay đầu nhìn Tông Chính Vô Ưu một cái, một cái ánh mắt này phức tạp như là bao hàm hết thảy cảm xúc trên thế gian này. Tưởng nhớ, yêu say đắm, bất đắc dĩ, thống khổ, giãy giụa, áy náy.....

Mạn Yêu nhìn nam tử mà nửa năm qua không có lúc nào là không tưởng nhớ, suy nghĩ trong lòng cuồng cuộn tuôn ra, nàng rất muốn không màng tất cả chạy như bay về phía hắn, đi vào vòng tay ôm ấp rộng lớn của hắn, hưởng thụ sự ôn nhu che chở của hắn, nhưng mà, bước chân của nàng lại không tự chủ được mà tiếp tục bước lên bậc thang kéo dài hướng đến trên đài cao.

Trên đài cao đó, có một người nam tử, yêu nàng yêu đến cả tánh mạng cũng không còn, thậm chí vì nàng, cả thi thể của mình cũng phải tính kế lợi dụng.

"Vô Ưu, xin lỗi!" Trừ bỏ xin lỗi ra, nàng không biết còn có thể nói cái gì. Vận mệnh chính là như vậy, cho người hy vọng đồng thời, lại cho người một kích thật mạnh, khiến người tuyệt vọng đến hít thở không thông. Nàng quay đầu lại, bước chân trở nên thong thả mà nặng nề. Mỗi một bước đi, đều gian nan đến khó có thể tưởng tượng. Tiêu Khả đứng ở nơi xa, lo lắng nhìn Mạn Yêu.

Cửu hoàng tử nhìn thấy Tiêu Khả, ánh mắt đột nhiên sáng ngời, nhưng thấy nàng ta ngơ ngác đứng ở kia, vội vàng nhảy xuống ngựa, bay nhanh từ mặt bên lướt đến, kéo Tiêu Khả đang ngây ngẩn qua, ôm lấy eo nàng ta, mắng: "Ngươi cái nha đầu ngốc này, không có võ công, còn đứng ở chỗ này không đi, chờ chết a?"

Tiêu Khả mới đầu kinh động thiếu chút kêu ra tiếng, nhưng vừa thấy là hắn, trong lòng lập tức yên ổn xuống, trong tim nỗi lên nhẹ ngọt ngào. Mặt hắn vẫn tuấn mỹ như cũ, còn có nhiều thêm vài phần thành thực. Tay rất có sức, vững vàng ôm chắc eo nàng, làm cho người cảm thấy an tâm. Tiêu Khả rũ mắt

xuống, trên mặt nhiễm một tia đỏ ửng, ngoài miệng lại ngoan cỗ trả lời: "Ngươi quản ta! Ta tìm chết cùng ngươi có quan hệ gì?"

Trở lại chỗ, Cửu hoàng tử hầm hừ buông Tiêu Khả ra, đánh giá một vòng, mấy tháng không gặp, nha đầu này lại gầy nhiều như vậy! Mày nhăn lại, Cửu hoàng tử trong mắt hiện lên thần sắc đau lòng, ngoài miệng lại chán ghét nói: "Nhìn ngươi gầy đến da bọc xương, xấu chết được! Xem ngươi về sau như thế nào gả đi được."

Tiêu Khả trưởng lớn đôi mắt to, đang muốn phản bác, liền nghe Tông Chính Vô Ưu trầm giọng hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Thái hậu Khải Vân đột nhiên đập huy long ý, Khải Vân đế té ngã trên mặt đất, bọn nô tài trên đài cao hoảng sợ thét chói tai, làm người nghi hoặc.

Tiêu Khả than một tiếng, trả lời: "Hoàng Thượng, Khải Vân đế đã chết."

Tông Chính Vô Ưu sững sốt, Cửu hoàng tử trước một bước nói: "Nói bậy, vừa mới vẫn còn ngồi ở chỗ đó, sao chết rồi? Chẳng lẽ là mới vừa bị một chưởng kia của Thái hậu Khải Vân đập chết?"

Tiêu Khả lắc đầu, "Không phải. Hắn là vì giải độc Thiên Mệnh cho công chúa tỷ tỷ mới chết! Hắn đem nội lực đều truyền hết cho công chúa tỷ tỷ, còn rút khô toàn bộ máu trong cơ thể, pha làm nước thuốc. Trước kia ta cho rằng hắn là một người xấu, nhưng hắn đối với công chúa tỷ tỷ tốt như vậy!"

Cửu hoàng tử ngạc nhiên nói: "Độc trên người Thất tẩu đã được giải? Hả? Người không phải nói "Thiên Mệnh" không có thuốc nào chữa được sao? Chẳng lẽ rút máu người là có thể giải độc? Còn có, hắn đều bị rút hết máu, sao còn sẽ xuất hiện ở nơi này?"

Tiêu Khả nói: "Máu của hắn, cùng người khác không giống nhau."

"Có cái gì không giống nhau?"

"Thân thể hắn cũng có "Thiên Mệnh", nhưng mà hắn không giống công chúa tỳ tỳ. "Thiên Mệnh" của hắn là từ trong bụng mẹ mang ra. Mẫu thân hắn hắn là lúc mang thai hắn trúng "Thiên Mệnh", là dùng cái loại phương pháp như chúng ta nói lần trước là đem độc đều bức tới trên người hắn. Hắn từ nhỏ phải dùng rất nhiều dược liệu trân quý, uống thuốc hơn hai mươi năm, cho nên máu của hắn, so với bất luận dược liệu nào dưới bầu trời này đều trân quý hơn cả. Kỳ thật, 6 năm trước ta đã gặp qua hắn, hắn đi đến núi Tuyết Ngọc tìm sư phụ ta cầu giải được, nhưng sư phụ cũng giải không được cái loại độc này.....Hắn xuất hiện ở chỗ này, là bởi vì các ngươi đánh tới đây, nếu hắn không xuất hiện, Thái Hậu sẽ hoài nghi, vạn nhất biết công chúa ở địa lao là giả, khẳng định sẽ đi tẩm cung của hắn lục soát, như vậy sẽ ảnh hưởng đến công chúa tỳ tỳ tống chất độc ra ngoài. Cho nên hắn trước khi chết kêu Tiểu Tuần Tử đem hắn nâng lại đây, muốn tranh thủ thêm một ít thời gian cho công chúa tỳ tỳ....."

Đáy lòng Tông Chính Vô Ưu chấn động, Tiêu Khả sau đó còn nói cái gì nữa hắn đã không nghe thấy. Khó trách từ đầu đến giờ, Khải Vân đế vẫn luôn chưa từng mở miệng! Hắn nhăn chặt mày, nhìn bóng dáng tinh tế đã bước lên đài cao, bất an ở trong lòng mãnh liệt nhanh chóng khuếch tán, cảm giác có cái gì đang thay đổi. Hắn chợt thấy trong lòng hoảng hốt, tự nhiên cảm thấy sợ hãi. Hắn không chút nghĩ ngợi, liền giống như bay, chạy qua.

"A Mạn?"

*****hết chương 102, mai ra chương tiếp theo.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Sét Đánh Giữa Trời Quang (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Tay của Mạn Yêu bị bắt lấy, thân hình khẽ run. Nàng chậm rãi quay đầu lại, đối ngay đôi mắt thâm tình nồng nàn lại mang theo một tia khủng hoảng, ôn nhu ngày xưa khiến nàng cảm nhận được hạnh phúc hiện giờ lại khiến nàng cảm thấy chính mình tội ác tà trời không thể tha thứ.

Nàng vẫn luôn theo đuổi một tình yêu toàn tâm toàn ý, lại như thế nào cũng không nghĩ đến, chính nàng thế nhưng vi phạm quy tắc này, thiếu nợ hai người nam nhân.

"Xin lỗi, Vô Ưu. Thực xin lỗi!" Đôi mắt bị hơi nước bao phủ tràn đầy áy náy cùng đau thương, nàng gục đầu xuống nhẹ giọng nỉ non.

Tông Chính Vô Ưu trong lòng nhảy dựng, mày rậm nhíu chặt, "Vì sao nói xin lỗi?"

Mạn Yêu nhẹ nhàng lắc đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn. Nàng cố né lại nước mắt trong hốc mắt, hít sâu một hơi, một hơi kia giống như dao nhỏ cắt khứa trái tim nàng. Nàng chậm chậm tránh tay hắn ra, quay đầu đi về phía Khải Vân đế.

Tiểu Tuần Tử đã sai người từ trong đại điện dọn ra một cái ghế, đem Đế vương đặt vào chỗ. Khải Vân đế ngồi ở chỗ kia, an tĩnh như vậy, khuôn mặt thanh tuấn nho nhã một mảnh an tường điềm tĩnh, khéo môi treo lên một nụ cười nhàn nhạt, làm như thỏa mãn, lại làm như không cam lòng. Ánh mắt hắn nhìn về phía trước, ngay đúng là phương hướng của Mạn Yêu, giống như như đang đối với nàng nói: "Dung nhi, nàng không có việc gì thì tốt rồi."

Mạn Yêu nhìn Khải Vân đế, cắn chặt môi, nước mắt chứa đầy hốc mắt, nàng liều mạng mở to hai mắt, nâng cằm lên mới không làm nó rơi xuống. Đến gần

bên người hắn, ở bên cạnh hắn chậm rãi ngồi xổm xuống, tay nàng run rẩy nhẹ nhàng chạm vào gương mặt đã từng ôn hòa dịu dàng của hắn, cảm giác ở nơi tay lạnh lẽo.

Hắn thật sự..... chết rồi!

Người nam tử có khí chất thanh tuấn nho nhã, dưới ánh trăng là thiếu niên một thân quang hoa rực rỡ, trong ánh mặt trời là một Đế vương tôn quý vô cùng..... Hắn cứ như vậy vĩnh viễn rời khỏi nàng! Đến chết cũng không có nói qua một câu hắn yêu nàng. Hắn thậm chí ở lúc sắp chết, biết rõ ràng trong lòng nàng đối với hắn còn có oán hận..... nhưng mà, hắn chưa bao giờ vì chính mình làm sáng tỏ qua chuyện gì, hắn chỉ là yên lặng dùng máu tươi cùng sinh mệnh của mình, âm thầm chứng minh tình yêu của hắn sâu hơn biển, bao la hơn cả bầu trời.

Cái người nam tử này, vì nàng, ngay cả thi thể của mình cũng không có buông tha!

Khuôn mặt của hắn bình tĩnh như vậy, giống như chết như vậy vốn chính là kết cục tốt nhất của hắn. Trong ánh mắt hắn nhìn không ra chút thống khổ nào, nhưng Mạn Yêu lại rõ ràng cảm nhận được sự giãy giụa của hắn trong những ngày đêm, giữa nỗi yêu thương nhung nhớ cùng khổ sở được chôn dấu dưới đáy lòng lại không thể nào nói ra.

Một nỗi thê lương ngọt ngạt từ đáy lòng Mạn Yêu nhanh chóng lan rộng, nháy mắt bao phủ tất cả lý trí của nàng, nàng không thể tự khống chế mà cúi người xuống, nước mắt tuôn ra như suối phun ở trên tay hắn, nàng nức nở khóc thút thít.

"Tề ca ca..... xin lỗi! Là muội có lỗi với huynh!" Nàng một lần lại một lần lặp lại những lời này.

Từ trước tới giờ, nàng cho rằng nàng chỉ là Mạn Yêu, cho rằng hết thảy về Dung nhi cùng với nàng không hề có quan hệ gì. May tháng này, nàng thờ ơ hờ

hững trước tình cảm của hắn, có thể làm là không chút nào để ý đến cảm tình mà hắn trao ra, cõi tình không quan tâm sống chết của hắn, nàng cho rằng đó là hắn thiếu nàng. Lại không biết, thì ra, cái người mắc nợ, vẫn luôn là chính nàng.

Lúc hết thảy mọi chuyện đã vạch trần, lúc ký ức đã khôi phục, chân tướng thế nhưng tàn nhẫn như vậy!

Cái người nam tử này, cũng từng là tình yêu trong trái tim nàng, chỉ là, nàng đã quên mất.

Một viên "Thiên Mệnh", phong ấn ký ức mười bảy năm của nàng, phong ấn cảm tình của nàng đối với hắn, lại không thể phong mất ký ức kiếp trước của nàng. Mà nàng, thế nhưng mang theo những cái ký ức đó..... lại đi yêu một nam tử khác.

"Tề ca ca..... muội phải làm sao bây giờ? Muội phải làm sao bây giờ?" Nàng không thể giống như Dung Tề ở sáu năm trước, lúc sinh mệnh của nàng bị đe dọa, có thể không chút nào lưu luyến quyết định chết cùng nhau. Ở trên đời này nàng còn có người mà nàng không thể nào vứt bỏ, trưởng phu của nàng, con của nàng. Nàng phải làm sao bây giờ? Cả đời này chú định những gì nợ hắn, vĩnh viễn không thể nào hoàn lại.

Tông Chính Vô Ưu nhìn thấy biểu tình thương tâm muốn chết của nàng, cả người cứng ngắt tại chỗ, không thể nhúc nhích. Hắn ý thức được, vẫn đề so với hắn tưởng tượng càng nghiêm trọng hơn. Dung Tề với nàng, có lẽ không chỉ là thiếu một cái mạng đơn giản như vậy. Hắn cau mày, đôi tay nắm chặt, ở bên cạnh đài cao, ở trong cuồng phong lạnh lẽo gào thét, vẫn không nhúc nhích mà đứng nhìn.

Giọng nói của nàng thê lương bi ai mà tuyệt vọng truyền tới dưới đài cao, Tông Chính Vô Trù cũng nhíu mày, bay vút lên đài cao, đứng ở bên cạnh Tông Chính Vô Ưu, nhìn nữ tử mà mình yêu thương giống như là đứa trẻ lạc đường bất lực khóc thút thít nỉ non, bởi vì trong lòng bi thống mà thân mình run rẩy.

Hắn đau lòng cho nàng, lại buồn cho bản thân mình. Hắn không khỏi suy nghĩ, nếu hắn chết đi, nàng có thương tâm như thế hay không?

Thái hậu Khải Vân khuôn mặt cứng đờ mà tê dại, bà ta ngơ ngẩn nhìn Dung Tề đã không có hô hấp, được Tiểu Tuần Tử đỡ lấy, đó là đứa con duy nhất trong cuộc đời này của bà ta, là một người thân cuối cùng của bà ta ở trên đời này, mà hắn, đã chết rồi! Trong đầu bà ta trống rỗng, thậm chí cả khi Tông Chính Vô Ưu cùng Tông Chính Vô Trù lên đài cao cũng chưa từng phát giác.

Bà ta cho rằng bà ta không yêu đứa nhỏ này, thậm chí vẫn luôn hận nó, đem sự căm ghét cùng cừu hận của bà ta đối với nam nhân kia (cha Dung Tề) toàn bộ đổ lên người đứa con này, mặc dù biết hắn là vô tội. Bà ta đem hắn trở thành là một quân cờ mà bối dưỡng, từ khắc hắn sinh ra, bà ta liền biết đứa nhỏ này sống không quá hai mươi bốn tuổi, vốn tưởng rằng cho dù hắn chết, bà ta cũng sẽ không chớp mắt. Nhưng mà, giờ phút này, lòng của bà ta như dao cùn hung hăng cắt khứa, sức lực bị rút ra khỏi thân thể.

Hồ tống quản đỡ tay bà ta, lo lắng nhìn bà ta, giọng nói đau buồn khuyên nhủ: "Thái Hậu nương nương, thỉnh néo bi thương."

Nén bi thương? Cái từ này bà ta đã nghe được quá nhiều, hơn hai mươi năm trước, bà ta chính là ở trong lời khuyên néo bi thương mà đi vào con đường bi ai trong cuộc đời của bà ta. Bà ta từ từ hoàn hồn, đỡ ghế đứng lên. Nhìn nữ tử quỳ ở bên người Dung Tề, lạnh lùng nói: "Ngươi không đi xuống bồi nó, còn chờ ở đây làm cái gì?"

Mạn Yêu nắm tay Dung Tề thật chặt, cúi đầu, nước mắt tích ở trên da thịt tái nhợt của hắn, bắn ra, giống như trái tim bị vận mệnh tàn khốc hung hăng nghiền nát, sau khi tan nát không thể nào khâu lại hoàn chỉnh được nữa.

Bà ta thấy nàng không nói lời nào, bà ta gọi lên khói môi tàn nhẫn, cười lạnh nói: "Thì ra ngươi thế nhưng là cái người tham sống sợ chết, ngươi không đáng để Tề nhi vì ngươi làm nhiều chuyện như vậy! Hai năm trước đây các ngươi vốn

dĩ đều đáng chết, nếu không phải Tề nhi gạt ai gia, trộm cho ngươi dùng Hộ Tâm Đan, ngươi cho rằng thân thể trúng "Thiên Mệnh" của ngươi có thể để chịu đựng được được tính của Tiêu Hồn Tán? Hừ! Tiêu Hồn Tán, kỳ thật căn bản là giải không được, nói chung cũng phải chết. Nếu Tề nhi không cứu ngươi, ngươi liền chết như vậy, ngươi cảm thấy, hai người bọn họ sẽ thế nào?" Là biến bi thương phẫn nộ thành sức mạnh để tử chiến một trận? Hay là chán nản tuyệt vọng bi ai, đau đớn đến chết tâm? Vô luận cái loại nào, đều là sự chờ đợi của bà ta.

Mạn Yêu sững sốt ngạc nhiên, khó trách Tiểu Tuần Tử có nói, Dung Tề trước nay đều không có lỗi với nàng, thì ra là thế. Tiêu Hồn Tán là do thúc thúc của nàng "Ngàn độc thánh thủ" Tân Thân chế ra, bị phụ thân nàng Tân Vĩnh khinh thường, nàng đối với việc này biết rất ít. Mà thúc thúc của nàng, nàng chỉ thấy qua một lần, ở ngay buổi tối trước ngày phụ mẫu xảy ra chuyện, nàng nghe được phụ thân cùng thúc thúc ở thư phòng nổi lên tranh chấp.

Tông Chính Vô Ưu cùng Tông Chính Vô Trù cũng giống nhau chấn động kinh ngạc.

Thái hậu nói: "Vì sai lầm lần đó, ngươi có biết nó phải chịu đựng sự trùng phạt như thế nào không?"

Mười ngón tay của Mạn Yêu hoàn toàn run rẩy, khóc nói: "Ngươi đem huynh ấy làm gì rồi?"

Thái hậu nói: "Ai gia ngừng thuốc của nó đến sáu tháng! Ngươi có biết nếu ngừng thuốc, nó sẽ như thế nào không? Thất khiếu đổ máu, cả người như kiến gặm nhấm, sống không bằng chết..... Nó vì ngươi ước chừng chịu đựng một tháng, ăn mà không biết mùi vị, đêm không thể ngủ, lại vẫn không thỏa hiệp. Ngươi..... hắn là nên lấy chết đền đáp!"

Mạn Yêu mở to hai mắt, không dám tin tưởng nhìn gương mặt mơ hồ phía sau màn lụa. Người này, thật là một cái người làm mẫu thân sao? Bà ta sao có thể tàn nhẫn đến dùng thủ đoạn thảm thiết như vậy đi trùng phạt con của mình?

Mạn Yêu ngồi đờ đẫn trên mặt đất, lồng ngực chấn động kịch liệt, nàng dùng tay bắt lấy ngực mình, sắc mặt trắng bệch, đôi môi run rẩy, hít thở không thông, trong lòng nghẹn đau muối chết.

Tông Chính Vô Ưu vừa nhìn thấy bộ dáng của nàng làm như muối ngắt đi, đi nhanh tiến lên, kéo nàng qua, bàn tay dán sát vào ngực nàng, dùng nội lực bảo vệ tâm mạch của nàng, làm nàng không đến mức phải ngất đi. Hắn nhíu mày nói: "Không phải đã giải độc sao? Sao còn như vậy?"

Mạn Yêu há mồm thở dốc, thật vất vả mới bình tĩnh lại, ngực vẫn còn đau. Nàng cắn răng, ánh mắt nhìn về phía Thái hậu giống như nhìn thấy ma quỷ, "Ngươi thật sự không xứng làm mẫu thân! Ngươi quả thực là đang làm bẩn tiếng xưng hô "mẫu thân" vĩ đại này!"

Trong mắt Thái hậu xẹt qua một tia đau đớn kịch liệt, ngoài miệng lại cười nói: "Những cái đó còn tính là cái gì? Đối với Tề nhi mà nói, trên người nó có đau đớn bao nhiêu, cũng không so bằng nỗi đau khi nó nghe ngươi yêu Tông Chính Vô Ưu! Nó luôn hận nhất người khác phản bội, chính là vì để cho ngươi có thể sống, nó tự tay đem ngươi đưa vào vòng tay của người khác, còn phải cắn răng im hơi lặng tiếng, chịu đựng nỗi oán hận của ngươi đối với nó. Ngươi nói..... Trên đời này, còn có người nào ngốc như nó không?"

Thái hậu mỗi một câu, mỗi một chữ, đều như là búa tạ hung hăng đập lên trái tim sớm đã tan nát của Mạn Yêu. Nàng ngồi đờ đẫn trên mặt đất, cả nước mắt cũng chảy không ra.

Gió lạnh của tháng 11 lạnh thấu xương, thổi qua gò má tái nhợt của nàng, mỗi một tấc tấc lăng trì thân hình mảnh mai của nàng. Tông Chính Vô Ưu cau mày, nhìn bộ dáng thất thần của nàng, nhấp môi, một câu cũng không nói.

Thái hậu Khải Vân đang thưởng thức biểu tình thống khổ đến cực điểm của Mạn Yêu, bà ta chính là muốn cho nàng áy náy, áy náy đến vĩnh viễn cũng không quên được Dung Tề, vĩnh viễn cũng không thể cảm thụ được hạnh phúc

nữa. Báo thù đỗi với bà ta mà nói, kết quả đã không quan trọng, quan trọng chỉ là quá trình báo thù. Nhìn bọn họ thống khổ, chứng kiến bọn họ sống không bằng chết, đây là mục đích của bà ta. Nếu những người đó huỷ hoại cuộc đời bà ta, làm cho bà ta sống trong thống khổ, vậy thì bà ta muốn cho người mà những người đó để ý nhất bồi bà ta cùng nhau thống khổ.

Nếu người đã ở trong địa ngục, cũng không thể chỉ có một mình bà ta!

"Còn không chỉ có vậy. Nó vì ngăn cản người của ai gia đi hoàng cung Giang Đô bắt người, thế nhưng không màng trách nhiệm là vua của một nước, làm uổng chết tánh mạng ba mươi vạn người, chỉ vì muốn cứu một mình người....."

"Người nói đủ chưa?" Tông Chính Vô Ưu đột nhiên đứng lên, lạnh giọng đánh gãy lời nói của bà ta, những việc này mỗi một chuyện cũng đủ làm cho hắn kinh hãi, biết nhiều hơn một chút, lòng hắn nặng nề thêm vài phần. Từ trong lời đối thoại của bà ta và A Mạn, từ trong biểu tình của nàng, hắn đã hiểu đại khái là chuyện gì xảy ra. Nhìn nữ tử bi thương đến tuyệt vọng, hắn giống như nhìn đến thế giới của chính mình chỉ còn lại có một mảnh thiên địa mênh mông bao trùm bởi băng tuyết, đóng băng hết thảy. Có một số sự thật, hắn không muốn tin, rồi lại không thể không tin. Nữ tử hắn yêu thương, trong lòng đã từng yêu một nam nhân khác! Hoặc là, hiện tại vẫn còn yêu, chỉ là ở giữa đã quên mất.

Thái hậu Khải Vân cười nói: "Tông Chính Vô Ưu ngươi cũng sẽ có lúc sợ hãi sao? Người còn không biết thân phận thật sự của nàng ta sao? Nàng ta chính là hậu nhân của Tần gia mà những năm gần đây ngươi hao tổn tâm sức muôn tìm được, là Tần Mạn con gái lớn của Tần Vĩnh cùng Tương Y."

Tông Chính Vô Ưu ánh mắt biến đổi, hơi chấn động, tiện đà môi mỏng mím chặt, "Thì tính sao?"

Thái hậu Khải Vân cùng Tông Chính Vô Trù đều sững sốt, khẩu khí này lại là không để bụng sao?

Con gái của kẻ thù mà hắn tìm kiếm nhiều năm, ngàn vạn xoay chuyển, thì ra

người nọ lại là tình cảm chân thành ở trong lòng hắn. Không có khiếp sợ sau khi xác nhận, cũng không có giãy giụa lấy hay bỏ giữa tình yêu cùng cùu hận, chỉ có sau khi hơi sững sốt lại là bình tĩnh dị thường hỏi một câu: Thì tính sao?

Trải qua những năm tháng thăng trầm trong cuộc đời, chớp mắt một cái đã là hư không. Đối với hắn mà nói, thân phận của nàng, sớm đã không quan trọng, chỉ cần nàng là nàng, thì được rồi.

Mạn Yêu chậm rãi ngẩng đầu nhìn Tông Chính Vô Ưu, ánh mắt mờ mịt mê mang, giữa nàng và hắn, vì sao luôn có nhiều cách trở như vậy? Cho dù là cách trở thiên sơn vạn thủy, chỉ cần không buông tay, không dừng lại, cũng sẽ có một ngày có thể tới bên cạnh đối phương. Nhưng mà, chẵn ngang giữa bọn họ, một lần so với một lần càng xa xôi, xa đến so với thiên sơn vạn thủy càng khó vượt qua.

Nàng ngửa đầu nhìn trời, con đường phía trước là cái gì? Nàng nhìn không rõ, trước mắt chỉ có một mảnh đen tối mơ hồ. Buông tay Dung Tề ra, nàng chậm rãi đứng dậy, nhìn đôi mắt Tông Chính Vô Ưu, cặp mắt kia chỉ hơn hai mươi tuổi mà đã nhuộm đầy tang thương, giờ phút này đáy mắt ẩn dấu nỗi buồn sâu thẳm, sâu đến khiến người nhìn thấy liền không thở nổi. Nếu có thể, nàng tình nguyện độc của nàng không có giải, tình nguyện cứ như vậy chết đi, cũng sẽ không đau đớn thống khổ hơn so với bây giờ.

Nhắm mắt lại, trong lồng ngực lại là một trận quặn đau, khiến nàng không đứng vững được. Tông Chính Vô Ưu rõ ràng không có nhìn nàng, nhưng thân mình nàng hơi chút choáng váng, hắn liền có thể vững vàng đỡ lấy nàng trước tiên. Giọng nói của hắn không giống như ngày thường ôn nhu như vậy, hơi cứng rắn lạnh lùng, "Lúc này không phải là thời điểm thương tâm."

Mạn Yêu trong lòng chấn động, bỗng nhiên cảnh giác, giương mắt, nhìn khéo miệng của hắn nhấp ra một tia kiên nghị, cái loại trấn định cùng ẩn nhẫn sâu sắc

này, là nàng xa xa không bì kịp.

Mạn Yêu hít sâu một hơi, quay đầu nhìn Thái hậu, môi đỏ mím chặt, lạnh lùng mở miệng: "Ta là Tân Mạn thì sao? Phụ thân ta làm người chính trực, mẫu thân ta dịu dàng thiện lương, bọn họ căn bản là không có hại qua người nào! Chuyện năm đó, đều là kế hoạch của một tay ngươi, mới làm hại Tân thị chúng ta bị tịch thu tài sản trǎm hết cả nhà, còn không buông tha cho ta cùng Ngân nhi."

*****hết chương 103

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Ngoại Truyện Dung Tề : Tình Yêu Của Ta, Vĩnh Viễn Không Có Lối Thoát (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân "Vận mệnh đã sắp đặt, sẽ có một nữ tử như vậy, khiến cho sinh mệnh ngẩn ngơ của cuộc đời ta tìm được ý nghĩa của sự sống. Nhưng mà, vận mệnh sao lại tàn khốc vậy, cho ta cơ hội gặp được nàng, yêu nàng, lại vĩnh viễn không thể nào ở bên nhau.

Khi ta bước lên ngôi vị hoàng đế, ta cho rằng cuối cùng ta đã có năng lực bảo hộ nàng, có thể cho nàng hạnh phúc, nhưng nàng lại từ lanh cung đi ra, một tiếng "Hoàng huynh" khiến cho giấc mộng của ta vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Một khắc kia, thế giới của ta biến thành một mảnh xám trăng. Ta không có cách nào tiếp thu được, người mà lòng ta yêu thương, thế nhưng là muội muội của ta!

Cho đến một ngày, khi ta từ trong cuộc đối thoại của mẫu hậu cùng Hồ tống quản biết được nàng không phải là Dung Nhạc chân chính, ta vốn nén mừng rõ như điên, nhưng mà, ngay sau đó, ta lại trở thành con trai kẻ hại chết cả nhà nàng.

Lúc nàng vì ta, kiên quyết nuốt xuống "Thiên mệnh" quên hết thảy cùu hận, ta vốn có thể cùng nàng bắt đầu lại một lần nữa, rồi lại bị buộc bất đắc dĩ, không thể không tự tay đem nàng đưa vào vòng tay ôm ấp của người khác.....

Đó là vận mệnh của ta - Dung Tề!

Từ lúc chưa sinh ra, liền đã định sẵn mạng của ta không quá hai mươi bốn tuổi. Vô luận thế sự luân chuyển như thế nào, tình yêu của ta —— vĩnh viễn không có lối thoát.

Dung Tề, Dung kỳ!

Xin hãy để cho ta đánh một ván cờ, lấy tình yêu làm bước cờ, lấy tính mạng làm bàn cờ, đánh đến ruột gan đứt từng khúc, cũng, không, hối!"

—— Dung Tề

(Tề và Kỳ "cờ" trong tiếng Trung đồng âm)

Từ khi nǚ tử mà hắn yêu thương phục vào Thiên Mệnh, mất đi ký ức, hắn chỉ có thể cõi tình áp chế cảm tình của chính mình. Mỗi khi nhìn thấy nàng, hắn cần thiết làm bộ làm như không có việc gì, đem đầy ngập mối tương tư hóa thành tình huynh muội đơn thuần, mặc dù là như vậy, nàng vẫn như cũ có chút phát hiện, luôn có ý làm bộ vô tình tránh né hắn. Ở trong mắt nàng, hắn thành một người tâm lý biến thái, không đạo đức luân lý, thế nhưng thích muội muội của mình. Mà hắn, có miệng mà khó nói.

Ở chung với nàng sau khi nàng mất trí nhớ, mặc dù lòng có chua xót, nhưng trong lòng vẫn luôn có chút vui sướng. Thế là, ngày hòa thân, kéo dài một ngày lại một ngày, cuối cùng ở dưới sự bức bách của mẫu thân, hắn đành phải định ra ngày, để nàng đi Lâm Thiên quốc hòa thân.

Thời tiết tháng hai còn có chút lạnh, tuy có ánh mặt trời chiếu mắt, hắn lại cảm thụ không đến một chút ấm áp nào.

Ngày đó, nơi biên giới một mảnh hoang vu, đội ngũ tống thân mênh mông cuồn cuộn ngừng ở trước tấm bia đá sát biên giới trên sườn núi Hoàng Thổ, nǚ tử hắn yêu thương một thân hỉ bào đỏ thăm, đứng dưới ánh mặt trời không ấm áp, màu sắc tươi sáng trên người phát ra ánh sáng chói mắt, thiêu đốt đôi mắt hắn. Hắn không màng đại thần phản đối, dứt khoát đích thân đưa tiễn hơn mười dặm, không nỡ nhìn thấy nàng đi ra khỏi tầm mắt của hắn, rời khỏi sinh mệnh hắn.

(Tống thân: là tục lệ cưới gả, khi kết hôn, gia đình thân thuộc bên tân nương tiễn đưa tân nương đến nhà tân lang)

Nàng hướng hắn hành lễ, biểu tình xa cách lạnh nhạt nói: "Dung Nhạc bái biệt, Hoàng huynh trân trọng!"

Một khắc đó, hắn rất muốn giữ chặt tay nàng, để nàng đừng đi, lưu lại bên người hắn, nhưng hắn không thể làm như vậy, mạng của hắn cùng với nàng, đều nằm ở trong tay mẫu hậu. Cho nên, hắn chỉ có thể nuốt xuống một bụng chua xót, đối với nàng cười nói: "Đời này của trăm, tâm nguyện lớn nhất, là hy vọng muội có thể sống tốt, sống hạnh phúc."

Trước mắt tràn ngập gió cát, hắn nhìn nàng từng bước một chậm rãi đi ra khỏi tầm mắt hắn, cũng đi ra khỏi sinh mệnh hắn. Từ nay về sau, Dung nhi của hắn, là thê tử của người khác!

Nội tâm khó có thể thừa nhận đau đớn làm hắn khống chế không được ho khan lên, hắn che chặt miệng, không muốn để tiếng ho khan truyền ra ngoài, nhưng lại phí công phí sức. Khối thân thể tàn tạ này, thật làm hắn cực kỳ thống hận.

Đội ngũ tống thân càng ngày càng xa, dần dần biến mất không thấy, hắn lại trước sau vẫn đứng ở phía trước tấm bia đá, yên tĩnh nhìn về phuong hướng nàng rời đi, bình minh rồi lại hoàng hôn, trước mắt hắn, sẽ không còn xuất hiện thân ảnh của nàng nữa.

"Hoàng Thượng, hồi cung đi." Tiểu Tuân Tử lo lắng sốt ruột mà nhìn hắn, hắn biết, giờ phút này sắc mặt của hắn, tất nhiên cũng giống như ngón tay tái nhợt như quỷ của hắn.

Ngày tháng sau khi hồi cung, tâm tình u buồn tích tụ, thân thể ngày càng suy yếu, nhưng bởi vì thuốc giải mỗi tháng định kỳ của nàng, hắn không có lựa chọn

nào khác, chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của mẫu hậu, tính kế từng bước một.

"Hoàng Thượng, bên kia gởi tin tức đến." Tiểu Tuần Tử cầm một tờ giấy đưa cho Dung Tề.

Dung Tề tiếp lấy, mở ra, mỗi một chữ trên tờ giấy kia đều như sắt nóng ẩn vào trong đôi mắt màu băng xám của hắn. Hắn nhíu chặt mày, máu huyết mạnh mẽ quay cuồng trong lồng ngực, ho khan kịch liệt, như muốn đem lục phủ ngũ tạng chấn động đến dập nát.

Tiểu Tuần Tử kinh hãi, vội đưa thuốc qua, Dung Tề giơ tay ngăn lại, chậm rãi bình phục cảm xúc đau thắt trong lòng.

Nội dung trong tờ giấy này, là nói người yêu của hắn, cuối cùng trở thành thê tử của người khác, ngày đại hôn, Tông Chính Vô Ưu cướp đi tân nương, cái này chứng minh Tông Chính Vô Ưu quả thực đã động tình với nàng.

Hết thảy đều ở trong sự tính toán, hắn nên vui mừng không phải sao? Nhưng nụ cười tràn ra khoe miệng sao lại bi thương tuyệt vọng mà chua xót như vậy? Chỉ có một điểm, điểm kia nằm ngoài dự tính của hắn, Dung nhi của hắn, cũng yêu Tông Chính Vô Ưu.

Bàn tay cầm lấy tờ giấy của hắn vô ý thức nắm chặt lại, móng tay cũng không sắc nhọn nhưng lại đâm thủng tờ giấy, lộ ra đầu ngón tay xanh trăng.

Hắn cho rằng đã làm ra quyết định, là có thể thừa nhận hết thảy. Hắn có thể không thèm để ý đến thân nàng có hay không đã thuộc về người khác, nhưng mà, hắn đã quên rồi, đã không có ký ức về hắn, ngay cả trái tim của nàng, cũng không hề là của hắn. Dung nhi của hắn, nàng sẽ yêu người khác, sẽ vì người nam nhân khác mà đau lòng đứt ruột, mà người kia, cùng hắn giống nhau, có huyết thống hoàng tộc chí cao vô thượng, đứng ở dưới hoàng quyển, một nam tử xuất sắc chịu lời nguyền rửa của hoàng quyển. Yêu người kia, sẽ chú định cả đời nàng không thể mĩ mãn.

Yêu một người, bị người đó làm tổn thương, lại bất đắc dĩ gả cho một nam nhân khác, những ngày tháng đó tất nhiên không có khả năng có hạnh phúc. Mà thúc đẩy loại cục diện này, có một nửa là "Công lao" của hắn. Mà những gì hắn làm, còn không chỉ là những thứ này.

Chờ một ngày kia, nàng biết được hết thảy mọi chuyện đều là việc làm của hắn, nàng sẽ hận hắn đi? Sẽ hận bao nhiêu? Hắn không biết.

Năm chặt mười ngón tay, hắn nhìn một chỗ suy nghĩ xuất thần. Ánh nắng mùa hè thật nóng gắt, ánh sáng xuyên qua cửa sổ chiếu vào loang lổ dừng ở trên người hắn, mặt hắn càng thêm có vẻ không còn chút máu, sắc mặt hết sức tái nhợt.

Tiểu Tuần Tử bất an gọi một tiếng: "Hoàng Thượng."

Dung Tề không nhúc nhích, cũng không mở miệng. Hắn bỗng nhiên nghĩ, như vậy cũng tốt, bất luận nàng yêu ai, đều so với yêu hắn một người đoán mệnh còn tốt hơn. Chỉ là, hắn tưởng nhớ nàng, thật sự rất nhớ rất nhớ nàng.

Ở trong loại tưởng nhớ này còn có không ngừng tính kế, qua suốt một năm. Một năm này, hắn nghĩ mọi cách, cũng không điều tra ra được cách điều chế phương thuốc mà mỗi tháng bọn họ đưa tới cho nàng. Hắn cảm thấy chỉ cần hắn còn sống một ngày, đều phải tiếp tục sống như thế.

Cho đến một ngày, hắn thám thính biết được trong cái kế hoạch kia, mẫu thân không chỉ là muốn lợi dụng nàng, mà còn muốn dùng cái chết của nàng bức Tông Chính Vô Ưu cùng Phó Trù huynh đệ hai người tàn sát lẫn nhau.

Nhưng hắn sao có thể để cho bọn họ thực hiện được âm mưu đó, nén xuống nỗi khiếp sợ trong lòng, trên mặt hắn không có bất cứ biểu tình gì, âm thầm kêu người chuyển đạt đến Lâm Thiên Hoàng là hắn muốn tham gia hoạt động thu săn của Lâm Thiên quốc. Không lâu sau, Lâm Thiên quốc phát thư mời tới, mẫu

thân hắn thử thăm dò hỏi hắn có muốn tham gia hay không? Hắn liền nói với mẫu thân: "Mấy năm nay, thân thể của thần nhi càng ngày càng không tốt, không biết ngày nào đó sẽ đi, cho nên, thần nhi muốn gặp mặt nàng một lần."

Mẫu thân hắn nhìn chăm chăm hắn nhìn hồi lâu, cuối cùng rốt cuộc đồng ý.

Tới Lâm Thiên quốc rồi, gặp được người đã lâu không thấy, nỗi lòng hắn quay cuồng, tất cả cảm xúc đều dâng lên, phức tạp khôn kể. Nhìn thân ảnh nàng mảnh khảnh, hắn đau lòng không ngừng, trong lồng ngực có ngàn vạn tâm niệm nhớ mong chỉ hóa thành nụ cười ôn hòa thanh nhã, kêu một tiếng "Hoàng muội", lại ở trong tiếng xưng hô "Hoàng huynh" lạnh đạm xa cách của nàng, làm trái tim hắn chảy máu.

Yến tiệc đêm đó, hắn bề ngoài ứng phó với Lâm Thiên hoàng cùng quần thần Lâm Thiên quốc, nhưng tất cả tâm tư lại ở trên người nàng. Bất luận có người hay không có người, hắn không chút nào che dấu sự sủng ái cùng quan tâm đối với nàng, hắn chính là muốn cho người trong thiên hạ đều biết, nàng là công chúa mà Hoàng đế Khải Vân quốc thương yêu nhất, như vậy, những người đó mới không dám coi thường nàng, bao gồm Lâm Thiên hoàng cùng phu quân của nàng. Nhưng mà nàng không hiểu, bởi vì chuyện của Tiêu Sát, trong lòng nàng đã đổi với hắn sinh oán giận, nàng cho rằng hắn một lòng trí Tiêu Sát vào chỗ chết, lại không biết hắn làm như thế là vì muốn đem đệ tử duy nhất của Tuyết cô Thánh Nữ đưa đến bên cạnh nàng, hy vọng cái nữ tử kia (Tiêu Khả) có thể nhớ kỹ nàng đối với huynh muội bọn họ có ơn cứu giúp, mà từ đó sẽ hết lòng hết dạ đi theo nàng.

Nàng không hiểu, không sao, hắn không cần nàng hiểu, hắn chỉ cần nàng sống tốt là được rồi.

Sau khi yến tiệc kết thúc, hắn muốn nói tiễn nàng về phủ Tướng quân, nhưng nhịn xuống, bởi vì biết nàng sẽ cự tuyệt, cho nên chỉ nở nụ cười ôn hòa, định ra

ước hẹn ngày hôm sau.

Từ lúc trời còn chưa sáng, hắn cứ không ngừng hỏi Tiểu Tuần Tử nàng đã tới chưa?

Một lần lại một lần.

Hắn là tưởng nhớ nàng tưởng nhớ đến như vậy, thật không dễ dàng mới đến đây một chuyến, cứ luôn muốn có thể ở chung với nàng cho dù là một chút, cho dù là nàng đang oán giận hắn.

Lúc nàng tới, hắn chờ ở trong vườn, thấy nàng hành lễ, hắn muốn đỡ nàng, nàng lại né tránh. Hắn che dấu sự mất mát trong lòng, lộ ra vẻ mặt tươi cười như gió xuân ấm áp, nói: "Nơi này đã không có người ngoài, Hoàng muội cũng không cần đa lễ. Lại đây, để trẫm nhìn kỹ xem, thật là gầy đi rất nhiều! Trẫm biết, để Hoàng muội rời xa quê hương, gả đến Lâm Thiên quốc xa xôi, thật ủy khuất cho muội!"

Nàng chỉ nói: "Hoàng huynh nói quá lời, có thể thay Hoàng huynh phân ưu là bỗn phận của thần muội, nào dám nói hai chữ ủy khuất!"

Nàng mặt ngoài kính cẩn nghe lời, ánh mắt lại hết sức lạnh nhạt.

Hắn nuốt xuống một bụng khổ sở, nhẹ nhàng thở dài nói: "Trong lòng Hoàng muội quả nhiên vẫn là trách trẫm! Trước kia, Hoàng muội cũng chưa từng cố ý xa cách như vậy, cự tuyệt trẫm ngoài ngàn dặm."

Nàng lại cười lạnh nhạt nhìn hắn, ánh mắt lạnh lùng, nói: "Bởi vì Hoàng huynh trước kia đối với thần muội chưa từng có tính kế nhiều như thế này. Thần muội vẫn luôn cho rằng Hoàng huynh là thiệt tình yêu thương thần muội, nhưng mà thần muội lại quên mất, Hoàng huynh trước tiên là Hoàng đế của một nước, sau đó mới là huynh trưởng của thần muội! Thần muội sẽ không trách Hoàng

huynh, nhưng thỉnh Hoàng huynh cũng đừng yêu cầu thần muội trước sau như một."

Hắn nghĩ, có phải hắn đã quá tham lam? Đã muốn phải giữ được tánh mạng của nàng, lại hy vọng nàng có thể hiểu được, hắn thật sự quá tham lam! Bất tri bất giác, lời này hắn đã nói ra. Nàng rũ mắt trả lời: "Thế sự không bao giờ có lưỡng toàn, Hoàng huynh biết mình muốn chính là cái gì là được rồi!"

Hắn đương nhiên biết, hắn muốn, chỉ là muốn nàng còn sống! Hắn liền nói với nàng: Mặc kệ nàng nghĩ như thế nào, hắn trước nay cũng chưa bao giờ muốn thương tổn nàng. Hắn biết nàng không tin, nhưng hắn vẫn như cũ muốn nói ra.

Thời gian cùng nàng ở bên nhau qua thật sự nhanh, mỗi khi nàng rời đi, hắn liền trông mong lần gặp mặt tiếp theo. Đồng thời, hắn cũng đang cân nhắc phải như thế nào mới có thể giữ được tánh mạng của nàng, lại không phá hư kế hoạch của mẫu hậu.

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, cái ngày đó cũng đã đến, hắn đau lòng đến xuống giường không nổi. Khi Tiểu Tuần Tử tiếp nàng đến, nhìn thấy trong mắt nàng ẩn chứa lo lắng, hắn liền cảm thấy vui vẻ, ít nhất nàng còn biết lo lắng cho hắn. Cái này là đủ rồi!

Tiếp đón nàng ngồi đến bên cạnh hắn, nghe nàng quan tâm thăm hỏi, trái tim hắn hơi ấm áp, nhưng nàng ngồi không đến một lát liền phải rời đi, hắn không biết như thế nào mới có thể giữ nàng lại, chỉ phải hơi mang oán trách nói: "Trẫm qua mấy ngày nữa thì phải trở về rồi, muội không thể bớt chút thời gian bồi trẫm nhiều thêm một chút sao? Lần sau gặp mặt, cũng không biết là khi nào!"

Nàng liền trầm mặc, do dự, rốt cuộc vẫn là ở lại.

Cái ngày đó vừa lúc là ngày độc trong cơ thể nàng phát tác, hắn đã sai người chuẩn bị thuốc cho nàng trước, nhưng nàng đối với hắn phòng bị cỡ nào, thế

nhưng nhân lúc đi đóng cửa sổ đem chén thuốc kia lén đổ đi, nhưng nàng không ngờ, chén thuốc kia uống hay không uống không có gì khác biệt. Mà hắn, biết rõ nàng sớm đã không tin hắn, tim hắn vẫn cứ như bị đao cắt.

Đối với nàng mà nói, hắn như vậy thoát nhìn giống như là một người thân quan tâm chăm sóc cho nàng, nhưng lại nhiều lần tính kế lên người nàng, là một người thực đáng sợ?

Hắn chống thân mình từ trên giường bò dậy, lặng yên không một tiếng động đi đến sau lưng nàng, nhìn động tác của nàng, không có ngăn cản, cũng không có nói cái gì.

Đương lúc nàng đóng cửa sổ lại, vừa quay đầu lại nhìn thấy hắn, nàng sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, trong nháy mắt tay chân hoảng loạn.

Nàng sợ hắn như vậy! Ở trong mắt nàng, hắn chính là ma quỷ.

Hắn cũng biết hắn như vậy, giống như là ma quỷ, không cách nào khiến nàng không sợ hãi. Nhưng hắn, sao mà bi ai đến như vậy? Hắn muốn cho nàng đừng sợ hãi như vậy, liền cười nói: "Trẫm dọa đến Hoàng muội rồi? Nhìn muội, sắc mặt đều trắng."

Hắn nâng tay lên, xoa bả vai gầy yếu của nàng, xương cốt mảnh khảnh lộ ra thông điệp nàng ngày càng gầy ốm, hai bên má hơi lõm xuống, không giống như trước tròn trịa mượt mà. Hắn cực kỳ đau lòng, hai tay bưng mặt nàng nhẹ nhàng ôn nhu, muốn an ủi nàng, nhưng vừa mới chạm vào da thịt nàng, thấy thần sắc của nàng lập tức thay đổi, đáy mắt có bài xích mạnh mẽ, hắn nhớ tới động tác này của hắn là không nên có.

Thân hình nàng cứng đờ, rõ ràng trong lòng sợ hãi, lại mạnh miệng nói: "Không có. Cửa sổ gió lớn, Hoàng huynh mau trở về năm đi."

Hắn ôn nhu cười, muốn nàng bồi hắn. Ước tính mê hương do mùi hương của thuốc cùng huân hương hợp thành nội liên tác dụng, hắn đem nàng đặt tới trên

giường, đối mặt với ánh mắt hoảng sợ của nàng, hắn đau lòng nhịn không được xoa khuôn mặt nàng. Thấy thần sắc nghi ngờ của nàng, hắn thở dài nói: "Chén thuốc kia muội có uống, cũng không sao. Vẫn đề không ở chén thuốc kia, mà là tác dụng của hỗn hợp mùi hương phát ra từ thuốc cùng với mùi huân hương trong lư hương.....Hoàng muội, đừng dùng loại ánh mắt này nhìn trãm, trãm biết, muội không vui! Cũng biết muội sợ hãi cái gì, trãm kỳ thật..... thật sự không muốn thương tổn muội, nhưng mà trãm..... Không thể không làm như vậy! Muội..... hiểu không? Đúng vậy, Muội không hiểu! Muội luôn là cỗ tình trốn tránh trãm, phòng bị trãm..... Muội có biết hay không, trong lòng trãm rất khổ sở..... Hôm nay, là trãm có lỗi với muội, sau này, trãm sẽ bồi thường cho muội....."

Đến nỗi bồi thường như thế nào, hắn cũng không biết. Cho nàng quốc gia của hắn sao? Hắn cũng đã nghĩ qua, chỉ sợ nàng không hiềm lạ. Nàng là người trước nay đều không yêu thích quyền lực.

Nàng mở to hai mắt, trong đôi mắt đẹp đều là khiếp sợ cùng sợ hãi, rõ ràng ý thức đã mơ hồ, còn cường ép nhắc nhở hắn, nàng là muội muội của hắn!

Trái tim hắn đau xót, rất muốn nói cho nàng biết, không phải! Nhưng hắn không thể nói, cho nên hắn dùng ngón tay đè lại môi nàng, để nàng đừng nói nữa. Hắn rất sợ nghe được. Mỗi lần nghe được, tim hắn đều sẽ co thắt rất đau, đau giống như muốn chết.

Hắn cúi người xuống, đem mặt chôn ở hõm vai nàng, ngửi mùi hương quen thuộc, ngực nghẹn đau.

Hắn rất muốn ôm nàng, muốn rất lâu rất lâu rồi. Hắn không biết sau này còn có cơ hội hay không?

Đúng lúc này, Linh nhi xông vào, hắn dưới sự giật dỗ, ở trước mặt nàng, tự tay giết chết Linh nhi. Không riêng gì bởi vì Linh nhi đánh vỡ bí mật của hắn, cũng bởi vì Linh nhi đã phản bội hắn, hắn không thể chịu đựng được người khác

lừa gạt và phản bội, chỉ có nàng là ngoại lệ.

Nàng vẫn như cũ không hiểu, cho nên nàng hận hắn!

Nhin ánh mắt căm hận của nàng bắn thẳng đến đây, trái tim hắn run rẩy, từ đây về sau, nàng không chỉ sợ hắn, mà còn hận hắn.

Hắn giơ tay bịt đôi mắt nàng, ý đồ muốn che đi nỗi oán hận mãnh liệt phát ra từ trong mắt từ trong lòng nàng, lại tổn công vô ích. Hắn cúi thấp người xuống, ở bên tai nàng ôn nhu nói: "Hoàng muội, muội mệt mỏi rồi, ngủ đi."

Ngủ đi, Dung nhi. Hết thảy đều sẽ qua đi.

Chờ nàng mất đi ý thức, hắn dùng nội lực thúc nàng nuốt xuống Hộ Tâm Đan, sau đó, lại ôm nàng một hồi, ở trước khi Thường Kiên mang nàng đi, hắn cắt rách cổ tay mình, đút cho nàng một chút máu của hắn.

Hắn chung quy vẫn là ích kỷ, lần này đây, hắn đã làm trái ý của mẫu thân, không biết về sau có còn lấy được thuốc định kỳ duy trì mạng sống hay không? Hắn không cam lòng cứ như vậy mang theo nỗi oán hận của nàng rời đi nhân thế, cho nên, hắn kỳ vọng máu của hắn, có thể đánh thức ký ức của nàng, bất luận nhiều hay ít. Hắn hy vọng trước khi hắn rời khỏi nhân thế, ít nhất còn có thể nghe thấy nàng gọi hắn một tiếng "Tê ca ca".

Mà nguyện vọng này của hắn, sau này cũng xác thật đã đạt được, mặc dù chỉ là trong hoảng hốt buột miệng thốt ra, nhưng tóm lại là từ trong miệng nàng kêu ra.

Một màn chính biến ở Lâm Thiên quốc, kết cục, hiển nhiên là làm cho mẫu thân hắn thất vọng rồi. Mà Tông Chính Vô Uỷ quả thực si tình giống như hắn tưởng, vì nàng từ bỏ giang sơn, còn có cơn thịnh nộ lôi đình của Tông Chính Vô Trù làm hắn lau mắt mà nhìn.

Sau khi về nước, mẫu thân ngừng thuốc của hắn tới sáu tháng, lúc đầu còn có thể chịu đựng nổi, tới tháng cuối cùng, thất khiếu chảy máu, dày vò như kiến gặm nhấm, ngày đêm không ngừng, thật là sống không bằng chết. Biết bao nhiêu lần, hắn cho rằng hắn phải chết rồi, nhưng vẫn còn một hơi thở. Hắn không biết mẫu thân hắn hận phụ thân hắn bao nhiêu, mới có thể đối với hắn tàn nhẫn đến mức này. Hắn muốn hận mẫu thân hắn, nhưng giờ khắc này, cả sức lực oán hận, hắn cũng đã không còn rồi.

Hắn nằm sấp ở trên mặt đất cứng rắn lạnh băng trong tẩm cung, khi thì đau đớn lăn lộn, khi thì khổ sở rên rỉ, nơi nào còn có dáng dấp của một Đế vương.

Một tháng tra tấn giày vò không dành cho người, giọng nói của hắn khàn khàn nghẹn ngào đến không có âm thanh, một khuôn mặt co giật biến hình, cả người gầy tro cả xương, mười đầu ngón tay bị mài rách, máu tươi đầm đìa, cũng giống như trái tim hoàn toàn tan nát của hắn.

Lúc mẫu thân hắn cuối cùng cũng lộ diện, hắn nằm liệt trên mặt đất không hề có sức lực, hai mắt chết lặng nhìn dung nhan mỹ lệ của mẫu thân hắn, âm thanh như con kiến nỉ non: "Nếu..... có kiếp sau, ta thà rằng làm súc sinh..... cũng không muốn làm con của ngài nữa. Ngài tụng kinh niệm phật nhiều năm như thế, có thể từ bi một lần..... giết chết ta đi."

****ngày mai sẽ đăng tiếp ngoại truyện của Dung Tề 2.

Hai chương ngoại truyện này đáng lẽ là ở cuối truyện, YH đem lên trước tặng cho các bạn không phải là Fan của Dung Tề. Đọc để hiểu Dung Tề hơn.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Ngoại Truyện Dung Tề : Tình Yêu Của Ta, Vĩnh Viễn Không Có Lối Thoát (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Một khắc kia, hắn vốn là một lòng muốn chết, không nghĩ tới lại cầu được thuốc duy trì mạng sống.

Sau khi uống thuốc xong, hắn được nâng lên trên giường, tu dưỡng mấy tháng mới hơi khôi phục một chút nguyên khí. Từ đó về sau, mẫu thân hắn không đến gặp hắn nữa, cũng không lại làm khó hắn, ngược lại một lần cho hắn rất nhiều thuốc.

Thân thể vừa mới khôi phục được một chút, thì được đến tin tức, nàng bị Tông Chính Vô Ưu trực xuất khỏi Nam triều, quá thương tâm nàng tự đâm mình một kiếm, bị thương mà rời đi.

Hắn biết hết thảy lại là "Kiệt tác" của mẫu thân hắn. Hắn lập tức phân phó Tiểu Tuần Tử sai người tìm tung tích của nàng khắp nơi, biết được chỗ đặt chân của nàng, hắn lập tức chuẩn bị xe ngựa, ra roi thúc ngựa, không nghĩ không ngủ đuổi đến nơi. Hắn nóng lòng sốt ruột như thế, lại nào biết rằng, chuyện này kỳ thật là mưu kế mà nàng mới vừa nghĩ ra. Nàng vì Tông Chính Vô Ưu, không tiếc hủy hoại danh dự, tự làm thương thân thể mình, nàng yêu nam nhân kia, đã yêu tới không màng tất cả!

Lại gặp nàng lần nữa, mái tóc bạc của nàng như ba ngàn mũi kim đâm vào mắt hắn, đâm đến hắn hận hai mắt của mình không thể mù lòa đi. Nếu là nhìn không thấy, có phải không cần khổ sở như thế hay không?

Đối mặt với nàng, hắn thế nhưng không biết nên nói cái gì, ở trước mặt nàng, tất cả lời lẽ đều là nhạt nhẽo vô dụng. Hắn không có xin lỗi, bởi vì bất luận xin

lỗi cái gì đều không thể đền bù tất cả thương tổn mà nàng phải chịu. Nàng trở nên càng thêm lạnh nhạt, ngẫu nhiên sẽ chiếu ra ánh mắt oán hận, làm như hận không thể đem hăn thiên đao vạn quả, mới có thể giải trừ nỗi oán giận trong lòng nàng.

Hắn yên lặng chịu đựng nỗi oán hận của nàng, cơn giận của nàng, hắn có đôi khi suy nghĩ, nàng vì sao không giống đám Tông Chính Vô Trù như vậy, mà cũng đám hắn một nhát? Như vậy, nỗi hận trong lòng nàng, có thể giảm bớt một chút hay không?

Cho dù là hận đối mặt với nhau, nhưng bọn họ cũng không có cơ hội đơn độc ở chung, đêm đó, không chỉ có Tông Chính Vô Trù tới, Ninh Thiên Dịch cũng tới. Bốn vị hoàng đế có sức ảnh hưởng nhất trên đại lục này, đều đối với nàng có tình cảm sâu đậm, mà nàng, xác thật đáng giá để cho nam tử tốt nhất trong thiên hạ yêu thương hết lòng. Chỉ là, hắn là cái người không có hy vọng nhất ở trong số bọn họ.

Vốn dĩ đại hội chọn ngựa của Trần Phong quốc hắn không chuẩn bị tham gia, nhưng hiện giờ, đã có nàng ở đây, hắn đương nhiên là phải đi rồi. Tới Trần Phong quốc, nàng được thái y khám ra là đã mang thai, nhưng lại không biết có giữ được hay không. Nàng thực sự sợ hãi mất đi đứa bé này, ánh mắt tuyệt vọng mà bi thương, hắn chỉ có thể đứng ở xa xa mà nhìn, không thể làm gì được. Thăng đến khi Tiêu Khả xuất hiện, đôi mày của nàng đã từ từ giãn ra, trong lòng hắn có hơi chút thư thái đi.

Hắn khi đó suy nghĩ, nếu nàng cũng có thể giống như mẫu thân hắn ích kỷ như vậy, thật là tốt biết bao. Nhưng nàng sẽ không, cho dù hắn có nói cho nàng biết hết thảy, nàng tất nhiên sẽ thà rằng chính mình chết, thà rằng tự tay giết chết đứa bé trong bụng, cũng sẽ không cho một cái đứa bé chưa sinh ra thì đã chú định vận mệnh bệnh tật cả đời.

Sau đó, sự thật đã chứng minh, suy đoán của hắn là đúng.

Ở bên cạnh nàng, xưa nay không hề thiểu tai mắt của hắn.

Hợp tan phân ly nhiều năm, hắn bệnh sống cũng đến hai mươi ba tuổi, thời gian nhiều nhất cũng dư lại không đến một năm. Hắn biết được nàng cùng Tông Chính Vô Ưu bởi vì đứa con mà cãi nhau, nàng rời đi quân doanh trở lại hoàng cung Nam triều, mà kế hoạch của mẫu thân lại lần nữa bắt đầu, muốn bí mật bắt lấy nàng mang đi Kinh thành, ở sau khi Tông Chính Vô Ưu công phá phòng thủ của Kinh thành, làm lợi thế khống chế Tông Chính Vô Ưu, mà liên lụy tới tánh mạng Dung nhi của hắn, hắn lại há có thể ngồi yên không quan tâm?

Nhân lúc mẫu thân ở Bắc Triều, hắn mang theo ba mươi vạn đại quân tiến đánh Nam triều, bức nàng đi Ô thành, trước lúc đại quân của hắn xuất phát, hắn hạ tử lệnh, tất cả tướng sĩ có thể giết bất luận người nào ở bên cạnh nàng, nhưng tuyệt đối không thể làm tổn thương tánh mạng của nàng, nếu có người vi phạm, tru di cửu tộc.

Một ngày đó, máu chảy thành sông, chết đều là những tướng sĩ trung thành với hắn. Vì một nữ tử, làm oan uổng tánh mạng của mấy chục vạn người, hắn không biết làm như thế có đúng hay không, hắn chỉ biết là, hắn muốn ở trước khi hắn chết, muốn dùng hết năng lực bảo hộ nàng, cũng muốn mang nàng đi tới một nơi, hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của hắn.

Hắn dịch dung trà trộn vào bên trong thành, ở trên tường thành nhìn tay nàng kéo cung, một mũi tên bắn về phía thân của hắn trên đài cao, biểu tình của nàng kiên định quả quyết tuyệt tình, động tác dứt khoát lưu loát, không có nửa phần do dự.

Hắn đau lòng ấn chặt ngực, ấn vào trong phòng nàng chờ nàng.

Trải qua một trận chiến này, nàng hầu như đã kiệt sức, tiến vào phòng liền

dựa gần cửa trượt ngồi trên mặt đất, biểu tình mỏi mệt làm hắn đau lòng đến cực điểm.

Dưới loại tình cảnh này, hắn muôn mang nàng đi, không phí sức chút nào.

Trên đường, hắn tìm mảnh vải đen che lại đôi mắt nàng, hắn sợ hãi nhìn đến ánh mắt căm hận của nàng. Mặc dù cách làm này, chỉ là lừa mình dối người.

Lúc nàng tỉnh lại, cũng không có cởi xuống mảnh vải, nàng cũng không muốn nhìn thấy hắn đi?

Rõ ràng trong lòng biết, hắn lại vẫn là ngu xuẩn hỏi một câu: "Dung nhi, nàng chán ghét ta đến như vậy sao?"

Nàng nói cho hắn: "Đúng vậy, thực chán ghét." Khẳng định như vậy, không chừa đường lui.

Một đường xóc nảy, hắn không ngừng ho khan, thân thể hiển nhiên một ngày so với một ngày càng yếu hơn, thuốc cũng không còn nhiều lắm, hắn không thể hồi cung, đành phải dùng ít lại.

Ốm đau của thân thể, hắn đều có thể chịu đựng, sự lạnh nhạt cùu thị của nàng, hắn cũng có thể miễn cưỡng thừa nhận, chỉ là mỗi khi nghe nàng nói đến Tông Chính Vô Ưu, trong giọng nói của nàng đều có nồng đậm quan tâm cùng lo lắng, giống như kim đâm vào tim hắn, đau không thể chịu nổi.

(Cùu thị: đối xử như kẻ thù)

Nàng cho rằng hắn mang nàng đi là muôn lợi dụng nàng khống chế Tông Chính Vô Ưu, thế là, hắn hỏi: "Tông Chính Vô Ưu ở trong lòng Dung nhi, đã rất quan trọng như thế sao? Nàng tình nguyện chính mình chết cũng không muốn để hắn (TCVU) chịu thương tổn? Vì sao?"

Nàng nói: "Bởi vì hắn là trượng phu của ta, là phụ thân của đứa bé trong bụng ta, cũng là nam nhân duy nhất ta yêu trong cuộc đời này. Ta có thể vì hắn sống, cũng có thể vì hắn chết."

Đây là câu trả lời của nàng, biết rõ đáp án như thế, vì sao một hai phải khiến nàng nói ra lại đau đớn chịu đựng không nổi?

Nam nhân duy nhất nàng yêu, nàng nói..... Tông Chính Vô Ưu là nam nhân duy nhất nàng yêu! Nàng chỉ nhớ rõ nàng yêu Tông Chính Vô Ưu, lại không nhớ rõ nàng cũng từng yêu hắn!

Dung nhỉ à, vì sao tình yêu và oán hận của nàng lại phân rõ ràng đến như vậy? Yêu một người có thể vì người đó sống, vì người đó chết, hận một người liền như thế nhẫn tâm, không lưu tình chút nào.

Thôi bỏ đi, nếu hắn đã không thể cho nàng hạnh phúc, vậy thì hãy thành toàn hạnh phúc cho nàng. Thế là, hắn dùng điều kiện giải độc Thiên Mệnh, đổi lấy thời gian nửa năm ở bên nhau.

Mang nàng đi đến cái thôn đã từng là giấc mộng cùng hy vọng của hắn, nơi đó có một cái viện, bốn phía chung quanh viện là cây Bạch Quả cành lá sum xuê, ở giữa sân, những cây Thục Quỳ trắng đã lớn rất cao rồi, ở trong gió thoảng của ngày hè mà lay động nở rộ, một mảnh cảnh sắc trắng tinh mà mỹ lệ.

Hắn nhìn thấy ánh mắt sáng ngời của nàng, bất giác hắn liền có cảm giác thoải mái. Mặc kệ nàng có mắt đi ký ức hay không, nơi này đều là phong cảnh mà nàng yêu thích!

Bốn tháng sau đó, là những ngày tháng vui vẻ nhất trong mấy năm gần đây của hắn, mặc dù phía sau sự vui vẻ này ẩn chứa sự đau buồn khôn kể.

Những ngày ấy, hắn đối với nàng hết sức sủng nịch yêu thương nuông chiều,

dùng hết cảm tình cả đời, không hề giữ lại. Dần dần, nàng không hề bài xích hắn như trước, có khi cũng sẽ chủ động cùng hắn nói một hai câu, nhưng trước sau không kêu hắn một tiếng "Tề ca ca" nữa. Chỉ có hắn một lần lại một lần kêu nàng là Dung nhi, nhưng vô luận hắn kêu như thế nào, những ngày tháng nàng tươi cười gọi hắn là Tề ca ca, vĩnh viễn sẽ không quay về nữa.

Tháng mười, lá cây Bạch Quả màu vàng kim rơi đầy sân, trong viện một mảnh hơi thở mùa Thu.

Đứa con của nàng cùng Tông Chính Vô Ưu ở trong sự trông đợi của nàng đã ra đời. Cái ngày đó, hắn ngồi ở trước giường, cầm chặt tay nàng, nhìn khuôn mặt thống khổ đau đớn đến biến hình của nàng, nghe tiếng kêu của nàng như muốn xé rách tim gan, hắn hoảng loạn không biết phải làm như thế nào.

Vì cho nàng thêm sức mạnh, hắn nói cho nàng biết, Tông Chính Vô Ưu sắp đến rồi. Nàng vốn dĩ kiệt sức, sắp phải ngủ thiếp đi, nhưng vừa nhắc tới Tông Chính Vô Ưu, quang hoa trong mắt nàng lại sáng lên. Cái này đại khái chính là sức mạnh của tình yêu! Tông Chính Vô Ưu đối với nàng mà nói có ý nghĩa biết bao nhiêu, thì nàng đối với hắn mà nói có ý nghĩa bấy nhiêu.

Đứa bé thuận lợi sinh ra, còn chưa kịp ăn mừng, người mà mẫu thân phái tới đột nhiên xâm nhập, đoạt đi đứa bé. Nàng cho rằng hết thảy lại là âm mưu của hắn, giống như nỗi điên nằm vật áo hắn, ánh mắt oán hận như là muôn đem hắn thiêu đao vạn quả.

(thiên đao vạn quả: một đao một đao xéo thịt cho đến chết.)

Trở về cung, hắn trăm phương nghìn kế thám thính tung tích của đứa bé, lại không thu được kết quả gì. Luôn mãi cân nhắc suy tính, dựa vào sự hiểu biết của hắn đối với mẫu thân cùng Dung nhi, hắn sai người ở trong mật thất tắm cung

của hắn đào một mật đạo, kéo dài đến địa lao ngầm ở cung điện của mẫu thân.

Tông Chính Vô Ưu tới sớm hơn so với hắn tưởng, mới một tháng ngắn ngủn, đã đánh vào Hoàng thành. Vừa đúng lúc, mật đạo đã hoàn thành, hắn từ địa lao ngầm cứu nàng ra, ở trong ánh sáng mờ nhạt của mật thất, dùng được liệu trân quý mà mấy năm nay hắn thu thập phao nước nóng cho nàng ngâm, để giải độc Thiên Mệnh trong cơ thể nàng.

Chờ nàng ngủ say dưới tác dụng của thuốc, hắn dùng nội lực giúp nàng đem được tính dẫn vào kinh mạch, lại đem công lực cả đời truyền hết cho nàng. Sau đó, hắn đỡ thùng gỗ ngồi quỳ trên mặt đất, toàn thân không còn sức lực.

"Tiểu Tuần Tử, sau khi trãm chết, ngươi đỡ thi thể trãm ngồi trên long liễn, đi đến bên ngoài điện Hiên Viên. Nhớ kỹ, ở trước khi Dung nhi tỉnh lại, nhất định không thể làm cho mẫu hậu phát hiện ra có điều bất thường. Đây là đạo thánh chỉ cuối cùng của đời trãm, ngươi nhất định phải làm được." Âm thanh của hắn cực kỳ suy yếu, khẩu khí lại là kiên định vô cùng.

"Hoàng Thượng....." Tiểu Tuần Tử bỗng nhiên bi thương khóc lớn, khóc đến không thể đè nén.

Hắn lại vui mừng cười rộ lên, cả cuộc đời ngắn ngủi này của hắn, cũng chỉ có Tiểu Tuần Tử từ nhỏ đi theo bên người hắn đối với hắn trước sau như một, một lòng trung thành. Hắn nhẹ nhàng thở dài một hơi, lại nhìn về phía Tiêu Khả đang cúi đầu đứng yên ở một bên, phân phó nói: "Đừng để cho Dung nhi biết được việc này. Trong chốc lát nhớ rõ thổi tắt hết đèn đuốc, chờ Dung nhi tỉnh, ngươi cầm lệnh bài mang nàng đi ra trước đại điện. Được rồi, đều đi ngoài cửa chờ đi."

Còn lại một chút thời gian cuối cùng trong đời, hắn muốn đơn độc ở chung cùng Dung nhi.

Tiểu Tuần Tử vội lau khô nước mắt, nghẹn ngào lạnh chỉ ra cửa, Tiêu Khả theo sát phía sau.

Trong mật thất phong bế chỉ còn lại hai người hắn và nàng. Hắn đỡ thùng gỗ gian nan xoay người, nắm cánh tay mảnh khảnh của nàng lên, dùng hết sức lực cầm thật chặt.

"Dung nhi!" hắn nhẹ nhàng gọi nàng, trong lòng tràn ngập chua xót sâu kín cùng với nồng đậm bi ai, "Không cần tha thứ cho ta! Cứ như vậy, vẫn luôn hận ta đi! Chỉ có người nàng hận rời khỏi nàng, nàng mới sẽ không đau khổ.....

Dung nhi, ta đi rồi! Nàng phải sống tốt....."

Ánh mắt của hắn lưu luyến không rời, muốn nhìn chăm chú dung nhan ngủ say của nàng một lần cuối cùng, muốn đem nữ tử từng yêu hắn qua lại hận hắn qua, cho hắn vui vẻ cùng hạnh phúc lại mang cho hắn tuyệt vọng cùng thống khổ, nhớ kỹ suốt đời suốt kiếp, nhớ kỹ tình cảm của bọn họ đã từng có, nhớ kỹ nhiệt độ cơ thể của nàng, như vậy, trên đường đến Hoàng Tuyền, hắn sẽ không còn tịch mịch cô đơn nữa.

Hắn cầm lấy chùy thủ sắc bén sớm đã chuẩn bị, nhắm ngay cổ tay tái nhợt của mình, không lưu tình chút nào mà hung hăng cắt xuống.

Máu tươi từ trong thân thể hắn tuôn ra, đau đớn bén nhọn đâm thủng linh hồn hắn, hắn lại cả cái nhăn mà cũng chưa từng nhăn một cái. Liền như vậy lặng lẽ nhìn máu của mình đem nước thuốc trong thùng gỗ một phần một phần nhuộm đỏ, nghe sinh mệnh tuổi trẻ của mình ở trước mặt vạn mệnh vô tình tấu vang lên khúc bi ca, hắn nhẹ nhàng nở nụ cười, vẻ mặt tươi cười an tường vô cùng, thậm chí mang theo một tia thỏa mãn.

Cả đời này, chú định ngăn ngủi như thế, nhưng, ở trong sinh mệnh ngăn ngủi này, có thể gặp được nàng, yêu nàng, hắn cảm thấy mỹ mãn. Nếu nhất định phải nói tiếc nuối, như vậy, tiếc nuối lớn nhất của hắn, là không thể ở trước khi chết, lại nghe nàng thiệt tình gọi hắn một tiếng "Tề ca ca".

Từ nay về sau, gương mặt tươi cười của nàng, hắn không còn nhìn thấy; giọng nói của nàng, hắn cũng không còn nghe thấy rồi; hết thấy hết thấy về

nàng, đều không có quan hệ gì đến hắn nữa.....

Hắn thậm chí không dám khẩn cầu kiếp sau, bởi vì hắn không xác định kiếp sau có còn giống kiếp này bất hạnh như vậy hay không!

Hắn từ từ ngẩng đầu, đem ánh mắt dừng lại ở hình ảnh dung nhan ngủ say của nàng, lâm bẩm tự nói: "Dung nhi, đây là chuyện cuối cùng ta có thể làm cho nàng. Chỉ mong kiếp này..... nàng có thể hạnh phúc! Kiếp sau, cũng phải hạnh phúc. Còn về ta..... vẫn là hãy quên đi, vĩnh viễn không cần nhớ lại, cho dù nhớ lại, cũng xin nàng hãy quên đi....."

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Sét Đánh Giữa Trời Quang (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Phu thân nàng là Tân Vĩnh, vốn là tướng quân tam phẩm, nhân vì ngẫu nhiên có được chứng cứ phạm tội lộng quyền của phu thân Phó Uyên, bởi vì phu thân quan tâm đến Phó Uyên mà không đành lòng hướng Hoàng đế tố giác, nhưng lại không muốn cùng thông đồng làm bậy liền từ quan quy ẩn, dùng bí quyết ủ rượu mà thời trẻ có được, đã ủ ra tuyệt thế mỹ tửu "Thập Lý Hương". Sau đó bị Phó gia tìm được, lo lắng một ngày nào đó phu thân sẽ giao ra chứng cứ phạm tội của Phó gia, liền muốn diệt trừ cho dứt khoát.

Mẫu thân nàng là Tương Y là dưỡng nữ của Phó phủ, nhân vì chịu không nổi cái loại ngày đêm lo lắng đề phòng liền tự mình trà trộn vào trong cung, hướng Hoàng đế giao ra chứng cứ phạm tội của Phó gia.

Lâm Thiên hoàng lúc đó mới đăng cơ không lâu, thể lực suy yếu, ở quốc sự đâu đâu cũng chịu sự hạn chế của Phó gia, ngôi vị Đế vương trước sau ngồi không vững. Lâm Thiên hoàng vốn là có tâm diệt trừ thế lực của Phó gia, sau khi có được chứng cứ phạm tội vui mừng khôn xiết, nhưng thế lực của Phó gia trải rộng khắp triều đình, vì muốn một lần lật đổ Phó gia, liền lợi dụng chứng cứ phạm tội kia làm lớn ra, từ lộng quyền biến thành phản loạn, thiết lập bối cục dẫn Phó gia vào con đường phản loạn, cuối cùng giơ tay một cái bắt hết cả đám, tiêu diệt cửu tộc.

Mà Phó Uyên ở năm thứ bảy sau khi diệt tộc, thiết lập kế độc, lợi dụng Thập Lý Hương, nhất tiễn song điêu, hại chết Vân Quý phi, diệt cả nhà Tân gia.

Nhớ tới phu mẫu vô tội chết thảm, thể xác không còn nguyên vẹn ở trong sơn cốc bị dã lang cắn xé, bi thương oán giận lại nỗi lên ở trong lòng Mạn Yêu. Ở kiếp trước, nàng không có hưởng thụ qua sự ấm cúng của phu mẫu thân nhân, đi vào thế giới này, Tân Vĩnh cùng Tương Y đối với nàng yêu thương có thừa, nàng

cùng muội muội Ngân nhi cũng là tỷ muội tình thâm, nàng đặc biệt quý trọng cái thân tình này, nhưng mà, bất quá chỉ bảy năm ngắn ngủn. Tình thân trong bảy năm kia có bao nhiêu sâu đậm, phụ mẫu chết thảm là sự đả kích rất lớn đối với nàng.

Ngân Hương sau khi sững sốt thật lâu rốt cuộc đã hoàn hồn, nàng ngơ ngác nhìn Mạn Yêu, làm như không thể chấp nhận sự thật này, người đó lại là tỷ tỷ của nàng! Cái người vẫn luôn bị nàng coi là kẻ địch, ba lần bốn lượt muốn làm hại, lại là thân nhân mà nàng nhiều năm vẫn luôn tưởng nhớ. Mà cái người mà nàng vẫn luôn cống hiến tánh mạng của mình, lại là kẻ thù không đội trời chung của nàng!

Ngân Hương lắc đầu, không dám tin mà lẩm bẩm tự nói: "Không có khả năng! Người sao có thể là tỷ tỷ? Ta không tin, ta không tin!" Tay nàng ôm đứa bé run rẩy, trợn to đôi mắt, nháy mắt đầy lệ quang.

"Ngân nhi," Giọng nói của Mạn Yêu gọi Ngân Hương thực ôn nhu, bộ dáng tựa như khi còn nhỏ kêu Ngân Hương như vậy. Mà ánh mắt của Mạn Yêu, là đắm chìm ở trong hồi ức đau thương sâu thẳm, Mạn Yêu nhìn vào mắt Ngân Hương, dùng ngữ điệu nhẹ nhàng chậm rãi nói: "Muội còn nhớ những lời nói của phụ mẫu trước khi tiễn chúng ta rời khỏi nhà, đã nói với chúng ta hay không? Phụ thân nói: "Mạn Mạn, con so với Ngân nhi lớn hơn, về sau phải chăm sóc cho Ngân nhi, đừng để cho muội muội của con bị người xấu khi dễ.....""

Đây lòng Ngân Hương run lên, chuyện cũ của rất nhiều năm trước hiện lên trong lòng, Ngân Hương khóc lóc nói tiếp: "Tỷ tỷ thoát nhìn giống như ông cụ non, kỳ thật chỉ so với con lớn hơn có một chút thôi, ai chăm sóc cho ai còn không biết được đâu! Phụ thân mẫu thân nếu không tin, chờ chúng con trở về, hai người hỏi tỷ tỷ là được....."

Lời nói khi xưa thoải mái nghịch ngợm như vậy, ở dưới tình cảnh như hiện giờ được tỷ muội hai nàng nói ra, tất cả đều là chua xót. Nước mắt một chuỗi một chuỗi lăn xuống gò má của Ngân Hương. Khi đó, các nàng cũng không biết,

lần đó rời đi, lại là cùng phụ mẫu âm dương cách biệt, tỳ muội trời Nam đất Bắc.

"Xin lỗi!" Ngân Hương khóc lóc nói. Các nàng đã từng là tỳ muội tốt nhất trên đời này, thời thơ ấu tốt đẹp kia vẫn luôn là sự ấm cúng ở trong lòng nàng. Từ biệt mười ba năm, lại gặp nhau, một người thì mất đi ký ức, một người thì nhận không ra đối phương. Nàng từng hận Mạn Yêu đã chiếm cứ trái tim của người nàng yêu, cũng tiếp nhận mệnh lệnh năm lần bảy lượt làm hại Mạn Yêu, lại không biết, đó là tỳ tỳ người thân duy nhất trong cuộc đời này của nàng.

(Mười ba năm là nói đến thời điểm Mạn Yêu mới đến Khải Vân quốc, Ngân Hương giả dạng công chúa tuyển phu.)

"Không trách muội được. Chúng ta bất quá đều là quân cờ trong tay người khác." Ánh mắt Mạn Yêu mang theo hận ý, nhìn chăm chăm nữ nhân bên trong màn lụa đang lạnh lùng thờ ơ xem kịch. Chính là người đó, tùy ý đùa nghịch vận mệnh của bọn họ, một tay chế tạo ra bi kịch một cái lại một cái.

"Ngân nhi, đem đứa bé đưa cho tỷ." Mạn Yêu sờ Ngân Hương lơ đãng buông lỏng tay, con của nàng liền phải táng thân trong biển lửa.

Ngân Hương cúi đầu nhìn đứa bé trong lòng ngực, nhỏ nhắn cực kỳ đáng yêu, khi con của nàng một tháng tuổi cũng là như thế này. Nàng liền muốn đi về phía Mạn Yêu, Thái hậu Khải Vân lại đột nhiên cảnh cáo nói: "Ngươi cần phải nghĩ cho kỹ!"

Sắc mặt Ngân Hương tái nhợt, đột nhiên dừng lại. Đầu bên kia của hố lửa, đứa bé gái ở trong tay cung nữ đã bị đưa ra ngoài, chỉ thiếu buông tay. Ngân Hương trong lòng kinh hãi, trực giác mà lui trở về.

Mạn Yêu sững sốt, thấy vẻ mặt giãy giụa giữa đưa và không đưa của Ngân Hương, hỏi: "Ngân nhi, làm sao vậy?"

Thái hậu Khải Vân cười nói: "Bởi vì con gái của nàng ta cũng ở trên tay ai gia, nếu nàng ta đem đứa bé đưa cho ngươi, con của nàng ta sẽ phải chết. Người

nói xem, nàng ta sẽ lựa chọn như thế nào?"

Mạn Yêu trong lòng kinh hãi, theo ánh mắt của Ngân Hương nhìn qua, đưa bé gái lần trước ở trong cung Từ Tất nhìn thấy thế nhưng là con của Ngân nhi?

Trái tim Mạn Yêu trầm xuống, tay chân tức khắc lạnh băng.

Tông Chính Vô Ưu nắm bàn tay tinh tế mà lạnh lẽo của Mạn Yêu, đối với Ngân Hương nói: "Con của trẫm nếu chết rồi, ngươi cho rằng bà ta sẽ bỏ qua cho con của ngươi?"

Ngân Hương chấn động, đúng vậy, bọn họ sao có thể bỏ qua cho con nàng? Bọn họ lấy con của nàng để áp chế nàng tiếp tục làm việc cho bọn họ, một khi sự tình kết thúc, nàng đã không còn giá trị lợi dụng, nàng cùng con nàng cũng chỉ có một con đường chết. Trước sau đều là cái chết! Ngân Hương nhìn con nàng ở đầu bên kia hố lửa, tâm đang nhỏ máu, có lẽ nàng đem nó đưa tới trên đồi này căn bản là một cái sai lầm.

Cuối cùng Ngân Hương lại nhìn thoáng qua nam tử mà nàng từng dùng sinh mạng để yêu, nàng suy nghĩ, cả đời này nàng hình như vẫn luôn phạm phải sai lầm. Lưu tại Thiên Thù môn là sai, yêu người nam nhân này là sai, nghe lời Môn chủ giả dạng tỷ tỷ cùng hắn triền miên một đêm cũng là sai, mà sinh ra đứa nhỏ này càng là, sai càng thêm sai..... Nàng sầu thảm cười, thôi, vậy thì để cho nàng làm đúng một lần đi.

Ngân Hương ngẩng đầu hít sâu một hơi, dứt khoát đem tâm để ngang, nàng không hề nhìn lại con mình, liền hướng Mạn Yêu đi đến. Nhưng mà, bước đầu tiên còn chưa bước xong, tử vong đã lặng lẽ tiếp cận.

Một hắc y nhân bịt mặt từ bên đại điện đột nhiên bay ra, thân ảnh cực kỳ nhanh vô cùng, thanh kiếm sắc bén trong tay từ phía sau Ngân Hương nhắm ngay vị trí tim nàng mà đâm thủng qua.

"Ngân nhi cẩn thận!" Mạn Yêu kinh hoàng kêu to, nhưng đã quá muộn.

Thanh kiếm trong tay hắc y nhân xỏ xuyên qua người Ngân Hương, mũi kiếm từ trước ngực lộ ra, nhắm thẳng đến đứa bé ở trong lòng nàng, hiển nhiên là muốn nhất tiễn song điêu.

Nhưng liền ở lúc thanh kiếm kia đâm vào cơ thể, Ngân Hương làm như sớm có dự đoán được, phản ứng cực nhanh đem đứa bé trong tay vứt qua cho Mạn Yêu. Cùng lúc đó, nàng cười thê lương mà nhìn về phía cung nữ ôm đứa bé gái ở đầu bên kia hố lửa, cánh tay của cung nữ đã buông ra.

Mạn Yêu hoảng hốt, nàng không có đi tiếp con của mình, mà là bay nhanh lướt xuống đất. Nàng biết, con của nàng có Vô Ưu ở đây nhất định sẽ không có việc gì, mà con của Ngân nhi, Phó Trù lại không nhất định sẽ cứu.

Mạn Yêu phi thân lên, mảnh lụa trắng trên cánh tay giống như được ban cho sức mạnh thần bí, hướng tới phuơng hướng đứa bé gái rơi xuống mà bắn mạnh ra, ở ngay khi đứa bé sắp phải bị ngọn lửa căn nuốt đúng lúc quấn lấy đứa bé, mắt thấy có thể may mắn thoát nạn. Lúc này, hắc y nhân cầm kiếm thả người nhảy xuống, xa xa nhắm ngay mảnh lụa trắng mềm mại hung hăng chém xuống một nhát kiếm, kiếm khí mạnh mẽ xông tận trời đụng phải mảnh lụa được truyền vào nội lực, đột nhiên chấn động mạnh một cái, lụa mềm dù chưa bị chém đứt, nhưng đầu lụa quấn lấy đứa bé lại bị chấn động bay đi ra ngoài.

Mạn Yêu kinh hãi, muốn cứu nhưng không còn kịp nữa. Nàng duỗi tay qua, vô lực mà nhìn đứa bé sắp văng vào cột đá trong quảng trường dưới đất.

Ngân Hương tuyệt vọng nhìn con của mình, đáy mắt đau thương khó nhịn, tay che lại ngực bị kiếm đâm xuyên, ngã xuống đất. Tuy đã làm ra quyết định, nhưng chính mắt nhìn thấy đứa bé bởi vì nàng mà chết, sao có thể an tâm nhắm mắt?

"Niệm nhi..... Niệm nhi của ta....." Trong miệng Ngân Hương phun ra một mồm máu, liền như vậy nuốt xuống một hơi cuối cùng, té rớt xuống đất cao, rơi vào bên trong hố lửa. Tia lửa tanh tách văng lên khắp nơi, Ngân Hương nằm

ngửa, mặt hướng lên trời cao, trợn hai mắt nhìn chăm chăm bầu trời mênh mông, giống như hàm chứa oán hận vô tận cùng không cam lòng, không có cách nào nhắm mắt.

"Ngân nhi, Ngân nhi!" Mạn Yêu ngăn chặn không được bi thương đau đớn, tiến về phía hố lửa, Tông Chính Vô Ưu tiếp được con của mình, tay mắt lanh lẹ vội vàng tiến lên kéo cánh tay của Mạn Yêu lại.

"Nàng ta đã chết."

"Không! Ngân Hương!" Lúc này, có người la lên một tiếng, từ nóc nhà phi thân xuống, trong tay cầm kiếm, chỉ thẳng vào hắc y nhân giết Ngân Hương.

"Môn chủ, ngươi đã nói sẽ không thương tổn nàng! Ngươi thế nhưng giết chết nàng!" Ánh mắt Thường Kiên đau đớn vô cùng, nhìn nữ tử trong hố lửa bị lửa cắn nuốt thêu cháy, hắn cầm kiếm hướng tới hắc y nhân mà đâm vào giống như một kẻ điên. Một kiếm kia hắn sử dụng toàn bộ sức lực, nếu là đối phó với cao thủ bình thường, hắn tuyệt đối có thể một kích tất trúng, nhưng đáng tiếc, đối thủ của hắn, là Môn chủ Thiên Thủ môn võ công thần bí khó lường.

Thường Kiên tiếp không đến mười chiêu của đối phương, liền bị trúng kiếm té rớt xuống hố lửa, bị bao phủ ở bên trong lửa lớn. Ở ngay bên xác của Ngân Hương, đồng dạng đều bị đinh sắt nung đỏ trong lửa đâm xuyên qua thân thể.

Hết thảy, đều chỉ phát sinh ở trong nháy mắt.

Mạn Yêu ngồi dưới đất, nước mắt chưa khô. Nàng ngơ ngẩn nhìn thân thể hai người bị vô số cây đinh sắt xuyên qua, ở trong lửa lớn dần dần hóa thành tro tàn. Nàng chỉ cảm thấy vô lực, nàng cứu không được Ngân nhi, cả xác chết của Ngân nhi cũng không giữ được. Còn có đứa con của Ngân nhi.....

Hôm nay, sự tình phát sinh quá nhiều, nhiều đến nàng đã không còn sức lực để chịu đựng. Tim như bị đao cắt, nàng chậm rãi giương mắt, nhìn về phía cột đá mà đứa bé văng vào, vốn tưởng rằng sẽ nhìn đến một màn thảm thiết, nhưng nơi

đó cái gì cũng không có. Nàng hơi sững sốt, bỗng nhiên có người ở phía sau nàng nói một câu: "Đứa bé ở đây."

Mạn Yêu lập tức quay đầu, không biết từ khi nào, Tông Chính Vô Trù đã đứng ở phía sau nàng, trong lòng ngực hắn đang ôm đứa bé vốn tưởng rằng hắn phải chết không thể nghi ngờ. Nàng tức khắc vui mừng, đỡ tay Tông Chính Vô Ưu đứng lên.

Đứa bé không có việc gì! Nàng vội vàng ôm lấy, mắt nhìn thấy thần sắc phức tạp mắt tự nhiên của Tông Chính Vô Trù, nhẹ nhàng nói câu: "Cảm ơn!" Nàng biết, đối với hắn mà nói, muốn cứu đứa nhỏ này, kỳ thật cũng không dễ dàng, mặc dù đây là con của hắn.

Tông Chính Vô Ưu vãy tay gọi Cửu hoàng tử tới, để Cửu hoàng tử đem hai đứa nhỏ đều ôm đi, rời khỏi quảng trường Hiên Viên điện. Cửu hoàng tử hơi có chút do dự, không yên tâm cho Tông Chính Vô Ưu, nhưng vì không muốn tạo thêm lo lắng cho Tông Chính Vô Ưu, liền nghe lời, cùng Tiêu Khả một người ôm một đứa, hội hợp với Vô Tướng Tử cùng đại quân.

Mà làm cho bọn họ cảm thấy kỳ lạ chính là, Thái hậu Khải Vân cũng không có ý túc ngăn cản, bà ta giống như đã không thèm để ý đến hai đứa nhỏ này rốt cuộc là sống hay chết. Giờ phút này, bà ta an tĩnh ngồi ở bên trong phượng liễn, nhìn những người bên ngoài, thần sắc bà ta lạnh nhạt, ngẫu nhiên khóe miệng cong một cái, tươi cười cũng không vào được đáy mắt.

Tuồng kịch này, sắp kết thúc rồi!

Tông Chính Vô Trù buông xuống hai hàng lông mi, lại nâng lên lần nữa, ánh mắt sắc bén nhìn phượng liễn rũ màn lụa màu vàng kim, đôi môi mím chặt, đinh mày như kiếng. Khải Vân đế đã chết, Dung Nhạc xuất hiện, đứa bé an toàn, Ngân Hương đã chết, Thường Kiên cũng đã chết, Môn chủ Thiên Thủ môn lộ mặt.....
Còn lại là ai?

Tông Chính Vô Ưu mơ hồ có thể nhìn ra phía sau màn lụa tầng tầng lớp

trừ bỏ nữ nhân kia ra, còn có một người, còn về người kia là ai, bọn họ trong lòng đều đã hiểu rõ.

Tông Chính Vô Ưu híp mắt, liếc xéo Tông Chính Vô Trù, "Ngươi không muốn biết nữ nhân ở trong đó đến tột cùng là thần thánh phượng nào sao?"

Ánh đường của Tông Chính Vô Trù hàm chứa giãy giụa, ánh mắt thăng tấp nhìn chăm chăm về phượng hướng kia, bình tĩnh đến khiến người sợ hãi. Đột nhiên, hắn giơ tay, thanh kiếm mang theo sức mạnh ngàn cân bỗng ngang trời, bọn cung nữ, thái giám và thị vệ hai bên phượng liền còn không biết chuyện gì xảy ra, đã bị kiếm khí bén nhọn giống như phát tiết của hắn chém ngang hông, tiếng kêu thảm thiết lần lượt nỗi lên, máu tươi đầm cuồng tuôn ra.

Gió lạnh đột nhiên mãnh liệt dữ dội, hô hô gào thét, nhắc bay một mảng lớn cát bụi. Nóc phượng liền tôn quý hoa lệ "Phanh" một tiếng, vỡ tung ra, gỗ bay tứ tung bắn ra bốn phía, màn lụa màu vàng kim mỹ lệ quý giá bị xé rách, một số mảnh lụa bay múa ở trong cuồng phong, một số thì mất chổng đở uể oải rớt trên mặt đất, bị máu tươi uốn lượn chảy xuôi trên mặt đất nhuộm thành màu vàng đỏ yêu dã.

Hai người ngồi ở bên trong phượng liền, tức khắc hiện ra ở dưới ánh mắt của mọi người.

Tông Chính Văn Hách dựa năm trên lưng ghế, vẻ mặt hiện lên bệnh trạng nghiêm trọng, gương mặt gầy gò, hai mắt lõm vào, tóc tai cùng xiêm y lại là chỉnh chỉnh tề tề. Chỉ là ở bên cổ, lúc nóc phượng liền bị hủy là lúc, bị Môn chủ Thiên Thủ môn gác lên một thanh kiếm sắc bén lập loè ánh sáng lạnh băng.

Tông Chính Văn Hách làm như cũng không để ý đến thanh kiếm tùy lúc đều có thể muôn tánh mạng hắn, chỉ nhìn Tông Chính Vô Ưu cùng Tông Chính Vô Trù, ánh mắt thiếu đi vài phần sắc bén của ngày xưa, nhiều thêm vài phần hiền hoà cùng yên vui của một phụ thân. Ở bên cạnh hắn, Thái hậu Khải Vân đầu cài trâm vàng phượng hoàng, người mặc phượng bào, đoan trang uy nghi. Mà khuôn

mặt mĩ lệ của bà ta không giảm đi theo năm tháng, cũng không có vết sẹo bị bỏng.

Tông Chính Vô Trù chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể nhận ra. Thái Hậu Khải Vân quốc, không phải Phó Uyên mẫu thân hắn thì còn là ai?!

Quả thật là bà ta? Quả thật là bà ta!

Giọng nói không giống nhau nhưng lại là cùng một người. Có một số việc, hắn đã sớm đoán được! Từ sau khi biết bà ta là người của Thiên Thủ môn, hắn liền bắt đầu âm thầm điều tra, tra được thế lực ngầm trợ giúp Thiên Thủ môn có quan hệ với Khải Vân quốc. Sau đó, Tông Chính Vô Ưu đánh tới Kinh thành, bà ta tự mình lén thành lầu, biểu tình ngoài ý muốn khi nghe nói Tông Chính Vô Ưu rút binh, lại đối với chuyện Khải Vân để mang binh tấn công Nam triều, có thái độ cẩn thận không thỏa đáng trong nháy mắt. Sau đó là chuyện mất tích ly kỳ.

Về sau có tin tức truyền ra là bị Khải Vân để bắt đi, những chuyện này dường như có chỗ quá trùng hợp đi! Quan trọng nhất chính là, Khải Vân để cản bản không có lý do, trừ phi Khải Vân để mong muốn sớm mất nước! Nhớ rõ khi còn nhỏ, hắn từng hỏi bà ta, phụ hoàng vì sao muốn giết hắn? Bà ta nói là bởi vì phụ hoàng muốn cho con trai của nữ nhân kia làm Thái Tử, cho nên bôi nhọ sự trong sạch của bà ta, không thừa nhận hắn là huyết thống của hoàng thất. Mà có một lần, hắn trong lúc vô tình nghe được bà ta cùng Môn chủ Thiên Thủ môn nói cả đời bà ta oán hận nhất, trừ bỏ Tông Chính Vẫn Hách ra, chính là tiên đế Khải Vân quốc Dung Nghị.

Những cái này đối với hắn mà nói cũng không coi là cái gì, bà ta có thể lẩn vào Khải Vân quốc cũng không nói cho hắn biết bà ta còn sống, lại có thể cố tình vun tưới hạt giống cùu hận chôn ở trong lòng hắn, bà ta còn có thể bởi vì hận Tông Chính Vẫn Hách mà cố ý xâu xé lãnh thổ Lâm Thiên quốc, làm cho Lâm Thiên quốc bởi vì hắn cùng Tông Chính Vô Ưu chiến tranh từng bước hướng đến suy sụp, bà ta thậm chí thiết lập bối cục, dẫn hắn cùng Tông Chính Vô Ưu tới tiêu diệt Khải Vân quốc..... Nhưng, hết thảy hết thảy những thứ này, cần thiết phải dựa trên sự cùu hận thật sâu đậm.

Hắn từ trước vẫn luôn tin tưởng không nghi ngờ, nhưng hôm nay, bà ta thế nhưng khiến hắn cùng Tông Chính Vô Ưu quyết đấu, lấy sinh tử định thăng thua, một khắc đó, hắn hoài nghi là chính mình quá đa tâm, hắn cảm thấy người này không phải là mẫu thân hắn.

Cho nên, giờ phút này, hắn như bị sét đánh, cả người cứng đờ, hình như có một cậu nước đá dội từ trên đầu xuống, ở trong gió lạnh nhanh chóng đem hắn đông lại, hầu như cả máu cũng ngừng chảy. Cái mẫu thân mà hắn kêu hơn hai mươi năm, là ấm áp duy nhất khi hắn còn nhỏ, có lẽ cũng chưa từng có để ý đến sự sống chết của hắn! Nếu không, đau đớn xuyên cốt mười ba năm, bà ta vì cái gì lại thờ ơ không lộ mặt?

Hắn ngơ ngẩn nhìn bà ta, trong mắt vô số cảm xúc hiện ra từng cái một, cực kỳ phức tạp.

Sự tình đã đi đến nước này, kỳ thật không còn có gì có thể dấu diếm, Phó Uyên cũng không muốn giấu diếm nữa. Thái Hậu Khải Văn Quốc, cũng chính là Phó Uyên, bà ta khôi phục giọng nói bình thường của mình, khoe miệng hàm chứa nụ cười ung dung đoan trang, khẩu khí vẫn như là khi ở hoàng cung Bắc triều, dường như không có việc gì mà gọi một tiếng: "Trù nhi."

Ánh mắt Tông Chính Vô Trù khẽ run lên, đôi mắt nhìn chăm chăm vào hai mắt Phó Uyên, chỉ vào Dung Tề, giọng nói giống như là từ nơi sâu nhất trong yết hầu bị dồn ép ra, hỏi: "Hắn là con trai của ngươi, vậy ta đây là ai?"

Ánh mắt Phó Uyên hơi giật giật, cười nhạt quay đầu nhìn Tông Chính Văn Hách, ngữ khí thập phần ôn nhu nói: "Văn Hách, Trù nhi hỏi thiếp, nó là ai? Chàng nói, thiếp có nên nói cho nó biết hay không?"

Tông Chính Văn Hách vừa nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của bà ta, biểu tình của hắn như là thấy ma quỷ, con ngươi biến sắc, sắc mặt xanh mét. Lại nhìn biểu tình muốn biết đáp án lại sợ hãi biết được đáp án của Tông Chính Vô Trù, trong lòng Tông Chính Văn Hách thập phần áy náy. Nhiều năm như vậy, hắn vẫn luôn

tìm kiếm y, lại không nghĩ đến, y kỳ thật đã sớm ở tại bên cạnh hắn. Hắn lần đầu tiên nhìn thấy Phó Trù liền hoài nghi thân phận của y, phái người điều tra, lại không thu hoạch được gì. Hắn liền mệnh lệnh người hầu hạ Phó Trù tắm, lưu ý trên người Phó Trù có cái bớt theo như lời của Vân nhi nói hay không, nhưng kết quả cái gì cũng không có.

Thất vọng rất nhiều, hắn không tự giác liền đối với Phó Trù nhiều thêm vài phần thân cận cùng tín nhiệm, mà Phó Trù thật xuất sắc ở tất cả các phương diện, càng làm cho hắn rất là vui vẻ, đem binh quyền giao cho Phó Trù, lại không ngờ, Phó Uyên thể nhường không chết, mà những chuyện này đều là mưu kế của ả ta. Đương lúc hắn phát hiện có khác lạ, bắt đầu hoài nghi thì hết thảy đều không còn kịp nữa.

Nữ nhân này thật là đáng sợ, vì trả thù hắn, dùng bất cứ thủ đoạn nào.

Phó Uyên thấy Tông Chính Võn Hách oán hận trùng mắt bà ta, bà ta tâm tình thật tốt nhường mày cười nói: "Trù nhi, phụ thân con không chịu nói, con có thể hỏi nàng ta." Phó Uyên chỉ chỉ Mạn Yêu ở phía sau Phó Trù.

Đáp án tàn nhẫn như vậy, bà ta muốn cho nữ tử mà hắn yêu thương nhất tới nói cho hắn biết.

Mạn Yêu chấn động, thấy Tông Chính Võ Trù nhìn nàng, ánh mắt của hắn mang theo hi vọng, sợ hãi, bi ai... đủ loại cảm xúc phức tạp giao nhau. Mạn Yêu thở dài, kỳ thật, trong lòng hắn chỉ sợ sớm đã rõ rồi! Chỉ là hắn không dám tin, cũng không muốn chấp nhận mà thôi. Hắn nhất định là hy vọng, nếu hắn không phải là con trai của Phó Uyên, vậy hắn tình nguyện làm một cái người vô danh, cũng không thể là con trai của Vân Quý phi. Hắn đang sợ hãi? Sợ hãi sự kiên trì, tín niệm của hắn hơn hai mươi năm qua không chỉ là một trò cười, mà còn là trở thành quân cờ bị kẻ thù lợi dụng để thương tổn đến người thân của hắn. Nhưng mà, kết quả chính là tàn khốc như vậy, Mạn Yêu không biết hắn có thể chịu đựng được hay không?

Mạn Yêu hơi hé miệng, ánh mắt rũ xuống, cái gì cũng nói không nên lời. Nàng đã thể nghiệm qua sự tàn nhẫn khi chân tướng bị vạch trần, cái loại tuyệt vọng đau tận tâm cốt, đủ khiến cho người sụp đổ. Mà nàng, ít nhất còn có Vô Ưu, còn có con nàng. Nhưng Phó Trù có cái gì? Nếu nhất định phải nói hắn còn có được cái gì, vậy đại khái cũng chỉ dư lại nửa cái giang san lạnh băng kia.

Cửu hận gút mắt của người đời trước, lại muốn cho người đời sau tới chịu đựng kết quả. Nàng cùng Ngân nhi như thế, Vô Ưu, Phó Trù như thế, Dung Tề cũng như thế, bọn họ vốn là người vô tội, nhưng vận mệnh, lại ở trong âm thầm sớm đã sắp đặt, khiến bọn họ không được sống yên ổn.

Nàng ở trong lòng thở dài, mà Tông Chính Vô Ưu nhăn lại mày rậm, mắt phượng tà tú, âm thanh lạnh băng: "Ngươi là ai, ta tới nói cho ngươi biết."

Mạn Yêu sững sốt, nhìn khuôn mặt lãnh khốc của Tông Chính Vô Ưu, xem ra Vô Ưu đã biết, nhưng mà Vô Ưu giống như cũng không có bởi vậy mà buông bỏ cửu hận đối với Phó Trù. Phó Uyên thật là tàn nhẫn, ở giữa huynh đệ bọn họ tạo ra nhiều ân oán không có cách nào giải trừ, thù hủy thi thể mẫu thân, cái hận đoạt thê, Phó Uyên là muốn cho huynh đệ hai người bọn họ cho dù có một ngày biết được chân tướng, cũng không thể nhận lại nhau.

Tông Chính Vô Trù thân hình khẽ run, không có chuyển mắt nhìn Tông Chính Vô Ưu, chỉ gắt gao nhấp môi, khuôn mặt anh tuấn dần dần bắt đầu trắng bệch.

Tông Chính Vô Ưu nói: "Ngươi, chính là con trai của cái người bị bà ta nghiền xương thành tro kia! Là quân cờ mà bà ta tỉ mỉ bồi dưỡng ra dùng để trả thù hoàng gia chúng ta."

"Không có khả năng!"

Trầm giọng phủ quyết, đây là phản ứng đầu tiên của Tông Chính Vô Trù. "Ta không có khả năng là con trai của bà ta (Vân quý phi)! Người mà ngươi muốn tìm, trên người có cái bớt hình rồng, mà trên người ta, cũng không có bất luận

cái bớt nào." Hắn nói được khẳng định như thế.

"Trên người của ngươi đương nhiên là không có." Phó Uyên tiếp lời, nụ cười bên môi càng thêm sáng lạn, "Bởi vì lúc trước sau khi ôm ngươi đi, vì không muốn bị nhận ra, ta kêu người loại bỏ cái bớt ở trên người của ngươi, nếu không vì sao bên eo của ngươi từ nhỏ liền có một cái sẹo dài không bằng phẳng?"

Tông Chính Vô Trù thân hình rung mạnh, trên mặt không còn chút máu,
"Trẫm, không tin!"

Hắn vội vàng phủ nhận, nửa đời đánh trận trên lưng ngựa, hành tẩu ở trên mũi đao, chưa bao giờ từng có sợ hãi như vậy.

"Ngươi có thể không tin. Ai gia không ép ngươi." Phó Uyên cười đến bình tĩnh, một bộ dáng không sao cả.

Lòng bàn tay Tông Chính Vô Trù lạnh băng, thân mình cứng đờ, ánh mắt chuyển hướng tới những người khác, khuôn mặt Tông Chính Vô Ưu lạnh lùng ánh mắt phức tạp, ánh mắt Tông Chính Văn Hách mang áy náy cùng lo lắng, mà nữ tử hắn yêu thương rũ mắt, vẻ mặt mơ hồ có thể nhìn ra thương hại cùng không nhẫn tâm.....

Trong đầu hắn nổ vang một tiếng lớn, rõ cuộc không thể động đậy.

Năm năm đào vong, giãy giụa ở trong máu tươi cùng thi thể, ở trong đêm tối trên nền tuyết lạnh băng gian nan mà bò đi giống như một con chó, ở trong hồ nước lạnh băng đấu tranh cùng tử vong, một lòng nhớ đến mẫu thân hắn còn đang chịu khổ, hắn phải sống sót, sống sót mới có thể nghĩ cách cứu viện mẫu thân..... Khi đó, hắn chỉ mới năm tuổi!

Bao nhiêu năm chém giết nơi sa trường, anh dũng đấu tranh, vết thương chồng chất, hao tổn tâm cơ liều mạng bò lên trên.....

Mười ba năm, vì muốn nhớ kỹ mẫu thân từng chịu qua thống khổ, hắn mặc

cho người đem móc câu gai ngược sắc nhọn, hung hăng mà xuyên qua cột sống của hắn, lại hung hăng rút ra, lộ ra xương trắng, máu thịt vẩy ra.....

Hết thảy mọi thứ hắn cam tâm tình nguyện chịu đựng, vì mẫu thân hắn!

Nhưng, thì ra sự tín ngưỡng cả đời, tín niệm kiên trì, vứt bỏ thú mình yêu thương nhất..... Đến cuối cùng, chỉ là công dã tràng, mình thì không có lợi ích gì còn giúp người khác làm chuyện tốt.

Thân phận là giả, cùu hận là giả, thân tình là giả..... Hắn vì cùu hận giả dối này, không tiếc trả giá bằng mọi giá để trả thù, tất cả đều là người thân của hắn.

Soán quyền đoạt vị, độc hại phụ thân, lợi dụng thê tử, làm nhục huynh đệ.....

Còn có, còn có hắn ngầm đồng ý thúc đẩy cái kết cục mẫu thân thân sinh của hắn bị nghiền xương thành tro!

Thanh kiếm trong tay Tông Chính Vô Trù "Leng keng" một tiếng rơi trên mặt đất, âm thanh bén nhọn giống như đâm xuyên qua linh hồn của hắn, đem hắn phân hủy thành từng mảnh nhỏ.

Hắn đứng ở trong gió lạnh, thật lâu thật lâu cũng không có phản ứng, như là một pho tượng đá.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Tình Như Mây Khói (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Sinh mệnh đã không còn gì để chống đỡ, thân hình cao lớn của Phó Trù liền hướng tới bên đài cao nghiêng ngã xuống.

"A Trù!"

Mạn Yêu kinh hãi hô to, vội duỗi tay túm chặt hắn, nhưng thân hắn đã trượt xuống đài cao, suýt nữa đem nàng cũng kéo đi xuống. Tông Chính Vô Ưu tay mắt lanh lẹ, túm chặt nàng, hai người mới miễn táng thân trong biển lửa. Tông Chính Vô Ưu thần sắc phức tạp biến ảo không chừng, trong mắt ẩn hiện sự tức giận.

Thân người Phó Uyên chấn động một cái, ánh mắt hơi thay đổi mấy lần, dưới sững sốt muốn buột miệng thốt ra "Trù nhi" nhưng cuối cùng là có ý thức mà nuốt trở vào.

Thần sắc hoảng sợ trong mắt Tông Chính Văn Hách chợt lóe lên, thấy Phó Trù được giữ chặt lấy, mới nhẹ nhõm thở phào một hơi.

Mạn Yêu ngồi xổm trên mặt đất, một tay có chút cố hết sức bắt lấy hắn, nhăn mày, cúi đầu nhìn thấy trong mắt hắn đen tối thê thảm ảm đạm như một mảnh tro tàn không ánh sáng, không còn sức sống. Đó là một người giữ vững tín niệm nhiều năm, nản lòng thất vọng sau khi niềm tin hoàn toàn bị hủy diệt.

Nàng đau lòng, vội vàng khuyên nhủ: "A Trù, ngươi còn có chúng ta, chúng ta là người thân của ngươi a!"

Cả người Phó Trù treo ở không trung, chậm rãi nhìn nữ tử mình yêu thương, một đầu tóc bạc theo gió tung bay, là chứng cứ phạm tội không thể tha thứ mà

hắn từng phạm phải. Ngày đó, một màn thảm thiết trước mặt mươi vạn người giống như dấu ấn khắc vào trong sinh mệnh hắn, lúc hắn nhìn thấy nàng từ trong màn đỏ đi ra, hắn cho rằng, đó là lần cuối cùng hối hận cùng nghẹn đau trong cuộc đời này của hắn, hóa ra đó chỉ là cái bắt đầu.

Nghe nói địa ngục có 18 tầng, hắn từng muốn thử xem rõ cuộc sâu bao nhiêu, hiện giờ, hắn đã biết, ở trong thế giới của hắn, địa ngục, vĩnh viễn vô biên vô tận.

"Dung Nhạc..... ta xin lỗi!" Âm thanh từ trong lồng ngực phát ra, làm người nghe đến tâm đều sê phát run.

Mạn Yêu giống như cảm nhận được bi thương đau khổ cùng tuyệt vọng không có cách nào kẽ xiết ở đáy lòng hắn, Phó Trù ở trong lòng nàng là nam tử kiên nghị mà cường đại, hắn luôn là bày mưu lập kế, tâm tư thâm trầm khiến người nhìn không thấu, ngay cả thời điểm nàng giết hắn, hắn đều có thể vẫn tự đắc cam tâm thừa nhận, nàng cho rằng người như vậy, không có cái gì có thể đả đảo hắn. Chính là, có một số chân tướng, tàn nhẫn đến hơn hắn so với tử vong càng dễ dàng phá hủy ý chí của một người!

Giọng nói của nàng hơi nghẹn ngào, "Ta tha thứ cho ngươi! Người mau lên đây."

Đôi mắt như tro tàn của Tông Chính Vô Trù nhân bởi vì câu tha thứ kia mà dao động lộ một tia vui mừng, nhưng đó không đủ để kích thích dũng khí sinh tồn của hắn, hắn ngửa đầu, si ngốc mà nhìn tình cảm đích thật trong cuộc đời này của hắn, biểu tình mang theo hồi ức chậm rãi nói: "Dung Nhạc, ta thật sự đã từng quyết định qua không hề lợi dụng nàng. Bức hưu thư kia..... Ta viết suốt mươi bốn lần mới viết xong."

Hưu thư? Mạn Yêu sững sốt, nhớ tới hắn là từng đã cho nàng một thứ, thứ đó như là bức thư được bao kín mít một lớp lại một lớp, nàng vẫn luôn không có mở ra xem, thì ra kia lại là hưu thư?! Hắn từ khi đó bắt đầu, cũng đã sẵn sàng

chuẩn bị thất bại. Sắc mặt nàng hơi biến, ngược chua xót. Vì sự kiện kia, nàng vẫn luôn hận hắn, thực sự rất lâu, nhưng hiện tại, nàng muốn hận cũng hận không được, muốn oán cũng oán không xong.

(Hữu thư: thư bỏ vợ)

Tông Chính Vô Trù ánh mắt mờ ảo không rõ, tiếp tục nói: "Mặc dù nàng nói nếu như ta thua, nàng sẽ cùng ta đồng sinh cộng tử, nhưng ta không nỡ, ta không nỡ để nàng chết cùng ta..... Tuy rằng ta biết, nếu như hắn thua, nàng cũng giống như vậy sẽ đi cùng hắn, nhưng ta vẫn là không nỡ nàng chết cùng ta. Ta vẫn luôn hiểu rất rõ, màn chiến tranh đó, bất luận kết quả như thế nào, ta trước sau đều là cái người thua."

Tông Chính Vô Trù chậm rãi kể rõ phần tình ý không ai có thể lay động mà hắn giấu ở đáy lòng, âm thanh là thê lương bất đắc dĩ cỡ nào.

Không trung tháng 11 bỗng nhiên nổi lên tuyết lông ngỗng, bay múa ở trong gió lạnh thấu xương, che trời lấp đất thổi quét đến thế giới này. Màu sắc tinh trắng, như một màn lễ tang long trọng do trời xanh cử hành, âm thầm ai điểu cho một màn thảm kịch của nhân gian.

Có mấy con chim bay qua mái cong của cung điện, vẫy cánh, ở trong không khí rét lạnh phát ra vài tiếng rên rỉ.

Mạn Yêu nghẹn ngào hốc mắt liền đỏ lên. Thì ra tâm tình khi đó của nàng, hắn đều rõ như lòng bàn tay, nhưng hắn vẫn là viết xuống bức hưu thư kia. Nàng chuyển mắt qua, không muốn nhìn thấy ánh mắt vỡ vụn của hắn khiến người đau lòng, chỉ là trên tay bắt chặt lấy hắn không buông.

Ánh mắt Tông Chính Vô Trù bỗng nhiên nóng rực, lại hỏi: "Nàng đã từng nói..... thiếu chút nữa yêu ta, là..... là thật vậy chăng? Nếu không có sự kiện kia, nàng thật sự sẽ yêu ta sao? Cho dù là một chút." Đây là đáp án mà hắn vẫn luôn muốn biết, rất muốn biết.

Mạn Yêu cúi đầu, nàng không có cách nào trả lời vấn đề này. Nếu nàng nói không phải, hắn sẽ thất vọng, sẽ khổ sở. Nếu nàng nói phải, vậy chỉ làm cho hắn càng thêm thống hận chính hắn. Vô luận phải hoặc không phải, đối với hắn mà nói, đều là một loại đả kích.

Sắc mặt Tông Chính Vô Uưu trầm xuống, lướt nhìn Phó Uyên thản sắc không rõ đang đứng ở một bên, hắn tiến lên không dung kháng cự một tay đem Tông Chính Vô Trù lôi lên, ném tới trên mặt đất. Ánh mắt hắn phức tạp, trầm giọng nói: "Bà ta còn chưa có chết, ngươi liền muốn chết trước sao?"

Cả người Tông Chính Vô Trù chấn động, giương mắt nhìn nữ nhân đùa bỡn vận mệnh bọn họ, tất cả đau buồn trong lòng toàn bộ hóa thành oán hận sâu đậm, đôi mắt dần dần bốc cháy lên lửa giận, hắn nhặt lên thanh kiếm trên mặt đất, đứng lên nắm ngón tay cầm chặt chuôi kiếm, ngón tay xanh trăng, gân xanh trên trán nổi lên, từng bước một, chậm rãi đi về phía Phó Uyên.

"Ngươi, thế nhưng lừa gạt ta hơn hai mươi năm! Ngươi phải trả một cái giá đắt!" Hắn nghiến răng nghiến lợi, trong mắt lộ ra tia tà ác, ánh mắt lập loè hung ác tàn bạo khát máu. Thanh kiếm trong tay chỉ thẳng vào yết hầu của Phó Uyên.

Ánh mắt Phó Uyên khẽ run lên, đáy mắt xẹt qua một tia phức tạp không thể thấy, đối mặt với khí thế của kiếm khí hung mãnh lạnh thấu xương, biểu tình trên mặt bà ta vẫn như cũ không thay đổi. Bà ta đứng ở chỗ cũ, nhìn đứa con đã kêu bà ta là mẫu thân hơn hai mươi năm, bà ta không có nhúc nhích.

"Đợi đã! Các ngươi không muốn mạng của hắn sao?" Môn chủ Thiên Thủ Môn đột nhiên quát một tiếng chói tai, thanh kiếm trong tay dán chặt vào cổ Tông Chính Võ Hách, một lăn vết máu lập tức hiện ra.

Mũi kiếm của Tông Chính Vô Trù để ở yết hầu của Phó Uyên đột nhiên dừng lại, trong ánh mắt khát máu xẹt qua một tia dị thường, "Vì sao không rút kiếm? Ngươi cứ như vậy chắc chắn rằng ta sẽ để ý tính mạng của hắn?"

Phó Uyên nói: "Bởi vì ta hiểu ngươi mà."

Ánh mắt của Tông Chính Vô Trù thâm trầm, mũi kiếm liền đi về phía trước vài phân, đâm thủng da thịt lưu lại một chuỗi huyết châu.

Ánh mắt Môn chủ Thiên Thủ môn đột nhiên biến đổi, liền phải có động tác, Phó Uyên lại cười quay đầu lại đối với Tông Chính Văn Hách nói: "Ngươi xem, cả Trù nhi cũng hận ta. Ngươi có vui mừng không?" Nói xong bà ta nhìn về phía Dung Tề ngồi ở trên ghế, đôi mắt mỹ lệ không nhiễm ý cười xẹt qua mấy phần bi ai.

Tông Chính Văn Hách liếc mắt căm tức nhìn bà ta, khuôn mặt hơi co giật một cái.

Phó Uyên lại nói: "Ngươi sao lại không nói lời nào? À, ta đã quên. Ngươi không mở miệng được." Bà ta hình như thật sự đã quên, giơ tay lên cách không giải á huyệt cho Tông Chính Văn Hách, cười như không cười nói: "Mới vừa nhận lại con trai mình, dù sao cũng phải nói mấy câu mới được."

Chắc có lẽ là lâu lăm không nói chuyện, giọng nói của Tông Chính Văn Hách nghẹn ngào đến không thành tiếng, hắn nhíu chặt mày, hận nói: "Trẫm thật hối hận, lúc trước không có giết chết cái nữ nhân tàn nhẫn như ngươi!"

Phó Uyên nói: "Chuyện mà ngươi phải hối hận thật nhiều lắm, không chỉ có một chuyện này đâu. Luận nhẫn tâm tuyệt tình, ta sao bằng ngươi! Nếu không phải ta có dự đoán trước, nhân lúc ngươi không có ở trong hoàng cung, trộm ôm đi đứa nhỏ này, chỉ sợ sau khi ngươi hồi cung, chuyện thứ nhất muôn làm, chính là muỗn mạng của ta. Hai chúng ta, ai so với ai nhẫn tâm tuyệt tình, không ai rõ ràng hơn ngươi."

Ánh mắt của Tông Chính Văn Hách lập lòe, đôi môi hơi khô nứt mím chặt. "Ngươi sai rồi, trẫm vẫn chưa nghĩ tới muôn giết ngươi, chỉ cần ngươi an phận."

"An phận? Như thế nào mới coi là an phận? Trông giữ Lãnh cung lạnh lẽo mặc cho ngươi xâm phạm sao?" Chuyện cũ nhắc lại, đau đớn mà Phó Uyên giấu ở đáy lòng đã nổi lên lần nữa, khóc miệng bà ta mang một tia oán hận tức giận,

"Ta vì cái gì phải an phận? Người vì quyền lực, dùng hư tình giả ý lừa gạt cảm tình của ta, có được phụ thân ta hết lòng tương trợ, mới bước lên ngôi vị hoàng đế. Ta cho rằng người thật sự sẽ giống như lời người nói như vậy, hậu cung ba ngàn giai lệ độc sủng một mình ta, ai ngờ, sau khi người bước lên ngôi vị hoàng đế trăm phương ngàn kế muốn xử trí phụ thân ta, cuối cùng đem cả tộc Phó thị chém tận giết tuyệt..... Người vong ân phụ nghĩa như thế, khiến người cực kỳ thống hận! Lại kêu ta an phận sau khi bị xét nhà diệt tộc?"

Giọng nói của bà ta nghe đến thực bình tĩnh, là bình tĩnh sau khi đã trải qua hơn hai mươi năm cùu hận khắc cốt lăng đọng lại. Bà ta tươi cười thập phân ôn nhu, lại không hề có cảm tình, ôn nhu có thể nhìn ra một tia tàn nhẫn.

Tông Chính Võ Hách trầm giọng nói: "Là phụ thân người, tay cầm binh quyền không coi ai ra gì, ý đồ coi trãm là con rối, trãm thân là vua của một nước, bảo vệ hoàng quyền, há có thể mặc hăn muốn làm gì thì làm? Còn về người, trãm từng cảm thấy thiếu người rất nhiều, vốn định đối đãi tốt với người, nhưng hành động của người, làm trong lòng trãm đối với người chỉ có thiếu nợ cũng tiêu tan hết hồn như không còn. Người có thể hận trãm, nhưng người không nên thương tổn Vân nhi cùng con của trãm."

Phó Uyên cười lạnh nói: "Ta không cần chút áy náy đáng thương này của người, ta chỉ nghĩ muốn người thông khổ giống như ta, thậm chí so với ta càng thông khổ hơn. Người sinh ra ở nhà để vương, thảm kịch huynh đệ, phụ tử tương tàn mỗi ngày đều trình diễn, người nhất định sẽ không hiểu, nỗi thống khổ của người bình thường mất đi cốt nhục chí thân. Cho nên, ta muốn cho người nếm thử, mùi vị mất đi người thân yêu. Để người cũng hiểu rõ, xương là gì, thịt là gì?"

Ánh mắt Tông Chính Võ Hách đau đớn kịch liệt, mùi vị mất đi người thân yêu hăn đã hưởng qua, nỗi đau thống khổ dày vò đục khoét tim gan. Hăn nhìn nữ nhân bên cạnh, hận nói: "Người sao đối với Vân nhi hạ thủ được? Vân nhi thiện lương như vậy, vẫn luôn đem người coi là bằng hữu."

Ánh mắt của Phó Uyên chợt lóe, có giãy giụa nhὸn nhạt ở đáy mắt chợt lóe rồi biến mất, bà ta ngẩng đầu lên, bỗng nhiên có chút kích động, "Chính là sự thiện lương của nàng ta, còn có sự tuyệt tình của ngươi, đem ta đưa vào địa ngục! Rõ ràng là nàng ta trêu chọc Dung Nghị (Khải Vân đế cha Dung Tề), bằng cái gì để cho ta tới thừa nhận kết quả? Ngươi vì bảo vệ nàng ta, thiết lập cái bẫy, đem ta coi như nàng ta đưa cho Dung Nghị, khiến ta bị lăng nhục không người có thể chịu nổi..... Ngươi nên phải nghĩ đến sẽ có loại hậu quả như vậy!" Nói tới đây dừng lại, bình tĩnh trong mắt bà ta bị xé rách, đau đớn tuôn trào ra, sắc mặt đột nhiên tái nhợt, âm thanh cũng run lên.

Ký ức ngày xưa nghĩ lại mà kinh hãi, bà ta nhắm mắt lại, bình ổn lồng ngực đang pháp phồng kịch liệt, sau một lúc lâu mới nói: "Ba ngày ba đêm..... Ta kêu khàn cả giọng, cũng không ai tới cứu ta. Uống cho ta là Hoàng hậu của một nước, lại bị người mình yêu đưa cho người khác coi như là món đồ chơi..... Buồn cười chính là, ta chẳng hay biết gì, trở lại trong cung, trốn ở trong tẩm cung không dám ra cửa một bước! Ta cảm thấy chính mình thật dơ bẩn không chịu được, hổ thẹn với ngươi, vài lần muốn tự sát..... Nếu không phải Tần Thân ngăn cản, ta chết đi cũng không biết hết thảm mọi chuyện đều là do ngươi sắp đặt!"

Nói đến chỗ này, bà ta đột nhiên mở mắt ra, ánh mắt oán hận gắt gao nhìn chăm chăm Tông Chính Văn Hách, căn răng gằn từng chữ một mà run giọng hỏi: "Ta có bao nhiêu hận..... ngươi biết không?"

Lúc chuyện cũ bị vạch trần, mặc dù chuyện đã cách hơn hai mươi năm, bà ta vẫn như cũ giống như bị vạn tiễn xuyên tim, đau đớn không nhẫn được. Phó Uyên ngẩng đầu lên, nước mắt suýt nữa chảy xuồng, nhưng bà ta lại nuốt trở về. Năm đó, bà ta phát lời thề, cuộc đời này tuyệt đối sẽ không vì hắn chảy một giọt nước mắt nào nữa, tuyệt đối sẽ không!

Con ngươi của Môn chủ Thiên Thủ môn co rụt lại, kiếm trong tay lại tới sát cổ Tông Chính Văn Hách thêm vài phân, hắn thật muốn lập tức chém đứt cái đầu của Tông Chính Văn Hách tới cúng tế cho sự bi thống của Phó Uyên.

Mạn Yêu nghe xong trong lòng kinh động, thì ra Phó Uyên lại trải qua như vậy! Đều là nữ tử, nàng không khỏi có chút đồng tình cho Phó Uyên, bị người nam nhân mình yêu thương đưa cho người khác làm món đồ chơi, đích thật là sự bi ai cực hạn của nữ nhân! Chỉ là, bà ta không nên bởi vì chính mình gặp phải hoàn cảnh bi ai mà lại đi chế tạo ra bi ai cho nhiều người vô tội.

Tay cầm kiếm của Tông Chính Vô Trù run rẩy lên, ấn đường nhíu lại.

Ánh mắt Tông Chính Văn Hách hơi thay đổi, không nói gì. Chuyện đó hắn xác thật đã phụ Phó Uyên, nhưng hắn lúc ấy cũng là xuất phát từ bất đắc dĩ. Nếu nói là có sai, thì hắn sai ở chỗ thân là một Đế vương không nên có tình yêu, đặc biệt là ở trong thời kỳ loạn trong giặc ngoài, rung chuyển bất an, muốn bảo vệ cho một phần tình yêu hoàn chỉnh, càng là khó càng thêm khó. Muốn bảo vệ được tình yêu, nhất định phải không chế được hoàng quyền, tất nhiên phải có chỗ hy sinh.

Phó Uyên hít sâu một hơi, dừng một chút, lại nói: "Ta vốn dĩ không muốn lưu lại đứa bé kia (Dung Tề), ta hận Dung Nghị thấu xương, sao phải sinh con cho hắn? Là ngươi, sợ hãi ta sinh đứa nhỏ này ra, ngươi không thể không thực hiện lời hứa lúc trước (Con Hoàng hậu sinh ra sẽ làm Thái tử), liền ba lần bốn lượt hạ độc, mới làm ta hạ quyết tâm giữ lại đứa bé kia, quyết định lập ra kế hoạch báo thù. Khi đó ta không nghĩ tới nàng ta hoài thai thế nhưng là song thai, như vậy càng tốt, càng thuận tiện cho kế hoạch của ta. Tông Chính Văn Hách, cho dù là hiện tại, ngươi thiếu ta..... Vẫn là quá nhiều! Nguoi còn ý đồ dùng Thiên Mệnh khiến cho ta quên hết thấy những gì ngươi làm với ta, lợi dụng ta không chế thế lực còn sót lại của phụ thân ta, thật là si tâm vọng tưởng! Ta há để cho ngươi nguyện ý?" Ánh mắt bà ta vẫn như cũ hận và giận đan xen nhau, giọng nói biến chầm hoãn, nhưng mỗi câu mỗi chữ đều đục khoét tâm.

Tông Chính Văn Hách nói: "Trẫm là muốn cho ngươi một con đường sống, chính ngươi không biết tốt xấu. Nguoi đã làm nhiều chuyện như thế, ngươi còn muốn như thế nào nữa?"

Phó Uyên nói: "Ta chỉ muốn để cho ngươi hiểu, hôm nay hết thảy mọi chuyện, đều là do một tay ngươi tạo thành, con của ta đã chết rồi, nhưng hai đứa con của ngươi lại còn sống, cho nên, thống khổ của bọn nó còn chưa kết thúc đâu. Ngươi chờ mà từ từ thưởng thức đi." Bà ta lấy dư quang ở khói mắt quét qua ba người bọn họ (MY, TCVU, PT).

Sắc mặt của Tông Chính Vô Ưu âm trầm, ánh mắt lạnh lùng bắn thẳng ra, "Hừ! Vậy trước đó, trẫm sẽ khiến ngươi hoàn nợ cho mẫu thân của trẫm trước đã!"

Phó Uyên bỗng nhiên cười nói: "Cũng được, nếu đã thiêu nợ, thì cũng phải trả lại. Hai người các ngươi cùng nhau lên đi?"

"Một mình trẫm là đủ rồi!"

"Một mình ta cũng đủ rồi."

Tông Chính Vô Ưu cùng Tông Chính Vô Trù trầm miệng một lời.

Phó Uyên nói: "Vậy cùng lên đi. Nếu có thể ở trong thời gian một nén hương đánh bại ai gia, thì tính các ngươi thắng, ai gia liền giữ lại cái mạng của Tông Chính Văn Hách. Bằng không, hắn cũng chỉ có chết." Nói xong, bà ta tự mình đốt một nén hương, tay cầm trường kiếm.

Nhin thanh kiếm trong tay, cảm giác có chút xa lạ. Bà ta đã có bao nhiêu lâu không cầm qua kiếm rồi, suy nghĩ đột nhiên xa xôi, trước mắt hiện ra một nữ tử từng không cam lòng vận mệnh an bài mà rời nhà trốn đi. Khi đó, bà ta còn trẻ cỡ nào, có được một linh hồn tự do tự tại. Một mình vào chốn giang hồ, ý vào một thân tuyệt học, mà không chỗ nào sơ hãi. Chỉ là, từ khi nào bắt đầu, bà ta bắt đầu trở nên hoàn toàn thay đổi? Vì tình mà khốn khổ, linh hồn bị cùu hận giam cầm.

Bà ta hít sâu một hơi, thu lại suy nghĩ, dần theo kiếm, nhảy tới trên cột đá cao hai trượng trên đài cao. Bà ta đứng một mũi chân trên đỉnh cột đá, gió lạnh lay

động xiêm y hoa lệ của bà ta, váy áo tung lê, tay áo rộng phất phới, trâm cài trên đầu bà ta bị gió thổi lệch đi. Sắc mặt của bà ta bình tĩnh thản nhiên, không có trịnh trọng cùng khẩn trương nên có khi gặp đại địch. Trường kiếm trong tay chỉ lệch về phương hướng thâm cung, kiếm khí dao động trong không trung, hàn quang dày đặc lóng lánh, ánh sáng trắng xuyên thấu qua bầu trời đầy tuyết bay, chói mắt đến khiến người muôn mù lòa.

Tông Chính Võn Hách ánh mắt ngẩn ra, ánh mắt hơi lộ ra mờ ảo mê mang, bỗng nhiên nhớ tới một màn của nhiều năm trước kia. Đài Tử Trúc, dưới vách đá của thác nước, Phó Uyên một thân áo lam nhạt, chân đạp nước, một kiếm khơi mào gợn sóng, ở giữa những giọt nước rơi xuống văng khắp nơi, kiếm vũ như phồn hoa nở rộ, đẹp đẽ giống như là tiên tử tuyệt thế ở trong ánh sáng vạn trượng, ở trên vách đá khắc một hàng chữ: "Nguyện có được một người, đầu bạc vẫn không xa nhau". Sau đó, Phó Uyên ngoái đầu lại, nhìn hắn, trịnh trọng hỏi: "Cả đời ta chỉ có một nguyện vọng này, ngươi có thể làm được không? Người nếu có thể, ta liền từ bỏ tự do đi theo ngươi."

Có lẽ, thật sự là hắn đã sai rồi! Tông Chính Võn Hách chậm rãi cúi đầu, nhắm mắt lại.

Tông Chính Võn Uyển mím môi, mắt phượng híp lại, vừa run kiếm lên là một đạo kiếm quang xông thẳng lên trời, khí thế không gì sánh được. Hắn thả người nhảy lên cột đá khác, Tông Chính Võn Trù cũng là như thế.

Không có bất cứ khách sáo nào, Tông Chính Võn Uyển giơ kiếm chém thẳng vào, không chút do dự, Phó Uyên không tránh né, cầm kiếm chắn ngang.

Một tiếng loéng xoéng, rạch vỡ bầu trời xanh, đinh tai nhức óc Hai thanh kiếm được truyền vào nội lực hồn hậu va chạm mạnh vào nhau, từ mũi kiếm đến chỏ kết nối với chuôi kiếm, hoa lửa bắn ra văng khắp nơi, toát ra ánh sáng sáng lạn mang theo tử vong.

Kiếm khí bén nhọn đụng phải nội lực mạnh mẽ ngang nhau, bỗng nhiên

giống như nổ mạnh quét sạch bốn phương tám hướng, Tông Chính Vô Trù phi thân né qua, Hiên Viên điện sau lưng hắn phát ra một âm thanh "Âm vang" vang lên, nóc điện bị kiềm khí quét ngang, toàn bộ xốc lên tựa như bị thần rìu bỗng ngang. Xà ngang sụp xuống, mái ngói bay loạn xạ. Tức thì, thiên địa đen tối, mây đen hợp lại, cuồng phong nổi lên.

Mạn Yêu ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên thấy nàng thấy Tông Chính Vô Ưu chân chính tự mình ra tay, so với sự tưởng tượng của nàng còn muôn cao hơn rất nhiều, mà võ công của Phó Uyên lợi hại càng là vượt qua mức bình thường. Hai người dưới một kích này, Tông Chính Vô Ưu cùng Phó Uyên đều bị nội lực phản ngược chấn động dội trở về.

Đại quân ngoài trăm trượng xa xa nhìn thấy Tông Chính Vô Ưu cùng Phó Uyên hai người bay vọt lên trên cột đá, bọn họ bắt đầu xôn xao bất an.

Trên đài cao ngoài Hiên Viên điện, hai người đánh nhau kịch liệt. Tông Chính Vô Ưu ánh mắt tát tú như ma quỷ, đáy mắt lộ ra sự thù hận sâu thẳm ở trong lòng hắn.

Giờ khắc này, hắn đã chờ đợi thật lâu rồi, phải đem nữ nhân này băm ra thành từng mảnh hay là lăng trì róc xương xẻ thịt ba ngàn dao giữ lại cho bà ta một hơi thở, hắn còn đang suy xét.

Lại thêm mấy hiệp, kiềm khí bay lên không, tiếng gió sắc bén, đem cả tòa đài cao bao phủ trong đó, cho người ta một loại cảm giác áp lực mãnh liệt, giống như bị người bóp chặt yết hầu của mình. Thân ảnh của bọn họ nhanh như quỷ mị, khiến người phân không rõ cái nào là bóng kiềm cái nào là bóng người? Võ công của hai người tựa hồ tương đương, mắt thấy một nén nhang đã cháy quá nửa, ai cũng không có dấu hiệu bị thua, Mạn Yêu không khỏi có chút lo lắng.

Tông Chính Vô Trù nhìn hai người bao phủ dưới kiềm quang lập loè, nhíu chặt mày, hắn biết Phó Uyên biết võ công, lại không biết võ công của bà ta giỏi như vậy! Cúi đầu nhìn thấy hương đã đốt hơn phân nửa, hắn liếc mắt nhìn Tông

Chính Võ Hách một cái. Tuy rằng hắn không phải là con trai của Phó Uyên, nhưng 5 năm đuổi giết kia mang đến cho hắn thống khổ mà không có người nào có thể xoa bỏ được, mặc dù ông ta (TCVH) không biết hắn(PT) là con ruột của ông ta. Tất cả đau khổ cùng tra tấn mà cả đời hắn phải chịu, mà ông ta không thể thoát khỏi quan hệ. Hắn có thể bởi vì biết mình không phải là con trai của Phó Uyên, mà tha thứ cho ông ta sao? Hết thảy mọi chuyện, đều là do ông ta tạo nghiệt! Nhưng hắn rốt cuộc không đành lòng nhìn ông ta chết.

Tuyết càng rơi càng lớn, thời gian ngắn ngủn đã qua nửa nén hương, mặt đất ở nơi xa đã bị phủ đầy một tầng trắng tuyết, chỉ có chung quanh hố lửa, tuyết chưa rơi xuống thì đã tan chảy.

Tông Chính Vô Ưu thấy thời gian không còn nhiều lăm, kiếm càng rung động càng nhanh, khí thế càng thêm sắc bén, không thể ngăn cản. Phó Uyên dần dần rơi xuống hạ phong, đặc biệt là sau khi Tông Chính Vô Trù gia nhập, bà ta càng là cực kỳ nguy hiểm.

Mặc kệ Phó Uyên võ công cao cường cỡ nào, đều không thể địch nổi huynh đệ hai người bọn họ liên thủ.

Thần sắc của môn chủ Thiên Thủ môn cũng không còn trấn định nữa, trong mắt có chứa khẩn trương. Mạn Yêu ánh mắt vừa chuyển, nhân lúc hắn phân tâm, cấp tốc hướng hắn lướt qua, tới trước mặt rồi, môn chủ Thiên Thủ môn mới phát giác, trong mắt giật dữ, kiếm trong tay liền muốn cắt đứt cổ Tông Chính Võ Hách.

Mạn Yêu kinh hãi, trong tay nàng không có kiếm có thể ngăn cản, không chút nghĩ ngợi, liền ngưng tụ nội lực, giơ tay cầm lấy thân kiếm. Nàng không có cảm giác được đau đớn như trong dự đoán, kiếm trong tay bị bẻ gãy mà phát ra tiếng động, từ vị trí lòng bàn tay của nàng cho đến chuôi kiếm, gãy từng khúc, rơi trên mặt đất.

Mạn Yêu giật mình, nàng còn chưa có thể thích ứng với nội lực tăng mạnh

của mình, nhìn tay mình, có chút sững sờ. Mà Môn chủ Thiên Thủ môn càng là chấn động ngây ra, không dự đoán được công lực của nàng so với hai năm trước đây thế nhưng lại hơn xa đến như vậy, hắn không phòng bị, mới có thể bị nát kiêm. Hắn lập tức quăng chuôi kiếm, nắm ngón tay mở ra chộp lấy yết hầu của Tông Chính Văn Hách, thế rất kiên quyết.

Mạn Yêu hoàn hồn, vội vàng duỗi tay bắt lấy cổ tay của Môn chủ Thiên Thủ môn. Ánh mắt của Môn chủ Thiên Thủ môn biến đổi, cổ tay lập tức lật qua tránh thoát tay nàng, đổi thành đánh sau cổ Tông Chính Văn Hách. Mạn Yêu xoay người một cái, ở bên hông, tay đang ngăn cản hắn, đồng thời nâng đùi lên, dùng sức hướng đến chiếc phượng liễn đá mạnh một cái, phượng liễn dịch ra khoảng cách hơn ba mét, Tông Chính Văn Hách liền rời khỏi phạm vi mà Môn chủ Thiên Thủ môn có khả năng khống chế. Nàng mới nhẹ nhõm thở ra, chuyên tâm nghênh địch. Mà từ lúc bắt đầu, Tông Chính Văn Hách thân ở trong nguy cơ nhưng thần sắc trên mặt hắn cũng không có thay đổi, hắn chỉ là bình tĩnh nhìn ba người đánh nhau giữa không trung.

Mạn Yêu tuy có nội lực của Dung Tề, hiện giờ người trong thiên hạ này có thể trở thành đối thủ của nàng không nhiều lắm, nhưng Môn chủ Thiên Thủ môn cũng coi là một trong những người đó. Nàng từ nhỏ luyện tập chính là kiêm pháp, dùng tay không đánh nhau, nàng không có nhiều ưu thế cho lắm, mà quyền chưởng của Môn chủ Thiên Thủ môn cực kỳ quý dị, khó lòng phòng bị, nàng cẩn thận ứng phó gần mười chiêu, sau lưng chợt có một vật nện ở trên mặt đất, nàng nhìn thấy Môn chủ Thiên Thủ môn thần sắc đại biến, chiêu thức cũng hỗn độn vài phần, nàng nhìn chuẩn thời cơ, một chưởng đánh trúng ngực hắn, một chưởng này lực đạo rất nặng.

Môn chủ Thiên Thủ môn kêu lên một tiếng, lui bảy tám bước khó khăn lắm mới đứng vững, phun ra một ngụm máu, miếng vải đen che mặt rơi xuống, lộ ra một gương mặt nhiều năm không thấy ánh sáng, đó là một gương mặt bị phỏng nặng, mặc dù vết bỏng trên mặt đã qua nhiều năm, nhưng vẫn cứ khủng khiếp không dám nhìn. Mà ở phía dưới nơi cổ của gương mặt bị thiêu hủy kia, một vết sẹo màu tím đen hình bầu dục cực kỳ dẫn người chú ý.

Mạn Yêu ngẩn ra, mở to hai mắt nhìn hắn, buột miệng thốt ra nói: "Ngươi là..... Thúc thúc?!" Nàng kinh sợ, có chút không dám tin, trách không được năm đó trong rượu có Tiêu Hồn Tán, thì ra thúc thúc Tân Thân của nàng có quan hệ với Phó Uyên.

Môn chủ Thiên Thủ môn Tân Thân biến sắc, che lại ngực vọt tới bên người Phó Uyên đã ngã trên mặt đất ở sau lưng Mạn Yêu. "Ngài sao rồi? Có bị thương nặng hay không?"

Phó Uyên trúng một chưởng của Tông Chính Vô Trù, sắc mặt xám trăng, ngã xuống đất nhắm mắt lại thở dốc, hình như bị thương không nhẹ. Bà ta lắc đầu, không lên tiếng.

Tông Chính Vô Ưu thu kiếm, bay nhanh đến bên cạnh Mạn Yêu, nâng tay nàng lên xem. Hắn cau mày, thần sắc mang theo vài phần khẩn trương.

Mạn Yêu nghi hoặc nói: "Xảy ra chuyện gì?"

Tông Chính Vô Ưu mở lòng bàn tay nàng ra, thấy da thịt bàn tay hoàn hảo không tổn hao gì, cũng không có dấu vết bị thương, thở phào nhẹ nhõm, nhàn nhạt nói: "Không có việc gì" dứt lời, quay đầu sau khi nhìn Tông Chính Văn Hách, lại nhìn về phía Phó Uyên ngã trên mặt đất.

Phó Uyên thở hổn hển vài tiếng, chậm rãi mở to mắt, nhìn Tông Chính Vô Trù đứng ở trước mặt bà ta dùng kiếm chỉ vào bà ta, trong mắt lập loè cảm xúc phức tạp: "Trù nhi, con vẫn là không đủ tàn nhẫn." Rõ ràng trong tay có kiếm, vì cái gì phải dùng chưởng?

Tông Chính Vô Trù nhìn bà ta, tay run run lên, không nói chuyện. Tuy rằng mấy năm nay bà ta cho hắn hết thảy đều là giả, nhưng hắn hơn hai mươi năm qua ký thác tình cảm ở trên người "Mẫu thân" này lại là sự thật. Hơn hai mươi năm a! Hơn tám ngàn ngày, năm tháng dài cỡ nào. Mà hơn hai mươi năm đó, hắn có bao nhiêu tôn kính nữ nhân này, thì hiện tại có bấy nhiêu hận bà ta,

nhưng đến thời điểm xuống tay trong lòng vì sao lại khó chịu đến như vậy?

Phó Uyên hơi mỉm cười, có một chút an ủi, nhưng càng có nhiều hơn là chua xót khôn kẽ, buồn bã nói: "Nếu ngươi là con trai của ta cùng Văn Hách, thật là tốt biết bao!" Bà ta đã từng thật sự đem hắn trở thành là con trai của mình mà yêu thương, hắn là thông minh như vậy, hiểu chuyện, lại hiếu thuận, bà ta vô số lần ảo tưởng, đó là con trai của bà ta cùng Văn Hách, nhưng mỗi khi lại nghĩ tới thống khổ ở nơi sâu thẳm trong ký ức, liền không thể không được sự đấu tranh muôn trả thù của bà ta.

Sắc mặt Tông Chính Vô Trù hơi đổi, dùng âm thanh cực độ lạnh lùng tàn khốc nói: "Con của ngươi đã chết rồi."

Phó Uyên trong mắt xẹt qua đau đớn mãnh liệt, trái tim run lên, bà ta quay đầu nhìn Dung Tề đã không còn hơi thở, có một tia thương cảm rõ ràng chui vào trái tim của bà ta, bà ta nhắm mắt lại lần nữa, "Đúng vậy, Tề nhi của ta, đã chết rồi."

Tông Chính Vô Ưu liếc xéo bà ta, lạnh lùng hỏi: "Băm thây từng ngàn mảnh, lăng trì róc xương xéo thịt ba ngàn dao, hoặc là ngũ mã phân thi, ngươi chọn đi."

Phó Uyên rũ xuống ánh mắt, mà cũng không nhăn một chút nào, nhàn nhạt nói: "Các ngươi thấy vui vẻ thì tùy các ngươi đi, làm như thế nào để giải hận thì cứ làm như vậy đi. Nếu không..... Trù nhi, con giúp mẫu thân chọn đi."

Bà ta nói cực kỳ nhẹ nhàng bình thản, thật giống như thời điểm ở trong hoàng cung Kinh thành, người khác hỏi bà ta: "Thái Hậu, cơm trưa ngài muốn dùng cái gì ạ?" Bà ta cười nói: "Trù nhi, con giúp mẫu thân quyết định đi."

Đáy lòng Tông Chính Vô Trù hơi thắt lại, ánh mắt nhìn bà ta càng thêm oán hận tức giận, kiếm trong tay chậm rãi để ở trên ngực bà ta, cắn răng, gằn từng chữ nói: "Ngươi không cần đối với trẫm dùng hai chữ "mẫu thân" này nữa! Được! Ngươi để trẫm giúp ngươi chọn, vậy trước lăng trì róc xương xéo thịt ba ngàn dao, giữ lại một hơi ngũ mã phân thi, cuối cùng băm thây thành ngàn

mảnh, nghiền xương thành tro." Âm thanh thực lạnh lùng lại có chút run rẩy.

Phó Uyên cười nghe hắn nói, trên mặt không có phản ứng gì, trong mắt là bình tĩnh như nước lặng, giống như giờ phút này bọn họ nghiên cứu cách chết như thế nào cùng bà ta hoàn toàn không quan hệ. Đợi hắn nói xong, bà ta chỉ thuận miệng đáp: "Được."

"Chủ tử?!" Môn chủ Thiên Thủ mông nhíu mày, gân xanh trên đầu hiện ra dữ dǎn, xứng với khuôn mặt hủy dung, càng có vẻ dữ tợn khủng khiếp.

*****hết chương 105

Truyện đăng trên wattpad bởi Yên Hoa.

Tối mai đăng chương tiếp theo.

Chương 110 là kết, hoàn chính văn.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Tình Như Mây Khói (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Phó Uyên ngoái đầu lại, nhìn Tân Thân, thở dài nói: "Đã sớm nói, kêu ngươi đừng đi theo ta, nhưng ngươi vẫn không vâng lời. Sống những ngày tháng bình an vui vẻ lại không muốn, một hai phải chạy đến trong cung làm thái giám, ngươi tội gì phải như vậy? Biết rõ đi theo ta sẽ không có kết quả tốt, nói như thế nào ngươi chính là không chịu nghe."

"Ta nguyện ý!" Tân Thân khóc miện nhấp vài phần bướng bỉnh, đôi mắt luôn luôn sắc bén lúc này lộ ra toàn là si mê ái mộ.

Tông Chính Vô Ưu nhường mày, câu môi chẽ giễu nói: "Chủ tớ tình thâm, thật là khiến người cảm động. Trẫm liền làm người tốt một lần, thành toàn cho chủ tớ các ngươi cùng nhau lên đường. Lãnh Viêm..." Hắn hướng về phía Hiên Viên điện bị sụp xuống kêu một tiếng, Lãnh Viêm xuất hiện.

Tông Chính Vô Ưu nói: "Kêu người chuẩn bị hình phạt lăng trì, nói cho cái tên hành hình biết, giữ lại một đao, còn ba ngàn ba trăm năm mươi sáu đao, một đao cũng không thể thiếu. Cho bà ta lưu lại một hơi thở, nếu ở trước khi ngũ mã phân thi bà ta chết rồi, trẫm liền đem hắn lăng trì!"

Lãnh Viêm lĩnh mệnh rời đi, Mạn Yêu có chút kinh hãi. Nàng nhíu mày, nhìn thần sắc hung dữ của Tông Chính Vô Ưu, nàng thở dài, tuy rằng nàng cũng cực kỳ hận Phó Uyên, nhưng cách chết này, thật sự là quá mức tàn nhẫn.

"Công chúa!" Tiểu Tuần Tử đột nhiên kêu nàng, từ trong lòng ngực móc ra một phong thư, "Đây là Hoàng Thượng trước khi đi để lại cho nàng." Sao

Ánh mắt Mạn Yêu ngắn ra, hơi nghi hoặc, Dung Tề để lại thư cho nàng? Sao Tiểu Tuần Tử không sớm lấy ra, chờ tới bây giờ mới nói? Nàng nhíu mày, vội đi

qua tiếp lối, cầm trong tay, cảm giác Tông Chính Vô Ưu đang nhìn nàng, nàng nhìn qua, Tông Chính Vô Ưu liền nhìn qua chỗ khác, khóe miệng mím chặt, lông mi rũ xuống dấu đi ánh mắt dị thường. Nàng cắn cắn môi, dừng một lát mới mở ra, một tờ giấy trắng lớn, mặt trên chỉ có một hàng chữ vô cùng đơn giản: "Dung nhi, thỉnh cho bà ta chết một cách thống khoái dứt khoát, đây là thỉnh cầu cuối cùng của ta."

Mạn Yêu sững sốt, quay đầu nhìn biểu tình âm hiểm độc ác của Tông Chính Vô Ưu, trong lòng nặng nề, nàng nắm chặt lá thư, đầu ngón tay trắng bệch. Xem ra Dung Tề đã sớm đoán được kết quả này, hắn vẫn là thương mẫu thân hắn, mặc kệ mẫu thân hắn đối với hắn như thế nào. Nghĩ đến nam tử này, trong lòng nàng nghẹn đau, chậm rãi ngẩng đầu, "Vô Ưu, có thể hay không....."

"Nàng muốn cầu tình thay cho bà ta?" Tông Chính Vô Ưu ngắt lời, liếc mắt một cái đã nhìn thấu ý đồ của nàng, hoặc là nói, lúc Tiểu Tuần Tử lấy lá thư kia ra, hắn cũng đã đoán được. Sắc mặt của hắn thực nặng nề, âm thanh lạnh băng, nhìn chăm chăm vào đôi mắt nàng, đáy mắt như là đốt lên một ngọn lửa.

Yết hầu của Mạn yêu nghẹn đau, nàng liền biết hắn sẽ có loại phản ứng này, nàng cũng biết nàng vì Dung Tề cầu tình thay cho Phó Uyên, đối với bản thân Vô Ưu mà nói chính là một loại thương tổn. Nhưng mà, nàng có thể cự tuyệt Dung Tề sao? Cái nam tử vì nàng trao ra hết thảy, thậm chí cả máu tươi cùng tánh mạng, cả đời vì nàng, lại chưa từng đổi với nàng yêu cầu qua cái gì, đây là thỉnh cầu duy nhất cũng là cuối cùng của hắn, nàng có thể cự tuyệt sao?

Nàng không muốn thương tổn Vô Ưu, nàng phải làm sao bây giờ? Cố nén chua xót ở trong lòng, nàng nỗ lực tìm từ ngữ, không dám nhìn vào mắt Tông Chính Vô Ưu, rũ mắt nói: "Bà ta thật là không thể tha thứ, chết đã là trùng phạt lớn nhất....."

Âm thanh của Tông Chính Vô Ưu như nhũ băng tuyet: "Nàng hình như đã quên mất, nỗi nhục trong hồng trưởng của hai năm trước, nghiên xương thành tro của một năm trước. Nếu, chết là trùng phạt lớn nhất đối với một người, vậy

những cái đó.....thì tính là cái gì?"

Thân người Mạn Yêu chấn động, há mồm nói: "Thiếp....."

Một chữ "thiếp" vừa mới ra khỏi miệng, những chữ còn lại đều nghẹn ở trong cổ họng nói không nên lời. Nỗi đau suốt đời nàng sao có thể quên! Quanh quẩn giữa sinh tử trong hồng trướng, đau thương đến tóc đều bạc trắng, ở Hồi Đồng quan ba ngày ba đêm quỳ gối trên băng thiên tuyết địa đào hố chôn tuyết.....bi thống cùng tuyệt vọng của một khắc kia, suốt đời khó quên. Nàng quay đầu lại nhìn Dung Tề, dung nhan bị chảy hết máu trắng bệch, cặp mắt kia đã từng tràn đầy sủng nịch thâm tình, giờ chỉ còn lại một mảnh tro tàn tuyệt vọng, người nam nhân kia ngay cả đã chết cũng muốn lợi dụng thi thể của chính mình bảo vệ bình an cho nàng! Mà đứng ở đối diện nàng, là Vô Ưu là người nàng yêu sâu đậm không hối hận, cùng nàng trải qua biết bao tang thương đồng sinh cộng tử, nàng không thể khấn cầu hắn hiểu cho nàng. Hắn là một người kiêu ngạo như vậy, vẫn luôn yêu nàng toàn tâm toàn ý.

Tông Chính Vô Ưu thấy ánh mắt nàng nhìn về phía Dung Tề chứa đầy bi thương cùng giây giọt, hắn lại nghĩ tới bộ dáng lúc nãy nàng nắm tay Dung Tề khóc đến ruột gan đứt từng khúc, tâm hắn không tự giác xoắn lại, như là có người cầm roi dính nước muối ở trong lòng hắn hung hăng quất mấy roi, đau đến run rẩy. Ánh lửa ở đáy mắt hắn tắt ngấm, cưỡng ép giả dạng bình tĩnh bị nứt ra, bi ai ở sâu trong đáy mắt tầng tầng xuyên thấu ra. Hắn có thể không để ý nàng có phải là hậu nhân Tân gia hay không, cũng có thể không để ý nàng là quân cờ mà kẻ thù dùng để khống chế hắn, nhưng hắn không có cách nào không để ý trong lòng nàng còn yêu một nam nhân khác hay không. Hắn không chịu được có một hạt cát trong mắt hắn, hắn không có cách nào chấp nhận tình yêu mà hắn dùng hết thảy mọi thứ đi bảo hộ đến cuối cùng lại không thể hoàn chỉnh.

Ấn đường siết chặt, mắt phượng nặng nề, môi mỏng mím lại, hắn làm như hạ quyết tâm thật lớn, sau khi kịch liệt giãy giụa qua đi, giọng nói của hắn không có một tia ấm áp, "Ta hỏi nàng một lần nữa, nàng, vẫn kiên trì thay bà ta cầu tình?"

Mạn Yêu quay đầu đối ngay ánh mắt không hề có cảm tình của hắn, trong lòng căng thẳng, lại là ánh mắt lạnh khốc như vậy, nhìn thẳng vào khiến đáy lòng người phát run. Nàng nỗ lực tìm về giọng nói của chính mình, "Vô Ưu, thiếp....."

Tông Chính Vô Ưu ngắt lời nói: "Nghĩ kỹ rồi hãy trả lời."

Hắn trịnh trọng như thế, thật giống như là đang đe nàng lựa chọn, là muốn hắn, hay là muốn Dung Tề?

Bức thư trong tay nàng rót xuống trên mặt đất, nàng muôn nói: "Thiếp không phải cầu chàng thả bà ta, thiếp chỉ là xin chàng cho bà ta một cái chết thống khoái dứt khoát." Nhưng nàng vẫn không có nói như vậy. Rũ mắt lại ngẩng đầu nhìn hắn, chậm rãi nói: "Vô Ưu, thiếp và chàng giống nhau đều hận bà ta, bà ta hại chết cả nhà thiếp, khiến thiếp ở trong Lãnh cung cùng người chết làm bạn suốt mười năm, những ngày tháng sinh sống không thấy bầu trời. Thiếp thừa nhận, thiếp là đã từng yêu Dung Tề, thiếp không có biện pháp xóa bỏ quá khứ của mình, điểm này, là thiếp thực có lỗi với chàng! Nhưng thiếp cũng không hối hận yêu chàng. Hình phạt lăng trì..... thật sự quá tàn nhẫn, hơn hai mươi năm nay, thiếp nghĩ bà ta nhất định cũng sống rất thống khổ, sẽ không so với chúng ta tốt bao nhiêu. Liền cho bà ta chết một cái thống khoái dứt khoát đi! Đây là cái tâm nguyện cuối cùng của Dung Tề, thiếp muốn cho hắn chết được nhắm mắt. Vô Ưu..... Có thể được không?" Một câu cuối cùng, nàng hỏi thực cẩn thận.

Cả người Tông Chính Vô Ưu cứng đờ, không có đáp lại. Ở trong đầu hắn, chỉ có một câu: Nàng thừa nhận nàng yêu Dung Tề.

Mạn Yêu lặng lẽ chờ hắn trả lời, cũng không nói chuyện nữa, hai người cứ kiên trì như vậy.

Trên không trung mây mù từ từ tản ra, hiện ra bầu trời mênh mông bát ngát, ánh nắng không hề có độ ấm, một mảnh lạnh lẽo. Mà tuyết bay, còn đang tung bay rơi xuống, chonga chất thành thương.

Tông Chính Võ Văn Hách ở ngoài ba mét bỗng nhiên mở miệng, giọng mang thở dài nói: "Vô Ưu, thôi, hãy cho bà ta cái thống khoái đi."

Tông Chính Võ Ưu nhắc lên kiềm đột nhiên hướng trên mặt đất ném một cái, kiềm đâm vào nền gạch, toàn bộ mặt đất đều chấn động theo. Hắn xoay người, không hề nhìn nàng nữa.

Mạn Yêu ngạc nhiên chuôi kiềm, đối với bóng dáng lạnh lùng cứng cỏi tiêu điều của hắn nhẹ nhàng nói tiếng: "Cảm ơn!" Sau đó nhìn về phía Tông Chính Võ Trù, mặt hắn không có biểu tình, nàng nói "A Trù, ta biết ngươi căm hận bà ta lừa gạt ngươi, nhưng bà ta cũng từng đã cho ngươi ấm áp. Mà Dung Tề hắn..... hắn cả cái loại ấm áp ngụy trang này cũng chưa từng cảm thụ qua."

Phó Uyên nghe đến một câu cuối cùng, ngực không tự chủ được run rẩy, bà ta chính xác không có cho con trai của mình một chút ấm áp nào, ở trong lòng bà ta, Dung Tề là sự chứng minh bà ta đã từng gặp qua thống khổ cùng sỉ nhục. Bà ta mỗi lần nhìn thấy Dung Tề, là thật giống như đang nhìn thấy nỗi sỉ nhục mà chính mình đã từng chịu.

Ánh mắt Tông Chính Võ Trù biến đổi, hai hàng lông mày hợp lại thật chặt, không nói chuyện.

Phó Uyên đột nhiên giơ tay cầm thanh kiếm đang để ở trước ngực mình, lưỡi kiếm sắc bén cắt rách lòng bàn tay của bà ta, máu tươi ào ạt mà ra, nhỏ xuống ngay con mắt của phượng hoàng trên bộ xiêm y hoa lệ của bà ta, như là huyết lệ chảy ra, bi ai âm thầm lan tràn khắp nơi.

Tông Chính Võ Trù hơi giật mình, Phó Uyên quay đầu lại nhìn Tông Chính Võ Văn Hách, thê lương cười thảm. Cả đời bà ta được vây quanh bởi ánh hào quang rực rỡ lóa mắt, được xưng là một trong hai mỹ nhân đẹp nhất Kinh thành (người còn lại là Vân quý phi), văn võ song toàn, lại có dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, từng là thê tử mà các vương công quý tộc tha thiết ước mơ. Mọi người đều nói bà ta có mệnh tốt, tư sắc như thế nếu là vào cung, tương lai nhất

định thống lĩnh hậu cung, mẫu nghi thiên hạ, nhưng không ai biết, bà ta cả đời chỉ cầu, bất quá là câu "Nguyện gặp được một người chung tình, đầu bạc vẫn không xa nhau", nhưng vận mệnh không do người quyết định. Bà ta từ nữ nhi của Đại tướng quân, đến trở thành Thái Tử Phi, tiện đà lên làm Hoàng Hậu, hiện giờ lại là Thái Hậu hai nước, những cái danh hiệu từ từ thăng cao khiến người hâm mộ, chính là sự tiến hóa bi ai cả đời này của bà ta. Bà ta đã từng cũng là một nữ tử thiện lương, một mình ngồi ở cửa sổ ảo tưởng cuộc sống tốt đẹp ở tương lai, cuối cùng trở thành vật hi sinh cho hoàng quyền lạnh băng và cho tình yêu của người khác.

Phó Uyên cũng từng nghĩ tới: Nếu bà ta không yêu người nam nhân này, bà ta cũng sẽ không hận hắn như vậy.

Tông Chính Văn Hách nhìn đôi mắt cùng vẻ mặt tươi cười của Phó Uyên, trong lòng hơi chua xót, lại không có lời nào để nói.

Phó Uyên lại quay đầu nhìn Dung Tề con trai của mình, dung nhan ngủ say bình tĩnh như vậy, bà ta đột nhiên thực hâm mộ. Bà ta đã có hơn hai mươi năm không có ngủ đến an tường như vậy, bất luận ngày đêm, nhắm mắt lại là thấy ác mộng đuổi không tan. Cả đời này, người khác thiếu bà ta rất nhiều, bà ta lại thiếu người khác rất nhiều, rốt cuộc ai thiếu ai nhiều hơn, sớm đã tính không rõ rồi.

Thôi, cuộc đời này là khổ là buồn là đau, cứ như vậy đi. Bà ta cũng mệt mỏi rồi, dù cho là báo thù, nhìn người khác giãy giụa trong thống khổ, bà ta cũng cảm thấy rất mệt. Ở trong quá trình báo thù, bà ta chưa bao giờ chân chính có được cảm giác vui sướng, bà ta chỉ là yêu cầu cần có một cái lý do để sống sót.

Nhưng hôm nay, con trai đã chết, khiến bà ta bỗng nhiên phát giác, bà ta thật sự muốn tiếp tục sống như vậy sao? Trả thù mấy năm nay, bà ta không biết rõ cuộc là đang trả thù người khác..... hay là đang trả thù chính mình? Trong lòng bà ta, trừ bỏ oán hận sự nhẫn tâm tuyệt tình của Tông Chính Văn Hách, oán hận sự điên cuồng lăng nhục của Dung Nghị ra, bà ta hận nhất, vẫn là sự ngây thơ cùng ngu xuẩn lúc trước của chính mình! Trách thì chỉ trách, bà ta đã yêu lầm

người! Không nghe lời nói của phụ thân, khăng khăng lựa chọn một người nam nhân như vậy.

Rũ xuống đôi mắt, Phó Uyên rút đi hết tất cả biểu tình trên mặt, chỉ còn lại có bình tĩnh. Bà ta cầm kiếm, đột nhiên đâm vào ngực mình, một mõm máu phun ra tung toé, bà ta cũng không cảm thấy đau một chút nào. Kỳ thật, cách chết như thế nào, đối với bà ta mà nói đã không quan trọng, lăng trì cũng được, ngũ mã phân thi cũng được, những cái đau trên thân thể vĩnh viễn cũng không bằng nỗi đau trong lòng.

"Nếu, nghiền xương thành tro..... Có thể tiêu diệt linh hồn của người, khiến người không còn có kiếp sau nữa..... Ta hy vọng, các ngươi có thể đem ta nghiền xương thành tro, để ta..... Vĩnh viễn đoạn tuyệt nhân thế....."

Âm thanh vô cùng bi thương thăng hết tất cả bi ca trên thế gian này, làm chấn động tâm Mạn Yêu, rốt cuộc là nỗi đau sâu đậm đến bao nhiêu, mới có thể khiến cho một người chỉ có hy vọng bị nghiền xương thành tro, quyết không có kiếp sau?

"Uyên nhi!" Tần Thân đau lòng kêu gọi, lần đầu tiên kêu tên của Phó Uyên, trong mắt một mảnh đau thương.

Hơi thở của Phó Uyên đã yếu đi, chuyển mắt nhìn phía trời cao, con chim ưng bay lượn ở phía chân trời rộng lớn bao la, là tự do tự tại như vậy, khiến người mong ước. Bà ta chậm rãi mở miệng cười, lẩm bẩm nói: "Rốt cuộc, có thể..... kết thúc rồi....."

Bà ta chờ đợi giờ khắc này, thì ra đã đợi lâu như vậy! Bàn tay trượt xuống đến trên mặt đất, vạn vật quy về bình tĩnh yên lặng.

Tông Chính Vô Trù ngạc ngẩn đứng ở nơi đó, nhìn kiếm của hắn hoàn toàn đi vào ngực Phó Uyên, ở trên người của bà ta tràn ra huyết hoa, hắn vẫn không nhúc nhích, không có bi thương, cũng không cảm thấy giải được oán hận, chỉ là chết lặng, không có một chút cảm giác nào. Buông kiếm ra, hắn vô ý thức lui về

phía sau.

Mạn Yêu lo lăng kêu: "A Trù?"

Phó Trù tựa như không nghe thấy, lăng lặng xoay người, đi xuống dọc theo bậc thang, bước chân trầm trọng nặng nề mà thong thả, lại có chút phù phiếm, tựa như đi ở trên đám mây.

Tông Chính Vô Ưu nhìn bóng dáng của Vô Trù, một thân tiêu điều, hăn nhíu nhíu mày, ánh mắt lạnh nhạt xẹt qua một thần sắc khác thường, nhìn Tông Chính Vô Trù kéo dài hai hàng dấu chân hồn độn ở trên nền tuyết dưới đài cao.

Tông Chính Vô Trù mắt nhìn về phía trước, ánh mắt trống rỗng, khuôn mặt anh tuấn nhiễm đầy sương gió, đuôi lông mày khéo mắt khắc xuống tang thương vô tận.

Một ngày này, quá dài, dài tới giống như hăn đã đi hết cả đời rồi.

Hăn dắt con ngựa của hăn, ở trong gió tuyết đầy trời đi ra quảng trường Hiên Viên điện, trong ánh mắt kinh ngạc của mấy chục vạn người đứng ở bên ngoài, dùng một thân hơi thở cô đơn tuyệt vọng ngăn cách tất cả những tướng sĩ muốn tiến lên dò hỏi.

Một thế hệ Đế vương, Tông Chính Vô Trù, hăn cứ như vậy đi ra khỏi tầm mắt của mọi người, chỉ mang đi một con ngựa. Con ngựa kia, là hăn sống hơn hai mươi năm duy nhất làm bạn với hăn không rời không bỏ.

Gió lạnh thấu xương thổi tung áo choàng của hăn, phần phật bay múa ở sau lưng hăn, hiện lên biểu tình tịch mịch cô đơn. Tuyết lớn giống như lông ngỗng rơi xuống đầu vai của hăn, phủ lên một tầng màu trắng, thân hình hăn đã không có độ ấm của ngày xưa, mất đi năng lực khiến băng tuyết tan chảy.

Hăn một người một ngựa, ở trong cuồng phong chạy như bay mà đi, bóng dáng tiêu điều mà cô đơn tuyệt vọng, giống như lần này rời đi thì sẽ vĩnh viễn

không quay lại. Từ đây, thế giới này, không còn có Bắc Hoàng Tông Chính Vô Trù.

Tông Chính Vô Ưu không có ngăn cản, bọn họ đều làm kẻ thù nhiều năm như thế, đột nhiên biến thành huynh đệ song sinh, bọn họ đều không thể thích ứng. Những cái cùu hận đó tuy rằng đều là giả, nhưng bọn họ thương tổn lẫn nhau lại là thật.

*****Lời Yên Hoa, Truyện Bạch Phát Hoàng Phi có hai bản, tác giả viết đoạn tiếp theo có chỗ khác biệt, Yên Hoa dịch luôn 2 bản, cho mọi người đọc xem thích bản nào.

(BẢN IN THÀNH SÁCH)

Tông Chính Văn Hách ngồi ở trên phượng liễn khí thế đẹp đẽ quý giá cũng ở một khắc đó đã vĩnh viễn nhắm hai mắt lại. Cũng là ở lúc ấy, Tân Thân ôm thi thể Phó Uyên, nhảy vào hố lửa đang cháy hừng hực, xương cốt không còn.

Đại lục Vạn Hòa, tháng 11, năm 177, Khải Vân đế băng hà, nguyên nhân chết không rõ.

Cùng ngày, Thái hậu Khải Văn quốc hoảng (chết), có lời đồn bà ta cùng Phó Uyên Thái hậu Lâm Thiên quốc là cùng một người, không biết thật hay giả. Tự sát mà chết, nguyên nhân không rõ.

Cùng ngày, Thái Thượng Hoàng của Lâm Thiên quốc bệnh nặng không trị, băng (chết).

(Vua chết dùng chữ băng. Hoàng thất, các chư hầu, đại thần chết dùng chữ hoảng)

Cùng ngày, Bắc hoàng của Lâm Thiên quốc Tông Chính Vô Trù mất tích, tung tích không rõ.

Đến đây, đánh vỡ cục diện Lâm Thiên quốc phân chia Nam, Bắc triều, Khải

Vân quốc bị nạp vào ranh giới Lâm Thiên quốc. Đồng thời, biên quan Sa thành của Nam triều truyền đến tin chiến thắng, La Thực tướng quân suất lĩnh La gia quân đánh bại ba nước Thổ Tiên, Dịch Thạch, Vực Thủy, ba nước trình lên thư xin hàng, từ đây thuộc sở hữu Lâm Thiên quốc.

Đại lục Vạn Hòa, năm 178, tháng 2, Nam đế Tông Chính Vô Ưu hồi Kinh thành Lâm Thiên quốc đăng cơ làm Hoàng đế, hiệu Thiên Đế. Trong lục cung chỉ duy nhất một hoàng phi tóc bạc.

Tháng tư cùng năm, các nước còn lại trên đại lục Vạn Hòa cảm nhận được uy hiếp liền hợp thành một hơi thở, hợp lại trăm vạn đại quân từ bốn phương tám hướng xâm phạm. Lâm Thiên quốc gặp phải nguy cơ lớn nhất từ trước tới nay.

(BẢN TRÊN WEB)

Tần Thân bế thân thể dần dần biến lạnh đi của Phó Uyên lên, ánh mắt một tấc một tấc tản ra, rõ cuộc cõng không tụ lại cùng nhau. Biểu tình của hắn đờ đẫn nói với Tông Chính Vô Ưu: "Ta muốn mang nàng đi."

Tông Chính Vô Ưu lạnh lùng nhíu mày, "Trẫm khi nào nói muốn thả ngươi đi?"

Tông Chính Văn Hách liếc mắt nhìn Tần Thân một cái, biểu tình của Tần Thân lập tức làm hắn nhớ tới tâm tình của hắn khi Vân nhi chết, hắn than một tiếng, "Sống trong đau buồn thương tiếc đau khổ hơn cái chết. Vô Ưu, để cho bọn họ đi đi, sự tình dừng ở đây thôi."

Đối với một người khát vọng được chết mà nói, để họ sống, mới là trừng phạt lớn nhất đối với họ.

Môn chủ Thiên Thủ môn Tần Thân, cũng từng là nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy trong chốn giang hồ, y thuật tinh vi, võ nghệ siêu quần, lại vì một nữ tử, tự nguyện tiến cung làm thái giám, phân tình kia có bao nhiêu sâu đậm, chỉ sợ chỉ có mình Tần Thân biết mà thôi.

Tông Chính Vô Ưu buông lòng bàn tay đã nắm chặt ra, không hề nói gì nữa.

Ánh mắt Tân Thân trống rỗng, đi được vài bước, đột nhiên dừng lại, "Sau một tháng, ta sẽ kêu người đem di thể của Vân quý phi đưa về Kinh thành."

Tông Chính Vô Ưu cùng Tông Chính Văn Hách đều là sững sốt, không đợi bọn họ nói cái gì, Tân Thân đã phi thân rời đi.

Có đôi khi chính là như vậy, nếu có thể khoan thứ cho người khác, có lẽ có thể thu được kết quả bất ngờ cho chính mình. Nếu lúc trước Phó Uyên không chấp nhất như vậy, có lẽ hôm nay, lại là một cảnh tượng khác.

(Khoan thứ: Suy bụng mình ra bụng người — Đem lòng mình để hiểu người khác mà không chấp nhất trách phạt gì.)

Đại lục Vạn Hòa, tháng 11, năm 177, Khải Vân đế băng, nguyên nhân chết không rõ.

Cùng ngày, Thái hậu Khải Vân quốc hoảng (chết), có lời đồn bà ta cùng Phó Uyên Thái hậu Lâm Thiên quốc là cùng một người, không biết thật hay giả. Tự sát mà chết, nguyên nhân không rõ.

Cùng ngày, Bắc hoàng Tông Chính Vô Trù mất tích, nghe nói, có người nhìn thấy hắn phóng ngựa chạy như điên ra khỏi Hoàng thành Khải Vân quốc, tung tích không rõ.

Đến đây, đánh vỡ cục diện Lâm Thiên quốc phân chia Nam, Bắc triều, Khải Vân quốc bị nạp vào ranh giới Lâm Thiên quốc. Đồng thời, biên quan Sa thành của Nam triều truyền đến tin chiến thắng, La Thực tướng quân suất lĩnh La gia quân đánh bại ba nước Thổ Tiên, Dịch Thạch, Vực Thủy, ba nước trình lên thư xin hàng, từ đây thuộc sở hữu Lâm Thiên quốc.

Đại lục Vạn Hòa, tháng mười hai, năm 177, Thái Thượng Hoàng Lâm Thiên quốc bệnh nặng không trị, băng. Hợp táng cùng Vân Quý phi tại hoàng lăng.

Đại lục Vạn Hòa, năm 178, tháng 2, Nam đế Tông Chính Vô Ưu hồi Kinh thành Lâm Thiên quốc đăng cơ làm Hoàng đế, hiệu Thiên Đế. Trong lục cung chỉ duy nhất một Hoàng phi tóc bạc.

Tháng tư cùng năm, các nước còn lại trên đại lục Vạn Hòa cảm nhận được uy hiếp liền hợp thành một hơi thở, hợp lại trăm vạn đại quân từ bốn phương tám hướng xâm phạm. Lâm Thiên quốc gặp phải nguy cơ lớn nhất từ trước tới nay.

*****hết chương 106

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Triền Miên Trong Tuyệt Vọng (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Các bạn đọc đỡ trước nha, YH chưa chỉnh sửa
chính tả.

Kinh thành, hoàng cung, Vân Tư cung.

Vân Tư cung lúc trước là cung điện của Vân quý phi, sau khi trải qua tu sửa, Mạn Yêu vào ở. Tòa cung điện này cũng không xa hoa, nhưng cũng đủ tinh xảo. Bên ngoài cửa sổ tấm cung có hai hàng cây Ngô Đồng cao lớn, hiện giờ lại là tháng tư, cây Ngô Đồng nhô ra mầm non.

Tối hôm nay, Mạn Yêu ngồi ở phía trước cửa sổ, đang khâu vá xiêm y cho hai đứa nhỏ. Tụi nó đều ngoan ngoãn nằm ở trên giường ngủ rồi, khuôn mặt bụ bẫm thật đáng yêu, khiến người một khi liếc mắt nhìn một cái tâm sẽ mềm xuống.

Mạn Yêu thường thường quay đầu lại nhìn, mang theo ôn nhu cùng yêu thương của từ mẫu.

"Gặp qua Quận chúa." Ngoài cửa truyền đến tiếng cung nữ hướng Tiêu Khả hành lễ. Hồi Kinh thành không lâu Tiêu Khả được Mạn Yêu nhận làm nghĩa muội phong làm Quận chúa đi bước lớn bước vào, kêu một tiếng tý tý, Mạn Yêu vội vàng thở dài một tiếng, ý bảo Tiêu Khả nhỏ giọng một chút đừng đánh thức hai đứa nhỏ. Tiêu Khả vội vàng im tiếng, sau khi đi vào hạ giọng nói: "Những việc này để bọn họ làm thì tốt rồi, tý tý hà tất gì phải tự mình động tay."

Mạn Yêu tiếp đón Tiêu Khả, cười nói: "Ta muốn nhân lúc rảnh rỗi, làm thêm một chút chuyện cho hai đứa nhỏ."

Tiêu Khả nói: "Trong mắt tỷ tỷ hiện giờ chỉ có hai đứa nhỏ, tỷ cũng nên rút ra chút thời gian bồi Hoàng Thượng a! Muội nghe nói Hoàng Thượng không nói chuyện với tỷ, Hoàng Thượng mỗi ngày đều tới xem Thăng nhi, ngồi một hồi liền đi, buổi tối đều ngủ ở Ngự thư phòng, các ngươi cãi nhau sao?"

Nếu chỉ là cãi nhau thì tốt rồi. Mạn Yêu cười khổ, từ sau khi từ Khải Vân quốc trở về, tông chính vô Ưu không có cùng nàng nói qua một câu, nàng cùng hắn nói chuyện, hắn cũng không để ý tới, tựa như không nghe thấy. Hắn mỗi ngày giữa trưa tới xem hai đứa nhỏ một cái, ngồi một lát, sau đó không nói một lời rời đi. Nàng biết hắn để ý cái gì, nhưng nàng không có cách nào cởi bỏ khúc mắc của hắn, không có biện pháp nào giải thích, nàng không thể bởi vì hiện tại người nàng yêu chính là hắn mà đi phủ nhận tình cảm đã từng có của mình trong quá khứ.

Tiêu Khả lại nói: "Muội gần nhất tiến cung, thường xuyên nghe được cung nữ thái giám tụ ở bên nhau nghị luận chuyện Hoàng Thượng vì sao không phong tỷ tỷ làm Hoàng Hậu. Muội cũng rất tò mò, Hoàng Thượng thích tỷ tỷ như vậy, vì sao không sắc phong tỷ tỷ làm Hậu?"

Mạn Yêu nhàn nhạt nói: "Sắc hay không sắc phong có quan hệ gì, bất quá chỉ là cái hư danh."

"Nhưng mà, không sắc phong, bọn họ sẽ nói bậy." Tiêu Khả bĩu môi, thở phì phò.

Không cần nghĩ, mạn yêu cũng biết những người đó nghị luận cái gì, đơn giản chính là nói nàng thất sủng, Hoàng đế thực nhanh sẽ có niềm vui mới...vv....

Những việc này nàng sớm đã nghe ngãy cả tai rồi, không kỳ lạ.

Nàng nhàn nhạt cười, "Mặc kệ người ta nói như thế nào, ngày tháng là tự mình trải qua, có phải không, chỉ có chính mình biết mà thôi. Ngược lại là muội, cùng lão Cửu thế nào rồi? Nếu nghĩ kỹ rồi, thì sớm chút an định cho yên ổn đi, cũng giải quyết xong mối tâm sự này của ta, để lúc ta đi đỡ phải bận tâm

lo lắng."

Tiêu Khả vừa nghe những lời này, mày liễu nhíu lại, nói: "Tỷ tỷ lại nói những lời này, cái gì đi hay không đi, chỉ cần tỷ tỷ tĩnh dưỡng cho tốt, đừng nóng giận, cũng đừng quá bi thương, mọi việc đều nghĩ thoáng một chút, từ từ sẽ khỏe hơn."

Sẽ khỏe sao? Mạn Yêu rũ mục, ánh mắt ấm đạm nói: "Muội không cần an ủi ta, thân thể của ta, ta biết."

Độc Thiên Mệnh vô cùng bá đạo, tuy độc tố đã trừ, nhưng tâm mạch nàng sớm đã bị hao tổn, hơn nữa ngày ấy bi thương quá độ, đã để lại mầm bệnh. Hiện giờ nếu muốn khỏe hẳn, chỉ sợ khả năng không lớn. Nàng nhịn không được thở dài, thiên mệnh thiên mệnh, có lẽ vận mệnh đã an bài, bất luận đời nào, nàng cũng không thể trường thọ. Thời gian gần nhất thường xuyên cảm thấy ngực nghẽn đau, hít thở không thông, có đôi cả đứa bé nàng cũng không dám ôm, sợ chính mình đột nhiên có việc gì, sẽ làm đứa bé bị thương. Cho nên rất nhiều thời điểm, hai đứa bé đều là giao cho bà vú chiếu cố, nàng ở bên cạnh nhìn. Mà chính sự trong triều, nàng cũng không hề tham dự.

Tiêu Khả nghe thấy khổ sở mà cúi đầu, u buồn hỏi: "Tỷ tỷ, vì sao tỷ không cho muội nói cho Hoàng Thượng biết? Nếu Hoàng Thượng biết rồi, nhất định sẽ không giận dỗi với tỷ nữa."

Mạn Yêu thở dài: "Ta không muốn làm tăng thêm gánh nặng tâm lý cho hắn. Trước kia chỉ là Nam triều, vẫn còn có chính sự xử lý không xong, hiện tại mới vừa tiếp nhận Bắc triều cùng Khải Vân quốc, hắn bận đến hầu như cả ăn cơm ngủ nghỉ đều không rảnh. Gần nhất lại có tin tức truyền đến, các nước chung quanh đã kết minh, tập kết trăm vạn binh lực xâm chiếm biên quan, muốn nhân cơ hội này phân chia, không cho chúng ta cơ hội nghỉ ngơi lấy lại sức. Những việc này đã đủ để hắn phiền lòng, chúng ta cũng đừng cho hắn nhiều thêm phiền não nữa, không duyên cớ làm hắn thêm nhọc lòng."

"Ồ." Tiêu Khả rầu rĩ đáp lời, trong lòng càng thêm không dễ chịu, nhất là nghĩ đến tin tức vừa mới nghe được ở bên ngoài. Tiêu Khả do dự một chút, nói: "Tỷ tỷ, hôm nay La tướng quân khải hoàn hồi triều, nghe nói hắn từ các thuộc quốc mang về rất nhiều kỳ trân dị bảo, còn có lễ vật do các thuộc quốc chuẩn bị riêng cho Hoàng Thượng, tỷ tỷ có muốn đi xem một cái hay không?"

Mạn Yêu nghĩ nghĩ, đi ra ngoài đi một chút cũng tốt, dù sao hai đứa nhỏ đều ngủ rồi, nàng và Vô Ưu cứ tiếp tục như vậy cũng không phải chuyện tốt gì, mấy tháng này, nàng suy nghĩ rất nhiều, trước sau yêu hai người đều không phải là mong muốn của nàng, nhưng đã trở thành sự thật không có cách nào thay đổi, cứ ở đây chấp nhất cũng không giải quyết được vấn đề. Nàng đã thực có lỗi với Dung Tề, trong những ngày tháng còn dư lại, không thể lại có lỗi với Vô Ưu.

Nghĩ như vậy, nàng liền đi.

Nghi Khánh điện rộng rãi to lớn, đèn đuốc sáng như ban ngày, tông chính vô ưu ngồi một mình ở vị trí trên cùng, theo thói quen ngồi qua một bên chừa ra nửa bên vị trí. Ngồi ở phía dưới gồm La Thực tướng quân cùng ba vị sứ thần thuộc quốc, còn có Cửu hoàng tử cùng vài vị đại thần. Mọi người đều đầy ly nâng chén kính rượu, trò chuyện với nhau thật vui vẻ, ăn mừng La Tướng quân đắc thắng trở về, duy chỉ có tông chính vô ưu trước sau mặt không có biểu tình gì, khi sứ giả hướng hắn kính rượu, hắn nâng chén liền uống, một câu nói dư thừa cũng không có.

Một người sứ giả đứng dậy hành lễ, ngữ khí cung kính nói: "Khải tấu Hoàng Thượng, vi thần lần này vào Kinh thành gặp Hoàng Thượng, trừ bỏ những công phẩm mới vừa rồi ra, vương của vi thần còn chuẩn bị riêng cho Hoàng Thượng bảy vũ cơ, các dáng người của bọn họ yếu điệu mỹ miều, tài múa siêu phàm, hy vọng Hoàng Thượng yêu thích." Hắn vừa nói vừa giương mắt lén nhìn Đế vương tuổi trẻ ngồi ở phía trên. Nghe nói gần đây Đế, Phi bất hòa, đây hắn là một cái thời cơ tốt.

Tông chính vô ưu quét mắt nhìn sứ thần một cái, thần sắc nhàn nhạt nói: "Thay trẫm cảm ơn Thổ Tiên vương." Nói xong lại tiếp tục uống rượu.

Bên ngoài Nghi Khanh điện, Mạn Yêu còn chưa nhập điện, liền nghe thấy bên trong truyền đến tiếng đàn sáo du dương. Lúc sắp tới cửa, nàng ngừng lại một chút, nghĩ cứ như vậy đi vào, có làm mất đi không khí vui vẻ hay không? Nếu Vô Ưu vẫn cứ không để ý tới nàng, ở trước mặt các đại thần cùng sứ giả giận dỗi thì không tốt cho lắm.

Nàng có chút do dự, Tiêu Khả thúc giục nói: "Tỷ tỷ, mau vào đi thôi, Hoàng Thượng nhìn đến tỷ tới, trong lòng nhất định sẽ thật vui vẻ."

Hắn sẽ vui vẻ sao? Thôi vậy, mặc kệ hắn có để ý tới nàng hay không, chỉ cần trong lòng hắn vui vẻ thì tốt rồi. Nghĩ đến này, nàng liền cùng Tiêu Khả cùng nhau hướng đại điện đi đến, còn chưa vào điện, đã nhìn đến tình cảnh trong điện, hai người đều ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy chính giữa đại điện, bảy vũ cơ xinh đẹp quyến rũ đang khiêu vũ, dáng người của bọn họ đều nóng bỏng, toàn thân trên dưới che đậy thân thể chỉ có hai mảnh lụa sa mỏng màu đỏ tía hơi trong suốt, một mảnh quấn lồng léo quanh ngực, dùng sợi tơ vàng buộc lại, lộ ra rãnh ngực sâu cung nửa trên của bộ ngực tuyết trắng, theo những cái vặn vẹo uốn lượn của vòng eo mà hơi lắc lư rung động, dụ hoặc không thôi. Mảnh lụa còn lại thì buộc xéo ngang hông, nửa bên chiếc đùi đẹp trắng hồng thon dài hiện ra ở trước mắt mọi người, người nhìn thấy huyết mạch đều sôi sục, hận không thể biến thành mảng lụa trên người bọn họ. Mà trên mảnh lụa sa mỏng che đậy vị trí quan trọng có thêu một đóa anh túc màu đen, tăng thêm vài phần cảm giác thần bí, tựa hồ có một loại ma lực tự nhiên, dụ người tìm tòi nghiên cứu đến tận cùng.

Dung nhan của các nàng quyến rũ mỹ lệ, mang theo một loại phong tình dị quốc, ánh mắt lưu chuyển mê hoặc câu người, phối hợp kia dáng múa khiêu khích người, là sự dụ dỗ trí mạng, nếu là nam nhân sợ cũng không rời mắt được.

Làm người ai cũng có thất tình lục dục, phản ứng tự nhiên ai cũng không có cách nào kháng cự được. Toàn bộ các nam nhân trong điện xem đến ánh mắt đều ngây ngốc ra, ngay cả tông chính vô Ưu cũng nheo lại mắt phượng, ánh mắt lộ ra

vài phân men say mê ly, đáy mắt bốc cháy lên một tia ánh sáng khác thường không dễ cảm thấy.

Tim Mạn Yêu nặng nề rơi xuống, thấy một vũ cơ lớn gan tiến lên phía trước, ở trước bàn của tông chính vô Ưu quỳ nữa người xuống, cúi đầu lại ngửa đầu, mái tóc dài đen nhánh mượt mà tung ra, ưỡn ngực, một tay cầm sợi dây tơ vàng trước ngực, muốn cởi lại không cởi, nhìn đến làm cho lòng người ngứa ngáy khó nhịn.

Ánh mắt của Tông chính vô Ưu hơi đổi, cầm lấy một chiếc đũa đựng nhẹ lên cầm vũ cơ, giương lên một bên khói môi, cười như không cười nói: "Nhảy thật không tồi."

Vũ cơ được đến sự khen ngợi của Đế vương tuổi trẻ, trong lòng tất nhiên là rất vui mừng, càng là muốn dùng hết bản lĩnh của mình. Liền phóng ra ánh mắt mê người, cúi đầu ngậm lấy một đầu của chiếc đũa, đầu lưỡi chậm rãi vươn ra liếm láp, ánh mắt lảng lơi, tư thái hết sức khiêu khích, các nam nhân ở một bên xem đến đều nhịn không được nuốt nước miếng.

Mạn Yêu bỗng nhiên không muốn tiếp tục ngây ngốc ở chỗ này, xoay người muốn rời đi, Tiêu Khả vội vàng kéo nàng, thấp giọng nói: "Tỷ tỷ không thể đi, nếu tỷ đi rồi, Hoàng Thượng có lẽ trở thành của người khác."

Lòng của Mạn Yêu nghẽn đến phát đau, chỉ là nhìn thấy như vậy mà nàng cũng đã khổ sở đến như thế, vậy, khi hắn biết được trong lòng nàng còn yêu một người khác, hắn sẽ có bao nhiêu thống khổ? Nàng đè lại ngực, ngửa mặt lên trời thở dài, âm thanh buồn bã nói: "Nếu cả cái loại dụ hoặc này hắn cũng chống cự không được, hắn sẽ không phải là tông chính vô Ưu."

Tiêu Khả ngẩn người, đúng lúc này, trong đại điện truyền đến một tiếng hét, Mạn Yêu cùng Tiêu Khả vội vàng quay đầu lại xem, chỉ thấy vũ cơ khi nãy lấy tư thái yêu kiều khiêu khích để vương đã ngã trên mặt đất, yết hầu bị chiếc đũa đâm thủng, khuôn mặt xinh đẹp nhân bởi vì trước khi chết sợ hãi mà trở nên

dữ tợn.

Mọi người đang đắm chìm ở trong dáng múa khiêu khích đột nhiên bị tiếng hét kinh hoảng chấn động đến hoàn hồn, nhìn khuôn mặt thâm trầm của Đế vương, lòng bàn tay rịn ra mồ hôi lạnh. Vị sứ thần dâng lên vũ cơ càng là sơ tới mức không nhẹ, bảy vũ cơ này, là Thổ Tiên vương đặt biệt thỉnh người tỉ mỉ dạy dỗ ra, đến nay, còn không có cái nam nhân nào có thể cự tuyệt sự dụ hoặc của các nàng, mà vị đế vương tuổi trẻ này vừa rồi rõ ràng cũng bị màn vũ đạo kia làm cho mê hoặc, như thế nào trong nháy mắt liền thay đổi sắc mặt?

Sáu vũ cơ còn lại thân hình mềm mại lập tức cứng đờ, không còn vận vẹo nữa, các nàng ta nhìn bằng hữu một khắc trước còn nhảy vũ đột nhiên liền chết đi, không khỏi hoảng sợ nhìn vị Đế vương tuổi trẻ mặt vô biểu tình, các nàng sợ tới mức mặt không còn chút máu, cả người phát run.

"Hoàng Thượng bớt giận!" Thừa tướng là người đầu tiên có phản ứng, vội cúi đầu quỳ xuống, mọi người vội tùy theo.

Tông chính vô Ưu cũng không thèm nhìn tới nữ nhân trên mặt đất, chỉ xốc mí mắt, trầm giọng nói: "Một cái vũ cơ nho nhỏ, cũng dám can đảm giờ trò ở trước mặt trẫm! Hừ! Thật là ăn gan hùm mật gấu!"

Ánh mắt sắc bén của hắn đảo qua ba gã sứ thần đang quỳ xuống đất, sứ thần Thổ Tiên quốc tiến hiến vũ cơ lập tức thân mình run lên, cúi đầu, hai gã sứ thần còn lại cũng dọa ra mồ hôi lạnh, âm thầm may mắn là bọn họ còn chưa dâng người lên. Mà tin đồn Đế Phi bất hòa, xem ra căn bản là giả.

Tiểu Tường Tử vội kêu người tới, đem vũ cơ trên mặt đất kéo đi.

Sứ thần Thổ Tiên quốc dập đầu nói: "Vì thần có tội, không thể dạy dỗ tốt các nàng, khiến cho các nàng làm mặt rồng tức giận, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội!"

Tông chính vô Ưu bưng lên cái ly trước mặt, nhàn nhạt nói: "Đứng lên đi.

Sáu người còn lại, các người nhìn xem thích người nào, liền chọn mang về đi."

Các đại thần nào dám nói thích, chỉ cùng kêu lên, nói: "Thần không dám."

Tông chính vô Ưu nhường mày nói: "Nếu đều không thích, vậy đưa vào thanh lâu đi. Dáng múa đẹp như vậy, chôn ở thâm cung thật đáng tiếc, hắn là phải nêu để nhiều người nhìn thấy."

Bữa yến tiệc khánh công cứ như vậy kết thúc, tông chính vô Ưu ở trong tiếng quỳ lạy của mọi người mà rời đi, đi ra đại điện xa xa nhìn thấy nữ tử đứng ở ngoài điện, hắn hơi sững sốt, mắt phượng lạnh lẽo xẹt qua một tia ánh sáng vui sướng, rồi lại lập tức bị che giấu đi, rũ xuống mi mắt, sắc mặt lãnh đạm từ bên cạnh nàng đi qua.

Mạn Yêu người được một mùi rượu từ trên người hắn, mày nhăn lại, hắn chưa bao giờ uống rượu, hôm nay thế nhưng uống rượu!

"Vô Ưu." Nàng bước nhanh đuổi theo. Bước chân của Tông chính vô Ưu không tự giác dừng lại một chút, lại tiếp tục đi về phía trước, không có quay đầu lại.

Mạn Yêu đi theo phía sau hắn, đi theo tới Ngự thư phòng. Nhìn hắn đi đến ngự án ngồi xuống, nàng liền đứng ở bên cạnh hắn.

Tông chính vô Ưu nhặt xuống không nhìn nàng, không cùng nàng nói chuyện. Mỗi lần nghĩ đến trong lòng nàng còn có một người, nghĩ đến vị trí của người kia có lẽ sâu đậm hơn hắn, liền giống như mũi nhọn đâm vào tim hắn, đau không thể chịu nổi. Kiềm chế cảm xúc phức tạp ở trong lòng, mở ra một quyển tấu chương, nhìn nửa ngày, một cái chữ cũng đọc không rõ. Đầu có chút nặng nề, từ khi bảy tuổi, hắn coi rượu như kẻ thù, đây là lần đầu tiên muốn uống rượu. Rượu quả nhiên không phải là thứ tốt, một cái vũ cơ thể nhưng cũng có thể trêu chọc hắn nổi lên dục vọng.

Mạn Yêu thấy ánh mắt hắn thay đổi mấy lần, vị trí huyệt Thái Dương giật

giật, nàng liền duỗi tay lấy tấu chutherford trong tay hắn để lại chỗ cũ, nhẹ giọng nói: "Mệt mỏi thì nghỉ ngơi đi. Ngày mai lại phê duyệt."

Tông chính vô ưu vẫn cứ không ngẩng đầu liếc nhìn nàng một cái, hắn lập tức đứng dậy tự đi vào buồng trong.

Mạn Yêu thở dài, sai người đem nước tới, sau đó cho mọi người lui ra ngoài, đem tông chính vô ưu ăn ngồi ở mép giường, vắt khăn muỗn giúp hắn lau mặt, tông chính vô ưu ngân ra, liếc mắt nhìn nàng.

Mạn Yêu khẽ cười nói: "Sao rồi? Không quen thiếp hầu hạ chàng sao? Hay là chàng thích những cái cung nữ đó hầu hạ?"

Nàng tươi cười tựa hồ như không có việc gì, làm như trở về lại thời gian hạnh phúc tốt đẹp trong quá khứ. Tông chính vô ưu trong lòng rung động, bàn tay trong tay áo nắm lại thật chặt. Mạn Yêu vén mái tóc bạc của hắn, chà lau khuôn mặt ẩn hiện mệt mỏi của hắn, động tác hết sức nhẹ nhàng.

Tông chính vô ưu bất động, mặc cho nàng làm gì thì làm, trong lòng dần dần dâng lên ôn nhu cùng ngọt ngào lẫn lộn với chua xót cùng nghẹn đau, giãy giụa, tựa hồ tìm không thấy đường ra. Bỗng nhiên cảm thấy chính mình thực vô dụng, ở trước mặt nàng, tất cả kiêu ngạo cùng tự tin của hắn, yếu ớt đến không chịu nổi một kích. Trước kia là Phó Trù, hiện giờ là Dung Tề. Nàng đối với Phó Trù không có tình yêu, nhưng nàng đối với Dung Tề lại là thật sự đã từng yêu qua. Hắn cùng Phó Trù đều đã từng lợi dụng nàng, thương tổn nàng, chỉ có tình yêu của Dung Tề là hoàn mỹ vô khuyết, làm như vĩnh viễn hắn cũng không có cách nào có thể vượt qua. Mặc dù, hắn có thể vì nàng sống vì nàng chết, vì nàng từ bỏ giang sơn thừa nhận tất cả thống khổ mà người khác không thể thừa nhận, thậm chí, vì nàng buông tha cho Phó Uyên. Hắn vẫn luôn cho rằng, trên đời này chỉ có hắn mới là yêu nàng nhất, nhưng hôm nay, nhiều thêm một Dung Tề, một nam nhân cũng yêu nàng sâu đậm lại vì nàng trao cả tánh mạng!

Tình yêu của Dung Tề và nàng, liền giống như pháo hoa trong đêm tối nở rộ,

dừng lại ở thời khắc sáng lạn nhất, vĩnh viễn dừng lại ở thời khắc đó. Hắn không biết nên làm thế nào mới có thể vượt qua người nam nhân kia, hắn sợ hắn suốt cuộc đời cũng so không bằng Dung Tề.

Mạn Yêu giúp hắn lau mặt xong, ngồi xổm người xuống, giúp hắn cởi giày.
Tông chính vô ưu túm nàng dậy, "Nàng định làm cái gì?"

Mạn Yêu khẽ cười nói: "Hầu hạ chàng rửa chân a."

Tông chính vô ưu trong mắt xẹt qua một tia khác thường, "Loại chuyện này không cần nàng làm."

Mạn Yêu ngẩng đầu, cười nói: "Vì sao không cần? Hầu hạ phu quân rửa chân không phải nữ nhân trong thế giới này đều nên làm sao? Thiếp lại không thường làm, chỉ lần này, về sau chàng muốn cho thiếp giúp chàng rửa, chỉ sợ cũng không có cơ hội." Nói xong lại muộn ngồi xổm người xuống, nhưng eo còn chưa có cong xuống, đã bị hắn một phen xách lên ấn ở trên giường.

Chiếc giường lớn đã trải chăn gấm tuy không đặc biệt cứng rắn, nhưng nàng vẫn là một trận đấu váng mắt hoa, còn không có biết rõ chuyện gì, thân hình cao lớn của hắn đã nghiêng áp lại đây.

Cánh tay chống ở hai bên gáy nàng, hắn nhìn thẳng vào đôi mắt nàng, ánh mắt phức tạp, làm như đang giãy giụa không ngừng ở trong đau khổ cùng tưởng nhớ.

"Nàng còn nhớ rõ ta là phu quân của nàng sao?" Hắn nhớ rõ khi tìm đến cái thôn gần Hoàng thành Khải Vân quốc, những người đó xưng hô nàng là phu nhân, phu nhân của Dung Tề, bộ dáng làm như cùng bọn họ (DT,MY) rất quen thuộc. Vừa nhớ tới, trong lòng giống như là bị gai đâm.

Mạn Yêu giơ tay đi sờ mặt hắn, một khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân, hiện lên sự mệt mỏi cùng giãy giụa. Nàng đau lòng thở dài: "Thiếp đương nhiên nhớ rõ. Chàng là phu quân của thiếp, là phu quân cả đời này của thiếp, trước kia là vậy,

hiện tại là vậy, về sau vẫn là vậy, vĩnh viễn đều là vậy....."

"Vậy..... Dung Tề thì sao? Ta là phu quân của nàng, hắn lại là cái gì của nàng?" Tông Chính Vô Ưu híp mắt hỏi nàng, giọng nói lạnh lùng.

Ánh mắt Mạn Yêu thay đổi, vẻ đau xót xẹt qua trong mắt. Dung Tề, mỗi khi nghĩ đến cái tên này, nàng đều không tự chủ được mà đau lòng. Rũ xuống mi mắt, nàng nhin không được nghiêng đầu qua.

Tông chính vô ưu ánh mắt trầm xuống, vặn mặt nàng qua, không cho nàng tránh trán, "Vì sao không nói? Nàng không dám nhìn ta?"

Nàng hơi hé miệng, thở dài: "Vô Ưu, chúng ta..... không đề cập tới hắn có được không?"

"Vì sao không thể đề cập tới hắn? Bởi vì hắn làm nàng đau lòng?" Tông Chính Vô Ưu ánh mắt sắc bén bức bách nhìn chăm chăm vào mắt nàng, làm cho hết thảy mọi thứ của nàng không còn chỗ nào che giấu.

Mạn Yêu gian nan mở miệng: "Hắn đã không còn....."

"Ai nói hắn không còn?" Tông chính vô ưu ánh mắt đau đớn kịch liệt, dùng tay chọc chọc vào ngực nàng, giọng nói bi thương, nói: "Hắn, đang ở nơi này của nàng."

Đây mới là hắn để ý nhất! Không phải quá khứ, mà là hiện tại, người kia dùng máu tươi cùng sinh mệnh đem chính mình khắc thật sâu vào đáy lòng nàng, ai cũng không thể xóa sạch được, thậm chí cả chạm cũng không thể chạm vào được.

"Vô Ưu....." Mạn Yêu vô lực gọi hắn, tim đau như cắt. Nàng biết trong mắt hắn không thể lọt vào một hạt cát, cũng biết hắn muốn chỉ là một phần tình yêu hoàn chỉnh vô khuyết, nhưng, việc đã đến nước này, nàng có thể làm sao bây giờ? Chẳng lẽ muốn đem Dung Tề từ trong trí nhớ của nàng xóa đi sao?

Tránh khỏi tay hắn, nàng lại lần nữa nghiêng đầu qua, nhìn gió thổi bóng trúc lay động ngoài cửa sổ, xuyên thấu qua cửa sổ, in xuống măt cái bóng trên tấm màn màu vàng bị kẹp bởi cái móc câu màu ô kim ở trước giường, lúc rõ lúc mờ.

Tông chính vô ưu bỗng nhiên thân mình mềm đi, nằm sấp trên người nàng, ngón tay thon dài xoa đầu vai thon gầy của nàng. Hắn cũng không muốn ép nàng, nhưng trong lòng hắn thật sự sợ hãi.

Hắn đem mặt chôn ở hõm cổ nàng, hai thân hình dán chặt vào nhau, trên người nàng hương thơm nhàn nhạt tản ra, như có như không lượn lờ ở chóp mũi hắn. Hắn thân mình hơi cứng đờ, dục vọng vừa rồi bị khơi mào lại bị ngăn chặn tức khắc kiềm chế không được, hơi men trong cơ thể giờ phút này càng là châm dầu vào lửa.

Con ngươi của hắn tối sầm lại, sâu thăm như đầm sâu. Hắn ngẩng đầu nhìn nàng.

Mạn Yêu cảm giác được sự biến hóa của thân thể hắn, một cái chớp mắt, liền trông thấy khát vọng mãnh liệt đột nhiên xuất hiện trong mắt hắn, cùng với cả người hắn tản ra hơi thở dục vọng khiến tim người đập càng nhanh.

Nàng bỗng nhiên có chút sợ hãi. Bọn họ đã hơn một năm không có hành phòng, không biết thân thể này còn có thể chịu đựng được động tác mãnh liệt như vậy hay không.

Tông chính vô ưu thấy nàng nhíu mày, tựa như ẩn chứa sợ hãi, đáy lòng không khỏi trầm xuống, không tự giác liền nghĩ, nàng hiện giờ ngay cả cùng hắn hành phòng cũng sẽ có điều cấm kỵ? Nghĩ đến đây, trăm vị cảm xúc tụ ở trong lòng, nói không nên lời rốt cuộc là đau là buồn hay là giận.

Mạn Yêu không chú ý tới biểu tình biến hóa giờ phút này của hắn, chỉ cảm thấy bị hắn ép lâu như vậy, có chút thở không nổi.

"Vô Ưu....."

Nàng muốn kêu hắt dậy, nhưng lời nói mới vừa ra khỏi miệng, đã bị hắt cúi đầu hôn lấy.

Đôi môi nóng bỏng, dán chặt vào nhau, hắt hôn mãnh mẽ mà vội vàng, làm như tưởng nhớ thật lâu thật lâu rồi. Cảm giác như bị điện giật, khiến cơ thể nàng run lên, kích tình trong cơ thể nháy mắt bị châm ngòi.

Thở dốc dồn dập, nàng tim đập tăng tốc, đập như trống đánh. Giơ tay câu lấy cổ hắt, đang muốn đáp lại, môi hắt lại đột nhiên rời đi.

Nàng ngạc nhiên, giương mắt nhìn thấy mê say giãy dụa chưa kịp thu hồi trong mắt hắt, cùng với sự nỗ lực khắc chế của hắt. Nàng hơi nhíu mày, cảm thụ được ngực hắt pháp phồng kịch liệt, hơi thở của hắt nóng rực.

"Vô Ưu, chàng....." Còn không kịp nói cái gì, hắt giơ tay lên, hung hăng xé rách xiêm y của nàng, lộ ra bộ ngực mềm mại tuyết trắng. Hô hấp của hắt càng thô nặng, nhanh lẹ trừ bỏ tất cả quần áo trên người nàng.

Màn vàng buông xuống, đem hai người trong trường ngăn cách với thế giới bên ngoài, che lại một giường xuân sắc.

Đèn cung đình rũ xuống ở bốn góc của căn phòng tản ra ánh sáng nhu hòa, xuyên thấu qua tấm màn tơ lụa mềm nhăn, ở trên người hai người chiếu ra ánh sáng mơ hồ mà mông lung, nhiều thêm một chút cảm giác mộng ảo.

Nàng nhìn nam tử trên người, chỉ thấy sự lạnh lùng trong mắt hắt đã không còn, ánh mắt nóng bỏng si mê ngóng nhìn nàng.

"A Mạn." Hắt cúi đầu, ở bên tai nàng gọi nhẹ, giọng nói mang theo khàn đục của tình dục, ngữ khí lại là cực kỳ ôn nhu, "Nói..... nàng yêu ta."

Bàn tay hắt phủ lên nơi mềm mại trước ngực nàng, không nhẹ không nặng xoa bóp nơi mẫn cảm, cả người nàng run lên, không tự chủ được ngâm khẽ ra tiếng. "Ân..... Vô Ưu, thiếp..... Thiếp yêu chàng!"

Tay hắn tăng thêm lực đao, cánh môi mềm mại ở bên tai nàng xoay vần thổi hơi, độ ấm nóng bỏng khiến thân hình nàng phát run, nàng nghe được hắn thở dốc dồn dập, tim của hai người đập nhanh như muôn nhảy ra ngoài.

Trong trướng vàng, độ ấm trên da thịt quần quýt nhau của hai người đột nhiên kéo lên đến nóng bỏng, trong không khí tràn ngập hơi thở ái muội nồng đậm.

Tông chính vô ưu lại ở bên tai nàng ôn nhu nói: "A Mạn, nói cho ta..... nàng chỉ yêu một mình ta."

Kích tình mãnh liệt trong cơ thể Mạn Yêu nháy mắt lui đi, thân hình cứng đờ.
Thân thể của tông chính vô ưu cũng kéo theo cứng đờ.

Vì sao lúc này nàng còn có thể vẫn duy trì thanh tịnh như vậy? Sao không thể ý loạn tình mê lừa hắn một lần? Hắn dừng lại động tác, cúi xuống ghé đầu ở trước ngực nàng, tham lam mê luyến ngửi hương thơm mê người ở trên người nàng mà đã lâu rồi hắn không ngửi đến, trong lòng dâng lên từng đợt chua xót.

Hắn có bao nhiêu lâu không chạm qua nàng? Lần trước ôm nàng tựa hồ là ở một năm trước, sau đó bởi vì chuyện của đứa bé mà tách ra, sau lại mất tích nửa năm, lúc chờ gặp lại, trong lòng nàng lãnh địa chuyên về hắn bị người xâm chiếm, thế giới của hắn liền bị phá hủy như vậy!

Một nỗi đau thương nùng liệt lan tràn trong hoàng trướng, thay thế cho không khí ái muội nồng đậm vừa rồi.

Mạn Yêu trong lòng căng thẳng, tay vuốt khuôn mặt hắn, hắn lại không hề báo trước đột nhiên vọt vào thân thể của nàng,霸道 muốn chiếm hữu hết thảy của nàng, chứng minh nữ tử dưới thân là thuộc về hắn, hoàn toàn hoàn toàn chỉ thuộc về một mình hắn, ai cũng không thể cướp đi được.

Đau đớn xé rách đột nhiên đánh úp lại, Mạn Yêu nghẽn lại suýt nữa ngất xỉu. Nàng mở to mồm hít thở, vẫn là cảm thấy hít thở không thông. Đôi tay

nắm chặt cánh tay hắn, ngón tay biến màu xanh nhạt.

"Vô Ưu..... Thiếp, Thiếp..... Không được." Nàng nói một cách khó khăn, chau mày, sắc mặt trắng bệch.

Tông chính vô ưu chấn động, cuống quít dừng lại động tác, nâng lồng nàng lên, một tay ở sau lưng nàng dùng nội lực bảo vệ tâm mạch của nàng, một tay khác ở ngực nàng nhẹ nhàng vuốt một cái một cái giúp nàng thuận khí.

Mạn Yêu lúc này mới từ từ dịu xuống, nhìn thấy tự trách ẩn nhẫn trong mắt hắn, còn có giăng vặt trong thống khổ, nàng bắt lấy tay hắn. Hắn càng là thô bạo như vậy, thay đổi vô thường, nàng càng có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng dưới đáy lòng hắn.

Nàng đem hắn kéo xuống, ôm lấy, nàng không biết nên làm như thế nào, mới có thể làm hắn không còn tuyệt vọng?

"Vô Ưu..... Thiếp yêu chàng, chàng phải tin tưởng thiếp." Nàng ở bên tai hắn nói ra hết sức ôn nhu.

Tông chính vô ưu vùi đầu ở cổ nàng, đôi tay ôm chặt thân hình mảnh khảnh của nàng. Hắn nhắm mắt lại, ở trong cơ thể nàng chậm chậm đưa đẩy, rất cẩn thận thử thăm dò phản ứng của thân thể nàng.

Đau đớn dần dần tan đi, một đợt lại một đợt sóng tình đánh úp, xúc cảm ẩm ướt khiến hắn rốt cuộc kiềm chế không được.

Động tác bỗng cuồng dã, thô bạo chiếm hữu, ở trên người nàng để lại dấu vết xanh tím.

"Chưa đủ, chỉ là yêu ta..... còn chưa đủ!" Hắn hung hăng đánh vào nơi sâu nhất trong thân thể nàng, khoái cảm khiến người điên cuồng cùng với đau khổ khiến người hít thở không thông cùng nhau quấn lấy quay cuồng trong tim hắn.

Nàng mở to hai mắt mê ly, bởi vì thân thể vui sướng quá độ, âm thanh nức nở

nhỏ vụn tràn ra từ yết hầu nàng, lời nói gì cũng nói không nên lời. Mười ngón tay túm chặt lấy khăn trải giường dưới thân, hai hàng lông mày nhăn lại, phân không rõ là bởi vì đau lòng quá mức hay là bởi vì thân thể quá mệt vui sướng.

Chỉ có, run rẩy, không ngừng run rẩy, cả thân thể lẫn trái tim.

Ánh mắt của Tông chính vô ưu phức tạp, trong mắt lập loè ánh sáng luôn là đen tối không có sáng ngời như trước. Ánh mắt nhìn chăm chăm vào mắt nàng, làm như muốn nhìn thấu mỗi một cái thần sắc trong mắt nàng, hắn không ngừng lặp lại câu kia: "Chưa đủ..... A Mạn, còn chưa đủ! Tình yêu của nàng..... không hoàn chỉnh..... Nói với ta, nàng chỉ yêu một mình ta!"

Cả người Mạn Yêu run rẩy, đôi mắt mê ly nửa mở nửa khép chảy xuống cảm xúc bi thương.

Tông chính vô ưu thấy nàng không nói lời nào, hắn đột nhiên thay đổi tư thế, đem hai chân nàng mở ra, lại là một cái hung hăng xông vào. Trước mắt nàng sao Kim ứa ra, hé miệng, cả nức nở cũng không tiếng. Nửa ngày mới suyễn ra một hơi, gian nan nói: "Vô Ưu, chàng..... Đừng, đừng như vậy, thiếp..... Chịu không nổi....."

Tông chính vô ưu biến sắc, động tác chậm lại, cong người xuống, lại ôn nhu ở trong cơ thể nàng chậm rãi ma sát, bàn tay hắn vuốt ve từng tấc trên người nàng, gieo rắc từng đợt từng đợt khoái cảm khó nhịn. Nhìn khuôn mặt nàng bởi vì kích tình mà ửng đỏ, môi đỏ khẽ hé, hắn cực lực không chế xúc động muôn hôn nàng, nhìn thân thể khó nhịn mà vặn vẹo của nàng, hắn không ngừng trêu chọc dục vọng ẩn sâu trong người nàng, rồi lại không thỏa mãn nàng.

Mạn Yêu muốn buông chân xuống, tránh đi loại tư thế khó coi này, hắn lại không cho. Liền dùng phương thức ôn nhu mà tàn khốc nhất tra tấn nàng. Hắn lại một lần nữa ghé sát bên tai nàng, khẩu khí như là dụ dỗ, "Nói, nàng chỉ yêu một mình ta."

Hắn chấp nhất muốn được đến xác nhận như thế, cho dù là nói dối, hắn cũng

cam tâm tình nguyện.

Nhưng nàng không nói dối bao giờ. Nếu phủ nhận cảm tình trước kia nàng đối với Dung Tề, vậy đó là một loại khinh nhARN đồi với Dung Tề vì nàng trao cả sinh mệnh. Người đã chết rồi, nàng không thể để Dung Tề ở dưới chín suối không thể nhắm mắt.

Nàng thông khổ nhắm mắt lại, chịu đựng tình triều mãnh liệt mang đến cảm giác hư không.

Tông chính vô ưu nhíu chặt mày mày, nàng càng là như thế, tâm hĂn càng thêm lạnh. Nǎm chặt chân nàng, một trận mưa rền gió dữ mãnh liệt xâm nhập, điên cuồng phát tiết đau khổ ở sâu trong nội tâm không có cách nào kẽ ra.

Nàng cắn răng thừa nhận cái này làm cho nhân thân tām toàn run cực hạn khoái cảm, hai tay dùng sức bám lấy vai hĂn, đồng thời cảm thụ được hĂn nội tām tràn ngập bi thống, ngực trất đau khôn kẽ, như là muốn chết đi giőng nhau.

Tông chính vô ưu chế trụ eo nàng, vừa hôn vừa nói như mệnh lệnh, "A Mạn, mở to mắt..... Nhìn ta. Ta ở trong lòng nàng, địa vị rốt cuộc còn có bao nhiêu?"

Mạn Yêu ở trong choáng váng, vô lực mở mắt ra, nhìn sự giãy giua kịch liệt ở đáy mắt hĂn, còn có chấp nhất cầu một đáp án, ngực nàng buồn đau. Nếu không có chảy hết máu tươi kéo dài tánh mạng, nếu không có lợi dụng thi thể tranh thủ thời gian cho nàng, vậy có lẽ, có lẽ nàng còn có thể thản nhiên nói, giůng nàng cùng Dung Tề đã qua đi.....

"Vị trí của chàng ở trong lòng thiếp..... Trước nay..... Trước nay chưa từng thay đổi qua. Nếu như có kiếp sau thiếp nhất định, nhất định tìm được chàng trước, chỉ yêu một mình.... Một mình chàng."

Đồng tử của Tông chính vô ưu co rụt lại, ánh mắt đột nhiên vỡ vụn, dục vọng như sóng gió mãnh liệt cũng ngăn không được bi ai đổ xuống.

Hắn vô cùng tuyệt vọng nhắm mắt lại, ở trong đau đớn hít thở không thông
đêm nàng mang lên cực hạn đỉnh điểm, phóng thích chính mình, vô lực nói: "Ta
không muốn kiếp sau, ta chỉ cần..... Kiếp này."

Một đêm điên cuồng, tùy ý phát tiết đáy lòng cô đơn cùng bi thương, đau đớn
cùng vui sướng cực hạn cùng tồn tại, thiêu đốt hai người linh hồn cùng sinh
mệnh.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Triền Miên Trong Tuyệt Vọng (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Đó là một đêm điên cuồng, bọn họ ở trong vui sướng cực hạn cảm thụ được bi ai đau thương nhất trong đáy lòng của nhau, thẳng đến hừng đông, Tông Chính Vô Ưu cũng không có được đến đáp án mà hắn muốn. Hắn còn không chịu dừng tay, nàng lại đã kiệt sức, ở trong dần độn mơ màng sắp ngủ. Trước khi睡 ngả, nghe được ngữ khí bi thương vô hạn của hắn lẩm bẩm hỏi: "Nếu Dung Tề còn sống, nàng..... Còn sẽ đi theo ta không?"

Nàng muốn nói, sẽ. Nhưng cái chữ "sẽ" kia kẹt ngay ở cổ họng, chưa kịp nói ra, nàng cũng đã mơ màng ngủ say.

Nàng nghĩ, ngày mai lại nói cũng giống nhau thôi. Nhưng mà, nàng không nghĩ tới, cái ngày mai này, một khi qua đi tựa hồ liền biến thành vĩnh viễn.

Ngày hôm sau tỉnh lại đã là buổi tối, bên người không có ai. Nàng chống thân mình ngồi dậy, cả người bùn rùn đau đớn, mặc xiêm y xong, cả đi đường cũng không vững. Cung nhân canh giữ ở bên ngoài nghe được trong phòng có động tĩnh, vội tiến vào hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu.

Mạn Yêu hỏi: "Hoàng Thượng đâu?"

Cung nhân nói: "Hồi nương nương, Hoàng Thượng ngự giá thân chinh."

Đôi tay Mạn Yêu run lên, không cẩn thận đánh ngã chậu rửa mặt trên bàn, nước ấm trong chậu xôn xao một tiếng toàn bộ đổ xuống trên người nàng.

Ngự giá thân chinh? Hắn liền như vậy không nói một tiếng mà đi rồi? Chiến sự biên quan thật sự đã khẩn cấp đến nỗi phải yêu cầu hắn tự mình xuất chinh sao? Hay là hắn đang trốn tránh, không muốn đối mặt với nàng?

"Đi bao lâu rồi?" Nàng cuồng quít hỏi.

Cung nữ trả lời: "Sáng sớm hôm nay....."

Vậy là hắn đã đi được rất xa rồi, nàng muốn đuổi theo cũng đuổi không kịp.
Nàng rời Ngự thư phòng, đờ đẫn đi ở trên đường hồi Văn Tư cung.

Trên không trung ánh trăng sáng ngời, một đường treo đầy đèn cung đình
kiều diễm, điểm xuyết cho ban đêm yên tĩnh an tường. Nhưng ban đêm như vậy,
bên người nàng không có người nàng yêu. Tại thâm cung vắng vẻ này, chỉ có
nàng cô độc hành tẩu ở dưới ánh trăng thê lương vô hạn.

Nàng bỗng nhiên nghĩ: Như vậy cũng tốt. Khiến cho hắn oán giận nàng, vĩnh
viễn cũng không cần tha thứ. Như vậy, chờ nàng đi rồi, hắn có lẽ sẽ không khổ
sở như vậy.

Nàng lảng lặng nở nụ cười, đau thương âm thầm lan tràn ở đuôi lông mày
khóe mắt của nàng, nồng đậm không tan.

Chiến tranh lần này, là cuộc chiến giữa Lâm Thiên quốc cùng toàn bộ đại lục
Vạn Hào, so với bất luận một cuộc chiến nào thì càng khó khăn nguy hiểm hơn.

Chín nước liên hợp tấn công, cộng lại tập kết một trăm ba mươi vạn binh mã.
Mà Lâm Thiên quốc nhiều năm qua chiến tranh không ngừng, quốc khố đã là
trống không, trang bị lương thảo cung ứng không đủ, biên quan liên tiếp báo
nguy.

Mạn Yêu tìm mọi cách gom góp tiền bạc và lương thực, nhưng mà, ở trước
mặt chiến tranh, vẫn là như muối bỏ biển. Nàng gấp đến độ sứt đầu mẻ trán, ăn
không ngon, ngủ không yên, liền phát quốc thư cho Thương Trung vương Ninh
Thiên Dịch, hy vọng có thể cùng hợp tác, Ninh Thiên Dịch thập phần sảng
khoái, hết lòng tương trợ, giúp đỡ Lâm Thiên quốc vượt qua cửa ải khó khăn
này.

Kim thu tháng mười, lá cây Ngô Đỗng ở phía trước cửa sổ tẩm cung Vân Tư cung sớm đã rơi rụng, lá cây khô vàng phủ đầy đất, bị gió lạnh ngày thu thổi qua đâu đây cũng đều là lá cây, bọn hạ nhân quét như thế nào cũng quét không hết.

(Kim thu tháng mười: mùa thu lá cây đều màu vàng nên gọi là kim thu.)

Mạn Yêu cho lui hết nô tài trong cung, thích một mình đứng ở dưới cây Ngô Đỗng, nhìn cảnh thu tiêu điều đầy viện, cảm thụ thời gian trôi đi.

Hai cái xuân thu đã qua, biên quan chiến sự vẫn chưa kết thúc. Một trận chiến thật lâu xưa nay chưa từng có.

Thân thể nàng càng ngày càng không tốt, chỉ đi một đoạn đường thì sẽ mệt đến thở dốc. Nàng không biết thân thể như vậy, còn có thể chờ đến hắn trở về hay không?

Tìm cái ghế ngồi xuống, chợt có một chiếc lá rụng bay xuống trước mắt nàng, nàng duỗi tay tiếp được, đó là một chiếc lá còn chưa hoàn toàn héo héo cũng đã héo rụng, nửa xanh nửa vàng. Nàng ngẩng đầu, có rất nhiều lá cây như vậy trên cành cây um tùm này, chúng nó lay động ở trong gió lạnh ngày thu không chịu rơi xuống, giống như là tù nô giãy giụa ở trong vận mệnh, cho dù là không cam lòng như thế nào, cuối cùng cũng vẫn là trốn không khỏi vận mệnh héo rụng.

Nàng đứng ở dưới cây Ngô Đỗng, tưởng nhớ nam tử nàng yêu thương, không biết hắn ở biên quan sống có tốt hay không? Ăn có ngon, ngủ có yên hay không?

Hơn hai năm, bọn họ cách xa nhau ngàn dặm, nàng thủ thâm cung, thủ giang sơn của hắn, thủ nổi mong nhớ ngày qua ngày của nàng đối với hắn, chỉ hy vọng hắn sớm bình an trở về.

"Mẫu thân," nàng đang suy nghĩ đến xuất thân, nơi cửa truyền đến tiếng gọi

của trẻ con.

Hai đứa bé phấn điêu ngọc trác được nhũ nương dắt từ bên ngoài đi vào, ở rất xa đã kêu nàng. Hai đứa bé kia một trai một gái, bé gái bốn tuổi, có một đôi mắt to long lanh linh động. Bé trai ba tuổi, mắt phượng, môi mỏng, có một khuôn mặt cực kỳ giống phụ thân nó, nó tiến vào viện, liền tránh thoát tay nhũ nương, chạy về phía Mạn Yêu.

(Phấn điêu ngọc trác: Hình dung người làn da trắng nõn, bóng loáng.)

(Bé gái 4 tuổi, bé trai 3 tuổi là tính tuổi ta.)

Mạn Yêu vừa nhìn thấy đứa nhỏ này, ưu thương trong mắt liền biến mất, thần sắc trở nên hết sức ôn nhu. Nàng mở rộng vòng tay, tiếp được đứa bé trai chạy như bay mà đến, mang theo tất cả sủng nịch cười nói: "Mẫu thân ở chỗ này, con chạy gấp như vậy làm cái gì?"

Nàng đem thân thể nhỏ bé của nó ôm lên, để nó ngồi ở trên đùi nàng, yêu thương vén mái tóc trên trán nó qua. Sau đó nàng đối với đứa bé gái bước đi chậm rãi được nhũ mẫu dắt vào vươn tay ra, trong mắt mènh mong ánh sáng nhu hòa, yêu thương hô: "Niệm nhi, con cũng đến đây với mẫu thân."

Đứa bé gái đi đến, ngọt ngào kêu một tiếng: "Mẫu thân."

Mạn Yêu đem đứa bé gái ôm vào lòng, đứa nhỏ này tên là Niệm Hương, là con của Ngân Hương cùng Tông Chính Vô Trù. Năm đó Ngân Hương chết rồi, Tông Chính Vô Trù bắt vô âm tín, Mạn Yêu đem nó nuôi dưỡng bên người, xem nó như con của mình mà yêu thương. Mà đứa nhỏ này từ nhỏ hiểu chuyện hơn so với những đứa trẻ khác, cũng thật sự là làm cho người ta yêu thích.

(Niệm Hương: ý tưởng nhớ Ngân Hương)

Còn đứa bé trai này, đương nhiên là con của Mạn Yêu cùng Tông Chính Vô Ưu, Thái Tử Lâm Thiên quốc Tông Chính Thắng. Tông Chính Vô Ưu đặt tên

này cho nó, là hy vọng cả đời nó thông thuận, bất luận làm chuyện gì, đều có thể trở thành người chiến thắng cuối cùng.

"Giờ này, sao không ở học đường?" Mạn Yêu vuốt ve gò má non nớt mềm mại của Tông Chính Thắng, ôn nhu hỏi.

Tông Chính Thắng dùng tay câu lấy cổ của mẫu thân, nghịch ngợm chơi đùa tóc Mạn Yêu, ngữ khí ngọt lịm, trong mắt phượng lập loè thần sắc gian xảo, nói:
"Thắng nhi nhớ mẫu thân."

Mạn Yêu lập tức đẩy thân hình nho nhỏ của nó ra, cảnh giác hỏi: "Con lại gây họa nữa có phải không?"

Mỗi khi đứa nhỏ này lộ ra loại biểu tình này, mười phần hất tám chín phần là phạm lỗi.

"Không..... Không có." Tông Chính Thắng chớp chớp mắt phượng, lắc đầu phủ nhận.

Mạn Yêu nhìn Tông Chính Thắng làm ra vẻ mặt vô tội, nàng trầm mặt, nhẹ trách mắng: "Thắng nhi, không cho phép nói dối."

Tông Chính Thắng tròng mắt chuyển động, thấy sắc mặt nghiêm khắc của nàng, vội gục đầu xuống không hé răng.

Mạn Yêu thấy thần sắc Tông Chính Thắng như vậy, càng xác định có chuyện, sắc mặt nàng càng thêm trầm trọng.

Niệm nhi nhìn thấy nàng tức giận, nâng lên cánh tay nhỏ, ở trước ngực Mạn Yêu vuốt vuốt, hiểu chuyện khuyên giải an ủi nói: "Mẫu thân bớt giận. Đệ đệ chỉ là..... không thích Minh thái phó dong dài, sai người đem thái phó trói lại."

Mạn Yêu ngẩn ra, trên mặt lập tức nổi lên thần sắc phẫn nộ tức giận, nhíu mày đối với Tông Chính Thắng dùng lời lẽ nghiêm khắc răn dạy: "Thắng nhi con lại hồ nháo! Thái phó mỗi ngày công vụ bận rộn, bớt thời giờ tiễn cung dạy

con đọc sách, con không học hành đàng hoàng, còn không biết lớn nhỏ như vậy?" Nàng đều có thể tưởng tượng ra được biểu tình bất đắc dĩ của Minh Thanh Chính giờ phút này.

Tông Chính Thắng rụt rụt cổ, mở to mắt phượng đáng thương kêu một tiếng:
"Mẫu thân....."

Mạn Yêu không vì vậy mà dao động, đứa nhỏ này thật là quá nghịch ngợm, cũng không biết giống ai.

Tông Chính Thắng thấy mẫu thân thật sự tức giận, vội vàng ôm cổ Mạn Yêu, nói: "Hài nhi có học hành đàng hoàng, là thái phó ngài ấy dậy quá chậm, những thứ kia..... ba tháng trước hài nhi đã học thuộc lòng rồi, ngài ấy còn nói không ngừng, hài nhi kêu ngài ấy dạy tiếp phần sau, nhưng ngài ấy không chịu..."

Tông Chính Thắng vừa nói vừa lén nhìn sắc mặt của mẫu thân, thấy mẫu thân nhìn chăm chăm vào nó, sắc mặt ủ dột, không nói lời nào. Âm thanh của Tông Chính Thắng liền từ từ nhỏ xuống.

Mạn Yêu nhăn mày lại, trầm giọng nói: "Cho nên con liền sai người trói thái phó lại?"

Đứa nhỏ này không ngoan ngoãn làm cho nàng cực kỳ đau đầu, thân thể nàng không tốt, không còn bao nhiêu tinh lực để quản chế nó, hơn nữa nàng biết mình sống không được bao lâu nữa, cũng không nỡ mắng nó, càng không nỡ đánh nó. Nhưng đứa nhỏ này luôn là như vậy, cả ngày hờ nhão, ai cũng quản không được nó.

Tông Chính Thắng chu cái miệng nhỏ lên, không hé răng.

Mạn Yêu bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài: "Thắng nhi, con chừng nào thì mới có thể hiểu chuyện giống tỷ tỷ của con? Mẫu thân không thể vẫn luôn ở bên cạnh con, con không ngoan ngoãn như vậy, phụ thân của con sẽ không thích." Nói xong lời này, ngực nàng lại bắt đầu nghẽn đau, hít hơi không lên, sắc mặt lập tức

trắng bêch.

Tông Chính Thắng thấy mẫu thân cong người xuống, dùng tay che lại ngực, hai hàng lông mày nhíu chặt, sắc mặt trắng bêch, môi run rẩy lại nói không ra lời, bộ dáng giống như rất thống khổ. Tông Chính Thắng sững sốt, trong lòng tức khắc luống cuống, vội vàng nhảy xuống đầu gối của mẫu thân, ở trước mặt Mạn Yêu quỳ xuống, lôi kéo tay Mạn Yêu, hoảng loạn nói: "Mẫu thân, người làm sao vậy? Hài nhi biết sai rồi....."

Niệm nhi quay đầu kêu lên: "Nhũ nương, ngươi mau đi thỉnh Tiêu di nương, mau đi a!"

Nhũ nương hoàn hồn vội vàng chạy đi.

Tiêu Khả tới thực nhanh, vừa nhìn thấy bộ dáng này của Mạn Yêu, sắc mặt lập tức biến đổi, đút cho Mạn Yêu uống một viên thuốc trước, lại đem nàng đỡ đến trong phòng nằm xuống. Sau khi giúp nàng bắt mạch, sắc mặt nghiêm trọng nói: "Tỷ tỷ, không phải nói là tỷ đừng vất vả như vậy mà? Cũng không được tức giận, không thể đau lòng, tỷ sao không nghe a?"

Mạn Yêu rốt cuộc đỡ hơn một ít, liền lắc đầu thở dài: "Người chỉ cần sống một ngày, sẽ có hỉ nộ ái ố..... Huống hồ hiện tại chiến sự chưa định, quốc gia đại sự mọi thứ đều phải nhọc lòng, sao có thể làm được đến bình tĩnh như vậy."

Nàng cũng muốn cho chính mình bình tĩnh sống qua những ngày tháng còn lại, nhưng mà, những cảm tình tích tụ ở trong lòng, lại không buông tha cho nàng. Mỗi khi nghĩ tới Vô Ưu, nàng không có cách nào làm được không tưởng nhớ không đau buồn; nghĩ tới Dung Tề, nàng không có cách nào không áy náy hoài niệm; nghĩ tới biên quan, nàng sẽ lo lắng sốt ruột; nghĩ đến hai đứa nhỏ, nàng sẽ nhịn không được mà phát sầu, sợ tương lai tụi nó không chiếm được sự yêu thích của Vô Ưu, nàng sợ sau khi nàng đi rồi giữ không được tánh mạng của Vô Ưu.... Càng là để ý nhiều, trong lòng nàng càng là khổ sở.

Tiêu Khả bất đắc dĩ thở dài, quay đầu, trừng mắt Tông Chính Thắng, tức giận

nói: "Con lại chọc cho mẫu thân con tức giận có phải hay không? Di nương đã nói với con rồi, con nếu như làm cho mẫu thân con tức đến không còn nữa, về sau sẽ không có ai thương con!"

Khuôn mặt nhỏ của Tông Chính Thắng biến trắng, nó kỳ thật còn không biết "không còn nữa" là ý tứ gì, nó chỉ biết chọc mẫu thân tức giận là nó không đúng, liền gục đầu xuống, âm thanh ủy khuất nói: "Mẫu thân, hài nhi biết sai rồi."

Mạn Yêu nhìn bộ biểu tình này của Tông Chính Thắng, đau lòng, suy nghĩ đứa nhỏ này vừa mới đầy ba tuổi, có thể hiểu cái gì? Nàng thở dài hướng Tông Chính Thắng duỗi tay ra, "Thắng nhi, lại đây."

Tông Chính Thắng chậm rãi đi đến trước giường, Mạn Yêu giơ tay bưng khuôn mặt nhỏ của Tông Chính Thắng, khuôn mặt cực kỳ giống Vô Ưu, dặn dò nói: "Thắng nhi, con đừng trách mẫu thân đối với con quá nghiêm khắc, con sinh ra là cùng với người khác không giống nhau. Con là Thái Tử, là hoàng đế tương lai, về sau, mỗi tiếng nói mỗi hành động của con, quan hệ vận mệnh toàn bộ quốc gia, con không thể tùy hứng làm vậy, người phải giống như phụ thân con, tương lai làm một hoàng đế tốt, đem quốc gia thống trị tốt, để người trong thiên hạ đều có thể sinh sống những tháng ngày thái bình..... con, hiểu rõ ý của mẫu thân không?"

Khuôn mặt nhỏ của Tông Chính Thắng ủ rũ, nhíu đầu mày, làm như thực nghiêm túc đang suy nghĩ lời nói của nàng, đối với một đứa bé ba tuổi, vận mệnh quốc gia mấy thứ này đối với nó mà nói còn không thể hiểu rõ, cũng thật sự quá mức trầm trọng rồi.

Nó suy nghĩ trong chốc lát, mới giường mắt, không giống ngày thường nghịch ngợm, mà là thực nghiêm túc hỏi mẫu thân nó: "Lời mẫu thân vừa mới nói, thái phó cũng nói qua. Nhưng mà mẫu thân..... Thắng nhi không rõ, vì sao Thái Tử thì không thể chơi đùa được? Chẳng lẽ Thái Tử thì không phải là đứa trẻ sao? Vậy..... Thái Tử hắn là bộ dáng như thế nào? Cùng thái phó giống nhau cả ngày xụ mặt, có chuyện không thể nói, muốn cười không thể cười, đi đường

không thể nhảy..... Vậy còn có cái ý tứ gì a? Mẫu thân..... con không làm Thái Tử có được không? Mẫu thân luôn nói với con về phụ thân..... Nhưng con ngay cả bộ dáng của phụ thân cũng không biết..... Bọn họ đều nói, con lớn lên giống phụ thân, lúc con soi gương, vì sao tưởng tượng không ra bộ dáng của phụ thân?"

Đây lòng Mạn Yêu chấn động, ngơ ngác nhìn đứa nhỏ này, tay nàng cứng ngắt ở nơi đó, nói không ra lời. Nếu nàng không phải là mẫu thân của nó, nàng có thể nói với nó, bởi vì đó là trách nhiệm khi nó sinh ra đã có sẵn, nhưng nàng là mẫu thân của nó, những trách nhiệm đó là nàng cùng phụ thân nó áp đặt cho nó, bọn họ không hỏi nó có muốn hay không, không có cho nó cơ hội lựa chọn.

Làm một mẫu thân, nàng đột nhiên cảm thấy chính mình thực thất bại, một đứa bé, phải dựa vào soi gương để tìm kiếm bóng dáng của phụ thân, đó là chuyện làm người chua xót đau lòng cỡ nào.

Nàng đau lòng mà vỗ về Tông Chính Thắng, trong lòng một trận bi ai đánh úp lại, nước mắt thiếu chút nữa liền nhẹn không được chảy ra. Nàng vội vàng rũ xuống lông mi, hơi nước nở nói: "Các con đi ra ngoài chơi đi, mẫu thân mệt mỏi rồi."

Tông Chính Thắng cũng rũ mắt xuống, đồng mắt nho nhỏ hiện lên một tia ảm đạm, nó lại cười cáo lui.

Hai đứa nhỏ rời đi, Mạn Yêu kêu người đi thả Minh Thanh Chính. Sau đó, liền nhẹn không được khóc ra.

Tiêu Khả thấy Mạn Yêu thương tâm đau lòng như vậy, nàng ta cũng đau thương, đứng ở một bên, yên lặng rơi lệ.

Mạn Yêu càng khóc càng thương tâm, thân mình nhẹn không được run rẩy. Con trai của nàng còn nhỏ như vậy, phu quân của nàng lại lĩnh quân ở bên ngoài, nàng thật sự không muốn cứ như vậy rời đi. Nhưng mà vận mệnh, vì sao đối nàng tàn khốc như thế? Thiên mệnh không thể giải, thì ra lại là ý tứ này sao?

Tiêu Khả lau nước mắt, ngồi ở mép giường, khuyên nhủ: "Tỷ tỷ đừng như vậy, tỷ lại tiếp tục khóc như vậy, muội...muội..... Muội cũng không biết nên làm cái gì bây giờ....."

Tiêu Khả lôi kéo tay nàng, sوت ruột đến không biết nói cái gì cho phải, bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện, vội vàng nói: "À đúng rồi, tỷ tỷ, truyền thuyết trên đời này có một loại gọi là Băng Sơn Tuyết Liên, "kỳ tích" sau khi ăn vào có thể làm người khỏi tử hối sinh. Chúng ta đi tìm thử xem, có lẽ thật sự có?"

Kỳ tích? Thế giới này làm gì có nhiều kỳ tích như vậy! Nước mắt của Mạn Yêu dần dần ngừng lại, ngực bởi vì nức nở mà chấn động phập phồng. Qua một hồi lâu, nàng mới từ từ bình tĩnh một chút, "Bất quá chỉ là truyền thuyết thôi, muội cũng tin!"

Tiêu Khả nói: "Truyền thuyết cũng không nhất định không đáng tin a, vạn nhất có thì sao, tỷ tỷ sẽ có thể sống sót."

Mạn Yêu hơi chống người ngồi dậy, Tiêu Khả lót cái gối ở phía sau nàng, nàng nhẹ nhàng dựa vào, ánh mắt mê mang mà bi thương, "Cho dù là có, chỉ sợ ta cũng đợi không được. Cũng không biết trận chiến này..... Khi nào mới có thể kết thúc? Ta chỉ hy vọng..... Ở trước khi đi, có thể gặp lại hắn một lần cuối."

Tiêu Khả nói: "Muội hiện tại kêu người truyền tin cho Hoàng Thượng."

"Đừng!" Mạn Yêu vội vàng bắt lấy Tiêu Khả, lắc đầu nói: "Trận chiến này đã đánh hơn hai năm, hiện tại là thời điểm cuối cùng, tuyệt đối không thể làm hắn phân tâm. Vạn nhất..... Vạn nhất xảy ra chuyện gì, ta cho dù gặp được hắn..... cũng đi không an tâm."

Tiêu Khả đau lòng lại bất đắc dĩ thở dài, "Tỷ tỷ, tỷ vì sao luôn có nhiều bận tâm như vậy a? Tỷ không thể nghĩ cho chính tỷ nhiều một chút sao? Quản nhiều thứ như vậy làm gì?"

Mạn yêu thở dài: "Đây không phải là chuyện nhỏ, nó quan hệ đến tồn vong

của toàn bộ quốc gia, vận mệnh tương lai của thiên hạ bá tánh..... Nếu là thắng, thiên hạ thái bình, nếu là thua, trải qua trận chiến tranh này, về sau sợ là sẽ vĩnh viễn không có ngày yên bình, còn không biết phải chết bao nhiêu người." Nàng dừng một chút, thở hổn hển hai cái, ngữ khí càng thêm thương cảm, "Ta kỳ thật là muốn nói một lời với hắn, hắn ở trong lòng ta..... không ai có thể thay thế, là người quan trọng nhất..... cả đời này của ta."

Thời gian hai năm, làm nàng phân rõ cảm tình của chính mình. Trước kia nàng đã từng yêu Dung Tề, nhưng thời gian trôi qua cảnh đời thay đổi, sau khi khôi phục ký ức, tuy rằng cảm tình vẫn còn đó, nhưng áy náy nhiều hơn yêu. Mà đối với Vô Ưu, lại là yêu nhiều hơn hết thảy, đó là một loại tình cảm dung nhập từ trong linh hồn đến xương máu, không ai có thể thay thế.

*** hết chương 108

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Tuyệt Thế Hôn Lễ (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Đại lục Vạn Hòa năm 180, tháng 10, Thiên Đế Tông Chính Vô Ưu rốt cuộc đã đại phá "Thiên Huyền trận" của liên quân chín nước.

Ngày đó, máu tươi ngập trời, xác phơi đầy đất, cả tòa thành máu chảy thành sông, ửng đỏ nửa bầu trời. Quốc vương chín nước bị bắt làm tù binh, liên quân tử thương quá nửa, còn dư lại một nửa bỗn khí đầu hàng. Tông Chính Vô Ưu dùng hơn hai năm thời gian đánh bại chín nước, cuối cùng nhất thống thiên hạ. Đại lục Vạn Hòa chiến tranh liên tiếp mấy trăm năm đến tận đây chấm dứt.

Tin chiến thắng truyền đến Kinh Thành, bá tánh sôi nổi, vạn dân hoan hô.

Đại quân khải hoàn hồi triều, bá quan ra ngoài cửa thành quỳ nghênh đón, từng tiếng hô to "Hoàng Thượng vạn tuế" chấn động xuyên qua chín tầng trời cao, nhưng mà, khi bọn họ ngẩng đầu, lại chỉ thấy phong thái anh tuấn tiêu sái của Cửu hoàng tử, không thấy Đế vương tuổi trẻ.

Tông Chính Vô Ưu đã vào thành trước đại quân một bước, vội vàng phóng ngựa chạy như điên ở trên đường hồi cung. Cây cối phòng ốc hai bên con đường bay nhanh lui về phía sau, đôi mắt hắn chỉ nhìn về phương hướng hoàng cung, trong đầu tất cả đều là nữ tử mà hắn thương thương nhớ nhớ, giọng nói, nụ cười, khuôn mặt, dáng điệu, vui vẻ, tức giận, buồn đau, chiếm đầy toàn bộ trái tim hắn.

Hắn muốn sớm một chút nhìn thấy nàng.

Từ biệt hơn hai năm, lúc rời đi hắn cho rằng mấy tháng là có thể trở về, lại không ngờ trong quân địch có cao thủ bày trận, kéo chậm bước chân của hắn,

cho đến hôm nay mới có thể hồi cung. Thời gian hai năm, hắn đã nghĩ kỹ, hắn không để bụng trong lòng nàng còn yêu người khác hay không, hắn chỉ để ý, nàng yêu hắn! Chỉ cần nàng còn yêu hắn là được rồi. Hết thảy của quá khứ, khiến cho nó trở thành quá khứ, hắn hà tất cùng một người chết tính toán chi li!

Rốt cuộc, có thể sống ở bên nhau, đã là không dễ dàng gì.

Bọn họ đã bỏ lỡ quá nhiều thời gian, những ngày tháng sau này, hắn phải thật quý trọng. Nhất thống giang sơn, lấy quân quyền thống trị thiên hạ, nơi có hắn Tông Chính Vô Ưu, sẽ có một nữ tử gọi là A Mạn, nắm tay sóng vai, cười nhìn thiên hạ.

Hắn thỏa mãn cười rộ lên, hạnh phúc kỳ thật rất đơn giản, chỉ cần chịu bước ra một bước, mặc dù thực gian nan.

"Giá" một tiếng, âm thanh gấp gáp vội vàng mà sung sướng quanh quẩn ở con đường nhỏ yên ắng, vung mạnh roi, một đường phóng ngựa chạy như điên. Ở trong đầu óc hắn cứ tưởng tượng đi tưởng tượng lại tình cảnh khi nhìn thấy nàng sẽ là bộ dạng gì? Câu nói đầu tiên, là nên nói cái gì?

Nếu nàng ngồi ở cửa sổ đọc sách, hắn đi vào cười đối với nàng nói: "A Mạn, ta đã trở về."

Nàng có ngạc nhiên vui mừng quay đầu lại, chạy vào vòng tay của hắn hay không? Đối với hắn nói một câu: "Vô Ưu, chàng sao giờ mới trở về? Thiếp chờ chàng đã lâu." Hắn liền ôm chặt lấy nàng, không bao giờ buông tay ra nữa.

Nếu nàng đứng ở dưới cây Ngô Đồng ngoài cửa sổ tưởng nhớ hắn, hắn sẽ lặng lẽ đi qua, từ phía sau ôm lấy eo nàng, cảm giác ở trên vai nàng, ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói một câu: "A Mạn, ta rất nhớ nàng." Nàng có cực kỳ vui mừng mà khóc, oán trách hắn ngày đó rời đi không nói một lời hay không?

Hắn ở trong lòng ngàn vạn lần tưởng tượng đủ loại tình cảnh cùng nàng gặp mặt, mỗi một lời muốn nói, nghĩ nghĩ, khoe miệng lại giơ lên, cảm giác ngọt ngào cùng hạnh phúc lan tràn ở trong lòng hắn.

Nhưng mà, có một loại tình cảnh, là hắn năm mơ cũng không thể tưởng tượng đến được!

Rốt cuộc đã tới hoàng cung.

Nơi này không có hoan hô nhảy nhót vui mừng như ở bên ngoài, không khí so với ngoài cung, nặng nề mà áp lực, giống như mảnh trời này bị mây mù bao phủ, ngăn cách ánh mặt trời, thậm chí còn có thể cảm giác được một loại cảm xúc bi thương thấu xương.

Tông Chính Vô Ưu cũng không nghĩ nhiều, chạy thẳng đến Vân Tư cung.

"Hoàng..... Hoàng Thượng?! A! Là Hoàng Thượng! Hoàng Thượng hồi cung, Hoàng Thượng hồi cung rồi ——"

Bọn cung nữ thái giám dọc theo đường đi nhìn thấy Hoàng đế chạy như bay đều là sững sốt, sau đó kích động mà kêu lên, cả quỳ lạy cũng quên mất.

Tông Chính Vô Ưu cũng không thèm để ý, hắn chỉ một lòng nghĩ mau chút đi đến Vân Tư cung, sớm chút nhìn thấy nàng.

Trong Vân Tư cung, không khí an tĩnh đến kỳ dị, hắn đi qua hai cái viện, cũng chưa nhìn thấy một bóng người. Hắn nghi hoặc mà nhíu mày, đi thẳng đến phuong hướng tẩm cung.

Xa xa, đột nhiên có tiếng khóc truyền đến, làm bước chân vội vàng đi về phía trước của hắn hơi khụng lại, trong lòng tức khắc dâng lên một dự cảm không tốt.
Sau đó, tiếng khóc càng lớn.

Hắn bước nhanh đi qua, vào viện, mới vừa đi đến cửa tẩm cung, bên trong truyền đến tiếng khóc thảm của trẻ con.

"Mẫu thân, mẫu thân tinh tinh a! Mẫu thân..... Người không cần Thắng nha sao? Mẫu thân....."

"Di nương, mẫu thân người đã xảy ra chuyện gì? Mẫu thân vì sao không mở to mắt nhìn Thắng nhi? Thắng nhi muốn nói chuyện cùng mẫu thân, Thắng nhi muốn mẫu thân ôm một cái....."

"Mẫu thân, người tinh tinh a, người đừng rời bỏ chúng con, mẫu thân....."

"Thái Tử, công chúa, thỉnh nén bi thương! Hoàng phi nương nương đã đi rồi, xin hãy cho nương nương an tâm ra đi a."

Giống như một tiếng sét đánh giữa trời quang, đánh đến trong đầu Tông Chính Vô Ưu trống rỗng. Thân hình hắn chấn động mạnh, tay chân cứng đờ, trên mặt không còn chút máu, hai chân giống như bị đóng đinh trên mặt đất, muốn nhúc nhích cũng không thể nhúc nhích được.

Bọn họ đang nói cái gì? Ai đi rồi?!

Trong lòng hắn một trận khủng hoảng, hắn cả đi đường cũng đi không vững, loạn choạng nhanh chóng đi vào.

Hơi thở nùng liệt bi ai tuyệt vọng nháy mắt bao phủ toàn bộ Vân Tư cung, Tông Chính Vô Ưu không biết hắn là đi vào đây như thế nào. Trong tấm cung, ngự y, cung nữ, bọn thái giám quỳ đầy đất ai cũng đang khóc lóc, hai đứa nhỏ ở trước giường khóc nức nở. Tiêu Khả ngồi quỳ trên mặt đất, đối giường lớn, che miệng nước nở, hai vai không ngừng run rẩy. Chỉ có một người sắc mặt an tường, lẳng lặng nằm ở trên giường, nóc giường điêu khắc phượng hoàng sinh động như thật, tựa như phải bay lên trời bất cứ lúc nào.

Cây Ngô Đồng ngoài cửa sổ lá cây khô vàng, ở trong từng trận gió thu rào rạt mà rơi rụng, xẹt qua trước cửa sổ, ở trong ánh hoàng hôn lưu lại một đạo lại một đạo bi thương nhìn không thấy.

Nữ tử thực an tĩnh, hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt tái nhợt gầy ốm, môi không hề có huyết sắc, hơi hơi giương lên, làm như muốn nói cái gì nhưng chưa nói ra. Nàng hơi nghiêng đầu, khuôn mặt hướng ra ngoài, đó là phuong hướng

trương phu của nàng trở về. Mái tóc bạc phủ đầy trên gối năm, vài sợi trượt xuống mép giường, ở trong gió thu hiu quạnh xuyên thấu qua cửa sổ thổi đến mà nhẹ nhàng đong đưa, như đang miêu tả cuộc đời gập ghềnh trắc trở của chủ nhân nó.

Tông Chính Thắng một đôi tay nhỏ đi bắt lấy xiêm y của nữ tử trên giường, không ngừng lay động thân thể của nàng, nó kỳ vọng như vậy là có thể đem mẫu thân nó lay tỉnh.

"Mẫu thân, hài nhi thật sự biết sai rồi..... hài nhi về sau không bao giờ hổ nháo, không bao giờ chọc mẫu thân tức giận nữa..... Mẫu thân mau tỉnh lại, được không? Được không a mẫu thân....." Tiếng nói non nớt sợ hãi đối với tương lai cùng bi thương đau buồn mất đi người thân của đứa nhỏ, xé rách tim gan quanh quẩn tại tòa cung điện bị chủ nhân vứt bỏ.

Hai cánh tay nhỏ của Niệm nhi dùng sức túm chặt cánh tay của Tiêu Khả, ngưỡng khuôn mặt nhỏ, ánh mắt khẩn cầu nhìn nàng, "Di nương, cầu xin di nương làm mẫu thân sống lại đi! Niệm nhi về sau sẽ thực hiểu chuyện..... Niệm nhi nhất định sẽ trông chừng đệ đệ, không cho đệ ấy làm sai chuyện chọc mẫu thân tức giận nữa..... Di nương, cầu xin di nương..... Di nương?"

Tiêu Khả bị cái cầu xin này cũng lớn tiếng khóc rống lên, đau buồn không thể kìm né. Nàng kéo hai đứa nhỏ qua ôm lấy, ba người cùng nhau khóc rống. "Là di nương vô dụng, di nương cứu không được mẫu thân các con, thực xin lỗi."

Tiếng khóc trong phòng càng thêm bi thương, xé tim rách phổi nam tử vừa mới đại thắng trở về mang theo lòng tràn đầy mong đợi cùng vui sướng, hung hăng xé toang ngực hắn, đem tim hắn từng chút từng chút một đào rỗng.

"Đều cho trầm cảm miệng!" Tông Chính Vô Ưu đột nhiên hét lớn, chấn động đến tấm cung cũng rung động theo.

Tiếng khóc lập tức ngưng lại, mọi người trong phòng đều bị chấn động sững

sốt, cùng quay đầu lại, vừa thấy là hắn, cuống quít dập đầu. Tông Chính Vô Ưu không nhìn bất cứ ai, bước chân chậm rãi dịch từng bước hướng đến mép giường. Hắn vừa rồi cảm thấy con đường từ cửa thành đến hoàng cung xa như vậy, chạy như thế nào cũng cảm thấy không đủ nhanh. Nhưng mà lúc này, hắn lại cảm thấy đoạn đường kia so với một đoạn này, đi dễ dàng hơn nhiều. Từ cửa tắm cung đến mép giường, khoảng cách chỉ mấy chục bước, hắn tựa như đã dùng hết sức lực cả đời.

"A Mạn..... Ta, đã trở về." Hắn cùng nàng nói chuyện giống như ở trên đường tự mình tưởng tượng ra như vậy, hắn kỳ vọng nàng có thể dậy nghênh đón hắn, không đứng dậy cũng không sao, chỉ cần mở to mắt nhìn một cái, chẳng sợ là chỉ nhìn một cái, để cho hắn biết, nàng còn ở đây, hắn liền cảm thấy mĩ mãn rồi.

Người quỳ ở phía sau cúi sát đầu xuống, bọn họ trước nay chưa từng thấy qua. Để vương cao cao tại thượng không sợ hãi cái gì lại hết sức dè dặt cẩn thận như giờ phút này vậy, âm thanh của hắn nhẹ như vậy nhẹ như vậy, mang theo run rẩy không có cách nào khống chế, giống như một khi chạm vào liền sẽ vỡ vụn. Ngữ khí của hắn lộ ra hi vọng cùng sợ hãi ở đáy lòng, thì ra hoàng đế lạnh lùng tàn khốc như vậy, cũng có lúc sợ hãi đến run rẩy.

Tiêu Khả ôm hai đứa nhỏ, không có ngẩng đầu mà cũng có thể cảm nhận được hơi thở bi thương đau khổ cực hạn phát ra từ trên người Tông Chính Vô Ưu, tựa như tuyệt vọng khi đối mặt trước tận thế tiến đến.

Hai đứa nhỏ ở trong lòng ngực Tiêu Khả, cả một cái nhúc nhích cũng không dám, trong hốc mắt chúng nó đầy nước mắt, lại không dám rời xuống, làm như sợ kinh động đến phụ thân giống như con rối gỗ đứng ở trước giường. Đối với chúng nó mà nói, phụ thân là người xa lạ, cho dù mẫu thân thường nhắc tới phụ thân với chúng nó, nhưng vẫn cứ xa lạ.

Tông Chính Vô Ưu ngơ ngẩn đứng ở nơi đó, nhìn nữ tử mà mình thương nhớ ngày đêm đang nằm trước mặt, hắn muốn ôm nàng biết bao nhiêu, muốn sờ sờ

mặt nàng, nhưng mà hắn không dám. Hắn sợ hãi, hắn chạm vào chính là một mảnh nhiệt độ lạnh băng. Hắn tưởng tượng vô số tình cảnh cừu biệt trùng phùng, nhưng độc nhất không có tình cảnh này!

Ngoài cửa sổ một tia ánh mặt trời cuối cùng của hoàng hôn cũng từ từ ảm đạm đi, biến mất không thấy. Không trung sáng ngời, từng chút từng chút bị bóng tối cắn nuốt, hắn vẫn còn đứng ở nơi đó, không có nhúc nhích một chút nào. Những người khác ở trong phòng cũng duy trì tư thế ban đầu, cả hít thở cũng không dám dùng sức. Cung nữ không có đốt đèn, trong phòng một mảnh tối đen như mực.

"Thất ca, Thất ca..... Huynh ở nơi nào a?" Bên ngoài viện, âm thanh vui mừng của Cửu hoàng tử truyền đến, sau đó "Di" một tiếng, hỏi: "Tại sao tối đen như mực vậy, không đốt đèn à? Thất ca, thất tẩu? Người đâu rồi?"

Tiêu Khả nhìn Tông Chính Vô Ưu một cái, nèn bi thống trong lòng xuống, buông hai đứa nhỏ ra, đứng lên thắp đèn. Cửu hoàng tử ló đầu vô, đầu tiên là nhìn đến người quỳ cả một phòng, nghi hoặc nói: "Sao nhiều người quỳ như vậy? Phạm vào lỗi gì?"

"Ngươi ôn cái gì!" Tiêu Khả che miệng hắn lại, chỉ chỉ mép giường.

Cửu hoàng tử vừa thấy thần sắc đờ đẫn của Tông Chính Vô Ưu, thì ngăn người, vội vàng ngậm miệng, nhỏ giọng hỏi: "Đây là có chuyện gì?"

Tiêu Khả gục đầu xuống, nước mắt lại trào ra.

Cửu hoàng tử thấy nàng chỉ lo khóc, một câu cũng không nói, sốt ruột, bước đi đến trước giường, vừa nhìn thấy, sững sốt, hắn quay đầu nhìn vào mắt Tông Chính Vô Ưu, đôi mắt kia ngày xưa quang hoa chói mắt hiện giờ như cái động không đáy chiếu không ra một vật nào. Trong lòng Cửu hoàng tử kinh động, thử duỗi tay đi thăm dò hơi thở của nữ tử trên giường, trái tim chấn động mạnh, mở to hai mắt kinh hãi nói: "Cái cái... cái này..... là chuyện gì xảy ra? Độc trong cơ thể của thất tẩu không phải đã giải rồi sao? Sao lại tự nhiên chết vậy?"

"Ngươi nói ai chết?" Tông Chính Vô Ưu đột nhiên quay đầu, nhìn chằm chằm Cửu hoàng tử, ánh mắt vô cùng hung ác, tựa hồ Cửu hoàng tử đã nói lời không nên nói, biểu tình kia, làm như muốn một chưởng đánh chết hắn.

Cửu hoàng tử thân mình run lên, không tự giác lui ra phía sau, hai đứa nhỏ ở phía sau hắn vốn là bởi vì mẫu thân tử vong mà nội tâm tràn ngập sợ hãi cùng bi thương, hiện giờ nghe được phụ thân lại hét lớn một lần nữa, tâm linh nho nhỏ không chịu nổi áp lực lớn, Tông Chính Thắng oa một tiếng khóc lớn ra.

"Mẫu thân....."

"Câm miệng! Không được làm ồn mẫu thân ngươi." Tông Chính Vô Ưu lại hô một tiếng chấn động, cả người phát ra sự lạnh lùng nghiêm khắc đem tiếng khóc của Tông Chính Thắng nghẹn trở về.

Tông Chính Thắng cực kỳ sợ hãi, nó từng ảo tưởng qua vô số lần bộ dáng của phụ thân, chưa bao giờ có một lần nghĩ tới sẽ là bộ dáng lúc này. Thân mình nho nhỏ nhân vì không dám khóc thành tiếng mà co giật co giật, làm như muốn hít thở không thông.

Tông Chính Vô Ưu nhíu chặt mày, Cửu hoàng tử vội vàng bế Tông Chính Thắng lên mang ra ngoài cửa, ở sau lưng Tông Chính Thắng vỗ vỗ hai cái, Tông Chính Thắng lúc này mới lại oa khóc lớn ra, tiếng khóc một đợt so với một đợt càng vang dội.

Ở ngay cửa, Cửu hoàng tử lại hỏi Tiêu Khả: "Sao lại thế này? Độc không phải đã giải sao?"

Tiêu Khả cúi đầu bất đắc dĩ nói: "Thiên Mệnh ở trong thân thể tỷ tỷ quá lâu, tuy rằng đã giải độc, nhưng tâm mạch đã bị hao tổn nghiêm trọng..... Ngày đó mới vừa giải xong độc, cảm xúc của tỷ tỷ bị kích thích quá lớn, bi thương quá độ, lập tức liền nghiêm trọng. Mấy năm nay..... Lại vì chuyện quân lương bận tâm nhọc lòng, tỷ tỷ mỗi ngày ăn không ngon, ngủ không yên giấc, còn có mỗi ngày mỗi đêm đều tưởng nhớ Hoàng Thượng, lo lắng tình hình chiến tranh ở

biên quan, cả ngày buồn bực không vui, có đôi khi, còn vì bọn nhỏ mà sốt ruột tức giận, cho nên, cho nên....."

Tiêu Khả không nói tiếp được, cầm khăn lau nước mắt.

Thân hình Tông Chính Vô Ưu run rẩy không thể thấy, ánh sáng trong tròng mắt đen nhánh tiêu tan hết.

Cửu hoàng tử thở dài, lo lắng nhìn Tông Chính Vô Ưu, suy nghĩ, lại hỏi Tiêu Khả: "Thất tẩu lúc đi..... có lưu lại lời gì không?"

Tiêu Khả sững sốt một chút, từ trong lòng ngực móc ra một phong thư, nói:
"Để lại cái này."

"Mau cho ta." Cửu hoàng tử vội vàng từ trong tay Tiêu Khả tiếp lấy, đi vào đưa cho Tông Chính Vô Ưu.

"Thất ca, cho huynh." Hắn tin tưởng Li Nguyệt sẽ không không tiếng không hơi mà rời đi, mặc kệ sự sống chết của Thất ca. Hắn nghĩ, lá thư kia, nhất định rất quan trọng đối với Thất ca.

Tông Chính Vô Ưu không tiếp lấy, Cửu hoàng tử trực tiếp nhét vào trong tay Tông Chính Vô Ưu, đối với các cung nhân đang quỳ dưới đất phân phó, "Các ngươi đều lui xuống đi."

Tiêu Khả dụ Tông Chính Thắng rời đi, sợ lát nữa tiếng khóc của nó lại chọc tới Tông Chính Vô Ưu, Niệm nhi cũng đi theo ra ngoài, trong phòng chỉ còn Cửu hoàng tử an tĩnh đứng ở một bên bồi Tông Chính Vô Ưu, hắn không dám đi, sợ Tông Chính Vô Ưu sẽ làm ra cái việc ngốc gì.

Trên bầu trời ánh sao ảm đạm, ánh trăng thê lương lạnh lẽo, toàn bộ Vân Tư cung bao phủ ở giữa một mảnh hơi thở bi ai tuyệt vọng.

Tông Chính Vô Ưu cứ như vậy đứng ở trước giường suốt cả một đêm, không nói lời nào, cũng bất động. Hắn cứ như vậy bình tĩnh nhìn nàng, tựa như nhìn lại

những năm tháng tang thương mà bọn họ đã trải qua, lại tựa như nhìn thấy hết sự cô độc cùng thê lương của tương lai hắn.

Trời vừa sáng, ánh mặt trời như thường lệ xuyên thấu qua tầng mây xám
trắng chiếu rọi tòa cung điện chỉ còn lại có lạnh băng cùng tịch mịch. Trên tay
hắn còn nắm lá thư kia, rũ mắt, hắn cuối cùng là nhện không được mở ra xem.

Mặt trên chữ viết xinh đẹp hiện ra ở trước mắt hắn _____

~~~~~

Vô Ưu, xin hãy tin tưởng thiếp không có rời khỏi chàng! Tâm của thiếp, vẫn
luôn ở bên chàng, chàng là người quan trọng nhất trong cả đời này của thiếp, có
lẽ, thiếp đi vào thế giới này, chính là vì gặp được chàng, yêu chàng..... Nếu
chàng yêu thiếp, xin chàng vì thiếp mà sống sót! Chiếu cố hai đứa nhỏ, cho bọn
nó tình yêu của phụ thân, và thay thiếp cho luôn cả phần tình yêu của mẫu thân.
Thiếp sẽ dùng tình yêu cùng chấp nhận đổi với chàng ở sâu trong linh hồn, đấu
tranh với vận mệnh tàn khốc bất công.

Xin chàng tin rằng..... Có lẽ sẽ có kỳ tích. Chung quy có một ngày, thiếp sẽ
mang theo tình yêu của thiếp đổi với chàng, mà trở lại bên cạnh chàng. Khi đó,
lại thực hiện lời hứa của thiếp, chỉ yêu một mình chàng. Từ đó sẽ cùng chàng dắt
tay sóng vai, cười nhìn giang sơn như họa. Cho nên, chàng nhất định phải sống,
đừng để cho thiếp sau khi trở về, lại chỉ có thể rời đi trong cô độc.

A Mạn lưu.

~~~

(Chấp nhận: giữ lòng trước sau như một không thay đổi, cố chấp, cũng chỉ sự
câu nệ, giữ vững ý riêng, không nghe ai.)

Ngón tay của Tông Chính Vô Ưu run rẩy, một nỗi đau nhói nặng nề đột nhiên
va đập vào ngực hắn, hắn nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên dùng sức hô hấp, chính là

đem cái hơi tanh ngọt xông thẳng lên cổ họng toàn bộ nuốt xuống. Hắn suốt đêm cũng không dám xem tờ giấy này, chính là bởi vì hắn biết, nàng nhất định sẽ lưu lại cho hắn cái lý do mà hắn không thể không sống sót. Mà cái lý do này, hữu dụng đến đáng chết.

Các cung nhân đưa đồ ăn sáng tới, tay Tông Chính Vô Ưu cử động một chút, thoảng nhìn mặt cung nữ mang bi thương, ánh mắt hắn đau xót, trầm giọng trách mắng: "Tại sao có vẻ mặt đưa đám, trẫm còn chưa có chết! Các ngươi, đều cho trẫm vui vẻ lên, vô cùng vui vẻ."

Dứt lời dừng một chút, ánh mắt cũng không chuyển động, lại nói: "Lão Cửu, phân phó Lễ Bộ, chuẩn bị chuyện đại hôn của trẫm. Nhớ kỹ, cái hôn lễ này, nhất định phải làm thực long trọng, trẫm phải cho A Mạn một cái hôn lễ long trọng nhất trên đời này. Người lập tức đi làm, cho người thời gian mười ngày, không được có sai sót."

Cửu hoàng tử sững sốt, "Thất ca, cái này..... Nhưng mà thất tẩu... tẩu ấy....."

Không đợi Cửu hoàng tử nói xong, Tông Chính Vô Ưu quét một cái ánh mắt sắc bén. Cửu hoàng tử vội đem những lời còn lại đều nuốt trở về, thở dài, bất đắc dĩ lắc đầu rời đi, ít nhất có thể yên tâm, Thất ca tạm thời sẽ không có việc gì.

Tiêu Khả dẫn hai đứa nhỏ lại đây, thấy thức ăn trên bàn vẫn còn nguyên, đang muốn tiến lên khuyên giải, Niệm nhi đã trước một bước, bưng một chén cháo lên chậm rãi đi đến bên cạnh Tông Chính Vô Ưu, quỳ xuống giơ chén cháo lên, ngưỡng mặt, dùng âm thanh non nớt nói: "Mẫu thân nói, không ăn sáng sẽ không tốt cho thân thể. Phụ hoàng..... ăn cháo đi ạ."

Tông Chính Vô Ưu hơi sững sốt, chuyển mắt nhìn Niệm nhi, thế nhưng từ trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Niệm nhi nhìn thấy vài phần bóng dáng của A Mạn, hắn không tự giác duỗi tay tiếp nhận chén cháo, lại nhìn Niệm nhi, sau đó ngồi vào mép giường, ôn nhu đối với nữ tử ngủ say trên giường nói: "A Mạn, nên dùng bữa sáng rồi. Ta đút cho nàng ăn." Nói xong liền đi đỡ Mạn Yêu lên.

Thân thể Mạn Yêu không có cứng đờ, Tiêu Khả vì bảo tồn di thể cho nàng, dùng một loại thuốc, cái loại thuốc này không những có thể bảo tồn di thể người, còn có thể làm thân thể của người chết mềm mại giống như lúc còn sống.

Tông Chính Vô Ưu nâng nàng dậy, làm nàng dựa vào lòng ngực hắn, múc một muỗng cháo đưa đến trong miệng khẽ nhếch của nàng, nhưng mà cháo lại từ khói miệng chảy ra. Tay hắn run lên, cuống quít cúi đầu dùng môi lấp kín miệng nàng, cho rằng như thế, là nàng có thể nuốt xuống.

Tiêu Khả ở một bên nhìn thấy cảnh tượng như vậy, thật chua xót, xoay đầu đi lau nước mắt.

*****còn một chương nữa là hoàn chính văn.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Tuyệt Thế Hôn Lễ (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Kết, Chương 110: Tuyệt thế hôn lễ (2)

Lời Yên Hoa: Đây là chương cuối hoàn chính văn. Còn 10 chương ngoại truyện. Tác giả đã viết lên cuộc đời tính cách của ba nhân vật Vô Ưu, Phó Trù, Dung Tề. Yên Hoa muốn làm một cuộc bỏ phiếu nho nhỏ cho vui. Các bạn đọc trên wattpad trang của Yên Hoa:

Nếu bạn thích tính cách bá đạo, "thà phụ thiên hạ không phụ nàng" của Vô Ưu thì "giơ tay" bấm "sao" cho chương này.

Nếu bạn thương cho nửa đời người sống trong đau khổ thù hận, bị người lừa dối, nửa đời sau làm bạn với kinh phật của Phó Trù hay bạn tội nghiệp thương tiếc cho cuộc đời trẻ tuổi của Dung Tề sống trong đau đớn bệnh tật, âm thầm lặng lẽ hy sinh cho người mình yêu, thì "lên tiếng" để lại lời dưới comment. Yên Hoa hy vọng mọi người đều tham gia, để xem bên nào nhiều hơn.

Đọc truyện thôi.

Tông Chính Thắng thấy ánh mắt phụ thân nhìn mẫu thân hết sức ôn nhu, sợ hãi ở đáy lòng đối với phụ thân liền giảm đi vài phần, nó chậm rãi đi đến mép giường, đi kéo ống tay áo của phụ thân, "Phụ hoàng, mẫu thân thích ánh nắng ban mai, mẫu thân nói ánh nắng ban mai tượng trưng cho hy vọng, phụ hoàng ôm mẫu thân đi ra ngoài phơi nắng đi, mẫu thân sẽ ăn cháo." Âm thanh trẻ con của nó lộ ra sự nghiêm túc.

Tông Chính Vô Ưu ngẩn người, thật sự nghe theo lời nói của Tông Chính

Thăng, buông chén xuống, bế nàng tử lén đi ra ngoài.

Hai hàng cây Ngô Đồng ngoài cửa sổ, có một số đã trọc lá. Hắn ôm nàng tử lén đi không còn hơi thở ở trong lòng ngực lồng lộng mà bước đi, bước chân cực kỳ thong thả.

Ánh sáng cam vàng xuyên thấu qua những lá cây ngang dọc đan xen lưu lại ánh sáng loang lổ ở trên người bọn họ, như những mảnh nhỏ của thời gian xưa bị chia cắt, mỗi một vệt, đều là vết thương. Hắn nhìn khuôn mặt tái nhợt mà yên lặng ôn nhu của nàng, ánh mắt phá vỡ thành từng mảnh nhỏ gian nan khâu lại cùng nhau.

Nơi đây cung điện trùng trùng, mái cong ngói xanh, tinh mỹ tuyệt luân như họa. Nhưng nếu không có nàng, cho dù phong cảnh đẹp đến đâu, với hắn mà nói, cũng bất quá là vật chết, yên lặng vắng vẻ mà thôi.

Gió lạnh ngày thu thổi rơi lá cây khô vàng rót xuống ở đầu vai hắn, làm nổi bật lên mái tóc dài bạc trắng của hắn cùng hình bóng cô đơn tịch mịch, khuôn mặt tuyệt thế như tiên của hắn tràn ngập biểu tình tang thương, ôn nhu trong mắt che đậy một nỗi đau thương. Toàn khu vườn trong sắc thu dưới ánh nắng ban mai có vẻ phả lệ thê lương.

Nếu nàng nói ánh nắng ban mai tượng trưng cho hy vọng, hắn liền hướng tới phương hướng mặt trời mọc mà đi, trông mong ở đầu bên kia có thể tìm được hy vọng của hắn. Nhưng vì sao, hắn mỗi bước thêm một bước, chẳng những không có cảm nhận được hy vọng, ngược lại càng ngày càng tuyệt vọng?

Là thân thể nàng quá lạnh, hay là lòng hắn đã quá lạnh?

"A Mạn, ta biết nàng mệt mỏi..... Mệt mỏi thì ngủ đi. Con đường này.....

Mặc kệ có xa bao nhiêu, ta đều sẽ ôm nàng đi, như vậy nàng sẽ không còn mệt..... Mới có thể bồi ta đi được xa hơn." Khi đó trong hoàng cung Giang Đô, hắn ôm nàng ở trong ánh mắt khiếp sợ của các cung nhân, không chỗ nào cố kỵ đi qua một cái lại một cái hẻm cung thật sâu, nàng cũng là như vậy an tĩnh ở

trong lòng ngực hắn, nhắm mắt lại yên tâm ngủ say. Hiện giờ, nàng còn ở trong lòng ngực hắn, nhưng hắn lại không có cảm thụ được đến hạnh phúc cùng thỏa mãn như trong quá khứ.

Mười ngày sau hoàng đế đại hôn, cưới chính là một khối thi thể, tin tức này, chấn kinh toàn bộ người trong thiên hạ. Nhưng không ai đứng ra phản đối, bởi vì cái nữ tử kia tuổi còn trẻ mà đã hương tiêu ngọc tán, dùng trí tuệ cùng nỗ lực của nàng, được đến vạn dân tôn kính.

Đó là một cuộc hôn lễ cực kỳ xa hoa, toàn thành treo đèn kết hoa, mỗi một con đường đều lót thảm đỏ tươi sáng.

Đế vương tuổi trẻ một thân áo bào đại hỉ, trong mắt đã không có lãnh khốc của ngày thường mà là lay động nhẹ nhàng ôn nhu như mặt nước, khéo miệng dương lên nụ cười hạnh phúc, nụ cười ẩn giấu đầy đau thương. Hai tay hắn ôm chặt lấy nữ tử tuyệt sắc trong lòng ngực, vạt áo thật dài của chiếc áo cưới đỏ thảm kiều diễm trên người nữ tử kéo dài trên mặt đất.

Sau lưng bọn họ là ngự liên trang trí hoa lệ, kim quang lộng lẫy, châu quang bắt mắt. Mười vạn đại quân đi theo hộ vệ, bá tánh trong Kinh thành rải hoa tươi lót đường cho bọn họ, quỳ gối ở hai bên đường thầm lặng chúc phúc, mặc dù ai cũng biết, cuộc hôn lễ tuyệt thế này chỉ là viết lên sự tuyệt vọng của một Đế vương si tình đối với tình yêu sớm mất đi của hắn.

Các bá tánh ở các thành trấn lân cận sôi nổi tới tham gia buổi hôn lễ này. Bá tánh ở Giang Nam không kịp tới, ở ngày hôm đó toàn bộ đều buông xuống công việc của mình, quỳ đầy đường phố, vì hồng nhan ngã xuống quá sớm mà bi thương, vì sự si tình vô bờ của Đế vương mà vô cùng cảm động.

Tông Chính Vô Ưu ôm nàng đi lên đại điện, ở trên đan bệ, cùng nữ tử mình yêu thương cùng nhau tiếp nhận thiên hạ thần dân chúc mừng. Không có phong hàm, nàng vẫn như cũ là một Hoàng phi. Bởi vì ở trong mắt hắn, phong hàm đại biểu cho sự phân biệt giữa phi tử cùng phi tử khác trong hậu cung, tựa như mẫu

thân hắn cùng Phó Hoàng hậu, mà nàng, là thê tử duy nhất của hắn.

Sau đại hôn, hắn y theo mong muốn của nàng, chăm lo việc nước, cẩn cù chính vụ, nghe lời khuyên can, dùng người chỉ coi trọng tài năng, dùng thời gian 5 năm sáng tạo một cái thanh bình thịnh thế. Từ đó, chiến tích của hắn ghi đầy trong sử sách, tình yêu của hắn truyền tụng tán dương thiên cổ.

Kinh thành 5 năm sau, hồ Thiên Thủy, vườn trà Long Nguyệt.

"Nhanh lên, nhanh lên! Hoàng Thượng cùng Hoàng phi sắp tới rồi!" Trong vườn trà Long Nguyệt, Trầm Ngư thúc giục cái nha đầu tay chân không đủ nhanh nhẹn.

Nha đầu kia đáp lời, ngẩng đầu tò mò hỏi: "Trầm Ngư tỷ tỷ, vì sao Hoàng Thượng đột nhiên muốn tới nơi này của chúng ta a?"

"Ngươi đừng hỏi nhiều, mau làm việc đi." Trầm Ngư nghiêm mặt răn dạy, chờ nha đầu kia đi rồi, Trầm Ngư nhìn chiếc bàn lưu li ở chính giữa vườn suy nghĩ xuất thần. Thoáng cái đã là mười năm, trừ bỏ nàng ra, còn có bao nhiêu người còn nhớ vườn trà này là điểm khởi đầu để nữ tử kia bắt đầu cuộc đời truyền kỳ của mình? Cái nữ tử kia thay đổi vận mệnh của quá nhiều người, trong đó bao gồm cả nàng.

"Trầm Ngư tỷ tỷ, có người đưa tới cái này." Một cái nha đầu từ bên ngoài tiến vào đánh gãy suy nghĩ của Trầm Ngư, "Tỷ xem, đây là cái gì a? Hoa không giống hoa, cỏ không giống cỏ."

Trầm Ngư quay đầu xem, chỉ thấy trong tay nha đầu kia bưng một chậu hoa cỏ, rễ cây trong suốt, lá cây màu đen nhánh, hình dạng như là hoa loa kèn, lớn bằng bàn tay.

Đây là..... Huyết Ô?!

Thân hình Trầm Ngư chấn động, vội vàng hỏi: "Đây là ai đưa cho người?"

Nha đầu kia chỉ chỉ ngoài vườn, còn chưa nói, Trầm Ngư đã bước nhanh chạy đi ra ngoài.

Ánh nắng mùa Xuân tươi đẹp sáng lạn, chiếu rọi xuống hồ nước xanh bích, ở trong gió thoảng thoảng qua tạo nên sóng nước lấp lánh.

Trong hồ, một chiếc thuyền nhỏ chở một nam tử mặc áo tǎng bào màu xám đang đi xa, đôi tay nam tử để sau lưng, hơi hơi ngửa đầu nhìn trời, khuôn mặt anh tuấn rút đi góc cạnh của ngày xưa, mặt mày ôn hòa, ánh mắt thông thấu. Hắn ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời xanh, bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn thấy Trầm Ngư đang ở bên bờ, ánh mắt hắn không thay đổi, dương môi hơi mỉm cười, vẻ mặt tươi cười kia tựa hồ rộng lớn vô biên có thể cất chứa vạn vật trong thiên địa.

Trầm Ngư sững sờ ngơ ngẩn ở nơi đó, trực giác muôn gọi lại hắn, nhưng mà âm thanh lại bị chắn ở yết hầu. Nàng nhớ mang máng, năm ấy, đoạn thời gian đó, Li Nguyệt cùng Hoàng Thượng, lúc ấy là Ly Vương, đi đến Giang Nam. Nam tử kia, mỗi ngày vào buổi tối đều sẽ tới vườn trà ngồi một mình, khuôn mặt anh tuấn, ánh mắt thâm trầm, giống như ai cũng nhìn không thấu hắn đang suy nghĩ cái gì, nhưng nàng lại rõ ràng hiểu rõ, hắn tới đây là vì muốn tìm kiếm dấu chân trong quá khứ của Li Nguyệt, vì muốn cảm thụ hơi thở của nữ tử trong lòng. Có một đoạn thời gian rất dài, nàng mỗi ngày đều sẽ không tự chủ được chú ý đến hắn, thẳng đến có một ngày, nàng nhìn vào đôi mắt hắn, liền có thể cảm giác được nỗi đau buồn sâu kín mà hắn giấu ở trong lòng, chính nàng cũng chấn động kinh ngạc. Thì ra lặng lẽ như vậy mà nhìn một người, cũng có thể ở trong âm thầm hiểu biết người kia, cũng trong thầm lặng yêu người kia.

"Trầm Ngư tỷ tỷ, Hoàng Thượng tới rồi!" Nha đầu đi cùng nàng ra đây kéo ống tay áo nàng.

"Bái kiến Hoàng Thượng, Hoàng phi nương nương!"

Trầm Ngư hoàn hồn, chỉ chớp mắt, liền thấy Tông Chính Vô Ưu không biết

khi nào đã tới rồi.

Đế vương ôm một nữ tử áo trắng, mới hơn ba mươi tuổi, phong thái lối lạc như cũ, tuấn mỹ như tiên, chỉ là so với trước càng nhiều thêm vài phần thành thục cùng tang thương. Đầu mày của hắn theo thói quen nhẹ nhàng nhíu lại, ở nơi mà người khác không nhìn thấy cất dấu đau thương sâu không thấy đáy. Hắn không có mặc long bào, chỉ mặc một bộ cẩm y vân vân màu trắng viền tơ vàng, thật giống như rất nhiều năm trước nhìn thấy như vậy, chỉ là tóc không còn đen nhánh.

Mà vị đế vương này, giờ phút này cũng giống như nàng, đứng ở bên bờ, ánh mắt nhìn về phía chiếc thuyền nhỏ đã đi xa, đáy mắt dao động qua một tia thần sắc an tâm.

Trầm Ngư vội hành lễ, Tông Chính Vô Ưu vẫy vẫy tay, nhìn thấy chậu Huyết Ô được nha đầu bưng trên tay, thần sắc hắn nao nao, lại quay đầu đi xem thân ảnh màu xám trong hồ, nhưng bên trong hồ, đã trống vắng không người. Ánh mắt hắn có chút phức tạp, tiện đà thoái mái khoan khoái, hơi hơi mỉm cười giống như nam tử mặc áo tăng bào xám đã biến mất bóng dáng.

Trầm Ngư tiếp nhận Huyết Ô từ tay nha đầu, đưa cho thị vệ phía sau Tông Chính Vô Ưu.

Tông Chính Vô Ưu thu hồi ánh mắt, lập tức đi vào vườn trà.

Hoa anh đào nở rực, cây liễu Hàm Yên, lưu li chiếu vào nước, khu vườn trà lấp lánh sóng bạc. Nơi này vẫn giống như tiên cảnh như cũ, xa hoa lộng lẫy.

Vẫn là dưới cây hoa anh đào, Tông Chính Vô Ưu đem nữ tử an trí ở trên ghế mềm cố ý chuẩn bị cho nàng. Người chung quanh nhìn động tác cực kỳ ôn nhu cẩn thận của hắn, nhịn không được thở dài. Trầm Ngư không cấm suy nghĩ, rõ cuộc là thâm tình như thế nào, mới có thể khiến một vị Đế vương chỉ có làm bạn với một khối thân thể lạnh băng, mới có thể vượt qua 5 năm dài đằng đẵng? Trên đời này, có lẽ cũng không thiếu người si tình, nhưng si tình như thế, nàng chưa

từng nghe thấy.

"Nơi này không cần các ngươi, đều lui xuống đi." Tông Chính Vô Ưu nhàn nhạt xua tay.

Trầm Ngư dẫn theo mọi người rời khỏi vườn, đem toàn bộ không gian để lại cho hai người bọn họ.

Tông Chính Vô Ưu đi đến đối diện nữ tử ngồi xuống, đó là phương hướng đưa lưng về phía cửa vườn trà, hai cái vị trí này, vừa lúc là vị trí mười năm trước bọn họ lần đầu tiên chơi cờ.

Trên bàn lưu li, Trầm Ngư đã kêu người chuẩn bị xong ấm trà cho bọn họ, cực phẩm Tây Hồ Long Tinh, thanh hương tỏa ra bốn phía. Ánh nắng xuyên qua cửa sổ hình tròn ở mái nhà rơi xuống, chiếu lên vị trí giữa bọn họ, nơi đó bày một bàn cờ, Sở hà Hán giới, sớm đã mơ hồ không rõ.

Tông Chính Vô Ưu vì nữ tử rót một ly trà, nước trà màu xanh nhàn nhạt trong chiếc ly sứ nền trắng hoa xanh, trên mặt nổi lơ lửng vài chiếc lá trà, hắn cẩn thận đem lá trà lấy ra, mới đặt tới trước mặt nàng, ôn nhu cười nói: "A Mạn, nàng còn có nhớ hay không lần đầu tiên chúng ta chơi cờ?"

Nữ tử lặng lẽ dựa vào lưng ghế, hai mắt nhắm chặt, đôi môi khẽ nhếch, lại không đáp lời.

Hắn dọn xong quân cờ, nhìn khuôn mặt nữ tử, làm như bất đắc dĩ, lại làm như thở dài, "Chúng ta cùng dò xét lẫn nhau, ai cũng không chịu nói thật trước. Nàng a, chính là quá cẩn thận!" Tâm tư cùng sảng nghênh về hồi ức, bên môi hắn giương lên nụ cười nhàn nhạt, đáy mắt sâu thăm trong rỗng như thế nào cũng nhìn không thấy bờ bến.

Cầm quân cờ lên hắn nhớ lại lúc trước bọn họ đi mỗi một bước, thật giống như là đang lặp lại các bước đi của bọn họ. Thì ra từ lúc ấy bắt đầu, nàng cũng đã ở trong lòng hắn để lại dấu ấn, đáng tiếc khi đó, hắn không biết.

Hắn thường thường suy nghĩ, nếu con đường đã đi qua có thể quay đầu lại, bọn họ có phải có thể ít đi đường vòng hay không, nhiều thêm một ít thời gian ở bên nhau? Nếu có thể quay đầu lại, hắn nguyện ý bỏ xuống hết thảy, ít nhất cùng nàng vượt qua thời gian hai năm cuối cùng, không để cho nàng ở trong tưởng nhớ, ở trong cô độc đi đến điểm kết của cuộc đời. Nhưng mà, cuộc đời không có nếu, con đường đã đi qua, ai cũng không quay đầu lại được.

"A Mạn, tình cảm của chúng ta bắt đầu ở nơi này, nàng nói nơi này ký thác ước mơ kiếp trước của nàng, nàng không muốn..... mở to mắt nhìn một cái nữa sao? Về sau, có thể là nhìn không thấy nữa rồi."

Hắn ôn nhu nói chuyện cùng nàng, liếc mắt một cái nhìn chung quanh, nhìn lại ván cờ hòa trước mặt, trong mắt lộ ra mỏi mệt nồng đậm. Đau thương ở ấn đường chậm rãi lan ra, tràn ngập toàn bộ trái tim. Hắn ngược mắt nhìn khuôn mặt ngủ say an tường của nữ tử, giọng nói làm như xuyên thấu qua thê lương của thời gian, chậm rãi nói: "A Mạn, ta đã đợi 5 năm, nàng nói sẽ có kỳ tích, nhưng ta vì sao lại không nhìn thấy?"

Hai ngàn ngày đêm, hắn chính là như vậy cùng nàng nói chuyện, biết rõ vĩnh viễn sẽ không có lời đáp lại, hắn vẫn cứ nói, không dám dừng lại. Kỳ thật trong lòng hắn vô cùng rõ ràng, cái kỳ tích kia bất quá là nàng để lại cho hắn một cái hy vọng để hắn có thể tiếp tục sống, trên đời này, thật sự có kỳ tích sao? Nếu có, vậy A Mạn của hắn vì sao đến nay vẫn không trở về?

Hắn thật sự mệt mỏi, muốn kết thúc cái chờ đợi vô biên này.

"A Mạn, ta thật sự mệt mỏi, ta không muốn chờ đợi nữa!"

"Ta cho rằng..... Chỉ cần ôm nàng, là ta liền có dũng khí để tiếp tục đi tiếp ... nhưng mà, ta không biết, nếu vẫn luôn không nghe được tiếng nàng đáp lại..... Ta cũng sẽ mệt, sẽ có lúc không muốn tiếp tục đi tiếp nữa..... A Mạn, nàng..... có biết không?"

Ánh mắt thâm tình của hắn tràn ngập đầy mỏi mệt cùng đau thương, chỉ cách

một cái bàn, cách một ván cờ hoà, cách hai ly trà xanh, nàng gần trong gang tấc, nhưng lại cách xa đến không thể với tới. Hắn muốn từ bỏ, từ bỏ chờ đợi, cùng nàng cùng nhau ngủ say, không muốn tỉnh lại nữa.

"Thiếp biết!" Phía sau đột nhiên có người nghẹn ngào trả lời, mỗi một chữ đều mang theo run rẩy, tựa hồ dùng hết cảm tình một đời.

Đôi tay Tông Chính Vô Ưu run lên, ly trà trước mặt đột nhiên bị đánh đổ, nước trà đã nguội xuôi theo ống tay áo của hắn chảy xuống cánh tay không hề có độ ấm của hắn, một giọt trà nhỏ xuống, vỡ tung.

Hắn chậm rãi, chậm rãi, ngoái đầu lại nhìn xem.

Một nữ tử đứng ở bên lạch nước dưới cây Dương Liễu, một thân áo trắng, mái tóc dài đen nhánh nhẹ tung, ngũ quan thanh lệ..... Đó là một dung nhan hắn chưa từng gặp qua, bộ dáng hai mươi tuổi, nhưng lại có ánh mắt nhiều lần trải qua tang thương. Đây mắt lộ ra nồng đậm thâm tình, giữa mày ẩn chứa tưởng niệm cùng đau thương sâu đậm. Nàng đứng đó, nở nụ cười chảy xuống hai hàng nước mắt, nàng nhìn về phương hướng của hắn, ánh mắt mang theo nồng đậm tưởng nhớ cùng ưu thương khắc cốt, đôi môi run rẩy, gian nan mở miệng: "Vô Ưu..... Thiếp đến thực hiện ước định, đời này..... chỉ yêu một mình chàng!"

Tông Chính Vô Ưu chấn động mạnh, ánh mắt đột nhiên run rẩy, đau thương cất giấu đè nén ở đáy lòng 5 năm đột nhiên dâng lên đậm vào trong tim, trong khoảnh khắc đoạt đi hô hấp của hắn, nước mắt nhịn suốt 5 năm, rốt cuộc ngăn không được mà rơi xuống.

Thời gian tựa hồ dừng lại ở một khắc này, thiên địa đi xa, năm tháng không tiếng động. Chung quanh bọn họ không có cây hoa anh đào, không có cành liễu rủ, không có đèn lưu li cung đình, không có Tây Hồ Long Tinh..... Chỉ có hai đôi mắt đắm lệ cách trở thời gian ngàn năm, si ngốc ngóng nhìn nhau.....

Một cái nhìn này, trông thấy hết thời gian bảy năm, trông thấy hết tất cả biến hóa theo năm xưa.

Tông Chính Vô Ưu chậm rãi đến gần, mỗi một bước đều hết sức cẩn thận dè dặt, tựa như sợ hãi một khi không cẩn thận sẽ dọa nàng chạy mất. Mạn Yêu cắn môi, hướng hắn nhào tới, "Vô Ưu, Vô Ưu, thiếp đã trở về."

Tông Chính Vô Ưu nâng lên đôi tay cứng đờ, đối mặt với nữ tử bỗn hào vào trong lòng ngực hắn, hắn nhẹ như vậy nhẹ như vậy đem tay dán lên lưng nàng, tựa hồ đối mặt chính là một ảo mộng dễ dàng vỡ vụn, nhưng xúc cảm trên tay chân thật như vậy, không giống mờ ảo như đôi mắt nhìn thấy. Hắn khàn giọng nhẹ giọng hỏi: "Là nàng sao? A Mạn..... Thật sự..... Là nàng sao?"

Nàng ôm eo hắn, ở trong lòng ngực hắn gật đầu thật mạnh, một cái lại một cái, e sợ hắn không tin. Hướng hắn xác nhận nói: "Đúng vậy, là thiếp! Thiếp thật sự đã trở lại!..... Thiếp nói rồi, thiếp sẽ trở về..... thiếp nói rồi, thiếp sẽ không bỏ chàng, còn có con của chúng ta..... Thiếp còn nói qua, chàng là người quan trọng nhất trong sinh mệnh thiếp, thiếp sẽ vẫn luôn ở bên cạnh chàng, không bao giờ rời đi..... Vô Ưu, một đời này, Thiếp chỉ yêu một mình chàng! Cảm ơn chàng có thể vì thiếp tiếp tục sống, cảm ơn chàng chờ thiếp trở lại."

"A Mạn....." Cổ họng hắn nghẹn ngào, lại nói không ra một chữ. Hai tay bỗng nhiên buộc chặt, làm như muốn đem nàng nhập vào linh hồn của hắn.

Phân biệt bảy năm, chờ đợi 5 năm âm dương cách biệt, ở lúc hắn chuẩn bị cùng nàng cùng nhau ngủ một giấc dài, nàng thế nhưng thật sự đã trở lại. Hắn vô cùng vui mừng cảm thấy may mắn vì sự kiên trì của chính mình, mặc dù là mấy năm nay như cái xác không hồn, sống không bằng chết, nhưng ở một khắc này, hết thảy đều trở nên đáng giá.

"A Mạn." Hắn nâng mặt nàng lên, nhìn vào mắt nàng, khát cầu được đến câu trả lời của nàng, khiến cho linh hồn đã chết của hắn cũng có thể trọng sinh. Cho nên, hắn không ngừng gọi nàng, mà nàng cười đáp lại, nước mắt không ngừng chảy xuôi xuống.

"A Mạn?"

"Ân, là thiếp.

"A Mạn?"

"Là thiếp."

"A Mạn, A Mạn, A Mạn....."

"Vô Uű, thiếp ở đây, thiếp vẫn luôn ở đây, về sau vĩnh viễn đều ở đây....."

Đại lục Vạn Hòa, tháng ba năm 186, Hoàng phi quá cố 5 năm được Đế vương ân chuẩn, hạ táng ở hoàng lăng. Cùng tháng, Thiên Đế sắc phong một nữ tử làm phi, gọi là A Mạn. Từ nay về sau, đế phi hai người ân ái hài hòa, truyền tụng thành giai thoại.

*****HOÀN CHÍNH VĂN

thứ năm đăng ngoại truyện.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Phiên Ngoại: Hồn Về (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Khi thân thể ta không có cách nào gánh vác sinh mệnh của ta nữa, khi linh hồn ta thoát ly khỏi thân thể, trong nháy mắt kia, ta đột nhiên đổi với vận mệnh sinh ra oán hận mãnh liệt.

Ta không cam lòng cứ như vậy rời đi thế giới này! Không cam lòng khuất phục vận mệnh tàn khốc đùa nghịch vô tình đối với chúng ta!

Trượng phu của ta, con của ta, cha mẹ cùng muội muội đời này của ta, còn có Tề ca ca vì ta hi sinh hết thảy thậm chí là cả sinh mệnh của mình.....

Ta yêu bạn họ!

_____ Mạn Yêu

Kiếp trước, nàng bị người lợi dụng đến chết, một đời trọng sinh này, nàng thống hận và không thể chịu đựng được nhất đó là lừa gạt cùng lợi dụng, nhưng khăng khăng ở đời này, nàng từ đầu chí cuối chưa từng chạy thoát khỏi lòng bàn tay của vận mệnh, vẫn như cũ là một quân cờ trong tay người khác.

Bảy năm ở Tân gia, khiến cho nàng với cá tính lãnh đậm thờ ơ do tích được từ kiếp trước cảm nhận được sự ấm cúng xưa nay chưa từng có, đánh thức sự khát vọng đối với tình yêu chôn dấu ở nơi sâu nhất trong lòng nàng, nàng rất quý trọng cái phần thân tình không dễ có được này, cho nên Tân gia bị diệt môn mang đến đả kích rất lớn đối với nàng. Bởi vậy, nàng đã lựa chọn một con đường đối với nàng mà nói hết sức gian nan.

Nàng đi vào Khải Vân quốc, trở thành công chúa Dung Nhạc từ nhở sống ở trong Lãnh cung. Mục đích của nàng, chờ đợi có một ngày lấy thân phận công chúa Dung Nhạc hòa thân cùng hoàng thất Lâm Thiên quốc, tìm được hung thủ hãm hại phụ mẫu, báo thù cho phụ mẫu.

Lãnh cung Khải Vân quốc, ngày xuân không có hoa nở rộ, ngày hè không ấm áp, ngày thu lá khô vàng rụng đầy sân, vào đông băng tuyết lạnh rét.

Một mình nàng sống ở nơi này, đối mặt với một đám người điên, ăn mặc quần áo dơ bẩn từ trên người của người chết cởi ra, đem chính mình làm trông cưng giống như một kẻ điên.

Ban ngày trốn ở một góc phòng đổ nát, buổi tối ôm lấy thân thể nhỏ của mình, ngủ trên nền gạch lạnh cứng, nhìn những mảnh lụa trắng quý dị phơ trong gió..... Không còn có ai hỏi nàng có đói bụng không? Có lạnh hay không?

Những người quan tâm nàng, đã cho nàng ấm áp, đều đã vĩnh viễn rời khỏi nàng!

Nàng giữ một cây đàn cũ, mắt nhìn nhạc phẩy tay không ngừng kích thích dây đàn, ánh trăng lạnh lẽo xuyên thấu qua cửa sổ bị hư hỏng, chiếu vào trên người nàng, nàng ngẫu nhiên quay đầu lại nhìn hình bóng trên mặt đất, nàng hy vọng nó có thể nghe hiểu nỗi đau thương bi thống giấu ở trong lòng nàng, không có cách nào nói ra.

Da thịt non nớt trên ngón tay bị rách, máu tươi đem thân đàn nhiễm một mảnh yêu dã quỷ dị. Nàng nhìn nó, trên tay vẫn không chịu dừng.

Nàng lấy kiếm phẩy mà hắc y nhân đưa cho nàng, ở trong đêm khuya dẫm lên lá cây khô đầy sân, lập đi lập lại luyện tập từng cái động tác. Lúc từ trên cây Ngô Đồng cao lớn ngã mạnh xuống, nàng bỗng nhiên không muốn đứng dậy, cứ nằm ngửa trên mặt đất như vậy, nhìn bầu trời đen như mực giống như một cái động đen dưới vực sâu, cắn nuốt ánh sáng của thế gian, cảm nhận lá cây khô vàng rơi xuống trên người, trên mặt nàng, đem thân thể nhỏ của nàng bao trùm lại.

Nàng nhịn không được mà suy nghĩ, nếu nàng vẫn cứ nằm luôn như vậy mà chết đi, có được tính là một cách giải thoát hay không? Nàng cuối cùng vẫn là đứng lên!

Ở trong cái Lãnh cung lạnh băng này, một mình nàng, cô độc vượt qua mươi cái xuân thu dài dằng dặc.

Ở trong một đêm mùa xuân năm mươi lăm tuổi, nàng nhịn không được muôn đi ra nhìn thế giới bên ngoài Lãnh cung. Thế là nàng lần đầu tiên nhảy qua vách tường cao của Lãnh cung, tìm một bộ quần áo cung nữ, đi đến một khu viện hoang vắng được đồn đãi có ma quỷ.

Vốn nêu là một chồ tinh xảo xinh đẹp, bởi vì tin đồn có quỷ mà trở nên hoang phế, bất quá, đối với một người như nàng, ở trong Lãnh cung đỗ nát dài dằng dặc tám năm mà nói, nơi này giống như tiên cảnh.

Trong viện hồ nước xanh bích, cây cối um tùm, phía trên tầng bạt tầng bạt thêm đá là đình bát giác (đình tam giác), cây cối bao chung quanh, toàn bộ cảnh trong đình nhìn không rõ lầm.

Nàng thấy bốn phía không có người, an tĩnh dị thường, liền ngồi ở trên cỏ của bờ bên kia đối diện với cái đình, ôm hai đầu gối, dựa lưng vào cây, ánh mắt nhìn trăng rằm chiếu ngược ở trong hồ nước. Nàng nghĩ ánh trăng cũng tịch mịch? Tựa giống như nàng, mỗi ngày mỗi đêm chỉ có cái bóng làm bạn.

Nàng yêu thích cái nơi này, mỗi đêm khuya tĩnh lặng liền sẽ lại đây, chờ đến khi sắp bình minh lại rời đi, tựa như cô hồn du dăng trong đêm tối, không thể thấy ánh mặt trời.

Đột nhiên có một ngày, tâm huyết nàng dâng lên, phi thân trên mặt hồ, luyện tập khinh công. Lúc tiếp cận đến bờ bên kia, chợt nghe cách đó không xa vang lên một tiếng ho rất nhỏ, trong lòng nàng kinh hãi, nơi này từ khi nào có người tới? Tại sao nàng lại không biết!

Nội lực ngưng tụ bị phân tán, nàng ngã vào trong hồ.

Tuy rằng lúc trước nàng biết bơi, nhưng mười mấy năm chưa từng bơi lội, đã là không quen, hơn nữa nước mùa này thực lạnh, nàng phí rất nhiều sức mới ngoi lên mặt nước, vừa ngước mắt liền thấy được một thiếu niên người khoác đầy ánh trăng đứng ở trong đình cách đó không xa.

Hắn nhìn nàng như con gà rót vào nồi canh, thấp giọng nở nụ cười, vẻ mặt tươi cười của hắn thật ôn hòa, mang theo một khí chất nho nhã, nàng nhìn đến quên mất lo lắng, trong lòng hơi nỗi cáu. Nàng nhường mày nhìn, ở trong nước đợi vẫn không nhúc nhích.

Hắn ra đình, bước xuống thêm đá, đi về phía nàng. Mỗi một bước, mỗi một động tác, không chút hoang mang mà là ưu nhã đến cực điểm, hiển nhiên là có khí chất cùng phong độ hoàn mỹ. Hắn đứng ở bên bờ cách nàng không xa, nàng mới thấy rõ ràng khuôn mặt hắn, mày kiếm, mắt như sao, khuôn mặt anh tuấn ôn hòa, khí chất nho nhã cao quý, dáng người cao dài, có hơi gầy một chút.

Nàng đã thật lâu thật lâu chưa thấy qua nam tử như vậy, không, phải nói là nàng thật lâu chưa thấy qua một người bình thường, huống chi là một nam tử như hắn, tuấn mỹ nho nhã như vậy khiến người từ bỏ phòng vệ, nàng không khỏi sững sốt.

"Muội còn chưa lên? Nước không lạnh sao? Cẩn thận, đông lạnh thân thể sẽ bị bệnh." Hắn khẽ mỉm cười, vươn tay về phía nàng. Ngón tay hắn thon dài, da thịt trên tay tái nhợt. Âm thanh thanh nhã của hắn mang theo chút quan tâm, khiến cho sự buồn bực lấp kín trong lòng nàng đột nhiên tan hết. Nàng nhìn hắn duỗi tay ra, ngạc nhiên phát ngốc.

Đã tám năm rồi, lần đầu tiên có người xem nàng như một con người, lần đầu tiên có người quan tâm thân thể của nàng, mặc dù có lẽ chỉ là thuận miệng nói một câu, hoặc là chỉ là thói quen quan tâm của hắn đối với người khác, không quan hệ gì với chuyện đối tượng đó là ai. Nhưng nàng vẫn cứ ngăn không được

nỗi chua xót trong lòng.

Nàng biết thân phận của thiếu niên này không đơn giản, nàng cũng biết khoảng cách giữa nàng với hắn cách xa vạn dặm, cho nên, nàng hơi quay đầu, tránh tay hắn, tự mình bò lên trên bờ, sau đó, ở dưới ánh mắt kinh ngạc nhìn chăm chú của hắn, cứ như vậy rời đi, không có mở miệng nói một lời.

Nàng đột nhiên sợ hãi với việc trong lòng nàng sinh ra cảm giác ấm áp, sợ hãi một khi sinh ra khát khao chờ mong, sau này sẽ không quen với lạnh băng cùng cô đơn tịch mịch.

Mà cái nam tử này, ràng buộc giữa nàng và hắn, liền đã chú định từ ngay ngày hôm nay.

Ngày hôm sau, nàng nhịn không được lại đi đến đây, nàng không có hướng đến đình bên kia nhìn xem, nhưng nàng rõ ràng cảm giác được có một đôi mắt đang nhìn nàng. Nàng hoài nghi có phải những ngày trước đó, hắn cũng đều ở đây, chỉ là nàng không biết mà thôi.

Bọn họ cứ như vậy yên lặng làm bạn với đối phương vượt qua một đêm lại một đêm tối yên tĩnh, nàng nghĩ, hắn cũng cô độc, nếu không, hắn cũng sẽ không giống nàng, thích tới một cái viện hoang phế như vậy, chỉ là, sự cô độc cùng tịch mịch của hắn, che dấu sâu kín hơn nàng. Nàng đã từ từ quen với chuyện có một đôi mắt luôn nhìn chăm chú vào nàng, khiến cho nàng có cảm giác được chính mình là thật sự tồn tại ở trên thế giới này. Đã quen dần có một người lắng lặng như vậy mà bồi nàng, chẳng còn sợ bọn họ cô độc một mình.

Cho đến một ngày, lúc nàng lại đi đến đó, không thấy bóng dáng của hắn, trong lòng nàng bất giác có chút mất mát, mới phát hiện trái tim vốn trầm lắng yên tĩnh của mình, thế nhưng đối với một nam tử xa lạ hoàn toàn không biết gì cả sinh ra sự ỷ lại, nàng kinh động trong lòng, chẳng lẽ là ở Lãnh cung quá lạnh lẽo, hay là cuộc sống thật sự quá cô độc?

Nàng ảm đạm đi đến bên hồ, bỗng nhiên muốn luyện kiếm, liền bẻ một cành

liễu, tự luyện. Nàng không biết quyển kiếm phổ này từ đâu mà đến, nàng chỉ biết, nàng nên luyện tốt, tương lai mới có năng lực thay phụ mẫu báo thù.

Khi nàng luyện đến thức thứ tám, nàng như thế nào cũng cảm thấy không đúng, trong lòng liền nổi lên bực bội. Đột nhiên có một bàn tay cầm lấy tay nàng, âm thanh thanh nhã ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: "Như vậy không đúng."

Nàng sững sốt, cũng không biết hắn từ khi nào đến bên cạnh nàng.

Hắn buông tay nàng ra như là không có việc gì, cũng bẻ một cành liễu, đem những chiêu thức mà nàng vừa nãy luyện như thế nào cũng luyện không đúng, nhẹ nhàng hướng dẫn cho nàng xem. Nàng sững sốt. Hắn cũng đã dừng lại động tác, cười hỏi: "Muội thấy rõ chưa?"

Nàng không có trả lời, chỉ là hỏi một câu: "Vì sao ngươi biết loại kiếm pháp này?"

Ánh mắt hắn chuyển động, hỏi ngược lại: "Lẽ ra là ta nên hỏi muội mới đúng, vì sao muội biết kiếm pháp Hoàng gia?"

Lòng nàng hơi kinh hoảng, kiếm pháp này thế nhưng là kiếm pháp Hoàng gia?! Hắc y nhân đưa kiếm pháp cho nàng rốt cuộc là người như thế nào? Mà thiếu niên trước mắt không thể nghi ngờ là một vị trong đông đảo hoàng tử hoàng thất! Nàng nhíu chặt mi, thầm nghĩ: Làm sao bây giờ? Bị hắn biết được! Lén tập luyện kiếm pháp Hoàng gia là tử tội, mặc dù thân phận hiện giờ của nàng là công chúa, nhưng một cái công chúa ở Lãnh cung tự mình luyện kiếm, lén trốn ra Lãnh cung, vạn nhất truyền ra ngoài, nhất định sẽ làm cho người nghi ngờ. Trong đầu nàng liều mình mà suy nghĩ, nàng suy nghĩ vô số loại khả năng, mỗi một loại đều đủ để cho nàng mất đi tính mạng. Trừ phi người này chết, mới có thể bảo đảm tánh mạng của nàng!

Hắn làm như nhìn thấu tâm tư của nàng, xoay người, hơi hơi nghiêng đầu cười nói: "Muội không phải là đang nghĩ muốn giết ta diệt khẩu chứ? Lấy võ công trước mắt của muội, chỉ sợ..... còn chưa được!"

Bị người nhìn thấu, nhiều ít cũng có chút xấu hổ, nàng mạnh mẽ tự trấn định tâm thần, nhìn hắn, không nói lời nào. Mà hắn, cũng chỉ là nhàn nhạt nhìn vào hai mắt nàng, cũng không có miệt mài theo đuổi cái vấn đề kia, tựa hồ hắn chỉ là vì trả lời vấn đề của nàng mới hỏi ra vấn đề của hắn.

Nàng nhất thời đoán không ra tâm tư của hắn, cũng không dám nhiều lời, nàng nghĩ người này, không giống như bě ngoài nhìn đơn giản đến như vậy. Nàng không biết phải làm sao chỉ nhìn bốn phía, trong lòng một mảnh phân loạn. Hắn bỗng nhiên dắt tay nàng, mang nàng cùng nhau bước lên thềm đá, bước vào trong đình, cả giây giữa nàng cũng không thể.

Hắn vừa đi vừa nói: "Nếu muốn nhìn thấy hết phong cảnh, chỉ có đứng ở chỗ cao, mới có thể nhìn thấy được."

Nàng không quen cùng người khác thân cận như thế, vừa đến đình, vội vàng tránh tay hắn ra, lùi ra sau vài bước.

Hắn làm như cũng không để ý, đi thẳng đi đến cạnh đình, đưa lưng về phía nàng, nhìn phong cảnh phía dưới. Nàng nhìn bóng dáng của hắn, thân người mảnh khảnh lộ ra tôn quý cùng kiên nghị trong xương cốt, cảm giác người như hắn, trời sinh nên đứng ở chỗ cao, từ trên cao nhìn xuống hết thảy.

"Ngươi không hiểu kỳ, thân phận của ta sao?" Nàng đột nhiên hỏi một câu như thế.

Ánh mắt hắn hơi nghiêng, nhưng lại không quay đầu lại nhìn nàng, chỉ nhàn nhạt nói: "Ở trong cái hoàng cung này, mỗi người đều có thân phận cùng mục đích của chính mình, muội nếu không muốn nói, ta cần gì phải hỏi?"

Từ đó về sau, lời nói của bọn họ dần dần nhiều hơn, mà nàng, cũng trở nên có sức sống, nụ cười thường xuyên không rời khỏi môi, tuy rằng nụ cười kia ẩn dấu chua xót.

Bọn họ thường xuyên ở bên nhau luyện kiếm, luyện đến mồ hôi đầy đầu, rồi

mới ngồi ở trên cỏ dựa vào nhau nghỉ ngơi. Lúc trước cảm giác ngày tháng buồn tẻ vô biên, bởi vì một người khác, mà trở nên có ý nghĩa.

Nàng giãy giụa ở giữa tình yêu cùng cùu hận, tìm không thấy con đường của chính mình. Nàng biết chung quy sẽ có một ngày, nàng sẽ gả đến Lâm Thiên quốc, nàng vẫn luôn chờ đợi, mà hiện giờ, lại bắt đầu sợ hãi cái ngày đó đến. Nàng khi đó, năm mơ cũng không thể nghĩ tới được, nơi đó sẽ có một người, sẽ trở thành tình yêu khắc cốt ghi tâm của đời nàng!

Trong hai năm sau khi Dung Tề chết, nàng thường xuyên hỏi chính mình, nếu nàng không có mất đi ký ức mười bảy năm, mang theo cảm tình đối với Dung Tề, nàng có còn vẫn sẽ yêu Vô Ưu hay không?

Nàng vẫn luôn tìm không được đáp án, nhưng mà, khi linh hồn của nàng rời khỏi thân thể, khi nàng nhìn thấy Vô Ưu xuất hiện ở trước giường nàng, nàng cảm nhận được rõ ràng nỗi đau đớn cùng tuyệt vọng không có cách nào chịu đựng được xuất hiện trong lòng hắn, tựa như thế giới đều bị hủy diệt.

Một khắc kia, nàng nghĩ nàng đã biết, vô luận nàng có mất trí nhớ hay không, nàng đều sẽ yêu nam tử này! Bởi vì hắn là Tông Chính Vô Ưu! Một nam nhân có thể vì nàng sống, vì nàng chết, vì nàng hủy đi kiêu ngạo, phụ người trong thiên hạ, nàng cự tuyệt không được người này!

Cả đời này của nàng, định mệnh đã an bài nhất định phải mắng nợ Dung Tề. Hắn là một nam tử ưu tú như vậy! Hắn vì nàng, trao ra cả máu tươi cùng sinh mệnh, nàng vì hắn cam tâm tình nguyện nuốt vào "Thiên Mệnh", nhận bởi vì cái chết của hắn mà bi thống đau buồn dẫn đến bệnh tim đập nhanh. Mặc dù tình cảm của hắn dành cho nàng sâu đậm đến mức nàng không đủ sức hoàn lại, nhưng cuối cùng nàng vẫn là đem mạng trả lại cho hắn. Nàng nghĩ, như vậy, nàng có thể mắng nợ ít đi một chút, nếu không thì kiếp sau hay kiếp sau nữa sẽ hoàn trả cho hắn.

Ngày đó, ánh nắng hoàng hôn bị bôi lên một tầng sầu bi, bao phủ cả tòa

hoàng cung. Gió lạnh ngày thu, vô tình vỗ vào cửa sổ, thổi bay lá cây Ngô Đỗng
khô héo bay đầy đất.

Linh hồn của nàng trôi nổi lênh đênh ở không trung, nhìn con của nàng lắc
lắc thi thể nàng, sợ hãi bất lực mà khóc lóc, lòng nàng đau đớn cực điểm, nàng
muốn lại nhập vào thân thể lần nữa, mở to mắt nói cho con nàng biết: "Đừng
khóc, mẫu thân còn ở đây."

Nàng một lần lại một lần xuyên qua thi thể lạnh lẽo, như thế nào cũng không
có cách nào cùng hợp nhất.

Lúc Vô Ưu bước vào phòng, hắn không dám tin đứng ở trước mặt nàng, ngờ
ngắn nhìn thi thể nàng không còn hơi thở, không có bi thống đau buồn đến rơi lệ,
không có tuyệt vọng đến sụp đổ, hắn chỉ là lặng lẽ đứng ở nơi đó, an tĩnh đến
khiến người sợ hãi. Hắn cái gì cũng không làm, chỉ nhẹ nhàng nhẹ nhàng nói
một câu: "A Mạn, ta..... Đã trở lại."

Nếu linh hồn còn có sinh mệnh, nếu linh hồn có thể khóc lóc, nàng nhất định
sẽ khóc đến không có cách nào hít thở. Một khắc kia, nàng tựa hồ thấy được sinh
mệnh của hắn đang khô héo, nàng tựa hồ nghe thấy tiếng tim hắn tan vỡ..... Hắn
là tuyệt vọng như vậy, tuyệt vọng đến cả bi thống cũng không còn sức lực.

Nàng vươn tay, muốn an ủi hắn, nhưng vô luận nàng nỗ lực như thế nào, tay
của nàng chỉ là xuyên thấu qua thân thể hắn, không có cách nào chạm được hắn,
vòng ôm của nàng..... hắn không còn cảm nhận được nữa!

Ngày đại hôn, Mạn Yêu vẫn luôn đi theo bên người Tông Chính Vô Ưu, nhìn
hắn ôm thân thể nàng đi qua một con lại một con đường phố trong kinh thành,
thong thả bước đi trên thảm đỏ phủ kín hoa tươi. Ánh mắt hắn nhìn người trong
lòng ngực là ôn nhu như vậy, nụ cười bên môi hắn nhộn nhịp hạnh phúc cùng
ngọt ngọt..... Nhưng tim nàng lại như là bị ngâm trong nước chua xót nhất
trên đời, nỗi chua xót khổ sở không lời có thể tả, lan tràn không có chừng mực ở

trong linh hồn của nàng.

Động phòng hoa chúc, vốn nén là một đêm ngọt ngào mà triền miên, hắn lại ôm một khối thi thể lạnh băng, mở to hai mắt trống rỗng không tiêu điểm mà nhìn nến đỏ long phượng đang cháy rực, vượt qua đêm đại hôn cô tịch dài dằng dẳng.

Đêm hôm đó, hắn cho rằng bi thống tuyệt vọng, chỉ có một mình hắn, không nghĩ tới, nàng kỳ thật vẫn ở bên người hắn, cứ đứng ở trước giường hắn, đôi tay che miệng khóc rống nhưng lại không phát ra được âm thanh.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Phiên Ngoại : Hồn Về (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Nàng thực hy vọng biết bao, hy vọng lúc này có thể có một khói thân thể tạm mượn để nàng nói mấy câu với hắn, mặc kệ thân thể kia là nam hay là nữ, là già hay trẻ, hay là đẹp là xấu..... đều không quan trọng, nàng chỉ là muốn cho hắn biết, kỳ thật nàng chưa từng rời khỏi, nàng vẫn luôn ở bên cạnh hắn, nhưng mà, cái này đối với nàng mà nói, chỉ là một cái hy vọng xa vời mà thôi! Nàng có thể làm, chính là dựa vào chấp niệm của nàng đối với hắn không cho linh hồn rời đi, lấy loại tư thái bất lực nhất cùng hắn ở bên nhau.

Gió ngoài cửa sổ bỗng nhiên thổi mạnh, đem cửa sổ thổi mở ra một cái khe hở, gió lạnh rót vào, giường màn nhẹ bay, ánh nến lay động, muốn tắt lại không tắt.

Thân hình nữ tử trong lòng ngực Tông Chính Vô Ưu vẫn mềm mại như trước, tay hắn chạm đến khuôn mặt tái nhợt của nàng, da thịt vẫn tinh tế bóng loáng, chỉ là không còn có độ ấm nữa. Hắn kéo chăn qua, đem nàng đắp đến kín mít, hắn nghĩ, như vậy, nàng có thể có một chút ấm áp hay không?

Hoàng đế đại hôn, bã triều ba ngày. Mà ba ngày này, hắn luôn ở cạnh nữ tử hắn yêu thương, chưa từng bước ra tầm cung một bước, cũng không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào quấy rầy.

Chiều tối ngày thứ ba, ngoài tầm cung Vân Tư cung.

Tiêu Khả nắm tay Niệm nhi, lo lắng sốt ruột nhìn cửa tầm cung, mặt ủ mày chau.

Cửu hoàng tử ở trong sân đi qua đi lại, một đôi mày nhíu chặt, trong đầu không ngừng suy nghĩ, tìm cái lý do gì mới có thể vào xem rốt cuộc có chuyện gì hay không? Hắn dừng bước chân, liếc mắt nhìn về phía Tông Chính Thắng đứng ở phía trước, khuôn mặt đứa nhỏ này cùng Thất ca có bảy phần tương tự. Hắn vòng đến trước mặt Tông Chính Thắng ngồi xổm xuống, nhìn khuôn mặt nhỏ của tiểu quỷ này, ngay cả ông trời cũng phải ghen ghét, thực muốn duỗi tay nhéo một cái.

Tay Cửu hoàng tử mới vừa vươn tới, Tông Chính Thắng lập tức lùi về phía sau, liếc mắt phượng cảnh giác mà nhìn hắn.

Cửu hoàng tử không được như ý, cũng không buồn bức, hắn nhìn đứa nhỏ trước mặt, con ngươi sáng ngời lập loè ánh sáng tinh kẽ, lấy ra một cái tư thái trưởng bối, dùng giọng nói khiến người női da gà cười dụ dỗ nói: "Tiểu Thắng nhi, đoán xem phụ hoàng của con mấy ngày nay ở trong phòng làm cái gì?"

Tông Chính Thắng nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của hắn, không tự giác mà rụt rụt cổ, rũ xuống lông mi thật dài, suy nghĩ, mờ mịt lắc lắc cái đầu nhỏ.

Cửu hoàng tử dựng ngón trỏ lên, giả vờ nghiêm túc suy nghĩ, bỗng nhiên vỗ tay một cái như bừng tỉnh đại ngộ, cười nói: "A! Nhất định là mẫu thân của con tỉnh lại! Con mau vào xem đi!"

Tông Chính Thắng đầu tiên là ánh mắt sáng ngời, rồi lại tối sầm xuống, nhường mày nhìn hắn, giọng nói non nớt hỏi ngược lại: "Cửu thúc thúc vì sao không đi?"

Cửu hoàng tử ngẩn ra, thăm nghĩ: Tiểu tử này có chút ranh ma! Không dễ bị lừa! Tròng mắt hắn chuyển động, lại cười nói: "Ta..... A! Ta là cái người ngoài mà, không có tiện tiến vào tẩm cung của mẫu thân con, con là con trai của nàng ta, đương nhiên là con đi vào xem! Mau đi mau đi!" Hắn liên tục thúc giục, kéo thân hình nho nhỏ của Tông Chính Thắng qua, đem nó đẩy đi.

Tiêu Khả liếc hắn, ánh mắt mang vẻ khinh thường, lạnh lùng nói: "Ngươi từ

lúc nào xem mình là người ngoài hả? Cũng thật hiếm nha! Nhìn ngươi xem, chính mình không dám đi vào, lừa một đứa trẻ ba tuổi thay ngươi mở đường, ngươi có mất mặt hay không a?"

Cửu hoàng tử quay đầu lại trừng mắt nàng, cắn răng, "Nha đầu thúi, ngươi không mở miệng nói chuyện, ta cũng không coi ngươi là người câm. Nó cũng không phải là ai khác mà là đứa con duy nhất của Thất ca cùng Li Nguyệt! Chỉ có nó đi vào..... mới là an toàn nhất!"

Tiêu Khả không ủng hộ nói: "Ta thấy cũng không nhất định vậy, mấy ngày này, cũng không thấy Hoàng Thượng đối tốt với Thắng nhi a! Từ khi Hoàng Thượng trở về đến bây giờ, cùng Thắng nhi nói chuyện không vượt quá ba câu, mỗi câu không vượt quá sáu chữ. Ngươi kêu Thắng nhi đi vào, vạn nhất Hoàng Thượng tức giận, Thắng nhi nếu là có bất trắc gì, ngươi không làm công chúa tỳ tỷ thất vọng sao?"

Khuôn mặt Cửu hoàng tử cứng đờ, nhăn lại.

Tông Chính Thắng ló đầu, nhìn nhìn mặt Cửu hoàng tử, bỗng nhiên nói:
"Cửu thúc thúc, mặt của thúc giống như cái bánh bao!"

Cửu hoàng tử sững sốt, "Cái gì? Hắc! Tiếu quỷ, ngươi nói mặt ai giống bánh bao?!" Cửu hoàng tử ngừng một chút từ trên mặt đất nhảy lên, vừa định nói: "Ta phong lưu phóng khoáng như thế, anh tuấn tiêu sái.....thiên hạ độc nhất vô nhị mỹ nam tử, ngươi lại lấy mặt ta đánh đồng so sánh với bánh bao?!"

Khi đó Tông Chính Thắng đã chạy tới trước mặt Tiêu Khả, đáng thương nói:
"Di nương, con đói bụng."

Lần đầu tiên có người nhìn mặt hắn thế nhưng sẽ cảm thấy đói bụng! Cửu hoàng tử nhìn trời, không còn lời để nói. Đáng thương một khuôn mặt tuấn mĩ vô song của hắn a!

Tiêu Khả thấy được Cửu hoàng tử hiếm khi bị thua, trong lòng thật vui

sướng, cưỡng ép nhịn cười, nắm tay Tông Chính Thắng, nghiêm túc dặn dò nói: "Thắng nhi, sau này không thể lấy mặt Cửu thúc thúc của con so sánh với bánh bao."

"Vì sao không thể?" Tông Chính Thắng rất phổi hợp hỏi một câu.

"Bởi vì so sánh như thế..... Thật sự là rất có lỗi với....." Nàng hơi tạm dừng một chút, thấy Cửu hoàng tử phá lệ lần đầu tiên vô cùng cảm kích nhìn về phía nàng, Tiêu Khả càng thêm cười đến sáng lạn, nói tiếp: "Hắc hắc..... như thế thì thật có lỗi với..... bánh bao!"

"Ngươi!" Cửu hoàng tử trừng hai mắt, chán nản. Xông lên phải bắt lấy Tiêu Khả, Tông Chính Thắng quay đầu đối với cửa tấm cung kêu một tiếng: "A! Phụ hoàng!"

Cửu hoàng tử lập tức dừng động tác lại, quay đầu nhìn về phía cửa, cửa phòng đóng chặt, người ở đâu ra?

"Ngươi cái tiểu quỷ này dám lừa....." Một câu chưa nói xong, quay đầu vừa nhìn thấy, sau lưng đã không còn nửa bóng người. Tiêu Khả mang theo hai tiểu quỷ sớm chạy không còn thấy bóng dáng. Cửu hoàng tử tức muối hộc máu chỉ giậm chân, "Được a, các ngươi.....! Đừng để cho ta bắt được..... Hừ!"

"Còn làm ồn nữa thì cho trãm lăn ra khỏi cung!" Trong tấm cung đột nhiên truyền ra một giọng trầm thấp, cực kỳ không vui.

Cửu hoàng tử ngẩn ra, vội che miệng, im lặng. Nói thăm trong bụng, "Hỗng rồi! Bị cái nha đầu thúi kia cùng tiểu quỷ làm cho tức giận đến quên mất tình hình là gì rồi, vạn nhất bị đuổi ra khỏi cung thì thảm rồi. Vương phủ đang tu sửa, mới dọn vào hoàng cung, cũng không thể bị đuổi đi được. Hắn mở to đôi mắt, một đôi con ngươi xoay mẩy vòng nhanh như chớp, bỗng nhiên trong đầu hiện lên một ý nghĩ, hắn trong lòng nghĩ thăm: Được cho cái nha đầu thúi như ngươi, đâu đâu cũng cùng ta đối nghịch, xem ta đem ngươi cưới về nhà, rồi thu thập ngươi sau! Hừ!"

Chủ ý đã định, hẵn tay chân nhẹ nhàng tới gần cửa tấm cung.

Trong tấm cung hết sức yên tĩnh, ánh hoàng hôn xuyên qua cửa sổ chiếu lên chiếc bàn bằng gỗ từ đàm thượng đẳng ở phía trước cửa sổ, bốn góc điêu khắc long phượng, sinh động như thật. Trên bàn đặt một bàn cờ, bên cạnh bàn cờ đặt một quyển gấm tơ tằm màu vàng tươi, dùng để viết thánh dụ, phía dưới đè lên một tờ giấy trắng đã viết chữ.

Tông Chính Vô Ưu đưa lưng về phía cửa, lười biếng dựa nghiêng trên ghế năm, một tay chống đầu, mái tóc dài bạc trắng theo cánh tay thon dài của hẵn rũ xuống, ở trong gió nhẹ nhàng nhấp nhô. Hẵn khoác một chiếc áo bào rộng thùng thình, trên tay cầm một quân cờ màu đen, ánh mắt nhìn nữ tử hai mắt nhắm nghiền khuôn mặt an tường nằm ở trên giường nệm đối diện.

"A Mạn, tới phiên nàng." Âm thanh của hẵn vạn phần ôn nhu, tiếng nói nhẹ nhàng chậm chạp. Thật giống như thời gian tốt đẹp của những buổi chiều thật lâu thật lâu trước kia ở trong Ly vương phủ.

Mạn Yêu lơ lửng ở không trung nghe vậy trong lòng liền chua xót, những năm gần đây, tất cả tinh thần và sức lực của bọn họ đều dùng để yên ổn triều đình, củng cố xã tắc, báo thù rửa hận, phá vỡ một cái lại một cái âm mưu quỷ kế, đã không còn tinh tâm đánh qua một bàn cờ. Hiện giờ, tuy rằng cùu hận đã tiêu tan, thiên hạ đại định, nhưng nàng lại không cách nào cùng hẵn cùng cộng hưởng thiên hạ thái bình.

Mạn Yêu di chuyển đến trước giường, nhìn cục diện lực lượng ngang nhau của ván cờ, nàng duỗi tay muốn cầm một quân cờ đỏ lên, nhưng ngón tay trong suốt lại phí công vô súc. Ngực nàng nghẽn lại, ngược mắt nhìn nam tử đối diện, ánh mắt ưu thương không muốn người biết, như thế nào cũng không có cách nào tụ lại cùng một chỗ.

"Vô Ưu, làm sao bây giờ? Thiếp thật sự rất muốn cùng chàng đánh tiếp..... Thiếp rất muốn ôn lại những ngày tháng tốt đẹp đó một lần nữa..... nhưng, ông

trời không cho thiếp cơ hội!"

Nàng cực kỳ bất lực, tất cả đau khổ trong nội tâm không thể nào phát tiết ra. Nàng vòng qua cái bàn, đi đến trước mặt hắn, ngã người xuống, đem thân thể trong suốt của mình đặt đến trong lòng ngực hắn. Mặc dù nàng hoàn toàn không cảm nhận được độ ấm của thân thể hắn, nhưng ý đồ của nàng là muốn dùng phương thức này tìm kiếm đến một tia an ủi của tâm linh, để chống đỡ cho linh hồn mỏi mệt vô lực của nàng. Nàng không biết, cứ tiếp tục như vậy, nàng có thể sẽ ở một ngày nào đó đột nhiên hồn bay phách tán hay không.

"Thất ca." Cửu hoàng tử đem cửa đẩy ra một cái khe hở, ló đầu vào, thử thăm dò kêu một tiếng.

"Ở trong cung ngây ngốc chán rồi phải không?" Tông Chính Vô Ưu hơi liếc mắt một cái, không có quay đầu lại nhìn hắn, hơi trầm giọng, nhưng không có tức giận.

"Không, không phải!" Cửu hoàng tử liên tục xua tay, "Đệ là..... Đệ là tới thỉnh cầu Thất ca tứ hôn cho đệ. Đệ muốn cưới nha đầu thúi..... À, không, là Tiêu Khả, hắc hắc..... Đệ muốn cưới Tiêu Khả làm thê tử của đệ, đây cũng là nguyện vọng sinh thời của Thất tẩu, hy vọng Thất ca thành toàn!"

Tông Chính Vô Ưu nhướng mày, "Ngươi cưới vợ còn cần tứ hôn sao?"

Cửu hoàng tử hắc hắc cười gượng hai tiếng, tiện đà thành kính dị thường nói: "Huynh trưởng như cha mà, Thất ca huynh là ca ca duy nhất của đệ, hôn nhân đại sự của đệ đương nhiên yêu cầu Thất ca huynh đồng ý mới được."

Tông Chính Vô Ưu nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Cửu hoàng tử, vẻ mặt tươi cười của Cửu hoàng tử trở nên cứng đờ, khóc miệng giật giật, "Ách..... Được rồi, không phải hoàn toàn bởi vì cái này, còn có..... Thất ca huynh biết đó, Tiêu Sát đối với đệ có thành kiến, hắn không muốn đem muội muội của hắn gả cho đệ, còn đi khắp nơi tìm kiếm cái gì lang quân như ý cho nàng ta."

Cửu hoàng tử vừa nói vừa trợn trăng mắt, khẩu khí cực kỳ buồng bực. Lại nói: "Cố tình cái nha đầu thúi kia lại rất coi trọng ý nguyện của ca ca nàng, nói cái gì chỉ cần ca ca nàng không đáp ứng, nàng chết già cũng không gả, tức chết đệ mà! Đệ lại không phải không phải nàng thì không cưới, thử nghĩ đệ đường đường là một Khương vương, phong lưu phóng khoáng, tuấn mỹ vô song, không biết có bao nhiêu nữ tử muốn gả cho đệ, nhưng huynh muội bọn họ chính là không biết thức thời như thế!"

Tông Chính Vô Ưu ánh mắt biến đổi, hoảng hốt trong nháy mắt. Hắn nhìn biểu tình tức giận của Cửu hoàng tử, đột nhiên nhớ tới chính mình cũng đã từng như vậy.

Khi đó, hắn tự đại cuồng ngạo, cho rằng được đến thân thể của nàng, thu được cảm tình của nàng, cái nữ tử kia từ đây sẽ trốn không thoát lòng bàn tay của hắn nữa, ai ngờ, người không có cách nào chạy thoát kỳ thật là chính hắn. Mà hắn ngốc đến không biết, làm tổn thương tâm nàng, còn nắm chặt cằm nàng, ý đồ bẻ gãy ngạo khí của nàng, dùng khẩu khí khinh miệt cùng khinh thường hỏi nàng, có biết trên đời này có bao nhiêu nữ tử muốn gả cho hắn hay không? Khi đó, hắn còn không rõ, trên đời này, nữ tử ái mộ hắn dù có hàng ngàn hàng vạn, nhưng nếu không phải là người hắn muốn cưới, thì cũng vô ích.

"Thất ca, Thất ca..... huynh đang suy nghĩ cái gì?" Cửu hoàng tử thấy hắn suy nghĩ xuất thần, duỗi tay ở trước mặt hắn quơ quơ.

Tông Chính Vô Ưu hoàn hồn, mắt phượng chăm chú, "Lão Cửu, ngươi muốn đi theo bước chân của trẫm?"

Cửu hoàng tử sững sờ, "A? Đệ....."

Tông Chính Vô Ưu nhìn nữ tử đối diện một cái, rút tờ giấy ở dưới tơ tắm màu vàng tươi ra, đưa cho Cửu hoàng tử, "Ngươi suy nghĩ kỹ sau đó nói cho trẫm, ngươi muốn cưới Tiêu Khả hay không?"

Cửu hoàng tử nghi hoặc tiếp nhận, mở ra xem. Trên tờ giấy chữ viết xinh đẹp

rõ ràng là do Mạn Yêu lưu lại, phía trên viết cưới Tiêu Khả cần thiết phải theo ba điều: Không được tam thê tứ thiếp, không được nay Tần mai Sở lưu luyến nơi phong nguyệt (thanh lâu), cần thiết phải toàn tâm toàn ý cả đời chỉ một mình nàng.

(nay Tần mai Sở: không chung tình, hôm nay người này ngày mai người khác)

Cửu hoàng tử sững sốt, cái này đại biểu hắn sau này không bao giờ có thể đi đến nơi phong nguyệt được nữa! "Thất ca, cái này....."

"Làm không được? Vậy ngươi đi cưới người khác đi!" Ngữ khí không thể thương lượng của Tông Chính Vô Ưu, làm Cửu hoàng tử hiểu rõ chuyện này không có đường cứu vãn. Trước khi gặp Tiêu Khả, hắn vẫn luôn không muốn cưới vợ, luôn cảm thấy cưới vợ là sẽ bị nhốt bị ràng buộc, cả ngày có người quấn lấy thực phiền, nhưng mà Tiêu Khả lại khiến hắn bắt đầu sinh ý tưởng muốn thành hôn, hắn xác định, hắn là thích Tiêu Khả, nhưng mà cả đời đều chỉ có thể đối với một người, cả nơi phong nguyệt cũng không thể đi, có phải phiền phức hay không?

Tông Chính Vô Ưu thấy hắn do dự, nhíu nhíu mày, "Trẫm cho ngươi thời gian bảy ngày, ngươi cẩn thận cân nhắc. Một khi ngươi đồng ý, cưới Tiêu Khả, nhất định phải theo nguyên tắc này, nếu tương lai có điều vi phạm, cho dù là ngươi..... Trẫm cũng nghiêm trị không tha!" Con ngươi của Tông Chính Vô Ưu trầm xuống, ngữ khí tức khắc nghiêm khắc.

Cửu hoàng tử trong lòng rùng mình, tờ giấy trên tay bỗng nhiên trở nên thật nặng nề. Hắn biết đây là đại biểu cho Li Nguyệt trước khi lâm chung phó thác cho Thất ca, đây không phải là chuyện nhỏ. Hắn thu hồi lại tư thái chơi đùa bình thường, đứng đắn nghiêm túc cất giữ tờ giấy kia, nghĩ một chút, mới nói: "Vậy để đệ suy nghĩ lại, Thất ca, đệ đi ra ngoài trước."

Tông Chính Vô Ưu xua xua tay, thu hồi ánh mắt, đôi mắt thâm tình, mang

theo đau thương, nhìn chăm chú nữ tử đối diện.

Mạn Yêu nhìn bóng dáng Cửu hoàng tử, trong lòng có chút lo lắng, nhưng vì hạnh phúc của Khả nhi, nàng không thể không làm như thế. Nếu lão Cửu chùng bước, cuối cùng lựa chọn từ bỏ, vậy hắn không đáng để Khả nhi phó thác cả đời. Nếu lão Cửu đáp ứng rồi, vậy nàng có thể yên tâm rồi. Bởi vì lão Cửu cái người này, có lẽ ở trước mặt người khác thực sẽ chơi trò vô lại, nhưng có một điểm, hắn sẽ không thất hứa với Vô Ưu.

Nàng nửa ngồi dậy, nép lên trên người Tông Chính Vô Ưu, nhẹ nhàng đối với hắn nói tiếng: "Cảm tạ!" Tuy rằng hắn nghe không được.

Cửu hoàng tử ra khỏi Vân Tư cung, trong lòng có chút buồn bực, ngực nhìn bầu trời, thở ra một hơi. Ai da, không bằng ra ngoài cung đi dạo một chút. Hắn nghĩ, liền rời đi. Mà lúc này, sau lưng hắn cách đó không xa có hai người đi tới.

"Ca ca, hắn sẽ đáp ứng sao?" Lo lắng cùng sợ hãi trong lòng Tiêu Khả đều viết lên trên mặt, nhiều năm như thế, nàng vẫn là không học được cách che dấu ý nghĩ chân thật trong lòng.

Tiêu Sát nhíu chặt hai hàng lông mày, thần sắc trong mắt hiển nhiên là đối với Cửu hoàng tử không có chút tin tưởng nào.

Tiêu Khả lại nói: "Hắn hiện giờ ở tại trong cung, lúc này ra cung làm cái gì?"

Ánh mắt Tiêu Sát trầm xuống, "Đi theo nhìn xem chẳng phải sẽ biết sao?"

Nói xong lôi kéo Tiêu Khả đi theo Cửu hoàng tử ra cung.

Đường phố Kinh thành phồn hoa như trước, mỗi nhà mỗi hộ trước cửa đều giăng đèn kết lụa đỏ, ăn mừng đại hỉ đại hôn của Đế vương cùng với nhất thống thiên hạ.

Tiêu Khả theo dõi Cửu hoàng tử, thấy hắn đi vào một con đường phố ở góc thành Nam, nơi này hoa thắm liễu xanh, yến gầy hoàn phì (mập ốm đều có đủ), Cửu hoàng tử ngựa quen đường cũ lập tức hướng "Ý Hương lâu" mà đi.

"Ai nha! Vị công tử này dung mạo thật tuấn tú mà!" Bọn nữ tử đứng ở ngoài cửa Ý Hương lâu trang điểm thật lộng lẫy, vừa thấy Cửu hoàng tử, ánh mắt liền xán lượng, sôi nổi áp sát vào.

Cửu hoàng tử theo bản năng mà lùi lại, nhấc cây quạt, kêu lên: "Đứng lại, đừng nhúc nhích!"

Bọn nữ tử bị khí thế của hắn làm cho giật mình sững sốt một chút, đánh giá cách ăn mặc của hắn, bộ dạng tuổi trẻ tuấn mỹ, cử chỉ không tầm thường, vừa thấy liền biết không phải là công tử của gia đình thường dân, làm sao bọn họ chịu buông tha cái cơ hội rất tốt này.

Bốn năm nữ tử, mị nhẫn phóng thẳng ra, đi qua vây quanh hắn. Cửu hoàng tử không biết như thế nào bỗng nhiên sinh ra một loại xúc động muôn đào tẩu, đây là ý nghĩ trước kia chưa bao giờ từng có khi tới nơi pháo hoa này. Hắn nghĩ, có lẽ là do nhan sắc của những nữ tử này quá thô tục, mới có thể khiến hắn chùn bước.

Hắn đang định xoay người rời đi, tú bà trong lâu mắt sắc nhìn thấy được hắn, hai mắt sáng ngời, lập tức lắc mông hướng ngoài cửa vọt ra, vừa đi vừa giương giọng kêu lên: "Nha! Đây không phải Cửu gia sao?!"

Vừa nói tay thì kéo bọn nữ tử vây quanh hắn ra, chỉ vào các nàng mắng: "Cửu gia cũng không phải là tùy tiện người nào muốn hầu hạ liền có thể hầu hạ, các ngươi cũng không nhìn xem chính mình có tư sắc gì, mau tan đi, tan đi."

Bà ta mắng xong, phất khăn tay, một bộ dáng quen biết giận hờn cười nói: "Cửu gia, a, không, hiện tại hắn là nên kêu ngài là Vương gia! Ha ha, Vương gia, ngài đã tới, mấy năm nay a, các cô nương nơi này của ta không thấy được ngài,

nhớ ngài nhớ đến đều sinh bệnh. Đây đã thay đổi vài đợt rồi, các nàng đều là người mới tới, không hiểu phép tắc, ngài đừng trách mót nha! Lại đây, Vương gia, ngài mau vào bên trong, thỉnh!"

Tiêu Khả nấp ở chỗ rẽ thấy được Cửu hoàng tử bị túm vào trong lâu, tức giận đến giật chân, "Ca ca, huynh xem hắn, hắn hiển nhiên..... hiển nhiên như vậy đi thanh lâu! Hắn có phải không muốn cưới muội hay không?"

Tiêu Sát trầm mặt, "Hắn trước kia là khách quen nơi đó. Ta đã nói hắn không phải là phu quân của muội, nhưng muội vẫn không vâng lời." Nếu không phải nàng ấy (MY) cực lực thúc đẩy, nói cái gì hắn (TS) cũng sẽ không để Khả nhi chờ Cửu hoàng tử chờ tới bây giờ, thành đại cô nương hai mươi tuổi còn chưa xuất giá.

"Muội muốn đi hỏi hắn một chút." Tiêu Khả nói xong liền hướng về phía Ỷ Hương lâu mà đi.

Tiêu Sát đi lên trước ngăn lại nói: "Đó không phải là nơi muội nên đi."

Tiêu Khả mới mặc kệ cái này, cãi lại nói: "Hắn có thể đi, muội vì sao không thể đi? Ca ca, huynh đã quên sao? Muội không phải chưa đi qua thanh lâu." Khi đó nàng mới xuống núi không lâu, bị nhốt ở thanh lâu, cả tiếp khách là cái gì cũng không biết. Mà nay, nàng lại không phải là tiểu cô nương như trước kia cái gì cũng không hiểu biết.

Tiêu Sát trầm mặt, trách mắng: "Không được, muội một nữ nhi chạy tới thanh lâu hỏi nam nhân có cưới muội hay không, có thể thống gì! Vạn nhất hắn không cưới muội, muội làm sao bây giờ? Sau này làm sao mà gả chồng được?"

"Muội....." Mặt Tiêu Khả biến trắng, hắn thật sự sẽ không cưới nàng sao? Nàng không nghĩ tới cái loại tình huống này, nếu hắn không cưới, vậy nàng chờ đợi mấy năm nay liền trở nên thực buồn cười. Nhưng nếu không đi vào, để mặc cho hắn ở thanh lâu ôm những nữ nhân đó tiêu dao sung sướng, nàng không cam lòng!

Nhìn đại môn Ỷ Hương lâu, Tiêu Khả nắm chặt bàn tay của mình, trong lòng như bị kim đâm. Quay lưng lại, nàng hít sâu một hơi, mắt bởi vì hơi phiếm hồng, hốc mắt ẩn ẩn lập loè ngẩn lè, nàng cắn cắn môi, tựa như đã hạ quyết tâm nói: "Vậy muội liền ở chỗ này chờ, chờ thời gian một nén nhang. Nếu sau một nén nhang, hắn còn không ra, muội liền nghe theo lời ca ca đối với hắn hết hy vọng, sau này..... Sau này hôn sự của muội, do ca ca làm chủ."

Tiêu Sát nhìn đôi mắt ảm đạm của Tiêu Khả, trong lòng tất nhiên là khổ sở, không cầm hơi hé miệng, nhưng lại cuối cùng cái gì cũng không nói ra, chỉ thở dài một tiếng, nhíu mày hướng về phía Ỷ Hương lâu liếc mắt nhìn một cái, rồi mới lảng lặng mà đứng ở chỗ đó bồi nàng cùng nhau chờ.

Hoàng hôn nhạt đi, không trung lấy tốc độ thấy được chuyển thành đen nhánh, Tiêu Khả đứng đưa lưng về phía Ỷ Hương lâu, bẽ ngoài nhìn qua an tĩnh dị thường, trong lòng lại như cuộn sóng quay cuồng. Nàng nói thầm: "Lão Cửu, ngươi dám phụ ta, ta sẽ làm ngươi cả đời không được an bình!"

Mắt thấy thời gian một nén nhang đã qua hơn phân nửa, mà hắn còn không có ra. Tiêu Khả hơi ngẩng đầu, nhìn trắng răm nơi chân trời từ từ dâng lên, môi dưới bị cắn ra một lỗ máu.

Tiêu Sát cuối cùng là không đành lòng, bất đắc dĩ thở dài, theo thói quen cầm lên thanh kiếm bên hông, quay đầu liền đi vào Ỷ Hương lâu, nộ khí dâng dâng dữ dội.

Tiêu Khả ở sau lưng hắn gọi một tiếng, trong mắt đầy nước mắt. Nàng biết ca ca luôn ghét nhất thanh lâu, càng biết ca ca vẫn luôn không hy vọng nàng gả cho lão Cửu, nhưng mà ca ca rốt cuộc vẫn là ca ca, cho dù không nguyện ý đi chăng nữa, hắn cũng có thể vì hạnh phúc của nàng mà làm chuyện hắn ghét nhất.

Trên đường hoa dâng rực rỡ lập loè, lộng lẫy chói mắt, nàng nhìn trong chốc lát, cuối cùng nhìn thấy Tiêu Sát đi ra, lại chỉ có một người. Tiêu Khả lập tức lạnh tâm, lại sợ ca ca lo lắng, liền cúi đầu nói: "Thôi bỏ đi, hắn thích nơi này liền

tùy hắn, muội lại không phải gả không được, ngày mai muội bẩm báo với Hoàng Thượng, thỉnh cầu Hoàng Thượng hủy bỏ tú hôn, sau này, muội sẽ không nhắc tới hắn cho dù nửa chữ."

Ánh mắt Tiêu Sát phức tạp, nhíu nhíu mày, nói: "Hắn đã đi rồi."

"A?" Tiêu Khả sững sốt, nửa ngày mới phản ứng lại, "Đi rồi? Muội vẫn luôn ở ngay tại cửa, không thấy hắn đi ra nha! Hắn có phải trốn ở nơi nào đó hay không?"

Tiêu Sát nói: "Tìm khắp rồi, hắn không có ở đây."

Tiêu Khả nhăn lại mày liễu, trong lúc suy tư xoay người bỗng nhiên thoáng nhìn nơi giao lộ có một nam tử một thân hoa phục tuấn lăng cùng một nữ tử mỹ mạo đi ngang qua, Tiêu Khả trừng lớn đôi mắt, vội kéo ống tay áo Tiêu Sát một cái, kêu lên: "Ca ca, huynh mau xem, kia..... Kia không phải là hắn sao? Hắn sao lại cùng tẩu tẩu ở bên nhau? Chúng ta rõ ràng nhìn thấy hắn vào thanh lâu mà."

Tiêu Sát nghe tiếng, theo phương hướng Tiêu Khả chỉ mà nhìn qua, một hàng bốn người đứng ở ngã tư đường đối diện Ỷ Hương lâu, đúng là Cửu hoàng tử cùng công chúa Chiêu Vân cùng với hai nha đầu. Hắn quay đầu lại nhìn Ỷ Hương lâu, nhíu nhíu mày.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Phiên Ngoại: Hồn Về (3)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Cửu hoàng tử đi ở giao lộ khói mắt thoáng nhìn thấy, làm như trùng hợp thấy được bọn họ, liền gọi Chiêu Vân.

Chiêu Vân thấy huynh muội Tiêu Sát hai người đứng ở trước cửa thanh lâu, thản sắc quái dị, nàng không cấm hơi sững sốt, quay đầu nhìn về phía Cửu hoàng tử, bừng tỉnh đại ngộ: "Ồ! Cửu ca ca huynh vừa rồi là từ thanh lâu chuồn êm ra hả? Khó trách huynh kiên trì một hai phải đi con đường này, thì ra mời muội uống trà là giả, để muội giúp huynh gạt người mới là thật!"

Cửu hoàng tử khéo miệng kéo lên, lấy lòng cười nói: "Chiêu Vân muội thật là càng ngày càng thông minh, cái gì cũng không thể gạt được muội." Hắn cười hắc hắc hai tiếng, may mắn là hắn từ cửa sổ lầu hai nhìn thấy Tiêu Khả ở dưới lầu, nhanh chóng quyết định từ hậu viện trèo tường chuồn mất, bằng không, nếu như bị Tiêu Sát xách ra, không những mất mặt mũi, có lẽ Tiêu Khả dưới sự tức giận, hắn đời này phải cô độc sống quãng đời còn lại. Cửu hoàng tử vỗ vỗ bộ ngực, có chút sợ hãi, nhích lại gần Chiêu Vân, nhỏ giọng lấy lòng hỏi: "Vậy muội có giúp ta hay không a?

Chiêu Vân bình tĩnh lắc đầu, "Không thể giúp, giúp huynh chính là hại Khả nhi. Phu quân không hy vọng Khả nhi gả cho huynh."

"A! Chiêu Vân, muội thật là....." Cửu hoàng tử chán nản, hai hàng lông mày nhíu chặt lại, vẻ mặt ai oán nói: "Thật là lấy chồng theo chồng! Trong lòng muội chỉ có cái Tiêu Sát kia, uống cho Cửu ca ta đây vẫn luôn thương muội như thế, muội hiện tại gả cho người rồi thì không cần xen vào hạnh phúc của Cửu ca ca?!" Dứt lời giống đứa trẻ buồn bức tức giận đem đầu vặn qua một bên.

Chiêu Vân xì một tiếng bật cười, vội lấy tay áo che miệng, mắt nhìn thấy Tiêu Khả ở xa xa trừng mắt Cửu hoàng tử, nghĩ nghĩ, nghiêm túc nói: "Muốn muội giúp huynh cũng được, vậy huynh phải thu lại tính tình, sau này cưới Khả nhi, không được phép khi dễ Khả nhi, cũng không được đi thanh lâu nữa."

Cửu hoàng tử nhướng mày, nhìn kỹ nàng, thở dài: "A, khẩu khí này của muội như thế nào càng ngày càng giống Li Nguyệt?!"

Chiêu Vân rũ mắt nói: "Tỷ tỷ trước khi đi vẫn luôn không yên tâm Khả nhi, hiện giờ tỷ tỷ không còn nữa, muội là tẩu tẩu của Khả nhi, trưởng tẩu như mẹ, chung thân đại sự của Khả nhi, muội đương nhiên phải nhọc lòng."

"Được, cho dù muội không nói, sau này ta cũng không dám đi thanh lâu nữa." Cửu hoàng tử ngẩng đầu nhìn trời, thở dài như bất đắc dĩ, cá cùng tay gấu không thể cùng có cả hai, không nỡ bỏ xuống Tiêu Khả, thôi thì đành phải buông tha tự do của bản thân. Hắn ai oán thở dài: "Chỉ cần ta chọn cái nha đầu thúi kia, ta nếu là đi thanh lâu nữa, phỏng chừng Thất ca sẽ lột ta da. Ai, kỳ thật ngẫm lại, thanh lâu cũng không có gì tốt, những cô nương đó không có một người thuận mắt, ta hiện tại nhìn thấy thì đau đầu. Đi đi đi, chúng ta mau qua đó chào hỏi một cái."

Cửu hoàng tử nói xong liền lôi kéo Chiêu Vân đi về phía Tiêu Khả, người còn chưa tới, trước cười hô hố: "Sao trùng hợp như thế a? Đi trên đường cái cũng có thể gặp được."

Tiêu Khả trợn mắt nhìn hắn, không để ý đến hắn, chỉ kêu Chiêu Vân một tiếng: "Tẩu tẩu."

Chiêu Vân đi qua thân thiết lôi kéo tay Khả nhi, ôn nhu cười hỏi: "Phu quân, Khả nhi, các ngươi ở chỗ này làm cái gì?"

Tiêu Sát quét mắt nhìn Cửu hoàng tử, không có trả lời vấn đề của Chiêu Vân, chỉ đối với nàng quan tâm nói: "Thân thể nàng không được khỏe, sao còn ra phủ?"

Chiêu Vân cười nói: "Ở nhà đã hơn một tháng, cảm giác thực buồn, chiều hôm nay tinh thần tốt hơn một chút, liền muốn ra ngoài đi dạo, không nghĩ tới lại đi xa đến vậy, vừa vặn gặp gỡ Cửu ca ca. Cửu ca ca nói mời thiếp uống trà, thiếp liền đi cùng đến đây."

Cửu hoàng tử ngẩng đầu nhìn nhìn đại môn Ỷ Hương lâu, làm bộ lúc này mới phát hiện đang ở trước cửa thanh lâu, lập tức vặn mặt, nghiêm trang chỉ vào Tiêu Sát, dùng khẩu khí giáo huấn người nói: "A! Người thân là Phò mã, thế nhưng tới đây tìm hoa vẫn liễu..... Thật sự quá không nên! Người có biết hay không, không đem Chiêu Vân để vào mắt, chính là không đem bốn vương cùng Hoàng Thượng để vào mắt, người nói, người phải bị tội gì?"

Tiêu Sát dùng cái mũi hừ lạnh một tiếng, "Trả đũa, hừ! Đường đường là Vương gia lại vô lại như vậy, cũng không sợ người trong thiên hạ nhạo báng!"

Cửu hoàng tử vung tay áo, ngừa đầu, lỗ mũi hướng lên trời, "Ai dám cười bốn vương, bốn vương liền....."

"Liền như thế nào?" Tiêu Khả đột nhiên nắm cổ áo trước ngực hắn, giận trừng mắt hắn, cười như không cười hỏi: "Ta cười ngươi, ngươi có thể làm gì được ta?"

Khuôn mặt anh tuấn của Cửu hoàng tử cứng đờ, cúi đầu xuống, liếc nhìn khuôn mặt xinh đẹp tức giận của Tiêu Khả, ho khan một tiếng, cười làm lành nói: "Ồ, nếu là ngươi a..... Ta đây, ta..... Ta liền đem ngươi cưới về vương phủ, sau này, ngươi muốn cười như thế nào thì cười như thế đó, ta bảo đảm không ai dám đối với ngươi nói một chữ không! Như vậy..... Được không?"

"Không, được!" Tiêu Khả buông hắn ra, chém định chặt sắt phủ định, "Ngươi thích thanh lâu sao, ta đây liền tiến cung thỉnh cầu Hoàng Thượng hủy bỏ tú hôn. Hừ!" Nói xong nàng quay đầu liền chạy mất.

Cửu hoàng tử hoảng sợ biến sắc, vội đuổi theo. Tiêu Sát cũng muốn đuổi theo, bị Chiêu Vân giữ chặt, hắn quay đầu lại, Chiêu Vân đối với hắn nhẹ nhàng

lắc đầu, ôn nhu cười nói: "Chuyện của bọn họ, để cho chính bọn họ giải quyết là tốt nhất. Khả nhi cũng không nhỏ, muội ấy nhất định biết chính mình muốn cái gì. Phu quân, chúng ta về nhà đi."

Tiêu Sát nhìn về phía phương hướng hai người biến mất, có chút lo lắng, nhưng Chiêu Vân nói cũng không phải không có lý. Hắn gật gật đầu, hai người sóng vai đi trở về.

Một đường lời nói không nhiều lăm, giống như hơn hai năm nay bọn họ ở chung, yên lặng làm bạn, tôn trọng lẫn nhau như khách. Có lẽ là quá mức hiểu biết tâm tư của đối phương, trong quá trình sống chung, liền nhiều thêm bao dung cùng thông cảm.

Thân thể Chiêu Vân còn có chút suy yếu, đi được rất chậm, Tiêu Sát vì nàng, cũng thả chậm bước chân.

Đi rồi một đoạn đường, Chiêu Vân luôn mãi do dự, vẫn là hỏi ra: "Phu quân, Vô Ưu ca ca..... có tốt không?"

Tiêu Sát gật đầu, "Nàng nếu muốn tiến cung gặp Hoàng thượng, thì cứ đi đi."

Chiêu Vân nhẹ nhàng lắc đầu, nhìn bầu trời đen tối nơi xa không có một ngôi sao, giọng nói u buồn nói: "Không được. Thiếp chỉ cần biết rằng huynh ấy sống tốt là được rồi." Nàng rũ mắt xuống, trong lòng hơi chua xót. Kỳ thật, không cần hỏi, trong lòng nàng so với bất cứ ai đều rõ hơn cả, Vô Ưu ca ca mất đi người mình yêu, sao có thể sống tốt! Chính là, nàng cái gì cũng không giúp được. Ở ngay lúc này, lời ai ủi của bất cứ ai đối Vô Ưu ca ca mà nói, đều là dư thừa.

Nhớ rõ hơn mười ngày trước, nàng đang nằm ở trên giường uống thuốc, Tiêu Sát ngồi ở mép giường chiếu cố nàng, Tiêu Khả ở trong cung kêu người đưa tới tin tức, nói Hoàng phi hoảng, lúc ấy bọn họ đều kinh ngạc ngây ra, nhìn lẫn nhau, thật lâu cũng không thể mở miệng nói chuyện, vì trong lòng mỗi người đều đau buồn cho Mạn Yêu. Kỳ thật, từ lúc bắt đầu, nàng đã biết, Tiêu Sát vì sao muốn cưới nàng, bất quá là muốn làm yên lòng người đó mà thôi.

Chiêu Vân bỗng nhiên duỗi tay cầm lấy tay Tiêu Sát, ngẩng đầu, liếc mắt nhìn một bên mặt cương nghị của hắn, dừng lại bước chân, "Phu quân, mặc kệ như thế nào, chúng ta đều phải sống tốt, như vậy mới không cô phụ kỳ vọng của tỷ tỷ."

Tiêu Sát hơi chấn động, quay đầu nhìn khuôn mặt tinh xảo của nàng dưới ánh trăng hơi hiện lên tái nhợt, con ngươi trong ưu thương lộ ra chân thành, hắn gật đầu, "Ân" một tiếng, âm thanh thực nhẹ, nhưng lại thực trầm, như là một lời hứa hẹn.

Thành thân hơn hai năm, đây là lần đầu tiên bọn họ dắt tay. Nàng nghĩ, đời người trăm năm, nếu không thể cùng người mình yêu sống đến răng long đầu bạc, như vậy thì, tìm một người hiểu mình làm bạn cả đời, cũng là sự lựa chọn không tồi. Giống như, nàng cùng Tiêu Sát, không có cảm tình ràng buộc lẫn nhau, cũng có thể sưởi ấm cho nhau.

Đêm đậm như mực, mây mỏng sao thưa, ở một phương hướng khác mà bọn họ đang đi, Tiêu Khả vì tránh né Cửu hoàng tử, chạy vào một cái hẻm nhỏ hẻo lánh không người, ngoặt hẻm kia nhỏ hẹp mà sâu, không có đèn, chỉ có ánh trăng nhàn nhạt xuyên thấu qua ngọn cây rơi xuống, miễn cưỡng có thể thấy rõ sự khác nhau giữa con đường và vách tường.

Tiêu Khả trốn ở chỗ ngoặt, chăm chú nhìn về phương hướng đi tới. Nhưng chờ mãi chờ mãi, cũng không thấy Cửu hoàng tử quẹo vô.

Chung quanh im ắng, ngẫu nhiên có vài tiếng vang sàn sạt rất nhỏ của lá cây rơi rụng phát ra, càng làm nổi bật lên sự yên tĩnh quý dị của đêm tối. Lại đợi thêm chốc lát, vẫn là không có ai đi vào, Tiêu Khả càng thêm buồn bực, khinh công của Cửu hoàng tử rõ ràng lợi hại, tại sao cả nàng cũng đuổi không kịp? Nàng buồn bực mà giậm giậm chân, nghĩ, nàng đi ra ngoài, hay là chờ một lát nữa?

Đang trong do dự, sau lưng bỗng nhiên truyền đến âm thanh "si si", cực kỳ

giống như âm thanh của rắn trườn bò mà trước kia nàng ở trên núi nghe được, nàng rất sợ rắn, nghe âm thanh như thế tức khắc lông tơ dựng đứng, vội quay đầu lại đi nhìn xem, chỉ thấy trên mặt đất cách đó không xa có một thứ giống như rắn, có một nửa ẩn ở bên trong lá rụng nhìn không rõ lăm, nàng sợ tới mức lui về sau hai bước, xoay người liền muốn chạy đi ra ngoài, lại thấy đầu hẻm bên này cũng có một con rắn quỳ rạp trên mặt đất, thân mình nàng tức khắc cứng đờ, sắc mặt trắng bệch, bất động tại chỗ, không dám hành động thiếp suy nghĩ nữa.

Chỉ trách nàng hôm nay ra cung gấp, không mang bất luận thuốc gì phòng thân.

Nàng cũng không biết khinh công, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ a?

Tiêu Khả hoang mang lo sợ, đối với đầu hẻm buồn bực mắng: "Đồ khốn!" Nàng cũng không tin hắn không ở gần đây, hắn nhất định là chờ nàng tự mình đi ra ngoài.

Nàng suy nghĩ, vẫn là mạng quan trọng, nàng lớn tiếng kêu lên: "Ta đếm ba tiếng, nếu ngươi không xuất hiện, sau này vĩnh viễn đừng xuất hiện ở trước mặt ta!"

Âm thanh thanh thúy quanh quẩn ở trong hẻm sâu yên tĩnh, nhưng bên ngoài hẻm nhỏ không có ai đáp lại. Tiêu Khả cực kỳ sợ hãi, nghĩ thầm, hắn sẽ không thật sự không có ở đây đi? Nhưng nếu đã nói, thì phải đếm a.

"Một....."

Không có ai đáp lại.

"Hai....."

Vẫn như cũ không có đáp lại.

Trong lòng Tiêu Khả run sợ, sot ruột đến độ sắp khóc ra, nàng căm chặt môi, lúc chuẩn bị kêu "Ba", đột nhiên, trước mắt treo lủng lẳng một sợi dài dài giống

với thứ đèn tuyền như con rắn ở trên mặt đất, sắc mặt nàng đại biếu, kêu một tiếng sợ hãi, vội vàng lui ra sau, đụng phải một bức tường thịt.

"A!" Tiêu Khả như chim sợ cành cong, bắn ngược trở về, sau lưng lại có một cánh tay từ bên hông ôm chặt lấy nàng.

Cửu hoàng tử ha ha cười rộ lên, tiếng cười sung sướng, "Ha, thì ra ngươi nhát gan a, nhìn xem, bất quá là một sợi dây thừng mà thôi!" Hắn đặc ý cầm sợi dây thừng quơ quơ trước mắt nàng, Tiêu Khả nhìn kỹ, khoảng cách gần như vậy, mới thấy rõ quả nhiên là dây thừng, mà không phải là con rắn. Nàng lại đảo mắt cẩn thận đi nhìn trên mặt đất hai bên, đồng dạng cũng là dây thừng.

Nàng không cấm thở dài nhẹ nhõm một hơi, đồng thời, nghe thấy tiếng cười của Cửu hoàng tử, tức giận trong lòng nàng lại nỗi lên.

Tiêu Khả quay đầu lại, mở to hai mắt hung hăng trừng Cửu hoàng tử. Vừa rồi nàng sắp bị hù chết, hắn thế nhưng còn đặc ý, vui vẻ như vậy. Nàng trong lòng chợt cảm thấy rất ủy khuất, hồi nãy thương tâm mất mát khi ở trước cửa thanh lâu đến sợ hãi bất an mới vừa rồi, cảm xúc tích tụ rốt cuộc nhịn không được, thế nhưng nức nở khóc lên.

Cửu hoàng tử sững sốt, thầm nghĩ: Không xong, lúc này chơi lớn rồi!

Hắn lập tức vứt bỏ dây thừng trong tay, nhìn Tiêu Khả nhân bởi vì thương tâm mà hai bả vai run rẩy, hắn từ trên vai nàng ló đầu qua, dè dặt hỏi: "Ai, nha đầu thúi, ngươi..... tức giận á? Ta chọc ngươi chơi thôi mà, ngươi không cần keo kiệt nhỏ mọn như thế đi?"

Tiêu Khả rũ mắt tiếp tục khóc, khóc rất là thương tâm, cũng không để ý đến hắn.

Cửu hoàng tử chân tay luống cuống, trong lòng có chút hối hận, giọng nói cũng không có tự tin, "Ta không biết ngươi sợ rắn..... Cái kia, bình thường, trên người của ngươi không phải đều sẽ mang theo thuốc sao? Hôm nay dọa ngốc rồi

à?"

Tiêu Khả vẫn cứ không để ý tới hắn.

Cửu hoàng tử sờ sờ cái mũi, thấy nói như thế nào đi nữa cũng không thông, liền cười cười, lấp lòng nói: "Ta sau này sẽ không hù dọa ngươi là được chứ gì, ngươi đừng khóc, khóc đến lòng ta cảm thấy rất khó chịu."

"Nếu không như vậy, ta để cho ngươi đánh vài cái xả xả giận được không? Ta bảo đảm không đánh lại."

"Còn không được? Ngươi..... Ngươi có phải hay không đang trách ta đi thanh lâu a? Được rồi, ta bảo đảm, sau khi cùng ngươi thành thân, tuyệt đối sẽ không đi đến cái loại địa phương đó nữa, như vậy được rồi chứ?"

Đôi tay của Cửu hoàng tử lặng lẽ đi ôm eo Tiêu Khả, Tiêu Khả khóc thút thít dần dần ngừng lại, mạnh mẽ đánh rót tay hắn, quay đầu ném cho hắn một cái ánh mắt xem thường, nỗi giận nói: "Ai muốn cùng ngươi thành thân? Ta muốn thỉnh cầu Hoàng Thượng hủy bỏ tú hôn, ta thà rằng gả cho tên ăn mày lưu lạc đầu đường cũng không gả cho ngươi!"

"Không phải chứ? Ta không bằng một tên ăn mày?" Cửu hoàng tử xoa xoa cái tay bị đánh, cau mày kêu lên.

Tiêu Khả không nhìn hắn nữa, quay đầu muốn đi. Cửu hoàng tử thấy nàng làm như là thật sự, ý thức được tính nghiêm trọng của sự tình, vội vàng kéo nàng, thu tâm tình chơi đùa, biểu tình trở nên hết sức nghiêm túc, "Ai, nha đầu thúi, ngươi là nói thật? Ta nói cho ngươi a, chuyện này cũng không phải là nói chơi! Tính tình của Thất ca..... Ngươi đều biết đó, hôm nay ngươi thật sự muốn đi cầu xin, Thất ca nếu đáp ứng ngươi rồi, vậy sau này, chúng ta không còn có cơ hội ở bên nhau nữa. Đến lúc đó, ngươi..... Đừng hối hận....."

"Ta sẽ không hối hận." Lời nói này nói ra không được tự tin, Tiêu Khả cắn cắn môi.

Cửu hoàng tử vòng đến trước mặt Tiêu Khả, nghiêng đầu nhìn nàng, thấy nàng chu chu cái miệng, cực kỳ ủy khuất, nhưng bộ dáng lại thập phần đáng yêu, khiến người nhịn không được muốn hôn một ngụm. Trên thực tế, hắn cũng làm như thế, mà còn hôn rồi thì không nỡ buông ra.

Đột nhiên bị tập kích khiến Tiêu Khả sững sốt, một đôi mắt mở lớn như chuông đồng, ngoognhìn khuôn mặt tuấn tú gần trong gang tấc, mà đôi mắt trên khuôn mặt tuấn tú đó cũng đồng dạng mở to, hai người nháy mắt hóa thành đá.

Không khí trở nên quỷ dị, bốn phía yên tĩnh không tiếng động, một lát sau, có tiếng tim đập "thình thịch" vang lên ở trong đêm đen yên tĩnh, thực nhanh liền như nỗi trống.

Tiêu Khả chớp chớp mắt, khuôn mặt tuấn tú trước mắt còn đó, đôi môi mềm mại dán lên đôi môi nàng từ ấm áp biến thành nóng bỏng, nàng lập tức bừng tỉnh, khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ một mảnh, tâm không tự chủ được mà kinh hoàng, vội vàng đẩy Cửu hoàng tử ra, tính rụt rè của nữ tử khiến nàng muôn lập tức đào tẩu, nhưng bị Cửu hoàng tử chặt chẽ bắt lấy hai tay, không có cách nào thoát thân. Nàng đỏ mặt, bực mình nói: "Mau buông ta ra."

"Không buông." Cửu hoàng tử lấy ra bản lĩnh giữ nhà vô lại dứt khoát ôm chặt lấy cái eo nhỏ của nàng, nghênh mặt, nhướng mày nói: "Vì không để cho tương lai của nàng hối hận, ta sẽ không để nàng hối cung tìm Thất ca."

Tiêu Khả giãy giụa không được, kháng nghị nói: "Ta nói ta sẽ không hối hận."

"Nhưng ta sẽ hối hận a!" Ánh mắt Cửu hoàng tử như sao, sáng quắc nhìn Tiêu Khả, xúc cảm mềm mại trên môi còn lưu lại, có chút chưa đă.

Tiêu Khả sững sốt sững sốt, nàng không nghe lầm chứ? Lời này không giống như là từ trong miệng hắn nói ra. Nàng dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Cửu hoàng tử, Cửu hoàng tử nhích về phía trước, cười hắc hắc nói: "Ta đẹp chứ? Nàng cứ

xem như nể tình ta đẹp như thế, chuyện hôm nay cũng đừng so đo, nàng xem, ta cũng nhận sai rồi, còn hướng nàng làm bảo đảm, nàng coi như là cho ta một cái cơ hội nữa, có được không? Nàng cũng không hy vọng chúng ta đi lại con đường xưa của Thất ca cùng Li Nguyệt chứ?" Đầu tiên là cười dụ nàng, ngữ khí nói đến cuối cùng lại nghiêm túc lên.

Tiêu Khả nhăn lại mày liễu, không hé răng.

Cửu hoàng tử lại nói: "Còn nữa nha, Li Nguyệt vừa mới đi, Thất ca hiện tại có bao nhiêu thương tâm khổ sở, nghĩ là có thể biết rồi, chúng ta cũng đừng cho huynh ấy thêm phiền não nữa..... Hôm nay đi thanh lâu là ta không đúng, ta sau này sẽ không đi nữa. Chờ chúng ta thành thân rồi, trên đời này, trừ bỏ Thất ca ra, nàng chính là người thân duy nhất của ta."

Người thân duy nhất? Liền ngay trong nháy mắt, Tiêu Khả tựa hồ từ trên người hắn cảm nhận được một chút thương cảm, nàng lại là sảng sốt, là ảo giác sao? Cái nam tử cả ngày cùng nàng cãi vã, đùa cợt, không có đứng đắn sao lại có cảm xúc thương cảm?

Nàng nghe có chút không quen, mất tự nhiên nhúc nhích thân thể, tránh thoát cái ôm của hắn, nghĩ nghĩ, quay đầu đi thấp giọng nói: "Đã ra ngoài thật lâu rồi, còn không trở về cung..... Thắng nhi cùng Niệm nhi sẽ tìm ta." Nói xong bước nhanh chạy ra hẻm nhỏ đèn như mực.

Cửu hoàng tử thấy ngữ khí của nàng mềm xuống, trong lòng liền an tâm, đuổi kịp nàng, cùng nhau hồi cung.

"A Mạn, một khắc cuối cùng trước khi rời đi, nàng có chuyện muốn nói với ta?

Ta biết, nàng có!

Mặc dù thân sắc của nàng an tường như thế, nhưng ta lại biết, trong lòng nàng có tiếc nuối, bởi vì nàng chung quy cũng không thể gặp ta một lần cuối cùng.

Đây là tiếc nuối của nàng, càng là tiếc nuối của ta.

Nàng tàn nhẫn như vậy, chính mình đi rồi, lại muốn vì ta lưu lại một hy vọng hư vô mờ mịt, cũng lưu lại lý do khiến ta không thể không sống sót.

Từ đây về sau, giang sơn vô hạn, cô đơn trống vắng so với thiên địa càng rộng lớn vô biên. Mà ta, cái Đế vương vạn người kính ngưỡng, lại chỉ có thể ở trong đầy rẫy thâm cung, ôm thân thể lạnh băng của nàng, sống ở trong hồi ức một ngày băng một năm.

Cứ như vậy, sống trong tưởng nhớ nàng vĩnh viễn vô tận, sống trong chờ mong không hề có hy vọng.....

A Mạn, a Mạn..... Nàng có biết? Sống như vậy, thật sự..... không băng chết!

Nhưng ta, sao nhẫn tâm để tâm nguyện của nàng không đạt thành?"

—— Tông Chính Vô Ưu

Thời gian dùng bữa tối, Vân Tư cung khắp nơi thắp đèn sáng trưng. Trong tẩm cung, thức ăn mỹ vị bày một bàn, đang bốc hơi nóng, đem không khí lấp đầy mùi hương của thức ăn.

"A Mạn, dùng bữa." Tông Chính Vô Ưu buông quân cờ trong tay, ngồi dậy, nhìn nữ tử đối diện, ánh mắt muôn vàn ôn nhu.

Mạn Yêu thân hình trong suốt dựa vào trên người hắn cũng chậm rãi ngồi dậy, theo thói quen ngoái đầu nhìn lại, đối với hắn ôn nhu đáp, "Ừ."

Nàng giơ tay, giống như lúc trước như vậy, đưa tới trước mặt hắn, chờ mong lòng bàn tay ấm áp của hắn cầm ngón tay không hề có độ ấm của nàng, dắt nàng đứng lên, đi đến bên cạnh cái bàn bày đầy thức ăn. Nhưng nàng đã quên, hắn căn bản không nhìn thấy nàng.

Tông Chính Vô Ưu nhìn nữ tử vĩnh viễn sẽ không mở hai mắt ra nữa ở đối diện, trong mắt ôn nhu nhiễm một tầng đau thương nồng đậm, một chút một chút trở nên ảm đạm đi. Ngón tay thon dài vô ý thức nắm chặt, hắn đứng lên, một mình đi đến bên bàn ăn, nhìn thức ăn phong phú một đầy bàn, hai bộ chén đũa, lại chỉ một mình hắn cô độc ngồi ở đây, bi thương vô hạn.

Mạn Yêu rũ tay, nhìn hắn cầm lấy chén đũa, biểu tình đối với thức ăn mỹ vị lại nhạt nhẽo như nhai sáp nến, trong lòng chua xót nói không nên lời. Nàng có phải sai rồi hay không? Chấp nhất lưu tại bên người hắn như vậy, trừ bỏ làm cho chính mình thống khổ không chịu nổi ra, thì không làm được gì.

"Thái Tử, Thái Tử..... Ngài chậm một chút đi, chúng ta vẫn là hồi cung Thái Tử đi, chờ choc Hoàng Thượng không vui, nô tỳ chính là có mười cái mạng cũng đảm đương không nổi nha!..... Công chúa, ngài hổ trợ khuyên nhủ Thái Tử điện hạ đi!"

Bên ngoài viện truyền đến tiếng khẩn cầu cố tình đè thấp của nhũ nương, bước chân đi tới cửa bởi vậy mà hơi tạm dừng.

"Đệ đệ, chúng ta trở về đi, đừng quấy rầy phụ hoàng cùng mẫu thân."

"Không. Thức ăn trong cung Thái Tử không thể ăn, đệ muôn ở nơi này cùng với phụ hoàng và mẫu thân dùng xong bữa tối sẽ trở về." Giọng nói trẻ con của Tông Chính Thắng lộ ra sự quật cường cùng bướng bỉnh.

"Thức ăn đều là do Ngự Thiện Phòng làm, hương vị giống nhau. Đệ đệ, đệ đã quên mẫu thân nói qua sao? Đệ nếu vẫn hồ nháo như vậy, phụ hoàng sẽ không thích."

"Đệ không hổ nháo! Đệ chính là muôn cùng phụ hoàng, mẫu thân cùng nhau ăn bữa cơm mà..... Di nương nói qua, chỉ cần có chúng ta bồi, mẫu thân mỗi lần dùng bữa đều sẽ ăn nhiều thêm một chút thức ăn....."

Tay nắm chiếc đũa của Tông Chính Vô Ưu khẽ run lên, chuyển mắt nhìn nữ tử an tĩnh nằm trên giường nệm, đôi mắt ưu thương tràn ra thâm trầm cùng hoài niệm. Thời gian hơn hai năm kia, hắn rốt cuộc đã bỏ lỡ những gì? Ở đoạn thời gian ấy, cũng không biết nàng sống chung cùng con như thế nào? Nàng nhất định rất thương bọn nó đi?

Tông Chính Vô Ưu nhẹ rũ mắt tử, hít sâu một hơi, lại thở ra thật dài, hướng bên ngoài kêu lên: "Vào đi."

Tông Chính Thắng ở ngoài cửa vừa được cho phép, mắt phượng hiện lên một tia giảo hoạt, lập tức đẩy cửa mà đi vào, nhũ nương cùng Niệm nhi theo sau, ba người cùng hướng Tông Chính Vô Ưu hành lễ.

"Đi lấy thêm hai bộ chén đũa." Tông Chính Vô Ưu đối với cung nhân ngoài cửa phân phó xong, nhàn nhạt nhìn hai cái vị trí đối diện, nói "Ngồi đi."

Tông Chính Thắng vô cùng vui mừng mà đi tới, nhưng thấy biểu tình lạnh nhạt, ánh mắt thâm trầm của phụ thân, lập tức thu liễm đi một ít, ngồi thực có phép tắc, đôi mắt lại ngắm chỗ ngồi bên cạnh Tông Chính Vô Ưu, mắt phượng rũ xuống, nhìn qua một bộ dáng ngoan ngoãn thành thật.

Niệm nhi ổn định vững vàng ngồi vào bên người Tông Chính Thắng, chú ý nhất cử nhất động của nó, sợ đệ đệ có nhiều ý đồ xấu một khi không cẩn thận phạm lỗi, làm phụ thân lãnh khốc uy nghiêm tức giận.

Cung nhân vì bọn họ thêm chén đũa, nhũ nương cũng lui đi ra ngoài.

Tông Chính Vô Ưu lo chính mình dùng bữa, chỉ ngẫu nhiên biểu tình ôn nhu gấp chút thức ăn để vào cái chén ở vị trí trống không bên cạnh, mà những thức ăn đó tất cả đều là Mạn Yêu lúc còn sống thích nhất.

"Phụ hoàng, con muốn ăn..... cái kia." Cánh tay nhỏ của Tông Chính Thắng chỉ vào dĩa thức ăn ở trước mặt phụ thân mà nó với không tới, mắt đầy trông mong.

Tông Chính Vô Ưu xốc mí mắt nhàn nhạt liếc nó một cái, Tông Chính Thắng lập tức cúi đầu, Niệm nhi sợ hãi phụ thân không vui vẻ, vội nói: "Đệ đệ, tỷ giúp đệ gấp nha." Niệm nhi nói xong liền đứng lên, đáng tiếc cánh tay của Niệm nhi không đủ dài, như thế nào với cũng với không tới.

"Mẫu thân....." Tông Chính Thắng dẫu cái miệng nhỏ đáng thương mà đối với nữ tử nằm trên giường nệm kêu một tiếng, Tông Chính Vô Ưu mày khẽ nhúc nhích, bưng lên cái dĩa thức ăn đặt tới trước mặt Tông Chính Thắng.

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Phiên Ngoại: Hồn Về (4)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân "Đa tạ phụ hoàng!" Tông Chính Thắng lập tức thoải mái mà nở nụ cười, cứ gật đầu khen: "Ăn ngon thật!" Lại chỉ ăn hai ngụm, liếc mắt nhìn trộm phụ thân một cái, lại nhìn về phía một dĩa thức ăn khác ở trước mặt phụ thân, thật dè dặt nói: "Phụ hoàng, con, con còn muốn ăn cái kia."

Sắc mặt của Tông Chính Vô Ưu thoáng sa sầm xuống, ánh mắt lạnh đi vài phần, Niệm nhi vội ở phía dưới bàn lôi kéo ống tay áo của Tông Chính Thắng, nhắc nhở nó đừng hổ nháo. Tông Chính Thắng rũ con ngươi, cắn môi, vẻ mặt biểu tình vô tội, khiến người vô cớ sinh thương tiếc.

"Tự mình lại đây gấp ăn." Ngữ khí của Tông Chính Vô Ưu nhàn nhạt nói.

Tông Chính Thắng như đạt được thánh chỉ, ánh mắt xán lượng, so với vừa nãy phụ thân đem nguyên một dĩa thức ăn đưa tới trước mặt nó càng thêm vui vẻ. Nó vội nhảy xuống ghế, bưng chén vòng qua cái bàn to rộng, đi vào bên người phụ thân. Gắp đồ ăn đặt tới trong chén, lại không ăn, chỉ chậm rãi đưa cơm trắng vào trong miệng.

Mạn Yêu nhìn một màn này, ngực như bị một vật nặng gì đó đè lên, từng đợt nhói đau. Thắng nhi của nàng căm bản không thích những món đồ ăn đó, đồ ăn nó thích đều ở trước mặt nó, mà nó làm như vậy, bất quá là muốn cách phụ thân nó gần một chút mà thôi. Một đứa trẻ mất đi mẫu thân, khát vọng được đến sự chú ý cùng tình thương của phụ thân, lại phải dùng phương thức như vậy.

Tông Chính Thắng cứ như vậy đứng ở bên cạnh phụ thân nó, cái đầu nhỏ ngang bằng với bàn ăn, một ngụm một ngụm cơm trắng, ăn thật sự ngon, khóe miệng hơi hơi cong lên, tâm tình thực tốt, ngẫu nhiên lấy khéo mắt nhìn trộm phụ thân nó một cái.

"Người đâu." Tông Chính Vô Ưu liếc mắt nhìn nó, đột nhiên đổi bên ngoài kêu lên.

Tông Chính Thắng sững sốt, dừng lại chiếc đũa, xoay đầu đi nhìn phụ thân nó, biểu tình có chút khẩn trương không biết chuyện gì xảy ra. Nó làm sai cái gì sao?

Tông Chính Vô Ưu không nhìn nó, chỉ đổi với Tiểu Tường Tử vừa đi vào, phân phó nói: "Dọn một chiếc ghế lại đây."

Cung nhân vội vàng đáp lại, đem chiếc ghế dọn đến bên người hoàng đế, sau khi đỡ Thái Tử ngồi lên trên mới lui ra.

Tông Chính Thắng vui vẻ ra mặt, bỗng nhiên cảm thấy phụ thân kỳ thật không đáng sợ như vậy. Nó buông chén đũa, duỗi tay đi kéo ống tay áo phụ thân, ngưỡng mặt, giống như trước kia kêu mẫu thân như vậy, ngọt ngào mà kêu một tiếng: "Phụ hoàng....."

Giọng nói non nớt mềm mại, nghe vào trong tai làm như đau quả tim bị người nhéo nhẹ một cái, đầu ngón tay của Tông Chính Vô Ưu run lên, hơi hơi nhíu mày, nhìn chăm chú vào nó.

"Mẫu thân luôn là lo lắng phụ hoàng sẽ không thích con, phụ hoàng, người sẽ không thích Thắng nhi sao?" Tông Chính Thắng nhích sát qua, nghiêng đầu, giờ lên khuôn mặt nhỏ xinh đẹp, một đôi mắt phượng lưu quang tỏa ra bốn phía, sáng lấp lánh.

Tông Chính Vô Ưu sững sốt một chút, hắn còn không quen cùng người khác thân cận như vậy trừ nàng ra, mặc dù đứa nhỏ này là con của hắn. Hắn quét mắt nhìn cánh tay nhỏ của nó đang túm ống tay áo của hắn, khéo mắt nhướng lên, trầm giọng nói: "Ăn không nói, ngủ không nói, lão sư không dạy qua cho ngươi sao?"

Tông Chính Thắng lùi tay về, ánh mắt tối đi, cúi đầu, dáng người ngồi thăng,

nhấp môi, giọng nói trầm thấp trả lời: "Nhi thần biết sai rồi."

Nghe giọng nói ủy ỷ khuất khuất của con trai, ấn đường Tông Chính Vô Ưu hơi động, lại không nói cái gì nữa.

Mạn Yêu ngồi ở vị trí thuộc về nàng, đối mặt với phương thức ở chung của trưởng phu cùng đôi nhi nữ, nàng thật lo lắng sốt ruột.

Dùng xong bữa tối, Tông Chính Vô Ưu đang định sai người đưa hai đứa trẻ hồi cung Thái Tử, lúc này, Tiểu Tường Tử đi vào bẩm báo nói: "Hoàng Thượng, phu nhân của Minh thái phó quỳ gối ngoài cửa cung, cầu kiến Hoàng Thượng."

Tiểu Tường Tử một bên hướng hoàng đế bẩm báo, một bên lo lắng nhìn Thái Tử.

Tông Chính Thắng trực giác mà ngăn người, Tông Chính Vô Ưu nhíu mày, ngừng một lát mới nói: "Có chuyện gì?"

"Minh phu nhân nói..... Minh thái phó vẫn chưa hồi phủ, thỉnh cầu..... Cầu Thái Tử điện hạ thả người." Tiểu Tường Tử nửa do dự mà đáp lời, dè dặt quan sát sắc mặt của hoàng đế.

Sắc mặt Tông Chính Vô Ưu sa sầm xuống, hai mắt sắc bén, quay đầu nhìn thẳng vào mắt Tông Chính Thắng, "Ngươi lệnh cho người bắt thái phó?"

Thân hình Tông Chính Thắng run lên, nó còn chưa bao giờ nhìn thấy qua ánh mắt của phụ thân thâm trầm mà sắc bén như vậy, bất giác liền theo tính phản xạ mà lui về sau, lắp bắp nói: "Không..... Không có..... Lần này không phải con!"

"Lần này không phải ngươi?" Tông Chính Vô Ưu nheo lại mắt phượng, chậm rãi tới gần Tông Chính Thắng, âm thanh càng thêm lạnh lùng, "Nói như thế, trước kia là ngươi thường giam thái phó?"

"Con, con....." Tông Chính Thắng rụt cổ, ánh mắt trốn tránh, "Từ lần đó mẫu thân tức giận, ôm bệnh..... về sau, con không có làm qua điều đó nữa....."

Không nói còn tốt, vừa nói ra như thế, Tông Chính Vô Ưu chỉ cảm thấy một nỗi buồn bực tức giận xông thẳng lên đầu, hai mắt hắn bỗng chốc trợn mắt, sắc mặt lập tức cực kỳ không tốt, cả người phát ra một cổ sát khí mãnh liệt. Hắn đi nhanh sải bước lên phía trước, nắm lấy cổ áo của Tông Chính Thắng, đem cả người nó xách lên, tiếng nói nhân vì phẫn nộ mà hơi khàn khàn, "Thì ra là ngươi! Người làm cho mẫu thân ngươi tức giận đến phát bệnh, mới hại mẫu thân ngươi đợi không được ta trở về gấp mặt lần cuối, có phải hay không? Người cái đồ nghịch tử này, uổng cho mẫu thân ngươi thà chết cũng muốn bảo vệ ngươi chu toàn, mà ngươi lại ngu xuẩn vô tri không có triển vọng như thế, trăm lưu lại ngươi để làm gì?"

Năm ngón tay của hắn nắm chặt vạt áo trước cổ của Tông Chính Thắng, gân xanh trên tay nổi lên, giờ phút này Tông Chính Vô Ưu bị phẫn nộ cùng bi thống che lấp đi lý trí, hắn nhìn không thấy sự giãy giụa cùng khuôn mặt dần dần phát tím của Tông Chính Thắng.

"Phụ..... Phụ hoàng....." Tông Chính Thắng bị treo ở giữa không trung, chiếc cổ nhỏ non nớt bị cổ áo siết chặt, hít thở không thông, nghẽn đến đau đớn khiến trong lòng nó tràn ngập sợ hãi, nó há to miệng, đôi chân đạp lung tung ở trong không trung.

"Hoàng Thượng!" Tiểu Tường Tử sững sốt, mở to hai mắt cả quỳ xuống cũng quên mất.

"Phụ hoàng!" Niệm nhí cuống quít quỳ xuống, khuôn mặt nhỏ sợ tới mức biến xám trắng, nhịn không được khóc ra, cầu xin nói: "Đệ đệ đã biết sai rồi! Phụ hoàng, người mau thả đệ đệ ra đi, phụ hoàng....."

Tông Chính Vô Ưu tựa như không nghe thấy, cũng không nhúc nhích, ánh mắt nhìn chăm chằm vào đôi mắt tràn ngập sợ hãi của Tông Chính Thắng.

Mạn Yêu nhìn thân mình nho nhỏ của đứa bé đang thống khổ giãy giụa ở trong tay hắn, trong lòng phát hoảng, rồi ren không biết phải làm sao, chạy tới,

muốn kéo tay hắn ra, lại quên chính mình chẳng qua là một cô hồn vô hình, căn bản không có năng lực ngăn cản. Nàng nhào qua, bắt cái không, trong lòng chìm vào đáy cốc, một đôi tay trong suốt ở không trung múa may bất lực, ngăn không được mà khóc thảm, "Vô Ưu, chàng mau buông Thắng nhi ra! Chàng đừng thương tổn nó, nó là con của chúng ta, là bảo bối trong lòng thiếp a! Chàng đừng thương tổn nó! Người đâu a! Người đâu mau đến đây....." Nàng lớn tiếng kêu, hy vọng có người tiến vào ngăn cản nam nhân mất đi lý trí, nhưng mà, mặc kệ nàng lớn tiếng kêu như thế nào, vẫn không có người nghe thấy khẩn cầu của nàng. "Ai tới cứu con của ta?! Ta không muốn phụ tử bọn họ tương tàn, ta chỉ muốn bọn họ sống tốt..... Chẳng lẽ, cái này cũng không được sao?"

Kéo tay hắn ra không được, nàng ngã trên mặt đất, cảm giác linh hồn của nàng giống như bị xé rách, đau đớn không chịu nổi. Nàng cực kỳ hận loại cảm giác vô lực này! Có ai không? Có ai có thể giúp nàng hay không?

"Ai!!" Rất xa, truyền tới một tiếng thở dài mờ ảo, "Ngươi tội tình gì phải như vậy?! Lúc nén rời đi thì phải nén rời đi, ngươi mạo hiểm bất chấp sự nguy hiểm linh hồn bị phi tán, chấp nhất lưu lại bên người hắn như vậy, có tác dụng gì? Chỉ biết làm khổ chính mình, cũng hại người khác!"

Linh hồn Mạn Yêu chấn động, quay đầu lại nhìn xem, chỉ thấy một vị nam tử trung niên bộ mặt hiền hoà xuất hiện ở phía trước cửa sổ, đối với nàng lắc đầu thở dài. Mà bên cạnh nam tử kia thực mau lại xuất hiện thêm một vị phụ nhân hiền hòa, khuôn mặt của vị phụ nhân kia thế nhưng nhìn không rõ ràng, chỉ ẩn ẩn cảm giác có chút quen thuộc, phụ nhân than một tiếng, tựa như bất đắc dĩ, tựa như thương tiếc.

Mạn Yêu không lo nghĩ nhiều, cũng mặc kệ bọn họ là ai, chỉ là trực giác cho biết bọn họ có năng lực giúp nàng, nàng liền lập tức từ trên mặt đất bò dậy, bước nhanh đi đến trước mặt bọn họ, thành kính quỳ xuống, một lạy sát đất, "Cầu xin các ngươi, cứu rỗi phu cùng con của ta!"

Hai đời làm người, nàng cũng chưa từng khẩn cầu qua cái gì hèn mọn đến

như vậy. Mà lúc này đây, nàng hướng tới tử vong không thể vẫn hồi được, cùng với cảm giác vô lực có thể nhìn nhưng không thể chạm đến được trong mấy ngày này, khiến nàng hiểu rất rõ, có một số việc thật sự không phải dựa vào sức của bản thân là có thể thay đổi.

Ánh mắt nam tử trung niên nhìn về phía vị phụ nhân, vị phụ nhân nhìn Tông Chính Vô Ưu một thân hơi thở lạnh lẽo ở phía trước, ánh mắt hiền từ xẹt qua vô số cảm xúc phức tạp, bà ta đi qua, giơ tay đi vuốt ve khuôn mặt Tông Chính Vô Ưu, cũng giống như Mạn Yêu, ngón tay trong suốt xuyên thấu qua da thịt, lại không thể nào đụng vào. Ánh mắt của bà ta ấm áp mà đau thương, chuyển mắt vươn tay về phía Mạn Yêu, khẩu khí tựa như đối đãi với con của mình, ôn nhu nói: "Con lại đây, đem tay của con cho ta."

Mạn Yêu theo lời mà đi qua, đem bàn tay đặt vào trong tay phụ nhân, ngón tay lúc nào cũng vô lực bỗng nhiên cảm thấy có sức mạnh. Nàng kinh ngạc ngẩng đầu, phụ nhân kia lại nói: "Nhắm mắt lại, dùng ý niệm của con nói cho nó biết, con muốn như thế nào. Nhớ kỹ, chỉ có thể nói một lời."

Mạn Yêu gật đầu, vội vàng thu lại tâm thần, nhắm mắt lại.

Tông Chính Vô Ưu đột nhiên cảm thấy trong lòng bỗng nhiên có chút quặn đau, dường như có một âm thanh từ tận đáy lòng phát ra: "Vô Ưu, đừng thương tổn Thắng nhi!"

Cái tay nắm cổ áo Tông Chính Thắng tức khắc run lên, trong đầu lập tức tỉnh lại, thoảng chốc buông tay, kinh ngạc hỏi chính mình, hắn đây là đang làm cái gì?

Nhin đứa con trai nhỏ ngã xuống đất, khuôn mặt nhỏ trướng tím lớn tiếng ho khàn, hắn cúi đầu, nhìn chăm chăm tay mình, trong lòng hoảng sợ, lui ra sau hai bước. Hắn thế nhưng thiếu chút nữa tự tay giết chết con trai của hắn cùng A Mạn, càng cô phụ sự phó thác trước khi lâm chung của A Mạn!

"Đệ đệ." Niệm nhi khẩn trương kêu một tiếng, đi qua đỡ Tông Chính Thắng

lên, lại bị nó đẩy ra. Tông Chính Thắng từ từ dừng ho lại, tự mình đứng lên, quẹt đi nước mắt trên mặt, quật cường ngửa đầu trừng mắt nhìn phụ thân nó. Ánh mắt như vậy cực kỳ giống mẫu thân của nó, Tông Chính Vô Ưu nhìn thấy, đồng tử hắn co rụt lại, đôi tay cứng đờ.

Tông Chính Thắng kêu lên: "Phụ hoàng là người xấu! Mẫu thân cũng không nỡ lòng đánh con....." Nó nói xong quay đầu liền chạy đi ra ngoài, Niệm nhi hành lễ cáo lui.

Tông Chính Vô Ưu đáy lòng chấn động, run rẩy đau đớn, hắn nhìn bóng dáng nhỏ nhở của Tông Chính Thắng mà ngơ ngẩn sững sờ, đây là đứa con mà A Mạn thà rằng chính mình chết cũng không muốn thương tổn nó, nàng thương nó bao nhiêu, hắn biết.

"Mau đi qua xem đi, đừng xảy ra chuyện." Hắn đối với Tiểu Tường Tử phân phó, âm thanh đè thấp, như là giọng nói bị quả cân nặng ngàn cân đè lên.

Tiểu Tường Tử vội lĩnh mệnh đi theo sau. Tông Chính Vô Ưu lúc này mới chậm rãi xoay người, đi đến bên cạnh nữ tử nằm trên giường nệm, chậm rãi ngồi xổm xuống.

Hắn nắm một bàn tay của nàng, nhìn khuôn mặt an tường của nàng, âm thanh sâu thẳm mà đau thương: "A Mạn, nàng sẽ trách ta sao? Nếu nàng trách ta, thì tỉnh lại nói cho ta biết, chỉ cần nàng nói một tiếng, ta sẽ không còn làm những cái chuyện khiến nàng không vui nữa."

Hắn vô cùng kỳ vọng trông mong nhìn vào đôi mắt nhắm chặt của nàng, hy vọng nàng có thể mở to mắt đến cỡ nào, đánh hắn cũng được, mắng hắn cũng được, chỉ cần nàng có thể liếc nhìn hắn một cái nữa.

Thiết nghĩ hắn Tông Chính Vô Ưu ngồi ôm giang sơn trở thành chủ nhân thiên hạ, thân phận tôn quý vô cùng, nhưng mà, tâm của hắn lại như động băng, không hề có vui sướng để nói. Mỗi người đều nói hắn muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, nhưng thứ hắn muốn, kỳ thật chỉ là một mình nàng mà thôi. Mắt

đi nàng, mặc dù là con của bọn họ, cũng không có cách nào mang đến cho hắn nửa phần ấm áp.

Gió lạnh thổi vào cửa sổ, một chiếc lá cây Ngô Đồng khô vàng bay vào, dừng ở trên tóc mai bạc trăng của hắn thật lâu không chịu rơi xuống, tựa như đang nói lên sinh mệnh của hắn như chiếc lá khô tàn héo trong ngày thu, không hề có sức sống.

Hắn cứ như vậy nửa quỳ gối ở trước giường, cầm chặt tay nàng, vùi đầu xuống, không có nước mắt, chỉ có một thân hơi thở đau buồn tuyệt vọng khiến người có cảm giác muốn khóc.

Mạn Yêu quỳ gối ở sau lưng hắn, tư thế đôi tay ôm lấy eo hắn, đem đầu dựa vào trên lưng hắn, ánh mắt nàng nhìn về phía bàn trang điểm, trong gương đồng, chỉ có phản ảnh một mình hắn, nàng bất lực mà bi thương.

"Vô Ưu, thiếp cũng rất muốn nói chuyện cùng chàng, thiếp muốn nói cho chàng biết, thiếp vẫn luôn ở bên cạnh chàng, thiếp sẽ vĩnh viễn bồi chàng, không rời đi..... Cầu xin chàng đừng khổ sở như thế, cầu xin chàng phải sống tốt....."

Nước mắt trong suốt lăn xuống theo gương mặt trong suốt của nàng, hoàn toàn đi vào da thịt hắn.

Một tia ướt át từ phía sau truyền đến, Tông Chính Vô Ưu bỗng nhiên hoảng hốt, cảm nhận được có một cảm xúc chua xót lan tỏa ở trong lòng hắn, thân hình hắn chấn động, đột nhiên ngẩng đầu kêu lên: "A Mạn!"

Hắn vội vàng mà xoay người sang chỗ khác, sau lưng lại là rồng tuếch.

"A Mạn, A Mạn..... Là nàng sao? Là nàng đã trở lại sao?" Hắn vươn đôi tay sờ soạng ở trong không trung, mở ra mười ngón tay như một đứa trẻ lạc đường khát cần có người dẫn dắt, bất lực như vậy, sợ hãi không được đáp lại. Giờ khắc này, hắn không phải là hoàng đế cao cao tại thượng, hắn chỉ là một cái nam tử si tình khẩn cầu người yêu đáp lại. Sinh mệnh của hắn nếu đã không có nàng, hắn

cái gì cũng không phải.

Giương tay ra cũng vô ích, gió lạnh thổi qua, cả không khí cũng nhiễm hơi lạnh thấu xương. Mà ánh mắt hắn, ở trong không khí hư vô bất lực tìm kiếm, ánh mắt si mê, ăn đường nhíu chặt, lẩm bẩm nói: "A Mạn, nàng có trách ta quá so đo hay không? Xin lỗi, ta sau này cái gì cũng không so đo, chỉ cần nàng trở về, chỉ cần nàng trở về..... trong lòng nàng có thể nhớ một nam nhân khác, nàng cũng có thể yêu hắn..... Ta đều không để bụng, chỉ cần nàng trở về! Ta sẽ không bức nàng nói "nàng chỉ yêu một mình ta" nữa, ta sẽ không làm bất luận chuyện gì thương tổn đến nàng nữa, sẽ không để nàng dõi bẽ đều khó xử..... Chỉ cần nàng trở lại bên cạnh ta, ta cái gì cũng có thể tiếp nhận hết....."

Hắn cứ như vậy đối với không khí hư vô mờ mịt mà nói liên miên, ánh sáng trong mắt bị bóng đen cắn nuốt sạch sẽ, tuyệt vọng cùng bi thống tựa như tùy ý mà ra vĩnh viễn không thể ngăn lại được.

Mạn Yêu ở trước mặt hắn liều mình lắc đầu, nàng gioi tay, ngón tay trong suốt của nàng cùng ngón tay thon dài mà tái nhợt của hắn giao nhau, lại như thế nào cũng cầm không được. Nàng cố chấp nâng như vậy, không chịu buông xuống, giọng nói như tan nát cõi lòng: "Thiếp không trách chàng, cũng chưa từng có trách chàng, là thiếp..... Là thiếp có lỗi với hai người, không phải chàng sai! Nếu trời cao cho thiếp một cơ hội nữa, thiếp nhất định sẽ không phụ một tấm thân tình của chàng, nhưng..... Trời cao, không chịu lại cho thiếp cơ hội nữa!"

Ánh đèn mờ nhạt chiếu rọi tấm cung trống trải, cả một phòng hiu quạnh thê lương, cô đơn thanh tĩnh trống vắng. Nàng nhẹ nhàng bước về phía hắn, ôm hắn khóc rống thất thanh, khóc đến ruột gan đứt tung khúc.

Ngoài cửa sổ một vầng trăng nhô lên cao, ánh trăng mát lạnh, bao phủ tòa hoàng cung vắng vẻ, kích động hàn khí như bị tẩm trong nước thu lạnh lẽo.

Gió thu rền vang, thổi quét lá rụng của cây Ngô Đồng, vang lên những tiếng rì rào.

Từ nơi xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng hát trong trẻo cao vút, giọng hát uyển chuyển, âm điệu thống khổ đau thương, tựa như được rót vào cảm xúc sinh ly tử biệt, khiến người nghe rơi lệ.

.....

Nỗi sầu ly biệt kia, cuối thu, lại quay đầu
Thoát khỏi thù hận, đã qua mấy thu
Lên hồng lâu, uống rượu giao bôi, nắm lấy tay người
Nắm chặt hạt Tương Tư
Gặp nhau khó, nỗi sầu đứt ruột
Trên trời, nhân gian hai cõi mênh mông.
Nước mắt thành sương, hoa tàn, duy nhất chỉ còn lưu lại mùi hương
Soi gương chải đầu bới tóc, lệ chảy ngàn dòng
Tình yêu thành hồi ức, kéo dài vô tuyệt
Nếu ly biệt
Đời này vô duyên
Không cầu cung điện nguy nga, không cầu cẩm y ngọc thực vinh hoa phú
quý
Chỉ cầu sớm sớm chiều chiều sống chết cùng nhau

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Phiên Ngoại: Hồn Về (5)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Nam tử trung niên ở xa xa nhìn thấy một màn này, lắc đầu thương xót thở dài, quay đầu lại nhìn vị phụ nhân đã thối lui về đến bên cạnh, chỉ thấy ánh mắt của bà ta đầy thương tiếc cùng không đành lòng, trong mắt bỗng nhiên nhỏ lệ. Vị phụ nhân kia vội vàng quay lưng, cổ họng nghẹn ngào, che miệng định rời đi giống như là sợ bị người nhìn thấy bà ta khóc.

Mạn Yêu chuyển mắt, vừa lúc nhìn thấy vị phụ nhân xoay người, vị phụ nhân kia trong suốt đến cả nàng cũng không thể thấy rõ khuôn mặt bà ta, tại một khắc này tựa hồ bởi vì cảm xúc dao động mà trong sáng rõ ràng lên.

Tiếng khóc của Mạn Yêu lập tức ngừng lại, quay đầu nhìn khuôn mặt nghiêng quen thuộc dị thường của vị phụ nhân kia, nàng kinh ngạc vạn phần.

"Mẫu thân?" Nàng thử thăm dò kêu một tiếng.

Thân hình của vị phụ nhân kia hơi chấn động, dừng lại, chậm rãi quay đầu. Đó là một dung nhan như tiên tuyệt mỹ vô trẫn, cùng với khuôn mặt của Tông Chính Vô Ưu lại có chín phần tương tự, đây không phải Vân Quý phi quá cố thì là ai?!

Khó trách Vân Quý phi sẽ giúp nàng! Mạn Yêu đứng dậy, bước nhanh đi đến trước mặt Vân Quý phi, trong lòng gợn sóng, lại chỉ chậm rãi mở miệng: "Không nghĩ tới con còn có cơ hội nhìn thấy mẫu thân! Mẫu thân, mấy năm nay, người vẫn luôn ở đây sao?" Cũng giống như nàng vẫn luôn yên lặng bồi Vô Ưu như vậy.

Ánh mắt Vân Quý phi chợt lóe, gật đầu, lại lắc đầu, bao nhiêu chua xót khổ sở đều ở trong nụ cười chua xót.

Có lẽ là bởi vì hiểu biết cảm thụ của đối phương mà sinh ra một loại cộng hưởng trên tâm linh, cho nên, mặc dù là lần đầu tiên gặp nhau, Mạn Yêu lại có cảm giác thân thiết.

"Mới vừa rồi may là có sự tương trợ của mẫu thân, mới không khiến cho phụ tử bọn họ....." Âm thanh của nàng hơi nghẹn ngào, thế nhưng không nói tiếp được.

"Con à, đều đã qua. Không có việc gì rồi." Vân Quý phi nhẹ nhàng cầm tay nàng, ôn nhu trấn an.

Mạn Yêu rũ mắt, lòng tràn đầy sợ hãi cùng chua xót, lại nói: "Nếu không, con thật sự không dám tưởng tượng, con đường sau này của Vô Ưu, như thế nào mới có dũng khí tiếp tục đi tiếp! Mẫu thân, con thật sự rất muốn vẫn luôn bồi ở bên người hắn, nhưng con không biết, con như vậy..... rốt cuộc là còn có thể bồi hắn bao lâu?"

Vân Quý phi nhìn Vô Ưu ngồi ở trên mặt đất lạnh băng trước giường, trong mắt đầy đau lòng, thở dài: "Phải xem duyên phận của các con còn có bao nhiêu. Chỉ cần tâm của các con kiên định trước sau như một, có lẽ một ngày nào đó, các con còn có thể lại tiếp tục tiền duyên cũng không chừng."

Ánh mắt Mạn Yêu sáng lên lại tối sầm, trầm thấp nói: "Có thể chứ? Nếu có ngày đó, con nhất định phải thật quý trọng. Nhưng thật sự sẽ có ngày đó sao?"

Vân Quý phi nói: "Con không phải nói với Vô Ưu, có lẽ sẽ có kỳ tích sao? Vì sao chính mình lại không tin?"

Mạn Yêu nói: "Con..... con chỉ là tìm cái lý do, muốn hắn sống sót mà thôi."

Nam tử trung niên vẫn luôn không nói lời nào, tập trung suy tư nói: "Kỳ thật ngươi muốn sống lại cũng không phải hoàn toàn không có khả năng."

Ánh mắt Mạn Yêu chợt sáng lên, trong mắt thiêu đốt từng chút hy vọng, hết

sức khẩn cấp nói: "Ngài có biện pháp sao?"

Nam tử trung niên nói: "Linh hồn của ngươi mượn thân thể của người khác trọng sinh qua một lần, chỉ là, thân thể mà ngươi ký túc đã trải qua quá nhiều bị thương, đã là cây đèn cạn dầu không còn tinh lực, nếu muốn lại đi tìm được một khôi thân thể cùng linh hồn hoàn toàn phù hợp đích xác không dễ dàng, chỉ có thể xem cơ duyên."

Cơ duyên? Mạn Yêu biểu tình ảm đạm, hư vô mờ mịt như vậy, cơ hội tùy vào số phận, nàng có thể trông cậy vào sao? Nàng rũ mắt thở dài nói: "Như thế nào mới có thể xem phù hợp với linh hồn? Ta đi ra ngoài tìm, có phải là có thể tìm được hay không?"

Nam tử trung niên nói: "Thiên hạ to lớn như thế, lang thang không có mục tiêu tìm kiếm khắp nơi sẽ thực vất vả. Có lẽ ngươi có thể tìm được, còn về thời gian là một năm, mười năm, hoặc là cả đời, cũng không biết được. Hơn nữa, cần thiết là trong vòng năm cái canh giờ khi người đó vừa mới tắt thở phải nhập vào, khôi thân thể kia có thể cử động do ý nghĩ của ngươi, đó mới là phù hợp."

Mạn Yêu gật đầu, tuy không biết có cơ hội tìm được thân thể như vậy hay không, nhưng nàng vẫn cứ thiệt tình nói lời cảm tạ. Lúc sau, cùng Vân Quý phi hàn huyên, biết được nam tử trung niên là bằng hữu quen biết ở trong lúc linh hồn của Vân Quý phi du đãng, hắn cũng giống như các nàng, lưu luyến người thân ở tại thế không nỡ rời đi, hắn tìm bốn mươi năm cũng không có tìm được thân thể phù hợp với linh hồn, đến khi thê tử của hắn chết đi, hắn cũng không thể chân chính cùng thê tử hắn gặp nhau một lần. Giống như Vân Quý phi cùng tiên hoàng, tình thâm thì sao, chung quy vẫn là tình duyên ngắn ngủi.

Có rất nhiều chuyện trên đời này, mặc cho người nỗ lực như thế nào, trước sau cũng không có cách nào viên mãn, mà nàng cùng Vô Ưu, có thể lại ở bên nhau hay không, nàng thật sự không dám hy vọng xa vời nữa, nàng chỉ muốn có thể gặp lại hắn một lần, thật thật tại tại cảm thụ độ ấm trên da thịt của hắn một lần nữa, cùng hắn nói một câu, cho dù là một câu, nàng cũng cảm thấy mỹ mãn.

Sau khi Vân Quý phi rời đi, Mạn Yêu quay đầu lại, Tông Chính Vô Ưu còn ngồi ở dưới đất, cả phòng yên tĩnh, một người một vong hồn, từng người bi thống không lời.

Ngày thứ hai sau khi lâm triều, Cửu hoàng tử thỉnh chỉ tứ hôn, hôn kỳ định ở mùa xuân năm thứ hai. Mà Tông Chính Vô Ưu trong lòng bi thống, cả người càng thêm trầm mặc ít lời, nhưng sau khi đại chiến giang sơn đang đợi chấn hưng, không cho hắn tiếp tục nán lòng. Hắn từng đáp ứng với nàng, nếu có một ngày bình định thiên hạ, chắc chắn đổi xử tử tế với bá tánh, vì người trong thiên hạ sáng lập một cái thái bình thịnh thế, cho nên, ở mấy năm sau đó, hắn thực thi cai trị theo lối nhân từ, khai ân khoa cử, trọng dụng hiền lương, bất luận chức quan lớn nhỏ, lập công hoặc là phạm sai lầm, đều giống nhau thưởng phạt phân minh, không có ngoại lệ.

Còn có Minh Thanh Chính cùng hiền thần phụ tá, hơn nữa còn có tai mắt của Vô Ân lâu trải rộng khắp thiên hạ, không ai dám tham ô, hết sức cẩn trọng, một lòng vì nước vì dân, từ đó, bốn phương không có phản loạn, thiên hạ thái bình, bá tánh an cư lạc nghiệp, hắn liền trở thành vị Hoàng đế được người đời kính ngưỡng, lưu danh muôn đời. Chỉ là, những thứ đó có phải hắn muốn hay không, chỉ có chính hắn mới biết.

Thời gian 5 năm, trôi qua ở trong bận rộn cùng chờ đợi, nói nhanh cũng không nhanh, nói chậm cũng không chậm.

Trong 5 năm này, đã xảy ra rất nhiều biến hóa, tỷ như quốc gia hưng thịnh, kinh thành càng thêm phồn vinh, cuộc sống của bá tánh trở nên tốt hơn. Lại tỷ như, Cửu hoàng tử cùng Tiêu Khả thành thân, không hề cãi nhau ầm ĩ giống như trước, trở nên thành thực. Chiêu Vân cùng Tiêu Sát đã có con. Lại tỷ như Thái Tử Tông Chính Thắng trưởng thành, đã ngoan ngoãn đi rất nhiều, chăm chỉ học hành, không còn làm cho Minh thái phó đau đầu, ngược lại trở thành một học sinh khiến thái phó cảm thấy kiêu ngạo.....

Theo sự chuyển dời của ngày tháng, quan niệm thế giới đang dần thay đổi,

lòng người cũng thay đổi, cái gì cũng thay đổi, thứ duy nhất không thay đổi, đó là tấm si tình của Đế vương chí cao vô thượng.

Tại trong 5 năm này, từng đã xảy ra một chuyện lớn, Tông Chính Vô Ưu nghe nói có một ngôi chùa hương khói hưng thịnh, nghe nói người tới đó cầu nguyện hơn phân nửa đều có thể đạt thành nguyện vọng. Hắn hạ triều liền đi đến đó, cầu nguyện, hy vọng nữ tử hắn yêu thương có thể trở lại bên cạnh hắn, nếu có thể đạt thành nguyện vọng này, hắn sẽ dùng vàng xây dựng ngôi chùa này, cũng phái người ở dân gian truyền bá pháp giáo.

Nhưng qua một năm, nữ nhân hắn yêu thương vẫn không trở về, thế là, hắn dưới sự giận dữ, sai người hủy đi ngôi chùa kia. Bắt đầu từ đó, một năm hạn hán, không thu hoạch được ngũ cốc.

Có người nói, hoàng đế tháo dỡ chùa miếu, trời cao tức giận, lấy cái này trừng phạt chúng sinh. Đại thần khuyên can, trùng tu chùa miếu, cầu trời đỡ mưa.

Tông Chính Vô Ưu sau khi nghe xong, lại đi đến ngôi chùa kia, nhưng không phải là vì trùng tu chùa miếu mà đi đến, càng không phải thỉnh cầu trời cao thứ tội, mà là lạnh lùng đứng ở trước phật tượng, nén giận nói: "Trẫm hủy đi chùa miếu của ngươi, là bởi vì các ngươi không có mắt! Nếu các ngươi không có mắt, trẫm lưu các ngươi có ích gì? Trẫm cho các ngươi thời gian ba ngày, nếu trong vòng ba ngày, lại không đỡ mưa, trẫm liền sai người hủy chùa miếu, hủy tượng phật, cho các ngươi vĩnh viễn biến mất không để lại dấu vết tại nhân gian này. Xem thử về sau các ngươi làm thế nào để hưởng hương khói của nhân gian?!"

Từng chữ rõ ràng, nói nǎng có khí phách, hoàn toàn không để ý tới lời khuyên can của người khác. Với hắn mà nói, còn có cái báo ứng nào so với đoạt đi A Mạn càng tàn khốc hơn không?

Tông Chính Vô Ưu phất tay áo rời đi, lưu lại phía sau, vẫn vỗ bá quan quỳ đầy trên mặt đất, nhìn bóng dáng quả quyết của Đế vương, ngơ ngác đến quên

đứng dậy. Nói ra cũng kỳ lạ, ông trời thật đúng là nể tình, liền ở ngay đêm đó đổ mưa to tầm tã, mọi người nhìn trời thở dài: "Thì ra ông trời cũng bị uy hiếp a!"

Tông Chính Vô Ưu đứng ở phía trước cửa sổ Ngự Thư phòng, nhìn mưa lớn như trút nước ngoài cửa sổ, mặt không có biểu tình, hỏi Minh Thanh Chính đang ở sau lưng hắn: "Hoàng lăng tu sửa đến đâu rồi?"

Minh Thanh Chính cung kính đáp: "Hồi Hoàng Thượng, còn hai ba tháng nữa là hoàn công."

Tông Chính Vô Ưu gật đầu, mắt phượng buông xuống, nhẹ lẩm bẩm nói: "thời gian 5 năm..... Cũng đủ rồi."

Minh Thanh Chính sững sốt, có một loại dự cảm không tốt nổi lên trong lòng, hắn nhìn bóng dáng cô đơn孑 loi của Hoàng đế, nghĩ nghĩ, mới nói: "Hoàng Thượng, tháng trước vi thần tuần tra tình hình tai nạn ở dân gian, gặp được một nữ tử, không bằng..... Vi thần đưa đến để Hoàng Thượng nhìn xem."

Minh Thanh Chính thử thăm dò nói xong, Tông Chính Vô Ưu quay đầu lại, ánh mắt sắc bén, trong mắt lập loè tia sáng lạnh băng, rõ ràng không vui. Minh Thanh Chính vội vàng quỳ xuống, rũ đầu, trong lòng bất đắc dĩ mà giãy giụa, hắn cũng không muốn phản bội Hoàng phi, nhưng hắn thật sự là không có cách nào khác a.

"Đứng lên đi." Tông Chính Vô Ưu nhìn chằm chằm Minh Thanh Chính hồi lâu, mới nhàn nhạt nói: "Trẫm biết ngươi trung thành và tận tâm, cũng nghe nói mấy năm nay ngươi vẫn luôn ở dân gian tìm kiếm hỏi thăm nữ tử có dung mạo tương tự A Mạn, nhưng mà, Minh ái khanh, ngươi có từng chân chính yêu qua một người chưa?"

Yêu một người, là va chạm của hai linh hồn. Hắn yêu A Mạn, không biết là từ khi nào bắt đầu yêu.

Có lẽ là ở thời khắc nàng buông xuống phòng bị, quyết định tín nhiệm hắn, do đó đem trái tim và thể xác của nàng cùng giao cho hắn? Hay là thời điểm ở trong phủ Ly Vương, bọn họ chơi cờ thăm dò riêng tư lẫn nhau? Hay là khi ở tại Long Nguyệt vườn trà, nàng bị thích khách đẩy ngã ở trong lòng ngực hắn một khắc kia, nàng mang theo hơi thở hương thơm nhàn nhạt xông vào mũi hắn?

Có lẽ đều không phải, yêu một người, có đôi khi chỉ là một ánh mắt, một cái biểu tình, động tác giơ tay nhấc chân biểu đạt khí chất, độc nhất không phải là bởi vì một gương mặt mỹ lệ, những cái dụ hoặc bên ngoài không bì kịp sự hấp dẫn của nội tâm cùng linh hồn. Mà hắn yêu, chính là linh hồn thoát nhìn như kiên cường kỳ thật rất yếu ớt của nàng.

Hắn không phải phụ hoàng hắn, sẽ không bởi vì người có khuôn mặt tương tự là có thể lừa gạt chính mình. Nữ tử khác, mặc dù có dung nhan giống như nàng, thì cũng không phải là nàng!

Minh Thanh Chính nhìn thấy ánh mắt của hắn, từ trong mắt Đế vương đã đọc hiểu ý tứ của câu cuối cùng kia, chợt cảm thấy hổ thẹn, cúi đầu, âm thanh bi thương nói: "Vi thần biết Hoàng Thượng tưởng nhớ Hoàng phi nương nương, nhưng mà Thái Tử còn nhỏ, quốc gia, thiên hạ, đều không thể không có Hoàng Thượng a!"

Tông Chính Vô Ưu xua tay nói: "Thiên hạ đã định, Thái Tử tuy nhỏ, nhưng có người cùng lão Cửu phụ tá nó, trẫm thực yên tâm. Trẫm mệt mỏi, ngươi lui ra đi."

Minh Thanh Chính biết Hoàng Đế tâm ý đã định, có khuyên nữa cũng vô dụng, chỉ đành phải nghe lệnh lui ra. Tông Chính Vô Ưu trở lại trước ngự án, nhìn tấu chương chất cao như núi, nhẹ giọng nỉ non: "Hai ba tháng..... vậy trẫm chờ thêm ba tháng."

Mạn Yêu từ khi được nam tử trung niên chỉ điểm, rời khỏi hoàng cung, một

lòng tìm kiếm thân thể phù hợp với linh hồn, cùng Tông Chính Vô Ưu tái tục tiền duyên, vừa tìm, thì đã tìm 5 năm, nữ tử tử vong ngoài ý muốn cũng không ít, chẳng qua vẫn tìm không có thân thể phù hợp với linh hồn của nàng.

Ngày qua ngày, ngọn lửa mang theo trông mong ở trong lòng dần dần tắt đi, nàng bắt đầu do dự, nàng rốt cuộc là vẫn nên tiếp tục lang thang không có mục tiêu tìm kiếm như vậy, hay là trở lại bên cạnh Vô Ưu, làm bạn với hắn trong yên lặng? Nàng cũng không sợ gian nan vất vả, chỉ sợ, cứ thế mãi, đã tìm không thấy thân thể thích hợp, mà còn không thể bồi hắn đến già.

Ngày hôm nay, nàng du đãng ở trong đêm tối, bỗng nhiên cảm thấy làm như có cái gì đó ở phương hướng xa xôi triệu hoán nàng, cảm xúc nói không rõ kích động ở trong lòng, nàng liền đi theo cái phương hướng kia, càng đi cái loại cảm giác triệu hoán này càng là mãnh liệt, thăng đến khi nàng tới một cái biên thành, cái loại cảm giác này bỗng nhiên biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

(triệu hoán: kêu gọi)

Nàng nghi hoặc nhíu mày, ở trong thành tìm kiếm khắp nơi, lúc đi đến nhà tri phủ Tống đại nhân, biết được nơi này có một nha hoàn vừa mới chết, nàng vội đi xem, chỉ thấy có một nha hoàn béo mập bị té vỡ đầu nằm trên mặt đất dưới vách tường cao ở hậu viện, một nữ tử gầy yếu mặc áo xanh trông không giống hạ nhân ngã người lên trên nha hoàn đã chết kia, nhân vì tên nha hoàn béo mập này chết ngoài ý muốn mà rũ đầu thương tâm khóc thút thít không ngừng, có một nữ tử áo đỏ đứng cách đó không xa, mười sáu tuổi, dung mạo xinh đẹp, giờ phút này đang miệt thị nhìn chăm chăm vào nữ tử áo xanh, cười nói:

"Thật đúng là cái quỷ khóc hè, chẳng qua là chết một cái nha hoàn thôi, cũng đáng đến ngươi khóc dữ như vậy."

Nữ tử áo xanh nghe tiếng ngẩng đầu, ánh mắt ai oán nói: "Muội muội, muội vì sao phải hại Tử Nha? Tử Nha thiện lương như vậy....."

"Ấy ấy ấy, ngươi nói rõ ràng a, ai hại nó? Là tự nó ngu ngốc, không có việc

gì trèo lên tường làm gì, đứng không vững rớt xuống, té chết đáng đời! Người đứng có nghĩ đầy hết lên đầu ta, hại ta bị cha mắng. Hừ!" Nữ tử áo đỏ tức giận trợn mắt, nâng cằm, kiêu căng ngạo慢 mà chỉ vào nữ tử áo xanh phát ra cảnh cáo.

Nữ tử áo xanh tuy kêu nàng ta là muội muội, nhưng hình như có chút sợ nữ tử áo đỏ, thân mình rụt rụt, ngón tay vò lấy cái khăn tay, ánh mắt yếu đuối tránh, định nói cái gì, rồi lại không dám nói ra nữa lời.

Lúc này, một đôi phu phụ trung niên từ tiền viện lại đây, hướng bên này đi tới, nữ tử áo đỏ xoay chuyển ánh mắt, lập tức ngồi xổm xuống ở bên cạnh nha đầu béo, lấy ra một cái khăn tay lau lau khói mắt, lớn tiếng oán trách nữ tử áo xanh: "Tỷ tỷ nha, Tử Nha tuy rằng ngốc, nhưng tốt xấu cũng hầu hạ tỷ mấy năm nay, tỷ sao nhẫn tâm lừa nó bò tường, hại nó từ trên cao rơi xuống? Tỷ đã quên phụ thân thường dạy dỗ chúng ta đạo lý làm người sao?"

Nữ tử áo xanh nhíu chặt mày, âm thanh mềm yếu vô lực nói: "Ta, ta không....."

Nữ tử áo đỏ liếc mắt nhìn về phương hướng đôi phu phụ trung niên đang đi đến đây, mày liều giương lên, ngắt lời nói: "Cái gì? Tỷ lại kêu muội thay tỷ gạt cha mẹ? Tỷ tỷ nha, tỷ mỗi lần làm chuyện sai đều kêu muội giúp tỷ dấu diếm, vạn nhất..... A! Cha, mẹ." Nàng ta làm bộ một bộ dáng như vừa mới nhìn thấy cha mẹ, vội đứng dậy phép phép tặc tặc mà hành lễ.

Nữ tử áo xanh kinh ngạc ngẩng đầu, thấy Tri phủ Tống đại nhân đang bước nhanh đi tới khuôn mặt nghiêm túc, ánh mắt sa sầm xuống, nàng quỳ gối tại chỗ, nói lắp kêu một tiếng: "Cha, Nhị nương."

Tống đại nhân nhìn chằm chằm nàng, không nói chuyện, Tống phu nhân lấy khói mắt liếc nhìn trượng phu một cái, khuyên nhủ: "Đại nhân bớt giận, Hoàn nhi tuổi nhỏ, khó tránh khỏi phạm sai lầm....."

Tống đại nhân ngắt lời nói: "Nó đã hai mươi rồi, tuổi còn nhỏ sao? Nàng

đừng luôn che chở cho nó, cứ thế mãi, khó bảo toàn tương lai nó không làm ra đại họa gì! Lần này thật không dễ dàng gì mới định ra một cuộc hôn sự nữa, nếu như Tô gia biết việc này, ai còn sê muôn nó? Người đâu, đem đại tiểu thư nhốt vào phòng cùi, tự mình sám hối đi, không có sự phân phó của bốn quan, bất luận kẻ nào cũng không được thả nó ra. Nếu không, xử trí theo gia pháp."

Sắc mặt nữ tử áo xanh tức khắc trắng bệch, đôi môi run rẩy, muốn biện giải nhưng lại nói không nên lời, bị hai tên hạ nhân mang đi phòng cùi. Trong mắt nữ tử áo đỏ hiện lên vẻ đắc ý, đợi Tống đại nhân phất tay áo rời đi sau, Tống phu nhân phân phó người xử lý hậu sự cho nha hoàn béo kia.

Mạn Yêu mang theo hy vọng thử tiến vào thân thể nha hoàn béo, nhưng mà ý thức của nàng lại không thể chi phối khối thân thể này, như vậy triệu hoán trước đó là đến từ nơi nào?

Mạn Yêu du đãng khắp nơi trong phủ, từ trong miệng bọn hạ nhân biết được Tống đại nhân là một quan tốt thanh liêm, chỉ là hắn xử lý gia sự của mình lại hồ đồ, thấy không rõ chân tướng. Nữ tử áo xanh gọi là Tống Hoàn là nữ nhi của Tống đại nhân cùng thê tử nguyên phổi, mà thê tử nguyên phổi đã chết sớm, hắn liền cưới một thê tử khác, thê tử thứ hai lại sinh một nữ nhi, đó là nữ tử áo đỏ Tống Tình.

Tống Tình này từ nhỏ liền ghen ghét người khác nói Tống Hoàn so với nàng ta đẹp hơn, thế là, luôn ở sau lưng khi dễ hâm hại Tống Hoàn, khiến Tống Hoàn có miệng lại khó nói, mà Tống Hoàn từ nhỏ không có mẹ, mẹ kế ngoài mặt yêu thương nàng, kỳ thật đối với nàng cũng không phải thực tốt, nàng bị khi dễ quen rồi lại không chổ để kể ra, ngày tháng lâu dần, liền dưỡng thành tính tình yếu đuối nhu nhược.

Mạn Yêu đi vào phòng cùi, thấy Tống Hoàn ngồi dưới đất khóc thút thít, mà Tống Tình cũng ở đó, giờ phút này đang vui sướng khi người gặp họa nói: "Tỷ tỷ, ta vừa rồi giúp tỷ hỏi thăm cha về việc hôn nhân của tỷ, tỷ biết Tô nhị công tử hôn phu tương lai của tỷ là người như thế nào không? Không biết a? Ta đây nói

cho tỷ biết, hắn a, bộ dáng giống như con cóc xấu xí, nơi thích đi đến nhất chính là sòng bạc, nghe nói nha, hắn tính tình hung dữ dỗi nỗi cáu, ai nói một câu không tốt chọc đến hắn, liền sẽ bị đánh đến sắp chết. Tỷ tỷ, với tính tình này của tỷ, đợi khi qua cửa, khẳng định là ba ngày một trận đòn, ai da, muội muội ta đây thật đồng tình cho tỷ a!"

Tống Hoàn nâng lên khuôn mặt thanh lệ điểm đậm đáng yêu, không tin nói:
"Sẽ không, cha sẽ không để ta gả cho một người như vậy."

Tống Tình cười nói: "Cha cũng là không có biện pháp a, lúc trước chọn hai cuộc hôn sự, chưa đợi đến tỷ qua cửa, Mã công tử cùng Tân công tử không phải đột nhiên phát bệnh thì cũng xảy ra chuyện chết đi, người bên ngoài đều nói mạng của tỷ khắc phu, không ai dám cưới tỷ, tỷ cho rằng tỷ còn có thể gả cho người như thế nào?"

"Ta, ta..... Ta đây không gả."

"Không gả? Ha ha, tỷ muốn chết già trong khuê phòng hả? Ta nếu là tỷ, dứt khoát chết đi cho rồi, đỡ phải sống làm cho cha mất mặt. Hừ!" Tống Tình nói xong ngẩng đầu đi rồi, lưu lại Tống Hoàn khóc càng thương tâm.

Mạn Yêu lắc lắc đầu, không có cách nào an ủi người khác, liền xoay người muốn rời đi, mà sau lưng tựa như có một sức lực kéo lây nàng, nàng cảm thấy kỳ lạ mà quay đầu lại, thế nhưng thấy Tống Hoàn cởi xuống đai lưng, thắt cổ tự sát.

Mạn Yêu ngăn ra, hay là triệu hoán nàng là thân thể của Tống Hoàn?

Linh hồn của Tống Hoàn rời khỏi thân thể, nhìn thấy phía trước có một nữ tử tuyệt mỹ, sững sốt sững sốt.

Mạn Yêu thở dài: "Lời nói của nàng ta ngươi cũng tin? Con kiến cũng muốn sống sót, ngươi đó, chuyện này vốn không phải là chuyện lớn gì, sao có thể xem thường tánh mạng của mình như thế?"

Tống Hoàn nói: "Ta một đời này sống hèn yếu vô tích sự, lại khắc chết Mã

công tử, ta sống cũng không có ý nghĩa gì." Ánh mắt của Tống Hoàn đau buồn khi nói đến Mã công tử, hiển nhiên là có tình. Thì ra là vì tình mà coi nhẹ mạng sống!

Thấy ý Tống Hoàn đã quyết, Mạn Yêu ở lúc đi ngang qua Tống Hoàn, hỏi: "Nếu ta có thể thay ngươi sống sót, ngươi có tâm nguyện gì?"

Tống Hoàn sững sốt, ngơ ngẩn quay đầu lại nhìn Mạn Yêu, "Ngươi thay ta sống sót? Nguyệt vọng của ta, chỉ sợ ngươi không thể giúp."

Mạn Yêu mỉm cười nói: "Không nói ra, sao biết ta không thể giúp?"

Tống Hoàn thấy Mạn Yêu không giống vui đùa, suy nghĩ, mới nói: "Mẹ của ta là tiểu thư gia đình giàu có ở kinh thành, vì gả cho cha ta, cùng người nhà đoạn tuyệt quan hệ, đi đến cái nơi hẻo lánh này. Tâm nguyện suốt đời của mẹ ta, hy vọng cha ta một ngày nào đó có thể vào kinh thành làm quan, chứng minh lựa chọn của mẹ ta là đúng. Đáng tiếc, nguyện vọng này vẫn luôn không thể đạt thành."

Mạn Yêu thoảng nhíu mày, hỏi: "Vì sao? Tài năng của Tống đại nhân không đủ?"

Tống Hoàn lắc đầu, "Cha ta tính tình ngay thẳng, ba năm trước đây vào kinh, lúc ra cung, cha ta nói câu "Hoàng Thượng thân là vua của một nước, được vạn người kính phục, lại phải canh giữ một người chết sống qua ngày, không ra thể thống gì", những lời này vốn là vô tình, nhưng ai ngờ thế nhưng truyền tới trong tai Hoàng Thượng, Hoàng Thượng giận dữ, lại đem cha giáng trở về nơi này. Chỉ sợ, sau này không còn có cơ hội thăng chức nữa."

Chuyện này Mạn Yêu cũng từng nghe qua, đó là trong 5 năm, một quan viên duy nhất nhân vì nàng mà bị giáng chức, thì ra lại là Tống đại nhân! Mạn Yêu khẽ cười nói: "Chuyện này không khó, chỉ cần ta có thể mượn thân thể của ngươi sống lại, vào kinh rồi, ta tự nhiên có thể vì ngươi cùng mẹ của ngươi đạt thành tâm nguyện này."

Tống Hoàn kinh ngạc, không thể tin được nói: "Ngươi..... Ngươi thật sự có thể sao?"

Mạn Yêu khẳng định gật đầu, "Chỉ cần Tống đại nhân thật sự có tài năng, ta bảo đảm, tài hoa của hắn sẽ không bị mai một."

Tống Hoàn ngơ ngác nhìn Mạn Yêu, thấy thần sắc Mạn Yêu chắc chắn như thế, thăm nghĩ, nữ tử này rốt cuộc có năng lực gì, dám nói ra lời hứa như vậy? Tống Hoàn còn đang hết sức kinh ngạc, cửa phòng cùi đột nhiên truyền đến một tiếng thét chói tai, thì ra là hạ nhân đưa cơm thấy Tống Hoàn treo cổ ở trong phòng cùi, sợ tới mức kêu lên, chỉ chốc lát sau, Tống đại nhân liền tới.

Thân thể của Tống Hoàn được cởi xuống, nâng ra phòng cùi, Tống đại nhân không nghĩ tới nữ nhi sẽ thắt cổ, hắn nhìn qua thực thương tâm. Tống phu nhân nghe được tin tức này, đi đến ôm Tống Hoàn khóc lớn một hồi, Tống Tình ở một bên gạt lệ. Đêm nay, toàn bộ Tống phủ cực kỳ loạn.

Trời sắp sáng, Tống phủ mới dần dần an tĩnh lại, Tống đại nhân yên lặng xoay người, một mình đi đến linh đường, hồn Tống Hoàn lúc này mới lưu luyến không nỡ mà rời khỏi Tống phủ, trước khi đi, nhờ Mạn Yêu giúp đỡ chiếu cố cha nàng.

Mạn Yêu đáp ứng, đi vào khuê phòng của Tống Hoàn, lúc này trong phòng một người cũng không có. Linh hồn của Mạn Yêu tiến vào thân thể của Tống Hoàn, linh hồn vẫn luôn hư vô mờ mịt không rõ đột nhiên cả người đều có sức lực.

Mạn Yêu kiềm chế sự kích động trong lòng, thử giật giật ngón tay, quả nhiên linh hoạt như của chính mình, tựa như đây là chính thân thể của nàng.

Nàng vô cùng vui mừng, trong lòng kích động vạn phần.

Nàng sống lại, nàng thể nhưng thật sự sống lại! Nàng thật sự có thể..... Có thể cùng Vô Ưu tái tục tiền duyên sao?

Cho tới nay, hy vọng xa vời mà nàng không dám trông mong cuối cùng đã thực hiện, giờ khắc này, vui sướng cùng kích động không gì sánh kịp, chua xót trộn lẫn với khổ sở 5 năm nay, nàng không tự kìm hãm được nước mắt chảy xuống.

Nàng ở trong lòng gọi: Vô Ưu, Vô Ưu, Vô Ưu..... Chờ thiếp, thiếp sắp có thể cùng chàng đoàn tụ rồi! Sau này, chàng không cần phải đối với một khối thân thể lạnh băng mà ưu thương bi ai nữa, thiếp cũng không cần đứng ở xa xa nhìn chàng mà không thể cảm thụ được độ ấm của chàng nữa. Sau này sau này, chúng ta cùng nhau nắm tay đến già, không còn có bất luận kẻ nào, bất luận chuyện gì có thể đem chúng ta tách ra!

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Phiên Ngoại: Hồn Về (6)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Nàng vội vàng đứng dậy, xốc chăn, hận không thể lập tức vào kinh, nhưng lý trí nhở nàng, từ biên thành đến kinh thành ngồi xe ngựa nhanh nhất cũng đến hai mươi ngày, trên đường còn phải qua sông Hoàng Hà, nàng hiện giờ không có nội lực, cũng không có lộ phí, một mình lên đường không an toàn. Vả lại thật vất vả mới sống lại, nàng phải quý trọng sinh mệnh không dễ có được này, mới có thể cùng Vô Ưu bên nhau cả đời.

Gió buối tối thực lạnh, Mạn Yêu xuống giường, từ trong ngăn tủ của Tống Hoàn tìm một bộ xiêm y màu trắng mặc thêm. Lại nhìn chung quanh một vòng, Tống Hoàn tuy là tiểu thư, nhưng trong phòng hình như không có đồ vật đáng giá gì. Mạn Yêu ngồi ở trước bàn trang điểm, cột tóc lại, suy tư, như thế nào mới có thể dùng tốc độ nhanh nhất thuận lợi vào kinh? Nếu cùng Tống đại nhân nói thẳng vào vấn đề, có làm hắn sợ hay không?

Trời sáng, có nha hoàn đẩy cửa đi vào, thấy trên giường không có người, Mạn Yêu đứng đưa lưng về phía cửa, nha hoàn kia chỉ xem như là mình thấy quỷ, sợ tới mức hồn phi phách tán, ngất xỉu ngay tại chỗ.

Mạn Yêu đem nha hoàn kia đỡ vào phòng, liền đi linh đường tìm Tống đại nhân.

Tống đại nhân đứng ở trước linh vị mẫu thân của Tống Hoàn sám hối, nghe được có người tiến vào, hắn nhíu nhíu mày, không có quay đầu lại. Mạn Yêu đóng cửa lại, bước lên phía trước, thành kính mà đối với linh bài của mẫu thân Tống Hoàn bái lạy, tỏ vẻ cảm tạ tận đáy lòng. Nàng đứng ở phía sau tay phải của Tống đại nhân, ánh đèn mờ nhạt lập loè, khiến thân ảnh mỏng manh đơn bạc của nàng thoát nhìn có chút mờ ảo, có vẻ không chân thật.

Tống đại nhân vừa chuyển mắt nhìn thấy nữ nhi đã đứt hơi của mình, giật mình, sắc mặt tức khắc trắng bệch, nhưng hắn vẫn còn xem là trấn định, xoay người ánh mắt phức tạp nói: "Hoàn nhi, con sao lại đến đây? Con có phải trách ta đối với con quá nghiêm khắc hay không? Cho nên mới dùng biện pháp cực đoan như thế phản kháng ta? Cả đời này của ta, không thẹn với thiên địa, độc nhất chỉ hổ thẹn với mẫu thân con, ta muốn đem con dạy bảo cho tốt, không có phụ kỳ vọng của mẫu thân con, nhưng con cõi tình không biết cõi gǎng, thường xuyên làm sai chuyện còn không thừa nhận, ta đối với con nghiêm khắc cũng là vì muốn tốt cho con, ai ngờ con....."

Mạn Yêu thấy Tống đại nhân thần sắc bi thương áy náy, lời nói cũng không nói tiếp được nữa, Nàng hơi thở dài, vốn dĩ muôn gọn gàng dứt khoát nói thẳng ra, giờ phút này lại do dự, cảm xúc mất đi người thân nàng không phải không biết. Nàng nghĩ nghĩ, mới nói: "Cha, người đừng khố sở, nữ nhi chỉ là đi gấp mè một lát, hiện giờ đã trở lại."

Tống đại nhân sững sốt, cúi đầu nhìn cái bóng của nàng trên mặt đất, nhíu mày, suy ngẫm, đại phu rõ ràng chẩn đoán chính xác rằng nàng đã tắt thở, tại sao đột nhiên sống lại?

Tống đại nhân nhìn chăm chăm mặt nàng, tinh tế tỉ mỉ đánh giá, sắc mặt nữ tử trước mắt có chút tái nhợt, mày đẹp nhíu lại, ẩn đường hàm chứa một mạt sầu bi, đó là biểu tình quen thuộc của nữ nhi hắn. Nhưng mà, đôi mắt kia, bẽ ngoài nhìn qua giống nhau như đúc, nhưng ánh mắt cho hắn cảm giác cùng trước kia không giống nhau. Nữ nhi của hắn tính tình yếu đuối, rất sợ hắn, bình thường ngay cả nhìn cũng không dám nhìn hắn, nhưng nữ tử này dùng ánh mắt sắc bén đổi mặt hắn, nhìn như đang né tránh, kỳ thật bình thản ung dung, đáy mắt cũng không có một chút cảm xúc sợ hãi.

"Ngươi không phải Hoàn nhi! Ngươi là ai? Vì sao phải giả dạng bộ dáng nữ nhi của bốn quan tới lừa bốn quan? Hay là Hoàn nhi chết có quan hệ đến ngươi?"

Còn không mau mau nói thật, nếu không, đừng trách bốn quan vô tình!" Tống đại nhân nâng mặt, biểu tình nghiêm túc, ngữ khí như thẩm tra phạm nhân rất là

sắc bén.

Mạn Yêu kinh hãi, không dự đoán được nhanh như vậy đã bị nhìn ra manh mõi, Tống đại nhân này, quả nhiên không bình thường. Nếu đổi thành một người bình thường, khả năng sẽ bị hoảng loạn, nhưng nàng há là người bình thường, chỉ ra vẻ kinh ngạc khó hiểu, âm thanh nhu nhược nói: "Cha người đang nói cái gì? Nữ nhi nghe không hiểu?"

Tống đại nhân thấy ánh mắt nghi hoặc của nàng, không có nửa điểm hoảng loạn, không giống như là giả bộ. Mà giọng nói của nàng không sai, lại nhìn thân hình nàng cùng với nữ nhi không khác biệt gì, mà càng thêm nhăn chặt, thăm nghĩ: Chẳng lẽ là hắn đa nghi? Đã đi qua quỷ môn quan một lần, cho nên nàng mới có thay đổi này? Nghĩ đến đây, bỗng nhiên nhớ lại trên vành tai của nữ nhi hắn có một nốt ruồi, hắn hơi hơi liếc mắt, theo ánh đèn mà nhìn nhìn, một nốt ruồi trên vành tai của nữ tử thình lình hiện ra trước mắt. Hắn chấn động, quả thật là Hoàn nhi! Nó thật sự còn sống! Mặc dù chuyện này không thể tưởng tượng được, nhưng hắn lại không thể không tin. Nhớ tới lời nói vừa rồi của nàng, vội vàng hỏi: "Con nói, con thấy mẫu thân của con?"

Mạn Yêu gật đầu, Tống đại nhân lại hỏi: "Mẫu thân của con có nói cái gì không?"

Mạn Yêu nói: "Mẫu thân nói, sự tiếc nuối cả đời của mẫu thân, là không thể ở trước khi rời đi nhân thế có thể trở lại kinh thành lần nữa, để gặp mặt bà ngoại. Mẫu thân hy vọng con có thể thay người đi gặp mặt một lần."

Tống đại nhân cúi đầu, nhớ tới phu nhân đã mất, tâm sinh áy náy, chỉ liên tục gật đầu: "Được, cha an bài người đưa con đi kinh thành hoàn thành tâm nguyện mẫu thân con."

Mạn Yêu trong lòng đại hỉ, nói cảm tạ, liền cùng Tống đại nhân nói càng nhanh càng tốt, lúc sau liền trở về phòng thu thập đồ vật, ngày hôm sau liền xuất phát.

Sau khi ngồi xe ngựa đi được mươi ngày, dọc theo đường đi đều thực thuận lợi, đến thẳng sông Hoàng Hà.

Thời tiết ngày hôm nay âm u, buỗi chiều trời đã đen. Không trung mây đen cuồn cuộn, bọn họ ngồi thuyền được nửa đường, đột nhiên, trên không trung sấm sét ầm ầm, cuồng phong gào thét, giữa sông sóng gió thay nhau nổi lên, con thuyền không vững, lắc lư mất đi năng lực khống chế phương hướng.

Trên thuyền mọi người đều hoảng sợ, Mạn Yêu càng là kinh hãi, nếu đổi lại là trước kia, nàng vận dụng khinh công phi thân đến bờ đối diện cũng không phải là việc khó, nhưng thân thể này không có nội lực, nếu rơi xuống nước, trời lạnh như thế, nàng không dám đảm chính mình có thể bình yên vô sự lên bờ hay không. Mắt thấy thời tiết càng ngày càng ác liệt, thuyền lại không cách nào đi về phía trước, thậm chí ở trong lắc lư lay động nước sông tràn vào. Tống đại nhân an bài những người đó tuy có chút võ công, nhưng lại không đủ năng lực ở tại loại tình hình này bảo vệ nàng bình yên vô sự, đổi mặt với tình cảnh này, người trên thuyền hoảng loạn không biết phải làm sao, càng không rảnh bận tâm tới nàng.

Mạn Yêu nhìn sóng gió quay cuồng giữa sông, trong lòng bỗng nhiên sinh ra tuyệt vọng. Nàng nhìn bầu trời đen tối nơi xa, bi ai nói: "Ông trời mắt bị mù thật sao? Ta nhiều lần trải qua gian khổ, mới có thể trọng sinh, vì sao ngài muốn tàn nhẫn như vậy, không chịu tha cho ta?"

Trong lồng ngực của nàng thống hận oán giận đan xen, đột nhiên ngửa đầu, đổi với trời cao lớn tiếng chất vấn: "Vì sao? Vì sao? Vì sao... Rốt cuộc ta làm sai cái gì? Vì sao ta muốn hạnh phúc.....lại khó khăn đến như thế?"

Người trên thuyền bỗng nhiên an tĩnh, đều quay đầu nhìn nàng, nhìn cái đại tiểu thư luôn luôn yếu đuối, đổi với hạ nhân nói một câu cũng rất nhỏ giọng, giờ phút này như là thay đổi thành một người, nàng chỉ trời giận mắng, có một loại khí thế nghiêm nghị không thể tả, là bọn họ chưa từng gặp qua.

Sau khi Mạn Yêu phát tiết, ngã ngồi ở trên boong thuyền, cả người đều tràn ngập tuyệt vọng cùng bi thương phẫn nộ, trong khoang thuyền nước càng ngày càng nhiều, ở ngay khắc nàng cho rằng chính mình hắn phải chết không thể nghi ngờ, bờ bên kia đột nhiên có một bóng hình bay qua, đạp nước qua sông, trong nháy mắt liền tới trước mặt nàng.

(Có bạn nào đọc tới đây, đoán được người đó là ai không?)

Mạn Yêu ngẩn người, còn không có kịp thấy rõ gương mặt người trước mắt, liền bị một cánh tay rắn chắc ôm lấy eo nhỏ, bị ôm lấy đạp nước đi tới bờ bên kia.

Người nọ buông nàng ra, Mạn Yêu xoay người, chỉ thấy tay trái người nọ ôm một vật, dùng mảnh vải đen che lại, không biết là cái gì, trên người mặc một bộ áo tăng bào màu xám, tóc dài theo gió bay phất phới, giống như sớm đã đặt mình ở ngoài phàm trần, loại khí chất này là không có trong những người nàng quen biết, nhưng khuôn mặt anh tuấn của hắn lại là cỗ nhân mà nàng vạn phần quen thuộc, Mạn Yêu dưới khiếp sợ, bật thốt lên kêu một tiếng: "A Trù?!"

Đây chẳng phải là Phó Trù, bảy năm trước ở hoàng cung Khải Vân quốc độc thân phóng ngựa rời đi, từ đó mai danh ẩn tích haysao? Hắn sao lại mặc tăng bào? Chẳng lẽ ngày đó chịu đả kích quá mức, bởi vậy mà nhìn thấu hồng trần? Cũng tốt, như vậy cũng tốt! Có thể buông bỏ thì tốt rồi, chỉ cần sống bình yên thì tốt rồi!

Người này đúng là Tông Chính Vô Trù, nghe được một tiếng kinh gọi này của nàng, thân hình chấn động, thần sắc lập tức thay đổi, trong thiên hạ này, sẽ gọi hắn là "A Trù" chỉ có một người! Mà người kia, ở 5 năm trước cũng đã chết rồi.

"Ngươi là ai?" Hắn nhìn khuôn mặt thanh lệ thoát tục trước mắt, âm thanh có chút hơi khống chế không được mà run rẩy.

Mạn Yêu phát giác mình nói lỡ lời, vội vàng rũ mắt nói: "Ta kêu Tống Hoàn,

thật ngại, vừa rồi nhận lầm người. Người trông hơi giống một bằng hữu của ta.
Cảm ơn người đã cứu ta!"

Ãn đường Tông Chính Vô Trù nhíu lại, bộ mặt hiền hoà nhìn không ra cảm xúc, chỉ là chăm chú nhìn vào mắt nàng, lại không nói gì nữa, một lát sau, hắn xoay người muốn lên ngựa rời đi. Mạn Yêu quay đầu lại mắt thấy con thuyền đã chìm nghỉm, gọi hắn lại: "Xin đợi một chút."

Tông Chính Vô Trù dừng lại bước chân, ngoái đầu lại nhàn nhạt nhìn nàng, Mạn Yêu chạy chậm hai bước, đến trước mặt hắn hỏi: "Ngươi đây là chuẩn bị đi nơi nào?"

"Kinh thành." Hắn đơn giản trả lời, âm thanh ôn hòa.

Mạn Yêu ánh mắt sáng ngời, vội nói: "Ta cũng đi kinh thành, ngươi..... có thể mang ta cùng nhau lên đường hay không? Hành lý của ta đều ở trên thuyền, đã bị chìm rồi, trên người ta cái gì cũng không có....." Nàng còn đang suy nghĩ như thế nào thuyết phục hắn mang nàng lên đường, ai ngờ Tông Chính Vô Trù không đợi nàng nói xong cũng đã đáp ứng: "Được. Đi lên đi." Hắn vươn tay về phía nàng, ngón tay thon dài như xưa, lòng bàn tay có một ít vết chai.

Mạn Yêu cúi đầu, sợ hắn nhìn ra cảm xúc trong mắt nàng. Nàng nghĩ, nếu hắn đã buông xuống toàn bộ, nàng cũng không muốn tạo thêm gợn sóng nữa. Đỡ lấy tay hắn, xoay người lên ngựa.

Hai người cười cùng một con ngựa, không mấy ngày liền tới kinh thành. Nhiều ngày qua, bọn họ nói chuyện với nhau cũng không nhiều lầm, nhưng ánh mắt hắn luôn là chú ý nhất cử nhất động của nàng, trong mắt ngẫu nhiên xẹt qua một tia ánh mắt khác thường.

Vừa vào kinh thành, Mạn Yêu liền cùng hắn từ biệt cảm tạ, "Sau này, ngươi chuẩn bị đặt chân ở nơi nào?"

Tông Chính Vô Trù cười nhạt nói: "Trời cao đất rộng, bốn biển là nhà." Dứt

lời giống như vô tình, lại nói: "Nghe nói sáng sớm ngày mai, hoàng đế sẽ đi đến Long Nguyệt vườn trà ở Tây thành, nếu muốn chiêm ngưỡng phong thái của Đế vương, thì đừng bỏ qua cơ hội này."

Đây lòng Mạn Yêu hơi chấn động, kinh ngạc ngẩng đầu, thấy ánh mắt hắn bình tĩnh, ôn hòa không gợn sóng, chỉ cười nhàn nhạt, trong nụ cười kia, có âm thầm chúc phúc. Mạn Yêu cười nhạt, một bộ bề ngoài, rốt cuộc cũng giấu không được hắn!

"Cảm ơn! Bảo trọng." Nàng cười nói tạm biệt.

"Bảo trọng." Tông Chính Vô Trù nhìn theo nàng rời đi, thăng đến bóng dáng nữ tử biến mất không thấy, hắn vẫn cứ ở tại chỗ bất động. Sau hồi lâu, hắn cúi đầu, vạch ra một góc của mảnh vải đen đậm vật phẩm trên tay trái, nhìn thực vật bên trong, nụ cười thoái mái nơi khóe miệng nhợt nhạt tỏa ra.

Lúc này đây, hắn cuối cùng có thể chân chính buông xuống hết thảy!

Mạn Yêu đi vào phố xá phồn hoa, gỡ xuống tất cả trang sức mà nàng có đem đi cầm, lại tìm một khách điếm ở trọ, chờ đợi ngày mai. Đêm nay, nàng kích động ngủ không yên, lúc thì nằm, lúc thì ngồi dậy, lăn qua lộn lại đến hùng đồng. Trời vừa sáng, lập tức mức nước rửa mặt, sửa sang lại quần áo, soi gương đồng, dung nhan thanh lệ thoát tục trong gương, tuy không bằng gương mặt trước kia của nàng, nhưng cũng đủ xinh đẹp. Tuy nói bọn họ đều không thèm để ý bề ngoài, nhưng ai mà không hy vọng ở trước mặt nam tử mình yêu thương, tốt nhất không cần quá khó coi, ít nhất phải sạch sẽ chỉnh tề, thoát nhìn tâm tình vui vẻ. Huống chi, trượng phu của nàng không phải người bình thường, mà là chủ thiên hạ, cũng là nam tử cực kỳ hoàn mỹ.

Thu thập thỏa đáng, nàng rời khỏi khách điếm, sớm chờ ở bên hồ, ngóng trông nam tử nàng yêu thương xuất hiện.

Mặt trời dâng lên, chiếu vào trong hồ sóng nước lóng lánh, gió xuân vừa thổi, mặt nước liền dao động, giống như một bầu tâm sự của nàng.

Đợi một canh giờ, một canh giờ này tựa hồ so với thời gian 5 năm còn muôn lâu hơn. Nàng trông mòn con mắt, Vô Ưu còn không có xuất hiện, A Trù lại tới, nàng cuối cùng cũng biết được cái vật mà mấy ngày nay được A Trù coi như trân bảo là cái gì, thì ra lại là Huyết Ô! Một gốc cây Huyết Ô có thể làm cho mái tóc bạc của Vô Ưu biến đen! Nàng đứng ở dưới cây liễu, nhìn A Trù đem đồ vật giao cho người trong vườn trà, nhìn A Trù ngồi thuyền nhỏ rời đi, ở giữa hồ quay đầu lại mà cười.

Cùng lúc đó, Vô Ưu của nàng cuối cùng đã tới rồi. Từ biệt 5 năm, khuôn mặt hắn vẫn tuấn mỹ tuyệt luân như cũ, nhưng giữa mày hiện lên tang thương. Hắn tới, không có mặc long bào, chỉ một thân áo trắng, là ăn mặc như lúc trước còn là Ly Vương.

Hắn đang hoài niệm cái gì? Hay đang cúng tế cái gì?

Nhin hắn thật cẩn thận ôm thân thể lúc trước của nàng, trong lòng nàng chua xót không thôi.

Trên đường tới kinh thành, nàng vẫn luôn suy nghĩ, thời điểm gặp lại hắn, nàng nhất định sẽ không chế khống được chính mình, kích động nhào vào trong lòng ngực hắn, nói cho hắn biết: Nàng đã trở lại! A Mạn của hắn đã trở lại, sau này, hắn không còn đau thương nữa, sau này sau này, hắn không cần suốt đêm suốt đêm ôm một khối thân thể lạnh băng nữa...

Nhưng giờ phút này, bước chân của nàng không có cách nào động đậy được, chỉ ngơ ngẩn đứng ở nơi đó, nhìn hắn, hai mắt nàng lặng lẽ ướt át, cổ họng nghẹn đau.

Vô Ưu vào vườn trà, thân ảnh biến mất, nàng mới hồi phục lại tinh thần, vội vàng đuổi theo, lại bị thị vệ canh giữ ở ngoài cửa vườn trà ngăn lại. "Dân nữ lớn gan, Hoàng Thượng ở bên trong, người không liên quan không được phép đi

vào. Còn không mau tránh ra."

Mạn Yêu bị thị vệ tay đẩy ra, nàng không đứng vững liền té ngã trên đất, kinh động Tiêu Sát đứng bên cạnh ngự liễn, Tiêu Sát đi tới hỏi: "Chuyện gì?"

Thị vệ bẩm báo nói: "Đại nhân, nữ tử này muốn vào trong vườn trà, thuộc hạ đang đuổi nàng ta đi."

Tiêu Sát cúi đầu đi nhìn nữ tử trên mặt đất, nhíu mày, đang định khiển trách, Mạn Yêu lại đứng lên, nhìn vào mắt hắn, chậm rãi nói: "Tiêu Sát, ở trên thế gian này, chỉ có ngươi cùng Linh nhi, là người mà ta trước nay đều không có phòng bị qua. Người nói, trên đời này..... Còn có cái gì là đáng giá để ta tín nhiệm?"

Tiêu Sát chấn động cả người, những lời này hắn nhớ rõ, lúc trước ở hồ Thanh Lương, hắn thất thủ khiến cho nàng trúng kiếm rót xuống vách núi, sau khi nàng tỉnh lại đã nói với hắn. Nữ tử này sao biết được? Hơn nữa ánh mắt của nữ tử này... Bi thương thê lương, quen thuộc như thế.

"Ngươi....." Ánh mắt hắn ở trên mặt nàng lưu chuyển, giống như muốn xé mở cái bề ngoài ra, tìm kiếm chân tướng.

Mạn Yêu lại nói: "Ngươi còn có nhớ hay không, ở trước lúc ta bắt đắc dĩ phải gả cho A Trù, ngươi đã từng nói muốn mang ta rời đi....."

"Chủ tử!" Tiêu Sát không dám tin tưởng, rồi lại không thể không thừa nhận, trừ bỏ nàng ra, sẽ không có ai biết chuyện này. Hắn kích động bắt lấy đôi vai nàng, ánh mắt ở trên mặt nàng lưu luyến, "Thật sự là ngài sao? Nhưng mà ngài....."

"Tiêu Sát, là ta!" Nàng thực khăng định gật đầu, lại nói: "Ngươi mau kêu bọn họ tránh ra, ta muốn gặp hắn."

Tiêu Sát lập tức mệnh lệnh cho tên thị vệ kia, nói: "Tránh ra, để nàng ta đi vào."

Tên thị vệ kia do dự nói: "Cái này..... Hoàng Thượng có chỉ....."

Tiêu Sát lạnh giọng ngắt lời nói: "Nếu Hoàng Thượng trách tội, hết thảy hậu quả, do bốn thống lĩnh một mình gánh chịu!"

Những cái thị vệ đó lúc này mới tránh ra, Mạn Yêu cười cảm kích, bước vào vườn trà.

Vườn trà cũng giống như trước, xa hoa lộng lẫy. Mạn Yêu chậm rãi đi qua thông đạo nhỏ hẹp, đi ngang qua con đường đá vụn, bước lên ba bước bậc thang, dọc theo lạch nước xanh bích rảo bước đi về phía trước, tốc độ thật chậm, bước chân thật nhẹ nhàng, mỗi một bước đều tựa như bước qua năm tháng dài dằng dẳng cô đơn tịch mịch của 5 năm.

5 năm âm dương cách trở, thông khổ gấp nhau lại không thể bên nhau, cuối cùng muôn kết thúc rồi.

Nàng vui vẻ cười rộ lên, nước mắt lại ngăn không được chảy đầy khuôn mặt, lặng lẽ trước vào cổ áo, làm như sợ quấy nhiễu đến nam tử đang ngồi dưới cây hoa anh đào đắm chìm ở trong hồi ức.

Hai mắt đẫm lệ mơ hồ, nàng dừng lại ở dưới cây liễu cách đó không xa, muốn bình phục lại cảm xúc kích động quá mức, mà nhìn nam tử phía trước lặng lẽ ngồi ở chỗ kia, một mình lặp lại từng bước cờ của ván cờ thuộc về hai người bọn họ trước kia.

Ánh nắng ấm áp từ cửa sổ ở mái nhà đổ xuống, đem hắn bao lại, nhưng mặc dù là ở trong ánh nắng, bóng dáng của hắn vẫn như cũ là thê lanh mà cô độc như vậy.

Hắn một bên đánh cờ, một bên nói liên miên.....

"A Mạn, nàng còn có nhớ lần đầu tiên chúng ta chơi cờ hay không?"

"Chúng ta cùng dò xét lẫn nhau, ai cũng không chịu nói thật trước. Nàng a,

chính là quá cẩn thận!"

"A Mạn, tình cảm của chúng ta bắt đầu ở nơi này, nàng nói nơi này ký thác ước mơ kiếp trước của nàng, nàng không muốn..... mở to mắt nhìn một cái nữa sao? Về sau, có thể là nhìn không thấy nữa rồi."

"A Mạn, ta đã đợi 5 năm, nàng nói sẽ có kỳ tích, nhưng ta vì sao lại không nhìn thấy?"

"A Mạn, ta thật sự mệt mỏi, ta không muốn chờ đợi nữa!"

"Ta cho rằng..... Chỉ cần ôm nàng, là ta liền có dũng khí để tiếp tục đi tiếp... nhưng mà, ta không biết, nếu vẫn luôn không nghe được tiếng nàng đáp lại..... Ta cũng sẽ mệt, sẽ có lúc không muốn tiếp tục đi tiếp nữa..... A Mạn, nàng..... có biết không?"

"Thiếp biết!" 5 năm nay, bọn họ từng người nói chuyện với đối phương nhưng không có cách nào đáp lại, lúc này đây, nàng cuối cùng cũng có thể đáp lại hắn. Nước mắt, không ngừng chảy xuôi, lòng tràn đầy chua xót tuôn trào ra. Nàng nhìn thấy thân hình hắn chấn động, đánh đỗ ly trà, lại chậm rãi quay đầu lại nhìn nàng, cặp mắt phượng có trông mong, có sợ hãi. Nàng biết hắn đang sợ hãi cái gì, hắn sợ hãi đây chỉ là ảo giác của hắn; hắn sợ hãi sau khi kinh ngạc vui mừng sẽ là tuyệt vọng càng sâu; hắn sợ hãi vừa quay đầu lại nhìn thấy người lại không phải là nàng.....

Thế là, nàng nghẹn ngào mở miệng, tiếng nói vô cùng ôn nhu mà thâm tình: "Vô Ưu, thiếp đến thực hiện ước định! Đời này..... chỉ yêu một mình chàng."

Nàng nhìn thấy thân hình hắn rung mạnh, ánh mắt run rẩy, những đau thương đè nén 5 năm ở đáy lòng đột nhiên ập vào trong lòng, đoạt đi hô hấp của hắn. Nước mắt nhịn suốt 5 năm, cuối cùng ngăn chặn không được mà lăn xuống. Nước mắt của nam tử vô cùng kiêu ngạo, đây là nàng lần đầu tiên nhìn thấy.

Thời gian tựa hồ dừng lại ở một khắc này, thiên địa xa, năm tháng không

tiếng động. Chung quanh bọn họ không có cây hoa anh đào, không có cành liễu rủ, không có đèn lưu li cung đình, không có Tây Hồ Long Tĩnh..... Chỉ có hai đôi mắt đẫm lệ cách trở thời gian ngàn năm, si ngốc ngóng nhìn nhau.....

Một cái nhìn này, trông thấy hết thời gian bảy năm, trông thấy hết tất cả biến hóa theo năm tháng.

Tông Chính Vô Ưu chậm rãi đến gần, mỗi một bước đều hất sức cẩn thận dè dặt, tựa như sợ hãi một khi không cẩn thận sẽ dọa nàng chạy mất. Mạn Yêu cẩn môi, hướng hắn nhào tới, "Vô Ưu, Vô Ưu, thiếp đã trở về."

Tông Chính Vô Ưu nâng lên đôi tay cứng đờ, đối mặt với nữ tử bỗn nhào vào trong lòng ngực hắn, hắn nhẹ như vậy nhẹ như vậy đem tay dán lên lưng nàng, tựa hồ đối mặt chính là một ảo mộng dễ dàng vỡ vụn, nhưng xúc cảm trên tay chân thật như vậy, không giống mờ ảo như đôi mắt nhìn thấy. Hắn khàn giọng nhẹ giọng hỏi: "Là nàng sao? A Mạn..... Thật sự..... Là nàng sao?"

Nàng ôm eo hắn, ở trong lòng ngực hắn gật đầu thật mạnh, một cái lại một cái, e sợ hắn không tin. Hướng hắn xác nhận nói: "Đúng vậy, là thiếp! Thiếp thật sự đã trở lại!..... Thiếp nói rồi, thiếp sẽ trở về..... thiếp nói rồi, thiếp sẽ không bỏ chàng, còn có con của chúng ta..... Thiếp còn nói qua, chàng là người quan trọng nhất trong sinh mệnh thiếp, thiếp sẽ vẫn luôn ở bên cạnh chàng, không bao giờ rời đi..... Vô Ưu, một đời này, Thiếp chỉ yêu một mình chàng! Cảm ơn chàng có thể vì thiếp tiếp tục sống, cảm ơn chàng chờ thiếp trở lại."

"A Mạn....." Cổ họng hắn nghẹn ngào, lại nói không ra một chữ. Hai tay bỗng nhiên buộc chặt, làm như muốn đem nàng nhập vào linh hồn của hắn.

Phân biệt bảy năm, chờ đợi 5 năm âm dương cách biệt, ở lúc hắn chuẩn bị cùng nàng cùng nhau ngủ một giấc dài, nàng thế nhưng thật sự đã trở lại. Hắn vô cùng vui mừng cảm thấy may mắn vì sự kiên trì của chính mình, mặc dù là mấy năm nay như cái xác không hồn, sống không bằng chết, nhưng ở một khắc này, hết thảy đều trở nên đáng giá.

"A Mạn." Hắn nâng mặt nàng lên, nhìn vào mắt nàng, khát cầu được đến câu trả lời của nàng, khiến cho linh hồn đã chết của hắn cũng có thể trọng sinh. Cho nên, hắn không ngừng gọi nàng, mà nàng cười đáp lại, nước mắt không ngừng chảy xuôi xuống.

"A Mạn?"

"Ân, là thiếp.

"A Mạn?"

"Là thiếp."

"A Mạn, A Mạn, A Mạn....."

"Vô Ưu, thiếp ở đây, thiếp vẫn luôn ở đây, về sau vĩnh viễn đều ở đây....."

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 119: Phiên Ngoại: Gừng Càng Già Càng Cay (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Thời tiết trong sáng quang đãng, cung đình nguy nga được bao phủ ở dưới ánh nắng cuối xuân tản ra ánh sáng rực rỡ chói lọi.

Tấm điện Vân Tư cung.

Bên trong chiếc gương đồng tinh xảo chiếu ra một gương mặt nam tử tuấn mĩ tuyệt luân, nam tử chừng ba mươi tuổi, người mặc long bào màu đen, mặt mày hiện lên nỗi tang thương che dấu không được, hắn khẽ cười nhìn nữ tử trong gương đang cẩn thận chải tóc cho hắn, ánh mắt bình thường lạnh lẽo uy nghiêm giờ phút này ôn nhu đến giống như một hồ nước xuân trong Ngụ Hoa Viên.

Nữ tử một thân áo trắng thanh nhã, khuôn mặt thanh lệ thoát tục, khí chất nhàn nhã cao quý, một đôi tay trắng nõn tinh tế, mà so với ngón tay của nàng càng trắng hơn vài phần, là mái tóc của nam tử, màu sắc giống như tuyết lăng lặng chảy xuôi ở giữa kẽ tay của nữ tử, giống như muôn thố lộ tình cảm sâu sắc khắc cốt ghi tâm mà nam tử này không bao giờ nói ra.

Nữ tử nhìn những sợi tóc bạc giữa các ngón tay, lại nhìn phía trong gương vốn dĩ khuôn mặt trẻ tuổi lại khắc đầy tang thương, tựa như nhìn thấy những ngày tháng bọn họ chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều trong mười năm qua, nam tử trước mắt, giờ đã là chủ thiên hạ này. Tình cảnh lần đầu tiên thấy hắn vẫn rõ ràng trước mắt, tóc đen như mực, khuôn mặt tuấn mĩ như thần, thái độ kiêu ngạo cuồng vọng, khi đó hắn vô luận như thế nào cũng không thể nghĩ đến, sẽ có một ngày hắn nguyện ý vì nàng sống vì nàng chết, thậm chí vì nàng sống không bằng chết. Nàng nhặt không được thở dài một hơi, một đôi mắt trong sáng phủ

đầy nỗi đau lòng.

Nam tử đem biểu tình của nữ tử gom hết vào ở trong mắt, khẽ cười nói: "A Mạn vì sao thở dài? Có phải cảm thấy ta già rồi hay không?"

Mạn Yêu kinh ngạc, "Già" cái chữ này, hình như cùng hắn căn bản không quan hệ gì, hắn mới ba mươi, tuy có một đầu tóc bạc, lại cũng bất quá làm tăng thêm vài phần lạnh lẽo cùng uy nghiêm cho hắn, tang thương của năm tháng ở trong sinh mệnh hắn để lại giấu ẩn làm cho hắn càng thêm thành thực tăng thêm mì lực. Nàng nhìn đôi mắt hơi mang ý cười của hắn, bỗng nhiên muốn nói đùa, cố ý nói: "Đúng vậy, Hoàng đế bệ hạ tôn quý, năm nay ngài già bao nhiêu tuổi rồi?"

Tông Chính Vô Ưu nghe vậy hai mắt nhíu lại, duỗi tay bắt được nàng, hướng trước người đột nhiên túm một cái, Mạn Yêu kinh hô một tiếng, thuận thế ngã vào trong lòng ngực Tông Chính Vô Ưu, mái tóc dài của hắn mới vừa cột lại trong khoảnh khắc lại bung ra rũ xuống trên mặt nàng, có chút ngừa ngừa, nàng muốn phuỷ ra, tay lại bị Tông Chính Vô Ưu bắt lấy. Tông Chính Vô Ưu híp mắt nhìn nàng, "Nàng dám chê trâm già!?"

Mạn Yêu dương cầm cười rộ lên, Tông Chính Vô Ưu lại dần dần rũ ánh mắt, nhìn khuôn mặt mỹ lệ của nàng ở trong ánh sáng ấm áp từ cửa sổ xuyên vào càng thêm có vẻ trẻ tuổi xinh đẹp rực rỡ khiến người chú ý, nàng thay đổi thân thể trở lại bên cạnh hắn, vẫn như cũ là hai mươi tuổi, mà hắn đã trải qua 5 năm dài dằng dẵng trông đợi trong tuyệt vọng, cảm giác tâm của mình thật sự đã già rồi.

Mạn Yêu tựa hồ nhận thấy được dao động trong lòng Tông Chính Vô Ưu, lập tức thu lại thái độ vui đùa, từ trong lòng ngực hắn giây giữa ngồi dậy, hai tay câu lấy cổ hắn, cử chỉ thân mật chưa bao giờ từng có, sử dụng ánh mắt ôn nhu đặc biệt của nữ tử nghiêm túc nhìn hắn, chậm rãi nói: "Vô Ưu, chàng biết thiếp không thèm để ý này đó mà! May mắn nay, chúng ta cùng nhau đã trải qua nhiều trắc trở cùng với sinh ly tử biệt như vậy, tướng mạo bẽ ngoài, với chúng ta mà

nói, sớm đã không quan trọng."

"Ta biết!" Tông Chính Vô Ưu ôm nàng ở trong ngực, tướng mạo bề ngoài đối với bọn họ không hề quan trọng, nhưng, đêm hôm đó tốn mươi năm tuổi thọ, cùng với 5 năm trôi qua trong tuyệt vọng bi thương, chẳng phân biệt ngày đêm vì quốc gia đại sự mà vất vả, khiến cho thân thể hắn sớm đã không bằng như trước. Lần này nàng trở về, hắn còn có thể bồi nàng đi bao xa, hắn cũng không biết.

"A Mạn, có lẽ ta..... Không thể bồi nàng đi đến cuối đời, nàng..... có sợ không?"

Trái tim Mạn Yêu nhói đau, lại cười lắc đầu, "Chàng và thiếp quen biết mươi năm, gần nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, trước nay đều là khổ sở nhiều hơn ngọt ngào, lần này đây, có thể trở lại bên cạnh chàng lần nữa, cùng chàng nói chuyện, ở bên nhau, thiếp đã thực thỏa mãn. Một tháng này, là những ngày tháng hạnh phúc nhất của chúng ta, mặc kệ tương lai còn có thể bên nhau bao lâu, chỉ cần chúng ta biết quý trọng thời gian ở bên nhau, thiếp nghĩ, cho dù chỉ có một ngày, thiếp cũng sẽ không có bất luận tiếc nuối gì nữa."

Tông Chính Vô Ưu đem nàng ôm chặt vào trong ngực, đúng vậy, tương lai vĩnh viễn là không biết trước được, vậy hãy tận tình hưởng thụ thời gian yên tĩnh của thời khắc này đi.

Qua một lát, Mạn Yêu đem đầu dựa vào bờ vai rộng của hắn, lại chậm rãi nói: "Lần này, may mà nhờ có A Trù. Cây Huyết Ô kia, là hắn đi khắp đại giang nam bắc tìm suốt 5 năm mới tìm được, mặc kệ hắn là vì muốn chuộc tội hay bù đắp hay là vì để hắn được an lòng, chúng ta cũng không cần cô phụ tâm ý này của hắn. Chuyện năm đó, khổ sở nhất, thiếp nghĩ kỳ thật là A Trù, người không có cách nào tha thứ hắn, cũng là chính hắn! Ở trong một màn âm mưu được sản sinh ra bởi sự ham muỗn hoàng quyền thế lực yêu hận của đời trước, hắn cũng như chúng ta đều vô tội, chúng ta so với hắn còn may mắn một chút, ít nhất chúng ta còn có lẫn nhau, nhưng hắn cái gì cũng không có! Xuất gia, có lẽ là tốt

nhất đối với hắn, Vô Ưu....." Nàng dùng đầu ngón tay vuốt ve mái tóc bạc của nam tử, động tác là như vậy nhẹ nhàng mà thật cẩn thận, mang theo đau lòng vô tận, thở dài dò hỏi: "Chúng ta, thành toàn ý nguyện của hắn, được không?"

Ánh mắt của Tông Chính Vô Ưu hơi động, mím môi, lại không lên tiếng. Ánh mắt nhìn về phía máy bay nơi chân trời, nơi đó thoảng như có vô số chuyện cũ ở trong trí nhớ lặng yên xet qua, mọi chuyện đã qua, tất cả ân oán cùng người nọ tựa hồ theo tiếng nói ôn nhu dịu dàng của nữ tử bên cạnh dần dần tan biến, cuối cùng dừng lại trong đầu, thế nhưng là bóng dáng màu xám trên chiếc thuyền nhỏ đã đi xa.

Mạn Yêu thấy Tông Chính Vô Ưu thật lâu không đáp lại, thở dài nói: "A Trù
hắn....."

"A Trù A Trù, không cho phép kêu thân thiết đến như thế!" Tông Chính Vô
Ưu bỗng nhiên cúi đầu trừng nàng, vẻ mặt không vui.

Mạn Yêu luôn luôn biết tính tình của hắn, xem hắn như vậy liền biết lời nói
của mình cũng không cần nói thêm nữa, dựa ở trong lòng ngực hắn mỉm cười
nói: "Chàng vẫn là bá đạo như vậy!"

"Nàng không thích?" Tông Chính Vô Ưu nhướng mày hỏi nàng, hơi hơi cúi
người, mắt phượng thâm thúy ẩn ẩn có ánh lửa nhảy lên, truyền lại tin tức nguy
hiểm.

Mạn Yêu vội nói: "Thích....." Một câu còn chưa nói xong, đã bị nam tử cúi
đầu hung hăng hôn lấy, một cái hôn mạnh mẽ vội vàng mà lại triền miên, tựa
như thông qua cái hôn này muôn tìm lại mấy năm thời gian bị bỏ lỡ.

"Vô ưu....." Nàng vô lực chống đỡ, chỉ phải bám vào cổ hắn, xụi lơ ở trong
lòng ngực hắn, chờ nàng có thể thở một hơi, phát giác quần áo trên người hầu
như bị cởi đi một nửa, nàng sững sốt vội vàng đẩy hắn, hắn vẫn luôn là như vậy,
chẳng phân biệt thời gian, chẳng phân biệt địa điểm, cũng chẳng sợ bị người
nhìn thấy.

"Vô Uưu, đừng....." Nàng lập tức nhìn nhìn bốn phía.

Tông Chính Vô Uưu cười nói: "Sợ cái gì? Không ai dám nhìn....."

"Thất ca!"

Tông Chính Vô Uưu nói chưa dứt lời, một tiếng kêu không hợp thời khắc từ ngoài cửa truyền tới, Cửu hoàng tử lắc mình vào điện, nhìn thấy Đế vương đầu đầy gạch đen, cùng với nữ tử cúi đầu vội vàng hợp lại quần áo, một khuôn mặt xấu hổ đến đỏ bừng, lập tức cảnh giác chính mình tựa hồ tới không đúng lúc.

Cửu hoàng tử trong lòng hoảng sợ, nói lắp nói: "Thất, Thất ca....."

"Ngươi không ở trong phủ hiệp trợ Thái Tử xử lý chính vụ, chạy tới tiền cung làm cái gì?" Tông Chính Vô Uưu mặt mày đen thui, khẩu khí không tốt.

Cửu hoàng tử vừa nghe đến hai chữ "Thái Tử", lập tức suy sụp mặt, bùi mô, cầu xin nói: "Thất ca, huynh mau để Thái Tử hồi cung đi!"

Mạn Yêu vội vàng hỏi: "Làm sao vậy? Thắng nhi gây họa cho đệ hả?"

Cửu hoàng tử vẻ mặt buồn bã uất ức, nếu chỉ là gây họa thì tốt rồi! Từ hơn mươi ngày trước, Tông Chính Thắng tiểu tử kia chọc giận Thất ca, bị Thất ca tống cổ đến vương phủ của hắn, ngày tháng bi thảm của hắn liền bắt đầu! Mười mấy ngày nay, mỗi buổi tối, chỉ cần hắn muốn thân mật với Tiêu Khả, liền phát hiện tiểu tử thui đáng chết kia thế nhưng đứng ở trước giường hắn, trùng lớn đôi mắt nhìn hắn cùng Tiêu Khả, làm hắn sợ tới mức hồn vía lên mây, chỉ còn thiếu không từ trên giường lăn xuống thôi. Mỗi khi lúc ấy, hắn đều hận không thể nắm cổ tenu tiểu tử kia ném văng ra ngoài, cổ tenu tiểu tử kia luôn là bộ một bộ dáng vô tội lại đáng thương, không phải nói nơi này đau thì chỗ kia không thoái mái sao, Tiêu Khả vẫn luôn yêu thương tiểu tử kia, tâm địa lại mềm, biết rõ tiểu quỷ kia không có việc gì, còn nhẫn tâm bỏ rơi hắn chạy đi dụ tiểu tử kia đi ngủ, hại hắn mỗi ngày phòng không gối chiếc, thật là thê thảm vô cùng!

"Thất tấu, xin tấu thương xót, khiếu cho Thái Tử hồi cung đi! Cầu xin các

ngươi a, Thất ca!" Cửu hoàng tử chỉ thiểu không quỳ xuống đất khóc lóc cầu xin.

Mạn Yêu cười nói: "Cũng tốt, đã hơn mười ngày, Khả nhi hắn là đã giúp Thắng nhi điều trị thân thể cũng không sai biệt lắm rồi. Vô Ưu, chúng ta cùng đi tiếp Thắng nhi đi."

Tông Chính Vô Ưu nhìn nàng, không nói chuyện. Cửu hoàng tử nhỏ giọng nói thầm nói: "Đâu phải là vì cho nó điều trị thân mình, rõ ràng là Thất ca ngại nó vướng tay vướng chân, mới tìm cái cớ đem tiểu tử kia tống cổ đến chỗ của đệ."

"Lão Cửu, đệ nói cái gì?" Mạn Yêu mở to hai mắt, nhìn nhìn Cửu hoàng tử, lại nhìn về phía Tông Chính Vô Ưu.

Tông Chính Vô Ưu ánh mắt sa sầm xuống, quét mắt về phía Cửu hoàng tử, Cửu hoàng tử cuống quít xua tay cười gượng nói: "Không, không có gì! Đệ là nói Thái Tử..... Thái Tử mỗi ngày cứ nhắc mãi rất nhớ Thất tẩu, cho nên, tẩu vẫn là để nó hồi cung đi."

Mạn Yêu gật đầu, "Vừa lúc ta cũng nhớ Thắng nhi. Vô Ưu, chúng ta đi thôi." Nàng cười đi kéo tay Tông Chính Vô Ưu, Tông Chính Vô Ưu nhàn nhạt mà nhìn lướt qua Cửu hoàng tử, Cửu hoàng tử cuống quít cúi đầu, né tránh ánh mắt, làm như đang nói: "Đệ cũng là bất đắc dĩ a, Thất ca huynh cũng đừng trách đệ!"

Tông Chính Vô Ưu hờ lạnh một tiếng, nhíu mày nói: "Nó đã lớn như vậy rồi, còn cần chúng ta đi đón? Kêu nó tự trở về đi."

"Cảm ơn Thất ca! Cảm ơn Thất tẩu!" Cửu hoàng tử như được đặc xá, tức khắc mặt mày hớn hở, quay đầu lại đối bên ngoài điện vẫy tay kêu lên: "Mau tiến vào, mau tiến vào!"

Nơi cửa, từ từ ló ra một cái đầu nhỏ phấn điêu ngọc trác, sau đó mới chậm rãi ra, bộ dáng bảy tám tuổi, bước đi thật trầm ổn, một đôi mắt phượng lóng lánh ánh mắt giảo hoạt, hình dáng ngũ quan hoàn toàn là phiên bản của Đế vương

trong tấm điện.

Tông Chính Vô Ưu sắc mặt nặng nề, Mạn Yêu lại là vui vẻ nói: "Thắng nhi con đã trở lại, mau tới đây tới bên cạnh mẫu thân." Nàng hướng nhi tử vươn tay ra. Tông Chính Vô Ưu trên tay đã là trống không, hăn nhíu mày.

Tông Chính Thắng lập tức vui vẻ mà chạy về phía nàng, ánh mắt xán lạn, vui vẻ kêu lên: "Mẫu thân, Thắng nhi rất nhớ mẫu thân a!"

"Mẫu thân cũng nhớ con!" Mạn Yêu ôm lấy nó, đứa nhỏ này bề ngoài thoạt nhìn rất ổn trọng, nhưng vừa đến trước mặt nàng, thật giống như là về tới lúc hai ba tuổi. Nàng yêu thương mà vuốt ve khuôn mặt nhỏ của nó, cười hỏi: "Ở trong phủ Cửu thúc có vui vẻ không?"

Tông Chính Thắng trước tiên gật gật đầu, còn chưa có kịp lắc đầu, liền lập tức nghe Tông Chính Vô Ưu nói tiếp: "Nếu vui vẻ, thì ở thêm mấy tháng nữa đi."

Tông Chính Thắng quay đầu đi nhìn Cửu hoàng tử, giảo hoạt cười nói:
"Được ạ....."

"Đừng đừng đừng....." Cửu hoàng tử cuống quít xua tay, sợ tới mức không nhẹ, chỉ mới có hơn mười ngày mà hăn đã sắp điên rồi, còn ở thêm mấy tháng, còn để hăn sống hay không! Cửu hoàng tử vội vàng nói: "Thất ca thất tấu, trong phủ đệ còn có rất nhiều sự tình muôn xử lý, đệ đi trước."

Cửu hoàng tử nói xong liền chuồn đi mất, Tông Chính Thắng ở sau lưng kêu lên: "Cửu thúc thúc, thúc đừng đi gấp mà!" Cửu hoàng tử vừa nghe, chạy trốn so với thỏ còn muôn nhanh hơn.

Trong mắt Tông Chính Thắng hiện lên một tia cười đắc ý, không có tránh ánh mắt của Tông Chính Vô Ưu, Tông Chính Vô Ưu nhíu mày nói: "Người đâu, đưa Thái Tử hồi cung nghỉ ngơi."

Tông Chính Thắng lôi kéo tay Mạn Yêu, trợn to mắt phượng, đáng thương nói: "Mẫu thân bồi con."

Mạn Yêu đang muốn đáp ứng, liền nghe Tông Chính Vô Ưu trầm giọng trách mắng: "Ngươi đã là giám quốc Thái Tử, nghỉ ngơi cũng muốn mẫu thân bồi, cũng không sợ bị người chê cười. Lãnh Viêm, đưa Thái Tử trở về."

Tông Chính Thắng suy sụp mặt, ánh mắt đầy ủy khuất mà nhìn mẫu thân nó. Mạn Yêu nhìn thấy sắc mặt không có thiện cảm của Tông Chính Vô Ưu, bất đắc dĩ trấn an nói: "Thắng nhi nghe lời, tối bữa trưa, mẫu thân sẽ kêu người đi gọi con tới."

Tông Chính Thắng lúc này mới nghe lời mà rời đi. Tông Chính Vô Ưu nhìn bóng dáng của nó, hơi hơi nheo mắt lại, đứa nhỏ này trước kia thay hắn như là chuột thay mèo, từ sau khi cùng A Mạn nhận nhau, tựa hồ tìm đúng chỗ uy hiếp hắn, cả ngày cùng hắn đối nghịch. Hắn tìm cái lý do đem nó ném ra cung, bất quá chỉ hơn mười ngày, cư nhiên chỉnh đến khiến lão Cửu dám chạy đến trước mặt hắn kháng nghị, tiểu tử này..... Cũng coi như là có chút bản lĩnh!

"Vô Ưu," Mạn Yêu nhìn bóng dáng nho nhỏ của Tông Chính Thắng, đau lòng nói: "Chàng có phải đối với Thắng nhi quá nghiêm khắc hay không? Nó còn nhỏ như vậy, chàng khiến cho nó giám quốc, xử lý quốc gia đại sự, cũng không sợ nó thọc ra rắc rối tới cho chàng sao?"

Tông Chính Vô Ưu nói: "Có lão Cửu cùng Minh Thanh Chính, không gặp rắc rối đâu. A Mạn, đừng nhìn nó ở trước mặt nàng giống như một đứa trẻ, kỳ thật nó đã có thể một mình đảm đương. Nếu..... nàng thật sự đau lòng cho nó, vậy không bằng, nàng giúp ta sinh thêm một đứa con trai!" Hắn bỗng nhiên nâng mặt nàng, cười rộ lên.

Mạn Yêu oán trách mà liếc hắn một cái, sinh thêm một đứa con trai thì Thắng nhi không phải là con trai của nàng sao? Vẫn là giống nhau đều sẽ đau lòng. Nàng đẩy hắn ra, thở dài: "Vô Ưu, thiếp nhớ rõ chàng trước kia đã nói qua, chỉ

cần thiếp còn sống, chàng sẽ rất thương con của chúng ta! Chàng có thể đối với nó nghiêm khắc, nhưng không cần luôn là dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn nhau, đôi lúc đối với nó tốt một chút, cho nó biết, phụ thân nó cũng yêu nó!"

Tông Chính Vô Ưu thở dài nói: "Nó là con của chúng ta, ta sao lại không yêu nó. Nhưng nàng cũng biết, mấy năm nay ta đích xác không có nhiều tinh lực đi chú ý nó." Hắn thở dài một hơi, thấy nàng ảm đạm rũ đôi mắt mang theo áy náy, vội sửa lời nói: "Được rồi, được rồi, ta đáp ứng nàng là được chứ gì."

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 120: Phiên Ngoại: Gừng Càng Già Càng Cay (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Hành thức sống chung của hai cha con muốn thay đổi trong một sớm một chiều cũng không phải là chuyện dễ, nhưng, có khó thay đổi bao nhiêu hắn cũng muốn vì nàng nỗ lực đi làm, vì thế, liền xuất hiện một màn bên dưới.

"Thắng nhi, lại đây." Thời gian bữa trưa Tông Chính Vô Ưu vẫy tay đỗi với Tông Chính Thắng mới vừa bước vào, lần đầu tiên kêu nó là Thắng nhi, âm thanh so với bình thường nhu hòa đi vài phần.

Tông Chính Thắng vốn dĩ chuẩn bị đi đến bên cạnh mẫu thân, lập tức ngẩn người ra, trừng lớn đôi mắt phượng, vừa kỵ lạ vừa cảnh giác mà nhìn về phía người phụ thân 5 năm trời luôn không vui khi nó tới gần, lại ở ngày thứ nhất nó hồi cung đột nhiên thay đổi thái độ, nó nhớ rõ "Thắng nhi" cái tên này vẫn luôn chỉ có mẫu thân kêu mà thôi, phụ thân từ trước đến nay kêu nó là Thái Tử. Nó dừng lại bước chân, biểu tình rất là kinh ngạc.

Tông Chính Vô Ưu thấy nó thất thần bất động, hơi hơi trầm mặt, "Thất thần làm cái gì, kêu con lại đây."

Tông Chính Thắng đi qua, Tông Chính Vô Ưu nhìn vị trí bên cạnh, nói "Ngồi."

Tông Chính Thắng theo bản năng mà nhìn mẫu thân một cái, Mạn Yêu mỉm cười nhìn nó gật đầu, nó mới chậm rãi ngồi xuống, ngồi ở trên cái vị trí đã từng là khát vọng lớn nhất của nó, nó ngồi đến doan chính, thần sắc câu nệ. Mạn Yêu vẫy tay đỗi với bé gái theo sau bước vào, nói: "Niệm nhi, con tới mẫu thân bên này ngồi đi."

"Vâng, mẫu thân." Bé gái chín tuổi ngoan ngoãn lễ phép, thực làm cho người ta thích. Mấy năm nay, Tông Chính Vô Ưu đem Niệm nhi bảo hộ rất tốt, có quan hệ đến thân thể của đứa nhỏ này, không ai dám nghị luận.

Một nhà bốn người ngồi vây quanh một chiếc bàn, không có phô trương của một vị Đế vương nên có khi dùng cơm, chỉ là như nhà bá tánh bình thường, sáu món mặn một món canh, món ăn cực kỳ đơn giản, dinh dưỡng lại rất phong phú.

Mạn Yêu cho cung nhân lui xuống, tự mình múc cơm cho hai đứa nhỏ, Tông Chính Thắng đứng lên dùng đôi tay tiếp lấy chén cơm, vô cùng vui vẻ nói tiếng:

"Cảm ơn mẫu thân."

Mạn Yêu ôn nhu trìu mến cười nói: "Ăn no một chút, buổi chiều còn phải đến chỗ thái phó. Niệm nhi, con cũng vậy, ăn nhiều một chút." Nàng gấp đồ ăn, để vào trong chén của Niệm nhi, bé gái giơ lên khuôn mặt nhỏ xinh đẹp, ngọt ngào nói: "Cảm ơn mẫu thân." Mạn Yêu trong lòng mềm mại đi, mỗi lần nhìn đứa nhỏ này, nàng liền tựa như trông thấy được Ngân Hương khi còn nhỏ, tuy rằng mặt mày của đứa nhỏ này càng lớn càng giống như nàng lúc trước, nhưng nàng luôn có thể từ trên người đứa nhỏ này nhìn đến bóng dáng của Ngân Hương. Nàng nhịn không được sờ sờ đầu nó, nhu hòa cười nói: "Mau ăn đi."

Tông Chính Vô Ưu nhìn một màn ấm áp này, trong lòng vừa động, cũng gấp một miếng thịt kho tàu đặt vào trong chén của Tông Chính Thắng, lại không ngờ, miếng thịt kia vừa mới bỏ vào chén, cái chén trong tay Tông Chính Thắng "Quang" một tiếng liền rớt xuống đất, nứt vỡ thành từng mảnh!

Mạn Yêu không khỏi sững sốt, thấy hai đứa nhỏ đều là trợn tròn hai mắt há to miệng vẻ mặt kinh ngạc mà nhìn phụ thân bọn họ, giống như sự tình phát sinh trước mắt là không thể tưởng tượng được đến cỡ nào, Mạn Yêu trong lòng có chút phát khố, nếu 5 năm kia nàng không có rời đi, có lẽ quan hệ giữa phụ tử bọn họ không phải là cái dạng này. Nàng không khỏi thở dài. Nhưng sau đó, phản ứng của Tông Chính Thắng càng là khiến nàng dở khóc dở cười.

Chỉ thấy Tông Chính Thắng nhảy xuống ghế, giống như mũi tên rời dây cung

hướng tới cửa chạy đi, một bên chạy một bên lớn tiếng kêu lên: "Người đâu! Người đâu mau tới đây! Phụ hoàng sinh bệnh rồi! Mau truyền ngự y a! Tường công công, ngươi đi đến phủ Cửu thúc thúc kêu Tiêu di nương lại đây, mau mau mau..... cứ nói phụ hoàng bệnh thật nặng, kêu Tiêu di nương lập tức tiến cung chẩn mạch trị bệnh cho phụ hoàng! Còn có ngươi, ngươi, ngươi..... Mau đi tra, tra nơi nào có phương thuốc trị trúng tà....."

Trúng tà.....

Mạn Yêu tức khắc cảm thấy dở khóc dở cười, không cầm đở trán.

Tông Chính Vô Ưu vừa nghe hai chữ "Trúng tà", lập tức sa sầm mặt, đen giống như đáy nồi, khóe môi mím chặt, lão tử gấp đồ ăn cho con trai mình liền thành trúng tà? Chiếc đũa mà hắn mới vừa rồi gấp đồ ăn còn dừng ở giữa không trung, trong lòng đã cuồn cuộn nổi giận.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân vội vàng, hơn mười vị ngự y đeo hòm thuốc vội vàng chạy đến, chờ không kịp thông báo, liền phải vào phòng chuẩn mạch cho hoàng đế, nhưng mới vừa bước vào, liền cảm giác không khí không đúng. Hoàng đế bệnh nặng trong lời truyền giờ phút này êm đẹp ngồi ở trước bàn cơm, hai mắt nhìn chăm chăm Thái Tử đang đứng ở cửa, sắc mặt đen thui, biểu tình quái dị. Các ngự y giỏi về xem mặt đoán ý vội vàng dừng lại bước chân, quỳ xuống hành lễ.

Tông Chính Thắng giọng nói vội vàng: "Miễn lễ, mau thay phụ hoàng bắt mạch!"

Các ngự y hai mặt nhìn nhau, không có ai dám tiến lên một bước, trong đó một người thử thăm dò kêu lên: "Hoàng Thượng....."

"Bang!" Tông Chính Vô Ưu đột nhiên đem chiếc đũa ném mạnh lên trên bàn, Mạn Yêu sững sốt, vội vàng đổi với các ngự y quỳ gối phía dưới đang sợ tới mức thân mình run rẩy phân phó nói: "Hoàng Thượng long thể cũng không đáng ngại, là Thái Tử nghĩ sai rồi, các ngươi đều lui ra đi."

Các ngự y quả thực không thể tin vào lỗ tai mình, mọi người sôi nổi lau mồ hôi lạnh nỗi đuối nhau mà lui, vội vàng cũng giống như khi tới. Tông Chính Thắng mờ mịt mà nhìn biểu tình có mưa gió sắp đến ở trên mặt phụ thân, cuống quít trốn đến sau lưng mẫu thân, thật vô tội kêu lên: "Mẫu thân, không phải con nói! Là Cửu thúc thúc nói, nếu có một ngày phụ hoàng gấp đồ ăn cho con, vậy nhất định là phụ hoàng trúng tà!"

Mạn Yêu bật cười, lời này quả nhiên là phong cách quen thuộc của lão Cửu, cái này, sợ là lão Cửu phải gấp xui xéo rồi.

truyện đăng trên wattpad bởi yên hoa

Lúc này, ở hậu hoa viên phủ Khương vương.

Cửu hoàng tử để đầu gối lên cánh tay, bắt chéo chân, ngâm một khúc điệu, vô cùng thích ý mà nằm ngửa ở trên lang can quay chung quanh đình Thuỷ Tạ, đối với Tiêu Khả đang nghiên cứu chế tạo thuốc mới, kêu lên: "Rốt cuộc cũng đem cái tiểu tử thúi kia đuổi đi rồi! Tối hôm nay, xem ai còn dám phá hỏng chuyện tốt của ta! Nha đầu, lại đây." Thành thân mấy năm, hắn vẫn là thích kêu Tiêu Khả là nha đầu, cảm thấy thân mật lại vui vẻ.

Tiêu Khả bĩu môi, khinh bỉ nhìn hắn một cái, mắng nói: "Không đứng đắn!"

Cửu hoàng tử hiển nhiên thập phần hưởng thụ, gấp người ta không để ý đến hắn, liền vui tươi hớn hở mà bò dậy, đi qua ôm chặt lấy eo Tiêu Khả, cười hắc hắc nói: "Đây chính là chuyện đúng đắn nhất giữa ta và nàng! Nàng xem, cả ca ca nàng cùng Chiêu Vân đều có con rồi, chỉ có hai ta còn chưa có con, ta phải nỗ lực hơn, bằng không người khác cho rằng ta không được! Ai ai ai..... Nàng đừng làm mấy thứ vô bổ này, đi, trở về phòng trở về phòng!"

Tiêu Khả trừng mắt, bị hắn làm cho tức giận đến nói không nên lời. Cửu hoàng tử thấy nàng đi chậm, dứt khoát đem nàng bế ngang, bay nhanh đi vào phòng, đóng cửa khóa cửa sổ, gấp gáp không chờ nổi mà ôm Tiêu Khả muốn hôn.

Nhưng đúng vào lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân vội vàng, ngay sau đó cửa phòng bị vỗ bạch bạch rung động, có người kêu lên: "Vương gia, Vương gia! Ngài có ở bên trong không?"

Là giọng nói của Tiểu Tường Tử! Cửu hoàng tử tức khắc nản lòng, quả nhiên, thường phá hư chuyện tốt của người khác là phải lọt vào báo ứng! Nếu là người khác, hắn còn có thể làm bộ không có ở đây, nhưng người này chính là thái giám bên cạnh Thất ca! Hơn nữa, nghe ngữ khí, làm như có việc rất khẩn cấp.

"Mau mở cửa đi." Tiêu Khả đẩy hắn, Cửu hoàng tử bất đắc dĩ buông gai nhân trong lòng ngực ra, một khuôn mặt ủ rũ đi ra mở cửa, Tiểu Tường Tử ngoài cửa thẫn sắc nôn nóng, vừa thấy Tiêu Khả cũng ở đây, vội vàng nói: "Quận chúa cũng ở đây thì thật tốt quá! Hoàng Thượng bị bệnh, Thái Tử lệnh cho nô tài tới thỉnh quận chúa vào cung, quận chúa mau cùng nô tài đi thôi!"

"Thất ca bị bệnh?" Cửu hoàng tử kinh ngạc nói: "Buổi sáng lúc ta rời đi, huynh ấy còn khỏe mà, tại sao đột nhiên bị bệnh? Là bệnh gì?"

Tiểu Tường Tử lắc đầu nói: "Nô tài cũng không biết a! Trước khi dùng bữa trưa vẫn còn khỏe, nhưng không biết vì sao, Thái Tử dùng bữa trưa dùng đến một nửa, đột nhiên chạy ra nói Hoàng Thượng sinh bệnh, lại truyền ngự y, lại kêu nô tài tới thỉnh quận chúa, còn gọi người ra cung tìm cái gì phuơng thuốc trị liệu "trúng tà"....."

"Cái gì? Trúng tà!?" Cửu hoàng tử trừng lớn đôi mắt, bỗng nhiên nhớ tới lời nói ngày hôm qua lúc ăn cơm nói với Tông Chính Thắng, cảm giác lập tức có mây đen bao trùm lại, vội lôi kéo Tiểu Tường Tử hỏi: "Bốn vương hỏi ngươi, lúc ăn cơm, Thất ca có phải gấp đồ ăn cho Thái Tử hay không?"

"Nô tài không biết, nô tài không có ở trong phòng hầu hạ. Bất quá..... Nô tài ở bên ngoài tựa hồ nghe có tiếng đồ sứ bị vỡ....."

"A!" Cửu hoàng tử ôm đầu kêu rên một tiếng, đậm chán nói: "Xong đời xong

đời! Tông Chính Thắng cái tên tiểu tử thúi này, thật là hại chết ta! Nha đầu, mau thu thập đồ vật, chúng ta chạy nhanh đi, còn không đi là không kịp!"

Tiêu Khả không hiểu ra sao nói: "Đây là sao vậy? Chàng muốn đi đâu?"

"Tùy tiện đi chỗ nào cũng được, dù sao phải mau chóng trốn một thời gian, chờ Thất ca quên chuyện này rồi mới trở về..... Người đâu, chuẩn bị xe, mau!" Cửu hoàng tử động tác nhanh nhẹn mà bắt đầu thu thập hành lý, không đến một khắc, hai cái tay nải lớn được dọn lên xe ngựa, hắn đang muốn lôi kéo Tiêu Khả lên xe, cửa lớn ngoài vương phủ liền có người la lớn:

"Thánh chỉ đến ——! Khuong vương tiếp chỉ!"

Cửu hoàng tử vừa nghe thấy lời này, như là quả bóng bị hút cạn khí, tức khắc ủ rũ, nhìn Lãnh Viêm tay cầm thánh chỉ sải bước đi về phía hắn, giọng nói ai oán kêu lên: "Ngươi cái tên Lãnh đầu gỗ này, sao tới nhanh như vậy! Ngươi đi chậm một chút sẽ chết a?"

Lãnh Viêm lạnh lùng mà nhìn Cửu hoàng tử đang tức muối hộc máu, mặt hắn không có biểu tình nói: "Hoàng Thượng có chỉ, phuong Bắc, Quật Cáo thành gần đây xuất hiện đạo phi, tàn sát bừa bãi dân chúng vùng lân cận, lệnh Khuong vương đi tiêu diệt đạo phi, thời gian ba tháng. Thái Tử cùng đi."

"Cái gì? Phuong Bắc Quật Cáo thành..... Cái nơi chim không ỉa gà không đẻ trứng! Nào có cái gì đạo phi, chính là một ít tên trộm vặt phải cần dùng đến ta tự mình đi a? Đi thì đi..... sao còn muốn mang theo cái tên tiểu tử thui kia....." Cửu hoàng tử tựa hồ sắp nổi điên.

Lãnh Viêm nhìn hai cái tay nải to lớn được Cửu hoàng tử ném vào trong xe ngựa, nhàn nhạt nói: "Nếu Vương gia cả hành lý cũng chuẩn bị xong rồi, thì thỉnh ngài tức khắc lên đường."

Cửu hoàng tử cực lực phản kháng, căm giận nói: "Bốn vương..... Bốn vương giữa trưa chưa có ăn cơm, ta muốn cơm nước xong mới đi."

Lãnh Viêm mặt không đổi sắc nói: "Bên ngoài trong xe ngựa có lương khô."

"....." Cửu hoàng tử trừng mắt, ngoài cửa lớn của vương phủ lại có người kêu lên: "Cửu thúc thúc, con đã chuẩn bị xong rồi, mau đi đi ạ."

Cái đầu nhỏ của tên tiểu tử nhô ra từ trong một chiếc xe ngựa rộng lớn, cùng so sánh với Cửu hoàng tử buồn rầu phẫn nộ, Tông Chính Thắng bởi vì được rời đi hoàng cung, hiển nhiên là nhảy nhót vui vẻ vô cùng. Cửu hoàng tử vừa nhìn thấy tên tiểu tử kia, tức giận càng lớn, vì thế, nỗi giận dùn dùn mà vọt tới ngoài cửa, muốn đem tiểu tử hại người này bóp chết. Nhưng còn không đợi hắn có động tác, Tông Chính Thắng đã giơ lên gương mặt tươi cười, vô cùng sáng lạn nói: "Cửu thúc thúc, con mang theo rất nhiều đồ ăn ngon còn có đồ chơi nữa!" Nói xong quay đầu vỗ vỗ mấy cái gương lớn phía sau, sắc mặt đắc ý.

Cửu hoàng tử hờ lạnh một tiếng, tỏ vẻ rất khinh thường, quay vào cùng Tiêu Khả từ biệt, bịn rịn nửa ngày, cuối cùng vẫn là lưu luyến mà ra cửa. Lúc lên xe, bóp chặt khuôn mặt nhỏ của Tông Chính Thắng, cảnh cáo nói: "Ta cái gì cũng không có mang theo, ngươi nếu là dám lừa Cửu thúc thúc của ngươi, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Tông Chính Thắng chớp chớp mắt, không lên tiếng. Cửu hoàng tử sau khi lên xe, tìm chỗ thoải mái mà nằm, nhìn tên tiểu tử đối diện trong ánh mắt sáng lấp lánh che dấu không được thần sắc hung phấn, hัน đột nhiên hoài nghi nói: "Ai! Tiểu tử thui, mục đích của ngươi sẽ không phải là muốn làm cho cha ngươi đem ngươi tống cổ ra khỏi cung đấy chứ?"

Tông Chính Thắng tròng mắt chuyển động, không dám nhìn Cửu hoàng tử nữa, rõ ràng bị chọc trúng tâm sự, Cửu hoàng tử chán nản, bật ngồi dậy, giận dữ nói: "Thật đúng vậy a? Ngươi cố ý chọc cho cha ngươi tức giận, chạy đến trong phủ ta, mỗi buổi tối phá hư chuyện tốt của ta, chính là vì muốn ra cung chơi!? Người muốn ra cung chơi cũng không sao, nhưng ngươi sao lại muốn kéo lên ta a a a a a a!!!" Cửu hoàng tử phát điên kêu to.

Tông Chính Thắng lại rất bình tĩnh nói: "Phụ hoàng sẽ không để cho con ra cung một mình."

Cửu hoàng tử nghe đến đáp án như thế tức giận đến hai mắt trợn ngược, thiếu chút nữa ngất xỉu đi. Thiết nghĩ hắn đường đường là một Vương gia, chinh chiến sa trường nhiều năm, hiện giờ thế nhưng bị một cái tên tiểu quỷ tám tuổi tính kế!

Hắn càng nghĩ càng giận, giận đến cuối cùng, bỗng nhiên nghĩ đến một việc, hình như bị tính kế không chỉ có mình hắn, còn có Thất ca! Ngay cả Thất ca cũng bị tính kế, vậy hắn bị tính kế cũng là bình thường, nghĩ như vậy, trong lòng đột nhiên liền cân bằng.

Đoàn người ra kinh thành, đi chưa đến ba mươi dặm đường, Cửu hoàng tử cảm thấy có chút đói, liền nhìn chăm chăm mấy cái gương lớn mà Tông Chính Thắng mang theo, tức giận kêu lên: "Tiểu tử thúi, Cửu thúc thúc của ngươi đói bụng, mau lấy đồ ăn ra đi."

Tông Chính Thắng ngẩng khuôn mặt nhỏ, ngạc nhiên mà nhìn hắn, giống như một người lớn đứng đứng đắn mà nói: "Con không có chuẩn bị phần của Cửu thúc thúc!"

Cửu hoàng tử nghe xong mặt tái mét, hét lớn: "Không chuẩn bị phần của ta sao ngươi chạy tới trước mặt ta tranh công, nói ngươi mang theo rất nhiều đồ ăn ngon? Người cái thằng nhãi ranh này!" Cửu hoàng tử thô lỗ mà đem Tông Chính Thắng đẩy qua một bên, muốn đi mở cái rương ra, Tông Chính Thắng như gà con bảo hộ thức ăn mà ngăn ở đầu trước cái rương, nhưng thân mình nhỏ không chống đỡ được Cửu hoàng tử.

Ổ khóa dễ dàng mà bị Cửu hoàng tử vặn gãy, cái rương theo tiếng mà mở ra, đồ vật bên trong hiện ra trước mắt hai thúc cháu không hề sót một thứ, vừa nhìn thấy, một lớn một nhỏ, hai người đều trợn tròn mắt!

Chỉ thấy trong rương đặt đầy sách, ở đâu ra thức ăn!

Cửu hoàng tử sắc mặt đại biến, lập tức mở ra cái rương thứ hai, vẫn là đầy

sách.

Cái thứ ba, thứ tứ..... Đều là như thế!

Tông Chính Thắng trợn tròn đôi mắt, tay nhỏ tìm kiếm ở trong rương, tựa hồ không tin sự thật trước mắt, nó trước khi đi, rõ ràng chuẩn bị đều là thức ăn cùng đồ chơi, sao tới nơi này toàn bộ biến thành những quyển thẻ tre!

Cửu hoàng tử sững sốt nửa ngày, nhìn nhìn khuôn mặt kinh ngạc của Tông Chính Thắng, lại nhìn về phía mấy cái rương sách, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, cười ha ha nói: "Gừng càng già càng cay! Ta nói mà, Thất ca sao có thể dễ dàng mắc mưu của ngươi được! Ha ha, ha ha ha....."

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thượng
www.dtv-ebook.com

Chương 121: Phiên Ngoại: Thích Hoài (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân(Thích hoài: Yên Hoa không tìm được chữ tiếng việt thích hợp, chỉ biết nghĩa của nó chính là: Hiểu rõ mà tiếp nhận, hiểu rõ mà buông bỏ, hiểu rõ mà bình tĩnh rời đi, không cần gánh vác quá nhiều vướng mắc bận tâm không cần thiết. Cũng không cần cố chấp mà canh giữ ở một nơi nào đó, không màng tất cả mà chờ đợi. Mặc kệ là trong tình yêu, trong cuộc sống, bất luận là vật chất hay dục vọng, đều yêu cầu phải hiểu được lúc nào cần phải buông bỏ.)

(Hai phiên ngoại Gừng càng già càng cay và Thích hoài, là tác giả muốn truyện hướng đến cái kết HE nên viết thêm cho bản in thành sách, bản web không có.)

Thời điểm sắc trời vừa mới tờ mờ sáng, trong một gian phòng khách ở lầu hai của khách điểm Duyệt Lai phát ra một tiếng kêu rất nhỏ của một bé gái, thị vệ canh giữ ở ngoài cửa phòng nghe tiếng khẩn trương hỏi: "Chủ tử, phát sinh chuyện gì?"

Bên trong không có tiếng đáp lại, hai tên thị vệ sắc mặt nghiêm trọng mà liếc mắt nhìn nhau, rút bảo kiếm ra đẩy cửa đi vào. Vào trong phòng, hai bên cửa phòng bốc lên một luồng khói nhàn nhạt màu trắng, hai tên thị vệ trong lòng âm thầm kêu một tiếng không ồn, ngay sau đó bùm ngã lăn xuống đất.

Phía sau cửa bức bình phong bằng gỗ khắc hoa, ló ra một gương mặt bé gái, ước chừng mười ba mười bốn tuổi, tuy là tuổi còn nhỏ, dung mạo đã là thanh lệ vô song. Nó nhón chân dè dặt cẩn thận mà nhìn nhìn hai tên thị vệ ngã nằm trên mặt đất, đối với phía sau cửa vẫy vẫy tay, nhẹ giọng nói: "Đi ra đi."

Hai bên cửa phòng chậm rãi khép lại, chỉ thấy hai bé trai một cao một thấp đứng ở hai bên trái phải, đầy mặt nở nụ cười gioi hoạt. Đứa nhỏ khoảng bốn năm tuổi vỗ tay nhảy lên tiến đến, trong miệng cười hì hì nói: "Chúng ta thành công rồi!"

Đứa còn lại vóc dáng cao đứng ở một bên khéo miệng câu lên cười nhạt, trong đôi mắt phượng tràn ngập gioi hoạt, rất bình tĩnh đứng ôm ngực, ngạo nghễ nói: "Đệ không xem là ai ra chủ ý. Bốn Thái Tử đích thân ra tay, lại há có thể có thất bại."

Đứa nhỏ vội vàng lấy lòng cười nói: "Biết rồi, biết rồi, Thắng ca ca là giỏi nhất!"

Cái vuốt mông ngựa này hiển nhiên vuốt đến thập phần hưởng thụ, đứa lớn nâng cằm lên, vẻ mặt đắc ý.

Thì ra ba đứa trẻ này đúng là Thái tử đương triều Tông Chính Thắng, công chúa Niệm Hương và thế tử của Khương vương Tông Chính Tiêu. Lâm thiên quốc ở dưới sự thống trị tận tâm nhiều năm qua của Thiên Đế Tông Chính Vô Ưu, đã là mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an. Hai năm gần đây, vừa đến đầu xuân, hẵn liền nhính chút giờ mang theo Mạn Yêu cùng hai đứa nhỏ cải trang du hành, một là muốn ngầm hỏi dân tình các nơi, hai là nhân lúc thân thể mình khỏe mạnh, mang Mạn Yêu đi khắp nơi. Lần này đây, bọn họ còn chưa có động tĩnh gì, lão Cửu sớm đã dắt theo Tiêu Khả cùng Tông Chính Tiêu tiến cung năn nỉ i ôi không đi theo thì không được, Mạn Yêu tâm địa mềm, chịu không nổi, chỉ phải đồng ý mang theo một nhà ba người này.

Nói là cải trang du hành, bên cạnh khó tránh khỏi có thị vệ đi theo, hai đứa nhóc luôn cảm thấy mang theo thị vệ trói chân trói tay, chơi đến không đủ tận hứng, lúc này đây thè muối cắt mất cái đuôi này, vì thế liền có một màn dạo đầu kia.

Tông Chính Tiêu thấy đã đắc thủ, rốt cuộc kìm nép không được, gấp không

chờ nỗi mà kêu lên: "Thắng ca ca, Niệm tỷ tỷ, nhanh lên đi thôi, một hồi hai người bọn họ tỉnh lại, chúng ta có thể đi không được rồi."

Niệm Hương luôn cảm thấy có chút không ổn, không khỏi lo lắng nói: "Chúng ta trốn chạy ra ngoài như vậy, phụ hoàng biết được nhất định sẽ tức giận, mẫu thân cũng sẽ lo lắng....."

Tông Chính Thắng trừng mắt kêu lên: "Tỷ không phải lúc này muộn rút lui có trật tự đi?! Làm cũng đã làm rồi!"

"Đúng vậy đúng vậy, phụ vương khăng định sẽ đánh mông đê, thật vất vả mới có thể ra ngoài chơi một chuyến, còn không có chơi cho đã thì phải bị đánh, vậy đê bị thiệt thòi rồi còn gì a!" Tông Chính Tiêu bùi mô oán giận, sợ Niệm Hương sẽ đổi ý.

Tông Chính Thắng híp híp mắt, nhắc nhở nói: "Thị vệ đã bị hôn mê rồi, sớm muộn gì sẽ bị phát hiện, Tiêu đê nói đúng, chơi cũng chưa chơi, đã bị phụ hoàng trách phạt, không khỏi quá không có lời rồi sao. Hơn nữa, tỷ đừng quên, chúng ta lần này chuồn êm đi ra ngoài là vì chuyện gì?..... Trời sắp phải sáng rồi, còn không đi, chờ bị phạt sao?!"

Nghe Tông Chính Thắng nhắc tới sự kiện kia, Niệm Hương lại do dự một chút, cuối cùng cũng quyết định, đối với hai đệ đệ gật đầu nói: "Ai, được rồi đi. Xuất phát."

"Hoan hô!" Tông Chính Tiêu vui mừng quá đỗi, giơ lên hai cánh tay nhỏ dặm chân hoan hô, một phen đã bị Tông Chính Thắng bưng kín miệng, phát ra ô ô âm thanh, Tông Chính Thắng vẻ mặt tức giận trách mắng: "Đệ cái đứa ngu ngốc này, sợ người khác không nghe được à!"

Ba người rón ra rón rén mà ra khỏi phòng, đi vào chuồng ngựa, dắt con ngựa sớm đã chuẩn bị tốt, từ cửa sau khách điểm lén trốn ra ngoài.

Tông Chính Thắng cùng Niệm Hương mỗi người cưỡi một con, Tông Chính

Tiêu tuổi quá nhỏ, phí sức của chín trâu hai hổ cũng với không tới bàn đạp, gấp đến độ cứ đậm chân, Tông Chính Thắng sợ nó đánh thức người trong viện, vội kéo Tông Chính Tiêu lên, đem nó an trí ngồi ở trước người mình. Đón tia nắng ban mai đầy trời, hai con tuấn mã nhẹ nhàng nén bước hướng ngoài thành chạy đi.

Chùa Pháp Nghiêm là ngôi chùa có tiếng tăm vang dội nhất Lâm Thiên quốc, ở tại núi Thương Ly, truyền thuyết Bồ Tát nơi này rất linh nghiệm, vì vậy hương khói cực vượng. Khi ba đứa trẻ đuổi tới chân núi, sắc trời đã sáng trưng, đường lên núi tùy ý có thể thấy được có tốp năm tốp ba khách hành hương kết bạn lên núi dâng hương. Ba đứa trẻ xuống ngựa, dọc theo sơn đạo một đường đi lên trên núi.

Núi Thương Ly sơn thế hiểm trở, núi non hùng vĩ, chùa Pháp Nghiêm xây dựng dựa vào núi, tọa lạc ở giữa sườn núi, khí độ bao la rộng lớn, thấp thoáng hòa lẫn cùng với núi non xanh biếc, xa xa nhìn lại, phong cảnh như họa. Tới gần sơn môn, người dần dần nhiều lên, Tông Chính Tiêu một đường nhìn đông nhìn tây, hưng phấn không thôi, Niệm Hương vội vàng dắt tay nhỏ của nó, nắm chặt, sợ nó một cái không chú ý sẽ đi lạc.

Chính giữa đại điện cung phụng tượng phật Thích Ca Mâu Ni, bảo tượng trang nghiêm, khiến người đột nhiên tâm sinh kính sợ. Niệm Hương tiến lên thành kính quỳ lạy, trong lòng âm thầm cầu xin: "Nguyện Bồ Tát phù hộ phụ hoàng thân thể an khang, cả đời không có việc gì lo lắng, nguyện mẫu thân làm bạn bên cạnh phụ hoàng cả đời, suốt đời hạnh phúc ân ái." Thì ra Tông Chính Thắng khi nãy nhắc tới sự kiện kia, đó là Niệm Hương muốn đến ngôi chùa này cầu phúc cho Tông Chính Vô Ưu cùng Mạn Yêu, nếu không, lấy tính tình của Niệm Hương, là sẽ không làm ra việc trái ý trưởng bối.

Dâng hương xong, ba đứa nhỏ đi ra cửa điện, Niệm Hương nhắc nhỏ nói: "Thời gian đã không còn sớm, chúng ta vẫn là trở về sớm một chút đi."

Tông Chính Tiêu vừa nghe đến phải đi về rồi, lập tức bùi môi, kháng nghị

nói: "Đệ không muỗn! Lâu như vậy mới có thể ra ngoài một lần, đệ còn không có chơi đủ đâu! Thắng ca ca, huynh nói đúng không?"

Ánh mắt của Tông Chính Thắng đánh giá mọi nơi, chưa quyết định có đúng hay không. Tông Chính Tiêu có chút nóng nảy, kéo lẩy ống tay áo của Tông Chính Thắng, dùng sức mà lay động, vẫn là không ngừng kêu lên: "Đệ không quay về, đệ không quay về! Thắng ca ca huynh dẫn đệ đi chơi đi!"

Niệm Hương nhìn cái đệ đệ nhỏ hơn bọn họ tám chín tuổi, thật rất bất đắc dĩ, chỉ phải dò hỏi Tông Chính Thắng nói: "Chúng ta hiện giờ phải làm sao bây giờ?"

Tông Chính Thắng đột nhiên ánh mắt sáng ngời, vươn ngón tay chỉ về hướng sau núi, cất cao giọng nói: "Đi nơi đó!"

Phi Lai Phong phía sau Thương Ly sơn.

Phi Lai Phong là đỉnh núi cao nhất thuộc về Thương Ly sơn, đứng trên đỉnh núi có thể trông nhìn về nơi xa, cô phong độc lập, tựa như thiên ngoại phi thạch, gọi là Phi Lai Phong, chỉ sơn thế độ dốc rất lớn, người thường khó có thể trèo lên được.

Tông Chính Thắng đứng ở dưới đáy phong, mắt phượng chớp động tỏa ra tia sáng háo hức, tựa hồ có thể cảm nhận được máu trong cơ thể sôi sục, liều mạng đang cố động nó chinh phục ngọn núi độc lập trước mặt này!

Niệm Hương trên đường đi đều tận lực khuyên can, tuy rằng cả ba bọn họ tập võ từ nhỏ, thân thủ nhanh nhẹ, nhưng hôm nay đã là lén đi ra ngoài, vạn nhất xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, mà nó là lớn tuổi nhất, thật sự khó giao phó với các trưởng bối.

Tông Chính Tiêu một bên hô to gọi nhỏ, Tông Chính Thắng nhiệt huyết sôi

trào, hai tui nhỏ đều đã là gấp không thể đợi muôn leo lên đỉnh, đối với lời nói của Niệm Hương một chút cũng không nghe lọt vào tai.

Tông Chính Thắng cúi đầu nhìn đứa nhóc bên người, trịnh trọng nói: "Leo lên ngọn núi này cũng không phải là chuyện giỡn, đệ rốt cuộc có được không? Đừng cậy mạnh, nếu không được thì thành thật ngoan ngoãn cùng Niệm Hương tỳ ngốc ở chỗ này đợi đi."

Tông Chính Tiêu vừa nghe đã không vui, vội vàng đem đầu ngược lên, thập phần ngạo khí nói: "Công phu của đệ là do chính người gỗ mặt lạnh dạy cho! Huynh xem thường đệ chính là xem thường sư phụ đệ!"

Tông Chính Thắng lấy tay búng vào sau ót Tông Chính Tiêu một cái, trực tiếp đi về phía trước: "Thật nhiều lời vô nghĩa!" Hoàn toàn làm lơ Tông Chính Tiêu đang kêu đau thảm thiết.

Niệm Hương ngồi xổm người xuống ôn nhu dụ Tông Chính Tiêu nói: "Tiêu nhi, núi này rất nguy hiểm, đệ tuổi còn nhỏ, chúng ta liền ở chỗ này nhìn đệ ấy leo lên có được không?"

Tông Chính Tiêu giả làm cái mặt quỷ đối với Niệm Hương, sau đó nhanh như chớp liền chạy đi. Niệm Hương chỉ phải vội vàng đứng dậy đuổi theo. Tông Chính Thắng dẫn đầu bắt đầu leo núi, Tông Chính Tiêu theo sát sau đó, mà Niệm Hương phụ trách cản phía sau, đi theo bên người Tông Chính Tiêu, sợ nó xảy ra sơ xuất gì.

Ba đứa trẻ không hề nói nhiều, chỉ là nỗ lực hướng đỉnh núi mà leo lên, Niệm Hương thấy Tông Chính Tiêu tuy tuổi còn nhỏ lại bò đến ra dáng ra hình, không thấy có chút hoảng loạn, lúc này mới thoáng yên tâm.

Mặt trời từ từ ngả về tây, gió bên tai ngày càng mạnh, phát ra tiếng vang vù vù, Tông Chính Thắng dừng lại hít sâu một hơi, cúi đầu kêu lên: "Kiên trì một chút, lập tức sắp đến rồi!"

Nơi tiếp cận đỉnh núi, trong khe hở của vách đá sinh ra một cây cổ tùng nghiêng ra ngoài, trên cành cây có hai con sóc con nhảy nhót hái quả tùng, mắt đen tròn nhìn qua thập phần đáng yêu.

Tông Chính Tiêu vừa nhìn thấy vui mừng quá đỗi, không chút do dự hướng về phía cổ tùng phương hướng bò qua, trong miệng thì thầm: "Sóc con, ngươi chờ ta."

Giờ phút này đôi tay của Tông Chính Thắng bám lấy đỉnh núi, dùng sức vừa giảm một cái, xoay người bò đi lên, Niệm Hương vừa thấy Tông Chính Tiêu thay đổi phương hướng đi bắt sóc, gấp gáp nói: "Tiêu nhi cẩn thận!"

Con sóc vừa thấy có người lại đây, nhảy bắn vài cái theo nhánh cây một đường thẳng đến đỉnh núi mà đi. Tông Chính Tiêu trong lòng khẩn trương, tay chân túc khắc nhanh hơn tốc độ, không ngờ dưới chân đột nhiên trượt một cái, cả người treo ở giữa không trung!

Sắc mặt của Tông Chính Thắng đột ngột biến đổi, vươn nửa người ra duỗi tay đi kéo. Niệm Hương kinh hô một tiếng, tiến lên một tay đem chân nhỏ của Tông Chính Tiêu nâng lên, thật cẩn thận mà dù nó dẫm đến trên vách đá kiên cố. Tông Chính Thắng dùng sức nâng lên, chân tiểu gia hỏa đá một cái, bị kéo đi lên.

Niệm Hương trong lòng nhẹ nhõm thở mạnh ra một hơi, lúc này mới phát giác đã chảy ra một thân mồ hôi lạnh, duỗi tay lau đi mồ hôi trên trán, tay bắt chặt lấy vách đá chỉ cảm thấy chợt hơi lỏng, hòn đá nháy mắt bóc ra, cả người ngửa ra sau hướng chân núi té xuống!

Tông Chính Thắng cùng Tông Chính Tiêu căn bản không kịp phản ứng, chỉ phải trợn mắt nhìn Niệm Hương rơi thẳng xuống núi, trong lòng kinh hãi vô cùng.

Không nghĩ tới sẽ là cái dạng phân ly như vậy! Hai cái hình bóng quen thuộc trong tầm mắt Niệm Hương càng ngày càng nhỏ, đầu óc Niệm Hương hiện giờ trống rỗng, thân hình cấp tốc rớt nhanh xuống, gió lạnh hu hu đánh vào mặt cảm

giác đau nhức, Niệm Hương dùng sức nhắm hai mắt, chỉ chờ đến một khắc kia. Nhưng nghênh đón không phải là tử vong, mà là giống như một tia ánh nắng ấm áp đầu tiên của mùa đông, nó chỉ cảm thấy thân mình đột nhiên nhẹ đi, có một cái vòng ôm vô cùng ấm áp đột nhiên đem nó ôm chặt, bay lên đỉnh núi!

BẠCH PHÁT HOÀNG PHI

Mạc Ngô Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 122: Phiên Ngoại: Thích Hoài (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân Tông Chính Thắng và Tông Chính Tiêu chỉ thấy một cái bóng xám như tia chớp ở giữa không trung tiếp được Niệm Hương, ngay sau đó phóng người lên, không khỏi kinh ngạc cảm thán đến cùng nhau hả to miệng, khinh công của người này thật là lợi hại!

Hai người mới vừa đáp xuống đất, Tông Chính Thắng cùng Tông Chính Tiêu liền vội chạy đi qua, tiểu gia hỏa lau nước mắt vừa khóc vừa cười nói: "Niệm tỷ tỷ, Niệm tỷ tỷ." Xem ra là nó bị dọa sợ tới mức không nhẹ.

Niệm Hương vội vàng mở mắt ra, trái tim mới vừa về lại chỗ cũ, chỉ thấy khuôn mặt nhỏ của Tông Chính Tiêu sợ tới mức trắng bệch, Tông Chính Thắng khó nén được đầy mặt kinh hoàng, khẩn trương đến nói không nên lời, hiển nhiên cũng là nghĩ đến sợ không thôi.

Người áo xám đem Niệm Hương nhẹ nhàng buông xuống, cúi đầu nhìn thấy dung mạo của Niệm Hương, không khôi nao nao, trong trí nhớ xa xôi, có một dung nhan tuyệt sắc khó có thể quên lại hiện lên trong đầu, hắn không tự giác mà nhắm mắt lại, làm nỗi lòng lảng đọng lại.

Tông Chính Thắng trong lòng hối hận, thấp giọng nói: "Đều là đệ không tốt, nếu không phải đệ....." Lời còn chưa dứt, Tông Chính Tiêu khụt khịt nói: "Chuyện không liên quan đến Thắng ca ca, là đệ không nghe lời của Niệm tỷ tỷ, Niệm tỷ tỷ, tỷ đánh mông của Tiêu nhi đi! Về sau mông của Tiêu Nhi không cho người khác đánh, chỉ cho Niệm tỷ tỷ đánh mà thôi." Đứa nhỏ này nói xong thật sự xoay người sang chỗ khác dẫu mông lên, một bộ dáng ủy khuất chờ bị đánh.

Niệm Hương vừa thấy biểu tình này của nó, kinh hoàng sợ hãi vừa rồi tức khắc biến mất không còn tung tích, không cầm đở khóc dở cười mà nhìn Tông

Chính Tiêu, lắc đầu an ủi nói: "Tỷ không có việc gì." Nói xong xoay người đối với người áo xám lạy một lạy, khẩn thiết nói: "Đa tạ sư phụ ra tay cứu giúp, Niệm Hương cảm kích không xuể."

Thì ra người này là một người xuất gia, lúc hắn nghe được Tông Chính Thắng kêu đứa bé gái này là Niệm Hương, cũng đã ngây người, trong ánh mắt nhìn về phía Niệm Hương có phức tạp khó hiểu nói không nên lời.

Ba đứa trẻ thấy hắn chỉ là nhìn chăm chăm vào Niệm Hương, thật lâu không nói lời nào, đều là hai mặt nhìn nhau, không biết vì sao.

Tăng nhân áo xám trầm mặc thật lâu, sau đó mới gian nan mở miệng nói: "Ngươi kêu..... Niệm Hương?" Trong lòng hắn bỗng dưng nổi lên gợn sóng chua xót, bàn tay rũ xuống trong ống tay áo bất tri bất giác nắm chặt thành quyển. Những chuyện cũ bị chôn dấu ở nơi sâu thẳm trong ký ức nháy mắt cuộn cuộn hiện lên trong đầu.

Niệm Hương gật gật đầu, một đôi mắt thu thủy trong sáng nhìn chăm chú vào hắn, tăng nhân áo xám thân hình cao lớn trước mặt, ngũ quan tuấn lanh rõ ràng, trên mặt mang theo ôn hòa, thế nhưng khiến nó không tự chủ được mà sinh ra cảm giác muộn thâm caye. Chỉ là biểu tình hiu quạnh và ngữ khí trong lời nói của tăng nhân áo xám làm nó có chút hơi kinh ngạc, tựa hồ tên của nó mang đến chấn động rất lớn cho tăng nhân áo xám, hay là, tăng nhân áo xám quen biết nó? Vì thế, nó tò mò hỏi: "Sư phụ trước kia..... có gặp qua Niệm Hương sao?"

Tăng nhân áo xám thu hồi tâm thần lại, xoay ánh mắt, mau lẹ nói: "Chưa từng. Chỉ là tựa hồ ở nơi nào đó có nghe qua cái tên này, có chút quen thuộc."

Tông Chính Thắng mắt phượng ngưng động, ở một bên xem đến rõ ràng, biểu tình hiu quạnh trên mặt tăng nhân áo xám tuy là lướt qua trong giây lát, rõ ràng là đang che dấu tâm sự. Nó trong lòng vừa động, học bộ dáng của người lớn, nghiêm trang ôm quyền cung kính có lễ phép nói: "Sư phụ từ bi vì hoài (lấy từ bi làm gốc), cứu gia tỷ trong nguy cấp, khiến tại hạ thập phần kính nể, xin hỏi

sự phụ pháp hiệu tôn xưng như thế nào? Ngày sau chắc chắn báo đáp!"

Ánh mắt của tăng nhân áo xám nhàn nhạt đảo qua khuôn mặt Tông Chính Thắng, đáy mắt xẹt qua một tia ý cười. Muốn thăm dò hắn, cái tên tiểu tử này cùng với cha nó, lớn lên giống nhau như đúc, tâm tư lại so với cha nó càng linh hoạt hơn, bề ngoài một bộ dáng vô hại, trong bụng sớm không biết tính toán cái chủ ý gì lén người hắn. Hắn hơi hoi mỉm cười nói: "Giúp đời cứu người vốn chính là bỗn phận của người xuất gia như ta, tiểu thí chủ không cần chú ý, sắc trời đã không còn sớm, các vị thỉnh nhanh chóng trở về đi."

Tông Chính Tiêu vừa nghe nói muốn xuống núi, bám chặt lấy Niệm Hương, không chịu buông tay, hiển nhiên là trong lòng tiểu quỷ này đối với chuyện khi nãy còn sợ hãi. Tăng nhân áo xám thấy thế, mỉm cười nói: "Ta đưa ngươi xuống núi có được không?"

Tông Chính Tiêu lập tức vui mừng khôn xiết, nhảy một cái đến trong lòng ngực tăng nhân áo xám, ôm cổ hắn, thật là rất muốn cảm thụ cảm giác cười mây đạp gió, một chút cũng không sợ người lạ. Tăng nhân áo xám nhìn đứa nhỏ này, từ ái cười cười, mang theo Tông Chính Tiêu dẫn đầu nhảy xuống đỉnh núi, Tông Chính Thắng cùng Niệm Hương theo sát sau đó. Mọi người một đường đi về phía trước, thẳng đến dưới chân núi.

Vừa qua khỏi sơn môn, bước chân tăng nhân áo xám đột nhiên ngừng lại một chút, có một chút chần chờ, sau đó lại mỉm cười bước nhanh đi về phía trước, có một số người có một số việc, trước sau đều phải thản nhiên đổi mặt.

Ở nơi xa xa, trong quán trà ở chân núi có hai nam hai nữ ngồi ở đó, diện mạo khí chất của bốn người đều là không tầm thường, đặc biệt là cặp phu thê áo trắng kia, nam tuấn tú bất phàm, nữ thanh lệ vô song, nhìn biểu tình trên mặt bọn họ, hiển nhiên là đã chờ lâu rồi.

Tông Chính Thắng vừa thấy, trong lòng thầm kêu không ổn, cư nhiên bị phụ hoàng đuổi giết đến nơi đây, dưới chân không khỏi bắt đầu cọ tới cọ lui, trong

đầu lại là bay nhanh mà nghĩ đổi sách! Tông Chính Tiêu đem mặt chôn ở trong lòng ngực tăng nhân áo xám, liều chết không chịu ngẩng đầu, cho rằng như vậy là có thể không bị người phát hiện. Niệm Hương cúi đầu bất an đi theo bên cạnh Tông Chính Thắng, trong lúc nhất thời không biết như thế nào cho phải.

Trong quán trà Tông Chính Vô Ưu cùng Mạn Yêu vốn dĩ sắc mặt bình tĩnh thâm trầm, nhân bởi vì tăng nhân áo xám cùng xuất hiện với ba đứa trẻ mà hơi sững sốt, đồng thời đứng dậy, liếc mắt nhìn nhau, khó nén thần sắc kinh ngạc, nhiều năm chưa từng gặp mặt Tông Chính Vô Trù, lại là xuất hiện ở trước mặt bọn họ như vậy, vẫn ôn hòa như cũ, áo bào xám tro mang giày tăng, trên đầu không còn sợi tóc, nghiêm nhiên đã chính thức quy y Phật môn.

Tông Chính Tiêu "Xẹt" một cái bò xuống khỏi vòng tay của Tông Chính Vô Trù, đánh đòn phủ đầu mà nhào về phía Tiêu Khả, cái đầu chui vào trong lòng ngực mẫu thân, mang theo đầy mặt tươi cười lấp ló, làm nũng nói: "Mẫu thân, con rất nhớ mẫu thân nha!"

Cửu hoàng tử ở một bên tức giận mà gõ một cái vào cái trán của nó, trừng mắt trách mắng: "Tiểu tử thúi ngươi thật có bản lĩnh nha, cư nhiên dám lén trốn đi?!" Tiêu Khả lập tức lấy mắt trừng Cửu hoàng tử, vội vàng bảo vệ cái đầu nhỏ của con trai, không để cho Cửu hoàng tử đánh nữa.

Tông Chính Thắng cùng Niệm Hương ngoan ngoãn đứng ở một bên, không dám lỗ mang, chuẩn bị chờ đợi phụ hoàng xử lý, chỉ là ngoài dự đoán, Tông Chính Vô Ưu vẫn chưa phát hỏa, chỉ là không tiếng động nhìn tăng nhân áo xám, cái loại biểu tình không lấy gì có thể miêu tả, là bọn họ chưa bao giờ gặp qua.

Mạn Yêu không khỏi nhẹ giọng kêu: "A Trù, ngươi..... Sao ở chỗ này?"

Tông Chính Vô Trù cười nhạt chấp tay vái chào, nói: "A di đà phật, tiểu tăng Tuệ Giác quy y Phật Tổ, thụ giới chùa Pháp Nghiêm, không hỏi tục sự đã qua bao nhiêu năm. Nhiều năm không thấy, nữ thí chủ gần đây thế nào?"

Niệm Hương nghe vậy đáy lòng run động, vị tăng nhân này quả nhiên là người quen cũ của mẫu thân, nhất định đã gặp qua nó, lại không biết vì sao phải dấu diếm nó?

Mạn Yêu nhẹ giọng đáp: "Chúng ta đều rất tốt." nàng quay đầu nhìn về phía Tông Chính Vô Ưu, chỉ thấy sắc mặt hắn không gọn sóng, đáy mắt lại hình như có sóng ngầm cuồn cuộn, trong khoảng thời gian ngắn khó lường khó phân biệt.

Mạn Yêu suy nghĩ vừa chuyển, đối với Niệm Hương vãy tay, ôn nhu nói: "Niệm nhi, bên kia hoa nở thực đẹp, con cùng mẫu thân đi xem đi." Niệm Hương đáp ứng, tiến lên nắm tay Mạn Yêu, hai mẹ con chậm rãi đi đến bờ sông, Tông Chính Thắng ánh mắt sáng ngời, ngay sau đó đuổi kịp, nó à, không muốn ngây ngốc đứng ở đây, tùy lúc gặp nguy hiểm bị phụ hoàng giáo huấn!

Lão Cửu lúc này cũng đột nhiên trở nên thông minh lên, kéo Tiêu Khả cùng Tông Chính Tiêu, lớn tiếng đối Tông Chính Vô Ưu nói: "Thất ca a, nếu tới thì cũng đã tới rồi, chúng ta đây cũng qua bên kia đi dạo a! Các ngươi chậm rãi ngồi trò chuyện a!"

Không ai trả lời lại, có một khắc như vậy, quán trà yên tĩnh không tiếng động, đã từng coi lẫn nhau là tử địch, huynh đệ hai người giờ phút này đứng ở quán trà đơn sơ, cách một chiếc bàn, nhìn lẫn nhau, bên tai truyền đến từng đợt tiếng nước chảy xiết của sông Vị Thủy, khiến cảm xúc lẫn nhau khó có thể ức chế mà lại lần nữa sôi sục dâng lên.

Từ lúc ở Khải Vân quốc từ biệt đến đây mười hai năm, đây là lần thứ hai bọn họ gặp lại, đã không có đối chơi gay gắt như trước, cũng không biết phải mở miệng như thế nào.

Qua một lúc lâu sau, Tuệ Giác mới nhẹ giọng nói: "Cảm ơn ngươi! Đem nó dạy bảo tốt đến như vậy."

Tông Chính Vô Ưu vẫn là mặt vô biểu tình, chỉ nhàn nhạt nói: "Nó là con gái của ta, đương nhiên là phải thực tốt rồi. Không cần ngươi phải nói lời cảm tạ."

Hắn không có dùng cái từ "Trẫm" cao cao tại thượng kia, mà là dùng từ "Ta".

Tuệ Giác không khỏi đỡ trán bật cười, không hổ là Tông Chính Vô Ưu, một chút cũng không thay đổi, khẩu khí lạnh lùng ngương ngạnh như cũ, cũng không chịu đổi với người khác yếu thế nửa phần, thế gian này có thể làm hắn(TCVU) mềm lòng, sợ cũng chỉ có người kia mà thôi. Tuệ Giác không tự giác chuyển mắt nhìn bóng dáng tinh tế nữ tử đang hướng tới bờ sông, nàng vẫn như cũ bình tĩnh mà ưu nhã, mặc dù dung mạo có thay đổi, hắn (PT) vẫn biết là nàng, bởi vì ở trên đời này, chỉ có nàng, mới có thể có được Tông Chính Vô Ưu đối đãi hết lòng hết dạ.

Tuệ Giác ngoái đầu nhìn về phía Tông Chính Vô Ưu, gió xuân từ bờ sông thổi qua, ánh hoàng hôn tưới xuống vô số kim quang chiếu rọi lên mái tóc dài đen nhánh của nam tử đối diện đang phất phơ trong gió, thực sự làm hắn trăm mối cảm xúc ngổn ngang, những chuyện trong quá khứ đúng cũng được sai cũng được, tâm tình hắn cũng không có thản nhiên an ổn như giờ khắc này khi nhìn thấy Tông Chính Vô Ưu khôi phục lại nguyên trạng.

Tông Chính Vô Ưu mắt phượng hơi liếc, giọng nói ngương ngạnh: "Ngươi vì sao bật cười? Ta không nói sai! Niệm nhi là con gái của ngươi, đương nhiên cũng là con gái của ta!" Hắn híp híp mắt, lại cảnh cáo nói: "Ngươi hiện giờ đã xuất gia, cũng không cần nhớ thương mà đem nó mang đi! Niệm nhi vẫn luôn xem ta là phụ thân thân sinh của nó!"

Tuệ Giác nghe xong rõ cuộc nhịn không được cất tiếng cười to, đời này cũng chưa từng cười đến thống khoái như thế qua, hắn vừa cười vừa thở dốc, khóc mắt bỗng nhiên trỗi lên lệ quang, tiếng cười lại một khắc cũng chưa từng dừng lại.

Tông Chính Vô Ưu mới đầu một khuôn mặt cứng ngắt muốn chết, cố nén một lát, cuối cùng cũng thăng không nổi cười lớn ra tiếng.

Tiếng cười của hai huynh đệ vang vọng khắp xung quanh, Tông Chính Thắng

đang chơi đùa ở bên bờ sông, nghe thấy tiếng cười giật cả mình hỏi: "Mẫu thân, phụ hoàng đây là làm sao vậy?"

Niệm Hương nói tiếp: "Phụ hoàng giống như thực vui vẻ a, người hình như rất ít khi vui vẻ đến như vậy."

Mạn Yêu dừng bước ngoái đầu nhìn lại, ánh mắt thản nhiên nhìn về phía hai người đối mặt nhau cười lớn tiếng trong quán trà, một đôi huynh đệ song sinh ở trong cùu hận mà người khác cố tình bịa đặt ra, mà căm ghét lẫn nhau hơn hai mươi năm, cho tới bây giờ, rốt cuộc đã thật sự buông bỏ!

Nàng vô cùng vui mừng mà cười rộ lên, ánh mắt tự tại nhìn về phía trước, hình như chưa nghe thấy hai đứa nhỏ hỏi chuyện, có một bài hát ở nơi sâu thẳm trong ký ức, dưới đáy lòng xa xa truyền đến:

(Yên Hoa đang dịch lời bài hát này thì phát hiện đó là lời của bài nhạc Lưỡng Lưỡng Tương Vọng, bài nhạc chủ đề của phim Ỷ Thiên Đồ Long Ký, các bạn bấm vào nhạc vừa nghe vừa đọc)

https://youtu.be/_TJwMF7pzPQ

Ngắt đóa hoa đang mỉm cười

Hồi tưởng nhân thế đổi thay

Cuối cùng thăng thua thì có sao

Ngày tháng nối tiếp nhau

Phú quý khó bền lâu

Dung nhan sớm nay đã già từ tối qua

Giữa mày đặt một chữ khoan (khoan dung)

Nhìn một khoảng phong quang tươi đẹp của nhân gian

Ai mà chưa từng nếm trải ngọt bùi đắng cay

Chân trời góc biển còn chưa đi hết

Ân oán ai còn tính toán

Hôm qua không phải hôm nay nên quên đi.....

Sóng cuồn cuộn người tấp nập

Chim thanh xuân đã bay đi rồi

Ngay cả gió thiên cổ cũng lưu lạc phương nào

Gió xào xạc người tấp nập

Khoái ý đao, ở núi cỏ

Trăm ngàn cảm xúc yêu hận cũng bay theo gió

(Khoái ý đao, ở núi cỏ: miêu tả cảnh tượng cao thủ tuyệt thế võ nghệ siêu
quần múa đao quyết đấu ở trong núi, khiến người kinh ngạc cảm thán)

*****END *****